Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

GROZĂVIILE MĂRILOR (I)

1. Fuga

George stătea în camera sa şi privea prin fereastra deschisă stelele strălucitoare.

Se gîndea la copilăria sa lipsită de căldura unui tată, mort în războiu, împreună cu echipajul submarinului său, şi pe care aproape că nu şi-l mai amintea, dar pe a cărui fotografie o păstra cu sfinţenie ; se gîndea la mama sa, care, după ce rămăsese văduvă, se căsătorise cu un vechi prieten de familie, avocatul Menar Norton.

In seara aceea se împlinea chiar un an de la moartea mamei sale şi de cînd Norton îi devenise tutore, făcînd atunci din viaţa lui un iad.

Toate încercările la care fusese supus culminaseră cu hotărîrea epitropului de a-l da ucenic la un fierar. Hotărîrea aceea îi umpluse sufletul de amărăciune, căci toţi bărbaţii din neamul său îşi petrecuseră viaţa pe mare.

Încă din copilărie, George se hotărîse să ducă mai departe tradiţia, visînd la călătoriile pe care avea să le facă mai tîrziu.

În ultima vreme, plecarea pe mare i se părea singurul mod de a scăpa de periculosul Norton, care nu aştepta decît momentul prielnic pentru a pune mîna pe moştenirea lăsată de tatăl său, şi de care George nu putea dispune decît la vîrsta majoratului, adică peste trei ani. Frămîntat de toate aceste gînduri, George adormi.

După un timp, fără zgomot, prin fereastra rămasă deschisă se strecură înăuntru o umbră. Se apropie de pat şi-i puse băiatului mîna pe gură. Acesta se trezi speriat, dar reuşi totuşi să deslueşească în întuneric chipul bine cunoscut al lui Peter, un servitor care lucrase în casa părinţilor săi. Peter îi făcu semn să tacă şi-i şopti :

– Îmbracă-te şi să mergem !

– Unde ? întrebă George nedumerit.

– O să afli în curînd, grăbeşte-te !

După o clipă de ezitare, George începu să se îmbrace. Îl cunoştea pe Peter de mic, ior în anii care trecuseră de cînd nu-l mai văzuse, după ce tatăl său vitreg îl dăduse afară, nu-şi pierduse încrederea în el. Şi-apoi, viaţa pe care o ducea era atît de groaznică, încît orice l-ar fi aşteptat nu putea fi mai rău.

Peste cîteva minute goneau amîndoi pe străzile oraşului, îndreptîndu-se spre port.

Pe George, plecarea aceasta neaşteptată pe mare îl ducea cu gîndul la tatăl său.

De cîte ori nu visase el că se află împreună, pe timpul războiului, la bordul submarinului său.

Cu toate astea, inima îi bătea cu putere la vederea întinderii fără de margini a apei. Şi dacă severul său tutore Norton avea să-l aducă înapoi şi să-l dea ucenic la fierar, de vreme ce nu se găsise un loc şi pentru el la marină ?

Numai că Peter, fosta ordonanţă a căpitanului, rămas după aceea om de casă şi cel care-l crescuse pe George de mic, pînă fusese alungat de avocat, îl asigurase că nu se va mai întoarce niciodată acolo.

Aşa că tînărului i se părea acum că o parte din viaţa sa luase sfîrşit şi că alte orizonturi i se deschideau de acum înainte.

Şi deşi apariţia lui Peter în miez de noapte, ca şi felul tainic în care se strecurase în cameră, i se păreau lui George destul de ciudate, îl urmă totuşi fără şovăire. Un simţămînt de caldă recunoştinţă pentru bătrînul său prieten, care odinioară îl legănase pe genunchi şi care acum îl scăpa din ghearele epitropului, sau mai bine zis ale persecutorului său, îi stăpînea sufletul. Aşadar, nu va mai fi nevoie să învete lăcătuşeria, muncă grea şi umilitoare pentru el, care se trudise atîta să-şi ia bacalaureatul.

Cînd ajunseră la ţărmul mării, George luă mîna uriaşului său prieten, care păşea alături, şi exclamă cu însufleţire :

– Dă-mi voie să-ţi mulţumesc, Peter. M-ai salvat dintr-un adevărat iad. De acum şase ani, de cînd omul acesta nesuferit s-a căsătorit cu mama, pentru mine a început un calvar. Ai îndurat şi tu alături de mine doi ani de chinuri, apoi pe tine te-a gonit. Iar eu am rămas singur. Nu există cuvinte pe lume care să poată descrie tot ce-am îndurat, Peter... Turbat de furie că nu voiam să-i spun „tată", ci „domnule avocat". Iar de cînd a murit şi mama, acum un an, viaţa pe care am dus-o lîngă el a fost un lung şir de suferinţe.

Biata de ea, deşi n-a fost niciodată prea drăgăstoasă cu mine, îmi lua întotdeauna apărarea. Ştii, Peter, uneori aveam impresia că voia să îndrepte un rău pe care mi-l făcuse, iar alteori că-i era frică de mine.

– Ştim, stim şi asta, mormăi Peter. Nici nu-i de mirare că-i era frică, doar semeni atît de bine cu tatăl dumitale, domnişorule. Dar lasă că o să afli dumneata de toate în curînd.

– Peter, strigă deodată tînărul speriat, am uitat să iau fotografia tatii cu mine, singura pe care o aveam. Trebuie neapărat să mă întorc după ea.

Uriaşul îl apucă însă repede de braţ şi-l ţine strîns.

– Nu-i nevoie, domnişorule, o să-ţi dau eu altele, crede-l pe moş Peter.

– Spune-mi adevărul, Peter... bîigui tînărul. Vorbeşti atît de ciudat ! Ce e cu tata ? De unde ai tu fotografii de-ale lui ? Şi tot spui mereu „noi". „Ştim noi"... Nu pot să înţeleg, Peter, spune-mi, ce e cu tata ?

Uriaşul scoase o basma din buzunar, îşi şterse pe furiş ochii cu ea, apoi răspunse mişcat :

– O să vezi dumneata. Ai răbdare. Dacă tot ai aşteptat cincisprezece ani, mai poţi aştepta cîteva ceasuri. Bucuria o să fie cu atît mai... a l, dar uite c-am ajuns. Să ne grăbim, domnişorule ; cu cît vom ajunge mai repede, cu atît o să afli mai curînd. Aşa. Mai mult nu mi-e îngăduit să spun. Hm... tare mă tem c-o s-avem furtună.

– Peter, ce vrei să spui cu...

O răbufnire de vînt îi reteză vorba. Peter avusese dreptate, o furtună grozavă se stîrnise pe neaşteptate, aşa că George se uită cu îngrijorare la mica barcă trasă la ţărm.

Pînă atunci, luna fusese ascunsă de un strat de nori deşi. Ieşise acum din perdeaua de nori şi îşi trimitea lumina ei palidă pe întinderea nesfîrşită a apei. Dintr-o singură privire, George îşi dădu seama că barca era de aluminiu şi demontabilă.

În alte împrejurări, poate că s-ar fi codit să se urce în ea pe o asemenea furtună, dar enigmaticele cuvinte auzite de la Peter îl făceau să nesocotească toate primejdiile. Sări de îndată în barca aceea uşoară, cu pereţii subţiri ca o lamă de cuţit, îi dădu ajutor lui Peter s-o desprindă de ţărm şi o porniră pe marea zbuciumată de valuri.

Un motor aflat la exterior le înlesni navigaţia cînd ieşiră în larg. George privi îngîndurat talazurile care se făceau tot mai mari şi mai primejdioase.

Vîntul sufla cu turbare. Tînărul văzu cu inima strînsă cum se şterg tot mai mult din zare casele oraşului. Pe întinsul zbuciumat de valuri, mica şi uşoara lor barcă părea un punct pierdut în imensitate.

Ar fi avut el multe de spus, multe întrebări ce-l veneau pe buze, dar acum era prea tîrziu. Trebuia să stea la motorul exterior, luptînd din răsputeri cu valurile. Dacă talazurile ar fi izbit barca din coastă, cu siguranţă că apa ar fi năvălit într-o clipă înăuntru şi-ar fi răsturnat-o ca pe un fulg.

Vîntul sufla dinspre miază-zi, aşa că trebuia să se menţină cît mai aproape de coastă. Cerul era întesat de nori groşi, cînd şi cînd sfîşiaţi de vînt şi lăsînd să se întrevadă cîte o rază pală de lună.

Peter lupta vitejeşte cu valurile. Vîslea cu toată puterea lui de uriaş, dar fără ajutorul motorului, truda lui ar fi fost zadarnică.

Chiar şi aşa, înaintau cu greu ; într-o oră, de-abia dacă străbătuseră doi kilometri de drum.

Furtuna creştea în intensitate şi talazurile cu crestele lor spumoase se înălţau pînă la cer.

Acum George băgă de seamă că Peter întorcea mereu capul şi cerceta cu încordare marea. Să îi aşteptat oare pe cineva ? Altfel, ce rost ar fi avut plecarea lor în puterea nopţii şi pe o mare atît de agitată ? – îşi zicea el.

Începu să scruteze şi el cu atenţie apa, dar nu zări nimic în afară de talazurile acelea enorme biciuite de vînt.

Şi deodată se cutremură. Motorul, care pînă atunci funcţionase bine, se opri brusc. Erau pierduţi, căci, deşi lopeţile minuite de braţele vinjoase ale lui Peter opuneau o stavilă valurilor, le-ar fi fost cu neputinţă să reziste pînă la capăt furtunii şi cu atît mai puţin să înainteze.

Cel ce se pricepea destul de bine la motoare — le folosise de multe ori, cînd pleca pe mare cu prietenii săi pescarii — dar totul era de prisos. Abia dacă se putea ţine, cu greu, ca să nu fie azvîrlit în mare.

Peter se mai luptă cîteva clipe cu valurile, apoi scoase o înjurătură grozavă : una din lopeţi se rupse în două, barca se răsuci în loc şi începu să se umple cu apă. George aştepta îngrozit s-o vadă răsturnîndu-se.

Peter trase lopata afară, sări la pupă şi deşurubă motorul pe care-l aruncă în apă.

Uşurată de o povară, barca se mai înălţă puţin, numai că acum le lipsea cîrma ce era ataşată de motor. Barca era însă astfel întocmită ca să poată fi manevrată şi fără ea. Peter viri o vîslă în locul unde se afiase motorul, improvizînd astfel o nouă cîrmă de care se puteau servi împotriva vîntului.

— Treci la cîrmă, George ! răcni uriaşul ca să poată fi auzit, şi-n timp ce acesta vîsleo, el scoase de undeva un căuş cu care începu să golească barca de apă. După vreo cinci minute o goli de tot, aşa că pentru moment primejdia scufundării era exclusă.

Nu ştiau însă unde vor putea acosta, căci acum vîntul se schimbase şi-i mîna cu repeziciune spre Oceanul Îngheţat.

Crimpeiele de nori, străbătute din cînd în cînd de o rază de lună, se adunaseră acum într-o perdea neagră şi ameninţătoare ; nu se mai zărea nimic decît rareori spuma albă a valurilor care se fugăreau cu turbare.

George tresări cînd simţi mîna lui Peter apucînd lopata şi-l auzi răcnindu-i la ureche :

— Odihneşte-te un pic, domnişorule, căci trebuie să fii tare ostenit. Cît de curînd o să se potolească şi furtuna, iar „El" o să ştie să dea de noi, te-asigur.

Tînărul era într-adevăr istovit, abia dacă se mai putea ţine pe picioare. Fusese trezit din somn şi trecuse prin atîtea emoţii în cîteva ore, aşa că acum, cînd primejdia părea să se fi îndepărtat cu totul, nervii lui din cale-afară de încordaţi se destinseră.

Se lăsă în fundul bărcii pe un fel de grătar de aluminiu, se învelî cu o pătură şi adormi pe loc.

Cînd deschise ochii, văzu că e ziua mare. Sări în picioare buimac de somn şi-i trebui un timp pînă să se dezmeticească şi să-şi aducă aminte de întîmplările de peste noapte. Se aşeză în tăcere lîngă Peter, care vîslea fără întrerupere, cu muşchii încordaţi.

Furtuna tot nu se potolise : dimpotrivă, părea că vîntul se înteţise.

George privea cu îngrijorare de jur-împrejur, dar pămîntul nu se zărea nicăieri. Se aflau în largul mării şi uraganul îi mîna mereu înainte.

Se lăsase un frig groaznic, care-i pătrundea pînă-n măduva oaselor. George se înfioră. Curînd începu să-l chinuie şi foamea. Peter, care-l privea cu luare-aminte, înţelesese desigur care-i situaţia, căci se aplecă la urechea lui şi strigă :

— Sub bancă se află o manta groasă şi nişte conserve ; mănîncă, domnişorule, fiindcă ai dormit mult şi trebuie că ţi-e foame.

— E aşa de tîrziu ? întrebă el mirat. Cam cît să fie ceasul ?

— Păi să tot fie pe la vreo trei ; ai dormit douăsprezece ore încheiate.

Tînărul se dădu jos de pe bancă şi scoase din micul adăpost de sub pupa băncii o manta şi cîteva cutii de conserve. Îşi potoli repede foamea, se înfăşură în manta şi se aşeză iar lîngă Peter.

— Dar bine, dragul meu, îi zise el, tu n-ai dormit deloc după cîte înţeleg

eu. Așa că acum ai să mă lași pe mine la lopeți, iar tu ai să te culci puțin, căci trebuie că ești frînt de oboseală.

– Ce-i drept, n-am pus capul jos de ieri dimineață și nu mi-ar strica o țiră de somn, răspunse uriașul. Dumneata grijește să ții borca tot după vînt, iar dacă ți se pare că se arată ceva ori se întunecă, scoală-mă, încheie el : apoi se lungi pe fundul bărcii, se înveli cu pătura și nu peste multă vreme începu să sforăie.

Tînărului i se risipise acum și teama. Mai grozavă decît fusese pînă atunci, furtuna nu mai putea fi, și după cum vedea că nu pățiseră nimic, se simțea oarecum mai în siguranță.

Orele se scurgeau, dar la orizont nu se zăreau nici un vapor și nici o urmă de pămînt. Pustiul nesfîrșit de ape se împreuna cu cerul, mohorît, pe care norii se fugăreau neîntrerupt.

Frigul se făcea tot mai aprig. George se gîndea că vor fi trecut de mult de Scandinavia și că vor intra în curînd în Oceanul Înghețat. În [illegible] – octombrie – vor întîlni cu siguranță sloiuri plutitoare de gheață, banchize care le-ar putea sfărîma ca pe o coajă de nucă ușoara lor ambarcațiune. Dac-ar veni vreun vapor să-i salveze sau dacă măcar vîntul l-ar împinge spre coastă ! Altminteri, fără motor și cu o singură vîslă, erau mai mult ca sigur pierduți.

Nici urmă însă de vapor sau de uscat. Pe măsură ce se întuneca, și curajul lui se micșora. Cînd văzu că se înserase de-a binelea, îl trezi pe uriaș. Acesta se uită o vreme cercetător în jur, apoi zise foarte liniștit :

– Trebuie să mai răbdăm încă o noapte, domnule George. Cu siguranță că mîine vom fi salvați. „El" va veni după noi să ne caute.

Tînărul era însă atît de deprimat, încît nici nu mai întrebă cine era acel „El" de care tot îi pomenea. Luă cîteva îmbucături, mecanic, sorbi o înghițitură de apă din bidon și se culcă. Și deși vîntul șuiera cu turbare și marea vuia ca-n iad, somnul îl birui și adormi.

2. Narvalii

Dar şi ziua şi noaptea următoare trecură fără să producă vreo schimbare. De-abia a treia zi de dimineaţă, vîntul se potoli şi valuri înte începură să împingă barca tot mai spre nord.

Peter părea acum foarte agitat :

— Ai să vezi dumneata, domnule George, că-n curînd vom fi salvaţi şi bucuria dumitale va fi fără margini. Dacă nu era furtuna asta, pînă acum ştiai tot ce voiai să afli. Sînt sigur însă că „El" ne caută şi-o să ne găsească.

— Despre cine vorbeşti, Peter ? Cine o să ne caute şi-o să ne găsească ? întrebă mirat tînărul.

— Las' c-o să vezi dumneata, răspunse uriaşul cu ochii surîzători. Numai că trebuie să mai aşteptăm pînă ce valurile s-or potoli de tot. Dar nu face nimic, căci pături şi merinde avem destule, slavă Domnului ! Şi-apoi, diseară vom fi în siguranţă.

Clătinînd din cap, George se uită la uriaş, care scoase acum din buzunarul hainei un ochean şi privea în zare.

Ştiid că oricît ar stărui el, tot nu va afla nimic, atîta timp cît acesta era hotărît să nu spună ceea ce nu trebuia. Şi-n vreme ce vîslea tot înainte, pentru ca valurile să rămînă mereu în urma lor, se întreba la fel de mirat cine putea fi acel „El".

Începuse să creadă că se aruncase într-o aventură fără rost, la care nu se gîndise la început şi pe ale cărei consecinţe nu le prevedea. Ştia numai că Peter venise să-l scape din ghearele epitropului şi tatălui său vitreg, de care se temuse totdeauna şi de care încă se mai temea şi acum.

Peter băgă ochean la loc în buzunar şi zise clătinînd din cap :

— Degeaba mă uit, marea e încă agitată şi n-a putut să ne ajungă. Dar nu-ţi face grijă, domnişorule, că de venit tot vine „El".

Auzindu-i vorbele, tînărul se înseninâ. Odată ce făcuse pasul acesta, nu mai rămînea decît să meargă înainte, fie ce-o fi. Şi-apoi, dacă Peter al lor spunea că vor fi salvaţi, nu mai încăpea nici o îndoială că aşa va fi, căci avea o încredere oarbă în cuvintele lui. Poate că servitorul acesta credincios îi rezervase în taină un loc pe vreun vapor şi ştia că din pricina furtunii vasul nu putuse încă ajunge pînă la el. Cu siguranţă că aşa stăteau lucrurile. De aceea, George nu-şi făcu deloc grijă văzînd că iar trece ziua fără să zărească nici vasul, nici coasta. Marea încă nu se liniştise, valurile tot se mai agitau, aşa că era greu să fie găsiţi numaidecît.

— Mîine sigur va fi aici, îi zise Peter. Culcă-te şi dormi liniştit, domnişorule, veghez eu, n-avea grijă.

Şi, într-adevăr, tînărul dormi fără grijă, cum nu dormise de mult în casa părintească.

A doua zi, marea se liniştise cu desăvîrşire. Soarele strălucea pe cer, şi deşi barca înaintase mult spre nord, aerul era încă destul de călduţ.

— Să ştii că azi vine negreşit, zise vesel Peter. Nu se poate să nu ne zărească. Bagă de seamă ce-ţi spun, domnişorule, acuş-acuş o să ne pomenim cu „El" aici.

George luă şi el ocheanul să cerceteze mai bine zarea. Privise mai întîi la miază-zi, căci dintr-acolo trebuia să sosească acel „El" despre care îi vorbea mereu Peter. Nezărind nimic, îl îndreptă spre apus, apoi spre răsărit şi în cele din urmă spre miază-noapte.

Deodată scoase o exclamaţie de uimire şi arătă cu mîna într-acolo.

— Uită-te şi tu, Peter. Mi se pare că se vede ceva. Pare să fie o stîncă,

sau o insulă. Vapor nu poate fi, căci prea e afund în apă. Dar parcă spintecă valurile... şi înaintează... vine spre noi...

Uriaşul îi luă repede ocheanul din mînă ; dar de-abia îşi aruncă o privire şi o expresie de bucurie îi lumină chipul.

— „El" e, domnule George, „El" trebuie să fie... să ştii că-l „El". Nu-l vorbă, eu l-aşteptam din direcţia aiialtă, dar pesemne că s-a rătăcit peste noapte. Hai să-l ieşim înainte.

Îi dădu tînărului ocheanul, se aşeză la pupă şi începu să vîslească tot mai repede înainte, în vreme ce George nu-şi mai dezlipea instrumentul de la ochi. Vedea apa ridicîndu-se şi tălăzuindu-se în jurul unui corp mare şi cenuşiu care înainta cu o iuţeală uimitoare, pe cînd în jurul lui alte corpuri, mai mici, despicau undele. Tînărul era atît de uimit de tot ce vedea, iar mişcările acelor corpuri erau atît de repezi, încît nu se putea dumiri ce poate să fie.

Peter se opri deodată din vîslit, puse mîna streaşină la ochi şi după ce privi un timp prin ocheon, îi zise cu un glas schimbat :

— Ştiu că te-au interesat totdeauna ştiinţele naturale, domnule George, aşa că vei înţelege cam ce se petrece. Ceea ce se vede acolo e un caşalot urmărit de narvali. Numai de nu ne-am trezi cu ei peste noi.

— Dă-mi şi mie ocheanul. Trebuie neapărat să-l văd, zise George cu însufleţire.

Citise atîtea despre acele grozave bestii, încît era curios să le vadă cît mai de aproape.

Văzu aripile lor triunghiulare de pe spinare, pintecele lor alb care contrasta cu pielea neagră de pe spate. Nu erau mai mari de cinci-şase metri, şi totuşi atacau cu furie o balenă lungă de peste douăzeci. Se repezeau mai ales la cap şi-i sfîşiau bietului uriaş, care nu se putea apăra, hălci întregi de carne. Abia acum înţelese George că aceşti „ucigaşi" îşi meritau într-adevăr numele. Împingeau victima de la spate, îi ieşeau înainte, săreau pe deasupra ei, se lăsau la fund, îi sfîşiau bucăţi din pîntece şi în clipa următoare reapăreau la suprafaţă şi-i rupeau fîşii întregi din bot.

Mişcările uriaşului deveneau din ce în ce mai slabe, iar apa pe care o împroşca în jur se înroşise de sînge ; George nu-şi putea desprinde privirile de la spectacolul care se desfăşura sub ochii săi. Şi-i părea bine că monstrul fugărit înota înspre barcă şi în curînd va putea urmări lupta şi mai de aproape, deşi numai de o adevărată luptă nu putea fi vorba, căci totul era mai degrabă măcelărirea unui uriaş fără apărare de către nişte ucigaşi teribili, care-i înfruntau în cruzime chiar şi pe rechinii cei mai feroci.

Un astfel de „Orca" — cum îi numesc cei ce cutreieră mările în limbajul lor marinăresc — se repede fără frică la rechinul cel mai grozav şi această „hienă a mărilor" e sfîrtecată într-o clipă de narval, deşi e mult mai mic la trup decît el.

Toate acestea George le ştia foarte bine, căci în profunda lui dragoste pentru mare şi vietăţile ei, studiase cu de-amănuntul tot ce se referea la ea. Acum îi va vedea cu ochii lui pe aceşti „tigri ai apelor", în toată cruzimea şi ferocitatea lor.

— Sfinte Dumnezeule ! vin către noi... murmură Peter îngrozit. Asta ne mai lipsea ! George, roagă-te Domnului ca „El" să sosească la timp.

Tînărul clătină din cap a mirare. Şi-n fond de ce să nu se apropie caşalotul de ei ? Era doar cel mai bun prilej de a urmări mai bine lupta aceea interesantă dintre „sălbăticiunile" mărilor. Ba chiar se ruga în gînd să nu se abată din calea lor.

Dorinţa avea să-i fie împlinită. Caşalotul, sfîşiat bucată cu bucată de teribilii săi duşmani şi istovit de durere, venea de-a dreptul spre ei.

Cînd văzu trupul acela uriaş, de cel puţin trei ori mai lung decît barca lor, apropiindu-se, George se cam înspăimîntă. Totuşi, nu se putea opri să

nu admire îndîrjirea cu care cei trei tigri ai mărilor se repezeau la capul pradei lor neputincioase.

Caşalotul deschise gura şi George văzu cu groază cum ucigaşii îi apucară limba şi i-o smulseră.

Nenorocita victimă izbi apa cu coada ei enormă, zbătîndu-se de moarte, în vreme ce teribilii ei vrăjmaşi se dăduseră puţin înapoi. Dar aripile lor ascuţite băciuiau mereu marea, învîrtindu-se în cercuri largi în jurul caşalotului în agonie şi destul de aproape de barcă. De-abia acum îşi dădu seama George de primejdia în care se aflau.

Valurile ridicate de coada caşalotului se izbeau cu putere de flancurile bărcii şi înainte ca Peter să aibă timp să se ferească, apa năvăli peste bord.

Iar caşalotul se zbătea în continuare, mai aproape, tot mai aproape, în vreme ce înfricoşătorii tigri ai mărilor îşi restringeau cercul. George se temea acum ca ţinta lor să nu devină chiar barca în care se aflau ei, luînd-o drept un duşman ivit pe neaşteptate. Barca nefiind mai mare decît oricare din ei, dinţii lor grozavi l-ar fi sfărîmat cît ai clipi tăblia ei subţire de aluminiu. Citise de altfel undeva că un narval înfuriat poate face bucăţi şi cea mai solidă barcă, sfîşiindu-i şi pe cei aflaţi în ea.

La o astfel de situaţie se gîndise şi Peter, căci nu degeaba îl spusese să se roage lui Dumnezeu ca „El" să ajungă la timp pentru a-i salva din ghearele morţii. În mintea tînărului se ivi din nou întrebarea : cine să fie oare acel „El" ? dar nu avu vreme să cugete mai mult, căci la o depărtare de cel mult doi metri, coada enormă a caşalotului în agonie băciui apa cu putere.

Acum nu mai aveau cum să scape. Valurile iscate prăvăleau trimbe mari de apă în barcă. Ambarcaţiunea se umplu foarte repede, se aplecă într-o parte, iar atunci cînd balena se linişti, barca se răsturnă încet şi rămase cu faţa în jos.

Tînărul înţelese că totul se sfîrşise. Dacă valurile nu vor fi destul de mîloase ca să-i înghită de vii, animalele acelea feroce îi vor sfîşia bucată cu bucată.

Îl mai auzi pe Peter răcnindu-i ceva, dar nu pricepu ce-i spunea. Se simţi atras într-un virtej grozav, stîrnit de ultimul zbucium al caşalotului, apoi se cufundă în valuri.

Deşi ştia bine că acolo îl pîndeşte moartea, începu să înoate din răsputeri pentru a reveni la suprafaţă. Se izbi de ceva foarte mare şi moale, şi îşi dădu seama că nu putea fi decît pîntecele caşalotului. Îl pipăi cu băgare de seamă, dar îşi trase repede mîna, înfiorat, dînd peste rănile adînci din trupul uriaşului şi de golurile lăsate de dinţii teribili ai narvalilor. Muşcătura unui astfel de animal poate spinteca un om drept în două.

George scoase totuşi capul din apă şi privi temător în jur. Îl auzi deodată pe Peter, care-i striga :

— Iaşi repede din apă, şi poate c-om reuşi să ne salvăm !

Şi-n aceeaşi clipă se simţi apucat de-o mînă şi adus la suprafaţă de Peter, care-l trase în sus şi-l aşeză pe spinarea caşalotului mort.

— Nu prea cred eu că ţi-e la îndemînă, zise cu mult calm credincioşul lui prieten, dar parcă tot e mai bine aici decît în gura dihăniilor de colo. Pesemne că stau să chibzuiască dacă să se apropie sau nu. Drept să-ţi

spun, am mai trecut eu şi-n alte dăţi prin situaţii grele, dar ca acum niciodată. Barca asta a noastră – adică balena – o să se scufunde în curînd, iar atunci chiar ne-am dus pe copcă domnişorule. Aşa ori aşa... Da' parcă tot mai bine-i să mor înghiţit de valuri, ca un marinar cumsecade, decît să fiu sfîşiat de colţii lighioanelor alea afurisite.

Tînărul se uita fascinat la spinările mari şi negre ale narvalilor, care se învîrteau mereu în jurul caşalotului neînsufleţit. Oare să se fi mulţumit ei numai cu înlăturarea unui duşman şi să plece acum ca să-şi caute aiurea o nouă pradă ? Sau poate vederea celor doi oameni, călare pe spinarea victimei lor, îi oprea să o sfîşie de tot ? Sau poate chibzuiau cum să-i dea jos de acolo ?

George ştia că animalele acestea sînt deosebit de inteligente, aşa că nici ultima presupunere nu i se părea imposibilă.

Barca lor răsturnată plutea la numai cîţiva metri de ei. Dacă ar reuşi s-o întoarcă şi-ar apuca să se urce în ea, s-ar găsi mai la adăpost decît pe spinarea caşalotului, care-i mai ispitea poate pe ucigaşii săi.

– Ştii ce, Peter ? zise deodată George. Eu sînt de părere să încercăm să tragem barca încoace.

– Şi vrei să te duci înot pînă la ea ? Socot că „ei" au să se bucure grozav să mai schimbe niţel felul de mîncare. Aha, dar uite că s-au hotărît. Acum, ce-o vrea bunul Dumnezeu !

Una din bestii se desprinsese din cerc şi venea încet spre caşalot. George vedea cum îi se apropie moartea, şi încă o moarte cumplită. Luă mîna credincioasului său prieten şi-i spuse cu glas sugrumat :

– Îţi mulţumesc, Peter, pentru tot binele pe care mi l-ai făcut în viaţă. Se pare c-a sosit şi ultima clipă. Poate că-n curînd îl voi revedea pe tata...

– Şi aşa trebuia să şi fie, vezi că nu-i după cum vrea omul. Ah, lighioană afurisită !

Unul din „tigri" trecuse din nou pe lîngă barca de aluminiu şi probabil că se rănise de vreun colţ mai ascuţit al ei, căci se înfurie atît de rău, încît se repezi ca turbat la ea. O izbi cu coada, o apucă în gură şi-o sfărîmă între colţi în zeci de bucăţi. După care o porni iar înspre caşalotul mort, năpustindu-se şi asupra lui. Izbitura fu atît de puternică, încît cu greu cei doi naufragiaţi izbutiră să nu alunece de pe spinarea netedă a uriaşului. Narvalul le mai dădu un ocol, apoi se repezi cu şi mai multă furie spre ei.

– Ura ! Ura ! Vine ! răcni deodată Peter, cu multă aprindere. George crezu pentru o clipă că acesta îşi pierduse minţile de frica morţii ce părea inevitabilă. În secunda următoare, narvalul se repezi iar cu atîta elan asupra caşalotului, încît trupul său enorm se săltă pe jumătate peste trupul plutitor al victimei. Tînărul nu-şi mai putu stăpîni un ţipăt de groază, văzînd gura monstrului larg deschisă şi gata să-l sfîşie sau să-l înghită. Se trase înfricoşat înapoi, dar în acelaşi timp se dezechilibră şi alunecă pe flancul caşalotului chiar înspre partea unde se găsea narvalul.

Deodată se auzi însă o detunătură. Se agăţă cu toate puterile de spinarea cadavrului şi încercă să se ridice, în timp ce ochii săi, în care mai lucea o scînteie de speranţă, căutau cu înfrigurare în zare.

Descoperi la nici o sută de metri de el un fel de tun mic şi un om, ce părea să plutească amîndoi pe valuri. Fu încredinţat că i se năzare, numai că în clipa următoare răsună o a doua detunătură şi bomba trecu şuierînd pe lîngă el.

Apoi auzi în spate o explozie înăbuşită, apa începu să clocotească şi să spumege în jurul lui, şi mai apucă să vadă un trup negru şi enorm care părea că vrea să-l cuprindă ; simţi o izbitură puternică în creştet, iar în clipa în care îşi pierdea cunoştinţa, îşi mai putu da totuşi seama că se ducea la fund.

3. O revedere neașteptată

Domnule doctor, vino repede, domnule doctor, vino că se trezește! Glasul pe care-l auzea ca venind de la o mare depărtare i se păru cunoscut lui George. Deschise ochii cu greu, îi ațintì în tavanul de tablă de deasupra capului și rămase a vreme nedumerit.

Unde se afla oare? Parcă trebuia să se scoale devreme, ca să intre ucenic la un lăcătuș.

Și totuși nu. Doar plecase cu Peter pe mare, vîntul îi împinsese mereu spre nord, apoi nimeriseră în mijlocul unor bestii teribile. Acum își aducea foarte bine aminte cum lunecase de pe spinarea balenei, chiar în momentul în care hidoasa „spaimă a mărilor" se repezea la el. Auzise însă mai întîi o detunătură, zărise parcă un om și un tun plutind pe ape, apoi simțise o izbitură grozavă în creștetul capului.

Ideile i se încîlceau în minte. Să fi fost oare vis sau aievea? Unde oare se afla acum? O umbră se aplecă deasupra lui și desluși chipul unui om care-l privea cu încordare. George izbuti să-și adune gîndurile, apoi zîmbi și întrebă cu glas slab:

— Unde-ai fost în acești doi ani, doctore Bertram? Ai dispărut odată cu Peter.

— Așa, George, acum văd că totul e-n regulă, răspunse cu bucurie doctorul. O să te poți scula în curînd. Afurisită lovitură ți-a mai dat dihania aia îndrăcită.

— Prin urmare... n-am visat? murmură tînărul. Am pornit-o într-adevăr cu Peter pe mare? Unde sîntem acum? Cine ne-a salvat? A sosit în sfîrșit „El" — cum zicea Peter?

— Sst! N-ai voie să-ți frămînți atîta mintea, dragul meu, zise doctorul Bertram care îl cunoștea de copil. Deocamdată trebuie să stai liniștit și să dormi pînă te vei îndrăveni de tot. Uite, Peter ți-a pregătit o supă nemaipomenită, așa că după ce o sorbi, eu te rog să fii bun și să mi te culci la loc — s-a înțeles?

În acel moment apăru și Peter cu o ceașcă mare în mîini și vesel nevoie mare.

— Unde m-ai adus, Peter? îl întrebă tînărul zîmbind. În viața mea n-am trecut prin tot ce-am trecut în aceste cîteva zile de cînd ai venit să mă iei.

— Las' că te-am adus eu chiar unde trebuia, rise urlașul. Numai că n-a prea mers așa cum oș fi vrut și ne-au cam dat de furcă dihăniile alea. Ia poftește acum și soarbe un pic de supă; o să-ți lingi degetele, nu alta!

George nu se lăsă rugat și sorbi tot conținutul cestii. Se simți deodată năpădit de o oboseală plăcută; avu de gînd să-l mai întrebe ceva pe Peter, dar nu mai apucă să scoată un cuvînt căci ochii i se închiseră și adormi profund.

Cînd se deșteptă, privi uluit în jur. Se frecă la ochi, se ciupi de brat ca să se încredințeze că într-adevăr nu visează.

De data asta se trezise așezat într-un fotoliu de trestie; deasupra

capului său foşneau frunzele unor palmieri, iar în faţa lui, despărţită de o dungă lată de nisip, sclipea o nesfîrşită întindere albastră.

Era cald, dar o adiere uşoară de vînt, ce venea dinspre mare, răcorea aerul. George privi cîtva timp tabloul ce i se înfăţişa, apoi se ridică şi se uită curios în jur.

Se afla într-o grădină bine îngrijită, bogată, cu vegetaţie tropicală. Nişte alei regulate, presărate cu nisip fin şi mărginite de plante minunate, duceau spre o splendidă casă de lemn, împrejmuită de o terasă circulară plină de flori.

Văzu apoi o namilă de om îmbrăcată în haine kaki coborînd treptele. Era Peter, care-l văzuse şi el, şi care venea acum în fugă, strigînd peste umăr :

— Doctore, doctore, vino că s-a trezit !

George îl primi cu mîna întinsă şi-i zise zîmbind :

— Să ştii că acum nu mă mai mir de nimic, dragul meu, chiar de-ar fi ca data viitoare să mă deştept şi la Polul Nord. De altminteri, frumoase lucruri mai faci dumneata cu mine cînd dorm. Totuşi, la spune, unde ne aflăm acum ?

— Pe „Insula Odihnei", în mijlocul Pacificului, răspunse Peter. Ce bine îmi pare că te avem în sfîrşit printre noi, domnule George ! Iar dac-a spune doctorul că te-ai făcut bine de tot, atunci te-aşteaptă o mare bucurie.

Se auziră nişte paşi şi nisipul scîrţîind în spatele lor. George întoarse capul şi-l văzu pe doctorul Bertram venind spre el cu mîna întinsă. Îl privi adînc în ochi, apoi îi făcu un semn de aprobare lui Peter.

— Perfect. Acum poate suporta orice emoţie. Da, da, dragă George, n-ai prea fost bolnav în copilărie ; ici-colo cîte un cucui, o tăietură la mînă ori vreun picior scrîntit la joacă : de data asta, însă... mi-ai dat ceva bătaie de cap şi chiar n-am crezut că o să mai scapi după lovitura aceea grozavă pe care ai primit-o de la dihania ala. Opt săptămîni ai zăcut între viaţă şi moarte.

— Opt săptămîni ? se minună tînărul. Şi acum mă aflu în Pacific ? Asta n-o prea înţeleg eu cum vine, doctore. Şi cu tata ce e ? În noaptea în care-a venit să mă ia de acasă, Peter mi-a făgăduit c-o să-mi dea oricîte fotografii de-ale lui poftesc.

Dar — şi te rog să nu rîzi, doctore ! — am avut cumva impresia că tata trăieşte.

Bertram zîmbi şi-i puse mîna pe umăr.

— Acum nu mă mai tem că bucuria ţi-ar putea face vreun rău, dragul meu, mai zise el, şi-o porni grăbit spre casă.

Tînărul se uită nedumerit după el, în vreme ce în suflet îi încolţea o speranţă pe care nu cuteza să şi-o mărturisească. Doctorul nu-i răspunsese la întrebare, dar îi vorbise însă de o mare bucurie. Oare nu cumva tatăl său încă se mai afla în viaţă ?

O mulţime de soldaţi dispăruseră în timpul războiului şi apoi, după ani de zile, se întorseseră la casele lor.

Un tremur în tot corpul şi o slăbiciune în picioare nu-i îngăduiră să alerge după doctor şi să afle odată care-i adevărul.

Nu-l mai văzu acolo nici pe credincioşul lui Peter, de parcă acesta intrase în pămînt. Se gîndea să-l strige, cînd auzi pe aleea din stînga nisipul scîrţîind şi zări o siluetă înaltă şi subţire care se opri lîngă el. Era acelaşi chip pe care ani de-a rîndul îl privise în fotografia atît de dragă inimii sale, dar acum chipul acela nu mai era întunecat şi grav, ci unul vesel şi fericit.

Nu avea nici cinci ani împliniţi cînd tatăl său plecase pentru ultima oară, iar de atunci nici că se mai întorsese. Dar acum, după treisprezece

ani, îl avea iar dinaintea lui, voinic, sănătos şi parcă întinerit. Cînd acesta îşi întinse primitor braţele spre el, George sări de la locul său şi i se atîrnă de gît.

Trecu ceva timp pînă să-şi poată stăpîni emoţia, apoi Farrow îl întrebă :

– Te simţi pe deplin restabilit, copilul meu ?

– O, da, tată, şi-atît de fericit i zise tînărul cu ochii în lacrimi.

– Atunci să ne plimbăm puţin prin grădină şi să-ţi povestesc pe scurt de ce am fost dat dispărut atîţia ani şi am dorit ca lumea să mă creadă mort. Poate că am să-ţi spun nişte lucruri care o să te îndurereze profund, căci e vorba şi despre mama ta, dar acum eşti bărbat şi nu strică să-ţi dai seama de timpuriu cîtă răutate există pe lume.

În anul 1915, pe cînd tu nu aveai decît doi ani, am primit-o în casa mea pe o rudă mai de departe a soţiei mele, pentru ca mama ta să nu rămînă chiar singură cît timp eu voi fi la război. Omul acesta se numea Menar. Ştiuse să facă în aşa fel încît, pretextînd o boală pe care nimeni nu l-o cunoştea, să fie scutit de armată. Sosind eu odată pe neaşteptate într-un concediu acasă, am putut să mă conving că între el şi mama ta existau nişte relaţii vinovate. A fost o lovitură îngrozitoare pentru mine, dar n-am putut face totuşi nimic, căci a doua zi a trebuit să plec, fără a avea răgazul necesar să-l pedepsesc pe ticălos.

M-am dus de îndată la un prieten avocat, l-am spus despre cele întîmplate, mi-am depus la el testamentul făcut în favoarea ta şi am plecat imediat cu submarinul meu.

Astea se petreceau pe la sfîrşitul lunii octombrie. La începutul lui noiembrie am aflat prin intermediul telegrafului că în Germania izbucnise revoluţia. Oamenii mei mă iubeau şi mi-au propus să dispărem cu toţii pentru amenire şi să ne pierdem urma.

Femeia mea era oricum pierdută pentru mine. I-am lăsat pe Peter şi pe bătrînul avocat să vegheze asupra ta. Din veştile transmise prin radio, ştiam că situaţia din ţară se înrăutăţise şi mai mult. Şi-atunci am lăsat în urmă tot ce ne era drag şi-am pornit-o cu toţii în lume.

Submarinul 23 avea să fie dat dispărut împreună cu întregul său echipaj...

Îţi voi povesti mai tîrziu tot ce-am pătimit în aceşti treisprezece ani din urmă. Deocamdată, nu-ţi spun decît că ne aflăm pe o insulă în mijlocul Pacificului şi că formăm un fel de stat independent. Aici, la noi, nu există ceartă, neînţelegere sau nesupunere. Cincizeci de inşi, cîţi sîntem de toţi, trăim aici într-o armonie desăvîrşită.

Sîntem şi foarte bogaţi, căci am descoperit comori fantastice, niciodată văzute de vreun ochi omenesc, şi de aceea putem trăi după bunul nostru plac.

Pornim adesea în lungi călătorii, cutreierînd mările şi trecînd de multe ori prin tot felul de peripeţii interesante, chiar dacă primejdioase. Şi deseori avem prilejul să venim în ajutorul semenilor noştri ; pe mulţi i-am salvat de la moarte, de aceea ni s-a dus vestea în toată lumea, şi deoarece călătorim în submarin, ne-au poreclit „Piraţii submarinului".

Datorită telegrafului, am fost întotdeauna la curent cu ce se petrecea, iar atunci cînd am aflat că Menar te-a luat de la carte cu gîndul să te dea la meserie, am hotărît să te scăpăm din ghearele lui.

Mă găseam cu vasul foarte aproape de port şi credeam că în cîteva ceasuri te voi avea la bord, numai că s-a stîrnit furtuna aceea grozavă care v-a împins în larg. De-abia după cîteva zile, cînd marea s-a liniştit, am reuşit să dăm de voi, asediaţi de monştrii aceia teribili.

Pe cel mai feroce, tunarul nostru l-a ucis cu o bombă, numai că apucase să-ţi dea o lovitură atît de grozavă, încît te-ai rostogolit în apă.

Noroc că Peter a reuşit să te salveze la timp, însă multă vreme am crezut că nu vei scăpa cu viaţă. Dar şi tu eşti tot neam de Farrow, iar noi nu ne prăpădim cu una cu două. Şi acum vei rămîne aici, pe insulă, dragul meu, pînă ce te vei întrema, iar pe urmă vom mai vedea noi ce e de făcut. Îţi poţi alege orice carieră vrei, căci, aşa cum ţi-am spus, sîntem foarte bogaţi ; atît de bogaţi, încît nici nu-ţi poţi închipui. Sau dacă nu vrei să studiezi mai departe, n-ai decît să stai liniştit, cu mîinile în sîn, căci, slavă Domnului, avem din ce trăi !

— Tată, se rugă George cu ardoare, ia-mă pe submarinul tău. Vreau să fiu marinar ca şi tine. Toţi bărbaţii din neamul nostru n-au cunoscut o altă meserie.

— Bine, dragul meu, mă bucur de hotărîrea ta. Vei învăţa meşteşugul chiar de la mine, apoi vei da undeva examenul care se cere. Şi-acum, haidem în casă. Ca tot ce am, şi casa îţi va rămîne tot ţie după moartea mea.

Porniră amîndoi ţinîndu-se de braţ, fericiţi că se aflau iar împreună după atîta amar de ani.

În prag îi aştepta Peter, care-i dădu cuiva un ordin, apoi dispăru înăuntru. Dar pe urmă apăru iar pe terasă, aducînd o farfurie pe care fumega o minunăţie de peşte.

— Ce foame poate să-mi fie ! exclamă George, văzînd masa ce i se pregătise. Cred c-o să mănînc şi pentru timpul cînd n-am mîncat.

— Fii pe pace, că de asta o să aibă Peter grijă, zise căpitanul rîzînd.

După masă, Farrow îşi duse feciorul să viziteze insula. Tînărul era uimit de tot ce vedea. În afară de casa căpitanului, pe insulă se aflau încă douăzeci de clădiri, în care locuiau atît marinarii hoteî cît şi cei înşuraţi, căci unii din ei îşi aduseseră şi nevestele de acasă sau se căsătoriseră ulterior.

În preajma locuinţelor se ridicaseră şi atelierele în care se fabricau toate cele necesare într-o gospodărie şi pentru munca de pe Insulă.

George descoperea mereu noi şi noi lucruri care-i uimeau. Vedea ogoare destinate culturii cerealelor, teascuri pentru strugurî şi fructe, un abator pentru tăierea vitelor şi-o afumătoare pentru conservarea cărnurilor trebuincioase unei călătorii mai îndelungate pe mare ; apoi, un vast laborator stăpînit în afară de doctorul Bertram şi de artileristul Brike, însărcinat cu fabricarea grenadelor şi gloanţelor submarinului.

Era într-adevăr un stat în miniatură — aşa cum spusese căpitanul — şi tînărul se uita cu admiraţie la tatăl său care înfăptuise o asemenea operă.

— Tată, zise el deodată, şi insula asta n-a fost descoperită de nici un alt vas pînă acum ?

— Nu, dragul meu, căci ne aflăm pe un atol de o întindere excepţional de mare. La o depărtare de aproape trei kilometri e împrejmuită de un arc de stînci şi gherdapuri atît de dese încît nici o barcă nu se poate strecura printre ele. Există o singură intrare, pe care am descoperit-o întîmplător, după o îndelungată căutare. E un tunel lung plasat chiar deasupra fundului mării şi atît de îngust încît de-abia poate trece submarinul. După cum vezi, aici ne aflăm într-o deplină siguranţă. Şi-apoi, avem destule mijloace ca să respingem o vizită care nu ne-ar fi pe plac.

Se pomeniră deodată faţă-n faţă cu Peter, care părea că se codeşte.

— Ce e, Peter, de ce eşti aşa posomorit ? S-a întîmplat cumva ceva ? îl întrebă căpitanul.

— Mie, nimic, domnule căpitan, mormăi uriaşul, dar tare mi-e ciudă că nu sînt şi eu vînător. Iar ne dă tircoale „El".

Farrow încruntă din sprîncene.

— De unde ştii ? L-ai văzut tu ?

— Nu, pe el, nu, dar rămăşiţele victimei lui, da. Acu' ne-a luat afurisitul chiar viţelul acela negru. N-o să treacă mult şi iar o să ne ia ceva, poate chiar pe vreunul din puţinii malaiezi pe care i-am adus pe insulă.

— E de-a dreptul caraghios, zău aşa ! Sîntem aici cincizeci de inşi, toţi oameni care-am făcut războiul, care-am fost mereu înconjuraţi de cele mai grozave primejdii şi fără să ştim ce e frica, şi de doi ani de zile nu sîntem în stare să punem mîna pe un dobitoc de animal.

— Aşa o fi, domnule căpitan, dar vezi că animalul nu e chiar atît de dobitoc, făcu Peter, scărpinîndu-se în cap. Poate că nu e dobitoc de fel, dacă, aşa cum zice timonierul, animalul ăsta nu-i altul decît bătrînul casier.

Căpitanul rise cu hohote, apoi se încruntă şi spuse înciudat :

— Măi, Peter, măi, de n-aş şti ce suflet bun ai şi cît îmi eşti de credincios, m-aş face foc pe tine. Nu cumva crezi şi tu prostiile neghiobului ala ? Să-ţi fie ruşine, om în toată firea !

— Păi... zic şi eu ce-am auzit, da' tare îmi vine să cred că-i aşa. Ceva tot o fi el adevărat. Cum de s-a potrivit să se ivească afurisitul ăsta de „Satan" tocmai cînd a murit casierul ? Şi-apoi...

Peter înălţă din umeri şi făcu o mutră din care se înţelegea că n-ar fi vrut să spună tot ce ştia. George se uita la el uluit. Ce fel de diavol mai era şi ăsta care, după spusa marinarilor, era un bătrîn casier care mînca viţei negri şi malaiezi ? Ciudată făptură, zău aşa !

Văzîndu-şi fiul atît de uimit, căpitanul Farrow rise mai întîi cu poftă, apoi îl bătu pe umăr şi-i zise :

— Bietul de tine ! Văd că te-am zăpăcit de tot. Şi totuşi, ceea ce ai auzit nu e glumă. Acum doi ani, începu el redevenind serios, a murit un bătrîn casier pe care-l aveam la bord. Dintre toţi oamenii mei, el a fost singurul care a dorit să se întoarcă acasă, dar nu s-a îndurat să se despartă de noi. Era un om ciudat, un pic ţicnit, iar marinarii au mai exagerat şi ei părerea care o aveau despre el, susţinînd că ar fi fost în legătură cu diavolul.

Seeis — aşa-l chema pe bătrîn — cunoştea, ce-i drept, mult mai multe decît alţii şi se îndeletnicea cu spiritismul, hipnotismul şi cu alte ştiinţe oculte, care-i impresionau foarte tare pe cei superstiţioşi. Moartea lui a fost într-adevăr înconjurată de mister. Cînd l-au găsit, faţa lui era teribil de schimonosită, iar doctorul n-a putut stabili cauza morţii. La fel de misterios e şi testamentul pe care l-a lăsat. O să-ţi spun eu altădată ce mai e şi cu acest testament.

În noaptea în care a murit, mi-a fugit Satan, un tigru pe care mi-l dăruise într-una din călătoriile mele un prinţ indian. De-atunci, tigrul se ţine tot prin partea de nord a insulei, unde se află o junglă deasă, care se întinde pînă aproape de locuinţele noastre.

Anul acesta, în afară de o mulţime de viţei, Satan a mai ucis şi trei dintre malaiezii pe care-i întrebuinţăm pe plantaţiile de ceai. Acum văd şi eu că trebuie să punem la cale o vînătoare serioasă, să scăpăm odată de el şi să se liniştească şi lumea de pe insulă.

— Ştii că mie mi se pare totuşi caraghioasă atîta zarvă pentru uciderea unui tigru într-o întindere atît de redusă ? N-aveaţi decît să daţi foc junglei şi s-ar fi isprăvit de îndată cu Satan al vostru. N-aţi încercat niciodată să-l împuşcaţi pe acest musafir nepoftit ?

— Ba da, dar... probabil n-am fost destul de energici, răspunse căpitanul, uşor stînjenit.

— De ce nu-i spui domnului George şi ce al dracului de şiret e Satan ? se amestecă Peter în vorbă. Trebuie să ştie şi dumnealui să se ferească de fiară şi să nu se avînte singur pe înserat în junglă ca să nu păţească, Doamne fereşte !, ce-a păţit dom' doctor anul trecut.

– Prostii ! făcu supărat căpitanul. A fost o simplă întîmplare, pe care Plundow şi Jan Brike, superstiţioşi ca nişte babe, au înflorit-o cît au putut. Doctorul Bertram a fost singur de vină. Cine l-a pus să plece noaptea după licurici ?

– Povesteşte-mi şi mie, tată, cum a fost, se rugă George. E chiar aşa de viclean tigrul ăsta ?

– Trebuie să recunosc şi eu că Satan e de o inteligenţă neobişnuită, mărturisi căpitanul. Probabil şi datorită faptului că a fost mai multă vreme în captivitate şi prinţul indian care mi l-a dăruit s-a ocupat mult cu dresarea lui. Rindow şi Brande, ofiţerii mei, au încercat să-l ucidă prin surprindere, dar Satan le-a dejucat intenţiile. A stat toată noaptea în preajma lor, dar nu l-au putut zări, şi-abia în zori s-a ascuns iar în bîrlogul lui.

– Bine, bine, dar tot nu mi-ai spus ce-a păţit doctorul, stărui George, curios să afle ce mai făcuse acest „Satan" atît de deştept.

– Uite cum a fost, începu Farrow. Doctorul Bertram a văzut pe fereastră luînd în întuneric, într-o tufă, cam la vreo cincizeci de metri de el, doi licurici. Şi, deşi ştia că e primejdios să ieşi noaptea din casă, atîta timp cît tigrul se afla în libertate, a dat la o parte rama cu plasa de sîrmă de la fereastră şi-a sărit afară. N-avea nici o armă la el şi în mînă ţinea doar un pahar în care plănuia să pună licuricii după ce îi va fi prins.

Căpitanul îşi curmă brusc vorba şi se uită cu îngrijorare în direcţia junglei. Auzise răgetul tigrului atît de aproape, de parcă s-ar fi aflat chiar la marginea ei.

– Uite-l... colo... lîngă palmier..., strigă George înfricoşat, şi arătă cu mîna către copac.

■ În româneşte de LIA HARŞU

(va urma)

Foarte important!

Vom publica, număr de număr, straniile, celebrele aventuri ale celebrului, straniului submarin „DOX". Temerarii navigatori caută, deopotrivă, tainele adîncului şi tainele vieţii.

„Aventurile submarinului DOX" sînt, de fapt, aventurile omului pe planeta Pămînt. De aici şi farmecul neştirbit al cărţii.

Dumneavoastră, cititorii noştri, aveţi şansa de a reconstitui seria completă a cărţii.

Aşadar, în fiecare săptămînă, vă aşteaptă „Aventurile submarinului DOX".

Succes, navigatori !

Serial senzațional 2.

Pentru prima oară în românește
seria completă

GROZĂVIILE MĂRILOR (II)

Văzuse capul enorm al unui tigru apărînd dintr-un tufiș. Ochii lui străluceau sinistru privindu-l pe oamenii aflați acolo ; părea că stă să se hotărască dacă să-i atace sau nu.

Peter scoase iute din buzunar revolverul său automat, dar pesemne că Satan știa ce înseamnă mișcarea pe care o făcuse marinarul, căci dispăru ca fulgerul în tufiș, scoțînd un răget care aducea mai degrabă cu un ris batjocoritor, apoi nu se mai auzi nimic.

— El, văzuși domnule căpitan ? zise Peter furios. Afurisitul ăsta își bate joc de noi și mă prind pe ce vrei că poftise la domnul George al nostru, căci numai la el se uita.

Tînărul avusese şi el aceeaşi impresie. Simţi un fior în spate, dar se stăpîni şi răspunse rizînd :

– Ce tot spui, Peter ? ! Nu cumva crezi că pe voi vă cunoaşte pe toţi, iar pe mine m-a mirosit că-s străin ?

– Să ştii că aşa e, domnule George. Pe noi ne ştie de pe cînd era în captivitate. Eu atîta îţi spun : fereşte-te de el, că nu e de glumă !

– Bine, aşa o să fac, rise tînărul, dar spune-mi, rogu-te, tată, ce-a mai fost cu doctorul.

Căpitanul se mai uită o dată îngrijorat spre tufiş, după care spuse foarte serios :

– Trebuie neapărat să ucidem fiara. Voi organiza chiar mîine o vînătoare, care să ne scape de primejdia ce ne ameninţă pe toţi cîţi sîntem pe insulă. Şi-acum să-ţi povestesc mai departe ce i s-a întîmplat doctorului. Îţi spuneam că a sărit pe fereastră şi s-a îndreptat cu paharul în mînă spre tufiş, ca să prindă licurici. Dar cînd s-a aflat la numai cinci metri de tufe, a văzut ceva care l-a făcut să-i îngheţe sîngele în vine. Licuricii veneau spre el. Şi nu erau alta decît ochii scînteietori ai tigrului care stătuse pînă atunci ascuns acolo. Bertram a rămas înlemnit. Era complet dezarmat şi Satan la numai doi metri de el. Îţi poţi închipui groaza lui ! Aştepta din clipă în clipă ca fiara să se arunce asupra sa, dar Satan stătea foarte liniştit şi-l privea ţintă. Salvarea doctorului i se datoreşte numai lui Peter, care tocmai trecea pe acolo împreună cu Jan Brike. Bertram ne-a povestit că la auzul glasurilor lor, tigrul a început să se agite, s-a uitat neliniştit în jur, şi-a mai aţintit o dată ochii asupra lui, după care a dispărut în tufiş.

– Doctorul nostru l-a tămăduit o dată pe Satan de o rană adîncă pe care o avea în pulpă, de aceea nu i-a făcut nimic, domnule căpitan. Iar cînd mi-a auzit glasul, a luat-o la fugă, fiindcă ştie că sînt întotdeauna înarmat şi mă cunoaşte de bun ţintaş, zise foarte serios Peter.

– Aha, iar „deşteptăciunea" lui Satan ! se amuză căpitanul. Fac însă prinsoare că aceasta n-o să-i folosească la nimic, căci mîine îl vom împuşca în mod sigur.

– E şiret, mormăi Peter, nu se lasă fugărit, ocoleşte capcana şi piere de parcă intră în pămînt cînd vede un om cu arma în mînă. Îl auziţi ? A înţeles tot ce-am vorbit !

Se auzi, într-adevăr, nu departe de el, un sforăit minios. Era Satan. George avu o tresărire, dar căpitanul îi zise zîmbind :

– Ai avut de întîmpinat cam multe pînă să ajungi la mine, dragul meu băiat, şi după cîte se pare, încă nu s-au sfîrşit. Fii fără grijă, însă, o să caut eu să te scap cît de repede şi de fiara asta primejdioasă.

– Dar mie nu mi-e frică de ea ; aşa că te rog să mă iei şi pe mine la vînătoarea de mîine, ca să văd cum îl împuşcaţi pe acest teribil Satan.

– De, ştiu şi eu ! făcu îngîndurat căpitanul, privind cu mîndrie la fiul său, ce se arăta atît de curajos. Acum e cazul să intrăm în casă. Am hoinărit toată după-amiaza, iar tu eşti în convalescenţă, băiatule. De altfel, începe să se şi înnopteze. Mai putem sta puţin de vorbă şi pe terasă.

Plecară amîndoi spre casă. În urma lor se auzi din nou sforăitul lui Satan. De data aceasta părea mai mult batjocoritor decît minios.

Peter îşi făcu repede o cruce şi se uită lung în urma lor.

– Hm... tigrul a auzit că vor să-l ucidă... trebuie să fiu cu mare băgare de seamă, mormăi el îngrijorat.

4. O noapte de groază

I l găsiră pe doctor aşteptîndu-l pe terasă. Acesta îl certă pe George, dar cu blîndeţe, pentru faptul că se plimbase toată ziua, dar zîmbi totuşi mulţumit, văzînd că tînărul părea voios şi satisfăcut.

— Ce să-l faci! Neam de Farrow... zise el rizînd. Parcă n-a fost bolnav de cînd lumea! Pesemne că bucuria revederii a făcut minuni. Şi-acum, hai să desfundăm o sticlă de vin vechi.

Mîncară cu poftă, mai stătură de vorbă cam vreo jumătate de ceas, pe urmă George simţi că-l ia somnul. Doctorul observă şi-l trimise la culcare.

Camera lui George avea o fereastră mare care dădea spre interiorul insulei. Acum era deschisă, dar pe dinăuntru avea o ramă cu plasă de sîrmă, ca să nu pătrundă insectele, lăsînd totuşi aerul să circule în voie.

În faţa ferestrei se găsea un tăpşan înalt, în mijlocul căruia crescuse o tufă de hibiscus cu frunza roşie.

George stătu cîteva momente la fereastră şi privi cu încîntare tufa aceea luminată de lună. O clipă i se păru că zăreşte o umbră oblături de ea şi că doi ochi de foc lucesc sinistru în noapte. Se înfioră. Nu cumva îl pîndea iar vreo nenorocire? Să fie el oare urmărit de-a pururi de primejdii?

Încercă să-şi întoarcă privirile în altă parte, dar o putere magică îl atrăgea iar spre tufă.

Izbucni deodată într-un rîs în hohote. Ochii aceia scînteietori nu erau decît nişte licurici, care zburau acum în zigzag spre vîrful tufei.

Rizînd, George se dezbrăcă fără să mai aprindă becul, căci luna lumina îndeajuns camera, şi se culcă. Fără să vrea, îşi aminti în clipa aceea că din momentul în care alunecase de pe spinarea balenei nu mai văzuse revolverul pe care-l avea de la tatăl său. Se dădu jos din pat şi se îndreptă spre terasă, crezînd că-l va găsi încă acolo pe căpitan. Acesta însă plecase să-şi conducă musafirul prin grădina care se prelungea pînă la ţărmul mării. Se auzeau desluşit glasurile lor. Ştia că locuinţa doctorului era la numai cincizeci de metri de grădină, aşa că tatăl său se va întoarce repede, îşi zicea el.

Voia să-l aştepte aici, ca să-l întrebe ce se făcuse cu revolverul. Dacă nici el nu ştia, atunci nu se putea să nu ştie Peter, că doar el îl scosese din apă.

Ce om cumsecade şi ce slugă credincioasă era Peter, se gîndea George. Chiar şi în copilărie îl salvase de cîteva ori de la moarte, cînd fusese cît pe-aci să se înece, dar ceea ce făcuse acum era într-adevăr o faptă eroică. Îi povestise tatălui său toate peripeţiile, căci Peter, modest cum era, nu s-ar fi lăudat nici să-l tai, cu fapta lui. Cînd văzuse că narvalul lovit de bombă se zbătea de moarte şi biciuia furios apa, se lăsase la fund şi-l scosese pe tînărul său stăpîn din mare. În momentul acela un alt narval, la fel de grozav ca şi celălalt, se îndrepta înfuriat spre el. Dar nu degeaba era renumit Brike, tunarul submarinului, ca unul din cei mai buni ochitori din marină: sesizase imediat primejdia şi lansase o bombă care lovise animalul drept în coastă. Şi pe cînd acesta se zbătea cu turbare, Peter îl ridicase pe George pe spinarea cașalotului mort, care începea să se scufunde, şi se ţinuse şi el bine pînă cînd submarinul veni să-i luase de-acolo...

Tînărul se rezemase acum de tocul uşii care dădea pe terasă şi privea pierdut în gînduri nesfîrşita întindere de apă, ale cărei unde sclipeau în mii şi milioane de stropi în bătaia razelor de lună.

Ce frumos era pe insula aceasta, adevărată insulă a odihnei, cum pe drept o numise tatăl său ! Cu cită uşurinţă va putea el studia aici, în liniştea care-l înconjura, ca să-i facă plăcere singurei fiinţe din lume pe care o iubea din tot sufletul. Va căuta să le dovedească acestor oameni viteji, care îşi creaseră aici un adevărat stat organizat, că şi el poate fi de folos şi că numai meritul de a fi fecioru! căpitanului nu era de ajuns.

Răsuflă uşurat după ce luă această hotărîre.

Ştia că şi-o va împlini cu prisosinţă. Simţi deodată dorinţa de a alerga înaintea tatălui său, pentru a-i comunica şi lui vestea cea bună.

Dar nu apucă să facă decît un pas şi se opri ca împietrit. Pe ultima treaptă a scării care ducea pe terasă, la cel mult zece metri de el, apăruse un trup enorm. Şi George văzu din nou ochii aceia de foc care-l priviseră atît de fieros din desişul de hibiscus. Dar acum nu mai crezu că sînt nişte licurici, ci îşi dădu seama că sînt chiar ochii celei mai grozave fiare, din ghearele căreia nu mai există scăpare. „Satan", îşi zise el, cutremurîndu-se. Acesta era aşadar tigrul acela despre care marinarii scorniseră legenda casierului mort.

Înfricoşătoarea fiară stătea nemişcată şi-l privea fix. George îşi simţea inima zvicnind cu putere. Nu cuteza să facă nici o mişcare, de teamă să nu întărîte fiara.

Citise destule despre aceste animale feroce şi ştia că se tem de om cînd văd că acestuia nu-i e frică de ele şi stă nemişcat.

Acum însă era altceva. Era beznă, iar Satan a pornise în căutarea prăzii. Şi-apoi, tigrul mai ucisese pînă atunci trei malaezi şi cunoştea gustul cărnii de om.

Tînărul nu ştia ce să facă. Fel de fel de planuri îi treceau prin minte ; auzi deodată glasul tatălui său, care îşi luă rămas bun de la doctor.

Dacă venea acum, nimerea cu siguranţă în ghearele lui Satan. George nu mai stătu nicidecum pe gînduri. Sări ca fulgerul înapoi şi trînti uşa coridorului după el. Era şi timpul, căci în clipa următoare tigrul se năpusti ca turbat spre uşă şi se izbi cu toată puterea în ea.

Din fericire, uşa era de lemn tare de tek, aşa că nu reuşi s-o spargă. Tigrul scoase un răget de furie şi începu să zgîrîie lemnul cu ghearele.

Dar George nu se sinchisi de asta. Ştia că nu e nici un moment de pierdut : tatăl său era într-o mare primejdie şi trebuia să-l prevină cu orice preţ. Deschise repede uşa şi intră în camera căpitanului. Avu de gînd să alerge la fereastra care dă spre grădină, dar, în trecere, îşi zări revolverul pe birou. Puse mîna pe el şi se repezi la fereastră. Şi aici, geamurile erau deschise, iar fereastra prevăzută cu plasă de sîrmă.

— Tată, tată ! începu el să strige cît îl ţineau puterile. Înapoi, nu te-apropia !... Tigrul e pe terasă... Fugi !... Aleargă după ajutoare !

În clipa următoare sări înspăimîntat înapoi, căci în faţa lui se ivise un cap teribil, cu ochii scînteietori, şi auzi storăitul tigrului care-l urmărea acum după glas. Ghearele fiarei se înfipseră adînc în reţeaua de sîrmă, care se rupse în cîteva locuri. Dar George apucase să tragă două gloanţe în gura căscată a tigrului. Învăţase de copil să mînuiască arma şi ştia că gloanţele nu dăduseră greş, dar erau de prea mic calibru ca să poată ucide fiara. Instinctiv, tînărul alergă la uşă şi ieşi pe coridor. În timp ce închidea uşa în urma lui, auzi răgetul grozav al tigrului, care sfîşia cu ghearele plasa de sîrmă şi peste puţin timp auzi şi puternica izbitură a trupului uriaş lovindu-se de lemnul uşii.

Aceasta nu era dintr-un lemn la fel de tare ca acela a coridorului şi văzu cum ţăndările sar în toate direcţiile. În curînd, uşa avea să fie sfărîmată şi fiara se va năpusti asupra lui şi-l va sfîşia

Cu o prezență de spirit pe care ți-o dă numai o mare primejdie, George mai trase două gloanțe în clipa în care ușa se cutremură de puternica izbitură a tigrului. Răgetul înfiorător al fiarei îi dovedi că nici de această dată gloanțele nu-și greșiseră ținta.

Nu mai avea acum decît două gloanțe, iar în clipa următoare tigrul avea să sfarme ușa de tot și să se năpustească asupra lui.

Cu iuțeala gîndului ce-i trecuse prin minte, se repezi în cameră și încuie ușa în urma lui. Dar știa că nici aici nu se afla în siguranță, căci fiara înfuriată îi va găsi urma. Smulse rama cu plasa de sîrmă de la fereastră, și-n timp ce ușa de la biroul căpitanului cădea trosnind la pămînt, el sări pe terasă.

Însă nici aici nu se putea să nu-l descopere tigrul, dar altă scăpare nu avea. Se sui pe balustradă, se aplecă peste ea și privi în sus. Văzu cu bucurie că nu-i va fi greu să se cațere pe acoperișul bungalow-ului. De jos îl va fi cu neputință tigrului să se urce după el.

Cînd să-și tragă picioarele sus, își aduse aminte că nu mai avea decît două gloanțe. Cu cît îl va răni mai rău pe Satan, cu atît va putea fi ucis mai ușor și primejdia va fi mai mică pentru căpitan.

În vreme ce chibzuia așa, se aplecă peste streașină, de unde putea vedea foarte bine în cameră.

Ridică repede revolverul, ca să poată trage cînd va fi venit momentul. Auzi ușa camerei lui pîrîind sub loviturile grozave ale fiarei, pe care nouă piedică o înfuriase cumplit, apoi ușa ieși din țîțîni și căzu sfărîmată la pămînt. Tigrul se învîrti de cîteva ori prin cameră, pufnind și adulmecînd aerul, apoi își ridică ochii săi de foc spre George, pregătindu-și asaltul.

În clipa aceea, George descărcă arma, își trase picioarele în sus și înaintă cîțiva pași pe acoperișul neted și alunecos. Dar deodată inima i se opri în loc de spaimă, cînd văzu că fiara se lăsase jos în grădină, de unde, zărindu-l, se repezise înnebunită și dintr-un salt extraordinar ajunsese pe acoperiș. Simțea acum respirația fierbinte și puturoasă a monstrului, care-l privea, scoțînd niște răgete cumplite.

Aproape în mod automat, George ridică revolverul și țintì corpul enorm al tigrului. De data asta nimerise în plin, căci, cu un răget teribil, fiara se rostogoli de pe acoperiș și căzu bufnind la pământ.

George răsuflă ușurat. Își descărcase și ultimul glonț pe care-l mai avea. Imediat se auziră de jos două detunături de pușcă, urmate de horcăitul tigrului.

Satan zăcea nemișcat lîngă terasă, iar de pe una din alei Peter venea cu o pușcă în mînă.

Uriașul animal mai gemu o dată, după care se întinse cît era de lung : Peter își lăsă pușca în jos și-i strigă lui George cu un glas emoționat :

— Bravo, băiete, halal să-ți fie ! Nu degeaba ești neam de Farrow. Cred că nu ți-a venit prea ușor cînd te-ai trezit cu afurisita asta de fiară în spate. Am eam bănuit eu ceva, de cînd am auzit-o aseară dînd tîrcoale pe-aici. M-am pus la pîndă, dar dihonia mi-a tras clapa. Știa, a dracului, ce înseamnă și la ce slujește o pușcă. Uite-l, domnule căpitan, pe Satan al nostru, care ne-a dat atîta de furcă timp de doi ani. Și cine crezi mata că l-a răpus ? Chiar feciorul dumitale, domnul George. Eu i-am mai tras așa, vreo două gloanțe, pe deasupra, cu toate că-i erau de ajuns alea pe care i le-a trimis el.

Clătinînd din cap, căpitanul privi trupul acela enorm de la picioarele sale, apoi își ridică ochii spre acoperiș.

— Acum dă-te jos, băiatul meu. Prin fapta asta a ta ai dovedit că ești bărbat în toată firea. Ai salvat viața tatălui tău, primejduind-o pe a ta.

Tînărul sări sprinten de pe acoperiș și se aruncă la pieptul tatălui său.

Împușcăturile și răgetele tigrului fuseseră auzite de toți și acum marinarii alergau de peste tot să vadă ce se întîmplase.

Peter le povesti cu amănunte despre isprava tînărului, îndemnîndu-i la sfîrșit pe toți cei de față să strige într-un glas : „Tráiască !", ceea ce aceștia făcură din toată inima.

Căpitanul le mulțumi tuturor în cuvinte călduroase, atît în numele său cît și al fiului său, apoi cei doi intrară în casă. În vreme ce Peter, ajutat de alți doi marinari, rămăsese să jupoaie pielea lui Satan, pentru a i-o oferi lui George.

5. Un testament ciudat

Doctore, îi zise a doua zi căpitanul, foarte grav, lui Bertram, am făcut azi, dis-de-dimineață, o plimbare prin insulă și m-am întîlnit cu Peter, care se pregătea să tăbăcească pielea tigrului. După cum știi, omul acesta îmi e foarte credincios și dragostea pe care o are pentru mine se răsfrînge într-o mare măsură și asupra fiului meu.

Știi, de asemenea, că omul acesta e superstițios, ca toți marinarii, de altfel. S-a apucat încă de ieri să îndrugе verzi și uscate despre Satan și despre prostia pe care Plundow, timonierul meu, o susține morțiș, cum că în trupul tigrului s-ar fi reîncarnat sufletul bătrînului casier Seels.

Am rîs, desigur, de palavrele lui, dar cred totuși că Peter se aștepta la vizita tigrului, căci stătea la pîndă. Numai că Satan, șiret cum știi că era, l-a tras pe sfoară.

Și ce crezi că-mi spune Peter, azi-dimineață ? Că înainte de a muri, Seels le-ar fi mărturisit, lui și lui Jan Brike, pe cine și-a ales drept moștenitor. Cunoști, desigur, și dumneata ciudatele cuvinte lăsate de el pe un bilețel, alături de scrisoare.

Iar Peter stăruie în a mă convinge că moștenitorul ales de casier nu poate fi altul decît George al meu. Ei, ce zici de toată comedia asta, doctore ?

— Eu cred că Peter are perfectă dreptate, zise cu însuflețire Bertram. Mă duc chiar acum să aduc biletul. Și mai cred că pe George îl așteaptă un mare noroc.

Sprinten ca un tînerel, doctorul sări treptele terasei și porni în fugă spre locuința lui. George se uită uluit la tatăl său și întrebă :

— Cum se poate ca bătrînul să mă fi lăsat moștenitor, cită vreme nici nu mă cunoștea ?

— E-adevărat, dragul tatii, el nu te cunoștea, răspunse căpitanul îngîndurat, dar poate că într-o anume privință au și marinarii ăștia dreptate cînd îi atribuie lui Seels niscaiva puteri supranaturale. De altfel, bătrînul se îndeletnicea foarte mult cu spiritismul.

Și, deși nu te văzuse niciodată, s-ar părea să te fi cunoscut — cel puțin așa reiese din rîndurile rămase de la el, în care hotărîse într-un chip foarte ciudat să te lase moștenitorul său. Pînă și Peter, care nu e prea deștept din fire, și-a dat seama. E ceva... cum să-ți spun... într-adevăr bizar, de care nu mă pot dumiri nicidecum. Dar, o să afli numaidecît, căci uite că se întoarce și doctorul.

Pe George îl stăpînea o neliniște de neînțeles. Cum era cu putință ca răposatul să-l fi cunoscut, cînd nu-l văzuse niciodată la față ? Să existe într-adevăr taine pe care numai oamenii înzestrați cu anumite calități le-ar putea pricepe ?

Se uită cu sfială la scrisoarea adusă de doctor și pe care acesta o despăturea cu băgare de seamă.

— Ia aminte, dragul meu, ce scrie în scrisoare, zise doctorul, și pe urmă să ne spui ce părere ai de cele aflate.

Încet, prea încet, pentru nerăbdarea tînărului, doctorul își sorbi și restul de cafea din ceașcă, tuși, apoi începu să citească :

„Simțindu-mi sfîrșitul aproape, hotărăsc următoarele :

Moștenitorul meu va fi acela care, deși la o vîrstă fragedă, a trecut

prin primejdii serioase, va lupta împotriva unui vrăjmaş mai virstnic şi viclean, şi va birui un diavol. Va primi scrisoarea pecetluită în care îi voi fi descris locul unde se află moştenirea.

Ca s-ajungă însă pînă acolo, va trebui să albă toate calităţile stabilite de mine. Să dea Dumnezeu să albă parte de cele lăsate lui de un om bătrîn, pe pragul morţii, pe care semenii săi nu l-au înţeles în timpul vieţii.

M. Seels

Insula Odihnei"

Doctorul Bertram împături scrisoarea la loc şi se uită întrebător la George.

— Ei, ce zici, băiatule ? Aşa e că ţi se potriveşte de minune tot ce zice moşul în scrisoare ?

— Bine, bine, aventuri primejdioase am avut eu destule pînă acum, răspunse el rizînd, dar nu cunosc nici un duşman mai în virstă şi viclean şi n-am biruit încă nici un diavol.

— Şi cu toate acestea aşa e, dragul meu. Duşmanul despre care vorbeşte răposatul Seels e tatăl dumitale vitreg, avocatul Menar, şi pe diavol l-ai biruit noaptea trecută, căci tigrul a fost un adevărat Satan.

— Dacă încerci să ţi le explici astfel, atunci se potriveşte într-adevăr, răspunse tînărul impresionat. Tu ce zici, tată ?

— Eu nu pot să spun nimic, dragul meu, căci, ca părinte al tău, sînt direct interesat în cauză. Propun deci să facem un consiliu, adică să-i adunăm pe toţi camarazii noştri şi să-i lăsăm pe ei să hotărască. Poate că se mai găseşte şi altcineva pe insulă care să întrunească însuşirile şi condiţiile puse de bătrîn.

— Cel mai tînăr dintre toţi are 38 de ani împliniţi, aşa că nu se poate vorbi de virstă fragedă, răspunse scurt doctorul. Dar propunerea dumitale e bună, căpitane. După o hotărire colectivă, nimeni nu mai poate protesta pe urmă.

— A, dar uite-i pe Peter şi Brike. Vin încoace. Dar de ce or fi oare atît de gravi amîndoi ? Să sperăm că nu s-a întîmplat vreo nenorocire, zise căpitanul îngrijorat.

Coborîndu-se, cei doi marinari urcară treptele terasei, salutară mărinăreşte, apoi Peter începu :

— E vorba de testamentul bătrînului Seels, domnule căpitan. Camarazii au venit la mine să-mi atragă atenţia că domnul George, fiul dumneavoastră, întruneşte toate condiţiile puse de bătrîn în testament. Aşa că acum camarazii s-au adunat pe tăpşanul de lîngă tufa de hibiscus, unde a murit tigrul aseară, şi vă roagă să poftiţi acolo, împreună cu domnul George, ca să auziţi şi dumneavoastră părerea lor.

— Cu plăcere, dragul meu, răspunse Farrow amabil. Tocmai hotărîsem şi noi să-i adunăm pe camarazi şi să vedem, ei ce spun. Îmi pare deci cu atît mai bine că ideea a pornit mai întîi de la ei. Să mergem, George, poate că momentul acesta va însemna ceva important în viaţa ta.

Tînărul era de-a dreptul ameţit. Faptul că i se potriveau atît de bine condiţiile puse de bătrîn în testament i se părea o coincidenţă cît se poate de stranie. Să fi prevăzut oare bătrînul, înaintea morţii, soarta ce-l aştepta pe tînărul pe care nu-l văzuse niciodată ? Şi oare ce anume lucruri, de nimeni ştiute, vor fi arătate în testament ?

Porniră toţi spre tăpşan. Echipajul submarinului stătea aşezat în rînd ca la paradă. Nu lipsea nici unul dintre marinari. La apropierea căpitanului, toţi salutară milităreşte.

Peter îl rugă pe căpitan să-i permită să vorbească el întîi, apoi se întoarse spre marinari şi începu :

— Camarazi ! Vă rog să recunoaşteţi cu toţii că n-am căutat să vă în-

fluenţez cu nimic şi că părerea voastră sinceră e că George Farrow, fiul căpitanului nostru iubit, este persoana hotărîtă în testament ca moştenitoare a răposatului Seels.

Marinarii ieşiră unul cîte unul din rînd şi jurară că sînt încredinţaţi, după anumite indicaţii, că tînărul George Farrow e persoana hotărîtă în testament de Seels.

Doctorul Bertram îi întinse lui George plicul pecetluit şi zise grav :

– Poftim, George. Ai aici moştenirea unui om original, pe care nu l-ai cunoscut şi care nu te-a cunoscut, dar care te-a socotit totuşi vrednic de ea. Să dea Dumnezeu să-ţi aducă noroc în viaţă – ceea ce eu îţi doresc din toată inima !

Un sentiment ciudat îl împingea parcă pe tînăr să refuze, dar văzînd ochii celor cincizeci de inşi aţintiţi asupra lui i se făcu ruşine de slăbiciunea sa. Întinse mîna şi luă plicul, apoi se întoarse spre marinari şi le zise cu un glas tremurat :

– Vă mulţumesc că m-aţi ales pe mine drept moştenitor al caslerului Seels. Bănuiesc însă că testamentul vă priveşte şi pe voi, iar eu sînt poate numai executorul lui. Prin urmare, vă rog să ascultaţi ce se spune în scrisoare.

După aceste cuvinte, George desfăcu plicul şi scoase din el o foaie de hîrtie. Văzu pe una din feţe un desen ciudat, iar pe cealaltă următoarele rînduri :

„Moştenitorului meu,

Nu te cunosc şi nici tu nu mă cunoşti şi totuşi sîntem aliaţi. Tu vei lua comoara pe care ţi-o las, ajutat de cîţiva oameni viteji, pe care îi vei răsplăti cum vei crede de cuviinţă. Caută-l pe hartă pe Satan ; în gura lui vei găsi comoara pe care ţi-o las. Dar fereşte-ţi inima şi mintea cînd o vei privi !

Dacă eşti într-adevăr aşa cum te vede spiritul meu, te vei bucura de cele ce îţi las, deşi vei trece prin multe pînă să ajungi la comoară. Dacă nu, moştenirea mea ţi-ar putea pricinui moartea.

Hotărăşte-te. Renunţi la moştenire ? Atunci distruge aceste rînduri, ca nici un ochi omenesc să nu vadă ceea ce am văzut eu şi care era cît pe-aici să-mi la minţile.

M. Seels"

George clătină din cap, îngîndurat, şi întinzîndu-i tatălui său testamentul zise :

– Bine-înţeles că primesc. Se spune că voi dobîndi comoara cu ajutorul unor oameni curajoşi, pe care după aceea îi voi răsplăti. E vorba desigur de marinarii tăi. Nu am dreptul să-i lipsesc de o mare răsplată. Te rog să citeşti cu glas tare ce scrie aici, după care vom hotărî împreună dacă trebuie sau nu să scoatem comoara din gura lui Satan.

După ce căpitanul citi că să audă toţi conţinutul scrisorii, marinarii primiră fără nici o şovăire, ba chiar zoriră să plece cît mai repede în căutarea acelui Satan, de care se vorbea în testament.

– Bine, hotărî căpitanul, vom pleca peste trei zile. Pînă atunci însă trebuie să ne sfătuim cum şi unde putem da de acel Satan. Aici, pe hartă, sînt indicate India orientală şi insulele neerlandeze, de care nu sîntem departe. Acum e vorba să-l descoperim pe Satan. Nu găsesc însă nimic după care să mă pot orienta.

– Căpitane, zise Peter cu o anume reţinere, poate că Seels a vrut să vorbească de o insulă. Îmi amintesc că-mi povestea odată că ar fi existînd unele insule ale căror stînci au nişte forme foarte ciudate. Mi s-a întîmplat şi mie, acum vreo douăzeci de ani, să mă rătăcesc pe o furtună grozavă, printre nişte grupuri de astfel de insule, aproape de Celebes. Era şi una mi-

titică de tot, care avea în partea dinspre miază-zi o grămadă de stînci, din care una avea chip de diavol, zău așa ! Tare îmi vine să cred că tocmai asta o fi.

Se auzi un murmur de aprobare.

— Tot ce se poate, dar știi exact unde se află această insulă ? întrebă Farrow.

— Asta nu, căpitane ; tot ce știu e că se află la est de Celebes.

— În orice caz, ne-ar putea folosi ca punct de reper. Așadar, peste trei zile vom pleca. Între timp, vom studia mai amănunțit harta, căci nu se poate ca Seels să nu fi făcut pe ea vreun semn care să ne îndrume.

— Știi, tată, zise George după ce oamenii se împrăștiară, mă simt stăpînit de un sentiment ciudat. Mi se pare într-adevăr bizar că am trecut prin atîtea întîmplări de cînd Peter a venit să mă ia. Iar din rîndurile lui Seels reiese că voi mai întîmpina încă multe, care s-ar putea să fie și mai primejdioase decît cele de pînă acum.

— Ei, și ! strigă doctorul cu însuflețire, mie nu mi-e teamă pentru dumneata. Ești un băiat curajos și ai dat destule dovezi pînă acum că nu știi ce e frica. Ai primit condițiile moștenirii și acum nu trebuie decît să-l cauți pe „diavol" și să-i smulgi comoara. Sînt sigur că tatăl dumitale va avea de ce se mîndri.

— Îți mulțumesc pentru cuvintele acestea, domnule doctor, răspunse tînărul cu căldură. Îmi voi da silința să pășesc pe urmele tatălui meu și vreau să le dovedesc tuturor că nu degeaba și-a pus Seels nădejdea în mine.

George trebuia acum să se deprindă cu viața în submarin, să facă vreo cîteva încercări de probă înainte de a porni la drum.

Submarinul se afla la vreo cincizeci de metri de țărm. Jan Brike, tunarul, își vedea de treabă la tunul de la pupă, care îi era la fel de drag ca un copil. Lîngă el, Peter, îmbrăcat cu niște pantaloni scurți, numai pînă la genunchi, își ascuțea de zor cuțitul — un cuțit mare cît o sabie —, aruncîndu-și din cînd în cînd ochii la cei trei înotători care se zbenguiau în apa limpede a golfului, nu departe de submarin.

Aceștia erau : Rindow, primul ofițer, Brande, secundul, și Naper, genialul inventator al submarinului. Tabloul pe care George și căpitanul îl aveau înaintea ochilor era atît de plăcut, încît tînărul zise zîmbind :

— Să mai așteptăm un pic, tată ; să-i lăsăm să se satură de joacă. Și-apoi, golful acesta întins e atît de bine ferit de orice privire, încît nu cred că l-ar putea descoperi vreodată cineva. Știi ceva, tată ? Cred c-am să fac și eu o baie.

Farrow se uită zîmbind după fiul său care se dezbrăcase repede și se aruncase dintr-un singur salt de pe podețul de bambus în apă.

George era un înotător grozav, așa că în cîteva clipe trecu dincolo de submarin, strigîndu-i ceva în glumă și lui Peter, care îl privea cu admirație.

Se simțea atît de fericit cum nu mai fusese niciodată. Alături de tatăl său iubit, înconjurat de tovarășii viteji și credincioși, perspectiva unei aventuri interesante — ce-și putea dori mai mult un băiat de vîrsta lui ?

— Peter, strigă el rîzînd, aici e raiul pe pămînt și-ntr-o mai mare siguranță ca aici nu poate fi cineva.

Dar el nu știa că va cunoaște în curînd și grozăviile mărilor și va afla că nenorocirea te paște exact atunci cînd nici nu gîndești. Și pe cînd îl tachina pe Brike, care își încărca tunul de probă, că vrea pesemne să doboare pescărușii, habar n-avea că moartea îi dădea tîrcoale.

Un rechin enorm plutea agale pe unde, dincolo de brîul de stînci care împrejmuiau golful. Era flămînd, iar la auzul unor glasuri omenești, care veneau din spatele zidului de mărgean, ochii îi luciră lacomi.

Se lăsă deodată la fund cu atîta repeziciune încît apa se ridică în

spume deasupra lui. Dar fusese cam neprevăzător în lăcomia lui, căci o sepie enormă, care se afla la vreo zece metri adîncime şi care-i stîrnise pofta, veghea.

Auzise plescăitul pe care îl făcuse coada imensă a monstrului bîciuind apa, ochii săi negri îl zăriseră în acelaşi moment pe puternicul său vrăjmaş care venea spre ea, drept care îşi umflă deodată flancurile şi dispăru iute, ca o torpilă, lăsînd în urma ei un lichid negru – fapt pentru care i s-a dat şi numele de „peştele de cerneală".

Un nor negru şi gros, ca păcura, coloră apa, iar de la adăpostul acestuia, polipul îşi schimbă cu iuţeala fulgerului direcţia, întocmai ca un iepure fugărit de haită. Se repezi spre peretele de mărgean şi se ascunse într-o crăpătură, unde colţii lacomi ai rechinului nu-l puteau ajunge.

Acesta se zbătea încă în mijlocul lichidului acela gros şi negru, se năpustea orbeşte, cînd ici, cînd colo ; zărise acum un trup alb şi mare şi se îndrepta spre el. Dar peştele îl văzuse şi el şi, înainte ca gura enormă a rechinului să-l poată înghiţi, pierise printr-o deschizătură largă şi întunecoasă din zidul de mărgean.

Turbînd de furie, rechinul o porni pe urmele lui. Nu luă în seamă nici întunericul, nici strîmtoarea tunelului care ducea spre insulă, ci se avîntă tot înainte. Întunericul însă îl înnebuneа de spaimă.

Zări deodată lumina şi se mai potoli. Spaima îi trecu şi începu să înoate liniştit într-acolo. Apa devenea tot mai limpede şi mai luminoasă şi rechinul ieşi în sfîrşit din tunel. Soarele îşi răsfrîngea razele în undele scînteietoare.

Adulmecă pe dată o nouă pradă. Îi cunoștea gustul, deși nu mîncase decît o dată carne de om. Ajunse ca fulgerul în spatele lui George, care se bălăcea cu voluptate, fără să-i pese de nimic.

– Un rechin, George ! răcni Peter îngrozit, și-n aceeași clipă se azvîrli ca un nebun de pe bordul submarinului în apă, cu cuțitul pe care tocmai îl ascuțise.

George întoarse capul și văzu moartea cu ochii sub chipul unui monstru marin care se apropia. Nu-și pierdu totuși cumpătul, și nici nu țipă, așa cum ar fi făcut oricare altul în locul lui.

Se ridică rapid puțin deasupra apei, își aruncă ochii spre rechin, apoi, printr-o smucitură puternică, sări într-o parte.

Rechinul tocmai se întorsese pe spate, ca să-și poată apuca prada cu dinții săi grozavi, aflați în partea de jos a capului, numai că aceasta dispăruse. Și în clipa următoare, văzu un trup voinic înaintînd spre el.

Gura enormă a monstrului se deschise clămpănind, pregătită să apuce prada, însă Peter era un adversar redutabil. Cu o mișcare lină, își aplecă partea de sus a trupului într-o parte, apoi mîna lui puternică în care ținea cuțitul se lăsă în jos și tăișul spintecă pîntecele rechinului.

O zvîrcolire de cîteva secunde, apoi o dungă roșie și îngustă, de-a lungul trupului mare al monstrului, contură deslușit urma pe care cuțitul lui Peter o lăsase în pîntecele alb al rechinului.

Și nu apucă bine Peter să se îndepărteze puțin de el, că de pe submarin se și auzi o bubuitură de tun ; ghiuleaua trimisă de Brike sfîrtecă în bucăți trupul monstrului în agonie.

– Bravo, Brike ! strigă Peter rizînd. Încă o lovitură cum numai tu știi s-o trimiți. Nu prea mai era nevoie de ea, dar eu îți mulțumesc oricum. Nu-i vorbă, s-ar fi putut să dau greș, iar atunci bomba ta ar fi picat la tanc.

– Nu credeam c-o să-l ajungi atît de repede, se scuză bătrînul artilerist. Ce mă miră însă pe mine, Peter, e altceva. Cum dracu' de-o ajuns rechinul ăsta aici ? Domnule George, o să-ți spun și dumitale. Nu-s nici superstițios și nici în fleacuri nu cred, dar cum se face că dihonia s-a repezit mai întîi la dumneata ? Eu parcă aș zice că la mijloc e tot mîna răposatului Seels.

Și-n vreme ce bătrînul tunar le vorbea, George și Peter se urcaseră din nou pe punțea submarinului. Privind în jur, George se cutremură cînd văzu bucățile de carne însîngerată ale rechinului ce se pierdeau acum în adîncul apei. Strînse cu căldură mîinile celor doi prieteni credincioși ai săi, după care zise glumind :

– Tot superstițios, Jan ? Ce-are a face răposatul cu rechinul ?

– Nu-s deloc superstițios, domnule George, se apără artileristul, dar vezi că Seels spune în testamentul lui că vei mai avea de trecut prin multe primejdii. Acu', o fi, n-o fi așa, eu parcă tot aș zice că spiritul lui Seels e mereu în jurul dumitale.

George coborî îngîndurat în mica barcă de aluminiu de lîngă submarin. Peter coborî și el, dar îi strigă peste umăr artileristului :

– Ia nu te mai lăuda, măi, că nu ești superstițios. Parcă nu știm noi că tu și timonierul credeți în toate prostiile !

– Lasă că de cîte ori am spus eu ceva, așa a fost... mormăi bătrînul și se apucă iar să robotească la tun.

Cînd barca ajunse la pontonul de bambus, Farrow își strînse emoționat fiul la piept, apoi îi întinse mîna lui Peter în semn de mulțumire.

– Dragul tatii, ai trecut printr-o mare primejdie. Trebuie să punem neapărat un grilaj mobil la intrarea în tunel, ca să ferim golful de astfel de musafiri deloc plăcuți. Și-acum îmbracă-te, George, trebuie să facem o probă de scufundare cu submarinul.

Tînărul se supuse imediat poruncii tatălui său. Găsea vrednic de admirat faptul că acești bărbați viteji și serioși își manifestau prin atît de puține cuvinte impresiile lor, chiar cînd era vorba de împrejurări grave și importante. Luă hotărîrea să fie și el la fel ca ei.

A treia zi, minunatul submarin ieși din golful care împrejmuia insula și porni în larg. În timpul călătoriei sale sub apă, George se obișnuise destul de repede cu aerul din submarin. Stătea la fereastra cu geam foarte gros al cabinei de comandă. Un mic proiector lumina apa și tînărul admira dibăcia cu care tatăl său îndruma vasul prin lungul și îngustul tunel, tăiat de capriciul naturii în zidul de mărgean. În curînd ieșiră iar la suprafață și văzură soarele strălucind în toată splendoarea lui. Lăsaseră în urmă stîncile bătute de valuri, în mijlocul cărora se afla tăinuită „Insula Odihnei".

Marea era foarte puțin agitată, drept care căpitanul ordonă să se deschidă ferestruica, după ce mai întîi avu grijă să se uite prin periscop, ca să se asigure că nu se zărește nici un vapor.

Și cum înaintau încet către nord-vest, îndreptîndu-se spre insulele Torres, le îngădui marinarilor care nu erau de serviciu să iasă pe punte. Se așezară cu toții în preajma parapetului, bucurîndu-se de soare. Jan Brike, nelipsit de lîngă tunul lui drag, le povestea ceva, cu glas scăzut, camarazilor săi, care-l ascultau cu multă atenție.

Căpitanul, care stătea ceva mai departe împreună cu George și doctorul, arătă zîmbind spre el și zise :

– Precis că tunarul nostru iar le îndrugă de-ale lui. Nu lipsește decît tîmonierul ca să-i avem la un loc pe cei mai înflăcărați adepți ai superstițiilor din lumea marinărească. După cum văd eu, ăștia doi o să mi-i zăpăcească de tot pe ceilalți. Bănuiesc că în clipa asta tocmai invocă spiritul bătrînului casier.

Cu chipul misterios şi făcind nişte gesturi tainice, trebuie că artileristul le povestea într-adevăr ceva deosebit, căci unii din marinari îşi făceau cruce.

— Hm, o să-i cam zic eu lui Brike vreo două, de o să se cuminţească, spuse Farrow uşor încîudat. O fi crezînd ei în spirite, — treaba lui. Dar nu vreau să le împuie şi altora capul cu asemenea prostii.

Îi făcu semn artileristului să se apropie, iar acesta veni cam în silă. Bănuia probabil cam ce-l aşteaptă.

— Brike, începu foarte serios căpitanul, recunosc că eşti unul din cei mai destoinici şi mai vechi marinari pe care îi am, dar te-aş ruga să încetezi cu prostiile. Nu-ţi dai seama că-mi zăpăceşti oamenii şi-i bagi în sperieţi ? Parcă înainte, cînd porneam la drum, deşi ştiai că ne aşteaptă primejdii, erai mai potolit. Acu', ce se-ntîmplă cu dumneata ?

— Păi, testamentul căsătoriei e de vină, răspunse bătrînul uşor ruşinat. Şi-apoi... e vorba de domnul George al nostru ! Vedeţi dumneavoastră... moartea lui Seels n-a fost nici ea ca la toată lumea — chiar şi dumneavoastră aţi spus-o ! Eu simt că spiritul lui e cu noi. Şi tare mă tem că o s-avem de furcă în călătoria asta, domnule căpitan. Ce-am pătimit noi pînă acum n-a fost nimic pe lîngă ce ne-aşteaptă. Şi-am mai visat şi ceva foarte ciudat azi-noapte. Se făcea că... Las' că nu mai spun, numai că l-aş ruga totuşi pe domnul George al nostru să se ferească de...

— Ce tot înşiri, Brike !? îl întrerupse căpitanul, supărat. Te ştiu om cu scaun la cap şi cumpănit la vorbă ; se poate să îndrugi asemenea prostii ? Te-aş ruga însă ca de acum încolo să-ţi păstrezi bănuielile numai pentru dumneata şi să nu mai sucşeşti minţile oamenilor cu ele, m-ai înţeles ?

— Domnule căpitan, toţi camarazii mei sînt încredinţaţi că domnul Geor-

ge o să scape cu bine din toate primejdiile, așijderea și noi, dimpreună cu el, dar nu strică să știe că nu-i lucru de glumă ceea ce facem acum, așa că mie nimeni n-o să-mi poată scoate din minte gîndul că duhul bătrînului Seels călătorește odată cu noi.

Căpitanul nu-și mai putu stăpîni rîsul.

— El, și ? Lasă-l să călătorească, te supără cu ceva ? Iar acum, du-te la tunul dumitale, căci e să oprim, fiindcă s-a făcut de amiază și trebuie să stăm la masă. Marea s-a potolit de tot ; nu adie nici o boare de vînt, așa că o să mîncăm în liniște. Dar, de ce stai așa, îngîndurat, moșule ?

— Păi... să vedeți dumneavoastră. Aici suflă întotdeauna vîntul, răspunse bătrînul scărpinîndu-se în barbă. Eu nu v-aș sfătui să stopați. Trebuie să fie tot un vicleșug de-al lui Seels.

— Acum chiar că te-ai întrecut cu gluma ! strigă Farrow înfuriat. Cum poți să spui, omule, o asemenea gogomănie ? Hai, du-te la tunul dumitale și lasă-ne în pace. Băieți, stop și la masă !

Apoi, după ce-l văzu pe bătrîn îndreptîndu-se spre pupa, căpitanul zise:

— Nici nu-ți vine să crezi, doctore ! L-ai auzit ?! Mai bine ar visa unde se află insula aceea a „diavolului", dacă va fi existînd desigur o astfel de insulă. Păcat că nu putem descurca desenul de pe harta rămasă de la casier !

— Eu mi-am dat toată osteneala, am încercat și la luminare și cu niște preparate chimice, doar-doar o apărea vreun semn la iveală, dar nu s-a produs nimic. Să sperăm că vom găsi totuși insula aceea, despre care Peter ne-a spus că a văzut-o acum douăzeci de ani, mai zise doctorul Bertram, clătinînd din cap neîncrezător.

— Ar fi singura posibilitate de a-l descoperi pe acest Satan indicat de Seels. Să mai cercetăm o dată harta și după masă poate vom descoperi ceva.

Mîncară în grabă, apoi George coborî în cabina comandantului pentru a aduce scrisoarea lui Seels, pe spatele căreia era desenată harta aceea misterioasă. Revenit, o întinse pe genunchi și se aplecară toți trei asupra ei, ca s-o studieze mai bine.

Jan Brike îi văzu.

— Aha, iar se uită la scrisoare... mormăi el. O să vedeți voi, măi băieți, că bătrînul o să aibă grijă ca ei să-l descopere pe Satan. Și ce-om mai pătimi noi pe-acolo, o să fie o grozăvie — eu atîta vă spun ! Numai că George al nostru o să biruie toate puterile astea necurate și o să scape cu bine, ajutat și de noi. Dar ce-o fi de nu adie vîntul defel ? Știți și voi că pe meleagurile astea suflă întotdeauna un vînt turbat. Asta nu e lucru curat...

— Că bine zici, făcu unul din marinari, e pentru prima oară cînd trec pe-aici și nu e furtună.

— Păi, ce vă spuneam eu ? șopti misterios bătrînul. Să știți că spiritul lui Seels e pe-aproape. Pune el ceva la cale, o să vedeți. Măi băieți, eu zic să fim pregătiți, căci o să se-ntîmple un lucru mare. Na ! Văzurăți ? Asta o fost casierul.

Cu ochii holbați de groază, marinarii simțiră stîrnindu-se brusc o răbufnire de vînt, care-i smulse lui George din mîini scrisoarea pe care o ridicase în sus, ca s-o privească și în zare. Tînărul scoase un țipăt de spaimă și se uită după hîrtia luată de vînt și căzută în mare, nu departe de submarin. Apoi vîntul se potoli ca prin minune. Fără să mai stea pe gînduri, George se repezi peste parapet și sări în apă.

Brike alergă la tun, căci nu voia deloc să vadă apărînd pe neașteptate vreun monstru din adînc, care să se repeadă asupra băiatului.

Dar acesta reuși să recupereze scrisoarea, se întoarse înotînd la submarin și dintr-o singură săritură se urcă iar pe punte.

— Păcat ! îi zise el, cu părere de rău, căpitanului. Acum nu mai putem

face nimic cu scrisoarea. S-a udat toată şi s-a mototolit, aşa că insula mult căutată e pentru totdeauna pierdută. Te pomeneşti că are dreptate Brike şi că spiritul lui Seels...

Se opri însă brusc şi se uită încremenit la hîrtie. Zise apoi cu un glas sugrumat de emoţie :

– Brike ştie ce spune, tată ; trebuie să existe ceva pe care mintea noastră nu-l poate cuprinde. Cum de s-a stîrnit aşa, deodată, pala aceea de vînt, care mi-a smuls hîrtia pe care eu o ţineam, cu amîndouă mîinile, atît de bine ? Şi ce m-a făcut s-o mototolesc după ce-am scos-o din apă ? Uite cum se desluşesc acum toate liniile acelea încurcate. Se văd clar şi insula, poziţia ei şi chipul lui „Satan".

– Ai dreptate, strigă Farrow înmărmurit, ultîndu-se la hartă. Parcă îmi vine şi mie să cred în lucruri supranaturale. Iar acum ştiu şi unde e insula, peste două zile vom putea fi acolo.

– Vedeţi, domnule căpitan, că spiritul lui Seels călătoreşte cu noi ! făcu Brike apropiindu-se de ei. Dar nu-i e potrivnic lui George, fiindcă i-a arătat unde se află insula... şi că n-ar fi rău să se ferească de acel pămînt galben care fierbe între pămînturi.

– Bine, bine, am înţeles ! îi tăie vorba căpitanul.

– Atunci, să mergem spre insula lui Satan ! Nu mă mai tem de nimic ! strigă George cu înflăcărare.

– Maşina înainte ! Cu toată viteza spre nord-vest ! se auzi imediat comanda căpitanului.

Şi lăsînd în urma lui dîre lungi de spumă, minunatul submarin o porni spre mult căutata insulă a lui Satan.

■ În româneşte de LIA HARŞU

(va urma)

În numărul următor:

Răzbunarea lui Satan

Serial senzațional 3. o

Pentru prima oară în românește
seria completă

Răzbunarea lui Satan (I)

1. Un musafir ciudat

Un vînt năprasnic biciuia marea Flores, ridicînd talazuri înalte de mai bine de doi metri. Înfășurat în mantaua de cauciuc, George Farrow stătea în turnul submarinului, alături de tatăl său, și privea teribila dezlănțuire a elementelor naturii.

Îl rugase pe căpitan să nu se scufunde, căci atunci cînd submarinul plutea la adîncuri i se părea cumva că se înăbușă. Tînărul

respiro mai liber la suprafața apei, văzînd cerul deasupra capului, chiar și așa, sfîșiat de nori, cum era acum.

Căpitanul Farrow zîmbea mîndru și fericit cînd își privea feciorul. În vinele lui curgea sîngele Farrow-ilor, care nu se temeau nici de moarte și nici de diavol, colorîndu-le obrajii de bucurie tocmai cînd furtuna bîntuia mai cu putere și marea își izbea valurile furioase de vas.

Furtuna se dezlănțuise deodată, fără ca pe cerul senin să se fi zărit vreun nor. Era probabil un taifun ce venea dinspre marea Arafura.

Aveau destul timp ca să se scufunde. Marea nu era totuși chiar așa de vijelioasă încît să pună vasul în pericol. Și-apoi, chiar dacă valurile s-ar fi întețit și taifunul ar fi înaintat și mai mult, submarinului nu i-ar fi fost deloc greu să coboare imediat la fund, acolo unde uraganul nici nu s-ar fi simțit.

Stîncile ascuțite și primejdioase, care ar fi putut sfărîma vasul, erau undeva departe, spre sud. Oricum ar fi fost, vîntul împingea submarinul mereu spre larg.

Ior dacă puternicele mașini, construite într-un mod cu totul aparte, ar fi încetat să funcționeze, primejdia tot n-ar fi fost cine știe ce. Și în afară de asta, nici uraganul nu putea dăinui prea mult, căci la fel de brusc precum se stîrnise, tot așa avea să și înceteze.

George se uita cu atenție spre sud, la o mică insulă înconjurată de palmieri înalți, bătuți de vînt, de care nu-i despărțeau mai mult de o sută de metri, și se gîndea cu părere de rău la sutele de nuci de cocos care se scuturau degeaba pe jos.

Și deodată îl apucă pe tatăl său de braț și-i arătă cu mîna spre insulă. Un golf mărișor se întindea spre mare și, nu departe de mal, se zărea și o mică luntre, zbuciumată de valuri.

În luntre se vedea și un om, care vîslea cu putere, numai că, în loc să caute să ajungă la mal, omul încerca să lasă cît mai repede în larg, deși acolo valurile l-ar fi putut răsturna barca într-o clipă.

Sau omul acela era prea cutezător din fire și nu se temea de primejdie, sau avea un motiv puternic care-l îndemna să fugă de insulă.

Căpitanul Farrow dădu un ordin prin tubul acustic, mașinile își micșorară de îndată viteza și submarinul se îndreptă spre luntre.

George văzu imediat că omul din ea, voinic și puternic și gol pînă la brîu, era un băștinaș. Iar acesta, cînd zări turnul submarinului, se opri din vîslit. Uimit, probabil, căci nu numai că nu mai văzuse pînă atunci un asemenea vas, dar nici măcar nu știa că există, așa încît obiectul acela rotund și cenușiu, mișcat de valuri, din care se iveau trupurile a doi inși, trebuie că i se păruse vreo născocire a diavolului.

Șovăiala lui trecătoare și lesne de înțeles era însă cît pe-aici să-i fie fatală. La ieșirea din golf, luntrea dăduse peste niște valuri foarte puternice, care o acoperiseră într-o clipă, scufundînd-o.

Căpitanul Farrow cîrmi imediat spre locul unde dispăruse luntrea, deși nu prea avea speranța că-l va putea salva pe cutezătorul luntraș ; chiar dacă acesta ar fi reușit să lase la suprafață și să ajungă aproape de submarin, valurile aveau să-l izbească cu siguranță de pereții de oțel, zdrobindu-l pe loc.

Deocamdată nu se vedea nici o urmă a celui dispărut. Se părea că, o dată cu luntrea lui șubredă, se dusese și el la fund.

George îl apucă deodată pe tatăl său de braț și-i arătă ceva de-o latul, în dreptul submarinului. Băștinașul părea să fie un bun înotător. Probabil că în momentul în care luntrea se răsturnase, aceasta îl tîrîse cu ea, apoi înotase un timp pe sub apă, ca să nu fie lovit de vreo bucată de lemn în cap.

Și de-abia cînd ajunsese la vreo cincizeci de metri de submarin ieșise la suprafață pe coama unui val puternic. George ridică atunci brațul și-i

făcu semn cu mîna. Nu putea însă ști dacă naufragiatul îl înțelesese, căci dispăru aproape imediat sub apă.

Tînărul simți o adîncă părere de rău în suflet. Era convins că nenorocitul acela se temuse să se apropie de submarin, și din această pricină să înecase.

Să-l lase, într-adevăr, să moară, fără să facă vreo încercare de salvare?

Deodată, naufragiatul își făcu din nou apariția, dar de data aceasta la numai cincisprezece metri de ei. Și iarăși privi cu ochii lui ageri spre vas, iar George îi făcu iar semn cu mîna.

Căpitanul Farrow îndreptă acum din nou vasul în direcția valurilor, în așa fel încît, dacă naufragiatul va ști să se apropie cu dibăcie, înotînd în lungul submarinului, să fie cu putință salvarea sa.

Se părea că băștinașul înțelesese într-adevăr intenția căpitanului. În timp ce George îi făcea mereu semne, acesta, adus de un val puternic, se repezi deasupra turnului și, în clipa în care tînărul se aștepta să-l vadă zdrobindu-se de peretele de oțel, omul se lăsă să alunece.

Cu un țipăt de bucurie, George îl prinse pe înotător de brat, acesta sări sprinten peste parapet și se înclină în fața căpitanului, care-l răspunse uimit la salut.

George coborî pe scărița dreaptă de fier și-i făcu semn băștinașului să-l urmeze.

Naufragiatul păru că se codește o clipă, apoi se apropie de scară și se lăsă să alunece pe ea, lute ca o veveriță.

Cînd se văzu în interiorul submarinului, privi stupefiat în jur. În viața lui nu mai văzuse atîtea aparate, țevi, manivele și, alte lucruri la fel de lucitoare.

Era un tînăr de cel mult douăzeci de ani, mlădios și subțirel, dar cu umerii lați și cu niște mușchi ca de oțel, iar dibăcia cu care înotase făcea dovada unei puteri extraordinare, fapt uimitor pentru vîrsta lui.

Căpitanul Farrow coborî și el scara. Închiseră chepengul, apoi submarinul se lăsă la fund, căci marea se făcea tot mai furioasă. Și-apoi, Farrow avea de gînd să-l cerceteze mai bine pe musafirul acesta adus de valuri, să afle de unde venea și încotro se ducea.

Cînd simți submarinul scufundîndu-se și străbătînd fără greutate adîncul apei, tînărul naufragiat făcu ochii mari.

Căuta, totuși, să se arate foarte liniștit, deși tot ceea ce vedea i se părea poate ciudat, dacă nu chiar supranatural.

În cele din urmă, vasul se găsi la o adîncime suficientă pentru a nu se mai simți defel zbuciumul apei de la suprafață. Căpitanul Farrow dădu ordin ca mașinile să lucreze cu o viteză mult redusă, căci, deși timonierul cunoștea perfect navigația prin apele acelea, înaintarea la adîncime rămînea totuși primejdioasă.

Farrow îl conduse pe tînărul naufragiat în cabina lui, unde veni imediat și George. Căpitanul i se adresă mai întîi necunoscutului în limba malaieză ; dar, spre marea uimire a celor de față, acesta îi răspunse într-o englezească destul de bunișoară.

— Tuan, dumneavoastră trebuie să vă mulțumesc pentru salvarea mea, zise el. A fost vina mea că m-am ferit cînd v-am văzut venind. Auzisem eu despre vapoare care merg pe sub apă, dar nu zărisem încă nici unul pînă acum.

— A, dar dumneata vorbești destul de bine englezește, făcu Farrow, din ce în ce mai mirat și cît se poate de politicos.

Oricărui alt băștinaș i-ar fi spus „tu" ; tînărul însă părea, după felul de a vorbi și de a se purta, că face parte dintr-o castă superioară a neamului său.

Străinul se înclină din nou, zîmbind, apoi urmă cu serlozitate :

— Tuan, eram fugărit de dușmani. Ieri a murit tatăl meu, domnitorul grupului de insule pe care le-am lăsat în urmă. Fratele lui și fiii săi voiau să mă omoare, sub pretextul că eu l-am ucis pe tata, ca să-l iau locul. Vor pune să mă caute peste tot, deoarece unchiul meu e în relații foarte bune cu rezidentul olandez. Tuan, vreți să luați lîngă dumneavoastră pe un om învinuit că și-a ucis tatăl ?

— Firește, nu-l așa tată ? strigă George cu insuflețire. Apoi, uitîndu-se cu atenție la tînărul băștinaș, adăugă : Îți dai și tu seama, tată dragă, că tînărul acesta nu poate fi un ucigaș, și încă un paricid.

— Da, dragul meu, răspunse Farrow, care-l examinase și el cu atenție pe tînăr. Poți rămîne aici, bălete, pînă ce ți se va putea dovedi nevinovăția.

— Mulțumesc, Tuan. Numele meu este Ando și sînt prințul de drept al acestor insule, zise tînărul, mișcat. Te voi sluji cu credință pînă în clipa în care îmi voi putea ocupa locul care mi se cuvine. Iar atunci veți fi oricînd oaspeții mei binevenîți, dumneavoastră și tînărul Tuan, care m-a crezut pe cuvînt.

După aceste vorbe, prințul se uită cu ochii înlăcrimați la George, care îi întinse mîna roșind.

Ando l-o strînse călduros, apoi se întoarse din nou spre căpitan și-l privi întrebător.

Farrow avea impresia că tînărul din fața lui nu era un om de rînd. Seriozitatea, ca și sentimentul demnității, care i se citea pe chip, îi plăceau.

— Bine, Ando, răspunse el, vei rămîne la mine pînă cînd bănuiala ce apasă asupra dumitale se va dovedi neîntemeiată. Cît despre „slujit", nici nu poate fi vorba. Vei fi oaspetele meu. Poate că va veni vreodată vremea să-mi răsplătești această ospitalitate, căci și eu sînt tot un fugar, ca și dumneata. Și acum, povestește-mi, te rog, cum a murit tatăl dumitale, poate aș putea să îți dau vreun sfat care să-ți fie de folos.

— Bănuiala care apasă asupra mea e greu de înlăturat, începu Ando.

Eram singur cu tata, pe țărm, într-o peșteră săpată în stîncă, și care își are taina ei. Iar taina aceasta aparține numai familiei noastre.

La un moment dat, tata a alunecat și-a căzut în apă, unde a fost muscat de un șarpe veninos, din cei care se țin pe acolo. L-am ajutat să iasă din peșteră, dar el mi-a poruncit să tac, căci taina nu trebuia dezvăluită.

În drum spre casă, tata a murit și fratele lui m-a învinuit că l-aș fi otrăvit eu. Partizanii lui au pus mîna pe mine, eu însă m-am smuls din mîinile lor și am fugit. Aș fi fost pierdut, dacă nu reușeam să scap, căci nimeni nu m-ar fi crezut.

— Într-adevăr, e destul de greu să dovedești că ești nevinovat, zise Farrow. Unchiul dumitale va găsi desigur oameni care să jure strîmb și care să susțină că te-au văzut cînd l-ai otrăvit pe bătrîn. O să mă mai gîndesc, poate că vom găsi un mijloc prin care să dejucăm planurile unchiului dumitale. Deocamdată, ești oaspetele meu. Trebuie să-ți spun acum, la rîndul meu, că au trecut mulți, mulți ani de cînd m-am desprins din lumea celor vii. Am fost și eu adesea urmărit cu înverșunare, deși n-am făcut nimănui nici un rău.

— O, am auzit de dumneavoastră! exclamă Ando, cu ochii sclipitori. Am fost crescut la Singapore și știu că englezii vorbeau adesea de „pirotul" pe care nimeni nu-l poate prinde. Totuși, nu aveau decît cuvinte de respect pentru dumneavoastră. Mă bucur din suflet că am avut prilejul să vă cunosc.

— Ciudată coincidență, zise Farrow zîmbind. Vom vorbi noi mai tîrziu despre asta. Acum voi căuta un loc unde să fim în siguranță pînă cînd se va potoli furtuna. Haideți cu mine amîndoi, vreau să vă arăt ceva foarte interesant.

Tinerii îl urmară curioși în turn, acolo unde Gerard Plundow, timonierul, stătea la cîrmă. Căpitanul îi strigă ceva, apoi se îndreptară spre prora vasului.

— Am perfecționat întrucîtva submarinul nostru și cred că orice marină din lume ne poate invidia, zise cu mîndrie căpitanul.

Deschise o ușă metalică îngustă și-i duse pe cei doi tineri într-o încăpere micuță, ai cărei pereți de oțel alcătuiau un triunghi. Încăperea era complet goală și de-abia puteau încăpea trei oameni înăuntru.

Pe peretele din dreptul ușii se află o poliță lată, cu aparate, între care și un telefon.

Căpitanul Farrow se apropie de poliță și apăsă pe un resort. Cu un zumzet ușor, doi dintre pereți se dădură la o parte și, spre surprinderea lor, tinerii văzură că în spatele pereților de oțel se găseau niște geamuri groase, de cristal.

Farrow zîmbi cînd văzu uimirea lor. Apăsă iar pe un resort și o lumină orbitoare se răspîndi deodată în apă, pînă la o depărtare de vreo sută de metri, lăsînd să se vadă agitația viețuitoarelor care trăiesc pe fundul mării.

— Cum a fost cu putință așa ceva, tată? întrebă George nevenindu-i să-și creadă ochilor, în vreme ce Ando privea cu ochii holbați la lumea aceea mirifică.

— N-a fost chiar atît de greu pe cît îți închipui tu, dragul meu, zise Farrow. Primul meu inginer e cu adevărat un geniu. Geamurile au fost în așa fel turnate, încît pot rezista la orice presiune. Iar în proiectoare a introdus niște lămpi asemănătoare cu farurile pentru ceață de la automobil. Razele de lumină străbat apa fără să se răsfrîngă înapoi.

— Ce lucru minunat! exclamă George entuziasmat. Aici, în adîncuri, se poate vedea o adevărată lume nouă. Privește, tată, peștii aceia!...

— Da, dragul meu, poți vedea aici adevărate minuni, zise căpitanul cu seriozitate. Viețuitoare zămislite de natură într-un chip care pare bizar. Mulți naturaliști ar renunța la a parte din viața lor ca să poată vedea ceea ce vedem noi. Aici poți urmări într-adevăr lupta pentru existență.

Un peşte negricios, lung de peste un metru, se repezi în cerc la un altul, cam de aceeaşi mărime, îl apucă de cap şi-l înghiţi dintr-o dată. Corpul lui nu părea cine ştie ce puternic şi aducea cu cel al ţiparului. Spre marea lui uimire, George observă acum că peştele înghiţit apăruse în pîntecele bîruitorului său într-un fel de pungă, care atîrna în jos, ca o nacelă enormă ataşată la un balon lunguieţ.

Piratul adîncului părea să se simtă în largul lui în raza de lumină a submarinului, căci se apropie şi mai mult de el.

– Pentru Dumnezeu, o să ne lovim de stînci ! strigă deodată George, îngrozit, arătînd în stînga lui către nişte stînci mari de corali.

– Nu-ţi fie teamă, dragul meu, ne îndreptăm doar spre un loc de refugiu, unde vom fi în siguranţă, răspunse foarte liniştit căpitanul. Dar, la te uită ! De altfel, mă aşteptam.

Peştele înota mereu în cercul de lumină. Se apropiase la numai cîţiva metri de stîncă acum ; şi deodată, se ivi dintr-o crăpătură, pe neaşteptate, un şarpe albicios care, înainte ca peştele să aibă timp să fugă, se încolăci în jurul lui, apoi apăru şi altul, lung de cel puţin opt metri, care veni să-şi ajute tovarăşul.

Căpitanul Farrow îndreptă proiectorul spre crăpătura din stîncă. George văzu un fel de cioc enorm, ca de papagal, sub doi ochi care luceau sinistru. Cei doi şerpi se retraseră în crăpătură, tîrînd victima cu ei. Ciocul se căscase acum de tot şi într-o clipă peştele, împreună cu victima lui de mai înainte, dispăru în ciocul acela enorm.

– E o sepie albă, care îşi are cuibul aici, rise căpitanul, îndreptînd proiectorul în altă direcţie. Ne cunoaştem de mult, ba chiar mi a făcut în vreo două rînduri un mare serviciu, şi încă fără să vrea.

– Cum aşa ? întrebă George, neînţelegînd

– Atunci cînd adevăraţii piraţi au încercat să mi descopere locul de refugiu, trimiţînd nişte scafandri la fund. Ştiam cu cine am de a face şi le cunoşteam intenţiile. Scena în care diavolul acela alb i a înghiţit într-o clipă a fost grozavă. De aceea îl las şi eu în pace, fiindcă e un paznic bun şi îmi e de folos. Priveşte acum înaintea ta, George, o să vezi ceva interesant.

Drept în faţa submarinului, în zidul de mărgean, se deschidea larg un tunel uriaş, prin care vasul înainta cu grijă. Căpitanul îi ordonă prin portavoce timonierului în ce direcţie s-o la.

Cînd se văzu în tunelul acela întortocheat, George se înfioră ; tatăl său părea foarte liniştit, dar ordinele lui erau precise şi hotărîte, aşa încît tînărul înţelese că se poate bizui pe priceperea lui. Îşi dădea acum seama de ce echipajul îl urmase fără şovăire atunci cînd preferase să rătăcească prin lume decît să se reîntoarcă în patrie.

Farrow stinse brusc amîndouă proiectoare, dar apa rămase tot luminoasă şi, treptat, lumina se mări. George zări atunci la capătul tunelului o lumină vie, moment în care căpitanul dădu ordin ca submarinul să se ridice la suprafaţă.

2. Eroismul lui Ando

Farrow se înapoie cu el la turn. George se uită cu interes la măsurarea apei, căci submarinul era acum la numai cinci metri adîncime. Tatăl său se apropie de periscop ; privi cîtva timp prin el, apoi îi făcu semn să se apropie.

— Poftește și tu, George. O să vezi unul din cele cîteva locuri de refugiu pe care le avem și unde sîntem la fel de în siguranță ca și pe „Insula Odihnei". Numai un avion ne-ar putea descoperi, dar pe aici nu trec avioane.

George scoase o exclamație de mirare cînd se uită prin periscop. Văzu un lac rotund, în formă de pîlnie, cu o apă limpede, de un albastru închis, înconjurat de munți. Era un vulcan stins, ai cărui pereți netezi se ridicau la o înălțime de mai bine de trei sute de metri.

Într-adevăr, era un loc de refugiu cum nu se poate închipui mai frumos. Pereții de granit nu aveau nici o crăpătură prin care să se poată intra. Pe dinafară, trebuia să fi fost tot atît de netezi și cu neputință de urcat.

— Admirabil ! strigă tînărul încîntat. Cum ați descoperit intrarea acestui crater, tată ?

— Printr-o simplă întîmplare, dragul meu. Un vas pirat, căruia îi zădărnicisem planurile, ne-a urmărit, trăgînd după el bombe legate cu frînghii. Am fi fost desigur pierduți, dacă Plundow n-ar fi găsit, întîmplător, deschiderea tunelului. Intenționam numai să ne apărăm, lipindu-ne de stîncile de mărgean, ca să nu ne ajungă vrăjmașul, însă am nimerit în tunel și apoi am dat peste locul acesta liniștit.

— Deși afară uraganul bîntuie cu turbare, zise George, clătinînd din cap, cum se face că oglinda lacului nu se tulbură deloc ?

— Fiindcă tunelul se află la treizeci de metri sub apă. La o astfel de adîncime nu ajunge nici furtuna cea mai grozavă, iar înălțimea pereților de stîncă împiedică uraganul.

Căpitanul dădu încă un ordin și submarinul se ridică la suprafață. Deschiseră capacul turnului și căpitanul, George și Ando ieșiră împreună pe punte.

— Inginerul meu Nasper a făcut încă și mai multe decît ai văzut — lucruri care te vor uimi peste măsură, zise Farrow, surizînd.

La un ordin al său, submarinul alunecă încet înspre partea de nord a craterului, care avea un diametru cam de vreo două sute de metri. Peretele de stîncă era sfîșiat în diferite locuri și forma cîteva mici golfuri spre care se îndrepta acum Farrow.

Văzură un colț mare de stîncă, de care vasul se apropia. George zări sub acoperișul acesta o peșteră semicirculară. Proiectoarele se aprinseră din nou și, în raza lor de lumină, submarinul pătrunse în adîncul peșterii.

Pe partea din dreapta se făcea un platou, lung și lat, ce forma un fel de chei, la care vasul acostă.

Căpitanul cobori cu cei doi tineri pe mal, în timp ce marinarii legau odgoanele. Intră împreună cu ei într-o încăpere săpată în stîncă și George văzu cu surprindere o lampă cu petrol care lumina acea încăpere, mobilată cît se poate de confortabil.

— Te miră, nu-i așa ? zise căpitanul. Mai avem vreo cîteva camere ca aceasta. Mobilele, lămpile, petrolul, conservele, toate au fost aduse din Batavia și Singapore. Am putea sta aici luni de zile, fără să ducem lipsă de nimic.

— Ai și în alte părți asemenea locuri de refugiu ? întrebă George cu

ochii sclipind. Ah, tată, ce frumoasă trebuie să fi fost viața pe care ați dus-o voi!...

– Da, dragul meu, răspunse căpitanul, pierdut în gînduri. Măcar am putut să mă reculeg și să mă odihnesc în toată această prigoană nebună pornită împotriva mea.

O să afli tu despre toate mai tîrziu. Acum vreau să-ți arăt camera pe care ți-am pregătit-o mai de mult. Știam că va veni ea și ziua cînd vom fi iar la un loc. Oaspetele nostru va locui în aceeași cameră cu tine, căci încă nu ne gîndisem pînă acum și la odăi pentru musafiri.

– Atunci, rămînem peste noapte aici?

– Da. Între timp, mareea se va potoli și va trebui să mergem cu multă băgare de seamă în căutarea insulei lui Satan.

Camera de alături era foarte bine mobilată, iar George o găsi potrivită pentru un suflet dornic de aventură, ca al lui. Căpitanul puse să mai fie așezat un pat și pentru prințul Ando, după care Peter îi pofti pe toți la masă.

După ce mîncară, urmat de Ando, George vizită toate încăperile, pe care genialul inginer le realizase cu ajutorul dinamitei în stînca peșterii.

Tînărul prinț își manifestă o mare simpatie pentru George. Cînd acesta văzu într-o peșteră alăturată cîteva luntri, îl rugă pe tatăl său să-l lase să se plimbe puțin pe lac.

Căpitanul se învoi numaidecît. Cu furtuna care bîntuia, era convins că nici un aeroplan nu va îndrăzni să zboare pe o astfel de vreme pe deasupra acelor locuri, iar pe lac nu se afla nici un străin. Aveau doar un paznic bun, care nu lăsa pe nimeni să se apropie: sepia.

Ando îl însoți pe noul său prieten. Vîsleau cu multă îndemînare, dîndu-i răgaz lui George să se bucure în liniște de privelîștea pe care o avea înaintea ochilor.

Peştii de toate culorile înotau în jurul lor, asemenea unor pietre preţioase însufleţite ; iar nuferii se întindeau ca un covor pe marginea lacului.

— Porcă oş avea chef să prind cîţivo peşti, zise George, vesel ca un copil.

Ando întoarse imediat luntrea spre chei, de unde Peter le dădu undiţe şi momeală, dimpreună cu o mulţime de sfaturi înţelepte. Le atrase atenţia tinerilor asupra unui anumit loc de lîngă gura tunelului, unde se găsesc din belşug peşti delicioşi pentru mîncare.

Ando îndreptă luntrea într-acolo, iar George se apucă să-şi pregătească undiţa. Lăsă momeala în apă şi aşteptă. Un peşte mare se prinse aproape imediat în cîrlig şi începu să se zbată cu putere. Tînărul se lupta din răsputeri să-l tragă în luntre, deoarece peştele era mare de peste o jumătate de metru.

Deodată se petrecu însă ceva neaşteptat. George observă o umbră urloşă care se repezi din tunel în loc. Mişcările acesteia erau atît de iuţi, încît nu se putu desluşi la început ce oname era.

Peştele ieşi însă repede singur la suprafaţă şi se lăsă tîrît spre luntre. De bucurie, George nici nu mai luă în seamă umbra aceea mare, care apăruse din tunel. Dar nu trecu mult şi se încredinţă cu ochii lui de grozăviile pe care le ascunde marea, căci o lovitură puternică aruncă luntrea în aer şi tînărul văzu la picioarele lui un fel de sabie noduroasă, care străpunsese şi apoi tăiase fundul bărcii.

Apa începu să clocotească ; o spumă albă se împrăştie peste tot, sabia se retrase cu repeziciune îndărăt, o trombă de apă năvăli în luntre, în vreme ce George se uita îngrozit la prietenul său.

Ando stătea însă foarte calm ; scoase de la brîu un cuţit lung, cu tăişul ascuţit ca un brici, şi îşi aţinti privirile asupra unui monstru marin, de cel puţin cinci metri, ce venea cu iuţeală spre ei.

De-abia avu el vreme să se dea într-o parte, că sabia aceea grozavă, care pornea de la capul monstrului, străbătu luntrea şi rupse din ea o scîndură.

Monstrul se dădu înapoi, pregătindu-se, probabil, să se repeadă pentru a treia oară la luntre. Aceasta se umpluse aproape pînă sus cu apă şi George se gîndea cu groază că monstrul îl va sfîşia şi pe el, atunci cînd va trebui să părăsească luntrea, care se va duce la fund.

Rămase încremenit cînd îl văzu pe Ando încălecînd peste marginea luntrei, cu pumnalul ridicat în mînă şi cu ochii aţintiţi spre loc.

Apa clocotea zbuciumată de loviturile cozii narvalului, care se năpusti ca o torpilă asupra luntrei. Ando făcu o săritură extraordinară, îi ieşi înainte şi trecu pe lîngă el cu iuţeala unei săgeţi. George se repezi în cealaltă parte a luntrei, ca să se poată lăsa repede în apă, atunci cînd narvalul o va ataca din nou.

Spre mirarea lui mirare, văzu însă cum monstrul, ajuns lîngă luntre, începu să bată apa cu coada şi să se rotească înnebunit în loc. Într-o clipă, albastrul lacului se înroşi de sînge pe o bună parte din el, iar Ando ieşi din apă fluturînd pumnalul deasupra capului.

În trecerea lui fulgerătoare pe lîngă narval, reuşise să spintece burta acestuia.

George scoase un strigăt de bucurie, ştiind acum că scăpaseră de primejdie. Desigur, trebuiau să se înapoieze la peşteră înotînd, căci luntrea se scufundase.

Auzind strigătul, Peter ieşise în faţa peşterii şi cercetă cu privirea împrejurimile. George îi făcu semn să vină înaintea lor cu o luntre.

În acelaşi moment se simţi însă tras de la spate în jos. Sfoara de care era legată undiţa i se înfăşurase în jurul mîinii şi peştele, de care uitase cu desăvîrşire, îl trăgea în jos.

Un țipăt, mai degrabă un horcăit, îl lesi din gîtlej, apoi apa îl astupă gura. Peștele se lăsa tot mai adînc, tîrîndu-l după el. Luptînd din răsputeri, tînărul reuși să iasă la suprafață. Văzu în apropierea lui peretele stîncos care împrejmuia lacul și căută să se apuce de vreunul din colții de stîncă. Zadarnic însă, căci peștele se lupta și el din toate puterile să-și recapete libertatea și, printr-o smucitură puternică, îl trase iar în apă.

Degeaba încerca George să scape : mișcările lui disperate nu-i erau de nici un folos. Simțea cum își pierde din ce în ce mai mult răsuflarea. Urechile începură să-l vîjîie, și imagini fugare i se perindară pe dinaintea ochilor. Scăpase oare din ghearele narvalului ca să moară din pricina unui pește chinuit ? Mintea începu să i se întunece și-l revăzu fulgerător, în gînd, pe tatăl său adorat și pe credincioșul lor Peter, care și-ar fi dat și viața pentru a o salva pe a lui, cînd, deodată, se simți apucat de picior și tras cu violență la suprafață. I se părea că trupul i se rupe în două, căci era tras, pe de o parte, în jos, de peștele care se lupta să scape din undiță, iar pe de alta, în sus, de o mînă puternică. Pînă la urmă, aceasta învinse. Încet, încet, ajunse la suprafața apei și putu din nou respira. Îl văzu lîngă el pe Ando, care-l apucă de mijloc, îndreptîndu-se spre un colț de stîncă. Și pe cînd cu dreapta îl ținea strîns pe el, cu mîna cealaltă se apucă de stîncă.

George reuși să se agațe și el de același colț și numai datorită eforturilor lor îndoite izbutiră să se mențină deasupra apei.

Suspendați în aer, așteptau acum venirea lui Peter, care nu putea să întîrzie prea mult.

– Îți mulțumesc, Ando ! îi zise George, emoționat, tînărului prinț. Te-ai expus unui mare pericol, ca să mă salvezi pe mine. Cum ai avut curajul să te arunci înaintea narvalului acela turbat ?

— Ca să-mi salvez un prieten de la moarte aș fi făcut orice, răspunse tînărul pe tonul cel mai simplu. Și-apoi, pînă acum, am spintecat eu mulți rechini cu pumnalul acesta al meu ; de ce n-aș fi încercat să fac la fel și cu monstrul acela ?

— Bine, Ando, dar era un narval, cu mult mai primejdios decît un rechin.

— Știu. Anul trecut, un asemenea monstru ne-a sfărîmat trei bărci și ne-a ucis patru oameni. Dar trebuie să încerc să-mi salvez prietenul. Mă tem însă că primejdia nu e încă înlăturată. Narvalul e doar rănit și se va întoarce cu și mai multă furie împotriva noastră. Da, Tuan George, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Cînd îl vom vedea venind, să sărim repede într-o parte și să ne lăsăm la fund. A, dar uite-l c-a și apărut !

Deși destul de grav rănit, narvalul părea că nu se sinchisește de durerile provocate de pumnal, căci, după ce se răsuci de cîteva ori în loc, își ațintì ochii asupra celor doi tineri care se țineau cu greu de colțurile de stîncă. Coada lui uriașă lovi apa, mai întîi încet, apoi din ce în ce mai tare, după care monstrul acela grozav se repezi ca turbat spre ei.

George se afla într-o primejdie și mai mare decît prietenul său, căci înfășurase în jurul stîncii sfoara ce-l imobilizase mîna și se părea că narvalul tocmai pe el îl viza. Cu o hotărîre disperată, desfășură repede sfoara, lăsînd peștele să-l tragă din nou în adîncuri. Simți în același timp în jurul lui un clocot de apă, un vîjîit teribil, o lovitură în creștetul capului... apoi nu mai știu nimic din ce se petrecea deasupra lui.

Apa îl înăbușea, sarea îl orbea, încît de-abia putu deschide ochii. Începu să lupte cu disperare să se ridice la suprafață, unde știa că va da din nou peste monstru. Dar, fie ce-o fi, așa sau altfel, dacă tot trebuia să moară.

Simți însă deodată că forța aceea grozavă, care-l tîra la fund, slăbește, și o altă îl trage repede în sus.

George nu se mai gîndi la ce putea fi, bucuros că se afla din nou lîngă peretele de mărgean, de unde fusese smuls cu cîteva secunde mai înainte.

Îl văzu pe Ando desprinzîndu-se de stîncă, apropiindu se ca fulgerul și trăgîndu-l spre el.

— Sînt tare fericit, Tuan George, că ai scăpat de la moarte, zise tînărul plin de bucurie. Cînd l-am văzut repezindu-se la dumneata, pentru o clipă, am crezut că monstrul te-a și străpuns. Vezi cît de adînc a pătruns sabia lui tăioasă în stîncă !?

George se uită înfiorat la scobitura aceea adîncă, lăsată de colții monstrului. Dacă peștele nu l-ar fi tras atît de repede la fund, mai mult ca sigur că dinții narvalului i-ar fi străbătut pieptul și i-ar fi ieșit prin spate.

Un sentiment de recunoștință pentru peștele acela pe care-l ținea prins în undiță îl făcu să se înduioșeze. Apoi își reaminti că atîta timp cît va fi legat de el, primejdia încă va mai dăinui. Trebuia deci să scape de el. În momentul cînd îi trecu acest gînd prin minte, iar se simți tras pe neașteptate la fund. N-avu vreme nici să strige măcar, atît de puternică fusese smucitura.

De astă dată, George se căzni să-și țină ochii deschiși, deși sarea îl usturа rău. Cu o violență de neînchipuit, peștele îl tîri așa pînă la o adîncime de vreo zece metri ; apoi, cînd George avu de gînd să încerce un alt mijloc de scăpare, simți cum sfoara slăbește brusc. Pînă să se dumirească ce se petrece, zări cum înaintau spre el, de undeva din adînc, cîțiva pești albi, imenși. Cu puterea disperării, se apucă să înoate spre suprafață și reuși să iasă din apă. Și iar se simți apucat de Ando, dar de data aceasta, în loc să-l tragă spre el, prințul prinse repede sfoara și-o înfășură în jurul colțului de stîncă, strigînd speriat :

– Trebuie să apară ceva teribil din apă, Tuan George, căci am văzut de două ori cum peștele s-a lăsat la fund și apoi a ieșit iar la suprafață.

– Așa e ! Și eu am văzut ceva îngrozitor, cînd m-a tras la fund, răspunse George. Păreau să fie niște șerpi albi, uriași. Cred că acum știu ce era, Ando : sepia aceea teribilă, care păzește intrarea în tunel. Crezi că o să ne atace ?

– Nu știu, dar totuși nu cred. Bănuiesc mai degrabă că urmărește narvalul rănit de mine.

– Unde mai e ?

– Acolo ! răspunse Ando, și arătă cam la vreo cincizeci de metri de el un loc unde apa clocotea cu putere.

Narvalul venea acum din nou spre el. O clipă, lui George îi trecu prin minte gîndul că Ando va tăia sfoara din jurul mîinii, dar văzu deodată cu surprindere că narvalul se lasă repede la fund, ca o torpilă. Zări prin apa cristalină, la o adîncime de circa cincizeci de metri, șerpii aceia uriași care se apropiau de trupul enorm al monstrului. Era sepia albă care străjuia tunelul.

Abia acum înțelegea el limpede evenimentele ce se petrecuseră cu atîta repeziciune în locul din craterul vulcanului stins. Ando avea dreptate cînd susținea că sepia urmărise prin tunel narvalul, care, odată ajuns în loc, se repezise furiat asupra luntrei, făcînd-o bucăți.

Numai că polipul își urmărise victima, și aceasta, simțindu-și sfîrșitul, cu ultimele puteri rămase, voia la rîndul ei să-și ucidă dușmanul.

George urmărea cu înfrigurare pregătirile luptei, ce avea să se desfășoare nu peste multă vreme, în adînc, chiar sub picioarele sale.

Sepia se ferea însă. Înointe ca narvalul să apuce s-o străpungă cu

arma lui grozavă, ea își strînse tentaculele, asemenea unui arici, și-o porni ca o săgeată, pentru ca monstrul să n-o poată ajunge. Apoi își schimbă brusc direcția. Uriașul trup al polipului se răsuci în loc și, atunci cînd narvalul trecu pe lîngă el, se descoláci fulgerător și tentaculele lui îl cuprinseră de peste tot.

În clipa următoare, adîncul apei clocoti puternic, căci tentaculele polipului strîngeau ca niște cleștí. Preț de cîteva secunde, George nu putu deslușí nimic, atît de iuți erau mișcările celor doi combatanți marini. Apoi, deodată, încolácit de polip, narvalul se repezi spre peretele craterului și dispăru iar.

George răsuflă ușurat. Atît el cît și tînărul prinț se aflau într-o situație cum nu se poate mai primejdioasă. Atîrnau amîndoi de un colț de stîncă, el legat și de sfoara undiței, și, aproape de ei, cei doi monștri luptîndu-se pe viață și pe moarte.

De aceea, își spunea, cu cît aceștia se vor depărta mai mult de ei, cu atît și primejdia va fi mai mică. Totuși, la un moment dat, crezu că vor apărea amîndoi la suprafață și-i vor stîrpi cît ai clipi.

Îl zări însă pe Peter într-o luntre, vîslind ca un nebun. Scoase un țipăt de bucurie și-i făcu semne disperate cu mîna. Erau așadar salvați! Văzu apoi în imediata apropiere a luntrei apa țîșnind cu putere și spatele narvalului apăru încolácit de grozavele tentacule ale sepiei.

Se auziră și cîteva detunături de armă. Peter scoase de la brîu revolverul lui automat și trăgea cu mînie în corpul narvalului, care se mai zbătu cîteva momente, apoi mișcările lui deveniră tot mai slabe, în vreme ce uriașul polip se lăsa iar la fund. Dar fără a da drumul prăzii. Țîri după el enormul trup al narvalului, îndreptîndu-se spre gura tunelului, aflată chiar sub picioarele lor.

— Slavă ție, Doamne! Acum sîntem într-adevăr salvați! strigă George plin de bucurie.

Dar nu apucă să-și termine vorba. Sloara din jurul mîinii îi fu smulsă cu putere de pește și tînărul căzu în apă.

Avu însă noroc, căci de data asta peștele nu rămase mult sub apă, ci ieși repede la suprafață.

Peter vîslea mereu spre el, la fel de înspăimîntat. Credincioșul său

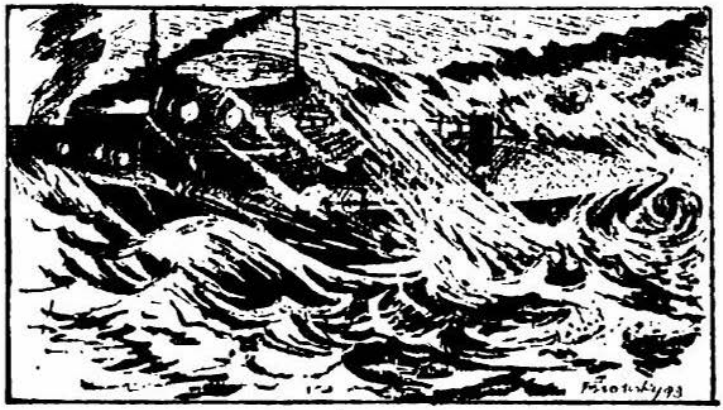

prieten înțelesese primejdia în care se mai afla și alergă acum în ajutorul lui.

În cîteva secunde, îl ajunse. Cu greu, George își scoase brațul afară din apă, iar Peter apucă repede sfoara undiței pe care o înfășură în jurul unelei din lopeți, după care îl prinse pe băiat de subțiori, îl ridică în sus ca pe un fulg și-l așeză în barcă.

Ando sări și el sprinten în ea, apoi se așeză pe bancă, gîfîind. Tînărul prinț făcuse într-adevăr o faptă eroică. Se aruncase înaintea narvalului și-i spintecase pintecele, tocmai cînd acesta se repezea spre George, pe urmă se lăsase la fund și-l salvase pe prietenul său de la înec.

George îi întinse mîna, mulțumindu-i în cuvinte călduroase pentru eroismul cu care se expusese, ca să-l scape de la moarte. Ando nu găsi însă nimic deosebit în fapta lui, părîndu-i-se foarte firesc ceea ce făcuse.

În vremea aceasta, Peter trase în luntre peștele, care se zbătea furios, îl lovi cu lopata în cap, făcîndu-l să se potolească, apoi îi mulțumi și el tînărului prinț, pentru că-l salvase pe fiul stăpînului său de la o moarte groaznică.

Narvalul murise, însă polipul îl ținea strîns în tentaculele sale, trăgîndu-l după el în tunel. Avea acum atîta hrană, cît nu putea dovedi. Era un spectacol înfiorător să vezi cum șerpii aceia albi se țineau încolăciți în jurul monstrului inert. George se cutremură îl rugă pe Peter să-l ducă mai repede la peșteră, unde Farrow și ceilalți îi așteptau îngrijorați.

Văzuseră ultimele scene ale dramei care se desfășuraseră aproape sub ochii lor și așteptoseră cu groază deznodămîntul. Vădit emoționat, căpitanul Farrow îi mulțumi tînărului prinț, care își primejduise viața pentru a-l scăpa copilul.

George nu-și revenise complet din spaima prin care trecuse. Nu și-ar fi închipuit niciodată că un narval poate fi atît de turbat și feroce. Tatăl său îl lămuri însă că tocmai specia aceasta e supusă unor asemenea crize de furie.

Acum își reaminti și George că într-adevăr citise în cărțile de științe naturale despre astfel de întîmplări. Multe vase care se întorceau din mările calde aveau înfipte în lemnul lor cîte un colț de narval. Sabia aceea groaznică străbătea scînduri și grinzi groase de peste treizeci de centimetri.

De-abia acum își dădea seama cu adevărat George de primejdia prin care trecuse, așa că recunoștința pentru salvatorul lui creșcu.

Părerea lui Farrow era că tocmai apropierea polipului pricinuise furia narvalului, care, gonit de furtună, nimerise cu totul întîmplător în tunelul prin care se văzuse fugărit de polip.

Căpitanul își trimise apoi fiul să-și schimbe hainele din care apa curgea șiroaie. Ando n-avea nevoie de așa ceva, căci soarele pe care-l purta dinainte aproape că se uscase. Peter se apucă să prepare pentru masă peștele care fusese pricina atîtor peripeții. El zicea că tocmai de aceea i se va părea și mai gustos lui George, fiindcă pătimise atîtea pînă să-l prindă.

Și pe cînd peștele se fierbea, Peter stătea de vorbă cu Jan Brike, tunarul care-l salvase pe George trimițînd un proiectil în capul unui monstru care amenința să-l stîrșie. Amîndoi erau de părere că fiul căpitanului lor se născuse într-o zodie norocoasă. Din momentul în care Peter venise să-l ia din casa epitropului, ca să i-l dea tatălui său, băiatul trecuse prin atîtea întîmplări, cîte nu întîmplă nici omul cel mai aventuros într-o viață.

Venise vorba și despre misteriosul testament al casierului, pricină a călătoriei lor de acum. Superstițioși ca toți marinarii, credeau și ei cu tărie că soarta îi era potrivnică și că întîmplarea cu narvalul era o prevestire.

George nu prea se sinchisea însă de asta. Aventura aceea grozavă prin care trecuse nu i se mai părea acum cine știe ce mare lucru. Găsea că peștele prins de ei era într-adevăr delicios, așa cum prevăzuse Peter.

3. Insula lui Satan

După cină, la care luaseră parte, în afară de George, căpitanul și Andò, primul ofițer, Rindow, și inginerul Nosper, tînărul prinț îl întrebă pe Farrow:

– Tuan căpitane, eu cunosc toate apele de pe aici. Am auzit că ați pornit în căutarea unei anumite insule. Spuneți-mi și mie despre ce e vorba, poate o cunosc.

– Tocmai asta voiam să te întreb, răspunse Farrow. Căutăm o insulă o cărei alcătuire de stînci închipuie capul diavolului. În gura acestui „Satan" s-ar găsi o comoară pe care fostul nostru casier i-a lăsat-o moștenire fiului meu. Ce-i drept, nu i-o spus pe nume, dar, așa cum reiese din ultima lui voință, nu poate fi altcineva decît George.

Dar, pentru a intra în stăpînirea acestei comori, mai întîi trebuie să treacă prin mari peripeții. Ne-am hotărît totuși să le ținem piept și să încercăm să punem mîna pe moștenire.

Peter susține că ar fi zărit cîndva o astfel de insulă în apropiere de Celebes. Acolo ne ducem noi acum.

Andò ascultă cu luare aminte cuvintele căpitanului, apoi zise oarecum sovăitor:

– Tuan, cunosc și eu o insulă ale cărei stînci îl înfruchipează pe diavol. Spre deosebire de supușii mei, deși sînt mai luminat la minte, pot să vă spun, totuși, că insula aceea e într-adevăr înfiorătoare. Toate triburile din

jur se feresc să se apropie de ea, căci cred că e păzită de draci. Sînt însă gata să vă conduc, fiindcă eu nu cred în diavoli sau duhuri rele ; nu există decît oameni răi.

— Bravo ! strigă căpitanul bucurîndu-se, că bine ai zis, Ando. Poate că e chiar insula despre care mi s-a vorbit. E departe de-aici ?

— Nu, Tuan. E aproape de grupul cel mare de insule, denumite „Insulele tigrilor".

— Păi atunci sîntem la numai cincizeci de kilometri de țintă, zise Farrow încîntat. În cel mult un ceas, putem fi la insulă. Vom pleca, deci, mîine în zori.

— Tuan, e mai bine să călătorim peste noapte, îl sfătui Ando. Trec multe vapoare prin apropierea ei.

— Hm ! Așa e. Pe-acolo trece drumul spre Sunda și invers, spre Banda. Vom pleca atunci diseară, după ce se va mai fi potolit marea, deși există riscul să ne lovim de stînci.

— Tuan, eu cunosc foarte bine locurile acelea, răspunse tînărul prinț. Stîncile nu sînt primejdioase, iar peste noapte puteți auzi și sunetele care au dat loc credinței că insula e păzită de duhuri rele.

— Minunat ! strigă căpitanul, entuziasmat. Plecăm la miezul nopții. Pîn-atunci, sper că marea se va potoli. Rindow, comunică, te rog, echipajului să se pregătească de drum. Ne vom odihni vreo trei ore, după care pornim.

■ În românește de LIA HÂRȘU

(va urma)

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

Răzbunarea lui Satan (II)

[illegible] dea ordin comandorului, lui George și Andei, la cul- [illegible] dimineața căpitanul postului [illegible] nu voia [illegible] acest timp dorea pentru

[illegible] răbdarea lui George odată ce [illegible] și [illegible] cu [illegible] il [illegible] [illegible], cu patru [illegible] înainte de [illegible] noapte. Când auzi [illegible] că [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] în [illegible] [illegible] [illegible]

aceştia închiseră chepengul şi Farrow dădu ordin ca vasul să se lase la fund.

Căpitanul îi conduse din nou pe cei doi tineri în încăperea de la proră, pentru a urmări trecerea înapoi prin tunel. De astă dată nu mai simţeau nici o teamă ; se înfiorară totuşi cînd, la lumina proiectoarelor, văzură resturile narvalului devorat de polip. Dar paznicul acela grozav nu se zărea nicăieri.

La ieşirea din tunel, căpitanul dădu ordin ca submarinul să se ridice la suprafaţă.

Marea se liniştise aproape de tot, micile talazuri care o mai agitau încă de-abia legănau uşor vasul.

George şi Ando stăteau în turn, lîngă căpitan ; în timp ce tînărul prinţ le arăta drumul, George se uita cu băgare de seamă dacă nu se zăreşte vreun vapor, ceea ce i-ar fi silit să se abată din cale sau să se lase la fund.

Numai de două ori văzu ochii de foc ai unui vas, dar la o depărtare atît de mare, încît turnul secund al submarinului nu s-ar fi putut deosebi nici măcar cu ocheanul.

După vreo jumătate de oră de mers, ţinînd mereu direcţia nord-vest, Farrow le spuse că au trecut de drumul obişnuit al vapoarelor. Tot atunci, Ando îl rugă pe căpitan să micşoreze viteza, căci recifurile şi stîncile începeau să fie tot mai numeroase.

Farrow îi întinse ocheanul său tînărului prinţ şi acesta le indică direcţia. Submarinul era obligat să înainteze mereu în zig-zag şi George tresăreo uneori speriat, cînd zărea lîngă ei vreun banc mai mare, care putea ascunde stînci primejdioase. Nici căpitanului nu-i era prea la îndemînă labirintul acela de stînci. Unele din ele erau atît de ascuţite, încît o ciocnire oricît de uşoară ar fi putut găuri pereţii de oţel ai submarinului. Se linişti însă repede, văzîndu-l pe Ando cu cîtă siguranţă îndruma submarinul printre colţii aceia de stîncă, aflaţi la numai cîţiva metri de ei.

Farrow îşi zicea în gînd că n-ar fi avut curajul să se avînte, nici chiar pe zi, prin nişte locuri atît de primejdioase, şi parcă nu-i venea să creadă că răposatul casier să fi fost vreodată pe această insulă a diavolului ; va fi auzit, probabil, numai întîmplător de ea. Ultima presupunere i se părea şi cea mai nimerită, căci nu-şi închipuia că Seels va fi avut curajul să străbată acest labirint de stînci.

Dinaintea lor, şi în dreapta, se ridica o grămadă enormă şi întunecată. La lumina lunii, care se răsfrîngea pe deasupra ei, se desluşa lămurit profilul diavolului. Deschisă, gura aceea mare, cu nişte colţi ascuţiţi, părea că rînjeşte la ei. Aici trebuia să fi fost peştera „Gura lui Satan" de care aminteau Seels şi-n care se afla comoara.

Arătînd într-acolo, Ando zise aproape în şoaptă :

— Tuan, să înaintăm cu multă băgare de seamă ! Ne apropiem de o limbă de pămînt pe care vom putea coborî. Vom auzi acolo şi sunetele acelea misterioase, atribuite duhurilor rele.

Farrow dădu imediat ordin maşinilor să micşoreze viteza. Drumul era tot mai primejdios, deoarece canalul era atît de strîmt, încît vasul aproape că atingea stîncile ascuţite. Ando, însă, părea să fi cunoscut bine locurile ; comenzile lui erau atît de precise, încît îl uimeau şi pe căpitan.

În sfîrşit, ajunseră la o trecătoare foarte îngustă, apoi văzură înaintea lor un golf aproape circular, de vreo sută de metri în diametru.

Ando arătă spre partea de nord a golfului, şi submarinul se îndreptă într-acolo. Înclinîndu-se uşor, vasul alunecă încet pe o plajă îngustă şi rămase pe loc.

Peter sări cel dintîi pe mal şi legă odgoanele de nişte colţi de stîncă.

— Tuan, îi zise Ando căpitanului, eu am fost de nenumărate ori pe-aici,

căci voiam să descopăr taina acelor sunete misterioase, care se aud în puterea nopții, dar, drept să vă spun, n-am îndrăznit să cobor de unul singur pe mal.

Să mai avem puțină răbdare și le vom auzi cu siguranță.

— Și de ce să le așteptăm aici și nu pe țărm? îi răspunse Farrow. Poate că de acolo ne vom da mai bine seama din ce parte vin.

Coborîră din submarin și păși pe plajă. Echipajul îi urmă, cu excepția unei santinele rămase de veghe. Stătură cu toții locului, așteptînd să vadă ce se va întîmpla.

Marinarii nu ignorau că se aflau acum chiar pe insula în care casierul, de care toți se temeau fără să știe de ce, își ascunsese comoara. Superstițioși fiind, credeau cu adevărat că pe insulă se vor fi aflînd mai mult ca sigur niște duhuri necurate. Se uitau cu teamă la stînca aceea misterioasă, care întruchipa într-adevăr profilul diavolului, și nu s-ar fi mirat deloc să audă ieșind din gura aceea rînjită niște sunete înfiorătoare.

Stăteau totuși nemișcați, așteptînd ce va să vină. Încrederea pe care o aveau în căpitanul lor, care de atîtea ori îi salvase de la moarte, prin bravura și priceperea sa, le dădea și lor curaj.

Deodată, tresăriră. Niște sunete ca de harfă sfîșiară tăcerea, apoi altele, ca de clopoței, însoțite de acorduri de argă. Și sunetele deveneau din ce în ce mai puternice.

Capul tunarului se ivi prin ferestruica turnului și, în momentul în care sunetele încetară pentru o clipă, acesta strigă că submarinul vibrează din toate încheieturile.

Apoi concertul acela ciudat se auzi iar, și mai puternic, acoperind glasul tunarului.

Dacă ar fi bătut vîntul, marinarii și-ar fi explicat zgomotul, închipuindu-și că trecerea lui printre stîncile acelea înghesuite unele într-altele dă naștere sunetelor, dar vîntul nu adia cîtuși de puțin, în schimb zgomotul continua să crească. La un moment dat, cînd concertul conteni pentru o clipă, căpitanul începu să rîdă și zise.

— Îi văd pe cîțiva dintre noi făcîndu-și cruce. Liniștiți-vă, băieți, sunetele acestea le scot peștii, nicidecum duhurile necurate. Le-am auzit adesea în China și pe coasta Americii de Nord. Sînt „trîmbițașii" — acesta e numele ce li s-a dat anumitor pești, care se adună în nopțile calme, în preajma vapoarelor, sau pe lîngă țărm ca să-și execute cîntecul. Pentru firile superstițioase, sunetele acestea par ceva supranatural, diavolesc chiar. De altfel, peștii aștia au o lungime de peste doi metri și carnea lor e cît se poate de gustoasă. Vom încerca să pescuim mîine vreo doi, pentru masa de prînz. Acum să-i lăsăm să cînte mai departe și să cercetăm mai îndeaproape gura lui Satan — unde mă voi duce eu cu George și Peter, iar dacă va fi vreo primejdie, vai ne veți veni cu toții în ajutor.

Marinarii începură să murmure, foarte agitați. Iar Rindow, primul ofițer, îl rugă pe Farrow să-i permită și lui să-i însoțească. Acesta însă refuză categoric.

— E mai bine să rămîi aici, împreună cu echipajul. Dacă va fi nevoie, trebuie să existe cineva care să preia comanda.

— Atunci vă așteptăm la gura peșterii.

— Așa, da. Se înțelege că vreau să vă am pe-aproape. A, uite-l și pe doctor. Ei, Bertram, ai auzit și dumneata cîntecul peștilor?

Doctorul era nu numai un medic foarte priceput, ci și un naturalist de forță.

— **Pogonias cromis**, zise el cu însuflețire. Trebuie neapărat să încercăm să prindem mîine un astfel de „trîmbițoș". Te rog să mă ierți, căpitane, dar eu aș vrea să rămîn mai departe aici, ca să ascult concertul.

Doctorul Bertram se aplecă peste parapetul vasului şi privi cu încordare oglinda apei. Farrow plecă rizînd să caute o potecă pe care să ajungă la peşteră. Ştia că pentru nimic în lume nu l-ar mai fi putut urni pe doctor de-acolo.

– Tuan, vreau să intru şi eu în peşteră, zise Ando, apropiindu-se de căpitan. Ştiu o cărare pe unde putem ajunge repede acolo. Am stat de mai multe ori la gura peşterii, dar de intrat, n-am putut intra.

– Ciudat. Şi de ce n-ai putut intra ?

– O să vezi dumneata, Tuan. Se pare că numai la o anumită vreme se poate pătrunde înăuntru, iar eu n-am avut răbdare să aştept atîta.

Ando o porni înainte, urmat de marinarii care acum păşeau tăcuţi şi gravi. După ce străbătură o bucată de drum în lungul ţărmului, cotiră brusc la dreapta, după un colţ ascuţit de stîncă, şi începură să urce pe o potecă îngustă şi şerpuitoare.

Jos se auzea în continuare concertul acela ciudat al peştilor. Din cînd în cînd, marinarii întorceau pentru o clipă capul şi-l vedeau pe doctor

robotind ceva pe acolo. Incerca probabil să prindă chiar atunci vreunul din peştii care îl interesau peste măsură.

După vreun sfert de oră de drum obositor, ajunseră pe o platformă destul de mare din faţa peşterii. De aici, „Gura lui Satan" părea şi mai înfiorătoare. Deschizătura era înaltă de vreo zece metri, iar colţii ascuţiţi de la poalele stîncii dădeau impresia unor dinţi uriaşi.

— Voi rămîneţi aici şi ne aşteptaţi, le spuse Farrow oamenilor săi. Aha, acum înţeleg eu de ce nu se poate intra oricînd în peşteră. Probabil că înăuntru se află un mic vulcan, care din cînd în cînd mai aruncă lavă. Se simte bine mirosul de pucioasă.

— Aşa e, Tuan ; nu putem intra din pricina norilor aceia graşi şi înăbuşitori. Şi nu ştiu cînd începe erupţia vulcanului.

— Ar fi bine să ştim, zise căpitanul îngrijorat, căci altminteri riscăm să ne sufocăm. Părerea mea e să aşteptăm, să vedem cam la ce intervale izbucneşte şi cînd anume se potoleşte vulcanul.

— Ar trebui să avem răbdare pînă mîine seară, spuse Rindow.

— Ai dreptate, locotenente, numai că am pierdut şi aşa destul timp. Voi intra, deci, numai eu în peşteră, chiar dacă vulcanul ar fi gata să izbucnească ; oricum, fenomenul nu se petrece atît de repede, încît să nu mai avem vreme să fugim.

Rindow vru să mai obiecteze ceva, dar căpitanul nu-l mai auzi, căci apucase să intre în grotă, urmat de George, Ando şi Peter. În afară de tînărul prinţ, cei trei duceau în mîna stîngă cîte o lampă electrică de buzunar, iar în dreapta ţineau un revolver încărcat.

Imediat ce intră şi Peter în peşteră, cei trei îşi aprinseră lămpile. Rămaseră uluiţi de tabloul ce li se înfăţişa dinaintea ochilor :

Pe locurile unde cădea lumina, pereţii stîncii păreau paleiti de un galben verzui. Aburii care năvăleau, de sute sau mii de ani, aşezaseră un strat gros de pucioasă peste ei.

Respirau anevoie, căci aerul era îmbîcsit de sulf ; tusea îi înecă, iar ochii le lăcrimau. Lui Farrow nu-i trebuiră decît cîteva clipe ca să se orienteze, apoi o porni de-a dreptul spre fundul peşterii. Văzu aici nişte crăpături mari, care duceau înăuntrul muntelui.

Încet, pipăind terenul la fiecare pas, Farrow mergea înaintea tuturor. Îndreptă lumina lămpii spre crăpăturile acelea, căci ştia sigur că numai de acolo puteau izbucni aburii de pucioasă. George examina pereţii, care dădeau naştere unor forme bizare, fără să ţină cont că se îndepărta prea mult de tatăl său. Ando, care păşea în spatele lui, se vedea nevoit să-l tragă din cînd în cînd înapoi. Tînărul prinţ simţea că pămîntul pe care călcau era destul de şubred. Cu toată educaţia pe care o primise, şi care-l făcuse să-şi piardă credinţa în duhuri rele şi diavoli, el îşi păstra încă instinctul acelui om primitiv, care toată viaţa se războieşte cu elementele naturii.

De aceea, nu se simţea în siguranţă şi se ferea. Pe alocuri, stratul de pucioasă părea să fie mai rezistent şi bănuia că pe acolo trebuie să se afle şi gurile otrăvitoare ale vulcanului.

George văzu deodată, cam la vreo doi metri de el, o întruchipare ciudată. Părea să fie un peşte, lung de un metru, cu totul acoperit de lavă. Curiozitatea îl făcu să uite de orice prudenţă. Era cu siguranţă un peşte antedeluvian, aruncat în crater şi pietrificat acolo.

Se îndreptă spre el, fără să ia în seamă strigătele lui Ando. Întinse mîna să apuce peştele, cînd pămîntul — pe care-l credea destul de solid — îi fugi de sub picioare. Era numai un strat subţire de pucioasă, care nu-i putu susţine greutatea corpului. Încercă să se reţină, dar nu găsi nici un punct de sprijin. Mai auzi doar ţipetele de spaimă ale tatălui său, apoi se cufundă tot mai adînc în vulcanul de pucioasă.

4. În mocirla de pucioasă

De-abia dispăru el în crăpătura aceea perfidă, că Farrow, Peter şi Ando se şi aflară la locul nenorocirii.

În zadar îşi striga căpitanul, cu disperare, copilul, acesta nu-i putea răspunde. Farrow se aplecă şi lăsă lumina să cadă înăuntru. Nu văzu nimic, decît o gaură, pe a cărei adîncime n-o putea calcula şi din care nu se auzea venind nici un zgomot. Avu de gînd să se lase şi el să alunece înăuntru, fie ce-o fi, gîndindu-se că numai aşa îşi va putea salva copilul, iar dacă nu, va muri împreună cu el, dar Peter îl trase repede înapoi.

— Trebuie să fugim, domnule căpitan, năvăleşte pucioasa ! răcni el, tîrîndu-l cu forţa pe disperatul părinte, care se zbătea înnebunit, încercînd să-şi urmeze copilul.

Şi deodată, din fundul peşterii, apărură nişte aburi groşi şi galbeni. Vulcanul era în fierbere, împrăştiindu-şi gazele sale otrăvitoare.

— Fugiţi ! Fugiţi ! le strigă Peter marinarilor, odată ajuns la gura peşterii.

Oamenii o luară la fugă pe acea potecă îngustă şi întortocheată, fără să bănuiască nici măcar o clipă că fiul căpitanului lor fusese înghiţit de vulcan şi că poate în momentul acela trupul său se prefăcuse într-o mină de cenuşă.

Zadarnic se zbătea din răsputeri căpitanul Farrow să scape din braţele solide ale uriaşului, zadarnic îi poruncea să-i dea drumul, Peter nu-l slăbea deloc şi-l tîra după el, deşi primejdia îi ameninţa la fiecare pas.

Îi trebuia într-adevăr o putere extraordinară ca să-l îndepărteze de locurile acelea, în care amîndoi îşi puteau găsi moartea. Îi mulţumea în gînd lui Dumnezeu că-l înzestrase cu forţa aceea grozavă ca să-şi salveze stăpînul...

Cînd ajunseră jos, la mal, marinarii avură de gînd să se repeadă asupra lui, ca să i-l scoată pe căpitan din mîini, dar Peter le spuse gîfîind să se ostimpere, căci altminteri căpitanul lor, atît de iubit de toţi, ar fi fost pierdut. Ceea ce voia el să facă era o adevărată sinucidere.

Între timp, Farrow se mai liniştise. Compătimirea pe care o citea în ochii oamenilor săi era o mîngîiere în nenorocirea care îl lovise. Un geamăt îi ieşi din piept, îşi puse capul pe umărul credincioşului său Peter şi începu să plîngă amarnic.

Brike se apropie de el, tuşi, îşi drese glasul şi începu să vorbească, mişcat pînă la lacrimi :

— Vă iubim cu toţi, domnule căpitan, îl iubim şi pe fiul dumneavoastră, dar bine a făcut Peter că v-a împiedicat să vă duceţi la o moarte sigură, poate. Eu zic „poate", deşi mai toţi camarazii mei zic „sigură". Şi-apoi, eu am nădejdea că George al nostru se va întoarce. Băiatul ăsta, domnule căpitan, a trecut prin atîtea întîmplări din care nimeni altul n-ar fi scăpat teafăr. Aduceţi-vă aminte numai de lupta cînd cu balena, cînd cu tigrul Satan sau cu narvalul. Mie, tare îmi vine să cred, domnule căpitan, că el o să scape şi din gura asta a diavolului.

— Mulţumesc, Jan, răspunse Farrow, emoţionat. Ştiu că-i vrei numai binele şi socot că ai dreptate. George al meu pare a fi ocrotit de o putere supranaturală, totuşi, din gura acestei satane nu poate scăpa. Nu e un duşman viu, cu care să te poţi lupta şi pe care să-l învingi.

— Domnule căpitan, noi nu ştim ce se află în peştera asta, dar am reuşit să scăpăm de aburii de pucioasă. Poate că George a alunecat pe undeva afară din munte, ori poate într-o altă peşteră în care aburul de

pucioasă nu pătrunde. După ce vulcanul s-a potolit, o să se lase cineva cu o frînghie în gura prin care a dispărut el. Şi socot că nici unul dintre noi nu se va da înlături.

Într-o clipă, toţi marinarii se înghesuiră în jurul căpitanului, fiecare vrînd să fie ales pentru salvarea tînărului. Căpitanul era adînc impresionat de devotamentul şi dragostea acestor oameni simpli, iar siguranţa cu care vorbea Brike îi dădu curaj.

— Vă mulţumesc, dragii mei, le zise el, şi sînt mişcat de credinţa voastră, dar e de datoria mea de a-mi salva copilul.

Doctorul Bertram, care-şi lăsase undiţa în apă ca să prindă măcar unul din peştii aceia ciudaţi, atunci cînd îi văzuse pe marinari coborînd în fugă poteca, îşi întrerupsese pescuitul. Şi în timp ce Brike vorbea, el se uita neclintit spre „Gura Satanei".

— Căpitane, strigă el, deodată, cu înfrigurare, norii de pucioasă au început să se risipească. N-a fost decît o scurtă erupţie, mai mult o fierbere trecătoare a vulcanului. Dacă îţi pui o mască de gaze, te poţi lăsa fără primejdie înăuntru.

— Trebuia să ne luăm noi măştile încă de la început, zise Farrow. Dacă Ando ne-ar fi spus că nu se poate intra în peşteră din pricina gazelor, am fi ştiut ce e de făcut. Brike, ia doi oameni cu tine şi adu atîtea măşti cîte ne trebuie; fireşte, una şi pentru George, dacă-l vom găsi în viaţă. Şi nu-l uitaţi nici pe Ando... A, dar el unde e, că nu-l văd pe aici?

Se uitară în toate părţile. Acesta nu se zărea nicăieri. Peter îşi reaminti atunci că-l văzuse stînd nemişcat lîngă crăpătura prin care dispăruse George, în momentul în care îl trăgea după el pe căpitan către gura peşterii.

Aşadar, Ando rămăsese în urmă şi fusese desigur ajuns de aburii de pucioasă, care îl înăbuşiseră. Fără să spună un cuvînt, Bertram alergă la bord să-şi ia aparatul împotriva emanaţiilor de sulf, cu gînd să-l salveze pe Ando, dacă aceasta va mai fi cu putinţă.

Începură să urce pe poteca îngustă care ducea la peşteră. În urma lor, aducînd măştile, fără de care n-ar fi putut pătrunde acolo, cîtă vreme gazele nu se împrăştiaseră de tot, veneau Jan Brike şi alţi doi oameni. Şi cum vulcanul putea izbucni dintr-un moment într-altul, a încercare de salvare a celor doi tineri era imposibilă.

Cînd Farrow ajunse la gura peşterii, îl văzu şi pe doctor, venind în fugă, cu aparatul, după ei. Se mai linişti puţin, sperînd că dacă George ar fi numai ameţit, el ar mai putea fi încă salvat.

În peşteră, nu se putea intra deocamdată, întrucît gazele, deşi mai slabe, te înăbuşeau şi-ţi umezeau ochii.

Sosi şi Jan Brike cu măştile, pe care le împărţi celor de faţă. Farrow păşi cel dintîi în primejdioasa „Gură a lui Satan", care îşi merita în adevăr numele, căci făcuse deja două victime. Alergă imediat la crăpătura pe unde dispăruse fiul său şi îndreptă lumina lămpii spre interior. Nu văzu însă nimic. Nici măcar pe Ando, pe care se aştepta să-l găsească leşinat, şi înţelese că tînărul prinţ îşi urmase prietenul fără să stea o clipă pe gînduri.

Vru să coboare după ei, dar, spre disperarea lui, îşi dădu seama că era imposibil, deoarece aburii de pucioasă năvăleau acum cu şi mai multă forţă printre crăpături.

Era neîndoielnic acum că amîndoi tinerii erau morţi. Nici chiar măştile nu puteau apăra pe nimeni de fumul acela înăbuşitor.

Trebuia totuşi să încerce, fie şi numai pentru a descoperi cadavrele celor doi. Omul acesta puternic, pe care pînă atunci nenorocirile nu-l putuseră birui, începu să plîngă ca un copil. Se reculese însă şi se pregăti să co-

boare prin crăpătură. Lumina lămpii sale de buzunar nu bătea prea departe, iar aburii care ieşeau din adînc îi împiedicau vederea. Observă totuşi că pereţii prăpastiei erau drepţi şi netezi. Trebuia deci să se lase să alunece, aşa cum vor fi făcut probabil şi George şi Ando.

Şovăi o clipă, apoi vru să-şi dea drumul, dar Jan Brike se repezi la el şi-i petrecu o sfoară subţire, dar trainică, pe sub braţe, îi făcu semn din cap şi se îndepărtă. Farrow se lăsă uşor pe marginea prăpastiei şi dispăru în adînc.

George nu se pierduse nici o clipă cu firea atunci cînd simţise stratul de pucioasă de sub picioarele lui crăpîndu-se şi alunecînd în jos. Strînse bine lampa în mînă, căci ştia că va avea nevoie de ea, îşi desfăcu picioarele şi încercă să se agaţe cu mîna liberă de ceva. Zadarnic însă, căci pereţii erau fără nici o ieşitură. Se zgîrie doar, din cauza pietrelor, ceea ce îi provoacă dureri mari, deoarece pucioasa care-i intra prin zgîrieturi îl ardea grozav.

Socoti în gînd că drumul pe care-l făcuse alunecînd putea fi cam de vreo treizeci de metri. Simţi deodată o smucitură şi se pomeni jos pe pămînt. Tusea îl înăbuşea. Aerul era îmbîcsit. Dacă nu izbutea să iasă de acolo, era pierdut. Făcu o sforţare şi deschise ochii. Zări lîngă el o gaură în formă de pîlnie, din care ieşeau gaze sulfuroase. Dacă portiunea de loc n-ar fi fost îngroşată atît de tare de stratul de pucioasă, cu siguranţă că s-ar fi prăbuşit în vulcanul de la picioarele sale, unde îl aştepta o moarte cumplită.

Aici se afla vatra erupţiei, de aici porneau aburii ucigători care se împrăştiau prin crăpături în „Gura lui Satan".

Văzu deodată o deschizătură în peretele de piatră al peșterii și sări repede într-o parte, ca să nu se rostogolească în plinia aceea de foc.

În clipa aceea auzi o bufnitură în spatele lui. Întoarse capul și, la lumina lămpii sale electrice, dădu cu ochii de... Ando, care tocmai se ridica, încet și cu băgare de seamă, de jos. Întrucît tuseo nu le îngădula să vorbească, George îl apucă pe Ando de mînă și-l trase după sine spre deschizătura din perete.

După ce trecură cu greu prin crăpătura cea îngustă, se pomeniră într-o peșteră mai mică, acoperită toată, pe jos cu pucioasă. În mijlocul ei se înălța însă un bolovan mare, aproape cît o stîncă, învăluit doar pînă la jumătate în pucioasă. George avu impresia că acesta fusese făcut de o mînă omenească, atît de netezi avea pereții.

Se apropie cu multă grijă de bolovan, trăgîndu-l și pe Ando după el, de teamă să nu se rupă iar stratul de pucioasă de sub picioarele lor și să alunece în cazanul clocotitor al vulcanului.

Dar solul nu se surpa. Era din piatră, acoperită numai cu un strat de lavă. Cînd George se găsi lîngă stînca aceea, înaltă cam de vreo șase metri și groasă de cel puțin patru, se încredință pe deplin că era într-adevăr lucrată de mîna omului. Pe o latură a ei văzu săpate în piatră un fel de adînciturl în formă de trepte. Se apucă însă mai întîi să cerceteze întreaga peșteră, dar nu văzu nici o altă ieșire. Zări doar, la o înălțime de vreo trei metri, niște găuri făcute în peretele de piatră, dar acestea erau prea mici pentru ca să se poată cineva strecura prin ele.

Un bubuit înăbușit îl făcu să tresară și-n același moment se simți tras înapoi de Ando, care arăta spre crăpătura pe unde intraseră.

Bubuitul creștea mereu și în același timp auziră cum clocotea ceva, ca un cazan uriaș plin cu apă. Își dădu seama că vulcanul va izbucni din nou, căci aburi groși pătrunseseră înăuntru. Văzură însă, spre marea lor bucurie, că aburii ieșeau afară prin găurile din perete.

Dar, imediat după aceea, înlemniră de spaimă. Prin crăpătura stîncii începuse să năvălească în peștera în care se găseau un fel de nămol galben, ale cărui bășici se spărgeau cu zgomot, după care se împrăștiau în aer.

George îngheță.

Vulcanul revărsa acum un nămol de pucioasă clocotită.

Ce era de făcut? Singura lor salvare era să se urce în vîrful bolovanului. Apucă lampa cu gura și începu să pășească din treaptă în treaptă.

La o depărtare mai mică de un metru de el, descoperi un chip înfiorător. Puse repede lampa pe marginea bolovanului, pentru ca lumina să cadă drept în fața omului pe care-l avea înainte și își scoase revolverul de la brîu. Nu avea decît mîna dreaptă liberă, deoarece cu stînga trebuia să se țină de dunga bolovanului. Dar cînd vru să tragă, și după ce se uită mai bine la chipul din fața lui, răsuflă ușurat. Omul era mort și zăcea aici de cine știe cîte veacuri, galben, ca și pucioasa care se așezase în straturi groase pe obrajii lui împietriți.

George își puse revolverul la loc și se uită îngîndurat înaintea lui. Ando, care se cățărase și el în urma lui, rămase cu ochii holbați la omul acela pe care l-ar fi crezut făcut din pucioasă.

Uriașul bolovan era scobit la mijloc în mod sistematic și înconjurat de o dungă lată de o jumătate de metru. Adîncitura însă nu era mai mare de un metru. Înăuntru se aflau cîteva saci de piele, rămași acolo din cine știe ce vremuri imemoriale; unii din ei plesniseră, iar conținutul lor se împrăștiase pe jos.

O avere fabuloasă se afla sub ochii săi, dar nu de asta îi ardea lui acum. Privirile îi erau ațintite asupra omului acela petrificat, îmbrăcat în haine medievale, care părea și acum, după moarte, să-și păzească comoara.

Un ghiont îl trezi pe George din visare. Se întoarse şi-l văzu pe tînărul prinţ uitîndu-se spre crăpătura din peşteră. Se îngrozi. Atît de puternică era năvala aceea de pucioasă clocotită, încît numai în cîteva secunde, stratul care se depusese ajunsese la o palmă şi creştea mereu.

Nu cumva a să se ridice pînă la vîrful bolovanului, iar ei vor avea aceeaşi soartă ca şi omul acela, pietrificat şi acoperit de pucioasă?

Aşadar, îi aştepta o moarte cumplită, în chinurile cele mai groaznice.

Plimbă lumina lămpii de buzunar de-a lungul pereţilor, doar, doar va descoperi vreo ieşire ; dar nu văzu nimic altceva decît găurile acelea mici, prin care aburul de pucioasă ieşea. Era imposibil să treacă prin ele. Şi-apoi, acum nici nu mai puteau coborî de pe bolovan, căci nămolul ajunsese la o înălţime de o jumătate de metru.

— De astă dată nu mai avem scăpare, sîntem pierduţi. Ando... îi zise el prinţului. Îmi pare rău că ai alunecat şi dumneata, ca şi mine, în crater. Dar măcar tata a scăpat, nu-i aşa?

— Tuan e în siguranţă, răspunse Ando. Peter l-a tras după el afară din peşteră. Eu am sărit după dumneata, nădăjduind să te pot salva.

— Ce-ai făcut, pentru numele lui Dumnezeu! strigă George mişcat. Ţi-ai pus viaţa dumitale în primejdie pentru mine?

Cum aş putea să-ţi mulţumesc, Ando...

— Tuan căpitan vrea să mă ajute şi eu ajut pe fiul său şi pe oamenii lui, răspunse foarte liniştit prinţul. Şi apoi, primejdia nici nu e prea mare, deoarece nămolul nu ajunge decît pînă acolo — şi arătă cu mîna o dungă de jur-împrejurul prestelii.

Mai exista, totuşi, o speranţă, deşi George vedea cu groază cum nămolul creştea mereu. Norocul lor era că aburii ieşeau afară prin găurile şi crăpăturile din perete, altminteri s-ar fi sufocat de mult.

Trecuse o jumătate de ceas şi nămolul ajunsese la dunga arătată de Ando. Aşteptau acum să-l vadă oprindu-se, iar apoi retrăgîndu-se. Erupţia părea să fie însă de astă dată mult mai puternică ; după ce se opri pentru cîteva momente, nămolul începu să năvălească cu şi mai mare furie în peşteră, ridicîndu-se din ce în ce mai sus.

5. Piraţii

Căpitanul Farrow luneca mai departe în puţul acela adînc. Sfoara cu care-l legase Brike de subsuori îi intra în carne şi-i producea nişte dureri cumplite, dar ştia prea bine că fără ea n-ar mai fi putut ieşi de acolo.

Aburii se făceau tot mai denşi şi mai înăbuşitori, cu toată masca lui de gaze de pe faţă.

Farrow îşi pierduse acum orice speranţă că-i va mai putea salva pe George şi pe tînărul prinţ, pe care-i credea morţi de mult.

Dorea numai să le scoată trupurile afară şi să le îngroape în pămînt. Ajunsese, în sfîrşit, şi la dunga cea îngustă de la marginea craterului.

Lumina lămpii sale electrice de-abia dacă putea răzbi printre aburi, groşi de pucioasă. Zări totuşi crăpătura din perete şi vru să se ducă într-acolo. Auzi însă deodată un bubuit înăbuşit, nişte nori galbeni năvălind cu forţă din crater, şi-ntr-o clipă simţi că i se taie respiraţia. Aburii fierbinţi ameninţau să pătrundă prin mască şi să-l sufoce.

Mişcă repede frînghia şi se îndreptă pe bîjbîite spre puţul îngust de unde venise.

Odată ajuns acolo, se simţi tras încet, în sus.

În vremea asta, Peter trimisese un marinar să aducă nişte frînghii mai groase de la submarin. Oamenii trebuiră să se retragă pînă la uşa peşterii, atît de năvalnic izbucneau aburii de pucioasă prin crăpături; erau însă hotăriţi să se întoarcă de îndată ce erupţia vulcanului se va mai fi potolit.

Sosise acum şi doctorul Bertram cu aparatul său. Dădu însă îngrijorat din cap, cînd Farrow îi întrebă dacă mai putea fi scăpare pentru fiul său şi pentru tînărul lui prieten. Îşi închipuia că le va fi fost cu neputinţă să reziste aburilor ucigători.

Disperat, căpitanul privea cu ochii scăldaţi în lacrimi la peştera din care năvăleau mereu nori groşi de pucioasă. Aşadar, după atîţia ani de dor, îşi regăsise copilul ca să-l piardă acum, într-un chip atît de înfiorător...

Erupţia vulcanului ţinu două ceasuri încheiate; două ore stătu nemişcat în faţa peşterii şi căpitanul Farrow, cu ochii ţintă la norii aceia de pucioasă. Apoi erupţia se potoli şi el se apropie din nou de locul acela blestemat.

Se legă în jurul trupului cu una din frînghiile aduse şi mai luă încă două cu el, pentru scoaterea cadavrelor, dacă le va mai găsi.

De astă dată, însuşi Peter apucă cu mîinile lui vînjoase funia cu care-l lăsă mai apoi cu mare grijă pe căpitan în jos. Bătrînul era peste măsură de mîhnit, cînd se gîndea că tînărul lui stăpîn era poate mort, şi-l durea şi durerea căpitanului, pe care-l iubea din tot sufletul.

Încet, încet, căpitanul Farrow aluneca tot mai afund, spre mormîntul copilului său drag.

Înăuntrul bolovanului se auzi un bubuit surd, şi George văzu cu groază cum sacii aceia de piele încep să se mişte, iar apoi şi trupul acela împietrit, care îşi găsise aici odihna sa de veci.

Erupţia vulcanului părea să distrugă întreaga insulă. Se auzeau bubuituri înăbuşite, pereţii trosneau şi se crăpau mereu. Aburii cenuşii de pucioasă năvăleau de pretutindeni, dar se risipeau repede prin găurile din perete.

George urmărea toate acestea cu groază. Ar fi preferat să moară sufocat de gaze, decît să ardă de viu în lava aceea clocotită, care ajunsese acum la treizeci de centimetri de bolovan.

Acesta părea să fie săpat în formă de puţ, sau poate că saci cu lucruri preţioase fuseseră îngrămădiţi pînă la fund. Auzi deodată clocotul dinăuntrul puţului şi văzu saci ridicîndu-se la suprafaţă. Deasupra lor, împietritul cadavru începu să salte peste comorile ascunse acolo de cine ştie cînd.

O bubuitură teribilă, apoi o revărsare de nămol galben izbucni din mijlocul puţului, acoperind mumia şi saci care pluteau deasupra.

Dar un ulcior mare, de aur, împodobit cu pietre scumpe, fu aruncat la picioarele lui George, care se aplecă în neştire şi-l ridică în sus.

Îl frigea degetele, dar, în învîrtoşarea care-l cuprinsese, tînărul nu mai ţinea cont de asta.

Se aştepta, dintr-un moment într-altul, ca bolovanul în care se aflau să plesnească şi să se prăbuşească în nămolul clocotitor.

Mumia piratului dispăru apoi definitiv în adînc, dimpreună cu saci ei de aur, şi tolazuri mari de pucioasă îi acoperiră într-o clipă.

Acum trebuia să vină sfîrşitul. Într-o secundă, bolovanul pe care stăteau cei doi avea să se sfărîme în mii de bucăţi şi nămolul avea să-i înghită de vii.

Nenorociţii tineri se ţineau de mînă. Deşi le era dragă viaţa, nu se temeau totuşi de moarte.

Acum, nămolul acela ucigător ţîşnea pînă la picioarele lor, dar, cu toată primejdia în care se aflau, George băgă de seamă că pe dinafară puhoiul nu se înălţase prea mult. Doar înăuntru clocotea şi se ridica tot mai sus, ameninţînd să se reverse peste ei. Deodată se auzi un bubuit în adîncul bolovanului şi văzură cu mare mirare cum se stîrni pe neaşteptate

un vîrtej, care trăgea după sine nămolul. În cîteva minute, gaura aceea din bolovan se deșertă.

Abia acum realizase că presupusul bolovan era zidit. E adevărat că pereții săi aveau o grosime de vreo jumătate de metru, fiind acoperiți cu un strat gros de pucioasă, ceea ce îl făcuse să creadă că e o mică stîncă de piatră.

Așadar, se afla lîngă o tainiță, care ascunsese comori neprețuite, pe care nu le văzuseră încă ochi omenești, și totul dispăruse, odată cu primejdia care amenința să-i coste viața.

Își dădea seama că nimeni nu va reuși vreodată să le mai scoată la iveală. Prin gura din fundul peșterii fuseseră înghițite de vulcan, unde era cu neputință să pătrundă vreodată cineva.

Privi cu un fel de părere de rău la ulciorul pe care-l ținea în mînă. Stratul gros de pucioasă din jurul lui se desprinsese, iar la lumina lămpii electrice pietrele sclipeau de-ți luau ochii.

Ulciorul acesta din aur masiv trebuia să fi prețuit o avere. Cu banii luați pe el, un om ar fi putut trăi, în tihnă și belșug, pînă la sfîrșitul vieții.

Lui George îi venea să rîdă. Se vedea în pragul morții, iar el se gîndea la o viață tihnită! Cînd lăsă însă lumina lămpii să cadă în jos, văzu cu multă mirare că puhoiul scădea cu o repeziciune uluitoare.

Îl apucă pe prinț de mînă și-i zise cu glasul sugrumat de emoție:

— Sîntem salvați, Ando! Ai să vezi că în curînd vom ieși de aici.

— Așa cred și eu, George, răspunse foarte calm tînărul. Vom mai trăi încă mulți ani de-acum încolo și vom mai trece prin destule primejdii ca aceasta.

Un bătrîn vrăjitor din tribul meu mi-a prezis că voi trăi mult timp la un loc cu un alb și împreună vom întîmpina piedici pe care nu le-a întîmpinat nimeni pînă acum.

— Atunci, hai să credem ce-a spus vrăjitorul tău și să încercăm să ieșim din afurisitul ăsta de vulcan, strigă cu însuflețire George. Bietul tata, crezîndu-mă mort, trebuie să fie disperat. Să mergem, Ando, acum cred că avem posibilitatea să scăpăm de-aici.

Puhoiul se retrăsese, iar pe jos nu mai rămăsese decît un strat subțire de lavă. Tinerii trebuiau să se grăbească, deoarece se putea foarte bine ca vulcanul să erupă din nou, iar nămolul să crească și mai mult decît înainte.

George coborî cu multă atenție treptele. Era încălțat cu niște cizme groase și înalte în carîmb, așa că putea păși fără teamă prin stratul subțire de pucioasă, care începuse să se răcească. Își făcea însă grijă pentru Ando, care purta niște pantofi subțiri, de pîslă, prin care nămolul putea trece cu ușurință. Cînd se văzu jos, în peșteră, îl luă pe Ando în spate, dîndu-i să

ținã lampa și ulciorul, pe urmă se îndreptă spre crăpătura ce dădea în peștera cea mare.

Se temea totuși că vulcanul să nu erupă iar, pe neașteptate, și să-i silească să dea înapoi.

Dar cînd fu dincolo, zări alunecînd pe lîngă pereții netezi ai craterului un trup omenesc. Părea mai degrabă o stranie arătare, căci trupul avea la cap doi ochi enormi și bulbucați.

George se dădu înapoi speriat și puse mîna pe revolver. Apoi începu deodată să rîdă în hohote, cu toate că gazele îl înăbușeau încă, tăindu-i respirația.

Arătarea aceea purta o mască împotriva gazelor, și numai lumina bizară, care se răsfrîngea de pe pereții galbeni-verzui ai peșterii, o făcuse să pară atît de înfiorătoare.

După statură, după agitația și după felul în care alerga spre el, George îl recunoscu pe tatăl său.

Își strînseră mîinile emoționați ; Forrow își smulse repede masca de pe figură și, deși tușea îl înăbușea, reuși să spună în cuvinte întretăiate :

— Repede, George... uite două frînghii. A trebuit să aștept să se potolească erupția... pe urmă Peter m-a lăsat înăuntru. Leagă-te imediat cu frînghia, ca să te tragă sus.

George nu și-ar fi închipuit pentru nimic în lume că va putea ieși atît de ușor și de repede din puțul acela înfiorător. Își înfășură frînghia în jurul piep-

tului, o înnodă bine şi făcu semn să fie scos afară: într-o clipă se simţi tras în sus şi, după cîteva momente, Peter îl primi în braţe. Îl strînse cu atîta putere la piept, încît bietul George crezu că-i va rupe coastele. Din braţele lui trecu în cele ale doctorului, apoi în ale ofiţerilor, a cărar bucurie era de neînchipuit, căci toţi îl credeau pe tînărul lor prieten mort în adîncul vulcanului.

Jan Brike, tunarul, se mulţumi numai să-l bată pe umăr, dar atît de puternică fu manifestarea lui de bucurie, încît lui George i se păru că se cutremură pămîntul sub el. Marinarii nu îndrăzniră să-şi arate altfel bucuria, decît rizînd şi privindu-l cu nişte ochi strălucind de bună dispoziţie.

Anda fu scos şi el afară, căpitanul rămînînd la urmă. Se îndepărtară cu toţii cît mai degrabă de peşteră, căci, de îndată ce Farrow apucă să pună piciorul pe pămînt, vulcanul începu din nou să arunce aburi de pucioasă. Părea teribil de minios că-i scăpaseră victimele din gheare.

Cel din urmă care părăsi peştera fu însă doctorul Bertram. Cu toată primejdia la care se expunea, după ce văzuse peştele acela antedeluvian, care trezise interesul lui George şi din cauza căruia alunecase în crater, în vreme ce Peter îi trăgea în sus pe căpitan şi pe cei doi tineri, el reuşise să desprindă peştele de la locul lui. Pentru el, peştele acesta pietrificat era mai de preţ decît ulciorul de aur pe care George îl ţinea strîns în mînă.

Echipajul se opri pe micul platou din faţa peşterii, manifestîndu-şi bucuria faţă de căpitanul lor, care izbutise să-şi salveze fiul. Farrow de-abia dacă putu găsi cîteva cuvinte, ca să le mulţumească, la rîndul său.

Dar cînd vru să coboare poteca îngustă ce ducea la ţărm, rămase înmărmurit. Marinarii scoaseră şi ei o exclamaţie de spaimă şi de mînie laolaltă.

Văzuseră jos, lîngă submarin, o goeletă cu osatura de fier, iar pe puntea ei, două guri de tun îndreptate către submarin. Servanţii erau la posturile lor, gata să tragă la cel dintîi ordin.

Chepengul submarinului era închis, dovadă că santinela avusese vreme să-i împiedice pe duşmani să pătrundă înăuntru. Totuşi, situaţia era cît se poate de gravă, căci, la cea mai mică încercare de scufundare, vasul acela străin ar fi început imediat bombardamentul, iar de la o depărtare atît de mică, ar fi găurit cu siguranţă pereţii de oţel ai submarinului.

De pe puntea goeletei, vopsită în negru, vreo cincisprezece inşi, înarmaţi cu tîrnăcoape, se îndreptau spre submarin, cu intenţia de a sparge uşile chepengului.

— Asta e vasul pirat cu care am mai avut noi de furcă şi în alte dăţi, murmură căpitanul Farrow printre dinţi. Bănuiesc că ne urăsc de moarte, pentru că le-am zădărnicit atacul pe care-l plănuiseră împotriva unui vapor de călători. Dragii mei, o luptă cu piraţii nu ne-ar servi la nimic acum. Trebuie să-i învingem prin viclesug.

— Să-mi fie cu iertare, domnule căpitan, zise Jan Brike foarte liniştit. Banditii ăştia sînt tare proşti. Acu' n-au ce face cu tunurile, fiindcă s-au dus cu toţii pe vasul nostru. De multe ori oţi ris de mine că prea sînt prevăzător. De data asta, să nu rideţi. Cînd ne-am dus la peşteră am luat cu mine şi vreo patru grenade de mînă, socotind că s-ar putea să ne fie de folos la spargerea stîncii. Cu astea o să-i gonesc eu, chiar acu', pe banditii de pe submarinul nostru. Şi dacă timonierul Plundow, care e de veghe, e un om deştept, atunci cînd i-o vedea pe banditi luînd-o la fugă, o să se lase la fund.

— Hm... lucrul e cam riscant, dragă Brike, făcu Farrow, dînd din cap, dar nu ne rămîne altceva de făcut. Bine, fie ! Dar trebuie să arunci grenadele atît de precis, încît ele să explodeze exact deasupra capului lor, în aer, altminteri spargi geamurile turnului şi n-am făcut nimic.

Brike dădu numai din cap, pe urmă le făcu semn camarazilor săi să se dea puţin înapoi, pentru a nu fi zăriţi de banditi. Se lăsă pe burtă şi începu să se tîrască pe potecă, la vale.

Căpitanul Farrow și George așteptau cu încordare să vadă cum aveo să procedeze. Îl văzură pe Brike furișîndu-se cu multă precauție spre submarin.

Bandiții ajunseseră acum la țum. Încercară mai întîi, prin strigăte și injurături, s-o convingă pe santinelă să le deschidă, dar fiindcă nu le răspundea nimeni, se dădură puțin înapoi și patru inși voinici puseră mîna pe niște tîrnăcoape mari și ascuțite, cu gînd să spargă chepengul.

Jan Brike, care se apropiase pe nesimțite pînă la vreo douăzeci de metri de ei, se ridică deodată în picioare. Scoase un răcnet sălbatic, și-n timp ce bandiții întorceau capul speriați, două din grenade explodară deasupra lor.

Efectul fu îngrozitor.

Șase din ei se tăvăleau pe jos, văitîndu-se, pe cînd ceilalți alergau înspăimîntați spre scărîcica de frînghie care atîrna de goeletă.

Iar cînd explodară și celelalte grenade în urma lor, începură să se cațere înnebuniți de groază, cu o asemenea repeziciune de parcă erau fugăriți de diavol.

Plundow nu se clintise de la postul său. Cum auzi cele două detunături, căzu cu submarinul la fund. Bandiții fuseseră atît de uluiți de cele petrecute, încît nu le mai dăduse prin gînd să se slujească de tunurile lor.

În vreme ce Jan Brike se întorcea în fugă la locul unde-l lăsase pe ceilalți, submarinul dispăruse în apă.

Bandiții alergau însă zăpăciți, de colo pînă colo, pe puntea goeletei. Era văzut că nu prea știau ce să facă. Își dădeau bine seama că pînă mîntea : o torpilă de a submarinului le putea sfărîma într-o clipă

Căpitanul Farrow rise cînd înțelese situația.

– Dragii mei, le spuse el tovarășilor săi, iată ne s [illegible] pe [illegible] paznicii noștri, adică banditii, sînt la cheremul [illegible] ... [illegible] ... zut, vom ieși noi și din [illegible] ... Tu, dragă G [illegible] ... cu ulciorul. Ce i drept, [illegible] ... bătrînului [illegible] ... un pic [illegible] ... legată d[illegible] ... Acum [illegible] ... pe banditi.

■ În românește de LIA HARȘU

Precizare. Cititorii care doresc să aibă colecția completă, își pot procura episoadele apărute pînă acum de la redacția ziarului!

Serial senzațional 5.

Pentru prima oară în românește
seria completă

Lupta prințului Ando (I)

1. O fugă primejdioasă

Trebuie să ne întoarcem la grotă, strigă căpitanul Farrow, căci altfel banditii o să ne impuște pe toți, aici, pe poteca asta îngustă. Repede, băieți, că-i pericol de moarte.

– Să sperăm că Plundow o să le trimită o torpilă în coaste, mormăi Peter, – zău că n-ar fi nici un păcat !

– Cred că de asta se și tem, răspunse căpitanul, ia uitați vă că se retrag. De altfel, e mai bine așa : pe cît se poate, vreau să evităm lupta. Ați, de i submarinul nostru e acolo, departe, acolo unde se înalță periscopul.

– Păcat ! zise Peter acum Plundow nu mai poate să le facă nimic. –

stîncile ieşite în afară îi feresc de orice lovitură. Mare păcat! Aş fi preferat să-i văd la fundul golfului. Fac prinsoare că o să ne pîndească la ieşirea din golf sau o să ne-ntindă vreo cursă în tunel.

Căpitanul Farrow urmărea cu atenţie vasul piraţilor, care aluneca acum prin tunelul îngust ce ducea dinspre vulcan către mare.

— Ne cunosc ei prea bine, şopti căpitanul, dar suficient de tare ca să-l poată auzi şi George, totuşi nu cred că vor pleca fără luptă. Vor să se răzbune pentru că odinioară le-am smuls prada, pe care o credeau sigură. Ultă că se opreşte după prima cotitură. Ah, Peter, vezi ? Pun bombe pe sîrmă şi le lasă în apă. Acum nu mai putem trece prin tunel.

— Mi se pare că e mai bine să mergem pe plajă şi să căutăm să ajungem la submarin, zise Peter calm. Acum văd că mănţeoză şi o mitralieră, dacă nu mă înşel.

— Ai dreptate, Peter, aprobă Farrow —, repede băieţi ! Să sperăm că Plundow se va ridica în curînd la suprafaţă. Dumnezeule, acum începe şi vulcanul să erupă !

Un bubuit surd izbucni din interiorul misteriosului vulcan şi făcu să se cutremure poteca îngustă pe care se aflau căpitanul Farrow şi oamenii săi. De data asta, bubuiturile erau şi mai puternice decît atunci cînd George se afla în grota din fund, de unde voia să scoată comoara pe care i-o lăsase moştenire Seels, bătrînul casier al tatălui său.

Din grota pe care Farrow şi oamenii săi abia o părăsiseră ieşiră vapori galbeni de pucioasă, dar de astă dată atît de deşi şi cu o atîta forţă, încît simţiră cu toţii că această erupţie a vulcanului era neobişnuit de puternică.

Fără să mai stea pe gînduri, marinarii urmară îndemnul căpitanului şi coborîră cît se poate de repede cărarea aceea îngustă, care mergea şerpuind de-a lungul peretelui de stînci, pînă la plajă.

Căpitanul Farrow, fiul său, George, credinciosul Peter şi noul oaspete al submarinului, prinţul Ando, rămaseră pînă la urmă pe mica platformă de lîngă intrarea grotei.

Apoi, însă, cînd un vînt uşor împinse gazele otrăvitoare spre dînşii, o luară şi ei la vale pe potecă. Îşi scoaseră măştile de gaz, fără de care n-ar fi putut pătrunde în interiorul craterului, şi acum erau siliţi să fugă de acea atmosferă ucigătoare.

Pe plaja cea îngustă, oamenii stăteau unul lîngă altul şi priveau cu nerăbdare oglinda netedă a apei din golf, în adîncul căreia dispăruse submarinul, după ce primul atac al piraţilor fusese zădărnicit de tunarul Brike.

Vasul piraţilor nu se vedea deloc : un perete deştul de înalt închidea vederea spre prima cotitură a strîmtorii care ducea la mare.

Peter, care stătea lîngă George, se uita mereu la peretele stîncos. Părea că se aşteaptă la o primejdie chiar din partea aceea.

— Băgaţi de seamă, vin ! strigă el deodată, smulgîndu-şi pistolul de la briu şi trăgînd cîteva focuri înspre marginea de sus a peretelui de stînci.

Marinarii submarinului erau deprinşi cu tot felul de surprize. Nimeni nu tresări la auzul acestui strigăt, dar toţi, ca la o poruncă, îşi scoaseră revolverele şi se întoarseră spre peretele de stînci. Deasupra zidului răsăriseră cîteva capete, care însă dispărură cu iuteala fulgerului. Nu se putea şti dacă Peter îl nimerise pe vreunul, deoarece de dincolo nu se auzea nici un zgomot.

— Plundow or putea să se grăbească, zise acum Brike, tunarul, — altfel mi-e teamă că va fi rău de noi. Uite, ce vă spuneam !

Pe deasupra peretelui de stîncă zburară cîteva obiecte lucioase, care căzură cam la vreo douăzeci de metri de marinarul aflat cel mai aproape

de dușman. În clipa următoare, în locurile unde căzuseră, se auzi o bubuitură sinistră și niște nori de fum se ridicară în văzduh.

– Nu oricine poate arunca grenade de mînă, făcu Brinken, – nimerind cu douăzeci de metri prea aproape, înseamnă că au aruncat prost.

O nouă grenadă zbură pe deasupra peretelui, descriind un arc mare. De astă dată, grenada fusese aruncată numai bine, căci încărcătura ei urma să explodeze în mijlocul marinarilor.

– Foc!

La ordinul dat de Farrow, pistoalele se descărcară. Grenada fu lovită de mai multe gloanțe și explodă în aer, fără a pricinui vreun rău celor de pe plajă.

Un răcnet se auzi îndărătul peretelui de stînci : piraților vedeau că Farrow și oamenii lui se apărau cu multă pricepere și succes.

Unul din ei fu atît de miniat, încît făcu o imprudență. Se urcă deasupra marginii peretelui, ținînd în mîna dreaptă o întreagă legătură de grenade de mînă.

Din revolverul lui Peter porni însă imediat o împușcătură. Brațul ridicat al omului căzu fără vlagă, un răcnet de groază izbucni dindărătul peretelui, apoi grenadele explodară chiar în mijlocul piraților.

– Bravo, Peter ! strigară marinarii, deocamdată e să le fie de ajuns.

Din spatele stâncilor se auzeau strigăte de durere și înjurături groaznice. Imprudentul pirat se făcuse nevăzut de pe zid, sfîrtecat probabil în urma exploziei.

Zîmbind mulțumit, Peter își reîncărcă arma, apoi își aruncă ochii spre luciul apei și strigă :

– Vine submarinul !

Încet, încet, periscopul submarinului se apropia de plajă ; o scurtă oscilare, apoi un vîrtej de apă, și turnul submarinului ieși la suprafață.

Chepengul fu ridicat în grabă, iar timonierul Plundow aruncă un odgon, prins imediat de doi dintre marinari. Trăseră submarinul la mal și tunarul Brike se urcă cel dintîi pe vas.

Dar el nu se îndreptă spre turn, ci alergă de îndată la tun și-l desfăcu repede învelitoarea impermeabilă care-l proteja. Tunul era tot timpul încărcat, așa că Brike țintă marginea peretelui de stîncă în spatele căruia se aflau banditii. Dar nici unul dintre ei nu se mai arătă.

– Urcați-vă repede ! strigă căpitanul, trebuie s o luăm din loc. Vulcanul pare să aibă draci.

Niște tunete surde răsunară în interiorul muntelui înalt și ascuțit, de se cutremură întreaga insulă, iar din grotă începură să iasă niște nouri gălbui tot mai compacți.

Marinarii săriră pe vas cu agilitatea unor pisici și dispărură prin deschizătura turnului. Brike se uită întrebător la căpitan, iar dtunci cînd bubuitul vulcanului se mai potoli, Farrow strigă :

– Rămîi la tun, Brike ! Îți trimit muniții. Trebuie să plutim la suprafață și să gonim vasul piraților. Gluma se îngroașă.

Căpitanul îl împinse ușor pe George, care ținea ulciorul de aur sub brațul stîng și revolverul în mîna dreaptă. Tînărul sări repede pe submarin, iar Peter îl prinse în brațe.

Căpitanul avea dreptate, gluma se îngroșa. Luciul lin al apei din golf începu să se agite.

Mai ciudat era că nu se arăta nici unul din peștii-trîmbițași, care-i făcuseră pe rarii vizitatori ai acestei insule misterioase, ce se numea „Insula lui Satan", să creadă în duhuri necurate. Se pare că simțiseră primejdia, iar acum erau undeva, departe, în largul mării.

George era nevoit să stea pe punte, deși ardea de nerăbdare să rămînă în turn. Dar acum aveau să lupte împotriva piraților și tunarul trebuia aprovizionat cu muniție.

În turn nu rămăsese decît căpitanul, care dădea acum comanda de plecare. Submarinul se apropia încet de strîmtoarea dincolo de cotul căreia se afla vasul piraților. Dar pe cînd Brike își îndrepta tunul în direcția voită, apa golfului începu deodată să facă niște valuri, care trimiteau submarinul de colo-colo.

Farrow se întoarse spre insulă și se îngrozi. Din grota în care nu de mult fusese împreună cu fiul său și cu o bună parte din echipaj, venea încet un curent fierbinte, pe deasupra căruia jucau flăcări mici, verzi și albastre. Noroiul sulfuros și fierbinte izvora din interiorul pămîntului și se revărsa peste insulă, iar în adînc, marea trebuie să-și fi făcut drum pînă la foc. Cît avea să mai dureze oare pînă cînd vulcanul se va nărui și va arunca deasupra golfului sfărîmăturile sale incandescente ? Va putea oare submarinul, între timp, să treacă prin strîmtoare și să ajungă în larg ? Numai de nu le-ar lua-o pirații înainte !

Dădu comanda de mărire a vitezei, iar acum submarinul se afla chiar la prima cotitură. Goeleta piraților se găsea la numai cincizeci de metri în fața lor, și de îndată ce vîrful submarinului se ivi, mitraliera acestora începu să funcționeze.

Farrow comandă imediat să aprească și frînele intrară în acțiune. Tot atunci se auzi și bubuitul tunului de pe submarin. Din mitraliera piraților porniseră cel mult cincizeci de gloanțe, dar fiind îndreptată prea sus, toate trecură șuierînd pe deasupra submarinului.

Brike își îndreptă tirul spre mitralieră. Cînd norul de fum se risipi, din arma cea grozavă a piraților nu mai rămăsese nimic. Doar cîteva trupuri, zăcînd nemișcate pe punte.

Brike își încărcă la fel de lute tunul, dar valurile începuseră deja să spumege sub elicea goeletei care, după o smucitură puternică, o porni din loc cu o viteză nebună.

— Lasă-i dracului ! îi strigă Farrow tunarului, dacă îi nimerim, ne închid trecerea. Cu toată viteza, înapoi !

Brike fu gata să cadă în nas, atît de tare fu zguduitura submarinului, care mai întîi stopă, ca pe urmă să fugă tot mai repede înapoi, către golful cel sinistru, cu apa clocotindă, de la picioarele vulcanului.

Imediat în urma goeletei piraților, care depășise unul din colțurile strîmtorii, se prăbușiră deodată stîncile înalte, astupînd drumul cu blocuri imense de piatră ; alte cîteva blocuri, din peretele de stîncă ce se ridica de o parte și de alta a strîmtorii, se prăbușiră în urma submarinului.

Submarinul alunecă pe apa ce părea că fierbe. Brike își acoperi tunul și alergă în turn.

— Se-ngroașă gluma, domnule căpitan, apa-i fierbinte de tot ! Dacă nu găsim o altă ieșire, o să ne fiarbă și pe noi, cu vas cu tot.

Un val înalt se sfărîmă tocmai atunci de turn și Farrow întinse repede mîna spre spuma lăsată de apă. Dar și-o retrase la fel de repede, speriat ; apa era cu adevărat fierbinte.

— Strîmtoarea e închisă, Brike, iar de dincolo coboară rîul de lavă. Iar dacă se revarsă în golful ăsta mic, în curînd apa o să-nceapă să fiarbă. Și-atunci chiar ne-am ars !

— Trebuie să găsim o altă ieșire, insistă Brike, privind spre țărmul sudic al golfului.

Acolo se întindea bancul de corali, care mărginea golful, dar care nu avea mai mult de doi metri lățime, iar îndărătul lui spumegau valurile mării Sunda.

— Mi se pare că va trebui să sacrificăm o torpilă, continuă Brike, dar în acest caz trebuie să ne scufundăm, căci altfel ne sar în cap sfărîmăturile de corali.

Închiseră repede capacul turnului, apoi căpitanul Farrow se duse în compartimentul echipajului și le comunică oamenilor că se aflau închiși în golful acela fierbinte, care în curînd avea să înceapă să fiarbă, și că de aceea erau nevoiți să-și deschidă drumul, aruncînd în aer bancul de corali.

Brike îl raportă că pusese două torpile în țeava de la proră. Căpitanul Farrow se duse în cabina de la proră, unde se aflau cele două ferestre, și, la rugămintea lui George, le permise, și acestuia și lui Ando, să-l urmeze. Farrow dădu la o parte ușile de oțel, puse în funcțiune proiectoarele și ordonă ca submarinul să se apropie încet de bancul de corali.

Observase bine partea care i se păruse mai slabă, căci, în momentul în care urlașele stînci intrară în raza de lumină a proiectoarelor, în fața submarinului apăru o scobitură urlașă. Aici, bancul nu părea să aibă mai mult de un metru.

La comanda lui Farrow, submarinul se retrase încet. Căpitanul stinse

proiectoarele şi închise obloanele de otel. Submarinul îşi continua însă retragerea.

Farrow redevenise acum omul calculat şi rece, care nu cunoştea nervozitatea. Ştia exact cît trebuie să se retragă, deşi se afla pentru prima oară în acest loc. Cînd dădu în sfîrşit comanda de oprire, submarinul trebuia să se fi aflat exact lîngă peretele de stîncă din partea nordică a golfului.

Farrow comandă „foc". O smucitură uşoară clătină submarinul, şi groaznica încărcătură o porni în direcţia obstacolului.

Trecură două secunde, apoi vasul de otel fu zguduit de o lovitură puternică. Submarinul începu să oscileze. Pe punte răsunară loviturile unor corpuri grele, care păreau să se rostogolească spre margini. Brike avusese dreptate susţinînd că va fi nevoie să se scufunde. Sfărîmăturile bancului de corali fuseseră proiectate pe toată întinderea golfului.

Farrow mai aşteptă cîteva secunde, apoi dădu comanda de ieşire la suprafaţă, ceea ce se îndeplini întocmai.

În bancul de corali, explozia produsese o spărtură suficient de mare pentru ca submarinul să poată trece. Apa rece a mării năvălise cu putere în cazanul încins al golfului şi valurile fierbinţi începură să se mai potolească.

Căpitanul Farrow mări acum viteza submarinului şi-l dirijă cu îndemînare prin spărtura făcută. Cînd submarinul ajunse cam la o depărtare de două sute de metri de vulcan şi se apropia de cel de-al doilea banc, din urmă se auzi o detunătură şi, după cîteva secunde, un torent fierbinte trecu peste submarin. George văzu cu groază că stîncile ce închipuiau forma diavolului se aplecaseră, se micşoraseră parcă şi acum se clătinau.

Apoi se înclinară de tot şi se prăbuşiră în mare. O uriaşă coloană de fum galben se înălţă în văzduh ; se auzi un şuierat, un vîjîit, urmat de o trosnitură, şi un val gigantic venind pe urmele submarinului. Farrow răcni, ordonînd viteză maximă.

Vasul se repezi ca un cal de curse, trecu printr-o spărtură îngustă din cel de-al doilea banc, apoi o coti puţin, ca să aibă drept scut, în spate, bancul de corali. În clipa următoare, valul cel gigantic, pe crestele căruia jucau bucăţi mari de piatră, se lovi de obstacolul coralier şi se sparse. Numai cîteva valuri mai mici atinseră submarinul, dar fără a-i pricinui vreo stricăciune.

Căpitanul Farrow descoperise şi-n cel de-al treilea banc de corali o trecătoare, aşa că peste cîteva minute minunatul vas de oţel de legănă uşor pe valurile line ale mării Sunda.

„Insula lui Satan" dispăruse însă cu totul în mare.

2. Un incident neplăcut

Jon Brike apăru, rizînd, în turn.

— Şi de astă dată a fost bine, domnule căpitan, zise el, bucuros, privind spre uriaşa coloană de fum galben ce se ridica de pe locul în care, pînă mai adineaori, coasta nordică a vulcanului îşi arăta faţa ei de diavol.

— Da, Brike. Am avut noroc, zise Farrow, vesel. Aş vrea să ştiu dacă şi goeleta piraţilor a scăpat. Bandiţii o să aibă acum şi mai mare necaz cu noi.

— N-o să ne lase în pace, pînă nu le-oi trimite o torpilă în coaste, mormăi supărat tunarul. Dar vedeţi, domnule căpitan, coloana aia de fum, din partea de vest, nu-mi pare lucru tocmai curat. N-aş crede să fie un vapor de pasageri, căci e prea joasă şi prea se apropie repede.

Farrow duse binoclul la ochi, privi cîteva clipe, apoi zise cu oarecare nelinişte :

— Asta e un distrugător englez, Brike. Ce-o fi căutînd aici, în marea Sundei ?

— Desigur, goeleta piraţilor, făcu Brike, dar, dacă pun mîna pe el, o să afle şi de noi. Eu socot că-i mai bine să ne retragem în vizuina noastră.

— Îndărătul lui se vede şi un crucişător mare, zise căpitanul, care îşi ţinea în continuare binoclul la ochi. Să încercăm s-o ştergem. De pe crucişător s-a ridicat acum un aeroplan.

— Taman acum şi marea e-atît de liniştită, încît o să ne vadă, chiar dacă ne lăsăm la fund, adăugă Brike posomorit. Cred că-l atrage şi coloana de fum galben a vulcanului. Eu zic că e mai bine să navigăm la suprafaţă, cît mai repede, şi să ajungem în vizuina noastră. O s-avem toată vremea pe urmă să-l şi observăm.

Farrow dădu ordinele de circumstanţă şi submarinul porni să despice valurile, cu o viteză nebună, îndreptîndu-se spre est.

George băgă de seamă că Jon Brike îşi dusese şi el binoclul la ochi şi se uita spre răsărit. Bătrînul lup de mare clătina mereu din cap, mormăind cuvinte ce nu se înţelegeau. George văzu însă că şi tatăl său avea o înfăţişare cît se poate de serioasă şi un sentiment ciudat i se strecură în suflet. Să fi însemnat oare aviatorul englez, care venea în urma lor, chiar o primejdie pentru dînşii ?

— E mai bine să ne lăsăm la fund, domnule căpitan, strigă Brike. Avionul s-a ridicat foarte sus, şi de-acolo poate zări valurile de la proră. Ah, dar uite că se vede la stînga şi goeleta piraţilor ; torpila mea le-o fi stricat totuşi cîrma.

În timp ce vorbea, se întorsese spre căpitan şi tot atunci zărise, întîmplător, în stînga submarinului şi la o depărtare cam de o sută de metri, vasul piraţilor. Acesta părea mai degrabă purtat de valuri, cînd într-o parte, cînd într-alta, prin urmare Brike nu greşise cînd spusese că nu mai putea fi cîrmuit.

Farrow se uită puţin înapoi prin binoclu, apoi, ridicînd din umeri, zise :

— O să ne lase să plecăm, Brike. Bine, ne scufundăm cît mai jos, dar aici n-o putem face la o adîncime mai mare de cincisprezece metri, iar de la înălţimea lui ne poate vedea destul de bine.

— Peste un sfert de ceas ajungem în canalul cel adînc, zise Brike, liniştit, iar acolo ne putem lăsa atît de afund, încît să nu ne mai poată zări. Şi putem naviga pînă în vizuina noastră.

— El, de încercat, tot trebuie să încercăm, răspunse Farrow, ridicînd din umeri, poate totuşi avem noroc.

Printr-un semn, îi trimise jos pe George şi Ando, apoi coborî şi el, iar Brike închise chepengul turnului. Apoi pompele se puseră în mişcare şi aspirară apa. Submarinul se scufundă repede şi lin, dar numai pînă la nivelul la care Farrow să poată observe în continuare, prin periscop, suprafaţa mării.

După vreo cinci minute, căpitanul strigă :

— Ah, e un hidroavion ! S-a coborît alături de goeleta piraţilor. Păcat ! Fireşte, acum sîntem trădaţi. Ca să scape mai uşor, bandiţii îi vor indica, mai mult ca sigur, ultima noastră poziţie. Aşa că vom naviga ceva mai spre nord, deşi prin asta ne apropiem foarte tare de stînci şi bancuri, după care trebuie să ne lăsăm la o adîncime de cincisprezece metri şi să nădăjduim că vom avea noroc.

Farrow dădu ordinele necesare, periscopul fu scos din poziţie, iar submarinul se lăsă în jos, pînă cînd morele indicator arătă cincisprezece metri, moment în care, într-adevăr, pluteau în necunoscut.

Stîncile şi bancurile îi ameninţau, se puteau şi împotmoli, deoarece nu navigaseră niciodată atît de aproape de bancurile de corali şi de insule ; pe lîngă toate astea, de sus îi mai ameninţa şi aviatorul, care, dacă avea să-i descopere, nu va ezita să-i bombardeze.

— Piundow, la cîrmă ! porunci Farrow, — eu mă duc în cabina de la proră. Tu, George, şi dumneata, Ando, puteţi veni cu mine.

Cei doi tineri îl urmară pe căpitan în cabina de la proră care, prin ferestrele sale, era într-adevăr locul cel mai interesant de pe întregul submarin.

În faţa ferestrelor se vedea o lumină tulbure, ca de amurg, şi ochii se deprinseră numai cu încetul să distingă anumite obiecte, în depărtare.

Lui George, cadrul i se păru oarecum sinistru. Dacă în calea submarinului, aflat în plină viteză, s-ar fi ivit, la o depărtare atît de mică, vreun obstacol, vasul n-ar fi avut vreme nici să oprească şi nici să-l ocolească.

Farrow însă dădea din cap mulţumit, iar la un moment dat rosti chiar cu voce tare :

— Nici n-o să-i treacă prin minte că navighez atît de aproape de stînci ! Desigur, mai întîi o să cerceteze largul mării. Să sperăm că vrea balenă din cele mari o să-l ducă de nas. N-are decît s-o bombardeze cît îi place.

Răcni deodată în portavoce :

— Atenţie la cîrmă ! Înapoi !

Submarinul se roti în loc. Piundow nu stătuse mult pe gînduri şi în clipa următoare şi răsucise roata.

Se produse o smucitură teribilă, atît de bruscă frînă elicea, şi totuşi fu prea tîrziu. În faţa submarinului se ivise un fel de spumă albă, pe care Farrow o recunascuse instinctiv.

Era un banc de nisip pe care valurile neobosite îl îngrămădiseră în coasta unui recif de corali. Din păcate, bancul acesta de nisip se prelungea departe în mare, pe o întindere plană, şi acum submarinul nu mai putea să se ferească.

Nu se produse nici o zguduitură, deoarece vasul de oţel se adînci foarte uşor în nisipul moale ; iar din pricina schimbării bruşte de direcţie, submarinul nici nu lovi obstacolul cu vîrful prorei, ci mai mult lateral, alunecînd cu partea de la babord pe suprafaţa moale.

George crezu că situaţia e absolut neprimejdioasă, de vreme ce vasul nu suferise nici o zguduitură. Poate că submarinul va putea să alunece peste acest obstacol sau va trebui doar să dea puţin înapoi. Se miră totuşi că tatăl său nu dădea nici un ordin în acest sens, şi se întunecase la faţă.

– Situaţia noastră e chiar primejdioasă, tată ? întrebă el. Am putea să dăm înapoi şi să evităm bancul.

– Tu nu cunoşti încă aceste primejdii ascunse, dragul meu băiat, zise Farrow cu un zîmbet dureros, – însă locul în care ne aflăm acum e acoperit mai mult cu clisă decît cu nisip, şi clisa asta păcătoasă are prostul obicei să înghită orice corp cu care vine în contact. Elicea lucrează ca să ne dea înapoi, dar, deocamdată, după cum vezi, nu ne putem mişca. Noi am mai fost odată în situaţia asta şi ne-au trebuit două ceasuri ca să scăpăm din ea. Elicea trebuie să dea la o parte clisa, încetul cu încetul, pînă cînd corpul submarinului să poată scăpa din această strînsoare. Iar acum, din nefericire, trebuie să oprim maşinile.

– Dar în cazul ăsta nu mai putem pleca de-aici ! exclamă George, speriat.

–Nu, rămînem pe loc. Dacă elicea merge, aviatorul ne observă imediat. Dacă însă stăm liniştiţi, putem spera că nu ne va vedea.

Farrow îşi strigă ordinele în plinia carnetului acustic şi zumzetul motoarelor electrice amuţi numaidecît. Căpitanul se întoarse în cabina de comandă, iar cei doi tineri îl urmară.

Bătrînul Brike le ieşi înainte. Se scărpina în cap şi avea o figură îngrijorată.

– Domnule căpitan, zise el, aici ne aflăm pe marele banc transversal, care luminează în depărtare, din pricina clisei care-i atît de albă. E un lut tare scîrbos. Aviatorul ne poate vedea chiar şi de la o depărtare de un kilometru. Mă gîndesc c-ar fi mult mai bine să deşertăm balastul şi să încercăm să ajungem la suprafaţă. Pe urmă, dacă aviatorul se-apropie, n-am decît să-i trimit o grenadă.

– El, despre treaba asta o să mai vorbim, zise Farrow, zîmbind, totuşi, Ai dreptate, Brike, e mai bine să urcăm la suprafaţă.

Căpitanul dădu ordinele de ridicare cu mult calm. Imediat, motoarele începură să vijîie, iar pompele să lucreze, scoţînd apa din balast, în vreme ce elicea, care se învîrtea cu o viteză ameţitoare, făcea ca submarinul să se cutremure.

– Dacă nu ne-a văzut pînă acuma, negreşit că acuma ne vede, zise Farrow imperturbabil : nu m-aş mira să dăm de el chiar deasupra noastră, atunci cînd ne vom ridica la suprafaţă.

– Numai de ne-am vedea odată sus, zise Brike ; tancurile de balast sînt pe jumătate golite, dar indicatorul nu se mişcă.

Spunînd aceasta, Brike lovi batometrul, al cărui ac indicator stătea nemişcat tot la cincisprezece metri. George văzu figura îngîndurată a tatălui său, ca şi pe cele ale lui Brike şi Plundow. După vreo cîteva minute veni şi primul inginer, ca să-i anunţe că tancurile sînt goale, şi se uită şi el, la fel de îngrijorat, la batometru : indicatorul nu se clintise nici cu o linie.

Şi-n tot acest timp, submarinul se cutremura de vibraţiile elicei. Lutul acela blestemat îl ţinea încleştat şi se părea că acolo avea să rămînă.

– Totă, atunci de-aici nu mai avem cum ieşi ? întrebă George cu sfială.

– Ba da, băiatule, cîtă vreme turnul încă se mai află deasupra clisei, putem părăsi submarinul. Inginerul nostru a construit aici un dispozitiv ingenios. Dar, în acest caz, vasul e ca şi pierdut. Brike, cheamă echipajul aici : vreau să le ordon să părăsească vasul. Apoi aş vrea să mai vorbesc ceva cu Peter. Dumneata, Brike, vei căuta să pui oamenii în siguranţă. Dacă englezii vă fac prizonieri, vă referiţi la ordinele mele. Înţeles ?

– Prea bine, domnule căpitan, zise Brike scurt, dar aş vrea să-l fac atent pe domnul căpitan că voi rămîne şi eu pe submarin cu domnia sa. Şi socot că toţi vor face la fel.

— Gîndiți-vă însă la băiatul meu ! strigă Farrow, pe el trebuie să-l salvați !

— Nu, tată, interveni George, calm și energic, dacă tu rămîi pe submarin, rămîn și eu cu tine. Prin urmare, trebuie să vii și tu. O să căutăm noi să scăpăm și pe urmă vom construi un alt vas. Chiar tu ai spus că ai mijloace destule. O, ce aventură frumoasă o să mai fie și asta !

— Tu știi doar, băiete, că un căpitan trebuie să rămînă pe vasul său, zise Farrow, întunecîndu-se la față.

— Da, și tocmai de aceea trebuie să ne grăbim să avem un vas nou, zise George, cu un zîmbet șiret. Acum vrei să coborîm ?

— Socot că băiatul dumneavoastră a zis bine ce-a zis, adăugă Brike, — noul nostru submarin se va numi „George". Nu coborîm cu toții, domnule căpitan ?

Farrow încă mai șovăia. După vechiul obicei marinăresc, ar fi trebuit să rămînă pe vas, dar, în cazul ăsta, știa bine că echipajul avea să refuze să mai părăsească submarinul. Și George al lui avea să moară de o moarte cumplită — numai ,de dragul unui vechi obicei. Era adevărat, puteau scăpa cu toții, iar cu bogăția pe care o aveau în ascunzătoarea lor de pe „Insula Odihnei" își puteau construi un submarin și mai modern.

Dar, înainte de a da comanda pentru părăsirea vasului, o lovitură puternică zgudui trupul de oțel al submarinului. George se uită speriat la tatăl său, iar Farrow dădu trist din cap.

— Da, George, s-a sfîrșit, zise el încet, — asta a fost o bombă lansată din aeroplan. Acum e prea tîrziu să mai părăsim submarinul.

— Ura ! strigă Brike, rîzînd. Englezul a nimerit de minune, urcăm ! Dobitocul a aruncat bomba chiar lîngă noi, în lut, iar explozia ne-a eliberat.

Într-adevăr, așa și era. Indicatorul batometrului se înălța cu o iuțeală

cresoindă. Farrow dădu imediat ordin să fie oprite mașinile, Brike ureă în turn și în clipa următoare deschise chepengul și sări afară.

Căpitanul Farrow îl urmă numaidecît și George nu se lăsă nici el mai prejos. Iar Ando îl urmă imediat.

Brike alergă la tun și-i scoase febril și grăbit pînza protectoare. Farrow privea însă mereu spre nord. Pe direcția aceea, la o depărtare de cinci sute de metri de submarin, aviatorul englez tocmai lua un viraj. Căpitanul se întoarse atunci spre Brike :

— Nu face o prostie, îi spuse el tunarului. — dacă tragem, Anglia ne va urmări cu orice mijloace.

— Asta știu eu, domnule căpitan, zise Brike liniștit, dar nu vreau decît să-l sperii, altfel o să ne mai arunce o bombă, care n-o să nimerească poate la fel de bine ca prima.

Hidroavionul englez ,care pe lîngă pilot mai avea și un observator care lansa bombele ,se întoarse vijîind chiar înspre bancul de nisip pe deasupra căruia plutea acum submarinul.

Farrow se apropie de pilnia cornetului acustic ca să trimită un ordin în sala mașinilor. Voia ca printr-o manevră dibace să evite bomba la care se aștepta.

Jan Brike, care pînă acum se pitise îndărătul tunului, se ridică însă deodată și răsuci țeava, îndreptînd-o asupra hidroavionului.

Mișcările lui erau atît de repezi și de vădite, încît pilotul trebuia numaidecît să-l observe. Și acum se dovedi că Jan Brike cunoștea bine oamenii. Englezul nu se așteptase să se vadă amenințat de la o distanță atît de mică, încît nu se putea să nu-l nimerească. În orice caz, trebuie că se sperie foarte tare, caci vira brusc.

Observatorul, care probabil pusese deja mîna pe pîrghia aruncătorului de bombe, din cauza smucăturii, o acționa, dînd drumul la trei bombe deodată, care explodară însă îndărătul bancului de nisip, dar fără a pricinui vreo pagubă.

Farrow urmărea aparatul cu mult interes. Din cauza manevrei bruște efectuate de pilot, avionul își pierduse echilibrul Începu să oscileze, dar se găsea prea jos pentru a mai putea să-și ia zborul. Se întoarse apoi pe o parte și căzu în mare, la o depărtare de cel mult douăzeci de metri de submarin. Jan Brike își flutură bereta fluierînd, după care își acoperi iar tunul cu pînza protectoare.

3. Musafiri nepoftiţi

Căpitanul Farrow privea neliniştit spre locul în care căzuse avionul. Izbitura nu fusese prea violentă, întrucît aparatul zburase la mică înălţime, dar cei doi pasageri, prinşi desigur în curele şi oricît de puţin ameţiţi de lovitură, riscau totuşi să se înece.

Sărind de pe turn, Ando se aruncă imediat în apă. Tălmăcise privirile îngrijorate ale căpitanului şi ştia că trebuie să le vină în ajutor aviatorilor.

Căpitanul Farrow şi fiul său, George, admiraseră agilitatea cu care înota tînărul prinţ încă de la prima lor cunoştinţă, atunci cînd luntrea lui Ando se răsturnase. Acum însă părea că zboară, atît de repede ajunsese la locul unde căzuse hidroavionul. Între timp, o poartă din aparat se ridicase la suprafaţă.

Ando se cufundă în apă. Nu-i păsa dacă avea să rămînă sub apă chiar şi două minute, şi de fapt cam atîta dură pînă reveni la suprafaţă.

Jan Brike scoase un strigăt de bucurie, căci Ando adusese cu el corpurile celor doi aviatori. Cu multă îndemînare, îi ţinea deasupra apei, în vreme ce se apropia de submarin, înaintînd pe spate.

Tunarul sări şi el atunci peste bord şi-i luă în primire pe unul din englezi. Peste cîteva minute, eliberaţi de costumele lor greoaie din piele, cei doi aviatori se aflau întinşi pe punteа submarinului, iar Peter împreună cu timonierul Plundow încercau să-i readucă la viaţă ,pînă avea să vină doctorul Bertram cu aparatul său cu oxigen.

Cu ajutorul aparatului, Bertram reuşi să-i anime la viaţă. Cei doi aviatori, ofiţeri foarte tineri, aveau însă o rezistenţă şi o putere de voinţă nemaipomenite.

Cînd deschiseră ochii, se uitară în jur, apoi săriră în picioare ,se îndreptară spre căpitanul Farrow şi se prezentară.

Erau locotenenţi şi se numeau Higgins şi Hollburn. Fiind şi cel mai în vîrstă, Higgins crezu de cuviinţă să se justifice.

– Domnule căpitan Farrow, ştiţi, desigur, că orice englez are datoria să vă aresteze, iar dacă întîlneşte submarinul dumneavoastră, să încerce să-l distrugă. Războiul împotriva dumneavoastră n-a încetat încă. Dar, ceea ce gîndim noi, ofiţerii, despre dumneavoastră, asta e o altă chestiune.

– Ştiu, domnilor, zise Farrow zîmbind, prin urmare, acum trebuie să vă socotiţi drept prizonieri de război. În orice caz, nu intenţionez să vă privez multă vreme de libertate, totuşi, înainte de a vă elibera, trebuie să mă aflu în siguranţă cu submarinul meu.

– Asta e de la sine înţeles, domnule căpitan, aprobară cei doi ofiţeri. Trebuie să vă facem totuşi atent că pe crucişător se mai află un avion, care trebuie să pornească îndată. Prăbuşirea noastră a fost desigur observată.

Farrow îşi îndreptă binoclul spre cele două coloane de fum care se ridicau de pe distrugătorul englez şi de pe crucişător. Apoi dădu din cap şi îşi lăsă binoclul în jos.

– Da, chiar acum s-a ridicat, zise el calm, deci peste puţin timp va fi deasupra noastră. Camarazii dumneavoastră vă pot lua imediat cu dînşii, domnilor. Dar trebuie să vă cer să nu se mai arunce bombe, pînă cînd avionul vă va duce înapoi pe crucişător. Pe urmă, vînătoarea după mine se poate continua în voie. Numai că, între timp, mă voi fi pus la adăpost.

– Bineînţeles, domnule căpitan, vă dăm cuvîntul nostru de onoare că nu vom întreprinde nimic împotriva dumneavoastră. Dar îmi permiteţi să vă

întreb, cine ne-a salvat ? Ajunsesem cu hidroavionul sub apă, mai zise locotenentul Higgins.

– Cel mai nou tovarăș al meu, tînărul prinț Ando, zise Farrow, arătînd spre tînărul care se înclină ușor.

– Ah, prințul Ando ?! strigă Higgins mișcat, asta e foarte ciudat. Dar, înainte de toate, primiți mulțumirile mele, prințe !

– N-am crezut niciodată ceea ce mi se spunea, căci la Singapore am auzit destule despre prințul Ando. Unchiul dumneavoastră, prințe, a făcut o reclamație împotriva dumneavoastră, cum că v-ați fi ucis părintele ca să puneți mîna pe putere. Întrucît am aflat în același timp însă, printr-un om de încredere, că unchiul dumneavoastră și-a însușit puterea în mod arbitrar, guvernul din Singapore a trimis crucișătorul și distrugătorul ca să-i arate că nimeni nu poate să facă ce vrea, cît vreme Anglia deține protectoratul statelor mici, din apele acestea. Cred că știți că tatăl dumneavoastră s-a pus sub protecția noastră, prințe Ando ? Vrem să cercetăm dacă acuzația care vi se aduce se va dovedi adevărată, dar în același timp să-i dăm de înțeles unchiului dumneavoastră că numai atunci va putea domni cînd supușii de pînă acum ai tatălui dumneavoastră vor accepta aceasta. Altfel, Anglia ar fi nevoită, chiar pentru garantarea liniștii și siguranței, să instituie asupra insulei, pînă cînd situația se va limpezi, un interregn.

– Vă mulțumesc pentru aceste vești, domnule locotenent, zise Ando. I-am povestit deja domnului căpitan Farrow că sînt complet nevinovat. Tatăl meu a murit de mușcătura unui șarpe veninos. Aveam intenția să dovedesc minciuna unchiului meu și să preiau puterea, deoarece domnia mi se cuvenea numai mie. Mă bucur, totuși, dacă Anglia mă va susține. Dacă o făceam singur, ar fi curs prea mult sînge.

Se părea că englezii erau foarte încîntați văzînd că se apropie cel de-al doilea aeroplan. Făcuseră semne repetate și, după cîteva curbe, aparatul amerizâ lîngă submarin.

Higgins le strigă celor doi ofițeri ceea ce li se întîmplase. Aceștia își dădură atunci cuvîntul de onoare că vor respecta promisiunea făcută de colegii lor. Brike le aruncă o frînghie și aparatul fu adus aproape de submarin.

Cei doi aviatori coborîră și apoi urcară pe submarin. Se prezentară lui Farrow : locotenenții Moran și Bryen, și-i mulțumiră pentru salvarea camarazilor lor.

Cînd Farrow le respinse politicos mulțumirile și-l arătă drept salvator pe Ando, cei doi îl strînseră și acestuia mîna cu putere, apoi locotenentul Bryen, cel mai vîrstnic dintre cei patru ofițeri, zise :

– Probabil că Higgins v-a spus că sîntem în drum spre insula prințului Ando. De altfel, avem ordin să-l arestăm pe prinț, pînă cînd acuzația de parricid pe care unchiul său o susține împotriva sa se va dovedi neîntemeiată. Dar asupra acestei chestiuni, toată lumea are o singură părere : că prințul Ando e nevinovat. Totuși, trebuie să avem în vedere situația noastră ciudată și să încheiem un armistițiu. Poate ne mai vedem o dată și pe insula prințului Ando, domnule căpitan ?

– Așa se prea poate, răspunse Farrow zîmbind, dar întîlnirea noastră nu va putea decurge în mod oficial. Cît despre mine, m-aș bucura foarte mult să pot saluta vreodată, în particular, pe domnii, adversarii mei.

– Vă rog să credeți, domnule căpitan, că și noi ne-am bucura foarte mult, zise Bryen sincer. Corpului nostru ofițeresc îi repugnă ordinul să vă distrugă vasul. Acum să plecăm, domnule căpitan, cu dorința de a ne revedea în curînd.

Ofițerii își luară rămas bun în mod foarte cordial și se urcară în hidroavion.

Abia atunci cînd submarinul se îndepărtase atît de mult, încît aeroplanul se vedea prin binoclu numai ca un punct, ofițerii recunoscători se ridicară în aer; și, înainte ca ei să se poată înapoia pe crucișător și să dea raportul, submarinul ajunsese în apropierea adăpostului său.

Mărețul submarin trecea cu toată viteza, prin apropierea numeroaselor insule, recifuri și stînci. Drumul regulat de navigație pentru marile vapoare de pasageri era departe. În Australia era atît de departe, încît submarinul cenușiu nu putea fi descoperit cu luneta cea mai puternică.

În tot timpul acestei curse nebunești, prințul Ando fusese foarte tăcut. Avea toate motivele, deoarece fusese stigmatizat drept paricid, era căutat de autoritățile engleze, iar acum se afla pe drum chiar două vase de război englezești, pentru a-i „ocroti" insula. Crescut la Singapore, prințul Ando știa cam care putea fi scopul final al acestei „ocrotiri".

Farrow ar fi vrut din toată inima să-i ajute. Dar acum, după ce se amestecase Anglia, era cu neputință s-o mai facă, deoarece aflase mai adineauri că el însuși era un proscris.

George puse mîna pe brațul lui Ando.

— Fii pe pace, Ando! zise el încet, — totul se va sfîrși cu bine. Te vom ajuta din toate puterile să-ți recapeți domnia.

Ando zîmbi ușor.

— Îți mulțumesc, George, numai că o să fie foarte greu. Protecția Angliei e poate și mai primejdioasă decît vrăjmășia unchiului meu și a partizanilor lui. Dar voi ști să mă apăr.

Căpitanul Farrow se uita mereu înapoi, prin binoclul său cel puternic. Distrugătorul englez putea dezvolta o viteză mult mai mare, de aceea submarinul ar fi trebuit să se scufunde imediat ce l-ar fi zărit.

Se pare, totuși, că aviatorii englezi își întinseseră raportul mult și bine sau, poate, chiar comandantul crucișătorului era destul de înțelept să se ocupe mai întîi de goeleta piraților. Se mai putea bizui și pe faptul că pe căpitanul Farrow îl va mai întîlni și pe insula prințului Ando.

Submarinul își putu continua astfel cursa la suprafață, pînă cînd din stînga apăru vulcanul cel înalt și pleșuv, către locul căruia ducea doar tunelul adînc de sub apă și a cărui intrare era păzită de o sepie albă.

Căpitanul Farrow mai cercetă o dată cu puternicul său ocheon cerul, în partea de vest. Dacă aviatorii ar fi trecut pe deasupra craterului stins, ar fi putut descoperi ușor submarinul, în lacul vulcanic ce-i servea de adăpost. Aceasta era și singura posibilitate de a i se afla ascunzătoarea; dar Farrow nu văzu nici un aeroplan, așa că dădu comanda de scufundare.

Apoi se duse cu George și Ando în cabina de la proră, dădu la o parte ușile de oțel și puse în funcțiune reflectoarele.

Submarinul se scufundase la treizeci de metri. La această adîncime, tunelul cel lung, ce trecea pe sub peretele craterului, ducea chiar în lacul ce-i umplea interiorul. Submarinul o coti ușor spre nord, apoi o porni spre peretele craterului.

Farrow se retrăsese de nenumărate ori cu submarinul său în acest adăpost, așa încît timonierul Plundow cotea exact la locul cuvenit.

George văzu fantastica deschizătură a tunelului apărînd în lumina puternică a proiectoarelor, pe care genialul prim-inginer al submarinului le construise astfel încît să străbată apa pe o mare întindere. El își îndreptă atenția-i încordată spre marea crăpătură din dreapta intrării, în care își avea locul sepia cea albă. Dar monstrul nu se arătă.

George observă altceva, în schimb. Niște fire lungi, de diferite culori, ce jucau în lumina orbitoare a farurilor. Păreau a fi vii, deoarece uneori dispăreau cu totul, pentru a reapare apoi într-un număr și mai mare.

Și aceste fire se măreau mereu. Pluteau la intrarea în tunel, iar atunci

cînd submarinul intră în deschizătura acestuia, lui George i se păru că firele colorate deveniseră şi mai numeroase.

Cînd firele acestea, care aveau aproape doi metri în lungime şi păreau acum foarte late, se apropiară şi mai mult de geamurile de cristal ale submarinului, George recunoscu îngrozit că era vorba de nişte şerpi mari, al căror trup turtit aducea cu nişte curele groase.

Ando îl apucă de braţ şi-i spuse încet şi grav :

— Tata a murit de muşcătura unui astfel de şarpe. Taina noastră cea mare îi prezisese moartea. Tata a căzut de pe poteca îngustă pe care ne întorceam acasă şi la puţin timp după aceea şi-a dat sufletul.

Căpitanul Farrow îl chemă imediat pe doctor, care veni peste cîteva minute.

— Ah, ce-mi văd ochii ? strigă el deodată — dar asta e cît se poate de interesant. E o specie rară de şerpi şi văd că sînt neobişnuit de mulţi şi încă ce specimene ! Mi se pare că nu am exemplare de o asemenea mărime în colecţia mea. Minunat, domnule căpitan, o să caut mai pe urmă să prind unul din şerpii ăştia.

— N-ai decît să-ncerci, dragă doctore, deşi mă tem că n-o să prea ai cum. Doar nu-ţi închipui că lacul vulcanic e plin de asemenea reptile veninoase. Şi aici, cum vrei să deschizi chepengul ?

— Hm, ai dreptate, domnule căpitan ,răspunse Bertram necăjit, — da' parcă se tot înmulţesc. Şi nici gînd să fugă dinaintea noastră, mai degrabă ne ies înainte. Foarte curios !

— Mă tem că o să trebuiască să renunţăm la adăpostul nostru, oricît de rău mi-or părea, urmă Farrow. Ai putea să-mi explici şi mie de unde vine mulţimea asta de şerpi şi de ce pare că ieşe din tunel ?

— Ştiu la ce te gîndeşti, domnule căpitan, zise doctorul, şi cred că aşa şi e. Am observat adesea în lacul vulcanic şerpi din aceştia şi chiar am prins cîteva exemplare. Dar numai întîmplător. Sau scobiturile şi crăpăturile din pereţii craterului erau pline de bestiile astea, care îşi caută hrana la adîncimi atît de mari, încît nici nu le-am zărit — asta e o posibilitate, şi cea mai probabilă — sau şerpii aceştia au pornit să migreze, din cine ştie ce cauză. S-au strecurat prin tunel în lacul vulcanic, ceva nu le-a plăcut acolo, şi acum se întorc înapoi. În orice caz, faptul că bestiile astea părăsesc lacul înseamnă pentru noi o primejdie. Mă gîndesc la erupţia vechiului vulcan de pucioasă. În regiunea asta, scoarţa pămîntului e foarte subţire şi atunci e posibil ca şi acest vulcan străvechi să se trezească ; am face mai bine să nu zăbovim aici.

— Dar, doctore, tot asta e şi părerea mea, zise Farrow. Acum o să intrăm în linişte în lacul vulcanic, o să vedem prin periscop ce s-a întîmplat şi dacă în lac se află şi mai mulţi şerpi. Am unele speranţe că, aşa cum ai spus şi dumneata, pornind să migreze, şerpii au ajuns în tunel. Poate că totuşi lacul vulcanic nu le oferă destulă hrană şi de aceea îl părăsesc. Dar s-ar putea să ne aflăm şi-n preajma izbucnirii vulcanului.

— Şerpii se găseau deja pe drum atunci cînd a izbucnit vulcanul de pucioasă, zise Bertram — altfel n-ar fi ajuns atît de repede aici. Se poate că lacul vulcanic nu le convine, deoarece posibilităţile de hrană sînt insuficiente pentru o mulţime atît de mare. Dar e mai bine să fim prudenţi ; părerea mea e să părăsim cît mai repede lacul vulcanic.

— Afară însă sînt englezii, zise Farrow, cu amărăciune. Chiar dacă aviatorii sînt nişte oameni cumsecade, tot trebuie să asculte de ordinele superiorilor lor. Şi distrugătorul trebuie să com sosească, chiar dacă a mai pierdut ceva vreme şi cu piraţii. Zău că ne aflăm într-o situaţie mizerabilă.

— Ei, poate că nu e chiar atît de mizerabilă, zise doctorul. Pe legea mea, e chiar foarte interesant.

Submarinul ajunse in sfîrşit in loc. Şi aici, şerpii veninoşi roiau in jurul vasului, iar cind acesta se ridică suficient pentru ca Farrow să se poate servi de periscop, căpitanul văzu că toată suprafaţa lacului era acoperită de aceşti inotători coloraţi, care treceau ca săgeata în toate direcţiile.

Doctorul Bertram il dădu uşor la o parte pe căpitan – toţi cei din cabina prorei veniseră în cabina de comandă – şi zise :

– Domnule căpitan, se prea poate ca şerpii s-o pornească la drum, deoarece lacul e mult prea mic pentru o astfel de multime. Aşadar, nu e neapărată nevoie ca acesta să fie un semn de primejdie, adică de izbucnire a vulcanului. Dar, ce-i in mină, nu-i mincíună. Eu cred că-i mai bine să părăsim lacul. Nici nu putem cobori din submarin. Pariez că toate încăperile adăpostului nostru sint pline de şerpi.

– Hm ! asta aş vrea să verific mai intîi, zise Farrow. Nu vreau să-mi fac apoi mustrări că am neglijat ceva.

– Desigur, domnule căpitan, aprobă repede Bertram, ar fi interesant de ştiut.

Farrow ordonă ca submarinul să se ridice atît de mult, incit turnul ieşi din apă. Şi aici, primul inginer instalase ferestre cu geam prin care se putea vedea şi din apă. Submarinul luneca incet, in grotă. Cind se puseră în funcţiune reflectoarele, lumina lor dezvălui o aceeaşi mişcare, multicoloră.

Din toate încăperile ieşeau reptile veninoase, se incolăceau pe cheiul ingust şi se aruncau in apă. Era absolut imposibil să deschizi chepengul, căci pină şi puntea submarinului, atît cît ieşea din apă, era acoperită de şerpi.

– Ei, atunci trebuie să ne intoarcem, zise Farrow. Am putea aştepta aici pînă cînd se vor depărta toţi aceşti musafiri nepoftiţi, dar apariţia lor, ca şi subita lor plecare, sint semne de primejdie, pe care nu trebuie să le nesocotim. S-ar putea ca aceste animale inteligente să presimtă izbucnirea străvechiului vulcan ; de aceea, şi noi trebuie să fim tot atît de inteligenţi şi să ne indepărtăm de el.

Peste un sfert de ceas se aflau din nou in larg şi se indreptau spre marea Flores.

■ In româneşte de LIA HARŞU

(Va urma)

Serial senzațional 6.

Pentru prima oară în românește
seria completă

Lupta prințului Ando (II)

4. O întreprindere

Farrow se ținea mereu pe partea de nord a drumului ce ducea spre Flores. Insula lui Ando se afla la sud, dar pe acolo trecuse cîndva drumul marilor vapoare de pasageri și, în afară de aceasta, crucișătorul englez trebuia să se fi aflat pe același drum.

Și Farrow voia să dispară, deocamdată. Naviga liniștit deasupra apei, putînd astfel să cerceteze mai bine partea dinspre vest și să vadă dacă nu se arăta avionul. În plus, făcea și economie de curent electric.

George și Ando se aflau lîngă el. Farrow i se adresă tînărului prinț, spunînd :

– Ando, abia la noapte vom putea să abordăm insula, dacă crucișătorul și distrugătorul ajung înaintea noastră, după cum presupun. Dacă nu,

putem s-o facem numaidecît. Cred însă că putem ancora în golful din care ai fugit dumneata cu luntrea.

– Da, Tuon, căpitan, zise Ando, – golful e foarte adînc. Putem să ne apropiem pînă la plajă, deoarece bancul de corali e aproape perpendicular.

– Așa ? Atunci e foarte bine, zise Farrow. Golful e cercetat adeseă ?

– Nu, portul cel mare, lîngă care se găsește și satul, se află în partea de răsărit a insulei. De la golf pînă acolo e un drum cam de zece kilometri, dar trecem și pe la locul în care e ascunsă taina sfîntă a familiei noastre. Acolo a fost mușcat tatăl meu.

– Hm, mă gîndesc dacă n-am putea să-l atragem în vreo cursă pe unchiul dumitale, zise Farrow. Dacă dumneata, Ando, i-ai trimite un om de încredere, care să simuleze că vrea să treacă de partea lui și să i dezvăluie taina, atunci l-am putea atrage în locul acela, silindu-l să mărturisească. Ce crezi, e cu putință ?

– Da, s-ar putea, zise tînărul prinț. Dar, v-aș ruga să mă lăsați să duc singur pe insulă. Nu aș vrea să-i pun în primejdie pe noii mei prieteni.

– Ah, zise George, asta e acum ! N-ai să mă poți opri să te urmez, dragă Ando. Acolo, în vulcanul de pucioasă, ne-am legat prietenește, acum n-ai să mă respingi, nu-i așa ? Așa nu se poate așa ca vin cu tine.

– Și eu cred că îți pot fi de ajutor, zise Farrow cu bunăvoință. Dacă întreprinderea noastră e un adevăr primejdioasă, asta nu face nimic. Sîntem învățați cu primejdiile. Ireșește, nu trebuie să luăm cu noi oamenii din echipaj. Lucrul ar bate la ochi. Dar o să le lăsăm vorbă ca, după un anumit timp, să ne caute, iar în acest caz sîntem aproape în siguranță.

– Să sperăm că englezii nu ne vor lua-o înainte, zise George. Ard de nerăbdare să-l pălălesc pe unchiul tău. Sanctuarul familiei tale se află pe malul mării ? Vorbeai parcă despre un șarpe de mare ?

– Da, George, e chiar aproape de golf. Și pentru că ai devenit prietenul meu, ți-l voi arăta. Vei fi cel dintîi prieten care-l va vedea. Acum ești și prietenul și fratele meu, ești puternic și viteaz, și de aceea n-ai să te sperii.

Ando vorbise cu atîta seriozitate, încît George amuțise. Chiar așa de înfricoșătoare să fie taina noului său prieten, încît să fie nevoie de curaj ca s-o privești ? Ei bine, se va dovedi destul de curajos.

După o lungă călătorie, se apropiară în sfîrșit de insulă. Acum trebuiau să fie cît se poate de prudenți, deoarece ajunseseră în drumul vapoarelor de pasageri ; cînd Farrow se uită din nou spre vest, dădu imediat comanda de scufundare.

Zărise un nor de fum, care se apropia cu o viteză uimitoare. Nu putea fi altul decît distrugătorul englez.

Farrow navigă totuși o bună distanță cu periscopul afară, pînă cînd putu vedea lămurit distrugătorul, care înainta aproape perpendicular pe direcția submarinului. Dar cînd văzu că ofițerii de pe punte de comandă își duc ochelarele la ochi, Farrow cufundă grăbit și periscopul.

Nu puteau să-l caute decît pe el. Pe semne că comandantul crucișătorului englez se temea acum că Farrow ar putea să-l o înainte, în ce privește soarta insulei lui Ando, pe care Anglia voia s-o „ocrotească", trimițînd în acest scop, în mare grabă, distrugătorul. Farrow zîmbea, timp în care submarinul continua să se scufunde. Englezii n-aveau decît să debarce în liniște, el se ducea cu adevăratul stăpînitor al insulei de partea cealaltă a ei și avea să-i arunce unchiului trădător o momeală mai dulce decît l-ar fi putut oferi Anglia – dezvăluirea tainei familiei domnitoare de pînă atunci.

– Acum, distrugătorul o să se afle exact deasupra noastră, îi spuse Farrow. Trebuie să înveți să apreciezi și să socotești exact distanțele și vitezele. Uite !

Pe deasupra submarinului, elicele distrugătorului englez trecură învîrtindu-se vertiginos. Farrow făcu un mic calcul pe harta sa, schimbă cursul ceva mai la est și zise :

– Peste o jumătate de oră vom ieși la suprafață, în golf, iar distrugătorul englez va fi deja în port. Ando, cum ai putea să găsești repede un adevărat om de încredere, care să ducă unchiului dumitale soția ?

– Totdeauna se află cineva în apropierea sanctuarului nostru, zise Ando ; îl pot trimite imediat și unchiul meu Rukoo îi va da crezare. De mult voia el să-l atragă în partidul său.

– Bine, atunci să sperăm că vom izbuti. De altfel, ai fi foarte bine dacă l-am lua cu noi și pe doctorul Bertram. El înțelege mai toate limbile din Oceanul Pacific și poate să se prezinte ca martor, pe care chiar și englezii îl vor respecta.

– Lucrul nu va fi necesar, zise Ando liniștit. Rukoo va mărturisi în fața unor martori care au mai multă trecere în poporul meu. Englezii nici nu au nevoie să i asculte, e suficient ca eu să fiu stăpînitorul, și dacă poporul meu întărește mărturia lui Rukoo, ei nu vor îndrăzni să pună la îndoială cuvintele mele.

Cu cît se apropia clipa hotărîtoare, cu atît chipul lui Ando se transforma. Acum făcea cu adevărat impresia unui stăpînitor, așa că Farrow spuse aproape fără să vrea :

– Bine, prințe, vei fi știind dumneata mai bine.

Ando refuză acest titlu și zise, cu un ușor zîmbet :

– Tuan căpitan, pentru dumneata aș vrea să rămîn întotdeauna „Ando" Titlul de principe să mi-l dea doar străinii. Dumneata însă ești unul din prietenii mei.

– Bine, Ando, îi răspunse Farrow cu voie bună, și să știi că-ți voi fi un prieten adevărat.

Așa cum prevăzuse căpitanul, peste o jumătate de oră, periscopul submarinului se ridică deasupra nivelului golfului din care Ando fugise în timpul furtunii.

Pe mare nu se vedea nici un vapor. Crucișătorul englez, pe semne că venea mai tîrziu ; de altfel, nici nu putea să realizeze viteza enormă a distrugătorului.

Farrow dirijă submarinul cît mai aproape de țărm, îl ridică la suprafață și, peste cîteva minute, Ando și cei doi Farrow săriră pe uscat. Chepengul turnului fu închis numaidecît și trupul de oțel al submarinului se scufundă imediat.

Farrow poruncise ca să fie căutați numai a doua zi de dimineață, dacă pînă atunci nu se vor întoarce, desigur. Pînă la căderea nopții, submarinul trebuia să rămînă la fund, și abia atunci să iasă la suprafață.

Dacă cei trei expeditionari se vor întoarce mai devreme și vor fi nevoiți să se retragă în grabă pe submarin, vor arunca în apă cîțiva baloane. Prin aceasta, Farrow își asigurase retragerea, căci, chiar dacă întîmplător ar fi căzut în mîinile lui Rukoo, se puteau bizui că vor fi eliberați. Doctorul Bertram i-ar încunoștința imediat pe englezi de dispariția lor și atunci cariera lui Rukoo s-ar sfîrși foarte repede.

Cînd ajunseră pe plajă, Ando sări în desișul pădurii de palmieri, iar George și Farrow îl urmară.

Ando, care-i aștepta lîngă trunchiul unui palmier gros, șopti :

– E posibil ca Rukoo să-și fi trimis spionii pe aici. El știe că am izbutit să scap în luntre, cu toată furtuna care bîntuia. De aceea le-a și dat de știre englezilor. Pe insulă se află întreprinderea unui negustor englez, care trebuie să fi telegrafiat imediat la Singapore. Dar, se pare că nu e nimeni prin apropiere, căci altfel l-aș fi auzit. Acum îmi voi chema partizanii.

Ando scoase un sunet ciudat, care semăna perfect cu țipătul unei păsări. Chemă de trei ori, apoi se ridică și spuse cu mîndrie :

– Acum toți supușii mei cei credincioși, care au auzit semnalul, știu că mă aflu din nou pe insulă : nu mi-e teamă că s-ar putea găsi vreun trădător printre ei, – altfel, planul dumitale, Tuan căpitan, n-ar putea să izbutească. Atunci Rukoo n-ar veni, ci și-ar trimite zbirii.

– Să sperăm că te poți lăsa în nădejdea supușilor dumitale, zise Farrow.

Căpitanul amuți de spaimă, cînd văzu însă apărînd, ca din pămînt, un indigen înalt și subțire, care, cu brațele încrucișate, se înclină adînc înaintea lui Ando.

Prințul vorbi multă vreme cu el, părînd că vrea să-l convingă, apoi omul pronunță cîteva cuvinte, se înclină iar, după care dispăru la fel cum venise.

– Să mergem la sanctuar, zise Ando, grav. Vreau mai întîi să aflu dacă planul meu va izbuti. George poate afla și el soarta ce-l așteaptă, dacă nu se teme să-și cunoască viitorul, cel puțin viitorul cel mai apropiat.

George se uită întrebător la tatăl său. Apoi își aduse aminte că englezii continuau să-l amenințe pe căpitan. Așa că, întrucît vor rămîne mereu împreună, va putea prevedea și soarta tatălui său aflînd-o pe a sa. De aceea, îi întinse mîna lui Ando și strigă :

– Da, Ando, aș dori s-o aflu.

Prințul se uită lung la el, apoi lăsă capul în jos.

– Văd că tu mă crezi, zise el cu gravitate : acum vei întrezări și tu adevărul. Dacă m-ai fi urmat fără credință, poate că soarta te-ar fi ajuns pînă acum. Știi că sînt un om luminat, deoarece m-am bucurat de o educație și o cultură europeană. Dar taina familiei noastre n-o poate explica nici unul din marii voștri cercetători, dacă ar fi s-o cunoască. Tu singur vei recunoaște că așa-numitele „popoare primitive" cunosc unele lucruri și forțe care vor rămîne pentru voi o veșnică enigmă.

Farrow clătină din cap, îngîndurat. În lungile sale călătorii văzuse cîteva minuni ale Asiei. Acum se temea ca George să nu vadă ceva care ar putea să-l transforme pentru toată viața.

Căpitanul ar fi dorit să-l oprească, dar atunci George s-ar fi întristat prea tare, ar fi devenit poate chior melancolic, căci spiritul lui în veșnic neastîmpăr s-ar fi frămîntat să ghicească ce fel de taine ar fi putut vedea în sanctuar.

Se pare însă că Ando îi ghicise căpitanului gîndurile. Se întoarse brusc, se uită țintă la Farrow și zise încet :

– George e un om viteaz și cinstit. Taina pe care o va afla nu va avea putere asupra sufletului său, va putea doar să-l facă mai prudent și să-l apere.

Îl salută pe căpitan cu toată seriozitatea, se întoarse și porni iar, liniștit, înainte. Farrow îl urmă, clătinînd din cap. Era destul de neplăcut că Ando îi ghicise temerile. Ce-i va fi dat oare lui George să vadă ?

Tînărul prinț se îndreptă spre un tufiș mare și-i dădu la o parte crengile mlădioase. În spatele tufișului se afla o cărare îngustă, curățată cu grijă de plantele agățătoare.

În urma lor, crengile se împreunară la loc. Cărarea o cotea către mare. În curînd vor descoperi și taina.

Niște stînci de corali se iviră deodată printre palmieri. Un braț de mare pătrundea pînă la ele. Dar un perete înalt, de stîncă, ce se ridica la vreo sută de metri, închidea vederea spre largul mării.

Ando se întoarse și-l privi grav pe căpitan. Farrow înțelese numaidecît și se opri. I se păru un fel de degradare că el nu putea să vadă misterul, dar înțelese repede că Ando nu-l putea dezvălui decît unui prieten adevărat.

Iar primejdiile extraordinare prin care trecuseră împreună stabiliseră o strînsă legătură între acești doi tineri, ce aparțineau unor rase diferite.

Îi văzu pe Ando și George cum dispar după un colț de stîncă și un sentiment de tristețe îi strînse inima, cînd se gîndi la soarta tatălui lui Ando. Apoi, convingerea că Ando va face tot posibilul să-și apere prietenul de orice rău învinse temerile căpitanului.

Tot atunci, își aduse aminte și de Rukoo, dușmanul intrigant și primejdios al tînărului prinț. Trebuia să vină încoace și apoi chiar dacă ar fi fost să mai dureze, spionii lui se puteau însă afla prin apropiere. Liniștea pădurii dese putea fi înșelătoare : iar în spatele desișului verde, ce părea inofensiv, putea să-l pîndească moartea.

Farrow se propti bine pe picioare, își pipăi pistolul de la brîu și cercetă cu atenție în jur, trăgînd cu urechea la cel mai mic zgomot.

5. Puterea misterului

Cînd păși pe urma prințului, cotind pe după colțul de stîncă, George simți că i se frînge inima. La fel ca și tatăl său, își aduse aminte de soarta bătrînului prinț, care-și găsise o moarte atît de groaznică, străbătînd acest drum.

Pe urmă, însă, căpătă iar curaj și încredere, ultindu-se la Ando, care păsea atît de liniștit de-a lungul potecii. Aceasta putea avea cel mult cincizeci de centimetri, în lățime ; în dreapta sa se ridica neted peretele de stîncă, în stînga sclipea apa golfului al cărui fund George nu-l putea vedea.

– Pe marginea golfului se zăreau niște nuferi mari, iar în apa limpede înotau pești colorați, ce străluceau ca niște nestemate.

Dar George știa că în crăpăturile acestor stînci se ațintea la pîndă moartea, moartea aceea groaznică, sub forma unor șerpi grațioși, însă veninoși, pe care doar cu cîteva ceasuri în urmă îi văzuse jucînd în lumina reflectoarelor.

În acel moment, Ando se opri ; se întoarse spre George și-l privi drept în ochi. Apoi ridică mîna și spuse solemn :

– George, am ucis peștele cel primejdios ca să te scap pe tine, te-am urmat atunci cînd ai dispărut în craterul vulcanului, dar cea mai mare dovadă a prieteniei mele ți-o dau acum, dezvăluindu-ți taina familiei mele. Fii serios și hotărît, lasă deoparte orice gînd absurd ! Altfel, misterul devine primejdios – și e mai bine să rămîi aici !

George susținu cu tărie privirea tînărului prinț.

– Ando, eu cred în cele ce-mi spui, așa că lasă-mă să te urmez.

– Atunci, să mergem !

Ando se răsuci și dispăru printr-o crăpătură a uriașei stînci. În lumina de amurg care domnea aici, George văzu ca prin sită figura înaltă a prietenului său. Se ținu după el, fără să știe prea bine de ce.

Înaintea lor lumina începu să crească și George văzu că păși pe o punte îngustă. De o parte și de alta a ei sclipea apa. Imediat după intrarea aceea îngustă, crăpătura din stîncă trebuie că se lărgea într-un fel de grotă, iar puntea cea îngustă ducea la locul misterului.

Acum puntea se isprăvise și George se pomeni într-o mică grotă, destul de luminată, dar fără a-și putea da seama de unde anume venea lumina.

În mijlocul grotei se afla un obiect acoperit, așezat pe un postament scund de piatră. Era cam de mărimea unui om și-l întrecea în înălțime pe cei doi tineri, deoarece era înălțat pe acea piatră.

Cu niște mișcări domoale, s-ar putea zice, prudente, Ando ridică pînza și o puse deoparte. Pe soclu se afla o statuie de piatră negricioasă, reprezentînd un adolescent înalt și zvelt.

George observă cu uimire cît de artistic lucrat era acest trup, apoi își ridică ochii spre capul statuii și rămase înmărmurit.

Fața tînărului era foarte frumoasă, de o frumusețe nobilă, aproape clasică. Dar ochii, care de obicei la statuile din piatră sînt morți, la el trăiau.

Scînteiau și străluceau într-o lumină misterioasă, silindu-l pe George să-i privească, țintă, ceea ce îl umplu de un sentiment de frică, iar primul lui gînd fu acela să se întoarcă și să fugă cît mai repede de acolo.

Știa însă că Ando se află alături de el și în sufletul lui se așternu deodată o liniște minunată. Credea în prietenia lui Ando și nu voia decît să afle ce o să i se întîmple în curînd, ca să știe ce primejdii îl amenințau pe tatăl său.

Ochii adolescentului de piatră se făcură mai mari, tot mai mari. Lumina lor crescu și deveni atît de puternică, încît pe George îl usturau ochii, fără ca pentru asta să-i poată închide. Apoi, fața enigmaticei statui se pierdu într-o ceață deasă, numai ochii ei mari și strălucitori mai scînteiară cu putere.

George văzu cum în jurul lui răsar fel de fel de chipuri. Norii de ceață se strîngeau la un loc și luau anume forme. Îi recunoscu pe tatăl său, pe Peter, pe doctor și pe alți oameni din echipaj. Îl văzu pe Ando în niște veșminte somptuoase. Toate acele chipuri aveau figura veselă, ochii surîzători.

În cele din urmă se văzu pe el însuși rîzînd, cu mișcări repezi și bucuroase. Mergea de la o figură la alta, vorbea și glumea cu ele. De multe ori, chipul lui devenea grav și ochii i se întunecau, dar nu pentru multă vreme, căci apoi rîdea iar și ochii îl străluceau din nou.

Pe urmă, toate acele figuri de ceață dispărură. Se destrămară cu încetul și norii plutiră iarăși în jurul acelui trup tînăr. Ochii lui străluciră din nou

cu putere, împrăştiară o ceaţă, pînă cînd pe sub acele stele sclipitoare reapărură frumoasele trăsături ale adolescentului.

Focul enigmatic din ochii lui mari păli, pupilele i se micşorară, scînteierea îi se stinse şi deodată George putu din nou să se mişte.

Se uită la Ando. Tînărul prinţ era foarte grav, dar ochii lui străluceau. Cu mult calm, întinse la loc pînza peste statuia cea enigmatică, apoi se întoarse tăcut şi păşi pe punteaua cea îngustă, îndreptîndu-se spre ieşire.

Dar nici cînd se găsi afară nu întoarse capul. Păşea liniştit pe cărarea strîmtă, alături de stînca de corali, urmat de George, căruia lumea i se părea acum şi mai frumoasă.

Abia cînd se apropiară de căpitan, care se uită la amîndoi cu o atenţie încordată, Ando se întoarse şi-l privi pe George, zîmbind.

— George, eşti un copil favorizat, îi zise el cu seriozitate, şi pe tine te-am văzut legat de soarta mea. Vei avea multe şi mari primejdii de întîmpinat, dar le vei învinge pe toate. Şi tu te-ai văzut vesel şi rîzînd, şi doar cîteodată trist. Astfel se va desfăşura viaţa ta, cel puţin un an de zile de acum înainte. Dacă după aceea vei mai dori să-ţi cunoşti soarta şi pentru anul următor, vino la mine.

— Ando, lucrul ăsta încă n-am de unde să-l ştiu, zise George. Acum totul e frumos, acum ştiu că anul acesta îl voi avea lîngă mine pe toţi prietenii mei dragi şi buni. Dar pe urmă, n-aş vrea să ştiu nimic din viitor. Mi-ar fi frică să nu mi se arate imagini triste.

— E mai bine aşa, zise Ando : mi-a fost teamă că o să te cuprindă curiozitatea. Bucură-te că acum ai s-o duci bine, iar ceea ce va urma, vei trăi şi vei vedea. Chiar dacă ştii ceva dinainte, de schimbat tot nu poţi schimba nimic.

Farrow se uită cu grijă la fiul său. Dar George îi zîmbi vesel, îl îmbrăţişă şi-i spuse :

— Tată, am vrut să ştiu numai pentru că eram neliniştit din pricina ta. Aviatorii englezi spuneau doar că autorităţile te caută, iar bomba pe care au aruncat-o din aeroplan ne-a dovedit cît de serioasă e chestiunea. Şi atunci am vrut să ştiu dacă te afli în primejdie.

— Îţi mulţumesc, dragul meu băiat, strigă vesel căpitanul.

— Băgaţi de seamă, le şopti Ando, Rukoo se apropie de noi. Trebuie să fie pe drumul ce duce încoace. Ţipătul de pasăre pe care-l auziţi mă anunţă despre sosirea lui.

Căpitanul şi George îşi duseră iute mîna la pistoale, dar Ando le zise surîzînd :

— Nu ne vom folosi de arme. Vă rog, Tuan căpitan şi George, să vă duceţi acolo, sub palmierul cel mare ! Trebuie să vorbesc singur cu Rukoo. Numai însoţitorii lui pot fi pentru mine o primejdie. În acest caz, mă puteţi apăra. Dar nu cred că va fi nevoie.

Căpitanul şi George se retraseră sub palmierul ce li se arătase, aflat la o depărtare de cel mult zece metri. Priveau cu încordare spre capătul cărării pe care urma să vină Rukoo.

Trecură cîteva minute, apoi se auzi zgomotul unor paşi grăbiţi, care se apropiau. Pe cărare se ivi un bărbat gras, de statură mijlocie ; acesta mai făcu trei paşi spre Ando, după care se opri.

Era îmbrăcat cu nişte veşminte scumpe şi purta un turban împodobit cu o agrafă de diamant, de o nepreţuită valoare. Obrazul lui era puhav şi lipsit de expresie, numai ochii lui mici scînteiau de răutate.

În urma lui păşea solul trimis de Ando, dar nu era singur. Se mai iviră şi alţi indigeni, din care însă numai trei îl urmară pe Rukoo, la loc deschis. Ceilalţi rămaseră în tufişuri şi George simţi că aceştia pot fi o primejdie pentru prietenul său Ando, de vreme ce încercau să se ascundă.

Privirea lui se opri mai ales asupra unui indigen înalt și destul de gros. Ochii lui ardeau de ură, cînd se ațintea asupra tînărului prinț : un rîs sălbatic și triumfător îi schimonosi brusc fața lui unsuroasă, de parcă-i venise un gînd năstrușnic.

Și imediat se și pîti după tufișul cel des, lîngă care stătuse mai înainte. George nu se înșelase : omul acela însemna ceo mai mare primejdie pentru Ando. Tînărul își îndreptă atunci privirea spre luminiș. Ando și Rukoo stăteau față în față ; Rukoo, într-o poziție mîndră, întovărășindu-și discursul lui înflăcărat de gesturi sălbatice ; Ando, dimpotrivă, calm și indiferent, îndreptînd asupra unchiului său privirea ochilor săi pe jumătate închiși. Din nefericire, George nu înțelegea nimic din această convorbire ; dar, în acel moment, avea altceva, mai bun, de făcut. Trebuia să nu-l scape din ochi pe indigenul cel înalt, care, se vedea bine, îi pusese gînd rău lui Ando.

Ceilalți indigeni care veniseră cu Rukoo nici nu-i observaseră pe căpitan și pe fiul acestuia. Atenția lor era îndreptată numai asupra luminișului, unde explicația dintre Ando și Rukoo devenea tot mai violentă.

La drept vorbind, numai Rukoo era tot mai enervat, cuvintele parcă îi țîșneau din gură și George își spuse că unchiul făcea o impresie deloc simpatică, în comparație cu Ando, care-și păstrase calmul lui plin de mîndrie.

Fără să-i spună nimic totălui său, George se tîrî cu multă băgare de seamă în tufișul din spatele său. Căpitanul Farrow era și el atît de atent la cele ce se petreceau, încît nu observă că George se îndepărtase.

George dădu încet la o parte crengile tufișului, se strecură înăuntru și le lăsă să se încheie la loc. Acum se afla pe o cărare foarte îngustă, pe care merse înainte.

Indigenul care se purtase atît de ciudat se aflase la o depărtare cam de treizeci de metri. George se gîndi deodată că s-ar putea ca și el să vină

pe acea cărare, ca să ajungă în apropierea sau chiar în spatele lui Ando.

Dacă l-ar întîlni acum, pe neașteptate, ar ajunge cu siguranță la o luptă corp la corp și George ar fi fost nevoit să facă uz de revolverul său. Dar dacă l-ar împușca pe indigen, probabil, Ando ar avea multe neplăceri. Dacă însă indigenul era în adevăr atît de viclean pe cît părea, atunci avea să se prefacă a fi cît se poate de inofensiv, dar nu avea să renunțe la planul său dușmănos, ci va aștepta o ocazie mai bună.

În plus, va deveni bănuitor cu privire la George și va căuta să nu-l piardă din ochi, iar George nu va mai avea prilejul să-și apere prietenul de vicleniile lui.

George se apucă de lucru. Terenul era foarte potrivit cu planul pe care și-l făcuse, deoarece acum se afla tocmai în fața unui tufiș, ale cărui crengi, care se înălțau în sus, una lîngă alta, semănau mai mult a nuiele. George se strecură printre aceste crengi, acoperite cu frunze mici și dese, de culoare cafenie. Nuielele erau cît se poate de mlădioase, așa că George nu făcu nici cel mai mic zgomot.

George se vîri atît de adînc în tufișul de crengi protectoare, încît abia mai vedea cărarea. În schimb, nu putea fi descoperit nici de ochiul cel mai ager, căci frunzele cafenii îl ascundeau cu totul.

Dar nici el nu mai avea decît o mică deschizătură, aproape de pămînt, prin care putea privi. Stătu așa mai puțin de un minut, și deodată tresări. Auzise un foșnet încet, pe care nu și-l putu explica numaidecît. Acest foșnet putea să însemne și o primejdie, căci însăși șederea pe această insulă era o primejdie.

Să se întoarcă ? Foșnetul era un zgomot ciudat, de parcă un corp ar aluneca încet printre crengile mlădioase, iar acum se auzea din dreapta și cumva aproape de capul lui.

Se apropia oare vreun indigen, partizan al actualului Prinț, Rukoo, care observase că tînărul Prinț legitim, Ando, își adusese niște prieteni europeni ?

George nu știa ce să facă. Dacă se întorcea, indigenul cel înalt, care i se păruse atît de suspect, s-ar fi putut strecura pe lîngă el, pe cărare.

Care lucru era mai de temut ? Sălbaticul cel înalt îl putea amenința nu numai pe tînărul prinț, ci și pe tatăl său. Trebuia să apară în orice clipă și George nu trebuia să-l piardă din ochi.

Dar, în cele cîteva clipe cît mai avu de așteptat, putea să fie surprins de primejdia ce se apropia din spate. O lovitură dată cu iuțeala fulgerului de unul din acești sălbatici, i-ar pune capăt vieții și atunci, atît tatăl său cît și prietenul său, Ando, erau pierduți.

George cîntări toate posibilitățile timp de cîteva secunde, apoi foșnetul acela ciudat se auzi și mai bine în spatele lui. Era atît de aproape de capul lui, încît George fu silit să la o hotărîre.

Întoarse repede capul și îngheță de spaimă. Căci la cel mult o jumătate de metru de obrazul său văzuse capul unei vipere.

Forma triunghiulară a acelui cap îngrozitor îl încredință numaidecît că avea de-o face cu un șarpe veninos. Încă din copilărie George se ocupase foarte mult de zoologie, așa că își dădu imediat seama că acel șarpe ținea de specia cea mai periculoasă a viperelor.

Era, desigur, un exemplar din acei șerpi veninoși a căror victimă fusese și tatăl prințului Ando. Vipera stătea acum nemișcată, dar limba ei bifurcată se mișca încoace și încolo.

Se vede că se gîndea dacă să se repeadă înainte și să-și înfigă colții veninoși în obrazul lui George. Acesta știa bine că animalele cu sînge rece, prin urmare și șerpii, au o anume inteligență.

George simți numaidecît că trebuie să stea absolut liniștit și că nu trebuie să întoarcă nici măcar capul. Cea mai mică mișcare ar fi fost luată drept un act de vrăjmășie și atunci vipera s-ar fi aprăat imediat prin mușcătura ei mortală.

Acum însă George auzi iar un ușor zgomot. Părea să vină dinspre cărarea pe care abia-o părăsise ca să se ascundă în acel tufiș des.

Sălbaticul venea așadar pe cărare, amenințînd viața tatălui și a prietenului său. George nu mai putea rămîne în așteptare. Dacă ar mai fi putut sta un timp nemișcat, mai mult ca sigur că vipera ar fi trecut mai departe, fără să-i facă vreun rău.

Trebuia deci să se hotărască. Sălbaticul cel suspect era mai de temut și spre el trebuia să-și îndrepte George atenția.

Cu infinite precauții, își strecură iar revolverul în toc și scoase un cuțit mare și tăios. Era nevoit să lupte împotriva reptilei numai cu o armă care nu făcea zgomot.

Cînd trase din teacă lama cuțitului, George se înspăimîntă iar, deoarece vipera păru că-i observase mișcările ascunse.

Imediat își sălta puțin capul cel respingător, limba începu să i se miște mai repede, și un șuierat îngrozitor îl încredință pe George că-n acel moment primejdia era iminentă.

Capul triunghiular al stînjrului animal se mișca mereu, și urma ca dintr-o clipă într-alta să-și înfigă colții în carnea lui.

George nu mai putea zăbovi mult așa, trebuia să facă ceva. Cu o mișcare a cărei repeziclune o făcea posibilă numai încordarea întregii sale energii, George întinse brațul drept. Cuțitul îl ținea strîns în mînă, căci știa bine că nu va nimeri imediat capul șarpelui, ci va trebui mai întîi să taie cîteva crengi din tufiș.

Lovitura pe care o dădu, cu o putere sporită de deznădejde, avu efectul dorit. Lama cuțitului reteză trupul șarpelui exact lîngă cap.

În clipa următoare, George lăsă cuțitul din mînă și apucă cu dezgust trupul șarpelui. Înainte ca reptila să se poată zvîrcoli de moarte, George trase spre el trupul șarpelui decapitat.

Și apăsă trupul neted și dezgustător al reptilei de corpul său, pentru a-i zădărnici mișcările convulsive. Căci, altfel, indigenul ar fi auzit foșnetul frunzelor lovite.

George izbuti să mențină trupul șarpelui pînă cînd viața se stinse în el cu desăvîrșire. Abia atunci îi dădu drumul și-l puse încet la o parte.

Apoi se răsuci din nou spre cărare și privi cu atenție. Acum trebuia să apară și sălbaticul. Nu putea să fi auzit nimic din lupta aceea îngrozitoare, căci George își suprimase foarte repede dușmanul. Dar indigenul cel înalt lunecă pe lîngă el, fără zgomot, ca un șarpe scîrbos.

George simți cum îi trec fiorii. Așadar, omul acesta punea la cale ceva împotriva lui Ando, iar dacă urmărea cumva să ajungă în spatele lui, atunci avea să-l descopere și pe căpitan, care stătea la adăpostul palmierului.

Tînărul presupuse că sălbaticul va căuta să-l înlăture mai întîi pe acel oaspete nepoftit. Indigenii aveau cu siguranță niște mijloace prin care puteau omorî un om cu iuțeala fulgerului și fără un zgomot.

George mai așteptă numai o jumătate de minut, apoi se strecură iar, cu băgare de seamă, pe cărare. Acum îi convenea de minune că această cărare ducea printre tufișuri și făcea mai multe cotituri. Înainte pe brînci, pînă cînd îl văzu înaintea lui pe indigen, care se strecura ușor și cu multă fereală.

Acum rămăsese atît de mult în urmă, încît își zărea dușmanul doar ici-colo, pînă cînd acesta dispăru îndărătul ultimului cot al cărării.

Dinspre luminiș răzbătea mereu glasul puternic și neplăcut al lui Rukoo. Ando nu pronunțase încă un singur cuvînt ; era atît de sigur de dreptatea lui, încît îl lăsa pe unchiul său să-și verse sufletul cît poftea. Nici nu bănuia că moartea se strecurase printre tufișuri. George se încredință de îndată că Rukoo știa foarte bine de intențiile indigenului, ba poate chiar ca-l tocmise pentru crima aceea.

Asta era și motivul pentru care vorbea atît de tare și cu atîta rîvnă, ca să acopere orice zgomot suspect pe care l-ar fi putut face ucigașul. George se înfurie grozav, la gîndul acestei vicleșuguri.

Chiar din acest fapt se putea deduce cît de slab se simțea Rukoo. Numai lașii sau cei care-și simt puterea zdruncinată se servesc de o crimă atît de vicleană și de josnică. Dacă Ando murea, Rukoo putea să se afirme — dacă, mai devreme sau mai tîrziu, nu avea să cadă și el în mîna ucigașilor chiar de el tocmiți.

Lucruri ca acestea s-au întîmplat adesea în istorie. Lupta pentru putere a fost dintotdeauna dusă cu cea mai mare violenţe şi lipsă de scrupule.

Muncit de gînduri, George era cît pe-aci să se lovească de indigenul pe care-l urmărea. Uriaşul se oprise şi încă într-o poziţie care trăda surpriza sa.

George îşi dădu imediat seama că în acel moment omul îl zărise pe tatăl său. Surpriza lui era de înţeles. Putea să presupună că Ando venise cu mai multe ajutoare.

Poate că-l punea pe gînduri şi uniforma căpitanului. Desigur, nu cunoştea deosebirile dintre uniforma germană şi cea engleză şi probabil că nu i se părea deloc ciudat că Farrow nu purta epoleţi.

Pe semne că-şi zicea că englezii veniseră în ajutorul lui Ando şi poate că-n clipa aceea chibzuia dacă nu e mai bine să treacă de partea tînărului prinţ, pe care-l sprijineau şi europenii.

George se apropie şi mai mult de spion şi văzu că indigenul privea atent înspre luminiş.

Se uita mereu de la un copac la altul, apoi, cu un gest hotărît, îşi ridică braţul. Se încredinţase că Farrow era singur şi acum voia să-l omoare.

George văzu cu groază că acesta îşi dusese la gură o mică ţeavă de trestie. Auzise el multe despre ţevile de suflat ale sălbaticilor, despre săgeţile otrăvite pe care le trimiteau împotriva victimelor cu ajutorul acestei arme care nu făcea zgomot.

Tatăl său se afla în cea mai grozavă primejdie ; acum nu mai putea ezita. George ridică pistolul, ţinti scurt şi glonţul porni cu iuţeala fulgerului.

Indigenul scăpă ţeava din mînă şi sări în sus, răcnind cu putere. George nimerise de minune. De la început, nu avusese intenţia să-l ucidă pe spion pe la spate, lucru care nu se potrivea cu firea lui sinceră, deschisă. Dar trebuia să-l lovească în aşa fel, încît sălbaticul să fie scos imediat din luptă, să nu se mai poată gîndi la fapta sa, să nu-şi mai poată trimite săgeata ucigătoare nici cu ultimele sale puteri.

Asta nu se putea întîmpla decît dacă-l provoca o rană care să-l paralizeze de durere ; aşa că George îşi alesese drept ţintă cotul indigenului.

Deoarece arma era de calibru mare, glonţele avusese efectul aşteptat. Braţul drept al sălbaticului căzu în jos, indigenul îşi apucă încheietura sfărîmată cu mîna stîngă şi ţopăi de durere, ţipînd cît îl ţinea gura.

Efectul detunăturii şi al ţipetelor fu surprinzător. Dindărătul tuturor tufişurilor ce înconjurau luminişul se iviră capete de indigeni.

George nu putea şti dacă aceşti indigeni sînt prietenii sau duşmanii prinţului. Auzi însă glasul lui Ando, care dăduse un ordin.

Şi-apoi fu nevoit să se apere, căci în clipa următoare, după un foşnet ce se auzise în tufiş, se simţi înhăţat de un indigen uriaş şi strîns cu atîta putere, încît nu mai putu ridica de jos revolverul.

Acum trebuia să se apere cu toată puterea şi priceperea împotriva acestui duşman primejdios, care-i era mult superior ca forţă. Din fericire, George cunoştea bine sistemul de luptă al japonezilor, jiu-jitu.

Lucrul acesta îi prinse de minune acum. Mîna dreaptă a sălbaticului alunecase spre gîtul lui. George îi apucă încheietura şi i-o răsuci printr-o mişcare scurtă şi puternică.

Indigenul scoase un strigăt de furie ; durerea vie pe care i-o provocase această mişcare îl făcu să uite de orice prevedere. Înfuriat, căută să-l apuce din nou pe George de gît, dar acesta îi prinse degetul cel mare.

I-l răsuci cu atîta putere, încît sălbaticul scoase un răcnet de durere şi ciudă. Cu mîna dreaptă nu mai putea să lupte, căci degetul cel mare îi fusese scrîntit.

Indigenul mai dispunea însă de mîna stîngă şi de picioare. Se azvîrli cu genunchii asupra lui George şi durerea pe care i-o pricinui băiatului îl făcu pe acesta aproape să-şi piardă cunoştinţa. Asta părea să fie şi intenţia sălbaticului. Mîna lui stîngă dădu drumul încheieturii de la dreapta lui George şi se întinse din nou spre gîtul băiatului.

Lui George îi trecuse însă slăbiciunea. Simţise primejdia cu luteala fulgerului. Din poveştile doctorului şi ale lui Peter ştia că indigenii din insulele Sunda cunosc o mişcare de atac îngrozitoare prin efectele ei.

Îşi apucă adversarul de beregată, îi apăsă oarta, – şi duşmanul e ucis instantaneu, ca şi cum ai stinge o luminare între două degete.

George ştia că-n clipa următoare avea să moară, dacă indigenul va izbuti să-şi apropie mîna de beregata lui.

De aceea, îşi adună toate puterile, luă o hotărîre disperată şi ridică pistolul cu mîna dreaptă, iar în momentul în care degetele sălbaticului îi atinseră gîtul, George apăsă pe trăgaci.

Odată cu detunătura, matahala se chirci şi căzu cu toată greutatea peste George. Acesta se trase repede de sub povara-i apăsătoare.

Tînărul se uită îngrozit la gaura pe care glonţele o făcuse în tîmpla uriaşului, apoi se întoarse brusc. Pe insula aceasta îl ameninţau tot felul de primejdii!

Indigenii care se iviseră de după tufişuri constituiau o mare primejdie atît pentru Ando, cît şi pentru cei doi Farrow.

Dar cînd cercetă situaţia, George văzu că Ando se îngrijise de toate. Supuşii veniţi cu Rukoo, şi care ieşiseră la iveală la răcnetul sălbaticului, fuseseră biruiţi de partizanii lui Ando, care se strecuraseră în ascuns, pe urma lor.

Căpitanul Farrow se repezi spre tufiş şi-l întrebă imediat:

– Ce s-a întîmplat aici, George? Am fost nevoit să mă apăr de sălbaticul care m-a atacat. Ah, ţi-ai împuşcat adversarul!

– Da, zise George încet, a trebuit s-o fac, căci intenţiona să mă omoare. Dar Ando ce face?

– Partizanii lui i-au biruit pe vicleni însoțitori ai lui Rukoo, iar acum el îi ține un mic discurs unchiului său.

Lui George i se păru că Rukoo devenise și mai mărunt. Ando stătea acum în picioare în fața lui și vorbea răspicat. Glasul lui răsunător trebuie să se fi auzit pe o mare întindere împrejurul luminișului.

Indigenul acela înalt și gras, căruia George îi zdrobise cotul, stătea jos, în preajma celor doi prinți, ținîndu-se de braț și scîncind încet.

Ando își isprăvi discursul. Se întoarse spre desiș, unde trebuia să fie ascunși o mulțime de indigeni, și strigă cîteva cuvinte cu un glas puternic.

Atunci se iviră o mulțime de chipuri sovăielnice, care se strecurară prin tufișuri și se înșiruiră la marginea luminișului. Și căpitanul Farrow veni împreună cu George.

Cînd îi văzu, Ando le făcu un semn, apoi i se adresă lui George :

– De două ori tînem auzit revolverul. I-ai nimicit pe cei vicleni, prietene, și îți mulțumesc. E bine că ești aici, ca martor, domnule căpitan. Am stabilit cu Rukoo ca pretențiile noastre la tronul tatălui meu să fie rezolvate printr-o luptă între noi, aici, în prezența supușilor noștri. Rukoo nu vrea să cunoască taina familiei mele, deoarece știe că numai oamenii cinstiți și cu inima deschisă se pot apropia de dînsa. Acum, lupta dintre noi doi va hotărî cine este adevăratul prinț.

– Bine, dar dumneata, Ando, ai un drept neîngăduit să pretinzi stăpînirea, zise căpitanul, ce nevoie ai să mai duci o luptă pe viață și pe moarte ?

– Întrucît pretențiile mele sînt îndreptățite și lupta va fi în favoarea mea, răspunse Ando, calm. E ca un fel de judecată divină. Lupta va avea loc cu pumnalele.

Și zicînd acestea, prințul își scoase de la brîu pumnalul cu care omorîse peștele ucigaș. Rukoo își scoase veșmîntul. Deși era mai scund, părea mai puternic decît acesta.

Dar nu prea era bucuros de luptă, căci își mușcă buzele și se uită în jur neliniștit. Părea în adevăr să fie o judecată divină : încă de pe acum, vinovatul era neliniștit și-i părea desigur rău că acceptase.

Un bătrîn indigen ieși apoi din rînd. Le ținu celor doi adversari și spectatorilor dimprejur o mică cuvîntare, apoi pronunță un cuvînt care părea să însemne comanda începerii luptei.

Rukoo sări înainte cu pumnalul ridicat și-i aplică lui Ando o lovitură puternică. George abia putu să-și înăbușe un țipăt, căci i se păru că tînărul prinț nu fusese atent.

Dar Ando, printr-o mișcare a părții de sus a corpului, zădărnici teribila lovitură. Rukoo se zăpăci ; lama pumnalului lui Ando sclipi și Rukoo sări înapoi scoțînd un țipăt de durere. Printr-o tăietură sîngeroasă, pumnalul lui Ando îi însemnase brațul stîng, de la cot și pînă la încheietura mîinii. Rukoo se uită cîteva secunde la rană, vizibil deznădăjduit.

Își dădea seama că avea de luptat cu un adversar care-i era superior. Dar se simțea și nesigur, pentru că nu avea dreptate și știa că acum i se decide soarta, căci nu numai puterea, ci și prestigiul și viața lui erau în joc.

Cu trăsăturile schimonosite de furie, răcnind sălbatic, înaintă din nou. Brațul stîng, care sîngera, și-l ținea acum în chip de scut. Poate că în acest moment nici n-ar fi simțit dacă pumnalul lui Ando i s-ar fi înfipt în carne.

Dar tînărul prinț zîmbi și, printr-o mișcare grațioasă în lateral, se feri de lovitura lui Rukoo, care nimeri în gol.

Din cauza asta, Rukoo se dezechilibră. Pumnalul lui Ando sclipi iar și

George închise ochii fără să vrea. Era încredințat că oțelul sclipitor se va înfige de astă dată în inima falsului prinț.

Dar Ando nu voia să-și omoare unchiul. Îl însemnase iar, de la umărul stîng pînă la brîu.

Cîteva clipe, Rukoo rămase ca împietrit. Apoi, cu un răcnet de furie, ce semăna cu răgetul unei fiare, se repezi la nepotul său.

Ando fu nevoit să se apere serios. Rukoo dădea lovitură după lovitură, ca un nebun, cu o forță pe care furia o sporea și care făcea din el un adversar de temut.

Dar Ando rămase și de data asta calm. Ai fi zis că dansa în fața dușmanului său înfuriat, se ferea de lovituri cu o siguranță de necrezut, iar furio lui Rukoo creștea mereu.

Cu mîna stîngă, încercă să apuce pumnalul lui Ando. Bătrînul indigen care deținea rolul de arbitru ridică brațele și se răsti la Rukoo.

Dar Ando știuse să se eschiveze. Făcu iar o mișcare fulgerătoare în lateral, atît pumnalul său sclipi în aer și Rukoo se dădu înapoi cu un țipăt strident. Iar cuțitul său zbură la o parte, într-un tufiș de ierburi înalte.

Dar o parte din Georee. Ando cîștigase lupta. Sta liniștit și neclintit și se uita la unchiul său, căruia, cu ultima lovitură de pumnal, îi despicase mîna dreaptă.

Bătrînul indigen se pregătea deja să țină un discurs. Cînd Rukoo scoase din nou un strigăt, sări în tufișul de ierburi în care căzuse pumnalul și-l apucă de mînerul strălucitor.

Toți indigenii scoaseră acum niște exclamații de indignare. Se vede că Rukoo călcase o lege sfîntă a tribului. Dar pedeapsa se și arătă, iar George își spuse înfiorat că într-adevăr acea luptă fusese o judecată divină. Rukoo scoase din nou un strigăt, dar de astă dată un strigăt plin de groază. Se ridicase deodată în picioare și se uita țintă la mîna lui, pe care o ținea întinsă.

De mînă îi atîrna o panglică lungă și colorată — un șarpe veninos.

Atunci Ando se repezi, ridică pumnalul și corpul șarpelui căzu la pămînt, zvîrcolindu-se îngrozitor. Capul însă tot mai atîrna de mîna lui Rukoo.

Ando vru să-i despice viperei fălcile cu pumnalul, dar Rukoo se dădu înapoi. Cu mîna, de care-i atîrna îngrozitorul cap al năpîrcii, schiță o mișcare de apărare, se înălță din tot trupul și începu să vorbească.

Indigenii făcură fețe-fețe, iar unii dintre ei se speriară și se îndepărtară de luminiș.

Cînd însă Rukoo arătă cu mîna spre Ando, toți indigenii izbucniră în strigăte de „ura"! Se pare că unchiul, văzîndu-se în pragul morții, voise să repare nedreptatea pe care o făcuse, arătîndu-le astfel că Ando e adevăratul stăpînitor.

George se uită la Rukoo cu milă. Atunci văzu cum fața i se schimonosi. Trupul i se chirci în niște convulsii violente, un strigăt îngrozitor, ca un horcăit, i se desprinse de pe buze, apoi căzu la pămînt ca lovit de trăsnet.

Mai urmară cîteva convulsii, cîteva zvîrcoliri, apoi rămase lat.

— Domnule căpitan, Rukoo și-a mărturisit vinovăția, zise Ando, care se apropiase de cei doi Farrow, recunoscînd că oamenii lui au jurat fals împotriva mea. Acum eu sînt adevăratul prinț recunoscut al tribului, iar aceasta o datorez dumitale și lui George.

— Dar, te rog, prințe, exclamă Farrow, noi nu ne-am făcut decît datoria. Mă bucur că totul s-a sfîrșit cu bine. Acum trebuie să încercăm să plecăm de aici, fără să ne vadă englezii.

– Puteți pleca de indată, zise Ando. Îmi pare foarte rău că nu puteți fi mai mult timp oaspeții mei, dar poate că veți mai găsi vreodată prilejul. De la supușii mei am aflat că distrugătorul englez se află în partea de răsărit a insulei, în fața satului nostru. Puteți, deci, pleca fără grijă.

– Ah, dar chiar sîntem nevoiți să plecăm, zise Farrow – e foarte posibil ca englezii să vină încoace. Mă bucur, prințe, că v-ați reîntors la locul care vi se cuvenea.

Cei doi bărbați își strînseră mîna cu putere. Apoi Ando se întoarse spre George și zise :

– Prietene, acum trebuie să ne despărțim. Totdeauna mă voi gîndi la tine și mă voi bucura nesfîrșit de mult să te mai revăd vreodată.

– Ando, cu siguranță o să mă reîntorc, zise George mișcat. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Fii fericit în noua ta viață.

Cei doi tineri se îmbrățișară și George îl urmă repede pe tatăl său, fără să se mai întoarcă. Cînd ajunseră în golf, submarinul tocmai se ridica încet din apă.

Barca de aluminiu îl duse la bord, motoarele se puseră în mișcare și vasul lunecă ușor spre larg. George rămase însă în turn, privind spre insula cea minunată, pînă cînd aceasta nu se mai văzu îndărătul valurilor strălucitoare.

■ **În românește de LIA HÂRȘU**

(Va urma)

Episodul următor:
STICLA PLUTITOARE

Serial senzațional 7.o

Pentru prima oară în românește
seria completă

Sticla plutitoare (I)

1. Descoperirea

Bravo, George, acum i-ai prins meșteșugul! strigă Peter plin de bucurie. Încă o dată și isprăvim pe ziua de azi.

George și Peter se întreceau într un joc destul de ciudat. Căpitanul Farrow și doctorul Bertram stăteau în turnul submarinului și priveau cu mult interes.

Peter înota repede spre George, care-l aștepta liniștit, menținându se bine deasupra apei. În mîna dreaptă, George ținea un pumnal de lemn, cu vîrful bont, pe care i-l ciopîise Peter.

Acum, cînd se apropiase, uriașul se întoarse pe spate și se repezi dintr-o dată spre George. Dar tînărul se feri cu îndemînare, apoi se aruncă înainte,

lunecînd alături de Peter, şi-i trecu pumnalul de lemn de la gît pînă la picioare.

– Domnule căpitan, l-ai da vale lui George să atace o balenă cu cuţitul ? îl întrebă doctorul Bertram pe căpitan.

– Dar ce-ţi trece prin gînd, doctore ! rise Farrow ; să sperăm că n-o să fie niciodată într-o astfel de situaţie. Îl las doar să se joace ! Nu strică dacă încearcă unele exerciţii, iar Peter o face bine pe balenă.

– Da. E un om de ispravă din toate privinţele, aprobă doctorul. Regret că n-a fost cu noi toţi anii aceştia, ci l-a supravegheat pe George în casa dumitale.

Cei doi înotători se îndreptară apoi spre submarin. Era o fel de întrecere nautică, în care Peter învinse cu uşurinţă. Cu forţa gigantică pe care o avea, trecea prin apă ca săgeata.

George căuta pe cît putea să se ţină după el. Deodată scoase însă un mic ţipăt de durere şi, în momentul în care Peter se întoarse, văzu că George se freca la cap, supărat.

– Ce s-a întîmplat, George ? întrebă credinciosul servitor, îndreptîndu-se numaidecît spre tînărul său stăpîn.

– Nu ştiu ce obiect tare s-a izbit de capul meu, zise George ; înotam pe sub apă şi n-am putut să văd. Nu e cine ştie ce, numai că la început m-am speriat. Ce-o fi fost oare ? Doar nu putea fi un peşte. Era ceva tare.

– Ah, uite, luceşte ceva acolo, strigă Peter, şi-n clipa următoare se repezi spre acel obiect pe care-l zărise. Prinse obiectul săltat de valuri şi exclamă foarte mirat :

– O sticlă goală, George ! Acum cred că te-ai lovit destul de bine la cap. Ah, dar e astupată şi... Doamne Dumnezeule, dar oare e o veste ! S-o ducem repede căpitanului, poate că mai e posibil să-i dăm cuiva vreun ajutor !

George uită imediat de durerea de la cap. Înotă repede alături de Peter, îndreptîndu-se spre submarin, şi amîndoi săriră pe punte, trecînd peste balustrada scundă a vasului.

Căpitanul luă sticla plin de curiozitate şi ascultă raportul lui Peter cu privire la modul în care o găsise. Ţinu sticla cea pîntecoasă în lumină şi zise :

– E o sticlă de rom, obişnuită, deci trebuie să fi fost aruncată în apă de pe un vapor. E numai astupată, nu şi pecetluită, aşa cum sînt de obicei sticlele plutitoare ce conţin vreun mesaj. Se poate să fie o glumă a unui elev-marinar, dar am totuşi impresia că e un strigăt disperat de ajutor. O să vedem numaidecît.

Căpitanul scoase dopul cu briceagul şi scutură sticla în mînă. I-o dădu apoi lui Peter, iar el desfăcu biletul ce fusese îndoit de mai multe ori.

Pe cînd parcurgea rîndurile acelei lungi scrisori, faţa i se întunecă tot mai mult. Apoi zise :

– Nu m-am înşelat. E un strigăt disperat de ajutor, căruia trebuie să-i răspundem de îndată. Ne coborîm, căci vreau să citesc biletul acesta şi oamenilor mei.

Coborî cel dintîi scăriţa dreaptă de fier şi se duse în sala echipajului. Doctorul Bertram, George şi Peter îl urmau. Căpitanul îi spuse primului ofiţer, Rindow, să cheme toţi oamenii. Le descrise pe scurt felul ciudat în care fusese găsită sticla, apoi citi scrisoarea, pe care toţi cei de faţă o ascultară ţinîndu-şi răsuflarea :

„Către toţi oamenii buni !

Am fost narcotizată şi răpită la Sidney, împreună cu alte trei prietene ale mele. Acum ne aflăm pe fundul unui vapor, păzite tot timpul de nişte

marinari brutali. Micul ochi de geam e foarte sus și se deschide numai noaptea, pentru cîteva ceasuri.

Voi încerca să iau sticla goală, de rom, a unui marinar care bea foarte mult, și s-o arunc noaptea prin ferestruică. Numai de-aș izbuti și de mi-ar ajuta Dumnezeu ca strigătul să-mi fie auzit de un om cinstit !

Nu știu de cîtă vreme sîntem pe mare, deoarece atunci cînd ne-am trezit, eram de mult în largul mării. Am fost narcotizate la 10 ale lunii, pe cînd ne aflam pe plajă, vrînd să facem baie. Au apărut deodată doi marinari sălbatici, care ne-au stropit în față cu un lichid, ce ne-a tălat imediat răsuflarea. Am căzut în nesimțire și acum călătorim într-o închisoare plutitoare, într-o direcție necunoscută.

Vivian Oakland a făcut o descoperire importantă : soarele răsare dinspatele vaporului, trece pe dinaintea ferestruicii și apune înaintea noastră. Mergem așadar spre vest.

Cine găsește acest bilet să ne ferească de o soartă îngrozitoare. Bănuim intențiile brutelor care ne țin prizoniere.

Dați de știre părinților noștri, care locuiesc cu toții la Sidney. Sîntem Vivian Oakland, Daisy Rutherford, Maud Williamson și scriitoarea acestor rînduri, Florence Sasha.

Fie-vă milă, ajutați-ne, salvați-ne !"

Căpitanul Farrow îndoi biletul cu multă gravitate. Timp de cîteva clipe, marinarii rămaseră ca împietriți, apoi Jon Brike, tunarul, strigă :

— Azi sîntem în paisprezece, domnule căpitan. Sticla a fost aruncată azinoapte, ceea ce se poate vedea ușor după dop. Ticăloșii se îndreaptă cu siguranță spre Singapore, unde vor să le vîndă pe bietele fete. Sînt sigur că-i putem ajunge în marea Javei !

Printre marinari se stîrni un murmur de aprobare. Rudolf Hagen, primul inginer, ieși din rînd și zise :

— Am putea porni imediat, domnule căpitan ; motorul cel mic de lumină îl pot repara și pe drum.

— Firește c-o să pornim imediat, aprobă Farrow, care se uita cu atenție la dopul sticlei pe care i-o dăduse lui Peter.

— Brike are dreptate, sticla a stat în apă numai cîteva ceasuri. Poate că-i ajungem pe bandiți chiar în noaptea asta.

— Ah, mormăi Jon Brike, numai de mi-ar trece pe dinaintea tunului ticăloșii ăștia, care răpesc niște biete fete și le duc departe !

Ordinele căpitanului fură îndeplinite cu o uimitoare repeziciune. În vreme ce George și Peter încă se mai îmbrăcau, minunatul submarin ieși din golful în care se adăpostise peste noapte și porni cu viteză maximă spre marea Javei.

Linia pe care o urmează marile vapoare în drumul spre Australia era departe, așa că submarinul putea naviga la suprafață, fără să se teamă că va fi descoperit.

Farrow dirijă submarinul spre vest, mergînd mai întîi pe lîngă coastă. Vaporul pe care se aflau tinerele fete era desigur cu mult înainte. Dar era de ajuns ca în timpul nopții submarinul să se apropie de linia obișnuită de navigație, pentru ca a doua zi de dimineață să înceapă cercetarea cu toată energia.

Submarinul înconjura acum o limbă de pămînt, ce constituia o prelungire ieșită din apă a unei insule mari. Căpitanul Farrow dădu imediat ordinul de scufundare, deoarece chiar în fața lor navigau cel puțin douăzeci de bărci ale indigenilor de pe insulă.

Aceștia nu trebuiau să vadă submarinul : poate că se întîlneau cu vreun vapor și ar fi putut povesti cele văzute. Și atunci, poate că englezii aveau să înceapă iar urmărirea submarinului, după ce o vreme îl lăsaseră în pace.

Ordinul fu executat cu atîta viteză, încît Farrow abia avu timp să coboare scărița metalică și să închidă chepengul.

Submarinul plutea în golful cel mare, cu periscopul ridicat ; în dreapta lui se legănau pe valuri bărcile indigenilor.

Primul inginer, Rudolf Hagen, se apropie de căpitan și-și aruncă o privire prin periscop.

— Tare aș vrea să știu ce fac indigenii ocolo, zise el. Văd că acum au întins pînzele și stau pe loc. A, desigur că vor să prindă pește. Ei, dar în acest caz, n-ar fi fost nimic dacă ne-ar fi văzut.

— Mai bine că nu ne-au văzut, zise Farrow.

În acel moment, inginerul tresări și scoase o exclamație de uimire.

— Ce ai, dragă Hagen ? întrebă Farrow.

— Ei drăcie ! strigă inginerul, uite că vine furtuna. Bărcile se îndreaptă cu toată viteza spre mal. Se pare că se feresc din calea ei. Uită-te și dumneata, domnule căpitan, cred că e mai bine să ne scufundăm.

Farrow aruncă o singură privire prin periscop și dădu imediat ordinul de coborîre. Pompele lucrau, aspirînd apa în balasturi și deși submarinul se cufunda și mai adînc, valurile mici, dar puternice, pe care le ridica furtuna izbeau pe neașteptate loveau încă vasul din toate părțile.

Căpitanul Farrow nu putea să se lase prea afund, deoarece nu știa cît de adînc este golful.

Farrow văzu că bărcile indigenilor ajunseseră cu bine la mal. Valurile nu-i puteau face submarinului nici un rău, deși îl săltau cu putere.

Deodată însă vasul fu zmucit și păru că se oprește din mers, dar nu se lovi de nimic, prin urmare nu se izbise de nici un fel de recif ascuns.

După cîteva secunde, obstacolul păru a fi fost înlăturat, căci submarinul înainta iar cu viteză. Dar, imediat după aceea, păru din nou apucat de o forță necunoscută și oprit din mers.

Farrow și Hagen se priviră surprinși, apoi căpitanul, care avea multă experiență, recunoscu pricina și zise :

— Am căzut într-o plasă. Indigenii din bărci ne-au întins-o.

— Bine, dar elicea noastră o va rupe, zise Hagen cu indiferență. Desigur, bateriile vor avea mult de lucru.

— Da, asta văd și eu, răspunse Farrow, privind cu îngrijorare la tabloul de distribuție ; la drept vorbind, ar fi trebuit să scăpăm pînă acum.

După cîteva minute, vasul se mai zmuci o dată și porni înainte, dar voltmetrul încă mai arăta cît de supraîncărcate erau bateriile. Submarinul înainta tot mai încet ; brusc, lumina se stinse și motoarele electrice își încetară zumzetul.

— Scurt-circuit, zise Hagen cu nepăsare, elicea lucrează prea greu. Mă prind că plasa s-a înfășurat de atîtea ori în jurul ei, încît motoarele nu mai pot s-o învîrtească.

— Grozav, mormăi Farrow, tocmai acum, cînd ne aflăm în golf. Nu ne putem ridica, deoarece valurile ne-ar arunca la țărm. Parcă e un făcut : tocmai acum a trebuit să izbucnească și furtuna.

— Da, ghinionul nostru, făcu inginerul, la fel de nepăsător ; mă duc să văd ce-i cu motoarele.

Hagen își luă lampa de buzunar și părăsi cabina de comandă. În ușă se întîlni cu George, care-l întrebă tulburat, ce se întîmplase.

— Întreabă-l pe tatăl dumitale, zise Hagen, trebuie să mă ocup de motoare.

George se apropie de căpitan, care lumina cu lampa de buzunar tabloul pe care erau montate aparatele de măsură.

— Sîntem în primejdie, tată ?

– Asta n-aș putea să spun, zise Farrow, deși situația noastră e destul de neplăcută. Elicea noastră s-a încurcat într-o plasă, iar supraîncărcarea motoarelor a provocat un scurt-circuit. Încă nu știu cum vom ieși din această situație. Vom fi nevoiți să așteptăm pînă ce va trece furtuna, apoi să ieșim la suprafață și să liberăm elicea.

– Ah, tată, dar pînă atunci o să ne scape vaporul pe care se află sărmanele fete răpite ! N-am putea să ne ridicăm chiar acum la suprafață ? Valurile nu-i pot face nimic submarinului.

– Desigur, dragă George, dar în acest caz vom fi izbiți de țărm, înainte de a fi descurcat elicea. Și-n afară de asta, lucrul e foarte greu, pe o mare atît de agitată. N-aș vrea să-mi expun oamenii unei primejdii atît de mari, fără nici un folos.

– Eu cred că toți se vor oferi de bunăvoie, strigă George. El știu doar că e vorba de eliberarea tinerelor fete. Tată, hai să ieșim la suprafață, dacă e posibil !

– Desigur, băiete, căută Farrow să-și liniștească fiul. În interesul nostru, vom încerca totul ca să ieșim de aici. Pe moment, însă, situația noastră nu e deloc favorabilă. Trebuie că ne-am încurcat într-o plasă gigantică și elicea a învîrtit în jurul-i atîta mulțime de fibre tari de cocos, încît va fi nevoie de o muncă îndelungată ca s-o eliberăm. Acum, însă, trebuie să rămînem negreșit aici, pînă se potolește furtuna.

– Iar între timp, bietele fete vor fi duse la Singapore sau în vreun alt port ! Tată, nu mai există și altă soluție ? N-am putea oare să ne ridicăm și să încercăm să degajăm elicea cît mai repede ? Sîntem încă departe de țărm, iar valurile n-o să ne ducă atît de repede spre uscat.

Farrow își bătu fiul pe umăr.

– Mă bucur, George, că pui atîta suflet, cînd e vorba să-i salvăm pe niște semeni de-ai noștri. Să auzim ce spune și Hagen. Dacă motoarele vor putea funcționa, de îndată ce elicea va fi liberă, vom încerca.

– Mă duc să-l întreb numaidecît.

George dădu fuga, strecurîndu-se prin coridoarele înguste, la lumina lămpii de buzunar, și-l găsi pe Hagen în sala mașinilor, cercetînd cu grijă motoarele electrice.

– Domnule Hagen, motoarele au suferit cumva vreo stricăciune ? întrebă George neliniștit. Trebuie să plecăm mai departe, să le salvăm pe bietele fete.

– Voi pune alte siguranțe, iar dacă elicea ar fi liberă, am putea pleca imediat.

– L-am convins pe tata să se ridice la suprafață, zise George cu mîndrie, și sînt sigur că fiecare se va oferi de bunăvoie să descurce elicea, chiar pe furtuna asta. Voi da și eu ajutor.

Hagen clătină din cap.

– Bine-înțeles că fiecare marinar se va oferi să îndeplinească această muncă grea, dragă George, dar eu cred că e cu neputință să izbutească. Chiar dacă nu vom fi împinși la țărm atît de repede, nimeni nu se poate însă menține pe hula asta. Trebuie să așteptăm pînă se mai liniștește vremea. Cel mai indicat ar fi să ne lăsăm pe fundul golfului. Chiar și la această adîncime, simțim îndeajuns valurile.

George știa că inginerul acesta serios și capabil își exprimase convingerea lui absolută. Cînd Hagen spunea că munca aceasta nu avea sorți de izbîndă, atunci așa era.

Cu inima mîhnită, zise :

– Dumnezeule, sărmanele fete !

– Pierderea aceasta de timp o vom recupera în curînd, încercă Hagen

să-l consoleze. Vaporul pe care se află prizonierele nu poate nici el să înainteze mai repede pe furtuna asta și, de cînd am prevăzut motoarele Diesel cu compresoare, la nevoie, submarinul nostru poate desfășura o viteză nemaipomenită. Vom ajunge astfel vaporul din urmă, înainte ca el să ancoreze la Singapore.

— Numai că nu știm cît o să țină furtuna, zise George. Pe urmă, trebuie să mai socotim și cîteva ore de muncă pentru descurcarea elicei. Mă tem că vom ajunge prea tîrziu.

— Bine, George, chiar dumneata spui că ne vor trebui cîteva ceasuri ca s-o descurcăm. Și așa și e, căci se pare că plasa s-a înfășurat atît de mult pe axă și pe aripile ei, încît va fi nevoie de o muncă foarte susținută ca s-o eliberăm. Și vrei ca oamenii noștri să execute această muncă pe-o asemenea furtună ? Nu, asta e cu neputință. Căpitanul trebuie negreșit să se scufunde.

Urmat de George, inginerul alergă la cabina de comandă. Căpitanul Farrow dăduse ordin să se umple balasturile, dar, înainte ca pompele cele mari să intre în funcțiune, Hagen trebuia să schimbe siguranțele.

În cele cîteva minute care trecură pînă cînd și această operațiune se execută, nu se știe ce putere misterioasă apucase submarinul, îl învîrtise de cîteva ori în jurul lui, iar acum îl trăgea mai departe.

În ciuda acestor rotații, căpitanul Farrow nu-și pierdu simțul orientării. Becurile se aprinseră din nou și George văzu că tatăl său pălise.

— Sîntem trași la țărm, zise Farrow cu glasul stins ; dacă nu ne scufundăm imediat, sîntem pierduți. Toate insulele astea sînt de corali și-o să ne zdrobim de ele, Rindow, i se adresă căpitanul acestuia, care tocmai intrase în cabina de comandă, trebuie să mă duc în față, în cabina cu geamuri ; dumneata rămîi aici și transmite imediat ordinele mele ! Poate că vom reuși să evităm catastrofa, prin cine știe ce întîmplare fericită.

George se duse cu tatăl său la proră. Stătea întotdeauna cu plăcere în

această cabină, în care genialul Hagen construise două ferestre și instalase niște reflectoare puternice.

Farrow dădu la o parte tăbliile de otel care acopereau geamurile și puse în funcțiune reflectoarele. Prin tubul acustic, aflat pe tablou din fereastre, se auzi glasul lui Rindow :

— Domnule căpitan, tancurile sînt pline, dar nu ne scufundăm deloc. Curentul în care am intrat e atît de puternic, încît ne trăgește cu el, cu toată greutatea apei din balasturi.

— Bine, Rindow, zise Farrow cu un glas sinistru, curentul trebuie să aibă o direcție, pe care am putea-o folosi. Numai să fii atent la comanda mea !

— Bineînțeles, domnule căpitan.

2. Drumul infernal

Dar lumina orbitoare a reflectoarelor nu reușea să străbată prea bine apa, deși inginerul Hagen construise un dispozitiv care producea niște raze speciale, asemănătoare cu cele ale cunoscutelor reflectoare care străbat atît de temuta ceață. Pînă acum, reflectoarele submarinului proiectau lumina prin apă, departe, acum însă marea era ciudat de opacă și de o culoare sclipitoare.

— Ce-i asta, tată ? întrebă George îngrijorat ; reflectoarele nu funcționează bine ?

— Ba da, băiete, răspunse Farrow serios, dar furtuna a răscolit fundul nisipos al mării. Grăunțele de nisip se învîrtesc în vîltoare, în cantități enorme, pe dinaintea reflectoarelor, și împiedică vederea.

— Atunci sîntem chiar în apropiere de coastă ?

— Da, și mă mir cum de n-am eșuat încă. Curentul care ne trăgește trebuie să-și fi croit o albie adîncă în nisip și prin această albie sîntem purtați acum.

— Tată, atunci vasul e pierdut, dacă eșuăm în acest canal submarin ? întrebă George.

— Desigur, băiete, atunci submarinul e pierdut, zise Farrow foarte serios. Și, după toate probabilitățile, odată cu el sîntem pierduți și noi, căci nu cred să putem ieși prin turn, fiindcă valurile ne-ar strivi. Ți-e frică ?

— Nu, tată, strigă George cu energie, nu mi-e frică de nimic, mi-e milă de bietele fețe ! Dacă eșuăm, ar trebui să încercăm să aruncăm în mare sticla plutitoare. Poate că va fi dusă la țărm și găsită, înainte de a fi prea tîrziu.

— E frumos din partea ta, zise Farrow cu mîndrie, că încă te mai gîndești la niște ființe străine, chiar în preajma morții. Ah, dar particulele astea de nisip se înmulțesc, acum vine și sfîrșitul !

Apa din fața prorei se făcuse aproape opacă, semn că țărmul trebuia să se afle foarte aproape. Dar submarinul era tîrît înainte cu o iuțeală crescîndă. Căpitanul Farrow se apropiase și mai mult de fereastra din dreapta și privea afară. Știa că sfîrșitul nu era departe, dacă în fața submarinului se va ivi stînca de corali din care se compunea insula cea mare.

Farrow nu putea vedea decît la șase metri înainte și dată fiind viteza cu care era tîrît submarinul, nu mai putea fi vorba să se ferească.

— Rindow, la ce adîncime ne aflăm ? strigă el în tubul acustic.

— După barometru, la zece metri, domnule căpitan, veni prompt răspunsul.

Farrow clătină din cap ; era ceva de neînțeles. Desigur, golful putea fi

foarte adînc, chiar şi-n apropiere de coastă, aşa cum e de obicei în jurul insulelor de corali. Dar, în acest caz, ar fi trebuit să se lovească de stînci sau să se împotmolească la fund, căci nisipul dus în viitoare arăta apropierea ţărmului.

Şi deodată, dinaintea submarinului se ivi un punct întunecat şi înainte ca Farrow să recunoască obstacolul şi să poată da vreo comandă, submarinul fu atras într-o mare deschidere subterană din stînca de corai.

— Tată, strigă George entuziasmat, ăsta seamănă cu adăpostul tău, în care am avut aventura cu peştele trîmbiţaş ! Ah, ce frumos ar fi !

— Minunăţiile astea de natură vulcanică sînt foarte frecvente pe aici, desigur, în mulţimea asta de insule care au luat fiinţă în urma unei extraordinare activităţi vulcanice. Oricum, insula nu mi s-a părut că adăposteşte în interiorul ei vreun vulcan înalt, în al cărui crater să putem ajunge acum. Dar curentul, care ne tîrăşte mereu înainte, mă pune pe gînduri. Canalul în care ne aflăm acum trebuie să aibă o scurgere. Poate că trecem astfel de-a curmezişul întregii insule.

— Să sperăm că acest canal n-o să se îngusteze, zise George, altfel am fi prinşi ca într-o cursă de şoareci.

— Da, răspunse Farrow, în acest caz ar trebui să murim de foame, ca nişte mizerabili. Mi se pare că ai fost profet, George. Curentul e mai puternic, dovadă că şi canalul se îngustează. Să dea Dumnezeu să ne mai putem strecura prin el.

George simţi că i se strînge inima cînd văzu că pereţii întunecoşi ai canalului, în care submarinul era tîrît cu o putere sinistră, se apropiau tot

mai mult. Nici nu putea fi vorba să mai cîrmească : forța apei, care tîra vasul ca pe o bucată de plută, era mult prea mare.

Căpitanul Farrow își dădea bine seama de acest lucru : tancurile de balast ale submarinului erau pline și, cu toate ostea, greutatea imensă a vasului era tîrîtă înainte cu o iuțeală nemaipomenită.

Uitîndu-se pe fereastră, căpitanul văzu cum canalul subteran se îngusta în sus și atunci i se păru un adevărat noroc faptul că tancurile erau pline, căci altfel, din cauza presiunii apei, submarinul ar fi fost aruncat spre plafonul tunelului de piatră și spintecat de colțurile și muchiile tăioase ale acestuia. Prin greutatea lui, se menținea totuși sub acest acoperiș periculos. Acum îi venea să închidă ochii, căci pereții tunelului păreau că se împreună. Dar trebuia să se uite afară, să preîntîmpine amenințătoarea primejdie, fără să poată da vreo comandă, căci n-ar fi avut nici un rost. Submarinul devenise o minge aflată la discreția forțelor naturii.

Corpul de oțel al frumosului submarin se cutremură. Farrow își frînge mîinile, căci venise sfîrșitul. Încă o clipă și corpul de oțel se va înfige în tunelul îngust, iar prin apăsarea curentului de apă se va înfige și mai adînc, și atunci întregul echipaj va pieri de foame : căci nu va mai exista nici o speranță de ieșire din submarin sau de eliberare a lui.

Dar submarinul trecuse de locul cel mai îngust al tunelului. Căpitanul văzu cu uimire și nespusă bucurie că pereții de stîncă se depărtează iar unul de altul. Submarinul era tîrît cu mare iuțeală, dar forța curentului începuse să scadă.

Acum întrevedea posibilitatea să scape teferi și din această aventură, care le măcina nervii, cu toate că primejdia pentru submarin devenise și mai mare.

Farrow observa totul cu atenție și, cînd văzu că submarinul se scufundă încet, dădu ordin să se golească puțin tancurile de balast. Curentul nu mai era acum destul de puternic pentru a ridica în sus submarinul apăsat de apă. Acum căpitanul trebuia să arate tot ce poate.

Farrow ținea mereu submarinul în apropierea acoperișului de stîncă, deoarece nu cuteza să se apropie prea mult de fundul tunelului, care probabil era foarte colțuros. În cele din urmă, Rindow anunță că tancurile sînt golite. Cu toate acestea, submarinul avea în continuare tendința să se scufunde și manevra contrară se dovedea fără nici un rezultat. Vasul se afla iar în puterea unui curent care, de astă dată, îl trăgea în jos.

Deoarece și iuțeala creștea în același timp, Farrow conchise că se apropiau din nou de un loc îngust. Abia răsuflase ușurat, crezînd că trecuse orice primejdie, și acum venea alta, poate și mai rea decît cea dintîi.

Slăbirea curentului pe o mică distanță se datora numai faptului că tunelul se lărgise foarte mult după trecerea strîmtorii. Acum însă părea că se apropie de o strîmtoare și mai primejdioasă, căci submarinul era tîrît tot mai repede înainte, iar apoi tot mai puternic în jos.

Tunelul părea că se îngustează și în adîncime, așa că Farrow nu știa ce să facă. Dacă dădea ordinul de umplere a balasturilor, evita o ciocnire cu plafonul tunelului, dar subzista primejdia de a se lovi de stîncile de pe fund. Căpitanul se hotărî să lase lucrurile să-și urmeze cursul.

Și deodată submarinul o porni în adîncime, cu vîrful înainte și aproape vertical. Acum părea pierdut, căci trebuia să se izbească de o stîncă și să se sfărîme.

Dar și de astă dată se cutremură numai ușor, apoi vîrful se ridică iar și submarinul fu azvîrlit în sus. Înclinarea fusese atît de mare, încît căpitanul Farrow și George fură nevoiți să se agațe cu toată puterea de marginile ferestrelor, ca să nu cadă pe spate.

Mișcarea submarinului deveni tot mai rapidă, acesta zbura acum ca

săgeata. Apa se făcu şi ea deodată mai limpede. Farrow scoase contactul electric al reflectoarelor – şi apa din faţa lor apăru limpede şi străvezie. Numai pe marginile tunelului de stîncă se adunase spuma. Prin ferestre pătrundea acum o lumină orbitoare şi, după cîteva clipe, submarinul plutea într-un golf luminos, cu un diametru de vreo două sută de metri.

Curentul de apă zvîcnea tumultuos şi o dungă lată de spumă, care trecea de-a curmezişul bazinului, arăta direcţia acestuia.

Submarinul se găsea într-adevăr într-un bazin, căci golful era închis de jur-împrejur de un perete scund de stînci de corali. Iar submarinul se îndrepta încet spre marginea opusă a bazinului. Acolo, apa trecea peste o porţiune mai joasă a peretelui stîncos şi atunci Farrow descoperi şi obîrşia acelui curent de apă. Prin năvălirea bruscă a valurilor împinse de furtună în golful în care submarinul se prinsese în plasa indigenilor, bazinul acela, aflat în legătură cu golful prin tunel, se revărsase. Aşadar, era vorba de principiul atît de simplu al vaselor comunicante.

Îndărătul bazinului se întindea marea, dar în dreapta şi în stînga lui se aflau nişte stînci înalte. Golful pe care marea îl tăiase în stînca de corali, în partea de sud a insulei, să tot fi avut vreo doi kilometri în lungime şi cam două sute de metri în lărgime.

Farrow porunci să se deschidă chepengul. Submarinul era purtat încet de curent către marginea bazinului, dar, în acel loc, stînca le închidea drumul. Aveau aşadar cel mai bun prilej să-şi descurce elicea.

Din turn, Farrow şi George văzură că şi în spatele lor se ridica un perete neted de stîncă. Se aflau ca într-o potcoavă de piatră, a cărei parte liberă o forma scunda barieră de corali.

– Tată, ce tragem acolo după noi? strigă George mirat, arătînd spre pupa submarinului.

– Partea cea mai mare a plasei pe care au întins-o indigenii, zise căpitanul. Acum îmi explic eu cum de am trecut cu bine prin tunel, în mijlocul curentului care ne domina. Plasa asta grea ne-a servit aşa cam în felul cozilor la zmeiele pe care le înalţă copiii : ne-a ţinut loc de cîrmă. Altfel, mai mult ca sigur că am fi fost azvîrliţi de pereţi, de fundul sau plafonul tunelului.

– Atunci, plasa ne-a adus mai întîi nenorocirea şi apoi ne-a salvat! strigă George, foarte bucuros. Ah, tată, ce bine-mi pare că le vom putea totuşi salva pe bietele fete! Să sperăm că vom putea trece cu bine prin spărtura de stîncă.

– Desigur, zise Farrow zîmbind. Dacă tunul lui Brike n-o va putea arunca în aer, vom întrebuinţa o torpilă. Stînca de corali nu va putea rezista unei astfel de arme.

În curînd, submarinul se lovi uşor de peretele de stîncă ce închidea potcoava şi se învîrti încet, încet, pînă cînd ajunse de-a curmezişul lui. Acum era mai uşor şi pentru marinari să lucreze la elice, căci puteau ajunge pînă la pupă, mergînd pe creasta acelui perete de stîncă, ce avea o grosime de vreun metru şi jumătate.

Peter se dovedi şi cel mai zelos la lucru. Mai mult ca oricare se scufundă în apă şi tăie reţeaua tare, din fibre, din jurul aripilor şi axei elicei.

Lucrul fu isprăvit în două ceasuri. Între timp, curentul care se lovea de submarin slăbise, semn că furtuna care bîntuia pe marea Sundei, la nord de ciudata insulă, se mai potolise.

– Bine, zise căpitanul mulţumit, cînd Peter îl anunţă că elicea a fost eliberată : acum aruncăm în aer peretele de stîncă şi facem ocolul insulei. Am pierdut exact trei ceasuri din cauza furtunii, acum trebuie să le recîştigăm.

Marinarii se urcară pe submarin, în vreme ce tunarul Jan Brike cerceta cu atenție grosimea peretelui.

— Domnule căpitan, eu cred că ajunge să trimitem 2–3 obuze, dacă țintim bine, zise el. Putem face economie de torpile.

— Foarte bine, Brike, răspunse Farrow bucuros, o să ne dăm înapoi cam cu o sută de metri și atunci o să poți să ne arăți ce știi.

Brike își dezveli tunul care, din fericire, nu suferise nici o stricăciune în timpul sinistrei traversări a tunelului.

Ultimii marinari rămași pe punte depărtară submarinul de peretele acela cu ajutorul unor prăjini lungi.

Farrow tocmai voia să dea comanda de pornire a motoarelor Diesel, cînd, din înaltul peretelui de stîncă, răsună un țipăt de femeie.

Sus, pe marginea acelui perete drept, se ivise o siluetă îmbrăcată în niște veșminte albe și largi, o fată care alerga acum ca o nebună pe cărarea îngustă, abia vizibilă. Trebuie că era urmărită de o mare primejdie, de vreme ce gonea la vale pe un drum atît de periculos.

— O să cadă, tată ! strigă George.

În același moment, el se aplecă peste marginea turnului, înspre puntea ușor boltită a submarinului. Peter venise și el tocmai atunci în turn, așa că George îi strigă :

— Peter, dă-mi repede arma ! Trebuie că fata e urmărită și vreau s-o apăr.

Peter dispăru iar în interiorul submarinului. Căpitanul, George și marinarii se uitau ca vrăjiți spre peretele de stîncă, peste care fata părea că alunecă, atît de repede sărea la vale. Iar acum, sus, pe creastă, se ivise și urmăritorul.

Abia acum, spectatorii înspăimîntați înțeleseră graba fetei, căci urmăritorul era o uriașă panteră neagră.

Enorma fiară se opri cîteva secunde pe marginea stîncii, apoi, cu mișcări mlădioase, alunecă în urma fugarei. Oricît de iute alerga fata, fără să țină cont că un singur pas greșit ar putea s-o facă să se prăbușească în mare, pantera se apropia tot mai mult de ea.

— Repede, Peter, repede ! strigă George din răsputeri.

Fata îi auzise glasul și se uită în jos. Acum se afla cam la zece metri deasupra apei. Cînd zări submarinul și oamenii de pe punte, se opri speriată și își încrucișă mîinile pe piept.

Pantera pufăi atunci din greu, chiar îndărătul fetei. Lacomă să se arunce asupra prăzii, fiara călcase greșit și timp de cîteva secunde alunecase cu piciorul stîng dinapoi.

Sări însă imediat pe cărare, dar fata, care se întorsese speriată de pufăitul acela grozav, își pierdu echilibrul, scoase un țipăt și căzu în apă.

— Poftim, îi zise în aceeași clipă Peter, dîndu-i lui George pușca cea mai bună, dar acum trebuie să ținteștî foarte bine. Uite că fiara sare și ea jos, așa cum m-am așteptat.

Înainte ca George să fi dus pușca la ochi, făcînd o săritură grozavă, pantera neagră se aruncă în apă. George ridică arma, căci știa că pantera neagră e o excelentă înotătoare și că fata era pierdută, dacă ieșea la suprafață.

Nici nu băgă de seamă că Peter se aruncase și el în apă și că înota cu o repeziciune uimitoare de-a curmezișul golfului. El aștepta doar să vadă pantera ieșind la suprafață.

Apoi, cînd corpul acela teribil, cu ochi scînteietori, apăru, George țintî bine și apăsă pe trăgaci. Era o lovitură de maestru, căci, deși de la o depărtare destul de mare, George nimerise ochiul fiarei. Luptînd sălbatic cu moartea, pantera bătea apa, făcînd spume în jur.

Acum apăru la suprafață și fata, la o mică distanță de fiara turbată de

furie. Dar, după cîteva clipe, se dădu iar la fund, fără să fi făcut o singură mişcare de înot.

– A leşinat, tată, repede, repede! strigă George.

Căpitanul dăduse deja comanda şi motorul porni. Făcînd spume în jurul prorei, submarinul străbătu golful într-o goană nebună.

George, care se încleştase de marginea turnului, mai văzu o dată fata, apărînd şi dispărînd iar. Submarinul încă se mai afla la o distanţă de cincizeci de metri şi părea că e prea tîrziu ca s-o mai salveze, dar Peter apăru chiar în locul în care fata dispăruse în valuri.

Submarinul frînă încet şi, în momentul în care era gata să oprească, la o depărtare de vreo zece metri, apăru şi Peter, ţinînd cu un braţ făptura cea albă.

3. Un adăpost ciudat

Jan Brike şi marinarii care depărtaseră submarinul de peretele de stîncă alergară în grabă şi luară în primire fata. Peter se întoarse însă înapoi şi apucă trupul greu al panterei negre, care acum încetase să se mai zbată.

Doctorul Bertram, pe care căpitanul îl chemase prin tubul acustic, ordonă ca marinarii să aşeze fata pe punte, lîngă tun. George observă în tăcere frumuseţea ciudată a fetei.

Bertram ieşi repede din turn şi se aplecă deasupra ei.

– Ah, îşi revine! strigă el, ce neam de oameni ciudaţi, nici n-aş fi crezut vreodată să-i găsesc pe insulele acestea. Mai, mai că aş putea să spun că e de rasă caucaziană. Foarte ciudat!

În vreme ce doctorul sprijinea cu băgare de seamă fata, care se trezise din leşin, Peter veni înot, trăgînd pantera după el. Marinarii traseră liana cea mare pe punte, dar George le strigă s-o ducă în partea cealaltă, pentru ca tînăra fată să nu aibă o priveliştе atît de îngrozitoare, cînd se va trezi.

Fata rosti acum cîteva cuvinte într-o limbă străină, la auzul cărora doctorul făcu o mutră foarte mirată. Şi-i şopti căpitanului, care se aplecase plin de interes peste marginea turnului.

– A vorbit în limba sanscrită, în vechea şi curata sanscrită a brahmanilor. Cum o fi ajuns fata asta într-o insulă din Pacific?

Dar nici căpitanul nu fu în stare să dezlege această enigmă şi se mulţumi să dea din umeri şi să tacă. Între timp, fata se ridică în capul oaselor, privi mirată în jurul ei şi îşi dădu la o parte părul negru de pe frunte. Apoi păru a-şi aduce aminte că fusese urmărită de o panteră neagră şi, cutremurîndu-se, şopti de astă dată într-o engleză perfectă:

– Unde e pantera?

– Tînărul nostru tovarăş a ucis-o, zise doctorul, care îşi revenise din uimire.

Pentru el era o nouă enigmă că această fată care, după înfăţişare, părea o caucaziană pură, vorbea atît vechea sanscrită cît şi engleza.

Tînăra fată îşi îndreptă minunaţii ei ochi negri asupra lui George, care roşi tot şi se înclină încurcat. Atunci fata zîmbi şi-i făcu un semn prietenesc.

– Vă mulţumesc, zise ea cu simplitate. Sînteţi atît de bun să mă duceţi la tatăl meu? Veţi fi întotdeauna un oaspete bine primit la noi. Mă numesc Sonja, fiica prinţului indian Ghasna.

– Ei comedie! izbucni doctorul Bertram, vorbind în franceză, lucrul devine şi mai interesant. Mi se pare că am dat de o viţă de indieni din cei mai

curați, de la nord, care, din cine știe ce motive, s-au așezat aici. Zău că e foarte interesant.

— Nu sînteți de mult pe aici, zise Sanja, într-o franceză stricată. Tata se va bucura să vă vadă.

— Vorbești și franceza ? strigă doctorul Bertram ! — acum, chiar că nu mai știu ce să zic. Du-ne repede la tatăl dumitale, aș vrea tare mult să aflu misterul.

În vreme ce doctorul vorbea cu ciudata fată, căpitanul Farrow dăduse un ordin prin tubul acustic și doi marinari aduseseră o mică barcă de aluminiu, demontabilă.

Probabil că indiana Sanja nu mai văzuse niciodată un submarin, dar nu arătă nici o urmă de mirare. Doctorul Bertram nu se putu opri s-o întrebe :

— Cunoști vreun submarin, domnișoară Sanja ?

Vorbise din nou englezește, căci Sanja înțelegea mai bine. Ea îi răspunse tot în engleză :

— Am auzit vorbindu-se, dar submarinul acesta e primul pe care-l văd. Pe vremea marelui război, englezii vorbeau mereu de submarinele germane și franceze.

— Atunci, sînteți numai de cîțiva ani pe insula aceasta ?

— Da, dar tatăl meu vă va explica mai bine ca mine.

Între timp, barca fusese montată de către marinari și căpitanul Farrow, care sărise și el pe punte, o pofti pe indiană să se urce în ea, ceea ce Sanja făcu imediat.

În afară de căpitan și de doctor, mergea desigur și George, în vreme ce Peter nu vru să lase nimănui cinstea de a visli și conduce barca. Ajunse-

ră în curînd și la peretele cel drept și găsiră capătul cărării de pe care se prăbușise Sanja. Poteca urca șerpuind peretele acelo de stîncă, ce măsura cam vreo patruzeci de metri.

Sanja sări sprintenă din borcă și urcă poteca cu siguranța unei căprioare. Imediat după ea, veni George, pe cînd doctorul Bertram și căpitanul îi urmau cu oarecare prudență. Peter priponi mai intîi barca de un colț de stîncă, apoi păși cu siguranță pe cărare, în sus.

George n-o putu ajunge pe tînăra indiană pînă la creasta zidului de piatră, dar ea îl aștepta sus, îi întinse mîna și-i arătă de ceolaltă parte a peretelui stîncos locurile.

— Acolo stăm noi, zise cu simplitate, fiți bineveniți !

George privi uimit ocoperișul de verdeață, aflat dedesubtul lui. Acolo, jos, trebuia să se afle o pădure tropicală, foarte deasă, căci ochiul nu putea străbate covorul verde de la picioarele lui.

Cînd Sanja îi arătă acum o potecă îngustă, care ducea de partea cealaltă a înălțimii stîncoase, spre adîncul de verdeață, lui George i se păru că intro într-o casă străină, al cărei stăpîn era această fată tînără și ciudat de frumoasă. El se înclină cam încurcat și bîlbîi :

— Numele meu e George Farrow. Tatăl meu e căpitanul submarinului. Celălalt domn e doctorul Bertram, iar uriașul e Peter.

Sanja părea că nici nu auzise celelalte nume. Repetă de mai multe ori numele lui George, îi zîmbi apoi tînărului și păși înaintea lui coborînd poteca.

George se întoarse și-l văzu pe tatăl său, care tocmai depășea creasta zidului. Îi făcu semn cu mîna, apoi o urmă cu pas sprinten pe frumoasa lui conducătoare.

Înainte de a cobori, însă, își mai plimbă încă o dată privirea în jurul său. De jur-împrejur se întindea peretele înalt de stîncă pe care îl trecuse, venind dinspre mare, pe o întindere cam de un kilometru în diametru în jurul covorului de verdeață. Aici trebuia să fi fost un vulcan mare, stins, al cărui crater se formase de-a lungul veacurilor, pădurea cea deasă, a cărei coroană se afla la douăzeci de metri dedesubtul crestei peretelui de stîncă.

Cu cît cobora mai jos, cu atît George era mai uimit. Aerul din craterul vulcanului devenea tot mai fierbinte ; aici nu exista niciodată vînt, căci și cea mai năprasnică furtună se lovea de înaltul crater de stîncă.

Toată vegetația Indiei creștea aici într-o abundență uimitoare, începînd de la cele mai mici ierburi, pînă la giganții pădurilor seculare, care se ridicau la o înălțime de douăzeci de metri.

Cînd isprăvi de coborît cărarea, George văzu că la baza peretelui stîncos se întindeau cîmpii cultivate cu orez, care promiteau o recoltă bogată.

Observînd mirarea lui, Sanja zîmbi şi zise :

– Tata a pus să se semene cîmpiile astea. Haide George, vei vedea că ne-am instalat destul de bine aici.

O cărare îngustă şi şerpuită ducea printr-un răzor des şi lat ca de o sută de metri. Era o lume vegetală cum nu se vede decît în jungla tropicelor şi acum George îşi dădu seama că în această sălbăticie trăiau şi fiarele primejdioase ale Indiei.

Sanja confirmă părerile lui George, zicînd :

– Această junglă se întinde de jur-împrejurul văii. E mult vînat aici, dar sînt şi tigri şi pantere. Aici încep plantaţiile noastre.

Drumul ducea prin păduri dese de banani, apoi venea una de palmieri de cocos, încărcaţi de fructe.

După ce trecură şi de această pădure, George văzu înaintea lui nişte case. Erau nişte locuinţe de lemn – bungalowuri – foarte bine şi foarte frumos lucrate. Pînă să-şi vină el în fire, Sanja scoase un strigăt puternic.

Din toate casele acelea ieşiră imediat indieni îmbrăcaţi în alb. Cînd îl zăriră pe George, scoaseră cîteva exclamaţii de nemulţumire şi unele mîini se viriră sub haine, căutînd, pe semne, nişte arme ascunse. George se felicita că avea pistoalele la briu şi duse imediat mîna spre ele.

Un bărbat înalt se apropie de Sanja, care rămăsese alături de George. Pielea lui era aproape albă, trăsăturile îi erau regulate, iar părul neted şi lucios. Îi aruncă o privire întunecată lui George, apoi, pe un ton poruncitor, îl adresă Sanjei o întrebare.

Tînăra fată îi răspunse cu vioiciune, arătînd spre George. Nici nu sfîrşi ea bine vorba şi indianul se întoarse spre tînăr. Faţa lui mîndră şi întunecată strălucea acum de o bucurie sinceră şi acesta se înclină adînc dinaintea tînărului, care răspunse politicos salutului său. Apoi, spre marea lui mirare, indianul i se adresă într-o bună limbă engleză :

– Vă mulţumesc, domnule, pentru salvarea fiicei mele. Prin aceasta, mi-aţi făcut un serviciu a cărui valoare oricine o poate măsura, căci Sanja e unicul meu copil. Sînt prinţul Ghasna.

– George Farrow, se recomandă tînărul. Şi eu mă bucur, prinţe, că am reuşit să împuşc pantera neagră. Dar pentru mine lucrul n-a fost deloc primejdios şi, în afară de asta, nu mi-am făcut decît datoria de om.

– Cu toate astea, domnule Farrow, recunoştinţa mea va fi veşnică, zise Ghasna. Ah, dar văd şi alţi domni, fiţi bun şi prezentaţi-mă.

Cel mai flegmatic era Peter, căci Farrow şi doctorul Bertram nu-şi puteau ascunde uimirea. Se minunaseră destul trecînd cu submarinul printr-un drum ca în infern, aşa că acum nu se aşteptau deloc să găsească în craterul acelui vulcan o aşezare de oameni, şi încă de indieni din rasa cea mai pură.

Cînd George i-l prezentă însă pe prinţ, căpitanul Farrow tresări şi pe faţa lui se ivi o expresie de îngrijorare.

– Da, domnule căpitan, îi spuse Ghasna, cu un zîmbet fin, şi eu sînt un fugar, ca şi dumneata. Englezii s-ar bucura foarte mult dacă mi-ar cunoaşte reşedinţa, căci încă se mai tem că într-o bună zi aş putea să iau conducerea întregii Indii. Şi poate că această teamă nu e lipsită de temei. Sînt mereu în legătură cu oamenii mei credincioşi, care sînt împrăştiaţi prin toată India. De aceea cunosc şi numele dumneavoastră şi mă bucur să fac cunoştinţă cu un om atît de viteaz. Vă rog să intraţi în casă !

George ardea de dorinţa de a-l întreba pe tatăl său ce ştia despre prinţ, dar, deoarece Ghasna le vorbea atît de bine limba, fu nevoit să-şi înfrîneze curiozitatea.

Interiorul marelui bungalow era aranjat cu atîta lux, încît oaspeţilor nu

le venea să creadă că se aflau în craterul vulcanic al unei insule din Pacific. Iar mai apoi, cînd, la un semn al prinţului, servitorii aduseră cele mai alese mîncăruri şi băuturi, ei nu mai ştiură ce să creadă.

Peter, care nu luase loc la masă, ci stătea îndărătul căpitonului, ca să-l servească el însuşi, clătină la rîndul lui din cap. Dar Peter era obişnuit cu toate, căci, în călătoriile sale cu submarinul, avusese parte de atîtea aventuri şi surprize, încît nimic nu-l mai putea uimi prea tare.

– O să vă povestesc cum am ajuns aici, împreună cu însoţitorii mei, zise prinţul. Numele meu vă e cunoscut, domnule căpitan, aşa am văzut-o după faţa dumneavoastră. Prin urmare, ştiţi că-n timpul războiului mondial am încercat să intru în legătură cu Germania şi, cu ajutorul ei, să zdrobesc stăpînirea Angliei în India. Din nefericire, planurile mele au fost trădate, iar eu, împreună cu fiica mea şi o mulţime de credincioşi, am fost nevoit să fug. Am ajuns la ţărmul mării şi acolo am cumpărat o goeletă, al cărei proprietar şi căpitan, care era olandez, s-a învoit să ne ducă în Sumatra. Mă hotărîsem să aştept acolo, unde aveam o rudă, sfîrşitul războiului. Credinţa mea era că Germania va învinge şi atunci aveam să-mi valorific pretenţiile mele de stăpînire.

Goeleta a fost însă surprinsă de o furtună groaznică şi după două zile am fost împinşi în golful de la sud, unde se află acum şi submarinul dumneavoastră, după cîte mi-a spus fiica mea.

Căpitanul şi cîţiva dintre credincioşii mei şi-au găsit acolo moartea, ceilalţi însă ne-am salvat şi, urcînd pe poteca aceea îngustă, de piatră, pe care aţi urcat-o şi dumneavoastră, am dat peste valea aceasta.

Am fost nevoiţi să ne-o disputăm cu tigrii şi panterele, care erau foarte numeroase, dar, în cele din urmă, am izbutit să ne construim case şi să cultivăm pămîntul. Cei mai inteligenţi oameni ai mei s-au întors înapoi în India ; acolo au atras tot mai mulţi partizani la ideea mea şi acum sîntem foarte numeroşi şi puternici. Aştept doar momentul potrivit pentru a putea să le declar englezilor că puterea lor asupra Indiei a cu desăvîrşire pierdută Pe cît se poate, aş vrea să evit orice vărsare de sînge, căci altfel poporul meu nu va putea trăi niciodată în pace.

– Şi... şi n-aţi fost descoperit niciodată, prinţe ? întrebă căpitanul.

■ **În româneşte de LIA HÂRŞU**

(Va urma)

Serial senzațional 8.º

Pentru prima oară în românește
seria completă

Sticla plutitoare (II)

În partea de nord a insulei se află un sat mare, locuit de papuași. Au încercat la început să ne atace, dar am aici doi lachiri, cărora le-au arătat câteva din minunile lor. De atunci, papuașii sînt convinși că toți sîntem niște vrăjitori grozavi. Nici nu mai cutează să se apropie cu vreo intenție rea de vulcanul stins, în al cărui crater ne-am așezat. Ba chiar nu le suflă o vorbă străinilor despre prezența noastră aici... Iar oamenii mei, care pleacă sau se întorc de pe continent, găsesc în ei un sprijin.

– E totuși foarte ciudat, zise Farrow. Eu știu bine cîte eforturi au făcut englezii ca să vă găsească. Și acum, tocmai mie, care sînt un fugar, urmărit cu înverșunare de toți, mi-a fost dat să vă cunosc !

– Cînd am aflat de dumneata, am început din nou să cred în bunătatea oamenilor. Dacă lumea ar avea mulți bărbați din aceștia, atunci progresul ar fi asigurat. Dar acum povestește-mi și dumneata cum de ai găsit golful acesta. Doar e închis de zidul de corali, de care și goeleta mea s-a zdrobit !

– Da, numai că noi am venit din partea cealaltă, zise Farrow rîzînd.

Apoi căpitanul îi povesti prințului Indian de primejdioasa călătorie a submarinului, îl mai spuse că voiau cu orice preț să încerce să le elibereze pe fetele prizoniere, iar la urmă adăugă :

— Acum chestiunea care se pune e cum vom ieși din golf. În interesul dumneavoastră, n-aș vrea să arunc în aer bariera aceea naturală de stînci și atunci vo fi nevoie să facem drumul înapoi prin tunel. Dacă furtuna cea grozavă din partea de nord a insulei s-a potolit, s-ar putea să izbutim.

— Puteți părăsi golful și fără să fiți nevoiți să mai treceți pe drumul acela primejdios, zise Ghasna zîmbind, căci primesc și eu adesea vizita unui vas amic, care ancorează întotdeauna în acest golf. Înțeleg că trebuie să plecați numaidecît, dacă vreți să le salvați pe bietele fete. De aceea, nu vreau să vă mai reții, dar m-aș bucura foarte mult dacă vreodată mi-ați face o vizită mai lungă.

George simți deodată că cineva îi atinge mîna și se cutremură cînd privi în ochii negri ai Sanjei.

— George, vei mai veni pe aici ? întrebă ea încet.

— Nimic nu mă va opri, răspunse tînărul cu înflăcărare, poate doar moartea.

— Ei, el, chiar așa de rău n-o să fie. Îi potoli căpitanul Farrow această izbucnire sentimentală. Vă mulțumesc pentru amabila dumneavoastră invitație, prințe. După ce ne vom fi dus planul la bun sfîrșit, mă voi întoarce cu plăcere. Îl pot aduce și pe George ?

Căpitanul își spuse în sinea sa că izbucnirea neașteptată a lui George, care semăna destul de bine cu o declarație de dragoste, îl va fi impresionat neplăcut pe prinț. Și cu atît mai mare îi fu mirarea cînd Ghasna îi făcu un semn prietenesc lui George, care se înroșise ca focul, și-i zise :

— Domnule George, să te ții de cuvînt și să nu te abați de la ceea ce ai în vedere. Te rog eu. Fiica mea, Sanja, ar fi neconsolată dacă nu l-ar revedea pe salvatorul ei.

— Bineînțeles că voi veni, prințe, rosti George în culmea bucuriei.

O căută pe Sanja din ochi, dar tînăra fată părăsise odaia.

— Veniți, domnilor, zise prințul ; vă voi conduce pînă la golf și voi porunci să vi se deschidă trecerea. Submarinul dumneavoastră mă interesează, domnule căpitan.

— Cînd mă voi întoarce, trebuie să faceți și dumneavoastră cîteva călătorii cu el, prințe, zise Farrow.

— Primesc cu multă plăcere.

Ghasna preluă acum conducerea. Degeaba se întorcea George după Sanja, ba chiar rămăsese puțin în urma convoiului. Se afla acum la fișia aceea de junglă, dar cînd George se hotărî să-i ajungă din urmă pe ceilalți, auzi alături de el un foșnet. De după un tufiș înalt de bananieri se arătă silueta zveltă a Sanjei.

Tînăra fată alergă spre George, căruia începu deodată să-i bată inima cu putere, și-i întinse un minunat pumnal, cu minerul bătut cu pietre prețioase.

— George, ia pumnalul acesta, poartă-l ca amintire de la mine, și vino cît mai curînd !

Și pînă să spună și el ceva, cîteva cuvinte de mulțumire, Sanja îl salută, toată numai zîmbet, și-n clipa următoare se făcu nevăzută.

George se uită îndelung după ea. Dar auzi deodată un șuierat puternic. Era Peter, care-i observase lipsa. Așa că George strigă repede :

— Am să mă întorc, Sanja : mai auzi un ris în apropiere, după care se repezi pe potecă prin desișul junglei.

La peretele de stincă îl ajunse din urmă pe Peter. Credinciosul servitor îl privi întrebător, dar nu spuse nimic. Dar cînd văzu pumnalul acela minunat, pe care George îl mai ținea în mînă, ridică din sprîncene, făcu o mutră șireată și zise :

— George, eu nu l-aș lăsa pe prinț să vadă pumnalul.

O clipă, George se gîndi și el să ascundă acel dar prețios, apoi însă clătină din cap, vîri pumnalul în teacă, la fel de prețioasă și ea, și-l puse la brîu lîngă pistolul din dreapta și zise :

— Tu nu înțelegi, Peter. Pumnalul mi l-a dăruit Sanja, iar eu n-am făcut nici un rău că l-am luat. Prințul Ghasna n-are decît să-l vadă.

Zicînd acestea, trecu în fugă prin fața lui Peter și urcă sprinten poteca îngustă de piatră.

4. Urmărire primejdioasă

Căpitanul Farrow și doctorul urcaseră împreună cu prințul, care mergea înainte, cam o patra parte din cărare. George se afla acum doar la vreo zece metri în urma lor, cînd se opri brusc și se uită înapoi, spre junglă.

Simți deodată dorința s-o mai vadă o dată pe Sanja, ivindu-se printre copaci și făcîndu-i semn cu mîna. Peste cîteva secunde, Peter îl ajunse din urmă, îi aruncă lui George o privire, pe jumătate mirată, pe jumătate șireată, își făcu loc și trecu mai departe.

– Nu uita, George, că vreau să plecăm, zise Peter.

– Nu, Peter, nu, vin imediat, făcu George nerăbdător.

I se păru că văzuse o ușoară mișcare în junglă și se aplecă puțin înainte, ca să vadă mai bine tufișul acela des, ale cărui crengi se legănau încet.

Vîntul nu bătea însă niciodată în craterul acela adăpostit, prin urmare numai o ființă vie putea să miște crengile tufișului.

Dar de ce nu se arăta Sanja ? Se știa oare de Peter, care încă se mai vedea pe drum ?

George își ridică privirea. Prințul, doctorul Bertram și tatăl său mergeau acum unul în urma celuilalt și discutau cu aprindere. Păreau atît de adînciți în conversația lor, încît nici nu se gîndeau să se uite în jos. Peter se afla și el cam la vreo cincisprezece pași : cu siguranță că nici el nu avea de gînd să se întoarcă.

George se uită iar în jos. Dar acum, tufișul cel mare ale cărui crengi se mișcaseră era din nou complet liniștit. George se mai uită un timp spre tufiș și fu ușor decepționat, crezînd că Sanja n-a cutezat să se mai arate, cînd văzu o mișcare ușoară în alt tufiș, chiar la capătul potecii de piatră.

Plin de bucurie, alergă cîțiva pași înapoi și o chemă pe Sanja încet pe nume. Așadar, ea îl urmase, ca să-și mai ia încă o dată rămas bun de la el.

George se gîndi mai întîi să coboare pe potecă, dar își zise că va întîrzia prea mult, căci, deși foarte sprinten, tot n-ar fi putut alerga cu cine știe ce iuțeală pe poteca aceea îngustă.

Pînă la tufișul care se mișca încet mai erau cam douăzeci și cinci de pași, dar i-ar fi trebuit prea mult timp ca să mai coboare încă o dată această distanță.

Crengile se mișcau acum și mai tare și George strigă iar :

– Sanja, Sanja !

Și atunci se arătă... Dar nu frumoasa indiană, pe care o aștepta, ci o fiară neagră și gigantică, desigur femela panterei pe care o împușcase George.

Sufiind pe nări, fiara se repezi pe potecă, urcînd spre George. Peste cîteva clipe îl va ajunge și atunci va fi pierdut, căci cu o singură lovitură de labă fiara l-ar fi doborît, l-ar fi aruncat de pe potecă, iar după aceea ar fi sărit și l-ar fi sfîșiat în vale. Ululala lui George nu ținu însă decît o clipă, apoi își smulse pistolul de la brîu și trase asupra fiarei, aflată acum la numai cîțiva metri de el. Deși n-o lovise mortal, George nimerise atît de bine, încît pantera se ridică în două labe, urlă și alunecă de pe potecă.

George se răsuci imediat și sări cît putu de repede pe potecă în sus. Îl văzu pe Peter, care străbătuse jumătate din drumul în serpentină, întorcîndu-se și alergînd spre el. Dar în același timp auzi iar urletul furios al panterei, se întoarse fulgerător și văzu fiara cea neagră urcînd iar poteca.

George își dădu seama că nu va putea scăpa prin fugă de felina aceea atît de sprintenă și de mlădioasă ; de aceea, se opri, ochi repede și-i mai trimise două gloanțe groaznicului urmăritor.

Pantera răspunse iar printr-un urlet sălbatic, în care acum se amesteca și durerea. Făcu încă o săritură grozavă, și din nou își pierdu echilibrul, alunecînd de pe potecă în jos.

Ușurat, George se întoarse și alergă, urcînd iar poteca. Și după ce trecu de cotitura serpentinei, îl văzu și pe Peter lîngă el

– Repede, Peter ! îl îndemnă George : te pomenești că fiara mai vine o dată după noi.

— Se prea poate, zise uriașul liniștit, dar acum n-o să ne mai ajungă. Nu-i așa că nu te-ai așteptat la pantera asta neagră ?

Spre bucuria lui George, Peter se întoarse și urcă iar poteca. În felul acesta, Peter nu-l putuse vedea roșind. Nu-i dădu nici un răspuns, ci alergă și el pe urma uriașului, după ce se convinse însă, aruncîndu-și privirea pe drumeagul ce șerpuia sub el, că pantera nu se mai ivise.

Căpitanul Farrow, Bertram și prințul Ghasna, care se aflau pe partea cea mai înaltă a serpentinei, priveau acum în urmă și Farrow strigă :

— Ai nimerit-o bine, George ? Altfel, prințul ar putea avea neplăceri la înapoiere.

— Cît despre asta, puteți fi pe pace, zise prințul rizînd ; sînt bine înarmat și mă pot măsura cu orice tigru sau panteră.

Zicînd acestea, prințul își desfăcu haina largă și lungă și Farrow văzu două pistoale mari, automate, pe care Ghasna le purta la brîu.

— Haide, George, strigă Farrow liniștit, să plecăm cît mai repede. Peter făcea acum niște pași atît de mari, încît George abia se putea ține după el. De aceea, nici nu se mai uita în vale, să vadă dacă pantera rănită se mai ține după ei, ci alerga mereu, tot mai repede.

Cînd ajunse pe creasta zidului de stîncă, se mai uită o dată înapoi, dar nu văzu nimic. Și păși atunci mai departe, în urma lui Peter, care dispăru pe potecă, de cealaltă parte a crestei. Cei zece metri de drum drept îi parcurse din cîteva sărituri și văzu în vale golful unde se afla submarinul.

Se gîndi să-l ajungă pe Peter, care i-o luase ceva înainte, așa că luă pasul. Dar îi trecu deodată prin minte un alt gînd, care-l făcu să se oprească.

Tatăl său spusese că pantera rănită putea totuși primejdui întoarcerea prințului. Dar Ghasna era bine înarmat, în stare deci să se ia la luptă cu o astfel de fiară.

Însă George se gîndea acum la draga lui Sanja. Dacă se apropia cumva de potecă, atrasă poate de zgomotul împușcăturilor sau poate cu gîndul să-și întîmpine tatăl la întoarcere, ar fi putut nimeri în ghearele bestiei.

— Pe unde-ai rămas, George ? întrebă Peter, care trecuse de prima cotitură a potecii — care și de această parte cobora într-o dublă serpentină — și se afla acum dedesubtul lui George.

— Trebuie să mă mai întorc o dată, Peter, izbucni George tulburat. Dacă Sanja se apropie cumva de stînci, va fi într-o mare primejdie. Trebuie neapărat să dobor pantera.

— Ei drăcie, dar știi că ai dreptate, zise Peter. Așteaptă-mă, George, că vin și eu. Să-l dau numai de veste căpitanului, care se află jos.

Dar George nu-l mai așteptă pe credincîosul Peter, care fusese spiritul său protector pe tot timpul copilăriei. Se întoarse grăbit și urcă iar cît putu mai repede. Teama și grija pentru viața tinerei indiene îi dădeau aripi la picioare.

Nici nu-i trecea prin minte că ar putea fi și el în pericol. El nu cunoștea încă rezistența panterei negre și nici setea de răzbunare a acestei fiare, iar în cazul acesta fiara turbată nu numai din pricina rănilor primite, ci și din dorința de a-și urma tovarășul, care nu se mai întorsese. Poate că, instinctiv, fiara presimțea că George pricinuise moartea tovarășului ei, de vreme ce o rănise și pe ea.

George mai avea vreo cinci metri pînă la marginea zidului de piatră, cînd sări deodată înapoi, îngrozit, căci la această mică distanță se ivise capul șingerînd al panterei.

Fiara fu surprinsă și ea în primul moment, dar se repezi imediat,

suflînd din greu, asupra adversarului. Cinci metri, şi încă pe un drum în pantă, pentru o panteră nu înseamnă decît o săritură.

George îşi smulse revolverul de la briu, dar, cînd ridică braţul, fiara se şi afla în faţa lui. George reuşi să-i trimită totuşi un glonte în gură, apoi se trase instinctiv înapoi, pentru a se feri de lovitura puternicelor ei labe. Prin mişcarea aceea fulgerătoare, fiara în cădere numai de-l atinse, dar şi atît fu de ajuns ca să-l arunce de pe potecă în apă.

George era însă un excelent înotător ; şi-n plus, exersase cu pasiune tot felul de sărituri ; fără aceste exerciţii, ar fi fost grav rănit sau chiar ucis, în urma acelei căderi bruşte în apă şi de la o asemenea înălţime.

În cădere, îşi virî mai întîi pistolul în toc, apoi îşi întinse braţele înainte şi execută o săritură strașnică, căzînd în apă nu departe de submarinul de pe puntea căruia Jan Brike şi ceilalţi marinari urmăriseră cu groază înfiorătoarea aventură a elevului de submarin, cum îl numeau ei pe fiul căpitanului lor iubit.

Dar ceea ce nu observă el văzură spectatorii îngroziţi ; rănită de ultimul glonte al lui George şi împleticindu-se din cauză că nu atinsese decît hainele lui George, atunci cînd se repezise cu labele asupra lui, panteră neagră îşi pierduse şi ea echilibrul. Cu un urlet înăbuşit, căuta să sară înapoi, dar era prea tîrziu. În clipa următoare, trupul enorm şi negru al fiarei zbură prin aer şi căzu clipocind în apă, chiar în apropierea lui George.

Cînd se ridică la suprafaţă, George auzi strigătele de alarmă ale spectatorilor, care împietriseră de groază, fără să-i poată da vreun ajutor. George se întoarse repede şi văzu chiar în spatele lui pantera, care, datorită blănii ei groase, nu prea suferise de pe urma căderii de la o înălţime atît de mare. Părea puţin cam zăpăcită, dar, cînd îşi zări chiar în faţă înverşunatul ei adversar, înotă spre el, urlînd răguşit. Se ştie că felinele sălbatice înoată foarte bine. George ştia lucrul ăsta şi mai ştia că are de dus o luptă foarte grea, dacă tatăl său şi oamenii lui nu-i vor veni în ajutor. Marinarii nu aveau însă arme pe punte şi chiar dacă unul din ei dispăru cu iuteală la comanda lui Brike, se putea ca să fie prea tîrziu, pînă avea să revină cu o armă.

Puşca lui George se găsea în mica barcă de aluminiu, lîngă peretele de stîncă, acolo unde o lăsase cînd urcase poteca.

George se gîndi cu rapiditate care ar putea fi arma cea mai potrivită pentru panteră. N-ar fi fost prea nimerit să tragă cu pistolul în apă, şi nici n-ar fi putut trage bine, neavînd vreme să mai ochească.

Îşi aminti atunci de exerciţiile pe care le făcuse în apă, împreună cu Peter, înainte de a da peste sticla plutitoare. Duse imediat mîna la briu şi apucă minunatul pumnal pe care i-l dăruise Sanja.

Cînd simţi arma în mînă, George fu copleşit de o liniştе binefăcătoare şi de o atît de mare siguranţă că va învinge, încît zîmbi.

„Sanja"... murmură el încet, apoi se repezi să întîmpine pantera, care se apropiase pînă la o distanţă de doi metri.

Fiara nu se aşteptase la acest atac direct, căci şovăi o clipă, înainte de a ridica laba, ca să-l izbească.

Dar acest scurt interval fu suficient pentru George, care se dădu în lături. Înfricoşătoarea labă vîjîi în apă, nu departe de capul lui, aşa că marinarii scoaseră nişte strigăte de spaimă, întrucît crezuseră că George fusese lovit.

Acesta însă urma indicaţiile date de Peter. Se apropie şi mai mult de trupul panterei, ridică mîna dreaptă, în care ţinea pumnalul şi, ca fulgerul, vîrî lama ascuţită între omoplaţii fiarei.

Apoi smulse arma din rană şi se lăsă repede la fund. Aşa că nu mai auzi horcăitul fiarei şi strigătele de bucurie ale spectatorilor. Înotă cîţiva

metri sub apă, apoi se ridică la suprafață și, înainte de a ajunge sus, se întoarse repede.

După puternica lovitură de pumnal, pantera se răsuci o dată în apă. Toți credeau că acum fusese rănită mortal, dar enorma felină avea șapte vieți.

Înmărmuriți de groază, marinarii văzură că pantera se întorsese și înota din nou. Ochii ei verzi și plini de cruzime cercetau cu atenție suprafața apei. Se părea că fiara știa prea bine că adversarul ei urma să iasă la suprafață.

Și așa și era. Cînd George ajunsese deasupra apei, pantera îl zărise deja prin apa limpede și acum se repezise la el.

Dar și George deschisese ochii și, deși nu vedea bine trupul cel negru al fiarei, se lăsase imediat la fund, în urma lui, fiara se repezi cu toată puterea, dar distanța era acum prea mare.

George se hotărî să pună capăt luptei pe dată. N-ar mai fi putut rămîne mult timp sub apă și, de cîte ori urca la suprafață, avea de înfruntat cîte un atac al panterei. De aceea, de cum simți loviturile de labă ale fiarei prin apă, se ridică la suprafață.

Pantera nu putea să-l vadă bine, deoarece apa era acum tulburată de propriile-i mișcări, George însă zări foarte bine trupul negru al fiarei chiar înainte de a ajunge sus.

Tînărul își calculase de minune mișcările, căci se ridică la suprafață chiar alături de ea, în partea stîngă a ei. Și înainte ca pantera să-și dea seama de prezența lui, George ridică pentru a doua oară pumnalul. Acum putea să țintească mult mai bine și să lovească mai cu putere. Pumnalul se înplîntă în blana neagră a teribilei fiare pînă în plăsele, apoi, dintr-o săritură, George se depărtă de ea.

În clipa următoare, pantera lovi apa făcînd-o numai spumă, așa că, timp de cîteva secunde, nu se mai văzu nimic, apoi valurile se potoliră treptat.

Trupul enorm plutea acum liniștit deasupra apei și George care înota spre submarin fu primit de marinari cu niște urale formidabile. Cînd se sui pe puntea submarinului, simți că picioarele îi tremură ușor. Primejdioasă luptă pe care o dusese era o încercare prea obositoare, pentru o ființă atît de tînără.

Îl văzu apoi lîngă peretele de stîncă pe prinț, care îi făcea semne de bucurie. George ridică pumnalul și strigă :

— Prințe Ghasna, spuneți-i Sanjei că pumnalul ei mi-a adus victoria. Voi reveni în curînd !

5. Lupta cu piraţii

Căpitanul Farrow sosi în ușoara barcă de aluminiu și după ce urcă pe puntea submarinului îi strînse lui George mîna cu putere.

— A fost o aventură urîtă, băiete, zise el mișcat. Sînt fericit că ai scăpat cu bine din ea. Prințul îți trimite salutări și te roagă să nu uiți de promisiunea de a te întoarce.

Zicînd aceasta, Farrow îl măsură pe George cu o privire îngrijorată și oarecum mirat. George nu băgă însă de seamă și strigă :

— Tată, acum mi-aduc aminte că prințul trebuia să ne arate drumul ce duce prin zidul de stîncă ce închide golful !? Va fi totuși nevoie să aruncăm stîncile în aer ?

— Nu, băiete, poarta — ca să-i zic așa — se află chiar în mijlocul barierei. Prințul Ghasna ne-o va deschide imediat. În peretele de piatră există un tunel care duce până la acest recif, iar din interiorul tunelului poate fi dată la o parte o mare bucată din stîncă. Oamenii prințului, care sînt foarte îndemînatici, au construit această minunată barieră. În felul acesta, nici un vas care nu cunoaște secretul nu poate intra în golf.

În timp ce Peter transporta cea de a doua panteră într-o barcă și o ridica pe puntea submarinului cu ajutorul marinarilor, George se uita cu încordare la reciful de stîncă.

Și deodată văzu că o mare parte din perete se dădea încet la o parte. Era ca o poartă mare, care se deschidea printr-un dispozitiv ingenios.

Peter ridicase și el barca pe punte, așa că Farrow dădu un ordin și motoarele submarinului începură să lucreze. Deocamdată puteau pluti deasupra apei și aveau destul timp să jupoaie pantera și să ducă barca la locul ei. Jan Brike își acoperi tunul, căci nu mai era nevoie de el.

Cînd submarinul trecu prin spărtura din stîncă, prințul Ghasna se arătă dintr-o crăpătură a ei și le făcu semn cu mîna. Farrow, Bertram și George îl răspunseră și ei, pînă cînd prințul nu se mai zări deloc. Apoi Farrow își trimise băiatul în cabină, ca să-și schimbe imediat hainele.

George se grăbi cît putu, dar cînd vru să se întoarcă în turn, îi găsi pe toți marinarii jos. Peter dusese cele două piei de panteră în sala echipajului, ca să le prepare pentru tăbăcit.

— Se zăresc niște vapoare, George, așa că am fost nevoiți să ne scufundăm numaidecît. Acum navigăm spre vest, în jurul insulei ; acolo avem un canal foarte bun.

— Mai e furtună ? întrebă George.

— Nu, marea e încă agitată, dar furtuna s-a potolit la fel de brusc pe cum a venit. Ei, acum avem toate speranțele să-i prindem pe bandiți. Desigur că e vorba doar de o mică goeletă, și pe furtuna asta a trebuit să se oprească, dacă n-or fi fost cumva nevoiți să se adăpostească în vreun port.

— Să sperăm că-i vom zări chiar înainte de a se întuneca, zise George. Se prea poate să fi eșuat însă pe undeva și noi să trecem noaptea pe lîngă ei fără să-i vedem.

— Hm, asta ar trebui să i-o spui căpitanului, îl sfătui Peter. Așa e. În cazul ăsta, de cum s-o întuneca, ar trebui să stopăm sau să navigăm de-a lungul țărmului de sud al Mării Sundei. Numai acolo trebuie să fi fost împinși de furtună.

— Da, mă duc să-i spun tatii imediat, zise George și alergă grăbit spre cabina de comandă. Cînd izbucni, arătîndu-și îngrijorarea, Farrow îi răspunse liniștit :

— M-am gîndit eu la toate, dragă George. După ce se va înnopta, o să navigăm foarte aproape de țărm. Dacă cerul va fi înnorat, o să folosim reflectoarele. Din fericire, cunosc foarte bine coasta, așa că nu am a mă teme de stînci și recifuri.

George îl rugă pe tatăl său să-l lase să privească prin periscop, ceea ce Farrow îi încuviință cu plăcere. George văzu un canal destul de larg, în care valurile, mici, dar destul de înalte, loveau în submarin. Două vapoare și o mică goeletă se aflau în fața submarinului și se îndreptau și ele spre Marea Sundei. Se vedea că din pricina furtunii fuseseră împinse în canalul dintre insule sau poate că intraseră de bunăvoie în el, ca să-și caute adăpost de furia taifunului.

— Tată, uite colo o goeletă, o fi aceea pe care o căutăm noi ?

— Nu, băiete, pe goeleta asta o cunosc prea bine. E condusă de un compatriot de-al nostru, Heinz Sallen. Cînd vapoarele se vor depărta îndeajuns,

ne vom ridica la suprafață și vei vorbi cu căpitanul, să la și el seama la vasul bandiților.

– Tată, trebuie să ne fi descoperit ! strigă George. Văd la pupă un bărbat foarte înalt și lat în spate, care se uită încoace cu binoclul.

– Da, se prea poate, aprobă Farrow. Prietenul Salten știe că noi ne aflăm mai totdeauna în apele acestea. Trebuie să ne fi zărit periscopul. La ce depărtare sînt vapoarele ?

– Ah, goeleta merge mai încet ! Distanța dintre ea și cele două vapoare s-a mărit foarte mult. Dar tot ne-ar mai putea vedea, dacă ne ridicăm la suprafață.

– Atunci trebuie să așteptăm. La cît ne-am apropiat de goeletă ?

– Cred că sîntem la o sută de metri.

– Atunci trebuie să mă uit prin periscop, George ; vreau să reglez mersul submarinului.

Farrow se apropie de periscop și dădu imediat comanda de încetinire a mersului. După cîteva minute, porunci să se cîrmească spre stînga și-i spuse lui George :

– Salten intră pe partea stîngă a canalului, într-un golf mare. Acolo marea e liniștită și putem sta frumos unul lîngă altul. Nici vapoarele nu ne mai pot vedea de acolo.

Mai trecură zece minute, după care Farrow dădu ordinul de ridicare la suprafață. George se urcă cu tatăl său în turn și, cînd se uită afară, văzu chiar în fața lor goeleta care înainta, legănîndu-se încet pe valuri.

Farrow cîrmi pe lîngă ea, apoi porunci să stopeze. Sus, pe scara goeletei, se ivi o siluetă gigantică, cu fața arsă de soare și cu niște ochi de un albastru deschis, de o mare bunătate.

– Bună ziua, Farrow ! strigă uriașul plin de bucurie, mă bucur că te mai văd uneori. Cum o mai duci ?

– Mulțumesc, bine, dragă Salten. Trebuie să mai stăm puțin de vorbă, ca altădată. Ăsta e fiul meu, pe care l-am adus din Cuxhoven ; mai bine zis, pe care l-am găsit în cele din urmă în Oceanul Indian, pe spinarea unui narval. Din pricina furtunii, fusese împins pînă acolo, împreună cu Peter.

– Ei drăcie ! dacă nu e o glumă, băiatul tău a trecut deja printr-o mulțime de aventuri. Îmi pare bine să te cunosc, tinere.

George răspunse politicos la salut. Apoi Farrow continuă :

– Salten, am pescuit o sticlă plutitoare. Patru fete tinere au fost răpite la Sidney și se află pe un vas care se îndreaptă spre vest. Nu cred să se fi depărtat prea mult.

Farrow îi povesti pe scurt prietenului său cum fusese găsită sticla și-i citi scrisoarea fetei.

– Aha ! le duc desigur la Singapore, mormăi Salten, după ce trase o înjurătură la adresa bandiților. Să știi, dragă Farrow, că vin și eu cu tine ; banditii n-au cum să ne scape. Trebuie să fie o goeletă mică și, prin urmare, nu poate fi cu mult înaintea noastră. Vasul meu merge bine, chiar dacă nu se poate măsura cu submarinul tău. Hai, eu zic să plecăm imediat ! E mai bine însă ca tu să rămîi mereu în urma mea, căci n-avem nevoie să cercetăm decît partea de sud a Mării Sunda.

– Nici nu mai e nevoie să mă scufund, zise Farrow, căci cele două vapoare aflate înaintea noastră vor căuta să meargă pe linia de navigație obișnuită. Cum o să fie vremea la noapte ?

Salten se uită la cer și zise hotărît :

– O să avem lumină de lună, și asta e foarte bine. Prin urmare, să mergem, dragă Farrow. Îmi cam închipui eu cine poate fi. Dacă dau peste goeleta căpitanului Brbok, o percheziționez.

– Ah, despre acest Brook și eu am auzit lucruri nu tocmai frumoase. Nu-

mai unul ca el e capabil de o faptă atît de ruşinoasă. Să sperăm că vom avea noroc.

Submarinul se depărtă încet de goeletă. Ambele vase întoarseră şi navigară cu viteză de-a lungul canalului în direcţia Mării Sunda.

Farrow avusese dreptate. Cele două vapoare, de care nu voia să fie văzut, se îndreptau cu toată viteza spre linia obişnuită de navigaţie, depărtîndu-se de recifurile primejdioase ale insulelor.

Salten şi Farrow cunoşteau însă foarte bine coasta şi îşi puteau permite să plutească pe lîngă insule.

Prin binoclurile lor puteau vedea acum şi norii de fum ai fiecărui vapor, aflat pe drumul obişnuit. Salten era sigur că va recunoaşte goeleta căpitanului Brook, chiar după aceşti nori de fum, căci Brook nu avea motor Diesel, ca vasele moderne, ci se servea încă de un cazan cu aburi de tip vechi.

Cele două nave goneau de-a lungul primejdioasei coaste, lăsînd în urma lor o dîră de spumă. Mulţumită cunoaşterii exacte a acestor ape, nu riscau să eşueze pe vreun recif, căci colţurile de stîncă cele mai periculoase erau acoperite acum de valuri, ceea ce le făcea de neobservat.

Dar ceasurile treceau şi vasul căpitanului Brook tot nu se zărea. Nu văzură nici o altă goeletă, care să li se pară suspectă. De multe ori vedeau nori de fum pe drumul de navigaţie şi Farrow gonea cu submarinul lui pînă în apropierea acestora, se scufunda şi observa vasul, atunci cînd norii de fum nu trădau prezenţa unui vapor uriaş, care venea din Australia.

Dar de fiecare dată erau vapoare de-ale liniilor de navigaţie cunoscute, care excludeau de la început orice bănuială. Pe înserat, cele două vase amice îşi micşorară viteza.

George era deznădăjduit. Crezuse desigur că vor ajunge din urmă goeleta, dar acum perspectiva de a o găsi scăzuse.

Luna răsări în curînd, împrăştiind pe mare lumina ei blîndă, aşa încît coastele insulelor se puteau recunoaşte destul de bine. Dar acum era mai greu de supravegheat linia de navigaţie, de se afla la o mare distanţă, aşa că Farrow se hotărî să se apropie de ea. Salten urma să-i dea de ştire, printr-o rachetă luminoasă, dacă avea să descopere goeleta suspectă.

— Tată, n-ar fi mai bine să ne îndreptăm cu toată viteza spre Singapore şi să ne postăm la pîndă la intrarea în port? întrebă George. În acest caz, goeleta nu ne va putea scăpa.

— Dacă nu va ancora în alt port, zise Farrow. Şi-n afară de asta, în raza portului Singapore nu pot întreprinde nimic împotriva ei, fără să mă expun şi pe mine. Dacă n-o vom găsi pînă mîine dimineaţă, Salten va trebui s-o ia înainte cu toată viteza şi să dea de ştire autorităţilor engleze; în acest caz, orice vas suspect va fi cercetat în amănunţime. Oricum ar fi, fetele tot vor fi salvate. Desigur, şi mie mi-ar fi plăcut să le putem elibera numai noi pe biete fete. Atunci cel puţin am şti că au scăpat de o soartă îngrozitoare. Dar, să nu ne pierdem nădejdea.

Timpul însă trecea şi nici Farrow nu zări vreun vas suspect, nici Salten nu dădu semnalul luminos.

Mai trecură două ceasuri, cînd, dinspre coastă, se ivi deodată o mică goeletă. Farrow îl ordonă imediat tunarului Jan Brike să stea de veghe la tun, căci se gîndea că un vas care face comerţ cu fete e şi bine înarmat.

Dar cînd goeleta se apropie, Farrow văzu că e a prietenului său Salten. Stopă numaidecît şi aşteptă vasul, care se apropia încet.

— Farrow, n-am vrut să lansez o rachetă luminoasă, ca să nu atrag atenţia asupra mea degeaba. Cred că o să punem mîna pe bandiţi. La stînga noastră, pe un recif neted, se află o mică goeletă. N-am vrut să mă apropii, ci am venit direct încoace. Cred că e mai bine să pornim împreună. Eu o să-i întreb dacă au nevoie de ajutor. Între timp tu te poţi apropia de ei, la nevoie, să-i prinzi cu cangea.

— Bine, Salten, așa procedăm, aprobă Farrow.

Goeleta se întoarse din nou și porni încet spre coastă. Farrow făcu un mic ocol. Se gîndise că goeleta prietenului său va fi descoperită mai curînd și banditii o vor ține sub observație, nemaibăgînd astfel de seamă cînd Farrow va veni din partea opusă cu submarinul.

Echipajul se înarmă cu revolvere și bastoane de cauciuc. Acestea erau destinate să intre mai întîi în acțiune, în caz de luptă; căci Farrow voia să evite, pe cît posibil, să atragă atenția vapoarelor ce s-ar fi putut afla prin apropiere, motiv pentru care n-ar fi vrut să uzeze de revolvere.

Ca să recîștige timpul pierdut cu ocolul, submarinul o porni cu viteză mare; apoi, cînd începu să se zărească și coasta, Farrow încetini, coti la stînga și navigă de-a lungul ei.

Zări curînd și mica goeletă aflată pe recif. Lăsă elicea să meargă atît de încet, încît abia de mai putea cîrmi submarinul, dar nu trebuia să se apropie prea mult de goeletă ca să nu atragă atenția santinelei.

Acum se arătă și vasul lui Salten și acesta lansă o chemare, cu voce tare, spre goeleta eșuată. Farrow se folosi de ocazie pentru a se apropia cît mai mult de vasul suspect. El cunoștea foarte bine recifui pe care eșuase goeleta, așa că merse aproape de marginea sudică, deoarece acolo stînca era foarte abruptă și submarinul dispunea de o mai mare adîncime.

In felul acesta, Farrow putea să stopeze chiar lîngă prora goeletei. Marinarii, în frunte cu Peter, se pregăteau să se cațere pe ea. Lanțurile ancorei atîrnau în jos, așa încît le venea ușor să le apuce. Pentru un marinar nu era deloc greu să urce pe un vas eșuat.

Vocea puternică a lui Salten vibră iar pe deasupra apei. Acesta se apropiase cam pînă la douăzeci de metri de goeletă. Acum trebuia să manevreze cu multă îndemînare pentru ca nu cumva, împins de valuri, să se izbească de vasul străin.

— Ce s-a întîmplat? urlă un glas răgușit de pe puntea goeletei.

— Aveți nevoie de ajutor? întrebă Salten; nu vreți să vă trag de pe recif?

După o scurtă pauză, omul de pe goeletă strigă:

— Mă duc să-l întreb pe căpitan, dar mi se pare că nu-i place să fie ajutat.

— Bine, dar mai repede, strigă Salten, n-aș vrea să-mi primejduiesc vasul de pomană.

Cei de pe submarin auziră deslușit pașii greoi ai santinelei, răsunînd o vreme pe punte, apoi coborînd pe o scară în interiorul goeletei.

— Înainte! șopti căpitanul Farrow, acum puntea e liberă. Repede, sus! Peter fu cel dintîi care sări peste balustrada goeletei străine. Poate că era o mare îndrăzneală, deoarece nu se stabilise încă dacă acest vas eșuat avea într-adevăr la bord fetele răpite.

Mai putea fi vorba și de un englez, care ar fi avut dreptul să-i aresteze pe acei musafiri nepoftiți. Ce plăcere i-ar fi făcut să cîștige premiul pe care guvernul englez îl pusese pe capul căpitanului Farrow!

Dar marinarii nu se gîndeau la una ca asta; nici George care sărise imediat după Peter pe punte, gîndindu-se numai la bietele fete răpite.

Luna lumina bine puntea, iar îndrăzneții aventurieri puteau vedea lămurit deschizătura ce ducea în interiorul vasului. Pe margini, aproape de balustradă, se găseau niște suluri de odgoane, așa că la comanda lui Farrow marinarii se strecurară pe nesimțite și se ascunseră în spatele lor.

Trecură cîteva minute, apoi, în interiorul goeletei, răsună un glas tunător, care se apropie tot mai mult. Pe scară se auziră pași grăbiți, o namilă de om apăru și se repezi la pupă fără să întoarcă deloc capul. După el veni un al doilea bărbat, la fel de grăbit, care nici el nu întoarse capul.

— Ce s-a-ntîmplat? urlă namila spre Salten, ce vreți de la mine?

Vorbise englezește, așa că Salten îi răspunse tot în engleză.

— Ah, căpitanul Brook, dar asta e o revedere neașteptată. Voiam să dau o mînă de ajutor unui vas eșuat, dar nu mă așteptam să fiu primit atît de puțin amabil.

— Bine, dar ce vrei, cînd te scoală cineva din somnul cel mai bun, strigă Brook, cu glasul ceva mai potolit, dar încă destul de minios. În furia lui părea să se amestece însă și o oarecare îngrijorare.

— Îți mulțumesc totuși, căpitane Salten, dar o să scap eu și de-aici, de îndată ce vine refluxul. Socotesc că marea e încă agitată ; dacă m-ai trage acum de pe recif, te-ai primejdui și dumneata.

— Dar asta e o nimica toată, căpitane Brook ; oamenii mei o să-ți arunce un odgon. E cît se poate de ușor să te trag de acolo. Pe urmă, putem porni împreună spre Singapore.

— Nu, zău, îți mulțumesc, dar vreau să aștept refluxul, altfel mi se strică tălpoaia vasului ! N-aș vrea să te reții. Și-apoi, eu merg spre răsărit, acum vin chiar de la Singapore.

— Da ? făcu Salten mirat, eu credeam că vii din Australia.

— Ce... Ce ? Din Australia ? se bîlbîi Brook, pe asta de unde ai mai scos-o ? Cine ți-a mai făcut și șotia asta ? Vin de la Singapore, ai înțeles, căpitane Salten ? Cine ți-a...

— Înainte, băieți ! șopti căpitanul Farrow, trebuie să pătrundem în goeletă. Se vede bine că Brook minte.

Peter lunecă spre deschizătură, urmat imediat de George. Tînărul fiu al căpitanului găsise acea sticlă plutitoare, așa că se simțea dator să contribuie la salvarea sărmanelor fete.

Era o mare îndrăzneală să te cobori pe scăricică, în beznă și necunoscut.

Dacă fetele se aflau într-adevăr la bord, echipajul se va apăra cu îndîrjire, căci englezii n-ar lungi-o prea mult cu judecata.

Din depărtare venea un ris zgomotos. Se vede bine că echipajul chefuia, ca să mai uite de spaima din timpul eșuării vasului.

Îndrăzneții aventurieri se opriră în josul scării. În afară de căpitanul Farrow, de George și Peter, mai veniseră încă cinci marinari.

Farrow aprinse lampa de buzunar. Se aflau într-un gang îngust, în care dădeau mai multe uși. Sala cea mare a echipajului părea să se afle la pupă, căci dintr-acolo venea zgomotul chefliilor.

— Trebuie să aflăm unde-au ascuns fetele, șopti căpitanul, poate că le putem salva fără să fim văzuți. Asta ar fi cea mai grozavă farsă pe care i-am putea-o face căpitanului Brook. Atenție, puneți-vă în gardă !

Farrow stinse lampa cît ai clipi, căci clanța unei uși fusese apăsată cu putere. Marinarii se pitiră la lumină în spatele scării. Acolo se afla un loc în care fuseseră îngrămădite frînghii și alte materiale.

Ușa se deschise brusc. Risul și glasurile chefliilor se auzeau și mai tare, apoi o voce de om băut spuse :

— Haide, haide, căpitanul n-o să ne poată zice nimic. Hai John, adu-ne fetele ! Lasă că le vii tu de hac.

Niște risete brutale răspunseră la aceste cuvinte și George, care spiona pe după colț, văzu un bărbat voinic și necioplit, care venea de-a lungul coridorului, clătinîndu-se.

Se opri exact lîngă scară și trase două zăvoare mari.

Se auziră niște țipete puternice și glasuri de femei. Uriașul mai făcu un pas, clătinîndu-se, și urlă și mai tare.

— Gura ! Dacă mai scoateți o vorbă, vă la mama dracului ! Hai, ieșiți mai repede, n-ați auzit ?

Zbierătul lui și urletele fetelor trebuie să se fi auzit pînă sus, căci Farrow și oamenii lui percepură nelămurit vocea aspră a lui Salten :

– Căpitane Brook, ce se-ntîmplă acolo ?

– Nimic, zbieră Brook, peste măsură de furios, asta nu te privește ! Vezi-ți le treburile dumitale.

Beţivul tăcuse cîteva minute, apoi izbucni în ris şi zise :

– Da de unde ! Căpitanul n-o să ne zică nimic ! Hai, fetelor, ieşiţi afară !

Apoi începu iar să zbiere. În furia lui, nu auzi deloc paşii greoi şi grăbiţi, care veneau de pe punte şi coborau acum scara. Era căpitanul Brook, care în clipa următoare îi dădu uriaşului un pumn, rostogolindu-l înlături.

– Ai înnebunit ? urlă căpitanul ca turbat ; căpitanul Salten se află lîngă noi cu vasul lui. A auzit tipătul fetelor. Acum trebuie să-l facem să plece, ară să mai pierdem vremea.

Altfel, s-a zis cu noi !

– Să-l împuşcăm, domnule căpitan, strigă un marinar înalt şi vînjos, care e ivise în uşa deschisă a sălii echipajului. În felul ăsta, n-o să ne mai dea le gol.

– Atunci, înainte ! urlă Brook. Cît despre neascultarea voastră în privinţa etelor, mai vorbim noi !

– Ce ? ţipă John, care îşi revenise după teribila lovitură a căpitanului. Ai le gînd să ne ameninţi şi să ne baţi ? Poftim, ăsta e răspunsul meu.

Şi beţivanul se aruncă asupra căpitanului surprins şi-i trase doi pumni rozavi în obraz. Brook se împletici, gemînd, iar John se îndreptă rizînd spre ncăperea în care sărmanele fete ţipau din nou înspăimîntate.

Sus, pe punte, se auziră două împuşcături, urmate de altele de răspuns. Se distingea bine sunetul diferit al împuşcăturilor. Prin urmare, căpitanul Salen urmărea să ia cu asalt goeleta.

Dar şi jos, în gang, răsună acum o împuşcătură. Căpitanul Brook îşi adunase toate puterile. Acum ştia bine că trebuie să lupte pe viaţă şi pe moarte.

Cu o mînă sigură, trase în uriaşul John, care fusese prieten deconspirării lor. În timp ce uriaşul se prăbuşea horcăind, Brook se repezi spre scară.

— După mine ! urlă el. Acum e ocum !

Dar nu ajunse nici pînă la prima treaptă. În faţa lui se înălţa trupul gigantic al lui Peter, bastonul de cauciuc vîjîi prin aer, se auzi un trosnet surd, şi căpitanul Brook se prăbuşi fără un singur cuvînt.

Marinarii de pe goeletă, dezmeticiţi brusc şi urlînd turbat, se aruncară asupra lui Peter. Dar pe scară se iviră şi ceilalţi marinari şi se repeziră cu bastoanele asupra lor.

George văzu că marinarul acela înalt şi vînjos, care propusese mai întîi să-l împuşte pe Salten, se strecurase în camera fetelor. Poate că voia să le omoare pe bietele prizoniere şi să le arunce pe furiş peste bord, pentru a nu fi trădaţi, în caz că goeleta ar fi fost cucerită de căpitanul Salten.

George se repezi imediat după el. Un spectacol îngrozitor îi apăru înaintea ochilor. Bănuise bine adevărul. Marinarul ţinea în mîna stîngă o lampă de buzunar, aprinsă, a cărei lumină cădea pe chipurile îngrozite ale celor patru fete, îngrămădite toate într-un colţ al micii încăperi. Iar în mîna dreaptă, monstrul ţinea un pumnal strălucitor.

George se repezi ca fulgerul, îl apucă braţul ridicat şi l-l trase înapoi. Ticălosul se întoarse urlînd de furie şi-l înhăţă pe George. Acesta sesiză numaidecît că avea de-a face cu un adversar cu mult superior.

Marinarul îl apucă cu atîta furie, încît George se văzu imediat în primejdie. Cu greu reuşi să pareze loviturile sălbatice ale adversarului său.

Situaţia lui devenea tot mai critică. Lampa căzuse şi lumina de jos lupta aceea sălbatică. Adversarul lui George se repezi iar, cu toată puterea. George simţi pe limbă un gust amar.

Dar imediat se trezi în el spiritul vechi de luptă, moştenit de la strămoşi. Oare trebuia să-şi găsească aici un sfîrşit atît de mizerabil, sub loviturile de pumnal ale unui bandit, ale unui răpitor de fete ?

George se smuci grozav, aruncîndu-se la pămînt, aşa că lovitura care i-ar fi adus o moarte sigură nimeri alături.

Acum însă banditul înfuriat se aruncă asupra lui. Rezistenţa tînărului îl îndîrjise şi mai mult. În sălbatica lui carieră, pentru prima oară l se întîmpla ca un om atît de tînăr să-i opună o rezistenţă atît de îndelungată.

Şi părea că vrea să se bucure acum de chinul victimei sale. În clipa aceea ar fi putut pune capăt luptei, căci George era absolut fără apărare.

Greutatea gigonticului său adversar, care-i pusese un genunchi în coaste, îl tăia răsuflarea. Banditul ridică pumnalul ameninţător, făcînd să-i sclipească lama în lumină, apoi izbucni în ris şi strigă :

— El, băiete, acum te voi învăţa eu minte ! Ce, credeai că te poţi pune cu mine ? Ha, ha, ha ! Ai fi cel dintîi om care scapă de cuţitul meu. Dar nu, ai să zaci destul, după ce-mi vei simţi pumnalul, aşa că, hai, ridică-te, ca să te nimeresc mai bine.

Cu o forţă irezistibilă, uriaşul îl ridică pe George în sus. Mîna lui stîngă strîngea beregata tînărului cu atîta putere, încît George începu să vadă jucîndu-i pe dinaintea ochilor rotocoale şi cercuri de foc.

Acum venise sfîrşitul. De pumnalul acela nu avea cum să scape. Dăduse peste un adversar mult peste măsura sa.

Deodată se auzi încă o împușcătură. Simți glonțele trecîndu-i pe lîngă obraz, apoi auzi o lovitură surdă, adversarul său rămase pentru o clipă cu ochii ațintiți, după care se prăbuși fără o vorbă. Glonțul lui Peter îl nimerise drept în frunte.

– Totul e în regulă, zise uriașul, echipajul goeletei a fost învins !

George răsuflă adînc, îi strînse mîna lui Peter cu căldură, apoi se îndreptă spre cele patru fete :

– Haideți, domnișoarelor, sînteți salvate !

Bucuria sărmanelor fete fu atît de mare, încît George începu să se teamă.

În cele din urmă, izbuti să le liniștească. Apoi căută niște frînghii și-l legă pe bețivul care începuse din nou să se zvîrcolească.

Cînd urcă pe punte cu prizonierele eliberate, tatăl său, Solton și Peter veniră să-l întîmpine.

– Băiete, ai făcut un lucru demn de toată lauda ! izbucni Farrow, după ce fetele îi povestiră cum îl doborîse George pe beție. Și noi ar fi trebuit să ne gîndim la asta. Apoi, domnișoarelor, cel care v-a salvat cu adevărat a fost George, și tot el a găsit și ținta plutitoare.

George însă preferă să se sustragă dovezilor de recunoștință ale tinerelor australiene, care îl copleșeau cu mulțumirile.

Salten trase goeleta lui Brook de pe recif și o remorcă. Voia s-o predea primului crucișător pe care-l va întîlni. De la Singapore, fetele voiau să la unul din marile vapoare care merg spre Australia. După ce-și luară rămas bun, Farrow porni înapoi. George nu-i mai dădea pace : voia să se ducă cu orice preț la prințul Ghasna.

Prințul, desigur, îi era foarte indiferent, dar principalul era că avea s-o revadă pe Sanja.

Stătea lîngă tatăl său în turnul submarinului și privea înainte plin de bucurie. Oare și frumoasa Sanja avea să se bucure la fel de mult cînd va da ochii din nou cu el ?

George nici nu bănuia însă cît de schimbată avea să găsească înfățișarea minunatei insule și către ce noi primejdii se îndrepta.

■ În românește de LIA HARȘU

(Va urma)

Episodul următor:
ÎN GHEARELE PRIMEJDIEI

Serial senzațional 9.

Pentru prima oară în românește
seria completă

În ghearele primejdiei (I)

1. Temerile lui George

În mica lui cabină, căpitanul Farrow stătea aplecat asupra unei hărți ciudate, care părea să fie veche de cînd lumea.

— De ce nu mai plecăm odată, tată ? îl întrebă George, aproape cu teamă, pe tatăl său.

Acesta tresări speriat, căci nu observase intrarea fiului său. Împăturî repede harta și-o strecură în registrul de bord, de parcă ar fi căutat cu tot dinadinsul s-o ascundă.

Văzîndu-l pe tînăr, respiră însă ușurat și zise :

— A, tu erai, George ! Ce mai e nou, băiete ?

— Tată, de ce nu mai plecăm odată ? își repetă George întrebarea. Știi doar că prințul Ghasna ne așteaptă !

Căpitanul zîmbi și spuse pe un ton glumeț :

— De ce ți-e așa în grijă de prinț, George ? Oare nu cumva ca s-o vezi cît mai repede pe fiica sa, frumoasa Sanja ?

George se făcu roșu la față ca focul. Fusese nevoit să și-o mărturisească

sieşi că îi era dor după frumoasa fată, după străina aceea pe care o salvase din ghearele panterei negre, doborînd fiara cu o împuşcătură bine ţintită.

Îi era dor de această fată, care ducea o viaţă atît de ciudată, împreună cu tatăl ei şi tovarăşii acestuia, pe o insulă îndepărtată, după ce prinţul fusese silit să fugă din propria ţară din cauza englezilor.

George era tînăr încă – de-abia avea optsprezece ani – dar tocmai la vîrsta aceasta spiritul lui era foarte sensibil la impresiile din afară ; şi aşa se făcuse că frumoasa indiană, ce putea avea ca la vreo 14 ani, produsese asupra lui o impresie atît de profundă. Era prima dragoste ce se năştea în inima lui, o dragoste sfioasă, care nu se preocupa de viitor şi care trezea într-însul numai dorinţa de a se afla în apropierea acelei fete exotice.

– Ei da, tată – recunoscu el cu sinceritate – mi-e dor şi de Sanja. Sufletul meu e năpădit de o teamă nelămurită pentru dînsa. Biata fată trăieşte în mijlocul unei lumi sălbatice, căci doar ştii şi tu că nu prea sînt demni de încredere băştinaşii acelei insule. Dacă vor afla că Ghasna cu oamenii săi şi Sanja locuiesc ca fugari în văgăuna aceea stîncoasă, vor căuta desigur să pună mîna pe ei, ba poate chiar să-i omoare. Şi-apoi, gîndeşte-te cît de multe fiare sălbatice trăiesc pe bucata aceea de jungla care înconjoară locuinţele indienilor noştri ! Nici n-am păşit bine pe insulă, şi am şi fost nevoit să mă iau la luptă cu două pantere negre. Da, da, tată, inima îmi spune că Sanja e ameninţată de o primejdie !

– Ai dreptate, dragul meu, spuse Farrow serios, tînăra fată e veşnic înconjurată de mari primejdii ; dar sînt sigur că tatăl ei şi oamenii lui o vor ocroti şi o vor apăra pînă la ultima suflare. Voi da însă imediat ordinul de plecare – aş fi vrut să mai rezolv o mică problemă.

– Am văzut că studiai o hartă veche, tată, spuse George. Pot afla şi eu ce căutai sau e vreo taină ?

– O taină e, în orice caz, – o taină pe care zadarnic am căutat pînă acum s-o lămuresc. Harta aceasta am găsit-o pe un vechi vapor francez pe care l-am scufundat în timpul războiului, în Oceanul Atlantic. Căpitanul vasului voia să ne scufunde el pe noi, dar Jan Brike al nostru l-a ucis cu un foc de puşcă, aşa încît, cînd acesta s-a prăbuşit, a scăpat cîrma din mînă. Atunci vaporul şi-a schimbat brusc direcţia, iar noi ne-am ales doar cu spaima în cabina căpitanului, sub jurnalul de bord, am găsit harta aceasta, pe care am luat-o dintr-o simplă curiozitate. Pînă acum, însă, am încercat zadarnic să-i aflu taina.

– Pot s-o văd şi eu ? întrebă George, curios. Ştii doar că lucrurile ţinînd din trecut mă interesează şi pe mine.

– Bine, dragul meu, aşează-te la masa mea şi examineaz-o, spuse căpitanul, după o anume şovăială. Poate că taina ei e atît de simplă, încît tu o vei putea descoperi imediat. Între timp, eu voi da ordinul de plecare.

Căpitanul Farrow se ridică de pe scaun şi George îi luă locul. Acum era liniştit, căci plecase spre insula pe care se afla Sanja. Iar cît timp vor călători pînă acolo se putea îndeletnici cu studierea vechii hărţi.

Şi se apucă într-adevăr de îndată de lucru.

Pe hîrtia care părea să aibă o vîrstă respectabilă văzu întregul labirint de insule din Oceanul Pacific, din partea dinspre răsărit a Australiei. La o cercetare mai amănuntită, observă că harta originală era redesenată, căci cu toată execuţia îngrijită, la unele din insuliţe se zăreau liniile vechi, care nu fuseseră acoperite bine de cele noi.

Harta era împînzită de tot felul de litere care n-aveau nici un înţeles. Probabil că era vorba de vreun mesaj transmis pe această cale, iar autorul ei se folosise, desigur, de o scriere secretă foarte bună, de vreme ce căpitanul nu izbutise s-o descifreze în decursul anilor.

În partea stîngă, sus, era o imagine bine executată. În culori felurite, aceasta reprezenta golful unei insule, cu trei porturi speciale.

George găsi sub hartă și o foaie de hîrtie, pe care tatăl său a acoperise cu diverse cifre și litere. Bătrînul căutase să descopere cheia acelei scrieri secrete, dar fără rezultat. George avea unele noțiuni din domeniul scrierilor secrete, dar nici unul din sistemele știute de el nu se putea aplica în cazul de față. În zadar își muncea mintea, acoperind o coală întreagă de hîrtie cu tot felul de combinații, — descifrarea părea imposibilă.

Un hohot de rîs îl trezi din meditațiile sale.

— Ei, George — îi strigă tatăl său, care intrase pe furiș în cabină — a început să te pasioneze și pe tine misterul ăsta ? Stai de două ceasuri bune aici, iar în vremea asta noi am ajuns în larg și ne îndreptăm spre insula pe care trăiește Sanja. Ei, dar ia spune, băiete, ai descoperit ceva ?

— Nu, n-am înaintat nici cu un pas, tată, răspunse tînărul. Cum ai fi vrut să-mi reușească mie, cînd tu ai încercat ani de-a rîndul ? Un singur lucru pot susține, însă : inscripția nu e la fel de veche ca harta. Desigur c-ai văzut și tu că insulele sînt redesenate. Uneori se pot vedea și liniile originare.

— Bravo, George, ai spirit de observație, spuse căpitanul cu bucurie. Da, inscripția nu poate fi prea veche. Eu cred c-a fost făcută de căpitanul acela francez, care a luat taina cu sine în mormîntul marin. Probabil, în cursul vreunei călătorii prin Oceanul Pacific, a descoperit un mister pe una din insulele de acolo, — mister la care se referă această inscripție.

— Ah ! numai de-am putea să descifrăm inscripția, spuse George. Nu

crezi şi tu, tată, că imaginea asta micuţă din colţul sting are o anume legătură cu descifrarea ei ? Poate că numele insulei e tocmai cheia pentru rînduirea literelor ?

— Aşa cred şi eu, George, şi văd că părerile noastre se potrivesc. Dar acum se pune întrebarea : care din insulele astea multe poate fi cea căutată ? Cum s-o găseşti pe cea cu pricina în sumedenia asta de insuliţe de pe hartă ?

— În registrul de bord al francezului nu scria dincotro venea ? întrebă tînărul.

— Mă faci de ruşine, băiete, spuse căpitanul. Firește că scria, căci cum se putea să fie altfel ? Ultimul port în care făcuse escală a fost Tesemboco, în Guadalcanar. Insula aceasta aparţine grupului de insule Salomon.

— Oh ! tată, atunci trebuie s-o pornim într-acolo. Ia stai un pic... poate că tocmai Guadalcanar e cheia !

George se apucă imediat de lucru, încercînd să vadă dacă nu cumva izbuteşte să descopere astfel enigma — dar totul fu zadarnic.

— George, insula Guadalcanar se mai numeşte şi Gela, zise căpitanul. Ia încearcă şi aşa !

Dar nici de această dată nu obţinură vreun rezultat, iar George spuse cu mîhnire :

— Păcat ! Începusem să mă bucur. Eu zic, tată, că am putea să vizităm insulele astea. Nu ştiu de ce, dar misterul acesta a început să mă preocupe şi ceva nelămurit îmi spune că trebuie să merg într-acolo.

— Şi cu Sanja ce faci ? întrebă căpitanul, rizînd.

— Aşa e, trebuie s-o văd şi pe Sanja..., răspunse George, gîndîtor. Dar, ciudat, nu ştiu de ce mă simt mai mult îndemnat s-o pornesc spre insulele Salomon. Taina acestei hărţi mă preocupă atît de mult, încît gîndul pentru Sanja a trecut oarecum pe planul al doilea. Nu-i aşa, tată, că vom putea pleca şi într-acolo, după ce voi fi vizitat insula ? Vreau doar să mă încredinţez că Sanja e bine, sănătoasă.

— Firește că aşa vom face, dragul meu, răspunse Farrow. Harta asta m-a interesat mereu, numai că nu m-am hotărît niciodată să vizitez toate aceste insule, deoarece nu mă gîndisem deloc la ultima escală a vaporului francez. Acum nădăjduiesc şi eu că vom putea dezlega misterul hărţii. În definitiv, cercetînd cu atenţie, am putea stabili drumul urmat de vasul francez.

— În cazul acesta, acum mă voi duce la culcare, tată. Mă bucur din inimă că am pus mîna pe banditi şi le-am eliberat pe bietele fete. Abia acum se arată urmările nopţii de nesomn.

— Cred şi eu, băiete, spuse căpitanul. Dar a fost şi o vînătoare frumoasă, n-am ce zice. Culcă-te şi dormi liniştit. Te voi trezi eu cînd vom fi în apropierea insulei pe care se află Sanja.

George îi ură noapte bună părintelui său, apoi se duse să se întindă în hamac, unde adormi imediat. Numai submarinul, neobosit ca întotdeauna, se îndrepta cu iuteală spre răsărit.

În turn se aflau Rindow, primul ofiţer, şi Gerard Plundow, ajutorul de cîrmaci. Sub conducerea lor, vasul se afla în deplină siguranţă, astfel încît Farrow putea sta liniştit în cabina lui, îndeletnicindu-se cu studierea hărţii, pe-al cărei mister voia să-l descopere cu tot dinadinsul.

— Poate că iar e vorba de vreo comoară..., murmură el. George pare să aibă mare noroc în privinţa asta. El a găsit doar şi comoara aceea veche din „Gura lui Satan". Şi băiatul are desigur dreptate ! După ce voi găsi insula, al cărei golf, cu cei trei palmieri ai lui, e zugrăvit aici, voi cunoaşte şi cuvîntul care formează cheia scrierii secrete. Ei, da ! O mică plimbare

spre insulele Salomon n-ore ce strica. După cîte se spune, pe acolo își mai foc încă mendrele vînătorii de capete, deși guvernele respective tăgăduiesc cu înverșunare. Am avea prilejul să ne încredințăm cu ochii noștri dacă e ceva adevărat în toată povestea asta.

El, dar mai întîi să-i facem o mică vizită prințului Ghasno... În curînd, desigur, își va relua în stăpînire țara și voi avea în el un prieten, la care voi găsi oricînd un sprijin. Ha-ha! Micul meu George pare să se îndrăgostit un pic de mica Sanja și cred că nici ei nu-i displace băiatul. Te pomenești că iese ceva serios din treaba asta! După cîte s-or zice, prințul îl simpatizează și el pe băiatul meu. Hm! Cum mi-ar sta mie ca socru al unei prințese indiene? Dar ce nu e cu putință în lumea asta!

Rămase o clipă cu privirile pironite în gol, apoi se adînci iar în studiul hărții, care-l preocupa de atîția ani.

Somnul lui George devenise deodată agitat. Acesta se zvîrcolea prin somn, așa că Peter, care trecea întîmplător pe acolo, stătu locului, privindu-l cu îngrijorare.

– Sanja! murmură George.

Uriașul își încruntă sprîncenele de uimire, apoi zîmbi cu tîlc și clătină din cap :

– Ia te uită, vere, după cîte s-arată, băiatul ăsta e cam îndrăgostit!

Deveni însă imediat serios, căci George se ridică brusc din culcuș, și după ce-l privi fix o clipă, zise :

– E prin apropiere... trebuie să mă duc repede la tata!

Sări sprinten din hamac și trecînd în fugă pe lîngă Peter o luă spre cabina căpitanului.

Farrow era tot în compania hârtiilor sale. Cînd George dădu buzna înăuntru, bătrînul tresări uimit și privi cu spaimă la figura agitată și la ochii sfredelitori ai fiului său.

— Tată, trebuie să fie pe-aproape — spuse George, precipitat — trebuie să-l prindem !

— Pe cine, dragul meu, — ce ți s-a întîmplat ? întrebă căpitanul. Nu cumva visezi, băiatul tatii ?

George își trecu mîna peste frunte, apoi izbucni :

— Da, tată, am visat, dar presimt că visul acesta e real. Sanja, tatăl ei și oamenii săi se află într-o mare primejdie. O corabie neagră, cu pînze, l-a lovit..., dar trebuie să fie pe-aproape..

— Dar bine, băiete — rise Farrow — cum e cu putință una ca asta ? Îți închipui oare că vreun pirat îl va duce la Singapore ?

— Nu, se-ndreaptă spre răsărit, spuse George cu hotărîre.

— El bine, atunci e absolut exclus, zise Farrow rizînd. Dacă această corabie neagră, de care îndrugi tu, se află în apropierea noastră și se-ndreaptă spre răsărit, atunci ea nu putea să fi fost deja pe la insulă. Prin urmare, visul tău ți-a jucat o festă !

George nu rămase decît o clipă descumpănit. După care, spuse apăsat:

— Tată, atunci corabia osta neagră e cea care te aduce primejdia. Trebuie s-o oprim.

— Dar bine, băiete, cum aș putea opri un vas străin, bizuindu-mă doar pe ce ai visat ?!

Înainte însă ca George să albă răgazul să-i răspundă, telefonul de pe masa căpitanului țiriî prelung. Primul ofițer voia să-i facă o comunicare. Cînd Farrow duse receptorul la ureche, George se aplecă spre masă și-n felul ăsta auzi și el ce-i spunea Rindow :

— Căpitane, o corabie neagră, cu luminile stinse, a luat-o înaintea noastră. Aleargă foarte repede, pe direcția răsărit.

— Tată, asta e ! strigă George, teribil de agitat.

— Vin imediat, îi răspunse Farrow ofițerului.

— Să-l anunț pe Jan Brike, tată ?

— Dar bine, tinere, nu putem trage în ea, așa, pe nepusă masă ! exclamă căpitanul. Firește că e ceva suspect că plutește cu focurile stinse, totuși n-avem nici un drept să atacăm vasul.

Cînd Farrow și George ajunseră în turn, Rindow comunică :

— Căpitane, corabia nu se mai vede decît foarte vag, și asta la intervale. Cerul e înnorat și luna străbate doar din cînd în cînd printre nori.

Căpitanul privi cercetător spre bolta cerească. Aceasta nu prea avea o înfățișare frumoasă ; în locul luminii strălucitoare a nopților tropicale, cerul era brăzdat de nori grei, care alergau vertiginos spre miazăzi.

— Tată, uite-o acolo ! strigă George deodată. Ah ! numai să rămînem pe urmele ei !

Printr-o spărtură de nori, luna își trimitea lumina în jos. Marea era însă puțin cam agitată.

Cu mult înaintea submarinului, foarte aproape de stîncile primejdioase ale nenumăratelor insule de corali, alerga o umbră neagră. Era o corabie de mărime potrivită, care desfășura o viteză extraordinară. Luminile erau stinse, ceea ce dovedea că se afla într-o călătorie clandestină.

Aproape fără să vrea, Farrow dădu comanda pentru mărirea vitezei. Dar Plundow, timonierul, care era un meșter neîntrecut în meseria sa, spuse îngrijorat :

— Căpitane, trebuie să ne lăsăm la fund. Nu prea cunosc bine drumul printre stînci. Ne-am putea lesne împotmoli.

— Bine ! aprobă căpitanul. In cazul acesta, vom putea sparge mult mai mult viteza și rămînem la aceeași înălțime cu corabia. Dă-i drumul, Plundow!

Acesta răsuci cîrma, dar în clipa în care prora ascuțită a submarinului era îndreptată spre nord, se-ntoarse brusc înapoi. Comanda tunătoare a lui Farrow : „Repede tribord, totul gata pentru scufundare !" nici n-ar fi fost necesară pentru Plundow. Ca și Rindow, el văzuse nenorocirea venind și-și dădu imediat seama care era singură salvare.

Luna trimise din nou cîteva raze de lumină deasupra mării. Și atunci marinarii văzură că o trombă urlașă de apă se năpustea asupra lor. Trebuia să se fi produs un ciclon grozav, și dacă submarinul nu izbutea să se scufunde la timp, desigur, avea să se sfărîme de malurile insulelor apropiate.

Cu o repeziciune fantastică, oamenii se lăsară în jos, pe scară de fier. Plundow închise capacul turnului, în vreme ce pompele împingeau apa în tancurile de balast.

Nava începu să se scufunde. Farrow stătea la periscop și indică direcția. Brusc, dădu comanda de oprire, apoi spuse, în timp ce submarinul continua să se afunde :

— Așa, în ultima clipă, dar tot am scăpat ! Acum sîntem deasupra recifului de corali, pe care tocmai voiam să-i evităm. Iată-ne la zece metri adîncime. — ciclonul nu ne mai poate face nimic aici.

Peste cîteva clipe, submarinul se afla la cincisprezece metri, cînd, deodată, fu zguduit cu putere.

— Ah, am dat de fundul stîncos, spuse Farrow. Să nădăjduim că ciclonul nu va ajunge printre stînci, — altfel apa ar putea să se agite prea tare.

— Cît crezi că va trebui să rămînem sub apă, tată ? interveni George neliniștit. In vremea asta, corabia neagră ne poate scăpa... !

— E îndoielnic dacă va reuși să scape de ciclon, răspunse căpitanul. Eu cred că nu trebuie să-ți faci grijă pentru soarta Sanjei. Prea era prinsă în viltoare corabia neagră ca să mai poată ieși la suprafață. Peste vreo două ceasuri, o să ne ridicăm din nou, iar între timp marea se va mai fi liniștit puțin. Sînt sigur că vom da atunci peste epava ei.

— N-o să se scufunde, murmură George, aproape în șoaptă. Presimt că aduce primejdie mare pentru Sanja. Trebuie să ieșim cît mai repede la suprafață.

— In sfîrșit, vom vedea, dragul meu.

2. O descoperire grozavă

Submarinul începu deodată să se miște. Era ridicat în sus, apoi azvîrlit din nou pe fundul stîncos. Trupul uriaș de oțel gemea, trosnea din toate încheieturile și furia apei îl repezea cînd într-o parte, cînd într-alta.

— De necrezut ! exclamă Farrow. Ciclonul trebuie să aibă o furie și o putere extraordinare. Noroc că ne-am scufundat repede, altfel ne-am fi zdrobit de stîncile insulelor. Ei, dar acum corabia neagră e cu siguranță pierdută, George. Împotriva unui astfel de ciclon, nici cel mai bun vapor nu poate rezista.

— Și totuși, ea va izbuti să scape, tată, răspunse tînărul cu încăpățînare. Un simțămînt nelămurit îmi spune că Sanja se află într-o mare primejdie și sînt convins că această corabie e pricina. Cînd crezi că vom putea porni mai departe ?

— Ciclonul pare să fie neobișnuit de puternic, spuse căpitanul cu serio-

zitate. Vor trece cîteva ceasuri bune pînă să se potolească marea. Nu putem cuteza să ieşim prea deweme la suprafaţă, căci vîrtejurile ne-ar împinge imediat spre cea mai apropiată insulă. Gîndeşte-te numai că pînă şi la adîncimea asta şi tot resimţim toanele mării dezlănţuite.

– Căpitane, interveni Rindow, eu cred că apa se va linişti repede. Peste două sau trei ceasuri, vom putea ieşi la suprafaţă.

Dar, chiar în clipa următoare, submarinul fu zguduit cu şi mai multă furie, iar Farrow zise :

– Vedeţi, asta e cel de-al doilea ciclon, şi pare să-l întreacă în forţă pe cel dinainte. Noroc că vasul nostru are o stabilitate foarte bună, altfel tare mă tem c-am fi dat de dracu !

– Din fericire, se pare că stăm pe o stîncă destul de netedă, îşi dădu cu părerea primul inginer, Hagen. Doc-ar fi fost una ascuţită, de coral, atunci ne-ar fi găurit cu uşurinţă vasul. Adu-ţi aminte, căpitane, de noaptea aceea cu furtună, din Canalul Minecii, în apropiere de coasta engleză, cînd timp de cîteva ore în şir am fost zvîrliţi de stînci.

– Mda, asta a fost în 1917, răspunse Farrow. Şi-atunci am avut noroc, căci stînca de care eram azvîrliţi era netedă. Dar ne aflam la numai cinci metri sub apă. Acum, însă, după cîte se vede, ciclonul e de o furie nemaipomenită, dacă poate ajunge pînă la adîncimea asta. Şi, pe de altă parte, sînt convins că misterioasa corabie neagră s-a zdrobit de mult de vreuna din stînci.

– Nu, tată, a scăpat cu bine de furia ciclonului, spuse George cu aceeaşi hotărîre de mai înainte. Să facem tot posibilul şi să ieşim cît mai repede la suprafaţă, îndreptîndu-ne spre insula pe care trăieşte Sanja.

Peter şi Plundow, superstiţioşi ca toţi marinarii, îşi făcură nişte semne cu tîlc. Amîndoi erau convinşi că fiul căpitanului lor nu se-nşela deloc în presimţirile sale, că acea corabie neagră nu putea fi scufundată de ciclon şi că echipajul ei era nemuritor...

– Ai văzut-o, Gerard ? îl întrebă uriaşul pe timonier.

– Da, Peter, răspunse Plundow, întunecat, şi ştiu şi ce-ai vrut să înţelegi prin întrebarea ta... Desigur că nu voi mai fi mult timp printre voi...

Peter dădu cu tristeţe din cap şi-i măsură cu privirea pe căpitan, pe George şi pe primul ofiter.

– Da, da, – continuă Plundow, cu voce joasă –, nici eu nu voi mai fi multă vreme printre voi. Ehei, camarade, frumoase timpuri am apucat noi împreună !

Peter întoarse capul mormăind ceva. Inima lui bună se potrivea cu trupul său de uriaş, şi el era acum convins că nu-l va mai vedea mult timp pe scumpul său George. Se hotărî de aceea să fie cu şi mai mare băgare de seamă, ba chiar să-şi dea şi viaţa, dacă prin aceasta l-ar fi putut salva pe George din vreo primejdie.

Căpitanul Farrow nu se uitase prea atent la cei doi marinari, căci altfel ar fi ghicit cauza mîhnirii lor vădite. Se întoarse spre fiul său şi-i spuse :

– Fii liniştit, dragul meu George, şi du-te la culcare. Deocamdată, trebuie să mai rămînem aici unde sîntem, dar îţi făgăduiesc să ieşim la suprafaţă de îndată ce va fi posibil şi să pornim cu toată viteza spre insula Sanjei. Te asigur că o vei regăsi veselă şi sănătoasă, iar corabia neagră se va fi sfărîmat desigur, pe aici, prin apropiere.

George clătină însă din cap şi zise :

– Nu, tată, presimt că nu este aşa. Dar, ai dreptate, voi încerca să adorm. Acum nu putem întreprinde nimic, iar mai tîrziu voi avea, probabil, nevoie de toate forţele mele.

După plecarea tînărului, căpitanul Farrow clătină din cap şi-i spuse încetişor lui Rindow :

– E ciudat cum se moștenesc unele însușiri. Bunică-mea avea darul de a prevedea multe lucruri. Era, ca să zic așa, un fel de clarvăzătoare. Și același lucru se întîmplă și cu George al meu. Și ăsta ar putea fi un motiv să încercăm să ieșim cît mai repede la suprafață.

– Hm ! De auzit, am mai auzit și eu de oameni de ăștia, clarvăzători, cum li se zice, spuse primul ofițer, dar trebuie să mărturisesc că mie nu prea îmi intră în cap așa ceva. Cu alte cuvinte, crezi într-adevăr, căpitane, că George are dreptate ? Dacă-i așa, aș vrea să știu cum ar fi putut scăpa nevătămată corabia din ciclonul ăsta ? Pare cu neputință, și ar trebui să fie ceva necurat la mijloc.

– Ei, dragă Rindow, rise căpitanul, nu cumva ai devenit și dumneata superstițios, ca toți marinarii ? Nu te face de rîs, dragul meu ! Corabia asta neagră o fi vreunul din vasele acelea misterioase, care au apărut în apele acestea în vremea de după război, și care servesc la tot felul de scopuri suspecte. Căpitanul unei astfel de corăbii, cred eu, cunoaște bine toate drumurile pe apă de lîngă coaste și din mijlocul labirinturilor stîncoase. În afară de asta, o fi făcut destule călătorii prin mările acestea pentru a-și fi putut da seama imediat de pericolul ciclonului. Probabil că s-a refugiat în vreun golf apropiat, unde poate aștepta trecerea furtunii. Doar știi și dumneata, Rindow, că astfel de ascunzători se află cu duiumul pe aici.

– Firește, căpitane, aprobă primul ofițer, în privința asta se poate să ai dreptate, iar dacă George al dumitale a moștenit darul străbunicii sale atunci putem fi siguri că vom revedea misterioasa corabie. Mi-ar părea însă nespus de rău dacă i s-ar întîmpla într-adevăr ceva micuței prințese indiene.

— Da, ar fi foarte regretabil, aprobă Farrow — ar fi o lovitură dureroasă pentru biețul George. Cred că Sanja aceasta îi e dragă ; dar împotriva destinului nu putem face nimic. Rămîi dumneata aici, Rindow, mă duc să mă odihnesc și eu un pic. Peste două ceasuri vin să te schimb.

Submarinul stătea complet nemișcat atunci cînd căpitanul veni să-l schimbe pe primul ofițer. Mai schimbară cîteva cuvinte, apoi căzură de acord să mai aștepte măcar o oră pînă la ridicarea la suprafață. Chiar dacă ciclonul trecuse de mult, marea tot nu se putuse liniști atît de repede.

Farrow se duse să controleze cele două santinele, prilej cu care trecu și pe lîngă hamacul lui George. Spre deosebire de cum îl era obiceiul, tînărul părea foarte neliniștit. Se zvircolea cînd într-o parte, cînd într-alta, bătea aerul cu pumnii și rostea cuvinte întretăiate. Atîta doar putu auzi desluși ; „Sanja", și apoi : „corabia neagră".

Clătinînd din cap, Farrow își continuă rondul. Se întoarse cu gîndul la bunică-sa, care prevăzuse întotdeauna, cu exactitate, tot ceea ce avea să fie de o mare însemnătate pentru dînsa. Acum era îngrijorat pentru fiul său. Să-i fie sortite oare mari nenorociri ? Să fie oare tînără și frumoasa prințesă amenințată de corabia cea neagră ?

Peter stătea de veghe la prora submarinului. Căpitanul observă imediat că uriașul era foarte neliniștit și gînditor în același timp. El mai văzu și privirea tristă pe care credinciosul servitor o ațintea asupra lui și-i spuse deodată :

— Ce-i cu tine, Peter ? Te uiți la mine de parc-aș fi un condamnat la moarte ?

— Sfîrșitul nostru e în mîinile Domnului, răspunse uriașul. E bine să fim însă pregătiți pentru drumul de veci și să nu luăm în rîs semnele care ni se arată !

— Ehei ! exclamă Farrow, surprins, dar asta sună un pic cam misterios. Aha ! acum încep să pricep ! Firește, Gerard Plundow, cu superstițiile sale, o fi făcut cine știe ce comedie din corabia cea neagră ! Numai că, dragul meu Peter, lucrurile se vor petrece cu totul altfel de cum gîndiți voi. Căpitanul îi împărtăși lui Peter care-i părerea lui cu privire la corabie și încercă să-l liniștească. Uriașul păru convins numai pe jumătate, dar chipul lui se înseninâ totuși, atunci cînd căpitanul sfîrși de vorbit, iar el îi zise :

— Dacă e-ntr-adevăr așa, domnule căpitan, atunci echipajul corăbiei negre să se ferească de mine. Vai și-amar de ei, dacă vor cuteza să-i facă ceva domnului George !

Și spunînd aceasta, își întinse brațele-i vînjoase, ca și cum ar fi avut de pe acum în fața lui un dușman nevăzut. Îngrijorarea sa de pînă atunci dispăru în mare parte, drept care continuă :

— Îi voi purta eu de grijă domnului George ! Și nu vor putea să-l facă nici un rău !

— Asta o știu eu prea bine Peter. Tu ești un om credincios și viteaz, spuse Farrow cu căldură. Probabil că vom avea de înfruntat o luptă grea, dar dacă vom porni cu încredere, vom izbîndi.

Căpitanul se despărți de Peter și se îndreptă spre cabina sa. Harta cea veche era încă întinsă pe masă. Farrow o privi cîteva clipe, apoi o împături și o puse într-un dulăpior de oțel din perete.

— Sînt curios să știu ce va ieși din toată afacerea asta..., murmură el. Poate c-ar fi fost mai bine dacă nu i-aș fi spus nimic lui George. Se pare că băiatului îi e dat într-adevăr să guste parte de aventurile cele mai primejdioase. Ei, dar acum e prea tîrziu!

Se apropia timpul cînd Farrow hotărîse ca submarinul să se ridice la suprafață. Acționă soneria și în cîteva minute întregul echipaj avea să fie pe picioare, gata să purceadă la cele necesare.

Cînd vasul începu să se ridice încetişor, George se afla deja în cabina de comandă. Masa părea să fi fost încă destul de furioasă, căci atunci cînd vasul se ridicase la cinci metri de suprafaţă, acesta începu să se clatine şerios.

– Hm ! făceam poate mai bine dacă mai aşteptam puţin, spuse Farrow, privind prin periscop. – Aş vrea să mă văd odată ieşit din labirintul ăsta de stînci !

Cînd turnul submarinului atinse oglinda apei, Farrow comandă să se dea presiune maximă motoarelor, fiindcă altfel valurile ar fi azvîrlit vasul în coasta celei mai apropiate insule.

Timonierul Gerard Plundow trebui să dea dovadă de toată îndemînarea de care era în stare. Era vorba să aducă vasul în larg, strecurîndu-se printre stîncile primejdioase, iar pentru aceasta fu necesară toată experienţa bătrînilor marinari.

Cînd în cele din urmă izbutiră să ajungă în larg, chipurile oamenilor din turn erau pline de sudoare.

– George, de-abia mîine la prînz vom fi pe insulă, îi spuse căpitanul fiului său. Aşa că, du-te liniştit şi te culcă. Dacă se va petrece vreun lucru mai deosebit, o să te trezesc eu, n-ai grijă !

Tînărul era într-adevăr obosit. Cîtă vreme submarinul se aflase sub apă, somnul lui nu fusese prea odihnitor. Acum, cel puţin, erau în drum spre insula Sanjei, şi el se simţea mult mai liniştit. De aceea, cînd se întinse din nou în hamacul său, se cufundă imediat într-un somn adînc.

Se trezi, simţindu-se zgîlţîit de umăr. Era Peter, care-i spuse rizînd :

– Ai dormit bine, George. E aproape de amiază şi într-o jumătate de oră vom ajunge la insulă.

Tînărul sări imediat din culcuşul său şi în cîteva minute fu şi îmbrăcat. Înbucă în grabă cîte ceva din bunătăţile aduse de Peter, apoi urcă în turn.

– Asta zic şi eu somn, George ! îi spuse şi tatăl său, tot rizînd. Uite, acum o cotim pe canalul care duce înspre partea de sud a insulei.

Soarele strălucea cu putere pe deasupra unei mări liniștite. Pe ambele maluri ale canalului, palmierii erau scăldați în lumina ocean ouriu și privelișteа era de o măreție neasemuită.

George se simți însă cuprins deodată de un sentiment apăsător, pe care nu și-l putea explica nicicum. O teamă grozavă pentru Sanja puse stăpînire pe el, și-i spuse cu un glas rugător tatălui său :

— N-ai vrea să pui în mișcare compresoarele, tată ? Trebuie să ajung cît mai repede în valea dintre stînci. Neliniștea mea pentru soarta Sanjei a atins culmea.

Farrow se uită la el cu uimire. Dar cînd văzu privirea rugătoare din ochii mari ai băiatului, aprobă doar din cap și dădu comanda pentru sala mașinilor.

În clipa următoare, submarinul o porni ca o săgeată.

Canalul fu străbătut imediat și vasul intră în scobitura largă, la capătul căreia se afla, închis de un șirag de stînci, golful. Aici, prințul Ghasna pusese să se execute o deschizătură tăinuită, prin care vasele mai mici se puteau strecura în golf.

De pe stînca dreaptă, care se ridica la capătul golfului, se făcea o cărăruie șerpuitoare ce ducea pînă la locul unde George avusese aventura aceea cu pantera neagră.

Cînd submarinul se apropie de zăgazul de stîncă, Farrow puse în funcțiune sirena. În urma acestui semnal, prințul Ghasna nu va întîrzia să-și facă apariția, pentru a lăsa liberă intrarea.

Numai că timpul trecea și sus, pe stîncă, nu se arăta nimeni. Farrow repetă semnalul de mai multe ori. În cele din urmă, George spuse :

— Tată, presimțirea mea nu m-a înșelat. Aco'o s-a petrecut ceva înfricozitor. Hai să dăm drumul unei bărci de aluminiu și s-o pornim pînă la zăgaz.

Căpitanul dădu imediat ordinul cuvenit și de îndată Peter lăsă barca la apă, după care o porniră la drum.

În barcă urcaseră Farrow, George, doctorul Bertram și Peter. Cînd ajunseră la peretele stîncos, George sări cel dintîi pe mal și se repezi în sus, pe cărăruia cea șerpuită. Stăpînit de sentimentul unei primejdii apropiate, el își ținea pistoalele pregătite, și-n mîna stîngă strîngea cu putere minerul prețiosului pumnal pe care i-l dăruise Sanja. Era arma cu care omorîse pantera neagră.

O luase cu mult înaintea celorlalți, fără să mai țină seamă de cuvintele de prevedere pe care tatăl său nu înceta să i le strige din urmă. Trebuia s-ajungă cît mai repede sus și să-și arunce o privire spre valea stîncoasă.

Cu încălțămintea ușoară pe care o purta, putea alerga fără să i se audă pașii și putea fi atent la cel mai mic zgomot. Firește că n-ar fi putut auzi și apropierea vreuneia dintre fiarele care populau valea dintre stînci, tigru sau panteră neagră.

Cînd ajunse în vîrful peretelui stîncos, auzi un zgomot. Era ca și cum un obiect de fier ar fi atins piatra. Putea fi chiar prințul Ghasna, care venea acum să deschidă stăvilarul, pentru a lăsa liberă trecerea submarinului.

Totuși, George se hotărî să fie cu băgare de seamă. Trase repede pistolul din buzunar și înaintă cu precauțiune. Cînd fu aproape de capătul potecii, văzu o umbră care cădea peste marginea peretelui de piatră. Era un cap de om și, în clipa următoare, în fața tînărului se ivi un băștinaș.

Uriașul războinic avea drept îmbrăcăminte doar un șort petrecut pe dinainte. Își înfășurase însă mijlocul cu un brîu de piele, de care atîrnau două pistoale și un cuțit. În mînă avea o pușcă modernă, sistem „Mauser".

Cînd îl văzu pe George atît de aproape de el, nu se sperie deloc. Trase însă pistolul din dreapta și-l îndreptă spre el.

Dar George l-o luă înainte, și în clipa în care-l zări pe războinic, fu sigur că prințul Ghasna fusese atacat de băștinașii de pe țărmul nordic al insulei. Temerile sale se adeveriseră, și cuprins de o furie fără margini și îngrijorat de soarta Sanjei, scoase revolverul și trase.

Omul rămase cîteva clipe nemișcat, apoi se prăbuși la pămînt. Glonțele lui George îl loviseră la rădăcina nasului.

Farrow, doctorul și Peter alergară acum în grabă la fața locului. George rămăsese lîngă mort și se uita la armele moderne ale acestuia. De unde să fi pus mîna sălbaticul pe ele ?

Și deodată îi trecu prin minte că acesta ar mai putea avea tovarăși, care să-l atace la rîndul lor. Străbătu în fugă distanța care-l mai separa de vîrf și dintr-o singură săritură își făcu vînt de-partea cealaltă a peretelui de stîncă.

Priveliștea care i se înfățișă era îngrozitoare : de pe locul unde fuseseră casele de lemn ale prințului și ale oamenilor săi, acum se înălțau spre cer nori deși de fum.

Așadar, băștinașii atacaseră într-adevăr sălașul tăinuit, îi omoriseră pe indieni și incendiaseră clădirile.

George rămase încremenit, cu ochii pironiți în jos. Tresări însă speriat atunci cînd simți o mînă grea, care i se lăsase pe umăr... Era Peter, care se uita la el cu tristețe.

3. Dușmanii

Peter ! Peter ! presimțirile mele s-au adeverit ! se tînguia George, disperat. Oh ! au ucis-o pe Sanja ! Vino repede, trebuie s-o răzbunăm !

Și făcînd niște sărituri mari coborî pe cărarea cea îngustă. Era destul de riscant să te avînți în felul acesta pe drumul acela șerpuit. Un singur pas greșit și George ar fi nimerit în prăpastie.

În zadar îl strigau din urmă Peter și căpitanul Farrow. George nu mai auzea nimic, toată străduința lui era să ajungă cît mai repede în vale.

Peter își dădu seama că nimic nu-l mai putea opri pe tînăr. Cu tot trupul său de uriaș, el era destul de sprinten, așa că se luă după el, fără a-l pierde o clipă din ochi.

Căpitanul și doctorul Bertram începură și ei să alerge cît îi țineau picioarele. După cîtă se putea deduce, grosul trupei atacatorilor se afla jos, în preajma caselor care ardeau. Dacă George avea să cadă în mîinile lor, aceștia aveau să-l ucidă pe loc.

În teama lui nebună pentru soarta Sanjei, George nu se mai gîndea deloc la primejdiile care-l pîndeau pe el. Înainte de a ajunge la locul sinistrului, trebuia să mai străbată o porțiune de junglă, pe unde se aflau fiarele sălbatice.

Pe două din aceste temute animale avusese prilejul să le cunoască și numai cu greu scăpase de labele mortale ale panterei negre.

Dar amintirea acelei aventuri îi pierise acum cu totul din minte, căci nu mai simțea decît o grijă nețărmurită pentru Sanja și o ură de moarte împotriva acelor ticăloși care atacaseră sălașul prințului indian.

Peter ajunsese la numai douăzeci de metri de George, cînd acesta se făcu nevăzut într-unul din desișurile din apropiere. Un sentiment de teamă puse atunci stăpînire pe inima credinciosului servitor, căci se gîndi imediat la primejdioșii locuitori ai junglei. Era posibil ca fiarele să se fi speriat totuși de zgomotul atacului și de incendierea bungalow-urilor, dar nu era mai puțin adevărat că toate cele întîmplate le-ar fi putut și întărîta totodată.

Ajuns la șes, Peter începu să alerge și mai repede. Dacă George avea să scape teafăr din junglă, atunci cînd va da cu ochii de băștinași, va avea desigur de furcă.

Pașii de uriaș pe care-i făcea îl apropiară de tînăr, și-n cele din urmă îl zări, chiar în clipa cînd trecea de un cot al drumului.

George alerga atît de repede, încît nici nu mai lua în seamă la piedicile ce i s-ar putea ivi în cale. Gonea mînat de un singur gînd : s-o salveze pe Sanja, dacă mai era cu putință.

Și deodată se poticni de o rădăcină groasă, pe care n-o observase. Se lovi atît de rău, încît căzu la pămînt, în nesimțire.

În primul moment, Peter se sperie îngrozitor, dar apoi își dădu seama că întîmplarea aceasta îi salvase lui George viața ; căci doar la o clipă după ce tînărul se prăbușise la pămînt, dintr-un tufiș din apropiere își făcu apariția un tigru de o mărime neobișnuită.

Cînd zări făptura aceea nemișcată din fața ei, fiara se opri locului, căci săritura ei fusese destinată unei prade care alerga. Dacă nu s-ar fi prăbușit, George ar fi fost pierdut, căci tigrul l-ar fi înhățat cu siguranță altfel.

Așa însă, fiara se oprise lîngă el, oarecum descumpănită. În clipa următoare, Peter și intervenise.

Înainte ca tigrul să-l fi observat, el își trase pistolul de la brîu, îi țintì capul, după care trase două focuri, cu iuțeala fulgerului.

Se afla doar la doi metri de el, așa că de la această distanță, gloanțele sale nu puteau da greș. Tigrul scoase cîteva răgete înfiorătoare, sări în aer înfuriat, dar se prăbuși imediat pe spate.

Bătînd aerul cu labele puternice, smulse frunzișul din jurul său ; Peter își dădu repede seama că fiara nu fusese lovită mortal.

Apoi, cînd ridică din nou arma, observă că George începuse să se miște. Furiosul animal se afla la numai doi metri în spatele lui și Peter se cutremură la gîndul că tînărul, fără să-și dea seama, s-ar putea rostogoli pînă-n apropierea lui.

În aceeași clipă, tigrul se zvîrcoli cu turbare și sări în aer. Peter îi trimise alte două gloanțe în cap, dar fiara era pregătită acum să se năpustească asupra lui.

Peter părea pierdut, căci între timp se apropiase la numai patru

metri, iar tigrul, dintr-o singură săritură, l-ar fi putut sfîșia. Și atunci, ca prin minune, se auziră alte două împușcături.

Ce se-ntîmplase ?

George sesizase imediat situația disperată în care se găsea bătrînul lui prieten și, cu pistolul căruia, în ciuda căderii, nu-l dăduse drumul din mînă, trăsese două gloanțe.

Tigrul fu lovit și din spate, ambele gloanțe pătrunzîndu-i în corp. Peter se aruncase instinctiv în tufișul din apropiere și în imediata lui vecinătate trupul fiarei se prăbuși, se zvîrcoli cîteva clipe, apoi se-ntinse cît era de lung.

Respirînd ușurat, Peter se furișă afară dintre ramuri, îi zîmbi lui George, apoi rid-că pistolul și trase. Gloanțele trecură pe lîngă corpul tînărului, se auzi un pocnet înăbușit, apoi un horcăit scurt și-o bufnitură.

Revenindu-se repede, speriat, George văzu lîngă el un băștinaș, îmbrăcat tot numai cu un șorțulet, dar înarmat, ca și celălalt, cu pistoale și pușcă „Mauser".

În mîna dreaptă încă mai ținea încleștat un pistol, dovadă că intenționa să l ucidă pe George pe la spate. Numai că glonțul lui Peter, care-l nimerise în creștet, îi zădărnicise vicleanul său plan.

În clipa următoare, uriașul ajunse lîngă George.

— Să i așteptăm pe rapitan și pe doctor — spuse el, gîfîind — mi e teamă că acum vo. veni și ceilalți băștinași încoace. Împușcăturile s-ar fi putut să le atragă atenția

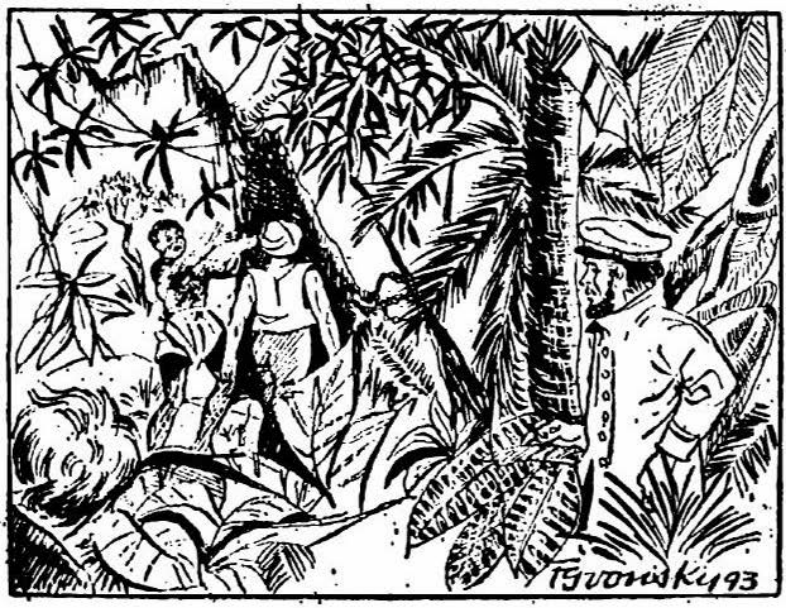

Dc-abia dacă rostise cuvintele acestea şi, cam la vreo opt metri de el, se şi ivi chipul unui alt sălbatic. Şi chiar în aceeaşi clipă, acesta trase un foc din pistolul pe care-l avea deja pregătit, apoi dispăru cu iuteala fulgerului, după coliturâ.

Glonţul său trecu însă pe deasupra capetelor lui George şi Peter, dar nici gloanţele cu care aceştia îi răspunseră nu-şi nimeriră ţinta.

Îl auziră în schimb pe sălbatic scoţînd nişte strigăte ascuţite, lucru care-l făcu pe Peter să spună îngrijorat :

– George, aş fi de părere că e mai bine să ne întoarcem, căci, dacă nu mă-nşel, îşi strigă tovarăşii. Chiar dacă ne-ar veni în ajutor, şi doctorul şi căpitanul, împotriva unor forţe mari nu putem face mai nimic.

– Dar trebuie să aflu ce s-a-ntîmplat cu Sanja, Peter ! exclamă tînărul, cu disperare. Vino, trebuie să mergem înainte. Sălbaticii vor lua-o la sănătoasa cînd or vedea cum tragem noi.

– George, eu zic să fii cuminte şi cu băgare de seamă ! îl sfătui Peter. N-are nici un rost să ne jertfim zadarnic şi fără nici un folos pentru Sanja. După cum tu însuţi ziceai, pe ea o ameninţă doar corabia neagră, ceea ce înseamnă că sălbaticii n-au omorît-o. Dă crezare visului pe care l-ai avut, George, fii convins că Sanja e încă vie şi procedează cu cap.

Peter îl cuprinse pe tînăr de braţ, şi se părea că reuşise să-l convingă, cînd, deodată, la depărtare de ei, dinspre bungalow-uri se auzi un strigăt clar şi răsunător :

– George ! George !

– Sanja, e Sanja ! ţipă tînărul, în culmea bucuriei.

Şi smulgîndu-se din strînsoarea lui Peter, o luă la fugă de-a lungul cărării, spre locuinţele care ardeau.

■ În româneşte de LIA HARŞU

(Va urma)

Serial senzațional 10.

Pentru prima oară în românește
seria completă

În ghearele primejdiei (II)

Peter privi imediat în urmă, apoi, văzîndu-i pe căpitan și pe doctor apropiindu-se, alergă după George.

După ce trecu de cotitura după care dispăruse tînărul, Peter îl văzu pe acesta cam la vreo zece metri înaintea sa. Scoase și cel de-al doilea revolver și alergă atît de repede, încît bătrînul servitor nu se putea ține de el.

— La seamă ! răcni Peter deodată.

Văzuse niște siluete care alunecau ca niște umbre de-a curmezișul drumului. Deși George era conștient de primejdia ce-l amenința, continua să alerge într-un mod atît de necugetat.

În tufișurile de pe ambele laturi ale drumului se auzi trosnet de crengi. Văzuse cît de bine înarmați erau insularii și constatase că se pricepeau deminune să-și folosească armele.

O liniște ciudată puse stăpînire pe el. Sonja îl strigase, prin urmare trăia, iar el avea s-o salveze. Dar pentru asta nu trebuia să procedeze usuratic și fără un plan bine stabilit.

Se răsuci imediat pe călcîie și sări înapoi. Instinctiv, își dădu seama că era mai bine să rămînă împreună cu Peter și să aștepte sosirea tatălui său și a doctorului, dacă voia să nu cadă pradă acelor dușmani violenți, care, după cîte se părea, aveau de gînd să i impresioneze.

Dar aproape că era prea tîrziu. Cînd fu doar la cîțiva metri de Peter, care se oprise în loc, din tufișuri se ivîră niște făpturi întunecate, care se repeziră spre el. George trase fulgerător, auzi țipete, apoi sălbaticii se porniră și ei să tragă : simți o lovitură grea peste mîna dreaptă și, spre marea lui spaimă, cineva îi smulse revolverul.

Din fericire, nu fusese rănit, așa că își trase repede pumnalul dăruit de Sanja și lovi cu sete în grămada din apropierea lui. În același timp trase două gloanțe și spre stînga, căci sălbaticii se năpusteau și dintr-acolo asupra lui.

Pumnalul său nu dădu greș, căci urlașul care-l atacase se prăbuși la pămînt, horcăind. Și gloanțele trase avură efect, doborîndu-l pe un alt dușman. Ceilalți se dădură înapoi și atunci se auziră împușcături repetate, trase de căpitanul Farrow, doctorul Bertram și Peter.

Răcnind înfiorător, sălbaticii dispărură repede în tufișuri. Deși erau bine înarmați, nu păreau a fi prea curajoși și nu se așteptaseră ca dușmanul să fie de temut.

Trei din ei rămaseseră întinși pe cărare, iar alții se prăbușiseră prin tufișuri. George se apropie de cadavrul unuia dintre ei ; șorțul împodobit cu scoici al acestuia dovedea că deținuse un rang mai înalt. Și cum unul din revolverele lui George se deteriorase după ultima împușcătură, tînărul se aplecă asupra cadavrului și-i smulse revolverul aflat la brîu.

Cu aceeași ocazie căzu și o hîrtiuță, pe care George o văzu, aproape fără să-și dea seama, în buzunar. Apoi se întoarse grăbit pe drumul de pe care venise.

– Bravo, George ! îl strigă tatăl său. Te-ai purtat ca un viteaz şi-ai dovedit şi prudenţă în acelaşi timp. Peter mi-a spus că Sanja te-a chemat. Sînt sigur, dragul meu, că dacă şi de aici înainte vei fi la fel de chibzuit vei reuşi s-o eliberezi pe fiica prinţului. Dar acum trebuie să ne sfătuim ce avem de făcut. E prea primejdios să ne apropiem de sălbatici. Diavolii ăştia sînt de o viclenie fără pereche. Prin urmare, trebuie să ne înapoiem.

De jur-împrejurul celor patru oameni cutezători izbucniră nişte flăcări înfiorătoare. La o mică depărtare de cărăruie, sălbaticii incendiaseră tufişul. Înaintea lor se ridicau de asemenea nori grei de fum, din care ţîşneau limbi mari de foc. Locuinţele indienilor trebuie să fi căzut de mult pradă flăcărilor, căci acum vilvătaia cuprinsese şi livezile, iar focul ajunsese pînă în' junglă.

Căpitanul Farrow nu mai zăbovi mult pe gînduri, şi cu sărituri uriaşe luă drumul înapoi ; ceilalţi îl urmară şi ei pe dată, căci îşi dădeau seama că singura lor salvare era să ajungă la peretele de stîncă şi să treacă de partea cealaltă.

Dar nici duşmanii lor nu se lăsaseră : doborînd copăceii din tufiş, le dăduseră foc, prăvălindu-i de-a curmezişul cărării. Făcînd nişte salturi de uriaş, căpitanul trecu peste piedicile aprinse, dar fu înhăţat pe loc de nişte braţe puternice şi trîntit la pămînt. Mai avu doar răgazul să scoată un strigăt de avertizare pentru ceilalţi, apoi primi o lovitură puternică în cap. Ameţit, simţi totuşi cum era ridicat şi dus pe sus, după care îşi pierdu cunoştinţa.

Peter înţelesese bine strigătul stăpînului său şi încordîndu-şi puterile reuşi s-o ia înaintea lui George şi a doctorului. Trecu al doilea peste crengile aprinse. Fu înhăţat şi el de cîţiva sălbatici, dar nu se lăsă doborît.

Duşmanii săi se împrăştiară în toate părţile. Iar cînd Peter se văzu puţin mai liber, începu să tragă în dreapta şi-n stînga.

George fu cel de-al treilea care sări peste baricadă şi avu răgazul să tragă şi două gloanţe asupra agresorilor, care dispărură fulgerător în tufiş. După cîteva clipe, în urma lor izbucniră flăcările. Pentru a zădărnici o urmărire imediată, retrăgîndu-se, dădeau foc junglei în spatele lor.

– Peter, unde e tata ? întrebă George, uitîndu-se îngrijorat în jur.

– O fi luat-o înainte, zise doctorul Bertram, care sărise şi el acum peste bariera de foc. Grăbeşte-te, George, căci altfel nu vom mai putea trece din cauza flăcărilor !

Peter nu stătu mult pe gînduri. Îl prinse pe George de braţ şi-l tîri după el. Deşi îl îngrijora şi pe el soarta căpitanului, trebuia să se gîndească mai întîi la siguranţa propriilor lor vieţi.

Nădăjduia că bunul său căpitan izbutise să şi-o salveze pe a sa, dar se temea totodată ca sălbaticii să nu-l fi răpus, după ce îl luaseră cu ei.

Ajunseseră, în sfîrşit, pînă la bucata de junglă, dar nu trebuiau să zăbovească deloc, căci vîntul împingea marea de foc înaintea lor, iar animalele sălbatice începuseră să-şi facă apariţia din tufişuri...

– Peter, unde e tata ? strigă George pentru a doua oară, şi încercă să se smulgă din strînsoarea de fier a uriaşului.

Dar credincîosul servitor îl ţinea zdravăn, şi-n timp ce-l trăgea după el, îi spuse :

– George, fii tare ! Tatăl dumitale, bunul nostru stăpîn, a căzut în mîinile sălbaticilor. Doar ai auzit strigătul lui ! L-au prins cînd sărea peste baricada de foc. Dacă l-ar fi ucis, trebuia să dăm de trupul său. N-am găsit însă nimic, ceea ce înseamnă c-a fost numai ameţit şi tîrît de-acolo. Acum se impune mai întîi să ne păstrăm sîngele rece, George, şi să chibzuim bine la ceea ce facem.

– Şi ce-i de făcut ? strigă George, cu disperare. Ar trebui să ne-ntoarcem...

— In oceanul acela de flăcări ? întrebă Peter cu un glas mustrător. Nu, George, căci asta ar fi curată sinucidere. Singura posibilitate de a-l salva pe căpitan şi pe fiica prinţului este de a înconjura cu submarinul insula, pentru a ataca dinspre nord satul sălbaticilor. Acolo îi vom găsi şi pe prizonieri.

— Ai perfectă dreptate, Peter ! strigă tînărul, plin de speranţă. Repede, trebuie să ne grăbim. Şi totuşi mă tem că vom ajunge prea tîrziu... Iar visul meu cu corabia neagră se va adeveri. Gîndeşte-te, Peter, ce bine mai erau înarmaţi sălbaticii ! Şi eu sînt convins că în spatele lor se află căpitanul corăbiei negre...

— Tot ce se poate, interveni doctorul Bertram, doar măcar aşa putem nădăjdui că-i vom găsi vii pe prizonieri.

Peter şi George străbătuseră cam vreo douăzeci de metri pe cărarea şerpuită ce ducea la deal. Cînd întoarseră capul, zăriră doi tigri care ieşeau chiar atunci din junglă, uitîndu-se în jur. Cerbi şi porci sălbatici goneau zăpăciţi pe la poalele stîncii. Cele două fiare măsurau însă liniştite împrejurimile, apoi îşi aţinteau ochii lor scînteietori asupra celor trei, care alergau în sus, pe stîncă.

— Repede ! Repede ! strigă doctorul Bertram. O s-o apuce şi ei tot pe drumul ăsta, iar celelalte sălbăticiuni îi vor urma.

Fugarii îşi dublară eforturile şi alergară cît îi ţineau picioarele.

4. Lupta cu sălbaticii

Cînd ajunseră la prima cotitură a potecii, se uitară îndărăt şi văzură cu groază că unul din tigri începuse să urce cărarea. Nu va şovăi decît puţine clipe, apoi îşi va învinge teama şi se va repezi în sus, urmat de tovarăşul său şi de celelalte fiare. Căci la marginea junglei mai apăruseră acum încă trei tigri, apoi cerbi şi mistreţi, şi după cîteva clipe şi o pereche de pantere negre.

— Sînt tigri javanezi, îşi dădu cu părerea doctorul Bertram.

Nici chiar în situaţia primejdioasă în care se aflau, el nu putea trece peste faptul că era naturalist, stabilind imediat tipul cărora îi aparţineau.

Pe urmă, o rupse şi el la fugă, pe urmele celor doi, care l-o luaseră bine înainte.

Sub soarele acela arzător, bieţii oameni trebuiau să facă nişte sforţări uriaşe, alergînd la deal pe-un drum atît de îngust. Se mai adăugau la asta şi fumul şi dogoarea junglei în flăcări care se simţea pînă la ei.

Dar cînd fugarii ajunseseră la a doua cotitură şi străbăteau în goană şi ultima parte a potecii, îi zăriră venind de jos, în salturi uriaşe, pe cei doi tigri văzuţi mai întîi. În spatele lor alerga un cerb foarte mare, urmat de un mistreţ, iar ceva mai jos, o panteră neagră, aşteptîndu-şi perechea.

Cei trei oameni priviră o clipă tabloul acela înfiorător, apoi începură să alerge cu şi mai multă îndîrjire. Trebuia să ajungă în vîrful peretelui de stîncă înainte ca primul tigru să se apropie.

— Ce-ar fi să tragem în ei ? întrebă George gîfîind.

— Sînt prea mulţi, răspunse Peter. Mai avem cîţiva metri şi ajungem sus.

Dar tocmai ultima parte a potecii era şi cea mai grea de străbătut şi numai după nişte sforţări de neînchipuit, cei trei oameni, aproape istoviţi, izbutiră să ajungă sus.

Doctorul Bertram văzu atunci cu spaimă că primul tigru se afla la cel mult zece metri în urma lor. Acum, toată poteca mişuna de animale, care urcau în goană, înnebunite de groaza focului.

— Repede ! Repede ! strigă Bertram.

— Am putea s-o luăm spre nord, pe creasta stîncii, spuse George.

Peter îl trase însă înainte, gîfîind :

— Cu submarinul ajungem mai repede, şi aici, sus, ne vor goni animalele înapoi.

Creasta stîncii era însă doar de vreo zece metri. Cînd Peter ajunse pe cărarea care ducea în jos, spre golf, pe partea de sud, primul tigru sări pe platou dinspre nord.

Acum se punea problema dacă fiara se va lua după ei sau o va apuca pe poteca îngustă, spre nord. Şi acolo trebuia să fie un drumeag care să ducă la insulă, altfel băştinaşii nu şi-ar fi putut duce la îndeplinire atacul asupra micii colonii a prinţului Indian.

Doctorul Bertram, care venea ultimul, mai întoarse o dată capul, înainte de a dispărea pe după marginea de sud a stîncii. Văzu atunci cu uşurare că tigrul se oprise în loc şi privea în jurul lui, chibzuind poate dacă să se ia pe urmele fugarilor sau nu.

Bertram le comunică vestea şi celor doi, apoi îşi continuară cu toţii fuga în jos.

Puntea submarinului era înţesată de oamenii din echipaj şi Jan Brike stătea lîngă tunul său. Oamenii văzuseră că George îl împuşcase pe băştinaş şi bănuind că faptul acesta va avea urmări, se pregătiseră de luptă.

Peter tocmai trecuse de prima cotitură a potecii care cobora în vale, cînd se auzi pufăitul unui tigru. În clipa următoare, corpul vărgat al fiarei se prăbuşi cu zgomot în apa golfului.

Speriaţi, cei trei oameni îşi întoarseră privirile. Şi atunci văzură că şi al doilea tigru era în spatele lor şi, ceva mai încolo, se ivi şi capul unei pantere negre.

Se vede treaba că mistreţii şi cerbii aleseseră drumul spre nord, în vreme ce tigrii îi urmaseră din reflex pe oameni.

— Înainte ! Înainte ! răcnea Peter, făcînd nişte salturi de uriaş.

Dar prea mult n-a putut ţine tot aşa. Cînd ajunse la douăzeci de metri deasupra golfului, se poticni. Mai făcu cîţiva paşi, clătinîndu-se, şi deşi încercă să se ţină, îşi pierdu echilibrul cu totul şi se prăbuşi în lături, peste marginea potecii.

Fiind un bun săritor, el făcu o rostogolire atît de îndemînatică în aer, încît sări cu capul înainte. Acea întîmplare neprevăzută îi dădu lui George ideea de a ajunge jos cît mai repede şi mai sigur. Întoarse capul şi-i strigă doctorului.

— Sar şi eu, doctore ! Fă şi dumneata la fel !

Apoi îşi dădu drumul în apă.

Era şi dînsul un săritor bun, iar un astfel de salt nu era mare lucru — numai că doctorul Bertram se ocupase prea puţin cu acest sport. Ştia să înoate foarte bine, dar o săritură de la o asemenea înălţime i se părea o întreprindere primejdioasă.

De aceea, continuă să alerge la vale, cît îl ţineau picioarele, dar cînd ajunse la a doua cotitură, se văzu nevoit să facă şi el acea săritură riscantă.

Se simţi puternic izbit din stînga, şi văzu cu groază un cap de tigru lîngă picioarele lui, apoi începu să se rostogolească ; încercă să se agaţe cu disperare de ceva, auzi mugetul de furie al fiarei, apoi se prăbuşi în gol, alături de tigrul în a cărui blană îşi înfipsese degetele.

Tigrul era mai greu şi cădea mai repede. Din cauza groazei de care era cuprins, Bertram nici nu se gîndi să dea drumul animalului. Aşa că se trezi cu braţele înainte şi făcînd o admirabilă săritură cu capul în apă.

De-abia acum îşi descleştă mîinile din blana tigrului şi înotă repede pe dedesubt îndreptîndu-se spre golf.

Cînd ieşi la suprafaţă şi întoarse capul, văzu o privelişte pe care nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale sale nu şi-ar fi putut-o închipui.

Peter tocmai sărea cu capul înainte din mica barcă de aluminiu, căci primul tigru se pregătea deja să sară în ea.

Ce se întîmplase ?

Peter desprinsese imediat barca şi începuse să vîslească, pentru a veni în ajutorul lui George şi al doctorului, care ajunseseră şi ei jos.

Tigrul însă pusese şi el ochii pe barcă, se agăţase de ea şi, în furia lui, sfîşiase învelişul de aluminiu. Apa pătrunsese imediat înăuntru, iar barca se scufundase pe jumătate. Devenise, aşadar, inutilizabilă, aşa că cei trei oameni trebuiau acum să înoate pînă la submarin.

Era un drum cam de vreo două sute de metri, dar Peter nu stătu mult pe gînduri. Începu să înoate imediat şi ceilalţi îl urmară.

Dar tigrul care lunecase de pe barca ce se scufunda se luă de îndată după înotători. Poteca îngustă de pe stîncă n-o observase, desigur, în schimb zărise submarinul.

Aşa cum se ştie, tigrii sînt nişte înotători grozavi. Doctorul Bertram văzu cu groază că fiara îl va ajunge în curînd pe Peter, şi-n acelaşi timp auzi în stînga lui un fel de plescăit.

Privi înapoi, dar în clipa următoare se scufundă în apă, căci un al doilea tigru, împreună cu care căzuse de pe stîncă, se afla la o depărtare de numai cîţiva metri de el.

Se răsuci sub apă, înotă în direcţia tigrului şi ieşi la suprafaţă în spatele acestuia.

Auzi deodată nişte izbituri puternice trecînd prin apă, se cufundă iar cu iuţeală şi înotă pînă simţi că nevoia de a respira îl silea să revină la suprafaţă.

La cîţiva metri de el, tigrul se zvîrcolea în apă. Dinspre submarin răsunară cîteva împuşcături şi în cîteva clipe fiara îşi dădu sfîrşitul.

Doctorul respiră uşurat şi începu să înoate spre submarin, dar auzi imediat în spatele său un plescăit puternic. Nu cuteză nici să se uite, fiind convins că o altă fiară căzuse în apă.

Dar uită de propria-i primejdie, cînd văzu că celălalt tigru era acum foarte aproape de George. Peter căuta să îndrepte atenţia fiarei asupra lui, afundîndu-se în apă, căci acum înota îndărătul ei.

– George, George, e-n spatele tău ! strigă Bertram.

Tînărul se întoarse, văzu tigrul în imediata lui apropiere, dar în aceeaşi clipă răsunară două împuşcături. Fuseseră trase de Peter, care-l salvă astfel pe iubitul lui stăpîn.

– Bravo, Peter ! strigă doctorul Bertram, plin de bucurie.

Se cutremură însă cînd îl auzi pe George răcnind speriat :

– La fund, doctore, repede, repede !

Într-adevăr, în spatele lui căzuse ceva în mare. Bertram nu mai căută să afle ce se întîmplase şi se afundă imediat.

Era un scufundător desăvîrşit. Cînd se găsi la cîţiva metri sub apă, se lăsă pe spate şi privi în sus. Se aştepta să vadă deasupra-i trupul vreunui tigru sau al unei pantere negre, dar în loc de aşa ceva nu văzu decît o umbră întunecată, care se năpustea pieziş spre el. Bertram recunoscu înfiorat în aceasta un băştinaş, ce ţinea un pumnal în mînă, cu intenţia vădită de a-l ucide sub apă.

Doctorul îşi dădu imediat seama că sălbaticul ştia să înoate şi să se scufunde mai bine decît el. Oamenii aceştia crescuseră doar pe apă şi nu se dădeau în lături să atace chiar şi balena cu cuţitul.

În clipa în care îşi recunoscu duşmanul, Bertram îşi scoase repede revolverul şi, înotînd pe spate, trase.

Datorită violenței împușcăturilor se afundă și mai mult, dar, spre marea lui bucurie, văzu că își nimerise adversarul, căci sălbaticul dădea să se ridice la suprafață.

Simțind lipsa aerului, Bertram începu și el să urce ; dar cînd ajunse sus, observă înspăimîntat că sălbaticul dispăruse din nou. Dîndu-și seama de primejdie, se cufundă din nou. Alunecă vertiginos în adîncime, și aproape vertical ca eventual să-l poată vedea pe sălbatic. Și-l văzu, într-adevăr, dar destul de departe de el. Mai ciudat era că vajnicul său inamic nu mai făcea nici o mișcare.

Cu toate acestea, doctorul mai trase două focuri, apoi se ridică iar la suprafață, ieșind exact în spatele lui George, care după cîte se pare îl aștepta.

— El, doctore, îi strigă tînărul, nu mai era nici o nevoie să te afunzi ultima oară. I-am trimis și eu un glonte nemernicului. Cînd ieșise la suprafață, era grav rănit. Mă bucur nespus că ai scăpat teafăr. Acum să ne grăbim să ajungem în satul sălbaticilor. Sărmanul meu tată și Sonja...

Restul nu se mai auzi, căci vorbele îi fură acoperite de împușcăturile care veneau din vîrful stîncii. Se iviseră acolo cîțiva băștinași, care trăgeau de zor asupra celor trei fugari.

De pe submarin li se răspunsese cu alte împușcături, dar, cu toate astea, cei trei se văzură nevoiți să se lase la fund, căci gloanțele dușmanilor căzdeau foarte aproape de ei.

Cînd George se ridică iar deasupra apei, auzi tunul bubuind de pe submarin. Jan Brike intrase în acțiune și grație îndemînării sale prima salvă se sparse chiar de marginea de sus a stîncii pe care se adunaseră sălbaticii.

După ce norul de fum se împrăștie, sălbaticii parcă intraseră în pămînt. Trei cadavre atîrnau cu picioarele în jos pe buza stîncii și alte două corpuri se prăbușiră în golf.

Oamenii de pe submarin trebuiră să recunoască totuși că sălbaticii erau destul de primejdioși. Unul din cei care se prăbușise, deși rănit grav la cap, înota cu îndîrjire spre doctor și George, agitînd un pumnal sclipitor.

Dar era prea departe pentru a le putea face vreun rău. George ridică liniștit revolverul, dar înainte de a trage el, de pe submarin și porniră cîteva împușcături. Sălbaticul scoase un răcnet, întinse brațele în sus și dispăru în apă. George și doctorul începură atunci să înoate mai repede spre submarin.

Peter le-o luase cu mult înainte, căci el nu avusese de întîmpinat primejdiile celorlalți.

Se pare însă că era scris ca doctorul și George să mai aibă ceva de tras. Un strigăt puternic, ce venea din vîrful stîncii, îi făcu să-și întoarcă privirile.

Sus, pe marginea stîncii, întors cu spatele spre mare, stătea un băștinaș care trăgea, ținîndu-și brațul ridicat.

Împușcăturii sale îi răspunse un urlet înfiorător. Și-n clipa următoare, un trup negru se năpusti asupra sălbaticului, iar drept urmare, acesta se prăbuși în gol, trăgînd după sine o panteră uriașă.

— Doctore, spuse George atunci, mai mult ca sigur că sălbaticul acesta e grav rănit. Îl vom salva, iar el ne va spune ce s-a întîmplat cu tata și cu Sonja.

— Ai dreptate, așa vom face, răspunse Bertram.

Cei doi se răsuciră și începură să înoate înapoi. Întîi văzură ieșind la suprafață pantera neagră. Animalul se uită neliniștit în jur, ca un păianjen în căutarea prăzii.

— Așteptă să-l vadă pe sălbatic ieșind, își dădu George cu părerea. Și fără să mai stea pe gînduri, ridică arma, continuînd să înoate.

Atunci se ivi din apă și sălbaticul, la o depărtare de numai șase metri de panteră. Fiara se repezi imediat spre el. În clipa aceea, George trase un glonț, fiara răcni, îl lăsă pe sălbatic și se îndreptă spre el.

Dar curajosului tînăr îi mai rămăsese destul timp ca să mai tragă două gloanțe, și fiind un bun ochitor, acestea nimeriră în țeasta animalului, care-și dădu sufletul.

Urmat de doctor, George înota acum repede spre băștinaș. Individul plutea nemișcat la suprafața apei și era gata să se afunde iar, cînd George îl prinse și-l menținu la suprafață.

Doctorul, care și el se apropiase, era un om prevăzător. Smulse de la brîul celui leșinat revolverele și pumnalul, le dădu drumul la fund, și de-abia după aceea veni să-i ajute pe George.

Drumul pînă la submarin se desfășură fără alte piedici. Peter, care se întorsese iute auzind împușcăturile lui George, îi ajută și el ultima bucată de drum, și în cele din urmă se cățărară pe punțea submarinului, în vreme ce marinarii îl traseră sus pe cel leșinat.

Primul ofițer, Rindow, preluă comanda. Submarinul porni cu toată viteza din strîmtoare, pentru a ocoli insula.

Doctorul Bertram se lăsă în genunchi lîngă rănit, și după ce îl examină, îi spuse lui George :

— E foarte îndoielnic că-și va mai reveni. Dar voi încerca să-l readuc în simțiri, măcar pentru puțin timp.

5. Enigma corăbiei negre

Un marinar aduse repede medicamente de la infirmeria submarinului, Doctorul depuse toate eforturile, dar nu ajunse la nici un rezultat. Rănile pe care i le făcuse pantera neagră erau prea grave, şi probabil că şi organele interne fuseseră vătămate.

Ca un ultim remediu, medicul încercă o injecţie cu sare. După cîteva clipe, sălbaticul deschise ochii, se uită rătăcit în jur şi prima mişcare a lui fu aceea de a duce mîna la arme.

Doctorul Bertram, care cunoştea toate dialectele din insulele Oceanului Pacific, intră imediat în vorbă cu el. Ştia clar că sălbaticul era pe moarte şi că nu era nici o clipă de pierdut.

Bătrînaşul privi cu ochii zgîiţi cînd la unul, cînd la altul, rosti apoi cîteva cuvinte, dădu din cap la unele întrebări ale medicului, după care se întinse şi nu mai mişcă.

– S-a dus ! spuse Bertram. Păcat c-a murit cu cîteva clipe prea devreme ! Am aflat totuşi unele amănunte importante. Deocamdată, scumpul meu George, nu trebuie să fim îngrijoraţi de soarta prizonierilor. Dar tatăl tău, prinţul şi Sanja sînt prizonieri ! E ciudat, ei avut însă perfectă dreptate cu visul tău şi cu temerile de mai tîrziu ! Corabia neagră joacă un rol curios în afacerea asta. Căpitanul ei a fost botezat de sălbaticii insulei „Barbă de foc". El voia să pună mîna pe indieni, şi de aceea le furnizase arme încă mai demult băştinaşilor. Muribundul mi-a spus că acest căpitan va pleca spre răsărit, luînd şi prizonierii cu el. Cînd l-am întrebat dacă „Barbă de foc" a mai dus cîndva prizonieri spre răsărit, a dat din cap, după care a trecut în lumea dreptilor.

Aşa că acum trebuie să discutăm lucrurile în linişte. Vom îndepărta cadavrul, apoi vom porni la drum. Se prea poate să întîlnim curînd corabia neagră şi să fim nevoiţi să ne lăsăm la fund. Haide, George, principalul e că tatăl tău şi Sanja trăiesc.

Tînărul îl urmă pe doctor, şi amîndoi urcară în turn. Peter luă trupul neînsufleţit al sălbaticului şi-i dădu drumul în apă.

După ce marinarii se sfătuiră ce aveau de făcut, coborîră în interiorul vasului. Căpitanul lor prizonier pe corabia neagră şi dus spre răsărit ? El şi ? Doar mai erau şi ei pe aici !

Rindow lăsă pe seama timonierului Plundow conducerea vasului. Acesta ştia că trebuie să înconjoare cît mai repede insula pentru a ieşi în calea corăbiei negre.

În orice caz, tot trebuiau oruncate cîteva grenade asupra satului sălbaticilor.

În cabina căpitanului, George stătea în scaunul tatălui său.

– Şi-acum, ce facem, doctore ? întrebă el, tocmai cînd intră primul ofiţer.

Peste cîteva clipe sosi şi primul inginer, Hagen. Vestea luării ca prizonier a lui Farrow se răspîndi cu iuţeala fulgerului în rîndurile echipajului.

– Atîta vreme cît căpitanul şi ceilalţi prizonieri se află încă pe insulă, un otoc din partea noastră i-ar pune în mare primejdie, spuse Bertram. Insularii îi vor ucide sau îi vor ascunde atît de bine, încît n-o să-i mai găsim niciodată, apoi vor susţine că nu ştiu nimic. Prin urmare, va trebui să aşteptăm pînă vor fi duşi cu toţii pe misterioasa corabie neagră. Firește, nu vreau să spun că acolo vor fi în siguranţă, dar presupun că respectivul căpitan e un european, şi de aceea se va feri să ucidă pur şi simplu nişte prizonieri fără apărare.

– Doctore, eu cred că nu trebuie să fim încă îngrijorați în privința asta, intervenl Rindow. Înainte de a fi făcut noi ocolul insulei, ticălosul de căpitan va fi departe cu prizonierii săi. Avem noroc că știm încotro se îndreaptă. Îi vom ajunge noi cu siguranță, dacă vom da drumul motoarelor cu toată presiunea. Trebuie să le lăsăm domnilor sălbatici un suvenir, ca să ne țină minte cît or trăi.

– Dar ce-i cu tine, George, ce s-a-ntîmplat ? întrebă doctorul surprins.

Tînărul începuse să-și golească buzunarele hainelor încă ude și cu această ocazie dăduse și peste hîrtiuța care căzuse din chimirul sălbaticului pe care-l înjunghiase în junglă.

O desfăcuse cu indiferență, dar cînd își aruncă privirea asupra ei, tresări și scoase o exclamație de surpriză, căci în marginea de sus a hîrtiei se găsea imaginea unui golf, cu trei palmieri. Era o imagine asemănătoare cu aceea de pe harta cea veche pe care o luase căpitanul Farrow, în timpul războiului, de la un francez.

Tînărul le povesti celor de față despre ce este vorba. Toți cunoșteau harta, căci Farrow îi pusese și pe dînșii să încerce descifrarea scrierii. Pe hîrtia pe care George o întinsese acum la uscat se afla aceeași scriere secretă.

– Asta-i extraordinar ! exclamă Bertram. Cum de-a ajuns sălbaticul acela în posesia hîrtiei ? Și-apoi, de unde să știe el să citească, și încă o scriere dintr-astea ? !

– Avea hîrtia la brîul în care-și ținea revolverele, zise George, și l-a căzut de-acolo cînd i-am smuls arma. Așa că bănuiesc că hîrtia nu-l era destinată lui și că ajunsese doar întîmplător acolo. Poate că o uitase „Barbă de foc", cînd le-a adus arme sălbaticilor.

– Așa trebuie să fie, zise doctorul. Sînt convins că scrierea asta ascunde ceva însemnat în ea. Te pomenești că hîrtia asta ne-ar putea arăta chiar locul unde vor fi duși prizonierii !

– Sigur e așa, confirmă George. I-am spus și eu tatii că trebuie să căutăm o insulă, pe care se află golful cu cei trei palmieri, a cărei imagine o avem aici. Numele acelei insule ne va da cheia descifrării scrierii secrete, lucru de care sînt mai mult ca sigur. Și apoi, am acum o nouă confirmare a bănuielii mele. Vaporul francez, pe care tata l-a scufundat, venea din Tesemboco, portul insulei Guadalcanar. Insula aceasta se află la răsărit de noi, în grupul Insulelor Oceanului Pacific. Muribundul pe care l-am avut aici spunea că prizonierii vor fi duși spre răsărit. Îi vom regăsi deci acolo și, probabil, vom da de urma unei taine care dăinuie de atîția ani.

– Să știi că așa e ! aprobă Bertram. Văd că ești nu numai viteaz, George, ci și foarte inteligent. Nimănui dintre noi nu i-a dat prin gînd că numele insulei ar putea constitui cheia scrierii secrete.

– Dar cum vom proceda pentru eliberarea prizonierilor, cînd vom da de corabia neagră ? întrebă inginerul Hagen. Ei vor fi atunci într-o mare primejdie, căci taina care se ascunde în spatele acestor capturi trebuie să fie teribilă. În unele insule din Pacific, ca de pildă Insulele Salomon, există vînători de capete. Pentru aceștia, un cap de alb are o mare valoare.

– Doar nu crezi că „Barbă de foc" face negoț cu oameni ? Îți închipui cumva că există așa ceva pe pămînt ?

– Se spune de multe ori că n-ar putea exista unele lucruri, zise inginerul cu amărăciune, dar, din păcate, într-o bună zi ne este dat să ne convingem că ele totuși există. Cînd e vorba de răutate omenească, totul este cu putință.

Doctorul Bertram și Rindow rămaseră pe gînduri. Îl știau pe inginer pesimist din fire, dar, cu toate astea, nu-și puteau stăpîni un fior de groază

la gîndul că există oameni care fac negoț cu vînătorii de capete, furnizîndu-le prizonieri și luînd în schimb aur sau pietre prețioase.

George rupse tăcerea :

– Domnule Hagen, s-ar putea să ai dreptate. Înainte de-a veni pe submarin, am citit cîteva cărți interesante despre vînătorii de capete. Pentru ei, capul unui alb este un obiect de mare valoare. În special căpățînile anumitor triburi pun mare preț pe capete de albi. Și de ce n-ar face negoț cu „Barbă de foc" ? Ai dreptate, domnule Hagen. În nici un chip nu trebuie să atacăm corabia, am putea, cel mult, să-i eliberăm pe prizonieri prin viclenie. Niște indivizi care furnizează prizonieri vînătorilor de capete nu se dau în lături să-i facă să dispară cînd se văd în primejdia de a fi încolțiți.

– Ptiu, drace ! făcu doctorul, scîrbit. Cum de răbdă pămîntul asemenea dihănii ! Ce crezi c-am putea face, Rindow ?

– Asta vom vedea la fața locului, răspunse primul ofițer. Deocamdată, să facem o mică vizită în satul sălbaticilor. Poate că temerile noastre sînt exagerate, poate că-i vom putea salva pe căpitan și pe prietenii noștri indieni mult mai curînd decît ne-am aștepta.

Se auzi soneria acusticului. Rindow duse receptorul la ureche și-l auzi pe Plundow spunînd :

– Am ocolit insula !

– Bine, venim și noi.

Ieșiră cu toții din cabină. Peste cîteva clipe erau în turn. Submarinul înainta de-a lungul coastei de nord a insulei.

Ajunseră în cele din urmă la golful unde fuseseră surprinşi, cu puţin înainte, de furtună. Aici trebuia să fie satul, căci de-acolo porniseră la pescuit, cu două zile în urmă, bărcile băştinaşilor.

Corabia cea neagră nu se vedea nicăieri. Aşadar, prizonierii fuseseră predaţi lui „Barbă de foc", iar misteriosul căpitan socotise nimerit s-o şteargă cît mai repede, după ce băştinaşii îi vor fi povestit că nişte străini albi veniseră dinspre sud. Poate că-l cunoştea chiar pe Farrow şi ştia că submarinul acestuia trebuia să se afle pe aproape.

Jan Brike stătuse tot timpul lîngă tunul său drag. Acum se uita la Rindow, aşteptînd noi ordine.

Dar primul ofiţer încă mai şovăia. Se încărca doar de o mare răspundere dacă-i ordona să tragă. Insula era sub suzeranitatea Olandei, iar dacă guvernul din Haga afla că se trăsese un singur foc de tun, avea să pornească atunci o nouă vînătoare împotriva submarinului.

– Foc ! comandă Rindow.

– Şi cît ai clipi, Jan Brike îşi şi alese ţinta – un grup de sălbatici, care trăgeau acum pentru a doua oară.

Un bubuit înfiorător sfîşie văzduhul şi după o secundă se văzu un nor gros de fum pe locul unde ţintise tunarul.

A doua ghiulea fu încărcată la repezeală. Ea se sparse în mii de schije pe ţărm, printre căsuţele de lemn, unde Brike zărise un nou grup de sălbatici.

– Deocamdată e de ajuns, Jan I spuse Rindow. Fii însă pregătit, căci ne apropiem de țărm.

Un marinar pe care-l școlise Jan Brike, căci avea un ochi foarte bun, luă loc la tunul de la pupă. Sub pavăza acestor doi tunari desăvîrșiți, o mică trupă putea coborî în liniște pe uscat.

George fu cel dintîi care sări pe țărm. El voia doar să se încredințeze că tatăl său nu mai era acolo sau dacă nu cumva fusese ucis.

Peter îl urmă imediat, apoi veniră și doctorul, Rindow, Hagen și cîțiva marinari. Cîteva cadavre zăceau împrăștiate. Le luară armele, în speranța că le vor putea stabili proveniența.

Bordeiele fură cercetate sistematic, dar în mare grabă. Intenționau doar să urmărească acea corabie neagră. Pe de altă parte, exista primejdia ca sălbaticii să-și revină din spaima pricinuită de bombardament și s-o ia înapoi spre țărm, iar atunci, nu se știe ce se mai putea întîmpla.

În interiorul locuințelor nu se găsi nimic. Două din ele ardeau ca urmare a bombardamentului. Focul avea să cuprindă repede și celelalte bordeie, așa că băștinașii aveau să fie îndeajuns de pedepsiți pentru vina de a-i fi predat pe prizonieri lui „Barbă de foc".

Sunînd din corn, Rindow își adună marinarii pe țărm. Nimeni nu aducea nici o veste de seamă, dar la sfîrșit veni în fugă unul care tocmai ieșise dintr-o colibă.

Ținea în mînă un obiect ciudat; raportă scurt că nu descoperise nimic, dar se adresa cu rugămintea de a i se ingădui să păstreze acea secure ciudată pe care o găsise.

Doctorul Bertram se uită o clipă la armă, apoi exclamă:

– Iată dovada, George I

– Da, zise tînărul, așa arată securile vînătorilor de capete. Cu tăișul ei ascuțit spintecă șira spinării victimelor lor. Faptul că securea aceasta a fost găsită aici e o dovadă suficientă că „Barbă de foc" are legături cu vînătorii de capete.

Bertram îi dădu înapoi marinarului securea.

– Să nădăjduim că nu ne va fi dat să-i cunoaștem personal, spuse el. Acum să pornim însă spre răsărit, spre insulele misteriosilor vînători de capete. Să dea Domnul să izbutim să ajungem la timp, pentru a-i elibera pe prizonierii lui „Barbă de foc" I

Mica trupă se îmbarcă în grabă pe submarin.

Marinarii care rămăseseră de pază pe punte auziseră și ei cuvintele lui George cu privire la securea vînătorilor de capete.

Îl înconjurară acum pe camaradul lor care o găsise și-i puseră tot felul de întrebări.

Securea nu putea să fi fost adusă decît de căpitanul „Barbă de foc", căci insula pe care se aflau era la o depărtare de 4300 kilometri de insulele Salomon. Securea era o dovadă a bunelor sale relații cu vînătorii de capete, căci numai unul cunoscut foarte bun l-ar fi dat canibalii acea armă.

Jan Brike își întoarse și el ochii de la țărm și se uită încordat la grupul de marinari care discutau. În schimb, tunarul de la pupă nu-și dezlipise privirea de la satul care, acum, începuse să ardă de-a binelea. Doar cîteva clipe își îndreptă și el ochii spre camarazii săi, și aceste cîteva secunde aveau să fie de ajuns pentru ca vicleanii sălbatici să caute să se folosească de ele.

Ca fulgerul, vreo douăzeci de bărbați alergară spre țărm și cînd tînărul marinar îi descoperi, înspăimîntat, ei se aflau la o depărtare de numai zece metri de submarin. De după niște colibe se ivi acum un adevărat stol de sălbatici. Ca să le atragă atenția celorlalți, marinarul scoase

un strigăt puternic, își îndreptă țeava tunului spre ceața băștinașilor, și-n clipa următoare ghiulelaua porni prin aer.

Un răcnet înfiorător acoperi bubuitul tunului și sălbaticii se împrăștiară care încotro. Patru cadavre rămaseră întinse, alți cîțiva se tîriră cu greu de-acolo, ceea ce dovedea că fuseseră atinși mortal.

Dar primii douăzeci din ei ajunseseră acum la submorin. Marinarii se întoarseră fulgerător și primiră lupta cu acel dușman primejdios.

Peter își golise gloanțele din revolver, în timpul luptei cu fiarele din junglă, și nu avusese răgazul să și le încarce. Dar se hotărî repede la ce avea de făcut : smulse din mîna marinarului securea vînătorilor de capete și se năpusti cu arma aceea grozavă asupra sălbaticilor care săriseră pe puntea submarinului.

Obișnuiți cu lupta, vitejii marinari nu numai că erau gata de apărare, ci se și luaseră la bătaie cu sălbaticii.

Aceștia nu se așteptaseră deloc la așa ceva. Peter mai ales se năpustea atît de furios cu grozava lui secure, încît chiar camarazii săi se dădeau în lături din preajma sa, ca să nu fie atinși din greșeală.

Singeroasa luptă nu ținu decît puține minute. Marinarii nu aveau nici o pierdere, doar cîțiva fuseseră atinși ușor de gloanțe, căci deși dispuneau de niște puști atît de moderne, sălbaticii nu se prea pricepeau să se folosească de ele.

Toți oamenii se aflau pe punte, lîngă parapet, cu spatele la țărm. Așa că nimeni nu le văzu pe cele două făpturi întunecate, cînd se furișară pe punte, venind din cealaltă parte a submarinului.

Cei doi sălbatici urmăriră cîteva clipe sîngeroasa luptă, apoi unul din ei dispăru prin turnul deschis al submarinului, pe cînd celălalt, un vlăjgan cît toate zilele, se apropie pe nesimțite de George, care tocmai își încărca revolverul.

Cînd se afla doar la doi metri de tînărul Farrow, sălbaticul își trase de la brîu pumnalul.

George își încărcase arma, trăsese un foc în aer și se pregătea acum să la din nou parte la luptă. Sălbaticul se găsea acum numai la un metru în spatele lui și ridicase mîna în care ținea pumnalul cel ascuțit.

Dar în clipa aceea, întîmplător, Peter întoarse capul și văzu grava primejdie ce-l amenința pe tînărul său stăpîn.

— George ! George ! răcni el, cu o voce disperată.

Și-n același timp, uriașul zvîrli securea cea grozavă înspre sălbatic. Își dăduse imediat seama că George de-abia dacă putea fi salvat. Căci, chiar dacă tînărul s-ar fi întors cu iuțeală la auzul strigătului său, pumnalul l-ar fi atins înainte de a se putea apăra.

Prin aruncarea securii, Peter îl salvă însă pe fiul căpitanului său.

Sălbaticul, văzînd arma ucigătoare zburînd spre el, se aplecă fulgerător, dar nu suficient de repede, iar partea de jos a tăișului îl atinse umărul stîng și-i făcu o tăietură adîncă în carnea spatelui.

Aceste cîteva clipe, cît sălbaticul fusese în imposibilitatea de a ataca, au fost de ajuns pentru George. El se întoarse ca fulgerul și cînd sălbaticul se ridică din nou, îndreptîndu-și iar brațul cu pumnalul tăios, arma lui George scuipă foc.

Glonțul îl lovi pe vlăjgan în frunte. El rămase cîteva clipe nemișcat, ochii săi măriți de groază îl fixară, apoi se prăbuși fără suflare la pămînt.

George se uită la el cu un sentiment ciudat. Din nou fusese nevoit să ucidă un om, și asta îl întrista oarecum, deși își dădea bine seama că se aflase în legitimă apărare.

Își aduse aminte însă de tatăl său, de Sanja și prințul Ghasna, se mai gîndi și la vînătorii de capete, și la căpitanul „Barbă de foc", iar slăbiciunea ce-l stăpînise pentru o clipă dispăru ca prin farmec.

Se aplecă să ridice arma care-i căzuse din mînă și vru să ia parte din nou la lupta împotriva sălbaticilor, numai că acum nu mai avea ce face, căci atacul fusese respins. Puținii supraviețuitori fugeau de-a lungul țărmului, căutînd să ajungă în tufișul cel mai apropiat.

Pe țărm domnea acum o liniște desăvîrșită. Satul ardea cu vîlvătăi uriașe și cadavrele de pe țărmul alb stăteau mărturie despre atacul sălbatic, ce ar fi putut avea un sfîrșit atît de tragic pentru echipajul submarinului.

La comanda lui Rindow, marinarii coborîră în interiorul turnului. Trupul sălbaticului ucis de George fu aruncat peste bord, iar marinarul își luă în primire securea cu ajutorul căreia Peter își salvase stăpînul iubit.

George se apropie de uriaș și-i strînse mîna cu recunoștință. N-aveau nevoie să-și exprime sentimentele prin cuvinte, căci amîndoi știau bine ce-și doreau unul celuilalt.

Numai Jan Brike începu să înjure ca la ușa cortului. Se blestema pe el și pe toți strămoșii săi, pentru că nu fusese destul de atent, ceea ce avusese drept urmare atacul indigenilor.

Primul ofițer, Rindow, dădu comanda de punere în funcțiune a motoarelor. Apoi preluă conducerea și submarinul se îndepărtă de țărm.

După ce străbătură o bună bucată de drum, Rindow le ordonă tuna-

rilor să coboare. Nu era exclus ca loviturile de tun să fi fost auzite, așa că era mai bine ca totul să fie pregătit pentru scufundare.

Totuși, chiar după ce vasul părăsi golful și intră în Marea Sundei, nici un vapor nu se zări pe tot întinsul apei.

Rindow luă toate măsurile de rigoare pentru buna funcționare a submarinului. Acum era vorba să-i salveze pe căpitanul Farrow și pe prietenii acestuia. Porni cu toată viteza spre răsărit, către acele insule peste care încă și azi plutește un mister înfiorător.

Nici unul din oamenii echipajului nu bănuia însă prezența pasagerului clandestin, care se furișase în turnul submarinului, în timpul sîngeroasei lupte ce se purtase pe puntea acestuia.

■ În românește de LIA HARȘU

(Va urma)

În episodul următor:
PE URMELE CORĂBIEI NEGRE

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

Pe urmele corăbiei negre (I)

1. Un musafir ciudat

George sări în sus și își duse instinctiv mîinile la gît, simțind că cineva îl strînge cu ceva să-l sufoce. Dară lucrul s-ar fi petrecut în somn, mai mult ca sigur că nu s-ar mai fi trezit.

Dar el era încă treaz, cu gîndul la tatăl său și la Sanja, să aproape să adoarmă.

Situația era critică. Pusese să fie adus hamacul în cabina tatălui său, în semn de dragoste pentru nefericitul prizonier al piraților de pe corabia neagră. Iar acum, singur în încăperea aceea străină, într-o beznă de nepătruns și fără să fi auzit apropierea cuiva, se trezise cu gîtlejul strîns ca într-un cleste. Încercă să îndepărteze mîinile misteriosului musafir, dar, cu toată sforțarea uriașă pe care o făcu, nu izbuti.

Simțea cum își pierde cunoștința încetul cu încetul, scîntei și roți de foc i se roteau ca într-un vîrtej pe dinaintea ochilor, iar sîngele îi vuia în urechi. Încordîndu-și puterile, scoase un horcăit disperat, încercă din nou să

îndepărteze mîinile care amenințau să-l înăbușe, și deodată necunoscutul îi dădu drumul, își smulse mîna din pumnul lui George, după care se făcu tăcere.

De afară, de pe gangul îngust care trecea pe dinaintea cabinelor ofițerilor, se auziră pași.

– Peter, Peter ! strigă George, cu glasul răgușit.

Dar nu putu rosti mai mult de-atît, căci, din cauza acelei strîngeri grozave, gîtul i se umflase.

În clipa următoare, ușa se deschise brusc și Peter se năpusti înăuntru, întrebînd îngrijorat : :

– Ce ți s-a întîmplat, George ? Nu cumva ior ai visat urît ?

– E cineva în cabină, Peter, – reuși să îngaime tînărul – și era gata-gata să mă strîngă de gît...

– Trăsni-l-ar să-l trăsnească ! exclamă uriașul, apoi începu să pipăie pereții, în căutarea comutatorului. Îl răsuci, dar lumină... loc !

– Ei, dar asta ce-o mai fi ? Că mai înainte ardea ; mă duc să iau lampa de buzunar.

–Nu, Peter, rămîi aici ! Dacă pleci acum, mă atacă din nou. Ia uită-te dacă n-a fost cumva becul deșurubat. Ah ! mă simt zdrobit !

Încercă să se ridice, dar căzu la loc. Durerea de la gît îl făcu să geamă.

– Ei, dar treaba asta e tare ciudată ! spuse uriașul, care încă mai credea că tînărul visase urît !

Făcu cîțiva pași prin cabină, bîjbîind după lampa de pe masa de scris.

După cîteva secunde se făcu și lumină. George își aruncă repede privirea în jur, dar... cabina era goală.

Își trecu mîna peste ochi, în vreme ce uriașul îi spuse rîzînd :

– Acum vezi și dumneata, George, că nu-i nimeni aici. Ce-i drept, becul era puțin deșurubat, dar asta poate c-ai făcut-o chiar dumneata, cînd te-ai culcat.

– Peter, eram încă treaz cînd mi-am simțit gîtul apucat ca într-un clește. Uită-te și tu cît e de umflat. Mă doare atît de rău, încît de-abia pot vorbi.

Uriașul se aplecă deasupra tînărului și se dădu înapoi speriat.

– Într-adevăr ! exclamă el. Se văd bine urmele degetelor. Asta e ceva... voi da imediat alarma.

Și ovu de gînd s-o apuce spre ușă, dar George îl opri.

– Stai aici, Peter, nu trebuie să mă lași singur. Sînt mult prea slab încă și nu cred că m-aș putea apăra, dacă s-ar întîmpla să revină criminalul acela misterios.

– Fir-ar al dracului să fie ! mormăi uriașul. În vremea asta, blestematul s-ar putea ascunde atît de bine, încît să ne fie foarte greu să-l găsim sau și-ar putea găsi o poziție de unde să se poată apăra, cînd ne-am apuca să punem mîna pe el. Stai, însă, că doctorul doarme alături. Îl scol pe el.

Izbi cu pumnul lui uriaș în peretele de oțel care despărțea cabina căpitanului de aceea a doctorului Bertram.

– Domnule doctor, domnule doctor, vino repede, repede ! strigă el cu toată puterea.

Efectul îi întrecu toate așteptările. Doctorul dădu imediat buzna în cabină, îmbrăcat sumar, și odată cu el veniră în goană și cele două santinele de la pupă, urmate după cîteva clipe și de primul ofițer, Rindow.

Între timp, George își supuse gîtul unui masaj în toată regula, încît

acum putu vorbi mai ușor, istorisindu-le celor prezenți aventura prin care trecuse.

Rindow și doctorul dădură și ei din cap, neîncrezători, numai marinarul care fusese de santinelă îl aprobă cu însuflețire. Cînd cei doi văzură însă semnele acuzatoare de pe gîtul tînărului, Rindow se porni să injure, iar doctorul să-l examineze pe pacient.

Văzîndu-l pe marinar dînd din cap aprobator, Rindow îl întrebă :

— Ce-i cu tine, Hahnen ? Lași impresia că ai ști ceva despre acel individ misterios care a încercat să-l sugrume pe George ? !

— Așa și este, domnule Rindow, răspunse omul pe un ton serios.

— Ce ? întrebă Rindow, aiurit. Știi ceva despre omul ăsta ? Doar nu vrei să susții că ar putea fi unul din camarazii noștri.

— Ferească Dumnezeu, domnule Rindow ! Așa ceva e cu desăvîrșire exclus. Dar, în cursul celor două zile de cînd am părăsit insula, pe care a fost luat prizonier căpitanul nostru, am observat unele lucruri care m-au făcut să bănuiesc că pe vasul nostru s-ar putea afla un străin. Am vorbit despre asta și cu camarazii mei, dar unii din ei m-au luat în rîs, iar alții au fost de părere că trebuie să fie ceva supranatural la mijloc. N-am raportat pînă acum, căci îmi spuneam că totuși mă înșel.

— Și ce te-a făcut să presupui existența unui străin pe submarinul nostru ? întrebă Rindow

— În două rînduri, am constatat că mi-a dispărut mîncarea pe care mi-o pusesem deoparte. Camarazii m-au încredințat că ei nu mi-au luat-o, și n-am de ce să nu-i cred. Și apoi, ieri, mi s-a părut c-am văzut și o umbră, trecînd prin dreptul magaziei cu proviziile. N-am spus încă nimic, deoarece bănuiam că i vreo festă de-a camarazilor. Le spusesem doar că am impresia că la bord s-ar afla un străin. Și Plundow spunea... spunea... că acesta ar putea fi... căpitanul nostru ! încheie Hahnen, șiștos.

— Plundow ăsta e mai rău ca o babă ! zise primul ofițer, supărat. Să fi gîndind deja la spiritul căpitanului nostru, care fără îndoială e încă în viață. Dar, să lăsăm fleacurile ! Adună oamenii și să facem o cercetare amănunțită a vasului.

Peter ieși, dar nu prea bucuros. Îl mai liniști însă faptul că l știa pe George un trăgător minunat.

Auzind semnalul de alarmă, întregul echipaj se adună în sala cea mare. Rindow le povesti pe scurt tot ce se întîmplase, apoi îi împărți în diferite puncte ale submarinului.

Oamenii știau că misteriosul străin era foarte periculos, de vreme ce încercase să-l sugrume pe fiul iubitului lor căpitan. Cu pistoalele în mînă, înaintau precauți, cercetînd cele mai neînsemnate unghere, dar după vreun ceas fură nevoiți să constate că nici un străin nu se găsea ascuns la bord.

Dar fiindcă Rindow îi asigurase că George avea pe gît semne neîndoielnice de degete, unii dintre ei rămaseră încruntați și se holbară în șoaptă.

Gerard Plundow, care era și cel mai superstițios dintre toți, făcu o mutră plină de mister și i se adresă prietenului său Jan Brike, care credea și el în lucruri supraființești.

— Jan, pe mine nu mă poate înșela nimeni. Auzi, Jan ! Asta i spiritul căpitanului nostru. Vrea să-l ia pe fiu-su în el. Dacă bălatul ar fi fost adormit, dus era !

Își propuse să-l întrebe totuși cu de-amănuntul pe George, pentru a se lămuri dacă nu cumva visase.

Rămas singur, tînărul se sili cît putu să se opună oboselii care l cuprinsese așa, deodată.

Poate că gîndurile care-l frămîntaseră tot timpul cît stătuse întins în

hamac sau poate lupta cu misteriosul criminal erau de vină – cert e că trebuia să facă mari eforturi pentru a-şi ţine ochii deschişi.

Cînd şi cînd, tresărea speriat şi privea cu atenţie în jur, apoi îşi lăsa din nou capul pe pernă şi stătea aşa, clipe de-a rîndul.

Se scurse aproape un ceas în felul acesta. George aţipise din nou, de data asta ceva mai mult. Cînd se trezi iar, se ridică în aşternut şi se uită la uşă, care era numai sprijinită.

Lucrul ăsta îl indispuse. De ce n-o lăsase oare Peter deschisă ? Sau poate că se închisese din pricina balansului vasului ?

Avu de gînd să sară din hamac, să deschidă uşa, dar cînd îşi trecu piciorul peste marginea plasei se cutremură şi întoarse repede capul. I se păruse că în spatele lui se afla cineva.

În clipa următoare, ridică automat mîna şi două împuşcături răsunară în încăpere.

Aproape lipit de hamac stătea un om, cu braţele ridicate ameninţător. Cele două gloanţe îi atinseseră bine ţinta, căci, înainte ca George să-şi fi revenit din spaimă, misteriosul individ se prăbuşi, scoţînd un horcăit.

Uşa se deschise brusc şi doctorul Bertram năvăli în cabină.

– Ce s-a întîmplat, George ? Ai visat ceva ?

– Nu, doctore, spuse tînărul, sărind din hamac. Acum te poţi încredinţa cu propriii dumitale ochi că aici înainte n-am visat. Ăsta e individul care o încercat să mă sugrume.

– Aha, aşa deci, e un poliţist ! exclamă doctorul, după ce aruncă

o privire asupra celui doborît. Dar cum Dumnezeu de-a pătruns aici ? Rasa lui populează Insulele din Oceanul Pacific spre care ne îndreptăm acum. Dar, uite că mai trăiește, poate aș mai putea afla ceva de la el.

Bertram se lăsă în genunchi lîngă rănit, iar George ridică de los obiectul care-l căzuse din mînă atunci cînd se prăbușise. Era o secure ascuțită ca un brici, împodobită cu înfloriturî ciudate — o secure asemănătoare cu cea pe care o găsise marinarul pe insula pe care căpitanul Farrow fusese făcut prizonier.

— Ia, priviți ! se adresă George lui Rindow și Peter, care dăduseră și ei buzna în cabină. Astfel de securi întrebuințează vînătorii de capete, după cum ne-a spus și doctorul. Am avut la bord un musafir foarte primejdios.

— Tăcere ! zise Bertram. Vrea să ne spună ceva.

Rănitul horcăia, doctorul îl întrebă ceva pe un ton poruncitor, dar sălbaticul nu fu în stare să rostească decît niște frînturi de cuvinte. Apoi se săltă pentru o clipă, după care se prăbuși la loc.

— Păcat, zise Bertram, ridicîndu-se de jos. Tocmai în clipa hotărîtoare, moartea i-a încleștat gura. L-am întrebat cum se cheamă insula pe care trăiește, dar n-a apucat să spună decît silaba „Mal" și încă o dată „Mal". Păcat, mare păcat, căci poate acum am fi știut încotro ne îndreptăm !

— O vom găsi și-așa, spuse George cu tărie. Presimt că-i vom regăsi și pe tata și pe Sanja. Sălbaticul acesta făcea parte, desigur, din echipajul corăbiei negre : o fi pierdut poate vasul sau poate a rămas dinadins, pentru a se furișa pe submarin. Tare aș vrea să știu unde se ascunsese.

— În dulapul căpitanului, interveni Peter, arătînd un dulăpior înalt. Și uite colo, jos, și-un bilet, pe care probabil l-a pierdut.

2. În situaţie grea

Dă-l încoace, Peter ! Poate avem mai mult noroc de data asta ! spuse George, precipitat.

Dar de-abia dacă-şi aruncă o privire peste biletul acela mototolit, şi spuse dezamăgit :

— E aceeaşi scriere secretă care se află şi pe harta veche şi pe hîrtia pe care am luat-o de la sălbaticul din junglă. Ah, de-am găsi o dată insula, cu golful acela cu trei palmieri ! Cu siguranţă că numele ei constituie cuvîntul secret cu care am putea descifra scrierea.

Deocamdată, va trebui să ieşim însă cu vasul la suprafaţă, ca să-l aruncăm în mare, mai spuse George. Nu mi-ar face deloc plăcere să rămînă aici.

Şi chemă doi marinari, cărora le ordonă să ducă mortul în turn. George îi însoţi şi el.

Rindow îl întrebă pe timonierul Plundow unde se afla distrugătorul care apăruse în urma lor, odată cu lăsarea întunericului.

— S-ar părea că s-a îndreptat spre nord, răspunse cel întrebat. E mult de cînd nu i-am mai văzut reflectoarele. Cred, totuşi, că e mai bine să ne lăsăm cît mai jos şi să mergem tot spre nord, căci în curînd vom intra în

marea Flores și nu trebuie să ne apropiem prea mult de coasta nordică a Australiei, căci acolo stau de veghe englezii.

Rindow privi un timp prin periscop, apoi zise :

— Într-adevăr, nu se vede nimic. Bănuiesc că vom avea parte de ceață și de aceea ar fi mai nimerit să ne îndepărtăm puțin de insulele aflate la dreapta noastră. E clar că și comandantul distrugătorului a observat că se lasă ceață și s-a îndepărtat și el spre larg. În sfîrșit, să ieșim deocamdată la suprafață. Om vedea ce-o mai fi !

Rindow rămase la periscop, în vreme ce submarinul se ridica.

Cînd se deschise chepengul, toți respirară cu nesaț aerul proaspăt al nopții.

Peter luă cadavrul pe umăr și urcă pe scara de fier. Și tot cu el în spinare, sări peste marginea turnului și se îndreptă spre balustradă, ca să dea drumul în apă acelui trup neînsuflețit.

Pe cînd se pregătea să facă lucrul acesta, o fîșie orbitoare de lumină sfîșie întunericul și-l învălui într-un mănunchi de raze. Era chiar reflectorul distrugătorului englez, care, împotriva presupunerilor lui Rindow și ale timonierului, se menținuse totuși pe aproape. Mai mult ca sigur că ofițerii observaseră — cu ajutorul ocheanelor de noapte — ieșirea la suprafață a submarinului și îndreptaseră acum reflectoarele asupra lui.

Un strigăt slab se auzi pe deasupra apei. Distrugătorul era prea departe pentru a fi posibilă o înțelegere cu el, dar era destul de aproape pentru a putea zădărnici cu tunurile sale o eventuală încercare de fugă a submarinului.

Strigătul voia probabil să-i dea de înțeles lui Peter să nu arunce cadavrul în apă, dar uriașului nici că-i păsă. Cu o mișcare hotărîtă, el îi dădu drumul mortului în mare, apoi făcu stînga-împrejur și se întoarse în turn.

Un fulger trecu pe deasupra valurilor și o grenadă se afundă vertiginos în golful în care se afla submarinul, apoi urmă o bubuitură îngrozitoare.

Rindow ridică imediat brațul drept, dîndu-i de înțeles inamicului că nu are de gînd să fugă. Nici n-avea de ce s-o facă, deoarece distrugătorul se apropiase mult și tunurile sale erau, mai mult ca sigur, ațintite asupra submarinului, gata să tragă la cel mai mic semn.

Uruitul mașinilor se auzea acum deslușit.

Distrugătorul se apropie tot mai mult și se înțepeni cam la vreo cincizeci de metri de submarin.

Marea era complet liniștită. Se auzi un glas tunător :

— Alo, căpitane Farrow, predă-te !

— Alo, distrugătorule, și de ce să ne predăm ?! răspunse Rindow calm.

— Tunurile noastre sînt îndreptate asupra voastră și vă găurim imediat vasul ! strigă englezul.

— În cazul ăsta, veți sări în aer în aceeași clipă cu noi ! răspunse Rindow. Două guri de tun sînt ațintite asupra voastră. Ce vreți de la noi ?

Cei de pe distrugător rămaseseră cîteva clipe tăcuți ; se sfătuiau probabil cum să procedeze. Apoi se auzi un alt glas, mai aspru :

— Am primit o radiogramă, prin care ni se aduce la cunoștință că ați tras cu tunurile asupra unui sat din Marea Sundei. Ne-am convins cu propriii noștri ochi de lucrul acesta. În consecință, trebuie să dați socoteală. În afară de asta, știți prea bine că sînteți căutați încă de la sfîrșitul războiului. Submarinul vostru trebuie distrus. Cred, totuși, că veți scăpa cu pedepse ușoare, căci ați făcut și mult bine. Poate că nici nu veți fi aduși în fața justiției.

— Asta ar fi un lucru foarte drăguț, spuse Rindow, cu aceeași liniște ca și pînă acum. Cred, totuși, că șansele noastre sînt egale. Pînă în momentul de față, n-ați pus încă mîna pe noi, iar în clipa în care veți deschide osti-

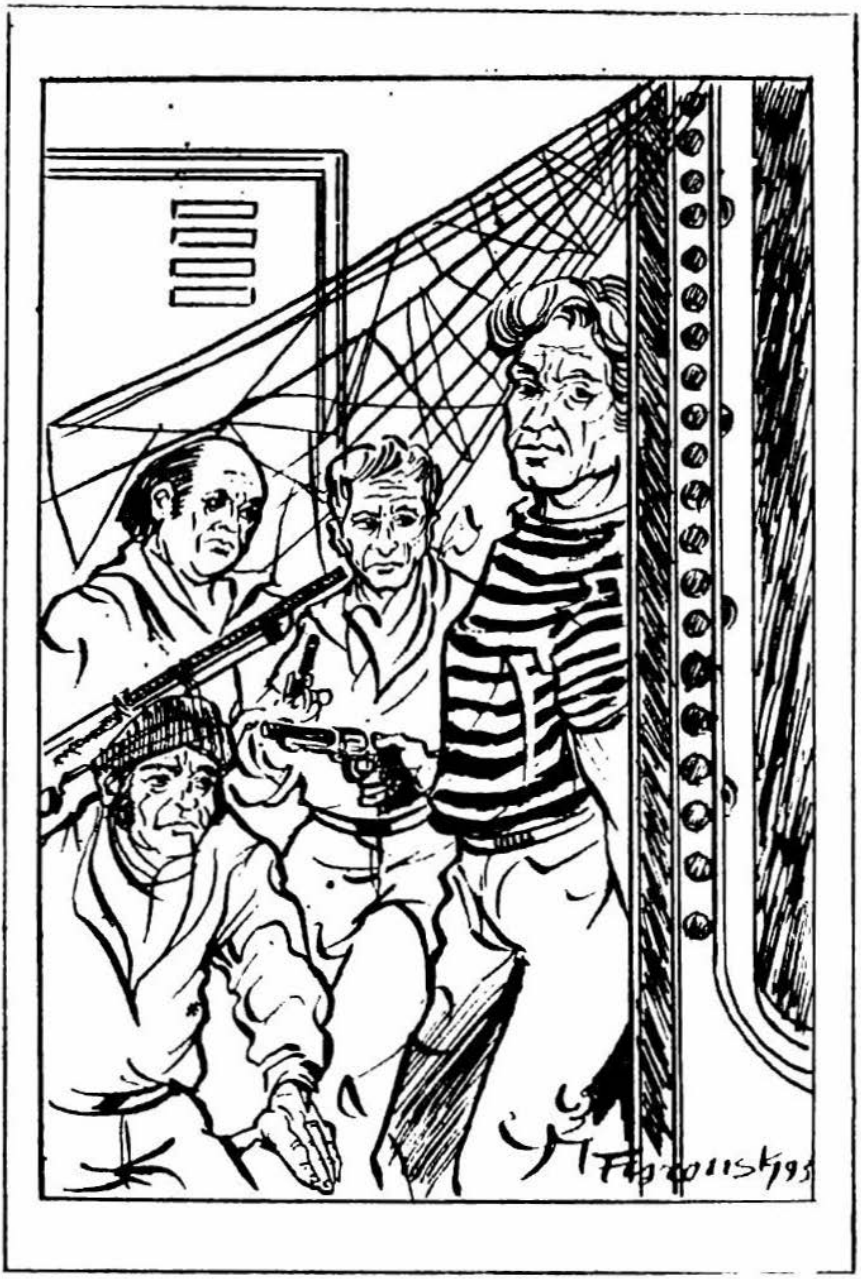

litățile prin focuri de grenadă, vom ști să răspundem și noi la fel. Sînt dispus însă pentru tratative oneste, dar mă împotrivesc intenției voastre de a ne trata de pe acum ca prizonieri.

Din nou se lăsă o scurtă pauză. Englezii își închipuiseră desigur mult mai ușoară capturarea echipajului submarinului. Apoi glasul cel aspru se auzi din nou :

— Bine, să tratăm. Vino la bordul nostru : te încredințăm că vei putea să te reîntorci în libertate.

— Regret — răspunse Rindow — dar căpitanul a fost făcut prizonier de către un pirat. Vă voi povesti cu plăcere ce s-a întîmplat, dacă vreo doi din ofițerii domniei voastre binevoiesc să ne facă o vizită. Firește, vă dăm și noi cuvîntul de onoare că acei domni se vor putea reîntoarce liberi. Dar, v-aș ruga să luați cît mai repede o hotărîre, căci sîntem în urmărirea acelui pirat.

— Bine, venim ! se auzi răspunsul de pe distrugător.

Trecură cîteva minute. Rindow auzi zăngănitul lanțurilor cu care era lăsată la apă o barcă de pe vasul inamic. Zîmbind, el i se adresă doctorului Bertram :

— Cred că și de data aceasta primejdia a trecut. Niciodată nu trebuie să-ți pierzi curajul, ci să-l înfrunți totdeauna pe inamic. Pentru orice eventualitate, îi voi spune însă lui Jan Brike să nu piardă distrugătorul din ochi. Dacă o fi vreo viclenie la mijloc, cel puțin să ne putem răzbuna.

Dădu comanda necesară, apoi rămase în așteptare. Între timp, barca distrugătorului se apropie și, după cîteva minute, sub protecția reflectorului, acostă lîngă submarin.

În afară de cei care vîsleau, în barcă se afla un singur ofițer. Cînd se află lîngă balustrada submarinului, acesta salută politicos și zise :

— Sînt căpitanul Builder. Permiteți să urc la bord ?

Și fără să mai aștepte răspunsul lui Rindow, încălecă peste balustradă și se îndreptă spre turn. Rindow, Bertram și Jan se prezentară la rîndul lor, apoi primul ofițer îl invită pe englez să poftească în interiorul vasului.

Politicos cum era din fire, îl lăsă pe străin să meargă în față și, înainte de a coborî și el, aruncă o privire cercetătoare în jur și-i șopti ceva ofițerului secund, Brunn.

Luară cu toții loc în cabina căpitanului și Rindow povesti în cîteva cuvinte ultimele întîmplări. Eliberarea celor patru fete australiene îi era cunoscută ofițerului, și el le încredință pe gazde că lapta aceasta fusese primită cu admirație și recunoștință în întreaga Anglie.

Apoi Rindow ținu să vorbească și despre misterioasa colonie a prințului indian Ghasna, din interiorul insulei. Povesti despre atacul indigenilor și de dispariția căpitanului, lucru ce făcuse necesară bombardarea satului.

Englezul își notă atunci cînd Rindow aminti că băștinașii erau bine înarmați cu puști Mauser și revolvere automate. Despre împușcarea polinezianului de către George nu suflă o vorbă, iar cînd isprăvi de povestit, englezul rămase și el tăcut o vreme, apoi spuse, șoviind :

— Domni mei, dacă-ar fi ca eu să pot lua singur hotărîri, mi-aș vedea mai departe de drum și aș raporta că n-am dat de dumnitale voastre. Vă înțeleg foarte bine rîvna de a porni spre răsărit, pentru a-l elibera pe viteazul căpitan și pe indienii de care mi-ați vorbit. Aș face eu însumi lucrul ăsta, dar îmi dau seama că nu m-aș putea apropia de corabia neagră fără a pune în primejdie viața prizonierilor. Știi și dumneata, domnule Rindow, că în calitatea mea de ofițer trebuie să mă supun ordinelor și să vă aduc la Singapore. Dar îți mărturisesc sincer că mi-ar fi foarte plăcut dacă-aș putea găsi mijlocul de a vă lăsa liberi, și-n același timp de a nu-mi încălca nici datoria. Fiecare ceas pierdut primejduiește tot mai mult viața pri-

zonierilor ; și căpitanul Farrow se bucură de simpatia tuturor ofițerilor englezi.

Telefonul de pe birou zbirnîi ușor. Rindow luă receptorul, ascultă comunicarea, apoi spuse zîmbind :

— Căpitane Builder, vă pot mijloci bucuria de care vorbeați ! Nu observați c-am început să plutim ? Presupunerile mele au fost, deci, întemeiate. Voiam numai să cîștig un pic de timp, căci văzusem venind dinspre sud un zid de ceață, care s-a făcut acum atît de gros, încît reflectoarele de pe vasul dumneavoastră nu mai pot străbate prin el. Vom parcurge doar un scurt drum împreună, cît să ieșim din bătaia tunurilor. Apoi vă veți putea reîntoarce și nimeni nu vă va face imputări pentru faptul că natura a fost mai puternică decît deosebita necesitate de a ne face prizonieri. Mi-a făcut o deosebită plăcere să vă cunosc și regret că stăm față-n față ca dușmani.

Builder se întunecă puțin, apoi zîmbi și el și spuse :

— Ai fost șiret, n-am ce zice ! Iar eu am căzut în cursă prosteste. Dar e vina mea, căci n-am ținut cont de condițiile atmosferice. Acum însă mă bucur cu adevărat că veți avea prilejul să vizitați insulele Pacificului și vă doresc din toată inima să izbutiți să-l eliberați pe căpitan și pe prietenii voștri indieni. Misiunea mea mă duce numai pînă la strîmtoarea Torres, unde voi ajunge într-o jumătate de ceas. Dacă pînă acolo nu vă reîntîlnesc, atunci va trebui să-mi depun mandatul în mîinile autorităților australiene, care vor trimite probabil un distrugător pe urmele voastre.

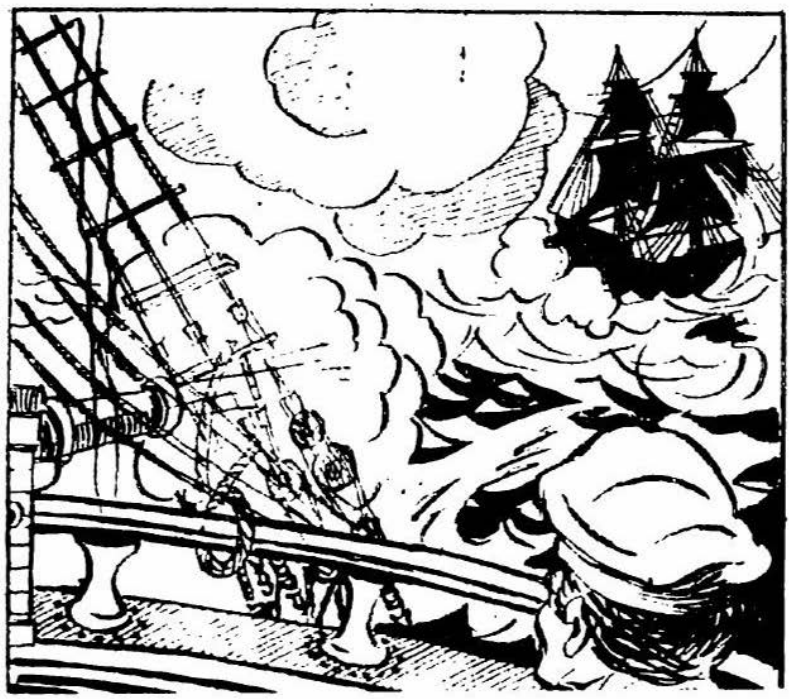

— Vă mulțumesc, domnule căpitan, răspunse Rindow. El, dar ce se întîmplă acolo, sus ?

— Trebuie să urcăm repede pe punte, domnule căpitan ! Marinarii care v-au însoțit amenință să tragă asupra noastră și prin strigăte puternice i-au indicat distrugătorului locul unde se află submarinul. Veniți repede, trebuie să împiedicăm cu orice chip niște fapte nesăbuite !

Urcară la repezeală pe punte și căpitanul englez își liniști oamenii. Ca ofițer conștiincios, ar fi trebuit poate să profite, în cazul în care distrugătorul ar fi fost oarecum avantajat față de submarin. Dar el văzu imediat că aruncătoarele de torpile ale submarinului aveau o țintă bună, căci reflectoarele distrugătorului nu ajungeau pînă la submarin, dar ofereau în schimb o țintă perfectă, căci se vedeau ca doi ochi de foc prin țesătura de ceață.

De pe distrugător răzbăteau chemări înăbușite. Builder sări atunci repede în barcă și le strigă un rămas bun ofițerilor inamici. În clipa următoare, o ceață groasă acoperi complet submarinul. Rindow dădu o comandă în sala mașinilor și motoarele începură imediat să duduie. Porniră într-o viteză nebună spre nord-est, direct spre strimtoarea Torres. Ceața înăbușea zgomotul motoarelor, și apoi trebuia să treacă un anume timp pînă cînd căpitanul englez va ajunge pe vasul său. Iar în acest interval, distanța dintre cele două vase avea să fie destul de mare.

Doctorul Bertram spuse rizînd :

— Rindow, te-ai arătat un adevărat maestru ! Pe legea mea, mă și vedeam de pe acum la Singapore, în fața Curții Marțiale. Iar pe căpitanul nostru nu l-am mai fi revăzut poate niciodată.

— Așa mă gîndeam și eu, spuse Rindow grav, și de aceea am mizat totul pe-o singură carte. Nădăjduiesc că acum vom avea chiar un sprijin, cu ajutorul englezilor. E clar că Builder va atrage atenția australienilor asupra corăbiei negre.

— Să sperăm ! răspunse Bertram, cu convingere. De l-om vedea odată liber pe căpitanul nostru ! Din fericire, și Builder a recunoscut că un atac direct asupra corăbiei ar primejdui viața prizonierilor. Știe el, desigur, prea bine, că numai noi, cu submarinul, avem șansa de a ne apropia de corabia neagră.

— Și chiar așa vom face ! spuse Rindow, înciudat. Avem împotrivo noastră un dușman cum nu sînt mulți. Radiograma pe care le-a adresat-o englezilor, prin care îi anunță că am bombardat satul, e o dovadă. Știa clar că asta ne-ar putea viri într-o situație grea. Aș dori doar să știu ce are de gînd cu prizonierii.

— Rindow, tare mi-e teamă că-i lasă pe seama vînătorilor de capete, care pun mare preț pe capetele albilor... Tăcere, însă, căci vine George !

3. Taina hărții

Tînărul urcă scara foarte surescitat și rosti dintr-o suflare :

— Domnii mei, puteți veni puțin în cabina totei ? Am descoperit cheia scrierii secrete.

— Cum, chiar ai izbutit lucrul ăsta, George ? întrebă doctorul Bertram, surprins. Felicitările mele !

— Sălbaticul pe care l-am împușcat mi-a dat cuvîntul care formează cheia scrierii secrete.

Coborî îndărăt scara din turn, urmat de Bertram și Rindow.

Pe masa de lucru a căpitanului se aflau harta și cele două hîrtii pe

care tînărul le luase de la sălbatici. George scrisese pe un carnet soluțiile celor două mesaje secrete, dar înainte de a le citi, spuse :

– În fața tatei mi-am exprimat deja părerea că un anumit cuvînt trebuia să dea ordinea de așezare a literelor izolate, iar din desenele aflate atît pe hartă, cît și pe cele două bilete, bănuiam că acest cuvînt ar putea fi numele unei insule care are un golf, cu trei palmieri ciudați.

Ar fi fost, deci, nevoie să căutăm toate grupurile de insule, pînă cînd am fi descoperit, întîmplător, un astfel de golf ; dar atunci ar fi fost prea tîrziu pentru prizonieri. Căci viața lor e în mare primejdie, deoarece căpitanul corăbiei negre îi duce plocon vînătorilor de capete.

Sălbaticul care a încercat să mă sugrume, și pe care l-am împușcat, a răspuns numai prin „Mal" la întrebarea dumitale, doctore. M-am apucat atunci să caut pe harta noastră cea nouă numele tuturor insulelor din Oceanul Pacific și mi-a atras atenția Mallicolo, din grupul de insule al Noilor Hebride. Am încercat să descopăr ceva cu acest cuvînt, dar nu era cel potrivit. Pe urmă am dat peste Malaita, din grupul insulelor Salomon. Și cu numele acesta aveam cuvîntul care descifrează scrierea secretă. Și într-adevăr, Malaita se află la nord de Guadalcanar, iar de pe această insulă a pornit vaporul scufundat de tata în timpul războiului și-n a cărui cabină de comandă a găsit acea hartă veche. Pe hartă se află doar o notiță, scrisă de căpitanul francez, dar ea ascunde o taină grozavă. Și iată ce zice :

„Gaston Roule și soția sa..."

Zbîrnîitul telefonului întrerupse lectura tînărului. Rindow puse repede mîna pe receptor, dar scoase o exclamație de surpriză cînd auzi ce i se transmitea. Apoi spuse iritat :

– Repede pe bord ! Vîntul a împrăștiat ceața. Distrugătorul englez se

află cam la vreun kilometru în spatele nostru, dar a prins în raza reflectoarelor sale corabia neagră. Trebuie să pornim imediat într-acolo, căci acum prizonierii sînt în mare primejdie.

George nu-şi putu stăpîni o exclamaţie de spaimă. Se temea ca nu cumva căpitanul acelui vas misterios să nu-i arunce-pur şi simplu peste bord pe prizonierii săi, pentru a putea întîmpina cu toată liniştea o eventuală percheziţionare a corăbiei sale.

Tînărul urcă în fugă scara de fier a turnului. Rindow venea după el, iar doctorul cu ceilalţi doi tovarăşi, ceva mai în spate.

Corabia neagră se afla cam la vreo patru sute de metri de submarin. Conurile de lumină ale reflectoarelor de pe distrugător o prinseseră în raza lor, şi-n acel moment de pe vasul de război ţîşniră patru o ghiulea. Acestea căzu în apă, dar foarte aproape de corabie.

Rindow îi dădu un ordin scurt timonierului. Plundow, apoi submarinul execută un viraj ascuţit şi se îndreptă spre vasul cel misterios.

– Du-te jos, doctore ! îi strigă Rindow lui Bertram, care îşi scoase doar capul peste marginea turnului. Brunn, coboară şi dumneata, căci se prea poate că va fi nevoie să ne lăsăm la fund, pentru a ne putea apropia neobservaţi de corabie. Plundow, trebuie să mergem în aşa fel încît corabia să fie mereu între noi şi distrugător şi să nu putem fi luminaţi de reflectoare. Ah ! încearcă să fugă !

Misteriosul vas nu reacţionase deloc la bombardamentul distrugătorului. Făcu un viraj brusc şi observatorii din turnul submarinului puteau vedea bine valurile spumegînde ce se înălţau în urma sa.

Îşi căuta salvarea prin fugă, ceea ce însemna că, pentru moment, nu

existo nici o primejdie pentru prizonieri. Pe de altă parte, căpitanul englez ştia că printr-un bombardament adevărat ar putea pune în pericol însăşi viaţa prizonierilor.

Cu ajutorul compresoarelor pe care genial inginerului Hagen le adaptase la motoarele Diesel, submarinul atinse o viteză care n-ar fi putut fi întrecută nici de cel mai rapid vapor din lume. Dar, spre marea lui uimire, Rindow fu nevoit să constate că vasul cel misterios îl întrecea. Aceasta era încă o dovadă că se preta la nişte afaceri necurate, căci pentru nişte călători normali n-ar fi avut nevoie de o asemenea viteză fantastică.

Rindow îl chemă repede în turn pe bătrînul tunar Jan Brike.

— Jan, trebuie să oprim corabia în loc, îl spuse el. Cu o ghiulea, ai fi în stare să distrugi elicea, cînd ne vom fi apropiat de ea ?

— Asta pot s-o fac şi de aici, răspunse bătrînul. Dar tot e mai bine să ne apropiem, căci atunci nu-l mai poate arunca peste bord pe bunul nostru căpitan. Dar, lasă că aranjez eu treaba !

Liniştit, bătrînul se căţără peste marginea turnului şi se îndreptă spre turnul de la proră. Aşadar, corabia neagră nu mai putea nicicum dispărea acum ; singurul pericol care mai exista era acela ca misteriosului căpitan să nu-i dea cumva prin minte să-şi arunce vasul cu totul în aer, atunci cînd se va vedea pierdut.

Parcă ghicind gîndul primului ofiţer, George spuse :

— Domnule Rindow, tare mă tem că prizonierii vor fi pierduţi, chiar dacă am reuşi să oprim corabia în loc. Mi-ar părea mult mai bine dacă ar dispărea din faţa noastră şi-a distrugătorului. Acum ştiu doar unde-o putem regăsi !

Rindow mormăi o înjurătură printre dinţi. Nu-i prea venea să dea drumul prăzii din gheare, dar, pe de altă parte, temerile lui George erau şi ale sale.

De pe distrugătorul englez porni pentru a treia oară o ghiulea, care se cufundă la fel în imediata apropiere a corăbiei. Era evident că Builder căuta să cruţe vasul duşman.

Submarinul se apropiase acum la două sute de metri de corabie. Jan Brike îi strigă lui Rindow :

— Să trag acum, domnule Rindow ? Sîntem destul de aproape pentru a putea împiedica orice act de violenţă împotriva căpitanului nostru.

— Şi dacă ticălosul o să-şi arunce vasul în aer ? întrebă Rindow.

Tunarul înjură bine, marinăreşte, apoi zise :

— Atunci, domnule Rindow, îmi învelesc la loc tunul meu drag. N-avem decît să-i lăsăm să dispară, după care îl vom urmări şi vom reuşi să-l eliberăm pe căpitan de-abia după ce va fi dus pe uscat.

— Ah ! Uite că natura însăşi a hotărît aşa ! spuse Rindow cu satisfacţie Acum, cel puţin, nu-mi mai pot face reproşuri că n-am procedat bine. Plundow, virează repede, în direcţia nord-est ! Repede, căci altfel te pomeneşti că ne acostează corabia pe noi !

Vîntul îşi schimbase direcţia, iar zidul acela gros de ceaţă, pe care pînă de curînd îl gonise spre sud, se tîra acum înaintea lor.

Reflectoarele distrugătorului apărură din nou, deodată, ca nişte mici puncte luminoase, corabia neagră dispăru de tot, iar în clipa următoare submarinul fu şi el învăluit în pătura aceea lăptoasă de ceaţă.

Rindow ordonă oprirea imediată a compresoarelor. Acum se auzi foarte aproape un duduit de motor şi peste cîteva minute o umbră trecu ca vîntul pe dinaintea submarinului. Era vasul acela misterios, cu prizonierii la bord.

/ ... de ... fără ... de ... fără ... de ... fără

Serial senzațional 12.

Pentru prima oară în românește
seria completă

Pe urmele corăbiei negre (II)

„Henry, îi mai dau lui Boro și biletul acesta. Pericolul crește. Bati are de gînd s-o ucidă pe Jeanne la prima sărbătoare, iar noi mai avem nevoie de ea, în cazul în care semnătura ei va fi necesară. Vino repede, Henry, și adu cu tine cîțiva „porci lungi". Nici eu nu prea mă mai simt în siguranță. Bati a început să devină supărător. Raul".

– Acesta e conținutul ultimului bilet, pe care Boro – cel ucis de mine – trebuia să l prezinte căpitanului corăbiei negre. Prizonierii sînt destinați căpeteniei Bati. Poate că ne va fi totuși posibil să urmăm același drum cu al corăbiei negre căci nu-i exclus ca insula pe care trăiește Bati să fie în altă parte, iar Majaita să fi fost aleasă numai ca o cheie pentru descifrarea mesajului.

– Corabia are viteză mare, ce-i drept, – spuse Rindow – dar submarinul nostru e şi mai rapid. Iar ticăloşii ăştia, răcni el deodată, furios, s-au întovărăşit într-adevăr cu vînătorii de capete. Şi vînătorii ăştia de capete mai sînt şi canibali.

– Canibali ? întrebă George, îngrozit. De unde ştii asta, domnule Rindow ?

– Cred că are dreptate, interveni doctorul Bertram, trebuie să fie vorba de canibali. Asta o dovedeşte expresia „porci lungi", folosită de acel Raul. Este numele pe care li-l dau oamenilor insularii care mănîncă oameni din insulele Oceanului Pacific. Nu va fi deloc uşor să-i eliberăm pe prizonieri, din moment ce vor fi pe insulă şi în puterea căpeteniei.

– Domnule doctor, spuse George, cu ochii scînteietori, eu cred totuşi că echipajul submarinului nostru îl va scoate de acolo pe tata, chiar de s-ar afla în puterea a zece căpetenii.

– Da, da, aşa cred şi eu, răspunse Bertram, numai că n-ar trebui să ne închipuim sarcina prea uşoară. Dar am o idee bună. Căpeteniile de triburi ale fiecărei insule trăiesc într-o veşnică duşmănie de moarte între ele. Prin urmare, poate că ar fi bine dacă ne-am putea asigura sprijinul vreunei căpetenii, în contra lui Bati. Firește, un astfel de ajutor e întotdeauna primejdios, căci s-ar putea întoarce împotriva noastră. Capetele albilor au un curs foarte ridicat la vînătorii de capete. Da, da, dragă George, văd că te îngrozeşti! Pentru insularii aceia, cel mai frumos trofeu e o căpăţînă de om, afumată la un foc bun. Atît şi nimic mai mult !

– Domnule Rindow, cînd vom ajunge la insula Malaita ? întrebă George, nerăbdător.

– Pe cît ne va fi posibil, o să mergem cu viteză maximă, răspunse primul ofiţer. În cazul acesta, poimîine după amiază vom putea fi pe insulă. În cursul zilei de poimîine va trebui să încercăm să ţinem sub ochi corabia neagră, ca să nu pierdem vremea căutînd-o. Ah ! Dar uite că Brunn are o veste nouă !

Rindow dădu mulţumit din cap după ce ascultă receptorul.

– Ceaţa a fost împinsă de vînt departe de noi, spuse el. Distrugătorul englez se află cam la vreo doi kilometri în spatele nostru. Noaptea e luminoasă, aşa că putem merge cu toată viteza. Ne vom ţine pe aproape de corabia neagră, chiar dacă pentru moment n-o vedem. Să n-ai grijă, George, căci vom face tot ce e cu putinţă ca să-i eliberăm pe tata şi pe prietenii indieni.

4. În preajma morții

În ziua următoare, George se trezi tîrziu. Submarinul trecuse prin strîmtoarea Torres, iar cînd tînărul intră în turn, Rindow arătă cu mîna în ziare și spuse :

– Vezi punctele alea de colo, George ? Sînt insulele arhipelagului Louisiada. S-ar putea să ajungem la Malaita chiar la noapte, căci am mers bine... Ah ! uite că vine și doctorul. Ei, dar ce ai, doctore, de ce faci o mutră așa de serioasă ? S-a întîmplat ceva ?

– Ne-am aflat la un pas de moarte, Rindow, spuse Bertram, cu o voce joasă. Bucătarul Gerlach mi-a comunicat mai adineauri că voia să înceapă al doilea tanc cu apă de băut. După cum știi, l-am umplut – ca și pe primul – înainte de a ne fi îndreptat spre insula prințului Ghasna. Din fericire, Gerlach e un om prevăzător. I s-a părut cam suspect faptul că din apă

se ridica un miros ciudat, şi aceasta a fost un motiv suficient ca să mi dea de ştire. La început, nu m am gîndit la nimic rău, crezînd că mirosul provenea doar de la plantele acelea care creşteau în jurul izvorului de unde am luat apă. Apoi, însă, mi-am amintit de ticălosul acela de Boro, care a încercat să-l sugrume pe George, şi-atunci am examinat mai cu atenţie apa. Şi vă pot spune că ne-am fi dus cu toţii pe copcă dacă am fi consumat din apa aceasta. A fost otrăvită cu nişte plante, aruncate în ea de Boro, desigur. E un fel de cucută, care creşte pe insulele acelea.

– Dumnezeule ! exclamă Rindow, dar multe păţanii mai avem de întîmpinat în călătoria asta ! Slavă Domnului că Gerlach e prevăzător din fire ! La o asemenea ticăloşie nu m-aş fi aşteptat, pentru nimic în lume ! Dar, în sfîrşit, doctore, din fericire, primejdia a trecut. Să goleaască oamenii tancul şi să-l cureţe bine. Acum însă va trebui să oprim la cea dintîi insulă, ca să luăm apă proaspătă. Asta ne va întîrzia, ceea ce nu e prea bine. Dar vom merge o vreme cu compresoarele în funcţiune şi ne vom scoate pîrleala.

Lipsa apei de băut nu întîrzie să se simtă, căci şederea în interiorul submarinului, unde aerul era înăbuşitor, producea sete, şi Gerlach se văzu nevoit să jertfească o cantitate din preţioasa apă minerală, care nu se putea înlocui atît de uşor.

În cursul după-amiezii se apropiară de insulele arhipelagului Louisiada. Rindow alese o insulă micuţă, dar acoperită de o vegetaţie bogată.

Submarinul se apropie de insulă. Ca mai toate insulele de corali, şi aceasta avea un golf în care apa îţi permitea să te apropii cît mai mult de ţărm. Echipajul – cu excepţia a doi marinari, lăsaţi de pază la bord – se înarmă cu găleţile de pînză. Dacă dădeau în apropierea golfului de un izvor, umplerea tancului putea fi efectuată în două ore.

Fiecare marinar avea la brîu două pistoale şi un cuţit mare. Cîţiva ţintaşi buni, între care George şi Peter, purtau carabine.

În partea stîngă a ţărmului se afla o îngrămădire de pietre mari şi plate, pe care cine ştie ce capriciu al naturii le aruncase acolo. Doctorul Bertram îşi vădi imediat interesul pentru ele şi dori să se apropie, ca să le cerceteze, dar Rindow îi spuse rîzînd :

– Doctore, acum e mai important căratul apei, decît pietrele de colo. Vei avea destul timp să le examinezi înaintea plecării noastre de aici. Trebuie să vii neapărat cu noi şi să ne ajuţi să găsim un izvor, căci dumneata ştii mai bine decît ori-

cine ce plante cresc prin apropierea apei. În felul ăsta, facem economie și de timp.

– Ei da, ai dreptate ! răspunse doctorul. Deși, tare aș fi vrut să privesc mai de aproape pietrele astea ciudate. Stai ! exclamă el deodată, ia-o mai încet. Chiar dumneata, Rindow, spuneai că trebuie să fiu cu băgare de seamă la cel mai mic indiciu suspect. Ei bine, sînt aproape sigur că una dintre pietre s-a mișcat. Să fie oare niște broaște țestoase, a căror carapace are o înfățișare atît de ciudată ?

– Ai spus că s-a mișcat o piatră ? întrebă Rindow, surprins. Cred că ți s-a părut, doctore, și nici broaște țestoase nu pot fi, căci prea sînt neregulate pietrele. S-o fi mișcat poate vreo reptilă, și dumitale ți s-a părut că era piatra. Astfel de iluzii optice sînt foarte posibile.

– Hm ! nu prea cred c-a fost o iluzie optică, spuse Bertram. Am văzut lămurit cum piatra aia din față s-a mișcat. Ah ! acum ai văzut, Rindow ! Bolovanul din dreapta, de la marginea tufișului, s-a mișcat și el.

– Scoateți pistoalele ! porunci primul ofiter. Iartă-mă, doctore, că m-am îndoit în primul moment de spiritul dumitale de observație ! E ceva necurat aici, camarazi ; sper să nu fie la mijloc vreo nouă drăcovenie de-a insularilor.

– Vru să se îndrepte spre bolovani, dar Peter îi strigă iute :

– La seama, domnule Rindow ! Tocmai am văzut mișcîndu-se două pietre acolo, la stînga. Rămîi pe loc, căci putem vedea și de aici ce se ascunde îndărătul lor.

Și Peter își scoase carabina de pe umăr. Toți priveau cu încordare la pietrele aflate la numai douăzeci de metri depărtare de ei. În urma împușcăturii lui Peter trebuia să se arate dacă se ascunde sau nu vreo viclenie omenească în dosul acelor bolovani.

Glontele porni și toți văzură deslușit cum lovi pămîntul în imediata apropiere a marginii din față a primului bolovan. Un mic nor de nisip se ridică – apoi se petrecu un lucru neașteptat.

Piatra zbură în sus. Experimentații noștri aventurieri își dădură imediat seama că nu era o piatră, ci un fel de acoperiș ușor, din lemn sau piele, în așa fel vopsit încît să se lase impresia că ar fi o piatră albă.

O făptură înaltă, neagră, sări în sus, se răsuci de cîteva ori, apoi se prăbuși greoi la pămînt.

– Atenție la celelalte pietre ! strigă Rindow.

Și-n aceeași clipă, toate „pietrele" săriră în sus, și cu răc-

nete sălbatice, o ceată de vreo cincizeci de negri, goi puşcă, se năpustiră asupra micului grup de expediţionari.

– Foc ! comandă Rindow.

Atît aşteptau oamenii. Pistoalele şi carabinele se ridicară şi după cîteva clipe răsună prima salvă.

Vreo douăzeci de sălbatici se prăbuşiră în ţărînă, zvîrcolindu-se. Ceilalţi o zbughiră însă în desiş. Ar fi fost o treabă uşoară pentru marinari să-i curăţe pe toţi, dar Rindow fu de acord că se vărsase şi aşa prea mult sînge.

– Ei, dragii mei, cred că ne putem muta gîndul de a mai lua apă de-aici, spuse el, după ce şi ultimul duşman dispăru în tufiş. Trebuie să căutăm o insulă mai puţin primejdioasă decît asta.

– Domnule Rindow – fu de părere bătrînul tunar – eu cred că nebunii ăia s-au ascuns atît de adînc în tufiş, încît nu mai avem a ne teme de ei. Dar le-aş putea trimite şi vreo două grenade înăuntru, ca să-i fugărim şi mai mult.

Rindow nu ştia ce să facă pentru moment. Îl scoase însă din încurcătură doctorul Bertram, şi încă fără să vrea.

Mînat de instinctul lui de cercetător, el o pornise spre ţărmul unde se aflau ciudatele „pietre" şi începuse să le examineze. Nu-i păsase deloc că pentru asta fusese nevoit să treacă printre sălbaticii împuşcaţi de marinari. Nu se gîndea la nici o primejdie, şi-apoi, ce puteau să-i facă morţii îngrămădiţi acolo?

Dar lucrurile se petrecură altfel. Se pomeni smuls cu brutalitate din contemplarea ciudatelor „pietre", odată cu apariţia a trei sau patru făpturi omeneşti în spatele său ; şi înainte de a-şi da seama ce se petrece, fu apucat de nişte braţe vînjoase şi tîrît în grabă în tufiş.

– La seama, doctore ! răcni Peter, care văzu cel dintîi atacul acela fulgerător.

Ridică arma, dar nu cuteză să tragă, de teamă să nu-l nimerească pe Bertram. Ceilalţi marinari şi duseseră şi ei armele la ochi, dar şi ei îşi dădură seama că ar fi fost primejdios să tragă.

– Înainte, după ei ! strigă primul ofiţer.

Peter fu cel dintîi care se repezi în tufiş. În urma lui, o porniră şi marinarii.

Dacă sălbaticii l-ar fi tîrît mai mult în tufiş, salvarea bietului doctor ar fi fost imposibilă. Dar se aflau doar la o depărtare de cîtiva metri de peretele de verdeaţă. Vor reuşi oare să pătrundă înăuntru ?

– Împotriveşte-te din răsputeri, doctore ! răcni Peter.

De-abia acum Bertram păru a se fi trezit din spaima sa. Îi

urmă imediat sfatul lui Peter. Își propti bine picioarele în nisip și prin mișcări violente încercă să-i dea în lături pe agresori.

Observă cu acest prilej că dușmanii lui erau răniți. Iar asta îi dădu noi speranțe.

Izbuti, într-adevăr, să se scuture de unul din sălbatici. Individul se clătină câțiva pași pe picioare, dar dinspre țărm porni imediat o împușcătură, și glontele tras de Jan Brike îl nimeri în plin.

Doctorul Bertram se bucură, crezînd că va reuși să scape la fel și de ceilalți, dar sălbaticii păreau a fi doar ușor răniți. Fu înhățat din nou și tîrît înainte, cu o înverșunare ieșită din comun.

Peter rămase locului. Profitînd de scurta împotrivire a doctorului, izbuti să se apropie ; ridică iar carabina, glonțul porni, și un al doilea sălbatic se prăbuși în țărînă. În aceeași clipă, ceilalți doi rămași în viață îl traseră cu putere pe prizonier în tufiș.

Peter se năpusti după ei. George îl urmă imediat. Marinarii care plecaseră odată cu ei se aflau doar la doi pași.

Acum însă tufișul se însufleți se. Făpturi tuciurii își făcură apariția, sulițe și cuțite scînteiară în aer, – și doctorul păru pierdut.

Se auzi însă o comandă a primului ofiţer. O salvă bubui, din frunzişul cel des se auziră strigăte, mai mulţi indivizi se prăbuşiră, iar ceilalţi se făcură nevăzuţi, la fel de repede pe cît se iviseră.

În faţa lui Peter, a lui George şi-a marinarilor nu mai rămăsese nici un tuciuriu.

Peter şi George îşi trecură imediat carabinele pe umăr şi îşi scoaseră pistoalele. În tufiş nu mai puteau folosi nişte arme cu tragere lungă.

Sălbaticii îşi ridicară ameninţător sulițele, gata să le azvîrle, dar în aceeaşi clipă pistoalele deschiseră focul. Efectul fu de-a dreptul uluitor. Răniţi de moarte şi urlînd înfiorător aceştia o luară la fugă înapoi în tufiş.

Peter se năpusti în luminişul în care-i văzuse pe cei doi sălbatici dispărînd împreună cu doctorul. Cu iuţeala fulgerului, ridică pistolul şi un uriaş care stătuse la pîndă, cu cuţitul în mînă, căzu la pămînt.

George îl urmă îndeaproape pe credinciosul său servitor.

O împuşcătură de revolver răsună în imediata lui apropiere. Cotind pe lîngă o tufă, îl văzu pe Peter înaintea lui. Apoi se ivi un luminiş şi-l văzu şi pe doctorul Bertram, tîrît de cei doi sălbatici care-l atacaseră. Se aflau doar la cincisprezece paşi de Peter, care trase cu foarte mult calm. Şi George îl văzu pe sălbaticul din dreapta clătinîndu-se. Apoi îndrăznetul Peter trase şi în ultimul duşman. Acum doctorul era liber, căci împuşcătura nu şi greşise ţinta.

Cu paşi enormi, doctorul o porni înapoi de-a lungul luminişului.

– Ei, dragă doctore, pasiunea dumitale pentru cercetări ştiinţifice era cît pe-aci să te coste capul ! îi spuse George, rîzînd. S-o apucăm repede înapoi, căci sălbaticii vor încerca, desigur, să răzbune moartea atîtor tovarăşi de-ai lor. Ia-o înainte, doctore, noi îţi vom asigura retragerea.

George ar fi vrut să rămînă chiar el ultimul, dar bătrînul Peter îl împinse în faţă pe cărăruia cea îngustă. Şi înainte ca uriaşul s-o pornească şi el la drum se mai uită o dată înapoi, văzu la o mică depărtare făptura unui tuciuriu şi trase un glonţ.

Dar rezultatul împuşcăturii nu fu cel aşteptat. Sălbaticul pe care-l nimerise scoase un ţipăt răsunător. Era un ţipăt de durere, dar şi de furie, căruia îi urmă un al doilea.

Şi atunci, din tufiş, ţîşniră mai mulţi sălbatici, şi cu nişte paşi peste măsură de mari, se luară după ei pe cărare. Peter îşi descărcă repede toate gloanţele din încărcător, dar, spre spaima lui, văzu acum că insularii nu mai dădeau înapoi. Bă-

trînul își spuse că probabil îl rănise pe șeful tribului, care-și trimisese acum oamenii să-l urmărească cu înverșunare.

O luă la fugă după tovarășii săi, își reîncărcă revolverul și le strigă celor din fața lui :

– Repede, repede, înainte, sînt în spatele nostru !

Ceilalți îi urmară sfatul și cu toată iuțeala lui de picior, Peter nu-i mai putu ajunge. Îi revăzu de-abia cînd ajunseră pe țărm, alături de camarazii lor, care stăteau cu armele pregătite de tragere. Uriașul strigă din nou :

– Vin, luați-o repede înainte !

Apoi își încordă toate puterile și peste cîteva clipe se afla și el în mijlocul celorlalți. Rindow știa că-n toate privințele se putea bizui pe credincioșul lor Peter, așa că le comandă cu energie :

– Înapoi pe vas ! Repede, eu vin la urmă !

Oamenii se răsuciră pe călcîie și alergară spre submarin. Din tufișuri se porni atunci o ploaie de pietre, care șuierară prin aer.

Cîțiva oameni fură atinși, printre care și Rindow și doctorul Bertram, loviți în cap.

– Foc ! răcni Rindow, apoi fu gata să se prăbușească.

Peter îl apucă însă de spate și-l menținu. Uriașul își goli repede încărcătorul pistolului spre tufiș, apoi îl trase pe ofițer spre submarin. Cu o mînă îl ținea pe acesta, iar cu cealaltă îl sprijinea pe doctor, care amenința și el să se poticnească.

Acum, marinarii trăgeau salve regulate înspre desiș. Brunn, ofițerul secund, preluase de îndată comanda.

Unul după altul, marinarii urcară pe punte, se așezară în linie de bătaie și ținură sub foc continuu tufișul. Procedînd astfel, preîntîmpinară un al doilea atac al insularilor.

– Domnule Brunn, să fac un pic de curățenie ? întrebă Jan Brike. Poate că după aceea vom putea totuși aduce apă, cine știe ?

– Nu, fiindcă nu știm cîtă populație are insula. E posibil ca cei de pînă acum să nu fi fost decît avangarda. Înainte, băieți, la mașini ! La cîrmă, Plundow ! Trageți înainte, dar să fi primit întăriri !

Nici nu-și sfîrși bine Brunn vorba, și țărmul se acoperi literalmente cu sălbatici. Motoarele submarinului începură să duduie, vasul se puse în mișcare, dar o ploaie de pietre căzu pe punte și cîțiva marinari fură loviți.

Traseră acum și ultimele gloanțe, apoi fură nevoiți să facă o scurtă pauză ca să-și încarce armele ; cu toate că tuciurii aveau pierderi mari, aceștia nu dădeau deloc înapoi, ci veneau tot mai aproape de țărmul golfului.

Ridicară brațele și pietrele albe făceau un contrast izbitor în mîinile lor negre. Situația era nespus de primejdioasă, căci submarinul nu se putuse îndepărta prea repede. Atunci, Brunn comandă :

– Foc, Brike !

Cînd norul de fum și nisip se mai risipi, sălbaticii erau departe, gonind spre tufișul ocrotitor.

În pîlnia făcută în pămînt de bomba care explodase zăceau îngrămădite mai multe trupuri sfărîmate.

– Repede înăuntru, băieți ! comandă Brunn. Ne putem aștepta la vizita unui vas australian, atras de bubuitul tunului. Repede, jos, și fiți gata pentru scufundare.

Deși mai mulți marinari erau răniți, comanda se execută cu precizie și toți coborîră la iuțeală scărița dreaptă de fier care ducea în interiorul submarinului.

Peter îi duse pe Rindow și pe doctor la loc sigur, în vreme ce pe punte lupta cu insularii încă nu luase sfîrșit. Acum, uriașul veni și el în turn și-i comunică lui Brunn :

– Domnului doctor îi merge mai bine. L-a examinat pe domnul Rindow și a spus că va trebui să stea la pat pînă mîine.

– Bine, Peter, în cazul ăsta, va trebui să iau eu comanda pînă atunci. Sînt de părere să ne îndreptăm spre prima insulă mai mare și să luăm apă de acolo. Uite, am ieșit în sfîrșit cu bine din golf. Dar... iată și mult-așteptatul vas australian rapid de război. Fiți gata pentru scufundare !

Torpilorul, pe care încercatul marinar îl recunoscuse după coloana de fum ce se înălța spre cer, nu se vedea decît ca un mic punct.

– Aha, acum a intrat în golf, zise Brunn. Cercetările vor dura un timp și peste puțină vreme vom putea ieși din nou la suprafață. Păcat însă că nu vom putea acosta undeva, pentru a lua apă. În sfîrșit, să mai așteptăm, poate că tot avem noroc !

5. Cercetări anevoioase

Submarinul mai navigă pe sub apă încă o oră, apoi Brunn dădu comanda de ieşire la suprafaţă, după ce se încredinţă bine că torpilorul dispăruse cu desăvîrşire. Noaptea se apropia şi nu mai era necesară atîta precauţie. Afară de aceasta, era cazul să ajungă neapărat într-un loc de unde să se poată aproviziona cu apă de băut. Propunerea o făcu Peter, iar Brunn o aprobă. Tancurile trebuiau umplute, fie ce-o fi.

Înainte de lăsarea întunericului, uriaşul descoperi spre sud o mică insulă unde acostară. Semăna la fel cu cea pe care se războiseră cu sălbaticii, dar în curînd descoperiră un fel de strîmtoare, care părea să ducă mult în interiorul insulei.

– Ura, domnule Brunn ! strigă Peter ; după cîte se pare, acolo curge o apă care izvorăşte din interior. Grozav, căci vom putea lua apă chiar pe întuneric, fără să fim nevoiţi să mai părăsim vasul.

– Da, dacă am putea pătrunde atît de mult, pînă cînd apa va fi complet limpede şi neamestecată cu apa mării, atunci ar fi chiar grozav, spuse Brunn. În sfîrşit, vom vedea.

După socoteala lui Brunn, mai erau doar zece minute pînă la lăsarea nopţii. Dar trebuia să intre pe fluviu la lumina zilei, căci pe întuneric ar fi fost periculos. Gura fluviului era destul de largă, iar după culoarea închisă a apei, ofiţerul îşi dădu seama, spre marea lui mulţumire, că era şi destul de adîncă.

Submarinul înainta încet spre interior. Cei din turn îşi scoseseră pistoalele şi priveau cu încordare de ambele părţi ale tufişului.

Fluviul făcea acum o cotitură. Apa era încă suficient de adîncă, dar Brunn lăsă maşinile să meargă încet, pentru a fi posibilă, în orice clipă, o frînare bruscă. Şi aşa se şi întîmplă, după ce trecură de cotitură.

Submarinul se opri lîngă un bloc uriaş de stînci, care se ridica în mijlocul albiei fluviului. Era destul loc de trecere de ambele părţi, dar Brunn nu voia să fie prea temerar.

– Atenţie ! strigă Peter.

Uriaşul descoperise o lotcă, afundată în apă, pe partea dreaptă a imensei stînci.

Brunn, care gustase apa şi o găsise numai bună, voia să înceapă pomparea. Dar situaţia se schimbase dintr-odată. Lotca nu era singură : doi tineri îndrăgostiţi se aflau undeva pe stîncă.

Fără să mai aştepte vreo comandă, Peter ieşi pe puntea submarinului. Prora se găsea la numai doi metri de stîncă, aşa că nu era prea greu de sărit pe ea. George se luă după el.

Uriaşul se urcă pe parapet şi dintr-o săritură ajunse în vîrful stîncii. George încă se mai gîndea cum ar putea să se facă înţeles de aceşi băştinaşi, cînd Peter rezolvă treaba fără multă bătaie de cap.

Sări jos, iar în clipa următoare fu lîngă cei doi tineri, care rămaseseră încremeniţi. Uriaşul îndreptă pistolul spre ei şi le spuse în engleză :

– Staţi liniştiţi, căci nu vi se va întîmpla nimic !

Ca să se facă mai bine înţeles, duse un deget la gură şi agită arma în mînă. Spre surprinderea lui, tînărul tuciuriu bîlbîi într-o engleză stricată :

– Ce vreţi ? Ce-am făcut noi ?

– Repede în lotcă ! ordonă Peter. Vîsliţi către vas ! Tovarăşul meu vă împuşcă dacă încercaţi să fugiţi !

Arătă cu mîna în sus şi tînăra pereche zări un alb cu arma îndreptată spre ei. Se urcară ascultători în lotcă şi vîsliră spre submarin.

Cei doi tineri fură primiți cu entuziasm, iar doctorul Bertram se apucă să-l iscodească pe bărbat în limba lui de baștină. Peter și George se întorseseră și ei pe punte, tocmai cînd se întunecase de-a binelea. Căderea întunericului nu-i împiedică însă de la lucru.

După două ceasuri, tancurile erau pline cu apă dulce, timp în care doctorul stătuse de vorbă cu tînăra pereche. Cînd totul fu gata – răsărise și luna, scăldînd cadrul în lumină – acesta își luă rămas bun de la cei doi amorezi, care o porniră în grabă spre țărm.

Submarinul porni încet înapoi, pentru a ieși din fluviu. Doctorul Bertram le spuse lui George și lui Brunn :

– Am aflat lucruri foarte interesante. Prin rîul acesta vine adesea și corabia neagră pentru a-și face provizii de apă. Puținii locuitori ai insulei – care s-au refugiat aici de pe una din marile insule din vecinătate – nu s-au arătat niciodată, căci nu voiau să atragă atenția nimănui asupra lor. Dar lucrul cel mai însemnat e că misterioasa corabie neagră s-a aflat pe aici cu cîteva ceasuri înaintea noastră. Tînărul, care în patria lui a venit deseori în contact cu marinari, de la care a învățat puțină engleză, îl cunoaște bine pe căpitanul corăbiei. Mi l-a descris ca pe un bărbat înalt, cu părul roșu și cu barbă. Și a auzit azi de pe țărm cuvîntul **Malaita,** rostit chiar de mai multe ori. Așa că se cam potrivește cu ce știm și noi : acolo îl vom elibera cu siguranță pe căpitanul nostru.

– Firește ! exclamă George. Deznodămîntul se apropie și nu trebuie să mai pierdem nici o clipă. Oh !, poate că mîine seară îi vom avea pe tata și pe Sanja printre noi... !

– Și pe Sanja ! repetă doctorul Bertram, zîmbind. Doar de dragul ei e toată expediția asta. Așa că, dragă George, acum vom îmbuca și noi ceva, și apoi... în hamac ! Mîine vom avea o zi grea, dacă ajungem corabia neagră.

Cu o foame de lup, George înfulecă mîncarea pregătită, apoi se duse în cabină și se întinse în hamac.

Dormi liniștit pînă dimineață, iar cînd Peter veni să-l trezească, se simțea bine dispus și plin de forțe noi.

Tînărul își făcu repede toaleta și luă dejunul adus de Peter. Apoi se duse în turn. Rindow și Brunn veniră de pe punte, urmați de Plundow.

Ofițerii îl salutară pe tînăr, apoi Rindow zise :

– George, poți să-i mulțumești lui Brunn. A mers atît de repede, încît acum avem sub ochi corabia neagră. Trebuie să ne lăsăm la fund, ca să nu-i dăm de bănuit.

Se dădură ordinele necesare și minunatul submarin alunecă repede în adîncuri.

– Se vede Malaita ! anunță Brunn, care privise prin periscop. Ah ! Corabia a pornit-o spre sud ; probabil, are de gînd să înconjoare insula. E sigur că prietenii căpitanului locuiesc în partea de răsărit. Dar pentru noi e totuna, ne-am putea ridica și acum la suprafață. Ce părere ai, Rindow ?

– Un moment ! (Veni și el la periscop și privi). Apoi zise : Da, ai dreptate, corabia a și ajuns la colțul sudic și trebuie să dispară din moment în moment. Și atunci vom putea să cîștigăm avansul pe care-l are asupra noastră.

După vreo jumătate de oră, submarinul atinse coasta de sud a insulei și-i dădu ocol. Rindow ținea vasul la o distanță cam de două sute de metri de țărm, căci nu voia să se expună unui bombardament neașteptat din partea corăbiei negre.

O înfrigurare generală cuprinse întreg echipajul submarinului. Marinarii erau gata pentru debarcare, aveau puști și revolvere și desagi cu merinde și pîine. Era foarte posibil ca șederea pe insulă să se prelungească și să fie nevoie de un atac asupra satului vînătorilor de capete.

Rindow, care privea prin periscop, scoase deodată o exclamație. Apoi îi comandă lui Brunn să întoarcă.

– Corabia se află într-un golf îngust și adînc, spuse el. Prizonierii sînt duși pe uscat, i-am văzut pe căpitanul nostru și pe prințul Ghasna. Trebuie să acostăm în golfulețul pe lîngă care am trecut. Așa ne vom putea alătura convoiului care-i va aduce pe prizonieri în satul vînătorilor de capete. Pentru a-i elibera, va trebui să-i atacăm pe neașteptate pe bandiți și pe prietenii lor tuciurii.

Primul ofițer dădu comanda de încetinire a vitezei, apoi pe aceea de ieșire la suprafață. Echipajul se cățără repede pe punte.

Submarinul se găsea acum într-un golf de formă rotundă, nu departe de țărm. Făcînd cît mai puțin zgomot, pe uscat săriră cei doi ofițeri, doctorul Bertram și George, și încă zece oameni, printre care, desigur, și bătrînul Peter.

Curajoșii bărbați se apropiară de tufișul care se afla la o mică depărtare de ocean. Peter, care mergea alături de George, doctor și Rindow, descoperi repede o mică potecă, destul de umblată, se pare.

La o comandă în șoaptă a lui Rindow, marinarii își scoaseră revolverele : prevederea e mama înțelepciunii !

Brunn încheia mica trupă. Înainte de a intra și el în desiș, își mai întoarse o dată privirea spre golf. Submarinul se lăsase deja la fund și numai periscopul se mai putea vedea la suprafața apei.

Dar în clipa următoare, sări speriat într-o parte şi intră şi el repede în tufiş, pentru a nu fi văzut, căci prin faţa golfului aluneca... însăşi corabia neagră.

Ce se întîmplase ? Să fi observat oare căpitanul ei submarinul şi să-i fi dus în grabă pe prizonieri pe bord ? Brunn le transmise şi celorlalţi vestea, din om în om, iar Rindow îi răspunse pe aceeaşi cale.

Primul ofiţer era de părere că prizonierii fuseseră predaţi căpeteniei Bati. Corabia se grăbise să plece, numai pentru că bănuia că submarinul se afla pe urmele sale, dar fără să ştie că acesta sosise deja.

– Mica trupă înainta acum în desişul întunecos, cu atenţia încordată la cel mai mic zgomot suspect. Erau bărbaţi viteji şi buni marinari, dar nepricepuţi în tainele pădurii. Altminteri, ar fi trebuit să sesizeze foşnetele uşoare, care răsunau de jur-împrejur şi ar fi văzut, poate, şi doi ochi de foc, care fulgerau în bezna desişului.

Cunoşteau bine toţi monştrii mărilor şi primejdiile la care se puteau aştepta din partea lor, dar glasul codrului nu-l cunoşteau mai deloc.

Ei nu auziseră încă niciodată cum se trezeşte la viaţă o pădure virgină, imediat după lăsarea întunericului, cum se transformă zumzetul insectelor – care se numără cu miliardele – într-un concert curios, cum ţipă maimuţele, pornind la vînătoarea de noapte, şi ce strigăte ciudate scot păsările de pradă, în goana lor după insecte.

Nu peste mult timp, se pomeniră într-un luminiş. Rindow îşi opri oamenii şi le spuse :

– Camarazi, trebuie să fim cu cea mai mare băgare de seamă. Desigur, pe căpitanul nostru, ca şi pe ceilalţi prizonieri, trebuie să-i eliberăm cu orice preţ. Dar, ca să ajungem la acest rezultat, pe lîngă vitejie, mai e nevoie şi de oarecare viclenie. Ne aflăm într-o pădure străină, înconjuraţi din toate părţile de primejdii, din pricina fioroşilor vînători de capete. Fiţi atenţi la orice zgomot suspect, la orice mişcare a tufişului. S-a întîmplat ceva, Peter ?

Din două sărituri mari, uriaşul ajunse la marginea luminişului şi privi ţintă printre ramurile unui tufiş. Ceilalţi rămaseră liniştiţi, căci ştiau acum că Peter descoperise el ceva.

Bătrînul îşi ţinea revolverul pregătit şi, cu privirile sale ascuţite, căuta să pătrundă frunzişul, dar de văzut nu văzu totuşi nimic.

Prevăzător, întinse mîna stîngă şi dădu ramurile în lături. Şi fiindcă nu se arătă nimeni, viri şi mai mult mîna în frunzişul verde şi împinse deoparte aproape jumătate de tufiş.

De astă dată se auzi ceva care aducea cu hămăitul unui ciine, apoi un fîşîit printre ramuri.

Peter îşi trase mîna înapoi şi reveni îngrijorat la tovarăşii săi.

– Am văzut ceva mişcînd printre crengi – spuse el, foarte încet – şi, dacă nu mă înşel, am auzit şi un zgomot slab. De aceea, m-am gîndit să văd ce se petrece. A fost însă numai o vulpe, sau un alt animal asemănător, care a zbughit-o repede

– Ah !, exclamă doctorul, te pomeneşti c-o fi fost chiar un ciine sălbatic. Întîmplător, ştiu că vînătorii de capete au ciini sălbatici, pe care îi întrebuinţează adesea şi la ospeţele lor.

– Da, zise Peter, am auzit şi eu de asta, mai de mult, cînd am fost pe aici. Poartă şi un nume, dacă nu mă înşel : „prinzul cu ciini al bărbaţilor".

– Asta ar fi un lucru foarte neplăcut, spuse Rindow, căci ar însemna, poate, că ne-au descoperit. Oricum, n-avem încotro – am intrat în horă, aşa că trebuie să jucăm. Avem un ţel de atins, pentru care se cere toată energia. Deci, încă o dată, camarazi : fiţi cu băgare de seamă, nu treceţi nimic cu vederea, şi trageţi fără să staţi pe gînduri, de îndată ce observaţi ceva suspect. Şi acum, cu Dumnezeu înainte !

Plini de curaj, marinarii îşi continuară drumul, însufleţiţi de dorinţa de a-l elibera pe iubitul lor căpitan.

(Va urma)

În episodul următor:

Printre vînătorii de capete

Serial senzațional 13.

Pentru prima oară în românește
seria completă

Printre vînătorii de capete (I)

1. În ținuturile sălbatice

Obișnuiți cu întinsul apelor, marinarii nu se prea simțeau în largul lor, văzîndu-se nevoiți să umble pe furiș, printre copacii pădurii seculare.

Căldura umedă, presentimentul primejdiilor care îi așteptau, grija pentru viața căpitanului lor, toate acestea îi deprimau peste măsură. Cînd ieșiră din regatul mangrovelor, intrară în cel al nucilor de cocos și al copacilor urlași. Vegetația era atît de bogată, încît poteca pe care mergeau li se părea un adevărat turel cu pereți de verdeață.

Peter le povestise multe tovarăşilor săi despre cele ce se petreceau aici, căci el mai fusese prin acele locuri, înainte de război, cu un vas de comerţ.

— De-am şti măcar ce fel de zgomote sînt astea care se aud de jur-împrejurul nostru ! spuse ofiţerul secund, Brunn. Doctore, dumneata eşti doar şi zoolog, n-ai putea să ne spui dacă e vorba de animale ori altceva ?

— Nu prea cunosc sunetele astea, răspunse Bertram ; uneori îmi vine să cred c-ar fi papagali, alteori aş putea să jur că sînt oameni.

— Băştinaşii de aici glăsuiesc uneori ca papagalii, îşi dădu cu părerea Peter. Aş îndrăzni să susţin chiar că sîntem împresuraţi din ambele părţi de blestemaţii vînători de capete. Trebuie să ne ferim numai de securile lor, cu care obişnuiesc să despice oamenilor şira spinării, de la ceafă în jos. Asta e sportul lor preferat. Aţi văzut cu toţii securea pe care am pus mîna pe insula aia din Marea Sundei !

Într-adevăr, marinarii îşi aduceau aminte de securea ascuţită ca briciul, cu coada de lemn lustruit, încrustat cu sidef. O lovitură dată cu această armă grozavă, şi nenorocitul nu mai are răgaz să scoată un geamăt.

— Astea-s prostii, Peter ! spuse Rindow, supărat. Parcă ţii cu tot dinadinsul să consideri întreprinderea noastră mai primejdioasă decît e în realitate. Firește, cu toţii ştim că nu-i de glumit cu aceşti sălbatici, dar nici cu noi nu prea e de glumit, mai ales cînd e vorba să-l salvăm pe scumpul nostru căpitan.

Cuvintele acestea avură darul să-i mai îmbărbăteze pe marinari, care cam începuseră să-şi piardă curajul cînd Peter le vorbise despre arma grozavă a vînătorilor de capete.

Brunn intenţiona să repete şi el apelul făcut de Rindow, încurajîndu-i pe oameni, cînd micul convoi se opri brusc. Un luminiş se ivi în faţa celor din primele rînduri, iar zgomotele acelea ciudate răsunau acum mai puternic şi mai desluşit de jur-împrejur.

În aceeaşi clipă, însă, amuţiră şi zgomotele misterioase, de parcă nici n-ar fi existat. Deodată se aşternu o linişte ciudată în desiş şi marinarii priviră nedumeriţi în dreapta şi în stînga, spre pereţii de verdeaţă, în spatele cărora se ascundeau taine care puteau să-i coste viaţa.

După cîteva clipe de aşteptare încordată, Rindow făcu un alt semn cu mîna şi păşi mai departe, urmat de George.

Primul ofiţer scoase deodată o exclamaţie de scîrbă şi se luă repede după un animal care apăruse înaintea lui, în iarba

luminișului. George observase și el o dihanie asemănătoare, și sări înaintea ei s-o gonească.

Dar guzganii aceștia – căci guzgani erau – care măsurau cel puțin o jumătate de metru, nu prea erau dispuși să se lase goniți. Dimpotrivă, se pregătiră imediat de contraatac. George încercă să sară în lături, dar scîrbosul șobolan îl ajunse repede și-și înfipse dinții în cizma stîngă.

Cu toată pielea ei groasă, aceștia pătrunseră pînă la picior și-i făcură o rană dureroasă. În aceeași clipă, Rindow scoase și el un țipăt de durere : celălalt guzgan îl atacase mușcîndu-l de gleznă.

Scîrboasele animale se retraseră apoi, rămînînd totuși în poziție de luptă și privind cu ură la oamenii care cutezaseră să se măsoare cu ele.

Cîteva împușcături ar fi fost de ajuns pentru a le răpune, dar asta ar fi făcut zgomot și cu nici un chip nu trebuiau să atragă atenția vînătorilor de capete.

– Ptiu, drace, astea-s niște jivine primejdioase ! spuse Rindow cu scîrbă. George, hai să-ți panseze doctorul rănile.

– N-avem vreme de asta acum, răspunse tînărul. Trebuie să mergem înainte. Tata și Sanja sînt în primejdie.

Mica trupă porni din nou la drum. Și, de parcă era un făcut, ciripitul și zgomotele misterioase se auziră din nou în tufișuri. Doctorul Bertram clătină din cap și zise :

– Ciudat lucru. Aș putea jura că e chiar un stol de papagali care s-au luat după noi.

– Domnule Brunn, am văzut doi ochi de foc chiar acum, în tufișul de colo, șopti unul din marinari, secundului.

– Să mergem repede înainte ! porunci acesta. Primul ofițer trebuie să știe despre ce-i vorba.

Vestea avea să fie transmisă de-a lungul micului convoi. Dar, înainte ca Rindow să poată lua vreo hotărîre, George îl apucă de braț și arătă cu mîna spre un tufiș din dreapta luminișului.

– Acolo, jos, domnule Rindow, șopti el, agitat. Vezi ochii aceia de foc ?

În întuneric, din spatele ramurilor dese, luceau două perechi de ochi. Păreau nespus de misterioși, mai ales în situația primejdioasă în care se aflau prietenii noștri.

– Or fi niscaiva animale, șopti doctorul Bertram. Ochii omului nu lucesc așa.

– Atunci să știți că sînt ciinii vînătorilor de capete, își dădu cu părerea Peter. Din cîte am auzit, javrele astea ar fi pe jumătate sălbatice.

– S-o luăm înainte ! ordonă Rindow. Să nădăjduim că nu ne vor ataca. Dacă se va întîmpla totuşi, atunci va trebui să ne apărăm numai cu cuţitele.

Şi ordinul acesta trecu din om în om şi marinarii îşi scoaseră imediat cuţitele lor de vînătoare. Rindow privi o clipă în jur, apoi se îndreptă spre o deschizătură dintre tufişuri, de la capătul luminişului. Deschizătura se afla pe partea dreaptă, şi era de presupus că de acolo ducea o potecă spre satul vînătorilor de capete.

Şi deodată, iarăşi luciră ochii aceia verzi, în imediata apropiere a deschizăturii, şi primul ofiţer şovăi o clipă, înainte de a se hotărî să meargă înainte. În faţa lui se făcea o potecă îngustă, care părea a nu fi fost prea umblată, aşa că marinarii noştri se simţiră ceva mai în siguranţă acum. Aici nu puteau fi atacaţi prin surprindere.

De abia făcură însă cu toţii cîţiva metri pe poteca îngustă şi ambele laturi ale tufişurilor începură să foşnească. Făpturi mărunte, cu blană, se aruncară lacome asupra marinarilor. Erau perfizii ciini sălbatici ai băştinaşilor, care duceau o existenţă mizerabilă, veşnic sperlaţi pentru viaţa lor. Peter le povestise ca marazilor săi că vînătorii de capete organizau uneori ospeţe, la care bărbaţii mîncau friptură de ciine

Cîţiva marinari se aleseră cu nişte muşcături la picioare, dar nici unul nu se folosi de vreo armă de foc. În schimb, cuţitele erau mînuite cu îndemînare, iar atunci cînd una din jivine se prăbuşea rănită de moarte, era sfîşiată imediat de tovarăşii ei

Profitînd de faptul că animalele rămăseseră în urmă ca să se ospăteze din leşurile căzute, mica trupă a viteJilor marinari porni înainte pe potecă, dar larma făcută de ciini, scheunatul şi lătratul lor nu se putea să nu le fi dat de veste băştinaşilor că pe poteca aceea puţin folosită se apropiau nişte oameni străini.

Marinarii îşi iuţiră paşii, iar în cele din urmă o luară chiar la fugă, dar căldura apăsătoare făcea ca sudoarea să curgă şiroaie de pe ei.

Poteca o cotea acum spre răsărit. Ducea din nou spre mare şi Rindow deduse de aici că vor da acum fie peste satul vînătorilor de capete, stăpînit de Bati, fie peste convoiul care trebuia să-i aducă pe prizonieri.

Perspectiva din urmă l-ar fi fost mai plăcută, căci în sat se aflau desigur atît de mulţi sălbatici, încît eliberarea prizonierilor ar fi dus la lupte crîncene. Dar dacă convoiul ar fi putut fi atacat în mijlocul desişului, pe poteca îngustă, ar fi fost mult mai lesne să-i pună pe fugă şi să-i elibereze pe prizonieri.

Dar aducîndu-şi aminte de ceea ce scria pe harta veche şi pe hîrtiile găsite de George, primul ofiţer se înfioră de tot.

Păşind îngîndurat în fruntea convolului, auzi deodată de ambele părţi ale potecii nişte sunete ciudate.

De data aceasta, sunetele erau mult mai clare, aşa că Rindow stătu locului imediat, făcîndu-le semn şi celorlalţi să se oprească. Marinarii strînseră mai bine cuţitele în mîini şi îşi ridicară braţele, pentru a putea înfrunta un eventual atac.

Şi nu avură prea mult de aşteptat. Tufişurile foşniră din nou şi cîinii-acela sălbatici se năpustiră iar asupra lor.

De astă dată, nici unul din marinari nu fu rănit. Cuţitele intrară imediat în acţiune, animalele scăpate cu viaţă se dădură speriate în lături, pentru a se arunca asupra celor ucise, neţinînd seamă de larma din jur.

Îndrăzneţii marinari îşi dădură instinctiv seama că acea larmă era făcută de vînătorii de capete, care-i asmuţeau pe cîini împotriva lor. Dar, de vreme ce insularii se temeau atît de tare de ei, încît nu cutezau să-i atace făţiş, probabil că nu erau atît de primejdioşi pe cît se spunea de obicei.

Rindow găsi pe dată cuvintele potrivite :

— Camarazi — spuse el — băştinaşii trebuie să ne fi observat chiar din clipa cînd am pus piciorul pe insulă. Pînă acum n-au cutezat să ne atace, şi nici n-o vor face, dacă vom proceda cu energie şi-i vom elibera pe prizonieri. Scoateţi cuţitele şi revolverele de la brîu. Fiţi fără cruţare ! Ca să ajungem la un rezultat, trebuie să fim fără milă !

Primul ofiţer porni din nou la drum, urmat de ceilalţi. Nu se mai simţeau înfricoşaţi de chiotele care sporeau din ce în ce mai mult. Ştiau că vînătorii de capete îi urmăreau de aproape, dar mai ştiau în acelaşi timp că temuţii sălbatici nu cutezau să-i atace.

Pînă acum nu mai avuseseră de-a face cu asemenea duşmani şi nu ştiau cît de vicleni erau aceşti insulari, care obişnuiau să dea atacul numai atunci cînd nu prezenta nici un pericol pentru ei. Vînătorii de capete nu ştiau ce-i frica, moartea nu-i înspăimînta, dar erau prevăzători şi de aceea cu atît mai primejdioşi.

2. În satul vînătorilor de capete

Poteca se făcu tot mai largă şi se împreună deodată cu o alta care părea mult mai umblată.

Rindow stătu cîteva clipe să chibzuiască. Privi în ambele părţi, apoi se hotărî să apuce drumul spre nord-est. Trebuia să ajungă în curînd la mare şi numai acolo putea fi satul tribului.

Ofiţerul secund, Brunn, care venea în urma celorlalţi, se întorcea adesea, dar nu văzu nici urmă de sălbatic. Chiotele amuţiseră şi ele şi o tăcere adîncă plutea peste pădure.

— Li s-a făcut frică şi-au rămas în urmă, zise în şoaptă un marinar.

Rindow îi confirmă spusele, pentru a întări curajul oamenilor, dar doctorul Bertram care mergea înaintea lui George îi spuse acestuia :

— Să fii cu cea mai mare băgare de seamă, George. Vînătorii de capete sînt chiar mai primejdioşi decît credem noi.

Tînărul dădu din cap.

Singura grijă pe care o avea acum era să nu fi ajuns prea tîrziu ; mergea grăbit şi-ar fi luat-o chiar şi înaintea lui Rindow, dacă Peter care venea după el nu l-ar fi reţinut cu forţa.

Şi poate că totuşi s-ar fi smuls din strînsoare, dacă poteca nu s-ar fi sfîrşit pe neaşteptate.

În faţa lor se afla satul vînătorilor de capete, iar George rămase tare dezamăgit cînd văzu mizerabilele colibe de stuf, care le serveau insularilor drept locuinţe. Aşadar, aici îşi duceau traiul faimoşii vînători de capete, despre care auzise atîtea lucruri fantastice.

Deodată, înaintea lui se ivi o casă mare, care-l uimi peste măsură. Avea o suprafaţă de cel puţin douăzeci de metri pătraţi, cu acoperişul înalt şi ascuţit. Marginile tălpoaielor erau sculptate şi vopsite în roşu şi negru, într-un chip sălbatic.

— Ce să-nsemne asta, doctore ? îl întrebă el în şoaptă pe Bertram.

— Trebuie să fie o casă-Kanu, răspunse medicul. După cîte am auzit, fiecare sat de vînători de capete are felurite case dintr-acestea, iar cea mai mare este clubul bărbaţilor. Dacă vom avea timp, o s-o cercetăm mai de aproape. Pe cît se vede, nu e nimeni în sat.

Într-adevăr, o tăcere de mormînt domnea peste tot. Marinarii își aruncară o privire în fiecare colibă ; nimic decît pardoseala de lut, plină de murdărie, și cîteva unelte primitive. Dar nici un lucru mai de seamă.

Peter le povesti că insularii dorm dezbrăcați pe pămîntul din bordeie. În aceste ținuturi tropicale n-aveau nevoie de paturi.

Unul din marinari privi într-o colibă mai mărișoară și se dădu înapoi speriat ; apoi își chemă în șoaptă tovarășii, care se uitară unul după altul înăuntru, și care la rîndul lor se înspăimîntară.

În semiîntunericul din colibă, obiectele care spînzurau de tavan produceau o impresie fantomatică. Puteau fi văzute acolo numeroase capete de om, meșteșugit uscate și conservate, — capete de băștinași, dar și de europeni.

— Asta trebuie să fie coliba unui vrăjitor, spuse doctorul Bertram. „Dracul-dracilor", așa îi spun consătenii lui. Fiecare trib are cîțiva „draci" din aceștia.

— După ce-i vom elibera pe căpitan și pe ceilalți prizonieri, va trebui să încercăm să luăm cu noi capetele albilor, propuse Rindow. Vom face pentru ei un mormînt pe vreuna din insule. M-ar mustra conștiința să-i las aici, în stăpînirea canibalilor.

— Cred că vom mai găsi și alte capete în sat, își dădu cu părerea și doctorul. Colecția cea mai bogată o vom afla în casa regelui Bati, precum și în celelalte case ale „dracilor". Dar, înainte de toate, trebuie să-i găsim pe prizonieri. Rindow, tare mă tem că vînătorii de capete i-au măcelărit în desiș.

— Așa mi se pare și mie, spuse primul ofițer. În cazul ăsta, nu mai avem altceva de făcut decît să ne luăm după ei. Măcar de-am avea pe cineva printre noi care să știe cum stau lucrurile pe aici.

Marinarii luară colibele la rînd, dar nu găsiră nici picior de om în ele.

— Ar fi trebuit să ne uităm în Kanu-ul cel mare. Am auzit cîndva că prizonierii ar fi ținuți acolo, pînă cînd sînt hărăziți pentru vreun praznic mare. Totuși, slabă nădejde ca să mai dăm de ei în sat ; ar trebui poate să-i căutăm în desiș, zise Bertram.

— Domnule doctor, interveni Peter, mie îmi spunea odată un timonier de pe-un vas, care venea pe-aici ca să recruteze muncitori pentru plantații, că șefii triburilor din Malaita sînt ai dracului de vicleni și prevăzători. Cică știa ar avea în interiorul insulelor, la marginea locuințelor, niște locuri întărite în care se retrag atunci cînd se află în primejdie. Se prea poate ca și bunul nostru căpitan să fi fost dus acolo, împreună cu ceilalți prizonieri.

– După ce vom fi cercetat cu de-amănuntul tot satul, spuse Rindow, o să căutăm drumul pe care ar fi putut s-o ia. Atît de bine nu s-or pricepe să facă să dispară orice urmă, mai ales că duc cu ei şi nişte prizonieri. Înainte, deci ! Să ne uităm puţin şi-n Kanu-ul cel mare. Tare sînt curios să ştiu ce poate fi acolo.

Mica trupă se apropie cu băgare de seamă de casa cu pricina, care făcea chiar şi pe dinafară o impresie destul de sinistră.

Păşiră în interior şi rămaseră uimiţi. Se aflau acolo Kanu-uri lungi şi subţiri – „Kanu-uri de război", după cum îi lămuri în şoaptă doctorul Bertram. Prorele lor încovoiate aminteau de gondolele veneţiene, şi erau împodobite cu încrustaţii de sidef, cu desene primitive.

De tavan atîrnau capete de duşmani ucişi, precum şi trupuri mumificate. Doctorul Bertram le explică în şoaptă celorlalţi că acestea din urmă aparţineau strămoşilor căpeteniei, „Regelui Bati", cum îl botezaseră.

Şi de această dată, prietenii noştri descoperiră printre acele trofee înfiorătoare şi capete de europeni.

– Ptiu, drace ! făcu Rindow. Asta e o adevărată casă a morţii. Miroase chiar a stîrv. Sst ! Ce-a fost asta ?

Un sunet slab răsună în casa întunecoasă. Toţi îşi încordară auzul, iar sunetul se repetă foarte lămurit.

– E un geamăt omenesc ! spuse George. N-or fi oare prizonierii printre Kanu-uri ?

Marinarii se împrăştiară în toate părţile şi peste cîteva minute se auziră exclamaţii de triumf, căci dăduseră peste cîţiva indieni care zăceau la pămînt, legaţi şi cu căluşe în gură.

– Ura ! Uite-l şi pe căpitanul nostru ! se auzi deodată glasul unui marinar.

George se năpusti cu iuţeala fulgerului spre cel care strigase, dar se poticni de o bîrnă şi-n cădere se izbi cu capul de prora ascuţită a unui Kanu.

Cercuri de foc începură să i se rotească pe dinaintea ochilor, auzi un ţipăt sălbatic, apoi înjurăturile înăbuşite ale tovarăşilor săi, cîteva împuşcături, după care îşi pierdu cunoştinţa.

Vînătorii de capete îi păcăliseră pe marinari. Cînd aceştia se răspîndiseră şi se aplecaseră asupra prizonierilor care zăceau împrăştiaţi printre bărci, din interiorul acestora se ridicaseră deodată nişte făpturi negre, în pielea goală.

Numai trei marinari – printre care şi Peter – mai izbutiră să se folosească de arme, dar apoi fură şi ei doborîţi cu bete de bambus, şi legaţi cu o îndemînare extraordinară, cu nişte funii împletite din fibre de cocos, chiar înainte de a fi apucat să se dezmeticească.

În strigăte de triumf şi-n răcnete sălbatice, vînătorii de capete îi tîrîră pe prizonieri afară, pe locul din faţa casei. Căpitanul Farrow, prinţul Ghasna şi indienii acestuia avură aceeaşi soartă. Fură aşezaţi la rînd, unul lîngă altul, apoi un bătrîn şi slab păşi în faţa lor.

Sălbaticii se potoliră. Bătrînul era Bati, căpetenia tribului. Privi îndelung spre prizonieri, apoi dădu o poruncă scurtă.

Războinicii se executară şi scoaseră căluşele prizonierilor. Dar mîinile şi picioarele le rămaseră tot legate, aşa cum fuseseră aduşi la bordul corăbiei negre.

Bătrînul şef aşteptă liniştit pînă se termină operaţiunea, apoi ridică braţul şi ţinu o cuvîntare. Vorbea în acea engleză stîlcită, introdusă în imperiul insular de către negustătorii albi. Era un jargon pe care marinarii îl pricepeau foarte bine.

Bati începu prin a-şi lăuda viteazul său trib, care devenise atît de mare şi de puternic, încît toate celelalte triburi ale Malaitei se temeau de el. Apoi scoase în evidenţă că numai strămoşii săi — ale căror trupuri mumificate atîrnau de tavanul casei sale — făcuseră tribul mare, şi stărui mai ales asupra faptului că sub domnia lui acesta ajunsese în culmea înfloririi.

După o scurtă pauză de efect, în timpul căreia războinicii aplaudară cu însufleţire, bătrînul spuse mai departe că, sub conducerea sa înţeleaptă, tribul devenise îndeajuns de puternic pentru a-i putea pune la respect pe nepoftiţii albi, care veniseră în număr mare şi înarmaţi pînă-n dinţi. Spunînd aceasta, arătă spre grupul marinarilor, iar Rindow simţi un fel de ruşine pentru faptul că sălbaticii reuşiseră în adevăr să-i biruiască.

Continuîndu-şi discursul, Bati spuse apoi că peste două zile trebuia să aibă loc o serbare, urmată de un praznic ; la acea serbare, ca de obicei, urma să se consume carne de cîine. Dar, de data asta, ţinea ca în locul ciinilor să fie serviţi numeroşii prizonieri pe care-i avea în mînă, şi să dea astfel o strălucire cu totul aparte ospăţului.

Perspectiva aceasta nu-i prea încînta pe prizonieri, căci ştiau prea bine că insularii nu cunosc nici un fel de cruţare. Carnea lor era destinată oalelor de fiertură, iar capetele, bine afumate, aveau să împodobească sălaşurile căpeteniilor şi ale sfetnicilor acestora.

George ascultă îngrozit şi această parte a cuvîntării. Avusese mare noroc băiatul, căci atunci cînd îşi pierduse cunoştinţa, în cădere, se rostogolise pînă la un Kanu şi nu fusese zărit de sălbatici, cînd aceştia se năpustiseră asupra lui Rindow şi-a oamenilor săi.

Trezindu-se apoi din leşin, rămase buimăcit cîteva clipe, după care îşi dădu seama, apoi îşi dădu seama cu spaimă că

se afla în casa cea sinistră și simți în mod instinctiv că trebuie să se fi petrecut ceva grozav.

Auzi glasul vorbitorului de afară și începu să se tîrască cu băgare de seamă către ieșire, de unde putea vedea ce se petrece dincolo.

Se stăpîni din răsputeri să nu se năpustească afară, cînd îl zări pe tatăl său, apoi pe prințul Ghasna și pe ceilalți.

Din cuvîntarea căpeteniei tribului află că toți urmau să fie uciși și se cutremură de groază cînd Bati mai spuse că prizonierii trebuiau să rămînă, pînă în ziua serbării, afară la soare, pentru ca să le devină mai fragedă carnea.

Dar, odată cu groaza care-l cuprinsese la auzul acestor cuvinte, se trezi în el o bucurie tainică. Poate că în timpul nopții avea să izbutească să-i elibereze pe prizonieri!

Și deodată se simți iar străbătut de o spaimă de moarte: de-abia acum observase lipsa Sanjei, a aceleia pe care o iubea în taină. Fusese oare ucisă de sălbatici?

Era cît pe-aci să făptuiască o nechibzuință, dar își aminti la vreme că pe insulă se mai află prizonieră încă o fată, Janette Roule, care era, de fapt, cauza indirectă a nenorocirii attor oameni.

George rămase nemișcat pe loc. Stătea ascuns după unul din Kanu-uri, stăpînit de teama de a nu fi descoperit de vreun sălbatic.

Așteptarea lui plină de răbdare avea să-i fie în curînd răsplătită. Un european veni în grabă din tufiș, rupse rîndurile vînătorilor de capete și se apropie de „Regele Bati".

Era un bărbat cu fața arsă de soare și al cărui păr negru și creț, cu reflexe albăstrui, trăda obîrșia lui de om de la sud. Începu cu o înjurătură franțuzească, apoi o dădu pe jargonul englezesc vorbit aici și i se adresă pe un ton semeț căpeteniei:

— Unde a rămas căpitanul și unde e fata?

Bati nu-l învrednici decît cu o privire fugară, își sfîrși în liniște cuvîntarea, și numai cînd europeanul — care nu era altul decît „Gaston", care o făcea pe curierul căpitanului Henry — își duse mîna la revolver îi spuse:

— Căpitan plecat. Luat la dînsul fata.

Unul din războinici îi șopti ceva la ureche, după care Bati adăugă:

— Căpitan avut la el încă altă fată.

George văzu lămurit că figura europeanului se înroși, cu toată culoarea ei închisă. Se vede treaba că Henry îi jucase o festă, căci Gaston se întoarse repede și-i măsură cu privirea pe insulari.

Aceștia făcură niște mutre nevinovate și se uitară numai

la căpetenia lor, ceea ce îl făcu pe european să se liniştească. Dar el nu văzuse că, în timp ce se întorcea, bătrînul Bati ridicase mîna.

– În cazul ăsta, căpitanul se va reîntoarce curînd, spuse el într-o doară, privindu-l pătrunzător pe şef. Atunci voi pleca şi eu cu el.

Bati izbucni în rîs. Chipul lui brăzdat de zbîrcituri strălucea de o bucurie drăcească.

– Căpitan nu se mai întoarce, zise el.

– Atunci plec cu primul vapor de comerţ, răspunse Gaston liniştit.

Bătrînul rîse din nou, şi-n aceeaşi clipă căpitanul Farrow şi cîţiva marinari strigară :

– Atenţie, în spatele dumitale !

În spatele lui Gaston, ţinînd cu amîndouă mîinile una din acele securi grozave, cu care sălbaticii obişnuiesc să-şi omoare victimele, se furişase un vînător de capete. Tocmai se pregătea să lovească, dar Gaston, prevenit de strigătul căpitanului Farrow, se întoarse repede, îşi scoase cu iuţeală revolverul din buzunar şi înainte ca mizerabilul să se poată feri, glontele îi găuri ţeasta.

Gaston se întoarse din nou. Îşi dădea acum seama că era condamnat să moară aici, aşa că în el se trezise curajul disperării.

Aşa fusese să fie, căci un al doilea glonte pornit din revolverul lui Gaston îl nimeri pe Bati în frunte şi-i nărui pentru totdeauna visurile de mărire şi glorie.

Francezul mai avu vreme să descarce încă două gloanţe, care nu-şi greşiră ţinta, apoi fu împresurat de vînătorii de capete ; un cuţit cît toate zilele fulgeră prin aer şi nenorocitul aruncat de soartă prin acele locuri se prăbuşi fără să scoată un geamăt.

3. Un atac neașteptat

Cu respirația tăiată, George urmări scena aceea grozavă. Pentru el era prea tîrziu să se dea înapoi, căci astfel ar fi atras asupra lui atenția unui bătrîn, care tocmai se îndrepta spre casa în care se afla el. Așa că rămase nemișcat la locul său, ținîndu-și respirația, cînd vînătorul de capete intră înăuntru și trecu pe lîngă el.

George privi din nou afară, spre locul liber din fața casei. Tînărul care-l omorîse pe francez stătea acum în fața cadavrului bătrînului șef. Își aruncă o privire asupra europeanului neînsuflețit și un zîmbet ciudat se întipări pe chipul său energic. Un zîmbet care trăda mulțumire și triumf.

Apoi își înălță capul, se întoarse spre vînătorii de capete și le adresă cîteva cuvinte, întîmpinate cu aplauze și exclamații de bucurie.

Se întoarse după aceea spre prizonieri și își ațintì privirile asupra lor.

— Tatăl meu, Bati, s-a dus la strămoșii săi — spuse el, în aceeași engleză pocită —, și în curînd va atîrna alături de ei, sub acoperișul acestei case. Acum Baro este căpetenia puternicului trib, și el va asculta de cuvintele tatălui său. Peste două zile veți fi jertfiți pentru praznicul nostru ; dar pînă atunci veți rămîne aici, la soare.

Făcu un gest sfidător cu mîna către cei hărăziți morții, se întoarse din nou spre supușii săi, cărora le ținu o lungă cuvîntare. Probabil că le expuse programul său de domnie, cum se face de obicei în astfel de împrejurări.

George se trîri încet înapoi, pînă unde nu mai putea fi văzut de cei de afară, apoi se ridică și privi cu atenție peste marginea Kanu-ului, căutînd să-l descopere pe bătrînul care trecuse pe lîngă el. Dar nu-l zări deloc.

Tînărul reveni atunci la postul lui de observație și privi afară. Noul șef al tribului se îndrepta acum spre o colibă înaltă, însoțit de cîțiva bătrîni, care păreau a fi marii demnitari ai tribului.

O mulțime de femei și copii se iviră dintre colibe îndreptîndu-se spre locul unde erau adunați ceilalți.

Femeile și copiii începură să-i batjocorească pe nefericiții prizonieri, fără ca vreunul din războinici să-i împiedice. Pe George îl cuprinse atunci o furie grozavă și fu cît pe-aici să facă o nechibzuință, trăgînd asupra lor.

Dar, tocmai cînd ridicase revolverul, se întîmplă un lucru la care nu s-ar fi aşteptat nicidecum viteazul şi prevăzătorul trib al vînătorilor de capete. Un adevărat nor de săgeţi se abătu deodată din desiş sau dintre colibele de stuf.

Morţi şi răniţi, bărbaţi, femei şi copii se prăbuşiră la pămînt. Urlînd sălbatic, năvăliră apoi nişte indivizi negri şi goi, care se aruncară asupra locuitorilor satului, cu cuţitele ridicate.

Ce se întîmplase ? Explicaţia era simplă : un alt trib îl atacase prin surprindere pe acesta de aici şi acum între ele se încinsese o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Deocamdată, George nu ştia ce să facă ; nu cuteza să iasă afară şi să-i elibereze pe prizonieri, căci în jurul lor se dădea o luptă înverşunată.

Dar, dacă învingători aveau să lasă cei din tribul străin, exista primejdia ca, în beţia victoriei, să-i ucidă pe loc pe nefericiţii captivi, pe cîtă vreme noua căpetenie a tribului atacat le acorda un răgaz de două zile.

George auzi în spatele său un zgomot uşor ; se întinse repede la pămînt şi se lipi de Kanu-ul lîngă care stătea. Era bătrînul vînător de capete, care trecuse grăbit de cealaltă parte a bărcii, pentru a lua parte şi el la lupta de afară. Nu ajunse însă prea departe ; îndărătul lui se ivi un tînăr din tribul vecin, îşi săltă securea şi-n clipa următoare bătrînul zăcea în ţărînă.

George începu să se teamă că învingătorii aveau să pătrundă şi-n casa unde se afla şi îl vor ucide. Dar chiar presupunînd că şi prizonierii şi el vor fi cruţaţi, pentru a-i duce în satul lor, tot erau pierduţi. Prin urmare, trebuia să rămînă liber, cu orice preţ.

Cînd mai văzu că tînărul şef al tribului, care se luptase cu îndîrjire, căzu şi el sub lovitura temutei securi, înţelese că vînătorii din Malaita vor fi desigur învinşi.

Se tîrî repede spre celălalt capăt al casei şi îşi făcu loc afară prin peretele de stuf. Ajunse într-un mic luminiş, la marginea căruia începea o pădure deasă. Cu sărituri repezi, George se pierdu printre copaci.

Vuietul luptei se auzea tot mai slab. Nu mai rămăseseră decît foarte puţini dintre locuitorii satului atacat. În curînd, şi ultimul va fi ucis ori luat prizonier. Şi gîndindu-se la asta, George fu cuprins de o îngrijorare fără margini pentru soarta prizonierilor.

În cele din urmă, teama pentru soarta lor şi grija faţă de tatăl său învinseră. Dacă nu-i putea salva, cel puţin să moară împreună cu ei, sau să trimită mai înainte pe lumea cealaltă cît mai mulţi vînători de capete.

Părăsi ascunzătoarea, se furişă înapoi şi se tîrî în casa de unde plecase. Cu băgare de seamă, îşi căută un loc potrivit, de unde să poată vedea cîmpul de luptă. Măcelul încetase, căci locuitorii satului fuseseră înfrînţi definitiv.

George văzu că năvălitorii erau mai mărunţi decît învinşii, în schimb păreau mai vînjoşi.

Îşi scoase amîndouă revolverele şi aştepta încordat şi cu sînge rece desfăşurarea evenimentelor. Recunoscu acum şi pe

căpetenia tribului străin. Era mai mic de statură decît supuşii săi, dar părea mai inteligent şi mai energic decît ei. Păşea domol printre şirurile de morţi şi răniţi, privea cercetător pe fiecare rănit în parte, apoi spunea un singur cuvînt războinicilor care-l urmau şi rănitul era legat sau – George se cutremura de groază – era scăpat de chinuri cu o lovitură de cuţit.

Se opri deodată în faţa prizonierilor albi. Pe chipul lui se oglindi o bucurie mare... şi George îşi ridică încet revolverele. Dar cînd auzi primele cuvinte adresate prizonierilor, îşi lăsă mîinile în jos. Căpetenia victorioasă începu în acelaşi jargon englezesc :

– Aro ştia că va găsi mulţi bărbaţi albi, care vor servi războinicilor săi drept hrană la ospăţul cel mare, care va avea loc peste două zile. Aro ştia că în curînd capetele lor îi vor împodobi coliba.

George înţelese astfel că prizonierii vor fi duşi de învingători în satul lor şi că se vor bucura şi acolo de un răgaz de două zile, înainte de a muri.

Trebuia să găsească acum un mijloc pentru a se pune în siguranţă, aşa că se trîri înapoi în semiîntunericul ocrotitor al casei cu Kanu-uri. Între timp, continuă să asculte cu încordare la ce spunea Aro şi află că şeful tribului observase de ani de zile sosirile de prizonieri aduşi de corabia neagră, dar că de-abia azi socotise că a venit timpul să atace, după ce spionii săi îl anunţaseră sosirea corăbiei, precum şi-a submarinului care o urmărea. Îşi spusese că între cele două vase va avea loc probabil o luptă şi se gîndise să profite de această situaţie, dînd năvală în sat.

Numai atît mai auzi George din cuvîntarea victoriosului şef, după care se furişă din nou prin spărtura din peretele de stuf, străbătu în goană luminişul, după ce se încredinţă mai întîi că nici un băştinaş nu se afla prin apropiere.

Se pregătea tocmai să se cţţere într-unul din arborii uriaşi, dar se răzgîndi brusc, spunîndu-şi că de la înălţimea aceea nu va putea vedea atît de uşor pe ce drum o apucă tribul împreună cu prizonierii.

Stătea încă nehotărît şi chibzuia, cînd auzi deodată nişte zgomote ce veneau dinspre sat : ţipete, chemări poruncitoare ale căpeteniei, apoi o larmă confuză. Împins de curiozitate, el se furişă pînă la marginea pădurii, de unde putea vedea ce se petrece pe locul liber din faţa casei cu Kanu-uri. Din locul în care se afla acum, privirea lui ajungea pînă la mare, şi într-o clipă înţelese atunci şi cauza gălăgiei : la vreo doi kilometri depărtare de insulă îşi făcuse apariţia un vapor de război, care se apropia cu mare viteză.

In primul moment, George se bucură de evenimentul ăsta, spunîndu-şi că salvatorii neaşteptaţi vor încheia repede socotelile cu toate triburile insulei. Dar apoi se gîndi că vasul care venea nu putea fi decît englez, iar englezii nu-i vor elibera pe căpitanul Farrow şi pe prinţul Ghasna – prizonierii schimbîndu-şi numai stăpînul.

Tînărul îi văzu pe cîţiva dintre învingători ducîndu-l în grabă de acolo pe prizonieri, în vreme ce alţii încărcau în spinare sinistrele trofee – capetele învinşilor –, îndreptîndu-se cu toţii spre un loc ce nu era departe de postul lui de observaţie.

Acum putea îndrăzni să se furişeze pînă acolo, căci în fuga lor vînătorii de capete nu-l vor băga de seamă. Se strecură cu iscusinţă printre copaci şi printr-o deschidere în peretele de verdeaţă zări pîlcul fugarilor.

(Va urma)

Serial senzațional 14.?

Pentru prima oară în românește
seria completă

Printre vînătorii de capete (II)

Convoiul se pierdu în semiobscuritatea pădurii dese. O liniște sinistră se făcu în jurul lui George, care încă se mai gîndea ce să facă.

Dar în aceeași clipă, dinspre mare, se auzi bubuitul tunului, apoi ghiuleaua exploda în mijlocul satului. Își dădu imediat seama că dacă mai sta mult pe gînduri îl așteaptă moartea.

A doua ghiulea șuieră prin văzduh și se sparse în apropiere, dar el ajunsese deja pe potecă și o luase grăbit înainte. Acum nu se mai temea că ar putea cădea în ghearele vreunui sălbatic, căci ghiulele îi sileau pe vînătorii de capete să fugă cît îi țineau picioarele. Englezii băgeau acum în pădure, socotind de-

sigur că locuitorii satului o vor apuca într-acolo. Așa că George se văzu și el silit să alerge ca să-și salveze propria lui viață.

Încă o ghiulea explodă nu departe de el, culcînd cîțiva copaci la pămînt, apoi englezii părură a se fi răzgîndit, căci nu mai traseră decît asupra satului. George își încetini fuga. Trebuia să se afle pe undeva prin apropierea vînătorilor de capete, care nu putuseră alerga prea repede cu prizonierii lor în spinare.

Cu pumnalul în mînă, se strecura pe lîngă copaci, privind cu atenție, cînd la dreapta, cînd la stînga. Poteca ducea spre nord-vest, așa că satul vînătorilor de capete trebuia să se afle mai în interiorul insulei, undeva în munți.

La o cotitură, George se pomeni față în față cu un sălbatic. Amîndoi se priviră speriați.

4. O recunoaştere primejdioasă

Dar uimirea lor nu ţinu nici o clipă, apoi sălbaticul îşi ridică teribila lui secure.

Oricît de repede i-ar fi fost însă mişcarea, George i-o luă totuşi înainte.

Cu o rapiditate şi o forţă pe care numai disperarea i le putea da, George se repezi cu pumnalul asupra duşmanului său. Un horcăit înfiorător şi nefericitul se prăbuşi în ţărînă.

Apoi George o porni repede de-a lungul potecii. Dinspre sat, în urma lui, se auzeau împuşcături repetate. Lucrul ăsta îl cam nedumerea, căci locuitorii satului erau, care morţi, care luaţi prizonieri de învingători.

El nu ştia că o echipă de marinari de pe crucişătorul englez împuşcau porcii care mişunau printre colibele de stuf : aşa se proceda de obicei, de fiecare dată cînd, dintr-un motiv oarecare, un sat al vînătorilor de capete trebuia pedepsit.

George rămase pe loc, ascultînd şi încercînd să-şi dea seama dacă împuşcăturile se apropie sau nu.

Cînd se convinse că englezii rămăseseră pe ţărm, îşi continuă drumul, pînă dădu într-un luminiş mai mare, de unde porneau o mulţime de poteci în toate direcţiile.

Stătu un timp locului, apoi se trase cîţiva paşi mai înapoi, în desiş, căci îşi spunea că aici sălbaticii ar fi putut pune pe unul de-ai lor de pază şi santinela acestora l-ar putea zări cînd va străbate luminişul.

Tot chibzuind, George se lipi de o tufă deasă, printre ramurile căreia putea ţine sub observaţie luminişul fără a fi zărit. Îşi frămînta creierii în căutarea unei ieşiri, căci nu putea şovăi prea mult, dacă voia să nu piardă urma celor pe care-i urmărea. Un sentiment nelămurit îl sfătuia să nu părăsească poteca pentru a intra în luminiş.

Trebuia să găsească vreo viclenie prin care să-l facă pe omul de pază să-şi trădeze locul unde se află. Fără să vrea îşi vîrîse mîna stîngă printre crengile tufişului şi tot pipăind la întîmplare dădu peste o grămadă de fructe asemănătoare cu nucile. Şi atunci îi veni ceva în gînd : rupse ca la vreun pumn din aceste nuci şi începu să le arunce repede în desişul din faţa locului unde se afla. Apoi se aplecă, în aşa fel încît să poată cuprinde cu privirea luminişul. Tactica lui fu încununată de succes.

Ca ieşit din pămînt, din luminiş se ivi un sălbatic aproape gol. Purta doar un şorţ, din fibre de nuci de cocos, în jurul şolduri-

lor, în care era înfipt un cuțit cît toate zilele, iar securea o ținea cu amîndouă mîinile.

Rămase nemișcat ca o statuie, își ciuli urechile, apoi își roti ochii în toate părțile. George își opri răsuflarea și se gîndea cum să-l facă inofensiv pe războinicul acela, care desigur era cu mult mai puternic decît el.

George se frămînta însă zadarnic, căci gîndul salvator nu voia să vină, și atîta vreme cît sălbaticul stătea în luminiș, nu putea întreprinde nimic. Tot ce i rămînea de făcut era să observe pe care potecă dispare sălbaticul, apoi să se ia după el și să-l răpună din spate.

Probabil că sălbaticul se încredințase acum că nu-l amenință nici o primejdie imediată și că auzul îi fusese înșelat doar de niște zgomote de animale, căci o coti la stînga și păși pe o potecă ce ducea spre nord-vest.

Ce era de făcut ? George se gîndi că nu-i rămînea decît să se ia pe furiș după el și să-l doboare cît mai repede. Vînătorul de capete se afla acum doar la doi pași de poteca pe care voia s-o apuce, iar George se pregătea să l urmeze – cînd interveni ceva care-l scoase pe tînăr din încurcătură.

Cînd sălbaticul se afla între cele două tufișuri care mărgineau de o parte și de alta cărarea, crengile tufișului din dreapta se desfăcură brusc, omul își ridică securea, dar nu îndeajuns de repede.

Se prăbuși grămadă, fără să scoată un geamăt. Un vînător dintr-un trib dușman înlăturase piedica din calea lui George și cu o lovitură sigură despicase în două trupul santinelei.

Oricît ar fi fost de mulțumit de ajutorul venit la timp, tînărul se simți totuși cutremurat de groază cînd văzu cum străinul reteză din cîteva lovituri capul-trofeu al victimei sale și dispăru din nou în tufișul de unde venise.

Cu groază, își întoarse repede privirea de la tabloul înfiorător din fața lui și examină tufișul în care dispăruse străinul, dar nu putu observa nici cea mai mică mișcare printre ramuri.

Și atunci se hotărî să iasă în luminiș. Cu pumnalul în mînă, gata să lovească, o luă încet înainte, fără să piardă o clipă din ochi tufișul. Și cînd ajunse în imediata apropiere a acestuia, scrută cercetător ramurile, ascultă cu încordare, dar nu văzu nimic suspect. Vînătorul străin își luase repede prada și se făcuse nevăzut. Se temea poate să nu fie urmărit de tovarășii celui ucis.

George porni și el repede la drum, pentru a recîștiga timpul pierdut.

Poteca urma mereu, iar pămîntul negru era amestecat cu

pietre, ceea ce însemna că ducea în munții care se ridicau în interiorul insulei. Acolo trebuia să fie satul tribului victorios și George se gîndi cu tristețe că eliberarea prizonierilor devenea astfel și mai grea.

Cu forța nu era nimic de făcut, căci satele din munți erau bine păzite.

Tînărul își încetini acum pașii, spunîndu-și că și ceilalți își vor fi încetinit la rîndul lor pasul, deoarece căpetenia se simțea apărată de posturile de pază pe care le pusese din loc în loc. George dădu în curînd peste bananieri și alți arbori sădiți de mîna omului, și deduse de aici că se afla în apropierea satului vînătorilor de capete.

Și aici trebuiau să fie santinele ; după cîteva clipe de reflecție, George părăsi poteca și se strecură fără zgomot printre tufișurile apropiate.

Din depărtare, se auzi deodată un lătrat de cîini. George își spuse că acum ar fi cel mai bun prilej să se furișeze, căci cîinii erau desigur ocupați să-i salute în felul lor pe războinicii care se întorceau cu prizonierii. Și apoi, larma pe care o făceau animalele era atît de mare, încît eventualele santinele nici nu vor băga de seamă apropierea sa.

Auzi însă deodată un murmur de apă ; probabil, prin preajmă, din munți cobora vreun pîrîiaș. Asta constituia pentru el un mare avantaj, căci putea urca prin albia apei, fără să lase urme pentru cîini, și pe de altă parte susurul apei avea să înăbușe zgomotul pașilor săi.

George o luă repede la dreapta, se furișă printre tufele dese și dădu peste pîrîiașul pe care-l bănuise. Fără să mai stea pe gînduri intră în apa care-i ajungea pînă la genunchi și se ținu pe lîngă tufișurile care mărgineau malurile.

Lătratul cîinilor devenea tot mai puternic. Tînărul auzi lămurit glasurile cu intonație ciudată ale vînătorilor de capete ; uită de orice precauție și păși mai repede. — ținutul începu să se lumineze înaintea lui, razele soarelui străbătură prin frunzișul des, și după ce trecu de o tufă înaltă, se opri speriat în loc.

În fața lui se afla satul vînătorilor de capete, așezat pe un platou foarte lat, și pe a cărui margine de nord se ridicau pereți înalți de stîncă.

George, care se retrăsese iarăși sub ocrotirea tufișului, nu putu să vadă prea mult. Puținele colibe ale satului erau lipsite de viață. Toți locuitorii păreau a se fi adunat în mijlocul satului ; privind mai atent peste vîrfurile copacilor, George văzu acoperișul unei case cu o zugrăveală bizară.

Asta era cu siguranță „clubul" tribului, și tînărul își spuse

că prizonierii vor fi așezați în fața acelei case ca să se prăjească la soare și expuși batjocurii femeilor și copiilor învingătorilor.

Ce să facă acum ?

Tînărul luă brusc o hotărîre energică : va pătrunde singur în satul vînătorilor de capete, fie ce-o fi ! Pentru asta nu trebuia să aștepte lăsarea întunericului, deși nu mai erau decît cel mult două ceasuri pînă atunci, – căci nu era de ajuns să se încredințeze numai unde fuseseră duși prizonierii, ci, dacă era cu putință, să vadă și unde rămăseseră armele lor.

Ceea ce îl îngrijora erau doar cîinii. Cum să înșele mirosul acestora ? Și-apoi, îmbrăcămintea lui de culoare deschisă nu avea să-l trădeze, în mijlocul acelor sălbatici goi, cu pielea neagră ? Desigur, – pentru a împiedica lucrul acesta, trebuia să se facă asemenea lor.

Îi veni un gînd salvator. Pămîntul din pădure era negru și umed. Ce-ar fi să-și frece hainele, fața și mîinile cu acest pămînt ? Da, așa va face ! Și fără să mai stea o clipă pe gînduri, se furișă îndărăt în pădure, ca să-și aducă la îndeplinire planul.

5. Eroismul lui George

Peste cîteva minute se afla într-un luminiș, în care creșteau buruieni cu nemiluita. Tînărul se lăsă în genunchi și smulse din pămînt cîteva din ele.

Așa cum presupusese, sub ele pămîntul era negru și umed. Dar mai făcu o descoperire, care-l umplu de bucurie.

Fără să vrea, strivise între degete cîteva buruieni și simțise un miros tare, ca de mentă. Instinctiv, se aruncă la pămînt și se tăvăli printre plante. Mirosul acela puternic avea să-i sperie pe cîini, îndepărtîndu-i de el. Și cînd hainele îi vor fi negre, nici nu vor cuteza să se apropie.

Peste cîteva minute, îmbrăcămintea sa era complet îmbibată de sucul plantelor și George nădăjduia că mirosul va ține pînă va fi izbutit să-i elibereze pe prizonieri. Își scoase apoi hainele și începu să le frece de zor cu pămînt negru. Acesta era atît de gras, încît vopsea de minune, și stofa cea albă deveni în curînd neagră ca smoala.

Se îmbrăcă repede, apoi își frecă fața și mîinile cu pămînt. Făcuse totul pentru a-și asigura succesul și nu-i mai rămînea decît să ajungă neobservat în sat.

Pentru moment, primejdia cea mare o constituiau paznicii de la marginea satului. Dar trebuia să încerce totul. Se întoarse la pîrîiaș și merse prin apă pînă la tufa sub ocrotirea căreia cercetă din nou satul.

Dintr-acolo se auzeau hohote de rîs și chiote. Se vede că vreunul din sălbatici născocise vreo tortură nouă pentru prizonieri.

Hotărîndu-se repede, George păși spre platoul liber și o luă spre copacii și tufele care mărgineau satul. În mîna dreaptă avea pumnalul, iar cu stînga ținea strîns patul revolverului. Trebuia să fie fără cruțare, dacă nu izbutea să ajungă neobservat în sat.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, cînd ajunse în fața tufișurilor, căci de trecerea lor depindea, desigur, salvarea prizonierilor, și a lui însuși.

În fața unor tufe mai mari de la marginea apei, George se opri. Acum e acum! Își stăpîni bătăile inimii și cu respirația oprită ascultă să prindă cel mai mic zgomot.

Nu mișca nimic în jurul său, numai dinspre sat se auzea din nou rîsul acela îndrăcit. Momentul era prielnic. Se aplecă puțin în față, strînse mai tare armele și se furișă înainte. Ajunse astfel la marginea tufei.

Spre marea lui bucurie, nu zări pe nimeni. Începutul era făcut, deci. Se luă după sunetele ce veneau din casa unde se adunase întregul sat.

Şi-n curînd văzu printre tufe spatele casei.

Trebui să-şi găsească o ascunzătoare bună, de unde să poată observa tot ce se petrece. Examină gînditor casa cea mare şi privirea i se opri pe streaşina ei. Planul lui era gata.

Se furişă repede spre casă şi se uită printr-o deschizătură. Încăperea era goală. În satul de pe ţărmul mării, casele mari sînt destinate adăpostirii kanu-urilor; aici însă ele serveau numai ca locuri de adunare.

Dar şi aici, ca şi dincolo, de grinzile tavanului atîrnau capetele şi trupurile mumificate ale fostelor căpetenii.

George lărgi încet una din deschizăturile făcute în stuf pînă izbuti să se furişeze înăuntru. Potrivi totul la loc, ca nu cumva să bage cineva de seamă. Apoi se căţără uşor pe peretele din spate al casei, pînă ajunse la grindă care unea cele două capete ale ei. Izbuti să ajungă astfel în partea din faţă şi sprijinindu-şi picioarele pe o bîrnă pusă de a curmezişul, dădu puţin stuful la o parte, scoase capul prin acoperiş şi privi atent locul liber din faţa casei.

Prizonierii erau toţi acolo, liniştiţi, în bătaia soarelui dogoritor. În puţinul timp de cînd se aflau aici, trebuie să fie totuşi mult, iar George se gîndi cu groază la chinurile ce aveau să le îndure în zilele următoare.

Privirea tînărului se opri apoi asupra locuitorilor satului. Bărbaţii şi femeile stăteau laolaltă, privind la lupta înverşunată dintre două femei goale, care îşi foloseau din plin pumnii, picioarele şi unghiile lor ascuţite.

Întregul sat izbucnea în hohote sălbatice de ris atunci cînd una din adversare reuşea să dea o lovitură care s-o facă pe cealaltă să scoată ţipete de durere.

George îşi întoarse privirea scîrbit de la acea scenă şi se uită din nou la prizonierii lui dragi. Cum putea oare să-i scape? Asta era întrebarea întrebărilor. Şi unde se aflau oare armele lor?

Iscodi cu băgare de seamă în jurul său şi cu nespusă satisfacţie zări ceva mai departe o colibă ceva mai mare, la intrarea căreia erau îngrămădite armele prizonierilor.

Aceasta era desigur coliba căpeteniei, care îşi adjudecase, firesc, partea leului.

Cît de mult ar fi vrut George să le dea de înţeles captivilor că se afla pe aproape! Dar asta ar fi fost mult prea primejdios. În schimb, tînărul observă că Peter ridica din cînd în cînd

Fsrousky 93

capul, privind neliniștit în jur. Lipsa lui George îi atrăsese desigur atenția uriașului, iar Peter îl cunoștea destul de bine, pentru a nu presupune că George se afla prin apropiere.

Uneori, bătrînul îi șoptea ceva lui Rindow, care se afla alături de el, iar primul ofițer îi vorbea apoi în șoaptă căpitanului Farrow. Toți trei ridicau atunci capetele și se uitau în jur.

Din păcate, erau așezați cu spatele spre casa pe al cărei acoperiș se ascunsese George. Așa că nici n-ar fi putut vedea dacă le-ar fi făcut vreun semn cu mîna.

Cele două femei care se luptaseră cu înverșunare, spre hazul nebun al negrilor, se prăbușiseră la pămînt, sfîrșite de oboseală. Evenimentul fu întîmpinat cu urale ce nu mai conteneau, după care șeful tribului își făcu loc prin mulțime, ridică mîna și se făcu liniște.

Căpetenia ținu o cuvîntare lungă, primită cu aplauze zgomotoase de către supușii săi. Cînd sfîrși, arătînd cu mîna spre prizonieri, strigăte de veselie sfîșiară văzduhul. Spusese probabil poporului său că peste două zile prizonierii vor servi drept friptură la praznicul cel mare al tribului.

Întrunirea luă sfîrșit. Locuitorii se duseră la colibele lor și pretutindeni domni o mare însuflețire, țopăind și veselindu-se cu toții, și peste tot se aprinseră focuri la care se frigeau porci. Și în fața colibei șefului fusese aprins un foc mare.

Trecuse de miezul nopții, cînd focurile începură să se stingă unul cîte unul. Numai cel din fața colibei căpeteniei încă mai ardea. Era alimentat fără întrerupere de un sălbatic care făcea de strajă. Pe acesta, George trebuia să-l facă inofensiv.

Șeful tribului dispăruse de mult în colibă și probabil acum dormea, visînd la izbînda pe care o repurtase asupra tribului dușman.

George se tîrî pînă la peretele lateral al casei și se lăsă în jos pe stîlpul din colț. Trebuia să străbată locul din fața casei, ca s-ajungă în spatele santinelei, dar se bizuia pe deghizarea ce și-o făcuse.

Nu trecu mult și ajunse la țintă. Dar de data aceasta nu dori să-și omoare adversarul. Ținea revolverul de țeavă, în mîna dreaptă, și cînd fu îndărătul santinelei care moțăia, o izbi cu toată puterea în tîmplă, cu patul armei.

Sălbaticul scoase doar un geamăt nedeslușit, și ar fi căzut în flăcări, dacă George nu l-ar fi apucat repede, trăgîndu-l înapoi.

Se auzi un zgomot slab în coliba căpeteniei. Tînărul sări repede la o parte și se lipi de peretele casei.

În clipa următoare, șeful ieși afară, păși spre foc și se a-

plecă deasupra celui căzut. Dar George se afla în spatele său, şi-l lovi cu toată forţa lui cu patul armei. Ştia că se găsea acum foarte aproape de ţintă şi că un incident cît de mic ar fi putut compromite totul.

Iar acest mic incident se şi produse imediat. Se părea că fapta lui îndrăzneaţă fusese zadarnică, iar curajul lui, vrednic de laudă, nu-i servise la nimic.

În spatele său se iviseră nişte făpturi întunecate, care se apropiau încet de el, ţinînd în mîini securile lor grozave cu care despică dintr-o dată trupul victimei.

Erau probabil nişte localnici care nu luaseră parte la zaiafet, altfel ar fi fost şi ei beţi de vinul de palmier, care se bea pe acolo.

Era posibil să fi auzit zgomotul scurtei lupte dintre George şi cele două victime ale sale. Se aflau acum la doi paşi în spatele viteazului tînăr... cînd Peter îl recunoscu pe George în făptura aceea neagră, care-i doborîse cu atîta îndemînare pe santinelă şi pe şeful tribului.

Pînă atunci nu ştiuse ce să creadă despre această întîmplare ; bănuia că existase vreo neînţelegere între băştinaşi şi că se aplanase în acest fel.

Dar scurta pîlpîire a focului lumină profilul tînărului străin, a cărui acţiune trebuie să fi părut foarte curioasă prizonierilor. Recunoscîndu-l pe iubitul său stăpîn, Peter strigă repede :

– În spatele tău, George ! Repede, repede !

Cu toată îngrijorarea care-l stăpînea pentru fiul căpitanului, bătrînul fu însă destul de prevăzător. Un altul ar fi strigat în gura mare, dar Peter se gîndise imediat la situaţia în care se aflau prizonierii.

Dacă mai era cu putinţă vreo salvare, atunci nu trebuia să-şi strige spaima în gura mare, ci să fie cît mai prevăzător.

Şi fără voie, îşi închise ochii, căci îşi dădea bine seama de situaţia în care se afla George. Era cu desăvîrşire exclus ca tînărul să se poată apăra împotriva celor cinci vînători de capete, care veneau tiptil în spatele său.

Desigur, i-ar fi putut culca la pămînt într-o clipă, căci George era un ţintaş minunat – dar el nu trebuia să tragă, căci ar fi sculat întregul sat. Şi pe Peter îl cuprinse groaza, numai gîndindu-se la ceea ce ar fi urmat.

Dar cînd deschise ochii, rămase încremenit de tabloul ce i se înfăţişa.

Cu o uimire de nedescris, îl văzu pe George jucînd un rol ciudat. Încălecase peste trupul neînsufleţit al căpeteniei, dădea

din mîini şi scotea nişte exclamaţii care nu aparţineau nici unui limbaj omenesc.

Apoi îi ameninţă cu braţele pe cei cinci vînători de capete, care stăteau încremeniţi şi se uitau la el fără să priceapă nimic. Nu ştiau nici cine e, nici ce căuta acolo, dar în primitivismul lor îl socotiră, probabil, o fiinţă supranaturală.

George arătă cu mîna spre cel care se afla în fruntea micului grup, un individ uriaş şi vînjos, care părea să se bucure de oarecare trecere printre ceilalţi.

Făcu apoi un semn energic şi arătă trupul căpeteniei, scoase cîteva exclamaţii ameninţătoare, şi insularul se apropie încet.

Ceilalţi patru, cărora nu li se adresase aceeaşi invitaţie, părură a fi foarte mulţumiţi de asta. Se dădură cîţiva paşi înapoi şi îşi lăsară în jos braţele în care ţineau temutele securi.

Peter privea cu o asemenea încordare, încît ochii aproape îi ieşeau din cap. Desigur, deocamdată, George era în afara primejdiei, dar cît timp avea să poată juca acest rol ? Cei cinci sălbatici vor recunoaşte curînd că el era un alb, care pătrunsese în sat cu scopul de a-i elibera pe prizonieri.

Involuntar, Peter scoase un geamăt înăbuşit, dar geamătul acesta înăbuşit salvă întreaga situaţie. Cei patru vînători de capete înaintară cîţiva paşi, şi uriaşul, care stătea acum în faţa lui George, îşi întoarse şi el privirea spre Peter.

Nici nu-i trebuia mai mult lui George. Îşi dădu seama că nu e observat de nimeni şi, ridicînd revolverul pe care-l ţinea de ţeavă, izbi cu toată puterea în tîmpla sălbaticului. Trupul cel uriaş se prăbuşi pe loc şi rămase ţeapăn lîngă cel al căpeteniei.

Cei patru tovarăşi ai săi rămaseră trăsniţi cînd îşi întoarseră capetele. George însă nu le lăsă prea mult răgaz. Cu o uimitoare prezenţă de spirit, îşi continuă opera pînă la sfîrşit. Se prefăcu şi el peste măsură de speriat, îşi agită braţele ca un ieşit din minţi, scoase cîteva sunete nearticulate, apoi se roti de trei ori ca fulgerul şi se prăbuşi în cele din urmă lîngă bunul său servitor.

– Peter – şopti el – acum e acum !

Şi cu pumnalul cel ascuţit, pe care-l avea de la Sanja, îi tăie acestuia legăturile.

Uriaşul îşi dădu imediat seama de avantajul pe care-l avea acum. Ce-i drept, membrele îi erau încă înţepenite de pe urma frînghiilor şi a chinurilor îndurate sub arşiţa soarelui, dar voinţa învinse totul. Era vorba de salvarea tuturor. Se aplecă spre tînăr şi-i şopti :

– Fii atent, George, să nu ne scape nici unul din sălbaticii de colo ! Să tragi atunci fără milă. Pe ăştia patru îi iau în seama mea. Dumneata caută de-i eliberează pe ceilalţi.

Înainte ca tînărul să-i poată răspunde ceva, uriaşul se ridică iute de jos. În mînă îi lucea acum grozava secure a insularului doborît cu atîta dibăcie de George.

Tînărul urmă imediat sfatul uriaşului, se tîrî spre tatăl său şi-i tăie legăturile. Cînd îşi întoarse privirea, îl văzu cu groază pe Peter izbind cu securea în ultimul din cei patru vînători de capete.

Ceea ce făcuse Peter era o faptă pe care numai disperarea o poate mijloci. După ce şi ultimul duşman se prăbuşi la pămînt alături de ceilalţi, Peter se întoarse liniştit lîngă el şi-i dădu ajutor la eliberarea prizonierilor. Dar înainte de asta le mai dădu cîte o lovitură în tîmplă căpeteniei, santinelei şi colosului. Acum nu mai era nici un pericol că aveau să-şi revină înainte de vreme, pentru a împiedica fuga prizonierilor.

Marinarii, ca şi indienii, dădură dovadă de o tărie demnă de admirat. Cu toate suferinţele prin care trecuseră în ultimele ore, se ţinură bine pe picioare şi erau gata să înfrunte noi primejdii.

Prinţul Ghasna i se adresă căpitanului Farrow :

– Lăsaţi-i pe indienii mei să meargă înainte, viteazul nostru George le va fi călăuză. Nici o santinelă nu-i va observa, însă ei le vor zări pe toate.

Aşa se şi întîmplă. Sub conducerea lui George, urmat de cei patru indieni, mica trupă se îndreptă repede spre ieşirea din sat.

Intrară în pădure. Merseră încă o bucată pe lîngă apă, străbătură apoi desişul şi ajunseră pe cărarea ce ducea spre satul de la ţărmul mării.

De-abia acum, George se apropie de tatăl său şi de prinţul Ghasna, cărora le povesti pe scurt cum izbutise să nu fie prins de sălbatici. Prinţul îi mulţumi călduros pentru salvarea lui şi-i rugă pe prietenii săi să pornească acum vînătoarea împotriva corăbiei negre , căci căpitanul Henry îi răpise fiica.

– Firește că ne vom lua după el, strigă George, înainte ca tatăl său să fi avut vreme să răspundă. Va trebui să plătească pentru toate crimele sale. Şi în primul rînd să-i redea libertatea Sanjei. Era tristă cînd a plecat ?

– Nu, dragul meu, răspunse prinţul. Ea susţinea necontenit că în cele din urmă George ne va salva. Şi aşa s-a şi întîmplat, numai că ea a fost răpită mai înainte de acel Henry. Mi-a spus însă locotenentul Rindow că ştiţi care e locul de unde se

aprovizionează de obicei corabia neagră. Acolo vom putea pune mina pe el.

– Domnule căpitan, spuse Rindow, aș putea paria că tot cei de pe corabie i-au trimis crucișătorului englez o radiogramă, în care au susținut că ne-am afla în satul vînătorilor de capete. Și te pomenești că vor fi spus că noi am vîndut pe prizonieri sălbaticilor.

– Nu, eu cred că satul acesta se făcuse vinovat mai de mult de vreo nelegiuire, interveni doctorul Bertram. Deduc asta din faptul că vasul englez a început imediat bombardamentul. Așa se procedează întotdeauna.

– Atenție ! spuse George, încet. Ne-apropiem de sat. În cinci minute vom fi acolo.

Ajunseră din nou într-un luminiș și Rindow se opri să examineze locul. În pădurea aceea, totul părea a fi împotriva lor, pînă și natura urzise parcă o conspirație în contra prietenilor noștri, căci bezna sinistră, care domnise pînă acum pe sub coroanele arborilor uriași, făcu deodată loc unei lumini palide.

Nu puteai vedea printre ramurile copacilor decît o fîșie a boltei, dar aceasta te înfiora cînd o priveai : strălucea de o lumină palidă, gălbuie, ceea ce îl făcu pe Peter să exclame :

– Drace ! asta nu prea miroase a bine. Domnule căpitan, dacă nu mă-nșel, vom avea parte de-o furtună cum n-am întîlnit multe pîn-acum. Mai bine să rămînem sub copaci. Dacă o pornim spre luminiș, sîntem amenințați de trăsnete

– Da, Peter, cred că ai dreptate, aprobă Farrow. Împrăștiați-vă, băieți, nu trebuie să stăm cu toții în același loc. Repede, furtuna e gata să izbucnească ! Dumnezeule !...

– Fraza îi fu întreruptă de bubuitul tunetului care urmă după un fulger orbitor. Și fulgerul acesta fu însoțit imediat de jerbe nenumărate de alte fulgere, cum se întîmplă de regulă în cazul furtunilor tropicale. Întunericul fu sfîșiat de douăzeci-treizeci de fulgere, tunetele bubuiau fără încetare, mugind de parcă cerul stătea să se prăbușească.

Un frig grozav se lăsase deodată.

De partea cealaltă a luminișului bubui pe neașteptate un tunet atît de grozav, încît toți se cutremurară. Orbiți de lumina puternică a fulgerelor, închiseră ochii, și o scurtă rugăciune fu murmurată de unul din marinari. Un palmier înalt, spintecat de un trăsnet grozav pînă la rădăcină, se prefăcu într-o făclie verzuie. Focul se întinse cu repeziciune și la ceilalți arbori, care, din cauza soarelui torid de la tropice, erau uscați ca scîndurile.

– Dumnezeule ! exclamă Peter. Trebuie să plecăm de aici. Se vede că sîntem blestemați să nu mai scăpăm de pe insula as...

Vorba îi fu întreruptă de un nou bubuit de tunet. Furtuna părea să se fi dezlănțuit acum cu toată furia, dar avea și partea ei bună, căci adevărate torente de apă cădeau acum asupra pădurii cuprinse de flăcări.

Ce-i îngrijora însă cel mai mult pe prietenii noștri era faptul că de pe urma potopului de apă și armele lor aveau de suferit. Ca la o comandă, își traseră pistoalele și le ascunseră sub braț, pentru a le apăra întrucîtva de umezeală.

Ploaia mai răpăi un timp cu toată furia, după care încetă brusc. Farrow respiră ușurat și spuse :

– Înainte, băieți ! Poate că furtuna asta a avut și partea ei bună. Dacă vor fi fost cevа dușmani în drumul nostru, au

căutat desigur să se pună la adăpost. Să încercăm să ajungem repede la țărm, camarazii or fi îngrijorați.

Păși repede spre luminiș, urmat de ceilalți.

Peste puțin timp ajunseră și în fața satului. Se simțea miros de pîrjol în aer și totul părea mort.

Cu multă băgare de seamă, expediționarii o luară spre țărm. Nici urmă de crucișător pe toată întinderea mării. Farrow luă lampa electrică a lui Rindow și făcu cîteva semnale convenționale înspre larg. Le repetă de trei ori și după vreo cinci minute, dinspre mare luci un alt semnal luminos, dar cu totul diferit.

– Totul e în regulă, vine Hagen! zise Farrow, mulțumit.

Era o măsură de prevedere ca fiecărui semnal convenit, celălalt să-i răspundă în alt mod. În felul ăsta, orice înșelătorie era exclusă.

– Aduceți două kanu-uri din casa de colo! le porunci Rindow marinarilor. Vom ieși înaintea submarinului. Sau, stați, vin și eu!

Voia să ia cu el capetele albilor, numai că englezii i-o luaseră înainte. Se mulțumiră să împingă pe apă două kanu-uri mari, în care se așezară cu toții, apoi își luară rămas bun de la insula pe care îndураseră atîtea grozăvii.

În românește de LIA HÂRȘU

(Va urma)

În episodul următor:

CĂPITANUL HENRY

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

CĂPITANUL HENRY (I)

1. O luptă sub apă

Peter urcă ultimul în turnul submarinului. Îi dădu un picior zdravăn kanu-ului cu care veniseră până la vas și nu se putu abține să nu mormăie :

– Praful să se-aleagă de insula asta blestemată, cu sălbaticii ei cu tot ! Ce treabă mai e și asta să tai capetele oamenilor și să le afumi apoi ! Și după ce-ți omori dușmanii,

să-i mai şi mănînci ! Ptiu, drace ! Ca să spun drept, nu prea i-am cunoscut bine pe nemernicii ăştia, cînd am mai fost pe aici, înainte de război. Hm ! Parcă mă şi simţeam fără cap colo în munţi, legat de mîini şi de picioare.

Uriaşul puse piciorul pe prima treaptă a scării de fier ce duce în interiorul submarinului, vrînd să coboare după camarazii săi, care ajunseră jos înaintea lui, dar încă mai şovăia, neştiind dacă Farrow intenţiona să mai rămînă cu vasul la suprafaţă.

O rază de lumină orbitoare se lăsă deodată peste apă şi se fixă pe cele două kanu-uri de război, care pluteau încet spre mal, la o depărtare de cel mult douăzeci de metri de submarin.

Peter îşi dădu imediat seama de situaţie. Crucişătorul englez, care bombardase în cursul după-amiezii satul vînătorilor de capete, îşi făcuse din nou apariţia.

Pe Peter îl trecu un fior de spaimă prin tot trupul. Vasul acela englez care venise din Australia şi ştia deci că Farrow se îndreptase cu submarinul spre insulele acestea, avea şi el misiunea să-l caute pe căpitan, pentru a-l lua prizonier, împreună cu întregul echipaj. Englezii nu voiau să ştie că aceşti oameni făcuseră numai bine în drumul lor, — submarinul le stătea ca un ghimpe în ochi, şi trebuia distrus cu orice preţ.

Crucişătorul nu putea fi departe. Se furişase desigur iar pe lîngă vreo insulă şi se aciuase în vreun golf. Semnalele luminoase trimise de căpitan inginerului Hagen, ca să se apropie, trebuie că fuseseră văzute de pe puntea vasului englez.

Era un noroc că lumina reflectorului se oprise imediat pe cele două kanu-uri ; prin aceasta, atenţia englezilor fusese abătută pentru moment.

Peter nu îndrăznea să dea alarma cu glas tare, căci auzea lămurit de pe crucişător o voce aspră, de comandă. Nici nu mai era însă nevoie, căci aproape imediat, de la bordul crucişătorului se auzi vijiind prin aer o ghiulea.

Peter văzu gura tunului şi aprecie cam la vreo optzeci de metri distanţa la care se afla vasul. Ghiulelele nimeriseră kanu-urile şi-n cîteva clipe le scufundaseră. Reflectorul avea să-şi plimbe acum lumina mai departe, asupra golfului, descoperind şi turnul submarinului. Şi atunci totul va fi pierdut.

— Ce s-a întîmplat, Peter ? strigă căpitanul Farrow din interiorul submarinului.

— Crucişătorul englez, aflat la optzeci de metri, a scufundat cele două kanu-uri cu care am venit încoace ! răspunse uriaşul, aplecîndu-se pe gura turnului.

Apoi coborî repede scărita, închise chepengul turnului şi-l înşurubă.

— Pregătiți pentru scufundare ! se auzi imediat comanda căpitanului.

Din sunetul glasului său, echipajul își dădu seama că-i amenința o mare primejdie și prin urmare ordinele fură executate cu o precizie matematică.

Pompele împinseră apa în tancurile de balast și căpitanul observă cu încordare batometrul, uitîndu-se din cînd în cînd și prin periscop.

Dar iată că batometrul arăta cinci metri adîncime. Turnul se afundase sub apă și numai periscopul mai ieșea puțin la suprafață. Căpitanul Farrow îl trase însă repede înăuntru, căci reflectorul dușman rătăcea acum peste valurile întunecate, apropiindu-se de punctul unde dispăruse în apă submarinul.

Acesta atinse adîncimea de opt metri : dar Farrow știa bine că o lumină puternică străbate în apa limpede a golfurilor insulelor Pacificului pînă la mari adîncimi. Ar fi fost deci lesne ca scheletul enorm al vasului să fie văzut sub apă.

Îi încredință repede conducerea lui Rindow, apoi, urmat de George, porni spre cabina de la proră, unde existau cele două ferestre : dădu în lături obloanele de oțel și în aceeași clipă se convinse că temerile sale erau întemeiate.

Apa din jurul vasului era puternic luminată ! Razele reflectorului pătrundeau deci foarte adînc și nu era exclus ca oamenii de pe crucișător să vadă submarinul ca pe o umbră întunecată. Faptul că lumina rămînea fixată în același loc dovedea că bănuiala căpitanului Farrow era adevărată.

Submarinul ajunsese la zece metri adîncime, cînd căpitanul hotărî să facă o încercare pentru a vedea dacă presupunerea lui e îndreptățită. Dădu comanda :

— Încet, înainte !

Electromotoarele se porniră să zbîrnîie. Vasul alunecă în linie dreaptă și peste cîteva clipe apa deveni mai întunecată. Va izbuti oare să-i înșele pe englezi ?

Apoi, cînd apa rămase complet întunecată și netransparentă, Farrow respiră ușurat. Îi ceru imediat lui Rindow, prin acustic, să privească prin periscop. Răspunsul nu se lăsă așteptat : submarinul ieșise din cîmpul luminos al reflectorului.

— Introduceți spre bord, în întîmpinarea crucișătorului ! ordonă căpitanul.

Știa bine că trucul acesta oferea singura posibilitate de salvare. Englezilor nici nu le va da prin gînd că Farrow, în loc s-o ia la fugă în direcția opusă, va trece cu vasul său chiar prin fața lor.

Tatăl și fiul se uitau cu încordare prin cele două ferestre

în apa neagră. Vor izbuti oare să scape de urmărirea crucișătorului ?

— Mi se pare că înaintăm, tată ! spuse George vesel.

Dar, deodată scoase o exclamație de surpriză și dezamăgire, căci apa se luminase din nou. Englezii descoperiseră iar matahala aceea suspectă și bănuiau, desigur, că nu putea fi vorba decît de mult căutatul submarin al căpitanului Farrow.

Dacă îl vor sili prin salve să iasă la suprafață, va fi cu siguranță luat prizonier, împreună cu întregul echipaj, iar vasul va fi scufundat. Și atunci, cine avea să le mai salveze pe Jeanette Roule și pe fiica prințului indian, Sanja, răpită de fiorosul căpitan Henry și dusă pe corabia neagră ? Iar fiul său va fi nefericit toată viața, căci în inimile celor doi tineri se născuse o dragoste din cele mai trainice.

În fața acestei situații, căpitanul luă o hotărîre disperată :

— Înainte, cu toată viteza ! comandă el energic.

Se bizuia pe faptul că englezii nu vor putea urmări cu reflectorul lor goana submarinului ; și chiar dacă ar trage, le-ar veni greu să-i nimerească, din cauza vitezei cu care s-ar urma descărcările tunului.

Submarinul zbura ca o săgeată, așa că peste cîteva clipe apa se întunecă din nou. Cei dinăuntru auziră lămurit ecoul impușcăturii.

— Mai adînc ! comandă Farrow.

Căpitanul privi indicatorul batometrului și văzu că se aflau la doisprezece metri adîncime. Acum nu mai aveau de ce se teme.

Dar din nou se lumină în fața lor. Englezii își îndreptară reflectorul în direcția în care bănuiau că o luase submarinul, iar acesta fu nevoit să străbată iar prin cîmpul de lumină.

Pentru a doua oară răsună ecoul unei împușcături și în clipa următoare submarinul fu zguduit din încheieturi și azvîrlit ca o coajă de nucă. Tunarul englez trebuie să fi tras drept în jos în apă, dar probabil că ghiuleaua explodase în apropierea submarinului sau dedesubtul lui, pe fundul mării, căci cei doi observatori de la fereastră văzură lămurit cum se înalță din adînc un vîrtej de nisip.

Submarinul se clătină pentru o clipă ; căpitanul se temu să nu se fi desfăcut șlicea, numai că minunatul submarin se și puse în mișcare.

— La tribord ! comandă Farrow.

Vasul întoarse repede și porni ca o săgeată în direcția crucișătorului. Apa se tulburase acum din cauza maselor de nisip ridicate de explozie și englezii nu mai puteau vedea încotro o apucase umbra uriașă a submarinului. Din nou se auzi ecoul

unei impușcături, dar de data asta explozia se produse mai departe, așa că vasul nu se resimți deloc de pe urma ei.

Apa se întunecă iarăși. La cincisprezece metri adîncime, submarinul gonea spre crucișător ; o nouă împușcătură clătină vasul, iar Farrow constată că se aflau în imediata apropiere a crucișătorului.

— La babord, rămîneți la cincisprezece metri ! strigă el în tubul acustic.

Submarinul execută mișcarea și porni prin apă ca o săgeată. Mai auziră trei împușcături, dar cea din urmă atît de slabă, încît nu mai era nimic de temut din partea crucișătorului.

Căpitanul era însă atent. Mai rămaseră o jumătate de oră sub apă, după care dădu comanda de ieșire la suprafață.

Se întoarse împreună cu George în turn, înălță periscopul și privi cu atenție prin el ; departe, în spatele lor, văzu o dungă luminoasă, subțire, rătăcind pe mare, în cercuri largi : era reflectorul crucișătorului, care tot îl mai căuta pe submarinul dispărut.

Acum nu mai era nici o primejdie pentru ieșirea la suprafață ; toți răsuflară ușurați cînd Peter deschise chepengul turnului și aerul proaspăt al nopții pătrunse în valuri înăuntru.

— Așa, George, deci ție îți datorăm viața, îi spuse căpitanul fiului său. Te-ai arătat chibzuit și curajos, ca un adevărat bărbat. Trebuie să-ți mărturisesc toată admirația mea, băiete, și sînt nespus de mîndru că am un fiu atît de viteaz.

Rindow și doctorul Bertram își exprimară și ei recunoștința în cuvinte de mulțumire, iar bătrînul Peter strigă „Ura !" în cinstea dragului său George, care-i scăpase pe toți de teribila soartă ce le era hărăzită pe insula vînătorilor de capete.

Bătrînul tunar Jan Brike ieși „în front" și declară în numele întregului echipaj că toți sînt gata să pornească pe urmele corăbiei negre și să le elibereze pe cele două fete prizoniere

Cuvintele acestea îl bucurară pe George mai mult decît toate mulțumirile lor. Oricît de mare ar fi fost fericirea de a-și fi salvat tatăl și pe tovarășii de aventuri, în inima lui mai rămăsese durerea pentru Sanja, care se afla în puterea fiorosului căpitan Henry.

Doctorul Bertram îl sfătui să se ducă la culcare : noaptea era pe sfîrșite și emoțiile prin care trecuse înriuriseră asupra nervilor tînărului nostru erou.

George îi ascultă sfatul și, întinzîndu-se în hamac, adormi pe loc.

Se trezi pe la amiază.

Peter pîndise momentul acesta și cînd tînărul său stăpîn

deschise ochii, îi aduse dejunul, pe care acesta îl înfulecă cu poftă.

Cînd urcă în turn, fu întîmpinat cu dragoste de tatăl său, de Rindow, de doctorul Bertram și prințul Ghasna. Vremea era minunată și submarinul plutea spre o mică insulă împădurită.

— Unde ne aflăm ? întrebă tînărul, mirat. Ne îndreptăm spre sud, după cum văd, adăugă el, aruncînd o privire spre compas. Parcă era vorba să pornim spre arhipelagul Louisiada, în insula unde se află apă de băut ? Acolo unde vine adesea și corabia neagră ca să se aprovizioneze cu apă, după cum ne-au spus cei doi tineri îndrăgostiți.

— Acolo vom și ajunge, răspunse căpitanul, căci sîntem pe urmele corăbiei negre. Peter a văzut-o în zori, îndreptîndu-se spre sud. O poți vedea și tu, dacă te uiți cu ocheanul, ca un punct negru, pierdut în depărtare. Trebuie să rămînem la o oarecare distanță de ea, ca să nu ne vadă.

George duse repede ocheanul la ochi și descoperi un mic punct negru : era corabia căpitanului Henry, la bordul căreia se afla draga lui Sanja.

Cu gîndul la ea, George scrîșni din dinți și strînse cu o nestăpînită furie mînerul pumnalului, dăruit lui de frumoasa fiică a prințului indian. Căpitanul Farrow ghici imediat ce se petrecea în sufletul său, îi puse o mînă pe umăr și încercă să-l mîngîie.

— Fii liniștit, dragă George, orice s-ar întîmpla, o vom scăpa pe Sanja din mîinile călăilor ! A, dar parcă și-a încetinit viteza...

Luă ocheanul din mîna lui George și după ce privi un timp, zise :

— Ciudat, trece încet pe dinaintea noastră, spre insula a doua. Uite că se-ndreaptă spre uscat ! Aha, ancorează... George, poate că nu va mai trece mult și le vom salva pe cele două fete. Vom merge acum spre insula din fața noastră, vom străbate pădurea și de acolo vom putea observa corabia fără să fim zăriți.

La comanda lui Farrow, submarinul își schimbă în așa fel direcția încît insula să rămînă între corabia neagră și urmăritorii ei, apoi minunatul vas se-ndreptă încet spre mica limbă de pămînt.

Un mic golf cu țărmul neted le oferea putința să debarce. În genere, malurile insulelor Oceanului Pacific sînt atît de înalte, încît submarinul avea la dispoziție destulă apă, ca să acosteze direct la țărm.

Dar, de data aceasta, lucrurile stăteau altfel ; Peter, care alergase spre partea dinainte a punții pentru a observa adîncimea, strigă :

– Opriți !

Căpitanul transmise ordinul mai departe și vasul stopă brusc.

Pînă la țărm mai erau treizeci de metri : debarcarea era posibilă așadar numai cu ajutorul bărcilor de aluminiu. Farrow dădu ordinul să se aducă pe punte două bărci ; nu voia să debarce cu prea mulți oameni, căci prin ținutul acela trebuia să fie cu ochii în patru. Fără să-ți dai seama cînd și cum, te puteai trezi cu vînătorii de capete în spinare.

Nici nu-și sfîrșise bine ordinul, că din desiș se și ivi un sălbatic. Era gol-pușcă și trupul său tuciuriu sclipea în bătaia soarelui ; în jurul gîtului purta un colan ciudat, din colți de mistreț.

Individul nu era înarmat. Privi prosteşte spre submarin, apoi scoase o exclamație de surpriză, după care... se aruncă în apă, înotînd cu ardoare spre vas.

– Aha ! vrea să ne facă o vizită, – zise căpitanul Farrow – bună idee, n-am ce zice !

– Se vede treaba c-a mai avut de-a face cu albii, fu de părere Rindow, căci părea bucuros cînd ne-a văzut. La o adică, de ce n-ar exista și excepții printre vînătorii de capete ?

– O fi cum zici dumneata, dar nu strică să fim prevăzători, răspunse Farrow, și își trase revolverul de la brîu. Deși pare neînarmat, nu-i exclus să aibă un cuțit atîrnat în spate.

– Tot ce se poate, încuviință doctorul Bertram. Nu trebuie să te încrezi prea mult în sălbaticii ăștia ! Ei, George, ce faci acolo ?

Tînărul își scosese fulgerător pumnalul dăruit de Sanja, se cățărase cu îndemînare peste marginea turnului și alerga spre balustradă.

– Bagă de seamă, George ! strigă Peter, scoțîndu-și și el cuțitul. Lasă-l că-l atac eu !

Era însă prea tîrziu. Instinctul îl îndemna pe tînăr să lucreze fără să mai țină cont de primejdie. Cu un salt de acrobat, își făcu vînt în apa golfului și cînd reapăru la suprafață era la numai cîțiva metri de primejdiosul dușman, în întîmpinarea căruia se aruncase, îndemnat doar de dorința de a salva viața sălbaticului neînarmat, pe care-l pîndea o moarte groaznică.

Căpitanul Farrow scoase un țipăt de spaimă, apoi ridică revolverul și trase cîteva focuri unul după altul. Uriașul rechin plescăi speriat din coadă, cînd îl loviră gloanțele, dar prada apropiată îl întărîta prea mult ca să dea înapoi. Se năpusti ca fulgerul asupra lui George, care-l aștepta liniștit, cu pumnalul în mînă.

2. Pe urmele căpitanului

Împreună cu Peter, George făcuse adesea exerciţii de spintecare a unui rechin : pentru asta se cerea să fii bun înotător şi, înainte de toate, să ştii să-ţi păstrezi sîngele rece. Acum însă situaţia era cu totul diferită. Atunci, Peter o făcea pe rechinul şi se lăsa „spintecat" de George, dar de data asta tînărul avea în faţă o veritabilă hienă de mare, cu care nu mai era de joacă.

Nu auzea nici măcar strigătele înspăimîntate de pe turnul submarinului şi nici zgomotul pe care-l făcea Peter în apă, apropiindu-se de el. Toată atenţia lui era îndreptată asupra monstrului care se apropia.

Iată că acum se aruncase pe spate, pentru a se putea folosi de colţii puternici aflaţi în partea de dindărăt a capului, — şi acum era şi momentul pentru George să se dea în lături şi să înfigă în acelaşi timp pumnalul în trupul rechinului.

Dacă nu se folosea de toată forţa şi sîngele rece, era pierdut : o singură muşcătură a monstrului putea să-i reteze braţul de trup.

Dar curajosul tînăr ştia ce are de făcut. Se feri de ameninţătoarea muşcătură, aruncîndu-se repede în lături, apoi îşi înfipse adînc pumnalul ascuţit în carnea albă a rechinului. În acelaşi timp, înotă înainte cu braţul stîng, şi monstrul care se zbătea îşi despică singur trupul în ascuţişul pumnalului. Şi, totuşi, George nu făcuse totul cum trebuie.

Pumnalul îi rămăsese înfipt în pieptul rechinului, iar George, care ţinea strîns mînerul, era tîrît de monstrul înfuriat.

Părea pierdut, căci rechinul începu să se lase la fund. Dar tocmai atunci se ivi lîngă el şi Peter, care se aruncă de partea cealaltă a monstrului, îi înfipse cuţitul adînc în carne şi într-o clipă oţelul despică trupul acestuia pînă la coadă.

Rechinul se zvîrcolea cu turbare, aşa că George fu nevoit să dea drumul pumnalului, căci altfel era pierdut. Se îndepărtă repede, pînă ieşi din vîrtejul produs de zvîrcolelile monstrului rănit mortal şi-i strigă uriaşului :

— Peter, pumnalul meu e înfipt în trupul rechinului. Trebuie să-l iau înapoi, căci e de la Sanja.

Sălbaticul care provocase fără să vrea această luptă dintre George şi rechin înota acum spre salvatorul său. Îl privi în ochi cu recunoştinţă şi zise într-o englezească stricată :

— Haku aduce pumnal. Master salvat Haku, Haku este întotdeauna recunoscător.

Îşi aţinti ochii lui mari şi negri asupra monstrului care se

afunda zbătindu-se, apoi alunecă sub apă ca un peşte. Rămase cîteva clipe în apropierea rechinului, apoi ieşi la suprafaţă şi-i întinse lui George pumnalul. Fericit peste măsură, tînărul luă arma ce-i era atît de scumpă şi zise :

– Îţi mulţumesc, Haku ! Parcă voiai să vii pe vasul nostru ?

– Da, Haku vrut să vie pe submarin.

Fără să-şi mai spună ceva, cei doi înotară spre vas, urmaţi de Peter. Dar aici George avu de întîmpinat figura supărată a tatălui său. Se apropie sfios de el şi-i întinse mîna, privindu-l rugător.

– Tată, spuse el cu seriozitate, nici eu nu ştiu cum s-a întîmplat, dar parcă m-a îndemnat ceva să mă arunc asupra rechinului. Poate că a fost o presimţire că Haku ştie ceva despre corabia neagră. Haku e numele celui pe care l-am salvat.

Farrow strînse mîna fiului său în tăcere. Trecuse printr-o mare spaimă, dar nu se gîndea să-i facă vreo imputare.

Îşi îndreptă apoi privirea spre băştinaşul care sărise sprinten peste parapetul vasului. Era un bărbat cam la vreo treizeci şi cinci de ani, înalt şi vînjos. Avea trăsături plăcute şi făcea o impresie bună.

– Vino mai aproape, Haku, zise Farrow binevoitor. Vreau să-ţi pun cîteva întrebări.

Negrul se supuse şi, cu o disciplină pe care n-ai fi bănuit-o la el, se opri drept în faţa căpitanului.

– Bravo, aşa îmi place ! exclamă Farrow vesel. Prin urmare, te numeşti Haku ! Spune-mi, locuiesc mulţi semeni de-ai tăi pe insulă ?

– Da, master, Haku este căpetenia lor. Master poate debarca liniştit. Noi nu luăm capete de oameni albi, nici nu „kai-kai" (mîncăm) porc lung.

– Asta-i foarte frumos din partea voastră ! răspunse Farrow cu ironie. Aşadar, nu obişnuiţi să mîncaţi carne de om, ca locuitorii celorlalte insule de pe aici. Aş vrea să te cred, dar parcă nu prea îmi vine...

– Haku spune, master poate să vie, răspunse băştinaşul pe un ton serios. Master va vedea singur.

Scoase un ţipăt ascuţit şi desişul de pe mal se însufleţi imediat. Ca ieşiţi din pămînt, acolo stăteau vreo cincizeci de sălbatici, împodobiţi cu găteli barbare. Ridicară braţele şi izbucniră într-un urlet, care aducea pe departe cu un fel de „ura !"

– Bine, Haku, vom veni ! spuse căpitanul după o anume chibzuială. Dar ţin să-ţi atrag atenţia că, la cea mai mică încercare de trădare, vă arunc pe toţi în aer. Ai înţeles ? – Înainte, băieţi, coboriţi în bărci ! Luaţi însă fiecare din voi cîte două grenade de mînă.

În prima barcă se aflau căpitanul, George, Rindow, doctorul Bertram, prințul Ghasna, Peter și doi marinari. În a doua erau inginerul Hagen și alți șapte marinari. La bordul submarinului rămăseseră secundul Brun cu ceilalți oameni din echipaj și indienii prințului. Jan Brike, tunarul, își pregătise pentru orice eventualitate tunul de la pupă pusese un tinăr marinar care se pricepea la asta.

Bărcile se îndepărtară. Căpitanul Farrow stătea lipit de Haku și își ținea revolverul strîns în mînă. În tot cazul, era o mare cutezanță din partea lor, căci grozavele securi ale vînătorilor de capete loveau atît de neașteptat, încît nu mai aveai cînd să-ți scoți arma sau să arunci grenada.

Haku ghici gîndurile căpitanului și cînd debarcară pe țărm, stătu locului și zise cu oarecare amărăciune în glas :

— Master nu crede Haku. Master va vedea, Haku nu spune minciuni. Master tînăr — și arată spre George — salvat viața la Haku. Haku mult recunoscător la el.

George se apropie de tînăr și-i întinse mîna :

— Haku, spuse el prietenos, eu am încredere în tine și mă bucur că te-am putut salva de la moarte. Am avut niște experiențe proaste și pe insula Malaita era cît pe-aici să ne lăsăm capetele. De aceea tata e atît de bănuitor.

— Oh ! masterii au fost la Malaita ! exclamă Haku, surprins. Acolo rău, foarte rău. **Kai-kai big fellow men !**

— Da, zise Farrow, pe Malaita se mănîncă oameni. Așa că, Haku, acum înțelegi de ce sînt atît de bănuitor. Dar mă bucur dacă la voi lucrurile stau altfel.

— Haku fost la englezi, Haku fost polițai, spuse individul cu mîndrie. Master vine și vede cum locuiește Haku.

— Aha ! făcu doctorul încet, soldat în poliția coloniilor. Ei, în cazul ăsta, putem avea încredere în el, deși e tot o îndrăzneală din partea noastră să mergem în desiș. Dar, n-avem încotro, trebuie să ajungem în partea de sud a insulei, ca să putem spiona de-acolo corabia neagră.

Haku porni în fruntea trupei. O potecă îngustă ducea spre sud. Era atît de îngustă, încît pe ea de-abia puteau merge doi oameni alături.

În desiș, aerul era fierbinte și umed : după zece minute de marș forțat, în fața lor se ivi un luminiș larg. Nu-și putură reține o exclamație de surpriză, căci se așteptaseră să dea peste niște colibe primitive din stuf, în care sălbaticii trăiesc la fel ca animalele. Dar, în locul acestora, văzură niște case țărănești din bambus, construite după moda europeană. Și tot satul îți lăsa o impresie de ordine și curățenie exemplare.

Haku radia de bucurie văzînd uimirea musafirilor săi.

– Haku învățat multe de la englezi, zise el cu mîndrie.

– Văd și eu, răspunse Farrow cu seriozitate. La asta nu m-aș fi așteptat. Dar, ia spune-mi, voi din ce trăiți pe-aici ?

– La noi este porci, fructe, prindem pește ; aici nu vine vapor, rămînem între noi. Asta-i bine.

– Și de unde aveți cuțitele și uneltele ? întrebă căpitanul, arătînd spre acele obiecte aflate înaintea cîtorva case.

– Haku adus multe lăzi mari cînd întors în patrie, răspunse căpetenia. Noi nu mai avem nevoie de nimic, vapoare poate rămîne unde sînt.

– Ei, dar proviziile astea n-or să ție cît lumea, zise căpitanul.

– Atunci Haku pleacă în alte insule și face schimb.

Cîteva femei din trib aduseră fripturi de porc și niște frunze mari, verzi, iar altele niște fructe minunate. Haku îi invită stăruitor să mănînce și musafirii nu se lăsară prea mult rugați.

Cînd terminară masa, Farrow zise :

– Haku, trebuie să mergem neapărat pe coasta de sud a insulei. Am venit după o corabie neagră, care a ancorat de curînd pe insula din spate. La bordul vasului se află două fete, pe care vrem să le salvăm.

– Ah ! Haku cunoaşte bine corabia neagră, strigă căpetenia. Moster merge cu mine, eu arăt la el. Corabia neagră vine aici. Haku crede nu lucru curat acolo.

– Ai observat ceva deosebit ?

– Marinarii de pe vapor duc lăzi pe uscat. Şi oameni, prizonieri. Corabia neagră, nu-i bun !

– Ah ! ar fi grozav dacă le-am regăsi acolo pe bietele fete ! zise Farrow. Repede, trebuie să punem vasul sub observaţie, poate că le putem salva pe Sanja şi pe Jeanette fără să le primejduim viaţa.

George mergea alături de Haku, care-şi conducea musafirii pe o potecă îngustă ce ducea spre sud. Insula nu era prea mare, căci după douăzeci de minute de mers Haku se opri şi ridică mîna în semn de avertizare. Apoi arătă spre dreapta şi spre stînga.

De ambele părţi porneau nişte poteci pe care marinarii se împrăştiară. În faţa lor se afla ţărmul coastei de sud, despărţit printr-o fişie de tufiş. Printre ramuri se putea privi bine spre mare.

Insula de jos era la o depărtare de vreo jumătate de kilometru. Corabia neagră ancorase la marginea de nord şi era legată la ţărm printr-un podeţ scurt.

Deocamdată, la bordul ei nu se vedea nici o mişcare. Numai la pupă stătea un bărbat îmbrăcat în haine de culoare închisă şi privea cu ocheanul spre nord.

– Aha ! ne caută pe noi ! zise căpitanul. Dac-ar şti că sîntem atît de aproape ! Dar, ia staţi un pic !

Santinela de pe corabie îşi-îndreptase brusc privirea spre ţărm. Ridică mîna şi făcu un gest scurt. Din desiş se iviră imediat doi bărbaţi, care se îndreptară spre podeţ.

Primul avea o statură de uriaş şi părea să fie foarte puternic. Era descoperit şi, cu toată depărtarea la care se afla, marinarii avură impresia că părul capului său era roşu ca focul.

– Asta-i căpitanul Henry ! zise Farrow. După cîte ştim, are părul roşu şi barba la fel. Şi figura e întocmai cum ne-a fost descrisă. Dac-aş fi ştiut că e pe uscat, aş fi venit pe sub apă pînă lîngă corabie şi l-aş fi luat prin surprindere.

– Dar atunci, tată, Sanja ar fi fost în mare primejdie, zise George. Sînt convins că a dus-o pe insulă, împreună cu Jeanette. După cum ne spunea Haku, duce adesea prizonieri acolo.

– Hm ! aşa se pare, zise Farrow. Problema e ce facem acum ? După cîte se arată, are de gînd să plece. Da, aşa e, uite că ridică podeţul ! Ei, ce facem ? Îl urmărim cu submarinul sau cercetăm mai întîi insula ?

– Eu sînt de părere să cercetăm insula, zise George, căci corabia o vom găsi noi oricum în arhipelagul Louisiada, cînd va veni după apă.

– Şi eu sînt de părerea lui George, zise doctorul ; trebuie să aflăm în orice caz taina insulei de colo. Şi dacă într-adevăr le găsim pe fete, atunci ne vom putea război fără cruţare cu blestemata aia de corabie neagră, cînd ne-om mai întîlni vreodată cu ea.

– Dumneata, dragă Rindow, ce părere ai ? îl întrebă căpitanul pe primul ofiţer.

– Vasul a şi plecat – răspunse acesta – şi oricum îl vom pierde din vedere pînă să ajungem noi ca să ne îmbarcăm pe submarin. Deoarece ştim că vom da de el în arhipelagul Louisiada, sînt şi eu de părere să pornim în cercetare spre insula din faţă. M-aş bucura mult să le găsim pe bietele fete.

– Mie nu prea îmi spune inima că fata mea s-ar afla pe insulă, interveni prinţul Ghasna cu tristeţe. Va trece încă mult timp pînă îmi va fi dat s-o revăd..

– Inima te poate şi înşela adesea, Alteţă, zise George. Nu trebuie să plecăm de aici pînă nu vom fi cercetat insula. Altfel, ne vom face, poate, mai tîrziu, imputări amare.

– Asta aşa e, dragul meu, răspunse grav prinţul, dar totuşi eu nu cred c o regăsim atît de repede pe Sanja.

– Chiar şi aşa, tot vom da noi peste ceva pe insulă, care să ne poată ajuta. E mai mult ca sigur că banditul ăsta de Henry mai are şi alte ascunzători, despre care am putea afla pe insulă. Crezi cumva, tată, că aici locuiesc şi oameni de-ai lui ?

– Dacă sînt şi prizonieri, atunci nu poate fi îndoială. De aceea, cînd vom pătrunde pe insulă, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Ar fi preferabil să facem asta pe întuneric, – dar atunci mai mult ca sigur că nu vom mai nimeri poteca spre interiorul insulei, şi am pierde apoi prea multă vreme. Vom face în aşa fel încît să aducem încoace cele două bărci, de-a curmezişul insulei. Ne îmbarcăm pe ele şi străbatem repede cei cinci sute de metri care sînt pînă acolo. Înainte, băieţi ! Aduceţi bărcile ! Du-te şi dumneata, dragă Rindow, şi spune-i lui Brun să rămînă liniştit pe submarin, căci noi vom întîrzia pînă seara cu cercetarea insulei. Dacă totuşi va ţine mai mult, să vină cu vasul într-acolo.

– Haku merge şi el, se rugă negrul. Bărbaţii din tribul Haku ajută la dus bărci.

– Cu atît mai bine, nu mai e nevoie să iei prea mulţi oameni, dragă Rindow, zise căpitanul. Şi eu cred că supuşii lui Haku vor duce mai uşor bărcile pe potecile alea înguste.

Rindow se îndepărtă repede impreună cu Haku. Ceilalți rămaseseră ascunși după copaci, ținînd insula sub observație. Trecu astfel o oră, dar în tot acest interval nu se arătă nimic suspect dincolo.

In cele din urmă, sosiră și oamenii lui Haku, aducînd cele două bărci. Le puseră repede pe apă și tot atît de repede marinarii săriră în ele și porniră spre insula misterioasă.

Așa cum era de așteptat, barca vîslită de Peter ajunse la țărm cea dintîi, apoi sosi și inginerul Hagen cu ai lui.

George debarcă primul. Ajunse în tufișuri cu mult înaintea celorlalți și descoperi imediat o potecă îngustă, care ducea în interiorul insulei. Înaintă puțin pe potecă, apoi se împiedică de ceva și se-ntinse cît era de lung.

In aceeași clipă, dinspre țărm, se auziră strigăte de spaimă, apoi trosnituri și foșnete ciudate. George se ridică iute și se-ntoarse.

Văzu imediat un trunchi înalt de palmier prăbușindu-se deasupra potecii.

Și apoi căzu la pămînt și funia din fibre de cocos de care se împiedicase. Acea funie trebuie să fi îndepărtat țărușul care ținea copacul în picioare.

– Drace! ai scăpat și de data asta ca prin urechile acului, dragă George! zise Peter, care se apropiase. Nici nu știi ce spaimă am tras cînd am văzut copacul prăbușindu-se.

– Te cred, scumpul meu Peter, zise George, mișcat. Ei, să fim mulțumiți că s-a sfîrșit cu bine. Nu cred să fie însă vreo santinelă pe aici, – căpitanul Henry își închipuie că-și poate apăra poteca prin șiretlicuri din astea.

Căpitanul Farrow și ceilalți veniră în fugă. George se simți mișcat văzînd chipurile lor îngrijorate. Asta era o dovadă cît de mult țineau la el.

– Steaua dumitale e norocoasă, tinere prieten, zise prințul Ghasna. Sanja mea se roagă necontenit Atotputernicului să te apere de rele.

George își simți inima năpădită de o flacără arzătoare și chipul Sanjei îi apăru aievea în față. Ea se gîndea mereu la el, – chiar tatăl ei i-o spunea... Se întoarse repede, ca să nu-și trădeze emoția și porni înainte.

– Poate că tot o s-o găsim aici pe Sanja ! strigă el peste umăr.

În românește de LIA HÂRȘU

(Va urma)

Serial senzațional

16.

Pentru prima oară în românește
seria completă

CĂPITANUL HENRY (II)

3. Îngropați în nisip

Ochii tuturor iscodeau în toate părțile. Îndrăznetii marinari formau un lanț lung care șerpuia pe îngusta potecă dintre tufișuri.

La o comandă a căpitonului Farrow, transmisă din om în om, toți scoaseseră revolverele sau aveau în mînă o grenadă, gata s-o arunce. Prima jumătate a convoiului observa partea dreaptă a potecii, cealaltă jumătate, partea stîngă.

O tăcere apăsătoare domnea peste pădurea seculară. Nici o vietate nu dădea semne de viață. Marinarii erau leoarcă de sudoare.

Deodată, în fața lor se lumină și se ivi un șes întins, cu multe colibe și cîteva șoproane lungi.

La o nouă comandă a lui Farrow, marinarii se împrăștiară la marginea luminișului, apoi o porniră mai departe, spre satul din mijlocul pădurii seculare.

Nimic nu vădea că pe acolo s-ar găsi oameni. Probabil că dăduseră peste vreun depozit al căpitanului Henry, colibele acelea fiind o dovadă că oamenii săi se adunau din cînd în cînd acolo. În nici un caz nu era un sat de vînători de capete, ci mai degrabă unul de oameni cărora căpitanul le schimbase obiceiurile, așa cum se întîmplase cu tribul condus de Haku.

Dar dacă satul ar fi fost locuit, ar fi trebuit să se vadă măcar cîini și porci. Un țipăt întreg n-ar fi putut dispărea chiar atît de repede, pentru a le întinde vreo cursă eventualilor musafiri.

Marinarii ajunseseră la primele colibe, pe care le cercetară cu de-amănuntul. Erau amenajate după cerințele europene, dar... pustii. Praful gros depus pe obiecte dovedea că nu locuise nimeni de multă vreme acolo.

Ajunseră și la șoproanele cele lungi, și căpitanul Farrow deschise cu băgare de seamă una din uși. Încăperea mare, luminată de sus, era plină de lăzi și baloturi. Era un întreg depozit, cu tot felul de obiecte destinate negoțului de schimb din Insulele Oceanului Pacific. Tutun, unelte, podoabe ieftine, stofe și mărunțișuri diverse, în stare să cîștige inima naivilor indigeni. Poate că acest Henry făcea și negoț adevărat, pentru a ascunde afacerile întunecate la care se dedea! Sau poate fusese cîndva negustor cinstit și alunecase pe panta crimei cînd i se oferise perspectiva de a pune mîna pe milioane prin sechestrarea Jeanettei Roule.

În orice caz, descoperirea aceasta era de o mare însemnătate, căci era o dovadă că Henry venea uneori pe aici. Și apoi, în praful care acoperea podeaua șopronului se vedeau lămurit picioarele a doi bărbați. Căpitanul Henry venise probabil cu însoțitorul său și inspectase depozitul în grabă, căci urmele se opreau la capătul șopronului, de unde reveneau spre ieșire. De aici, Farrow și Rindow intrară în al doilea șopron, care era și el plin cu tot soiul de mărfuri. Farrow îi spuse rîzînd lui Rindow că-i va da lui Haku ideea să ia în stăpînire toate bunurile adunate acolo ; în felul acesta, nu va mai avea nevoie să întreprindă lungi călătorii pentru a se aproviziona cu obiectele de care avea nevoie tribul său.

Toate colibele fuseseră cercetate cu grijă, dar nu se găsise nimic de seamă. Marinarii stăteau în fața celui de-al doilea șopron, cînd Farrow le spuse :

— Păcat ! Am fi putut să ne scutim de vizita asta. Dar, cel puțin avem conștiința împăcată. Ei, și-acum s-o pornim repede înapoi și să ne luăm după corabie. A apucat drumul spre vest, așa că e de presupus că se va opri în arhipelagul Louisiada, pentru a lua apă.

George era tare amărît.

— Păcat ! oftă el ; eram aproape sigur că o vom găsi aici pe Sanja. Va fi mult mai greu s-o eliberăm de pe corabie ; mă tem ca ticălosul acela de Henry să nu-i facă vreun rău, cînd va vedea că ne apropiem de el.

— De asta să n-ai teamă, băiete, căută să-l liniștească Farrow ; cînd corabia va fi acolo, vom găsi noi mijlocul de a ne apropia neobservați de ea. Ei, dar acum să plecăm, căci nu mai avem ce căuta aici.

— Tată, spuse deodată George, care în timp ce vorbea cu căpitanul privise cu atenție în jur, — acolo mai e o potecă, și pare să ducă spre sud-vest. Poate că dăm și peste un al doilea luminiș, în care se află prizonierii. Hai să pornim pe poteca asta !

– Hm ! ai dreptate, băiete, zise căpitanul ; poteca de colo pare să fie şi mai lată. Desigur, e drumul principal spre luminişul ăsta. Probabil că Henry s-a oprit aici, sus, numai pentru a face o scurtă vizită camarilor săi. Înainte deci !

George o şi porni. Iscodi cu privirea în ambele părţi poteca aceea largă şi bătătorită. Dar şi aici se vedea că drumul acesta nu fusese umblat de mult, căci buruienile creşteau în voie, fără să fie călcate de picior de om.

Şi tînărul păşea voinicește înainte, urmat de tovarăşii săi. Merseră aşa cam vreo douăzeci de minute pe drumul cel drept ca o panglică, apoi o fişie de pădure îl închise cu totul. Cînd George se strecură printre ramuri, se opri uimit.

Descoperise locul unde-şi adăpostea căpitanul Henry corabia, cînd rămînea mai mult pe insulă. Văzu înaintea sa un golf larg, înconjurat din toate părţile de tufe şi copăci. În partea de sud se vărsa un canal îngust, care ducea, desigur, pînă la mare. Era o ascunzătoare minunată, căci dinspre mare nimeni n-ar fi putut vedea golful şi vasul ancorat acolo. La picioarele lui George se întindea o plajă largă, de vreo cincizeci de metri, acoperită cu scoici şi iarbă de mare, o dovadă că era spălată de flux.

George privi cu atenţie plaja aceea şi se înfioră. Văzu un şir întreg de pari, de care atîrnau bucăţi de cîrpe din care... ieşeau la iveală oseminte omeneşti.

– Piiu, dracă ! mormăi Peter, care se afla acum lîngă George, – asta cam seamănă cu un cimp de execuţie. Hm ! acolo, jos, luceşte ceva... ca o bijuterie. Să fi murit oare şi femei pe aici ?

– Băieţi, asta-i cuimea grozăviei ! strigă în aceeaşi clipă căpitanul Farrow, cu glasul tăiat de emoţie. Acest căpitan Henry e un monstru. Nu vedeţi după stîlpii aceia că fluxul nu urcă decît cel mult la un metru ? Nenorociţii care au fost legaţi aici trebuie să fi fost sfîşiaţi de crocodili sau rechini.

Se auziră exclamaţii de groază şi dezgust. Dar George şi Peter şi alergaseră de-acum spre plajă.

– Tată, acolo luceşte o bijuterie, strigă George ; aici par să fi murit şi femei. Să mergem să examinăm fiecare par, poate găsim unele obiecte după care am putea recunoaşte bietele victime.

– Ai dreptate, dragul meu, răspunse Farrow. Înainte, băieţi, cercetaţi fiecare par !

Marinarii săriseră pe plajă şi acum alergau spre stîlpii cu pricina. Unul singur rămăsese de căruţă – maşinistul Kard, care se rostogoli şi scoase un strigăt de furie, căci îşi cam scrîntise piciorul drept. Se ridică însă imediat şi începu să-şi frece piciorul cu putere.

George ajunsese la parul cel mai îndepărtat. Atunci auzi în jurul său nişte strigăte puternice, îşi întoarse privirile speriate spre tovarăşii săi şi văzu că numai partea de sus a trupurilor lor mai ieşea la suprafaţă din nisipul plajei. Înspăimîntat, se dădu înapoi, şi în acelaşi moment scoase şi el un strigăt puternic.

Se afundase deodată într-o groapă pe care n-o observase şi în cîteva clipe se trezi îngropat pînă la şolduri în nisipul moale.

Instinctiv, se ţinu înclestat de par, dar asta nu-i fu de nici un ajutor, căci continua să se cufunde tot mai adînc.

– Camarazi ! strigă căpitanul Farrow, am căzut într-o cursă diabolică. Pe plaja asta se găsesc o sumedenie de gropi umplute cu nisip mişcător,

din care aproape că nu există scăpare, şi parii aceştia sînt în aşa fel aşezaţi, încît oricine vrea să-i privească mai de aproape trebuie să nimerească într-o astfel de groapă a morţii. Nu vedeţi că asemintele sînt legate cu sîrmă de parii care sînt destinaţi să-i atragă pe eventualii vizitatori ai plajei, care trebuie să nimerească în gropile acestea primejdioase ? Dar, să nu ne pierdem curajul. Ţineţi-vă bine de pari ! Ah ! simt terenul sub picioare, — voi, nu ?

Cîţiva marinari confirmară. Căpitanul Farrow stătea pînă la piept în primejdiosul nisip mişcător, iar acum simţea sub picioare terenul solid. Nu mai era tras în adînc, cum se întîmplă de obicei cu victimele acestui nisip.

Rînd pe rînd, şi ceilalţi marinari spuseră că dăduseră şi ei peste pămînt, ca şi George, de altfel, care se afundase însă pînă în dreptul umerilor.

— Trebuie să facem totul să ieşim din mormintele astea, strigă căpitanul. Poate că ne putem căţăra pe pari.

Dar oamenii îşi dădură imediat seama că gropile fuseseră făcute cu o viclenie drăcească de căpitanul Henry. Parii erau înfipţi uşor în nisip, iar atunci cînd bieţii marinari încercară să se cţţere pe ei, nu făcură decît să-i afunde şi mai adînc.

Erau, aşadar, prizonierii acelui nisip mişcător şi se gîndiră cu groază la vorbele căpitanului. Cînd se va produce fluxul, apa le va ajunge pînă la gît şi, odată cu ea, vor veni desigur crocodilii şi rechinii.

— Kard, strigă Farrow, rămîi acolo ! În nici un caz să nu vii pe plajă. Aleargă repede la barcă, du-te pînă la insula de sus şi adu-i pe camarazi cu submarinul. Veţi găsi uşor intrarea în golf. Grăbeşte-te, însă, căci peste un ceas vine fluxul şi pînă atunci trebuie să fiţi aici.

Deşi îi durea piciorul, maşinistul o luă la fugă înapoi. Farrow se întoarse spre oamenii săi şi zise :

— Aşa, camarazi, ce-i drept situaţia în care ne aflăm nu e prea plăcută, dar avem cel puţin siguranţa salvării. Tovarăşii noştri de pe submarin ne pot trage afară, dacă se vor apropia de noi cu bărcile de aluminiu, în timpul fluxului. Fiţi cu curaj, căci nu e decît un mic accident.

Cîţiva marinari începură să rîdă şi să facă glume. Farrow făcu tot ce-i stătea în putinţă ca să le întreţină moralul.

Salvarea lor nu era chiar atît de uşoară. O cît de mică întîrziere a submarinului, şi crocodilii purtaţi de flux aveau să aibă un ospăţ îmbelşugat.

Erau complet lipsiţi de apărare, căci revolverele, împreună cu brîurile de care atîrnau, zăceau în nisipul mişcător. Chiar dacă le-ar fi putut scoate afară, tot nu s-ar fi putut folosi de ele, deoarece erau înfundate cu nisip.

George stătea cel mai rău dintre toţi, căci se scufundase mai mult decît ceilalţi şi de-abia putea respira, din cauză că nisipul îi apăsa coşul pieptului.

Căpitanul se uita îngrijorat spre el. Dacă venea fluxul, el era cel mai ameninţat, căci apa i-ar fi ajuns repede la gură şi nas.

Tînărul părea că nici nu bănuieşte primejdia, glumea cu Peter, aflat în vecinătate, şi care se molipsi curînd de buna dispoziţie a tînărului său stăpîn.

Căpitanul Farrow îşi ascundea cu greu neliniştea. Îşi dădea seama de grozava primejdie care-i ameninţa, ştiind prea bine că o cît de mică întîrziere a vasului însemna moartea.

Socoti în gînd cît timp îi trebuia lui Kard pentru a veni cu ajutorul necesar şi constată cu spaimă că de-abia ajungea un ceas pentru asta,

ținînd cont și de faptul că, avînd piciorul scrintit, bietul mașinist nu va putea alerga prea repede.

Îngrijorat peste măsură, privi din nou spre George. El va fi cea dintîi victimă, înecat de apa fluxului sau înghițit de crocodili.

Farrow mai încercă o dată să se cațere pe stîlpul care nu mai ieșea acum decît foarte puțin deasupra plajei, dar încercarea sa nu făcu decît să-l afunde cu totul în nisip. Trebuie că parîl aceia erau foarte ascuțiți, altfel nu s-ar fi scufundat atît de ușor, fapt prevăzut desigur de căpitanul Henry.

Farrow își privi ceasul-brățară și se sperie. Se scursese aproape un ceas. Se uită la tovarășii săi și văzu că deveniseră cu toții foarte gravi. Doar el însuși le spusese că într-o oră avea să aibă loc fluxul.

— Curaj, camarazi! căută el să-i îmbărbăteze. Submarinul nostru trebuie să sosească dintr-un moment într-altul. Și nu-l cine știe ce mare lucru dacă ne vom uda puțin, soarele ne va usca pe urmă repede.

— Dacă între timp crocodilii nu se vor ospăta din trupurile noastre! zise un marinar, cu un rîs silit.

— Ce spui tu, Long, e o prostie, răspunse căpitanul. Nu vin ei crocodilii așa repede, dacă vor fi existînd în golful ăsta. Și-apoi, e de ajuns să răcnim la ei, ca să-i întoarcem din drum

— Vine fluxul, căpitane! strigă un alt marinar.

— Și uite, colo, în fața noastră, un crocodil! zise cel de al treilea. Îmi voi scoate revolverul!

Dar după cîteva clipe, strigă speriat :

— Nu-mi pot scoate brațele din nisipul ăsta blestemat, parcă le-aș avea lipite de trup! Ce-i de făcut, căpitane?

— Stai liniștit, Hobe! răspunse Farrow. Submarinul trebuie să sosească din moment în moment. Va mai trece cel puțin o jumătate de ceas pînă să ne-ajungă fluxul. Și chiar și atunci, mai avem timp, căci crocodilii se vor retrage dacă vom răcni la ei și ne vom agita brațele.

Farrow se uită totuși speriat la fluxul care se apropia. Apa golfului se umfla încet, ce-i drept, dar Hobe văzuse bine : la marginea apei se aflau crocodilii. Căpitanul văzu clar șase asemenea monștri, dar se temea că ar fi putut fi mai mulți în golf.

— Prin urmare, camarazi — strigă el — va trebui să luptăm acum împotriva crocodililor. Armele noastre vor fi glasul și brațele. Va fi ceva original. Dar, înainte de toate, să nu ne pierdem capul, căci de scăpat, oricum vom scăpa, fiți fără grijă!

Dar vorbele sale nu prea avuseseră efect. Cîțiva marinari riseră, dar rîsul lor era forțat. Și înșeși chipurile lor căpătară o expresie de îngrijorare, căci apa înainta tot mai mult, iar pe țărmul golfului se tîrau monștrii aceia înfricoșători.

Unul din reptile părea a-și fi ochit prada, căci ieși brusc din apă și alergă înspre bieții captivi. După el veneau alte cinci-șase, și toate făcură cîțiva pași, apoi rămaseră locului, liniștite, la o depărtare de numai douăzeci de metri.

— Cînd voi spune „trei", începeți să răcniți cu toții și să agitați brațele!, porunci căpitanul

Și așa se și întîmplă. Larma grozavă făcută de marinari, precum și gesturile lor sălbatice cu brațele avură succesul dorit. Fioroasele tîrîtoare făcură stînga împrejur și se aruncară în grabă în apa spumegîndă.

Marinarii izbucniră într-un rîs vesel. Nu se așteptaseră la această izbîndă împotriva unui dușman de temut. Și acum speranța îi însufleți din nou, căci își spuneau că pînă vor fi acoperiți de apă, va veni și submarinul

mult așteptat. Cît despre crocodili, nu se mai temeau. Timpul însă trecea și apa înainta mereu. Și deodată, crocodilii apărură din nou deasupra valurilor. Li se stîrnise iar pofta, se vede, căci acum se tîriră pe plajă pînă ajunseră cam la vreo zece metri de nenorociții marinari. Erau în jur de zece exemplare hidoase și numai înfățișarea lor te îngrozea.

Farrow dădu din nou comanda „răcniți și agitați brațele!" Dar, de data asta, rezultatul nu se mai produse chiar atît de repede, uriașele reptile dădură înapoi, dar mult mai încet ca înainte, și intrară cu șovăire în apă. Se pare că înțeleseseră că răcnetele marinarilor nu le puteau face nici un rău.

După cinci minute se aflau din nou în fața acestora, și numai la șase metri depărtare, fără să se mai sperie de țipetele și gesturile disperate ale lor.

Situația devenea amenințătoare. Ce era de făcut?

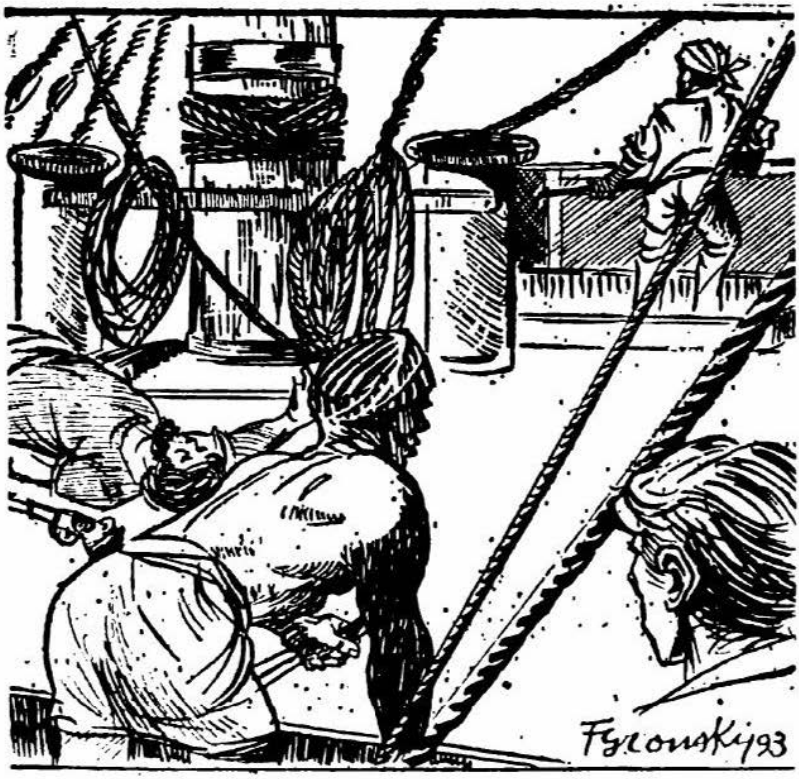

4. O nouă nenorocire

Camarazi ! strigă doctorul Bertram, ei nu ne vor face nimic pînă nu vom fi incanjurați de apă. Pentru un crocodil e o imposibilitate să ne smulgă, de pildă, un brat, pur și simplu. Cel mult dacă-l poate inhăța in apă, apoi se rotește in jurul lui și-n felul acesta il smulge din incheietură.

Doctorul Bertram avea cunoștințe de zoologie, dar perspectiva pe care le-o infățișa marinarilor nu prea era o mingiiere, așa că unul dintre marinari strigă imediat :

– Eu, unul, domnule doctor, aș prefera să-mi smulgă bratul dintr-odată, decit să mi-l răsucească, așa cum spuneți dumneavoastră. Dar, n-avem incotro, trebuie să așteptăm pină ce apa o inainta indeajuns.

– Pină atunci va sosi și submarinul nostru, căută să-i liniștească din nou căpitanul. Nu vă pierdeți curajul, căci poate incă nu sintem pierduți.

Minutele păreau ceasuri acum. Nimeni nu mai ridea, nimeni nu mai făcea glume și toți priveau spre monștrii din fața lor, care pindeau doar clipa ca fluxul să inainteze.

– Uite-l, se apropie ! strigă un marinar.

Crocodilii se lăsau duși de apă, iar unii din ei își deschideau gurile lor enorme, din care ieșeau la iveală niște dinți grozavi.

Farrow privi din nou cu ingrijorare spre fiul său. Apa inaintase atit de mult, incit ii ajungea bietului George pină la subsuori. Era in primejdie să se inece, inainte de a veni salvarea. Dar căpitanul își spuse că o astfel de moarte ar fi totuși mai bună decit să moară sfișiat de crocodili.

Aceștia se apropiaseră pină la patru metri și numărul lor crescuse la vreo douăzeci. Privelișteа era atit de inspăimintătoare, incit numai niște bărbați cu nervi de oțel, cum erau marinarii, ar fi putut-o privi fără să inghețe de spaimă.

– Căpitane, ni se apropie sfirșitul ! strigă unul din marinari, care se afla și cel mai aproape de crocodili. Păcat, viața noastră după război a fost destul de frumoasă ! Camarazi, pentru această viață, trebuie să-i fim recunoscători căpitanului nostru. La sfirșitul el, se cuvine să-i arătăm mulțumirea noastră. Să strigăm in cinstea lui, de trei ori, **ura !**

– Ura ! Ura ! Ura ! răspunseră toti in cor.

– Așa, acum n-au decit să vină și crocodilii.

Dar, din cauza strigătelor tunătoare ce izbucniseră din piepturile lor, crocodilii se speriară din nou și porniră in grabă inapoi spre golf.

– Vă mulțumesc, camarazi ! rosti căpitanul, mișcat. După cum vedeți, răsplata a și venit. Acum putem iar nădăjdui, căci va mai trece citva timp pină ce crocodilii vor cuteza să se apropie din nou, și-n vremea asta nu se poate să nu sosească și submarinul.

– Ar fi și timpul, zise George, rizind, altminteri imi trece apa peste cap.

Intr-adevăr, apa urcase atit de mult, incit ii ajunsese pină la gît. Toți marinarii admirau curajul și singele rece ale fiului comandantului lor, care aștepta moartea cu seninătate.

– Bravo, George ! strigă Peter. Să luăm pildă de la tine. Voiosia să nu ți-o pierzi nici chiar cind ești la un pas de moarte. Aha ! uite că iar vin... afurisitele de lighioane ! Se vede treaba că s-au răzgindit și și-or fi spus că au destulă apă ca să ne răsucească frumos mădularele. Domnule căpitan, dragă George, camarazi, să ne luăm acum rămas bun ! Dcie Domnul ca trecerea noastră pe lumea cealaltă să ne fie ușoară !

— Da, camarazi, se pare că ne-a sunat ceasul !, zise căpitanul. Vă mulțumesc pentru credința cu care m-ați slujit atîta vreme. Să nădăjduim că ne vom reîntîlni într-o lume mai bună.

Crocodilii erau la un metru depărtare. Căscaseră boturile lor groaznice și nenorociții marinari, lipsiți de apărare, priveau încremeniți la colții puternici, care peste cîteva clipe aveau să le sfîșie carnea.

Foarte aproape de George, un crocodil uriaș își deschisese botul. Dar tînărul, deși în apă pînă la bărbie, nu se lăsă intimidat de pericolul amenințător. Lovi cu putere în apă cu amîndouă mîinile și animalul se dădu îndărăt. Se așteptase, desigur, la o pradă mai ușoară.

— Bravo, George ! strigă Peter, și făcu la fel ca tînărul său stăpîn. Camarazi, faceți la fel ca George, căci dihăniile astea sînt lașe !

Apa stropea în toate părțile sub loviturile puternice ale marinarilor și toți scoaseră strigăte de triumf, cînd crocodilii se dădură înapoi speriați.

Dar nu pentru multă vreme. Peste numai cîteva minute, grozavele făpturi reveniră spre ei, în linie dreaptă ; de data asta își pierdură cu totii speranța. Cîțiva marinari închiseră ochii, ca să nu mai vadă grozăvia, și toți murmurară „Tatăl nostru care ești în ceruri..."

Simțeau ca o ușurare rostind aceste cuvinte de credință, care le aminteau de vremea îndepărtată a copilăriei.

O bubuitură sparse deodată văzduhul. Pe deasupra capetelor celor condamnați vîjîi obuzul... Apoi trosniră focuri de armă și în aceeași clipă apa plescăi în jurul lor.

Înspăimîntați, crocodilii se întoarseră repede spre locul unde apa era mai adîncă. Iar în golf, lîngă canalul dinspre sud, se vedea submarinul !

Jan Brike tocmai își încărca tunul, iar cîțiva marinari se aflau lîngă el, cu carabinele încărcate, scrutînd apa. Alții lăsaseră deja în apă cele două bărci de aluminiu.

— Ura ! strigă Peter, sîntem salvați !

Dar scoaterea lor din nisip era o muncă nespus de grea, căci nisipul mișcător nu prea voia să dea drumul victimelor sale. Singura posibilitate de salvare era ca bărcile să stopeze, una la dreapta și alta la stînga, și o lopată așezată între ele să le servească marinarilor îngropați să se ridice, ajutați și de camarazii lor din bărci, desigur.

Primul eliberat avea să fie George, căci el se afla și în situația cea mai grea, cu apa ajunsă în dreptul gurii. Lucrul mersese ușor cu el, căci băiatul era ușurel, iar marinarii îl trăseseră cu toată puterea.

Submarinul se apropiase și mai mult. În cele două bărci de aluminiu nici nu aveau loc cu toții, așa că primii salvați trebuiră să fie duși la bord, pentru a se putea proceda la eliberarea celorlalți, Cînd toți se aflară pe punte, căpitanul Farrow luă cuvîntul :

— Camarazi, Dumnezeu ne-a ocrotit, salvîndu-ne de la o moarte groaznică, așa că să-i mulțumim cum se cuvine.

Curajoșii bărbați, oțeliți în lupta cu viața, își împreunară mîinile și murmurară o rugăciune.

— Așa, zise Farrow apoi, acum vom porni iar după corabia neagră. După ce le vom elibera pe bietele fete, căpitanul Henry va trebui să-și ia pedeapsa pentru nelegiuirile făptuite. Kard, îți mulțumesc în numele tuturor ; sînt încredințat că ai făcut tot ce ți-a stat în putință ca să ne dai ajutorul de care aveam nevoie.

— Pe drum, m-am mai poticnit încă o dată, spuse marinarul, și m-am izbit atît de tare cu capul de un copac, încît am rămas cîtva timp în nesimțire. Mi-a fost teamă, totuși, ca din vina mea ajutorul să nu sosească prea tîrziu.

— Nu poate fi vorba de vină, Kard, răspunse Farrow. Ți-ai făcut mai

mult decît datoria şi îţi mulţumesc. Şi acum, la drum ! Păstrează dumneata comanda, dragă Brun, pînă ne vom schimba de aceste haine. Blestematul ăsta de nisip aproape că ne-a intrat în port. Scoate submarinul din golf şi la drumul spre arhipelagul Louisiada.

Toţi cei salvaţi intrară în interiorul vasului ca să-şi schimbe hainele. Căpitanul avusese dreptate : nisipul cel fin părea să le fi pătruns în toţi porii Era absolut necesară o baie şi Farrow le spuse :

– Camarazi, trebuie să ne îmbăiem numaidecît, altfel e primejdie să ni se inflameze pielea. După ce vom ieşi din golf şi vom ajunge în larg, voi opri puţin vasul ca să facem o baie în mare. Veniţi pe punte !

Secundul Brun şi timonierul Plundow făcură ochii mari cînd îi văzură pe camarazii lor revenind goi-puşcă. Farrow îi lămuri pe scurt de necesitatea acelei băi.

Părăsiseră golful de curînd şi pluteau în larg. Cercetară zarea cu ocheanele, dar nu zăriră nici un vapor. Căpitanul lăsă vasul să se îndepărteze cam vreo jumătate de kilometru, apoi dădu comanda de oprire. Crocodili nu prea erau pe acolo, iar cît despre rechini, aveau grijă camarazii lor, care stăteau lipiţi de parapet, cu armele pregătite de tras.

Era o adevărată plăcere pentru bieţii oameni să se zbenguiască acum în apa călduţă, după clipele de groază prin care trecuseră. Cel mai vesel dintre toţi era George. Tot timpul cît simţise moartea lîngă el se gîndise numai la Sanja, pe care n-ar mai fi putut-o salva. Acum, însă, lucrurile se schimbaseră şi inima îi rîdea de bucurie. Căpitanul Henry trebuia pus cu botul pe labe.

În faţa lui văzu deodată o băşică mare, sclipind în toate culorile. Ciudata plăsmuire a Naturii aluneca încetişor pe valurile uşoare, şi George hotărî să i-o ducă doctorului Bertram, căruia avea să-i facă, desigur, plăcere.

Înotă cu putere şi ajunse în apropierea acesteia, care avea mărimea unui cap de copil. Auzi însă, în spatele său, glasul îngrozit al doctorului :

– Înapoi, George, nu te atinge de ea, George !

Era însă prea tîrziu. Tînărul ajunsese mult prea aproape de tentaculele acestei caracatiţe de mare. Animalul îşi încolăci îndată cîteva tentacule în jurul picioarelor şi braţelor sale.

George scoase un strigăt de groază. Tentaculele acestei caracatiţe sînt acoperite cu nişte băşicuţe, care la cea mai mică atingere îşi înfig un ghimpe mic şi otrăvit în trupul victimei. Otrava este un acid, asemănător cu cel al urzicii, dar cu mult mai puternic. Orice peşte care vine în contact cu ea este paralizat pe dată sau omorît, şi chiar vieţuitoarele mai mari resimt efectul îngrozitor al acesteia.

George se cufundă imediat. Durerile groaznice care îi străbăturâ trupul îl paralizară complet.

Din fericire, trase după el în apă şi primejdiosul animal, iar acolo caracatiţa îşi desprinse tentaculele din jurul trupului său.

Peter nu observase că George se apropiase de caracatiţă, altfel l-ar fi oprit la timp, căci cunoştea efectul tentaculelor ei otrăvite.

Uriaşul înotă însă repede într-acolo, ocoli animalul şi apoi se lăsă la fund. Văzu trupul alb al lui George la cîţiva metri adîncime şi, apropiindu-se cu atenţie de el, îl aduse la suprafaţă şi-l trase pînă la submarin.

Din cauza durerilor mari, acesta era aproape leşinat şi incapabil să se mişte. Doi marinari îl culcară în hamac şi doctorul Bertram începu imediat tratamentul necesar.

Întîmplarea aceasta făcu să le pară şi celorlalţi cheful de a mai face baie. Cînd toţi marinarii se urcară pe punte, ofiţerul secund, Brun, care privea în zare cu ocheanul, strigă deodată :

— Se vede venind dinspre vest un vapor. Ah! probabil că e corabia neagră, care se îndreaptă în viteză spre noi.

— Ne lăsăm imediat la fund! comandă căpitanul. Mă îmbrac imediat!

În vreme ce marinarii care făcuseră baie se echipau, vasul începu să se afunde. Farrow fu gata cel dintîi. Cînd submarinul atinse adîncimea de şase metri, el înălţă periscopul numai pînă la oglinda apei, apoi se îndepărtă cu vasul din drumul corăbiei negre.

Elicea lucra doar atît cît era necesar ca să mentină submarinul în loc. La o depărtare de patru sute de metri, corabia trecu ca o nălucă, îndreptîndu-se spre insula pe care Farrow şi oamenii săi erau gata să-şi găsească moartea.

La prora vasului negru, căpitanul văzu un bărbat de statură urlaşă, îmbrăcat în haine deschise. Era cu capul gol şi observa prin ochean insula faţă de care se afla doar la o jumătate de kilometru. Barba şi părul îi înconjurau chipul ca un foc viu. Era căpitanul Henry, bărbatul misterios şi plin de cruzime.

Farrow încă mai nădăjduia că acesta le va aduce totuşi pe insulă pe cele două fete. Altfel, ce rost avea întoarcerea lui acum? Să fi băgat oare de seamă că era urmărit de submarin? Ior prima lui vizită pe insulă, să fi fost doar o vicleşug, pentru a-i atrage pe urmăritori în cursa grozavă din nisipul mişcător?

Uriaşul cu părul roşu îşi ridică braţul în semn de comandă şi corabia îşi schimbă imediat direcţia. Căpitanul Henry privise cu ochean spre punctul unde Farrow debarcase cu oamenii lui. Şi atunci, Farrow dobîndi convingerea că Henry nu avea să debarce, căci trunchiul de palmier căzuse la pămînt. Ticălosul ştia acum că niste străini îi călcaseră insula şi nădăjduia, desigur, că fuseseră îngropaţi de nisipurile mişcătoare.

— Înainte, comandă Farrow.

Din nenorocire, trebuiau să meargă pe sub apă, şi de aceea nu putea desfăşura toată viteza. Dar nu voia sub nici o formă să-i lase corăbiei negre un avans prea mare.

Trase periscopul de tot înăuntru, ca să nu fie observat de căpitanul Henry, aşteptă un sfert de ceas, apoi îl înălţă din nou şi văzu ceea ce se aştepta să vadă: corabia neagră o luase cu mult înaintea submarinului. Se afla cam la vreo trei kilometri distanţă şi gonea cu o viteză fantastică spre vest.

Căpitanul Farrow rămase sub apă pînă cînd corabia neagră nu se mai văzu decît ca un mic punct în depărtare. Apoi, dădu ordinul de ieşire la suprafaţă şi o porniră cu o viteză sporită pe urmele ei. Comanda în turn fusese luată de Rindow. El trebuia să se ţină la distanţă de inamic, pentru ca Henry să nu poată nicicum observa submarinul care-l urmărea.

Farrow se duse în cabina în care zăcea George. Morfina pe care i-o administrase doctorul îşi făcuse efectul şi George dormea liniştit.

La întrebarea îngrijorată a căpitanului, doctorul făcu o mutră serioasă.

Părăsiră cu toţii cabina şi Farrow se duse în turn. Submarinul alerga cu toată viteza — fără a folosi compresoarele — dar corabia de-abia se mai zărea, ca un punct neînsemnat, prin ocheanul puternic.

— Asta nu face nimic, zise Farrow, răspunzînd unei observaţii a lui Rindow. Înainte de a se întuneca, vom merge o bucată de drum cu compresoarele şi-n felul acesta ne vom scoate paguba. Nici n-aş vrea să ajung la insulă înaintea corăbiei, căci s-ar putea să treacă de noi. Poate că are de gînd să meargă direct la Singapore sau într-un alt port mare.

— Atunci ne va scăpa din mînă tocmai în timpul nopţii, zise Rindow. N-ar fi mai bine să punem în funcţie compresoarele şi să pornim repede, ocolind corabia, după care să ne aşezăm la pîndă în strîmtoarea Torres? În

felul ăsta, vom şti dacă vine chiar înainte de a se înnopta. Dacă nu se-arată, atunci e limpede că s-a dus pe insulă după apă.

– Eu am credinţa că tot pe insulă se va duce, zise Farrow. Nu trebuie să forţăm prea mult compresoarele, căci strică motoarele. Dacă pe întuneric vom observa că totuşi nu s-a dus pe insulă, atunci pornim cu toată viteza prin strîmtoarea Torres. În cazul ăsta, o luăm în primire mîine dimineaţă.

– Da, e bine şi aşa, aprobă Rindow. Să nădăjduim că afacerea cu blestematul ăsta de căpitan se va sfîrşi de data asta.

– Ar fi şi timpul, zise căpitanul. Va plăti el cu vîrf şi îndesat, n-avea grijă. Şi acum, dragă Rindow, pune-l pe Brun să te înlocuiască pentru cîteva ceasuri. După cîte am pătimit pe insulă, avem şi noi dreptul la puţină odihnă. Spre seară o să ne reluăm posturile.

Leacul prinţului Ghasna avu un efect mai bun decît se aşteptase el însuşi, căci, spre seară, cînd Farrow se urcă în turn, fu întîmpinat chiar de George, care-i zîmbi vesel.

– Într-adevăr, n-a fost prea frumos, tată, zise tînărul, dar acum sînt iar sănătos tun. I-am mulţumit deja prinţului Ghasna, căci doctorul Bertram mi-a povestit totul. Uite, acolo în faţa noastră e şi corabia neagră, şi după cîte se vede, a lăsat-o mai încet.

– Aha ! asta înseamnă că vrea să ajungă pe insulă imediat ce se va întuneca, zise căpitanul cu satisfacţie. Întocmai cum am bănuit. Ei, acum putem înainta şi noi mai încet, căci ne aflăm la cel mult douăzeci de kilometri de insulă. Să mergem deocamdată la masă, ca să fim întăriţi pentru luptă.

Marinarii mîncară în două echipe. Farrow le explică amănunţit planul său : vor merge pe sub apă, se vor opri în apropierea corăbiei, cînd aceasta va fi ajuns pe insulă, şi vor pîndi prilejul pentru a se furişa neobservaţi la bord.

Prinţul Ghasna, care ascultase în tăcere, luă cuvîntul :

– Domnule căpitan, lasă asta pe seama oamenilor mei. Ei se pricep să se strecoare pe corabie fără zgomot şi santinelele nu vor avea răgazul să scoată nici un ţipăt cînd vor fi atacate.

– Dar trebuie să merg şi eu ! strigă George, cu hotărîre. Vreau să le eliberez chiar eu pe cele două fete.

– În cazul ăsta, trebuie să merg şi eu, căci nu te pot lăsa singur, dragă George, interveni Peter.

– Voi aţi putea cel mult să stricaţi toată treaba, zise căpitanul Farrow. Prinţul Ghasna stărui pentru ei şi căpitanul se învoi.

– În orice caz, eu voi ţine tunul pregătit, zise Jan Brike. Dacă va fi nevoie, reped o ghiulea în coasta corăbiei.

– Ca să sărim şi noi în aer, zise Farrow, rîzînd. Ei, dar asta vom vedea noi cînd ne vom afla la faţa locului.

Cînd se lăsă întunericul, se ivi şi insula în faţa lor. Bezna era atît de adîncă, încît o puteai tăia cu cuţitul.

Căpitănul Farrow dădu ordin de scufundare. În turn apărură patru servitori ai prinţului Ghasna. Erau gol-puşcă şi trupurile lor luceau de grăsimea cu care se unseseră. Îşi înfăşuraseră în jurul şoldurilor o funie de culoare închisă, în care era înfipt pumnalul.

– La babord ! comandă deodată căpitanul.

Luna se ivise pe cer şi Farrow zări gura fluviului pe care trebuiau să intre. Submorinul alunecă încet pe fluviu. Luna îl lumina, făcîndu-l să strălucească, de parcă ar fi fost de argint.

Căpitanul Farrow era acum cu ochii-n patru. Nu putea trece mult

timp şi avea să apară şi corabia, căci nici căpitanului Henry nu-i era cu putinţă să înainteze prea mult pe fluviu în sus.

Nici nu-şi isprăvi bine gîndul, căci masa neagră a corăbiei se şi ivi la cotitură. La pupă stătea un bărbat şi privea ţintă deasupra apei.

Farrow aşteptă liniştit şi observă cu atenţie malul. Văzu atunci izbucnind acolo un foc şi un grup de sălbatici, care se iviră, făcînd semne spre corabie.

Submarinul se afla în imediata apropiere a vasului misterios, dar puntea lui era la vreo doi metri sub apă, iar turnul înalt era şi el acoperit. Dar căpitanul se sperie puţin, văzînd că se lasă o barcă la apă, în apropierea periscopului.

Trase repede periscopul înăuntru, în momentul în care Henry şi încă doi oameni coborîră în barcă.

Căpitanul Henry şi însoţitorii săi debarcară, întîmpinaţi cu bucurie de băştinaşi, apoi se făcură nevăzuţi în pădurice.

Acum era prilejul nimerit pentru eliberarea bietelor fete. Farrow le comunică în grabă tovarăşilor săi cele văzute, apoi începură să dea apa afară din tancurile de balast şi vasul se ridică uşor la suprafaţă.

Peter se afla sub chepengul turnului şi desfăcuse inculetorile. Dedesubtul lui, sub scăriţa de fier, stăteau doi din indienii prinţului Ghasna.

Turnul ieşise din apă şi uriaşul ridică greoiul capac, apoi puse piciorul pe punte. În urma lui veneau cei patru servitori. Puntea corăbiei negre era la vreo patru metri deasupra lor, dar asta nu constituia nici o piedică pentru curajoşii indieni. Unul din ei se aşeză cu picioarele pe umerii tovarăşului său şi ceilalţi doi urcară pe acea scară vie şi-i traseră apoi sus şi pe tovarăşii lor. Cel din urmă îşi încleştă mîinile de picioarele celui pe care-l ţinuse pe umeri.

Pe cînd George ieşea afară din turn, uriaşul privea uimit la dibăcia cu care se căţăraseră indienii pe puntea vasului duşman şi se gîndea cum să facă pentru a ajunge şi el împreună cu George pe punte.

Nu fu însă nevoie să-şi frămînte prea mult mintea, căci o funie groasă se lăsă în jos de pe corabie, pînă aproape de turnul submarinului, apoi unul din indieni se aplecă peste balustradă, făcînd semne în jos. După o clipă, dispăru din nou.

— Repede, George, sus! şopti uriaşul. Te urmez şi eu. Cu o dibăcie de necrezut, tînărul începu să se cocoţe pe funie, iar cînd ajunse la balustradă, sări peste ea, se aplecă însă repede şi îşi scoase pumnalul de la brîu. Aruncă o privire în jurul lui şi se înfioră. În imediata lui apropiere zăcea un trup nemişcat, un european. Era prima santinelă, pe care indienii nu o cruţaseră.

Deodată, George auzi nişte paşi care veneau dinspre pupă.

— Ei, Gaston! strigă cineva, în franceză.

Din spatele unei grămezi de lăzi aflate pe punte se ivi un bărbat, ţinînd o armă sub braţ. Rămase o clipă locului văzînd lipsa camaradului său, apoi luă repede puşca în mînă şi porni mai departe. În spatele lui apăru atunci o umbră, santinela se opri, iar în clipa următoare se prăbuşi pe punte, fără să scoată un geamăt. Şi indianul, care-l omorîse ca pe o muscă, puse jos fără zgomot puşca nenorocitului. I-o smulsese din mînă chiar înainte de a se prăbuşi, voind să evite zgomotul pe care l-ar fi făcut în cădere.

— Drace! şopti Peter, apropiindu-se de George, noi n-am fi putut face asta. Şi acum, înainte! Trebuie să căutăm chepengul care duce în interiorul vasului.

Se porniră să-l caute, dar deodată lîngă ei se ivi o umbră, iar George îşi ridică repede pumnalul. Umbra şopti însă:

— Sahib, fii liniştit, Kohma găsit chepeng.

Tînărul dădu doar din cap ; se simţea peste măsură de umilit de dibăcia acestor indieni.

Păşind fără zgomot, indianul porni înaintea lor. În partea din faţă a corăbiei era o mică gheretă, unde se afla o uşiţă. Aceasta era deschisă şi de undeva de jos veneau nişte fluierături uşoare. Prin urmare, şi acolo se afla o santinelă.

— Sahib vine după mine ! şopti indianul şi dispăru în întuneric.

Cu băgare de seamă, George păşi drumul şi găsi scărita cea dreaptă, care ducea jos. Coborî şase trepte, apoi ajunse într-un gang luminat de o lampă atîrnată de tavan.

Un individ uriaş umbla în sus şi-n jos, cu puşca sub braţ şi fluierînd încetişor. Dinspre capătul gangului se auzeau schimburi gălăgioase de cuvinte, risete şi zăngănit de vase.

George stătea nedumerit. Cum puteau ei să atace santinela aceasta ? Un strigăt cît de slab, şi tovarăşii din sala de mese vor da buzna afară.

Individul ajunse la capătul gangului, apoi se întoarse păşind agale. Indianul se apropie cu paşi de pisică de el, cuţitul scînteie cîteva clipe, apoi uriaşul se prăbuşi fără un geamăt.

Indianul trase uşor pumnalul din ceafa nenorocitului şi George nu se putu opri să nu facă o apropiere între acest indian şi primejdioşii vînători de capete, care îşi ucideau victimele cu grozava lor secure.

În tăcere, indianul arătă spre o uşă din partea dreaptă a gangului, prevăzută cu zăvoare solide, pe care Peter le trase repede. George întredeschise uşa şi şopti :

— Sanja, domnişoară Jeanette, sst ! tăcere... sîntem noi, eliberatorii voştri !

Un suspin fu singurul răspuns pe care-l primiră. Atunci deschise uşa cu totul şi, în clipa următoare..., Sanja îl cuprinse de gît.

— Ştiam eu c-ai să vii dragul meu George, îi şopti ea la ureche, Ştiam eu că tu mă vei elibera !

Peter îi întrerupse pe cei doi tineri din fericirea lor, şoptind :

— George, asta poţi s-o faci la fel de bine şi mai tîrziu. Sus, repede. Da, da, domnişoară, cred că vă bucuraţi, spuse el, cînd îi sări şi lui în braţe cealaltă fată. Dar acum, fiţi potolite, pînă ajungem pe vas. O, repede înapoi !

Dintr-o împinsătură, Peter azvîrli tînăra pereche înapoi în încăperea care servise pînă atunci ca închisoare a celor două fete. Ţinînd-o de braţ pe tînăra franţuzoaică, o zbughi şi el înăuntru, urmat de indianul care omorîse santinela.

O uşă se deschise cu zgomot şi vocile de adineauri se auziră acum îămurit. Apoi răsunară nişte paşi apăsaţi de-a lungul gangului.

— El, Gaston ! răcni un glas aspru, ulte-alci şi-un pahar pentru tine. Ce mai faci porumbiţele tale ? Tot mai gungurese... ? La naiba, Gaston, dar ce e cu tine ? Băieţi, veniţi repede încoace, ah, ah ! Gaston e mort ! Şi zăvoarele sînt trase... repede, băieţi !

Cu tot curajul lui, George se şi vedea pierdut. Marinarii de pe corăbii aveau să vină şi va urma, desigur, o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Peter stătea şi el buimac, neştiind ce-i de făcut. Numai indianul — care părea să cunoască şi limba franceză — nu-şi pierduse deloc cumpătul.

În clipa cînd îl duzi pe marinar strigînd că zăvoarele erau trase, el deschise uşa cu putere. Se strecură afară ca o umbră şi după cîteva clipe marinarul rămase cu strigătul pe buze : îl doborîse ca pe un pui de găină.

Peter se cutremură din creştet pînă-n tălpi. El era destul de înăsprit în lupta vieţii şi văzuse moartea de atîtea ori, aşa că nimic nu-l mai înspăimînta. Şi totuşi, cruzimea aceasta faţă de un duşman îl scotea dintr-ale lui.

Dar acum era vorba doar de salvarea celor două fete și trebuiau să fie mulțumiți dacă aveau să scape teferi de pe corabia neagră.

Uriașul nu șovăi decît o clipă, apoi o zbughi și el în gang, unde ajunse la timp, pentru a apuca brațul unei namile, care se pregătea să înfigă pumnalul în trupul indianului.

Kohma era acum în luptă cu alt individ solid, pe care-l trînti la pămînt cu un pumn repezit în gît. În clipa următoare, se-ntoarse repede, căci acum Peter se afla în mare primejdie. Banditul pe care-l împiedicase să-l lovească pe indian își smucise pumnalul din lemnul peretelui, unde se înfipsese, și se pregătea să-l repeadă cu mare furie în Peter. Printr-o mișcare fulgerătoare, uriașul evită lovitura, dar după o clipă se văzu din nou amenințat, de data asta fără posibilitate de scăpare.

Închise instinctiv ochii, căci sfîrșitul părea neîndoielnic. Numai de 1-ar putea vedea salvat pe George, după care se putea duce bucuros în împărăția cea veșnică.

Apoi deschise din nou ochii, căci lovitura așteptată nu se produse. Și atunci îl văzu pe agresorul său prăbușindu-se, cu ochii închiși și galben la față, în timp ce Kohma își desprindea încet mîna din gîtlejul potrivnicului său.

Răsuflînd ușurat, Peter porni înainte. Văzu numai trei marinari, care erau însă pe jumătate beți. Încercau să-și scoată revolverele, dar pînă să izbutească, uriașul și-i și proțăpi în fața lor și pumnul lui zdravăn izbi de două ori, și doi din ei se prăbușiră cu zgomot.

Pe al treilea îl luă în primire Kohma. Indianul lunecă șerpuind pe lîngă Peter, ridică brațul și strînse cu putere gîtul adversarului.

— Sahib, repede, să plecăm! șopti acum Kohma, repede; ne așteaptă altă primejdie!

Indianul, deși adăpat la cultura europeană, își păstrase totuși un anumit instinct al poporului său, și ghicise, într-adevăr, primejdia, căci în clipa în care George se pregătea să lase cu cele două fete din îngusta cămăruță, se auzi un sunet care le îngheță sîngele în vine.

Era șuieratul unui șarpe întăritat. Sunetul venea din spatele celor trei tineri. Probabil, un om din echipaj aflat în vreo încăpere ascunsă dăduse drumul reptilei, atunci cînd socotise că era momentul.

George, scoase repede lampa de buzunar și făcu lumină. Văzu o cobră uriașă, care se ridicase în spatele Sanjei.

Grozava reptilă părea să fie extrem de întăritată și numai lumina care țîșnise subit o reținu o clipă să-și înfigă dinții otrăviți în carnea tinerei fete.

Rămăsese împietrit, ținînd lampa îndreptată asupra fioroasei reptile și așteptînd s-o vadă repezindu-se pentru mușcătura mortală.

Dar atunci, în raza lămpii, scînteie ceva. Înainte ca tînărul să-și poată da seama ce era, văzu capul șarpelui zburînd într-o parte și trunchiul zbătîndu-se cumplit pe podea.

Apoi Kohma sări prin fața lui, își smulse pumnalul care se înfipsese în peretele cămăruței și zise liniștit :

— Sahib, repede, sus!

Cu mînă sigură, el retezase capul șarpelui.

— Și cu individul care a dat drumul șarpelui, ce facem? întrebă George.

Un țipăt slab fu răspunsul la acea întrebare îndreptățită. Se răsuci repede și-l văzu pe Kohma scoțîndu-și mîna dintr-un fel de deschizătură mare, ivită deodată în peretele din stînga al încăperii.

— Sahib, omul acesta nu mai poate face nimic. Acum să plecăm repede..., zise indianul.

— Du-mă de aici, George, șopti Sanja.

Tînărul o luă de mînă și o trase spre scară. Urcară cu băgare de seamă, și cînd George privi în sus, zări lîngă ușă doi indieni, care se înclinară cînd îl văzură.

Atunci pricepu că pe punte e liniște și alergă repede cu Sanja pînă la parapet, unde era fixată funia pe care se urcase. Tînăra indiană se lăsă în jos cea dintîi și fu întîmpinată de tatăl ei, care o duse imediat în turn. Apoi urmă George, primit cu bucurie de căpitanul Farrow.

Plîngînd, tînăra Jeanette îi căzu în brațe.

— Oh, de i-ai fi putut salva și pe părinții mei! zise ea. Nu voi mai avea nici o clipă de bucurie în viață.

— Toate durerile sînt trecătoare, căută s-o mîngîie Farrow. Culcă-te, acum, iar doctorul nostru îți va da ceva ca să te liniștești. Mîine vom vorbi despre toate.

Între timp se urcară pe vas și cei patru indieni. Căpitanul nu mai avea de ce să se ferească de corabia neagră și submarinul porni înapoi, cu mare viteză. O gură de tun era îndreptată asupra misteriosului vas și Jan Brike se afla la post.

Zgomotul motoarelor se auzea pînă la mari depărtări. Pe puntea corăbiei se stîrnise o mare agitație și nu peste mult timp apăru la mal și Henry, care sări repede în barcă, însoțit de cei doi tovarăși ai săi, și se îndreptă spre corabie.

Submarinul era acum la o depărtare de șaizeci de metri, și cînd Henry apăru la pupa vasului său, căpitanul Farrow îi strigă :

– Predă-te, căpitane Henry, căci ești pierdut. Tunul e îndreptat asupra vasului dumitale.

– Ha ha ha ! atunci le veți arunca în aer și pe cele două fete ! răspunse nemernicul.

– Am avut noi grijă să ți le smulgem din gheare ! strigă Farrow.

Henry se făcu nevăzut. După cîteva minute, de pe corabie se auziră răcnete. „Barbă de foc" reapăru, strigînd :

– Asta ai să mi-o plătești cu vîrf și îndesat !

Smulse repede o pușcă din mîna unui marinar și trase spre Farrow. Peter îl smuci însă pe căpitan într-o parte, apoi ridică brațul drept, în care ținea un revolver. O detunătură... și căpitanul Henry se prăbuși pe puntea corăbiei sale.

Peter nu se gîndise că echipajul dușman e tot atît de necruțător față de sine însuși, ca și față de alții. Oamenii aceștia preferau să moară decît să cadă prizonieri. În vreme ce căpitanul Henry încă mai răcnea, din pîntecele corăbiei negre izbucni o coloană uriașă de flăcări. Peter îl trase în grabă pe Farrow în turn și închise capacul. Submarinul fu zguduit din încheieturi, iar pe punte căzură bucăți de lemn și fierărie. Apoi se auzi și explozia.

Trebuie că Henry prevăzuse un asemenea sfîrșit. Marinarii săi făcuseră ca bomba să explodeze.

Cînd submarinul ieși la suprafață, după un timp, nu se mai vedea nici urmă din corabia neagră. Căpitanul Henry dusese cu sine taina în mormîntul din adîncul apelor.

În românește de LIA HÂRȘU

(Va urma)

În episodul următor:

INSULA CU STAFII

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

INSULA CU STAFII (I)

1. Ce povestește Jeanette Roulé

Datorită medicamentului dat de doctorul Bertram, tînăra franțuzoaică salvată din ghearele capitanului Henry dormise bine peste noapte și a doua zi se trezi complet restabilită.

Rindorf și Brun îi cedaseră cu drag inimă fetei cabina lor comună. Primul ofițer își instalase un hamac în cabina doctorului, iar Brun dormise împreună cu George.

Era pe la amiază. Submarinul părăsise arhipelagul Louisiada și se îndrepta spre sud, către marea Coralilor. În mijlocul nenumăratelor stînci și grupuri de

insule, cărora marea îşi datora numele, se afla şi ascunzătoarea căpitanului Farrow, „Insula odihnei".

Încă din noaptea cînd corabia căpitanului Henry sărise în aer, Farrow, prinţul Ghasna, George, cei doi ofiţeri şi doctorul Bertram se sfătuiseră şi hotăriseră să rămînă pe insulă cîtva timp. Cu toţi aveau nevoie de puţină odihnă, căci trecuseră, sărmanii, prin atîtea primejdii şi necazuri, cum puţini oameni au avut de îndurat în viaţa lor.

Tînăra Jeanette Roule, care trăise ani îndelungaţi cu părinţii ei pe blestemata insulă Malaita, avea şi ea nevoie să-şi întărească nervii, zdruncinaţi de pe urma morţii grozave a nefericiţilor ei părinţi ucişi de Bati.

Aşa cum spuneam, a doua zi dimineaţă, fata se trezi oarecum înviorată şi o rugă pe Sanja să-l cheme la ea pe căpitanul Farrow, căruia îi spuse :

— Aseară eram prea iritată şi n-am putut să vă mulţumesc aşa cum s-ar fi cuvenit ! Eliberarea noastră a venit prea pe neaşteptate. Afară de asta, eram prea îndurerată la gîndul că părinţii mei n-au putut fi şi ei salvaţi ; dar aşa a fost soarta lor, să-şi găsească moartea pe insula florosilor vînători de capete. Acum mă simt în stare s-o fac, şi deşi durerea pentru pierderea părinţilor va dăinui de-a pururi în inima mea, vreau totuşi să încerc să salvez comoara, din pricina căreia ei şi-au pierdut viaţa. Înainte de toate, însă, ţin să vă mulţumesc, domnule căpitan, atît dumneavoastră, cît şi marinarilor dumneavoastră, pentru tot ce-aţi făcut pentru mine. V-aş ruga să-mi povestiţi cum aţi aflat despre soarta noastră ?

— Pentru asta ar fi nevoie să vii în cabina mea, răspunse Farrow. Aş dori să te prezint tovarăşilor mei, precum şi fiului meu George, care a avut rolul cel mai însemnat în salvarea dumitale.

Jeanette Roule, o fată de o frumuseţe rară, cu părul negru ca pana corbului şi ochi ce aruncau văpăi, nu stătu mult pe gînduri şi-l urmă pe căpitan. Sanja îi însoţi şi ea.

Întîlnindu-l pe Peter, Farrow îi dădu însărcinarea să aducă dejunul pentru cele două fete. Uriaşul sosi cu mîncarea, tocmai cînd căpitanul îi prezenta pe oamenii săi şi pe George tinerei franţuzoaice.

După ce bietele fete mîncară, Farrow povesti pe scurt peripeţiile prin care trecuseră. Cînd ajunse la episodul luării lui ca prizonier, îl lăsă pe Rindow să continue, şi acesta istorisi totul, scoţînd în evidenţă vitejia lui George.

Frumoasa fată aruncă priviri de admiraţie spre tînăr, dar acesta se simţea foarte stînjenit, căci băgase de seamă că Sanja se cam încruntă... Dar cînd primul ofiţer vorbi despre întîmplările de pe insula Malaita, stăruind asupra faptului că toţi îşi datorau viaţa lui George, fiica prinţului indian se lumină la faţă şi-l privi pe tînăr cu ochi scînteietori. Nu era numai recunoştinţă şi admiraţie în privirile ei, şi George îşi dădu lesne seama de aceasta... Cînd Rindow sfîrşi de povestit, căpitanul zise :

— Şi acum domnişoară, după ce-ai auzit prin cîte am trecut noi, să ne spui şi dumneata care e taina care te-a adus, împreună cu bieţii dumitale părinţi, în puterea fiorosului căpitan Henry.

Cu glas mişcat, frumoasa Jeanette începu :

— Căpitanul Henry era bun prieten cu tata. Şi asta pînă cînd părinţii mei s-au căsătorit. Pe insula unde am fost aduşi, mama îmi povestise că Henry fusese îndrăgostit de ea şi căutase să-i obţină mîna. Dar n-a avut trecere şi atunci în sufletul lui se născu ura aceea groaznică împotriva părinţilor. Nu-şi trăda însă sentimentele şi continuă să vină la noi, în casă, chiar şi după naşterea mea.

Bunicul meu fusese şi el căpitan de marină. La bătrîneţe se retrase pe insulele Loyalty, din Oceanul Pacific, şi-i scrise de acolo tatălui meu să vină la dînsul cu nevasta şi copilul, deoarece avea să-l facă un om foarte bogat. Dar bunicul punea condiţia ca tata să nu moştenească el bogăţiile ce-l aş-

teptau pe insulă, ci să le ia în primire și să le administreze pentru mine. Deoarece se simțea bolnav, bunicul le dăduse în păstrare unui bun prieten, care avea însărcinarea să le predea tatălui meu, în prezența mea și a mamei, sau – dacă tata mă va trimite pe mine, cînd voi fi mai mare – să le iau personal în stăpînire.

După primirea scrisorii bunicului, părinții mei au plecat imediat la Saigon – orașul unde mă născusem eu – pe corabia prietenului lor, căpitanul Henry, căruia i-au povestit despre norocul cel mare ce dăduse peste ei. Faptul se petrecea în timpul războiului, de aceea căpitanul Henry trebuia să fie cu băgare de seamă, căci torpiloarele germane făceau nesigură călătoria prin apele Pacificului. Din pricina asta, tata nu fu surprins că drumul durează atîta și că vasul făcea un ocol. Și bietul meu părinte și-a dat seama de trădarea mișelească a căpitanului Henry de-abia cînd am fost predați cu toții căpeteniei Bati, de pe insula Malalta. Henry voia să pună mîna pe comoara destinată nouă, dar întrucît își spunea că poate va fi nevoie de semnăturile noastre, i-a cerut lui Bati să-l promită că nu ne va ucide. Se obligă, în schimb, să-i furnizeze prizonieri, ceea ce a și făcut. Îl lăsa pe insulă pe Gaston, unul din oamenii săi, care avea să fie pentru noi un paznic chiar mai crud decît vînătorii de capete. Toate astea le-am aflat mai tîrziu, căci aveam numai doi ani cînd se petreceau aceste lucruri. Șaptesprezece ani am trăit pe insula aceea de groază, dar părinții mei mi-au dat o educație bună, căci Gaston primea multe cărți, de ori cîte ori căpitanul Henry venea cu corabia lui. Scrisoarea pe care el i-o furase tatei îi fusese furată și lui, și odată cu ea și harta pe care era indicat, într-o scriere secretă, locul unde ne aflam.

– Aha ! o întrerupse căpitanul Farrow, vădit interesat –, harta aceasta am găsit-o eu, în timpul războiului, pe un vapor francez, pe care apoi l-am scufundat. Prin urmare, căpitanul Henry nu mai avea nici o hîrtie la mînă, cu ajutorul căreia, eventual, să poată lua în primire comoara. De aceea a durat atît de mult captivitatea voastră.

– Întocmai, răspunse fata. Henry uitase numele insulei pe care locuia bunicul meu. A încercat în fel şi chip să afle de la tata secretul, dar n-a izbutit. În schimb, bătrînul Bati avea să devină din ce în ce mai primejdios, pînă cînd, în cele din urmă, părinţii mei făcură o încercare disperată de fugă, în cursul căreia au fost ucişi de sălbatici. Şi eu aş fi fost moartă acum, ucisă de bătrînul Bati, dacă nu mi-aţi fi venit dumneavoastră în ajutor, domnii mei. E drept, în mod indirect, silindu-l pe Henry să lucreze repede, ceea ce l-a făcut să mă ia cu dînsul pe corabie, de unde m-aţi eliberat acum.

Ochii frumoasei fete se îndreptară plini de recunoştinţă de la unul la altul, dar zăboviră mai mult asupra lui George, ceea ce o făcu pe Sanja să încrunte iar din sprîncene. Căpitanul băgă de seamă şi zîmbi pe furiş. El ştia că tînăra fiică a principelui indian era îndrăgostită de bătatul său şi că George îşi dăruise inima lui neprihănită acestei copile din ţara soarelui. Ce avea să iasă din toată această poveste de dragoste, nu se putea şti. Dar se hotărî să lase lucrurile în voia lor. După concepţia europeană, Sanja era încă un copil, iar George, deşi viteaz şi cu mintea coaptă, nu avea totuşi decît optsprezece ani. De ce dar să tulbure el iubirea aceasta nevinovată ? Şi-apoi, prinţul şi Sanja vor părăsi în curînd submarinul, şi atunci idila aceasta se va sfîrşi prin forţa lucrurilor.

Prinţul Ghasna se uită şi el pe furiş la fiica-sa. Zîmbi discret, dar ochii săi se aţintiră cu recunoştinţă spre George, care-i scăpase de cîteva ori fata de la moarte.

Farrow clătină din cap fără să vrea. Se gîndea oare prințul la o eventuală căsătorie a Sanjei cu George ? După toate aparențele, așa se părea. În sfîrșit, cine poate cunoaște ce va mai fi ?...

Se întoarse spre tînăra Jeanette și zise :

— Domnișoară, noi nu ne-am făcut decît datoria de oameni, și nu cerem nici o recunoștință în schimb. Dar, ia spune-mi, te rog, te-ai gîndit ce vei face de-acum înainte ? Firește, sînt dispus să te duc oriunde vrei, chiar și la Saigon, dacă mai ai cumva rude pe-acolo.

— La Saigon mă voi duce mai tîrziu, domnule căpitan, deocamdată aș îndrăzni să vă adresez rugămintea de a mă duce pe insulele Loyalty. Țin foarte mult să iau în stăpînire comoara bunicului meu, căci la Saigon am un unchi, căruia îi merge foarte prost și căruia i-aș putea veni în ajutor. Pe de altă parte, țin să-i răsplătesc și pe vitejii dumneavoastră marinari, care m-au salvat de la o moarte sigură. Vă rog din suflet, domnule căpitan, împliniți-mi această dorință !

— O voi face cu plăcere, domnișoară, — răspunse Farrow — dar înainte de a porni la drum doresc să-i las pe oamenii mei să se odihnească vreo două-trei zile pe „Insula odihnei". Și-au cîștigat cu prisosință dreptul la asta. Apoi trebuie să punem și submarinul în ordine, căci și el a avut de îndurat destule. În al treilea rînd, prințul Ghasna se va hotărî și dînsul unde vrea să rămînă.

— Da, domnule căpitan, zise prințul, doresc să discut în liniște cu dumneata chestiunea aceasta.

— Atunci sîntem înțeleși, domnișoară, i se adresă Farrow din nou tinerei fete : ne vom îndrepta acum spre „Insula odihnei" și acolo ne vom îngădui un repaos de cîteva zile. După oaste, pornim spre insulele Loyalty, care se află cam la o mie două sute de kilometri de sălașul nostru. Între timp, vom chibzui în liniște cum e mai bine să luăm în primire comoara.

— Vă sînt nespus de recunoscătoare, domnule căpitan ! zise Jeanette. Cînd urmează să ajungem pe „Insula odihnei" ?

— Peste trei ore vom fi la destinație. Va fi interesant pentru dumneata să ...o clipă, te rog !

Telefonul de pe birou zbîrnîi. Farrow luă receptorul, apoi strigă în aparat :

— Plundow, închide imediat turnul și pregătește totul pentru scufundare !

Apoi se adresă musafirilor săi :

— Mă veți ierta că vă părăsesc ; dar a apărut la orizont un distrugător australian și e mai nimerit să ne-abatem din calea lui. Să nădăjduim că domnișoarele se vor simți tot atît de bine și sub apă, ca și la suprafață. Doctore, ai dumneata grijă de musafiri !

Urmat de Rindow și Brun, căpitanul părăsi cabina. George ținea s-o conducă pe Sanja în cabina ei. Știa din propria-i experiență că e greu pînă te obișnuiești sub apă. De aceea, șopti la urechea lui Bertram :

— Domnule doctor, n-ai cumva vreun praf de dormit pentru duduile noastre ? N-aș vrea să le văd înfricoșate.

— Se va face, dragă George, zise doctorul. Așa, domnișoarelor, acum culcați-vă în hamacurile dumneavoastră. Dumneata, George, nu mai ai ce căuta pe aici !

Tînărul o mai privi o dată lung pe Sanja, apoi porni spre turnul de comandă. Submorinul se afla acum sub apă și numai periscopul mai ieșea la suprafață.

— Cred că ne-a văzut, spuse Farrow, tocmai cînd intra George. Plundow îmi spunea că distrugătorul a apărut pe neașteptate îndărătul insulei, la stînga noastră, și acum se îndreaptă în viteză spre noi. Trebuie să ne afundăm și mai mult.

Submarinul atinse curînd douăzeci de metri. După vreo zece minute se

auzi lămurit zbirniitul elicelor distrugătorului. Submarinul era însă în siguranță.

Ofițerii vasului australian observară desigur direcția luată de submarin și acum se țineau după el, socotind că Farrow tot va ieși la suprafață în cele din urmă.

Dar tocmai bucata asta de drum pe care o mai avea de străbătut submarinul era foarte primejdioasă. De aceea, Farrow ordonă să se încetinească viteza, apoi i se adresă lui Rindow :

— Mă voi duce în cabina de la proră și voi trage obloanele de la ferestre. Reflectorul nu-l pot pune în funcțiune, căci lumina ar putea fi zărită de cei de pe distrugător. Dar, deoarece opa e străvezie, nădăjduiesc să pot observa la timp eventualele piedici ce ni s-ar ivi în cale. În orice caz, trebuie să rămînem la viteza redusă, de acum.

George îl urmă pe totăl său în cabina de la proră. Căpitanul trase obloanele de oțel, și o lumină mată se așternu în fața lor. Totuși, obiectele mai mari se puteau observa, pînă la o depărtare de zece metri. Și asta era de ajuns, pentru a se putea feri la vreme de vreo primejdie.

Căpitanul Farrow ținea pîlnia telefonului la gură, pentru a putea comunica imediat cu primul ofițer, dacă ar fi fost nevoie de schimbarea direcției. George își luase locul la fereastra de la babord ; voia să facă tot ce-i stătea în putință pentru a feri de primejdie submarinul pe care se afla scumpa lui Sanja.

Vasul înainta ușor pe sub apă. În cîteva rînduri, căpitanul fu nevoit să ocolească stîncile apărute și să dea ordinele necesare prin acustic.

— Păcat — zise George — vom pierde mult timp pînă să ajungem pe „Insula odihnei" ! Mă tem că duduilor noastre nu le va prii șederea asta prea îndelungată sub apă.

— Ce să-i faci, dragă George, nu avem încotro ! Dar tot e mai bine aici decît să fie luate prizoniere de urmăritorii noștri. — Ah ! babord !

Strigă comanda în acustic și glasul său trăda o mare agitație. Totul trebuia să-i dea de înțeles lui Rindow că se ivise o piedică primejdioasă în fața submarinului.

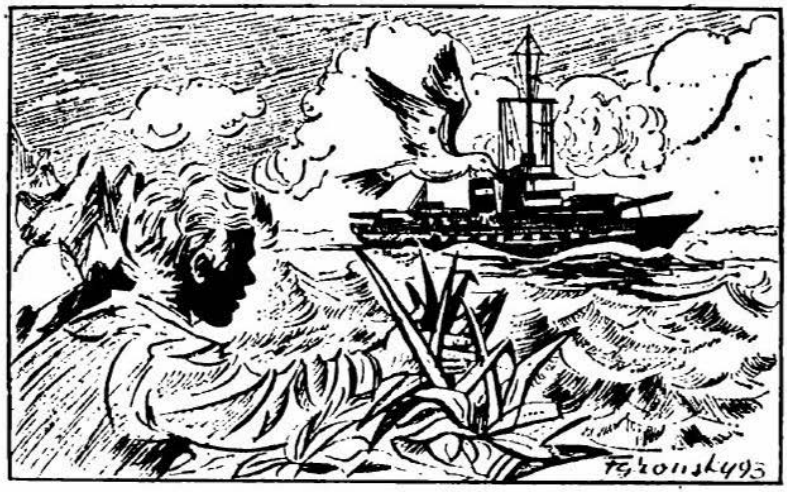

Cu o smucitură, vasul se răsuci în loc. Căpitanul nu se înșelase : văzuse o masă întunecată — o stîncă de coral — așezată chiar pe direcția pe care o luase submarinul.

— Vezi, George — zise căpitanul, cînd se apropiară de zăgazul stîncos — acesta e un fenomen care survine adesea pe aici. Uneori, cutremurele locale submarine determină schimbarea aspectului numeroaselor stînci de corali, și apar peste noapte insule, care dispar apoi, la fel de neașteptat. Știu sigur că acum trei luni masivul acesta nu exista, ceea ce înseamnă că între timp forțele vulcanice l-au scos în afară. Ei, drace ! dar știi că se întinde mult spre răsărit. Hm ! e într-adevăr foarte ciudat — Cotiți spre babord ! strigă el din nou în acustic.

Submarinul se răsuci aproape imediat. O luă înapoi pe drumul pe care venise, căci ciudatul masiv se întindea și spre nord.

— Am impresia că am nimerit într-un crater de vulcan, zise căpitanul. Acum trebuie s-o luăm spre nord, pînă vom putea ocoli pe dinafară peretele de stîncă. După cîte se pare, aici voia să se înalțe un vulcan, numai că marea i-a împiedicat ascensiunea. Ah ! drace, dar asta ce-o mai fi ?

Submarinul începuse să fie zguduit cu putere. În același timp, apa deveni tulbure în dreptul ferestrelor și peste cîteva clipe se întunecă de tot, de parcă o masă neagră se lipise de geamuri.

— Stopați ! comandă Farrow în acustic. Rindow, pe-aici, pe aproape, trebuie să fi erupt vreun vulcan. Ne aflăm într-o plămadă de nămol negru. Ah ! devine primejdios, trebuie să ieșim la suprafață. Goliți tancurile.

Puternicele pompe electrice începură imediat să împingă apa din tancurile de balast. Submarinul se clătină înfiorător : prin apropiere trebuie să se fi produs vreo catastrofă naturală.

Acum nu mai exista alegere : chiar dacă distrugătorul australian se afla pe aproape, nu puteau risca să mai rămînă cu submarinul sub apă.

Zguduiturile deveneau tot mai puternice și vasul se legăna ca un dop de plută, căci atunci cînd stătea pe loc, cîrma era de prisos. Și cu cît se înălța, cu atît se clătina mai tare. Trebuia neapărat să urce la suprafață și să vadă ce anume se petrecea, trebuia s-o ia îndată la fugă, pentru a scăpa din apele acelea furioase.

2. În vulcanul marin

Haide, George, trebuie să urcăm în turn ! zise Farrow, trăgînd obloanele de oțel ale ferestrelor. Acum numai Dumnezeu ne mai poate ajuta să scăpăm cu bine din această catastrofă a naturii.

– Tată, zise George, numai de nu ne-ar descoperi distrugătorul australian ! Ar fi groaznic să fim luați tocmai acum prizonieri, împreună cu prințul Ghasna !

– Cred că și distrugătorul va fi silit să fugă de aici, răspunse Farrow. Dar, oricum ar fi, în apă nu mai putem rămîne. Periscopul sus !

După cum indica butometrul, submarinul se afla la patru metri sub nivelul apei. Periscopul fu înălțat și Farrow privi în afară.

– Dumnezeule ! exclamă el în clipa următoare. Repede sus ! Direcția nord-vest, toată forța la mașini !

Electromotoarele începură să funcționeze imediat. Minunatul vas se înălță vertical și cîrmi în direcția indicată de Farrow.

– Ce s-a întîmplat, căpitane ? întrebă Rindow.

– S-a ivit un vulcan din mare, răspunse Farrow, nedezlipindu-și ochiul de pe lentila periscopului. Sîntem închiși de jur-împrejur, numai pe marginea de nord-vest mai e o mică deschizătură. Poate că ne vom putea strecura printr-însa.

– Se vede și vasul australian ? întrebă George.

– Nu, probabil e în afara craterului. Ah, e prea tîrziu, ulte că se ridică un nou creștet ! Luați seama, vom fi iar zguduiți ! Toată forța la mașini !

De-abia rostise ultimele cuvinte și submarinul fu azvîrlit ca o coajă de nucă. Dar motoarele care funcționau la maximum împiedicară izbirea lui de peretele dinspre partea opusă.

Grozavul vîrtej ținu cam vreun sfert de ceas, apoi marea se liniști. Farrow dădu comanda să se deschidă chepengul turnului.

– Acum sîntem cu adevărat prizonieri ! spuse el cu un zîmbet amar. Erupția vulcanului ne-a împresurat cu ziduri înalte de corali. Ne putem totuși socoti fericiți că am scăpat cu viață.

Aerul care pătrundea prin turn era foarte greu și încărcat cu vapori de sulf. Bieții marinari tușeau necontenit. Cu toate astea, nici unul nu se gîndi să se pună la adăpost în interiorul vasului, ci îl urmară pe căpitan.

Priveliștea era cît se poate de interesantă. Cu o jumătate de ceas în urmă văzuseră spre vest un șir de insulițe, dar acum erau înconjurați de ziduri înalte de corali. Meterezul, care se ridica cam la vreo șase metri deasupra apei, se întindea în cerc în jurul unui ochi de mare, care avea un diametru de cel puțin două sute de metri.

Mare noroc avusese submarinul că se nimerise să fie tocmai în centrul cutremurului, căci altfel ar fi fost desigur sfărîmat de masele de corali care țîșniseră din adînc, sau poate azvîrlit la cine știe ce înălțime.

O adiere de vînt ce venea dinspre nord alungă vaporii de pucioasă care pluteau pe întinderea apei. O vreme, pe punte domni tăcerea, apoi Farrow luă cuvîntul :

– Ne vom apropia de zidul care ne ține prizonieri. Se prea poate să fie atît de slab, încît să izbutim să l aruncăm în aer. Rindow, cîrmește spre nord-vest, acolo unde s-a înălțat ultima creastă ! Băieți, înapoi în submarin ! Poate că distrugătorul e încă pe aproape și vom fi nevoiți să ne scufundăm repede. Viteză redusă la mașini !

În timp ce marinarii coborau în submarin, acesta se îndrepta încet spre marginea de nord-vest a meterezului. Farrow și George rămaseseră la proră

și observau cu atenție apa, ca să poată descoperi de îndată posibilele primejdii.

Erupția făcuse ca zidul să se înalțe din mare vertical, așa că submarinul putu să se apropie pînă se lipi de perete. Acesta avea aici o înălțime de vreo patru metri, și nu era era deloc greu să ajungi de pe punte pînă pe creasta lui. Farrow îl chemă pe Peter, a cărui statură și forță erau cît se poate de nimerite în acest scop.

Zidul de corali avea numeroase spărturi și ieșituri, dar nu îndeajuns de pronunțate pentru a îngădui unui om să se cațere pe zid fără să fie sprijinit de jos.

— O să mă urc eu, tată, zise George, căci sînt cel mai ușor, și Peter mă poate susține de pe punte.

— Hm ! Cred că ai dreptate, băiete, răspunse căpitanul. Peter, cere să-ți dea o canoe de jos !

Uriașul se întoarse repede cu o canoe lungă.

— Dar fii cu băgare de seamă ! îl sfătui Farrow pe fiul său, care se urcase deja pe parapetul vasului. Se prea poate ca distrugătorul să se afle în preajmă.

— Bine, tată, voi avea grijă ! promise tînărul.

Puse piciorul într-o adîncitură a peretelui stîncos, se apucă de o ieșitură și urcă o porțiune. Peter viri canoea pe sub cureaua de piele a tînărului și-l împinse încet, dar sigur, pe zidul cel drept.

Ajunse în vîrf, își înălță capul cu băgare de seamă, dar în clipa următoare strigă speriat :

— Peter, repede, înapoi ! Tată, distrugătorul e la numai cincizeci de metri de zid ; tocmai a dat drumul unei bărci la apă.

Cu iuțeala fulgerului, George își trase capul îndărăt în clipa în care făcuse descoperirea pe care i-o comunicase tatălui său. Peter îl lăsă să alunece repede în jos, iar căpitanul alergă spre turn.

Acum trebuiau să se scufunde în grabă, căci nu va trece mult și vasul australian va ajunge la zidul de piatră. Cum puse piciorul pe punte, George porni și el în goană spre turn, urmat de Peter.

În cîteva clipe, coborîră scara, iar uriașul înșurubă chepengul. Farrow îndreptă submarinul puțin spre sud, apoi dădu comanda de scufundare.

Cu prora înainte, minunatul vas lunecă în apa tulbure a craterului marin. După cîtva timp, căpitanul porunci să se oprească mașinile, și vasul se lăsă încet-încet în adînc.

Desigur, trebuia să fie cu multă băgare de seamă, căci suprafața craterului putea fi acoperită cu vîrfuri ascuțite, care ar fi găurit cu ușurință învelișul submarinului, dacă vasul ar fi pornit-o prea repede. De aceea, dăduse comanda ca pompele să lucreze cît se poate de încet, pentru ca la rîndul lui și vasul să se scufunde încet. Era un noroc că prin erupția vulcanului apa fusese amestecată cu acel nămol negru, așa că australienii n-ar fi putut să descopere carcasa uriașă a submarinului, chiar dacă ar fi trecut o barcă pe deasupra zidului și-ar fi pus să fie cercetată suprafața apei din crater.

Cînd ajunseră la zece metri adîncime, Farrow dădu ordin să se oprească pompele. Acum se aflau în siguranță, nimeni nu-i putea descoperi aici, iar australienii vor crede, desigur, că submarinul fusese distrus de erupția vulcanică.

Totuși, mai rămînea un pericol foarte mare. Dacă vulcanul acesta nu se liniștise încă, dacă avea să se mai producă o erupție — atunci soarta vasului era pecetluită.

Dar Farrow nu împărtăși nimănui această temere. Cu un chip zîmbitor, li se adresă tovarășilor săi :

— Acum, vom rămîne cîtva timp aici, liniștiți. Cred că distrugătorul se va

retrage cît de curînd. Ei, George, dacă aș fi în locul tău, eu m-aș duce să văd ce fac fetele. Precis că zguduiturile vasului le-au trezit din somn și vor fi tras o spaimă din cele mari !...

George își dădu seama că tatăl său avea dreptate și porni imediat spre cabina celor doi ofițeri, unde locuiau fetele. Doctorul Bertram îl întîmpină în ușă :

— Totul e în regulă, George, zise el rizînd. Praful meu încă își mai menține efectul. Fetele habar nu au prin ce am trecut. Cred că nu se vor trezi decît atunci cînd vom fi ajuns pe „Insula odihnei". Distrugătorul nu va zăbovi prea mult în fața zidului vulcanic.

— Ah ! am uitat să-i spun tatei că zidul nu e atît de gros : cu o ghiulea l-am putea azvîrli în aer. Mă bucur din inimă că Sanja și Jeanette n-au simțit primejdia. Doctore, crezi că vulcanul s-a liniștit acum ?

— Hm ! să sperăm, George, răspunse Bertram, cu șovăire. Așa ceva nu se poate prevedea. Prin regiunile astea, scoarța pămîntului e foarte subțire. Dar se poate presupune că după puternica erupție de acum, vom avea liniște. De altfel, nici nu vom rămîne prea mult timp pe aici.

Însoțit de doctor, George se înapoie în turn și-i comunică tatălui său că meterezul de stîncă are o grosime de cel mult un metru și jumătate. O ghiulea ar fi fost de ajuns ca să facă o spărtură destul de mare, pentru a-i permite submarinului să se strecoare prin ea.

— Ideea e bună, spuse Farrow, dar o cută îi brăzdă adînc fruntea.

Ar fi fost mai bucuros să audă că zidul e mai gros, căci faptul că era subțire constituia o dovadă că erupția nu fusese destul de puternică și că prevestea o alta de proporții și mai mari. Dar nu-și exprimă față de nimeni temerea asta, însă George, cu spiritul lui de observație, își dădu imediat seama de îngrijorarea tatălui său, și-l întrebă :

— Tată, te gîndești, desigur, la o nouă erupție a vulcanului ?

– Da, dragul meu, degeaba aș căuta să ascund grija ce mă frămîntă. Erupția de dinainte n-a fost decît un început. Și unde mai pui că ne aflăm tocmai în mijlocul vulcanului! Singura noastră nădejde e apropiata plecare a distrugătorului australian. – Ah! cred că e prea tîrziu! S-ar părea că începe.

O ușoară zguduitură cutremură submarinul. Era ca și cum ar fi fost lzbit de un val molcom, pornit din adînc. Chipurile bărbaților deveniră serioase, deși liniștea se lăsă din nou în ligheanul acela imens.

Dar ei nu bănuiau că această zguduitură nu era decît preludiul unei erupții ce mocnea în adînc.

– Trebuie să ne ridicăm la suprafață, zise Farrow. Nu putem aștepta pri mejdia cu brațele încrucișate și să pierim, probabil, atît de groaznic.

– Tată, strigă George, mi-a venit o idee. Distrugătorul australian se află la nord-vest, iar noi vrem să mergem spre sud-est. În cazul ăsta, trimitem o ghiulea sau două în partea dinspre sud a zidului și ne tăiem astfel drum liber. Australienii vor crede că vulcanul a făcut din nou erupție și o vor lua la goană, iar între timp, noi vom fi ieșit din această fortăreață.

– Bravo, băiete! ideea e într-adevăr genială, spuse căpitanul, entuziasmat. Te pomenești că încă o dată ne-ai salvat cu istețimea ta. Brike, pregătește tunul de la babord! Mașinile să meargă cu viteza redusă la jumătate! Plundow, babord. Trebuie să facem un mic semicerc, ca să ajungem în apropierea peretelui dinspre nord-vest. Dar să nu cîrmești prea tare, ca să nu ne împotmolim!

Farrow putea avea deplină încredere în timonierul său. Acesta execută manevra cu o dibăcie uimitoare și zise mulțumit:

– Domnule căpitan, pun rămășag că sîntem la cel mult doi metri de peretele nordic. Acum își poate face datoria Jan Brike. Eu mă oblig să găsesc și sub apă spărtura pe care o va face el cu ghiulele sale.

– Mai bine să nu punem, zise Farrow rizînd – te cred pe cuvînt. Pompați de zor, trebuie să ieșim la suprafață !

Și vasul începu să se ridice. O nouă zguduire ușoară clătină submarinul. Acesta se afla la numai patru metri sub apă, cînd Farrow îi dădu lui Brike comanda să tragă.

Vasul se zgudui, – căci Brike trăsese amîndouă torpilele odată.

– Porniți înainte, ușor ! Plundow, babord ! strigă căpitanul.

În cîteva clipe, cele două torpile trebuiau să parcurgă imensul lighean. Se va produce atunci o detunătură grozavă și va lua naștere un virtej, care va lovi însă vasul din față.

În același timp, Farrow dădu comanda de ridicare la suprafață. Cînd torpilele explodară, submarinul era la numai doi metri sub apă.

– Toată forța la mașini ! comandă căpitanul, și înălță periscopul.

Se uită prin el și scoase o exclamație de bucurie. Submarinul înainta către o largă deschizătură. Acum se produse și virtejul datorat exploziei, dar vasul nu se alese decît cu o zdruncinătură ușoară. Farrow privi repede înapoi și văzu un marinar care sărea de pe zidul de stîncă. Presupunerea lui George se confirmase întocmai.

Submarinul se îndreptă cu toată viteza spre larga deschidere din zidul stîncos. Mai exista însă un pericol : dacă explozia nu fusese destul de adîncă, se putea să mai fi rămas unele colțuri ascuțite, care ar fi putut sfîșia foarte ușor fundul submarinului. Dar Farrow procedă cu îndemînare și îndreptă vasul exact spre mijlocul spărturii.

Acum era momentul cel mai primejdios. Vor izbuti oare să treacă ? Și se găsea oare în spatele zidului de stîncă ?

Tăind valurile, submarinul alunecă prin deschizătură ; și Farrow scoase din nou o exclamație de bucurie. În fața lor se descoperea marea liberă.

– În jos, domnule căpitan ! răcni Peter, distrugătorul se îndepărtează în spatele craterului. Ah ! repede la fund, vulcanul !

Uriașul smuci chepengul turnului, închizîndu-l, și se năpusti pe scărița de fier. Farrow nu șovăi nici o clipă. Putea avea o deplină încredere în Peter ; dacă el țipase, cerînd ca vasul să se lase la fund, desigur că știa el de ce.

Comenzile fură date și submarinul o porni în jos ; dar deodată fu prins de o forță năvalnică și adus în poziție aproape verticală.

Trebuie să fi fost un virtej puternic, dar pînă la urmă reuși să scape și de primejdia asta.

Cînd se adunară iar cu toții în cabina de comandă, Peter zise :

— Toată apa din crater s-a ridicat. Erupția vulcanului trebuie să fi fost foarte puternică. Valul năprasnic a țîșnit prin spărtura pe care au făcut-o torpilele noastre.

— Și-acum putem spune cu drept cuvînt că am fost salvați în ultimul moment, mulțumită ideii pe care a avut-o George, zise căpitanul. Camarazi, tot lui îi datorăm și de data asta viața.

Credincioșul Peter izbucni într-un „ura" răsunător și ceilalți marinari făcură la fel.

George se furișă repede afară. Se simțea stingherit de manifestațiile de recunoștință ale camarazilor săi, dar în același timp voia să vadă dacă scumpa lui Sanja fusese trezită de zguduitura pe care o suferise submarinul.

3. O aventură grozavă

Timp de două zile, vitejii marinari își îngăduiră un binemeritat repaos pe „Insula odihnei".

Jeanette Roule, care-și trăise aproape toată viața printre vînătorii de capete, nu-și mai găsea astîmpăr, așa că în dimineața zilei a treia veni la Farrow și i se adresă rugător :

— Domnule căpitan, sînt poate nedreaptă că țin să răpesc odihna viteților dumneavoastră marinari. Dar e ceva care nu mă lasă să stau locului. Nu vreți să plecăm spre insulele Loyalty ? Aș dori să pun cît mai repede mîna pe comoara bunicului meu și să plec la Saigon, unde am rubedenii.

— Desigur, duduiță, — răspunse căpitanul — putem pleca și azi. Am băgat chiar de seamă că oamenii mei nu se prea omoară cu odihna. Au prins năravul aventurilor, — ce să-i faci ? Azi după-amiază pornim, — pînă atunci va fi gata și inginerul Hagen cu examinarea submarinului.

Bucuroasă peste măsură, tînăra fată alergă la Sanja ca să-i comunice vestea apropiatei plecări. La rîndul ei, Sanja îl anunță pe prințul Ghasna, care se duse imediat la Farrow.

— Dragă căpitane, aud că vrei să pleci în după-amiaza asta. În ceea ce mă privește, trebuie să-ți comunic că încă n-am hotărît ce voi face. Aș merge cu dragă inimă cu dumneavoastră, dar mă tem că vă vom stînjeni, căci și așa spațiul de pe submarin e destul de restrîns.

— Nicidecum, prințe, spuse căpitanul. Vasul nostru e amenajat pentru un echipaj de șaizeci de oameni, dar de obicei nu avem mai mult de patruzeci, cel mult cincizeci. Și apoi, în vremea războiului, aveam uneori la bord treizeci, pînă la patruzeci de prizonieri. Loc e berechet, n-avea grijă ! Mă tem numai că vom întîmpina noi primejdii în drum, la care n-aș vrea să te expun, și cu atît mai puțin pe fiica dumitale.

Prințul Ghasna zîmbi :

— Dragă căpitane, tocmai Sanja ține mai mult să ia parte la noua expediție. M-a rugat atît de fierbinte, încît n-am încotro și trebuie să-i sprijin cererea. Oamenii mei pot rămîne aici, dar ți-aș fi foarte recunoscător dacă... m-ai lua pe mine și pe Sanja.

— Prințe — răspunse Farrow — aș dori să vorbesc odată deschis cu dumneata. Ai observat, desigur, că Sanja și George se iubesc. E o iubire naivă, dintre acelea prin care trec toți tinerii. Mă tem, însă, că sentimentul acesta se va întări cu timpul, dacă vor fi mereu împreună.

Ghasna deveni serios și răspunse :

— Căpitane, oare o astfel de iubire naivă, cum spui dumneata, nu e tot ce există mai frumos pe lume ? De ce i-am împiedica ? Nimeni nu se poate împotrivi la ceea ce îi e scris. Și te rog să-mi spui deschis, căpitane, ți-ar displăcea să ai o noră indiană ? Firește, deocamdată nu poate fi încă vorba de așa ceva, dar cred că într-o zi tot acolo vom ajunge. Un bătrîn derviș de-al nostru a prezis că fata mea se va mărita cu un european. Ești împotriva amestecului între rase sau poate ești de părere că viteazul dumitale George nu e potrivit pentru o indiană ?

— Dar, deloc, prințe, răspunse Farrow, repede. Dimpotrivă, nici nu mi-aș putea închipui ca fiul meu să cuteze să-și ridice ochii la fiica dumitale. Cred, totuși, că nu e încă vremea să vorbim despre asta. George al meu are de abia optsprezece ani și trebuie să facă ceva în viață, înainte de a se gîndi să se unească cu o fată atît de frumoasă și de neam. Mă bucur, însă, din toată inima că gîndești așa cum te-ai exprimat, prințe. Cu atît mai mult atunci, nu vreau să expun primejdiilor o fată pe care o voi numi, poate, într-o zi, fiica mea. Căci chestiunea comorii domnișoarei Jeanette nu e chiar

atît de simplă, pe cît își închipuie ea. S-au scurs doar atîția ani de-atunci! Bunicul ei o fi murit de mult și-l va fi predat bogățiile vreunui prieten. Și cîte altele nu s-au putut întîmpla în răstimp! Căpitanul Henry s-a dovedit destul de dibaci, și-a făcut desigur totul pentru a pune mîna pe comoară. Și dacă el n-a izbutit, și nouă ne va fi foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să reușim. În primul rînd, expediția noastră va fi legată de mari primejdii. Doar știi și dumneata, prințe, că banul e ochiul dracului și trezește cele mai rele porniri din om. Aici trebuie să fie vorba de o comoară imensă, dobîndită prin cine știe cîte crime. Și iată de ce socot mai nimerit ca Sanja să rămînă aici, pe „Insula odihnei".

– Dragă căpitane, n-o vom putea îndupleca pe Sanja. Ea vrea să fie mereu în preajma lui George al ei... apoi, gîndește-te și dumneata că dacă întreprinderea noastră e chiar atît de primejdioasă cum presupunem, atunci s-ar putea și să nu ne mai întoarcem. Și-atunci? Da, atunci Sanja va trebui să-și ducă viața aici, departe de lume, singură și părăsită. Nu, căpitane, ne am lua o răspundere prea mare. Dacă va fi să ne pierdem viața, atunci să aibă și Sanja aceeași soartă.

– Hm! din acest punct de vedere ai cam avea dreptate, răspunse căpitanul. Bine, veniți și domniile voastre. Să dea Domnul să izbîndim!

În cursul după-amiezii, minunatul submarin părăsi largul golf, îndreptîndu-se spre brîul de corali care-l apăra de mare.

„Insula odihnei", ascunzătoarea sigură a căpitanului Farrow și-a oamenilor săi, trebuia să fi fost cîndva o insulă foarte mare, înconjurată de peste tot de stînci uriașe, adevărate bariere, care se tot lărgiseră, odată cu scufundarea treptată a terenului.

Un capriciu al naturii lăsase insula aceea mare în mijlocul lagunelor întinse, săpase apoi tunelul subpămîntean prin stînca de corali, pe unde submarinul putea pătrunde neobservat în interiorul insulei.

Dar, de cînd un monstru marin pătrunsese prin tunel și George fusese amenințat de o moarte groaznică, gura tunelului fusese prevăzută cu un grilaj solid, operă a geniului inginer Hagen.

Pe insulă rămîneau neconteniț de pază cîțiva marinari, care făceau cu schimbul, ori de cîte ori submarinul pornea într-o nouă călătorie. Doi marinari, ambarcați pe un sampan, însoțeau vasul pînă la zăgazul de corali.

Cam la o sută de metri de zidul acela stîncos, căpitanul Farrow stopă mașinile, iar cei doi marinari o luară înainte cu barca lor ușoară. Cu ajutorul unui mecanism ingenios, aceștia ridicară grilajul de la gura tunelului și atunci căpitanul își părăsi postul din turn și coborî scărița de fier. Peter închise chepengul, apoi pompele puternice împinseră apa în tancurile de balast și admirabilul vas dispăru încet în apa liniștită a golfului.

În românește de LIA HARȘU

(Va urma)

Serial senzațional 18

Pentru prima oară în românește
seria completă

INSULA CU STAFII (II)

Farcas se îndreptă spre cabina de la pupă, urmat de George. Pentru acesta, aici era locul cel mai plăcut, căci prin ferestrele boltite pe care le construise Hogan de ambele părți ale pupei putea admira minunata lume a adâncurilor mării, cu atît mai lesne cu cît aici erau și două reflectoare, care luminau apa pe o mare distanță.

Lămpile electrice aruncau mănunchiuri de raze care, ca niște fuioare de ceață de la automobile, nu pătrundeau în întuneric, ci erau absorbite de apă.

– Porniți mașinile la jumătate! comandă Farcas.

Electromotoarele intrară în funcțiune și submarinul o porni încet spre sud, de-a lungul țărmului care trecea tunelul subacvatic. Cele două [illegible] în [illegible] reflectoarelor, oferind o priveliște atît de [illegible] încît George [illegible] fereastra din stînga.

Gura întunecată a tunelului se deschise și submarinul fu înghițit, pentru o reapărea în curînd de cealaltă parte.

Ca orice bun căpitan de submarin, Farrow cruță și el, pe cît posibil, bateriile, care furnizau curentul electric pentru lumina necesară pe timpul submersiunii. De aceea, de îndată ce trecu prin tunel, scoase submarinul la suprafață.

Desigur, trebuia să fie cu băgare de seamă ; se ridică încet, înălță periscopul, și numai după ce se încredință că nu se zărește nimic suspect, ieși cu totul deasupra apei.

Nu era cu neputință ca distrugătorul australian — de care scăpaseră numai datorită erupției vulcanului — să dea tîrcoale pe acolo, cu gînd să găsească epava mult căutatului submarin ; căci australienii, care se aflaseră în imediata apropiere a vulcanului, socoteau desigur că submarinul fusese distrus ca urmare a catastrofei.

Doctorul Bertram își făcu apariția în turn, unde se afla și Farrow.

— Acum ne putem considera în siguranță, căpitane, zise el. Englezii și australienii vor fi desigur bucuroși că de acum încolo vor putea înceta această goană continuă după noi. Dar ce vină au comandanții, dacă așa li s-a ordonat !

— Ai dreptate, doctore, răspunse Farrow, n-au făcut-o din voia lui, asta ne-au și spus-o cîțiva dintre ei. Firește, acum trebuie să luăm măsuri să nu fim văzuți din nou, altminteri iar începe vînătoarea. Ar fi grozav dacă distrugătorul australian va fi dat de știre în toată lumea că s-a sfîrșit cu noi.

— Ei, dar cineva tot se va bucura la aflarea acestei vești, zise doctorul cu amărăciune. E o persoană din Cuxhaven...

— Știu, dragă doctore, te gîndești la ticălosul ăla de avocat. Mă gîndisem eu mai de mult să mă duc odată la Cuxhaven și să-i mai retez nițel ghearele lui Werner ăsta. Și chiar o voi face, numai să se aranjeze treaba cu comoara Jeanettei Roule.

— Hm ! dar, în definitiv, dumneata, căpitane, cam ce părere ai despre afacerea asta ? întrebă doctorul. Nu știu ce să zic, dar mie mi se pare cam misterioasă. Nu cred că-l vom găsi pe bunicul Jeanettei Roule pe insulele Loyalty.

— Nici eu nu cred, dragă doctore, zise Farrow. Vom întîmpina, desigur, mari greutăți, și poate chiar primejdii. Pînă acum, nu știm nimic despre comoară. Și totuși, din cauza ei, am avut atîtea de pătimit, în mod indirect. Dumnezeu știe ce va mai fi de acum încolo !

— Părerea mea — zise doctorul — e s-o ducem pe fată pe insulele Loyalty. Dacă nu-l găsește pe bunicul ei, o lăsăm acolo, sau îi mai facem o ultimă favoare și-a transportăm la unchiul ei din Saigon. Cu asta, ne vom fi făcut datoria față de ea.

— Nu, dragă doctore, zise Farrow, rîzînd. În felul acesta nu ne-am făcut datoria. Am intrat în horă, așa că trebuie să jucăm. Vreau să spun că trebuie s-o punem pe tînăra fată în posesia comorii, sau să ne încredințăm că este cu desăvîrșire pierdută.

— Dar asta ar însemna că am pătimit pe degeaba pînă acum, răspunse Bertram.

— Da, așa e, doctore. Dar ce simțămînt e mai frumos decît acela de a fi salvat de la o moarte grooznică o ființă omenească ? Asta face mai mult decît toate comorile din lume.

— Firește, căpitane, la asta nu m-am gîndit. Așa e, într-adevăr. Nici n-am fi putut dobîndi ceva mai prețios decît conștiința de a fi salvat o viață de om. Totuși, aș fi și mai mulțumit dacă am putea-o ajuta pe tînăra franțuzoaică să intre în stăpînirea comorii, din pricina căreia părinții ei și-au pierdut viața și ea însăși a fost nevoită să-și risipească tinerețea printre vînătorii de capete.

– Să sperăm, doctore, că totuşi va ieşi bine, zise Farrow. În ceea ce mă priveşte, nu-mi fac prea mari iluzii, şi cred că venim cu cîţiva ani prea tîrziu pentru a putea salva comoara. Firește, însă, că trebuie să încercăm totul, înainte de a ne da bătuţi. Dacă timpul ne va fi prielnic şi dacă nu vom întîlni în drum vreun vas duşman, mîine seară am putea fi pe insulele Loyalty, unde vom porni de îndată cercetările.

– Ştii pe care anume insulă trebuie să debarcăm ? întrebă Bertram.

– Asta încă nu ştiu, ce-i drept, dar presupun că va trebui să alegem insula San Vicente, din Noua Caledonie. Numai acolo şi-ar fi putut stabili sălaşul bunicul Jeanettei.

– Hm ! treaba asta nu e deloc lipsită de primejdie, căpitane, căci acolo e şi un mic port pentru escadrele franceze. Părerea mea e că trebuie să ocolim o bucată şi să ajungem în port pe uscat. Domnişoara Jeanette nu-ţi poate oferi nici o indicaţie cu privire la locul unde o locuit sau mai locuieşte bunicul ei ?

– Încă n-am întrebat-o despre asta, – am fost doar atît de ocupat în aceste două zile ! O să caut să-mi fac timp şi să stau puţin de vorbă cu ea. Cred că-n noaptea asta vom merge bine, căci mi se pare că vom avea un cer înstelat şi lună plină. Aşa că, mîine în jurul prînzului, s-ar putea să vedem şi insula.

– Ei ! de ne-am putea vedea odată înapoi, şi cu comoara aceea ! zise Bertram. Tare mă tem, însă, că nu va fi chiar atît de uşor !

– Doctore, drept să-ţi spun, teama asta mă stăpîneşte şi pe mine. Ba chiar am avut presimţirea că ne vîrîm într-o aventură foarte periculoasă. De aceea, aş fi fost mult mai mulţumit dacă prinţul şi fiica sa ar fi rămas pe „Insula odihnei", – dar, după importanta convorbire pe care am avut-o cu Ghasno, a trebuit să-i iau. Ce vrei, doctore, împotriva soartei nu prea poţi

lupta ; a fost scris să fie așa și pace ! De aceea și pornesc la drum cu deplină încredere și liniștit.

— Bravo, căpitane, așa îmi placi ! Credința nu trebuie să ți-o pierzi niciodată, căci atunci totul s-a sfîrșit ! Aha ! Peter ne poftește la masă. E timpul destulă lumină, așa că am putea mînca aici, pe punte.

— Ai dreptate, doctore, așa vom face. Nu se vede nici un vas străin pe tot întinsul mării, așa că n-avem de ce ne teme. Poate veni și echipajul pe punte.

Dădu comanda respectivă și submarinul stopă imediat. Pe punte era loc pentru toți. Se adunară în grabă, bucuroși de prilejul ce li se oferea să respire puțin aer curat. Căpitanul și ofițerii, inginerul Hagen, doctorul, George, prințul Ghasna și cele două fete luară loc în turn. Peter o făcea pe chelnerul, avînd grijă ca George să capete tot ce era mai bun. Dar n-o neglija nici pe Sanja... Bătrînul își dăduse seama că George o iubea pe fată și asta era un motiv suficient pentru ca s-o îndrăgească și el pe tînără.

Cu vreo jumătate de ceas înainte de lăsarea întunericului, Farrow încheie pauza. Marinarii coborîră din turn, pentru a-și relua posturile.

Jan Brike începu din senin să-și facă de lucru pe la tunul său. Farrow nu-i zise nimic, știind că bătrînul tunar avea uneori inspirații subite. Era stăpînit de gîndul apropierii vreunei primejdii și se apucase să examineze toate piesele tunului, încărcîndu-l de probă și ochind, — în sfîrșit : făcînd în așa fel de parcă ar fi avut dușmanul în față.

Citeodată se întîmplase ca această teamă ciudată a lui să salveze vasul de la mari primejdii. De aceea, nimeni nu rîdea cînd Jan Brike se apuca să-și dichisească tunul, netam-nesam.

— Căpitane, zise doctorul, văzînd-o pe Jeanette coborînd din turn — parcă voiai s-o mai întrebi de unele pe fată, cu privire la bunicul ei ?!

— Așa e, răspunse Farrow, să mergem în cabina mea, și acolo vom ține un mic sfat de război. Jan e pe punte doar, așa că putem avea toată încrederea.

— Tată, zise George, eu o să rămîn în turn, Jan e prea ocupat de tunul lui, ca să mai ia seama și la ce se petrece în jur.

— Bine, dragul meu, rămîi. Consfătuirea noastră nu va ține prea mult. — Doctore, la-o dumneata înainte !

Bertram coborî scărița de fier și Farrow îl urmă. În turn nu se mai afla acum decît George, iar Jan Brike la tunul său de la proră.

Tînărul își lăsă privirea să alunece peste întinsul apei. Către apus se vedeau cîteva insule de corali, pe lîngă care trecuseră în cursul după-amiezii. La nord, în depărtare, se deslușeau de asemenea cîteva dungi negre la orizont, care păreau a fi tot insule. În schimb, spre sud și est, marea era liberă.

Cîteva clipe, George îl privi pe bătrînul Jan Brike, care tocmai băga o ghiulea pe gura tunului. Omul ăsta nu se simțea sigur pînă nu-și știa tunul încărcat.

George zîmbi, apoi se întoarse și privi spre nord. Marea căpătase o culoare închisă. Tînărul se simți cuprins de un sentiment ciudat, pe care nu și-l putea lămuri. I se părea că-l amenință o primejdie iminentă... Cercetă cu privirea de jur-împrejur, dar nu zări nici un vas străin. Insulele dinspre vest și nord erau prea îndepărtate, pentru ca să poată veni vreun pericol de-acolo.

Neliniștit, George privi din nou spre nord, de unde adia un pîc de vînt, care încrețea suprafața apei.

Instinctiv își plecă privirea spre apa din jurul vasului și se înfioră. Un corp enorm, de culoare albicioasă, se furișase parcă dedesubtul submarinului.

— Ei, și ce-i cu asta ! își zise apoi George și zîmbi. Chiar dacă ar fi o balenă, ce rău i-ar putea face ea învelișului solid, de oțel, al submarinului ?

O balenă ? George chibzui cîteva clipe. Nu, nu putea fi o balenă, că-i

ar fi trebuit să se întoarcă pe spate, să-şi arate burta. Era desigur un alt soi de monstru marin, dar un exemplar de o mărime colosală.

Ce putea fi ? George zărise numai în fugă corpul cel albicios, dar observase că era totuşi vorba de un monstru al apelor, de proporţii neobişnuite.

Privi repede în spatele său, dar aici marea era liniştită. Încercă să scruteze adîncul, dar nici acolo nu zări corpul acela albicios, care-l speriase atît de tare. Se sili să rîdă, dar nu prea izbuti.

Jan Brikę auzise însă exclamaţia tînărului şi îşi îndreptase privirea spre turn.

— S-a întîmplat ceva, domnule George ? strigă el.

— Ah ! nu-i nimic, Jan ! răspunse tînărul, forţîndu-se să pară liniştit. Am văzut doar un peşte uriaş înotînd pe dedesubtul submarinului, dar care a dispărut spre sud.

Jan şopti doar pentru sine, ca să nu-l audă tînărul :

— Eu cred că aici şi-a virit codiţa casierul ăla bătrîn, Seels ; doar tot prin locurile astea s-a întîmplat şi cînd i-a smuls lui George al nostru harta din mînă, — harta ala pe care trebuia mai întîi s-o arunce în mare, ca să putem găsi apoi „Insula lui Satan". Ehei, trebuie să fiu cu multă băgare de seamă !

Cu mişcări liniştite, îşi roti tunul în aşa fel încît să fie îndreptat spre mare, trecînd pe lîngă turn. Orice primejdie pămîntească l-ar fi ameninţat acum pe George, ea avea să fie înlăturată cu ajutorul tunului. Dar dacă ar fi vorba de ceva supranatural ? Jan Brike se scărpină în ceafă şi căzu pe gînduri.

Împotriva oricărei primejdii ce ar fi venit din partea oamenilor, Jan Brike era oricînd pregătit cu tunul său. Dar, cu lucruri din alea suprafireşti, nu prea voia să aibă de-a face.

Însă George văzuse totuşi manevra bătrînului tunar. Zîmbi, căci aceasta era o dovadă a grijii pe care i-o purta bătrînul. Toţi marinarii îl iubeau şi-l idolatrizau, nu doar pentru că era fiul căpitanului, ci şi pentru că se arătase viteaz şi vrednic de a fi iubit.

Dar George nu voia să-i dea de înţeles lui Jan că observase grija ce i-o purta, aşa că întoarse din nou capul spre nord. Insulele acelea îndepărtate se zăreau mai lămurit, dar marea devenise şi mai întunecată.

Din submarin se auzi deodată glasul Sanjei.

— George, George, pleacă de-acolo repede ! strigă ea înspăimîntată. Repede, George, repede !

Înmărmurit, tînărul se aplecă şi privi în jos. Frumoasa fiică a prinţului stătea cu braţele întinse dedesubtul lui şi striga din nou :

— Fugi, George, fugi cît mai e timp, George !

Tînărul îi zîmbi, vru să-i strige că nu-i ameninţa nici un pericol dar glasul îi amuţi în gîtlej. Un şarpe rece şi fioros îi încolăci gîtul, tăindu-i respiraţia.

Încordîndu-şi puterile, încercă să se ţină de marginea turnului, dar o forţă uriaşă îl smulse din partea cealaltă şi-l izbi să-i sfărîme ţeasta.

Bietul de el bătu aerul cu braţele şi văzu ca prin ceaţă în jurul lui şi sub el un mănunchi de şerpi groşi, albicioşi, care se ridicau din mare la o înălţime de vreo opt metri.

Îngrozit de moarte, îşi dădu seama că fusese înhăţat de un polip uriaş. Aşadar, ăsta era monstrul pe care-l zărise furişîndu-se dedesubtul submarinului.

Fioroasa dihanie trebuie să se fi înţepenit cîtva timp sub vas, lesnind apoi la iveală de cealaltă parte, pentru a-şi înhăţa prada pe care o ochise.

În mai puţin de o clipă, George îşi dădu seama de lucrul acesta, apoi simţi iar o izbitură puternică, închise ochii şi... o bubuitură grozavă sfîşie văzduhul.

Dar brațul uriașului polip strîngea ca într-un cleşte gîtul bietului băiat, care-şi simțea sfîrşitul aproape. Mai încercă să dea din mîini cu disperare, căută să se smulgă din cleştele acela fioros, cînd... strînsoarea aceea groaznică slăbi deodată. În ultimă clipă, George se agăță cu putere de marginea turnului.

Respiră adînc aerul răcoros al nopții. Înaintea ochilor săi totul era învăluit încă în ceață, dar întorcîndu-şi capul văzu monstrul alunecînd încet în mare.

– George, George, eu am presimțit asta ! murmură Sanja.

Fata urcase sprintenă scărița turnului şi cuprinsese cu brațele-i fragede mijlocul tînărului.

– O, Dumnezeule atotputernic, îți mulțumesc din suflet că l-ai ocrotit !

– Sanja – murmură George, abia auzit – fetița mea dragă, dacă monstrul acela m-ar fi tîrît în mormîntul umed, singurul regret ce l-aș fi avut ar fi fost acela că trebuie să plec de lîngă tine.

– Hei !... Ce se-ntîmplă acolo ?... George, ce s-a întîmplat ?...

Strigătele veneau din interiorul vasului.

Sanja îşi desprinse repede brațele din jurul tînărului, minunații ei ochi se ațintiră cu dragoste asupra lui George şi buzele ei murmurară :

– Iubitul meu !

Apoi cobori scărița de fier.

– George a fost atacat de un polip uriaș, îi spuse ea căpitanului. Oh ! a fost groaznic.

Farrow se repezi pe scară în sus şi-l găsi pe fiul său frecîndu-şi gîtul cu mîna stîngă, iar cu dreapta făcînd semne lui Jan Brike.

Bătrînul tunar dădu din cap, îşi încărcă din nou tunul şi mormăi :

– Ehei ! bănuiam eu că Seels ăla dă tîrcoale pe aici. Să fie sănătos ! Dar orice jivine o mai trimite, să fie el sigur că Jan Brike le vine de hac !

4. Insula cu stafii

Mare veselie domni pe submarin cînd echipajul află din ce primejdie grozavă scăpase iubitul lor George. Bătrînul Brike deveni şi mai respectat şi era neîndoielnic că de acum încolo mulţi marinari vor începe să creadă în superstiţiile sale.

Nu era oare un adevărat semn ceresc că fără nici un motiv întemeiat îşi încărcase tunul, ba chiar îşi îndreptase şi ţeava în direcţia turnului? Numai cîteva clipe de şovăială şi polipul l-ar fi smuls pe George din turn, dîndu-l pradă unei morţi înfiorătoare. Era o adevărată minune că scăpase.

Sanja se făcuse nevăzută. Acum cînd George era salvat, ea se liniştise şi furişîndu-se în cabină, se întinse în hamac, visînd la iubitul ei.

Cînd bătrînul tunar veni jos, căpitanul îi strînse mîna cu căldură şi-l bătu pe umăr :

– Îţi mulţumesc, Jan ! zise el ; dar aceste cîteva cuvinte preţuiau pentru bătrînul Jan mai mult decît un întreg discurs.

Camarazii îi strînseră şi ei mîna, apoi Farrow îl trimise pe Plundow, timonierul, în turn.

Motoarele fură puse în mişcare şi submarinul se îndreptă cu toată viteza spre răsărit, în direcţia insulelor Loyalty.

– Tată, ţi-a dat ceva amănunte domnişoara Roule asupra ţintei noastre ? întrebă George.

– Da, băiete ; într-un medalion care trecuse nebăgat de seamă ţinea ascunsă o scrisoare a bunicului ei. Bătrînul îi scria fiului său – adică tatălui Jeanettei – să se adreseze unui birtaş cu numele de Lucien Petit. Acesta are un restaurant pe o mică insulă, Uvea, în Noua Caledonie, care poartă numele – la aminte, dragă George ! – „La Polip". Tocmai în clipa cînd citeam partea aceasta din scrisoare a explodat ghiuleaua lui Brike, care te-a salvat din îmbrăţişarea nu prea plăcută a polipului.

– Domnule căpitan, interveni Jeanette, mă tem că prin rugămintea mea v-am adus pe toţi în mare primejdie. Poate că mult căutata comoară nu merită sacrificiul unor oameni atît de viteji. Cred c-ar fi cu putinţă să-mi ating ţinta prin intervenţia guvernului francez, şi atunci aş intra în posesia moştenirii fără să vă expun pe dumneavoastră atîtor pericole.

– Nu, domnişoară, răspunse Farrow, rizînd, odată ce ne-am hotărît să te punem în stăpînirea comorii, trebuie să ducem întreprinderea la bun sfîrşit. Sîntem obişnuiţi cu primejdiile şi ele nu ne-ar putea abate din cale. Aşadar, cunoaştem acum şi ţinta : restaurantul „La Polip", din insula Uvea.

Tînăra fată mai făcu unele obiecţii, dar căpitanul le respinse pe toate, iar George zise glumind că era foarte curios să-l cunoască şi pe al doilea polip.

Farrow o trimise apoi pe fată la culcare, iar el dădu ordinele trebuincioase pentru noapte, împărţind santinelele la posturile lor. După aceea se duse în turn pentru a-l pune pe Plundow la curent cu itinerarul exact.

Îl găsi pe timonier discutînd de zor cu Jan Brike. Dar la intrarea sa, cei doi amuţiră.

Jan Brike şi Gerard Plundow erau cei mai superstiţioşi oameni din tot echipajul. Nu de puţine ori îi mustrase el, auzindu-i trăncănind tot felul de aiureli, care mai de care mai năstrunică...

Acum însă era limpede că vorbeau chiar despre monstrul acela groaznic, pe care-l doborîse Jan, trăgînd cu tunul în el. Îi era însă atît de recunoscător bătrînului tunar, încît de data asta renunţă să-l mai mustre. Le comunică doar pe scurt celor doi lupi de mare ţinta exactă a călătoriei, – dar cînd aminti că Lucien Petit avea un birt cu firma „La Polip", Jan Brike

scoase un uşor fluierat, iar Gerard Plundow un „Aha !" plin de semnificaţie. Căpitanul făcu haz şi zise :

— Ei, băieţi, dacă George ol meu a scăpat de primul polip, cred că nici al doilea nu-i va face vreun rău. Peste două ceasuri vin să te schimb, Plundow.

Coborî scara şi se îndreptă spre cabina lui, unde-l aşteptau cei doi ofiţeri. Farrow le spuse că va conduce el însuşi vasul timp de două ore, apoi va fi schimbat de Rindow, pe care-l va înlocui Brun.

George se culcase. Datorită primejdiei prin care trecuse, nervii lui erau foarte zdruncinaţi. Doctorul Bertram îi dădu un somnifer şi-l întinse aproape cu sila în hamac.

Cei doi ofiţeri plecară şi Farrow luă o carte din bibliotecă. Era prea înot ca să poată dormi.

După două ceasuri, cînd se duse să-l schimbe pe Plundow, îl găsi tot discutînd foarte aprins cu Jan Brike. Mustrîndu-i cu blîndeţe, îi trimise pe amîndoi la odihnă, apoi se aşeză la cîrmă şi rămase cu ochii aţintiţi în zare.

Era o noapte minunată. Luna făcea ca apa să scînteieze în mii de diamante, iar peştii jucăuşi săreau în aer pentru a înghiţi vreo pradă sau cădeau ei înşişi victimele altuia mai puternic.

Farrow respiră din adîncul plămînilor. Ce viaţă minunată duceau el şi oamenii săi ! Liberi şi neotîrnaţi, fără nici un stăpîn pe cap, — ce altceva putea fi mai frumos ?

Iar primejdiile care-l pîndeau la fiecare pas nu făceau decît să sporească farmecul acestei vieţi. Altfel, prea ar fi fost plictisitor.

In noaptea aceea frumoasă, gîndurile i se duceau înapoi... Cît de greu se hotărîse atunci, cu ani în urmă, să dispară cu submarinul ! Dar mustrările pe care şi le făcuse la început se şterseseră de mult. Salvase doar atîtea vieţi omeneşti, şi asta răscumpăra din plin totul.

Intrucît vremea era frumoasă, putea să dea drumul maşinilor cu toată viteza. Îşi făcuse socoteala că era cu putinţă să ajungă pe insulele Loyalty a doua zi la prînz. Dar pe Uvea nu trebuiau să se arate decît odată cu lăsarea nopţii, căci francezii de acolo l-ar fi luat la ochi submarinul.

Farrow se sperie cînd Rindow apăru deodată în turn. Atît de repede se scurseseră cele două ceasuri ? Şi el care visase în tot acest timp !

Calculă repede poziţia submarinului şi spre marea lui uimire constată că se aflau mult mai aproape de cît crezuse de insulele Loyalty.

Se simţi cam obosit şi se îndreptă spre cabina sa. Se întinse în hamac şi adormi imediat, dar tot felul de vise nu-l dădură pace. Îl vedea mereu pe George, încolţit de primejdii mari, — aşa că se simţi uşurat cînd se trezi.

Privi cadranul fosforescent al ceasului brăţară şi văzu că dormise numai patru ore. Acum Plundow trebuia să-l schimbe din nou pe secundul Brun.

Farrow simţea că nu mai putea rămîne în cabină. Se ridică repede şi ieşi pe culoar. Înaintea lui, două umbre se îndreptau spre turn : Plundow şi Jan Brike.

— Ei, Brike — îl strigă căpitanul — la somn nici nu te mai gîndeşti ? !

— Nu, domnule căpitan, mormăi bătrînul, încurcat. Voiam să mor cu Plundow în turn, am nevoie de aer curat. Nici eu nu ştiu ce-i cu mine. O fi de vină polipul ...

Diplomat cum era, nu preciză de care polip e vorba, dar Farrow bănui uşor că nu poate fi decît birtul francezului Petit, căci pe celălalt polip îl doborîse doar el cu tunul.

Căpitanul nu zise nimic. Chiar şi el visase ceva nu tocmai limpede, şi nu prea ţinea să insiste asupra superstiţiei bătrînului.

Cei trei bărbaţi urcară scărita de fier, iar cînd ajunseră sus, Brun îi comunică lui Farrow că totul era în ordine. Plundow luă din nou în primire cîrma şi secundul rămase şi el sus, căci prea era frumoasă noaptea aceea, ca să se închidă în submarin.

O tăcere deplină domnea în turn, fiecare gustînd din plin farmecul naturii. Deodată, Jan Brike scoase un uşor fluierat, arătă spre nord-est şi rosti cu glas sugrumat :

— Bănuiam eu că se va întîmpla ceva. Domnule căpitan, ne aflăm pe drumuri foarte primejdioase.

Farrow nu răspunse. Toţi priveau cu încordare înaintea lor. Departe, spre nord, se vedea o lumină ciudată. Nu putea veni de la vreun vapor, căci părea să plutească deasupra apei. Uneori se stingea, apoi iar apărea, luminoasă şi pîlpîietoare.

— Acolo trebuie să fie o insulă, zise Farrow. Ne vom apropia de ea, ca să ne lămurim.

— Domnule căpitan, nici să nu vă gîndiţi la asta, spuse tunarul, îngrijorat. Pe marea asta se petrec lucruri necurate. Întrebaţi-l pe Pater, căci şi el a fost pe aici înainte de război. Colo trebuie să fie nişte stînci netede şi foarte primejdioase. Şi mai ştiu că un bric francez a dispărut fără urmă, tot într-o noapte frumoasă ca asta. E pericol să ne împotmolim, dacă mergem într-acolo.

— Ah ! Acum ştiu ! exclamă Rindow, care stabilise poziţia vasului. Acolo se află stîncile Nereus, Jan are dreptate, e un ţărîm primejdios. Dracu' ştie ce-o fi însemnînd lumina aia !

— Da, da, dracu' ştie, zise Jan Brike, cu jumătate de gură.

— Firește, pentru Jan al nostru, nici nu se putea să fie altfel, spuse Farrow, rîzînd. Eu sînt aproape sigur că vreun biet pescar caută să ademe-

nească peştii, aprinzînd un foc pe ţărm. Dar lui Jan i s-a năzărit că e un drac. Dacă mergem încet, ajungem fără nici o primejdie la insulă sau la vasul pe care se află pescarul. Ţin mult să-l încredinţez pe Jan că e vorba de un om şi nu de un diavol, cum îşi închipuie el.

— Domnule căpitan, e ceva necurat la mijloc, zise Jan, pentru a doua oară. Renunţaţi la gîndul de a merge într-acolo.

Farrow comandase deja prin acustic ca maşinile să meargă cu viteza redusă. Iuţeala vasului se micşoră pe dată şi căpitanul, care luase cîrma în primire, porni spre lumina aceea ciudată. Toţi priveau cu încordare înaintea lor, nimeni nu rostea un cuvînt, numai Jan Brike mormăia ceva ca pentru sine.

Bătrînul tunar părea să fi avut dreptate. Farrow, care privea acum la suprafaţa apei din faţa submarinului, răsuci repede cîrma. După culoarea schimbată a mării, recunoscuse şirul de stînci, pe lîngă care vasul trecuse acum atît de aproape ,încît de pe parapet se putea atinge uşor stînca de coral colţuroasă, care era la cel mult o jumătate de metru sub apă.

Şi după ce mai înaintă cîţiva metri, Farrow se văzu silit să schimbe din nou direcţia submarinului, căci şi acolo se ivise un gherdap ascuns.

— Drace ! am scăpat ca prin urechile acului, zise Rindow încet. Nu e atît de uşor să treci pe aici. Atenţie !

Avertismentul era de prisos, căci Farrow văzuse şi el noua piedică : o stîncă uriaşă, care stătea de-a curmezişul în apă.

Fu nevoit să cîrmească vasul spre nord, merse vreo sută de metri în direcţia aceasta, apoi o altă stîncă îl sili să facă un unghi drept spre est.

Lumina cea misterioasă era acum la o depărtare de numai o jumătate de kilometru. După toate aparențele, era vorba de un foc de lemne și Farrow părea să fi avut dreptate cînd presupunea că vreun pescar încerca să momească peștii astfel.

Dar atît de departe de Noua Caledonie ? Asta este ciudat. Pînă la insulele Loyalty mai erau pe puțin trei sute de kilometri. Un pescar n-ar fi putut străbate o asemenea distanță cu o barcă. Și chiar dacă ar fi fost cu putință — presupunînd că ar fi avut vreme bună —, peștele pescuit l s-ar fi stricat pe drum.

Cine știe ce taină se ascundea aici !

Farrow încetini și mai mult viteza motoarelor, căci nu voia să atragă prea devreme atenția misteriosului pescar, care își făcea de lucru pe stînca aceea singuratică.

Căci stîncile păreau a-și fi găsit aici un teren prielnic, asemenea ciupercilor din pădure. Aproape în fiecare minut, căpitanul trebuia să cîrmească și era o adevărată minune că vasul nu venea în atingere cu vîrfurile ascuțite, care parcă stăteau la pîndă sub oglinda apei.

Rindow și Brun priveau prin ocheanele de noapte la focul acela ciudat. Acum se făcuse din nou beznă ; și o exclamație de mirare le scăpă amîndurora în același timp.

— Căpitane, zise apoi primul ofițer, omul de colo nu e un băștinaș, ci un individ de statură uriașă, un adevărat calos. Și nici nu pescuiește, cum presupuneai dumneata, ci se uită la un obiect pe care-l ține deasupra focului. Ah ! dar uite că ne-a zărit... A făcut o mișcare iute cu mîna și focul s-a stins ca prin farmec.

— Am impresia că vasul s-a împiedicat de ceva moale, zise Farrow, cu glas serios. Poate că e o funie întinsă sub apă și în legătură cu barca lui. Atingerea frînghiei ar putea fi un semn pentru omul acela ciudat. Altfel nu poate fi.

Farrow trebui să stopeze brusc, căci la o mică depărtare de vas văzuse acum un adevărat labirint de stînci, printre care masivul submarin nu s-ar fi putut strecura cu nici un chip.

— Ce-ar fi să ne îmbarcăm pe barca de aluminiu ? propuse Rindow.

— Domnule căpitan, să nu mergi acolo ! interveni pentru a treia oară Jan Brike. N-am pierdut nimic pe aici, așa că nici nu avem ce căuta. Ați văzut cum s-a stins focul, numai cît a făcut o mișcare cu mîna ?

— Ia mai tacă-ți gura, Jan ! strigă Farrow, cu asprime. Își ieșe omul din sărite cînd te tot aude îndrugînd la prostii ! Omul o fi aruncat un pumn de nisip peste foc, și tu faci din asta o întreagă comedie. Că nu se îndeletnicește cu lucruri curate aici, e limpede, căci altminteri nu și-ar fi instalat sistemul acesta de pază. Dar, într-o privință, tot are dreptate Jan : nu avem ce căuta acolo, așa că o să ne vedem de drum ! Totuși, îmi voi însemna locul acesta, și poate că la lumina zilei ne vom abate cîndva și pe aici. — Aha ! uite că iar dă semne de viață !

Dinspre tufiș se auzi un sunet ciudat, ba chiar fioros. Jan Brike începu să mormăie, căci sunetul acesta neașteptat dădea apă la moară superstițiilor sale.

— Hm ! niște oameni slabi de înger, care ar nimeri întîmplător pe aici, ar lua-o desigur la fugă, zise Farrow, rizînd. Ei, hai să-l facem totuși pe plac lui Jan. Dar cum isprăvesc cu afacerea cealaltă, tot mă întorc eu și aici.

Printr-un viraj dibaci, submarinul se strecură printre stînci ; în urma lui se auzi un hohot de rîs, care părea cu adevărat venit din iad.

Și rîsul acela sinistru se mai auzi încă de două ori, pînă cînd Farrow ieși în sfîrșit din labirintul de stînci și îndreptă vasul din nou spre răsărit, în direcția insulelor Loyalty.

Cînd se aflară cam la vreo cinci sute de metri de locul cu pricina, tunarul izbucni înspăimîntat :

– Ia te uită, diavolul a aprins iar focul ! Domnule căpitan, am făcut bine c-am luat-o la sănătoasa. Ascultaţi-mă pe mine, e mult mai bine să nu ne mai întoarcem niciodată pe aici !

– Adevărat, focul arde la fel de viu ca mai înainte, spuse Farrow. Ciudat, foarte ciudat. Nu se poate, trebuie să-l văd odată mai de aproape pe uriaşul ăla. O să vină ea şi vremea asta.

5. Restaurantul „La Polip"

Făcînd un viraj spre nord, printre așa-zisele „recifuri franțuzești", submarinul ocoli insula Noua Caledonie.

Ajunsese încă de la amiază pe teritoriul acesta francez, și acum plutea foarte încet, pentru a ajunge de-abia pe întuneric pe insulița Uvea.

Datorită lui Jan Brike și Plundow, întîmplarea cu „stafia" de pe stîncile Nereus se răspîndi ca fulgerul în rîndurile echipajului. Marinarii își vorbeau în șoaptă, făcînd fel de fel de presupuneri. Doctorul Bertram, care aflase și el, îl rugă pe căpitan să-i descrie exact ce se întîmplase.

Farrow era mînios. Îi spuse pe scurt că bănuia existența unui individ pe insulă, care urmărea probabil vreun scop necurat. Și pentru a-i înspăimînta pe eventualii vizitatori, scotea sunetele acelea ciudate, iar la oameni ca Brike și Plundow, scamatoriile acestea se prindeau.

Cei doi marinari, auzind vorbele căpitanului, se îndepărtară tăcuți, dar după felul în care dădeau din cap, se vedea bine că era greu să-i scoți dintr-ale lor.

Cu puțin înainte de a se înnopta, se servi cina, căci în timpul nopții fiecare trebuia să fie la postul lui. Farrow hotărîse ca o barcă de aluminiu să pornească spre insulă ; în afară de el, aveau să se îmbarce în ea doctorul Bertram, George, Rindow și Peter. Submarinul avea să rămînă în apropiere de port, pentru a le veni în ajutor, în caz de nevoie.

Începu să se întunece. Vasul se afla cam la o sută de metri de insula împădurită. Cu ajutorul ochenelor de noapte, Farrow și ofițerii săi cercetară pădurea cea deasă, care se întindea pînă aproape de mal.

Vreme de un ceas merseră de-a lungul insulei și deodată se iviră niște lumini. Acolo trebuia să fie portul unde se afla restaurantul „La Polip".

Submarinul se apropie și mai mult de țărm și cei de pe bord puteau vedea lămurit că se aflau într-adevăr în fața locului căutat.

Se părea că pe insulă se petrecea de zor, căci răzbătea de acolo un vuiet de glasuri, întrerupt de risete și chiote. Jan Brike făcu o mutră cum numai el știa să facă și mormăi iar ceva nedeslușit.

Natura părea să vină și ea în ajutorul îndrăzneților marinari, căci domnea un întuneric să-l tai cu cuțitul.

Două bărci de aluminiu, gata montate, se aflau pe punte. Una trebuia să servească de rezervă, deoarece se putea întîmpla ca mica trupă să piardă barca, prin cine știe ce imprejurare.

Prima barcă fu lansată la apă, iar cei cinci oameni luară loc în ea, și Peter începu să vîslească spre țărm. După cîteva minute se aflau la chei.

Stătură la pîndă un timp, dar gălăgia venea de departe. Farrow se cățără atunci pe digul de piatră și după cîteva clipe strigă în jos :

— Veniți, nu se vede nimeni !

Peter propti repede barca, apoi se alăturî celorlalți. Căsuțele de lemn erau destul de departe una de alta. Dintr-una răzbătea lumină, dar înăuntrul ei nu se vedea nici un semn de viață. În schimb, dintr-o casă mare se auzea o larmă grozavă. Acolo trebuia să fie restaurantul căutat.

— Păcat, zise Farrow, am venit probabil prea devreme ! Am impresia că e vreo sărbătoare pe aici. Mi-ar fi plăcut mult mai mult dacă l-am fi găsit singur pe francezul acela pripășit prin locurile astea, Lucien Petit.

— Eu zic că e posibil ca apariția noastră să fie tocmai acum mai puțin luată în seamă, își dădu cu părerea Rindow. La o serbare vin de obicei per-

soane străine. Doctore, dumneata trebuie să fii purtătorul nostru de cuvînt, căci vorbeşti bine franţuzeşte.

– Bine, vom vedea noi, spuse Farrow. S-o luăm înainte, băieţi, poate că avem noroc.

Tot vorbind, cei cinci oameni se apropiară de casa aceea luminată. Dăduseră într-adevăr peste localul căutat, căci pe o firmă mare de deasupra uşii principale era zugrăvit un polip uriaş, ţinînd un vapor între tentaculele sale.

Zugravul respectiv şi-a fi închipuit poate că născocise vreo fantezie, dar George zîmbi în sinea lui cînd văzu imaginea aceasta, căci el se încredinţase nu de mult că un polip e în stare şi de aşa ceva.

Intrînd pe uşă îi izbi un miros greu de tutun. Cînd cei cinci marinari îşi croiră drum printre mese, apropiindu-se de tejghea, gălăgia se potoli ca prin farmec.

Doctorul strigă un „bună seara" prietenos, dar numai cîteva glasuri îl răspunseră. Clienţii nu se mai gîndeau să reînceapă discuţia şi se uitau bănuitori la străinii care apăruseră atît de neaşteptat în mijlocul lor.

Îndărătul tejghelei larg stătea un individ înalt, dar atît de slab, încît te speriai văzîndu-l. Capul lui aducea cu al unui vultur.

– Ce doresc domnii ? întrebă el politicos, dar bănuitor.

Farrow comandă pentru toţi rachiu şi-l invită şi pe circiumar să bea cu ei. Apoi întrebă într-o doară :

– Probabil că e vreo sărbătoare pe la dumneavoastră ? Am auzit veselie şi nu ne-a răbdat inima să trecem fără să intrăm.

– Da, da, e o mică sărbătoare, şi rise de parcă ar fi nechezat un cal. Azi se împlineşte anul de cînd „Grosul" a făcut un pic de loc pe aici, în felul lui. Hihi ! de aia benchetuim şi noi...

– Aşa, atunci, hai noroc, domnule birtaş, şi să dea Domnul să te bucuri încă multă vreme de sănătate şi voie bună, zise Farrow.

Ciocniră cu toţii. Clienţii păreau să se fi liniştit puţin, căci reîncepură să discute.

Farrow mai ceru un rînd şi nu-l uită nici pe birtaş. Ca marinar, trebuia să te pricepi la băuturi, iar în cazul de faţă era cu atît mai multă nevoie să bea, cu cît trebuia să cîştige încrederea patronului. Dar ce mutră va face Lucien Petit cînd îl vor întreba aşa, deodată, de comoara bătrînului Roule ?

Doctorul ciuli urechile. La o masă din apropiere, un bătrîn se răsti la tovarăşii săi :

– Ei aş, n-are decît să se bucure şi Gaston, dar eu, unul, vă spun că n-are dreptate. De bietul Petit cel tînăr îmi pare rău, şi-a pierdut moştenirea părintească, fără să ştie măcar cum. Dar Pierre Neveux ăla a avut un motiv cu totul deosebit cînd s-a legat cu Lucien Petit. Bietul Petit era ca şi pierdut atunci, căci nici un om nu se poate apăra de blestematul ăla de uriaş.

– Nouă puţin ne pasă, zise altul, de la aceeaşi masă. Acum cel puţin putem benchetui cu Gaston, şi asta nu ne costă nimic. Dar, ai dreptate, nu te poţi pune cu Neveux. Parcă văd şi acum cînd a pus Petit mîna pe armă şi cum uriaşul şi-a repezit pumnul asupra lui. Şi l-a dat gata cît ai zice „cîr".

– Ai auzit, căpitane ? întrebă doctorul în şoaptă.

– Da, asta ne răstoarnă toate socotelile, zise Farrow. Trebuie să-l iscodim pe patron.

Se întoarse spre acesta şi-l întrebă :

– Unde-i Lucien Petit ? Îi aducem salutări de la cineva.

Lunganul tresări, apoi zise cu glas răguşit :

– Lucien Petit ? La cimitir, unde să fie ? S-a înhăitat cu Pierre Neveux şi asta nu i-a priit.

– Păcat ! Dar rude nu are ?

Individul făcu ochii mici, apoi răspunse scurt :

– Ba are, un fiu, în vîrstă de douăzeci de ani. Locuieşte în apropiere de port. Voia să ia afacerea asta în seamă lui, dar eu aveam o chitanţă veche de la Petit, pentru nişte bani pe care mi-i datora, aşa că am luat-o eu. Băiatul susţine că tată-său şi-ar fi achitat datoria, dar nu are nici o dovadă la mînă. Mai zice că i s-au furat nişte hîrtii importante. Aşa că vedeţi să nu vă-ncinte cu vorbe, domnilor !

– Puţin îmi pasă mie de treaba asta, spuse Farrow rizînd. Ce aveţi voi între voi, vă priveşte. Dumneata trebuie să ştii dacă ţi-a plătit sau nu datoria Dacă nu ştii dumneata, atunci ştie desigur soarta, care nu îngăduie să glumeşti cu ea. – Ce am de plată ?

Birtaşul păli. Cu glas tremurător, spuse suma neînsemnată cît făcea consumaţia, dar cînd Farrow şi tovarăşii săi se ridicară, el făcu semn către doi vlăjgani, care se apropiară, şi cărora le şopti ceva în grabă. Îşi frecă mîinile cînd îi văzu pe cei doi părăsind localul în urma străinilor.

– Aşadar, în ultima colibă de pe ţărm, zise Farrow. Trebuie să vorbim cu tînărul Petit, căci e sigur că i-au fost furate hîrtiile privitoare la comoară. Uite că ne apropiem.

O colibă joasă, ca vai de ea, stătea izolată pe ţărm. Prin uşa deschisă se strecura o lumină slabă. Farrow bătu, apoi intră.

Un bărbat tînăr le ieşi înainte şi ochii lui negri se aţintiră asupra musafirului cu un fel de îndîrjire şi furie :

– Ce doreşti, domnule ?

– Îl căutam pe Lucien Petit, răspunse Farrow, dar am aflat între timp că a fost ucis şi că au dispărut nişte hîrtii importante. Ai auzit cîndva de la tatăl dumitale numele de Roule ?

– Ah, pentru asta ai venit ! zise tînărul cu tristeţe. N-ai noroc ! Ala care a furat hîrtiile trebuie să fie Pierre, ucigaşul tatălui meu. Pierre Neveux, monstrul cu chip de om ! Cu un singur pumn l-a omorît pe bietul tata, apoi ne-a furat barca cu motor şi dus a fost !

– Un monstru ? Era Neveux atît de înalt şi gros ? întrebă Farrow, cu interes.

– Era un elefant, nu un om. Se purta prietenește cu tata, care avea încredere în el, deşi eu îi spuneam mereu să se ferească de el. Comoara a dispărut, şi odată cu ea şi chitanţa prin care se dovedea că Gaston şi-a primit banii.

– Domnule Petit, zise Farrow, s-ar putea ca eu să ştiu unde se află acest Neveux. Vrei să mă însoţeşti, ca să-l silim să vorbească ?

– Dar unde poate fi ? întrebă tînărul.

– L-am văzut noaptea trecută, departe de aici, pe o stîncă singuratică.

– Ah ! O fi pe insula cu stafii ! făcu Petit, speriat. Şi ei să fie cei care caută acolo comoara ? Bătrînul Roule a ascuns-o bine, după cum spunea chiar el. Domnule, merg cu dumneata, căci trebuie să-l răzbun pe bietul meu tată.

Peter, care stătuse lipit de uşă, se întoarse iute, se repezi afară din colibă, apoi se auzi un ţipăt de groază.

Cînd Farrow şi ceilalţi se năpustiră şi ei afară, văzură un individ tînăr pe care urlaşul lor pusese mîna.

– Stătea la pîndă, îi lămuri Peter pe căpitan, şi el şi cei care aleargă acum spre circiumă.

– Atunci trebuie să o întindem de aci, hotărî Farrow. Repede, lasă-l în piaţa Domnului, Peter ! Hai, domnule Petit, poţi avea toată încrederea în noi, căci venim cu gînduri bune !

– Asta o simt şi eu, domnule, răspunse tînărul. Merg cu dumneavoastră. Oh ! dacă mai dau o dată ochii cu Neveux ăla, îi sar de gît, chiar de-ar fi de două ori mai puternic decît este. Vreau să-l răzbun pe tata.

– Asta vom vedea în curînd, zise Farrow. Lată totul baltă şi să plecăm. Oamenii de pe aici nu trebuie să vadă pe ce cale am venit.

O luară la fugă spre chei. Cînd Farrow coborî în barcă, auzi voci furioase, care se apropiau. Se vede că birtaşul îi convinsese pe oaspeţii săi să pornească în grabă în urmărirea străinilor.

Dar Peter apucase să îndepărteze barca de ţărm şi vîsleau cu putere. Cînd se zări turnul submarinului, tînărul Petit exclamă surprins :

– Ah ! acum ştiu, dumneavoastră sînteţi vestitul căpitan Farrow. O, cu atît mai bucuros merg cu dumneavoastră, căci ştiu bine că bietul meu tată va fi răzbunat !

De pe ţărm se auzeau încă glasurile ameninţătoare ale urmăritorilor. Submarinul aluneca însă pe valuri, îndreptîndu-se spre nord, cu toată viteza.

În româneşte de LIA HARŞU

(Va urma)

În episodul următor:

EPAVA MISTERIOASĂ

Serial senzațional 19. a

Pentru prima oară în românește
seria completă

EPAVA MISTERIOASĂ (I)

1. O expediție plină de primejdii

Numărul celor de pe submarin crescuse cu încă unul : Julien Petit, fiul omului căruia bunicul Jeanettei Roule îi încredințase taina comorii sale.

După cum ne aducem aminte, Farrow dăduse de el pe insula Uvea, dar în noaptea aceea nu putuse sta de vorbă cu el, căci avea să se îngrijească mai întîi de submarin, care trebuia scos din domeniul insulelor Loyalty, deoarece era posibil ca Gaston să fi dat de știre autorităților.

Ocolind insula Noua Caledonie, vasul luă direcția spre apus; unde se aflau stîncile Nereus. Mergeau încet, căci căpitanul voia să cerceteze la lumina zilei locul acela misterios, în care zărise o apariție fantomatică în cursul nopții trecute.

Cînd se iviră zorile se aflau la vreo douăzeci de kilometri de stîncile Nereus. Plundow luă în primire cîrma, iar Farrow se duse să țină un mic sfat de război în cabina sa.

Jeanette Roule fu chemată și ea, căci tînărul Petit îl cunoscuse pe bunicul ei. De-abia acum văzu Farrow că băiatul lăsa o impresie cît se poate de bună, fiind înzestrat cu multă cultură, ceea ce era oarecum surprinzător la fiul unui simplu circiumar.

Cînd i-o prezentă pe Jeanette, căpitanul observă cu mulțumire că cei doi tineri se priviră lung o clipă, apoi se arătară stingheriți...

În afară de căpitan, în cabină se aflau cei doi ofițeri, doctorul Bertram, prințul Ghasna cu Sanja, George și cei doi francezi. Farrow îi ceru lui Julien Petit să povestească în ce fel s-au petrecut evenimentele, iar acesta începu :

– Aseară v-am istorisit pe scurt, domnule căpitan, că tatăl meu fusese tras pe sfoară de Gaston, proprietarul restaurantului „La Polip". Sărmanul meu părinte avea plantații mari pe insulă și restaurantul îl luase de la un bun prieten care plecase în patrie. Avea însă de gînd să-l predea, căci afacerea nu era de el.

Din cauza secetei care fusese într-un an, se văzuse nevoit să împrumute niște bani de la Gaston, care era pe atunci, așa cum se zice, „în bani", întrucît pusese mîna pe o moștenire. Suma împrumutată i-a restituit-o după un timp.

Pierre Neveux era prieten cu tata. Atunci cînd bătrînul Roule îi încredințase părintelui meu taina comorii sale, uriașul trebuie să fi auzit și el ceva despre treaba asta. Într-o bună zi îi căută pricină tatei, și tot certîndu-se, îl ucise cu o lovitură de pumn.

În aceeași noapte a avut loc și o spargere în casa noastră și a fost furată o casetă în care se aflau toate hîrtiile importante, printre care și chitanța lui Gaston, prin care se dovedea că a primit înapoi suma împrumutată. La început, Gaston a susținut că pierduse polița tatei, dar acum avea s-o scoată la iveală, și cum eu nu aveam chitanța, avea să intre în stăpînirea restaurantului. Ba avea să mai scoată la licitație și plantațiile noastre și să le cumpere pe un preț de nimic.

Iar Pierre Neveux dispăruse. În caseta furată se afla și un desen pe care era însemnat, în scriere secretă, locul unde se păstra comoara. Asta e tot ce pot să vă spun.

– Parcă ziceai ieri că toate aceste evenimente s-au petrecut în cursul anului trecut, zise Farrow. Cînd s-a răspîndit ştirea despre „Insula cu stafii" ?

– Acum vreo şase luni. Nişte pescari care se rătăciseră pe acolo, şi care veniseră apoi pe insulă, au adus vestea. Dar nimeni nu avea poftă să facă cercetări la faţa locului.

– Acolo trebuie să fie comoara, îşi dădu cu părerea Farrow. Făptura aceea uriaşă, pe care am zărit-o în cursul nopţii, nu poate fi decît Pierre Neveux, care caută acum să descifreze taina hărţii. Ei, dar lasă că i-o luăm noi îndărăt. Dacă n-o fi distrus celelalte hîrtii din cufăr, îţi vei recăpăta bunurile, domnule Petit.

– Întotdeauna am crezut în izbînda dreptăţii, răspunse tînărul. Domnule căpitan, vă voi fi recunoscător toată viaţa pentru sprijinul pe care mi-l acordaţi.

– N-ai de ce să-mi mulţumeşti, se împotrivi Farrow. Noi trebuie să-ţi mulţumim dumitale că ne-ai înlesnit să dăm de urma lui Neveux şi prin el de comoară.

– Da, domnule Petit, interveni şi Jeanette, domnul căpitan are dreptate. Dumneata ne-ai pus pe urma cea bună. Dar, domnule Farrow, vrei într-adevăr să cercetezi insula ? Nu e prea primejdioasă întreprinderea aceasta ? Acel Neveux trebuie să fie teribil de puternic, dacă e în stare să doboare un om cu o singură lovitură de pumn.

– Neveux aduce mai curînd cu o gorilă uriaşă decît a om, zise Julien Petit. N-o să uit niciodată scena aceea îngrozitoare cînd l-a omorît pe bietul tata. Am vrut să mă năpustesc asupra lui, dar nişte prieteni m-au împiedicat. Dar dacă l-oi mai vedea o dată, trebuie să mă răzbun, chiar dacă ar fi să mor.

Chipul tînărului francez căpătă o expresie de hotărîre sălbatică.

– O, nici nu-ţi închipui cît de bine te înţeleg ! zise Jeanette Roule. Şi eu aş face la fel, dacă aş fi bărbat. De cîte ori n-am vrut să înfig un cuţit în inima bătrînului Bati, care mi-a ucis părinţii ! Dar ce puteam să fac eu, o biată fată ! Te-aş ruga, totuşi, domnule Petit, să nu te expui cu prea multă uşurinţă unei primejdii. Neveux îşi va lua el şi pedeapsa, căci există o dreptate dumnezeiască. Dar dacă ai porni împotriva lui fără să fii bine pregătit, ar însemna pur şi simplu să te sinucizi. Făgăduieşte-mi, te rog, că vei fi cu băgare de seamă !

Căpitanul Farrow zîmbi din nou, văzînd îngrijorarea tinerei fete pentru compatriotul ei.

– Ei, da, voi fi cu băgare de seamă, zise tînărul francez, şoviăind. Dar de pedeapsă tot nu scapă !

– Şi autorităţile n-au intervenit deloc ? întrebă Farrow.

– Neveux a dispărut imediat după crimă. A luat şi corabia cu motor a tatălui meu.

– Putea s-o conducă singur ? întrebă Farrow.

– Nu, avea nevoie de cel puţin doi oameni, în afară de cîrmaci. A mai luat cu el doi băştinaşi, pe care îi instruise dinainte : Poli şi Boiteux. Aceştia se pricepeau să mînuiască motorul.

– Atunci cred că mai sînt şi acum cu el, zise Farrow. După nume, e de presupus că acest Boiteux * şchiopătează. Aşa e ?

– Întocmai, domnule căpitan. Cu ani în urmă, piciorul stîng i-a fost prins sub un copac, în cădere, şi de atunci a rămas cu beteşugul ăsta. Amîndoi băştinaşii erau cunoscuţi ca oameni primejdioşi pe insulă. Au fost condamnaţi în cîteva rînduri, pentru crime, tîlhării şi multe altele.

– Cine se aseamănă se adună, spuse Farrow. Ştia el Neveux cu cine se întovărăşeşte ! Dar e bine că ştim că avem de-a face cu trei răufăcători.

Soneria telefonului de pe birou puse capăt discuţiei. Farrow luă repede receptorul, şi după ce ascultă comunicarea lui Plundow, tresări.

Ieşiră în grabă din cabină şi se duseră pe punte, unde se împrăştiară de-a lungul parapetului. Stîncile Nereus erau la o depărtare de cel mult două sute de metri.

Toţi priveau cu încordare într-acolo. Farrow şi cei doi ofiţeri se uitau cu ocheanele. Ţărmul pe lîngă care trecuseră în noaptea dinainte era acum pustiu.

Căpitanul se aşeză la cîrmă. La lumina zilei, pentru el era o nimica toată să străbată primejdioasa trecătoare !

Cu viteză redusă, trecu prin canalul cel îngust, privind cu încordare apa din faţa submarinului. Şi deodată, comandă :

– „Stopaţi ! Îndărăt, cu viteza la jumătate !"

Elicea începu să se învîrtească în sens invers şi vasul stopă.

– În faţa noastră, sub apă, se află o funie groasă, zise el apoi. Probabil că e legată de vreun clopot de pe insulă, care are menirea să anunţe apropierea unor vizitatori nedoriţi. Ne-am izbit şi noaptea trecută de ea, şi urmarea a fost că uriaşul a stins lumina.

– Aşa e, zise Rindow. Acum o văd şi eu. E foarte dibaci aşezată, în spirală, ca să nu poată fi mutată nici de vase cu adîncime mare. Ce facem, căpitane ?

– Trebuie să mergem spre uscat cu o barcă de aluminiu, răspunse Farrow. La început mă gîndeam pur şi simplu să tai funia, dar trebuie să fim cu băgare de seamă, ca să nu-l punem

* În franceză „Boiteux" înseamnă „şchiop".

la bănuială pe Neveux. Dacă, de pildă, nu găsim nimic acum, şi pornim înapoi, el va vedea imediat, după funia tăiată, că au fost străini pe aici. Se poate întîmpla ca peste zi să stea ascuns şi numai noaptea să-şi facă mendrele pe aici. Şi acum, să nu mai pierdem vremea, băieţi. Montaţi repede două bărci !

– Cum, plecăm iar în două echipaje ? întrebă Rindow. Crezi cumva că insula aceasta e populată de băştinaşi ?

– Asta n-aş putea să spun. Dar prevederea e mama înţelepciunii. Pînă acum avem a ne teme propriu-zis de trei oameni, din cîte am aflat.

– Aşa şi e, domnule căpitan, interveni Julien Petit. Pentru a putea fi atacat, e nevoie de cel puţin trei oameni puternici. Eu aş recomanda folosirea armelor de foc, dacă va fi să ne luăm la luptă cu el.

– Firește, nu ne vom expune inutil primejdiei, spuse Farrow. Aşa, iar acum să formăm echipele ! Rindow, dumneata conduci barca a doua, dar ţine-te pe lîngă ţărm cu ea. La patru

oameni înarmați cu carabine. Peter, tu ne vei conduce pe noi. Doctore, vii și dumneata, căci vei avea misiunea să cercetezi locul unde se aprindea și se stingea focul acela misterios. Trebuie să aibă el vreo instalație specială care produce acest fenomen, cu ajutorul căruia vrea să-i înfricoșeze pe cei slabi de înger. Iar dumneavoastră, duduilor, rămîneți mai bine pe submarin, adăugă el, rîzînd, atunci cînd Jeanette și Sanja se pregăteau să coboare și ele în bărci. „Spectacolul" acesta nu e pentru niște fete tinere, ca dumneavoastră.

Cu greu izbuti să le convingă să rămînă pe vas. Se rezemară însă de parapet și se uitară îngrijorate după cele două bărci care se îndepărtau.

Cutezătorii bărbați țineau revolverele în mînă, gata să se folosească de ele la prima nevoie. Barca în care se aflau căpitanul Farrow și tovarășii săi atinse țărmul. Cealaltă barcă, în care erau Rindow și cei patru marinari, rămase la o distanță de cîțiva metri. Oamenii își țineau carabinele pregătite și observau cu atenție marginea desișului.

Farrow le atrăsese atenția lui George și tînărului Petit să nu se aventureze singuri în desiș, care se afla cam la vreo cincisprezece metri de apă. Le vorbise chiar cu severitate, și tinerii făgăduiră să-i asculte sfatul.

Țărmul fu cercetat cu de-amănuntul. George descoperi un loc care i se păru suspect : nisipul fusese presărat de curînd, sub forma unui pătrat destul de bine trasat. Începu să scormonească imediat și, după cîteva clipe, scoase o exclamație de surpriză.

Sub stratul de nisip se afla lemn. Peter dădu la o parte tot nisipul, pînă cînd ieși la iveală o tăblie pătrată de scînduri. O verigă de metal permitea ridicarea capacului. Fără multă greutate, uriașul îl ridică, și atunci li se arătă o groapă cu pereții înnegriți de fum. Pe fundul gropii se vedea un praf de culoare gălbuie.

Doctorul Bertram se apropie și luă pe deget cîteva firișoare din acel praf. După ce-l examină, își dădu cu părerea :

– După cum se prezintă, pare să fie un praf sulfuros, asemănător pulberii bengalice, din care se fac artificiile. Acum pricep în ce mod aprindea și stingea acel foc misterios uriașul-fantomă : ridica și cobora capacul de lemn, și treaba era făcută. Praful arde înfundat, cînd i se taie aerul, dar de îndată ce capacul e deschis, flacăra țîșnește cu putere. Simplu ca bună ziua !

– Asta trebuie să i-o spunem și lui Jan Brike, făcu Farrow rîzînd. Poate că se va mai vindeca un pic de superstițiile

sale. Dar, spune-mi, te rog, doctore, ce scop urmăreşte individul cu focul ăsta ciudat ?

– Mă întrebi prea mult, căpitane, răspunse Bertram. Scopul n-o fi el numai să-i sperie pe marinarii sau băştinaşii care ar trece întîmplător pe aici. Nici n-ar avea nevoie de asta, căci nimeni nu ştie de existenţa lui pe insulă. Trebuie să existe un motiv cu totul special, care-l sileşte să întreţină focul acesta. Domnule Petit, nu-ţi aminteşti cumva dacă bătrînul Roule l-a povestit ceva cu privire la asta tatălui dumitale ?

Tînărul francez dădu din cap, apoi zise :

– Tocmai mi-am amintit a fi auzit o dată o convorbire între Roule şi tata, şi-n care bătrînul spunea că atrage încoace pe cineva. Dar n-am priceput mare lucru.

– Tată, interveni George, dar parcă s-a furat şi o hartă cu o inscripţie cifrată ? Poate că scrierea secretă e astfel întocmită încît e posibil să fie interpretată şi greşit. Atunci s-ar lămuri şi faptul că uriaşul acesta ciudat aprinde zadarnic focul în fiecare noapte.

– Bravo, George ! exclamă doctorul, firește că aşa trebuie să fie. George, ne-ai mai înfundat o dată, cînd cu scrierea secretă de pe harta cea veche. Da, căpitane, trebuie să punem mîna pe harta furată ! Desigur că Neveux ăla se ţine prin desişul insulei : dacă dăm de el, o să avem şi harta.

– Foarte adevărat, aprobă căpitanul. Dar se pune întrebarea : cum să începem cu cercetările ? Dacă Neveux locuieşte într-adevăr pe aici, e foarte primejdios pentru noi să pătrundem în tufiş fără să ne luăm măsuri de precauţie. Părerea mea este ca mai întîi să ocolim toată insula cu barca, fiindcă Neveux trebuie să fi ascuns el pe undeva corabia cu care a venit aici. E foarte important dacă reuşim s-o găsim.

– Firește, răspunse doctorul. La asta nu mă gîndisem. Poate că Neveux locuieşte chiar pe corabie, unde se simte mai în siguranţă şi mai comod decît în desiş. Păcat că nu putem face înconjurul insulei în submarin !

– Ba putem foarte bine ! răspunse căpitanul. Nici nu mă gîndesc să fac lucrul ăsta altfel decît cu submarinul. Putem rămîne destul de departe de insulă, pentru a nu fi nevoiţi să facem cunoştinţă cu stîncile. Cu ocheanele, vom examina marginea insulei, şi nu se poate să nu dăm peste ascunzătoarea corăbiei.

– Minunat ! strigă doctorul. În felul ăsta, primejdiile sînt aproape excluse. Dar... Hm ! să mi se fi părut sau chiar am zărit ceva mişcînd acolo în tufiş ? ! Aş putea spune chiar că am văzut o pereche de ochi sclipind printre ramuri ! Să mă fi înşelat ?

2. Ascunzătoarea

Înapoi în barcă, repede! comandă căpitanul.

Ordinul fu executat în grabă, căci în aer plutea ceva misterios. Doctorul nu se putea să se fi înşelat, deoarece era întotdeauna foarte prudent cînd afirma ceva. O pereche de ochi, iscodind din tufiş, însemna o mare primejdie.

Era posibil ca pe insula aceea să locuiască vreun trib numeros. Un atac neaşteptat ar fi fost un dezastru pentru îndrăzneţii noştri marinari.

– Acum n-au decît să pofteaască! zise doctorul, după ce barca se îndepărtase de ţărm. Să sperăm că n-au arme moderne, altfel ne-ar putea lesne ciurui.

– Dacă e într-adevăr un trib întreg pe insulă, nu prea cred să aibă arme de foc, răspunse Farrow, căci ne-ar fi atacat pînă acum. Iar dacă sînt numai Neveux şi cei doi oameni ai săi, ei nu vor cuteza să deschidă focul asupra noastră, cu cele trei arme pe care le-ar avea. Ne-ar putea nimeri, desigur, pe trei dintre noi, dar s-ar putea aştepta apoi la o salvă care nu prea le-ar conveni. Înapoi, Rindow! îi strigă el primului ofiţer, aflat în cealaltă barcă.

Farrow rostise înadins cu glas tare cuvintele acestea, pentru ca presupusa iscoadă să audă. Cînd ajunseră pe submarin le comunică tuturor planul pe care-l concepuse.

Submarinul fu împins înapoi, pînă cînd ajunse într-un golf mai larg unde putea să cîrmească, apoi porni cu viteză redusă în jurul insulei principale.

Plundow luase cîrma. Căpitanul, ofiţerii, George şi doctorul stăteau la bord. Cu ochenele lor puternice, ei examinau ţărmul. Totuşi, deşi nu-şi dezlipiră o clipă ochii de mal, nu descoperiră nimic, iar Farrow zise în cele din urmă :

– Misterioşii locuitori ai insulei nu vor putea alerga atît de repede prin tufiş, pentru a ne ţine necontenit sub observaţie. Sînt însă convins că vom da de ei, dacă vom găsi locul unde îşi ţin ascunsă corabia. Pînă acum, nu pare să existe pe insulă vreun golfuleţ care să servească acestui scop.

Farrow avea dreptate. Ţărmul larg înconjura insula păstrînd o formă regulată, fără nici o scobitură. Submarinul apucase spre nord, plutind lin pe valuri, cînd Farrow descoperi printre numeroasele stînci un canal destul de larg, care ducea spre apus.

– Lăsaţi maşinile mai încet! comandă căpitanul.

Ţărmul nordic al insulei era scobit, dar scobiturile nu erau destul de adînci pentru a oferi o ascunzătoare corăbiei fu-

rate de Neveux. Cu toate acestea, numai aici şi-ar fi putut ascunde uriaşul vasul.

Cele cinci ocheane se îndreptară spre ţărm şi deodată se ridicară în aer cinci braţe, iar Plundow strigă în acustic, fără să mai aştepte comanda căpitanului.

– Stopaţi imediat !

Apoi cîrmi vasul spre o scobitură a ţărmului. Desişul înainta aici pînă în mare, aşa că nu exista nici un petic de pămînt liber. De aceea, scobitura nu putea fi văzută decît dacă te aflai în imediata ei apropiere. Era destul de largă pentru a putea adăposti o corabie mică şi părea să înainteze cu vreo treizeci de metri în adînc. Acolo începea iarăşi desişul, care trebuie să fi fost atît de sălbatic, încît nici un om nu l-ar fi putut străbate. Submarinul înaintă vreo douăzeci de metri înăuntru, apoi stopă.

– Ce părere ai, doctore, drumul ăsta duce mai departe sau nu ? întrebă Farrow.

Bertram privi cîteva clipe cu atenţie, apoi spuse pe un ton hotărît :

– Da, căpitane, duce mai departe, spre vest. Asta se poate recunoaşte şi după faptul că toate tufişurile sînt îndreptate spre vest.

– Cu atît mai bine ! Porniţi maşinile încet ! Băieţi, carabinele în mînă ! Fiţi însă cu băgare de seamă !

Urmat de George, cei doi ofiţeri, doctorul Bertram şi Julien Petit, căpitanul se îndreptă spre prora submarinului. În vreme ce tovarăşii săi priveau cu atenţie marginile canalului, Farrow observa apa din faţa vasului. Se temea că Neveux pusese vreo mină pe acolo, pentru a împiedica intrarea unui vas străin. Nu-şi exprimă temerea, dar cu atît mai atent era el însuşi.

În curînd ajunseră şi la capătul de sud al canalului : acesta făcea aici o cotitură spre vest şi, la o depărtare de vreo patruzeci de metri, se continua cu un golf rotund, în care se afla o mică corabie cu motor.

– E corabia tatălui meu ! strigă tînărul Petit, cu vocea sugrumată de emoţie.

– Viteza redusă ! comandă Farrow.

Pînă acum nu descoperise nici o cursă, dar îşi spuse că Neveux era destul de şiret ca s-o pună aici, căci atenţia oricărui vizitator nepoftit ar fi fost atrasă de corabia din golf, ceea ce l-ar fi făcut să scape din vedere eventualele capcane. Din nefericire, apa era aici mai întunecată, deoarece copacii erau mai deşi şi acopereau cu frunzişul lor braţul acela de mare.

Tovarăşii căpitanului păreau că nici nu se gîndesc la vreo

primejdie. Se mirau probabil că Farrow înainta atît de încet cu vasul, dar nu le trecea prin minte să observe apa. Pentru ei, primejdia nu putea veni decît din desiș. Acolo se puteau ascunde băștinașii, care i-ar putea ataca pe neașteptate și cu arme necunoscute lor.

Se cutremurară cu toții cînd Farrow strigă brusc :

– Opriți mașinile ! Înapoi, cu viteză redusă !

Descoperise o funie nu prea groasă, cam la vreo jumătate de metru sub apă. Vasul se opri la numai cinci centimetri de acel baraj.

– Peter, adu o cange ! strigă căpitanul, după ce submarinul dăduse înapoi cu un metru.

Uriașul plecă imediat să îndeplinească ordinul. De-abia atunci văzură și ceilalți funia aceea de culoare deschisă și doctorul Bertram zise :

– Asta nu poate fi decît o instalație de semnalizare. Eu cred, căpitane, c-am fi putut trece peste ea, căci e neîndoielnic că am și fost observați.Nu m-am înșelat deloc cînd am spus că doi ochi omenești ne privesc din desiș.

– Tot ce se poate, dragă doctore, răspunse căpitanul, luînd cangea din mîna lui Peter, dar bănuiesc că afacerea asta de aici nu-i o simplă instalație de semnalizare. Pierre Neveux – care locuiește desigur pe insulă – a căutat să-și asigure refugiul, împiedicînd intrarea oricărui nepoftit. Așadar, părerea mea e că funia asta e în legătură cu o mină, care ar fi explodat cînd am fi atins-o cu botul submarinului.

Se auziră exclamații de spaimă. Toți se îngălbeniră, căci de-abia acum își dădeau seama de primejdia care-i pîndea.

Cu ajutorul cangei, căpitanul începu să tragă funia spre el. Era un lucru temerar-ceea ce făcea, deoarece chiar și acea atingere ușoară ar fi putut provoca explozia minei. Farrow părea să fi ghicit îngrijorarea alor săi, așa că zise :

– Nu trebuie să vă fie teamă, căci după cum cred eu, numai o izbitură puternică în focos ar putea produce explozia. Altminteri, nici Neveux n-ar putea părăsi golful cu bărcuța pe care o vedeți lîngă corabie, care are desigur o adîncime de peste o jumătate de metru. De aceea, cred că putem ridica funia în sus fără nici o primejdie. Aha ! uite că s-a și făcut !

La mijlocul funiei atîrna o sîrmă groasă, de al cărei capăt de jos era fixată o cutie rotundă de metal. Peter se aplecă peste parapet și apucă sîrma.

– Atenție ! strigă Farrow, nu zgudui cutia ! Așa, e bine, acum putem vedea că sîrma aceasta e formată dintr-un cablu izolat. Nu trebuie s-o tăiem. Ah ! se desparte în două branșa-

mente : Peter, taie unul din ele ! Aşa ! acum mina nu mai poate face explozie. Acum şi sîrma cealaltă, dar fereşte-te s-o atingi cu lama cuţitului pe cea tăiată. Bun ! Aşa ! totul e-n regulă, aruncă şi cutia în mare ! Ce să ne mai batem capul cu ea, ştim doar ce e !

Peter îi făcu vînt în apă maşinii infernale, apoi zise :

— Domnule căpitan, individul cu care avem de-a face pare grozav de primejdios. Cine ştie dacă n-a mai pus şi alte drăcovenii dintr-astea înaintea noastră ?!

— Nu cred. Şi-o fi spus, desigur, că una e de ajuns. Iar mina asta a pus-o numai pentru că se temea de eventuala urmărire a noului nostru tovarăş, domnul Petit. Bănuia el că tînărul va căuta să răzbune moartea tatălui său. Şi acum să ne păstrăm sîngele rece şi să fim cu băgare de seamă. Plundow, comunică jos să fie pornite electromotoarele. Trebuie să evităm zgomotul motoarelor Diesel. Neveux locuieşte desigur pe undeva prin apropierea corăbiei.

Submarinul străbătu golful şi acostă lîngă corabie. Jan Brike îşi pregătise tunul pentru orice eventualitate şi cerceta din ochi împrejurimile. Marinarii stringeau carabinele în mînă, căci se apropia clipa hotăritoare.

Cele două fete erau jos, în cabină, şi căpitanul fusese nevoit să fie foarte stăruitor pentru a le convinge să părăsească puntea. Prinţul Ghasna se alătură însă grupului din jurul lui Farrow. Ochii ageri ai indianului, obişnuiţi cu junglele, descoperiră curînd începutul unei poteci, mascată cu dibăcie prin ramurile împreunate ale copacilor. Dar tocmai aşezarea neobişnuită a ramurilor îi dădu de bănuit.

El nu rosti nici un cuvînt, atinse doar braţul lui Farrow şi arătă cu mîna într-acolo. Căpitanul pricepu imediat şi dădu din cap, apoi arătă şi el spre puntea corăbiei lîngă care se aflau. În primul rînd trebuia cercetat micul vas, căci era de aşteptat ca Neveux să stea ascuns în cabina sa.

Cu o mişcare a braţului, Farrow le dădu de înţeles marinarilor să fie cu băgare de seamă, apoi le făcu semn şi celor de lîngă el, şi se pregăti să se urce pe puntea corăbiei.

Dar Peter i-o luă înainte. În mai puţin de un minut ajunse sus şi exemplul lui îi molipsi şi pe ceilalţi. Căpitanul îl urmă cel dintîi, apoi urcară, la rîndul lor, George, ofiţerii, doctorul şi prinţul.

Cu revolverul în mînă, Peter porni spre uşiţa care ducea în interiorul ambarcaţiunii. Ceilalţi scoseseră şi ei revolverele, căci îşi spuneau cu toţii că vor avea de luptat pe viaţă şi pe moarte, dacă Neveux se afla acolo.

Uriaşul deschise uşa cea mare cu multă grijă. Dar cu toate străduinţele sale de a nu face zgomot, aceasta tot scîrţîi uşor. Toţi rămaseseră locului ascultînd cu încordare. Nimic nu mişca însă pe micul vas. Căpitanul alergă în vîrful picioarelor spre parapet şi le strigă încet marinarilor de pe submarin :

– Fiţi cu ochii în patru la desiş, aici nu se vede nimeni !

Se întoarse apoi la uşă, tocmai cînd George şi Peter dispăruseră pe acolo.

Uriaşul scoase lampa de buzunar şi făcu lumină. Apoi coborî scărita dreaptă, care scîrţîia sub paşii săi. Lemnul era uscat din cauza căldurii tropicale.

George, care mergea în spatele său, rotea ochii în toate părţile, hotărît să tragă imediat ce s-ar fi aflat faţă în faţă cu francezul.

Ajunseră jos, în gangul îngust care ducea de-a lungul corăbiei. La dreapta şi la stînga se afla cîte o uşă care dădea, desigur, în nişte cabine mai mici : în capăt era o altă uşă, mai largă, în spatele căreia se afla sala echipajului. Peter deschise cu grijă toate uşile una după alta şi lumină încăperile cu lampa ce-o avea în mînă.

În sala echipajului văzură cîteva lăzi mari, pe care nu le putură cerceta. Nici urmă însă de Neveux. Probabil că el îşi instalase locuinţa jos, în magazie. Peter deschise chepengul care se afla în faţa uşii sălii echipajului. Între timp, coborîseră şi căpitanul şi ceilalţi. Priviră cu toţii şi ascultară pe gura chepengului, dar nu descoperiră nimic. Peter şi George îşi luară atunci inima în dinţi şi coborîră. Dar în magazie nu era decît nisip pentru balast.

Cei doi se întoarseră sus şi porniră cu toţii să cerceteze lăzile din sala echipajului. În ele se aflau nişte pachete învelite în hîrtie impermeabilă şi care conţineau un praf galben. Doctorul examină praful şi zise :

– Am găsit ! Asta e pulberea de care se foloseşte Neveux pentru focul cu care ne-a speriat şi pe noi. Domnule Petit, lăzile acestea se aflau pe corabie şi pe vremea tatălui dumitale ?

– Nu, răspunse tînărul. Dar îmi amintesc acum că le-am văzut într-o magazie din curtea casei noastre. Bătrînul Roule trebuie să le fi dus acolo înainte de a muri.

– Ciudat ! făcu Farrow. Chiar dacă focul acesta trebuia să atragă pe „cineva", cantităţile acestea atît de mari de pulbere galbenă tot mi se par un mister. Acum trebuie să căutăm să punem mîna pe harta pe care a întocmit-o bătrînul Roule. Dacă vom izbuti să descifrăm scrierea secretă, vom avea şi dezlegarea acestei enigme.

Farrow îi rugă pe tovarăşii săi să se împrăştie şi să cer-

ceteze cu de-amănuntul încăperile corăbiei. Se putea ca Neveux să fi ascuns harta în vreun dulap din peretele vasului.

Dar, așa cum se așteptase căpitanul, nu se găsi nimic. Neveux își ascunsese numai corabia aici, apărînd-o de vizitatorii nepoftiți prin mina montată în canal. Dar el însuși locuia pe insulă, probabil în vreo colibă din apropierea țărmului de sud.

O cercetare a desișului era însă plină de primejdii, căci submarinul fusese desigur observat de ochii aceia care pîndeau din frunziș.

Întorcîndu-se cu toții pe puntea corăbiei, căpitanul îi spuse lui Rindow:

– Dragul meu, dumneata sau Brun, unul din voi, trebuie neapărat să rămînă aici. Se poate să întîmpinăm pe insulă unele primejdii și să avem nevoie de un ajutor grabnic. Te rog, înțelege-te cu Brun, căci eu nu vreau să silesc pe nimeni. Tin totuși să accentuez că și acela care rămîne va avea de îndeplinit o misiune importantă. Desigur Neveux a întins curse și în desiș, în care putem cădea cu ușurință. De aceea, cel rămas aici trebuie să ne urmeze după vreo două ceasuri, cu o parte din oameni, și după alte două ceasuri să pornească altă echipă.

– În cazul ăsta, se poate să cădem cu toții în cursă, pînă nu va mai rămîne nimeni pe submarin, răspunse Rindow.

– Nu așa, dragul meu. Trebuie să rămînă pe submarin atîția oameni cîți – în cazul cînd nu se mai întoarce nici unul dintre noi – să poată porni cu vasul și să alarmeze primul port englez. Așa, ca măcar moartea noastră să fie răzbunată.

Farrow plecă să tragă la sorți cu Brun. Acesta din urmă pierdu, dar nu făcu nici o obiecție. După ce primi instrucțiuni de la căpitan, se retrase.

Farrow li se adresă apoi tovarășilor săi:

– În tufiș va trebui să păstrăm oarecare distanță între noi, ca să nu cădem cu toții în vreo cursă. Penultimul trebuie să întoarcă adesea capul ca să-l observe pe cel din urmă. La cel mai mic semn suspect, trageți fără șovăială. Și acum să pornim!

3. Întîmplări misterioase

Stînca de coral, pe care în cursul veacurilor se formase o vegetație bogată, înainta ca un povîrniș în apă, încît corabia se lovea cu prora direct în țărm. Marinarii noștri se lăsară ușor de-a lungul funiei cu care era prinsă în jurul unui copac. Peter fu și de această dată cel dintîi. El dădu în lături ramurile celor două tufișuri care, prin așezarea lor ciudată, atrăseseră atenția prințului Ghasna.

Și într-adevăr, îndărătul lor se făcea o potecă îngustă, care ducea vreo zece metri spre vest, apoi cotea spre sud. Era atît de strîmtă, încît numai un singur om putea păși pe ea.

În urma instrucțiunilor date de Farrow, oamenii mergeau unul după celălalt, la o distanță de doi metri.

Căpitanul pornise în frunte, urmat de George, pe care nu-l scăpa din ochi Peter, venind imediat după el. Uriașul știa de ce e în stare tînărul, care nu s-ar fi dat în lături să-l atace și pe Neveux, individul ce dobora un om cu un singur pumn.

În urma lui Peter mergea Julien Petit, apoi veneau doctorul Bertram și prințul Ghasna. Rindow încheia convoiul. Prin distanța dintre ei, caravana forma un șir lung, astfel că Farrow ajunsese la cotitură atunci cînd Rindow de-abia păși pe potecă.

Înaintau cu mare băgare de seamă, încercînd să nu facă nici cel mai mic zgomot. Din păcate, pămîntul era acoperit cu crengi uscate, care trosneau la fiecare pas al lor.

Cînd Rindow ajunse la cotitură, unde poteca o lua spre sud, căpitanul era cu vreo douăzeci de metri înainte și dispăru după noua cotitură, care se făcea pe dreapta.

Primul ofițer se opri fără să vrea, căci auzi deodată foșnete și trosnituri printre tufe ; îi văzu apoi pe George și Peter alergînd în grabă înainte și auzi strigătul de spaimă al tînărului :

– Căpitanul a dispărut !

Rindow chibzui cu iuțeala fulgerului. Nu exista decît o singură posibilitate : Neveux să fi fost ascuns după cotitură, și la trecerea căpitanului pe acolo, să fi pus mîna pe el, tîrîndu-l în desiș. Și se putea ca și cei doi băștinași, Poli și Boiteux, să stea și ei la pîndă și să cadă în spinarea celor care veneau în urmă.

Prințul Ghasna se oprise și el și se uita nedumerit în jur. Și atunci se auziră din nou strigăte, întîi unul de bucurie : „E aici !", apoi altul : „Doctore ! Doctore !"

Bertram alergă în direcția de unde fusese chemat, urmat

de prințul indian. Rindow rămase însă nehotărît. Căpitanul fusese găsit, își spunea el, dar probabil că i se întîmplase o nenorocire, ceea ce explica faptul că George strigase după doctor sau poate că uriașul îl și omorîse ?

Mai stătu cîteva clipe pe gînduri, apoi se hotărî să meargă înainte, căci tovarășii săi nu mai dădeau semne de viață.

Dar abia făcu un pas și se simți apucat de o mînă care se strecurase prin desiș. În aceeași clipă, începu să-și piardă cunoștința, căci mîna misterioasă îl strîngea de gît cu o putere grozavă. Se mai zbătu de cîteva ori, apoi rămase țeapăn, atîrnînd de brațul cel uriaș care-l tîra în desiș.

Mica trupă a tovarășilor săi se întorcea acum înapoi. Peter și doctorul îl duceau pe brațe pe Farrow, care părea lipsit de viață.

Cînd văzu cascheta primului ofițer la pămînt, Peter trase o înjurătură. Zări imediat deschizătura din desiș, pe unde fusese tîrît Rindow, lăsă trupul căpitanului în jos și cu revolverul în mînă își făcu loc printre ramuri.

– L-am găsit ! strigă el după cîteva clipe. Vino repede, doctore ! Iar tu, George, fii cu băgare de seamă pe potecă !

Doctorul îl lăsă și el pe căpitan, se strecură în desiș și împreună cu Peter îl ridicară pe Rindow și-l duseră afară.

– Îl duc eu singur pe căpitan, zise uriașul. Domnule doctor, poate că împreună cu prințul Ghasna îl puteți duce pe domnul Rindow. George și domnul Petit trebuie să aibă grijă să nu fim atacați pe la spate. Trebuie să ne întoarcem repede pe submarin.

Fără să aștepte vreun răspuns, se lăsă în genunchi, îl ridică pe căpitan și-l așeză pe umărul său. Doctorul și prințul îl luară pe Rindow, iar George păși înainte, cu revolverul întins, tînărul Petit venind în urma lor.

Mergeau cu pași mari, stăpîniți de teama unui atac din partea acelui dușman viclean, care se ascundea în locuri nebănuite.

George respiră în voie cînd trecu de ultima cotitură, de unde nu mai era decît o mică bucată de drum pînă la țărm.

Cînd sări printre ultimele tufe, marinarii rămași pe vas ridicară carabinele în semn de salut. George le răspunse înclinînd capul, dar oamenii se posomorîră cînd îl zăriră pe Peter ducînd pe umăr trupul neînsuflețit al căpitanului lor și, îndărătul lui, pe doctorul Bertram și prințul Ghasna, care-l duceau pe Rindow.

O mulțime de mîini se grăbiră să ia în primire cele două trupuri, pe care le așezară pe punte, și doctorul începu să le examineze cu toată atenția.

Zarva care se stîrnise le atrase pe punte şi pe cele două fete. George le spuse ce s-a întîmplat, dar fu întrerupt de doctor, care rosti cu bucurie :

– Slavă Domnului, îşi revin în simţiri ! Au fost numai ameţiţi, din pricina apăsării pe artera cervicală. Trebuie să aibă o putere de Hercule omul acela, dacă printr-o simplă strîngere cu mîna poate lăsa în nesimţire oameni voinici cum sînt căpitanul şi primul ofiţer. Doar cîteva clipe de-ar mai fi apăsat, şi tovarăşii noştri ar fi fost morţi.

Aproape în acelaşi moment, Farrow şi Rindow se ridicară, privind aiuriţi în jur, şi începură să-şi frece gîtul. Căpitanul scoase un sughiţ, apoi întrebă cu glas răguşit :

– Ce s-a întîmplat ? Cum am ajuns aici ? Ce-i cu noi, Rindow ?

Primul ofiţer tuşi, apoi zise încet :

– Rămăsesem în urmă, cînd ai fost atacat dumneata, căpitane. Tovarăşii noştri trecuseră cu toţii pe după cotitură şi tocmai mă pregăteam să vin după ei, cînd am simţit o mînă încleştîndu-mi gîtul. Mi-am pierdut imediat cunoştinţa.

– Să mulţumim lui Dumnezeu că aţi scăpat cu atît, zise doctorul. Vă veţi restabili în curînd, numai că o vreme tot veţi mai simţi o durere în gît.

Sprijinit de Peter, căpitanul se ridică, se clătină puţin pe picioare, apoi îşi recăpătă echilibrul şi zise :

– A doua expediţie în desiş trebuie s-o facem cu mai multă băgare de seamă ; probabil că paralel cu poteca pe care am mers noi mai e o potecă de unde ne-a urmărit Neveux. Acum îl vom căuta în două echipe, ca să nu ni se mai poată întîmpla ce ni s-a întîmplat.

În românește de LIA HARȘU

(Va urma)

Serial senzațional 20.

Pentru prima oară în românește
seria completă

EPAVA MISTERIOASĂ (II)

– Domnule căpitan, vă rog din suflet, interveni Jeanette Roule, lăsați comoara acolo unde e! Nu vă mai primejduiți viața. As fi tare nenorocită dacă viața mea s'ar întîmpla ceva, domniei voastre, personal, sau unuia din viteji dumneavoastră marinari. Duceți-mă la Saigon, și sînt destul de bine a ca să-mi pot câștiga din nou viața și fără comoara aceasta.

Farrow rise din inimă și se întoarse spre primul ofițer, care se ridicase și el de jos:

– Dragul meu, dumneata vrei să renunțăm la comoară, numai pentru că am avut de îndurat o mică neplăcere?

– Pentru numele lui Iuda! răspunse Rindow rizînd. Chiar dacă n-ar mai fi vorba de comoară și tot mi-aș întoarce acolo, ca să-i servesc o lecție monstrului acela.

– Bravo ! exclamă Farrow, ăsta-i răspunsul pe care-l aşteptam. După cum vezi, dragă domnişoară, avem acum două motive să mergem pe Insulă. Nu-ţi face singe rău, căci totul se va sfîrşi cu bine. Iar acum să alcătuim echipa nr. 2, care va avea misiunea să înainteze pe cealaltă potecă, alături de noi. Sau, şi mai bine, facem altfel : mergem noi pe drumul paralel, şi echipa nr. 2 merge pe unde am trecut noi înainte.

– Căpitane, interveni Brun, n-ar fi de ajuns ca submarinul să rămînă sub comanda lui Jan Brike ? Aş ţine tare mult să iau eu conducerea celei de-a doua echipe.

– Da, cred că da, zise Farrow. Bine, caută-ţi şase oameni – căci vom fi de ajuns paisprezece pentru a porni în căutarea blestematului acela de uriaş. Pe cei doi băştinaşi nici nu-i pun la socoteală, căci sînt laşi şi o iau la fugă cînd se văd atacaţi. Sînt de părere să facem o pauză de vreun sfert de ceas, după care plecăm.

– Ah, Dumnezeule ! strigă deodată Jeanette Roule, îngrozită, dar unde-l domnul Petit ?

Toţi rămaseră cîteva clipe încremeniţi. Farrow îşi reveni cel dintîi şi i se adresă lui George :

– Unde era Julien ?

– Cînd am părăsit desişul, era în spatele nostru.

– L-a văzut careva din voi ieşind din pădure ? îi întrebă apoi Farrow şi pe marinari.

Nimeni nu-l văzuse pe tînărul francez şi nici nu băgaseră de seamă lipsa lui, fiind prea tulburaţi de cele întîmplate căpitanului şi primului ofiţer.

– Să ştiţi că a fost şi el înhăţat pe Neveux, zise Farrow abia stăpînindu-şi emoţia. Trebuie să pornim repede înapoi, poate izbutim să-l mai găsim în viaţă.

– Hm ! Neveux îl cunoaşte bine, e doar fiul victimei sale, şi nu prea cred să-l fi cruţat, spuse Bertram în şoaptă. Trebuie însă să-i răzbunăm !

– Brun, alege-ţi oamenii ! zise căpitanul decis. Repede, nu avem vreme de pierdut ! Ei, dar ce s-a mai întîmplat ?

Dinspre prora submarinului se auzeau strigătele marinarilor.

– Domnişoară Jeanette, domnişoară Jeanette, rămîi aici, venim imediat ! strigă căpitanul. Ah ! nu aude ! Acum sarcina noastră va fi de două ori mai grea, căci Neveux o va prinde şi pe ea, asta-i sigur. Va avea doi ostatici în mînă, cu care ne va putea juca după plac.

Fără să fi fost observată de cineva, tînăra fată sărise peste parapetul vasului şi alergase în desişul insulei. Făcuse pasul acesta fără să chibzuiască prea mult, împinsă doar de dorinţa de a fi alături de Julien Petit, care începuse să-i fie drag.

– Repede, Brun ! strigă căpitanul. Acum nu mai e timp de pierdut. Dumnezeule, ce necugetaţi sînt tinerii ! Să alerge de bunăvoie în ghearele duşmanului !

Farrow nu mai simţea nici o slăbiciune. Energia din el învinsese. Rindow era şi el din nou plin de vigoare şi dornic de luptă.

Brun îşi alese cei şase oameni care aveau să-l însoţească. Părăsiră cu toţii în grabă submarinul, pornind în căutarea tinerilor francezi.

Cînd ajunseră la potecă, Farrow luă cuvîntul :

– Băieţi, vă rog să fiţi chibzuiţi în tot ce faceţi. Dumneata, Brun, o iei cu oamenii pe care ţi i-ai ales de-a lungul acestei poteci ; iar noi o să... Ah ! Peter, ai găsit deja drumul ?

Credincioşul bătrîn nu stătuse să asculte cuvintele căpitanului şi se furişase în desiş, iar peste cîteva clipe scoase o exclamaţie de triumf. Farrow şi însoţitorii săi îl urmară îndată pe Peter, intrînd şi ei pe o potecă tăiată foarte regulat prin desiş. Era la cel mult un metru de cealaltă, pe care acum

se afla Rindow cu oamenii săi, dar vegetația era atît de deasă, încît nu se puteau vedea unii pe alții.

Prin strigăte scurte, Farrow intră în legătură cu primul ofițer. Ambele echipe începură să alerge de-a lungul potecilor, rămînînd mereu împreună, dar fără a se putea vedea.

Ajunseră curînd la o deschizătură, cea prin care uriașul Neveux îl tîrîse pe Julien Petit. Pălăria de pînză a tînărului era căzută acolo, pe pămînt, și Peter descoperi apoi pe niște crengi o bucată din rochia Jeanettei Roule. Acum era limpede că și tînăra fată avusese aceeași soartă cu a compatriotului ei.

— Brun, zise căpitanul, dumneata îți urmezi drumul pe poteca pe care te afli, chiar dacă ar fi să se despartă de a noastră. Presupun că poteca asta duce la ascunzătoarea lui Neveux, pe cînd cealaltă, probabil, direct spre coastă. O să ne întîlnim noi, chiar dacă pentru o vreme ne despărțim. La drum!

Cele două echipe trecură și pe lîngă deschizătura prin care Neveux îi atacase pe Farrow și Rindow. La cotitura unde-l atacase întîi pe căpitan, cele două drumuri se despărțeau. Poteca lui Brun apuca spre opus, pe cînd cealaltă ducea spre interiorul insulei.

Farrow se consultă cîteva clipe cu ofițerul secund.

— Brun, se prea poate ca drumul pe care te afli dumneata să răspundă undeva pe coasta de vest a insulei. Că doar nu degeaba o fi construit Ne-

veux ăla poteca asta şi a întreţinut-o atît de bine. Dumneata o iei pe drumul acesta pînă te lămureşti că duce într-adevăr spre vest, apoi te întorci şi ne urmezi. Dacă însă vezi că duce spre est, mergi înainte pe el.

— Bine, căpitane, răspunse Brun. Nădăjduiesc totuşi că-l voi cădea în spate afurisitului de Neveux. Probabil că şi-a construit drumul cel nou pentru a ajunge mai repede la ascunzătoare şi, totodată, pentru a-i surprinde pe musafirii nepoftiţi care s-ar aventura pe cealaltă potecă. — Înainte, băieţi ! se adresă el apoi oamenilor săi ; trebuie să mergem în marş forţat, pentru a-l putea sprijini pe căpitan în caz de nevoie.

Secundul porni cu cei şase oameni ai săi în pas alergător. Farrow se întoarse spre tovarăşii săi şi zise :

— Mi se pare ciudat că Neveux nu s-a arătat pînă acum. Nici de cei doi băştinaşi n-am dat pînă acum. Să mai existe şi o a treia potecă, paralelă cu a noastră ? Cine ştie dacă ticălosul acela nu ne urmăreşte în clipa asta, aşteptînd doar prilejul să ne atace ?! Camarazi, se impune să fim cu băgare de seamă şi să rămînem mereu împreună. Şi acum, înainte !

Cu revolverele în mînă, porniră înainte, ascultînd cînd la dreapta, cînd la stînga, pentru a nu fi surprinşi. Căci mai exista şi primejdia de a fi atacaţi cu săgeţi otrăvite sau cu pumnalele de către cei doi tovarăşi ai lui Pierre Neveux.

Poteca o lua acum spre est. Desişul era de ambele laturi atît de sălbatic şi de des, încît chiar şi un uriaş de talia lui Neveux cu greu şi-ar fi putut croi drum prin el. Pentru a tăia un drum pe acolo, ar fi fost nevoie de forţa unui elefant.

Poteca mergea în zig-zag. Se impunea dar şi mai multă băgare de seamă, căci la fiecare cotitură putea sta la pîndă uriaşul, pentru a pune mîna pe căpitan, care păşea în fruntea tuturor. De data asta, desigur, va fi fără cruţare, omorîndu-şi pe loc potrivnicul.

Peter venea acum în urma convoiului. Dar camarazii nu aveau a se teme prea mult de soarta lui, căci cu forţa lui uriaşă îi putea uşor veni de hac duşmanului.

Iar pe lîngă forţă, mai avea şi o mare putere de rezistenţă. Oricît de grozavă ar fi fost strînsoarea lui Neveux, pe el nu l-ar fi putut răpune, şi i-ar fi rămas oricînd destul timp ca să scoată pistolul din buzunar.

Mergeau strînşi, unul lîngă altul, şi orice atac ar fi fost combătut cu puteri unite. De ambele părţi ale potecii era o liniştе deplină. Pereţi întregi de liane şi scaieţi făceau aproape imposibilă trecerea unui om.

Timp de zece minute îşi continuară drumul, apoi Farrow se opri deodată. Dăduseră peste un luminiş rotund, cu un diametru de vreo treizeci de metri. Pe partea cealaltă a lui se aflau două colibe mari, construite din crengi şi acoperite cu frunze de palmier. Aşadar, aici locuise Neveux mai bine de un an de zile, împreună cu tovarăşii săi, în căutarea comorii bătrînului Roule.

— Băgaţi de seamă ! le şopti Farrow însoţitorilor săi. Gîndiţi-vă ce-i are în puterea lui pe cei doi tineri francezi. Trebuie să facem în aşa fel, încît Neveux să nu ne zărească înainte de vreme. Împrăştiaţi-vă şi să pornim înainte !

Dar nu apucară să facă nici un pas, cînd în coliba cea mare din stînga se auzi un glas, care părea mai degrabă mugetul unui leu decît o voce omenească :

— Înapoi ! Dacă mai faceţi un singur pas, Julien şi tînăra domnişoară vor muri ! Mîinile mele sînt pe gîturile lor. Plecaţi de aici ! Nu le voi face nimic, dar mai am nevoie de ei deocamdată. Plecaţi, imediat !

— De asta m-am temut şi eu, camarazi, spuse Farrow încet. Nu avem încotro, trebuie să ne supunem poruncii şi să plecăm cît mai repede, altminteri primejduim viaţa bietilor tineri.

Împotriva voinţei lor, oamenii ascultară ordinul căpitanului, căci îşi dă-

deau bine seama că nu se putea altfel. După ce merseră înapoi o bucată de drum, Farrow zise :

– Nu cred ca cei doi băştinaşi ai lui Neveux să ştie limba noastră Putem deci rămine aici şi chibzui în liniştе la ce e de făcut. După părerea mea, Neveux nu e chiar un criminal, altfel nu m-ar fi cruţat nici pe mine nici pe Rindow. E drept însă că pentru moment sintem la mina lui, căci nu putem întreprinde nimic împotriva lui, cită vreme îi ţine pe cei doi tineri ostateci. Să nădăjduim că Brun va fi cu băgare de seamă, admiţînd că va ajunge şi el în luminiş. Vom mai rămine cîtva timp aici, poate că putem astfel împiedica o nenorocire. Dar unul din noi va trebui să pornească înainte, pentru a vedea ce se petrece în luminiş. Ah ! uite că George s-a şi pregătit pentru asta. Ei bine, fie şi-aşa, căci tot nu e chip să-l induplec pe băiatul ăsta !

De-abia auzise propunerea căpitanului şi viteazul tînăr se şi porni s-o ducă la bun sfîrşit. Înaintă pînă la capătul potecii, se aruncă la pămînt şi se tîri pînă în dreptul luminişului.

– Căpitane, zise Rindow, mă bate gîndul că n-am făcut bine lăsîndu-ne speriaţi de monstrul acela. Ce ar fi să încercăm să ajungem în luminiş, ocolind desişul ? De unde putem şti că nu l-a şi omorît pe cei doi tineri, şi a căutat doar să ne sperie. Dacă vom ataca repede coliba din mai multe părţi, nu va avea timp să se apere şi nici să execute ameninţarea, în cazul în care tinerii se mai află în viaţă.

– Se poate să ai dreptate, dragă Rindow, dar nu trebuie să procedăm pripit. Pînă la proba contrarie, trebuie să luăm de bună afirmaţia lui Neveux, că tinerii sînt nevătămaţi, dar le punem viaţa în primejdie, dacă încercăm să le venim în ajutor. Desigur, propunerea dumitale mă ispiteşte şi pe mine, dar prefer să aştept totuşi întoarcerea lui Brun. Atunci vom dispune de forţe în plus şi ne vom putea dicta condiţiile.

– Tată, l-am zărit pe Brun printre tufişuri, de cealaltă parte a luminişului ! strigă George. Privea pe deasupra frunzişului.

– Admirabil ! exclamă Farrow, vesel. Acum putem îndrăzni să atacăm Dragă Rindow, trebuie să ne împrăştiem de jur împrejurul luminişului Dar în primul rînd, trebuie să-l punem la curent cu situaţia pe Brun. George, tu rămii aici ! – ah, a şi plecat ! Ei, repede ! Bine, Peter, rămii tu în spatele lui George. Dumneata Rindow, o iei la stînga, şi la fel şi dumneata, domnule. Bine, prinţe, rămii şi dumneata cu aripa stîngă, eu îi voi urma pe George şi Peter.

4. Un plan îndrăzneţ

Pe cînd căpitanul încă mai vorbea, George şi Peter se şi făcuseră nevăzuţi în desiş. Rindow şi doctorul Bertram îşi croiau şi ei drum printre ramuri, de partea stîngă a luminişului.

– Căpitane, zise prinţul, eu rămîn mai bine aici. Uriaşul ăsta pare să fie un duşman foarte inteligent, ca dovadă, întreaga lui atitudine. Bănuiesc că şi-a aşezat pe aici, pe aproape, cele două ajutoare, care îi vor da de ştire imediat ce vom fi plecat de aici. Pentru paza flancului stîng al luminişului, ajung domnii Rindow şi Bertram.

– Aşa e, prinţe, ai dreptate ! Ah ! dar ce face George ? Băiatul ăsta a înnebunit !

Căpitanul rostise aceste cuvinte cu glas înăbuşit. Prinţul Ghasna scoase şi el o exclamaţie de spaimă, apoi cei doi bărbaţi priviră ca împietriţi printre ramuri, spre luminiş.

Viteazul George îşi făcuse un plan genial şi era pe cale să-l aducă la îndeplinire. Încerca să-l înşele pe Neveux într-un mod ce ar fi stîrnit rîsul, dacă n-ar fi fost atît de primejdios.

Îndrăzneţul tînăr voia cu orice chip s-o scoată pe biata Jeanette din mîinile uriaşului. S-o fi scăpat din mîinile căpitanului Henry, numai pentru a o lăsa pradă altui monstru cu chip de om ? Nu, asta era cu neputinţă.

George smulsese din pămînt un copăcel înalt cam de vreo jumătate de metru şi ţinîndu-l în faţă ca pe un scut de frunze o porni spre colibele din luminiş. Îşi spunea că Neveux avea să-şi îndrepte atenţia îndeosebi spre marginea luminişului şi că nici prin gînd n-avea să-i dea că un singur om ar putea îndrăzni să-l atace astfel.

Peter, care venea în urma tînărului, rămase cu ochii holbaţi de uimire. Vru să-l strige, pentru a-l opri de la o faptă necugetată, dar se răzgîndi, spunîndu-şi că în felul acesta n-ar fi făcut decît să-i atragă atenţia duşmanului.

Nu-i rămînea altceva decît să se furişeze pînă la marginea desişului şi să observe de acolo luminişul. Cu revolverul în mînă, privea ţintă spre coliba lui Neveux.

Deodată, din luminiş, se auzi un ţipăt ciudat. Ţipătul venea de aproape şi Peter ghici imediat că cei doi băştinaşi – ajutoarele lui Neveux – erau ascunşi în tufele de la marginea luminişului, pentru a-i da de veste stăpînului lor cînd se apropia duşmanul.

Cu atenţia sporită, uriaşul privi spre colibă. Şi într-adevăr, la una din ferestruicile acesteia se ivi un chip care părea mai curînd de animal decît de om.

Ochii pătrunzători ,adînciţi în orbite, priveau cercetător în luminiş, apoi se aţintiră asupra tufişului în spatele căruia se afla Peter. Credinciosul bătrîn ştia acum că băştinaşul îl va trăda pe George, prin semne. Chibzuit cum să facă pentru a-l opri, cînd deodată răsună o împuşcătură. Venea dinspre stînga : glonţul fusese tras de prinţul Ghasna, care observase şi el primejdia care-l ameninţa pe tînăr.

La vreo zece metri de el, Peter auzi un ţipăt, un pîrîit de crengi rupte apoi se lăsă tăcere. Spionul fusese făcut inofensiv.

Credinciosul bătrîn îşi întoarse acum din nou privirile spre colibă, dar nu mai văzu chipul cel monstruos de adineauri. George se apropiase însă la cîţiva metri de colibă. Se apropiase şi părea să asculte, ţinînd revolverul întins.

Şi din nou se auzi un strigăt ciudat ; dar acum venea din partea cealaltă a luminişului, de-acolo unde se aflau Brun şi oamenii săi. Se repetă

de două ori, tot mai tare, apoi urmară două împușcături, dar nici un țipăt de moarte.

George se repezi atunci înainte, ajunse la ușa colibei și se năpusti înăuntru. Peter nu se mai putu stăpîni, sări și el de unde se afla, și din doi pași ajunse la colibă.

Crengile trosniră acum din toate părțile și tovarășii viteazului George alergară cu toții în ajutorul lui.

Cînd Peter ajunse la intrarea colibei și năvăli înăuntru cu revolverul întins, îl văzu pe George tăind funiile tînărului Petit, legat de o grindă.

Jeanette Roule era liberă. Stătea sprijinită de perete și privea cu ochi strălucitori la tînărul erou.

— Dar Neveux unde-i ? întrebă Peter mirat. Doar nu putea să plece..

— A dispărut pe-acolo, prin spatele colibei, îi tăie vorba Jeanette. A ridicat culcușul de piei și a coborît sub pămînt.

— Drace ! asta înseamnă că și-a construit un gang secret, subteran ! făcu Peter încîntat. Desigur că a și dispărut în desiș. Și eu care îmi făceam iluzii că am scăpat de toate primejdiile.

— Peter, principalul e că l-am putut elibera pe cei doi prizonieri, spuse George. Așa, domnule Petit, și ce ți-a mai spus Neveux ? Nouă ne-a strigat doar că mai are nevoie de voi.

— Ura ! Ura ! Ura ! se auziră glasuri de afară.

Farrow dădu și el buzna înăuntru, urmat de prințul Ghasna, doctorul Bertram și cei doi ofițeri.

— George, zise căpitanul, la început voiam să te dojenesc pentru nesăbuința ta, dar acum sînt iar mîndru de tine. Ai acționat ca un adevărat erou din legendă. Dar unde-i Neveux ?

— A șters-o ! zise Peter posomorît. Tînăra domnișoară l-a văzut dispărînd printr-un gang subteran. Acum stă desigur la pîndă în desiș.

— Ah ! proastă treabă ! făcu Farrow. Să scotocim totuși coliba, poate dăm peste harta cea veche care conține taina comorii.

— Uite acolo caseta furată de la tatăl meu ! strigă Julien Petit, și ridică o casetă mică, așezată într-un ungher. Mi-a spus că toate hîrtiile se află încă acolo. Harta n-a putut-o descifra decît în parte. Ne-a lăsat în viață numai pentru că voia să mai afle de la noi cîte ceva despre comoară. Credea că noi știm unde se află.

— Poate că izbutesc eu să descifrez scrierea ! se grăbi George să intervină. Asemenea lucruri m-au interesat întotdeauna. Îmi vei îngădui, domnule Petit, s-o văd ?

Tînărul francez deschise caseta, scoase harta și i-o întinse lui George. Apoi își făcu de lucru cu celelalte obiecte din casetă.

Nimeni nu voia să-l mai tulbure cu întrebări ; cu toții priveau cu atenție spre George, care desfăcuse harta.

Numai Jeanette Roule nu-și mai lua ochii de la compatriotul ei. În cele din urmă, ea se apropie încet de el și-l atinse capul cu mîna. Tînărul își săltă capul, apoi apucă mîna fetei și o strînse cu căldură.

— Ah, e simplu de tot ! exclamă în aceeași clipă George. E o scriere secretă care tocmai pentru că e atît de simplă e greu de descifrat. Cheia ei e cuvîntul „Jeanette". Citind-o, se poate afla că în fiecare noapte trebuie aprins un foc pe coasta de sud a insulei, pînă vine el. Dacă citești însă cum trebuie afli că el va veni dinspre partea de nord, că nu trece decît o dată pe lună și debarcă imediat dacă focul a aprins. Așadar, de la nord vine „el" — vreo corabie care are la bordul ei comoara, desigur. De vreme ce vine doar o dată pe lună — probabil nu într-o zi anume — trebuie să aprindem focul în fiecare noapte. Așa se explică de ce și-a adunat bătrînul Roule provizia de pulbere galbenă.

— Ba nu, aved numai o ladă, după cum ne-a lămurit Neveux, zise Petit,

care se liniştise. Uriaşul şi-a procurat alte cantităţi de pulbere din Noua Caledonie. S-a dus cu o probă la un droghist şi acesta i-a fabricat contitatea cerută.

– Şi acum, dragii mei, să ne reîntoarcem pe vasul nostru, zise Farrow. Dar de data aceasta, trebuie să fim mai atenţi. N-aş vrea deloc ca ticălosul de Neveux să mai pună mîna pe vreunul din noi. Vom merge aproape unii de alţii.

– Alteţă – i se adresă George prinţului Ghasna – am să vă mulţumesc pentru faptul că l-aţi împuşcat pe băştinaşul acela care era cît pe-aci să mă dea de gol. Am recunoscut detunătura armei dumneavoastră.

– Trebuia s-o fac, răspunse indianul cu modestie. Altfel te pierdeam pe dumneata. Acum să pornim, căci avem un drum lung înaintea noastră.

Mergînd unul lîngă altul, o luară pe poteca spre golful de nord al insulei. Jeanette şi Julien Petit mergeau în mijloc, încadraţi de ceilalţi.

Ajunseră cu bine la bordul submarinului, unde nu-l mai ameninţa nici o primejdie.

– O greşeală tot am făcut, zise Farrow cu părere de rău. Ar fi trebuit să cercetăm gangul subteran prin care a dispărut Neveux. Poate că l-am fi putut prinde.

– Domnule căpitan, e mai bine aşa, spuse tînăra Jeanette. Neveux e un om teribil de fioros şi ar fi ucis mulţi din oamenii dumneavoastră, înainte de a se da bătut. Acum nu mai poate fi primejdios.

– Să nu spui asta, domnişoară, răspunse căpitanul. Cînd nici nu te aştepţi poate ieşi din desiş şi să tragă asupra noastră. Dé aceea, am face mai bine să părăsim golful chiar acum. Trebuie să ne căutăm o stîncă, aici, în faţa insulei, pe care să putem aprinde focul. Peter, trebuie să luăm vreo cîteva lăzi cu pulbere. Se poate întîmpla să fim nevoiţi să aşteptăm o lună întreagă aici.

– N-ar fi bine să scufundăm corabia sau să-i demontăm cîteva piese, ca să nu se poată folosi de ea ? întrebă uriaşul.

– Nu, căci în felul ăsta vom fi răspunzători de moartea prin înfometare a lui Neveux. Un timp va putea trăi cu fructe, după ce i se vor fi isprăvit conservele, dar apoi nu va putea s-o mai ducă mult. Să lăsăm pe seama destinului viaţa lui. De pe insulă trebuie să plece, deoarece acum nu mai are nici o nădejde să ridice comoara. Dacă se va întoarce în Noua Caledonie, vor avea grijă autorităţile să-l prindă. Aşa că, Peter, dă-i drumul, căci e timpul s-o pornim !

În vreme ce uriaşul dispăru sub punţea corăbiei, căpitanul îşi trimise oamenii în interiorul submarinului. Se temea de o încercare a lui Neveux de a se răzbuna, furişîndu-se prin desiş şi trăgînd de ocolo spre submorin.

Peste puţin timp se înapoie şi Peter cu cele două lăduţe, pe care le duse în magazia vasului. Submarinul se îndepărtă încet de ţărm şi ieşi din golf.

După ce străbătură canalul cel îngust, Farrow porni spre stînca cea mai apropiată. Aceasta avea o lăţime de vreo douăzeci de metri şi îndărătul ei se aflau, desigur, alte stînci, dar printre ele era un canal destul de larg, prin care putea trece cu uşurinţă „El", cel care trebuia să fie atras de foc. Suprafaţa stîncii era netedă şi uscată, foarte potrivită deci pentru a întreţine focul.

Stînca era cam la vreo sută de metri de insulă şi glonţul lui Neveux cu greu ar fi putut nimeri pînă acolo. Prevăzător cum era, Farrow acostă submarinul de-a curmezişul, astfel că turnul lui înalt îi apăra pe cei ce se aflau pe stîncă.

Maşinile stopară şi marinarii urcară pe punte. Farrow se căţără cel dintîi pe stîncă, urmat de George, Peter, doctorul Bertram, cei doi ofiţeri şi Julien Petit.

– Minunat ! făcu doctorul. Aici putem aprinde focul cît se poate de bine.

Lumina lui va răzbate pînă departe şi vaporul pe care îl aşteptăm se poate strecura cu uşurinţă printre stînci.

– Asta ce-o mai fi ? strigă deodată George, care înaintase pînă la marginea stîncii. Peter, n-o fi o epavă ?

Într-o clipă alergară cu toţii într-acolo. Apa era liniştită şi se putea vedea pînă la fund. Adîncimea era aici ca la vreo douăzeci şi cinci de metri.

Cam la o sută de metri depărtare de stîncă, în imediata apropiere a unei alte stînci, ai cărei colţi stăteau la vreun metru sub apă, văzură pe fundul mării un corp mare.

– Adevărat, e o epavă ! făcu Peter. Domnule căpitan, n-o fi chiar „El" ăla pe care urma să-l aşteptăm ? Poate c-a venit pe aici cu ani în urmă şi s-a izbit de stîncă ?

– Hm ! n-ar fi deloc exclus, zise Farrow. În orice caz, trebuie să vedem ce-i cu epava asta. Peter, trebuie să-ţi arăţi din nou talentul de scafandru. Kard, maşinistul nostru, e şi el un scafandru bun şi te poate ajuta.

– Minunat ! zise uriaşul. Se va face. Mergem cu submarinul într-acolo sau cu barca de aluminiu ?

– Vom ocoli stînca cu submarinul, zise Farrow. Din barcă, nu v-am putea sprijini prea bine, cît timp veţi lucra sub apă. Dar trebuie să ne grăbim, căci peste cîteva ceasuri se lasă întunericul.

Din cîteva sărituri, Peter ajunse la submarin.

– Îl voi instrui eu pe Kard, spuse el. Putem aduce costumele de scafandru pe punte.

Înainte ca şi ceilalţi să fi ajuns la bord, Peter dispăruse în turn. După cîteva minute, se întoarse cu maşinistul, care era aproape tot atît de înalt şi spătos ca el. Aduceau cu ei şi costumele de scafandru.

Nimeni nu se mai gîndea acum la Neveux de pe insulă. Dacă într-adevăr comoara se afla în epavă, atunci vor putea probabil să plece cu ea chiar în seara aceea, fără să le mai pese de acea namilă.

Din turn, Farrow comandă ca maşinile să meargă cu viteza redusă la jumătate. Trebuia să descopere o ieşire printre stînci, pentru a ajunge la epavă. Îşi conduse vasul cu multă îndemînare şi în cele din urmă ajunse la locul cu pricina.

5. O luptă grozavă

Cînd submarinul stopă, Farrow se urcă pe punte, se îndreptă spre proră şi privi împreună cu echipajul în adîncul apei. Vasul era astfel aşezat, încît babordul era îndreptat spre nord. Toţi se aflau acum aici, cu spatele la insulă.

– Epava stă de cel puţin un an şi jumătate sub apă, zise doctorul : asta se poate vedea după grosimea stratului de scoici cu care e acoperită. Nu va fi prea uşoară munca lui Peter.

– Lasă că Peter ştie ce are de făcut, răspunse căpitanul. Şi acum, să începem ! Dar ce se...

Din turn se auzi un strigăt de alarmă. Toţi întoarseră capetele şi văzură lîngă ei un băştinaş, cu pumnalul în mînă, gata să-l lovească pe tînărul Petit.

Acesta părea pierdut, căci nimeni n-ar fi putut scoate revolverul atît de repede şi nici nu s-ar fi putut năpusti asupra agresorului, pentru a împiedica crima.

George se găsea cel mai aproape de tînărul francez. Îşi dădu şi el seama că o singură clipă putea fi hotărîtoare, aşa că nu-şi mai pierdu vremea să-şi scoată arma, ci se repezi ţipînd răsunător în coasta sălbaticului. Pumnalul îndreptat spre Petit se abătu brusc şi instinctiv agresorul îşi îndreptă acum lovitura împotriva noului duşman.

Lui George nu-i scăpă însă mişcarea. În aceeaşi clipă, se aruncă înapoi şi pumnalul trecu la numai un centimetru de obrazul său ; sălbaticul îşi pierdu echilibrul şi se clătină pe picioare. Atît îi fu de ajuns lui George să-şi scoată revolverul şi să tragă fără să mai ochească. Cu un geamăt înăbuşit, indigenul se prăbuşi la pămînt, scăpînd pumnalul din mînă.

Toţi urmăriseră împietriţi scena aceasta. Cînd văzură deznodămîntul, scoaseră exclamaţii de admiraţie.

– George, zise căpitanul cu mîndrie, eşti un bărbat în toată puterea cuvîntului. Nici unul din noi n-ar fi fost în stare de aşa ceva. Aceasta e desigur cel de-al doilea băştinaş al lui Neveux. Să sperăm că l-ai nimerit bine.

Doctorul Bertram se lăsă în genunchi lîngă sălbatic şi-l examină. Între timp, Julien Petit se apropie de George şi-i întinse mîna.

– Domnule Farrow, îţi mulţumesc, zise el cu simplitate. Nădăjduiesc să-mi pot arăta recunoştinţa odată şi odată.

– Dar, domnule Petit, nu mi-am făcut decît datoria. E limpede că Neveux l-a trimis înot pe sălbatic încoace ca să te înjunghie. Noroc că domnişoara Jeanette nu era pe punte, altfel pe ea ar fi atacat-o cel dintîi.

– Ei, doctore ?

Bertram se ridicase :

– De trezit nu se mai trezeşte, asta-i sfînt. Glonţele i-a atins inima. Doar cîteva minute şi va trece în lumea dreptilor. Ai avut mare noroc, George ! Cum de-ai cutezat să-l ataci cu mîna goală pe individul acesta primejdios ?

– A fost o pornire instinctivă, răspunse tînărul. N-am stat să chibzuiesc sau să fac un plan. Şi cu toate astea, am nimerit. Nu prea îmi place că am ucis un om, dar nu aveam încotro. Ah ! uite că-şi dă sfîrşitul !

Băştinaşul scoase un horcăit, apoi îşi întinse picioarele şi rămase nemişcat.

– E mort ! spuse Bertram, aplecîndu-se deasupra trupului neînsufleţit. Îl afundăm în mare, căpitane ?

– Da, răspunse Farrow. S-a arătat viteaz ; atacul lui împotriva noastră – pe care ne considera duşmani – a fost îndrăzneţ şi primejdios. Ah ! bine faci, Rindow, leagă-i o bucată de fier de picioare. Să se ducă la fund.

Timonierul aduse o bucată grea de metal pe care o fixă de picioarele

mortului. Trupul fără viață fu ridicat de doi marinari și dus la parapet Farrow rosti o scurtă rugăciune, apoi bătinașul fu cufundat în ape limpede. Avusese parte de o înmormîntare marinărească.

– Așo, și acum la lucru ! zise căpitanul. Peter, îmbracă-ți costumul ! Ah ! Kard a fost mai harnic, uite-l că-l gata.

Mașinistul înainta dinspre turn cu pași grei. Părea o namilă înfiorătoare Un marinar se apropie imediat de el și-i legă funia de alarmă în jurul soldurilor. Apoi deschise portița parapetului, mașinistul se așeză pe marginea punții și își dădu drumul încet în apă.

– Ei, dar știți că se pricepe, băiatul ! făcu Farrow entuziasmat. Înainte vreme mergea mai greu. Bravo !

Peter își îmbrăcase și el costumul în mare grabă. Era gelos pe camaradul mai tînăr, care i-o luase înainte. Se apropie de portița balustradei și își dădu și el drumul în apa limpede a mării. Curînd ajunse jos și se apropie de tovarășul său. În mod obișnuit, atunci cînd sînt mai mulți scufundători, aceștia se înțeleg între ei fovindu-și căștile după semnele alfabetului Morse.

Kard se și urcase pe puntea înclinată a epavei. Găsi imediat chepengul, pe care îl deschise după multă trudă.

– Ah ! Îmi închipuiam că va merge și mai greu, zise doctorul. Lemnul trebuia doar să se fi umflat de apă. Cum Dumnezeu a dobîndit mașinistul nostru atîta putere, îmi face impresia că s-a făcut mai mare și mai gras. Sau te pomenești că are aer în costum ? Dar în cazul ăsta, ar fi trebuit să se fi ridicat la suprafață. Ciudat !

– Da, ai dreptate, doctore, zise Farrow. Şi mie imi face o cu totul altă impresie Kard. Pare mai inalt şi mai gras decit urieşul nostru Peter. Dar cred că n-ai greşit, doctore : trebuie că mai are aer in costum. Ei ?

Exclomaţia lui era indreptăţită, căci pe puntea epavei se petrecea acum un lucru interesant. Peter se apropiase din spate de tovarăşul său – care tocmai voia să coboare pe deschizătura chepengului – şi opucindu-l de umeri ii transmise ceva prin loviturl de cască. Kard, insă, se smuci cu otita putere, incit Peter se clătină pe picioare. Purtarea lui era intr-adevăr foarte ciudată, căci atunci cind Peter se opropie pentru a doua oară de el şi-i apucă braţul sting, acesta se smuci iar cu putere.

Uriaşul se infurie şi apropiindu-se pentru a treia oară, il luă iar de braţul sting. Şi atunci se petrecu ceva neaşteptat.

Cu iuţeala fulgerului, Kard se intoarse, scoase repede cuţitul cel lung şi tăios pe care fiecare scafandru il poartă la briu şi-l lovi cu putere pe Peter.

Acesta se feri insă la timp, rămase citeva clipe ca impietrit, apoi işi veni in fire şi işi trase şi el cuţitul.

Lamele lungi şi ascuţite scinteiară prin apă in toate culorile curcubeului. Cei doi uriaşi se atacară cu inverşunare, dar fără a se răni. Erau amindoi indeminatici in minuirea cuţitelor şi se angajară intr-un duel sub apă cum rar se poate vedea.

Spectatorii de pe submarin rămaseseră impietriţi. Ce se intimplase cu maşinistul de işi atacase pe neaşteptate tovarăşul ? Să-şi fi pierdut oare minţile din cauza presiunii apei ?

Dar Kard era doar un scafandru dibaci, cu care chiar Peter făcuse şcoală. Ba incă uriaşul susţinea că elevul său il intrecea in ce priveşte puterea de rezistenţă in apă. Sau poate că oboseala şi aventurile intimpinate pe insulă in cursul expediţiei il distruseseră nervii.

Doctorul Bertram chibzui repede dacă toate acestea erau posibile. Bolnav nu fusese insă niciodată maşinistul, şi nici de malarie nu suferise, ca majoritatea camarazilor săi.

Atunci ? Te pomeneşti că perspectiva de a da ochii cu o comoară atit de mare il făcuse să-şi piardă cumpătul ? Sau poate se născuse deodată lăcomia intr-insul şi voia să pună mina pe averile ingrămădite acolo, fără să se gindească totuşi că submarinul se afla deasupra lui ! ?

Cei doi scafandri se năpustiră din nou cu pumnalele unul asupra altuia. Lupta părea inverşunată şi asta se vedea după mişcările violente pe care le făceau. Işi ingăduiră o scurtă pauză, apoi o porniră iar unul impotriva altuia, fiecare căutind să-şi infigă cuţitul in trupul celuilalt sau măcar să-i spintece costumul de scafandru.

– Au innebunit amindoi ! strigă Farrow inspăimintat. Trăgeţi-i repede sus !

Dar cind cei doi marinari traseră de funii, ridicindu-l pe Kard de vreun metru, acesta tale dintr-o dată funia şi sări inapoi pe puntea epavei. Cu cuţitul ridicat, se năpusti asupra lui Peter, care plutea la vreo jumătate de metru deasupra punţii corăbiei scufundate.

– Dă-i drumul in jos ! il strigă Farrow marinarului, care se conformă numaidecit.

Peter dobindi iar teren sigur sub picioare şi pară cu indeminare lovitura lui Kard, apoi trecu el in ofensivă.

– Domnule căpitan, domnule căpitan ! strigă un marinar din spatele turnului. Kard e aici, sub invelitoarea de pinză a costumului de scafandru. E ţeapăn ca un mort.

– Doctore, dă fuga intr-acolo ! strigă căpitanul, trăgind revolverul. Am o bănuială teribilă : ăla de jos nu e Kard, ci... Neveux, care s-a furişat pe submarin impreună cu băştinaşul ucis de George. L-a ameţit pe bietul nostru

mașinist și a îmbrăcat el costumul de scafandru. A văzut costumele pe punte și a profitat. Ah ! Peter e într-o situație primejdioasă – ba nu, nu, e mai indemnatic decît monstrul acela ! Așa, acum i-a dat o lovitură zdravănă.

Doctorul Bertram se îndepărtă repede, deși ar fi vrut să vadă și el spectacolul de sub apă. Trebuia să vină însă în ajutorul lui Kard.

– Nu trage, domnule căpitan ! strigă Rindow, văzîndu-l pe Farrow ridicînd arma. În apă gloanțele deviază și s-ar putea să-l nimerești chiar pe Peter. N-ar fi mai bine să-l ridicăm repede sus ?

– Deloc, fiindcă timp de cîteva secunde nu s-ar putea apăra, ceea ce i-ar îngădui lui Neveux să-i înfigă cuțitul în trup. Oh ! uite că bietul Peter a alunecat, ba nu, încă se ține bine. Ah ! bravo ! e mult mai indemnatic decît ticălosul acela ! Așa, acum la atac ! Dumnezeule, nu, nu ! Ah, e în mare primejdie !

După ce se ferise de o lovitură furioasă a adversarului, Peter pornise la atac. Alunecase însă pe punte și căzuse în cap. Vajnicul său dușman se năpusti atunci asupra lui, cu gîndul să-i dea lovitura de grație în spate.

Credinciosul bătrîn părea pierdut. George scoase un strigăt de groază și furie, era gata-gata să se arunce în apă și să-i vină în ajutor bunului său Peter, care de atîtea ori își primejduise viața pentru el.

Nu-și putea dezlipi privirile de la scena aceea de groază. Acum... acum .. cuțitul cel lung se va înfige în trupul lui Peter !

Dar iată că uriașul făcu o mișcare fulgerătoare, așa că Neveux alunecă și el, lungindu-se lîngă adversar.

Peter își răsuci trupul și-i dădu o lovitură grozavă în brațul stîng. Vru să se ridice pe urmă repede, dar Neveux îl înșfăcă, îl ținu strîns cu stînga și izbi cu dreapta.

Peter nu putu să pareze lovitura aceasta, căci nu se putea mișca. Și se părea că lupta va avea un deznodămînt tragic pentru el.

– De ce n-aş trage ? strigă Farrow, enervat la culme. Poate că tot îl nimeresc pe blestematul acela de Neveux !

– Ah ! Iată că se schimbă lucrurile ! strigă Rindow. Oh ! Peter a lucrat bine, repede sus cu el !

Grozava luptă de sub apă fusese hotărîtă de soartă. În clipa cînd Neveux se pregătea să dea ultima lovitură, prin gura chepengului deschis de el ieşi un şarpe lung, albicios, care se zvîrcoli cîteva clipe în gol, apoi se încolăci în jurul trupului ticălosului.

Neveux îi dădu drumul imediat lui Peter şi lovi cu turbare în reptilă. Degeaba, însă. Din interiorul corăbiei ieşiră încă doi şerpi – lungi de cel puţin cinci metri – şi se încolăciră în jurul lui. Toate cele trei reptile îl smuciră cu putere şi dispărură cu el într-o clipă pe gura chepengului.

Peter fu ridicat repede la suprafaţă şi cînd îl întinseră pe punte şi-i scoaseră casca, chipul lui era galben, iar el tremura ca varga.

– Ptiu, drace ! exclamă el apoi, nici pe patul de moarte n-oi uita mutra pe care o făcut-o cînd l-a înhăţat polipul. Asta-i adevărată dreptate cerească ! Dar ce-i cu Kard ?

– E bine sănătos, se auzi glasul doctorului, care venea şi el din turn. El, cum s-a terminat treaba, acolo jos ? L-a învins Peter pe ticălosul de Neveux ?

– A intervenit un al treilea în luptă, răspunse căpitanul, un polip uriaş care şi-a ales domiciliul în interiorul epavei. Probabil că apa a mîncat unul din pereţii corăbiei, îngăduindu-i monstrului marin să pătrundă înăuntru. Peter, bănuiesc că te-ai speriat rău, cînd ai dat cu ochii de acele tentacule ?

– De ce-aş minţi, cînd aşa a fost, răspunse bătrînul. Întrebarea e ce facem acum ? Neveux nu mai poate fi salvat, căci geamul de la casca lui s-a sfărîmat din cauza izbiturii : trebuie că s-a înecat. Dar cum alungăm monstrul din epavă ?

– De asta am eu grijă, interveni Jan Brikè. Arunc jos o grenadă cu aprindere automată. Explozia nu va dăuna nici corăbiei, nici nouă, dar va pune pe goană polipul.

Viteazul tunar se îndepărtă repede şi după cîteva minute se înapoie cu o grenadă, prevăzută cu un mecanism de ceasornic. Jan potrivi explozia peste un minut, apoi îi dădu drumul în apă. Maşina infernală căzu pe fundul mării, exact dedesubtul epavei. Toţi priveau cu încordare în adînc.

Exact după un minut, explozia se produse. O volbură de nisip acoperi cîteva clipe corabia, apa ţîşni în sus şi submarinul se cutremură uşor.

– Ah ! uite-l colo ! strigă Peter cu insufleţire. Cum s-a mai speriat, bietul de el !

Uriaşul polip ţîşni ca o torpilă, îşi strînse tentaculele, înotă înapoi, se aruncă în apă şi dispăru ca o cometă în adînc.

– Aşa, acum îl voi scoate mai întîi pe Neveux, zise Peter. Nu cred că polipul se va întoarce, prea l-a înspăimîntat explozia. Dacă s-a înzdrăvenit, Kard poate veni şi el. Trebuie neapărat să-şi ia costumul pe care l l-a furat Neveux. Sticle de rezervă pentru cască avem destule.

Îşi puse pe cap casca aceea grea pe care Plundow i-o înşurubă, apoi viteazul bătrîn se lăsă la fund pentru a doua oară. Era o mare îndrăzneală ceea ce făcea, căci în interiorul epavei putea fi ascuns şi un al doilea polip.

Ajuns pe punte, se apropie de chepeng, privi o clipă înăuntru, apoi se făcu nevăzut. Luase la plecare o funie şi după cîteva minute dădu semnalul de ridicare la suprafaţă.

Trupul neînsufleţit al lui Neveux se lvi pe gura chepengului. Cînd fu urcat pe puntea submarinului, văzură cu toţii că figura colosului avea o expresie liniştită, ceea ce dovedea că avusese o moarte uşoară.

Funia fu coborîtă din nou, de data aceasta cu o greutate atîrnată de

ea. Nu trecu mult şi Peter dădu din nou semnalul de ridicare a ei. O casetă mare aluneca în sus prin apă şi marinarii o aşezară cu grijă pe punte.

Operaţiunea se repetă, şi o a doua casetă fu ridicată sus. Apoi pe punţea epavei apăru chiar Peter şi se lăsă adus la suprafaţă.

– Altceva nu mai e, nimic, afară doar de nişte lăzi cu marfă, pe care apa a stricat-o de mult, zise el. Unul din pereţii corăbiei e complet distrus. Casetele astea două le-am găsit într-un dulăpior de lîngă cabină. Desigur că în ele se află comoara.

În vreme ce-şi scotea costumul de scafandru, Plundow deschidea prima casetă. Jeanette Roule şi Julien Petit priveau cu încordare. Cînd capacul cel greu fu ridicat, amîndoi tinerii scoaseră o exclamaţie de surpriză. În faţa lor, aurul şi pietrele preţioase dinăuntru scînteiau în mii de culori : comoara bătrînului Roule fusese în sfîrşit găsită.

Farrow dispuse să se aducă în cabina sa cele două casete. Valoarea conţinutului lor era nepreţuită.

– Aşa, domnişoară, zise el apoi, acum eşti bogată şi lumea e deschisă pentru dumneata. Te vom duce la Saigon, la rudele dumitale, iar pe domnul Petit îl vom transporta înapoi pe insula Uvea, căci şi-a redobîndit chitanţa care dovedeşte că tatăl său şi-a plătit datoria.

Jeanette se uită cu tristeţe la tînăr, apoi zise :

– Domnule Petit, pe Uvea nu te aşteaptă decît amintiri triste. Şi apoi, venind să-ţi ceri dreptul cuvenit, îţi vei face numai duşmani. Ai ajutat la găsirea comorii şi ţi se cuvine şi dumitale o parte din ea, ceea ce face mai mult decît proprietatea pe care o revendici pe insula Uvea. Vino şi dumneata la Saigon, şi acolo vei putea să-ţi cumperi una nouă.

Frumoşii ei ochi priveau cu dragoste spre el. Julien roşi, apoi îi întinse mîna :

– Da, domnişoară Jeanette, merg cu dumneata. Voi căuta să-mi înghebez o viaţă nouă.

– Bravo ! strigă Farrow. Totul e bine cînd se sfîrşeşte cu bine !

În româneşte de LIA HÂRŞU

(Va urma)

În episodul următor :

PROFESORUL BARNER

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

PROFESORUL BARNER (I)

1. O descoperire ciudată

Submarinul străbătuse strîmtoarea Torres între Australia și Noua Guinee și se afla în drum spre Saigon, unde avea să-i lase pe Jeanette Raule și pe tînărul Julien Petit.

În timpul nopții vasul trecuse de strîmtoarea Torres ; căpitanul Farrow nădăjduia că autoritățile erau încredințate de dispariția „DOX"-ului său, în urma erupției vulcanului marin, dar pe de altă parte se putea ca francezii de pe mica insulă Uvea să fi observat apariția și dispariția subită a vasului mult căutat, vestind apoi lumii întregi această știre.

Jeanette stătea în turn alături de căpitan. Marea era liniștită, soarele lucea pe cerul albastru și totul respira pace și fericire.

– Cât e de frumos ! exclamă tînăra fată. Oh ! domnule căpitan, vă invidiez pentru viața pe care o duceți. Liberi și independenți, mereu noi aventuri, alături de camarazi credincioși și viteji, ce și-ar putea dori omul mai mult ?!

– Firește, duduiță, așa cum o vezi dumneata, viața noastră e frumoasă. Dar nu trebuie să uiți că sîntem niște prigoniți, împotriva cărora aproape toată lumea a pornit vînătoarea. Partea cu adevărat frumoasă a vieții noastre aventuroase este că am venit în ajutorul multor oameni și nu puțini sînt cei pe care i-am scăpat de la moarte sigură.

Jeanette aruncă spre căpitan o privire plină de admirație. Se uită la dînsul de parcă soarta i-ar fi dăruit un alt tată în locul celui ucis de vînătorii de capete și oftînd din adîncul pieptului își ațintì din nou privirea spre întinsul fără sfîrșit al apei.

– Domnule căpitan, parcă se văd niște insule acolo ! spuse ea arătînd cu mîna în zare. Vedeți punctele acelea întunecate la dreapta și la stînga noastră ?

– Ai dreptate, domnișoară, sînt insule de corali izolate și nelocuite. Vasul nostru va trece prin apropierea lor, pentru că pe calea aceasta evităm să ne întîlnim cu vapoarele liniilor regulate. Mai tîrziu, vom trece printre insulele Aroe, la nord, și insulele Timorlant, la sud. Apoi intrăm în Marea Banda. Acum ne aflăm în Marea Alfurel sau Harafura, cum i se mai zice. Dar ce-o fi asta ? exclamă el uimit și duse repede ocheanul la ochi. Ah ! mi se pare că ne e dat să salvăm din nou niște naufragiați. E o plută, cu o prăjină de care atîrnă o bucată de cîrpă, și parcă se vede și un om.

Farrow îndreptă vasul spre nord și cîrmi spre punctul acela negru care se zărea pe apă. Apoi strigă în acustic :

– Rindow, George și Peter să vină sus ! Aduceți pe punte și barca de aluminiu.

Ordinul dat de căpitan produse o mare fierbere pe submarin. Trebuie că se petrecuse ceva deosebit. Rindow, George și Peter urcară în fugă scărița de fier ce ducea în turn ; în urma lor veneau cîțiva marinari ducînd diferite piese ale bărcii de aluminiu.

Farrow își dăduse seama imediat că nu va putea ajunge cu submarinul în apropierea plutei, căci aceasta se afla între numeroasele stînci care formau un meterez în fața insulelor izolate.

Cu viteză sporită, vasul se apropia de locul cu pricina, iar Peter care avea privirea cea mai ageră strigă deodată :

– Domnule căpitan, omul de pe plută este un european. Un bărbat în vîrstă, cu barbă cărunță. Atenție, opriți !

Dar Farrow zărise și el stîncile ascunse sub apă și strigă în acustic :

– Încetiniți mașinile, dați îndărăt !

Vasul frînă aproape imediat și se opri la vreun metru de stîncile acelea primejdioase.

Marinarii montaseră între timp barca, o lăsaseră repede la apă, așa că Peter sări în ea, urmat de George, care-l strigă căpitanului :

– E de ajuns dacă mergem noi doi, tată. În felul ăsta ajungem mai repede la plută.

– Bine, dar grăbiți-vă ! zise Farrow.

Peter vîslea din toate puterile și George stătea la cîrmă. Nu trecu mult și ajunseră lîngă plută. Aceasta era construită în mod primitiv, din lemn de bombus, și avea înfiptă în ea o prăjină din același material, de care era fixată o cămașă ruptă de culoare albă.

După ce opriră barca, Peter și George păși cu băgare de seamă pe plută. Nu era prea ușor să-și mențină echilibrul și să ajungă lîngă trupul ce părea neînsuflețit, așa că fură nevoiți să se tîrască.

Nenorocitul care zăcea acolo părea să fi avut de îndurat multe lipsuri. Pielea îi era leșcăită, ceea ce era o dovadă că suferise de foame, iar firele albe din păr și barbă erau desigur de dată recentă.

– Bietul de el, mult trebuie să mai fi pătimit ! zise Peter. Bagă de seamă, George, trebuie să-l ducem ușor de aici, altminteri răsturnăm pluta. De

necrezut cum își poate construi cineva o astfel de drăcie. De fapt, nici n-o putem numi plută, căci nu-s decît niște bețe de bambus, legate între ele. Atenție !

„Drăcia" era gata-gata să se răstoarne, în timp ce-l trăgeau spre margine pe omul neînsuflețit. În felul acesta le-ar fi fost cu neputință să ajungă la barca lor, dar, după o clipă de gîndire, Peter îi spuse tînărului :

— Domnule George, du-te în barcă, desfă funia și ține-te cu lopata lîngă plută ; eu îl voi lua în brațe pe nenorocitul ăsta și voi ajunge cu el la margine, unde vei fi dumneata cu barca.

În vreme ce uriașul ridică pe brațe trupul neînsuflețit, George sări sprinten în barcă. Acum Peter păși cu băgare de seamă, căci pluta se apleca amenințător sub greutatea lui ; George vîsli încet înainte, cîrmi apoi lateral și uriașul își așeză povara pe fundul bărcii, apoi sări și el, împinse pluta înapoi și apucă lopețile.

Vîslind cu putere, îndreptă barca spre submarin, în timp ce tînărul se ocupa de străin. De-abia acum vedea că acesta avea o figură fină, inteligentă și părea să fie de condiție bună.

— Peter, cred c-am dat peste o nouă enigmă, îi spuse el credincioșului său servitor. Sînt curios să aud ce ne va spune, după ce doctorul Bertram va izbuti să-l readucă în simțiri.

— După cît se arată, răspunse uriașul, nu-i din cei obișnuiți să îndure mizeria. Dar tocmai astfel de oameni sînt uneori de-o rezistență uimitoare. Cînd urmăresc vreo țintă, sînt însuflețiți de un soi de fanatism care-i face capabili de cele mai mari sforțări.

— Ai dreptate, Peter, are într-adevăr o înfățișare de fanatic. Ce l-o fi adus în regiunea asta pustie ? Doar insulele olea mari de corali din fața noastră sînt nelocuite ?

— Așa și este, dar știi și dumneata, domnule George, că tocmai asemenea insule exercită mari atracții pentru oamenii certați cu lumea.

— Vorbești de acei indivizi care au venit oarecum în conflict cu legile ? zise George rîzînd. Asta e drept. Dar vezi că eu nu cred că individul de față face parte din clasa asta. Lasă o impresie bună, cu toată înfățișarea lui prăpădită.

— În sfîrșit, vom vedea ce-i cu el după ce domnul doctor îl va readuce la viață. Eu însă tocmai în acești oameni cu înfățișare distinsă nu prea am încredere, atunci cînd dau de ei în împrejurări atît de ciudate.

Ce căuta dumnealui pe o insulă pustie ? Domnule George, nu te încrede în exteriorul unui om. Tocmai acela care fac impresie bună în primul moment, de cele mai multe ori sînt niște înșelători care de-abia mai tîrziu își dau arama pe față.

— Da, Peter, asta o știu și eu, dar cred că de data asta nu mă înșel. Trebuie să fie un om cult și probabil foarte inteligent.

— Hm ! Tot ce se poate, mormăi uriașul, numai că mi se pare ciudat că l-am găsit în starea asta, singur-singurel, pe o plută care nici măcar nu e plută și într-un ținut izolat de restul lumii. Ei, dar iată că am ajuns la destinație. Acum să-l vedem pe domnul doctor ce poate.

— Ei, George, pe cine ați găsit pe plută ? strigă căpitanul Farrow din turn.

— Pare să fie un bărbat distins și cult, răspunse tînărul, în timp ce-l ajuta pe Peter să ridice trupul neînsuflețit, pe care marinarii de pe punte îl luară imediat în primire. Peter crede că nu-i lucru curat cu el, dar vom afla noi îndată, după ce-l va readuce în simțiri doctorul Bertram. Cred că e însetat și înfometat.

— Firește, spuse doctorul, care își aruncase doar o privire asupra neno-

rocitului. Duceți-l în cabina-infirmerie. Pare să fie foarte rezistent, deși puțintel la trup.

– Aștia sînt cei mai primejdioși, interveni Peter, și eu aș fi cu mare băgare de seamă față de domnul acesta distins. Nu știu de ce, dar din primul moment am avut presimțirea că i-ar putea aduce nenorocire domnului George.

– Bunul și credinciosul meu Peter, știu bine că ești cît se poate de sincer, spuse George. Dar ce mi-ar putea face mie nenorocitul acesta aproape mort ? Ar putea zice bogdaproste dacă doctorul Bertram îl va readuce la viață. Crede-mă, omul e cu totul inofensiv.

Căpitanul Farrow, care ascultase discuția, încreți fruntea. E drept că-l știa pe urias cam superstițios, chiar dacă nu așa cum erau Jan Brike și Gerard Plundow, dar tonul cu care vorbea acum credinciosul servitor îl făcea să fie peste măsură de îngrijorat.

Apoi își spuse că într-o oarecare privință Peter avea dreptate. Era destul de ciudată apariția unui european înfometat în locurile acelea pustii. Te pomenești că o fi vreun ocnaș evadat din temnițele Australiei ?

Nu trebuie să te lași înșelat de exteriorul unui om, cum bine zicea Peter, de aceea Farrow își chemă fiul la el și-i spuse încet :

– George, firește că nu vreau să zic nimic rău despre omul pe care l-am pescuit, dar țin să-ți atrag atenția că nu trebuie să te lași înșelat de aparențe. Poate că totuși Peter are dreptate presimțind că te paște o primejdie :

Tînărul rise, apoi zise :

– Tată, după ce ai să-l vezi cum arată, te vei convinge că n-ai de ce să-ți fie teamă. Fără îndoială, e un om foarte inteligent și inofensiv. Eu îl iau drept un savant.

– Aceștia sînt uneori cei mai primejdioși, interveni Peter, care se apropiase. Ei își vîră adesea în cap un lucru care-i aduce și pe ei în marea primejdie și pe cei pe care au izbutit să-i convingă. Eu l-aș sfătui pe domnul George nici să se ocupe de savantul nostru.

–Dar bine, Peter, zise căpitanul rizînd, ce i-ar putea face lui George nenorocitul acesta, care e mai mult mort decît viu ? E o prostie ce susții. Firește, se întîmplă să ai uneori o aversiune pentru un om de cum l-ai privit o dată, dar trebuie întotdeauna să te întrebi în ce măsură ți-ar putea face rău acel om, iar în cazul de față, bietul salvat chiar că nu poate întreprinde nimic împotriva noastră sau numai împotriva lui George.

– Nici nu e nevoie să întreprindă el însuși, răspunse uriașul. Dar nu e exclus să-l vire pe domnul George în vreo aventură care l-ar costa scump. Văd însă că nu prea vreți să mă ascultați, de aceea voi fi cu băgare de seamă și voi ști eu să intervin, cînd va fi momentul. Aș putea pune rămășag că dreptatea va fi de partea bătrînului Peter al dumneavoastră.

Făcu o plecăciune, se îndreptă spre turn și coborî scărița în interior. Farrow se uită ginditor după el și i se adresă lui George :

– Peter vede de obicei dracul mai negru decît în realitate, dar în privința asta parcă tot are ceva dreptate : naufragiatul nostru ne-ar putea băga în cine știe ce aventură primejdioasă. N-ar strica deci să fim cu băgare de seamă. Avem acum o sarcină grea înaintea noastră, trebuie să-i ducem la Saigon pe cei doi tineri și comoara regăsită. Lucrul acesta nu e chiar atît de ușor, căci trebuie să trecem prin Singapore, apoi dăm de ținuturi franțuzești. De la țința aceasta nu trebuie să ne lăsăm înduplecați de vreo povestire a omului care a apărut în chip atît de ciudat.

– Dar, bine, tată, de vreme ce nici nu l-ai văzut vreodată cum poți vorbi astfel ? Tu știi bine că și eu sînt destul de prevăzător și că mă pricep

un pic la oameni, chiar dacă sînt tînăr. Omul pe care l-am salvat este absolut inofensiv şi sînt convins că ne va lămuri cum şi în ce fel a ajuns pe pluta pe care l-am găsit.

– Să sperăm că aşa va fi. Într-un fel, ai şi tu dreptate ; trebuie mai întîi să mă uit bine la el şi să văd cîte parale face. Poate că m-am mulţumit şi eu un pic de la Peter, cînd ţi-am vorbit aşa.

– Plundow să vină sus ! strigă el apoi în acustic.

Cînd timonierul îşi făcu apariţia, Farrow îi dădu dispoziţie să meargă numai cu un sfert din viteza normală, menţinînd direcţia spre vest. El îşi spunea că nu era exclus ca misteriosul necunoscut să fi avut vreo tolnă legată de ţinutul acesta şi cărela voia să-i dea de roşt. De aceea, nu trebuia să se îndepărteze prea mult, pînă ce nenorocitul avea să-şi revină în simţiri.

Însoţit de George, căpitanul se îndreptă spre cabina care servea de infirmerie. Încăperea mică era vopsită în alb şi doctorul Bertram îşi instalase acolo un laborator modest în care se aflau mai ales instrumente şi chimicale de tot soiul, de care se servea în studierea animalelor rare.

Cînd tatăl şi fiul intrară, îl găsiră pe doctor ocupat cu readucerea la viaţă a străinului misterios.

– A fost salvat taman la timp, spuse el, căci dacă mai întîrzia cîteva ceasuri ar fi murit din cauza slăbiciunii. Cred că n-a mai pus nimic în gură de cel puţin două zile.

Căpitanul se uită cu milă la omul neînsufleţit. Îşi dădu seama imediat că George nu-l judecase greşit. Avea o figură inteligentă, serioasă şi făcea impresia unui om învăţat. Ar fi fost cu neputinţă să fie animat de gînduri rele sau să comită o faptă care să-l pună în conflict cu legile lumii civilizate.

Doctorul Bertram îi făcu un masaj la muşchii gîtului, apoi spuse mulţumit :

– Aşa, i-am turnat pe gît o porţie bună de supă întăritoare şi acum voi încerca să-l trezesc din leşin.

Spunînd acestea, începu să-i frece cu eter tîmplele şi-i ţinu sub nas un tampon de vată îmbibată cu o esenţă puternică.

După cîteva minute omul începu să se mişte, muşchii tresăriră, strănută cu putere, deschise ochii, se uită rătăcit în jur şi murmură :

– Boeja darat.

George se uită la tatăl său. Pricepea limba malaeză – o limbă primitivă şi poate cea mai uşoară din lume – dar expresia aceea n-o auzise niciodată.

Căpitanul clătină din cap mirat şi privi la străin, care închise din nou ochii.

Doctorul Bertram tresări cu putere, se uită la pacientul său cu mult interes şi repetă :

– Boeja darat. Chiar „boeja darat" a spus. Asta e din cale afară de surprinzător. Să fie oare cu putinţă ca el să fi văzut, ca ele să mai existe pe aici ? Domnule căpitan, trebuie să rămînem numaidecît în ţinutul acesta. Ar fi o descoperire cum rar s-a făcut. Să nădăjduim că n-a aiurat.

Cu o expresie absolut îngrijorată, se aplecă asupra celui leşinat şi-i puse mîna pe frunte. Apoi clătină din cap mulţumit.

– Nu, n-are temperatură. A vorbit deci normal. Ah ! Ar fi o descoperire extraordinară. Numai de s-ar trezi iar, cît mai repede. Trebuie să-mi dea lămuriri precise unde a dat de urma lor.

Începu să frece din nou cu eter tîmplele celui leşinat şi înmuie alt tampon de vată, pe care i-l puse sub nas.

2. Mai există balauri?

Tată, ce să însemne expresia asta malaeză ? întrebă George încet. Eu n-am auzit-o încă pînă acum. Boeja darat ! Desigur că doctorul ştie.

– Da, aşa se pare, răspunse căpitanul. De aceea m-a şi rugat să rămîn cu submarinul în locurile acestea. De fapt, n-aş prea vrea s-o fac, căci de-abia acum mi se precizează avertismentul credincîosului nostru Peter. „Boeja darat" – ce-o fi însemnînd asta ? Doctore... ah, e prea ocupat cu pacientul iul ! Să-l lăsăm, deocamdată.

– Tată, de ce n-am rămîne aici ? Plundow se poate roti cu submarinul în loc de cîteva ori, pînă cînd domnul acela se va trezi din leşin. Trebuie să recunosc că acum sînt foarte curios să lămuresc treaba asta ciudată.

– Hm ! Tot Peter a avut dreptate cu presimţirea lui, zise Farrow. A spus-o doar limpede că omul acesta misterios te va băga în vreo primejdie ; căci o mare primejdie trebuie să fie legată de vorbele sale, altfel n-ar fi ajuns în starea în care se află. Ei, dar ştiu eu bine că nu te laşi convins de sfaturi înţelepte, de aceea, hai să vedem ce-i cu taina asta care ne iese în cale. Îi voi da lui Plundow instrucţiunile cuvenite.

– Aruncînd o privire cam indispusă asupra străinului, de care doctorul Bertram se ocupa cu o grijă deosebită, Farrow părăsi cabina şi se îndreptă spre turn ca să-i dea instrucţiuni timonierului.

Pe culoar se întîlni cu Pete., care-l întrebă cu sfială :

– Domnule căpitan, unde-l debarcăm pe străinul pe care l-am găsit pe plută ?

– Vom şti îndată, Peter. Pentru moment, vom rămîne prin ţinutul ăsta pînă se va trezi.

Farrow porni cu paşi grăbiţi spre turn, urmărit de privirea gînditoare a uriaşului. Acesta începu să se scarpine în ceafă şi mormăi :

— Tot bătrînul Peter pare să aibă dreptate. Domnul ăsta ciudat ne vîră într-o nouă aventură. Ei, dar lasă că veghez eu asupra lui George.

Căpitanul îi dădu în grabă instrucţiuni lui Plundow, apoi se întoarse în cabina infirmeriei. Voia să fie de faţă cînd străinul se va trezi din leşin.

În tot timpul drumului îşi frămîntă mintea încercînd să afle ce însemnau acele două cuvinte care-l tulburaseră atît de mult pe doctor.

„Boeja darat". Traduse cuvînt cu cuvînt, asta însemna „crocodili de uscat". Dar aşa ceva nu există. Poate că nu auzise bine ?

Nu, nu, în privinţa asta nu exista îndoială, căci doctorul repetase doar expresia. Dar ce să însemne „crocodili de uscat" ? Sună cam ciudat şi... periculos în acelaşi timp.

Cînd intră în cabină, văzu că străinul stătea în capul oaselor. Se cam clătina încolo şi încoace, nu-i vorbă, dar părea să aibă o energie uimitoare, căci după ce privi liniştit în jur, dădu din cap şi zise apoi cu o voce slabă :

— Sînt salvat, sînt pe un vapor. Vă mulţumesc, domnii mei ! Eu sînt profesorul Donald Barner din Melbourne. Sîntem în Marea Alfurei, în apropierea insulei de corali ?

— Da, domnule profesor, răspunse doctorul Bertram cu glas emoţionat. Vom rămîne chiar în ţinutul acesta pînă vă veţi fi restabilit pe deplin. Spuneţi-mi, vă rog, domnule profesor, există într-adevăr pe insulele acestea „Boeja darat" ?

Profesorul se cutremură cîteva clipe, se uită ţintă la chipul încordat al doctorului, apoi spuse încet :

— Oh ! probabil că m-a luat gura pe dinainte din cauza temperaturii. Cine sînteţi dumneavoastră, domnul meu ?

— Doctorul Bertram, se recomandă medicul.

— Şi unde mă aflu ? întrebă apoi profesorul. Mă veţi ierta că nu vă răspund imediat la întrebarea dumneavoastră, căci pentru mine e vorba de o chestiune de cea mai mare însemnătate, pe care n-o pot încredinţa oricărui străin.

— Foarte adevărat — se grăbi să răspundă doctorul — dar în noi puteţi avea deplină încredere. Eu nici n-aş putea face cunoscută lumii taina dumneavoastră, căci n-am voie să mă arăt printre oameni. Spuneaţi că sînteţi originar din Melbourne, domnule profesor. În cazul ăsta, în mod sigur veţi fi auzit de noi. Vă aflaţi actualmente pe submarinul „Dox", condus de căpitanul Farrow. E aici de faţă, împreună cu fiul său, George. Am studiat şi eu zoologia şi aşa se explică faptul că mă interesează foarte mult balaurii aceia ciudaţi de care aţi amintit.

Profesorul Barner se cutremură, îşi ridică şi mai mult trupul şi privi lung la căpitanul Farrow şi la George. Apoi zise cu bucurie :

— Ah, dumneavoastră sînteţi domnii mei !? Mă bucur foarte mult să vă cunosc ! De mult doream să vin în contact cu dumneavoastră căci, deşi guvernul ţării mele face tot ce-i stă în putinţă ca să pună mîna pe dumneavoastră, eu am fost întotdeauna un sincer admirator al faptelor dumneavoastră vitejeşti. Dar mai presus de toate, trebuie să mărturisesc că v-am invidiat, căci, datorită submarinului, dumneavoastră puteţi vedea atîtea din minunile mării, care nouă, muritorilor de rînd, ne rămîn ascunse. Da, domnii mei, domniilor voastre vă pot încredinţa fără nici o teamă descoperirea mea, ba chiar sper că veţi avea amabilitatea să mă sprijiniţi.

Da, domnule doctor, este adevărat că am regăsit „balaurii" aceia, — „Boeja darat", cum sînt numiţi de băştinaşii din Komodo ; i-am regăsit zic, pe insulele acestea pustii, şi încă nişte exemplare de o mărime cum

nici n-aș fi bănuit că poate exista. Știți desigur și dumneavoastră că pe insula Komodo acești urmași direcți ai saurienilor primitivi ating o lungime de pînă la trei metri. Pe insulele acestea am văzut exemplare de aproape cinci metri. Gîndiți-vă numai, domnule doctor : cinci metri ! Vă puteți închipui așa ceva ?

Doctorul Bertram își împreună mîinile de uimire.

— Nu, domnule profesor, n-am auzit încă de așa ceva. Cinci metri ? E aproape de necrezut. Dacă nu mi-ați spune dumneavoastră, domnule profesor, m-aș îndoi mult. Dar știu că dumneavoastră sînteți un învățat serios și am citit vestita dumneavoastră lucrare asupra aricilor australieni. Credeți într-adevăr că balaurii aceștia au o lungime de cinci metri ?

Farrow clătină din cap văzînd că profesorul părea să-și fi învins cu totul slăbiciunea. Barner confirmă întrebarea doctorului printr-un gest și spuse vesel :

— Ah ! Ați citit lucrarea mea asupra ciudaților arici australieni ? Mă bucur nespus de mult ! Sînt animale interesante, de fapt, și alături de ornitorinc, sînt singurele care depun ouă, deși sînt mamifere. Le-am studiat în amănunțime. Dar să revin la balauri : am văzut într-adevăr un balaur care măsura cel puțin cinci metri. Din păcate, n-am putut să-l aduc cu mine, căci vederea acestui monstru l-ar fi făcut pe însoțitorii mei indigeni să mă părăsească. Au rupt-o la fugă cu cele două bărci ale mele, luînd

cu ei prețioasa mea colecție strînsă cu trudă în cursul expediției, împreună cu toate alimentele și m-au lăsat singur cuc pe insula aceea izolată.

O săptămînă întreagă am trăit acolo. Din nefericire, eu nu sînt un om practic și nu m-am priceput niciodată să dobor un animal, ca să mă hrănesc cu el. Am găsit doar cîteva fructe, dar sufeream cumplit din cauza lipsei de apă. Dacă nu s-ar fi întîmplat să plouă de vreo două ori în timpul acesta, aș fi murit de sete.

Spre norocul meu, aveam cuțitul la mine, așa că am putut să tai de la marginea insulei cîteva bețe de bambus și să-mi construiesc o plută.

Domnule doctor, cred că în curînd voi fi din nou pe picioare și va trebui să încercăm numaidecît să prindem viu unul din acești balauri. Gîndește-te numai la ce serviciu li vom face științei în felul ăsta.

Profesorul Barner se încrezuse prea mult în forțele sale. Își opri vorba la mijloc și căzu pe spate ; îl cuprinse un leșin adînc.

– E o reacție foarte firească, spuse doctorul Bertram. Profesorul va dormi acum liniștit cîteva ceasuri, apoi îi voi da din nou puțină supă și asta îl va face să-și revină. În orice caz, acum trebuie să rămînem aici, domnule căpitan. Avem într-adevăr datoria față de știință să prindem unul din monștrii aceia. Gîndește-te doar că avem de-a face cu ultimele rămășițe ale balaurilor antedeluvieni, așa cum ne sînt zugrăviți în cărțile vechi. Zîmbești, după cîte văd, dar totuși e adevărat. George, poți confirma și tu lucrul ăsta !

– Da, tată, zise tînărul plin de însuflețire – e adevărat. Pe insula Komodo au fost descoperiți acești balauri-șopîrle, animale care ating o lungime de pînă la trei metri. Balauri veritabili, cu limba dublă. Oh, tată, trebuie să încercăm să punem mîna pe unul din exemplarele văzute de profesor ! Gîndește-te numai că sînt lungi de cinci metri ! Adevărați monștri. Nu-i așa că rămînem aici ? Și apoi, trebuie să încercăm să regăsim și colecția sărmanului profesor, căci aceasta este, probabil, rezultatul unor cercetări trudnice și de lungă durată.

– Hm ! Tot Peter a avut dreptate ! spuse căpitanul. Din cauza acestui profesor vom ajunge în mare primejdie, mai cu seamă tu, George. Ei, dar n-avem încotro, trebuie să venim în ajutorul profesorului, al cărui nume îmi este și mie cunoscut. Așadar, pînă se va trezi el, vom încerca să ajungem pe insulă. George, vino cu mine în turn, să-mi mai spui și mie cîte ceva despre acești balauri pe care vreți să-i prindeți. Văd că știi multe și n-ar strica să aflu și eu.

Tatăl și fiul merseră în turn și Farrow luă el însuși cîrma și ținu direcția spre acea insulă îndepărtată în apropierea căreia fusese găsit profesorul australian.

Drumul era foarte primejdios, presărat cu stînci ascuțite, de corali, care ieșeau din apă. Dar pentru un marinar bun, primejdia nu era chiar atît de mare. Căpitanul Farrow le ghicea prezența doar după culoarea schimbată a apei.

Deși era foarte concentrat asupra cîrmei, Farrow asculta totuși vorbele lui George, care-i povestea cu însuflețire despre „balaurul" uriaș, care face parte din familia Waranelor.

Cînd tînărul sfîrși de povestit, căpitanul spuse rîzînd :

– Acum pricep interesul vostru de a pune mîna pe unul din acești monștri. Ceea ce mă uimește e faptul că Peter al nostru a avut o presimțire dreaptă. Profesorul Barner ne-a aruncat într-adevăr într-o aventură care nu figura în programul nostru. Și eu care mi-am propus să-l duc nevătămați la Saigon pe cei doi tineri francezi cu comoara lor ! Nădăjduiesc că vînătoarea pe care o pornim, pentru a prinde unul din acești balauri, nu ne va expune la primejdii mari, deși chiar în clipa de față sîntem primejduiți de

nenumăratele stînci care se ascund sub apă, ca niște dușmani vicleni. Uită-te și tu, George, ce-i dedesubtul nostru! Pericolele încep înainte de a porni la întreprinderea propriu-zisă.

— Dar, bine, tată, am fi putut lăsa submarinul dincolo de brîul de stînci și ne-am fi putut apropia în bărcile de aluminiu.

— Da, dragul meu, în împrejurări normale, așa aș fi făcut — răspunse Farrow, rizînd — dar nu prea îmi vine să cred că vei putea aduce pe o mică barcă, viu, un monstru de cinci metri! Afară de asta, presupun că drumul navigabil e bun printre stîncile izolate pe care le avem în fața noastră. Stîncile sînt numai pe aici. Profesorul spunea că însoțitorii săi au fugit acum vreo săptămînă și eu bănuiesc că s-au ascuns pe vreo altă insulă. Trebuie doar să încerc să-i redau profesorului colecția înapoi.

— O, tată, cît ești de bun! exclamă George cu însuflețire. Acum sînt pe deplin convins că vom izbuti să prindem unul din balaurii aceia ciudați.

— Hm! Numai că nu știu unde vom putea adăposti un monstru ca ăsta, dacă-l vom prinde într-adevăr viu. Ei, dar lasă că vom vedea, adăugă el repede, văzînd figura dezamăgită a lui George. Să ne vedem numai pe insulă. Pînă atunci, te-ai putea duce să vezi cum îi merge profesorului, deși sînt încredințat că doctorul va depune toate eforturile pentru o-l face sănătos, și asta în propriul lui interes.

George cobori imediat scărița de fier, iar căpitanul își îndreptă din nou atenția asupra mării.

Vasul se afla la cel mult o sută de metri de insulă, dar tocmai atunci stîncile păreau să fie mai numeroase. Farrow trebui să facă adevărate minuni ca să se strecoare cu submarinul printre ele.

Plictisindu-se în interiorul vasului, prințul Ghasna veni și el în turn. Între el și căpitan se crease o situație cam ciudată. Amîndoi știau că George și Sanja se iubeau cu pasiune; dar își dădeau seama că deocamdată nu putea fi vorba de o căsătorie între cei doi, deoarece erau prea tineri.

Apoi mai era și bariera rasei. Farrow nu-și putea închipui că fiul său avea să ia de soție o indiancă, deși o iubea și el din inimă pe frumoasa Sanja și-l stima pe tatăl ei. La rîndul lui, prințul Ghasna părea să nu aibă nimic împotriva unei legături între cei doi tineri, căci ținea la George din toate punctele de vedere. Dar rămînea retras, simțind rezerva tăcută a căpitanului.

Acum îl întrebă pe Farrow încotro se îndrepta submarinul, iar acesta îi povesti despre descoperirea profesorului și de rugămintea acestuia de a porni la vînarea unuia din acești balauri ciudați. George, care între timp se reîntorsese, adăugă la cele spuse și cunoștințele sale privitoare la specia aceea, aproape dispărută. Prințul Ghasna se arătă și el interesat și întrebă:

— V-ați gîndit de pe acum în ce fel veți prinde monstrul? Și dacă veți izbuti într-adevăr, unde-l veți adăposti? În submarin nu cred să fie loc.

— Da, m-am gîndit și eu la asta, spuse căpitanul. Cred că cel mai nimerit e să lăsăm animalul pe insulă, sub supravegherea profesorului, și să vestim autoritățile australiene prin radiotelegrafie să vină să-l ia pe Barner.

— Oh! Mă bucur nespus de aventura asta, zise George. Peter n-a prea avut dreptate cu presimțirile lui. Ce primejdie ar putea exista pentru noi? Firește, balaurii-șopîrle sînt foarte mari și periculoși dacă te apropii de ei fără băgare de seamă. Dar dacă deschizi ochii, nu se poate întîmpla nimic.

— Dar primejdia poate veni și din partea sălbaticilor care au furat colecția lui de animale, zise Farrow. Bănuiesc că ei se vor fi aflînd încă pe vreuna din insulele acestea. Profesorul trebuie să ne istorisească lămurit cum a ajuns aici.

— Tată, am zărit în desișul de colo capul unui om! strigă George deodată. Era un sălbatic și s-a ascuns repede cînd ne-a văzut. Oh! în cazul

ăsta nu va trebui să ne pierdem vremea căutînd colecția profesorului, căci cred că o vom găsi aici. E ciudat totuși că sălbaticii nu au fugit.

– Da, e ciudat, zise Farrow gînditor. Să fim cu luare aminte !

Il chemă imediat pe Jan Brike pe punte și-l puse să-și pregătească tunul. Apoi își alese oamenii cu care urma să debarce pe insulă.

– Poate că-i vom putea face profesorului bucuria, ca atunci cînd se va trezi să-și regăsească lucrurile furate, spuse el. Ah ! e minunat ! ne putem apropia mult de tot de insulă și de pe puntea vasului vom putea sări pe uscat.

Ca la mai toate insulele de corali, peretele cădea perpendicular în apă și astfel submarinul putea acosta de-a latul țărmului.

Cei zece marinari care trebuiau să debarce stăteau pe punte cu revolverele pregătite și nu-și dezlipeau ochii de la desișul care începea la cinci metri de țărmul mării.

Rindow, care venise și el în turn, spuse :

– Eu nu cred, domnule căpitan, ca oamenii aceia să mai fie pe insulă. Profesorul ar fi trebuit să-i vadă, doar a străbătut insula căutînd hrană. Eu aș zice că sînt alți sălbatici cei care trăiesc aici.

– Hm ! nu-i deloc exclus, dragă Rindow, răspunse căpitanul. În tot cazul, trebuie să fim pregătiți să dăm ochii cu vreun dușman nebănuit. Ei, băieți, împrăștiați-vă de-a lungul țărmului, la o distanță de doi metri unul de altul. George, tu o să rămîi între mine și Peter. Și acum, înainte !

3. George în primejdie

Curajoşii bărbaţi se apropiau cu multă grijă de desiş. În mîna stîngă ţineau revolverele, iar în dreapta cuţitele bine ascuţite cu care îşi tăiau drum prin mărăciniş.

George uită curînd de sfaturile tatălui său. El era cel mai sprinten dintre toţi şi se pricepea de minune să se strecoare prin deşiş, fără să-şi piardă timp cu înlăturarea obstacolelor.

Şi aşa se făcuse că le-o luase înainte tovarăşilor săi. Ce-i drept, era cu ochii în toate părţile, dar se gîndea mai mult la acele şopîrle grozave decît la sălbaticul al cărui cap îl zărise de pe puntea vasului.

Îmbătat de succesul pe care-l întrevedea, uitase cu desăvîrşire că de unul singur era neputincios în faţa unui astfel de balaur. Era îndoielnic dacă un glonte pornit din revolverul său ar fi fost în stare să găurească platoşa monstrului. Şi apoi, era vorba să-l prindă viu.

George deveni tot mai agitat pe măsură ce pătrundea şi mai adînc în desiş, văzînd cum adesea din verdeaţa tufelor se iveau blocuri uriaşe de stîncă. După cum se părea, interiorul insulei era foarte stîncos, dar aici trebuie că îşi aveau ascunzişul şi uriaşele şopîrle.

Deodată îi apăru în faţă două blocuri deosebit de mari, printre care se căsca o deschizătură strîmtă. George nu stătu mult pe gînduri şi pătrunse în ea.

Acolo era lumină mare şi soarele pătrundea nelmpiedicat de frunzişul des al copacilor seculari. George văzu în faţa lui o potecă de piatră, lungă de cel puţin cinci sute de metri, la capătul căreia începea din nou peretele întunecat al codrului.

Aici sălăşluiau desigur monştrii, de aici se strecurau în desiş, pentru a-şi căuta hrana. George sări sprinten prin trecătoarea îngustă, dar cînd trecu de cele două blocuri uriaşe fu înhăţat de mai multe mîini puternice.

Nişte făpturi întunecate îi apărură în faţă şi bătutul nu putu trage nici cu revolverul şi nici folosi cuţitul, căci cei doi sălbatici care-l apucaseră fiecare de cîte o parte păreau meşteri în astfel de atacuri. Cunoşteau desigur şi pericolul unui revolver şi pe cel al unui cuţit, căci în clipa în care puseră mîna pe George, îi răsuciră braţele cu atîta putere, încît bietul tînăr scăpă amîndouă armele.

Nici de strigat nu putea striga, căci un alt sălbatic îi apăsă beregata, astfel încît de durere şi avînd nevoie de aer fu nevoit să deschidă gura larg. Şi aşa şi aşteptau adversarii săi, căci îi vîriră imediat pe gură un căluş, iar pe sub bărbie o frînghioară din fibre de cocos răsucite.

Cu o repeziciune uimitoare, cei doi sălbatici care-l înhăţaseră îl trîntiră cu forţa la pămînt şi-i legară mîinile la spate, încît bietul George gemu de durere.

Rîzînd de isprava lor, aceştia îl împinseră apoi pe potecă. În primul moment, tînărul se gîndi să se împotrivească, spunîndu-şi că tovarăşii săi nu vor întîrzia prea mult. Dar îşi dădu imediat seama că şi-ar fi făcut mai degrabă un rău chiar lui. Pămîntul era acoperit cu pietre colţuroase care i-ar fi însîngerat picioarele, căci sălbaticii îl trăgeau cu atîta putere încît cu greu li s-ar fi putut împotrivi.

Din nefericire, nu o luară pe drumul cel drept, de unde ar fi putut fi zărit de tovarăşii săi, ci cotiră la stînga, îndreptîndu-se spre nişte blocuri de piatră care formau un fel de grup de ace lungi.

Printre aceste stînci se făcea o potecă şerpuitoare atît de strîmtă, încît unul din sălbatici o luă înainte, în vreme ce al doilea venea în spatele lui George.

După primele momente de spaimă, viteazul tînăr îşi recăpătă sîngele rece. Chibzui cu calm cum ar putea scăpa din mîinile vrăjmaşilor, dar deocamdată nu găsi nici o soluţie.

Era curios să ştie încotro îl vor duce şi apoi se mai întreba dacă tovarăşii săi vor izbuti să-i dea de urmă.

Curajoşii marinari nu se pricepeau din păcate să citească urmele ; nu ştiau cum să se ia după un semn oarecare, urmărind astfel drumul apucat de duşman. În consecinţă, îl vor căuta zadarnic peste tot, iar în timpul ăsta sălbaticii puteau să-l ucidă.

Dar îşi aduse aminte că în mica trupă de sub conducerea căpitanului se afla şi prinţul Ghasna. Prinţul era un vînător iscusit şi cu experienţă, care cutreierase junglele din patria sa, urmărind tigri, elefanţi şi alte sălbăticiuni. Mai mult ca sigur că el va reuşi să găsească drumul pe care o apucaseră sălbaticii şi atunci va fi salvat.

Poteca ingustă dintre acele stînci ascuțite se apropia de sfîrșit. Spre nespusa lui mirare, George se văzu într-un cazan de stîncă perfect rotund, cu un diametru de vreo cincizeci de metri.

Niște pereți netezi și drepți, înalți de vreo treizeci de metri îl înconjurau de pretutindeni. A te cățăra pe acești pereți era o imposibilitate, căci de la vreo cinci metri în sus erau atît de netezi de parcă ar fi fost șlefuiți.

Crăpături mari și largi și niște găuri se căscau în peretele din stînga, și-n vreme ce George le contempla uimit, unul din sălbatici scoase un țipăt ascuțit și aproape în aceeași clipă, din acele crăpături, se iviră niște făpturi negre.

Bietul tînăr numără unsprezece sălbatici, care se uitau la el cu niște priviri întunecate ; apoi începură să discute între ei foarte agitat, dar George nu pricepu o boabă din vorbele lor.

Băștinașii aceștia nu erau malaezi, cum crezuse el mai întîi, ci aparțineau desigur rasei polineziene.

Și George se simți străbătut de un fior, gîndindu-se că probabil veneau din Noua Guinee, unde canibalismul era în floare, cu toată lupta autorităților de a-l stîrpi.

Sălbaticii aveau o înfățișare respingătoare și fioroasă. În timp ce discutau, îi aruncau niște priviri crunte lui George, care se cutremură fără să vrea. Oare ce aveau de gînd cu el ?

Sperase că va putea fugi acum, dar cei doi sălbatici care-l tîriseră pînă aici îl apucară din nou de braţe, strîngîndu-l ca într-un cleşte.

Cel mai înalt dintre ei, un individ uriaş, spătos şi cu o mutră înfiorătoare, părea să fie un fel de şef. El ridică o mînă şi în aceeaşi clipă toţi ceilalţi amuţiră.

Apoi rosti cîteva cuvinte care îi făcură mai întîi pe semenii săi să holbeze ochii, dar după aceea bătură din palme şi începură să ţopăie de bucurie.

George îşi cam pierduse curajul. Sălbaticul acela fioros părea să fi luat o hotărîre cu privire la soarta sa. Se întoarse spre tînăr, rînji sălbatic şi spuse într-o englezească stricată :

– Străin nu fost deştept venit aici. Străin trebuie să moară acum. Noi însă nu ucidem la el, el altfel moare. El poate lupta.

Se întoarse apoi din nou spre semenii săi şi le spuse cîteva cuvinte. Doi dintre ei se îndreptară atunci spre poteca îngustă dintre stîncile ce semănau cu nişte ace lungi. Ceilalţi păşiră însă spre peretele stîncos din dreapta. George fu pus jos de cei doi sălbatici care îl înhăţaseră. De abia acum văzu el că în peretele acela înalt se afla o spărtură largă. Aceasta măsura cel puţin douăzeci de metri, iar îndărătul ei se afla o prăpastie adîncă de zece metri.

Condus la marginea acesteia, tînărul văzu cu uimire că şi jos era un cazan de piatră, de formă rotundă, cu pereţii netezi şi drepţi. În ei se scobiseră nişte găuri ciudate, înalte cam de vreo jumătate de metru. Toată privelişteа aceea făcea o impresie ameninţătoare.

George simţea că aici îl aşteptă o mare primejdie. Cuvintele căpeteniei acestor sălbatici erau clare : trebuia să moară, dar va avea de luptat ca să-şi apere viaţa. Nu cumva ?

În româneşte de LIA HÂRŞU

(Va urma)

Serial senzațional 22

Pentru prima oară în românește
seria completă

PROFESORUL BARNER (II)

Nu îndrăznea să-și stîrșească gîndul. De fapt, nici nu i se lăsă răgazul, căci unul din indigeni îi tăie sfoara care-i fixa călușul, pe care el îl scuipă imediat.

– Străin să strîgo ! rinji căpetenia. Noi ascultăm plăcere.

Un alt sălbatic aduse o funie lungă și trainică ; fu încolăcit cu ea pe sub brațe, în jurul pieptului, apoi legăturile de la mîini îl fură tăiate. Era liber, dar doi băștinași îi țineau încă mîinile încleștate.

Căpetenia se apropie de marginea prăpastiei și aruncă jos un cuțit.

– Străin, tu poate lupta acum. Jos !

La un semn, cei doi sălbatici îl lăsară liber, dar în același timp îi dădură un brînci, încît zbură pe deasupra marginii prăpastiei. Funia care-i trecea în jurul pieptului se întinse. George atîrnă puțin în gol, apoi fu lăsat repede în jos de către sălbatici.

Cînd atinse fundul ciudatului cazan stîncos simți un miros neplăcut, care-i apăsa plămînii. Bietul tînăr se înspăimîntă, presimțind o primejdie groaznică.

Făcu doi pași în față, ridică de jos cuțitul și își tăie funia care-i îm-

presura pieptul. Aceasta fu apoi trasă în sus, iar George strînse cuțitul cu putere și-și roti privirea în jur.

Numără opt din acele găuri ciudate care se aflau în josul pereților netezi și drepți. Marginile acestor găuri, care păreau să se adîncească mult în stîncă, păreau șlefuite, atît erau de netede.

Pe George îl cuprinse din nou spaima privind acele găuri întunecoase. Din ele să vină oare pericolul? Și atunci gîndurile îl fugiră fără voie la frumoasa Sanja, căreia îi dăruise cea dintîi iubire a sa. O va mai vedea oare, va mai auzi oare glasul ei dulce?

Apoi se gîndi la tatăl ei, la mîndrul prinț indian, și-și spuse că numai Ghasna l-ar putea ajuta, numai el ar fi în stare să găsească urmele slabe lăsate de băștinași pe pămîntul stîncos.

Îl cuprinse o neliniște ciudată, pe care n-o mai simțise nici în cele mai primejdioase situații. Va trebui să moară, căci asta i-o spusese limpede căpetenia. Dar aici îl aștepta desigur o moarte deosebită; altfel, nu s-ar fi bucurat atît de mult sălbaticii cînd auziseră propunerea șefului lor.

O bănuială punea tot mai mult stăpînire pe el. Urma să lupte, după cum îi spusese căpetenia. Dar ce adversari ar fi putut exista pe această insulă izolată, nelocuită de oameni, din mijlocul mării Horafura? N-ar putea fi decît...

George nu izbuti să-și termine gîndul, căci în clipa aceea auzi de sus vocea tunătoare și plină de batjocură a căpeteniei.

— Străin, îndărăt la tine, dușman tău, luptă!

George se întoarse repede, ridicînd mîna dreaptă în care ținea cuțitul, dar rămase ca paralizat... Avea senzația că-i alunecă sloiuri de gheață pe șira spinării, căci nu mai văzuse niciodată ceva atît de grozav.

Dintr-una din găurile peretelui stîncos se ivi capul unui monstru care rînjea la el. Și monstrul acesta era un balaur... Temerile bietului tînăr se dovedeau îndreptățite.

La numai trei metri de el stătea la pîndă una din grozavele reptile, „Boeja darat" sau crocodil de uscat, cum le numeau băștinașii din insulele Indiilor olandeze.

George le văzuse reproduse prin unele cărți de zoologie, dar atît de înfiorătoare nu și le închipuise niciodată. Avea în fața lui un balaur adevărat, cu limbă dublă, în continuă mișcare.

Ochii mari și negri ai monstrului, adînciți în orbite, priveau spre el cu o expresie grozavă.

Stătea probabil să chibzuiască dacă să-l atace sau nu pe omul din fața sa, căci hrana lui obișnuită erau animalele din pădurea seculară.

Dar iată că monstrul făcu o mișcare înainte. George se cutremură, văzînd picioarele puternice, scurte, dar înarmate cu gheare ascuțite.

Fălcile teribile ale monstrului se deschiseră încet și George îi văzu șirurile de dinți puternici. În aceeași clipă, își dădu seama că e complet dezarmat în fața acelui inamic.

Cu pași greoi, balaurul se puse încet în mișcare... Ce n-ar fi dat acum George să mai fi avut revolverul la el! Poate că tot s-ar mai fi putut apăra cu ajutorul acestuia!

De sus se auzeau risete batjocoritoare. George fu cuprins de o furie sălbatică împotriva acelor băștinași fioroși. Sîngele îi clocotea în vine, sîngele rasei albe se răzvrătea împotriva unei seminții aflate încă atît de aproape de animalitate.

Știa, desigur, că era sortit unei morți cumplite. Împotriva dușmanului pe care îl avea în față nu dispunea de nici o armă de apărare. Totuși, sălbaticii aceia de sus, și îndeosebi căpetenia, nu trebuiau să triumfe atît de ușor asupra sa.

George se uită cîteva clipe la cuțitul cel lung și ascuțit care-i fusese dat spre apărare. Apoi îl apucă de vîrf, privi în sus și o văzu pe căpetenie întinzînd capul peste marginea prăpastiei, pentru a contempla spectacolul sîngeros ce avea să se desfășoare acolo peste cîteva clipe.

Încordîndu-și mușchii, George întinse brațul drept, apoi aruncă cu toată puterea cuțitul în sus.

Pe cînd era copil făcuse multe exerciții de aruncare a cuțitului, despre care citise cu multă plăcere, ca toți cei de vîrsta lui.

Acum însă împrejurarea era nespus de serioasă, căci nu mai avea drept țintă vreun trunchi de copac, ci era vorba să-și îndeplinească răzbunarea înainte de moarte.

Lama ascuțită se înfipse adînc în gîtul căpeteniei. În aceeași clipă chipul rînjitor al acestuia împietri, trupul vînjos se clătină și înainte ca oamenii săi să-și poată da seama ce se petrece, se prăbuși cu un țipăt înfiorător în cazanul stîncos, în imediata apropiere a balaurului. Și așa fu și salvarea bietului George. Cel puțin pentru moment. Căci monstruoasa sopîrlă își căscă larg fălcile, apucă între ele trupul neînsuflețit al sălbaticului și-l tîrî în gaura rotundă din peretele stîncos.

Priveliștea era atît de groaznică, încît George închise ochii fără să vrea. Cît de ușor ar fi putut fi chiar el victima balaurului.

4. O luptă disperată

Sălbaticii izbucniră în urlete de furie şi spaimă. Nu se aşteptaseră, desigur, la îndrăzneaţa faptă a aceluia pe care-l hărăziseră unei morţi înfiorătoare. Ridicară ameninţător cuţitele, iar unii din ei puseră mîna pe pietre, pregătindu-se să le arunce în George. Dar atunci, unul din tovarăşii lor, un tînăr cu o înfăţişare ceva mai inteligentă, le adresă cîteva cuvinte şi arătă spre un anumit loc din cozonul stîncos, în spatele lui George.

Imediat braţele ridicate se lăsară în jos şi pe chipurile sălbaticilor se întipări o bucurie feroce ; unii începură să bată din palme şi toţi se aplecară peste marginea prăpastiei, privind spre locul arătat, cu ochii strălucitori de bucurie.

Tînărul se simţi străbătut de un fior de groază. Bănuì imediat că în spatele lui se ivise un nou monstru. Se întoarse repede şi văzu într-adevăr capul unui balaur care se ivise dintr-o gaură a peretelui. Ochii mari şi negri, umbriţi de nişte sprîncene înfiorătoare, se aţinteau cu o expresie grozavă asupra tînărului, iar limba i se mişca încoace şi încolo.

Din cărţi, George ştia că aceste şopîrle nu aud mai deloc. Balaurul nu fusese atras de strigătele sălbatice ale polinezienilor, ci de căderea căpeteniei.

Acum stătea în faţa acelei bestii înfricoşătoare, complet dezarmat şi în sinea lui invidia soarta căpeteniei, care scăpase de torturile acestea fără seamăn, căci el fusese mort cînd îl înhăţase monstrul.

„Boeja darat", crocodilul de uscat.

Cu toată situaţia mai mult decît gravă în care se afla, instinctul naturalistului se trezi în George şi îşi spuse că această denumire dată de băştinaşi era îndreptăţită.

Dar un crocodil n-ar fi putut face o impresie atît de grozavă ca acesti urmaşi ai fioroşilor balauri, care din vremuri străvechi au înspăimîntat omenirea.

Tînărul băştinaş care le impusese liniştea semenilor săi părea să fi preluat acum funcţia căpeteniei ucise.

Le adresă din nou cîteva cuvinte tovarăşilor săi, care fură întîmpinate cu hohote sinistre. Părea să fi făcut o propunere care era pe placul sălbaticilor.

George văzu cu groază că balaurul uriaş înaintase cu vreo jumătate de metru şi picioarele dinainte, cu gheare ascuţite, ieşiseră din gaură.

I se aruncă de sus un obiect uşor. Era o creangă de copac, tăiată dintr-un lemn deosebit de tare. Era lungă cam de o jumătate de metru şi fusese aruncată la picioarele lui George de sălbaticul care luase locul căpeteniei. George luă creanga aproape mecanic. Aşa cum era, putea totuşi servi drept armă. Noua căpetenie strigă de sus :

— Străinule, ţi-am dat altă armă, acum apără-te !

Se exprimase într-o englezească perfectă, pe care păreau s-o pricească şi oamenii săi, căci izbucniră în hohote de rîs. Îşi spuneau desigur că bucata aceea de lemn nu-i va fi de folos tînărului.

Balaurul mai înaintă puţin şi acum se afla cu jumătate din trup afară din gaură. Ca toate animalele de pradă din pădurile seculare, se temea probabil de făptura omenească din faţa lui.

O rază de speranţă încălzi inima lui George. Dacă stătea nemişcat, era posibil ca monstrul să se retragă în ascunzătoarea lui.

Cum s-ar putea oare descrie simţămintele cu care privea bietul băiat

în ochii floroşi ai bestiei ? Parcă ar fi fost unul din primii creştini, pe care romanii îi aruncau în arene, pentru a fi sfîşiaţi de fiarele sălbatice.

George îşi încleştă mîinile pe ramura cea ascuţită. Izbind cu ea s-ar fi putut poate apăra, fiind chiar posibil să nimerească unul din ochii monstrului şi să-l pună pe fugă.

Făcu un pas înainte, aproape instinctiv, iar... uriaşa şopîrlă dădu speriată înapoi.

Bestiile acelea erau obişnuite cu prăzi care nu se pot apăra, dar de un om viu, care cuteza să le înfrunte, se temeau totuşi.

O bucurie sălbatică puse stăpînire pe George cînd văzu că monstrul bate în retragere. Se folosi de această împrejurare şi agitîndu-şi braţele cu putere mai făcu cîţiva paşi.

Balaurul scoase un muget fioros, apoi dispăru cu iuteala fulgerului în gaură. George izbucni într-un ris triumfător, dar sălbaticii îi răspunseră prin urlete de furie. Erau atît de înfuriaţi de norocul tînărului, încît se pregăteau să arunce din nou cu pietre în el.

Noua căpetenie le vorbi însă din nou pe un ton aspru şi aceştia amuţiră imediat. Dar unul din ei, un uriaş cît toate zilele, în furia nestăpînită de care fusese cuprins, înaintase prea mult spre marginea cazanului stîncos şi pierzîndu-şi echilibrul căzu în gol şi rămase teapăn.

George se uită cîteva clipe la el nedumerit, apoi văzu că sălbaticul avea atîrnat la brîu un cuţit lat şi tăios. Vru să se apropie de trupul neînsufleţit, dar rămase ţintuit locului, căci în aceeaşi clipă dintr-una din găuri ţîşni un alt balaur şi cu o repeziciune uimitoare înhăţă cadavrul, tîrîndu-l în ascunzătoarea de unde ieşise.

George răsuflă uşurat.

Sălbaticii urlau de sus cu mînie. Doi de-ai lor căzuseră jertfă monştrilor, dar europeanul rămăsese neatins în mijlocul acelei căldări de piatră.

Dar iată că se auziră din nou strigăte de bucurie şi George îşi dădu seama că apăruse un alt balaur. Se întoarse repede şi văzu ivindu-se din

gaură monstrul pe care-l alungase cu puțin înainte, amenințîndu-l cu ramura de copac. Fiara părea teribil de iritată și înaintînd cu pași greoi, căscă fălcile, pregătindu-se să-l înhațe pe George, numai că acesta făcu un salt în lături și evită primejdia.

Își dădea însă seama că nu va putea s-o ducă mult în felul acesta. Cu toată mărimea ei, fiara avea mișcările elastice ale unei șopîrle și în cele din urmă tot avea să-l înhațe, tîrîndu-l în peșteră pentru a-l sfîșia în zeci de bucăți.

Balaurul făcu o nouă săritură și izbi cu coada lui puternică, dar George se așteptase la acest atac și se dădu în lături fulgerător. Avu însă nenorocul să alunece și se lungi la pămînt.

Asta putea însemna sfîrșitul... Încercă să se ridice, dar fiorosul balaur se și năpustise asupra lui.

Cu energia disperării, George recurse la ultimul mijloc care l-ar mai fi putut salva. În vreme ce sălbaticii de sus izbucneau în urlete de triumf, el rămase liniștit sprijinit în mîini și în genunchi și cînd uriașa șopîrlă deschise fălcile... el își întinse repede brațul drept în care ținea ramura cea ascuțită.

Își trase apoi brațul îndărăt și se aruncă în lături. Era într-adevăr un act pe care numai disperarea l-l inspira.

Cînd fălcile puternice ale balaurului încercară să înșface trupul tînărului, colțurile ascuțite ale crengii i se înfipseră adînc în carnea din cerul gurii și bestia rămase cu botul deschis.

Ca înnebunită, fiara începu să alerge în jurul cazanului stîncos, oprindu-se din cînd în cînd și întorcîndu-și capul în toate părțile, în încercarea zadarnică de a-și închide gura în care i se înfipsese țărușul.

George rămase liniștit în mijlocul „arenei" privind sălbăticiunea. Văzu că alte șopîrle își scoteau capetele din gaură, dar se retrăgeau înapoi speriate cînd dădeau cu ochii de fiara înfuriată.

Dar situația lui George deveni iar primejdioasă din cauza sălbaticilor. Aceștia își dădeau bine seama că pentru moment prizonierul lor era în afară de orice pericol. Atîta vreme cît bestia cu țărușul în gură alerga înnebunită prin „arenă", tovarășele ei nu vor cuteza să-și păraească birlogurile.

Începură de aceea să arunce cu sulițele în balaur, dar acestea nu se înfigeau în platoșa tare, ci alunecau în jos. George sări însă repede în picioare și puse mîna pe două sulițe. Trebuia să-și apere viața, căci era de așteptat ca polinezienii întăriți să-l ucidă și pe el cu sulițele.

Cu iuțeala fulgerului, azvîrli una din ele în sus. Deși nu era obișnuit cu astfel de arme, era însă un țintaș bun.

Cu un răcnet sălbatic, tînăra căpetenie se clătină timp de o clipă, apoi se prăbuși la pămînt.

George zvîrli și a doua suliță, care își atinse și ea ținta.

Dar acum fu nevoit să facă repede o săritură în lături, căci balaurul rănit se năpustea furios asupra lui. Chiar dacă nu-l putea ataca cu botul, era totuși posibil să-l izbească de pămînt sau să-l doboare cu coada lui puternică.

Scăpînd și de această primejdie, George făcu cîțiva pași înainte și ridică alte două sulițe. În aceeași clipă, de sus mai căzură încă două. Sălbaticii îl amenințau acum direct, dîndu-și seama că europeanul pe socoteala cărula voiau să se distreze devenise periculos.

George simți că-i sunase ceasul din urmă. Dușmanii săi aveau față de el avantajul că se aflau sus, puteau sări într-o parte la nevoie și mai aveau la îndemînă în afară de sulițe și pietre.

În jurul lui țopăia monstrul de a cărui amenințare încă nu scăpase. Iar dacă s-ar liniști, întorcîndu-se în birlog, atunci aveau să-și facă desigur apariția ceilalți.

George sări înapoi în mijlocul „arenei". De aici îl putea observa mai bine pe sălbatici și se putea apăra de atacurile lor.

Fără să stea pe gînduri, azvîrli o suliță în sus, țintindu-l pe unul din polinezienii care se pregăteau să arunce cu o piatră mare spre el. Sălbaticul sări speriat înapoi, scăpînd astfel de la o moarte sigură.

În clipa următoare, un adevărat nor de sulițe și pietre se abătu asupra bietului George. Izbuti cu mult greu să se ferească de armele lor ascuțite, dar cîteva pietre tot îl loviră în umeri și brate.

Înfuriat pe băștinașii care voiseră să se distreze pe seama sa, George zvîrli în sus cea de a patra suliță. De data aceasta cu succes : un băștinaș se prăbuși la pămînt cu gîtlejul străpuns.

George se cutremură. Era ceva înfiorător să omori un om, chiar și în legitimă apărare. Dar trebui să constate că prin aruncătura lui îndemînatică dobîndea lor un scurt răgaz, căci ceilalți sălbatici se dădură înapoi speriați.

George răsuflă ușurat, aruncă o privire asupra balaurului, care se oprise pentru o clipă din goana-i nebună și se înspăimîntă. Monstrul încerca acum să-și smulgă așchia ascuțită din gură, folosindu-se de picioarele dinainte.

George sări repede la dreapta și la stînga și ridică alte două sulițe. Dar în același moment, întorcîndu-și capul, văzu că bestia izbutise să-și scoată lemnul din cerul gurii.

Acum își îndreptă ochii fioroși asupra lui George și căscîndu-și fălcile singerinde se năpusti spre el.

Tînărul ridicase brațul drept cu sulița și lăsă monstrul să se apropie pînă la doi metri. Apoi zvîrli cu toată forța arma grea în botul deschis al balaurului și aceasta se înfipse în gîtlej.

George se aruncă apoi fulgerător în lături, balaurul trecu pe lîngă el ca o săgeată și se izbi de peretele stîncos. Se zvîrcoli cîtva timp încolo și încoace, lovi pămîntul cu coada, apoi își dădu sufletul.

George răsuflă ușurat. Primejdia trecuse deocamdată. În schimb, sălbaticii păreau a fi turbați. Începură să urle înspăimîntător, se apropiară de marginea cazanului stîncos și își ridicară brațele în care țineau sulițe și pietre.

Din găurile peretelui ieșiră la iveală capetele hidoase ale balaurilor. Se părea că acum căpătaseră curaj, văzînd trupul bestiei ucise.

George se credea pierdut. Curajul îl părăsise aproape de tot. Ce putea să facă ?

Umerii și brațele îl dureau îngrozitor, nu mai putea lupta cu aceeași vigoare ca înainte.

O suliță porni de sus fulgerător. George făcu o săritură și scăpă teafăr. Dar, în aceeași clipă, o piatră mare îl izbi în umărul sting cu atîta forță, încît se prăbuși gemînd de durere.

Polinezienii izbucniră în urlete de bucurie. George văzu un balaur care se tîra afară din bîrlog, venind spre el.

Sălbaticii stăteau liniștiți și se uitau la spectacolul ce li se înfățișa... Acum dușmanul cel alb nu se mai putea apăra și era sortit unei morți fioroase.

George simțea niște dureri cumplite ; trebuie că piatra îi atinsese vreun centru nervos, căci își simțea brațul sting ca paralizat. Zărind însă monstrul care se apropia, toată energia reînvie din nou în el și întinse mîna spre sulița aflată alături. Și-o trase repede, căci în aceeași clipă o piatră lovi coada subțire rupînd-o în două.

Sălbaticii izbucniră în hohote de rîs. Singura armă a albului fusese distrusă.

Dar George nu se dădu bătut. Balaurul rămase speriat în loc cînd piatra căzu lîngă el. George apucă atunci rămășița ascuțită a suliței și o azvîrli

cu toată forța în capul monstrului. Acesta scoase un răget asurzitor și dispăru în bârlogul din care ieșise. George mai avu însă timp să vadă că-l nimerise în ochiul stîng.

Se produse un adevărat bombardament de pietre și sulițe. Soarta părea însă să-l ocrotească pe viteazul băiat, căci scăpă neatins, deși nici nu încercase să se mai ferească de atacul polinezienilor.

Durerea de la brațul stîng îl mai lăsă puțin și cu o mișcare vertiginoasă trase spre el o suliță și sări în sus. Voia să se apere pînă în ultima clipă, voia să semene moarte în rîndurile sălbaticilor înainte de a cădea pradă fiorosaelor șopîrle

Scoțînd niște țipete de spaimă, polinezienii se dădură repede înapoi. Credeau probabil că tînărul european era în legătură cu diavolul, căci nu puteau pricepe cum de putuse scăpa pînă acum de atacurile lor îndrăznețe.

George rise fără să vrea, dar deveni repede serios. Cîștigase un nou răgaz, dar în cele din urmă tot avea să fie învins, dacă tovarășii săi nu vor veni cît mai degrabă posibil.

5. Bucuria profesorului Barner

Apoi George se gîndi la cei doi sălbatici care dispăruseră pe îngusta potecă dintre stîncile ascuțite. Marinarii vor avea de dus o luptă aprigă cu ei, căci aceștia cunoșteau toate tainele stîncilor.

Fu deșteptat din gînduri de un hohot de ris care venea de sus. Privi într-acolo, dar se dădu repede în lături, căci sălbaticii se apropiaseră de marginea prăpastiei și fiecare avea cîteva pietre în mîna stîngă. Se porni un bombardament cu praștia care-l făcu pe George să se cutremure, crezîndu-și sfîrșitul aproape.

Cît va putea rezista și acestui atac? Prin salturi în zig-zag, izbuti în primele momente să scape neatins, dar își dădea bine seama că tot îl vor nimeri.

Deodată detunară două împușcături. Doi sălbatici scoaseră niște strigăte de spaimă și ridicînd brațele se prăbușiră la pămînt. Unul din ei se zvîrcoli și alunecînd peste marginea cazonului stîncos căzu în gol, rămînînd țeapăn lîngă una din găurile balaurilor. În clipa următoare, un monstru îl și înhățâ și dispăru cu el în bîrlog.

George nici nu văzu spectacolul acela de groază. El se uită în sus... Sălbaticii dispăruseră ca prin farmec, mai auzi cîteva împușcături, apoi îi văzu pe Peter opărind la marginea prăpastiei și privind în adînc.

– Ura! ura! urlă el, George al nostru trăiește. Ah, Dumnezeule Sfinte! Ce monstru o mai fi și ăsta?!

Zărise balaurul ucis, apoi scoase un țipăt de groază și trase două gloanțe, care șuierară pe deasupra lui George, iar tînărul văzu cum dispare în gaura sa un alt monstru, care încercase să-l atace pe la spate.

Acum apărură și ceilalți tovarăși alături de Peter. Izbucniră și ei în strigăte de spaimă cînd zăriră monstrul ucis, apoi se auzi glasul lui Farrow:

– Să legăm curelele noastre una de alta, ca să-l putem aduce sus pe George.

– Nu așa, tată – strigă tînărul, care se simțea larăși în puteri – mai întîi trebuie să tragem sus balaurul pe care l-am ucis eu. Doctore Bertram, dumneata te pricepi doar la preparat. Aș dori să-l păstrezi ca amintire în muzeul dumitale de pe „Insula odihnei".

– Firește că așa voi face, dragă George, răspunse Bertram. Droce! un astfel de exemplar n-aș fi crezut să am vreodată.

– Doctore, mai trebuie să prindem neapărat și unul viu, strigă George. În fiecare gaură din acest cazan se găsește un balaur. Nu se pot aduce niște funii trainice de pe submarin? Afară de asta, ar fi trebuit să fie și cîțiva oameni, căci va fi greu să tragem sus monstrul viu.

– George, în spatele tău! strigă căpitanul înspăimîntat.

Ceilalți scoaseră și ei țipete de spaimă, căci un alt balaur ieșise din bîrlog. Dar George se specializase oarecum în lupta cu balaurii; apucă repede o suliță și se năpusti asupra fiarei, care dispăru cu iuțeala fulgerului în gaura din care ieșise.

– George, trebuie să vii sus! strigă acum căpitanul cu asprime. Nu poți aștepta pînă vor veni oamenii cu funiile.

Între timp, oamenii își scoseseră curelele cu care erau încinși și le legaseră una de alta, formînd o funie destul de lungă. Peter și căpitanul o ținură de capăt și George începu să se cațere pe ea.

– Copilul meu! exclamă Farrow mișcat. Eram tare îngrijorat de soarta ta! Prințului Ghasna trebuie să-i mulțumești că te-am găsit atît de repede. El a dibuit urmele aproape invizibile lăsate de sălbatici pe pămîntul stîncos.

Mult trebuie să fi îndurat tu, dragul tatei ! adăugă el, aruncînd o privire îngrozită asupra balaurului ucis.

– Da, a fost înfiorător, recunoscu George, dar tot nu m-au încolțit. Oh! cît de mult se va bucura bietul profesor cînd îi voi aduce un monstru din ăștia, viu și nevătămat. M-am gîndit eu cum trebuie să procedăm. Dar acum să mergem repede să căutăm colecțiile furate. Bănuiesc că sălbaticii au adus lăzile aici, în ascunzătorile lor.

– Da, așa e, răspunse căpitanul. Trebuie să fim însă cu multă băgare de seamă, căci se vor apăra desigur cu toată vigoarea, cînd vom pătrunde prin crăpăturile stîncilor.

– Domnule căpitan, eu zic că vom avea de furcă, interveni Peter îngrijorat. Sălbaticii cred doar că vrem să-i ucidem și se vor apăra ca atare. Nici în ăsta de aici, pe care l-am împușcat eu, nu prea am încredere. Ia să-i iau eu cuțitul, deși pare în nesimțire.

Se aplecă asupra trupului uriaș, dar se ridică repede, dînd din umeri :

– S-a zis cu el ! spuse încet. Dar și-a meritat soarta. Mizerabilii ăștia au vrut să-l dea pe domnul George al nostru drept hrană bestiilor alea de jos. Ei, dar ceilalți în care am tras se pare că s-au ascuns în birlogurile lor ! Hm ! Hm ! cum om face să ajungem la ei fără să ne primejduim prea mult viața ?

– Am eu o idee ! strigă George. Aceste crăpături și găuri în stînci sînt desigur în legătură unele cu altele. Vom aduna crengi uscate și frunze și-l vom afuma pur și simplu. Nu-i nevoie să-l ucidem, îi lăsăm să fugă în plata Domnului !

– Hm ! asta nu prea ar fi nimerit, căci ne-ar sări pe urmă în spate de unde nici nu te-aștepți, răspunse Farrow. Ar trebui să-i dezarmăm înainte de toate.

– Să facem o probă cu metoda lui George, fu de părere doctorul. Cînd se vor vedea în fața revolverelor noastre, le va veni mintea la loc.

Marinarii se îndepărtară și se întoarseră curînd cu legături de ramuri uscate și frunze. În fața fiecărei a doua crăpături aprinseră cîte un foc zdravăn, aruncînd deasupra frunze.

Așa cum prevăzuse George, fumul gros și înțepător se răspîndi în interiorul stîncii. Prin crăpăturile în fața cărora nu ardea focul, fumul ieșea afară în nori groși.

Curînd se arătă și rezultatul. În mijlocul acestor nori de fum se iviră și sălbaticii, țopăind și tușind peste măsură. Cînd văzură țevile revolverelor îndreptate asupra lor, căzură imediat în genunchi.

Doctorul Bertram le vorbi pe un ton poruncitor și rezultatul fu că aceștia aruncară departe de ei sulițele și cuțitele. Le mai puse cîteva întrebări și răspunsurile lor mulțumindu-l pe deplin se adresă lui Farrow :

– Cutiile de tablă ale profesorului se găsesc în interiorul stîncii într-o mică peșteră. Sălbaticii au crezut că se află în ele duhuri rele și de aceea nici n-au încercat să le deschidă. Mult are să se mai bucure profesorul !

– Dar cum îi mai merge ? întrebă George. Parcă era vorba să rămîi cu el, doctore ?

– N-a mai fost nevoie, căci acum doarme un somn adînc, de însănătoșire. Mîine se va trezi probabil pentru mai mult timp.

– Oh ! trebuie să prindem un balaur viu ! strigă George. Dar mai întîi să-l scoatem pe cel mort.

– Mai întîi să transportăm pe submarin cutiile profesorului, spuse Farrow. Apoi va trebui să aducem funii și lanțuri. În tot cazul, pentru mine e o enigmă în ce fel vrei tu să prinzi de viu un animal uriaș ca ăsta, George.

– Știu eu cum, tată. Doar am făcut cunoștință cu bestiile. Dar, mai bine, ia spune, cu sălbaticii ce facem ?

Doctorul Bertram le mai puse cîteva întrebări, apoi zise :

– Kanu-urile cu care au venit le au ascunse la capătul de sud al insulei. Sînt dispuși să plece imediat, nu cred să cuteze să mai vină înapoi.

– Bine, dar înainte de a pleca, să ne aducă afară cutiile profesorului, spuse Farrow. Îi vom duce apoi la kanu-uri și vor trebui să părăsească insula. După ce vom duce cutiile pe submarin, ne vom întoarce să scoatem balaurul mort.

– În cazul acesta, eu trebuie să rămîn aici, căci ar fi păcat ca ceilalți balauri să-l sfîșie pe cel mort.

Și tînărul rămase lîngă comoara sa, dar se părea că monștrii nu cutezau să se apropie de tovarășul lor neînsuflețit.

Sălbaticii intrară înapoi în peșteră, de unde scoaseră la iveală cutiile profesorului Barner. Apoi fură conduși la țărm și plecară în grabă.

Împreună cu George mai rămăseseră încă doi marinari, cărora Farrow le dăduse instrucțiuni severe, pentru apărarea fiului său. Nu trecu mult și tovarășii se întoarseră. Cele douăsprezece cutii fură luate de marinari în spate și porniră cu toții spre submarin. Doctorul Bertram îi făgădui lui George că-i va aduce alaun cu care să prepare pielea balaurului. Monstrul zăcea de cîtva timp în bătaia soarelui și exista pericolul de a intra în putrefacție. După trei sferturi de oră, marinarii se înapoiară. Farrow adusese cincisprezece oameni, care aveau să tragă monstrul în sus.

George insistă să coboare în cazanul stîncos pentru a petrece funiile şi lanţurile în jurul balaurului. Firește însă că n-ar fi putut face singur lucrul ăsta, de aceea coborî şi Peter cu el, care-şi adusese o pîrghie de fier.

După multă trudă, treaba avea să fie făcută. Marinarii traseră apoi povara în sus şi cînd trupul uriaş se găsi în faţa lor, pe pămînt, doctorul Bertram spuse că pentru dobîndirea unui astfel de exemplar merită să înfrunţi primejdii şi să te expui tuturor oboselilor.

Împreună cu Peter şi alţi doi marinari, George participă la prepararea pielii pentru a o feri de alterare, scoţîndu-i şi platoşa de pe spate.

Farrow i se adresă fiului său :

— El, dragă George, în ce fel te gîndeşti să prinzi viu un astfel de monstru ? Unde l-am putea adăposti ?

— Tată, m-am gîndit bine la asta, răspunse tînărul. În primul rînd, trebuie să construim o cuşcă solidă în care să-l vîrîm. Cuşca va putea rămîne aici, pe platoul acesta stîncos, şi profesorul va sta desigur lîngă ea pînă cînd va veni un vapor din Australia, care să-l ia, aducîndu-i în acelaşi timp o cuşcă transportabilă, din fier. Vom prinde balaurul cu un laţ pe care îl vom arunca de sus, în jurul gîtului, în clipa cînd îşi va părăsi bîrlogul. După ce-l vom strînge puţin, îi vom arunca una din plasele elastice de care ne folosim la pescuitul în adînc. În ea se va prinde cu totul, iar după ce-l vîrîm în cuşcă, i-o scoatem.

— Hm ! e foarte frumos ce spui tu, băiete, şi simplu în teorie, zise căpitanul, dar nu prea cred că un astfel de monstru se va lăsa prins în laţ. El, dar nu strică dacă vom încerca. Azi e tîrziu, dar cuşca tot o putem construi.

Dădu o poruncă marinarilor, care se îndepărtară imediat pentru a aduce de pe submarin uneltele necesare şi sîrmă groasă, cu care să prindă între ele beţele de bambus.

După un ceas, marinarii se înapoiară, aducînd cu ei toate cele trebuincioase. Cuşca fu construită cu multă iscusinţă. Era înaltă de un metru şi jumătate şi în loc de uşă avea acoperişul mobil. Ideea fusese a lui George, care în felul acesta voia să scoată plasa afară.

Veseli şi bine dispuşi, se înapoiară la submarin, unde ajunseră către seară.

Sanja strînse veselă mîna lui George. Ea aflase de acum de primejdiile prin care trecuse iubitul ei şi-l conjură să fie cu băgare de seamă în ziua următoare la prinderea balaurului viu.

Doctorul Bertram dispăru cu pielea balaurului în sala echipajului, unde avea să continue operaţia de preparare. Cu mare mulţumire constată apoi că profesorului îi mergea mai bine. Îşi exprimă faţă de George părerea că a doua zi acesta va fi pe picioare.

— În cazul acesta, trebuie să prindem pînă atunci şopîrla, spuse tînărul. Doctore, vii şi dumneata mîine, nu-i aşa ? Am pus la cale un plan şi trebuie să-mi acorzi sprijinul dumitale, altfel nu-mi dă voie tata.

— Hm ! şi cam ce-ai iscodit ? întrebă Bertram neîncrezător.

— Vreau să ademenesc un balaur din bîrlog, ca să cadă în laţ. zise George rizînd şi o zbughi din loc.

— Ia te uită, făcu doctorul, şi pentru asta îndrăzneşte să-mi ceară şi sprijinul ! Oricum, planul nu e rău, zise el apoi gînditor. George a făcut cunoştinţă cu bestiile şi nimeni altul nu s-ar pricepe mai bine să le vină de hac. Vom trăi şi vom vedea.

Cum se iviră zorile, George fu în picioare. Presupunea, pe bună dreptate, că nu va fi atît de uşor de prins una din grozăviile şopîrle. În primul rînd, marinarii n-aveau nici un fel de pregătire în această privinţă.

De data aceasta aveau să meargă douăzeci de oameni, căci plasa de oţel, cu monstrul în ea, trebuia ridicată vreo zece metri în sus.

Fsronsky 93
Fsronsky

Luară cu ei şi două cabluri elastice de oţel : la capătul unuia fusese fixat un inel prin care trecea laţul. Monstrul trebuia să fie tras din primul moment, pentru a i se strecura imediat plasa dedesubt.

George nu-i spuse încă tatălui său cum avea de gînd să prindă bestia. Dar îi dădu pe ascuns unui marinar o funie de cînepă, cu ajutorul căreia avea de gînd să coboare în „arenă".

Cînd ajunseră la platoul stîncos, văzură cum luceau în razele soarelui oasele balaurului ucis, căci doctorul Bertram nu luase decît pielea şi capul pentru a le împăia. Micile animale de pradă şi insectele îndepărtaseră în timpul nopţii carnea, aşa că doctorul declară cu bucurie că va lua şi scheletul pentru a-l conserva.

— Şi cum te gîndeşti să prinzi balaurul, George ? îl întrebă Farrow pe fiul său.

— Foarte simplu, tată. Vom lăsa laţul în jos, pînă va ajunge în dreptul găurii. Peter va trebui să aibă pregătit un al doilea laţ, căci el se pricepe la aruncarea lassoului. Măsura aceasta e necesară pentru cazul în care din birlog ar ieşi un al doilea balaur. Apoi momim bestia afară, şi cînd va păşi cu picioarele înainte prin laţ, tragem în sus cu toată puterea. După aceea, trebuie aruncată plasa şi vîrîtă sub trupul animalului.

Farrow îşi privi fiul cu neîncredere.

— Dar cum vrei să momeşti bestia din birlogul ei ? Căci nu poate fi chiar aşa de uşor.

— Oh, cobor eu în cazan ! zise George. De-acum le cunosc doar. Nu-s chiar atît de grozave pe cît se crede.

Căpitanul se pregătea tocmai să-i impună tînărului renunţarea la planul său, cînd interveni doctorul Bertram, în care se trezise pasiunea naturalistului.

El îi explică lui Farrow că putea avea deplină încredere în iscusinţa lui George şi în cele din urmă căpitanul se dădu bătut :

— Bine, fie şi aşa. În definitiv, la o adică, sîntem şi noi aici cu revolverele. Băieţi, fiţi gata !

Unul din laţuri fu lăsat în jos, în aşa fel ca acesta să vină în dreptul găurii pe care o aleseseră. Patru marinari ţineau cablul, iar ceilalţi stăteau la funiile plasei.

George se lăsă în jos pe fringhia de cînepă. Se simţi cam tulburat văzînd găurile fioroase care se căscau în peretele stîncos. Apoi, în timp ce privea birlogul în faţa căruia atîrna laţul, îşi spuse că aceste canale trebuie să ducă neapărat undeva afară ; altfel, de unde şi-ar fi putut procura hrana balaurii-şopîrle ?

Rămase în aşteptare pe fundul cazanului. Dar se părea că bestiile n-aveau de gînd să se arate.

Atunci îi dădu prin gînd ceva. Le strigă marinarilor aflaţi sus :

— Atenţie !

Şi se aşeză apoi pe vine în faţa birlogului la o depărtare de numai doi metri.

— George, ai înnebunit ? strigă căpitanul. Ridică-te repede ! Bestiile ostea..

Dar nu-şi sfîrşi fraza, căci în aceeaşi clipă un balaur uriaş ţîşni din adăpost.

Totul se petrecuse atît de repede şi de neaşteptat încît în primul moment George păru pierdut.

Dar viteazul tînăr îşi păstră prezenţa de spirit. În vreme ce Peter, care observase imediat primejdia, aruncase cu îndemînare al doilea laţ, George sări în sus şi începu să facă mişcări disperate cu braţele.

Şopîrla se dădu înapoi speriată, cînd presupusa pradă moartă se însu-

fleți brusc, iar George strigă : „Trageți !" și marinarii traseră din toate puterile, ridicînd partea din față a monstrului.

Lațul lui Peter prinse și el grumazul bestiei. Uriașul trase cu atita vigoare, incit balaurul trebui să lasă afară din birlog.

Plasa fu aruncată și George a făcu să alunece pe sub trupul animalului, care se zbătea furios, apoi se auzi o comandă, marinarii traseră, plasa se inchise și incepu să urce incet monstrul căzut in cursă. George se cățără și el pe funie și cînd ajunse sus dădu o mină de ajutor celorlalți.

Viguroșii bărbați făcură un efort titanic ca să vire monstrul in cușca dinainte pregătită. Plasa fu scoasă afară, balaurul se zbătu, dar cînd incercă să scape pe sus, capacul se inchise cu putere peste el.

— Drace ! asta a fost muncă, nu glumă ! exclamă căpitonul. George, cum poate fi cineva atit de nesăbuit ? Era cit pe-aci să te inhațe monstrul!

— E adevărat, a venit cam repede, tată, dar nici pe mine nu m-a prins nepregătit, căci am avut prilejul să-i studiez mișcările ieri. Principalul e însă că treaba s-a făcut, așa că nu mai trebuie să fii supărat. Imi pare tare bine că-i vom face o bucurie profesorului.

— Ești un băiat bun, zise Farrow cu mindrie, dar vreau să-mi făgăduiești că pe viitor nu vei mai fi atit de ușuratic. Nu trebuie să te arunci de bunăvoie in ghearele primejdiei, oricit te-ai crede de viteaz și de fără frică.

— Da, tată, îți făgăduiesc, zise George cu seriozitate.

A doua zi după amiază, profesorul Barner putu face o plimbare mai lungă. Toată dimineața stătuse pe puntea submarinului și se hrănise bine. Bucuria lui cînd își revăzu cutiile, fu de nedescris, iar cînd George îi povesti că descoperise ascunzătoarea balaurilor, nu mai știu ce să spună. Insistă totuși ca tinărul să-l conducă pină acolo.

Porniră cu toții, curioși să vadă mutra profesorului cînd va da ochii cu balaurul viu, inchis in cușcă.

Şi într-adevăr, bietul Barner aproape că îşi ieşi din minţi cînd văzu darul pe care i-l făcuse George.

Aşa cum se aşteptase Farrow, savantul hotărî să rămînă pe insulă pînă va veni să-l ia un vapor australian. I se dădură alimente din belşug şi prinţul Ghasna descoperi şi un izvor de unde se putea aproviziona cu apă proaspătă.

Căpitanul transmise imediat o radiogramă autorităţilor australiene, indicînd locul unde aştepta Barner sosirea vaporului, apoi îşi luară rămas bun de la profesor şi submarinul se îndreptă spre larg.

În româneşte de LIA HÂRŞU

(Va urma)

În episodul următor:

CASTELUL DIN MARE

Serial senzațional 23.

Pentru prima oară în românește
seria completă

CASTELUL DIN MARE (I)

1. O nouă aventură

Asta-i foarte neplăcut! zise căpitanul Farrow, dînd din cap și privindu-l pe inginerul Hagen. Ce-i de făcut? Chiar crezi că nu putem executa și singuri reparația?

– Pe „Insula odihnei", da, aici însă ne lipsește plasa principală, răspunse inginerul. Cel mai bun lucru ar fi să ne întoarcem și să pornim încet spre casă, folosindu-ne de motorul de la cîrmă. Firește că întîrzierea asta nu e prea plăcută, mai ales pentru tinerii francezi pe care ne-am luat sarcina să-i ducem la Saigon. El, dar o săptămînă în sus sau în jos, nu e cine știe ce. Nu ne putem însă încumeta la drum lung cu un

singur motor. Dacă vom fi descoperiți, sîntem pierduți, căci submarinul nu poate merge decît cu viteza pe jumătate.

Farrow stătu cîteva clipe pe gînduri, apoi zise :

– N-ai fi de părere să ne întoarcem spre Timor, dragă Hagen ? În Kailako, teritoriu portughez, locuiește un prieten de-al meu ; are acolo o întreprindere comercială și un petic de pămînt, pentru exploatarea căruia folosește cele mai moderne mașini și motoare. Pentru lumina de care are nevoie a montat niște dinamuri puternice puse în mișcare de motoare Diesel. Eu cred că vom putea găsi la el și piesa care ne trebuie.

– Asta ar fi minunat ! exclamă inginerul. Cîștigăm astfel cel puțin trei săptămîni. Condiția principală e să ne asigurăm însă tăcerea prietenului dumitale. Crezi că putem avea încredere în el ?

– Fără îndoială, răspunse Farrow. Fernando este un om de inimă și mi-e prieten bun. I-am făcut pe vremuri un mare serviciu, pe care nu l-a uitat niciodată. La el sîntem în deplină siguranță.

– Hm ! În cazul ăsta ar trebui să acostăm în apropiere de Kailako și să pornim în timpul nopții, cu o barcă de aluminiu, spre țărm, spuse Hagen. Dar parcă îmi aduc și eu aminte că pe acest Fernando l-ai salvat odată din mîinile unui ucigaș chinez, la Singapore.

Deși erai urmărit și dumneata de polițiști, n-ai ținut seama de asta și ai căutat să-l aduci pe el în siguranță. Așa e ?

– Da, și mi-a virit repede în mînă cartea lui de vizită, cînd i-a auzit pe polițiști strigîndu-mă pe nume, apoi mi-a spus că s-ar bucura mult să-l vizitez. I-am trimis cîteva scrisori din Sumatra, pe cînd ne aflam ocolo, la care am primit și răspuns. Vom fi în siguranță la el, n-avea nici o grijă !

– Atunci, s-o pornim ; direcția sud-vest ! strigă Hagen vesel. Mă bucur că vom fi repede gata.

Farrow dădu ordinele necesare, apoi zise :

– Voi comunica acum musafirilor noștri că voiajul va suferi o scurtă întrerupere. Puțin timp după ce se va lăsa întunericul, vom fi la Timor, cum ce e cît se poate de bine.

Hagen se înapoie în sala mașinilor, iar căpitanul se duse la musafirii săi. Le spuse în cîteva cuvinte că se întîmplă și că vor suferi o întîrziere de cîteva timp, dar vestea aceasta nu întristă pe nimeni și mai ales pe cei doi francezi. Aceștia păreau să se fi îndrăgostit și erau încîntați de călătoria cu submarinul, cu atît mai mult cu cît întîmpinaseră aventuri care erau o distracție pentru sufletele lor tinere. Călătoria decurse fără nici un incident. După ore după ce se întunecă, submarinul se afla în fața lui Kailako, o mică colonie de pe coasta de vest a Timorului.

– Să nu debarcăm în număr prea mare, zise căpitanul, trebuie să mă încredințez mai întîi că prietenul meu Fernando mai e aici. Va trebui să vii și dumneata, dragă Hagen, căci va fi nevoie să-ți cauți singur piesa necesară. Și dumneata, doctore, trebuie să vii, căci s-ar putea să dăm de niscaiva băștinași cu care vei putea sta de vorbă.

Ei, cît despre George, firește că va veni și el, căci nu lasă el să-i scape prilejul.

Așa că, băieți, aduceți repede barca pe punte și montați-o. Rindow, dumneata rămîi aici, cu submarinul. Dacă observi ceva suspect, te scufunzi. Așa că vezi să fii pregătit în orice moment.

Cîțiva marinari aduseră în grabă părțile componente ale unei bărci de aluminiu, pe care o montară pe loc și pe care o lăsară apoi pe apă. Farrow, George, doctorul și inginerul coborîră în barcă ; Peter puse mîna pe lopeți și începu să vîslească spre țărm. Urlașul vîsli cu băgare de seamă, căutînd să nu facă prea mult zgomot.

Pe chei ardeau cîteva lămpi electrice, dar Peter se pricepu să rămînă în umbră, pînă ce barca acostă în cele din urmă lîngă debarcaderul bambu.

De pe țărm se auziră glasuri. Oamenii pe care îi zărise căpitanul şedeau la capătul podeţului. Se apropiară cu barca de ei şi-i auziră şuşotind. Păreau foarte agitaţi. În afară de doctorul Bertram, nimeni nu pricepea ce vorbeau indivizii. Ceea ce însemna că erau băştinaşi.

Doctorul scoase însă în cîteva rînduri o exclamaţie de mirare. Conversaţia străinilor trebuia să fie deci interesantă. Tovarăşii aşteptară liniştiţi, pînă cînd Bertram se aplecă spre Peter şi-i şopti la ureche :

– Peter, trebuie să ocolim podeţul, dar cît se poate de încet. E nevoie să ajungem la ultima casă care se zăreşte acolo, în faţa noastră. Repede, dar cu băgare de seamă.

Peter făcu întocmai şi cînd ajunse la locul indicat de doctor, acesta zise încet :

– Căpitane, am sosit tocmai la timp. Băştinaşii care lucrează la plantaţiile şi în antrepozitele lui Fernando plănuiesc o răscoală. Cred că în dosul mişcării se ascunde un concurent al portughezului nostru, căci i-am auzit vorbind de un anume Bahando, care a pus la cale răscoala. În noaptea asta, cam peste vreo două ore, urmează să fie atacată casa lui

Fernando. Mă tem pentru viața lui, căci oamenii mai spuneau că trebuie să-i smulgă taina castelului din mare. Ce-ar fi să-l prevenim ? Sau să aducem submarinul încoace și cu ajutorul marinarilor să-i potolim pe răsculați.

— Mai întîi trebuie să stăm de vorbă cu Fernando, fu de părere căpitanul. Trebuie să ne informăm cîți muncitori are pe plantații și în antrepozite. Va mai rămîne apoi destul timp ca Peter să se întoarcă și să aducă submarinul.

Mă tem că afacerea asta poate fi neplăcută pentru noi, căci va trebui, probabil, s-o luăm repede la fugă, cînd se va afla că ne-am amestecat în treburile lor. Dar, de făcut trebuie s-o facem, nu putem sta cu brațele în crucișate, privind cum Fernando e ucis de muncitorii săi sau poate chiar supus la cazne. Mă gîndesc și la asta, dacă zici că spuneau că vor să-i smulgă o taină. „Castelul din mare", sună destul de ciudat. Bravo Peter, acum ne putem îndrepta spre țărm. Ai ținut barca mereu în umbră... Ah ! așa e bine !

Uriașul vîsli spre un grup de arbori, îndărătul cărora ardea o lampă electrică. Umbra copacilor înalți cădea deasupra apei și barca îndrăzneților marinari nu putea fi zărită de pe țărm.

Cînd ușoara barcă atinse malul, cei din ea ascultară cîtva timp cu încordare, căci se putea întîmpla ca răsculații să fi pus vreo santinelă pe acolo.

Dar totul rămase liniștit. În afară de bîzîitul insectelor și ciripitul păsărelelor, nici un alt zgomot nu se auzea. Pe stînga, la vreo treizeci de metri depărtare, se afla un gard de mărăcini, înalt de doi metri. Deasupra lui se zărea acoperișul unei case albe și rîndul de ferestre de la etajul superior.

Ferestrele erau luminate strălucitor : probabil că Fernando avea musafiri. Se auziră deodată risete și se putură deosebi și glasuri de femei.

— Asta-i cam neplăcut, zise căpitanul ; cum să ne apropiem neobservați de stăpînul casei ? Muncitorii răsculați nu și-ar fi putut alege o zi mai bună ; pentru izbînda planului lor, petrecerea din casă se potrivește de minune, căci panica odată stîrnită va face cu neputință apărarea. Dacă nu m-as teme că și servitorii sînt amestecați în complot, aș cere să-i fiu anunțat lui Fernando.

Nu ne rămîne decît o singură cale. Peter, tu trebuie să rămîi aici și în caz de nevoie să-i chemi în ajutor pe camarazi. Doctore, dumneata vei sta lîngă mine, ca să-i intimidezi pe băștinașii care ar căuta cumva să ni se împotrivească. George, mi-ar plăcea să rămîi și tu aici. Dacă va fi să cad în cursă cu doctorul, ne-ai fi de folos aflîndu-te liber. Și dumneata la fel, dragă Hagen.

Inginerul se declară dispus să rămînă pe loc. Dar George nu prea era mulțumit. În cele din urmă, își dădu seama că sarcina sa era destul de însemnată, așa că se hotărî să rămînă. Însoțit de doctor, căpitanul se îndreptă spre gardul de mărăcini. Poarta se afla de cealaltă parte a gardului. Farrow coti cu tovarășul său pe după colț, cînd George îl apucă deodată de brat pe uriaș și-i spuse direct :

— Repede, Peter, trebuie să pornim după ei ! Asta nu-mi miroase a bine. Domnule Hagen, îi vei aduce înapoi pe camarazi, dacă va fi să ni se întîmple ceva. Hai, Peter !

Repede, dar cu mare fereală, tînărul sări pe țărm, urmat de credincîosul servitor. Acesta văzuse și el două făpturi întunecate care se furișaseră tiptil în spatele căpitanului și-al doctorului Bertram. Veniseră din partea cealaltă a gardului de mărăcini, dovadă că stătuseră acolo la pîndă, pentru a iscodi sosirea vreunui străin.

George și Peter mergeau fără zgomot, ținîndu-se în umbra gardului. Cînd cotiră pe după colț, îi văzură pe căpitan și pe doctor stînd în fața unei porți, cam la vreo douăzeci de metri de ei. Trebuia să fie o poartă cu zăbrele, căci făpturile lor erau viu luminate de o lumină ce venea din interiorul curții.

La numai zece metri de Peter și George, cei doi indivizi care se luaseră după Farrow și Bertram stăteau nemișcați. După ce se sfătuiră cîteva clipe între ei, scoaseră cuțitele de la brîu și porniră înainte, mergînd aplecați. Peter îl înghionti ușor pe George, apoi, cu revolverele în mînă, îi ajunseră pe misteriosii urmăritori, aflați acum doar la cinci metri de Farrow și doctor.

Deodată, indivizii cei suspecți auziră pașii din spatele lor și se întoarseră repede. Era însă prea tîrziu. Revolverele îi loviră în tîmplă, iar potrivnicul lui Peter se prăbuși pe loc, fără să scoată un geamăt. În schimb, cel pe care-l luase în primire George, numai de se clătină cîteva clipe, apoi își ridică brațul drept și încercă să se apere cu cuțitul.

Dar nici Peter nu stătu degeaba. Cît ai clipi fu lîngă el, îl izbi cu patul revolverului și-l culcă la pămînt. Apoi îl opri pe George care voia s-o ia înainte și-i șopti :

— Rămîi pe loc, domnule George, n-are nici un rost ce vrei să faci. Deocamdată, ce era de făcut s-a făcut. Uite că vin doi inși din casă. O pornim înapoi, dar îi luăm și pe ăștia cu noi. Sfoară am destulă.

Se aplecă şi-l ridică pe unul din cei doi pe care-i doborîse, apoi se întoarse spre George, care se căznea cu celălalt şi zise :

— Lasă-l acolo, domnule George, vin eu imediat înapoi. Ia mai bine seama dacă doctorul şi căpitanul intră fără nici o piedică în casă.

Îşi duse apoi repede povara în barcă, îl legă şi-i puse un căluş, ajutat şi de Hagen, apoi se duse după cel de-al doilea, pe care-l trată la fel.

— Aşa, făcu el mulţumit către inginer. Acum avem în mînă doi ostateci, dacă va fi să li se întîmple ceva căpitanului şi doctorului. Băştinaşii ăştia au fost trimişi desigur ca iscoade de către răsculaţi. Probabil că au de gînd să dea în curînd atacul, altfel n-ar fi fost atît de grăbiţi s-o sfîrşească aşa repede cu domnul căpitan şi cu doctorul. Mare poftă aş avea să-i spînzur de picioare, după ce ne vom fi isprăvit treaba de aici ! Aha, uite că domnul George se înapoiază.

— Tata şi doctorul au fost primiţi foarte politicos de cei doi servitori şi conduşi în casă, zise tînărul. M-am strecurat pînă la poartă şi am observat totul. Să sperăm că tata se va întoarce în curînd, fiindcă vreau să vă spun că nu e lucru curat pe aici.

— Eu mai că m-aş duce la submarin să aduc cît mai mulţi camarazi, zise Peter. Mai sînt bărci de aluminiu pe pod. Submarinul s-ar putea apropia şi el, iar Jan Brike ar avea probabil prilejul să-şi pună tunul în funcţiune. Ce părere ai, domnule George ?

— De obicei, băştinaşii sînt destul de laşi, răspunse tînărul, cel puţin băştinaşii care au lucrat timp îndelungat pe plantaţii şi în alte întreprinderi. Cînd vor vedea că răscoala lor a fost descoperită, că albii opun rezistenţă, atunci se vor retrage repede. Să aşteptăm mai bine pînă se întoarce tata.

— Asta aşa e, încuviinţă Hagen. Nu numai cu băştinaşii se întîmplă aşa, ci şi cu europenii. O revoltă trădată sau aşteptată e de la început înăbuşită. Mult timp nu cred să zăbovească nici căpitanul nostru ; îl va preveni pe Fernando, se va interesa de piesa de care avem nevoie, apoi se va înapoia unde ne-a lăsat. Ah ! îmi pare că-l şi văd !

O făptură venea de după colţul gardului înalt. Dar nu era căpitanul, ci un servitor al bogatului Fernando, care-i invită într-o englezească stricată să poftească în casă. Revolta — spunea el — nu va deveni în nici un caz primejdioasă, deoarece persoanele prezente sînt în număr îndestulător spre a-i ţine la respect pe muncitori. Cît priveşte piesa de care avea nevoie inginerul pentru repararea submarinului, se găsea una de rezervă şi o va putea lua în primire.

Ultima frază îi liniştl pe George şi tovarăşii săi. S-ar fi putut întîmpla ca Farrow şi doctorul să fi fost atacaţi din primul moment şi în cazul acesta căpitanul n-ar fi trădat inamicilor săi că venise încoace pentru a căuta o piesă de maşină, şi cu atît mai puţin că inginerul său îl aşteaptă pe ţărm.

Cu toate acestea, Hagen zise încet în limba germană :

— Eu nu prea am mare încredere în timorezian ; ar fi bine ca Peter să rămînă aici, pentru a ne putea veni în ajutor la caz de nevoie. Dumneata ce părere ai, George ?

— Poate că ar fi mai nimerit dacă ar aduce încoace o mică trupă de marinari, răspunse tînărul. Nu prea îmi vine să cred ce spune ăla, cum că răscoala n-ar fi primejdioasă.

— Hm ! şi eu sînt de părere că domnul George are dreptate ! zise urlaşul. Mă duc să iau vreo douăzeci de tovarăşi, cu care mă voi ascunde pe undeva, pe aici.

— Bine, zise Hagen. Să mergem, George.

— Mister nu vine ? întrebă servitorul surprins.

— Nu, el pleacă înapoi, îi răspunse Hagen. Să mergem, căci n-avem vreme de pierdut.

Individul făcu o mutră care trăda faptul că nu prea îi era pe plac ca Peter să rămînă, dar nu avu încotro, căci George şi Hagen o porniseră, în timp ce Peter sărise în barcă şi pusese mîinile pe lopeţi.

Stăpînit de o bănuială nelămurită, George întorcea adesea capul, spionîndu-l pe servitor. Nu putea uita cum se pregătiseră să se arunce cei doi timorezieni cu pumnalele asupra căpitanului şi a doctorului. Să fi avut servitorul acelaşi gînd şi cu ei ?

Cînd intrară în casă, fură întîmpinaţi de Farrow, de doctorul Bertram şi de un portughez înalt, lat în spate. Fernando — căci el era — avea o înfăţişare energică şi inteligentă ; un zîmbet binevoitor îi flutura pe buze.

— Acesta e aşadar fiul salvatorului meu, zise el, strîngîndu-i cu căldură mîna lui George. Mă bucur foarte mult că am prilejul să te cunosc, domnule Farrow. Doctorul mi-a povestit că semeni cu tatăl dumitale în ce priveşte vitejia şi iubirea aproapelui. Fiţi oaspeţii mei, domnilor ! Aici nu vă pot face nici un rău autorităţile. Ceilalţi musafiri aflaţi la mine nu ştiu nimic de prigoana pornită împotriva dumneavoastră de fostele puteri aliate în război.

— Domnule Fernando, luă cuvîntul Hagen, n-aş putea mai întîi să-mi caut piesa de care am nevoie pentru repararea submarinului ? Căci s-ar putea întîmpla ca atunci cînd se va produce revolta, magazia să fie prădată.

— Oh ! domnule Hagen — rise Fernando, liniştit — muncitorii s-au mai revoltat ei de cîteva ori, pentru sporire de salarii. Revolta de azi va decurge la fel ca toate celelalte : cîteva strigăte, cuţite şi bastoane, împuşcături de ameninţare din partea noastră şi rezultatul, acelaşi ca întotdeauna : revoltaţii se vor împrăştia.

George întoarse brusc capul. Servitorul care-i adusese acolo îşi reluă repede o mutră serioasă. Dar tînărul văzuse destul. Nu se trădă însă şi sprijini cererea inginerului, zicînd :

— Domnule Fernando, v-aş fi foarte recunoscător dacă aţi rezolva cît mai grabnic chestiunea cu piesa. Fiţi atît de bun şi duceţi-mă la magazie.

Il privi pe portughez cu atîta insistenţă, încît acesta îşi dădu seama că tînărul avea să-i comunice un lucru important. Se învoi imediat, îl respinse pe servitor, care voia să meargă şi el, apoi îi conduse pe musafiri, printr-o ieşire dosnică a casei, pînă la o clădire mare, aflată la vreo cincizeci de metri în spatele grădinii.

2. Răscoala

Cînd ajunse la magazie, Fernando îl îndepărtă pe băştinaşul care făcea de santinelă, descuie uşa şi intră cu însoţitorii săi înăuntru.

– Aveam impresia că vrei să-mi spui ceva important, i se adresă el apoi lui George.

– Aşa şi este, domnule, răspunse tînărul. Părerea mea este că prea luaţi uşor plănuita răscoală. Am doborît doi băştinaşi care voiau să-i înjunghie pe tatăl meu şi pe doctorul Bertram, nu mai departe decît acum un ceas. Servitorul nostru, Peter, l-a legat şi l-a dus pe submarin, de unde se va întoarce cu douăzeci de oameni care se vor ascunde pe undeva pe aproape, spre a ne putea sări în ajutor la nevoie. Dacă răscoala plănuită ar fi într-adevăr numai un joc, cum presupuneţi, atunci cei doi timorezieni n-ar fi încercat să-i asasineze pe părintele meu şi pe doctor.

În timp ce Fernando îl privea uimit pe George, căpitanul Farrow se uită şi el cu o privire recunoscătoare la fiul său şi zise :

– Aha ! Astea au fost zgomotele ciudate pe care le-am auzit. Dar nu prea le-am luat în seamă, pentru că tocmai ni se deschisese poarta. Îţi mulţumesc, George ! I-aţi văzut furişîndu-se după noi ?

– Da, tată, de abia trecuseţi de colţul gardului, cînd au răsărit ca din pămînt.

– Asta îmi cam dă de gîndit, zise Fernando. Sînt de părere să ne înapoiem repede în casă, domnilor. Trebuie să-i previn pe musafirii mei, printre care se află şi poliţistul local. Poate că va fi nevoie să fac rost şi de arme, căci e posibil ca unii din bărbaţi să nu-şi fi luat revolverele cu ei.

– Ah, uite şi lăgărele de care avem nevoie ! exclamă bucuros inginerul Hagen. Îmi daţi voie să iau unul, domnule Fernando ?

– Ia şi două sau chiar mai multe, zise portughezul, poate că pe drum vi se mai întîmplă ceva. Eu îmi pot reînnoi stocul oricînd de la Singapore sau Batavia. Dar, repede, te rog, căci am început să fiu neliniştit.

Mulţumind călduros, inginerul luă două lăgăre, care aveau o greutate respectabilă. George îi luă unul din mînă, spunînd în glumă :

– Dă-l încoace, domnule Hagen, poate o să fie nevoie să avem o mînă liberă, spre a putea trage cu revolverul. Aşa, şi acum să plecăm.

Cuvintele lui George aveau să capete în curînd o confirmare, căci în clipa cînd Fernando împinse la loc uşa grea a magaziei, din noapte izbucniră glasuri ascuţite, braţe omeneşti înarmate cu pumnale şi bastoane se ridicară ameninţătoare.

Cu luţeala fulgerului, ceilalţi îşi scoaseră revolverele. Asta fu de ajuns pentru ca băştinaşii să sară repede în lături, scoţînd strigăte de spaimă şi în clipa următoare se făcură nevăzuţi. Fernando rise, dar se vedea bine că rîsul era silit.

– Ei, aţi văzut ? zise el. Laşii ăştia o iau imediat la fugă cînd văd o armă de foc. Totuşi, mă mir că s-au încumetat la un atac făţiş împotriva noastră. Hm ! tot mai bine e să ne grăbim să ajungem în casă.

Din depărtare se auzea un muget înăbuşit. În vreme ce mica trupă străbătea grădina, îndreptîndu-se spre casă, Fernando zise iritat :

– N-aş fi crezut ca lucrurile să ia o întorsătură serioasă. Trebuie să mă îngrijesc ca fiecare din musafirii mei să aibă cîte o armă la îndemînă Să nădăjduim că nici marinarii dumitale nu vor întîrzia prea mult, domnule căpitan.

Cînd intrară în vestibulul casei, George văzu că servitorul care-i condusese aici, pe el şi pe inginer, dispăru repede pe una din uşi.

– Domnule Fernando, sînt sigur că servitorul dumneavoastră e înțeles cu răsculații, zise el repede. Are vreo înțelegere asupra lor ?

– Cred că da, răspunse portughezul. A stat cîțiva ani la Singapore, ceea ce pentru băștinași înseamnă că a fost în străinătate, a învățat acolo ceva englezește și, datorită acestor fapte, e privit cu respect de semenii lui. Hm ! lucrurile ar putea deveni neplăcute pentru noi. Acest Djowa e în stare să ne facă mult rău.

– Să încuiem repede ușile ! strigă Farrow poruncitor. Zgomotul acesta înăbușit care se aude dovedește că se apropie o trupă mare. Repede, domnule Fernando, încuie toate ușile principale și laterale. Ferestrele de la parter au obloane solide ?

– Da, răspunse portughezul, care se și îndepărtase spre fundul vestibulului. Se pot închide și pe dinăuntru. Împrăștiați-vă prin odăi, domnilor, eu voi lăsa jos la repezeală obloanele camerelor de jos.

Căpitanul încuiase în vremea asta ușa principală cu cheia, trăgînd și zăvoarele. George, Bertram și Hagen pătrunseră repede în odăile alăturate și traseră obloanele de la ferestre. Larma se apropia tot mai mult. Se auzeau lămurit strigăte de luptă pornite din piepturile a zeci de oameni.

Se întîlniră apoi cu toții într-o odaie mare, cu patru ferestre, pe care le baricadară în grabă. Portughezul devenise foarte serios și zise :

– Domnilor, ați nimerit fără voie într-o situație primejdioasă. După cîte se pare, băștinașii și-au ieșit din fire astăzi. Să mergem repede sus, căci trebuie să împart arme persoanelor care se află acolo.

Urcară scara în grabă și pătrunseră într-o altă sală mare, de unde se auzeau vorbe și risete. La intrarea străinilor care purtau haine marinărești, se făcu tăcere și toate privirile se îndreptară uimite spre noii sosiți.

– Doamnelor și domnii mei, li se adresă Fernando, aceștia sînt niște buni prieteni de ai mei, pe care vreau să vi-i prezint ceva mai tîrziu. Deocamdată ne așteaptă o sarcină mai importantă : e vorba să înfrîngem o răscoală a muncitorilor. Auziți, mulțimea se apropie ! Lucrurile par să devină serioase. Cine n-are arme ?

Farrow și însoțitorii săi rămaseră surprinși văzînd că nimeni din cei de față nu se arată mirat ; pînă și femeile rămaseră liniștite. Era un contrast izbitor între societatea elegantă de aici și vuietul mulțimii de afară care voia să atace casa.

Fernando vorbise în engleză ; o tînără femeie, îmbrăcată într-o rochie albă, i se adresă :

– Dă-mi un revolver, dar prefer un „Colt", căci am mai multă încredere în marfa englezească.

Atîta curaj la o femeie tînără și frumoasă îl uimi pe căpitanul Farrow. Acesta se apropie de ea și, după ce se înclină politicos, îi întinse unul din cele două revolvere „Colt" pe care le purta întotdeauna cu el.

– Poftim, stimată doamnă, zise el cu amabilitate. Mă bucur că apreciați cum se cuvine o armă de foc. Ah ! au intrat în acțiune ! Dați-vă la o parte de lîngă ferestre, domnilor. Fernando, stinge lumina !

Cîțiva din bărbați i se alăturară, ca și femeile, care nu aveau arme de foc. Fernando așteptă pînă ce toți se lipiră de pereții de lîngă ferestre, apoi stinse lumina.

Cîteva pietre zburară prin ferestre și sparseră paharele și sticlele de pe masă, dar fără a lovi pe nimeni din cei prezenți.

Fernando deschise ușa și-i conduse afară pe cei fără arme.

– Ne întoarcem, zise el. Senor Bahando, încearcă dumneata să-i potolești pe răsculați cu vorbe bune. Poate că în calitatea dumitale de polițist, îți vor da ascultare.

Cu mare greutate izbuti George să-și înăbușe un strigăt de uimire.

Hagen, care stătea lîngă el, scoase însă o ușoară exclamație de uimire. Bahando era chiar numele pe care il auzise doctorul, cînd spionase convorbirea băștinașilor adunați pe pod. După spusele lor, Bahando era un conducător al revoltei.

Iar acest om era aici de față, ba încă era și polițistul orașului. De necrezut ! Probabil că doctorul nu spusese nimic despre asta, altminteri Fernando n-ar fi fost atît de naiv. Tocmai cînd George se gîndea la lucrul asta, un glas aspru, de lîngă el, strigă cîteva cuvinte jos spre grădină.

Acolo se adunase acum hoarda băștinașilor răsculați. Geamurile se făcuseră țăndări și acum pietrele umpleau încăperea. Unele loveau și jos, în obloanele de lemn ale ferestrelor.

După ce polițaiul sfîrși de vorbit mulțimea izbucni în hohote de rîs. Apoi prin ferestre zbură o adevărată ploaie de pietre. George își trase capul îndărăt cu mare băgare de seamă, în vreme ce Bahando încă mai vorbea. În lumina slabă a lămpilor din grădină, el văzu că polițaiul nu cutezase să se uite afară în timp ce li se adresa răsculaților.

Tînărul fu stăpînit de o bănuială puternică împotriva portughezului. Să se fi așteptat el oare la această ploaie de pietre ?

Acum li se adresa celor dinăuntru în limba portugheză. Din păcate, nimeni dintre marinarii noștri nu înțelegea această limbă. Dar, din rîndurile celor prezenți, se ridică un protest energic. Tînăra femeie, careia Farrow îi dăduse unul din revolverele sale, striga în engleză :

– Domnilor, polițaiul propune să ne predăm fără luptă. Cred că nimeni nu va admite lucrul ăsta !

– Nu, stimată doamnă, răspunse Farrow, rizind. Am venit aici, tocmai cu scopul de a vă înștiința de pericolul care vă amenință și de a vă da o mină de ajutor. Sub nici un motiv eu nu mă voi preda de bunăvoie in mîinile acestor băștinași.

– Bravo ! se auzi un glas tunător. Și noi sintem de aceeași părere. Dacă insă domnul polițai vrea să se predea, n-are decit !

– E de la sine inteles că rămin cu dumneavoastră, strigă Bahando, cu glas minios, de data asta in engleză. V-am făcut o simplă propunere, pentru a inlătura o vărsare de singe. In realitate, băștinașii sint niște oameni blajini și nu ne-ar fi făcut nimic : mîine lucrurile și-ar fi putut relua înfățișarea normală. Acum insă vom avea de luptat și de asta sinteți dumneavoastră de vină, domnilor. Poftim, am bănuit eu !

In fața fiecărei ferestre apăruse cite un cap negricios,, apoi răsunară strigătele de război ale sălbaticilor care se cățăraseră pe scări. In aceeași clipă se auziră impușcături și băștinașii se făcură nevăzuți, insă unii din ei plătiseră cu viața incercarea de a pătrunde in casă.

– Tot mai bine ar fi fost să intrăm in tratative cu ei, strigă Bahando. Ah ! uite că se dezlănțuie furtuna.

Zeci de pietre de mărimea pumnului zburaseră prin ferestre. In același timp, izbituri puternice zguduiră obloanele de la ferestrele parterului. Ocrotiți de grindina de piatră, băștinașii incercau să pătrundă in casă prin intrarea principală.

In clipa aceea, Fernando deschise ușa, urmat de musafirii cărora le dăduse arme. Farrow se indreptă rapid spre el si zise :

– Domnule Fernando, e mai bine să ne impărțim pe echipe. Etajul de jos trebuie și el apărat de furia năvălitorilor. In felul acesta vom izbuti să rezistăm, probabil pină vor veni oamenii mei. George, vrei să rămii aici, sus ?

– Da, tată, răspunse tinărul. Din locul de unde mă aflu pot zări pe unii din băștinași. Ah ! uite-l acolo pe servitorul trădător. Il atiță pe oameni. Acestuia trebuie să-i fac eu de petrecanie.

Fără să mai stea pe gînduri, ochi și trase. Țintaș bun cum era, nimeri, iar din grădină se auzi un țipăt de moarte, urmat de urlete de furie.

– S-a făcut, zise George mulțumit. Nu l-am omorit, dar l-am scos din luptă. Ne va da mai tirziu lămuriri, dacă nu cumva il vor duce de aici tovarășii săi. Ah ! uite-l că se pornesc iar.

In urma rănirii lui Djowa, răsculații rămaseseră citeva clipe ca impietriți. Acum izbucniră in urlete de furie și porniră in rinduri strinse impotriva casei, in vreme ce alții izbeau ca nebunii in obloanele de la parter.

– Vedeți, vă spuneam eu, strigă polițaiul furios. Dacă m-ați fi lăsat pe mine, i-aș fi liniștit eu.

George nu socoti nimerit să-l răspundă. Văzind că răsculații renunțaseră pentru moment să arunce cu pietre, se gindi să nu piardă prilejul de a trage citeva gloanțe. Se apropie repede de fereastră și descărcă unul după altul cele două revolvere in mulțimea turbată. Observă că și de la altă fereastră fură trase citeva gloanțe. Acolo stătea tinăra femeie căreia căpitanul ii dăduse revolverul. Dar observă ceva și mai interesant, și anume că femeia era singura persoană care trăgea.

O nouă ploaie de pietre se abătu in odaie. George își incărcă la repezeală revolverele, cind femeia strigă speriată la el :

– Nu mai am gloanțe !

– Vă dau eu, doamnă, se oferi George imediat.

Ii inmină un pachețel, apoi se inapoie la postul său de lingă fereastră. Acum răsculații vor incerca din nou să pătrundă in odaie.

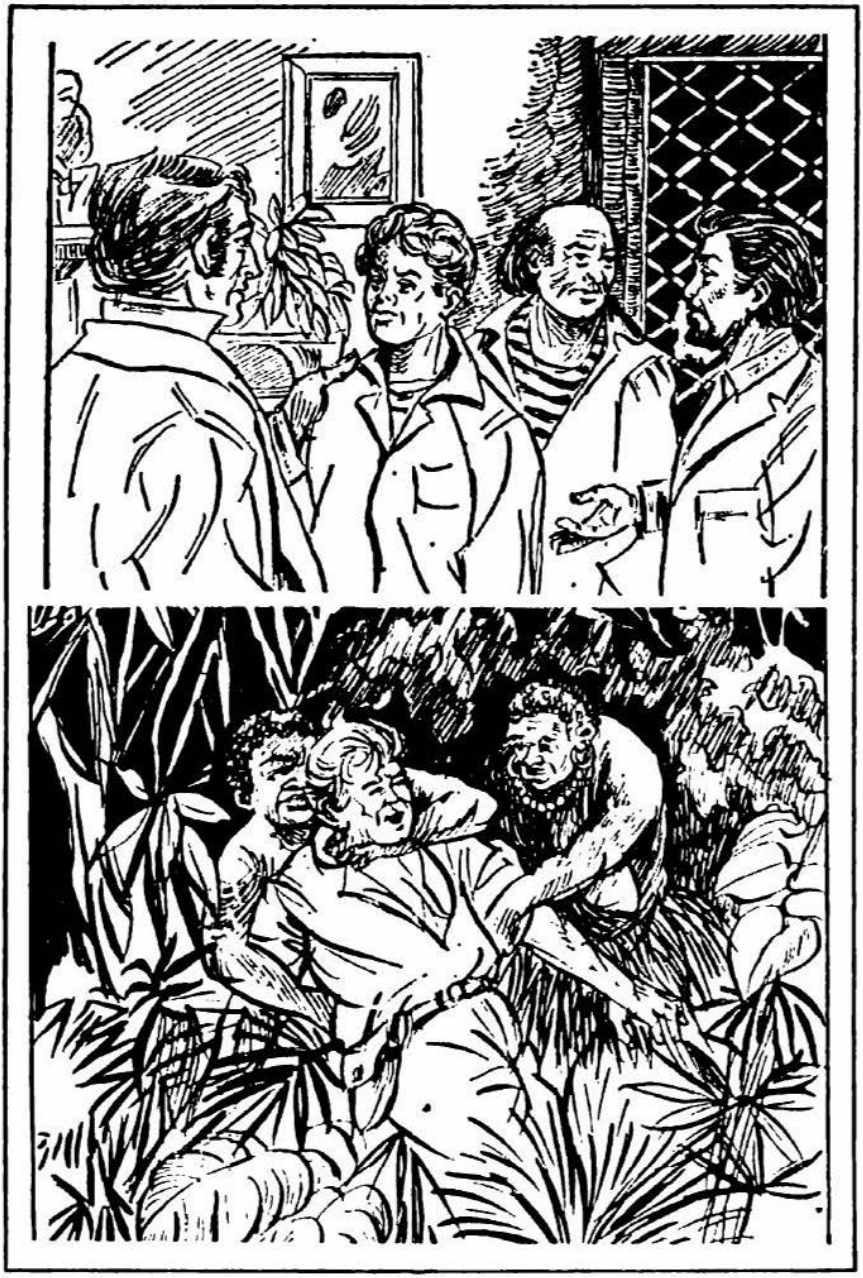

— Atenție ! strigă George.

În clipa următoare, la ferestre se iviră capetele băștinașilor. O salvă detună și dușmanii dispărură cu iuțeala fulgerului ; unii se prăbușiră morți, iar cei rămași în viață izbucniră în urlete de furie.

Acum porniră împușcăturile și de la parter, urmate de gemete și răcnete sălbatice. Izbiturile în obloane încetară ca prin farmec, larma se potoli, apoi se auzi un glas care îndemna mulțimea. Tînăra femeie care luptase cu atîta vitejie i se adresă lui George :

— Ah, domnule, e tot acel Djowa pe care l-ai împușcat dumneata ! Păcat că nu l-ai nimerit mai bine, căci acum îi îndeamnă pe răsculați să pună foc casei. Trebuie să luptăm din toate puterile ca asta să nu se întîmple.

— Voi încerca să-l nimeresc eu cum trebuie.

— Vă rog, nu faceți lucruri nechibzuite, se auzi glasul polițaiului. Mai încerc eu o dată să-i potolesc pe răsculați.

Mai strigă cîteva vorbe celor de jos, dar în loc de răspuns se auziră hohote de rîs și urlete de furie. Doctorul Bertram îi șopti lui George :

— Au strigat că Bahando l-a trădat. Poate că mai sînt și alții pe aici care pricep limba lor.

Așa și era, căci tînăra femeie îl întrebă imediat, pe un ton aspru :

— Domnule Bahando, ai auzit că oamenii te bănuiesc ? Ce vrea să însemne asta ?

— Asta înseamnă că și-au făcut fel de fel de gînduri cînd au văzut că vreau să tratez cu ei, răspunse imediat polițaiul, și apoi s-au văzut provocați la luptă de domnii aceia străini. Firește, eu aș fi adus lucrurile pe calea cea bună... Acum, însă, va curge sînge și eu voi fi țapul ispășitor. Toată vina o au străinii.

În vreme ce vorbea Bahando, George privise cu atenție pe fereastră. Ridică deodată revolverul și trase prin fereastră. Djowa, servitorul trădător, se prăbuși cu un răcnet.

— Așa, acum cred că nu-și va mai îndemna oamenii să dea foc casei, căci l-am rănit grav. Mi se pare însă că e prea tîrziu, căci îi văd venind cu crengi uscate și bețe de bambus.

În vreme ce o parte din asediatori se apropiau de casă cu legături de vreascuri, ceilalți reîncepură bombardamentul cu pietre, încît cei închiși nu se puteau arăta la ferestre.

— Sîntem pierduți ! strigă Bahando. Dacă nu m-ați lăsat pe mine să aranjez lucrurile cum trebuie ! Acum sufăr și eu din cauza încăpățînării acestor domni străini.

— Vă rog, domnule Bahando, zise cu asprime tînăra femeie, dumneata ne-ai fi predat pe toți în mîinile băștinașilor ! Cred că nu e nevoie să mai spun ce-am fi pățit atunci. Mie, personal, moartea în flăcări îmi este mult mai pe plac decît soarta care o așteaptă pe-o femeie căzută în mîna acestor sălbatici.

Se auziră exclamații de aprobare și din partea celorlalte femei. Unul din bărbați spuse și el :

— Nici eu nu te înțeleg, domnule Bahando. Tocmai dumneata, ca polițai, cunoști mai bine ca oricare altul cruzimea acestor indivizi. Știi prea bine că noi, albii, sîntem priviți ca niște împilatori și uriți de moarte. Nu-mi vine să cred că ai fi izbutit să ne scapi prin tratative din mîinile sălbaticilor, din moment ce ne-ar fi prins. Trebuie să le fim recunoscători celor ce ne-au prevenit la timp. Acum trebuie să ne căutăm o ieșire, altfel ne prăjim cu toții aici, în casă. Ce propui dumneata, tinere erou ?

— Trebuie să mai așteptăm puțin înainte de a încerca să ieșim, ceea ce ar putea însemna pieirea noastră, răspunse George. Nădăjduiesc că nu

va mai trece mult şi vor sosi şi camarazii noştri, care-i vor pune pe fugă pe timorezieni. Focul nu poate decît să ne servească, în felul ăsta marinarii îşi vor da seama cît de primejdioasă e situaţia noastră. Păcat, însă, că nu ne putem apropia de ferestre.

Uşa se deschise deodată cu putere şi Fernando strigă :

— Veniţi jos, domnilor ! Trebuie să găsim o ieşire, de îndată ce vor fi aici oamenii căpitanului. Am discutat planul în amănunţime. Comanda o va lua căpitanul.

— Eu nu mă supun nici unei porunci ! strigă aspru Bahando. Eu aş fi potolit răscoala, dacă m-aţi fi lăsat să lucrez după capul meu, acum, însă, trebuie să-mi salvez pielea.

Se apropie de fereastră şi strigă tare :

— Jeli, Jeli !

— Acesta-i doar fratele lui Djowa ! exclamă Fernando, uimit. Ce mai vrei de la el ?

— Treaba mea ! răspunse Bahando, scurt. N-am poftă să mă sacrific de dragul dumneavoastră. Strigă din nou prin fereastră numele băştinaşului, dar ceilalţi care se aflau în cameră păşiră încet spre uşă şi se furişară pe coridor, lăsîndu-l singur pe poliţai.

3. O legendă

Doamnelor şi domnilor, zise Fernando, cînd se adunară cu toţii în sala cea mare de la parter, vom forma două echipe. Una va rămîne sub comanda căpitanului Farrow, cealaltă...

– O voi conduce eu, îl întrerupse George pe portughez. Puteţi avea deplină încredere în mine.

– Bravo ! strigă domnul care-l lăudase pe George, cînd se aflau sus. Eu mă alătur dumitale, tinere erou !

Doamna cea tînără se declară şi ea de partea lui George, la fel făcură aproape toţi ceilalţi, aşa că în cele din urmă Fernando zise că vor rămîne prea puţini sub conducerea căpitanului.

Căzură pînă la urmă de acord şi George zise :

– Tată, să aşteptăm pînă vor veni camarazii noştri şi după aceea să ieşim. Probabil că ei vor curăţa imediat partea din faţa casei, astfel că vom putea ieşi pe uşa principală. Ce să ne mai împărţim în echipe.

– Ai dreptate, băiete, aşa m-am gîndit şi eu, răspunse căpitanul. Dar vezi că mi-am spus că şi Peter îşi va împărţi oamenii în două grupe, pentru a elibera casa din ambele părţi. Ah ! se pare că domnul poliţai nu o avut nici un succes în încercarea lui de a se salva.

Bahando alerga în jos pe scară. Dintr-o rană pe care o avea în tîmplă, sîngele îi curgea şuvoi, ochii îi erau parcă ieşiţi din orbite, iar gura căscată de spaimă. Cînd coborî ultimele trepte, murmură în neştire :

– Nu vor să ştie nimic de mine. De asta e vinovat numai căpitanul acela străin.

Apoi păru că se trezeşte cînd îi zări pe ceilalţi strînşi la un loc. Gura i se schimonosi într-un rînjet şi strigă :

– Aha ! uite-i cum stau ca oile în grajdul cuprins de flăcări. Eu aş fi pus la cale lucrurile cum e mai bine, dar străinul de colo ne-a dat pe toţi pradă celei mai îngrozitoare morţi.

Spunînd acestea, arătă cu mîna spre căpitanul Farrow şi chipul i se schimonosi de furie. George se apropie de el şi-i strigă cu mînie :

– Senor Bahando, probabil că erai în legături de prietenie cu răsculaţii. Cînd vom scăpa din primejdie, va trebui să ne dai socoteală. Acum, te rog să taci, fă ce vrei, dar nu cuteza să te împotriveşti măsurilor noastre de apărare.

Poliţaiul se uită furios la tînăr. Apoi îşi luă o mutră serioasă şi zise politicos :

– Fireşte, tinere, nu voi întreprinde nimic ce ne-ar putea păgubi. Am încercat totul pentru a aduce lucrurile pe calea cea bună. Adineauri am căutat să ajung la o înţelegere cu fratele ticălosului acela de Djowa. E de la sine înţeles, domnilor, că nu v-aş fi lăsat la nevoie, chiar dacă la mînie am strigat la început că voi încerca să mă salvez numai pe mine. Mă iertaţi, domnule căpitan, i se adresă apoi lui Farrow, pentru exprimarea mea nepoliticoasă faţă de dumneavoastră, dar cred că nu mi-o luaţi în nume de rău. Voiam să rezolv incidentul pe cale paşnică, dar aţi intervenit dumneavoastră şi a trebuit să se verse sînge. De fapt, ar cam fi timpul să vină ajutorul pe care-l aşteptaţi, adăugă el, privind cam speriat în jur, căci focul s-a cam întins, dacă nu mă înşel.

Într-adevăr, aşa era. Un miros greu de fum umplea încăperea, iar de afară se auzeau lămurit trosnete şi pîrîituri.

– Hm ! poate că tot va fi nevoie să ne căutăm ieşirea prin ambele părţi ale casei, zise Farrow. Camarazii noştri par să fi întîrziat puţin. Care parte a casei o iei pe seama ta, George ?

Apoi se întoarse spre poliţai şi zise :

– Ne-am împărţit în două echipe, domnule Bahando, pentru a ne putea crea o ieşire, prin ambele părţi ale casei, în acelaşi timp. Cărui grup vreţi să vă alăturaţi ? Eu conduc echipa care va încerca să iasă pe uşa din spate, iar fiul meu se va găsi în fruntea celeilalte.

Bahando se uită bănuitor la George, apoi zise cu şovăială :

– Mă iertaţi, domnule căpitan, l-aţi predat fiului dumneavoastră comanda unei echipe ? Ce-i drept, eu am văzut că domnul acesta este viteaz şi chibzuit, dar în calitatea mea de poliţist nu pot sta sub ordinele unui om atît de tînăr. Cred că recunoaşteţi şi dumneavoastră că am dreptate ?

– În cazul acesta, puteţi veni cu mine, zise Farrow zîmbind. Sau vă hotăriţi să lucraţi pe cont propriu, ceea ce nu cred să vă mai convină.

– Firește că da ! se bîlbîi Bahando, m-am cam înşelat în ce-i priveşte pe băştinaşii ăştia. Bine, domnule căpitan, mă alătur dumneavoastră.

– Ura ! strigă în clipa aceea George. Vin camarazii ! Acum nu mai e nevoie să ne despărţim, ei vor da atacul prin faţă. Tată, tu comanda.

O salvă puternică sfîşie văzduhul. Cîteva clipe afară domni tăcerea, apoi izbucniră răcnete de durere şi spaimă. Larma grozavă acoperi pîrîitul focului care lumina pe o mare întindere.

– Slavă Domnului ! exclamă Farrow, se pare că au şi fugit. În cazul acesta putem...

În româneşte de LIA HARŞU

(Va urma)

Serial senzațional 24.

Pentru prima oară în românește
seria completă

CASTELUL DIN MARE (II)

Căpitanul își întrerupse vorba, căci în aceeași clipă se auzi o hărmălaie de iad. Răsculații se reculeseră și se năpustiră acum asupra marinarilor, care îi atacaseră atît de neașteptat.

Împușcăturile se întețiseră, urletele timorezienilor se potoliră. Probabil că se retrăgeau, căci unul din asediați, care se dusese la ușa din dos, se întoarse cu vestea că răsculații se adunaseră în număr mare în spatele casei.

— În cazul acesta, trebuie să ieșim neapărat prin față, zise căpitanul Farrow. Urmați-mă !

Păși spre ușa principală, o împinse cu putere și prin asta dădu în lături mormanul de vreascuri aprinse pe care răsculații le îngrămădiseră aici

Cînd apăru în uşă, luminat de flăcările înalte, izbucni un „ura" puternic.

Marinarii, sub conducerea secundului Brun, se aşezară în linie de tiraliori, ocrotiţi de copaci şi tufe. Deocamdată erau stăpîni pe situaţie.

Peter ieşi de la locul său, puse mîna pe un băţ lung de bambus şi îndepărtă şi mai mult vreascurile aprinse din faţa uşii.

— Aşa, domnilor, acum drumul e liber, strigă căpitanul. Vă rog să porniţi imediat spre marinarii mei, acolo veţi fi în siguranţă. Nădăjduiesc că le va fi venit mintea la loc răsculaţilor.

Asediaţii părăsiră repede casa şi se împrăştiară printre marinarii care stăteau după tufişuri. Primejdia nu trecuse încă de tot, căci băştinaşii se îngrămădiseră în dosul casei, unde erau la adăpost de gloanţe.

Deodată, dinspre mare ţîşni o rază orbitoare de lumină, care se plimbă cîtva timp peste gardul de mărăcini, pentru a se opri în colţul din stînga. Exclamaţii de spaimă se auziră dintr-acolo şi asediaţii îşi dădură imediat seama că băştinaşii încercaseră să le cadă în spate.

Farrow îi era foarte recunoscător lui Rindow — care se apropiase cu submarinul — pentru semnalul acesta, iar în afară de Fernando nimeni nu ştia de unde venea acea lumină.

Dar cînd se auzi dinspre mare o bubuitură de tun, femeile, care pînă atunci întîmpinaseră primejdia cu sînge rece, scoaseră o exclamaţie de spaimă. În clipa următoare, ghiuleaua exploda lîngă gard.

Efectul fu uimitor : răcnete şi vaiete umplură văzduhul, apoi băştinaşii o luară la fugă cît îi ţineau picioarele. Căpitanul izbucni în rîs şi zise :

— Acum sîntem în deplină siguranţă. Băieţi, trebuie să îndepărtăm de la ferestre vreascurile aprinse. Luaţi repede beţe de bambus şi apucaţi-vă de lucru, înainte ca focul să pătrundă în casă.

În cîteva minute, treaba fu gata. Sala de sus fu curăţată de pietrele pe care le aruncaseră băştinaşii, ca şi vasele sparte.

Fernando îşi adună musafirii în sala aceasta, apoi îi prezentă căpitanului Farrow şi însoţitorilor săi. El nu aminti de faptul că îndrăzneţii marinari erau urmăriţi de autorităţile franceze şi engleze, dar poliţaiul, aflat şi el de faţă, găsi cu cale să ia cuvîntul :

— Ah, acesta e aşadar căpitanul Farrow, pe care-l caută cu atîta îndîrjire englezii şi francezii ! Foarte frumos ! Trebuie să vă pun sub pază, domnule Farrow ! guvernul englez, cu care sîntem în bune relaţii, ne va fi recunoscător dacă te vom preda.

În vreme ce portughezii scoaseră exclamaţii de spaimă, Farrow rămase liniştit şi zîmbi, apoi zise :

— Vom pleca imediat şi de la asta nu ne puteţi opri, domnule Bahando. Dar poate că ar fi bine să ne povestiţi ce legături misterioase există între dumneata şi răsculaţi. Doctorul Bertram al nostru a surprins o convorbire între răsculaţi din care reieşea că dumneata ai fi provocatorul revoltei. Ce ai de spus ? Şi-apoi, toate persoanele aici de faţă au auzit cînd băştinaşii te-au numit trădător. N-ai nimic de răspuns ?

Farrow vorbise cu toată seriozitatea. Poliţaiul lăsă ochii în jos şi pe chipul său se zugrăvi spaima şi furia. În cele din urmă, bătu furios din picior şi răcni :

— Domnule, nu înţeleg cum îţi permiţi să-mi vorbeşti aşa ? Dumneata eşti un om căutat de lumea întreagă ; ai contravenit legilor prin faptul că ai fugit cu submarinul dumitale. Cum îndrăzneşti dumneata să mă bănuieşti pe mine, poliţistul din Kailako ? La seama ! Te declar arestat pentru îndrăzneala pe care ai avut-o ridicînd astfel de acuzaţii împotriva mea. Instrucţia asupra acestui caz va avea loc în curînd ; dar pînă atunci trebuie să te pun

sub pază severă ca să nu poți fugi. Să nu îndrăznești a te împotrivi forței publice, pe care o reprezint eu !

Portughezii aflați acolo aveau niște fețe destul de plouate. Bahando nu răspunsese nimic la acuzația ce-i fusese adusă. În schimb, aflaseră de la el că Farrow era un prigonit, ca fostele puteri aliate îl căutau cu îndârjire.

Numai tânăra femeie, căreia Farrow îi dăduse unul din revolverele sale, se apropie de el, îi înapoie arma și zise :

– Domnule căpitan, eu am auzit de dumneata. Mă bucur mult că am prilejul să te cunosc personal, căci am admirat întotdeauna faptele dumitale vitejești. De asemeni, prezint omagiile mele curajosului dumitale fiu. Vă amintiți de tânăra australiană Vivian Oakland pe care ați salvat-o ? E prietena mea, am fost de curând în vizită la ea și am vorbit îndelung despre dumneavoastră.

Frumoasa femeie se întoarse spre Bahando

– Domnule polițai, – i se adresă ea cu un glas tăios – te bănuiam cu de mult că ești în înțelegere cu bandiții, pentru care motiv ai și sosit. Ai vrut să-l ruinezi pe senor Fernando, pentru ca să înfloreasca aface-

rea fratelui dumitale. Cunoaştem noi cum stau lucrurile. Domnule Farrow, i se adresă ea apoi lui George, dumneata eşti cel care l-a împuşcat pe Djowa. Crezi că a fost rănit mortal ?

— Nu, nu cred, răspunse tînărul, trebuie să fie rănit grav, dar înadins am tras jos, ca să nu-l ucid. Mi-am spus că ar fi un martor preţios pentru noi. Mă duc să văd dacă nu-l pot găsi.

— Rămîi aici ! strigă Bahando repede. Faci parte din echipajul submarinului şi te declar arestat şi pe dumneata.

George îi rise în faţă, scoase revolverul de la brîu, apoi se îndreptă spre uşă şi dispăru.

— Domnilor, vă cer să-mi daţi o mînă de ajutor ! îi se adresă poliţaiul, spumegînd de furie, celor de faţă. Eu reprezint aici guvernul nostru ! Căpitanul acesta m-a insultat cum nu se poate mai mult şi în afară de asta e căutat de autorităţile franceze şi engleze. Eu l-am declarat arestat şi vă rog, domnilor, să purtaţi de grijă ca legile noastre să fie respectate.

Tînara femeie rise cu poftă.

— Bahando, strigă ea cu asprime, eu cred că rolul dumitale s-a sfîrşit. Degeaba cauţi să-ţi iei aere de autoritate, eu ştiu cine eşti. Ah ! ulte că vine tînărul Farrow ! Aşa, acum va ieşi la iveală trădarea dumitale.

Bahando păli, cellalţi aşteptau încordaţi.

Uşa se deschise şi George intră spunînd :

— Bahando, ulte-l pe omul care te va înfunda !

Doi marinari îl aduceau pe Djowa, al cărui chip avea o culoare pămîntie. Cînd îl zări pe poliţai, faţa i se crispă de furie şi articulă într-o englezească stricată :

— Ah ! trădătorule, acum sîntem pierduţi cu toţii. El este de vină, domnule Fernando, el ne-a pus la cale. Voia să vă nimicească pe dumneavoastră, ne-a făgăduit că la fratele lui vom duce o viaţă mai bună şi vom cîştiga mai mult. Oh, glasul !

— Alurează din cauza febrei, strigă Bahando ; vreţi să daţi crezare acestui ticălos băştinaş, domnilor ? Acum mă scoateţi pe mine vinovat ?

În clipa aceea, uşa se deschise din nou şi Peter tîrî înăuntru un european care avea capul plin de răni care singerau.

— Am pus mîna pe el chiar cînd voia să fugă dintr-un tufiş, zise uriaşul. Era împreună cu doi băştinaşi, care din păcate mi-au scăpat.

Bahando se îngălbeni şi mai tare cînd îl văzu pe nou venit. Vru să se apropie de el, dar în aceeaşi clipă tînăra femeie strigă :

— Acesta-i fratele lui ! Oh ! acum totul e limpede, s-a aflat printre răsculaţi. Senor Fernando, poliţaiul nostru de pînă acum e demascat.

— Frate, ne-ai trădat ! strigă furios rănitul. Totul ar fi mers bine... Ah ! blestemat să fii ! Ştiu că voi muri, dar înainte de a-mi da sufletul te voi nimici şi pe tine. Da, domnilor, fratele meu, poliţaiul oraşului nostru, a pus la cale şi a organizat răscoala. Voia să-l ucidă pe senor Fernando, dar înainte de asta voia să afle taina castelului din mare. Oh...

Se ridică deodată, faţa îi căpătă o expresie de groază, apoi căzu pe spate şi rămase nemişcat.

Poliţaiul se holbă cîteva clipe la fratele lui mort, apoi îşi scoase fulgerător revolverul din buzunar şi îşi trase un glonţ în cap.

— A spus adevărul ! mai rosti el înainte de a cădea, apoi îşi dădu sufletul.

Musafirii îşi luară rămas bun şi căpitanul le dădu fiecărula cîte doi marinari care să-i însoţească.

Fernando îl duse apoi pe Farrow, George, doctorul Bertram, Hagen şi Brun în cabinetul său de lucru, o încăpere aranjată cu mult gust.

— Domnilor, zise el, vă rămîn veşnic recunoscător. Fără dumneavoastră,

oş fi fost pierdut. Dar înainte de a mă ucide, m-ar fi torturat, pentru a-mi smulge taina.

– Trebuie să fie o taină foarte însemnată, spuse căpitanul. Chiar numele făgăduieşte mult : „taina castelului din mare", după cum spuneau băştinaşii.

– Aşa şi este, zise Fernando cu seriozitate. E vorba de o legendă veche, răspîndită printre oamenii de aici, după care ar fi existat pe coastă un castel, pe care marea l-a înghiţit, deoarece prinţul care-l locuia şi-ar fi părăsit credinţa strămoşilor săi, urmărind prin asta să dobîndească unele foloase de la cuceritorii străini. Credeam şi eu că e vorba doar de o legendă, dar acum sînt încredinţat că e şi o parte de adevăr. Povestisem cîndva despre asta, de faţă cu Bohando, şi de la el trebuie să fi aflat băştinaşii.

– Chestiunea pare să fie foarte interesantă, zise Farrow. Chiar crezi că din cauza vreunui cutremur submarin, palatul vreunui stăpînitor de odinioară ar fi putut să dispară în mare ?

– Da, răspunse Fernando. Dar nu cred să fie vorba de palatul unui prinţ băştinaş, ci mai curînd de al unui cuceritor străin, pe care şi l-a clădit aici în urmă cu sute de ani.

– Povesteşte-ne şi nouă ce ştii, domnule Fernando, se rugă George. Asemenea lucruri ne interesează foarte mult. Poate că putem cerceta palatul acesta cu ajutorul submarinului. Poate că se ascund bogăţii mari în el !

– Aveam chiar intenţia să vă povestesc totul, rugîndu-vă să-mi daţi o mînă de ajutor pentru lămurirea acestei taine, zise portughezul. După cum vă spuneam, consideram totul drept o legendă. Dar într-o zi am făcut o descoperire interesantă.

Trebuie să vă spun că mă preocupă zoologia şi mă pasionează îndeosebi peştii. Acum patru săptămîni, mă plimbam cu undiţa de-a lungul coastei cînd am simţit deodată ceva greu care mi se prinsese de cîrlig.

Am început să-l trag în sus şi, cînd se afla cam la vreo cinci metri sub apă, am văzut că era un şipet. Mi-a venit atunci în minte legenda castelului scufundat, dar tocmai cînd voiam să apuc minerul şipetului, sfoara undiţei s-a rupt şi „comoara", sau ce-o fi fost, a căzut înapoi în adînc. Firesc că am încercat totul ca s-o readuc la suprafaţă, dar a fost în zadar. Cu ajutorul submarinului dumitale, poate să dăm şi de urma castelului, domnule Farrow.

– O, da, tată ! exclamă George, entuziasmat. Dacă marea nu e prea adîncă în locul acela, m-aş duce eu cu Peter. Doar ştii că sînt un bun scufundător.

4. Străvechiul castel

Fernando făcu o figură uimită.

– Ce, băiatul dumitale e şi scufundător ? exclamă el.

– Da, răspunse Farrow cu mindrie. Nu s-a lăsat pînă cînd Peter nu l-a învăţat şi meseria asta. Ce să-i faci, zici tinereţe şi pace!

– Ştii cumva, domnule Fernando, şi cam cît e de adîncă marea în locul în care ai găsit sipetul ?

– Aproximativ douăzeci de metri, răspunse portughezul.

– Oh ! asta-i minunat, exclamă George, bucuros. Domnule Fernando, ai descoperit cumva şi castelul ?

– Aş putea spune că da, răspunse gazda, chiar dacă nu l-am văzut, ceea ce e de la sine înţeles. Dar, nu departe de locul în care am găsit sipetul, se ridică din mare o stîncă aflată cam şase metri sub apă. Stînca aceea e atît de regulată, formînd un dreptunghi, încît aş putea spune că e chiar palatul de care v-am vorbit.

– Oh, tată ! strigă George, mîine dimineaţă trebuie să ne scufundăm. Cît de interesant va fi să cercetez nişte încăperi vechi de sute de ani !

– Dar gîndeşte-te, băiete, că poate fi şi primejdios, zise Farrow, îngrijorat. Astfel de încăperi servesc adesea drept locuinţă monştrilor marini. Ai uitat de polipul care l-a înhăţat pe Pierre Neveux ?

– Nu, tată, n-am uitat, dar îţi făgăduiesc că voi fi cu băgare de seamă. E departe de aici locul cu pricina, domnule Fernando ?

– Cu o barcă ajungem într-o jumătate de ceas, răspunse portughezul. Ah, scuzaţi-mă, domnilor, mi se pare că au venit poliţiştii din Kollako. Va trebui să redactăm un proces-verbal şi să transportăm morţii şi răniţii de aici.

– Vă vom ajuta şi noi, se oferi căpitanul. Marinarii mei vor aduna răniţii şi-i vor duce la spital.

– Peter a şi început s-o facă, zise Brun. Ne-a luat-o înainte.

Aşa era. Cei şase poliţişti, sub conducerea unui comisor portughez, nu mai avură să se îngrijească decît de transportarea cadavrelor fraţilor Bahando. Comisarul încheie apoi un proces-verbal, pe care-l semnă însă numai Fernando. Îi spuse că domnii străini erau nişte musafiri, care plecau a doua zi.

Cînd se duseră la culcare, se făcuse tîrziu. Jumătate din marinari se întoarseră la bordul submarinului, care se îndepărta de locul unde acostase. Hagen se duse şi el la bord, căci voia să repare cît mai repede motorul defect.

Căpitanul, George şi doctorul Bertram rămaseră ca oaspeţi în casa lui Fernando, a cărui soţie era plecată în vilegiatură în Sumatra.

Cîţiva servitori, din cei rămaşi credincioşi stăpînului, făceau de pază în grădină.

Noaptea se scurse în linişte. George se trezi cel dintîi, căci ardea de nerăbdare să pornească în expediţie, pentru găsirea castelului din mare.

Mîncară ceva în grabă, apoi mica trupă, însoţită de cei zece marinari, porni spre ţărmul de care le vorbise portughezul.

Marinarii se folosiră de bărcile de aluminiu, în vreme ce Fernando, căpitanul, George, doctorul şi Peter urcară într-o barcă a celui dintîi. Submarinul nu se vedea, dar George zări în curînd periscopul, care se înălţa din apă, în depărtare.

Peter apucă vîslele şi o luă de-a lungul coastei, îndrumat de Fernan-

do. Marinarii îl urmară, știind că și submarinul va veni după ei, oprind într-un loc singuratic unde-i va lua la bord.

Așa cum spusese Fernando, drumul nu dură decît o jumătate de ceas.

– Aici, jos, se află blocul uriaș de stîncă, unde bănuiesc că ar fi castelul cel misterios, zise portughezul. După cum vedeți, formează un dreptunghi regulat, așa cum natura singură n-ar fi putut realiza. Cam la vreo douăzeci de metri de aici am găsit șipetul care s-a scufundat apoi vertical.

Căpitanul Farrow cercetă cu privirea blocul dreptunghiular, aflat la vreo șase metri sub apă, apoi zise :

– Așa e, domnule Fernando, ai avut dreptate ; crezi, așadar, că adîncimea apei e numai de douăzeci de metri în acest loc ?

– Da, domnule căpitan, știu sigur. De asemeni, nu cred să fie pe aici monștri de care să vă temeți. Aș fi observat lucrul ăsta, că doar aici pescuiesc de obicei. Dacă ar fi vreunul din acei polipi uriași în interiorul castelului, atunci nu s-ar găsi atîția pești, căci instinctul l-ar mîna să-și caute alt loc.

– E drept, confirmă căpitanul. Așa, acum se poate apropia și submarinul.

Farrow se ridică în barcă și flutură batista de cîteva ori, căci acesta era semnalul convenit. Periscopul începu să alunece la suprafața apei, iar

după cîteva minute se înălță, pînă cînd se ivi turnul, apoi puntea, de pe care Rindow, aflat la postul de comandă, salută marinărește. Submarinul stopă lîngă barca portughezului și primul ofițer strigă :

— Bună dimineața, domnule căpitan, mă bucur că vă găsesc sănătos ! Plecăm mai departe sau rămînem aici pînă va monta Hagen lagărul cel nou ?

— Cred că vom rămîne aici pînă atunci, răspunse Farrow. Avem un proiect foarte interesant. Venim îndată la bord și-ți vom spune despre ce e vorba.

Barca lui Fernando fu priponită de parapetul submarinului, persoanele din ea urcară apoi pe punte ușor boltită.

Farrow ordonă să fie scoase din magazie costumele de scafandru, îi chemă la el pe bătrînul Peter și pe mașinistul Kard și le zise :

— În locul ăsta, la o adîncime de douăzeci de metri, s-ar afla un castel vechi, scufundat acum cîteva veacuri. În fața lui trebuie să se găsească un șipet, pe care domnul Fernando l-a ridicat nu de mult pînă aproape de suprafață, dar s-a rupt sfoara undiței și acesta a căzut la loc în apă. George al meu va coborî împreună cu voi și vă rog să fiți cu băgare de seamă să nu i se întîmple ceva.

— Firește, domnule căpitan, se grăbiră să răspundă cei doi marinari. Atîta vreme cît vom fi în viață, nu i se poate întîmpla nimic rău lui George.

— Vă mulțumesc, dragii mei, zise Farrow, mișcat. Știam eu că mă pot bizui pe voi. Opriți-l pe George dacă va vrea să intre fără nici o precauție în castel, dacă acesta există într-adevăr acolo, într-o astfel de clădire, e de la sine înțeles că primejdiile te pîndesc la tot pasul.

Marinarii îl mai încredințară o dată că-l vor păzi pe tînăr ca pe ochii din cap, apoi coborîră în submarin ca să-și la costumele de scufundători

— Tată, poți avea deplină încredere că voi fi cu băgare de seamă. Dar, te rog să nu spui de față cu Sanja că acțiunea noastră ar putea fi și primejdioasă. Vreau s-o scutesc pe biata fată de emoții.

Farrow zîmbi și-i făgădui.

Între timp, marinarii demontaseră cele două bărci cu care veniseră și le așezaseră la locul lor. Peter și Kard ieșiră din turn, aducînd costumele. Cu ajutorul cîtorva camarazi, cei trei se echipaseră, apoi păși spre partea parapetului. Peter își dădu drumul cel dintîi în apă, urmat de George și mașinistul Kard, care era cam tot atît de înalt și de puternic ca și uriașul.

— Priveliștea asta e destul de ciudată, zise Fernando către căpitanul Farrow. Trei oameni teferi dispar în marea care ascunde primejdii pe care noi nici nu ni le putem închipui. Mai bine nu povesteam despre descoperirea mea. Adîncimea de douăzeci de metri constituie vreo primejdie pentru un scafandru ?

— Deloc. E o nimica toată. O primejdie pentru un scafandru nu poate veni decît din partea feluriților monștri, care mai ales în regiunile tropicale ating dimensiuni fantastice. Nădăjduiesc că aici, date fiind adîncimea mică și apropierea coastei, nu se află astfel de monștri. Aha ! par să fi ajuns jos. funiile de care sînt atîrnați s-au mai destins.

— Cum de pot vedea ce e în jurul lor, la o astfel de adîncime ? întrebă portughezul.

— Lumina pătrunde la mare adîncime. De aici, de sus, nu putem vedea fundul, deoarece fundul pare să fie cam întunecat. Dacă ar fi pietriș alb, i-am putea zări lămurit pe scafandri. Acum nu ne mai rămîne altceva de făcut decît să așteptăm. Cînd unul din ei va trage de două ori de funie, asta înseamnă că trebuie să dăm drumul în jos unui cablu de oțel, căci vor fi găsit ceva care trebuie ridicat la suprafață. Dacă trag de patru ori de funie, asta înseamnă primejdie mare și trebuie să-i scoatem repede la su-

prafață. Cozuri de acestea sînt cu adevărat periculoase, căci adesea scafandrul e reținut de vreo piedică, iar noi tragem din toate puterile. Se poate întîmpla ca nenorocitul să fie rupt în două din această cauză.

— Dumnezeule, exclamă Fernando, aplecîndu-se peste parapet, nu mi-aș fi închipuit că acțiunea poate fi atît de primejdioasă. Dacă aș fi bănuit, m-aș fi abținut să amintesc despre presupusul castel. Dragă căpitane, acum cînd îți datorez pentru a doua oară viața, aș fi foarte nenorocit dacă viteazului dumitale fiu i s-ar întîmpla ceva.

— De ce ți-e scris nu poți scăpa, răspunse Farrow. Bălatul se va întoarce teafăr, dacă nu l-a sunat ceasul, dar tot atît de bine poate aluneca pe punte, și să i se trogă moartea de aici, dacă așa l-o fi dat.

– După cum văd, ești fatalist, căpitane, zise Fernando, continuînd să privească în apă. Că n-aș da să fiu și eu ca dumneata. Pe mine însă soarta m-a...

Se întrerupse la mijlocul frazei și tresări speriat. Apoi se aplecă atît de mult peste margine, încît Farrow se temu să nu cadă în apă.

– Domnule căpitan, strigă el speriat, o umbră mare a alunecat în spatele stîncii și s-a lăsat în adînc. A fost... a fost... un rechin uriaș.

Căpitanul se înfioră. Un rechin uriaș, unul din acei monștri grozavi care ating pînă la zece metri... Dacă l-o fi descoperit pe cei trei oameni pe fundul mării, unul din ei e pierdut cu siguranță.

Chibzui o clipă dacă să dea sau nu imediat comanda de ridicare la suprafață, dar zise apoi că tocmai prin asta ar mări primejdia, căci rechinul, văzînd că-i scapă prada, i-ar înhăța în grabă, sfîșiindu-i.

După mișcările funiei, văzu că George se îndepărtase de locul unde fusese la început, cînd atinsese fundul mării. Peter și Kard păreau să fie însă în același loc, căci funiile nu se mișcau.

Căpitanul le strigă marinarilor care stăteau la funii să fie atenți la fiecare semnal al celor trei scafandri, apoi se aplecă și el peste parapet și încercă să răzbată cu privirea apa.

În aceeași clipă se cutremură, căci la vreo zece metri adîncime plutea trupul unui rechin monstruos, una din acele bestii floroase ale mărilor.

Animalul se rotea furios încolo și încoace și i se părea că pusese ochii pe îndrăzneții scufundători care îi încălcaseră regatul.

Căpitanul se uita ca împietrit la fiara monstruoasă și regreta acum că scafandrii nu erau legați prin telefon cu lumea exterioară, căci în felul acesta le-ar fi putut atrage atenția celor de jos asupra primejdiei care-i amenința. Așa însă, trebuia să se uite neputincios cum monstrul se apropia de ei, gata să-i sfîșie.

Bietul căpitan se cutremură din nou, gemu și apucă brațul lui Fernando, căci acum rechinul se năpusti ca o săgeată în adînc.

Cînd George se pomeni pe fundul mării, avu în primele clipe o senzație de amețeală. Nu se folosise cum trebuie de rezerva de aer și alunecase prea repede în adînc, ajungînd înaintea lui Peter, care își dăduse drumul cel dintîi de pe submarin.

Își reveni însă repede, privi în jurul și văzu în semiîntunericul ce domnea acolo o masă uriașă care se înălța doar la zece metri de ei. Era stînca aceea ciudată, pe care o observase de sus și acum își dădu seama că portughezul avusese dreptate în presupunerea sa, căci acest bloc înalt avea în el deschizături care păreau lucrate de mînă omenească. Mai ales un fel de ușă și ferestre, prin care intrau și ieșeau cîrduri de pești mici. Cînd îi zări, George își spuse imediat că această clădire străveche nu putea adăposti vreun dușman primejdios, de care peștii fug de obicei.

Peter veni lîngă tînărul său stăpîn, care își apropie casca de a lui și ciocăni în tactul alfabetului Morse, folosit de scafandri.

– Peter, mă duc în patrol. Așteaptă-mă aici !

Înainte ca uriașul să fi putut spune ceva, George se și îndepărtase și pășise cu oarecare șovăire prin deschizătura ușii. Forța teribilă care scufundase pe vremuri castelul zdrobise și ușa. Canatul înalt, construit dintr-un metal prețios, se mișca încoace și încolo, împins de curentul apei.

Metalul era căptușit cu o împletitură de iarbă de mare, dar George văzu totuși, în diverse locuri, figuri și semne misterioase, cizelate în metal.

Din ușă, tînărul se mai întoarse o dată și văzu că și mașinistul Kard venise jos, alăturîndu-i-se lui Peter. Amîndoi păreau să fi descoperit ceva, căci nici nu se uitau la ei, ci se aplecaseră asupra unui obiect.

– Poate că o fi şipetul acela vechi, îşi zise George ; apoi, fără să-şi mai bată capul cu asta, păşi încet în întunericul ce se căsca în faţa lui.

Genialul inginer Hagen crease şi pentru scufundători lanterne, a căror lumină străbătea prin apă pînă la mari depărtări. George puse în funcţiune lampa şi se văzu într-o încăpere enormă, ale cărei coloane erau acoperite cu alge. Mai văzu apoi obiecte, care cu toată pătura de scoici şi alge ce se aşezase deasupra lor îşi păstraseră forma ; erau scaune şi bănci, mese, divane şi alte lucruri.

5. În mare primejdie

Plimbind lumina lanternei prin încăperea enormă, George văzu zburînd pe dinaintea lui peşti ciudaţi.

El se aşteptase să dea aici peşte comori, dar nici pomeneală de aşa ceva.

Păşi încet înainte, atent la fiecare curent al apei. Trecînd pe lîngă o coloană puternică, acoperită cu scoici şi alge, piciorul i se păli de ceva. La lumina lanternei, văzu un paloş imens. Ciudat era însă că scoicile nu-l acoperiseră, iar apa nu atacase oţelul lamei, lungă de aproape doi metri. George ridică arma. Dacă nu ar fi fost în apă, numai cu greu ar fi izbutit s-o mişte, căci trebuia să aibă o greutate enormă. Mintea îi fu străbătută de un gînd care-l făcu să se cutremure. Armă era prea grea spre a fi putut fi folosită în luptă. Să fi dat el aici peste un aşa-zis „paloş al călăului" sau „sabia dreptăţii" cum se numea în trecut?

Acum cel puţin avea o armă, care i-ar putea folosi mai bine decît cuţitul cel lung pe care-l purta la brîu. Cu acest paloş, uşor de mînuit în apă, îi va fi posibil să lupte chiar şi cu un polip, dacă va fi cazul.

Ajunse în faţa unei deschizături care ducea într-o mică încăpere. Aici văzu mobile care căpătaseră forme ciudate, din cauza scoicilor şi algelor cu care erau acoperite.

După ce străbătu camera aceasta, George intră în cea alăturată şi se dădu înapoi speriat. Păşise într-o sală mare, în mijlocul căreia se afla o masă enormă, înconjurată de jilţuri încăpătoare, cu speteze înalte. În jurul acestei mese stătea o societate ciudată, care l-ar fi făcut să se înfioare şi pe cel mai neînfricat om.

Erau vreo douăzeci de schelete, pe jumătate acoperite cu resturi de îmbrăcăminte. Unii stăteau cu partea de sus a trupului pe masă, alături de vase de tot felul, acoperite şi ele de scoici. Probabil că oamenii aceştia fuseseră surprinşi, cînd pămîntul se căscase, cu veacuri în urmă, pentru a înghiţi întregul castel.

În spatele jilţurilor zăceau de asemeni schelete pe jos, probabil ale servitorilor, care tocmai aduceau mîncărurile. Tăcuta adunare făcea o impresie înfiorătoare şi George se pregătea să se înapoieze, cînd privirea i se opri asupra scheletului care se afla într-un scaun mai mare decît celelalte.

Nu scheletul însuşi îi atrase atenţia, – deşi era de o mărime neobişnuită – ci scînteierea ciudată ce radia de la oasele mîinii.

George îşi învinse uşoara teamă ce-l cuprinsese şi porni încet în jurul mesei. Cînd se apropie de locul cu pricina observă că ciudata scînteiere venea de la un inel pe care scheletul îl avea pe unul din degete. Nici măcar veacurile nu izbutiseră să stingă focul enormului diamant şi să distrugă cizelaţiile minunate ale aurului.

O clipă, tînărul şovăi să atingă mîna osoasă, apoi însă se simţi stăpînit de o dorinţă puternică de a avea giuvaerul acela cu orice preţ. Cu băgare de seamă, îl scoase din deget şi dădu drumul mîinii înapoi pe masă.

Dar ce să facă acum cu inelul? Dacă l-ar vîrî la brîu, ar putea repede aluneca afară. În deget nu-l putea pune, căci era mult prea mare. Nu-i rămînea altceva de făcut, trebuia să-şi ţină degetul îndoit pentru ca inelul să nu cadă. Dar cînd îl trecu pe inelarul mîinii stîngi, îl străbătu un fior de spaimă. Inelul se potrivea exact, deşi înainte părea atît de mare... George avu senzaţia că giuvaerul radia o căldură foarte ciudată, care îl pătrundea în tot trupul.

Privi la inel şi îndreptă lumina lămpii asupra diamantului acela scînteietor, de formă pătrată. Şi văzu oglindindu-se atunci în piatra lui corpul unui

rechin uriaș. Apoi imaginea dispăru și piatra continuă să-și arunce fulgerele ei multicolore, de o limpezime ciudată.

Pe George îl cuprinse neliniștea. Dăduse peste unul din misterele în care India era atît de bogată.

Unde erau acum tovarășii lui, Peter și Kard ? Aproape că uitase de ei. Apoi se gîndi iar la uriașul rechin pe care-l zărise în diamantul inelului. Părăsi repede „sala morților". O putere tainică îl alunga de acolo. Ținea în mîna dreaptă paloșul, gata de apărare, și străbătu sala cît putu mai repede. Tot mai mult punea stăpînire pe el gîndul că cei doi se aflau în mare primejdie. Altminteri, ar fi venit alături de el, căci Peter nu l-ar fi lăsat singur atîta vreme.

Ajunse la intrarea principală și... rămase împietrit, văzînd pericolul care-i amenința pe camarazii săi.

Peter și Kard îl urmăriseră cu privirea pe George atunci cînd acesta intrase în străvechiul palat. Erau scufundători experimentați și știau că nu-l amenință nici o primejdie ; altfel, cum ar mai fi roit peștii atît de liniștit pe acolo ? Aveau chiar de gînd să-l urmeze, cînd deodată mașinistul îl opucă de braț pe camaradul său și-i arătă un obiect, aflat la cîțiva pași de el. Peter recunoscu imediat că era un sipet mare și vechi. Cei doi marinari pășiră într-acolo și cînd ajunseră foarte aproape se opriră înfiorați. Își spuseră că în urmă cu sute de ani, cînd marea înghițise partea aceea de insulă, tocmai atunci doi servitori duceau afară din palat sipetul acela. Și acolo fuseseră surprinși de catastrofă.

Cei doi marinari se uitară un timp la scheletele servitorilor, conservate desigur atîta vreme tocmai datorită emanațiilor vulcanului care provocase catastrofa. Apoi se aplecară curioși deasupra sipetului, încredințați că acesta conține bogății mari, altfel cei doi servitori n-ar fi încercat să-l salveze în ultimul moment din palatul amenințat. Dacă ar fi văzut însă ciudata adunare de schelete din sala cea mare, și-ar fi schimbat părerea, spunîndu-și că aceștia doi erau mai degrabă niște hoți, pe care marea îi înghițise cu pradă cu tot.

Peter comunică prin lovituri în cască :

— Să fixăm funia în jurul lăzii, George al nostru e nevătămat.

Mașinistul dădu doar din cap, apoi cei doi oameni se apucară de lucru. Erau aproape gata, cînd, deodată, Peter ridică brusc capul, îl apucă de braț pe Kard și-l trase după el, lungindu-se pe fundul mării.

Kard nu știu ce să creadă la început și își zise că Peter leșinase probabil din cauza oboselii, dar încremeni de spaimă cînd își ridică privirea în sus... Un trup uriaș se îndrepta ca o săgeată în jos — un rechin de o mărime înspăimîntătoare.

Dacă Peter nu l-ar fi tras la pămînt, monstrul l-ar fi sfîșiat în bucăți. Kard căută să se afunde cît mai mult în pămîntul clisos. Singura teamă ce-o avea acum era ca monstrul să nu apuce funia de alarmă care-l lega de suprafață și să-l tragă spre el.

Rechinul trecu pe lîngă cele două funii, merse puțin înainte, apoi se întoarse. Căuta probabil prada ce-i scăpase în ultima clipă. Firește, nu putea ataca cele două trupuri pe jumătate afundate în pămîntul moale. Prada ar fi trebuit să plutească în apă, ca s-o poată înhăța cu dinții pe care îi are în partea de sus a capului.

Acum însă atinse funia pe care Peter o avea petrecută în jurul trupului și cu o smucitură puternică uriașul fu ridicat puțin în sus. Rechinul se năpusti la el, socotind că avea în față o pradă ușoară. Peter își dădu seama imediat de primejdie, deschise ventilul și aerul comprimat intră în costum. Fu ridicat în sus cu iuțeala fulgerului, dar imediat dădu din nou drumul aerului afară și se prăbuși ca o piatră la fund.

Manevra aceasta îl zăpăci pe rechin, care-și căuta rătăcit prada. Acum Peter se temea ca monstrul să nu tragă de funia cu care era legat George. Înainte de a se afunda din nou în nămolul de pe fundul mării, uriașul văzu că nu era nici o primejdie din partea aceasta.

Rechinul continua să-și caute prada și țîșni acum prin fața intrării palatului scufundat. Peter îl urmărea, fără să-l scape o clipă din ochi. Spre nespusa-i uimire, văzu că monstrul, lung de peste zece metri, făcu deodată o mișcare violentă. Se repezi ca o săgeată, apoi se întoarse iute înapoi și se năpusti spre intrarea vechiului palat.

Acolo se afla George...

Fără să mai țină seama de primejdia care-i amenința chiar pe el, Peter se ridică încet... mai bine să-l sfîșie pe el, decît să i se întîmple ceva lui George.

Începu să facă mișcări puternice cu brațele, căutînd să atragă atenția

rechinului asupra lui. Şi izbuti într-adevăr. Bestia se năpustise spre intrarea în palat, dar îşi schimbă repede direcţia, îndreptîndu-se spre îndrăzneţul uriaş, care-l înfruntă cu atîta bărbăţie.

Peter îşi făcuse planul ca în ultimă clipă să se cufunde din nou în nămol, păcălindu-l pe rechin. Dar, spre mirarea lui, îl văzu pe George repezindu-se deodată înaintea rechinului şi înfigîndu-i în trup o lamă scînteietoare. În clipa următoare, un val de spumă îi acoperi vederea. Simţea cum apa se tulbură în jurul său şi îşi dădu seama că monstrul lovea furios din coadă, dar nu putea ghici ce făcuse George cu el.

Trăi cîteva clipe de groază închipuindu-şi că rechinul îi înhăţase pe tînăr; apoi văzu animalul trecînd ca o săgeată pe deasupra lui şi pierzîndu-se în nemărginirea întunecată a apei, lăsînd în urmă o dîră groasă, roşie.

Bunul uriaş îşi spuse că George izbutise să rănească monstrul ; se ridică şi privi spre palat. Cînd apa din jurul lui se mai limpezi, îl văzu pe tînărul Farrow stînd liniştit în faţa intrării largi a palatului.

Stăpînit de o nespusă bucurie, Peter ridică braţele, iar George îi răspunse la fel, apoi se îndreptă încet spre cei doi, cărora le dădu ajutor să fixeze funia în jurul acelei lăzi grele.

Căpitanul Farrow răsuflă uşurat cînd cei de jos dădură semnalul de ridicare la suprafaţă a funiei de rezervă. Ştia că primejdia trecuse şi rechinul pe care-l văzuse fusese făcut inofensiv.

Sipetul cel greu fu ridicat sus ; în urma lui sosiră şi cei trei îndrăzneţi scufundători, care renunţaseră să mai pătrundă în străvechiul palat, căci atacul rechinului le cam tăiase cheful.

După ce se dezbrăcară de costumele lor grele şi se adunară pe puntea vasului, Peter întrebă :

— Domnule George, ce i-ai făcut rechinului ?

— I-am înfipt în trup un paloş, pe care l-am găsit într-una din încăperile palatului. Din păcate, mi-a smuls minunata armă din mînă şi a luat-o cu el. Dar tot am adus ceva din palatul scufundat, un inel cum n-aţi mai văzut vreodată. Tată, am zărit oglindindu-se rechinul în el, chiar înainte de a da ochii cu monstrul. Aceasta e încă una din numeroasele minuni ale Indiei.

Prinţul Ghasna se apropie şi zărind inelul scoase o exclamaţie de uimire care nu se potrivea deloc cu firea lui calmă.

— Domnule George, zise el apoi, inelul acesta este un giuvaer de preţ al familiei mele. Mai există încă un exemplar asemănător, pe care-l poartă unchiul meu, ocela care a cucerit puterea prin forţă. Acesta pe care-l porţi dumneata în deget a fost luat de unul din strămoşii mei, care fusese nevoit să fugă de acasă, din pricina unor neînţelegeri de familie. El are însuşirea de a se potrivi pe orice deget şi, în afară de asta, purtătorul lui poate zări în diametrul cel mare toate primejdiile de care e ameninţat. Domnule George, inelul acesta îţi aparţine acum şi prin el ai intrat, de fapt, în familia noastră. Mă bucur nespus de acest lucru !

— Altfel, zise George, asta mă obligă să mă afund din nou în mare şi să încerc să vă aduc şi alte obiecte din străvechiul castel. Lucrul acesta trebuie să fie de mare interes pentru dumneavoastră. Inelul, însă, nu-l pot primi, căci este mult prea preţios. Vă aparţine numai dumneavoastră.

Încercă să şi-l scoată din deget, dar inelul părea turnat. Prinţul Ghasna zîmbi.

— Nu vrea să mai iasă, zise el, căci şi-a găsit stăpînul. Păstrează-l, domnule George, fiindcă îţi va aduce noroc şi îţi va fi de mare folos. Dar te rog să nu mai cobori în mare. Din cîte ştiu, strămoşul meu a luat cu el la plecare doar un sipet plin cu lucruri de preţ şi care cred că se află acum în faţa noastră. Domnule căpitan, eu nu am nici un drept asupra acestor

obiecte şi te rog să hotărăşti dumneata ce să se facă cu ele. Totuşi, dacă printre ele se va afla un pumnal cu miner de jad, în formă de tigru, aş cere să-mi fie dat. Acest pumnal este stema familiei noastre nobile, care a avut un rol mare în istoria Indiei.

Sipetul fu deschis în prezenţa tuturor. Conţinea bijuterii de mare preţ, iar la suprafaţă se afla chiar pumnalul pomenit de prinţul Ghasna.

Farrow propuse ca prinţul să ia totul, dar acesta refuză cu energie. În cele din urmă, se înţeleseră ca Ghasna să păstreze toate obiectele privitoare la familia sa, iar Fernando şi echipajul submarinului să-şi împartă monezile de aur şi argint, care formau cea mai mare parte a comorii.

Spre seară se despărţiră de Fernando şi submarinul o porni în larg. Vestea răscoalei ajunsese la urechea autorităţilor engleze, care nu vor întîrzia să trimită un vas de război. Căpitanul Farrow avea toate motivele să se ferească de această întîlnire.

În româneşte de LIA HÂRŞU

(Va urma)

În episodul următor:

TAINA CHINEZULUI

Serial senzațional 25. .

Pentru prima oară în românește
seria completă

TAINA CHINEZULUI (I)

1. Negustorul Fu Nang

Hm! Nu-mi prea miroase mie bine pe aici... mormăi Peter, întrind împreună cu Farrow, George și doctorul Bertram în micul restaurant, ca e stătea cam singuratic la marginea portului din Makassar, în insulele Celebes.

– Tăcere! îi șopti căpitanul, cred că-ți dai seama că nu trebuie să a[tr]ăgem atenția asupra noastră. E destul de prost c-am fost nevoiți să venim încoace, spre a ne cumpăra acid pentru acumulatori. Nu știu ce să zic, dar în drumul ăsta spre Saigon, numai de bucluri am dat.

Cei patru marinari, purtînd haine civile, străbătură sala plină pînă la

ultimul loc. Găsiră cu greu o masă. Alături de ei se afla o societate zgomotoasă şi un bărbat înalt, blond, care vorbea cu glas tunător. Părea să fie neamţ, dar vorbea englezeşte :

— ...am văzut-o doar cu ochii mei, tocmai spunea el, era o coadă lungă şi groasă de calcan, cu spinul acela uriaş înfipt într-însa. A trecut aproape de tot de barcă, ridicînd apa la cîţiva metri înălţime. Marinarii s-au întors repede şi au vîslit ca nebunii înapoi la vapor. Dracu s-o ia, nici pe corabie nu ne mai simţim în siguranţă şi-am face bine să ne cărăbănim de pe aici.

— Ei, da, există calcani care ajung la mărimi uriaşe, îşi dădu cu părerea unul din cei de faţă, un om mai în vîrstă, cu barba albă şi figura inteligentă. S-au văzut cazuri cînd au smuls vaporul din ancoră şi s-au încolăcit în jurul lanţului. S-au prins calcani care aveau lungimea de nouă metri şi fără coadă măsurau şapte metri. Cred şi eu că marinarii au luat-o la fugă cînd dihania a început să dea din coada ei grozavă. Ceea ce mă miră, însă, e că s-a apropiat atît de mult de ţărm. De obicei, nu se prea încumetă.

— Cu toate astea vasul nostru se găsea aproape de tot de ţărm cînd s-a ivit calcanul. Voiam să cumpărăm zahăr din birtul care se află pe acolo. Interesant e că localul acesta are un calcan zugrăvit pe firmă.

— Aşa e, am văzut şi eu casa aceea, interveni un alt marinar, un uriaş cu părul roşu, al cărui chip trăda brutalitatea. E pe una din insulele alea mici, eam la vest.

— Cu alte cuvinte în arhipelagul Spermonde ? întrebă bătrînul. Ce rost are acolo un birt ? Cine Dumnezeu se abate prin locurile alea ?

— Totuşi, se văd adesea bărci cu motor şi corăbii malaeze, răspunse roşcovanul. Nu-i duce tu grija birtaşului, îşi scoate el de-o pîine.

Bătrînul făcu o mutră serioasă şi clătină încetişor capul. Gestul acesta avu asupra roşcatului aceeaşi înrîurire pe care e are o basma roşie asupra taurului.

— După cum văd, nu prea îţi vine să crezi, izbucni el şi lovi cu pumnul în masă, încît săriră în sus toate paharele. Cînd îţi spun eu că mulţi negustori din Makassar şi marinari de pe vapoarele străine pescuiesc pe acolo, să ştii că aşa e. Ai înţeles ?

— Eu locuiesc de patru ani aici în Makassar, răspunse bătrînul, liniştit, şi umblu cu corăbioara mea adesea prin arhipelagul Spermonde, dar pînă acum n-am văzut pe nici unul pescuind pe acolo.

Uriaşul sări de pe scaun şi ridică pumnul, gata să-l repeadă în potrivnicul său.

— Ţi-ai pierdut mintile, Morton ? răcni patronul.

Cîţiva muşterii de pe la alte mese se ridicară de asemenea în picioare, speriaţi. Peter tocmai dusese la gură un pahar de whisky, cînd se produse atacul roşcovanului. Fără să stea o clipă pe gînduri, îşi azvîrli paharul drept în obrazul marinarului, apoi se ridică de la locul său şi cu o smucitură făcu să cadă în jos braţul ridicat. Morton — cum îl numise patronul — scoase un răget de taur. Whisky-ul tare îl orbise aproape şi începu să-şi frece ochii ca un disperat. Pentru moment era scos din luptă, dar cînd i se limpezi înaintea ochilor, se năpusti asupra lui Peter, cu un strigăt răguşit. Era ceva mai înalt decît Peter, poate şi mai puternic. Uriaşul era însă mai sprinten şi antrenat în tot soiul de sporturi, printre care şi boxul.

Cei de faţă, care se aşteptaseră, desigur, să-l vadă încăierîndu-se, rămaseră cam dezamăgiţi cînd Morton fu doborît de Peter cu o singură lovitură în bărbie.

Cu toate acestea, spectatorii nu-şi precupeţiră aplauzele pentru Peter. Acesta îi zise însă patronului :

— Cine este Morton ăsta ? Cred că va trebui să mă păzesc de el, cît timp voi rămîne în Makassar, căci va căuta să se răzbune.

— Hm ! Morton e timonier pe o corabie care aparţine chinezului Fu

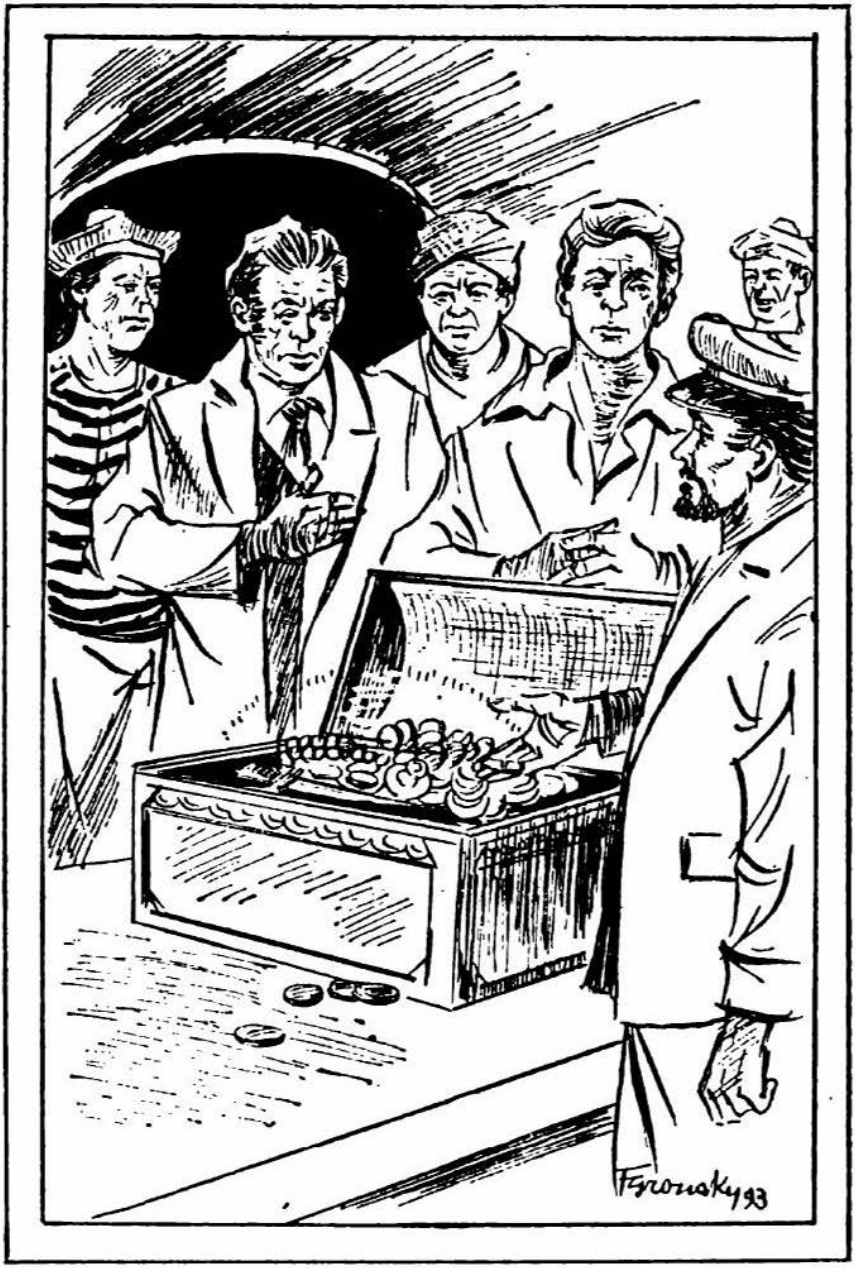
Fronsky 93

Nang, răspunse birtaşul. Pare să cîştige bine la stăpînul său, căci totdeauna are franci.

– Aşa e, asta m-a surprins şi pe mine, interveni bătrînul, căruia Peter îi luase apărarea.

Se apropie de uriaş, îi întinse mîna şi-i spuse cu căldură :

– Mulţumesc, domnule.

– N-ai de ce, nu mi-am făcut decît datoria, răspunse Peter, simplu. Cu ăsta de colo nu cred să mai dau ochii vreodată, adăugă el, aruncînd o privire marinarului care zăcea la pămînt, fiindcă părăsim Makassar-ul încă în cursul zilei de azi.

– Cu toate astea n-ar fi rău să te păzeşti, îl sfătui bătrînul. Morton e foarte răzbunător din fire şi viclean nevoie mare. Atîta vreme cît vei fi în Makassar, să nu te miri dacă o să te atace pe furiş ; dacă eşti cumva străin pe aici, ţi-aş putea fi de vreun ajutor. Mă numesc Gerard Koster, am fost marinar pe vremuri, acum însă mă îndeletnicesc cu negoţul. Îţi stau cu plăcere la dispoziţie.

– Asta se potriveşte de minune, interveni Farrow. Poate că ne vei putea ajuta să găsim ceea ce ne trebuie. Sînt de părere să plecăm, căci nu prea am timp de pierdut.

Morton zăcea nemişcat. Peter avea însă impresia că el se preface numai, aşteptînd momentul prielnic să-l atace pe furiş, pentru a se răzbuna.

– Firește că putem pleca, răspunse Koster. Mă bucur din inimă c-am dat peste niște oameni cumsecade. Sînteţi musafirii mei, pînă veţi părăsi Makassar-ul.

– Cu plăcere, domnule Koster, zise căpitanul, amabil. Iartă-mă că nu ne-am recomandat încă. O vom face cînd vom fi afară.

Ultimele cuvinte le rostise încetişor şi-l privi pe Koster cu înţeles. Căpitanul plăti, apoi se pregătiră să părăsească localul.

Peter nu-l slăbise o clipă din ochi pe Morton, şi după ce făcu un pas spre uşă, întoarse repede capul. Bănuise el ce se va întîmpla : „Leşinatul" se folosise de o clipă cînd nu era observat, sări în picioare şi trase repede un cuţit din buzunar. Dar n-apucă să facă bine săritura, că Peter se şi repezi spre el.

Cu mîna stîngă apucă dreapta lui Morton şi cu dreapta îl pocni încă o dată sub bărbie, culcîndu-l la pămînt. Se aplecă apoi şi luă cuţitul care-i scăpase din mînă.

– Mai bine să-l păstrez eu, zise el, căci n-am poftă să mă trezesc ciopîrţit.

Fără să-i mai pese de victima sa, se întoarse şi-i urmă pe tovarăşii săi.

– Domnilor, zise Koster, cînd fură afară, v-aţi făcut din Morton ăsta un duşman înverşunat. Să fiţi cu mare băgare de seamă dacă aveţi drum prin locurile astea. Morton străbate adesea apele cu corabia chinezului şi se poate să vă mai întîlniţi.

– Nu cred să ne mai revedem, răspunse căpitanul, zîmbind. Cît despre dumneata, sînt sigur că nu ne vei trăda. Probabil că ai auzit de numele meu, sînt căpitanul Farrow.

– Ah ! Ce bine îmi pare ! exclamă Koster, plin de bucurie. Sînt fericit că vă cunosc, domnule căpitan. Am auzit despre faptele dumneavoastră vitejeşti şi vă admirăm sincer. Vă voi ajuta cît îmi va sta în puteri. Dar încă o dată : feriţi-vă de Morton. De acum încolo va trebui să mă păzesc şi eu de el.

Farrow prezentă bătrînului pe însoţitorii săi, apoi zise :

– De ce se înfuriase atît de rău Morton, cînd spuneai că n-ai văzut niciodată corăbii în arhipelagul Spermonde ? Trebuie să fie un motiv la mijloc. Aş dori să văd şi eu restaurantul acela, a cărui firmă e un calcan. Apoi, mă interesează şi faptul dacă există pe acolo un calcan atît de uriaş

cum povestise marinarul. Îmi pare foarte ciudat însă că monstrul trăieşte în ape atît de puţin adînci şi că a atacat corabia.

— Şi mie mi s-a părut ciudat, zise Koster. Toată chestia cu restaurantul singuratic şi furia lui Morton nu prea mi se par lucru curat, orice aţi zice dumneavoastră.

— Lasă că mergem noi pe acolo şi-om vedea ce e, zise Farrow. În primul rînd, chestia mă interesează foarte mult şi, pe urmă, aş dori să ţin seamă de prevenirea dumitale cu privire la Morton şi să încerc dacă nu cumva îl putem face nevătămător. Chiar dacă nu prea coborîm pe uscat, mai aproape prin porturi, el poate fi o primejdie pentru noi.

— Foarte adevărat, domnule căpitan, încuviinţă Koster. Va încerca chiar să vă găsească, deşi nu prea îi va veni uşor. Dar ţineţi într-adevăr să mergeţi pe insula cu birtul singuratic? Aş zice mai bine să vă lipsiţi, căci am o presimţire că pe acolo se petrec lucruri nu prea curate.

— Tocmai de aceea mă interesează, zise Farrow, rizind. Mai intîi să rezolvăm chestia principală pentru noi. Aş putea găsi pe aici două baloane cu acid pentru acumulatori ?

— Firește, domnule căpitan. Fu Nang, chinezul despre care vorbeam, le are în depozit. Hm ! s-ar prea putea să dăm acolo de Morton, dar dacă ne grăbim, vom ajunge înaintea lui. Şi-i voi spune chinezului ce fel de poamă e timonierul său.

Îi conduse pe prietenii noştri de-a lungul străzii principale şi în curînd ajunseră în faţa unui soi de şopron lung, vopsit în alb, unde erau depozitele lui Fu Nang.

Căpitanul Farrow şi tovarăşii săi îşi dădeau bine seama că trebuiau să se ferească de răzbunătorul Morton, de aceea îşi ţineau revolverele la îndemînă.

Negustorul Fu Nang făcea impresie bună în aparență. Era înalt și subțire, purta un costum de tropice bine croit și avea maniere distinse.

Farrow, însă, care se pricepea la oameni, zări în ochii chinezului o expresie care-l îndemnă să fie cu băgare de seamă. Își spunea că individul acesta ar face moarte de om, dacă ar ți să tragă ceva foloase de pe urma unei crime.

Cînd Koster ceru două tuburi de acid, chinezul făcu ochi mici și-l măsură pe Farrow și oamenii săi cu o privire care căuta să pătrundă în fundul sufletelor. Căpitanul avu o senzație neplăcută. Să bănuiască oare ceva chinezul ăsta despre submarinul căutat de autorități ? În orice caz, cantitatea de acid cerută de Koster trebuia să-l dea de bănuit. Dar Farrow se liniști repede. Ce-i putea face Fu Nang ? Submarinul se afla afară din oraș, într-un golf ascuns privirilor. De asemenea, și barca de aluminiu, cu care veniseră încoace, era la loc sigur. Koster va duce tuburile cu acid la barcă, apoi chinezul putea să facă ce-o vrea. Se aflau aici pe teritoriu olandez și n-avea să se teamă de nimic. Plăti prețul cerut, apoi Koster îi povesti lui Fu Nang chestia cu Morton.

Chinezul își exprimă imediat părerea de rău pentru cele întîmplate, făgăduind că-l va pedepsi aspru pe timonierul său. Cînd, însă, Koster pomeni de birtul singuratic, Farrow observă că privirea chinezului se întunecă. Nu cumva Fu Nang... ?

Nu-și putu țese gîndul în întregime, căci din ușa magazinului se auzi un strigăt de furie. În clipa următoare, Morton se năpusti asupra lui Peter, ținînd în mînă un drug de fier, cu vîrful ascuțit.

Eroii noștri troseră imediat revolverele din buzunare, hotărîți să-l culce la pămînt pe timonierul înfuriat. Dar Fu Nang sări ca o pisică înaintea uriașului. Farrow se aștepta ca în clipa următoare chinezul să se prăbușească la pămînt cu țeasta sfărîmată, căci Morton era într-o stare, încît te puteai aștepta la orice din partea lui. Fu Nang aruncă numai brațul drept înainte, apucînd gîtul marinarului. Era un atac folosit de popoarele asiatice și care se întemeia pe cunoașterea temeinică a anatomiei corpului omenesc.

Morton se clătină, scoase un horcăit înfiorător și se prăbuși greoi la pămînt. Prin gura-i întredeschisă țîșni sîngele.

Fu Nang privi liniștit la victima sa, apoi, întorcîndu-se spre Farrow, făcu o plecăciune și zise :

— Morton nu mai prezintă nici o primejdie pentru dumneavoastră, domnilor. Mi-am ținut făgăduiala și l-am pedepsit aspru. Greșeala i-a pierit pentru totdeauna. Să pun să vă ducă baloanele cu acid pe vapor ?

— Nu, mulțumesc, răspunse Farrow, politicos. Domnul Koster va avea bunătatea să le ia cu o trăsură.

Fu Nang zîmbi și zise :

— Domnii mei, eu fac tot felul de afaceri și știu să fiu discret. Puteți avea deplină încredere în mine. Dar fie cum vreți dumneavoastră, le voi ține la dispoziția domnului Koster. Vă pot, însă, împrumuta un cărucior, pe care mi-l va aduce înapoi domnul Koster.

— Da, asta mi-ar conveni, căci economisim timpul, zise Farrow.

Fu Nang chemă un servitor și-i dădu o poruncă pe limba lui. Farrow regretă mult că nu știa chineză, căci Fu Nang îi vorbi cam mult servitorului, ceea ce i se păru suspect. Îl privi pe doctor, care știa multe limbi și observă pe chipul acestuia o expresie de încordare.

Servitorul se făcu nevăzut și Fu Nang, zîmbind necontenit, i se adresă din nou lui Farrow :

— Trebuie să-i explic în amănunțime cel mai mic lucru servitorului meu. Vă mai trebuie ceva, domnule ? Mărfurile mele sînt de primă calitate, ceea ce vă poate confirma domnul Koster.

Farrow se gîndi o clipă, dar nu-i dădu nimic în gînd. Tocmai atunci se

Înapoia şi servitorul trăgînd după el un cărucior mare şi solid. Cele două baloane fură încărcate. Koster şi Peter luară căruciorul şi plecară din prăvălie.

— Ah ! aş avea nevoie de o sticluţă cu benzină pentru bricheta mea, se adresă doctorul lui Fu Nang.

Farrow fu cam surprins de cererea asta, căci aveau pe submarin benzină destulă. Dar se feri să pună vreo întrebare sau să-şi trădeze surprinderea. Îşi spunea c-o fi avînd vreun motiv temeinic doctorul.

După ce acesta plăti sticla cu benzină, îşi luară rămas bun de la chinez. Morton zăcea nemişcat la pămînt. Doctorul observă însă, în trecere, că respira din nou regulat.

Cînd se îndepărtară de prăvălia lui Fu Nang, căpitanul se grăbi să întrebe :

— Dragă doctore, ce spunea chinezul servitorului său ? Doar n-ai cumpărat benzina de florile mărului ?

— N-am priceput totul, căci prea vorbea repede, atîta doar am înţeles, ca individul să ungă roţile căruciorului cu nu ştiu ce unsoare. Mi-am spus atunci că va îndruma un cîine pe urmele noastre. Poate că Fu Nang bănuise cine sîntem şi vrea să pună mîna pe premiul oferit de fostele Puteri aliate. Privirile lui nu mi-au plăcut deloc.

— Nici mie, zise căpitanul. Şi eu am avut acelaşi gînd ca dumneata. Fără îndoială că bănuieşte în noi pe cei căutaţi. Cine cumpără atîta acid pentru acumulatori şi-l transportă pe furiş ? Vom curăţa roţile căruciorului, de îndată ce vom ieşi din oraş.

Peter şi Koster erau cu mult înainte. Farrow, George şi doctorul se grăbiră şi-i ajunseră din urmă. Cînd fură la ultimele case ale oraşului, opriră căruciorul şi spălară roţile cu benzină. Îşi urmară apoi drumul în liniştă şi după o jumătate de ceas ajunseră la desişul în care îşi ascunseseră barca. Tovarăşii îşi luară rămas bun de la Koster, care-i încredinţă încă o dată că nu va sufla nici un cuvînt despre locul unde au fost transportate baloanele cu acid.

2. Urmăriți de poliție

Cele două baloane fură încărcate în barcă, tovarășii luară loc alături și Peter, prevăzător ca întotdeauna, privi mai întîi printre crengile desișului spre largul mării. Deodată, scoase o exclamație și spuse în șoaptă :

— Se vede o barcă cu motor, cu polițiști olandezi și vameși. Probabil că umblă după contrabandiști. Cred însă c-ar fi mai bine să ne păzim și noi.

— Firește, zise Farrow. De fapt, nu știu dacă trebuie plătită vamă pentru acidul de acumulatori, dar asta n-are a face. Oricum, e bătător la ochi să dea peste noi în bărcuța asta, vîslind de-a lungul coastei. Trebuie să rămînem ascunși, pînă vor pieri în zare. Ei, iată-l pe domnul Koster că se întoarce.

Fostul marinar se apropie de țărm, se aplecă și zise încetișor :

— Domnule căpitan, pe cîmp dau tircoale polițiștii. L-am văzut și pe Fu Nang, cu un ciine după el. Ne-au pierdut urma, căci aleargă fără rost, încolo și încoace. Mă tem însă că vor veni spre noi.

— Hm ! ar fi cam neplăcut, zise Farrow. Dar ce putem face ? Pe mare a apărut o barcă cu motor, cu polițiști și vameși. Trebuie să ne ascundem cît mai bine ca să nu ne poată găsi. Căruciorul unde l-ai lăsat, domnule Koster ?

— L-am ascuns într-un tufiș și trag nădejde că nu vor da de el. Cred, totuși, că vor descoperi potecuța pe care am apucat venind încoace. Poate că izbutiți s-o luați de-a lungul țărmului, ocrotiți de crengile aplecate ale tufișurilor.

— În cazul acesta, trebuie să vii neapărat și dumneata cu noi, domnule Koster, zise căpitanul. Ai putea avea neplăceri, dacă vor da de dumneata aici. Fu Nang va susține, desigur, că ai ajutat la transportul celor două baloane cu acid. Cînd primejdia va fi trecută, te vom debarca pe uscat.

Koster urmă sfatul căpitanului și sări în barca de aluminiu, care se scufundase mult sub povara grea pe care o ducea.

Cînd primejdia păru oarecum înlăturată, barca începu să înainteze puțin printre crengile tufișului și ajunse la vreo cincizeci de metri de locul unde se opriseră întîi. Printr-o deschizătură largă în frunziș se putea vedea marea pînă la țărm și cînd George scoase cu băgare de seamă capul, zări barca îndreptîndu-se direct spre locul unde se aflau ei.

Se retraseră repede cîțiva metri îndărăt și rămaseră liniștiți. Peste puțin timp auziră zgomotul elicei care se învîrtea înapoi, ca să stopeze. Se auziră și glasuri, din ce în ce mai lămurite. Unul din ele spunea în olandeză :

— Fu Nang ne-a alarmat degeaba. Mă mir, căci el e, de obicei, vrednic de încredere.

— Domnule comisar, gîndește-te, însă, cît de ciudat e faptul că străinii au cumpărat o cantitate atît de mare de acid. Numai un submarin are atîția acumulatori, necesari călătoriei sub apă. Koster ăla, care a cumpărat baloanele, nu-l va trăda pe prietenii săi, dimpotrivă, va căuta să-i ocrotească, dacă e vorba într-adevăr de căpitanul Farrow cu oamenii lui. De bănuit e și faptul că de la un loc se pierd urmele roților Fu Nang o fi avînd el dreptate în chestia cu benzina, indivizii au spălat roțile cu ea, dar asta înseamnă că Farrow pricepe chinezește. Să nădăjduim, însă, că Vassen și polițiștii vor sosi curînd de pe cîmp și atunci vom vedea ce e de făcut.

Tovarășii se priviră cu înțeles. După cît se părea, chinezul se afla în bune relații cu poliția și sub ocrotirea acestei prietenii își făcea în voie și afacerile lui, mai mult sau mai puțin cinstite.

Se scurse vreun sfert de ceas în liniște, apoi se auziră dinspre țărm crengi trosnind, foșnet de frunze și glasuri omenești.

— Ei, Vassen, n-ai găsit nimic ? strigă comisarul din barcă. Ce Dumnezeu, Fu Nang e om de încredere. Ce-ar fi să dăm drumul ciinilor să cerceteze tufișurile ? Astfel trebuie să dăm de ei.

— Dar unde or fi lăsat căruțul chinezului ? întrebă Vassen. Nu prea cred să se fi îndreptat încoace. Mai mult ca sigur c-au făcut un ocol și-or fi pe-acum pe malul celălalt. Știau pe semne că vor fi urmăriți de ciinele chinezului, la ce alta să fi cumpărat benzina, dacă nu pentru a spăla roțile ?

— Drace ! porcă aș zice că ai dreptate, Vassen ! mormăi comisarul. Acum e, desigur, prea tîrziu, cine știe pe unde o fi ajuns submarinul ! Pe Koster ăla o să-l luăm noi la zor să ne spună unde au fost duse baloanele. De vreme ce sîntem aici, nu strică să dăm drumul ciinilor să cerceteze desi-

şul. Stai să venim pe ţărm să discutăm planul în amănunţime. Se auzi lămurit cum traseră barca lîngă ţărmul de corali şi cum coborîră apoi, discutînd cu însufleţire între ei.

După cîteva clipe de chibzuială încordată, George ridică brusc capul şi-l privi pe tatăl său cu ochi scînteietori.

— Tată, zise el, am născocit un plan minunat. Barca poliţiei a rămas fără pază şi mă gîndesc să le joc un renghi. Voi înota într-acolo şi le voi strica motorul, tăind numai conducta de benzină, care e de aramă. Treaba va merge uşor, apoi ne cărăm de aici. Va trebui să trecem prin deschizătura din tufiş, dar ei nu ne vor putea urmări, căci pînă să-şi facă reparaţia, noi vom fi pe submarin.

— Hm ! ideea ta nu e rea, zise căpitanul, dar e cam primejdioasă. Dacă te descoperă, sîntem şi noi pierduţi, căci atunci vor şti olandezii că ne aflăm pe aproape.

— Tată, să n-ai nici o grijă, fac eu treaba lesne, zise tînărul, plin de încredere. Ştii doar că mă pricep la înot şi la afundare în apă. Poate că nici nu va fi nevoie să pătrund în barcă, ci să le stric numai elicea pe dinafară sau să găuresc fundul.

— Bine, aprobă Farrow, codîndu-se. Numai vezi să nu fii descoperit, căci atunci sîntem pierduţi cu siguranţă.

George începu să se dezbrace şi zise :

— Pierduţi am fi dacă vor da drumul ciinilor să cerceteze desişul. Inteligentele animale ne vor adulmeca urma, asta e în afară de orice îndoială. Sînt încredinţat că planul meu e bun şi voi purta eu de grijă să reuşească.

— Domnule Koster, zise acum Farrow, cred că cel mai nimerit lucru ar fi să mergi cu noi. Ai auzit că poliţia nu te va lăsa cu una cu două.

— Nu, domnule căpitan, autorităţile nu-mi pot face nimic. Cine m-ar fi putut opri să-ţi dau o mînă de ajutor pentru transportarea celor două baloane cu acid ? Plecaţi sănătoşi, eu cobor aici şi mă duc la locul unde am lă-

sat căruciorul, căci trebuie să-l duc înapoi chinezului. Aș merge cu plăcere cu dumneavoastră, în arhipelagul Spermonde, dar mi-e cu neputință să-mi părăsesc afacerile. M-a bucurat mult cunoștința dumneavoastră, domnule căpitan. Dacă veți mai veni cîndva prin Makassar, vă rog să nu mă ocoliți.

— Bine, domnule Koster, să nădăjduim că ne-om revedea, zise Farrow, cu căldură. Primește mulțumirile mele pentru ajutorul ce ni l-ai dat.

Își strînseră mîinile, apoi Koster ieși din barcă și rămase nemișcat în loc. Nu trebuia să atragă atenția polițiștilor prin zgomotul ce l-ar fi făcut tăindu-și drum prin tufiș. Vă aștepta deci pînă ce George își va îndeplini planul îndrăzneț.

Farrow fu cuprins de îngrijorare văzîndu-l pe fiul său, gol pușcă, dîndu-și drumul în apă, înarmat numai cu un cuțit. Tînărul își primejdiua viața, și inima lui de părinte cu greu se lăsase înduplecată.

Dar George era plin de încredere în sine, își dădea bine seama că salvarea tuturor atîrna de el.

Țărmul cădea drept în jos și apa avea cîțiva metri adîncime. Trebuia, deci, să înoate, și era împiedicat s-o facă din pricina crengilor ce atîrnau pînă la suprafața mării. Ajunse cu bine la capătul deschizăturii din desiș, unde se afla barca poliției.

Aceasta era la vreo șase metri de el și George observă cu bucurie că nu era nimeni într-însa. Se uită la stînga și văzu doi polițiști stînd pe țărm, cu spatele spre apă, aplecați printre crengile tufișului, iscodind cu privirea.

Probabil că așteptau sosirea cîinilor, astfel că nu va trece mult și aceștia vor porni să descopere locul unde se ascunseseră urmăriții. George trebuia, deci, să se grăbească, dacă ținea să-i salveze pe ai săi.

Își umplu plămînii cu aer, apoi se afundă în apă, înotînd spre barca cu motor. Deși apa sărată a mării îi ardea ochii, George îi ținea totuși deschiși, ca să vadă încotro merge. Ajunse cu bine sub carena bărcii și ieși la suprafață în dreptul pupei, unde era ascuns de privirile polițiștilor.

Se înălță cu băgare de seamă și privi peste marginea bărcii. Avusese noroc, căci se afla în apropierea motorului și tot acolo era și conducta de benzină. Tînărul erou aruncă o privire în jur, se ridică apoi cu totul și peste cîteva clipe era în barcă. Se lăsă cu pîntecele pe punte și fără să stea mult pe gînduri se apucă de treabă. Cu ajutorul cuțitului pe care-l luase, tăie fără mare greutate conducta de aramă. Nu se mulțumi, însă, cu atîta. Dacă se afla vreun mecanic iscusit printre polițiști nu-i va fi greu să lege conducta la loc și astfel motorul nu va fi lipsit de combustibil. De aceea o mai tăie într-un loc și scoase o bucată lungă de vreun metru din ea.

Mulțumit cu lucrul său, se pregătea tocmai să se înapoieze, cînd observă că barca era prevăzută cu reflectoare, care se alimentau cu carbid. Așadar se aflau și tuburi de cauciuc. Orice mecanic se va gîndi să înlocuiască repede bucata de conductă a motorului cu tuburile reflectoarelor. Așa că trebuia să facă ce-o face și să scoată motorul din funcțiune.

Nu putea să înainteze spre proră, unde se aflau reflectoarele, căci l-ar fi putut zări lesne polițiștii. Apoi, chiar dacă ar fi izbutit să îndepărteze tuburile de cauciuc, se găseau, probabil, altele de rezervă.

Privirea lui George se opri asupra carburatorului, deșurubă repede capacul și scoase afară piesele. Așa, acum motorul era cu neputință de întrebuințat pentru cîtva timp.

Vru să se îndepărteze, dar un nou gînd îl opri în loc. Vasul acesta, fiind în serviciul statului, era, desigur, prevăzut cu piese de rezervă, pentru cazurile cînd pornea la drum lung. Carburatorul ar putea fi, deci, reparat la iuțeală și atunci toată munca lui ar fi fost zadarnică.

Fără să stea pe gînduri, George tăie toate cablurile care porneau cilindrii și magnetourile. Cu asta făcuse destul și nu-i mai rămînea decît să fugă.

Inălță capul cu băgare de seamă și privi spre țărm. Cei doi polițiști de pază stăteau încă în poziția de la început, cu spatele spre apă. Dar George auzi dinspre tufiș lătrat de ciini și astă-l îndemnă să se grăbească.

Se ridică de tot în picioare și întinse brațul spre marginea deschizăturii, unde bănuia că se află barca de aluminiu. Apoi arătă spre celălalt capăt al deschizăturii și făcu repede cîteva mișcări cu brațele, cum fac înotătorii. Vroia să dea de înțeles prin asta că va înota spre partea cealaltă, unde se va urca în barcă, adăpostit de privirile polițiștilor.

Spre marea lui bucurie, văzu că barca începu să alunece fără zgomot printre crengile tufișurilor. Peter se pricepea să vîslească repede.

Cu băgare de seamă, George sări peste marginea vasului și se lăsă în apă. Acum nu se mai afundă, ci înotă la suprafață. Avea cel mult șase metri de înotat. Ajunse cu bine la punctul pe unde trebuia să treacă barca, dar deodată se auziră de pe mal strigăte puternice :

— Oprește... oprește !

În aceeași clipă, Peter începu să vîslească cu putere și barca de aluminiu porni ca o săgeată. De pe mal detunară însă împușcături.

George se gîndi cu spaimă că vreunul din ai săi ar putea fi nimerit, tocmai cînd era aproape de salvare. Dar cei doi polițiști erau prea uluiți de ivirea neașteptată a bărcii, pentru a mai sta să ochească. Trăgeau la nimereală.

După cîteva clipe, barca trecu pe lîngă George, care se încleștă cu mîinile de marginea ei și ajutat de Peter sări înăuntru.

— Bravo, băiatule, halal să-ți fie ! zise Farrow. Văd după chipul tău strălucitor că treaba s-a făcut. În ce fel ai stricat motorul ?

George povesti pe scurt cele întîmplate.

— Drace ! exclamă doctorul Bertram, zău că eu n-aș fi fost în stare. George, ai dovedit încă o dată că ești un băiat inteligent și îndemînatic, cum nu-s mulți ca tine.

Tînărul răspunse cu modestie că nu făcuse decît ceea ce ar fi făcut oricare altul în locul lui, apoi puse și el mîna pe o lopată și-i ajută lui Peter, care lovea apa nebunește.

Căpitanul și doctorul Bertram dădură și ei o mînă de ajutor, căci trebuiau s-ajungă cît mai repede la submarin, înainte ca polițiștii să pornească în urmărirea lor cu o altă barcă.

Se înțeleseră dinainte să se reîntoarcă pe întuneric în golful cel dosnic, unde se afla submarinul. Acum nu le rămînea altceva de făcut. Nu se puteau încumeta să se aciuleze pe undeva tot restul zilei, căci polițiștii, ajutați de reflectoare, vor cerceta coasta și în timpul nopții, pentru a da de urma bărcii de aluminiu.

Era o mare îndrăzneală din partea lor să vîslească pe aici ziua în amiaza mare, căci se putea să fie descoperiți de vreo corabie care trecea întîmplător, în drum spre portul apropiat.

Din fericire, puteau pe lîngă tufișuri dese, ale căror ramuri se aplecau pînă aproape de mare.

În sfîrșit, ajunseră și la golful ascuns, în care se afla minunatul lor „Dox". Periscopul se înălța din apă, ca la vreo zece centimetri. Îndată ce barca intră cu viteză în golf, submarinul se urcă la suprafață. Un om stătuse necontenit la periscop, deoarece primul ofițer, Rindow, ținuse seamă și de eventualitatea că tovarășii săi s-ar putea întoarce înainte de vremea hotărîtă.

Cîțiva marinari ieșiră imediat pe punte, cele două baloane cu acid fură transportate în interior, barca de aluminiu fu dusă sus și demontată.

După cîteva minute totul era în ordine, chepengul turnului fu închis, iar pompele puternice pompară apa în tancurile de balast. Submarinul se lăsă afund încetișor și în curînd nu se mai vedea decît periscopul ieșind la suprafață.

3. Scăpaţi ca prin urechile acului

Inginerul Hagen luă imediat în primire cele două baloane cu acid, pentru a-şi pune în ordine acumulatoarele.

Submarinul trebuia să rămînă pînă seara pe fundul golfului, iar în timpul nopţii urma să plutească la suprafaţă cu motoarele Diesel, pentru ca în felul acesta acumulatoarele să se încarce din nou.

La periscop stătea de veghe un om, care cerceta marea. Farrow porunci marinarilor însărcinaţi cu slujba aceasta să-i dea de veste imediat ce vor observa ceva suspect.

Trecuse vreo jumătate de ceas de la înapoierea bărcii de aluminiu, cînd omul de la periscop comunică jos cu glas tare :

— Căpitane, văd corăbii şi o barcă cu motor.

Farrow se repezi la periscop şi zîmbi în felul lui zărind în barcă poliţişti. Barca părea escortată de cele două corăbii.

Închise ochii, orbit de lumina puternică a soarelui care ieşise dintr-un nor şi nimerise cu razele-i puternice direct în lentila periscopului. Căpitanul îl trase îndată în apă, trebuind să fie cu băgare de seamă, căci se putea ca poliţiştii sau marinarii să-l zărească. Dădu ordin oamenilor să nu mai înalţe periscopul, apoi se îndreptă spre cabina acumulatoarelor, unde inginerul Hagen era ocupat.

— Vom putea merge cîtva timp sub apă, dragă Hagen ? Au destul curent acumulatoarele ?

— Exclus, domnule căpitan. Mai avem atîta curent cît să putem pompa afară apa din tancuri.

— Hm ! asta-i cam neplăcut, se prea poate ca periscopul să fi fost observat, cînd razele au căzut pe lentilă. Aş dori să mă îndepărtez puţin din locul unde ne aflăm. Ei, dar n-avem încotro, trebuie să ne lăsăm în voia norocului.

Totuşi, căpitanul era oarecum neliniştit. Era aproape sigur că poliţiştii cercetaseră coasta cu toată atenţia, pentru a descoperi vreo urmă a bărcii dispărute. Nu cumva zăriseră strălucirea trădătoare a lentilei periscopului ?

Dar, în definitiv, ce voiau de la ei ? Avea doar drept să rămînă pe fundul golfului, chiar dacă fostele Puteri aliate porniseră vînătoarea împotriva lui. Apoi, îi dădu însă în gînd că autorităţile olandeze ar putea presupune că face contrabandă cu submarinul său şi în cazul acesta aveau dreptul să-l silească să iasă la suprafaţă, pentru a supune vasul unei cercetări amănunţite.

De fapt, ar fi trebuit să-şi anunţe sosirea căpeteniei portului Makassar, cum fac toate vasele. Deoarece n-o făcuse, era în dreptul lor să-l bănuiască de contrabandă şi să-l tragă la răspundere.

Poate totuşi va reuşi să iasă la suprafaţă cînd se va întuneca şi să se sustragă urmăririi.

Încercă să se liniştească în felul acesta, dar mereu îi revenea gîndul că îl ameninţă o mare primejdie, din cauza periscopului trădător. Se sfătui cu Rindow, expunîndu-şi temerile pe care le avea, dar primul ofiţer zise rîzînd :

— Domnule căpitan, peste patru ceasuri se întunecă. Cum ne vor putea opri două corăbii şi o barcă cu motor ? Vom ieşi la suprafaţă şi vom porni la drum, fără să ne sinchisim de ele. Să mai aşteptăm două ceasuri, pînă ce soarele se va lăsa spre apus, apoi vom scoate periscopul afară şi vom vedea cum stăm. Dacă ne va ameninţa într-adevăr vreo primejdie, vom avea atunci timp să ne sfătuim.

— Hm ! la drept vorbind, așa ar fi, răspunse căpitanul, dar inima îmi spune că am pățit-o de data asta. Ei și ! nu-i un motiv să ne pierdem curajul, am fost noi și în situații mai primejdioase și cu toate astea ne-am priceput să ieșim cu fața curată.

— Voi dispune să se servească cina mai devreme, zise Rindow, căci îndată ce se va întuneca vom avea de lucru. E păcat, totuși, să nu ne putem schimba locul acum, adăugă el gînditor, căci dacă periscopul a fost observat, polițiștii nu se vor da înlături să cerceteze fundul golfului. Ne aflăm la o adîncime de douăzeci de metri, de văzut nu ne pot vedea, din fericire, dar au ei alte mijloace să stabilească unde ne aflăm.

— Nu ne-am putea înălța cu vreo doi metri ? întrebă Farrow, îngrijorat. Poate că e vreun curent prin golful ăsta, care ne va împinge ceva mai departe. M-am gîndit și eu că vor încerca să sondeze fundul golfului. Au dreptul să ne silească să ieșim și la suprafață, de vreme ce ne bănuiesc de contrabandă.

— Mă duc să vorbesc cu Hagen, domnule căpitan, zise primul ofițer. Aici stăm pe nămol, dar e aproape sigur că e vreun curent mai sus.

După cîteva minute, pompele goliră o cantitate de apă din tancuri, pînă

ce submarinul se ridică cu vreo doi metri. Cînd zgomotul pompelor încetă, Farrow şi Rindow observară cu încordare lagametrul, în cabina de comandă

— Ah ! minunat ! exclamă deodată Rindow. Lagometrul, care indică exact oscilaţiile vasului şi situaţia sa în apă, se mişcase uşor, dar ăsta era un semn că submarinul fusese prins de curent.

Încotro se va tîri monstrul de oţel, nu puteau şti. Nu ştiau nici dacă se apropiau de ţărm sau erau duşi spre larg. În orice caz, îşi schimbau poziţia şi asta era lucrul principal pentru moment.

Trecu o jumătate de ceas. Aparatul oscila relativ des, dovadă că curentul era destul de puternic. Deodată simţiră o smucitură şi în aceeaşi clipă Farrow şi Rindow strigară într-un singur glas :

— Ne-am împotmolit !

Aşadar, curentul tîrîse submarinul spre ţărm. Farrow chibzui cîteva clipe, apoi zise :

— E mai bine aşa. Cred că ne-am îndepărtat o bună bucată de locul unde eram înainte. Poliţiştilor nu le va mai da prin gînd să ne caute în apropierea ţărmului. Vom rămîne aici liniştiţi, pînă se va înnopta de tot. Sîntem la optsprezece metri adîncime şi atît e de ajuns.

— Eu aş propune să înălţăm periscopul, domnule căpitan, zise Rindow. Poate că ne găsim într-un punct unde soarele nu ne mai poate ajunge.

— Hm ! m-am gîndit şi eu la asta, răspunse Farrow. Să încercăm, cu nădejdea în Cel de Sus.

Periscopul fu înălţat cu băgare de seamă. Căpitanul privi cu încordare prin el, tot înălţîndu-l, centimetru cu centimetru. Apa devenea tot mai limpede în faţa cîmpului vizual Acum periscopul atinse aproape suprafaţa şi căpitanul învîrtea tot mai încet roata cu ajutorul căreia era ridicat periscopul.

În cele din urmă ieşi cu totul deasupra apei, şi atunci Farrow se încredinţă de două lucruri : în primul rînd că fuseseră tîrîţi o bucată bună spre ţărm, şi în al doilea rînd că pe locul unde se aflaseră înainte dădea tîrcoale barca cu motor.

Deoarece razele soarelui nu mai cădeau în punctul în care se afla submarinul, Farrow putu să-şi îndrepte fără frică periscopul spre barcă cu motor. Şi atunci văzu că poliţiştii făceau sondajul în golf, ceea ce însemna că tot zăriseră lentila periscopului.

Spre a nu se expune din nou primejdiei, căci era posibil ca unul din poliţişti să descopere întîmplător periscopul, Farrow îl trase în apă.

— Admirabil ! exclamă Rindow, cînd căpitanul îi povesti cele văzute Acum rămînem liniştiţi aici pînă se va lăsa întunericul, apoi vom porni la drum.

— La dumneata comanda, zise Farrow, eu mă duc la sala de mese. Cred că George se află acolo, cu musafirii noştri, Domnişoara Jeanette Royle şi Julien Petit au trecut prin multe şi nu ştiu prin cîte vor mai trece pînă se vor vedea la adăpost sigur cu comoara lor. Nici prinţul Ghasna cu fiică-sa nu se vor putea plînge că s au plictisit.

— Dar ţineau cu orice preţ să meargă cu submarinul, răspunse Rindow, zîmbind. Aventuri au căutat, aventuri au găsit.

Căpitanul îl găsi într-adevăr pe George în sala de mîncare, împreună cu musafirii submarinului. Doctorul Bertram, care se afla şi el acolo, tocmai povestea despre fapta vitejească a lui George, datorită căreia scăpaseră de urmărirea poliţiştilor olandezi.

Frumoasa Sonia îşi privi iubitul cu atîta admiraţie, încît tînărul se înroşi pînă în albul ochilor. Prinţul Ghasna şi căpitanul Farrow priviră zîmbind la copiii lor. Cît de frumoasă era această dragoste nevinovată !

În româneşte de LIA HARŞU

(Va urma)

Serial senzațional 26.

Pentru prima oară în românește
seria completă

TAINA CHINEZULUI (II)

Căpitanul comunică în cîteva cuvinte musafirilor săi în ce situație se aflau. Din principiu, spunea întotdeauna adevărul, oricît ar fi fost de neplăcut. Oaspeții săi aveau nervi tari și afară de asta ținea să le atragă atenția asupra primejdiei care-i amenința, pentru ca să știe ce-i așteaptă.

Numai că situația nu era atît de gravă pentru moment, ca să existe motiv de îngrijorare, și oaspeții primiră vestea cu multă liniște și sînge rece. Printul Ghasna zise :

— Eu cred, totuși, domnule căpitan, că oamenii aceștia nu ne pot face prea mult rău. Ce au să facă dacă vei porni cu submarinul pe întuneric ? Cu tunul nu au dreptul să te oprească. Dar ia spune mai bine, ce părere ai

d-ta despre chinezul acela Fu Nang şi de timonierul său, Morton, căruia i-a luat graiul, după cum ne povesteşte doctorul Bertram ?

– Din faptul că i-a luat graiul, stringîndu-l de beregată, deduc că Morton vorbise prea mult cu privire la birtul singuratic din arhipelagul Spermonde. Poate că Fu Nang se temea să nu mai spună şi altele într-un moment de furie. De aici trag concluzia că există o legătură între Fu Nang şi birtul cu pricina.

– Tocmai asta voiam să spun şi eu, domnule căpitan, răspunse prinţul. După cum ne-a istorisit doctorul, ai de gînd să dai de rostul acestei taine ?

– În orice caz, vreau să încerc, zise Farrow zîmbind. Oricum, trebuie să trecem prin arhipelagul Spermonde, căci nu putem lua drumul obişnuit, care duce mai la sud de insule. Cu prilejul acesta vom putea cerceta mai de aproape birtul acela şi poate avem norocul să vedem calcanul uriaş, care s-ar putea arăta pe acolo.

– Hm ! păcat că nu putem prinde monstrul, interveni doctorul. Ar fi o piesă rară pentru muzeu.

Cu prilejul acesta, Bertram ţinu o adevărată dizertaţie asupra calcanilor, care era atît de interesantă, încît ascultătorii regretară cînd Peter, împreună cu încă un marinar, deschise brusc uşa, aducînd mîncarea.

Nu mai era mult pînă să se lase seara. Atunci se va vedea dacă paliţiştii olandezi vor fi în stare să ţină în loc „Dox"-ul lui Farrow.

Mîncară în grabă, apoi căpitanul se scuză faţă de musafiri şi se îndreptă spre cabina de comandă, urmat de George, care ţinea neapărat să fie în turn cînd submarinul va ieşi la suprafaţă.

Se scurse un sfert de ceas. Inginerul Hagen vesti că acumulatoarele fuseseră încărcate cu acid. În acumulatorul de rezervă avea atîta curent cît trebuia pentru pomparea apei din tancurile de balast.

Afară trebuia să se fi întunecat de-a binelea. Căpitanul scoase periscopul la suprafaţă şi stabili că într-adevăr se înnoptase. Nu putea descoperi nimic în jurul lui, căci cerul era acoperit de nori şi apa era tot aşa de neagră ca şi cerul.

Dar de ambele părţi ale golfului, cam la o sută de metri depărtare de capătul lui, văzu cîteva puncte luminoase. Erau farurile celor două corăbii care escortau barca cu motor.

Aşadar, încă mai stăteau la pîndă, însă la distanţă una de alta, şi chiar dacă ar avea reflectoare pe bord, Farrow va cuteza să le înfrunte.

Încredinţîndu-se că nu-i ameninţă nici o primejdie prin apropiere, Farrow dădu comanda de ieşire la suprafaţă. Pompele puternice intrară în funcţiune şi goliră apa din tancuri. Vasul se ridică repede, iar Peter se şi afla sub capacul turnului, pe care-l ridică în clipa în care submarinul atinse oglinda apei.

Aerul răcoros al nopţii era o adevărată binefacere. Căpitanul, George şi Rindow urcară şi ei în turn, în urma lor venind Jan Brike, tunarul, care zise cu glas sfios :

– Domnule căpitan, am stat atîta vreme sub apă, încît aş vrea să văd dacă tunurile mele n-au avut nimic de suferit.

Rizînd, Farrow îi încuviinţă cererea, ştiind cît de mult ţinea bătrînul la „căţelele" sale, cum le botezase el.

Căpitanul dădu apoi o comandă în sala maşinilor şi vasul începu să alunece pe apă, îndreptîndu-se spre ieşirea golfului.

Farrow, George şi Rindow cercetară marea cu ochenele de noapte. Afară de cele două corăbii, la dreapta şi la stînga lor, nu se mai vedea nimic.

– Ciudat ! murmură Rindow, ce gînduri or fi având ? Trebuie doar să-şi închipuie că vom căuta s-o ştergem pe întuneric.

— Poate presupun că ne-am îndepărtat pe sub apă, de vreme ce nu ne-au găsit în golf, își dădu cu părerea George.

— Ei știu că am cumpărat acid și își vor fi spus... Ah! ce-a fost asta?

Submarinul se lovise de o piedică elastică, probabil de o funie, pe care prora ascuțită o tăiase desigur. Dar funia aceasta trebuie să fi fost în legătură cu o instalație de semnalizare, căci acum se auzeau de pe țărm strigăte.

În acea clipă, reflectoarele de pe cele două corăbii intrară în funcțiune, îndreptîndu-și luminile asupra submarinului.

— Oprește, căpitane Farrow, răcni un glas poruncitor. Nu poți înainta. Privește înaintea dumitale, sus în plasă atîrnă explozibile care îți vor sfărîma vasul în bucăți dacă vei încerca să treci mai departe. Predă-te, ești arestat!

Cele două reflectoare își micșorară cîmpul de raze și luminară la vreo cincizeci de metri de submarin o plasă mare de pescari, care fusese atîrnată între cele două corăbii și care ieșea acum încetișor din mare. În plasă erau

fixate numeroase mine explozibile, care ar fi fost in stare să sfărîme submarinul in zeci de bucăți.

— Predă-te ! se auzi din nou glasul. Ești bănuit de contrabandă. Am un mandat de arestare impotriva dumitale și a echipajului și mai am insărcinarea să-ți distrug vasul. Guvernul olandez va aproba cererea noastră de extrădare.

— Aha, sint englezi ! exclamă Farrow. Au fost inarmați in mod special pentru vinătoarea asta impotriva noastră. Acum am căzut cu adevărat in capcană. Nu vreau să intrebuințez forța, altminteri aș putea să bombardez cele două corăbii. Hm ! cred că n-avem incotro, trebuie să ne predăm.

— Domnule căpitan, omul vorbea englezește, dar eu am impresia că am recunoscut glasul lui Fu Nang. Te pomenești că este in solda englezilor... dar acesta nu-i un motiv să ne lăsăm prinși, zise doctorul Bertram.

— Căpitane Farrow, te predai sau nu ? se auzi din nou vocea.

— Domnule căpitan, spune nu, strigă Jan Brike de la prora. Am pus tunul la punct și voi face o spărtură in plasă.

— Bine Jan, zise Farrow vesel, apoi, ridicind glasul : Fu Nang, nu mă poți opri. Jan, foc !

Ghiuleaua vijii prin aer. O coloană inaltă de flăcări țișni in fața submarinului și văzduhul fu cutremurat de explozia șirurilor de mine din plasa adversarului.

Prin faptul că explozibilele erau la mică distanță intre ele, explozia se transmisese la celelalte și coloanele de flăcări se intinseră de ambele părți amenințind corăbiile.

— Inainte, cu toată viteza ! răcni Farrow in sala mașinilor. Compresoarele in funcțiune !

Motoarele incepură să dudue și vasul porni ca o săgeată spre spărtura pe care o făcuse Jan Brike in plasă și care se lărgea din clipă in clipă, inghițită de flăcări.

Reflectoarele celor două corăbii se indreptară imediat asupra bărcii. In aceeași clipă incetară exploziile minelor din plasă, căci Fu Nang, prudent, nu le așezase prea aproape de corăbii.

Jan Brike indreptă o dată teava tunului spre dreapta, apoi spre stinga și amenințarea asta mută, văzută la lumina reflectoarelor, fu înțeleasă imediat.

După un sfert de ceas de goană nebună, Farrow spuse să se oprească compresoarele. Cu viteză redusă, minunatul submarin se indreptă spre arhipelagul Spermonde.

4. Calcanul

Pînă la cele dintîi insule ale arhipelagului Spermonde avem cel puțin cincizeci de kilometri, le zise Farrow tovarășilor săi din turn. Acum vom merge cu viteză redusă, căci trebuie să ne oprim din insulă în insulă, ca să dăm de birtul cu firma „La Calcan".

– Se prea poate să întîlnim în drum corabia lui Fu Nang, zise doctorul Bertram. Dacă este într-adevăr vreo legătură între el și birtul singuratic de acolo, ar fi firesc să se ducă să-l facă a vizită. Să nădăjduim că vom întîlni și calcanul uriaș.

– Asta se pare să te intereseze mai mult ca orice, zise Farrow rîzînd. Eu, însă, n-aș dori să dau ochii cu dînsul, cînd ne vom afla într-una din bărcile noastre de aluminiu. Acum să orînduim paza de noapte, pentru ca să ne putem odihni cu schimbul. Cine știe ce primejdii ne mai aduce ziua de mîine!

– Fu Nang pare să fie într-adevăr un adversar foarte periculos, zise Rindow. Chestia cu plasa minată e o dovadă de viclenie asiatică ce zace într-însul. Apoi, sînt încredințat că stă în raporturi bune nu numai cu guvernul olandez, ci și cu englezii. Nu cred să fi vrut să ne sperie numai cînd ne-a amenințat cu mandatul de arestare și cererea de extrădare.

– Eu, drept să vă spun, nu pot să cred ca englezii, atît de mîndri de felul lor, să lege tovărășie cu un chinez, răspunse Farrow. După părerea mea, a vrut numai să ne sperie, pentru ca să ne predăm mai ușor. Ce și-o fi spus ticălosul, cînd l-am strigat pe nume? Ei, vom vedea noi cum stau lucrurile cînd vom mai da ochii cu dînsul. Deocamdată să orînduim paza de noapte.

Lucrul se făcu repede și tovarășii se despărțiră, ducîndu-se în cabinele lor.

Brun, ofițerul secund, care avea ultimul schimb înainte de ivirea zorilor, dădu buzna în cabina lui Farrow.

– Domnule căpitan, strigă el, o corabie a trecut aproape de tot de noi. I-am predat lui Plundow cîrma, cu indicația să urmărească vasul. Am bănuit că este vorba de corabia lui Fu Nang.

– Bravo, Brun! strigă căpitanul sărind din hamac. Acum nu vom avea mult de căutat ca să găsim insula. Cît este ceasul?

– Mai este o jumătate de oră pînă la ziuă.

– Bine, sînt gata îndată. Întreabă-l, te rog, pe inginer dacă acumulatoarele sînt destul de încărcate pentru ca să putem merge un timp sub apă, căci nu trebuie să fim văzuți cu nici un chip de corabie.

Brun părăsi cabina și Farrow se îmbrăcă în grabă. Cînd intră în turn, respiră cu nesaț aerul proaspăt al dimineții. Plundow salută, arătă cu mîna înainte și zise:

– Acolo e, domnule căpitan. Am dat ordin ca motoarele să-și sporească viteza, căci acela aleargă nebunește. Trebuie să cunoască bine labirintul de stînci de pe aici. Eu n-aș prea cuteza în timpul zilei să merg cu astfel de viteză printre gherdapurile care se ivesc la orice pas. Dar lasă că mă țin eu după dînsul și nu ni se poate întîmpla nimic.

Căpitanul era totuși neliniștit, cînd își îndreptă privirea în jurul său. La dreapta și la stînga se zăreau gherdapuri lungi și late, care constituiau o primejdie mare pentru submarin. Clătinînd capul, îi zise timonierului:

– Va trebui să ne afundăm, Plundow. Poate că sub apă pericolul e mai mic.

– Hm ! știe Dumnezeu, răspunse marinarul, gînditor. Totuși... Viteză redusă la mașini ! strigă el în acustic, curmîndu-și vorba.

Corabia din fața lor își micșorase viteza.

– Ah ! exclamă Farrow, te pomenești că sîntem aproape de țintă. Aha, acolo se zărește o insulă, probabil că e chiar aceea pe care o căutăm.

Secundul Brun sosi în turn.

– Acumulatoarele sînt încărcate, domnule căpitan, zise el. Putem călători sub apă cîtva timp.

– Acum, poate că nu va mai fi nevoie, zise căpitanul. Cred că sîntem aproape de țintă și va trebui să ne lăsăm la fund.

– Domnule căpitan, interveni Rindow, în cazul acesta va fi nevoie să ne căutăm un colțișor liniștit printre stînci, căci aici, pe drumul navigabil, nu trebuie să rămînem, deoarece s-ar putea să fim acostați de corabie cînd se va înapoia.

– Ai dreptate, Plundow, răspunse Farrow. Uite, acolo, insula pare să aibă un golf adînc, în care ne putem ascunde. Îndată ce vom ieși din drumul navigabil, ne lăsăm la fund. Peste cinci minute se zări forma unei insule. Corabia dispăruse în spatele ei. Farrow luă cîrma și dădu comanda

de scufundare. Era și timpul, căci de-abia dispăru turnul sub apă și zorile se iviră brusc, cum se întîmplă de obicei la tropice.

Submarinul se lăsă la zece metri sub apă și Farrow zări în periscop corabia, care ancorase în fața unui golf larg. O barcă fu lăsată la apă, Fu Nang, pe care căpitanul îl recunoscu bine, coborî în ea, apoi apăru la parapet Morton, care ducea în brațe o legătură grea și care coborî și el în barcă.

Farrow fu străbătut de un fior cînd văzu că urlaşul Morton răspundea chinezului doar prin gesturi care-i schimonoseau fața în chip groaznic și făcînd mișcări disperate cu brațele. Așadar, Fu Nang nu mințise spunînd că timonierul său nu va mai vorbi niciodată.

Farrow dădu din cap gînditor. Morton acesta trebuia probabil să poarte o ură de moarte stăpînului său care îl nenorocise pentru toată viața și numai motive foarte puternice îl puteau îndemna să rămînă alături de el. Aceste motive n-ar putea fi decît de natură... criminală.

Corabia se afla la vreo cincizeci de metri de submarin. Morton îndreptă barca spre țărm. De-abia acum își ațintì Farrow privirea într-acolo și zări îndată coliba pe jumătate ascunsă în desiș, deasupra căreia atîrna o tablă pe care era zugrăvit un calcan țepos.

Cînd barca apri la țărm, Fu Nang sări imediat pe uscat și se îndreptă spre ciudatul birt, urmat de Morton, care purta pe brațe pachetul cel greu, de formă lunguiață. Ușa colibei se deschise și un chinez pipernicit se ivi în prag. Se înclină de cîteva ori pînă la pămînt în fața lui Fu Nang, se dădu în lături din ușă și negustorul păși înăuntru. Marton și birtașul îl urmară.

În turnul submarinului veniseră în vremea asta cei doi ofițeri, George, Hagen și oaspeții străini. Farrow le comunică cele văzute, adăugînd :

— Acum ne vom așeza undeva pe fund, pînă se va îndepărta corabia. Apoi voi porni cu o barcă la stînga golfului, ca să nu ne poată vedea chinezul acela pipernicit.

Periscopul fu adus înăuntru, căci se putea să-l vadă marinarul de pază de pe puntea corăbiei.

Cu viteză redusă, vasul porni apoi spre capătul de sud al golfului. Farrow calculase bine distanța, căci atunci cînd dădu comanda de oprire și înălță din nou periscopul, văzu că se află la cel mult zece metri de golf. Apa era aici întunecată, datorită ramurilor ce se aplecau deasupra ei, astfel că nu era nici o primejdie să țină periscopul la suprafață și să observe corabia, care se afla la vreo șaizeci de metri în dreapta lor.

După o jumătate de ceas, barca în care se aflau Fu Nang și Morton se ivi, îndreptîndu-se spre corabie. Marinarul de pe punte lăsă jos o scară de frînghie, pe care Fu Nang se căță ca o pisică, urmat de Morton, care de data asta era fără pachet.

Farrow mai așteptă un ceas, pînă ce corabia se îndepărtă de tot, apoi ridică submarinul la suprafață. Acum avu mult de furcă cu echipajul, căci toți voiau să meargă pe uscat. Farrow hotărî că, afară de el, vor merge numai George și Peter.

— Ne vom da drept naufragiați, al căror vas a eșuat pe undeva prin sudul acestei insule, zise el. Asta e mai puțin bătător la ochi și nu trebuie să fim prea mulți în barcă, deoarece corăbiile care vin de obicei pe aici au echipaj redus.

— Domnule căpitan, zise Rindow, sînt de părere să vă urmăm sub apă, pînă voi putea observa birtul din capul golfului unde am stat mai înainte. În felul acesta vă vom putea veni în ajutor la nevoie.

— Bine, dragă Rindow, răspunse căpitanul, după cîteva clipe de chibzuială. Dar încă ceva : dacă se va întîmpla ca barca noastră să fie distrusă de vreun accident, vino după noi cu doi tovarăși, care rămîn la alegerea dumitale.

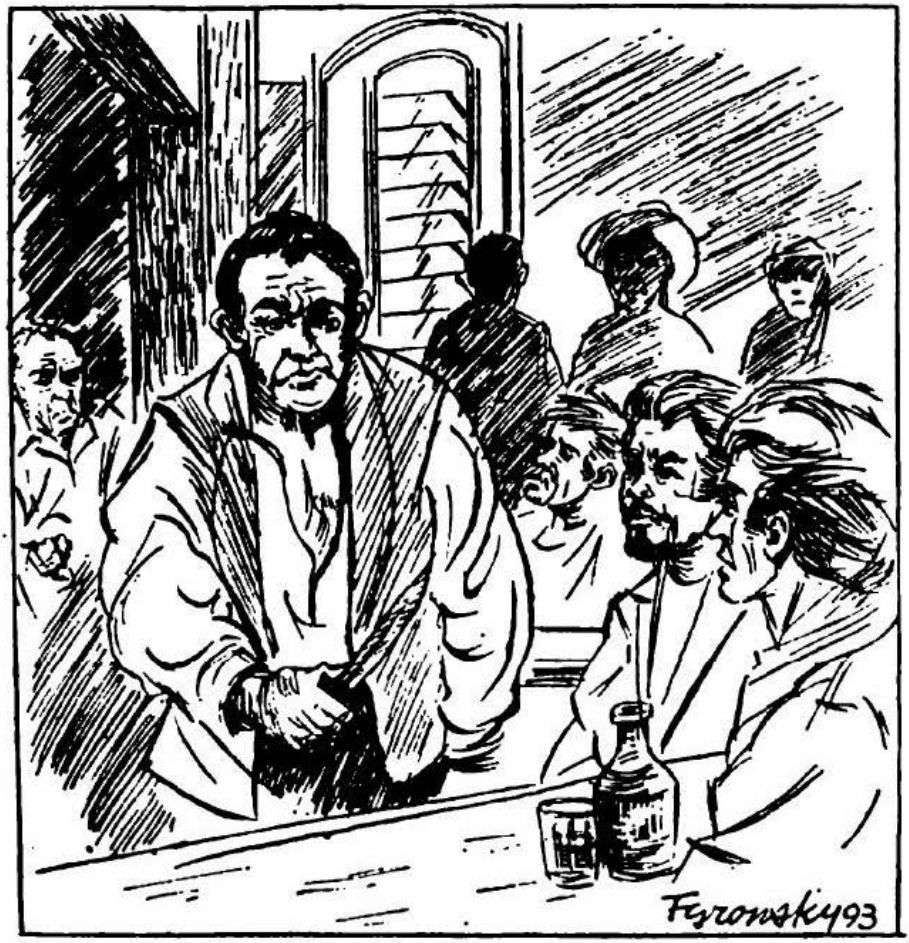

— Ah ! te gîndeşti la calcanul uriaş ? întrebă doctorul. În cazul acesta va trebui să mă lei pe mine, dragă Rindow. Dar dacă monstrul s-ar găsi într-adevăr pe aici, ar fi atacat cu siguranţă barca chinezului.

— Nu m-am gîndit numai la calcan, răspunse Farrow. S-ar putea ca Fu Nang să fi întins ceva curse, care să-i împiedice pe musafirii nepoftiţi să viziteze birtul misterios.

— A, uite că barca e gata montată ! Coboară, George, şi dumneata ne vei urma, Rindow. Te rog însă să fii prevăzător, nu înainta prea mult.

— Voi face cum e mai bine, domnule căpitan, răspunse primul ofiţer.

De-abia se îndepărtă barca de aluminiu şi el dădu comanda de scufundare.

Peter vîsli încetişor de-a-lungul desişului. Farrow orînduise lucrurile în felul acesta, pentru ca să dea impresia că nu un drum lung în urma lor şi sînt obosiţi ; astfel socoteau să îndepărteze bănuielile chinezului. Cînd ajun-

seră la capătul golfului şi zăriră coliba cu calcanul pe firmă, căpitanul strigă tare, jucîndu-şi rolul de minune :

– Camarazi, văd acolo o casă. Ah ! pare să fie un birt. Ura ! sîntem salvaţi.

Vorbise în englezeşte, socotind că chinezul pricepea limba. Cînd Peter îndreptă barca spre ţărm, uşa colibei fu deschisă brusc şi micul chinez tresări, zărindu-i pe cei trei bărbaţi.

– Alo ! strigă Farrow spre el. Sîntem naufragiaţi. Se găseşte ceva de mîncare la d-ta ?

– Da, mister, vă ofer îndată, spuse chinezul.

Dispăru în colibă şi căpitanul îi se adresă zîmbind triumfător tovarăşilor săi :

– Deocamdată stăm bine. Acum putem cerceta coliba, fără să dăm de bănuit. Nu prea cred să vină vase pe aici, după cum susţinea Morton. Birtul acesta serveşte pentru cine ştie ce afaceri misterioase.

Barca se afla la vreo douăzeci de metri de ţărm, cînd George, care întoarse capul întîmplător, scoase un ţipăt de spaimă şi răcni la Peter :

– Repede !

Fără să se întoarcă, uriaşul lovi apa cu putere, încît barca fu azvîrlită înainte. În clipa următoare, o izbitură grozavă pe marginea din spate a bărcii o afundă în apă :

Ceea ce văzuse George îvindu-se din mare era o coadă uriaşă de calcan, cu ţepi ascuţiţi. Dacă nu i-ar fi atras atenţia lui Peter şi dacă acesta n-ar fi vîslit cu putere, coada grozavă a monstrului ar fi izbit drept în mijlocul bărcii, şi atunci cei din barcă ar fi fost pierduţi. Dar şi aşa se aflau într-o situaţie primejdioasă. Un calcan, care cu o simplă lovitură de coadă poate afunda o barcă cu trei persoane, trebuie să fie atît de mare, încît lesne ar putea înghiţi un om. Cînd ieşiră din nou la suprafaţa apei, începură să înoate din răsputeri spre ţărm. Ajunseră cu bine şi priviră înapoi înfioraţi. Barca se afundase, făcută praf de izbitura aceea grozavă.

– Ciudat, zise George, palid încă de spaima prin care trecuse. Nu se mai vede nici urmă de calcan, deşi apa nu-i deloc adîncă. Să se fi îndepărtat atît de repede ?

– A fost într-adevăr calcanul ? întrebă Farrow. Nici nu am avut timp să întorc capul, atît de repede s-a întîmplat. Ne-ai salvat încă o dată viaţa George.

– Domnule căpitan, dacă nu m-a înşelat auzul, izbitura a avut un sunet metalic, zise Peter. Să aibă monştrii aceştia o coadă aşa de tare ?

– Ştie Dumnezeu, dar ai dreptate, răspunse Farrow. Suna de parcă o bară metalică ar fi lovit barca. Hm, cine ştie ce taină s-o fi ascunzînd pe aici ! Să-l anunţăm acum pe Rindow.

Se aşeză în faţa lui Peter, care-i servi de paravan ca să nu-l vadă chinezul din birt şi făcu semnalele convenite spre mare.

– Acum să aşteptăm urmarea, zise el apoi. Începutul a fost destul de bun. Nu vom putea spune că n-am întîlnit şi un calcan în aventurile noastre.

Toţi trei se îndreptară spre birt. Cînd ajunseră la cîţiva paşi de intrare, chinezul apăru cu o măsuţă, pe care se aflau castroane şi căni de lut.

– Mister vor binevoi să mănînce în aer liber, zise el cu zîmbetu-i asiatic. Coliba mea e prea murdară pentru boieri.

Aşeză masa la cîţiva metri de intrarea birtului şi se pregătea să se întoarcă în casă, cînd băgă de seamă că Farrow şi tovarăşii lui erau uzi leoarcă. Întoarse repede privirea spre mare şi întrebă speriat :

– Mister, unde a rămas barca d-voastră ? De ce sînteţi aşa de uzi ? S-a arătat din nou... ?

Amuţi şi privi întrebător spre căpitan.

— Da, zise acesta, s-a arătat din nou. De aceea atîrnă aici chipul ăsta de tablă, pentru că pe țărm locuiește fratele său, monstrul ?

— Fratele ? făcu chinezul uimit. Cum poate fi un monstru viu frate cu un chip de tablă ?

Aveți totuși dreptate, mister, urmă el, calcanul se ține adesea pe lîngă țărm. De cîte ori ancorează vreo corabie prin golf, tremur de frică să nu cadă vreun marinar pradă dihăniei. De aceea aș dori să mă și mut de pe-aici.

— Cu alte cuvinte, a înghițit și oameni, dihania ? întrebă Farrow, foarte interesat.

— Din nenorocire, așa e, mister, răspunse chinezul, cu o plecăciune adîncă. Pînă acum a sfărîmat trei bărci și i-a ucis pe oamenii de pe acestea. A fost chiar o barcă a poliției printre ele.

Se înclină iar și se îndreptă spre colibă :

— Mă duc să aduc scaune pentru d-voastră.

— Drace ! Cum văd eu e foarte interesant pe aici ! zise Farrow. Suna ca un fel de amenințare cînd spunea de barca poliției care a fost nimicită de calcan. Hm ! trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Dar bine, tată, ce vină are bietul chinez, dacă monstrul a sfărîmat o barcă a poliției ? întrebă George. Nu era s-o pățim și noi la fel ?

— Multe vrei tu să știi, băiete, răspunse Farrow ginditor. Poate că tot există o legătură între chinezul de aici și monstrul din mare. Acum să ne așezăm la masă. Fiți cu băgare de seamă, însă nu vă atingeți de mîncare și băutură.

George mai vru să pună cîteva întrebări, dar chinezul tocmai ieșea pe ușa colibei.

5. O taină îngrozitoare

Aduse trei scăunaşe de trestie pe care le puse în jurul mesei. Farrow se aşeză în aşa fel încît să aibă sub ochi intrarea colibei. În castroane se afla mîncarea obişnuită prin insulele Pacificului : orez cu carne de cocaş. Cănile erau umplute cu vin de palmier.

Cînd chinezul se îndepărtă, vărsară încetişor vinul pe jos, apoi Peter scormoni la repezeală pămîntul cu piciorul şi îngropă mîncarea în gaură.

Cînd birtaşul se înapoie după cîtva timp, străchinile şi cănile erau goale. Chinezul zîmbi şi dădu din cap, iar Farrow îi spuse rizînd :

— Bun a fost ! Dar ia spune : cum am putea pleca de pe insulă ? Nu-i rost să vină vreo corabie pe aici, care să ne ducă la Makassar ?

— În ultimul timp au trecut prea puţine corăbii, răspunse birtaşul, strîngînd vasele de pe masă. Puteţi însă rămîne cîtva timp la mine dacă vă cere inima. Poate să vină în curînd o corabie, căci aştept mărfuri de la Makassar, pe care mi le trimite marele negustor de acolo, Fu Nang. Poate că-l cunoaşteţi şi dumneavoastră ?

— Firește că-l cunoaştem, răspunse Farrow cu bucurie prefăcută. În cazul ăsta stăm bine. Dar în ce fel ne vom omorî timpul pînă atunci ? Vînătoare nu se face pe aici ?

— Nu, mister, golful este încă un loc cît se poate de bun pentru pescuit.

— Foarte mulţumim, răspunse Farrow, rizînd. N-aş mai vrea să mă întîlnesc cu calcanul. Trebuie să fie o dracului de mare dihania. Cînd ne-a izbit cu coada barca, parcă ar fi fost un drug de fier şi nu o coadă de calcan. Apoi m-a mirat faptul că a dispărut atît de repede. Ar fi trebuit să simţim mişcările trupului său uriaş, căci ne aflam deasupra lui. Ha ! mai că-mi vine să cred că era numai coada acolo...

Chinezul zîmbi şi el, dar căpitanul zări în ochii lui o expresie de spaimă şi bănuială. Îşi reveni însă repede şi zise :

— Vă puteţi culca în nisipul fierbinte pentru ca hainele să se usuce repede. Somnul v-ar prii după spaima pe care aţi tras-o cu calcanul şi naufragiul. Vă doresc somn lung şi uşor, domnilor.

Se îndreptă spre colibă, ducînd vasele cu el. Farrow se ridică, făcu un semn tovarăşilor săi şi merse cîţiva paşi spre spatele casei. Se aşeză pe nisipul cald ; George şi Peter se lăsară lîngă el şi căpitanul şopti :

— Acum ştiu cu cine am de-a face. În mîncare sau în vin era otravă, cu care voia să scape de noi. Nu degeaba ne-a dorit „somn uşor", şmecherul ! Cu asta s-a trădat. Hai să ne întindem pe nisip şi să ne prefacem că dormim

Înainte de a se întinde, Farrow privi deasupra golfului şi zări periscopul. Făcu cîteva semne liniştitoare, apoi toţi trei se întinseră în nisip şi închiseră ochii pe jumătate.

Zărindu-i pe cei trei oameni nemişcaţi, chinezul spuse :

— Ei, misters, cum v-au prilt mîncarea şi băutura ? Ha, ha ! somnul vostru va ţine cam multişor. În apă e însă mai rece şi apoi mai e calcanul. Hi, hi ! deşteptul ăla de colo pare să fi bănuit ceva, noroc c-a mîncat şi el, altfel ar fi trebuit să întrebuinţez praful meu care costă cam mult. Mult are să se bucure Fu Nang, i-am salvat încă o dată taina. Acum să-i arunc în apă

Îl apucă pe George de picioare şi-l tîri de-a lungul ţărmului. Mergea fără să bănuiască nimic şi nu văzu că George scosese revolverul, iar Farrow şi Peter se ridicaseră pe nesimţite. Uriaşul se luă cu paşi mari după el.

Cînd fu aproape de tot, chinezul auzi zgomot de paşi în spatele lui şi se întoarse repede. Ca fulgerul vîri mîna dreaptă în mîneca largă a braţului stîng, dar în aceeaşi clipă se auzi o împuşcătură şi braţul chinezului căzu în

jos. Apoi Peter, care se apropiase de tot, îi repezi pumnul sub bărbie, nemernicul se rostogoli ca o minge şi fu cît pe-aci să cadă în mare.

– De ce ai tras, domnule George ? întrebă uriaşul. Ce zor aveai să faci asta ?

– Da, zise Farrow, care se apropiase şi el, puteai să economiseşti glonţul, dragă George.

– Cred că împuşcătura mea a fost foarte folositoare, răspunse George zîmbind. N-aţi auzit că blestematul ăsta vorbea de o otravă foarte scumpă ? N-aţi văzut mişcarea fulgerătoare spre mineca stîngă ? Pun rămăşag că avea acolo o otravă, cu care voia să scape de noi în ultimul moment.

– Poate că ai dreptate, George, zise Farrow speriat. Am mai putea învăţa multe de la băiatul meu, Peter.

– Da, domnule căpitan, trebuie să recunosc şi eu, răspunse uriaşul. Acum să-l facem cu desăvîrşire nevătămător pe chinezul nostru.

— Peter, fii cu băgare de seamă ! strigă George, cînd credinciosul servitor vru să apuce braţul stîng al birtaşului care zăcea lo pămînt. Uiti că are probabil otrava în mînecă. Mai bine lasă-mă pe mine s-o fac.

Îl dădu la o parte pe uriaş, apoi sufleca cu atenţie mineca chinezului şi-i arătă tatălui său şi lui Peter un borcănaş dintr-o sticlă foarte subtire care conţinea un lichid verzui.

— Asta trebuie să fie o otravă grozavă, care te ucide în mai puţin de o clipă, zise el. Mai bine să distrugem borcănaşul.

Îl apucă cu multă băgare de seamă şi-l azvirli în mare. Spărgindu-se, se auzi o pocnitură uşoară, apoi se ridică un nor verzui care se lăti repede, dar fu împrăştiat de vint.

Peter se aplecă atunci deasupra chinezului şi cu sforile pe care le avea în buzunar îl legă fedeleş.

Farrow făcu un semn spre golf şi peste citeva momente submarinul se ridică la suprafaţă, capacul turnului fu deschis şi cîtiva marinari se iviră cu diferitele părţi ale citorva bărci de aluminiu.

Căpitanul şi însoţitorii săi aşteptară pe ţărm sosirea celor trei bărci, în care se aflau Rindow, doctorul, cîţiva marinari şi oaspeţii submarinului, care nu voiau să scape prilejul de a lua parte la această nouă aventură.

— Domnule căpitan, întrebă doctorul, curios, a fost într-adevăr un calcan ? Rindow l-a văzut şi spune că coada lui strălucea ca argintul. Asta nu se poate, căci calcanii au coada neagră. Sau poate o fi vreo specie necunoscută ?

— Aşa cred şi eu, dragă doctore, răspunse căpitanul rizind. Poate că voi avea prilejul să vă prezint această specie, dacă bănuielile mele se vor dovedi întemeiate. Acum să pornim la cercetarea colibei, sînt curios să văd ce ascunde aici Fu Nang.

Se îndreptară cu toţii spre colibă şi cînd Peter vru să intre, George îl împinse în lături :

— Asta nu se poate, Peter, lasă-mă pe mine.

Înainte de a păşi pragul însă, cercetă cu băgare de seamă intrarea. Era o precauţiune îndreptăţită, căci îşi spunea că Fu Nang o fi căutat să-şi apere taina de musafirii nepoftiţi. Într-adevăr, descoperi o sîrmă subţire, neagră, care de-abia se deosebea în pervazul de bambus al uşii. George se dădu un pas înapoi, trase revolverul şi zise :

— Am văzut aici o sîrmă, care-mi pare cam suspectă. Voi trage un glonţ într-insa, apoi vom vedea ce se va întîmpla. Daţi-vă, însă, înapoi, poate va fi nevoie să fugim repede.

Ridică arma, ţinti şi trase. Fusese o împuşcătură de maestru, căci sîrma fu ruptă de glonţ şi în aceeaşi clipă izbucniră cu toţii în strigăte de spaimă.

Prin faţa lui George zbură în jos o matahală mare, grozavă, înfigîndu-se adînc în pămînt... Era... calcanul de metal care servise de firmă şi de capcană în acelaşi timp. Vîrful cozii lui ascuţite ar fi tălat în două trupul omului peste care ar fi căzut.

— Trebuie să-l luăm ca amintire, zise George. A dracului capcană, n-am ce zice ! Dacă aş fi pus piciorul pe prag, bucăţi m-ar fi făcut. Acum cred c-am scăpat de asemenea surprize.

— George, fii cu băgare de seamă, îl preveni Farrow. Eu cred, dimpotrivă, că Fu Nang a pus în coliba asta mai multe capcane primejdioase. Mare taină trebuie să fie ce ascunde el aici !

— Fireşte că voi fi cu băgare de seamă, răspunse tînărul. Doctore, împrumută-mi lampa d-tale de buzunar, căci e întuneric al naibii în colibă.

Bertram îi dădu lampa şi George lumină mai întîi interiorul colibei, înainte de a pătrunde înăuntru. Era foarte simplu mobilată : într-un ungher,

un culcuş, un fel de dulăpior cu vase şi sticle, în celălalt, o masă şi cîteva scaune.

George îşi îndreptă atenţia mai ales asupra podelei. Aceasta era din pămînt bătut, fără nici-o crăpătură. Vreo trapă secretă, prin care ar fi putut cădea în adîncime, nu se zărea.

Liniştit oarecum, George păşi cu hotărîre înăuntru, urmat de ceilalţi, afară de fete, pe care nu voiau să le expună la primejdii.

Coliba fu cercetată cu de-amănuntul, dar nu găsiră nimic suspect.

— Trebuie să existe vreun gang sau o ieşire secretă, zise Farrow, căci mă întreb unde a rămas pachetul cel greu pe care l-a adus Morton ?

Un marinar vesti că chinezul pe care-l lovise Peter era pe moarte şi-şi exprimase dorinţa să fie aşezat în culcuşul său, ca să-şi dea acolo sufletul.

— Firește, zise căpitanul, aduceţi-l înăuntru pe nenorocitul acela. O fi el criminal, dar în faţa morţii trebuie să-i respectăm dorinţa. Muribundul fu adus pe braţe în colibă de doi marinari.

— Mister ! gemu el zărindu-l pe căpitan, aşezaţi-mă pe pat şi lăsaţi-mă să mor în linişte acolo. De ce m-aţi omorît ?

Marinarii vrură să-i îndeplinească dorinţa, dar George strigă în aceeaşi clipă :

— Staţi ! Să cercetăm întîi culcuşul. Oricît ar fi fost de greu pumnul lui Peter, galbenii aceştia nu mor aşa de uşor. Vreo probabil să ne împiedice să-i cercetăm culcuşul. Aşezaţi-l deocamdată pe un scaun şi ţineţi-l bine.

Chinezul bolborosi cîteva cuvinte pe limba lui şi doctorul Bertram zise imediat :

— George, ai avut într-adevăr dreptate. Te-a înjurat de mama focului, dovadă că presupunerea ta este îndreptăţită. Aşa, băieţi. Îi se adresă el apoi marinarilor, în franţuzeşte, aşezaţi-l în apropierea ferestrei. Mă voi uita la chipul lui, în vreme ce va fi cercetat culcuşul. Poate că descopăr ceva după schimbarea feţei sale. George, să ne comunici tare, în englezeşte, tot ce vei găsi suspect.

Tînărul îndepărtă păturile cu care era acoperit culcuşul. Ieşi la iveală scheletul de bambus al patului care părea înfipt în pămînt. Cînd atinse una din vergele transversale, văzu că se învîrteşte. Imediat strigă în englezeşte :

— Ah ! cred că am găsit. Vergeaua din mijloc se mişcă şi voi încerca s-o scot din perete.

Firește că se feri s-o facă, aşteptînd să audă dacă doctorul observase ceva din jocul feţei chinezului. Într-adevăr, Bertram strigă :

— Stai George, nu face asta. S-a speriat de moarte cînd ai amintit de vergeaua aceea.

Doctorul vorbise în franţuzeşte şi chinezul nu-l pricepuse. George zise acum în englezeşte :

— Nu, am aici altceva, voi încerca întîi cu asta. E vorba de o vergea lungă, în care e sculptat un calcan. Ah ! cred c-o pot trage în sus.

— Aşa da ! strigă Bertram, a făcut o mutră furioasă şi dezamăgită.

George trase cu putere de vergea şi zise :

— Aşa e, am dat de un chepeng. Ah ! dar ce-i acolo jos ?

Din încăperea pe care o descoperise George se auzeau gemete înăbuşite şi zgomote uşoare. Îndreptă lumina în jos şi zări... trei oameni, legaţi de mîini şi de picioare şi fixaţi de pereţii micii carcere. Erau o femeie şi doi bărbaţi, europeni, cum recunoscu de îndată, după îmbrăcămintea în bună stare a femeii, căci bărbaţii erau numai în zdrenţe.

George rămase îngrozit de privelişteа pe care o avea înaintea ochilor. Comunică tovarăşilor săi ce descoperise şi cu greu izbuti căpitanul să-i potolească pe marinari, care voiau să-l spînzure pe chinez de un copac.

Peter îşi dădu drumul în carcera întunecoasă şi o dezlegă întîi pe femeie.

Nenorocita, aproape leşinată, fu dusă în colibă, unde doctorul Bertram izbuti în curînd s-o liniştească. Mai greu merse treaba cu cei doi bărbaţi, care se pare că petrecuseră mai mult timp în carcera înfiorătoare.

După mai multe sforţări, vrednicul doctar îi readuse la viaţă. Ei povestiră atunci că de multă vreme exista în Makassar o bandă de pungaşi sub denumirea „Calcanul".

Unul din cei doi bărbaţi era chiar prefectul de poliţie, care lucrase cu sîrguinţă la prinderea bandei.

Cînd auzi că Fu Nang ar fi autorul acestei crime, aprobă din cap şi zise :

– Da, domnilor, am bănuit asta cu puţin înainte de a fi prins şi cînd am pătruns într-o noapte, singur, în biroul lui, să caut dovezi, am fost doborît de un individ uriaş, roşcovan.

– Acela a fost Morton, zise Farrow.

– Cui trebuie să mulţumesc pentru salvarea noastră ? întrebă prefectul, care-şi mai revenise.

– Hm ! nu ştiu dacă vă va fi plăcut, zise Farrow rizînd, numele meu l-aţi auzit desigur şi veţi şti că sînt căutat de fostele puteri aliate. Sînt căpitanul Farrow.

– Ah ! mă bucur din suflet că datorez salvarea mea unui om de valoarea dumneavoastră, răspunse prefectul cu însufleţire. Vreţi să ne duceţi la Makassar ? Aş dori să-l fac nevătămător pe Fu Nang şi asta cît mai repede.

– Firește că vă vom duce acasă, răspunse căpitanul.

Celălalt european, un negustor bogat, şi tînăra doamnă, al cărei soţ era de asemeni foarte bogat, mulţumiră şi ei călduros salvatorilor lor.

George, însă, nu-şi găsea liniştea din pricina calcanului.

— Iată, zise el, ai făcut unele aluzii privitoare la coada unui calcan uriaş, fără trup. Ce-ai vrut să spui cu asta ?

— Hm ! Voiam să spun că presupusul calcan nu e decît o apărătoare pe care şi-a fabricat-o Fu Nang, aşezînd-o aici în mare. Apărătoare pentru chinezul nostru, dar sperietoare pentru străinii care ar dori să intre în golf. Dacă într-adevăr au fost sfărîmate corăbii de arma aceea groaznică, printre care şi o barcă a poliţiei, asta n-aş putea s-o afirm.

— Ce-aţi spus ? Ce-i cu barca aceea a poliţiei ? întrebă curios prefectul. O barcă de-a noastră a dispărut în arhipelagul Spermonde nu de mult şi au pierit toţi oamenii din ea.

Farrow îi povesti despre calcanul uriaş văzut pe aici şi prefectul îl ascultă cu atenţie.

George se declară mulţumit cu lămuririle tatălui său, apoi se întoarse în colibă, se apropie de chinez şi zise :

— Te voi lega acum aici, apoi voi înţepeni o funie de vergeaua patului şi după ce voi ieşi din colibă voi trage. În felul acesta vei fi uriş. Spunînd acestea privise cu atenţie la chinez, dar ceea ce văzu pe chipul său nu era spaimă de moarte, ci mai curînd furie. Atunci îşi zise că nu e nici un pericol pentru dînsul şi apropiindu-se de pat răsuci vergeaua transversală, încolo şi încoace. Se auzi o trosnitură uşoară, apoi un chepeng mare se deschise în podea. Alături de carcera unde zăcuseră europenii se afla o a doua încăpere, ceva mai mare. Îndreptînd lumina într-acolo, George văzu o maşinărie cu felurite curele şi sfori. Îl chemă pe inginerul Hagen, care-i explică imediat că acesta trebuie să fie mecanismul care scotea la suprafaţa mării coada de metal a calcanului. Îi lămuri totul cu de-amănuntul, apoi strigă celor de afară să privească cu atenţie înspre uşă.

Cînd începu să tragă de una din curelele mecanismului, din mare se ridică încetişor coada unui calcan uriaş, apoi se afundă repede înapoi, zvîrlind apa la mare înălţime. Lămuriseră şi taina aceasta. Căpitanul Farrow era foarte mulţumit de isprava sa, datorită căreia salvase de la o moarte groaznică trei oameni. Se îmbarcară cu toţii pe submarin şi spre seară ajunseră la Makassar. Prefectul şi cei doi europeni coborîră pe uscat, după ce-şi luară rămas bun de la mărinimoşii lor salvatori, cărora le mulţumiseră din nou.

Peste cîteva săptămîni, căpitanul Farrow citi într-o gazetă care-i căzuse întîmplător în mînă că Fu Nang şi tovarăşii săi fuseseră spînzuraţi.

În româneşte de LIA HARŞU

(Va urma)

În episodul următor:

JONCA ENIGMATICĂ

Serial senzațional 27.

Pentru prima oară în românește
seria completă

JONCA ENIGMATICĂ

1. În Marea Chinei

Mă bucur nespus că Jeanette Roule și Lucien Petit au ajuns cu bine la țărm cu comoara, zise căpitanul Farrow primului ofițer Rindow.

— Da, domnule căpitan, oricît ar fi fost de plăcut să-i avem la bord, mă bucur și eu că am scăpat de această răspundere. Și am avut mare noroc că am scăpat din portul Saigon. Vai, dacă autoritățile franceze ar fi bănuit prezența noastră! Ce ne-ar mai fi urmărit!

— Cu siguranță că ar fi încercat orice ca să pună mîna pe noi, zise Farrow, rizînd. Acum mai avem de furcă și cu Singapore. Mă tem că tot vor fi aflat francezii despre vizita noastră. Tinerii francezi, pe care i-am de-

barcat peste noapte, vor povesti cu siguranță rudelor lor despre noi. Și astfel va ajunge în curînd la urechile autorităților, care, firește, nu vor pregeta să-i anunțe pe englezi prin telegrafia fără fir despre prezența noastră în marea din Sudul Chinei.

– Hm! se poate să aveți dreptate, domnule căpitan, zise Rindow grav și în acest caz trebuie să fim pregătiți. Englezii știu doar că navigăm mai cu seamă în Oceanul Pacific. Ar fi trebuit s-o luăm la nord de Borneo și să ne îndreptăm apoi spre marea Celebes.

– Lă început aceasta era și planul meu, zise căpitanul, căci chiar de atunci am avut presimțirea că vom avea de furcă în portul Singapore. Dar pe mine mă interesează un lucru, pe care l-am observat în drumul spre Saigon. De aceea am ales același drum pentru întoarcere.

– Iertați-mă, domnule căpitan, zise Rindow, uimit, puteți să-mi spuneți ce ați observat?

– Firește, dragă Rindow, d-ta și tovarășii noștri trebuie să știți. Am vrut mai întîi să discut chestiunea numai cu d-ta, căci nici eu nu știu ce atitudine trebuie să iau. Acum ne apropiem de insulele Natoena, de acolo tot mai avem cinci sute de kilometri pînă la Singapore. Pe cînd noi îndreptam spre Saigon, eram tocmai de veghe în zori, cînd am trecut pe lîngă aceste insule. La o mare depărtare pe mare am văzut un punct, pe care cu ajutorul binoclului l-am recunoscut: era un vas chinezesc, cu pînze numit jonca, din acelea care nu se văd decît pe fluviile sau poate și pe coastele Chinei. Aceasta mă izbi de la început, dar mi-am spus că se poate să fie a vreunui negustor chinez stabilit pe una din insule și care în amintirea patriei sale și-a construit o astfel de-barcă. Mai pe urmă însă am făcut o descoperire ciudată. Enorma pînză de catarg atîrna în voie, ceea ce însemna că acolo, în insule, nu sufla vîntul de nicăieri. Apoi – nu mi venea să-mi cred ochilor – jonca se puse în mișcare. Naviga tot mai repede pînă cînd dispăru îndărătul unei insule. În timpul mersului, pînza se umflă dar în direcție contrară. Așadar pînza era mișcată din pricina vitezei, fără ca ea să fi împins jonca.

– În cazul acesta, jonca o fi avut un monitor, zise Rindow.

– Firește, altfel nici nu e cu putință, încuviință Farrow. Ceea ce m-a mirat și mai mult e că această joncă chinezească e prevăzută cu un motor destul de puternic. Așa ceva nu se vede prin alte locuri, fără ca îndărătul acestui fapt să nu se ascundă un scop bine determinat. Tot drumul n-am avut liniște din pricina asta. În aceste mări dai de tainele cele mai ciudate, mai primejdioase și mai neînțelese. De aceea am ales drumul care trece prin Singapore. Sper să mai văd o dată jonca.

– Domnule căpitan, zise Rindow cu gravitate, știu că de multe ori presimțiți unele lucruri, prin urmare vom avea o nouă aventură. Colo, departe înaintea noastră, se arată primele insule ale grupului Natoena. Vreți să ne apropiem de ele?

– Desigur, dar în același timp să ne pregătim de scufundare. Dacă vom da iar de enigmatica joncă, o vom urmări pe sub apă. Poate că ceea ce pun la cale e o prostie, poate că vă expun primejdiei fără nici un folos, dar ce vrei? Un simțămînt pe care nici eu nu-l înțeleg mă silește s-o fac. Ține direcția sud-est, dragă Rindow, eu mă duc să dau de veste tovarășilor noștri.

Rindow cîrmi în direcția sud-est, apropiind submarinul de insule. Motoarele încetiniră la un sfert de viteză. Submarinul aluneca încet și lin la suprafața mării, mușiată în aurul răsăritului de soare.

Ofițerul simți din nou cît de frumoasă era viața lor liberă, cu toate primejdiile care li se iveau în cale. Să călătorești în voie pe mările nesfîrșite și minunate, veșnic prins în mreaja altor aventuri, în tovărășia celor

mai buni prieteni și celor mai credincioși – ce putea să existe mai frumos pe lume ?

In acest timp, căpitanul Farrow stătea de vorbă în cabina sa cu printul Ghasna, fiica sa, doctorul Bertram și bineînțeles George. Le spunea despre jonca aceea care-i atrăsese atenția, apoi le împărtăși dorința sa de a descoperi misterul acelei jonci.

După aceea, îl întrebă pe print :

– Prințe, știi cu de cînd ne-am cunoscut am făcut adesea prin mări primejdii. Te rog, în calitate de oaspete, să hotărăști dacă vrei să pornim în căutarea joncii. N-aș vrea să vă expun vreunei primejdii, pe d-ta și fiica d-tale numai de dragul unei toane de-ale mele.

– Domnule căpitan, atît eu cît și fiica mea luăm parte cu bucurie la toate expedițiile d-voastră. Te rog să crezi că și noi avem firi de aventurieri și ne alăturăm cu bucurie domniilor voastre, cînd e vorba să dezlegăm vreun mister. Așador, te rog să urmărești jonca care ți-a atras atenția !

– Ah, domnule căpitan, strigă Sanja bucuroasă, trebuie s-o urmărim neapărat. Știi doar că nu mă tem de nimic, că pot întîmpina liniștită cele mai mari primejdii, atîta timp cît e George lîngă mine.

Fata roşi spunînd ultimele cuvinte, mai cu seamă că tînărul fiu al căpitanului, cu ochii strălucitori de bucurie, îi strîngea încetişor mîna. Prinţul Ghasna zîmbi şi zise :

— Vezi, dragă căpitane, acum trebuie să-ţi aduci proiectul la îndeplinire. Aşadar, să pornim în urmărirea joncei misterioase !

Dacă ar fi bănuit cîtuşi de puţin primejdiile pe care aveau să le întîmpine, poate că prinţul n-ar fi vorbit cu atîta încredere. Aşa însă, enigma sa se transmise tuturor. Farrow îi zîmbi bucuros şi George, care tot mai ţinea mîna frumoasei Sanja, strigă vesel :

— S-ar putea să fie o joncă de contrabandă, care are pe bord multe obiecte frumoase chinezeşti. Bucuros i-aş dărui Sanjei unul din ele, drept amintire.

— Să sperăm că totul o să meargă bine, dragul meu, zise căpitanul. Acum mă duc în turn.

— Putem veni şi noi ? întrebă prinţul.

— Hm, cînd ne vom apropia de insulele către care ne îndreptăm acum, trebuie să fim oricînd pregătiţi de scufundare, răspunse Farrow. În acest caz nu mai puteţi rămîne în turn. Pînă atunci însă mai e vreo jumătate de ceas şi putem sta în acest timp sus cu toţii.

Grupul de prieteni părăsi cabina spaţioasă în care luaseră masa şi urcară în turn.

— Spre sud-est, anunţă Rindow, nimic nou.

Respiră cu plăcere aerul proaspăt al dimineţii. Priviră cu mult interes la punctele îndepărtate care reprezentau grupul insulelor Natuna. Aşadar, acolo se afla misterioasa joncă chineză, prevăzută cu un motor puternic.

Farrow cercetă cu ocheanul canalele înguste care se întindeau printre insule. Văzu diferite bărci de pescari şi pe oameni zorind după treburi. Era cam dezamăgit că joncă pe care o căuta nu voia să se arate cu nici un chip. Acum trei zile, în drum spre Saigon, o văzuse la aceeaşi oră.

Submarinul se apropia tot mai mult de insule, trebuia să se scufunde, pentru a nu fi văzut de pe ţărm. Nu era exclus ca în timpul războiului mondial să se fi adus şi ocheane pe aceste insule singuratice.

— Trebuie să ne scufundăm, le declară Farrow tovarăşilor săi, şi vom putea naviga astfel printre insule. Poate că vom izbuti să descoperim joncă tocmai în portul în care se adăposteşte. Chiar dacă facem un mic ocol, n-are nici o importanţă, tot vom ajunge destul de devreme în „Insula Odihnei", la căminul nostru.

Părăsiră cu toţii turnul şi după cîteva minute puternicul submarin se afla sub oglinda mării. Numai periscopul se ridica drept deasupra apei. Căpitanul Farrow cercetă cu amănuntime diferitele canale care treceau printre insule. În zadar spera să-şi vadă aşteptările împlinite. Submarinul se apropia acum de primul canal dintre insulele de la nordul arhipelagului. Farrow intră în canal cu viteză redusă.

Era o îndrăzneală din partea lui, căci nu cunoştea deloc drumul. Ştia însă că tocmai această regiune era plină de stînci şi colţuri primejdioase. Imediat dădu ordin să se micşoreze mai mult viteza.

Aveau însă noroc. Canalul era îngust, dar foarte adînc. Prinţul Ghasna, Sanja, George, Rindow şi Peter aşteptau cu înfrigurare îndărătul căpitanului, care cercetă cu ocheanul ambele maluri ale canalului. Se vedea acum un canal care despărţea primele două insule de cele următoare, care se aflau ceva mai la o parte. Farrow dădu ordin să mai încetinească mersul motoarelor, apoi, cînd submarinul trecu pe sub acest canal, privi cu atenţie la dreapta şi la stînga. Deodată îi strigă prin tubul acustic lui Plundow, timonierul :

— Atenţie la cîrmă !

Numaidecît submarinul cîrmi la dreapta şi o luă spre sud, prin canalul dintre cele două insule.

— Colo, departe, se află o insulă mai mare, în faţa canalului de-a lungul căruia navigăm în acest moment, le explică Farrow tovarăşilor săi. Acolo se zăreşte şi o barcă, dar nu ştiu dacă e joncа pe care o căutăm, deoarece acum nu are pînze. E însă primul vas care se vede şi de aceea o să-l cercetăm mai de aproape.

Submarinul aluneca încet de-a lungul canalului, prea încet pentru nerăbdarea pasagerilor săi. Farrow le spuse că mai sînt patru sute de metri pînă să poată vedea bine vasul pe care îl descoperise.

Trecură zece minute, apoi Farrow strigă :

— Asta e, am recunoscut construcţia, e o joncă chinezească. Nu lipsesc nici ochii de balaur de la proră. Păcat, acum se desprinde de la ţărm, aşadar, nu mai pot vedea ce se petrece acolo. Totuşi e ciudat că a ancorat în această insulă singuratică, într-un loc atît de pustiu. Da, acum por-

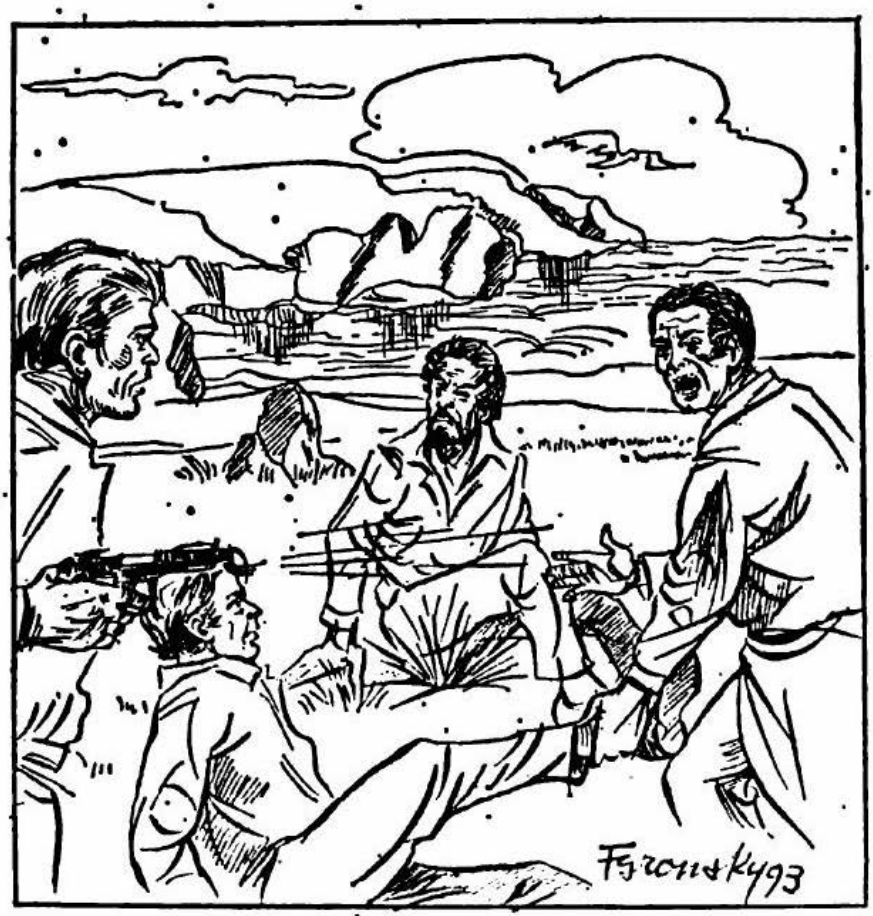

neşte, a cirmit... Scufundarea ! strigă Farrow, pentru sala maşinilor. Se îndreaptă chiar spre noi !

Minunatul submarin se scufundă. Farrow stătuse pe gînduri dacă să facă această manevră, dar nu-i rămînea altceva de făcut. Canalul era atît de îngust, încît cu greu s-ar fi putut ţeri de joncă, şi nici nu voia să se apropie prea mult de ţărm. Acolo puteau apărea gherdapuri care i-ar fi sfărîmat vasul.

Spera însă că acest canal va fi destul de adînc ca să poată lăsa joncă să treacă deasupra submarinului. Trebuia să se coboare, deoarece nici periscopul nu putea să-l lase afară, căci de la distanţa la care naviga joncă, putea fi văzut.

Cînd batometrul arătă cincisprezece metri, Farrow porunci să oprească submarinul. Pompele electrice, care aspirau apa în balasturi, tăcură, tot astfel şi motoarele electrice, care puneau în mişcare elicea.

Căpitanul retrăsese cu totul periscopul. Dacă joncă nu avea o prea mare adîncime de plutire, acolo unde se coborîse submarinul era destul. Toţi ascultau cu încordare, deoarece ştiau că în acest moment, joncă misterioasă trebuia să treacă chiar deasupra submarinului. Oare se aflau la o adîncime destul de mare, sau poate că tălpoaia joncii va atinge turnul submarinului ? În acest caz nu mai era scăpare : masele de apă vor năvăli asupra lor cu o furie atotnimicitoare. Un zgomot uşor se auzi, devenind tot mai tare.

– Ei drăcie ! strigă Rindow, joncă trebuie să aibă un motor foarte puternic. Dar ne aflăm la o adîncime destul de mare şi nu ni se poate întîmpla nimic. Joncă aluneca deasupra submarinului, după cum se putea distinge din zgomotul, mai întîi crescînd, apoi descrescînd, al elicei.

Imediat, Farrow dădu ordin de ridicare. Cînd periscopul ajunse la suprafaţa mării, căpitanul văzu că joncă cîrmea spre vest, în canalul prin care venise el din Marea de Sud. Chibzui, apoi dădu viteză submarinului îndreptîndu-se spre insula de la care venise joncă.

Acolo avea destul loc să întoarcă, pe cînd în canalul îngust n-ar fi fost cu putinţă. În cîteva minute ajunse iar într-un canal, care se întindea la est şi la vest de insula cea mare. Căpitanul îşi dădu seama numaidecît de ce joncă nu luase acest drum, căci de amîndouă părţile drumul era închis de stînci de corali.

Un golf mare, din care pornise joncă, îi îngădui să facă un mic ocol şi după ce întoarse submarinul porni cu mare viteză în urma joncii.

Misteriosul vas trebuia să aibă un motor foarte puternic, care îi permitea să înainteze cu o viteză extraordinară. Farrow nu se gîndea să se ridice la suprafaţă, căci nu voia să fie văzut de echipajul de pe joncă. Tocmai în aceste mări trebuia să fie cu foarte multă băgare de seamă. Aici Anglia stăpînea peste tot, fie prin forţa militară, fie prin cea comercială. Aşadar, submarinul fu nevoit să navigheze sub apă, deşi în acest mod nu putea atinge viteza dorită. Cînd cîrmi în canalul care ducea spre vest, joncă nu se mai vedea decît ca un punct.

– Ei drăcie ! strigă căpitanul, trebuie să aibă un motor neînchipuit de puternic, căci aleargă cu cel puţin treizeci de noduri. La asta nu m-aş fi gîndit niciodată, căci toată construcţia ei pare greoaie. Pe sub apă nu ne putem apropia de ea, dimpotrivă, rămînem tot mai în urmă. Dar nici la suprafaţă n-aş vrea să mă ridic, căci cei de pe joncă trebuie să aibă ochelari buni. Păcat, nu e chip să-i urmăresc ! Afară de asta, joncă pare să ia direcţia spre Singapore, şi în acest caz la ce bun să mă vadă ? Ei, dar ce-i de făcut ?

– Tată, am putea să cercetăm insula de la care a pornit joncă, propuse George. Poate că acolo vom da de secretul acestei joncii.

– E o idee bună, răspunse căpitanul. Joncă tot n-o mai putem ajunge,

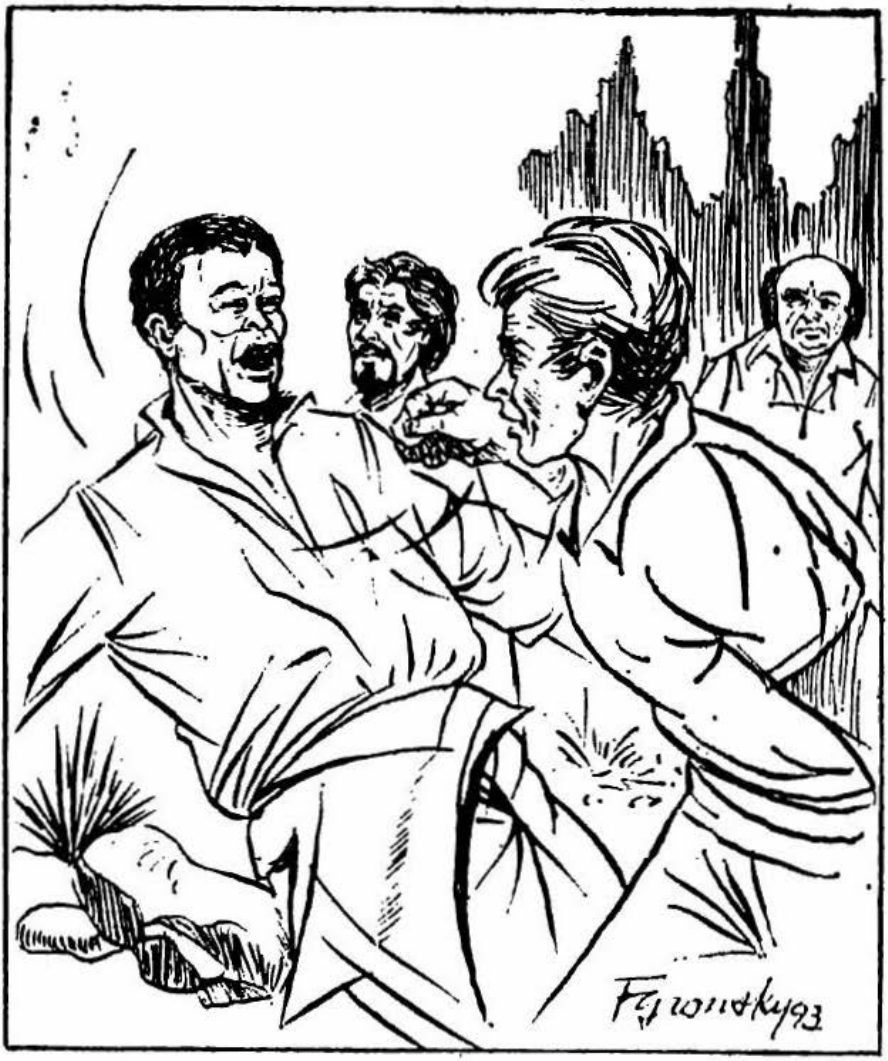

să vedem cel puțin ce a făcut în insula asta singuratică și părăsită. Așadar, vom intra din acest canal în mare și acolo vom întoarce.

– Atunci am putea foarte bine să ne ridicăm la suprafață, zise George. De ce mai stăm sub apă ?

– Dragul meu, nu știm ce primejdii ne amenință aici, zise căpitanul, mai bine să fim prevăzători. În golful din care a pornit joncă, ne vom ridica la suprafață, dar pînă acolo să mergem mai bine sub apă.

Submarinul ajunse curînd în largul mării și descrise un arc, pentru a se întoarce iarăși în canal.

Mai înainte, însă, căpitanul Farrow mai aruncă o privire prin periscop și zise :

— Într-adevăr, e ciudată viteza pe care o desfăşoară jonca. Mi se pare că navigînd chiar deasupra apei, am fi fost siliţi să ne folosim de compresoare, pentru a ne apropia de ea. Acum sînt curios să văd ce vom descoperi pe insulă.

Submarinul se îndreptă liniştit spre insula de la care pornise jonca. Aceste insule păreau părăsite şi despărţite de orice zonă de circulaţie. Din cînd în cînd Farrow clătina din cap. Ce-o fi făcînd jonca enigmatică în insulele acestea singuratice ?

În sfîrşit, ajunseră iarăşi în canal. Căpitanul micşoră viteza, apoi, cînd fură în golf, dădu ordin de oprire. Prin periscop privi cu multă atenţie desişul, care se întindea la o depărtare de vreo cincizeci de metri de ţărm şi părea de nepătruns.

Nu observă nimic suspect, numai o potecă îngustă, care despica desişul chiar în direcţia punctului său de observaţie. Pe acolo trebuie să fi pătruns în desiş călătorii de pe jonca. Marinarii noştri văzuseră multe în călătoriile lor îndrăzneţe şi Farrow se gîndi numaidecît că pe această insulă se află un depozit clandestin de mărfuri de contrabandă, pe care jonca le transporta la Singapore sau în alte porturi.

Aceasta era explicaţia şi, la drept vorbind, Farrow nu mai avea nici o poftă să cerceteze lucrul mai de aproape. Ce-i păsa lui de faptele contrabandiştilor ? Asta era treaba guvernelor respective, care, din păcate, îl duşmăneau cu atîta înverşunare. N-au decît să-şi bată singuri capul să prindă jonca ! Căpitanul vorbi în acest sens cu tovarăşii săi şi propuse să plece mai departe, ca să ajungă cît mai curînd la adăpostul lor, „Insula Odihnei".

— Nu, tată, zise George, aş vrea să văd ce se petrece pe insula asta. De asemenea, sper că am să găsesc ceva frumos ca să-i dăruiesc Sanjei, bineînţeles plătind, nu pe degeaba. Te rog, tată, să debarcăm.

— Hm ! desigur că aici au rămas santinele, zise Farrow, şi se poate să dăm de o mare primejdie. Dar pentru că e totuşi destul de interesant să cercetăm insula mai de aproape. Aşadar, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom încerca.

Căpitanul mai privi o dată desişul, apoi dădu ordin să se golească tancurile. Submarinul se ridică încet. Peter urcase scara de fier şi de îndată ce turnul ieşi deasupra mării, deschise chepengul.

2. O primire sălbatică

Peste cîteva minute erau cu toții în turn și priveau spre insula din apropiere. În desiș nu era nici o mișcare și Rindow spuse :

— Ciudat lucru : jonca abia a părăsit golful acesta, așadar, trebuie să fi fost cîțiva oameni pe țărm. Și acum totul e ca și mort. Asta nu-i lucru curat !

— Da, dragă Rindow, încuviință căpitanul, se pare că-n aer plutește ceva sinistru. Mi se pare că îndărătul acestor tufișuri stau în pîndă vrăjmași, care abia așteaptă să debarcăm. Adică, de ce ne-am expune noi primeidiei ?

— Acum după ce ne-am arătat, zise George, trebuie să debarcăm pe insulă. Cine ar putea fi aici ? Poate cîțiva paznici, cu care isprăvim numaidecît.

— Bine, băiete, zise Farrow cam nemulțumit, am ajuns pînă aici, acum o să mergem și mai departe. Peter, două bărci, să debarcăm în număr cît mai mare.

Marinarii aduseră repede cele două bărci de metal.

— În prima barcă vom lua loc noi, hotărî căpitanul, adresîndu-se lui Rindow, fiului său George și lui Peter. În barca a doua se va urca Hagen cu cinci marinari.

— În cazul acesta voi merge cu voi, zise doctorul Bertram și, fără să mai aștepte răspunsul, se urcă în prima barcă.

Căpitanul rise. Știa că doctorul nu va renunța pentru nimic în lume să meargă cu ei.

Cele două bărci se îndreptau încet spre țărm. Desigur că tunarul Jan Brike nu îndrăznea să alerge la tunul de la proră, căruia îi lua învelitoarele ce-l acopereau ori de cîte ori navigau sub apă. Jan Brike era un bătrîn soldat pentru care arma lui era totul. La el se adevenea vechea vorbă soldățească și anume că arma e logodnica soldatului. Numai că arma lui Jan Brike era un tun de șaptezeci și cinci de mm.

Puntea submarinului se acoperise de marinarii care nu erau de serviciu în sala mașinilor. Fiecare își luase carabina, deoarece pe insulele acestea singuratice, în aceste ținuturi sălbatice, te puteai aștepta oricînd la vreun incident sau la vreun atac mișelesc.

Cînd Hagen și cei cinci marinari se urcară în barca a doua, Sanja se repezi după el.

— Domnule Hagen, protestă ea cu energie, trebuie să mă luați cu dumneavoastră. Mi-e grijă de George și nu vreau să rămîn aici.

Pe cînd vorbea, împinse cu putere barca, depărtînd-o de submarin și se așeză pe banca îngustă, lîngă Hagen, care rămăsese cu gura căscată.

— Hm, da, domnișoară, nu știu zău...

— La vîsle ! le strigă Sanja marinarilor, care se supuseră numaidecît acestei porunci.

Prima barcă ajunsese la țărm și cei dinăuntru coborîră. Marinarii trebuiau să se grăbească dacă voiau să-și ajungă tovarășii.

Hagen dădu din umeri și îndreptă barca în direcția celeilalte, pe care o și prinse Peter. Căpitanul Farrow se uită cu uimire la tînăra prințesă, apoi zise :

— Prințesă, asta nu merge !

Dar Sanja se îndreptă cu un zîmbet radios spre George, care-o privea și el plin de uimire, îi luă mîna și zise cu simplitate :

— Mă tem de soarta lui, vreau să fiu lîngă el.

Farrow răspunse, clătinînd din cap :

– Bine, prințesă, rămîi la noi! Dar tu, George, răspunzi de viața prințesei. Așadar nu fi atît de îndrăzneț, ca de obicei, fii prudent și chibzuit și ocrotește-o pe prințesă!

– Tată, răspunse George, nu e nevoie să-mi amintești de asta. Cît trăiesc eu, nu i se poate întîmpla Sanjei nici un rău.

– Bine, o să căutăm să ne ferim cît mai mult, zise căpitanul, zîmbind. Așadar: înainte!

Încet și cu mare băgare de seamă, căpitanul păși pe poteca îngustă dintre tufișuri, urmat de tovarășii săi, care erau și ei precauți. Era o mare îndrăzneală să pătrundă în acest desiș, căci în această sălbăticie puteau să-i pîndească primejdii care să izbucnească pe neașteptate.

Nu se vedea nici o mișcare, desișul era tăcut și liniștit, nu se auzea nici un glas, nici un țipăt de fiară, dar această tăcere era cu atît mai înfricoșătoare pentru oamenii care pătrundeau în desiș. Imediat în urma căpitanului pășea George, lîngă care se lipise Sanja.

După tînăra pereche care abia putea păși pe cărăruia îngustă venea Peter, care nu-și lua ochii de la ei. Apoi doctorul Bertram, Hugen și marinarii. Micul convoi îl închidea Rindow, primul ofițer.

Erau toți deprinși să înainteze pe o cărare atît de îngustă, într-un desiș de nepătruns și înăbușitor, în care puteau să-i pîndească mii de primejdii, fie din partea fiarelor, fie a oamenilor. În sălbatica Malaita, faimosul sălaș al vînătorilor de capete, au cunoscut doar toate grozăviile pădurilor.

Și cu toate acestea, aerul fierbinte și umed se așeza greu pe plămînii lor, obișnuiți să respire aerul atît de proaspăt al oceanului, iar ochii lor, deprinși cu depărtările nesfîrșite, simțeau un fel de ușurime la vederea pereților verzi, de ambele părți ale potecii.

Mergeau încet în urma căpitanului și a fiului său George, care își cîștigase dragostea marinarilor prin curajul și sîngele rece ce-l arătase în toate împrejurările. Ei știau că Farrow și George vor lupta din răsputeri ca să-i apere de orice rău și că și-ar pune viața în pericol pentru a-i salva.

În fața lor se deschise un mic luminiș. Se vede că un incendiu făcuse acel gol în mijlocul desișului, căci trunchiurile palmierilor din jur erau înnegrite pe o parte.

Căpitanul Farrow se opri, după ce înaintase cîțiva pași în acest luminiș, în care crescuse iarbă nouă. Se întoarse spre George și zise încet:

– George, focul care a nimicit desișul din acest loc s-a produs acum cîteva zile, poate o săptămînă. În iarba proaspătă se mai văd bine resturile carbonizate ale tufișurilor și copacilor tineri, nimiciți de flăcări. Dar cu ce scop au crezut luminișul? Sau poate ca focul să fi luat naștere numai din imprudența cuiva, care a trecut pe aici.

George apucă brațul căpitanului și ascultă cu încordare.

– Tată, ai auzit? Parcă ar fi gemut cineva, aici, aproape de tot. Auzi! Iar...

Farrow dădu din cap și scoase revolverul. Auzise un geamăt adînc, care venea din partea opusă a luminișului. Dar experiența îi spunea că trebuia să se aștepte aici și la vreo cursă, pe care indigenii o pregăteau poate străinilor.

George își scoase arma. Sanja trecu la stînga lui și-l apucă de brat, deoarece știa că nu trebuie să stînghereaască pe tînărul ei iubit în mînuirea armei. Micul convoi află numaidecît că s-a întîmplat ceva. Și marinarii își dădură osteneala să pășească cu și mai multă băgare de seamă.

Cînd Farrow ajunse în mijlocul luminișului, rămase locului cîteva clipe, arătînd spre pămînt. Acolo se vedea bine un loc circular, avînd în mijloc niște vreascuri arse, iar de jur-împrejur, un șanț în lărgime de jumătate

de metru. Așador, părerea căpitanului se adeverea. Scînteile ce s-au împrăștiat în jur au aprins desigur tufișurile din apropiere.

Înaintau încet. Iarăși se auzi geamătul sinistru din tufiș. George făcu un semn Sanjei, ca s-o liniștească, apoi își destăcu brațul stîng din strînsoarea milnii ei și apucă revolverul. Poate că aceste gemete care cereau ajutor erau într-adevăr o cursă a indigenilor, care voiau prin aceasta să atragă atenția străinilor.

Nu-i puteau însă păcăli așa de ușor. Se apropiară de tufiș cu cea mai mare băgare de seamă. Farrow dădu la o parte primele crengi ale tufișului, ținînd revolverul pregătit în mîna dreaptă.

Apoi tresări, băgă revolverul în toc și viri amîndouă mîinile în tufiș. Cu multă băgare de seamă scoase la iveală un trup omenesc, pe care îl așeză alături pe iarba nouă și deasă.

Era un kuli chinez, îmbrăcat cu o simplă haină de pînză albă, murdară. Partea de sus a îmbrăcămintei era înnegrită de sînge închegat, care curgea dintr-o rană adîncă de la tîmplă.

Doctorul Bertram își făcu loc prin mijlocul micului grup și se aplecă asupra rănitului, care scotea cîte un geamăt fără să dea alt semn de viață.

După ce examină în grabă rana, Bertram clătină din cap, apoi își scoase briceagul și despică haina năclăită de sînge.

Pe piept nu se vedea nici o rană, dar, cînd doi dintre mărinari îl întoarseră pe rănit, la un semn al doctorului, iar acesta îi despică haina și la spate, descoperiră o rană mică, din care izvora sîngele.

— Înjunghiat în plămîni cu pumnalul, constată doctorul cu siguranța expertului, nu mai e nimic de făcut, în curînd își va da sufletul. Rana de la cap a fost provocată pe cît se pare de o aruncătură de sulită, al cărei vîrf ascuțit i-a atins tîmpla. Mai că aș spune că sulița a fost aruncată din spate, așa se vede după forma rănii.

— Hm, ciudat! zise căpitanul Farrow, să dăm tocmai peste un chinez rănit de moarte, după ce jonca misterioasă a părăsit insula. Așador, după cît se pare, e un om din echipaj, și rănile pe care le-a primit din spate dovedesc că a fost lovit de indigeni, pe cînd fugea. Dragii mei, asta dovedește în același timp că întreprinderea noastră e foarte primejdioasă. Echipajul joncii chinezești trebuie să fi ajuns, din vreo pricină oarecare, în conflict cu indigenii, conflict care s-a terminat cu uciderea acestui kuli. Prin urmare, ne așteaptă și pe noi mari greutăți. Doctore, rănitul își mai recapătă cunoștința?

— Nădăjduiesc, domnule căpitan, zise Bertram, în nici un caz însă nu-l mai putem salva. Pumnalul i-a străbătut plămînul, nu mai are decît cîteva minute de trăit. Probabil că, puțin înainte de a muri, își va mai veni o dată în simțiri.

— Poate că atunci ne va spune ce căuta aici jonca. Ar putea să ne mai spună cîte ceva despre indigenii care l-au atacat.

Îl înconjurară cu toții pe muribund, care dintr-un moment într-altul trebuia să-și dea sufletul. Poate că-i va scuti de mari primejdii, dacă va mai avea putere să vorbească și dacă va voi.

Doctorul Bertram strecurase în gura chinezului cîteva picături de coniac din termosul lui. Acum ridică mîna și toți ceilalți se aplecară puțin, ca să asculte cuvintele ce le va rosti muribundul. Acesta deschise încet ochii, privi în jurul și șopti:

— Su-Ne, diavolul, oh...

Un horcăit grozav îi întrerupse vorba, trupul lui se contractă, săltîndu-se, apoi nenorocitul își dădu sufletul, pe cînd dintre buze îi țîșni un șuvoi de sînge.

— Păcat! zise încet doctorul Bertram, lăsînd din brațe trupul chinezului, pe care, de milă, îl sprijinise.

Voia să ne spună ce e cu acest Su-Ne, şi moartea l-a închis gura. Dar cel puţin acuma ştim numele unui chinez de care trebuie să ne ferim. Îl vom găsi noi pe Su-Ne. Căpitane, eu mi-am făcut datoria. Vrei să mai cercetăm insula, sau să ne întoarcem ?

— Hm, la drept vorbind, n-aş vrea deloc să mai înaintăm, zise Farrow, şovăind — căci sînt sigur că vom da de mari primejdii. Faptele acelui Su-Ne nu prea ne interesează, treaba autorităţilor, pe care le putem înştiinţa prin radio. Desigur, nu le vom comunica decît după ce vom trece de Singapore, ca să nu poată găsi locul în care ne aflăm. Aşadar, ne întoarcem. Aici nu mai avem ce căuta. Su-Ne va da socoteală autorităţilor de isprăvile lui pe această insulă.

— Tată, să-l îngropăm pe nenorocitul ăsta, propuse George, acum că l-am găsit, să-i facem şi acest ultim serviciu.

— Bine, George, încuviinţă Farrow, asta-ţi face cinste. Nu ştiu dacă acest om a fost rău, dacă a fost vreun tîlhar sau vreun ucigaş, dar moartea iartă totul. Să odihnească dar aici, pînă în ziua în care va apărea înaintea zeilor sau strămoşilor săi. Acum să ne grăbim, locul nu mi se pare tocmai sigur. Chinezii au fost nevoiţi să fugă, deoarece au fost atacaţi de indigeni, după cum ne dovedeşte mortul acesta. Aşadar, s-o luăm la picior !

Marinarii săpară cu cuţitele o groapă puţin adîncă, în care puseră trupul chinezului. Doctorul percheziţionase buzunarele mortului şi printre alte obiecte scoase şi o piatră neagră şi turtită, care era acoperită de figuri şi semne ciudate.

— Foarte interesant, zise dînsul, se vede că acest mort era membru al unei societăţi sau secte. Mai pe urmă voi încerca să descifrez semnele de pe piatră. George va putea să mă ajute, căci el a dezlegat nişte scrieri secrete, pe care nu le-am putut tălmăci ani de zile.

George ascultase cu atenţie vorbele doctorului şi interesul său se deşteptă numaidecît. Dacă-l vorba de taine, apoi las pe el ! La drept vorbind, nu se ocupase niciodată de inscripţii chinezeşti, dar citise destul despre numeroasele societăţi secrete, atît de răspîndite în China. Cu ajutorul doctorului, spera să descifreze semnele de pe piatră.

Înmormîntarea simplă şi grabnică a chinezului făcuse pe marinarii noştri să uite oarecum de locul unde se aflau. Ei nu mai erau atît de atenţi la cele ce se petreceau în jurul lor.

George fu cel dintîi care îşi dădu seama de aceasta. Fără să se gîndească la ceva, se depărtase puţin de tovarăşii săi, ca să privească mai de aproape frunzele unui tufiş care îl izbi prin forma lui deosebită. Chiar şi Sanja îşi luase ochii de la el în acest moment, deoarece îşi îndreptase privirile spre groapa primitivă în care era coborît trupul chinezului.

George nici nu fu în stare să scoată un strigăt. Cineva îl strîngea de gît cu o putere extraordinară, care-l înăbuşea. Aproape îşi pierduse conştiinţa, nu putea nici să se zbată, şi prin aceasta să atragă atenţia prietenilor săi. Fără cel mai mic zgomot, fu adus în tufişul în faţa căruia se oprise. Ochii lui îngroziţi priveau feţele acelea sălbatice şi negre, grozav de desfigurate de nişte dungi albicioase. Apoi... nu mai ştiu nimic. Leşinase.

Nici nu simţi cînd fu ridicat de doi sălbatici voinici şi purtat în fugă nebună de-a lungul unei cărări înguste şi şerpuite. Răpitorii se afundau tot mai adînc în pădure, cărarea se întretăia adesea şi sălbaticii luau mereu altă direcţie.

În sfîrşit, se opriră în faţa unui tufiş enorm. Mai mulţi sălbatici se înghesuiau în jurul lui, despicau crengile tufişului şi prin cărarea îngustă George fu dus într-un luminiş, la capătul căruia se aflau nişte colibe mici, pe jumătate ascunse în iarbă.

Cînd se trezi din leşin, George văzu în jurul său cam treizeci de săl-

batici. Toți erau goi, purtînd numai un mic sorț în jurul soldurilor. Corpul lor era zugrăvit în dungi albe peste tot. George se sperie. Numaidecît își dădu seama că se afla în mîinile alfurilor, locuitorii primitivi ai insulelor Celebes și ai arhipelagului. Astă se vedea după statura lor mijlocie, după pielea lor de un cafeniu deschis, după părul negru și expresia lor inteligentă și serioasă.

Dar, din mișcările lor se vedea influența sălbaticilor din Noua Guinee și din această pricină tînărul se înspăimîntă. Mai de mult se vorbea despre alfurii din Celebes că erau tot atît de cruzi ca și dajacii din Borneo, care tăiau capetele vrăjmașilor morți. Cu toate că guvernul era de părere că acest grozav obicei dispăruse, George văzuse cu ochii lui grozăviile de pe Malaita. Ce rău îi părea acum că nu-l avea lîngă el pe doctorul Bertram, căci sălbaticii vorbeau cu însuflețire între ei, dar, din păcate, George nu înțelegea nici un cuvînt.

Din mișcările lor vioaie, care deveneau amenințătoare cînd se uitau la dînsul, George prevedea că va avea o soartă tristă. Își dădu seama că și el era considerat drept un vrăjmaș, pe care voiau să-l înlăture, întocmai ca pe sărmanul kuli, care fusese nimerit de armele indigenilor pe cînd fugea. Acest Su-Ne era așadar vinovat și de situația lui primejdioasă. Ce o fi păcătuit acest chinez, pentru ca indigenii aceștia, care trebuie să fi venit în contact cu civilizația, să fie atît de răi cu dușmanii lor?

Oare tovarășii săi observaseră dispariția lui? George își aminti lămurit că fusese apucat de gît și tras în tufiș pe cînd tovarășii lui erau ocupați să-l îngroape pe chinez. Nimeni n-a putut să observe și sălbaticii au fost destul de prevăzători ca să nu lase nici o urmă.

Oare n-ar fi mai bine să strige, ca să-și îndrepte tovarășii pe urmele lui? Chiar dacă-n sălbăticia asta sunetele nu puteau pătrunde departe, s-ar putea ca ei să se afle în apropiere, conduși de Sanja, a cărei dragoste ar descoperi și urma cea mai mică.

Credinciosul Peter și-ar da toată osteneala să-l elibereze, fără să mai vorbim de tatăl său și ceilalți.

Un sălbatic care sta în apropierea lui rezemat în sulița și-l observa cu atenție păru că-i ghicește gîndul, se repezi la George, smulse din pămînt un ghemotoc mare de iarbă și-l îndesă cu ciudă în gura deschisă a prizonierului. Afară de asta, apropie amenințător vîrful sulițel de bereaua lui George, care înțelese și părăsi gîndul să mai strige după ajutor. Împinse încet cu limba bulgărele de iarbă și pămînt, simulă un acces de tuse și-l scoase cu totul afară. Apoi îi făcu un semn sălbaticului care-l observa cu asprime, strînse buzele tare și întoarse capul la o parte.

Poate că păzitorul lui înțelesese vorba lui mută, și-l lăsă fără căluș. George își dădu abia acum seama că era legat cobză. Nici nu observase că funiile subțiri și tari din fibre de cocos îi tăiau adînc carnea de la încheieturile mîinilor și picioarelor.

Așadar era lipsit de orice apărare, deși cînd privi în jos constată că cele două revolvere, precum și pumnalul pe care i-l dăruise Sanja le avea încă la brîu.

Pumnalul! George chibzui nițel. Oare îi va fi posibil să scoată puțin din teacă lama ascuțită a pumnalului și să frece cu dînsa funiile ce-i legau mîinile de piept? Dacă-i rămîneau cele două revolvere, sălbaticii nu aveau decît să se apropie, el îi va ține la distanță cu cele 14 gloanțe, pe cîte le avea în cele două încărcătoare, pînă cînd tovarășii săi vor fi atrași de zgomotul împușcăturilor.

George se prefăcu că închide ochii, dar pe sub gene îl observă pe sălbaticul care-i păzea, în vreme ce tovarășii săi se certau într-una. Băgă de seamă că, deși erau atît de înverșunați, își dădeau toată osteneala să vorbească cît mai încet. Așadar, se temeau să nu-i atragă pe tovarășii săi

vorbind prea tare. Paznicul său îl privi câteva minute cu multă atenție, prinzând că observă fiece mișcare a prizonierului. Apoi, când George rămase nemișcat, își întoarse capul și ascultă cu încordare la discursurile pe care le țineau sălbaticii.

George trăgea cu urechea, stătea tot nemișcat și sălbaticul îi mai aruncă câteva priviri pe furiș. În cele din urmă, păru că se liniștește, prizonierul căzuse desigur în nesimțire, căci nu se mișca deloc și stă cu ochii închiși.

Cu mișcări infinit de încete George își duse mâinile spre brâul în care era înfipt pumnalul Sanjei. Darul prințesei trebuia să-i aducă scăpare.

3. O fugă îndrăzneață

Dispariția lui George fu observată mai întâi de Sanja. Prințesa se uită în jurul ei cu priviri tăcute, pe când trupul chinezului era târât în groapă. Deodată scoase un țipăt :

– Domnule căpitan, Peter, unde e George ?

Se produse o zăpăceală de nedescris. Cu toții strigară numele tovarășului lor, alergară de colo până colo în luminiș, căutară zadarnic prin tufișurile din preajmă, până când, la glasul energic al căpitanului, se făcuse liniște.

– Camarazi! – zise el cu gravitate, trebuie să băgăm de seamă, să fim calmi. George al nostru a dispărut, sălbaticii care l-au urîs pe acest chinez trebuie să-l fi atacat pe la spate. În nici un caz nu l-au omorît, altfel nu s-ar mai fi ostenit să-i ia corpul cu dinșii. Așadar e prizonier în mîinile lor. Camarazi, trebuie să-l eliberăm și... repede. Dar pentru aceasta e nevoie să ne regăsim calmul. Trebuie să descoperim urmele pe care desigur că le au lăsat răpitorii lui. Așa, vă mulțumesc. Prințesă, unde l-ai văzut pe George al nostru ultima oară?

Cu toată tulburarea și teama care o stăpîneau, simți că o mîngîiere îi dă tatăl lui nu vorbea de George „al lui", ci „al nostru". Acest unic cuvînt îi da asigurarea că Farrow nu se împotrivea dragostei lor. Birui vitejește lacrimile care-i se urcau în gît și arătă tufișul lîngă care îl văzuse pe George pentru ultima oară.

– Firește, murmură doctorul, ăsta e un tufiș ciudat de tot. George s-a apropiat să-l observe mai bine. Eu aș fi făcut la fel, dacă-l vedeam mai înainte.

– Iată cîteva crengi rupte, îl întrerupse Peter, care se apropiase de tufiș. Ah, uite și o bucățică de pînză, e din cămașa lui George. D-le căpitan, aici e o cărăruie îngustă, care începe îndărătul tufișului.

– Stai! porunci căpitanul cu energie, văzînd că Peter vrea s-o ia pe cărare. Mai întîi trebuie să ne împărțim bine rolurile. Am pățit destule cu indigenii din Marea de Sud ca să știm că trebuie să fim cu multă socoteală și băgare de seamă, dacă nu vrem să împingem pe George în vreo mare primejdie. Așadar eu iau conducerea. Tu, Peter, mă urmezi imediat. Dragă Rindow, d-ta vei avea grijă de Sanja, care trebuie să se țină tot pe lîngă d-ta. Hagen, d-ta închei, căci se prea poate ca sălbaticii să treacă pe aici, să încerce un atac asupra submarinului. Băieți, știu că toți ați dori să veniți cu noi, dar nu se poate. Cel puțin patru oameni trebuie să rămînă pe loc. Repede, trageți la sorți, să vedem cine mă va întovărăși și cine rămîne.

Marinarii știau ca trebuie să procedeze cu cea mai mare iuteală. În cîteva clipe se hotărîră și Farrow porni pe cărarea îngustă, străbătînd tufișul în care dispăruse George.

Imediat după Peter, care urma pas cu pas pe căpitan, venea Sanja, care tremura din tot corpul. Rindow păși alături de ea, căci trebuia s-o apere de orice primejdie. Farrow era de un calm extraordinar și toți îl admirau pentru aceasta. Era doar în joc viața unicului său copil și cu toate astea era atît de stăpînit, de prevăzător și chibzuit, încît cu toții simțiră cît de mult se puteau încrede în el.

Trecu un sfert de oră, plin de teamă. Căpitanul se stăpînea cu toată energia, ca să-și păstreze calmul și să rămînă prevăzător, lucru necesar pentru izbînda întreprinderii sale. Știa bine că orice nesocotință punea în primejdie viața lui George – dacă fiul său mai era în viață.

Acest gînd îl urmărea necontenit. Văzuse pe chinez murind, așadar știa că indigenii de pe acea insulă nu stau la gînduri să curme o viață omenească. George al său era acum în puterea acestor sălbatici, pentru care o viață de om nu însemna nimic.

Prea mult se gîndise la fiul său și de aceea nu fusese destul de atent pe cărare. Peter fu acela care salvă viața căpitanului său, căci deodată dintr-un tufiș se ivi un braț cafeniu, în pumnul căruia strălucea lama unui cuțit. Grozava lovitură se îndreptă spre spatele căpitanului, întocmai cum fusese lovit și sărmanul kuli.

Dar Peter, care ținea în mîna dreaptă revolverul, iar în stînga un cuțit,

enorm, în clipa în care văzuse brațul sălbaticului ieșind din tufiș, ridică cuțitul. Indigenul scoase un strigăt grozav, arma îi sări cît colo și vru s-o ia la fugă. Cuțitul lui Peter, care pătrunsese adînc în brațul lui, îl ținu însă bine. În clipa următoare, uriașul marinar apucă cu mîna stîngă brațul sălbaticului și-l trase din tufiș pe cărare. Era un bărbat tînăr al cărui trup fusese zugrăvit cu multă artă.

Doctorul i se adresă în limba malaeză, pe care sălbaticul o înțelese.

— De ce ai vrut să ucizi ?

— Nu putem suferi pe albi, zise sălbaticul cu încăpățînare — ei ne iau tinerii !

— Ei drăcie, ce-o mai fi și asta ? zise căpitanul, uimit cînd doctorul îi tălmăci aceste cuvinte, rostite într-un anumit dialect. Albii le iau tinerii ? Nu cumva o fi vreo ispravă a faimosului Su-Ne ? Bine, asta o s-o lămurim noi. Te rog, întreabă-l dacă știe ceva despre soarta lui George.

Cînd doctorul puse această întrebare sălbaticului, ochii acestuia scăpărară.

— Da, exclamă el triumfător, am prins un alb și îl vom sacrifica lui Muntumuntu.

— Ei drăcie, strigă doctorul, George e în mare primejdie, dacă prizonierul nostru nu vrea să ne trădeze locul în care se află. George e sortit să fie jertfit lui Muntumuntu — zeul suprem al alfurilor. Acest zeu suprem locuiește în aer, în așa-numitul „Kosandukkan". Foarte interesant...

— Dragă doctore, îl întrerupse căpitanul, zău nu avem vreme să ascultăm o dizertație asupra zeilor acestor alfuri. Mai bine întreabă pe prizonier, unde se află George. Poate că facem schimb de prizonieri.

Doctorul vorbi multă vreme cu alfurul, apoi zise necăjit :

— Am făcut o captură foarte bună, căci tînărul acesta e fiul cel mare al șefului de trib. Dar nici nu vrea să audă de vreun schimb, preferă să moară, numai ca George să fie sacrificat zeului, pentru a ușura soarta tuturor tinerilor pe care i-au capturat străinii. Refuză cu îndărătnicie să ne arate locul în care a fost tirit George.

— Bine, o să-i găsim noi urma, zise căpitanul. Dacă pătrundem în tufișul acesta din care l-a scos Peter pe sălbatic vom descoperi drumul pe care a venit. Peter, leagă-l, dar mai întîi să-i pansăm rana.

Doctorul avea întotdeauna cu sine o trusă de pansament. Bandajă brațul rănitului cu multă grijă, lucru care păru că umple de mirare pe alfur. Peter îl legă apoi cu mîinile la spate. Căpitanul Farrow pătrunse în tufiș și cînd dădu la o parte crengile mlădioase văzu înaintea lui o potecă îngustă, care părea foarte umblată, căci era complet curățată de spini și plante agățătoare.

Alfurul își mușcă buzele cînd Peter îl împinse și pe el în tufiș. Căpitanul, care se întoarse spre tovarășii săi, observă și zise cu bucurie :

— Aha, se pare că sîntem pe drumul cel bun, prizonierul s-a trădat. Acum, ușor, cu atenție camarazi, nu trebuie să primejduim viața lui George.

Micul grup înaintă încet de-a lungul potecii. În față era căpitanul, după el prizonierul, pe care Peter îl păzea bănuitor, apoi Sanja, pe care Rindow o supraveghea aproape tot atît de atent. Hagen încheia și de astă dată convoiul.

Cu toții erau plini de speranță, căci credeau că acum îi vor eliberă pe George din mîinile sălbaticilor și-l vor scuti de soarta de a fi sacrificat zeului Muntumuntu.

În românește de LIA HARȘU

(Va urma)

Serial senzațional 28. a

Pentru prima oară în românește
seria completă

JONCA ENIGMATICĂ

(II)

George întinse în sfîrșit mîinile pînă la cingătoare. Făcuse această mișcare atît de încet și prudent încît paznicul său nu observa nimic, deși îi arunca din cînd în cînd cîte o privire prizonierului. George însă făcea mereu pe leșinatul, înșelîndu-l prin aceasta pe paznic și observă că acesta asculta tot mai atent la discuțiile tovarășilor săi.

Mîna dreaptă a lui George se strînse pe mînerul pumnalului. Fu cuprins de un sentiment de siguranță, se gîndi la Sanja și se hotărî să scape cu orice preț din mîinile acestor sălbatici.

Scoase numai puțin lama din teacă, apoi stătu iar liniștit și-l observă pe

paznic. Acoperi cu amîndouă mîinile pumnalul, pentru ca strălucirea lamei să nu-l trădeze. Bănuiala lui era foarte întemeiată, căci sălbaticul aruncă iar o privire spre prizonier, apoi își îndreptă iarăși atenția asupra discuțiilor dintre ai săi. Un sălbatic, care se deosebea prin înălțime, vorbea cu multă însuflețire.

Atunci George trecu funia ce-l lega mîinile peste lama ascuțită a pumnalului. Mîinile lui erau acum libere. Apucă numaidecît pistoalele și le scoase din toc. Așa. Le va arăta el îndată sălbaticilor cine e el.

Se ridică repede. Paznicul său, care-l urmărea mișcările cu coada ochiului, împietri de groază cînd văzu revolverul îndreptat spre el. George puse repede revolverul din stînga pe genunchi, smulse pumnalul din teacă și-și tăie cu iuțeala fulgerului funiile de la picioare. Apoi sări în picioare și zise :

— Plecați de aici !

Fără să vrea se servise de limba maiaeză și spre marea lui mulțumire, văzu că sălbaticii îl înțeleg. Aceștia tresăriră, priviră cîteva secunde țintă la țevile amenințătoare ale revolverelor, apoi se furișară și dispărură în tufișuri.

George rise cu îndrăzneală. Acum era însă foarte primejdios pentru el să se întoarcă prin desiș. Din fiecare tufiș puteau să-l atace sălbaticii. Îndărătul fiecărui copac se putea ascunde unul, pentru ca să pună mîna încă o dată pe el. Dar va fi cu băgare de seamă.

Era prevenit. Acum armele lui ar răspunde numaidecît dacă vreo mînă ucigașă l-ar mai apuca de beregată. Numai de stiletul ascuțit al sălbaticilor trebuia să se teamă. O lovitură sigură și puternică putea să-i străbată inima. S-ar prăbuși, fără să poată scoate un strigăt — și Sanja nu l-ar mai vedea deloc.

Trebuia s-o ia spre nord, acolo era ancorat submarinul în golf. Găsi repede poteca pe care-l tîriseră sălbaticii. Desișul era de ambele părți atît de încîlcit, încît se simți mai în siguranță. Părea aproape imposibil ca un om să poată pătrunde fără zgomot prin zidul acesta de verdeață.

Oricum, trebuia să se gîndească la santinelele pe care sălbaticii le-au pus pe drum, ascunse în cîte un tufiș, în așa fel încît el să nu le poată observa decît atunci cînd, odată cu foșnetul crengilor, brațul negricios s-ar fi abătut cu stiletul ascuțit asupra lui.

Se gîndi dacă n-ar fi bine să dea alarma printr-o împușcătură. Cu siguranță că-l căutau și erau ei înșiși în mare primejdie. Pe de altă parte, însă, le trăda și sălbaticilor locul în care se afla.

Aceste gînduri îi străbăteau creierul, în vreme ce alerga cu băgare de seamă de-a lungul potecii. Deodată se gîndi cu teamă la Sanja. Numai de n-ar face vreo nesocotință de grija lui.

Trecea pe dinaintea unui copac uriaș, cînd auzi în spatele lui un foșnet ușor. Cu iuțeala fulgerului, întoarse capul, sări într-o parte și scăpă ca prin urechile acului de stiletul unui sălbatic, care-l pîndise după copac. Otelul ascuțit îi sfîșie însă mîneca dreaptă a cămășii.

Fără să ochească, George trase cu mîna stîngă. Alfurul scoase un țipăt de mînie și de durere, stiletul sări cît colo și apucă cu mîna stîngă încheietura stîngerindă a mîinii drepte. George văzu această mișcare, apoi sălbaticul dispăru în tufiș. Trupul său negricios pieri în peretele de verdeață, ca un șarpe mlădios.

George nu se opri. Alerga înainte și inima-i bătea de bucurie, căci în depărtare se auzeau glasuri de oameni. Așadar, tovarășii veneau să-l întîmpine, acum era salvat. Răspunse din toate puterile, dar, cu toată bucuria, nu uită să fie cu băgare de seamă.

Strigătele tovarășilor săi se apropiau mereu. Acum nu mai puteau fi decît la o sută de metri. Deodată se auzi un strigăt, care exprima mînie și uimire. Trebuie să se fi întîmplat ceva și bucuria lui George se schimbă în-

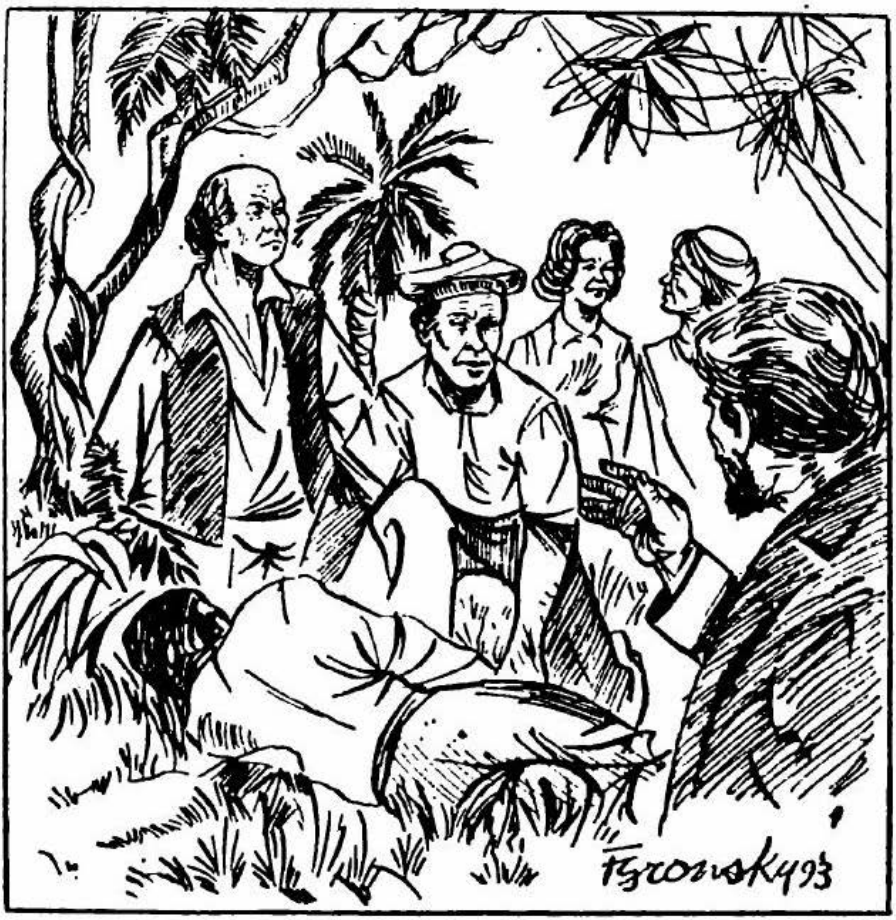

tr-un sentiment de spaimă. Oare o fi izbutit vreun sălbatic ascuns prin tufişuri să ucidă cu stiletul pe vreunul din tovarăşi ? Sau vreunul din ei fusese smuls din grup ? Poate Sanja... ?

George alerga cît putea pe cărare. Acum îi era totuna, nu se mai gîndea că de-a lungul potecii puteau să se afle santinele de-ale sălbaticilor.

– Vin, vin ! strigă el din toate puterile.

După cîteva minute se izbi de tatăl său. Căpitanul îl strînse o clipă în braţe, apoi zise cu glas înăbuşit :

– George, Sanja a dispărut !

O clipă, totul păru că se învîrteşte în jurul lui George. Se uită îngrozit la tatăl său, fără să poată rosti un cuvînt. Apoi îşi adună puterile.

– Cum de-a fost cu putinţă ? zise el în cele din urmă. N-aţi păzit-o ?

– George, răspunse Rindow, nu mi-am luat ochii de la ea, aş fi apărat-o cu preţul vieţii mele, dacă vreun sălbatic ar fi atacat-o. Cînd ai tras d-ta cu revolverul, a dispărut. Cum vezi, cărarea duce aici o bună bucată spre vest, înainte de a coti spre sud, în locul unde ai apărut d-ta. Împuşcătura d-tale s-a auzit dinspre sud şi Sanja a strigat : „Ah, mergem greşit, George

e în pericol acolo !". Pînă să-i pot explica — ce zic ? pînă să fac o mişcare, s-a strecurat în tufişul acesta. Cînd am vrut s-o urmez, am fost aruncat îndărăt printr-o lovitură puternică în piept. În acelaşi timp, Sanja scoase un ţipăt uşor, apoi văzui două mutre negricioase, care dispărură cu ea în desiş.

— De ce nu s-a luat nimeni după ea ? strigă George şi se pregăti să pătrundă în desiş. Dar Farrow îl-opri :

— Nu, George, nu trebuie s-o punem pe Sanja în primejdie. Dacă ne luăm acum după sălbatici şi-i ajungem, vor ucide-o cu siguranţă cu o lovitură de stilet, pentru ca apoi să fugă mai departe nestingheriţi. Crede-mă, băiete, în clipa asta nu e în primejdie. Am prins pe fiul şefului, care m-a atacat pe mine, atac pe care viteazul Peter l-a zădărnicit. Acesta a povestit doctorului că tu trebuie să fii jertfit unui zeu, pe care îl adoră alfurii. La fel se va întîmpla cu Sanja. Aşadar, deocamdată nu e chiar în primejdie de moarte. Sărmanul meu copil, acum trebuie să procedăm cu şiretenie. Forţa şi nesocotinţa nu ne folosesc la nimic, prin aceasta nu facem decît să primejduim viaţa Sanjei.

— Ai dreptate, tată, zise George, scrîşnind din dinţi, trebuie să fiu calm. Să mergem în luminişul din care am izbutit să fug. Ah, pumnalul Sanjei mi-a adus salvarea şi acum ea însăşi e în mîinile acestor sălbatici ! Tată, prizonierul acesta nu ne va spune oare unde se află lagărul tribului ?

— Nu, băiete, l-am întrebat noi astă. Dar e hotărît mai degrabă să moară decît să-şi trădeze neamul. În orice caz, avem un zălog bun, căci acum sălbaticii vor şti că tînărul se află în mîinile noastre. Şeful tribului va prefera să o elibereze pe Sanja, decît să-i omorîm feciorul.

— Dar nu ne putem lăsa în nădejdea asta, zise George, noi nu cunoaştem obiceiurile acestor alfuri. Poate că pentru ei e o cinste să poată muri de mîna duşmanului. Haideţi în luminiş, de acolo vom căuta mai departe.

George se aşeză în fruntea convoiului. Acum nu mai era băiatul îndrăzneţ, care nu stă mult pe gînduri, dacă o întreprindere e periculoasă sau nu. Devenise un bărbat socotit, care vrea să salveze tot ce are mai drag.

Dacă Sanja nu se va întoarce, el nu va mai putea să se arate înaintea prinţului. George păşea ca o fiară de pradă, gata de luptă. Toţi muşchii îi erau încordaţi, ca o panteră s-ar fi aruncat asupra oricărui sălbatic care l-ar fi tăiat calea.

Dar alfurii păreau că s-au retras cu desăvîrşire. Micul convoi ajunse fără nici o greutate în luminişul în care fusese dus George. Era pustiu. Nici un zgomot nu trăda prezenţa sau apropierea duşmanului.

— Staţi ! zise George. Acum să căutăm urma. Cînd l-am ameninţat pe sălbatici cu revolverele, au dispărut cu toţii în desişul de colo, dinspre est. Prin urmare, satul lor trebuie să se afle într-acolo. Trebuie să fie şi poteci, căci n-am auzit nici un foşnet de crăci. Doctore, nu vrei să mai încerci o dată, dacă prizonierul vrea să vorbească ? Dacă îi făgăduim să-i redăm libertatea, o să ne spună unde se află satul.

Doctorul vorbi stăruitor cu fiul şefului. În cele din urmă, strigă clocotind de mînie :

— Nu-i nimic de făcut. Putem să-l torturăm, că tot n-o să ne spună nimic. Mereu îmi explică acelaşi lucru : că trebuie să se aducă o jertfă zeului Muntumuntu. Să căutăm singuri, el nu ne va ajuta.

— Da, zise George cu energie. Tată, trebuie să ne împărţim rolurile, dar să rămînem mereu cîte doi. În caz de atac, ne vom putea ajuta unul pe altul. Eu aş vrea să merg cu Peter.

— Bineînţeles, dragul meu ; Rindow, noi vom rămîne alături şi-l vom lua cu noi pe prizonier. Nouă n-o să ne scape, în nici un caz ; George, ne re-

găsim aici. Dacă vreunul din grup va avea noroc să izbândească, va trage de trei ori cu arma şi pe urmă ne putem aduna din nou.

Grupurile împărţite pătrunseră în tufişurile în care dispăruseră sălbaticii. După cum spusese George, aici se aflau multe cărări care porneau dintr-un luminiş şi se desfăceau în formă de stea.

– Haide Peter, zise George, mi se pare că trebuie să mergem drept spre răsărit, s-o luăm pe cărarea asta. Pare ceva mai largă decît celelalte.

Cei doi tovarăşi se strecurară tăcuţi prin desişul înfiorător, pornind spre răsărit, pe cărarea îngustă, privind bănuitori la fiecare tufiş, trăgînd cu urechea la orice foşnet.

4. Vitejia lui George

Cărarea era mai lungă decît socotise George. Acesta păşea înaintea lui Peter, care-l păzea.

Devenise tot mai prudent şi mai bănuitor. Dacă într-adevăr se apropiau de sat, era fără doar şi poate că vor da de santinele. Alfurii vor avea în vedere că îndrăzneţii străini vor încerca orice ca s-o elibereze pe prizonieră. Deodată se opri, căci auzise nişte strigăte scurte, care încetară brusc.

— Peter, şopti el tulburat, aceste strigăte păreau vesele, triumfătoare. Bagă de seamă, sîntem în apropierea satului, acum au ajuns cu Sanja, şi văzînd-o, sălbaticii au scos aceste strigăte de bucurie. Păcat că tovarăşii noştri n-au luat şi ei acest drum, noi doi sîntem prea slabi faţă de un trib întreg.

— Asta să n-o spui, zise uriaşul cu necaz, m-aş măsura şi singur cu diavolii ăştia. Chiar d-ta, dragă George, ai văzut cum au fugit dinaintea pistoalelor d-tale. Nu putem însă întreprinde nimic prin violenţă, pe Sanja trebuie s-o eliberăm prin viclenie. Să mergem mai repede, poate că santinelele pe care le-au pus, în acest moment sînt cu mai puţină băgare de seamă.

George porni mai departe. O liniştе sinistră domnea acum în desişul verde şi încins, străbătut de o lumină verzuie. Nici o rază de soare nu pătrundea prin frunzişul des al copacilor uriaşi. Aerul era fierbinte şi înăbuşitor şi cei doi tovarăşi erau lac de sudoare. Mai merseră vreo zece minute, apoi ajunseră într-un luminiş scăldat de soare. Locul era primejdios. Colo, în desişul din faţă, se aflau cu siguranţă santinele, care ar putea vedea pe orice nou-venit. George şi Peter se pitiră instinctiv în tufiş, aşa încît să nu fie văzuţi, dar să poată supraveghea luminişul printre crengi.

— Peter, acum nu putem întreprinde nimic, zise George cu tristeţe, nu vom putea să ne apropiem neobservaţi de sat. Am presimţirea că se află acolo, îndărătul peretelui de verdeaţă. Dumnezeule, ce să facem ? Doar nu putem aştepta aici pînă se întunecă, mai sînt cîteva ceasuri. Pînă atunci, monştrii aceştia ar putea-o ucide pe Sanja mea. Peter, nu ştiu ce să fac...

— Dragă George, cred că vremea ţine cu noi. Nu observi ce furtună se porneşte ? Uite cum se acoperă cerul, George, simt că o să fie o furtună grozavă. Iată, s-a şi dezlănţuit.

— La ce ne va folosi ?

— Foarte mult. Sălbaticii se tem de obicei de furtună, ei cred că vreun zeu de-al lor se ascunde îndărătul ei. Aşadar, ne putem apropia fără grijă de sat. S-or fi ascuns cu toţii în colibe.

— Da, Peter, se poate să ai dreptate, strigă George, şi santinelele vor fugi numaidecît. Să sperăm că furtuna va fi destul de puternică.

— Aşa mi se pare, uite că începe.

Luminişul dinaintea lor se întunecase de tot, atît de mult se înnorase. Un fulger orbitor sfîşie întunericul, un tunet îngrozitor, de parcă s-ar fi cufundat pămîntul, răsună aproape imediat. George şi Peter se dădură înapoi fără să vrea, căci trăsnetul se abătuse peste un palmier uriaş, aflat de partea cealaltă a luminişului. Acum ploua, aşa cum plouă numai la tropice, unde totul, viaţa şi moartea, naşterea şi pieirea, e supus puterii arzătoare a soarelui. Se părea că o mare întreagă cade din cer.

Snopi de fulgere brăzdau cerul întunecat, cîte treizeci de fulgere în acelaşi timp. Tunetul bubuia fără încetare, mugetul grozav lovea dureros urechea, snopii orbitori înţepau ochii.

Lui George îi venea să chiuie de bucurie. Pe această furtună grozavă, care părea un adevărat cataclism, trebuia să izbutească planul lor, să se apropie neobservaţi de satul alfurilor. În nici un caz, sălbaticii nu vor rămîne la posturile lor, poate că în această furtună ei vedeau supărarea vreunui zeu, din pricina prinderii tinerei fete.

George se cutremură la acest gînd — se poate ca aceşti sălbatici să creadă că acel zeu cerea jertfa fragedei vieţi, pentru ca să se potolească.

Apucă braţul lui Peter şi-l trase înainte. Peter îl urmă fără împotrivire. Dacă s-ar mai afla vreo santinelă de partea cealaltă, apoi de aceasta nu s-ar împiedica ei. Chiar de ar trage cu arma, zgomotul împuşcăturii s-ar pierde în mijlocul acestor tunete grozave.

Cînd păşiră în luminiş, fură aproape zvîrliţi la pămînt, atît era de mare puterea şuvoaielor de apă care cădeau din cer. Luminişul era inundat ca de lumina unui reflector uriaş, atît de multe şi mari erau fulgerele ce brăzdau cerul. George şi Peter fură nevoiţi să închidă ochii, pe cînd străbăteau cu paşi enormi luminişul, încovoindu-se sub greutatea maselor de apă care se abăteau asupra lor. Era şi primejdios, căci, pe această suprafaţă netedă, ei erau în acest moment singurele ţinte. Ce uşor putea să-i lovească trăsnetul! Ajunseră însă cu bine de partea cealaltă a luminişului şi se opriră sub un copac mai mic. Chiar alături de ei se afla trunchiul uriaş al palmierului trăsnit, despicat pînă aproape de pămînt. Acum trebuiau să se deprindă iarăşi cu întunericul care domnea sub acoperişul de verdeaţă. Îndărătul lor se afla marea de lumină a fulgerelor.

Nimeriră tocmai o cărare destul de largă, care ducea spre răsărit. Înaintară încet, cu revolverele în mîini, privind bănuitori la fiece copac, la fiece tufiş. Ajunseră apoi la o poiană mai mare, care era de asemeni străbătută de lumina orbitoare a fulgerelor. Snopi de lumină săgetau cerul fără încetare şi masele de apă cădeau, de parcă cerul voia să-şi verse toate ploile într-odată. În luminiş se aflau numeroase colibe, dar nu se vedea nici ţipenie de om. Acum trebuiau s-o găsească pe Sanja. George îl trase pe credinciosul Peter în luminiş şi arătă spre colibele din dreapta. Peter înţelese că trebuia să le cerceteze pe toate. Firește, era cît se poate de primejdios, căci se putea ca sălbaticilor să le piară frica de furtună la vederea străinilor.

Peter voia tocmai să se depărteze, cînd George îl opri iar, arătîndu-i o colibă care se ridica pe partea cealaltă a luminişului şi se deosebea de celelalte prin mărimea ei. Aceasta era, de bună seamă, coliba şefului şi, după toate probabilităţile, acolo se afla şi Sanja. Se îndreptară numaidecît într-acolo. Furtuna le fusese într-adevăr prielnică. Nu auziră nici un strigăt de spaimă sau mirare din colibă. Cu siguranţă că sălbaticii s-au retras în vreun colţ întunecos al colibei lor şi aşteptau tremurînd să treacă furtuna.

Cînd George şi Peter ajunseră la coliba cea mare, tînărul împinse cu hotărîre rogojina de ierburi ce astupa intrarea. Fulgerele orbitoare luminară interiorul şi George se repezi cu un strigăt de bucurie spre fiinţa albă, care era legată de un stîlp din mijlocul colibei. Era o nesocotinţă din partea lui. Ar fi trebuit mai întîi să se încredinţeze unde se afla stăpînul colibei, şeful tribului. Dar în această clipă, George nu se gîndi deloc la el, nu o vedea decît pe scumpa lui Sanja, pe care voia s-o scape negreşit.

Credinciosul său Peter văzu un trup înalt şi negricios care se îndrepta încet spre George. Văzu lama strălucitoare a stiletului în mîna şefului.

Împuşcătura nu fu auzită căci tunetul bubuia fără încetare. George nu auzi nici strigătul pe care-l scoase căpetenia, cînd stiletul îi căzu din mîna lovită de glonţ. El nu vedea nici acum trupul negricios al căpeteniei, tăie funiile care o legau pe Sanja de stîlp, apoi o luă în braţe pe fată, care tremura din tot corpul şi o strînse la piept.

Peter puse şi el mîna şi-l trase afară din colibă. Pentru moment, primejdia era înlăturată.

Alergară printre colibe spre desişul apropiat. Cîţiva inşi se arătară printre copaci. Ridicară iute pistoalele dar, spre marea lor bucurie, îi recunoscură pe tovarăşii lor, care ajunseră în acelaşi timp, de pe alte cărări. Erau acum cu toţii la un loc. Nu lipsea nici fiul căpeteniei pe care îl făcuseră prizonier.

Căpitanul Farrow îşi scoase cuţitul şi tăie funiile ce legau mîinile prizonierului, apoi îi arătă colibele şi-l îmbrînci uşor.

Sălbaticul nu se clinti, se vede că nu ştia ce să facă cu aceşti străini care îl prinseseră şi acum îi dădeau drumul. El era deprins altfel. Nu văzuse niciodată ca un prizonier să fie eliberat.

Prietenii noştri dispărură însă repede pe cărarea pe care veniseră George şi Peter. Cînd nu se mai văzură, fiul căpeteniei porni şi el şi-i urmă sovăind. Cu toată frica de furtună, se strecură pe urmele străinilor.

Micul convoi străbătu în grabă desişul. Mergeau cam de vreo zece minute, cînd furtuna încetă deodată. În clipa următoare, soarele strălucea din nou. În luminişul prin care trecură, pămîntul scotea aburi sub razele lui

fierbinți. In curînd, toată ploaia care căzuse se va evapora. Cînd ajunseră la golful în care se afla submarinul, de pe punte se auziră strigăte de bucurie. Tovarășii de pe vas fuseseră îngrijorați, căci micul grup al marinarilor lipsise foarte mult. Se urcară iute în bărci.

Tocmai cînd voiau să pornească, Peter, care se întorsese din întîmplare spre țărm, strigă tare :

— Atenție !

In același timp, își scoase revolverul. Din desiș se ivi fiul căpeteniei, care ținea acum amîndouă brațele ridicate și palmele întinse. Prin asta voia să spună că n-are gînduri dușmănoase. Căpitanul îi făcu semn să se apropie.

— Doctore, vorbește dumneata cu el.

Urmă o convorbire, apoi Bertram zise uimit :

— Domnule căpitan, presimțirea d-tale că jonca chinezească ar ascunde o taină ne-a dus la o descoperire importantă. E vorba de o crimă dezgustătoare, care n-ar trebui să se mai întîmple în zilele noastre. Acest chinez face comerț de carne vie, mai bine zis de sclavi. Cu oamenii lui, îi prinde pe sărmanii băștinași și-i vinde. Sînt toți bine înarmați — ca la douăzeci de oameni — și acum e a patra oară cînd răpesc un mare număr de băștinași.

— Dumnezeule, mai există astfel de crime ? zise Farrow tulburat. Și la ce servesc sărmanii prizonieri ?

Doctorul vorbi iar cu fiul căpeteniei, apoi zise :

— Mi-a povestit că unii s-au întors înapoi, după o lipsă de trei ani. Sînt duși la Singapore, sau pe vreo altă insulă, și acolo trebuie să muncească trei ani la plantații. Su-Ne pare să fie furnizor de muncitori, care sînt foarte căutați. Pe drum, lasă pe sărmanii prizonieri să rabde de foame și sete, pînă cînd declară de bunăvoie că se angajează să servească trei ani de zile. Dar puțini dintre ei supraviețuiesc acestor munci neobișnuite, într-o climă nesănătoasă.

— Ei drăcie ! Atunci chinezul e pur și simplu un mare ticălos. In orice caz, mijloacele-sale sînt nebunești. La una ca asta nu m-am așteptat atunci cînd am văzut jonca întîia oară. Bine, spune indigenului că voi rezolva eu chestia asta. Voi da de știre autorităților despre isprăvile lui Su-Ne. Acum înțeleg primirea ce ni s-a făcut. Sălbaticii au crezut, cu siguranță, că și noi prindem oameni și-i vindem pentru a fi puși la muncă.

Doctorul Bertram vorbi cu însuflețire fiului mai mare al căpeteniei și chipul acestuia se lumină tot mai mult. Se înclină de mai multe ori, cu brațele întinse, apoi se întoarse și dispăru în tufiș.

— De acum încolo vom găsi aici întotdeauna o primire prietenoasă, îi lămuri doctorul, — fiul căpeteniei se pune chezaș pentru tot tribul său. Vom fi tratați întotdeauna ca prieteni. Așadar, am găsit și aici un adăpost bun, căci alfurii vor să ne apere împotriva oricărui dușman pe care l-am avea. L-a impresionat foarte mult faptul că l-am pansat, dar și mai mult că d-ta, domnule căpitan, i-ai redat libertatea. Și acum să plecăm. Vom telegrafia chestiunea autorităților olandeze sau engleze. Dumneata ce zici ?

— O vom face cu siguranță, încuviință Farrow, dar nu știu dacă ne vor da crezare. Acest Su-Ne și-a luat toate măsurile și noi nu-i vom putea face nimic. Dacă va susține că n-am spus adevărul, deoarece noi sîntem niște fugari căutați de autorități, îl vor crede. Va găsi el un pretext, de pildă că am avut vreun conflict cu dînsul și de aceea vrem să-l denunțăm.

Cel mai nimerit ar fi să-l prindem chiar noi. Cu siguranță că pe jonca sa are și un aparat de radiotelegrafie, și dacă interceptează radiograma noastră, va scăpa numaidecît de prizonieri, cu alte cuvinte, îi va arunca peste bord.

— Exact cum făceau mai înainte vînătorii de sclavi, americani și spanioli zise doctorul, necăjit. Poate că are și aceeași organizare, care se vedea mai

înainte pe vapoarele de sclavi, prin care puteau să dispară toți prizonierii, cînd se apropia vreun vapor de război.

– Cum făceau ? întrebă George, curios.

– O, aveau o metodă rafinată, spuse doctorul. În fundul vasului, în care erau transportați sărmanii prizonieri, se afla în podea un chepeng mare. Pe acest chepeng se termina un lanț greu, îngreunat încă prin niște greutăți. Cînd un vapor de război se arăta fără veste, ca să-l percheziționeze pe negustorul de sclavi, chepengul era deschis, pur și simplu. Sărmanii negri erau legați de lanțul cel mare prin niște lanțuri mai subțiri. Masa de greutăți dispărea în mare cît ai clipi și toți prizonierii erau trimiși în adîncime. Lucrurile se petreceau atît de repede și de simplu, încît inventatorul acestui dispozitiv drăcesc era grozav de mîndru de ideea lui.

– Dumnezeule, toate acestea s-au întîmplat într-adevăr ? întrebă George mișcat. Oamenii aceștia trebuiau spînzurați.

– Da, dacă ar mai fi avut un sclav pe bord, ar fi fost spînzurat cu siguranță, zise doctorul. Acesta e și motivul pentru care bieții oameni trebuiau să dispară atît de repede. Poate că acest chinez are un dispozitiv asemănător, și în acest caz nu trebuie să-l punem în pericol pe sărmanii alfuri. Domnule căpitan, n-ar fi mai bine să ancorăm în vreun port olandez și să facem denunțul în scris ? Poate la Makassar ? Șeful poliției de acolo, pe care l-am salvat din primejdie, ne este foarte recunoscător.

– Hm, aceasta e poate calea cea mai bună, dar vom încerca totuși să-l prindem pe chinez. Pînă la Singapore avem cinci sute de kilometri. Cu toată viteza joncii sale, poate că tot îl vom ajunge, dacă ne servim și de compresoare.

– Poate că vom izbuti, dar în acest caz ar putea să arunce prizonierii în mare. Cînd va vedea că-l urmărim, s-a isprăvit cu bieții alfuri.

– Ei drăcie, la asta nu m-am gîndit ! Păcat ! Atunci tot trebuie să facem un denunț la Makassor. Drept să-ți spun, mult aș fi dat să mă răfuiesc cu ticălosul acela. Mi se pare că e mai rău decît un asasin.

– Desigur, căci el ucide în masă, zise Bertram cu gravitate, și o face pentru bani.

– Lasă că guvernul o să-i taie pofta. Așador, să ne întoarcem ! Acum trebuie să căutăm să ajungem nestingheriți la Makassar. Haide, Peter !

Cele două bărci rămaseseră la țărm, în timp ce căpitanul vorbea cu doctorul. Dar Peter strigă iarăși :

– Atențiune !

Farrow întoarse capul și-l zări iar pe fiul căpeteniei, care se apropia de țărm, cu brațele ridicate. Bărcile staționară și doctorul îl chemă pe alfur.

Bertram făcu o mutră foarte mirată, căci sălbaticul dădu drumul unui torent de cuvinte. Doctorul se întoarse spre căpitan și zise :

– Lombo, acesta e numele indigenului, ne imploră să-l luăm cu noi. Ar vrea să meargă la sud, pe o insulă mare, unde zice că se mai găsesc oameni din tribul său. Ar vrea să-l debarcăm acolo.

– Nu zău, strigă Farrow, uimit, cam ce crede el ? Doar nu putem să ancorăm în fiecare insulă, ca să căutăm alfurii răpiți. Dac-ar ști numele insulei !

Doctorul îl întrebă pe băștinaș. După cîteva clipe de gîndire, alfurul strigă radios :

– Singapore !

– O, Doamne, tocmai Singapore, de care trebuie să ne ferim ca de foc ! Hai să-i facem plăcerea. Bine, să vină cu noi, dar întreabă-l, doctore, dacă a dat de veste tatălui său. Altfel alfurii vor crede că noi l-am răpit.

Drept răspuns la întrebarea doctorului, Lombo scoase un strigăt. Din desiș se ivi căpetenia, care se înclină, cu brațele întinse.

– Bine, atunci e-n regulă, zise Farrow, şi aventura noastră pe această insulă a fost mai frumoasă decît ne aşteptam. Am venit ca duşmani şi lăsăm în urma noastră prieteni. Haide, Lombo !

La un semn al căpitanului, tînărul băştinaş se urcă în barca acelula pe care cu cîteva ceasuri mai înainte ar fi vrut să-l ucidă. Luă loc alături de doctor, cu care începu să vorbească tot mai însufleţit.

Tovarăşii rămaşi pe submarin căscară ochii cînd văzură alfurul zugrăvit pe trup. Se fereau cam cu frică din calea lui, pînă cînd Farrow îi adună pe toţi şi le spuse ce nelegiuiri săvîrşise chinezul Su-Ne împotriva tribului lui Lombo.

Cu toţii deveniră prietenoşi faţă de băştinaş, care trebuie să se fi încredinţat că străinii sînt foarte deosebiţi între ei.

5. Jonca lui Su-Ne

Împreună cu doctorul, Peter îl conduse pe noul vizitator prin submarin. Acesta trebuia să se obișnuiască mai întîi cu întunericul, cu șederea în interiorul submarinului, căci vasul va trebui să se scufunde de mai multe ori pînă cînd va ajunge în apropiere de Singapore. Lombo era foarte curajos. Poate că-și închipuia că vreo divinitate răutăcioasă crease acest vapor ciudat, dar nu arătă nici un fel de neliniște, deși mușchii încordați trădau tulburarea lăuntrică care-l stăpînea.

Cînd submarinul se puse în mișcare, cînd motoarele diesel porniră, un tremur violent îi străbătu corpul. Doctorul căuta să-l liniștească și Lombo se stăpîni cu toată puterea. Apoi îi zîmbi doctorului și se liniști de tot. Vizită toate încăperile submarinului și trebui să intre chiar și în sala mașinilor și să privească motoarele uriașe, a căror mișcare îl umplea de mirare. Apoi cei doi tovarăși îl duseră în turn și Lombo văzu insula sa pierzîndu-se în zare.

– E foarte interesant, îi zise doctorul lui Farrow, arătînd cu un gest spre Lombo, care privea acum afară, cuprins de admirație. Voi nota tot ce-mi va povesti despre obiceiurile tribului său. Gîndește-te, domnule căpitan, bunicul său mai obișnuia să taie capetele dușmanilor morți, ca și dajacii din Borneo. Pînă la Singapore, pun eu stăpînire pe el și nu-l mai slăbesc cu întrebările.

– Foarte bine ai să faci, doctore, cel puțin știu că va fi în pază bună. Așa, acum am trecut de insule și putem pune în funcțiune compresoarele.

Minunatul submarin ajunsese în larg. Farrow dădu un ordin în sala mașinilor și vasul porni înainte ca o săgeată.

– Drace, vrei să-l ajungi pe chinez ? întrebă doctorul – gîndește-te la primejdia sărmanilor alfuri !

– Nu vreau să ajung mult mai tîrziu decît dînsul la Singapore, dar aș fi preferat să ajungem, neobservați, înaintea lui acolo. Dacă Lombo va face denunțul la autorități, englezii ar putea să-l ia în primire pe chinez. Desigur că-i vom da lui Lombo o scrisoare și explicațiile necesare.

– Ha, ha, ce o să se mai bucure englezii cînd or vedea că submarinul căpitanului Farrow le-a trecut pe dinaintea nasului ! zise doctorul vesel. Tare-aș vrea să văd ce mutră o să facă...

– Cei mai mulți ofițeri de marină se vor bucura, cu siguranță, căci și ei prețuiesc un astfel de curaj. Am văzut doar cît de bine le pare că nu sînt nevoiți să ne prindă. N-ai vrea să scrii, dragă doctore, procesul-verbal asupra aventurii noastre de pe insulă ? Acum e timpul cel mai potrivit, poate că mai tîrziu vom fi nevoiți să ne scufundăm, sau vom fi urmăriți.

– Bine, dar în acest caz trebuie să-l ții pe Lombo în tot acest timp pe lîngă d-ta, o să se plictisească mult în cabină, cînd m-o vedea scriind.

– Atunci, spune-i dumneata.

Bertram vorbi cu alfurul, dar Lombo nu voia să se despartă de dînsul, și-l întovărăși în cabină. Doctorul era doar singura ființă pe bord cu care putea să vorbească. Pentru el, străinul reprezenta acum o parte din patria lui, deoarece îl vorbea în limba lui.

Farrow îl petrecu cu privirea, apoi, cu un zîmbet, îi spuse lui Rindow :

– Doctorul e fericit că poate afla ceva nou. Dar unde o fi George ?

– A dus-o pe Sanja la tatăl ei, răspunse Rindow, zîmbind. Domnule căpitan, mi se pare că-n curînd vom serba logodna.

– Da, da, încuviință Farrow, se pare că sînt foarte îndrăgostiți unul de

altul, cît despre logodnă, cred că amîndoi sînt încă prea tineri. Vor trebui să mai aştepte cîţiva ani. Ei, dar ce s-a întîmplat ?

Ochiul lui ager de marinar descoperise un punct ciudat, departe pe mare. Imediat duse ocheanul la ochi, scoase un strigăt de uimire şi zise :

– Rindow, e un vapor care arde. Uite, acum vîntul a împins la o parte norul de fum. Dumnezeule, e jonca chinezului ! Rindow, să ştii că nu e lucru curat. Numai de-am putea să înaintăm mai repede !

– Domnule căpitan, peste cinci minute ne apropiem, zise ofiţerul, calm, pînă atunci vasul se mai ţine deasupra apei. Se văd oameni pe bord ?

– Fumul a acoperit din nou jonca, ah, acum se zăreşte prora, da, se văd nişte forme omeneşti. Nu par deloc să fie chinezi... Nu, Rindow, sînt alfuri...

– Să ştii că prizonierii au scăpat şi s-au repezit asupra chinezilor, zise Rindow. Su-Ne o fi dat foc vasului, pentru ca alfurii să piară şi ei.

– Da, se prea poate, noroc că-l avem pe Lombo pe bord, altfel am ajunge şi noi în cea mai mare primejdie din pricina alfurilor. Aceştia trebuie să fie îndîrjiţi la culme. Poate că vor crede că şi noi vrem să-i luăm prizonieri şi ne atacă şi pe noi.

– Asta ne-ar mai lipsi, o mică revoltă pe bord, zise Rindow, rîzînd. Ah, acum văd şi eu nişte forme negricioase. Uite... o flacără a ţîşnit prin chepengul din faţă şi alfurii trebuie să se refugieze spre pupă, cu tot fumul ce-i înăbuşă. Să sperăm că vom ajunge la timp, altfel oamenii se vor asfixia.

Submarinul gonea lăsînd spume pe oglinda netedă a mării. Se apropiau tot mai mult de jonca incendiată, care era învăluită într-un nor de fum des.

– Nu trebuie să ne apropiem prea mult, zise Farrow, se prea poate ca Su-Ne să aibă materii explozibile la bord. Trebuie să-i luăm pe alfuri cu bărcile. Spune să aducă repede patru bărci pe punte ! Desigur că nu le vor încăpea decît doi oameni !

Marinarii aduseră în grabă bărcile uşoare pe punte şi le montară repede. Cam la cincizeci de metri de jonca incendiată, Farrow dădu elicea înapoi şi stopă.

În prima barcă de aluminiu, care fu lăsată în apă, luară loc George şi Peter. O împinseră în mare înainte ca Farrow să le poată spune ceva. Peter vîsli din răsputeri şi se apropie de jonca în flăcări, a cărei proră fu iarăşi limpezită de fum de suflarea vîntului. Apucă un odgon care atîrna la proră şi amîndoi se căţărară sus cu multă îndemînare. Alfurii nu se mai vedeau de fum, cînd George strigă ceva cu glas puternic. Cîteva forme omeneşti se arătară şovăind. Alfurii erau înarmaţi cu securi şi cuţite, năclăite de sînge. Aşadar, Rindow avusese dreptate : alfurii scăpaseră şi-l atacaseră pe duşmani.

Sălbaticii păreau beţi de sînge, căci se apropiară de George şi de Peter, cu ochii scăpărători de ură. Învîrteau armele ameninţător spre ei. Atunci George şi Peter scoaseră imediat pistoalele.

Poate că ar fi ajuns la luptă, cînd de pe submarin se auzi un glas poruncitor. Era Lombo, care se urcase pe proră şi le strigase cîteva cuvinte compatrioţilor săi.

Aceştia aruncară numaidecît armele şi se înclinară adînc în faţa lui George şi Peter. Din mijlocul fumului se iviră imediat nişte forme negricioase, pînă se adunară douăzeci de oameni.

George le arătă barca. Celelalte trei bărci veniseră şi ele, şi alfurii coborîră cu îndemînare şi se împărţiră cîte cinci oameni de fiecare barcă. George şi Peter se urcară cel din urmă. Bărcile porniră repede şi se îndreptară spre submarin. Nu se mai putea să-i caute şi pe chinezi, şi sîngele de pe armele alfurilor dovedea că trebuie să-i fi ucis pe toţi.

Acest lucru fu întărit şi de Lombo, care vorbi cu dînşii. Toţi chinezii pia-

riseră de securile şi cuţitele pe care alfurii le găsiseră în magazie. O pedeapsă dură, dar dreaptă, pentru nedreptăţile lor.

Cum se urcară cei din bărci şi acestea fură trase pe punte, Farrow dădu viteza maximă. Avea o presimţire nebănuită că apropierea vasului incendiat era o mare primejdie.

Valurile spumoase de la proră treceau uneori peste balustrada scundă, atît de mare era viteza pe care o obţinuse Farrow cu ajutorul compresoarelor. Şi presimţirea lui trebui să se adevereaască.

Cînd ajunseră la vreo două sute de metri de joncă, un bubuit înăbuşit cutremură văzduhul. Pe locul în care fusese joncă se înălţa o coloană mare de flăcări şi fum. Aşchii şi ţăndări aprinse zburară prin aer, ca o lintină orteziană, şi sfărîmăturile corăbiei chineze ajunseră pînă în apropierea submarinului.

— Dumnezeule! zise Rindow, privind cu admiraţie la căpitan, nici de astă dată presimţirea nu te-a înşelat.

— Nu era tocmai greu să-mi închipui, zise Farrow calm. Am auzit că exploatatorii de muncitori, care practică meseria lor atît de periculoasă pe insulele Salomon, au întotdeauna la ei cartuşe de dinamită, ca să se apere împotriva atacurilor. Am scăpat iarăşi de o mare primejdie, dar înainte de orice, mă bucur că i-am salvat pe aceşti sărmani alfuri de la soarta pe care le-o pregătea chinezul. Prin aceasta, ne-am asigurat un adăpost foarte important.

— Asta aşa e, încuviinţă Rindow. Alfurii sînt de acum încolo prietenii noştri, care ne vor apăra întotdeauna. Dar pe Lombo vreţi să-l duceţi într-adevăr la Singapore? Cred că nu mai e nevoie.

— Dacă vrea, o s-o fac cu plăcere. Trebuie să te gîndeşti, dragă Rindow, că acolo se mai găsesc atîţia alfuri care zac în robia muncii silnice, ceea ce le va pricinui moartea. Prin venirea lui Lombo, aceşti nenorociţi vor fi eliberaţi şi înapoiaţi în insula lor de către autorităţile engleze.

— Hm! Atunci englezii vor şti unde ne aflăm, zise Rindow.

— Adevărat, la asta nu m-am gîndit, dar nu face nimic, important e ca bieţii oameni să fie salvaţi. Voi vorbi cu căpetenia lor, voi pune pe doctor să-i întrebe dacă nu s-ar putea ca alfurii să nu fie duşi chiar direct pe insula lor. Poate că se vor învoi să fie lăsaţi pe una din insulele apropiate, şi de acolo să plece cu luntrile spre casă.

Doctorul se alăturase alfurilor şi le punea tot felul de întrebări. Farrow îl chemă şi-l rugă să vorbească cu fiul căpeteniei.

Convorbirea dură cam mult, deoarece doctorul fu nevoit să-i lămurească pe departe că şi ei sînt căutaţi de englezi. Apoi, Bertram se întoarse în turn, cu un zîmbet de mulţumire pe buze :

— Totul e în ordine, zise el. Lombo va procura cîteva luntri, pe prima insulă, şi le va ascunde. Dacă va izbuti să-şi elibereze compatrioţii din Singapore, va cere să fie duşi pe această insulă. Spune că întotdeauna vom fi bineveniţi şi oricînd vom fi în pericol ne va apăra din toate puterile.

— Aşa înţeleg şi eu, zise Farrow mulţumit. Atunci, ne întoarcem la insula lui Lombo, îi predăm pe cei salvaţi compatrioţilor lor şi plecăm direct la Singapore. Vom ajunge în plină noapte, ceea ce ne convine de minune.

— Ah, iată că se şi vede insula, poate că o a doua „Insulă a odihnei" pentru noi. Oare căpetenia tribului să mai fie la ţărm? Aha, Lombo îl strigă, poate că mai e acolo.

Lombo scoase cîteva strigăte puternice care străbătură golful în care intrau. De astă dată, Farrow se apropie bine de coastă, aşa încît alfurii salvaţi săriră pe pămîntul patriei lor.

Nu săriseră decît jumătate din ei cînd apăru figura de uriaş a căpeteniei, care avea mîna rănită într-un bandaj de coajă subţire de copac.

Cînd îl văzu pe compatrioții săi, care mai acum cîteva ceasuri fuseseră răpiți de Su-Ne, făcu o mutră atît de mirată, încît Farrow și tovarășii săi izbucniră într-un hohot de rîs.

Lombo sări și el pe țărm și-i vorbi cu multă însuflețire tatălui său.

Cînd toți alfurii fură pe țărm, căpetenia tribului se urcă pe punte împreună cu fiul său și se închină adînc în fața lui Farrow, care-i întinse mîna prietenește. Căpetenia îi mulțumi foarte călduros și doctorul îi tălmăci răspunsul căpitanului, pe urmă băștinașul sări iar pe țărm.

Doctorul Bertram dispăru în cabină împreună cu Lombo. Acolo scrise un proces-verbal amănunțit, în care descria foarte exact modul în care a decurs aventura lor, precum și sfîrșitul lui Su-Ne și al joncii lui.

La sfîrșit, ruga autoritățile engleze să dea tot sprijinul lor alfurilor, pentru ca primejdiile prin care a trecut căpitanul Farrow și oamenii săi să nu fi fost zadarnice.

Știa bine că acest apel va fi cel mai mare îmbold pentru ca englezii să-și dea toată osteneala să-i scoată pe alfurii răpiți din robia în care se aflau.

Căpitanul Farrow iscăli actul cu un zîmbet de satisfacție.

Submarinul gonea cu toată viteza pe marea liniștită. De astă dată avură noroc, căci pînă la căderea nopții nu văzură nici un vapor.

Așadar, nu fură nevoiți să se scufunde. Căpitanul spera că va ajunge la Singapore cam pe la miezul nopții.

Cînd se întunecă, se afla la o depărtare de două sute de kilometri de portul care pentru el însemna într-adevăr gura lupului.

Acum se cerea să meargă mai cu băgare de seamă, căci pe mare se iviră diferite vase, care, uneori, treceau destul de aproape de submarin.

De altfel și vremea era favorabilă planului său, așa încît Farrow putu să-și îngăduie să plutească deasupra apei și să intre în portul Singapore.

Un vapor de lux, care trebuie să fi mers la Hong-Kong, trecu pe lîngă submarin. Deodată, o dungă de lumină orbitoare străbătu întunericul, un reflector proiectase lumina sa puternică asupra submarinului și Farrow auzi niște strigăte de mirare.

Pesemne că vreun ofițer din echipaj o fi descoperit umbra neagră, care plutea cu atîta lașitate. Peste cîteva minute, după ce submarinul ieși din raza de lumină, Rindow se sui în turn.

— Domnule căpitan, raportă el tulburat, am prins o radiogramă de-a vaporului. E vorba de „Glasgow" care merge la Hong-Kong. Radiograma e adresată căpităniei portului Singapore și anunță că „Glasgow" a întîlnit aici un submarin, al cărui comandant pare să fie cel căutat de mult.

— Ah, la asta nu m-am gîndit, zise căpitanul Farrow necăjit. Nu pot să mă despart de chipul meu de altădată. Desigur că sare-n ochi. Uite c-am făcut o poznă! Acum trebuie într-adevăr să ne furișăm în port. Hagen ascultă și alte comunicări?

— Bineînțeles, domnule căpitan. Acum speră să intercepteze comunicările pe care le va face căpitănia portului bărcilor de patrulare și altor posturi de pază. Ne vom putea orienta după ele.

— Bravo! știam eu că pot să mă bizui pe tovarășii mei credincioși. Vom fi pregătiți de scufundare în orice clipă. Noroc că Hagen nu se servește de antene exterioare și că poate să prindă orice comunicare cu minunatele antene de interior. Peste un ceas ajungem în port, socotind că ultima jumătate de oră vom naviga sub apă.

Cînd mai avură o jumătate de oră pînă la Singapore, Farrow se hotărî să se scufunde. Dădu repede comanda, se strecură pe scărița de fier și închise chepengul.

Navigară mai departe, la o adîncime de cinci metri, ținînd periscopul afară.

Farrow văzu luminile reflectoarelor, care se plimbau cercetător pe mare. Li se atrăsese atenţia englezilor şi acum începea primejdia.

Dar tocmai de aceea aventura avea pentru căpitan mai mult farmec.

— O radiogramă, anunţă Rindow, care se apropiase de Farrow. Înaintea noastră se află distrugătorul „Falcon", care a primit ordin de la căpitănia portului.

— Bine, dragă Rindow, l-am şi prins în periscop. O să trecem frumuşel pe sub el.

Căpitanul se apropie de distrugătorul englez pînă la cincizeci de metri, apoi retrase periscopul şi se afundă bine de tot.

Trecu la zece metri sub duşmanul de veghe, mai navigă vreo zece minute, apoi se ridică încet.

Cînd împinse afară periscopul, Farrow văzu că se aflau în portul Singapore.

Îl cunoştea prea bine, şi numaidecît se îndreptă spre cheiul unei firme cunoscute, la care erau ancorate mai multe vase, care erau încărcate sau descărcate la lumina puternică a felinarelor.

După cît ştia căpitanul Farrow, acolo se aflau întotdeauna poliţiştii.

Submarinul ieşi la suprafaţă lîngă o goeletă, care stătea liniştită în locul cel mai întunecat, Lombo, fiul căpeteniei alfurilor, părăsi submarinul, după ce-şi luase rămas-bun de la Farrow, în modul cel mai cordial.

Repetă mereu că salvatorii lor vor avea în insula lui oricînd un refugiu sigur.

Apoi se strecură ca o pisică pe puntea submarinului, sări parapetul şi se aruncă sprinten pe lanţul ancorei care se întindea de pe goeletă pe tărm. Cu toată rana de la braţ, apucă bine lanţul şi lunecă repede de-a lungul lui pe chei.

Farrow zîmbi cînd observă spaima cîtorva muncitori care văzură ivindu-se ca din pămînt această formă omenească, cu trupul zugrăvit.

Dar cît ai clipi din ochi, veniră doi poliţişti, cărora Lombo le dădu scrisoarea doctorului, iar cînd oamenii legii începură să vorbească mai cu înfrigurare şi să arate cu mîna spre mare — cu alte cuvinte să întrebe de Farrow, acesta crezu mai nimerit să se retragă.

Se scufundă iarăşi, pînă ce nu mai rămase deasupra mării decît periscopul, descrise un arc mare împrejurul distrugătorului „Falcon", se strecură printre alte două torpiloare care stăteau la pîndă şi ieşi, în cele din urmă, pe linia de navigaţie care, trecînd pe la Arhipelagul Riouw, se îndrepta spre Marea Javei.

Cu mare viteză străbătură Marea Javei, îndreptîndu-se spre căminul lor îndepărtat de pe „Insula Odihnei".

Înainte de ivirea zorilor, inginerul Hagen interceptă o radiogramă din Singapore, prin care se făcea cunoscută tuturor vapoarelor engleze prezenţa submarinului căpitanului Farrow şi se cerea să fie urmărit cu străşnicie.

A doua zi, pe cînd străbăteau în goană Marea Flores, Hagen prinse o radiogramă particulară, în care se spunea că, datorită căpitanului Farrow, pe care guvernul îl mai urmărea din motive de neînţeles, s-a descoperit o bandă de traficanţi de oameni.

Patruzeci de alfuri au fost eliberaţi de pe plantaţiile unor chinezi bogaţi şi vor pleca împreună cu fiul căpeteniei spre patria lor, care se află la nord de Celebes, îmbarcîndu-se pe distrugătorul „Falcon", în vreme ce proprietarii plantaţiilor aşteaptă în închisoare sancţiunile pentru fărădelegile săvîrşite.

În româneşte de LIA HÂRŞU

(Va urma)

Serial senzațional 29.

Pentru prima oară în românește
seria completă

MONSTRUL SFÎNT

1. În Amboina

Să fim cu băgare de seamă. Și-a îndreptat atenția asupra noastră. Căpitanul Farrow șopti aceste cuvinte doctorului Bertram, care mergea alături de el. Privise pe furiș peste umăr și observase că erau urmăriți de un polițist localnic.

– O fi știind, desigur, că n-a sosit nici un vapor care să ne fi putut aduce, zise doctorul. Probabil că străinii vin rar pe aici.

– Așa e, am făcut o mare greșeală, răspunse Farrow. Ar fi trebuit să rămînem în ascunzătoarea noastră afară din oraș, pînă ar fi sosit vreun vapor

în insulă. Amboina e doar reşedinţa guvernatorului, ceea ce face ca vasele să vină mai des pe aici. Rău am făcut că nu ne-am gîndit la treaba asta. Acum, însă, ne-au băgat în seamă, şi nu m-aş mira deloc dacă poliţistul ăla ne-ar opri, cerîndu-ne paşapoartele.

— Ar fi foarte neplăcut, zise doctorul. Ce-ar fi să intrăm în hotelul ăla de acolo? Poate că aşa îşi va spune că locuim de mai multă vreme aici şi ne va lăsa în pace.

— Ideea nu-i rea, răspunse Farrow. Vom intra în bar şi vom bea un păhărel de whisky. George şi Peter, strigă el peste umăr celor doi tovarăşi care veneau în urma lor, vom intra în hotelul de colo! Luaţi-o ceva mai repede!

Tînărul şi credinciosul său servitor îşi luţiră paşii. Îşi dădură seama imediat că Farrow trebuie să fi simţit vreo primejdie.

Hotelul era o clădire nouă, mare, şi aparţinea unui olandez. În sala mare de la intrare era multă lume, ceea ce îngădui urmăriţilor să se furişeze printre grupurile de europeni fără să atragă atenţia. Nimeriră apoi în barul învecinat, unde se afla, de asemeni, lume. Cînd debarcaseră noaptea trecută în Amboina, se îmbrăcaseră în haine tropicale, aşa că acum nu se sinchisea nimeni de ei.

Se aşezară cu toţii la tejghea şi comandară ceva de băut. Căpitanul privea prin uşa de sticlă în holul alăturat şi văzu că poliţistul care-i urmărise intrase şi el în hotel. Schimbă cîteva cuvinte cu portarul, un mulatru, care dădu din cap, apoi se îndreptă spre un ungher al sălii unde un omuleţ grăsun stătea de vorbă cu alţi doi europeni.

Poliţistul se opri la cîţiva paşi şi salută milităreşte. Omuleţul îşi întrerupse discuţia şi se apropie de poliţist, care-i comunică ceva. Apoi, însoţit de acesta, se îndreptă spre bar.

În uşă rămaseră locului şi poliţistul îi şopti cîteva cuvinte superiorului său. Acesta dădu doar din cap şi celălalt salută din nou, îndepărtîndu-se.

Omuleţul intră în bar şi făcîndu-şi loc la tejghea, în apropierea căpitanului, ceru şi el un pahar cu whisky. Sorbi o înghiţitură şi cînd să pună paharul jos, răsturnă ca din greşeală paharul plin al lui Farrow.

— Mii de scuze, domnule, se adresă el imediat căpitanului. Voi cere să vi se dea alt pahar. Numele meu e Winkoop, şeful poliţiei din Amboina.

— Încîntat, răspunse căpitanul, fără să-şi piardă cumpătul. Eu mă numesc Farrow.

Căpitanul ştia bine că poliţistul îi răsturnase dinadins paharul, căutînd prin aceasta să-i afle numele, fără să dea de bănuit. Cînd auzi acum cuvîntul „Farrow", făcu o mutră atît de caraghioasă, încît te pufnea rîsul privindu-l.

— Aşa, aşa, domnule Farrow, numele ăsta l-am mai auzit eu, zise el apoi. Aţi venit probabil aseară cu „Schimpad"? Azi n-a sosit încă nici un vapor, de-abia peste două ceasuri aşteptăm unul.

— Nu, domnule Winkoop, am sosit cu propriul meu vas, spuse Farrow, fără să se tulbure.

— Hm! Da... Hm! N-am auzit, însă, să fi sosit în port vreun vas particular.

— Nici n-am intrat în port, am debarcat afară din oraş, răspunse Farrow liniştit. Dacă nu vă supără, însă, domnule Winkoop, aş propune să discutăm chestia asta în biroul dumneavoastră. Aici nu prea e locul potrivit.

— Cu plăcere, domnule, cu plăcere, se grăbi să răspundă poliţistul. Tocmai ce voiam să vă propun şi eu. Vor veni, desigur, şi tovarăşii dumneavoastră?

— Firește. Îmi daţi voie să vi-l prezint: fiul meu George, doctorul Bertram şi credinciosul servitor Peter Uriaşul.

Winkoop se înclină, apoi Farrow plăti consumația și părăsiră cu toții localul.

Clădirea poliției se afla în cartierul european. Farrow mergea alături de polițist, care-i explica amabil tot ce-ntîlneau în drum.

În cabinetul mare și elegant al șefului, acesta îi invită pe „oaspeții" săi să ia loc, apoi zise :

— Domnule Farrow, cred că nu greșesc presupunînd că dumneavoastră sînteți cunoscutul căpitan de submarin, căutat cu înfrigurare de fostele Puteri Aliate ?

— Așa e, domnule Winkoop, răspunse Farrow.

— Hm ! mă găsesc într-o situație cam neplăcută, căci guvernul englez ne-a rugat în mod oficial să vă arestăm, în cazul cînd veți acosta în vreun port olandez. Ce-i de făcut acum ?

— Ei, răspunse Farrow, rizînd, dar eu nici n-am acostat într-un port olandez. Nici nu știți unde se află vasul meu, domnule polițist. Trebuie să vă comunic, însă, că am venit aici în interesul unui olandez. Îl cunoașteți probabil pe șeful poliției din Makassar ?

— Firește, se grăbi să răspundă Winkoop. E un bun prieten de-al meu și am aflat că l-ați eliberat din mîinile chinezului Fu Nang. De aceea, sînt cu totul de partea dumneavoastră. Vasul dumneavoastră nu l-am văzut, dar va trebui să vă fac un pașaport, ca să puteți circula în libertate pe aici. Bineînțeles că nu-l voi face pe numele dumneavoastră adevărat. Acum vă rog să-mi istorisiți ce vă aduce pe la noi.

— L-am eliberat pe șeful poliției din Makassar pe cînd ne aflam în drum spre Saigon, unde trebuia să debarcăm doi francezi...

— Știu, știu, îl întrerupse Winkoop. Francezii au transmis prin radio pretutindeni vestea că ați fost acolo. Pe Jeanette Roule și Lucien Petit i-ați lăsat unde trebuie. Se cunoaște, de asemeni, în întregul arhipelag, și lovitura de la Singapore, cînd l-ați salvat pe fiul căpeteniei alfurilor, Lombo. Nu numai eu sînt un admirator al dumneavoastră, domnule Farrow, ci fiecare om cu judecată vă prețuiește cum se cuvine pentru faptele acestea frumoase.

— Ei da, facem și noi ce putem, răspunse Farrow, cu modestie. Dar să-mi urmez povestirea. Cînd am trecut acum prin Makassar, am recepționat o radiogramă adresată mie de șeful poliției de acolo. Mă ruga să încerc să intru în legătură cu el. Am pornit noaptea cu o barcă spre uscat și întîlnindu-mă cu polițistul, acesta mi-a spus că un olandez de seamă s-ar afla în mare primejdie aici, în Makassar.

— Cunosc și eu chestia, răspunse Winkoop, cu tristețe, dar din nenorocire veniți prea tîrziu, domnule Farrow. Prietenul meu din Makassar mi-a comunicat și mie despre asta, printr-o radiogramă cifrată. E vorba despre domnul van Straat, al cărui singur fiu a dispărut și, după cum se spune, ar fi căzut jertfă „monstrului sfînt".

— Monstrul sfînt ? întrebă Farrow, uimit. Ce mai e și asta ? Sună cam primejdios.

— Nu numai că sună, dar chiar și este, răspunse polițistul, cu seriozitate. Printre băștinași umblă zvonul că mulți oameni au fost uciși de acest monstru sfînt. La început, noi n-am prea luat lucrurile în serios, cu timpul, însă, ne-a cam pus pe gînduri. Fiul domnului van Straat e al patrulea sau al cincilea european care dispare fără urmă, în primele cazuri au fost numai străini care veneau pe aici.

— O clipă, domnule Winkoop, îl întrerupse căpitanul, de unde știa monstrul ăla din Makassar despre primejdia care-l amenința pe van Straat ? Șeful poliției de acolo mi-a spus că Morton i-a mărturisit-o înainte de moarte.

— N-a dat amănunte mai precise ? întrebă Winkoop, cu interes. În tele-

grama pe care mi-a transmis-o, prietenul meu spunea doar că van Stroat s-ar afla în mare primejdie.

– Din păcate, singurul lucru pe care l-a spus Morton este că l ar putea salva pe van Stroat, dacă ar vrea, dar preferă să moară. La început polițistul nu prea voia să-i dea crezare, dar în cele din urmă m-a rugat pe mine să cercetez chestiunea. Te pomenești că există pe aici vreo sucursală a „Calcanului" din Makassar !

Winkoop rămase pe gînduri cîteva clipe, apoi zise codindu-se :

– Fu Nang și Morton... numele astea două mi se par cunoscute. O clipă, îl voi întreba pe detectivul Diersow, ăsta are o memorie fenomenală.

Winkoop apăsă pe un buton și după cîteva clipe intră un bărbat înalt, a cărui înfățișare nu avea nimic deosebit.

Se înclină politicos în fața oaspeților șefului său, învăluindu-i într-o privire plină de energie. Apoi își reluă atitudinea de nepăsare de mai înainte.

– Diersow, cred c-ai auzit despre domnii aceștia ? zise șeful.

– Așa e, domnule Winkoop, răspunse detectivul. Îmi amintesc c-am văzut fotografia căpitanului în gazetele englezești.

Farrow se ridică şi făcu o plecăciune.

— Domnul Winkoop tocmai ne vorbea despre fenomenala dumneavoastră memorie, domnule Diersow, şi trebuie să mărturisesc că sînt uimit că m-ai recunoscut după o fotografie apărută în ziare, imediat după război.

— Asta mi-e meseria, răspunse detectivul simplu. Sînt încîntat că vă cunosc, domnule căpitan. Prezentaţi-mă, vă rog, tovarăşilor dumneavoastră.

Recomandările se făcură repede, apoi Winkoop luă din nou cuvîntul :

— Diersow, domnii au venit, trimişi fiind de prietenul meu, prefectul poliţiei din Makassar, în chestia dispariţiei tînărului van Straat. Ai auzit de Fu Nang şi de Morton ?

— Şi-au luat pedeapsa la Makassar şi domnii au avut un rol hotărîtor în afacerea asta, răspunse Diersow. Acum doi ani au fost în oraşul nostru, cred că vă reamintiţi, domnule Winkoop ? Au venit cu corabia Chinezului şi noi i-am ţinut sub observaţie severă, căci ni s-au părut cam suspecţi. Au rămas două zile în interiorul insulei, apoi au plecat în grabă. N-am izbutit totuşi să aflăm ce-au făcut aici.

— Aşa e, acum îmi aduc şi eu aminte, zise poliţistul. Întrebarea e : cum de ştia Morton că tînărul Straat a dispărut aici ?

— Probabil că există la Amboina o asociaţie asemănătoare cu „Calcanul" din Makassar, îşi dădu cu părerea Farrow. Nu-i exclus ca să fie în legătură una cu alta. Cunoaşteţi ceva cazuri de şantaj petrecute pe aici ?

— Nu, răspunse poliţistul.

— Îmi amintesc că, acum vreo jumătate de an, un băştinaş ne-a adus vestea că văzuse cîţiva oameni atacînd un european şi tîrîndu-l cu ei, zise Diersow. Am pornit cercetări şi în acelaşi timp s-a răspîndit vestea dispariţiei comerciantului Groonfeet.

— Aşa e ! Şi cînd a reapărut, după vreo săptămînă, a explicat dispariţia sa spunînd că fusese într-o călătorie de afaceri, interveni Winkoop. Am avut atunci bănuiala că fusese victima unui şantaj. Tîlharii ăia trebuie să fi virit rău frica în el, căci n-am putut scoate un cuvînt lămuritor.

— Da, păcat că n-am putut afla nimic, zise Diersow, căci cu ajutorul mărturisirilor sale am fi putut face nevătămătoare banda, salvînd cîteva vieţi omeneşti, căci eu pun în legătură chestia asta cu zvonul despre „monstrul sfînt".

— Ce tot vorbeşti ? exclamă poliţistul. Vrei să spui poate că banda se ascunde sub acest nume şi că a răspîndit printre băştinaşi zvonul despre acest monstru, cu scopul să-i înspăimînte ?

— Da, asta e convingerea mea, răspunse Diersow cu hotărîre. Am căutat să dau de firul acestei afaceri, dar pînă acum fără rezultat.

— De fapt, misiunea noastră e terminată, zise Farrow, şovăitor. Am venit prea tîrziu. D-voastră veţi şti ce aveţi de făcut în chestia dispariţiei tînărului van Straat.

— V-aş ruga ,totuşi, să rămîneţi, interveni detectivul. D-voastră sînteţi străini... tocmai ceea ce caută banda. Firește că vom veghea în aşa fel asupra d-voastră, încît să nu vi se poată întîmpla nimic rău.

— Ah ! asta înseamnă să servim de momeală, zise Farrow, rîzînd. Mai facem şi noi puţină variaţie. Ce părere ai dumneata, doctore ?

— Primesc cu plăcere, răspunse Bertram repede. Firește, pe mine mă interesează în primul rînd „monstrul sfînt". Ce fel de fiară o mai fi şi aia ?

— Bine, zise Farrow, zîmbind. Primim amabila d-voastră ofertă de a ne da paşapoarte false, domnule poliţist. Voi da de ştire tovarăşilor mei de pe submarin că vom rămîne aici cîteva zile probabil. La ce hotel ne sfătuiţi să tragem ?

— E încă devreme, zise Diersow, şi v-aş ruga să vă puneţi imediat pe lucru. Pentru asta e însă nevoie să porniţi în interiorul insulei. Vă

vom pune la dispoziție corturi și tot ce este de trebuință, ca să vă puteți da drept exploratori. Doi oameni de-ai noștri vă vor însoți ca servitori. Se vor deghiza, firește, căci banda trebuie să fie informată bine cu privire la poliția locală.

— Dacă banditii sînt într-adevăr atît de vicleni, zise Farrow, atunci nu mai încape îndoială că cei doi oameni vor fi recunoscuți, oricît de bine s-ar deghiza ei. Și apoi, dacă am fi păziți, nu ni se va întîmpla nimic. Lăsați-ne să mergem singuri în interiorul insulei ; ceea ce vă cerem e să ne descrieți exact locul unde a fost atacat europeanul despre care povestea băștinașul. Ne vom descurca noi, fiți fără grijă.

— Hm ! m-aș bucura mult să aveți noroc, zise polițistul, dar mai că nu mi-aș da aprobarea, de vreme ce refuzați să primiți concursul oamenilor noștri. Dacă vi s-ar întîmpla ceva, domnilor, mă va mustra cugetul toată viața, căci m-aș socoti un criminal.

— Nu, domnule Winkoop, răspunse Farrow, noi oricum ne-am ocupa de chestiunea asta. Chiar dacă ne-ați expulza din Amboina, ne-am întoarce în ascuns și am încerca să lămurim taina pe socoteala noastră. Deci, nici un fel de răspundere nu apasă asupra dumneavoastră. Așa, acum să nu ne mai pierdem vremea cu vorbe de clacă. Ah ! dar n-avem fotografii pentru pașapoarte.

— Ne îngrijim noi de asta, n-aveți grijă. Poftiți cu mine !

Îi conduse pe Farrow și pe oamenii săi într-o sală mare și luminoasă, în care se aflau cele mai moderne aparate fotografice. Li se făcură poze, apoi Winkoop se întoarse cu ei în biroul său. Diersow întinse pe masă o hartă și le explică :

— După cum știți probabil, domnilor, Amboina e formată din două insule : Hitu și Leitimor. Acestea sînt legate între ele prin istmul Paso, lung de vreun kilometru. După cum vedeți pe această hartă, unul din golfurile care s-au format în felul acesta este ceva mai lung și într-însul se află orașul nostru. Băștinașul care a fost martor al atacului asupra lui Groonfeet ne-a condus la capătul de răsărit al acestui golf, unde se află un rîu care se varsă în mare. Acolo trebuie, deci, să vă începeți cercetările.

— N-ar fi rost cumva să-l convingem pe băștinașul acela să ne însoțească, în calitate de servitor ? întrebă Farrow. Asta n-ar bate la ochi, dar se pune întrebarea ce meserie are omul acela ?

— Admirabil, exclamă Diersow. Se pricepe de minune. Rutu se îndeletnicește cu strîngerea animalelor rare, a insectelor, plantelor și pietrelor, pe care le vinde europenilor care sînt în trecere prin Amboina. Pare să facă afaceri bune cu negoțul său, căci și-a cumpărat o căsuță frumușică la marginea orașului. Dar va trebui să vă duceți singuri ca să-i propuneți să vă însoțească. Probabil că vă veți înțelege cu el în limba băștinașilor.

— Las' pe mine, nu mă pierd eu cînd e vorba de limbi străine și dialecte, zise doctorul Bertram.

— Minunat ! răspunse detectivul.

Se uită la ceas, apoi urmă :

— Rutu trebuie să fie pe chei acum, căci așteaptă sosirea vaporului, ca să-și ofere curiozitățile spre vînzare. Îl găsiți cu siguranță acolo. V-aș sfătui, totuși, ca numai unul din dumneavoastră să meargă la el, de preferință domnul doctor, ca să-i facă propunerea să însoțească expediția d-voastră științifică.

— Da, da, mă duc eu, răspunse Bertram, în grabă. Să-l aduc aici ?

— Nu, căci asta ar bate la ochi, răspunse Diersow. Duceți-vă mai bine la hotelul „Wawani", de la marginea orașului. E un local curat și acolo vă voi trimite tot ce aveți nevoie pentru expediție.

Se auzi o bataie in ușă și un funcționar intră, aducînd cele patru pașapoarte, apoi zise :

– Domnul van Straat dorește să vorbească cu domnul șef al poliției.

– Ah ! trebuie să fie ceva important ! exclamă Winkoop. Să poftească !

Apoi, adresîndu-se căpitanului și însoțitorilor săi :

– Din cele ce va spune domnul van Straat veți afla, desigur, amănunte prețioase, care va vor ușura mult sarcina pe care v-ați luat-o.

2. O scrisoare de şantaj

Olandezul intră în birou. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, şi făcea o bună impresie. Părea însă foarte iritat şi după ce poliţistul îl recomandă celor de faţă, el puse pe birou o scrisoare şi zise cu glas tremurător :

– Domnule Winkoop, salvaţi-l pe Hendrik al meu !...

– Ah, chestia e gravă, domnilor, zise poliţistul. Ascultaţi ce glăsuieşte scrisoarea :

Domnule Job van Straat,

Fiul dumitale Hendrik este în puterea noastră. Dacă ţii să-l revezi, pune în buzunarul drept al hainei dumitale un plic cu douăzeci de mii de florini. Plimbă-te astă seară pe trotuarul stîng al străzii principale, în sus şi în jos. Noi ne vom lua banii şi mîine dimineaţă îl vei revedea pe Hendrik.

Poţi înştiinţa poliţia, căci noi nu ne temem de ea. Dacă vei căuta să ne înşeli, poţi să-ţi ei rămas bun de la fiul dumitale, căci atunci îl va lua „monstrul sfînt".

– Domnilor, strigă Winkoop, punînd scrisoarea pe masă, acum stim că o bandă de şantajişti e în legătură cu monstrul acela despre care s-a vorbit atît în ultimul timp. Diersow, nu eşti şi dumneata de părere că există acum perspective să punem mîna pe ticăloşi ? Vom însărcina cîţiva oameni de-ai noştri să vegheze asupra domnului van Straat cînd se va duce la întîlnirea hotărîtă şi pungaşul ne va cădea cu siguranţă în ghearе. Apoi, va fi uşor să aflăm de la dînsul ce ne interesează.

Diersow făcu o mutră serioasă, şi zise :

– Eu l-aş sfătui pe domnul van Straat să poarte banii asupra lui. Viaţa fiului său preţuieşte mai mult decît atît.

– Firеşte că dau cu plăcere suma, dacă prin asta îl voi redobîndi pe fiul meu, răspunse van Straat. Mă tem, însă, că banditii nu se vor mulţumi cu atît. Sînt aproape sigur că în locul lui Hendrik va veni mîine dimineaţă o nouă scrisoare la fel ca asta.

– Nu cred să se întîmple aşa, răspunse detectivul. Acum o jumătate de an s-a întors şi domnul Groonfeet, despre care pot susţine că a căzut şi el în mîinile acestor ticăloşi.

– Dacă ar fi fost aşa, ar fi povestit, spuse van Straat.

– Sînt încredinţat că nici fiul dumneavoastră nu va mărturisi unde a fost, zise detectivul. Banda pare să dispună de mijloace grozave de intimidare. Firеşte că „monstrul sfînt" joacă un rol de seamă în aceasta.

Şi acum, domnule van Straat, nu-ţi mai rămîne altă de făcut decît să te supui invitaţiei primite şi să te plimbi astă-seară pe strada principală. Noi vom face tot ce ne va sta în putinţă să punem mîna pe pungaş, iar domnii aici de faţă vor porni împreună cu Rutu să dea de urma „monstrului sfînt".

– Cuvintele dumitale m-au mai liniştit, zise van Straat adresîndu-se poliţistului. Biata mea soţie e aproape să-şi piardă mintile de disperare.

Se îndreptă spre uşă, dar se întoarse brusc şi-i zise lui Farrow :

– Eram prea iritat adineauri şi n-am prea dat atenţie cînd mi-aţi fost recomandat. D-voastră sînteţi vestitul căpitan Farrow ?

– Cam aşa ceva, răspunse Farrow, zîmbind.

– După cîte ştiu, sînteţi mare amator de aventuri, urmă olandezul.

Poate că aș fi în măsură să vă povestesc ceva interesant după ce veți duce la bun sfîrșit chestia cealaltă. E o taină puțin obișnuită, pe care mi-a încredințat-o un prieten, acum dispărut însă, adică n-a mai dat semne de viață, deși mi-a făgăduit că va mai da ochi cu mine.

Ei, să lăsăm pe altă dată chestia asta, acum trebuie să mă duc s-o mîngîi pe soția mea. Poate c-ar fi mai bine, domnule Winkoop, dacă nu veți încerca să-l prinzi pe individul care vrea să-mi ia banii, căci în cazul acesta viața fiului meu va fi din nou în primejdie.

— M-am gîndit și eu la asta, interveni Diersow. Îl vom lăsa în plata Domnului, dar ne vom întipări în memorie figura lui dacă-l vom putea descoperi.

Plin de speranțe, olandezul plecă. Detectivul se întoarse spre doctor și-i zise :

— E timpul să porniți, domnule doctor. Vaporul trebuie să sosească în curînd. Rutu va primi oferta d-voastră, căci va trebui să se înapoieze în orice caz în interiorul insulei, dacă-și va vinde acum marfa, ca să-și procure alta.

Doctorul Bertram părăsi imediat biroul. Farrow își luă și el rămas bun și vru să iasă împreună cu însoțitorii săi, dar Diersow îl opri :

— Domnule căpitan, printre lucrurile care vor fi aduse la hotel se va afla și o cușcă mică, cu patru porumbei călători. Vă veți folosi de ei dacă veți avea să ne comunicați ceva urgent.

— În cazul acesta, vom avea de dus mult bagaj, zise căpitanul. De fapt, ar trebui să ne luăm hamali.

— Nu v-aș sfătui deloc s-o faceți, răspunse detectivul. Nu trebuie să aveți nici un pic de încredere în băștinași. Fiecare din ei poate fi în legătură cu banda acelor ticăloși. E deajuns dacă-l luați cu dumneavoastră pe Rutu, acesta pare o fi om de treabă. Vă veți folosi de o barcă pentru a ajunge la malul riului, unde a observat Rutu că s-a produs atacul împotriva lui Groonfeet. Acolo veți putea întocmi un lagăr și aveți timp o zi întreagă să cercetați împrejurimile.

— Așa vom face, zise Farrow. Și acum, vă spun la revedere !

— La revedere, domnule căpitan. Barca o să v-o procure domnul Bergen, proprietarul hotelului. Vă doresc din toată inima succes deplin.

Călăuzindu-se după indicațiile detectivului, Farrow găsi repede hotelul „Wawani".

— Bună ziua ! salută Farrow, de cum intră, în limba norvegiană, căci aflase de la detectiv că proprietarul era norvegian.

Din dosul tejghelei ieși la iveală un omuleț simpatic și repezindu-se la căpitan îi strînse mîna cu putere.

— Mulțumescu-ți Doamne, strigă el, că aud și eu o dată pe aici limba maternă! Fiți bineveniți, domnilor ! Doriți camere ? Sper că veți rămîne mai multă vreme la mine !

— Nu, domnule Bergen, nu dorim camere, răspunse căpitanul, căci vom pleca în scurt timp ; așteptăm însă să sosească echipamentul necesar expediției pe care o plănuim. În schimb, am fi amatori de ceva de-alde gurii, apoi avem nevoie de o barcă, cu care să putem merge pînă la istmul din Paso.

— Hm ! la istm vreți să mergeți ? întrebă hotelierul îngîndurat. Eu, unul, nu v-aș sfătui deloc. Nu prea se petrec lucruri curate pe acolo, atît cît tot ce vă pot spune. Dacă totuși țineți să mergeți, fiți cu multă băgare de seamă. Cred că sînteți înarmați ?

— Nu, dar vom avea în curînd arme, zise Farrow.

Apoi, adresîndu-se uriașului :

— Peter, după ce vei înbuca ceva, te vei duce la submarin, vei în-

știința echipajul cum stau lucrurile și ne vei aduce arme. Sau mai bine nu te duce, spuse el după o clipă, căci vom trece pe acolo și vom face mai repede treaba.

Cei trei tovarăși luară loc la o masă în apropierea ferestrei. Hotelierul le aduse băuturi răcoritoare, apoi se aplecă și șopti :

— Mă înșel oare sau dumneavoastră sînteți cu adevărat căpitanul Farrow ? Să se fi împlinit dorința mea de a vă cunoaște ?

— Ei, da, domnule Bergen, răspunse căpitanul rizînd, după cît se vede, sîntem foarte cunoscuți pe aici, mai mult chiar decît am dori. Eu sînt căpitanul Farrow și tînărul ăsta e fiul meu, George, iar celălalt, credincioșul nostru Peter.

Patronul le strînse încă o dată mîinile plin de bucurie și zise :

— Domnule căpitan, locuiesc aici de la sfîrșitul războiului. Vă puteți lesne închipui cu cîtă plăcere am citit întotdeauna dările de seamă asupra faptelor dumneavoastră vitejești. Ha ! Ha ! Ha ! Ce vă mai urmăreau la început englezii și francezii ! dar situația s-a schimbat repede, cînd s-a văzut cu cîtă dragoste ați salvat atîtea vieți omenești. Nu v-aș putea fi de vreun folos, domnule căpitan ?

— Da, domnule Bergen, răspunse Farrow. Ai putea să-mi dai unele lămuriri prețioase. Ai auzit ceva despre așa-zisul „monstru sfînt" ?

Bergen tresări, apoi dădu din cap și zise :

— De fapt, ar fi trebuit să-mi spun că pentru asta v-ați pus în gînd să mergeți la istmul din Paso, domnule căpitan. Da, am auzit despre acest monstru misterios, mai mult decît aș fi dorit. Vine pe aici adesea un băștinaș uriaș, de la care am aflat multe. Dar dumneavoastră de unde știți de el ?

— Am aflat încă de la Makassar, de la șeful poliției de acolo. Acum venim tocmai de la domnul Winkoop : domnul Diersow, pe care cred că-l cunoști, ne-a îndrumat încoace. Ne va trimite echipamentul necesar pentru a întreprinde o expediție științifică prin regiunea cu pricina, iar doctorul Bertram, tovarășul nostru, s-a dus să angajeze un băștinaș, cu numele de Rutu, care ne va însoți ca servitor.

— Ah ! Pe Rutu îl cunosc ! exclamă Bergen. Fiți cu băgare de seamă față de el, domnilor ! Ce-i drept, pare să fie vrednic de încredere, dar mie mi-a fost întotdeauna suspect omul acesta. Acum vreo jumătate de an povestise că a fost martor cînd un european fusese atacat. Eu am avut imediat impresia că el însuși n-ar fi fost străin de atacul acesta. A izbutit chiar să capete încrederea poliției prin felul lui de a fi. Mă mir, căci domnul Diersow e de obicei un om prevăzător.

— Informațiile dumitale sînt de mare interes pentru noi, domnule Bergen, răspunse căpitanul ; firește că vom fi cu băgare de seamă. Ah ! uite că vine mîncarea, de asemenea și doctorul nostru. Ei, dragă Bertram ?

— Totul e în regulă ! răspunse acesta, vesel. Peste o jumătate de ceas îl vom avea aici pe Rutu. Pare să fie un colecționar serios, căci am văzut la el insecte foarte frumoase și păsări împăiate. Îi voi cumpăra cîteva exemplare. Poate că voi pune și eu mîna pe ceva interesant în cursul expediției noastre.

— Dragă doctore, pasiunea dumitale pentru zoologie, zise Farrow, rizînd, te face să uiți că expediția noastră poate deveni foarte primejdioasă. Gîndește-te la „monstrul sfînt". Acum să înfulecăm însă ceva, înainte de a porni la drum.

Cînd fură gata cu masa, intră în odaie un malaez. Doctorul Bertram îl chemă la el și băștinașul se apropie de masă cu o mișcare de pisică.

Farrow îl observă pe furiș, cu toată atenția. Individul făcea o impresie bună. Era înalt, mlădios și chipul lui avea trăsături regulate, aproape fru-

moose. Dar în ochii lui era o expresie care nu-i plăcu deloc căpitanului. Cunoscător de oameni cum era, Farrow își spuse imediat că Rutu trebuie să fie un om foarte viclean.

Într-o englezească stricată, el îl salută pe căpitan și se recomandă singur drept cea mai potrivită călăuză pe care și-ar fi putut-o alege expediția. Farrow îi răspunse și el în englezește, apoi se adresă tovarășilor săi în limba-i maternă :

– Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci omul ăsta pare să fie un prefăcut. Sînt sigur că pricepe englezește mai bine decît arată. Dragă doctore, i-ai spus lui Rutu că vrem să mergem direct la rîul care coboară din munții Hitus ? Da ? Foarte bine. Cred, însă, că nu i-ai amintit nimic despre atacul pe care susținea că l-ar fi observat.

– Ce-ți dă prin gînd, domnule căpitan ! Așa de puțin prevăzător mă crezi ? I-am spus numai că vrem să pătrundem cu barca în interiorul lui Hitus. Am observat, însă, că se speriase rău cînd a auzit de asta. Cred, deci, căpitane, că sîntem pe calea cea bună.

– Ar fi minunat, răspunse Farrow. Pare într-adevăr că avem noroc la întreprinderi de soiul acesta.

– Barca e pregătită, domnilor, interveni Bergen. Am ales una ușoară, așa cum vă trebuie dv. Uite, văd venind și niște oameni, probabil că sînt de la firma Frederik, care furnizează toate obiectele necesare unei expediții.

Farrow plăti, apoi hotelierul îl conduse spre țărmul golfului. Bagajele fură așezate în barcă și Farrow dădu o atenție deosebită coliviei în care se aflau cei patru porumbei călători.

Peter apucă vîslele. Rutu se așezase pe podea la proră, Farrow se așeză la cîrmă, iar George împreună cu doctorul luară loc pe o bancă îngustă.

După ce lăsară în urmă Amboina, Farrow începu să se țină pe lîngă țărm. Uriașul vîsli cu putere timp de o jumătate de ceas, apoi încetini viteza, privi cercetător în jurul său, pentru ca în cele din urmă să oprească cu totul barca.

Rutu scoase o exclamație de spaimă cînd zări deodată ridicîndu-se din apă turnul submarinului. În locul acesta, golful era adînc și Rindow se lăsase la fund. Chepengul fu repede deschis și primul ofițer apăru zîmbitor.

Farrow îi spuse în grabă ce avea de spus și dădu ordin să-l urmeze sub apă, la o depărtare de cel puțin două sute de metri, pentru a-i putea semnaliza primejdiile care s-ar ivi în cale. Căpitanul puse să i se aducă arme pentru el și însoțitorii săi, apoi Peter vîsli mai departe, în vreme ce turnul submarinului dispăru din nou sub apă.

– Doctore – i se adresă Farrow lui Bertram – spune-i lui Rutu să nu vorbească nimic despre întîlnirea noastră cu submarinul, pînă nu ne vom despărți.

Doctorul îi comunică băștinașului vorbele căpitanului, apoi se întoarse spre acesta din urmă :

– El își închipuie că submarinul nostru ar fi un monstru îngrozitor. Nici pe noi nu ne privește ca oameni obișnuiți, ci ca pe niște diavoli. Ne crede înzestrați cu puteri supraomenești, ceea ce nu ne poate fi decît de folos. Și acum nu va refuza să ne răspundă la toate întrebările pe care i le vom pune cu privire la atacul asupra europeanului.

– Cu atît mai bine, își dădu cu părerea căpitanul. Cred c-ar fi nimerit să-i lei la rost cu întrebările pînă nu-i piere frica. Nu uita să-l descoși și asupra „monstrului sfînt", dragă doctore.

În vreme ce Bertram vorbea cu băștinașul, Farrow îl privea pe individ pe furiș. Observă că Rutu se codea la început cu răspunsurile, ba părea chiar înspăimîntat. Dar doctorul arătă deodată spre apă și spuse cîteva vorbe care păreau să aibă un efect magic, căci Rutu își dădu drumul gurii de parcă nu mai avea de gînd să se oprească.

Cînd băștinașul tăcu, doctorul i se adresă lui Farrow :

– Domnule căpitan, după cîte mi se pare mie, am dat de o taină grozavă aici. Omul nostru n-a văzut așa-zisul „monstru sfînt" și nici nu știe despre ce e vorba. În schimb, știe că se aduc uneori jertfe acestui monstru și... am impresia, domnule căpitan, că Rutu a avut cîndva de-a face, sau poate încă mai are, cu banda care e interesată în chestia asta.

– Nu – se corectă el imediat – acum pare să nu mai aibă nimic de-a face cu ea, altminteri nu mi-ar fi povestit toate astea, deși are o teamă grozavă de submarinul nostru. Da, submarinul nostru a fost o sperietoare pentru el și l-am adus pînă acolo încît mi-a povestit și împrejurarea cu atacul asupra europeanului.

– Minunat, dragă doctore, asta înseamnă că am înaintat mult. După socotelile mele, vom fi la destinație cam peste vreo două ceasuri și vom putea să ne căutăm în liniște un loc unde să ne facem lagărul.

3. Pe urmele „Monstrului sfînt"

George se ridică şi păşi spre prora bărcii, unde Rutu îi făcu loc, cu o grabă oarecum caraghioasă. Deşi trăise în mijlocul civilizaţiei, malaezul părea să fi rămas superstiţios. Avea dreptate doctorul spunînd că el îi considera pe albii în slujba cărora intrase ca nişte duhuri rele.

George zîmbi văzînd graba băştinaşului, apoi se aplecă peste marginea bărcii şi privi în apă.

După cum presupusese Farrow, peste două ceasuri ajunseră la istmul din Paso. Ţărmul era şi aici neted şi submarinul trebuia să rămînă la vreo cincizeci de metri în urmă. Farrow îi semnalizâ lui Rindow ca în cursul serii să se ridice la suprafaţă. Dacă va fi nevoie va veni la el cu barca, să discute împreună.

Mai vîsliră vreo jumătate de ceas de-a lungul malului, apoi malaezul arătă spre un luminiş mic, care se ivi din desiş, în partea dreaptă a apei. El îi spuse cîteva cuvinte lui Bertram, care-i explică apoi căpitanului că în luminişul acesta fusese atacat europeanul.

— Bine — răspunse Farrow — în cazul acesta ne vom ridica aici lagărul. Îmi face impresia că e un loc foarte potrivit. În tot cazul, trebuie să fim cu mare băgare de seamă, şi n-am face rău să aducem pentru la noapte cîţiva tovarăşi de pe submarin.

— În cazul acesta, e mai mult ca sigur că banditii nu se vor arăta — îşi dădu cu părerea George. Atîţia cîţi sîntem acum şi tot e prea mult pentru ei.

— Da, George, la asta m-am gîndit şi eu, răspunse Farrow. I-aş ţine însă pe tovarăşi aici în timpul nopţii, numai pentru pază. Nu ştiu cît de numeroşi sînt banditii, dar prea puţini nu vor fi ei. Şi-n afară de asta, e probabil că sînt în legătură cu vreun trib de băştinaşi care se închină „monstrului sfînt". Ziua am fi oarecum în siguranţă, dar noaptea e primejdie să ne atace. Cînd s-a lăsa întunericul, Peter, vei pleca cu barca la submarin şi te vei întoarce cu şase camarazi, înarmaţi cu revolvere şi carabine. Trebuie să terminăm repede cu afacerea asta, căci mi s-a făcut dor de „Insula Odihnei", de unde lipsim cam de multişor.

Uriaşul începuse să ridice corturile şi fără să se întrerupă din lucru, îl întrebă pe Farrow :

— Pe cine să aduc, domnule căpitan ? Camarazii se vor lua la ceartă, vrînd să meargă cu toţii.

— Să tragă la sorţi, ăsta-i cel mai bun lucru. Domnilor ofiţeri şi musafirilor noştri — prinţul Ghasna şi fiica lui — spune-le că-i rog să rămînă pe submarin. Şi acum, doctore, întreabă-l te rog pe Rutu unde se află „monstrul" despre care ni s-a vorbit ?

Bertram începu să discute cu băştinaşul şi convorbirea lor ţinu cam mult. Se vedeo cale de o poştă că individul căuta să se împotrivească să-i ducă pe străini la locul unde îşi făcea mendrele monstrul misterios.

Dar doctorul se înfurie, arătă cu degetul spre mare — ameninţîndu-l cu submarinul. În cele din urmă, Rutu nu avu încotro şi întinse mîna spre nord, în susul fluviului.

— Cică ar exista acolo un banc de nisip — îi lămuri doctorul pe ai săi — despre care Rutu crede c-ar fi închinat „monstrului sfînt". Păcat, căci asta înseamnă că-i vorba doar de un crocodil. Tîrîtoarele astea sînt uneori „sfinţite" de triburile malaeze şi indiene. Mă mir, însă, că fac atîta caz pentru o lighioană ca asta.

– Te pomenești că o fi un exemplar foarte mare, zise George, sau poate e pe jumătate imblinzit. In Africa, se spune că există crocodili care ies afară din apă la chemarea unui negru.

– Ai dreptate, băiete, am auzit și eu despre așa ceva, răspunse Farrow. Presupunerea ta poate fi adevărată. Dar cu atît mai fioroasă trebuie să fie banda, dacă jertfește crocodililor vieți omenești. Dragă doctore, dumneata ce părere ai ?

– Da, domnule căpitan, se prea poate să fie așa. Banda asta de tilhori se folosește, probabil, de superstiția vreunui trib – în apropierea căruia își are sălașul monstrul – pentru a-i face să dispară în chipul acesta înfiorător pe cei care li se împotrivesc. Se vede că Groonfeet a văzut cu ochii săi odată o astfel de execuție și asta l-a făcut să-i piară pofta să sufle ceva despre aventura lui.

– E grozav ! exclamă Farrow. Să arunci oameni în gura unui crocodil !

– Ar trebui să le pregătim și lor aceeași soartă, zise doctorul furios. Acum, însă, să ne apucăm de lucru. Mai sînt vreo două ceasuri pînă se va

lăsa întunericul, îl voi întreba pe Rutu de cît timp avem nevoie ca să ajungem la istm.

Vorbi din nou cu malaezul, care răspundea cu şovăială, apoi zise :

— Păcat, e prea tîrziu ca să mai întreprindem ceva azi. Mai putem urca rîul vreun ceas, apoi drumul e închis printr-un şir de stînci, care formează un fel de cascadă. Acolo trebuie să coborîm din barcă şi s-o luăm pe jos ; vom ajunge la bancul de nisip tocmai cînd se va lăsa întunericul.

— Hm ! e într-adevăr păcat, zise căpitanul. Trebuie să ne amînăm vizita pe mîine dimineaţă. Îl întreabă-l dacă se află vreun sat de băştinaşi prin apropierea bancului de nisip.

La întrebarea doctorului, Rutu dădu din cap cu hotărîre şi începu să tremure din tot trupul, pe cînd ochii săi exprimau groaza. Era neîndoios că mînţea, ceea ce-l făcu pe Bertram să-l ameninţe din nou cu submarinul. De data aceasta, însă, fără efect, căci malaezul nega mereu. Atunci doctorul schimbă tactica, începu să rîdă şi vorbi mai departe.

Acum Rutu păru că s-a fisticit de tot. Doctorul rise şi mai tare şi zise către Farrow :

— Domnule căpitan, l-am vîrît în cofă, cum s-ar zice l-am spus că noi cunoaştem satul mai de mult şi că voiam să-l punem la încercare, ca să vedem dacă ne poartă cu minciuno. Şi cînd l-am ameninţat că-l vom duce pe submarin, dacă va continua să mintă, a mărturisit imediat. Zicea c-a fost odată în satul acela şi căpetenia este o corcitură, de statură uriaşă, cu numele de Tocka.

— Cum ai spus, o corcitură de statură uriaşă ? repetă Farrow, uimit. Doctore, n-o fi acelaşi de care ne-a vorbit birtaşul Bergen ?

— Aşa cred şi eu, domnule căpitan. Asta înseamnă că lucrul devine primejdios pentru noi. Aş fi de părere să vină zece tovarăşi de pe submarin, ca să stea de pază în timpul nopţii. Căci o corcitură dintr-asta e mai primejdioasă şi decît cel mai sălbatic băştinaş, ei moştenesc inteligenţa tatălui său alb şi toate însuşirile rele ale celor două rase din împreunarea cărora s-a născut. Bergen părea să fi avut dreptate în ce priveşte călăuza noastră. Aproape că sînt şi eu încredinţat acum că făcea parte odinioară din banda pe care o urmărim. Diersow ne povestea că şi-a cumpărat de curînd o casă frumoasă. Poate că s-a despărţit certat de tîlharii aceia şi astfel se explică şi teama lui să ne ducă pînă la bancul de nisip. Nu l-a fi venind la îndemînă să dea ochii cu foştii tovarăşi.

— Da, doctore, e foarte posibil să fie aşa, răspunse căpitanul. Să nădăjduim că ţine acum cu noi, căci dacă s-ar da de partea celorlalţi, nu-ne-ar fi deloc bine. Trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Asta în orice caz, zise Bertram.

În aceeaşi clipă tresări, la fel ca şi căpitanul, căci George scoase un strigăt de avertizare.

— Am văzut capul unui băştinaş pe malul celălalt, zise tînărul. Apăruse lîngă palmierul acela uriaş din faţa noastră, dar a dispărut imediat în tufiş, cînd m-a zărit. Tată, cred c-ar fi mai bine ca Peter să plece chiar acum şi să se întoarcă repede cu tovarăşii noştri.

— Ai dreptate, băiete. — Peter ! — se adresă el apoi uriaşului — dacă eşti gata cu instalarea corturilor, te poţi duce acum spre submarin. Adu zece camarazi şi o barcă de aluminiu. Haide, dă-i zor, nu e timp de pierdut.

În româneşte de LIA HÂRŞU

(Va urma)

Serial senzațional

30.)

Pentru prima oară în românește
seria completă

MONSTRUL SFÎNT (II)

Peter se urcă imediat în barcă și porni în josul râului. Căpitanul se aștepta ca marinarii să sosească puțin timp după lăsarea nopții.

– Trebuie să facem o groapă cât mai ascunsă pentru foc, zise el către George și doctorul Bertram, căci focul nu trebuie să se zărească în luminiș. Să ne ferim ca oamenii noștri să fie văzuți, astfel e primejdie să fim atacați în cursul zilei, când ei vor fi plecați. În vremea asta ar fi bine, doctore, să te duci cu Rutu să strângeți vreascuri. După cum văd, începe să se înnoureze, așa că nu vom avea lună. Eu cu George vom săpa groapa.

Farrow săpă în așa fel groapa, încât era legată cu o gaură mai mică, prin care fumul era scos afară. Intenția sa era ca dușmanii așteptați să fie indusi în eroare de fumul care ieșea prin altă parte.

Doctorul și Rutu aduseră grămezi de vreascuri. Farrow fu de părere să se facă în jurul focului un meterez de formă rotundă, cu o singură deschi-

zătură spre râu. Lucrul acesta trebuia făcut repede, îndată ce se va întuneca. Afară de asta, în cele patru colțuri ale luminișului vor fi îngrămădite vreascuri, cărora li se va da foc în caz de primejdie, pentru a avea lumină destulă.

Când se lăsă seara, se apucară cu toții de lucru, făcură meterezul de vreascuri în jurul gropii și îngrămădiră crengile uscate în cele patru colțuri ale luminișului. Apoi se retraseră în interiorul meterezului și Farrow făcu un mic foc în groapă. Când puse deasupra căzănelul pe care George îl umplu se cu apă de râu, văzu cu mulțumire că fumul ieșea prin gaura a doua, care se afla în afara meterezului de vreascuri.

Așteptând să fiarbă apa, ascultară cu încordare în tăcerea nopții. După cum prevăzuse Farrow, cerul era acoperit în întregime de nori și un întuneric adânc domnea în jurul lor.

George se târâse până la țărm. Era la vreo zece metri depărtare de locul unde se aflau tatăl său, doctorul și Rutu. Cam aceeași depărtare era până la desișul care înainta până la țărmul râului.

Un simțământ ciudat puse stăpânire pe el — avea o presimțire că primejdia ar putea veni dinspre râu, căci pe malul celălalt văzuse ivindu-se

chipul unui sălbatic. Era lesne de presupus că năvălitorii vor veni din desiș pentru a ataca lagărul.

Tânărul își îndreptă atenția spre nord, în susul râului. Dintr-acolo trebuiau să vină, dacă vor veni. Auzul său se obișnuise cu murmurul regulat și monoton al apei. Deodată înălță capul și ascultă cu încordare. Auzise un zgomot ciudat, un plescăit, care nu părea să fie de valuri. Ceva necunoscut se apropie pe furiș — deci o primejdie.

George chibzui o clipă. Apoi, în mod aproape mecanic, se ridică în genunchi și scoase revolverul. Acum va putea sări în picioare în orice clipă, dacă s-ar ivi din întunericc umbra unui kanu.

Plescăitul se auzi tot mai lămurit. El întinse capul cu băgare de seamă ; ar fi trebuit să zărească acum contururile kanu-ului, căci zgomotul venea de aproape. Dar nu descoperi nimic și atunci își înălță puțin trupul.

În aceeași clipă se petrecu ceva atât de neașteptat, încât George era aproape să scoată un strigăt de groază. În fața lui auzi un plescăit puternic în apa râului, ceea ce-l făcu să se dea speriat înapoi. O umbră fantastică crescu din apă, un bot uriaș se deschise cu zgomot înfiorător, o duhoare de nesuferit îl atinse nările și aproape fără voie George ridică revolverul și trase un glonț în capul acela monstruos. Cu un răcnet înăbușit crocodilul uriaș se afundă din nou în apă.

Când ecoul împușcăturii se pierdu în depărtare, răsună de jur-împrejurul luminișului un urlet pornit din zeci de piepturi. Sălbaticii împresuraseră, deci, luminișul și se pregăteau de atac. Cu iuțeala fulgerului, George porni în goană la ai săi. Un trup întunecat se ivi lângă el : slobozi un glonț și, cu un răcnet de furie și durere, băștinașul pieri în beznă.

Farrow și doctorul traseră și ei acum. Căpitanul îl strigă pe George pe nume și acesta răspunse imediat. Glasul îl trădă însă și deodată se simți apucat de niște brațe vânjoase. Trase încă un glonț, nimeri un băștinaș, dar alți zece apărură din întuneric și-l înconjurară.

Lumina unei lămpi de buzunar împrăștie întunericul și Farrow văzu cu groază că patru sălbatici îl înhățaseră pe George ai său, târându-l spre desiș. Un al cincilea sălbatic șchiopăta în urma lor.

Începu să tragă glonț după glonț, doi băștinași se prăbușiră, dar continuară să se târască mai departe. În locul lor însă apărură alții și-l târâră după ei pe George, care se zbătea fără folos.

Farrow trase din nou ; deodată doctorul strigă :

— Căpitane, sunt lângă noi.

Situația era disperată. George era târât înainte, dar în nici un caz Farrow nu trebuia să-i lase pe năvălitori să atace din spate, căci ar fi fost pierdut, împreună cu doctorul. Șovăi o clipă, apoi se întoarse cu iuțeala fulgerului și lumina lămpii de buzunar căzu pe chipurile schimonosite de furie ale câtorva sălbatici, care stăteau aproape lipiți de meterezul de vreascuri, agitând cuțite și măciuci.

Patru împușcături trase cu iuțeala fulgerului îi împinseră îndărăt și doi oameni căzură gemând. Deodată se auzi din spatele lor un glas ațâțându-i și băștinașii se năpustiră iarăși, zbierând ca nebunii.

Căpitanul și doctorul păreau pierduți, căci din partea cealaltă a locului unde se aflau se auzi un strigăt de luptă. Doctorul se întoarse repede și îndreptă lumina lămpii în direcția aceea. Trase la întâmplare și în aceeași clipă se auziră țipete de durere. Farrow făcu la fel, cu același rezultat.

Asta îi întărâtă, însă, pe băștinași și cu strigăte de furie se năpustiră înainte.

Și când totul părea pierdut, se auzi dinspre țărm o salvă de carabine. Strigăte de „ura" sfâșiară văzduhul, luminile lanternelor scânteiară pe cerul nopții și marinarii căpitanului, în frunte cu Peter, săriră în luminiș.

În aceeași clipă, se auzi un glas tunător în rândul băștinașilor și toată hoarda pieri în întuneric.

— Băieți, aprindeți grămezile de vreascuri! strigă căpitanul.

Marinarii îndeplinirâ ordinul imediat. La lumina lămpilor de buzunar găsiră mormanul de vreascuri și le dădură foc. O vâlvătaie roșie învălui luminișul ca într-un decor de teatru.

— Să ne luăm după el, domnule căpitan? întrebă Peter.

— Nu, căci l-au luat prizonier pe George al nostru și dacă procedăm fără chibzuială, îl expunem primejdiei.

Marinarii izbucniră în exclamații de spaimă și Peter era atât de furios, încât numai cu greu îl putu stăpâni Farrow.

— Căpitane, zise atunci doctorul, am recunoscut strigătele care veneau dinspre țărm. Era plescăitul unui bot de crocodil, apoi răcnetul ciudat pe care-l scot lighioanele astea atunci când sunt înspăimântate. Probabil că George a întins capul spre apă și dihania s-a năpustit la el să-l înhațe. Noroc că a scăpat de soarta asta grozavă. Pe de altă parte, cred că, pentru moment, viața lui nu este în primejdie. Băștinașii vor ține mai întâi judecată în privința lui, apoi se vor pregăti să-l jertfească „monstrului sfânt". Poate că vor încerca mai întâi să stoarcă bani de la noi.

— Doctore, mărturisesc că mi-ai redat curajul, zise Farrow, cu un oftat de ușurare. Dar, după scrâșnetele grozave pe care le-am auzit, se poate presupune că a fost un crocodil uriaș acela care a încercat să-l înhațe pe George. Crezi c-o fi fost „monstrul sfânt"?

— Tot ce se poate, răspunse Bertram, rămânând pe gânduri. Cred că e un animal îmblânzit și probabil că a mers după kanu-uri. Sălbaticii or fi deborcat prin apropiere, cu gând să ne atace pe noi.

4. Pe viaţă şi pe moarte

Revolverul îi fu smuls din mână lui George şi bietul tânăr fu târât de sălbatici. În vreme ce în spatele lui răsunau împuşcăturile căpitanului şi ale doctorului Bertram.

Nu se îngrijea de propria lui soartă, ci asculta cu încordare îndărătul său, căci observase că un număr mare de sălbatici năvăliseră în tabără.

Atunci se auzi însă dinspre râu salva carabinierilor şi George răsuflă uşurat, deoarece ştia că tatăl său şi doctorul erau salvaţi.

De abia acum începu să se gîndească la propria lui situaţie. Duşmanii îl târau fără milă înainte, încât crengile arborilor îi biciuiau obrajii şi mâinile, sfâşiindu-i carnea.

Se simţi străbătut de un fior gândindu-se la cele ce auzise povestindu-se cu privire la satul băştinaşilor, din apropierea banculul de nisip, unde îşi avea sălaşul „monstrul sfânt". Oare va fi jertfit şi el dihaniei fioroase?

Tocmai în clipa când doctorul îşi exprima bănuiala că acest crocodil l-ar fi urmat pe băştinaşi, lui George îi veni acelaşi gând. Prea era ciudat ca el să se fi ivit imediat după atacul sălbaticilor.

Crocodilul acesta uriaş părea într-adevăr înzestrat cu o inteligenţă deosebită, cu o viclenie pe care sălbaticii o foloseau pentru scopurile lor. Cei mai mulţi băştinaşi credeau, desigur, că în monstrul acesta sălăşluieşte un duh rău şi numai câţiva — în primul rând căpetenia — recunoscuseră inteligenţa dihaniei şi o puseră în slujba lor. Pentru o căpetenie de trib, o astfel de superstiţie era un ajutor cum nici nu şi-ar fi putut dori mai bun. Dacă cineva devenea nedorit, monstrul... îi cerea ca jertfă şi căpetenia scăpa în modul acesta simplu de un duşman.

În luminiş se făcuse linişte, căci sălbaticii se retrăseseră. Erau însă furioşi, căci gloanţele marinarilor le aduseseră, desigur, mari pierderi. George îşi dădu seama că soarta ce-i aştepta nu era deloc plăcută, că asupra lui se va răsfrânge furia sălbaticilor, dacă nu va izbuti s-o şteargă la vreme.

Deocamdată, însă, nu se putea gândi la asta, căci braţele de fier îl ţineau ca-n cleşte şi din desiş se auzeau trosnete de crengi, ceea ce dovedea că băştinaşii se apropiau dinspre nord.

Deodată, biruitorii săi a luară la goană spre vest, în direcţia apei. Ajunseră pe o potecă destul de largă şi în câteva minute se aflau pe ţărmul râului.

Acolo aşteptau făpturi întunecate, iar pe apă se vedeau numeroase kanu-uri, în care sălbaticii luară loc. George fu aşezat într-un kanu mai mare decât celelalte, care aparţinea, probabil, căpeteniei.

Curajosul tânăr fu legat cu frânghii din fibre de cocos împletite şi i se vârî un căluş în gură. Îl zvârliră apoi pe scândurile kanu-ului şi un sălbatic se ghemui la spatele său, lipindu-i vârful unui cuţit de spinare. Era o ameninţare mută, dar destul de lămurită.

George începu să se împace cu soarta şi privi la mulţimea kanu-urilor care se umpleau cu oameni. Era o adevărată forţă armată, care fusese trimisă împotriva europenilor şi cu atât mai mare trebuia să fie mânia băştinaşilor — cu deosebire a căpeteniei — că atacul lor fusese respins. Locuitorii satului îl vor trage, desigur, la răspundere pe şeful tribului pentru eşecul acesta.

George văzu că erau aduse în kanu-uri multe trupuri, răniţi care gemeau, dar şi cadavre, în număr destul de mare. Tânărul îşi făcu socoteala că expediţia aceasta nedorită îi costase pe băştinaşi opt morţi şi zece răniţi.

Pentru un moment, situația lui George era disperată. Tocmai în fața kanu-ului în care se afla el apăru acum o făptură uriașă, un sălbatic care-i întrecea în înălțime pe tovarășii săi. Cu glas fioros, el dădu câteva ordine și lui George i se păru că mișcările băștinașilor deveniră mai repezi și mai prevăzătoare ca înainte.

Căpetenia trebuia să exercite o înrâurire puternică asupra oamenilor săi, cu tot dezastrul a cărui vină o purta numai el însuși.

Mâinile lui George erau legate pe piept. Cu multă băgare de seamă el le mișcă în jos și-și pipăi brâul. Revolverul i-l smulseseră din mână sălbaticii, dar mai avea unul, precum și pumnalul dăruit de Sanja. Arma aceasta îl ajutase să scape din multe situații primejdioase și nădăjduia că-i va fi de folos și acum.

Trase încetișor afară o parte a pumnalului, se opri o clipă, apoi, ocrotit de întuneric, îl mai scoase câțiva centimetri și cu mâinile legate trecu lama

ascuțită peste sfoara de cocos. Minunea se înfăptuî mai repede decât se așteptase. Avea mâinile libere.

Chibzui câteva clipe dacă să-și scoată călușul și să strige după ajutor, presupunând că tovarășii lui a porniseră pe apă cu bărcile. Dar renunță la gândul acesta, spunându-și că va izbuti să scoată două, trei țipete, apoi cuțitul băștinașului din spatele lui îl va amuți pentru vecie.

Trebuia mai întâi să-și taie legăturile de la picioare, ceea ce și făcu, cu multă îndemânare. Ridică apoi pumnalul încetișor în mâna dreaptă și tăie sfoara care fixa călușul. Acum venea însă partea cea mai grea. Cum să sară în picioare, fără ca paznicul din spatele său să-i înfigă cuțitul în spate? Trebuia totuși să fugă, nu putea să mai întârzie nici o clipă, căci căpetenia se va urca în curând în kanu-ul său și atunci nu mai era nici o nădejde de scăpare.

George gemu deodată înăbușit – avea călușul încă în gură – apoi se

zvârcoli încolo şi încoace şi în cele din urmă se prăbuşi peste trupul paznicului său.

Uriaşul strigă ceva de pe ţărm, ceea ce George nu pricepu, paznicul răspunse cam speriat, apoi, la o poruncă a căpeteniei, îl ţinu pe George strâns cu mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga se pipăi la piept.

Acum nu mai avea cuţitul în mână, căci trebuise să şi-l vâre la brâu, ca să-şi elibereze mâinile. Cu iuţeala fulgerului, George îşi trase revolverul şi înainte ca paznicul său să poată scoate un ţipăt, îi izbi cu putere în tâmplă.

Cu un horcăit de moarte, sălbaticul se prăbuşi. George se ridică însă repede, luă revolverul în mâna stângă şi cu dreapta trase afară pumnalul Sonjei.

Căpetenia îşi întoarse privirile în toate părţile, George îl văzu întinzând braţele, dar tânărul se furişă cu îndemânare sub braţul stâng al uriaşului. În acelaşi timp izbi cu putere pumnalul în trupul corciturii.

Tocka – cum îl numise Rutu – scoase un adevărat răcnet de durere şi furie. Se clătină, apoi se prăbuşi la pământ. George însă o luă la fugă pe poteca pe care îl aduseseră sălbaticii încoace.

Era acum la vreo douăzeci de metri de malul râului şi începu să alerge de-a lungul desişului, dar când pătrunse într-însul prin spărtura pe care o făcuseră sălbaticii, se rostogoli la pământ. Simţise o lovitură puternică în cap, apoi, ca prin vis, auzi un strigăt de triumf, trase revolverul în chip mecanic şi slobozi un glonţ. Mai auzi un ţipăt de moarte, apoi nimic...

Când se trezi, simţi o durere violentă în cap, mâinile îi erau ca paralizate şi de-abia putea respira.

Deschise încetişor ochii şi după câteva clipe auzi gemete slabe.

Licăriri roşii şi verzui îi scăpeau pe dinaintea privirilor şi în imediata lui apropiere văzu un cuiuş pe care zăcea un trup uriaş, care se zvârcolea încolo şi încoace.

Atunci îşi dădu seama că se afla în coliba căpeteniei, legat de unul din stâlpii care susţineau acoperişul. Mâinile îi erau legate la spate în jurul acestui stâlp şi atât de strâns încât îi venea să urle de durere.

Picioarele îi erau libere şi nici căluş nu avea în gură. Dar o funie care-i trecea în jurul pieptului îi tăia răsuflarea. Acum se părea într-adevăr că nu mai există nici o scăpare pentru el, căci se afla în satul acelora care jertfeau oameni „monstrului sfânt".

Cu toate acestea, George nu-şi pierdu cumpătul. Începu să chibzuiască cu sânge rece cum s-ar putea elibera şi în acelaşi timp îşi mişcă mâinile legate de-a lungul stâlpului. Simţi o uşurare constatând că stâlpul acesta era plin de găuri, care proveneau de la lovituri de cuţit.

George îşi zise că Tocka se exercita în aruncarea cuţitului, folosind ca ţintă stâlpul. Asta îi era de folos acum, căci marginea lemnului era ca o răzătoare.

Lipind cât mai mult mâinile de stâlp, George începu să-şi frece repede sforile.

Cum să facă însă cu frânghia care-i lega peste mijloc? Focul care ardea la intrarea colibei împrăştia destulă lumină ca să-şi poată vedea armele – revolverul şi pumnalul – care se aflau lângă cuiuşul căpeteniei.

Neliniştit, tânărul privi în juru-i, continuând să-şi roadă legăturile. Nu ţinea seama de durerile pe care le îndura. Chibzuia cu înfrigurare cum să rupă funia care-i strângea pieptul.

Fără să vrea, făcu o mişcare înainte şi simţi că stâlpul se clătină în partea de jos. Probabil că putrezise de când tot stătea înfipt în nisipul umed şi fierbinte.

George se simți ușurat. Trebuia numai să smulgă stâlpul și va putea trage funia prin capătul liber.

O parte din sforile cu care erau legate mâinile se rupseseră și George începu să frece tot mai tare. Asta făcu, însă, ca toată coliba să se cutremure, amenințând să se prăbușească.

Căpetenia observă că se petrece ceva și zvârcolindu-se în culcușul său de câteva ori, se ridică gemând în capul oaselor. Privi rătăcit în juru-i, fără să-și dea seama ce se petrece.

George își îndoi sforțările, acoperișul pârâia din ce în ce mai tare, stâlpul de care era legat se mișca tot mai mult, dar Tocka părea că nu-și dă seama de unde vin zgomotele ciudate.

– Aha ! ești aici ! răcni el într-o engleză destul de bună. Mi-ai implântat cuțitul în trup, ticăloșule ! Lasă că o să mi-o plătești tu ! Te voi supune la chinuri cum n-a mai îndurat nimeni până acum. Și la urmă vei fi dat în primire „monstrului sfânt", care te va sfâșia în bucăți. Ah ! moartea ta va fi o ușurare pentru mine, stai să vezi, îl și chem pe oamenii mei.

Asta nu trebuia să se întâmple în nici un caz, căci va mai trece câtva timp până ce George să-și poată elibera mâinile. De aceea i se adresă cu asprime căpeteniei :

– Asta să n-o faci, căci va fi rău de tine. Eu am tovarăși care vor alerga în ajutorul meu și pedeapsa pe care o vei primi va fi groaznică.

În vreme ce vorbea cu glas tare, ca să acopere zgomotul, trase cu putere de frânghiile cu care era legat. Și tocmai în clipa când Tocka izbucni în râs, George simți că funiile se rupseseră. Acum trebuia să smulgă stâlpul înainte ca uriașul să-și poată chema oamenii.

George își îndoi genunchii și începu să tragă. Căpetenia se zvârcolea mereu, probabil din cauza durerilor.

În ultima clipă, George păru, totuși, să fie pierdut, căci deodată apăru în colibă o negresă bătrână cu o oală de lut în mână.

Lumina focului cădea deasupra ei, dar George își ațintî privirea spre armele sale. Se smuci brusc, trase stâlpul din pământ și-și opri cu greu un strigăt de triumf. Funia care-i ținea pieptul și brațele legate de stâlp alunecă de-a lungul lui și tânărul sări în picioare.

Făcu câțiva pași înainte, își luă armele, negresa scăpă oala din mână de spaimă – în clipa următoare se auziră pârâituri și trosnete, căpetenia scoase un răcnet de furie și durere, înăbușit însă repede. George se aplecase cu iuțeala fulgerului, simți câteva izbituri puternice în spate și fu trântit la pământ. Când se ridică, stătea în mijlocul dărâmăturilor colibei prăbușite.

Căpetenia și negresa erau acoperiți de crengile și frunzișul din care fusese construită coliba. O limbă de foc înainta dinspre intrare, lățindu-se tot mai mult și înghițind cu furie lemnăria și mușchiul uscat.

George nu stătu mult pe gânduri. Sări peste dărâmăturile colibei și se făcu nevăzut în întunericul nopții, ajungând-se în desișul colibelor învecinate.

Alerga cât îl duceau picioarele spre râu, unde ajunse în câteva clipe. Văzu kanu-urile legănându-se pe apă, sări în cel mai îndepărtat și puse mâna pe lopeți. Dusă de curent, barca alunecă tot mai repede, spre o țintă necunoscută.

5. Sfârşitul „monstrului sfânt"

George îşi aduse aminte de descrierea lui Rutu, după care trebuia să ajungă curând la un zăgaz stâncos, apoi să tragă kanu-ul pe uscat şi să-l lase iar pe apă ceva mai încolo. Se gândi însă că Rutu exagerase poate cu bună ştiinţă, pentru ca să le taie pofta străinilor să viziteze satul.

Crocodilul uriaş, „monstrul sfânt", cum îl numeau băştinaşii, venise doar în josul râului până la luminiş şi oricât ar fi fost de inteligent şi viclean, n-o fi ieşit el din apă, pentru a face pe uscat bucata de drum unde se afla zăgazul. Şi apoi, sălbaticii veniseră cu atâtea kanu-uri, încât nu se putea presupune că acest stăvilar ar constitui o piedică prea mare.

Trebuia să încerce, deci, să se lase în voia curentului, fie ce-o fi.

George se îndepărtase vreo sută de metri de satul unde se auzea o larmă grozavă şi ajunse la un banc de nisip, care se întindea adânc în apă. Luna tocmai ieşise dintre nori când tânărul zări lângă marginea bancului... crocodilul uriaş. Un exemplar atât de fioros nu mai văzuse niciodată. Era lung de cel puţin zece metri şi avea o platoşă solidă.

Din cauza bancului de nisip râul se îngusta şi, drept urmare, curentul era mai puternic. Asta era spre norocul lui George, căci kanu-ul trecu ca o săgeată doar la doi metri de monstrul înfiorător.

Botul grozav se deschise şi se închise cu zgomot, apoi George văzu cu spaimă că dihania se aruncă vijelios în apă. Zări capul ivindu-se la cinci metri în spatele său, norii acoperiră luna şi barca alerga iarăşi în întuneric.

Moartea îl păndea din urmă pe curajosul tânăr. Şi ce fel de moarte! George ştia bine, din cărţile, cât de primejdioşi sunt aceşti crocodili de dimensiuni uriaşe, care cutezau să smulgă oamenii din bărci pentru ca să-i sfâşie în bucăţi.

Îşi făcu curaj, însă, şi începu să vâslească cu putere. Viteza kanu-ului sporea tot mai mult şi deodată îi dădu în gând că se apropie de bariera unde râul forma o cascadă.

Trebuia, deci, să-şi lase barca în voie. Luna ieşi iarăşi din nori şi la lumina ei palidă, George zări în spatele său capul fioros al monstrului. Părea să se fi apropiat şi mai mult.

Privi din nou înainte şi văzu la vreo douăzeci de metri bariera stâncoasă, de care se temea atât. Trase vâslele înăuntru şi se înţepeni cu amândouă mâinile de marginea kanu-ului, lăsându-l în voia apei.

Ajunse la zăgaz. Barca se aplecă uşor pe o parte ameninţând să se răstoarne. George nu-şi pierdu cumpătul şi se aruncă repede pe partea cealaltă, menţinând astfel echilibrul.

Simţi apoi că partea dinainte a kanu-ului se afundă în gol şi atunci el sări repede îndărăt, ca un călăreţ al cărui cal se pregăteşte să sară peste un obstacol şi când credea că primejdia trebuie să se arate din clipă în clipă..., ea trecuse. Clătinându-se uşor, kanu-ul goni înainte în apa spumegândă.

George întoarse privirile. Bariera avea cel mult un metru înălţime, aşadar bărcile puteau fi lesne trase în sus, în locurile unde apa era mai liniştită. Văzu şi locul unde apa forma o cascadă şi în spuma ei zări capul monstrului grozav.

Tânărul apucă din nou lopata. Acum nu se mai temea, însă, spunându-şi că crocodilul urma kanu-ul din obişnuinţă. Apoi, curând trebuia să ajungă la luminişul unde se aflau tovarăşii săi, care vor izbuti să ucidă dihania cu carabinele lor.

Vâsli cu turbare şi barca alerga pe apa întunecată. Luna apăru iarăşi

pentru câteva clipe : George se întoarse repede şi... zări la cinci metri de el crocodilul uriaş, spintecând valurile.

De data aceasta, curajosul tânăr simţi un fior de groază trecându-i prin trup. Urmărirea aceasta îndârjită nu prevestea nimic bun. Îşi adună puterile şi vâsli nebuneşte prin mijlocul apei. În depărtare, spre ţărm, se zărea lumina unui foc. Acolo se aflau credincioşii săi tovarăşi, care erau desigur neliniştiţi de soarta lui. Începu să vâslească încetişor spre malul stâng şi când fu doar la o sută de metri de luminiş strigă cu putere :

– Camarazi, eu sunt, George ! Mă urmăreşte un crocodil, e în spatele meu, numai la cinci metri ! Aprindeţi făcliile şi trageţi în el ! Tovarăşi ! Tată, vin, „monstrul sfânt" e îndărătul meu !

Ţărmul se lumină ca prin farmec. Marinarii aprinseră ramuri uscate şi făcliile acestea improvizate luminau râul până la mari depărtări.

– Ura, George ! răcni Peter. Suntem aici ! Ura ! George al nostru e în viaţă !

Marinarii izbucniră şi ei în strigăte de triumf. Tânărul îndreptă kanu-ul spre luminiş : prin asta, însă, venea între crocodil şi tovarăşii săi, dar trebuia să fie cât mai aproape de ţărm, pentru ca monstrul să nu-l poată înhăţa în ultima clipă.

Era foarte îndrăzneţ ceea ce făcea el şi Peter scoase un ţipăt de spaimă. În aceeaşi clipă detunară împuşcături, apa ţâşni în spatele kanu-ului..., dar tânărul ajunse în faţa luminişului şi uriaşul îl apucă în braţe, aşezându-l pe uscat.

– George ! exclamă el, mişcat, dihania a fost la doi paşi de kanu. Mult nu lipsea să apuce marginea cu labele. Dar lasă că gloanţele noastre nu s-au pierdut în vânt, socot că i-au intrat câteva în trup.

– Scumpul meu copil, strigă căpitanul, care se apropiase, eram foarte îngrijoraţi de soarta ta. Povesteşte-ne cum ai izbutit să scapi. Am auzit o larmă grozavă la vreo sută de metri, în susul râului. Am alergat într-acolo, dar n-am putut vedea nimic. Ce s-a întâmplat ?

George se aşeză lângă foc şi mâncă ceva, să mai prindă puteri. Apoi povesti prin câte trecuse. Când sfârşi, Peter scoase un „ura" puternic şi ceilalţi îl repetară în cor.

– Aşadar, crezi că n-avem a ne teme deocamdată din partea căpeteniei ? întrebă Farrow. În cazul acesta, vom porni mâine să scotocim prin satul negrilor. Peter, ar fi bine să te duci la submarin şi să-i aduci pe Rindow cu încă zece camarazi. Vom fi atunci în stare să ţinem banda la respect, până vom lămuri toată afacerea.

– Tată – zise George – când am luat-o la goană prin sat mi s-a părut că aud dintr-o colibă un geamăt, apoi un strigăt de ajutor rostit în limba olandeză. Nu cumva o fi ţinut acolo prizonier tânărul van Straat ?

– Drace ! tot ce se poate, răspunse Farrow. Trebuie neapărat să-l eliberăm mai întâi sau să aşteptăm până ce banda îl va da drumul. Nu putem porni deocamdată împotriva satului, căci asta ar însemna să fie ucis de sălbatici.

– Tată, cred că în orice caz va avea o soartă tristă, căci Tecka va încerca să-şi descarce mânia asupra lui, pentru ceea ce i-am făcut eu. Trebuie să mergem într-acolo şi să facem tot ce ne va sta în putinţă să-l eliberăm. Eu m-aş simţi vinovat dacă i s-ar întâmpla ceva rău tânărului nostru olandez.

– Ai dreptate, dragul meu, răspunse Farrow. Cunoşti drumul spre sat ? Putem ajunge cu bărcile acolo ?

George explică pe scurt că lucrul e cu putinţă. Trebuiau să vâslească pe malul opus – unde curentul nu exista – până la zăgaz, acolo urmau să ridice bărcile, şi apoi, tot de-a lungul ţărmului, înainte.

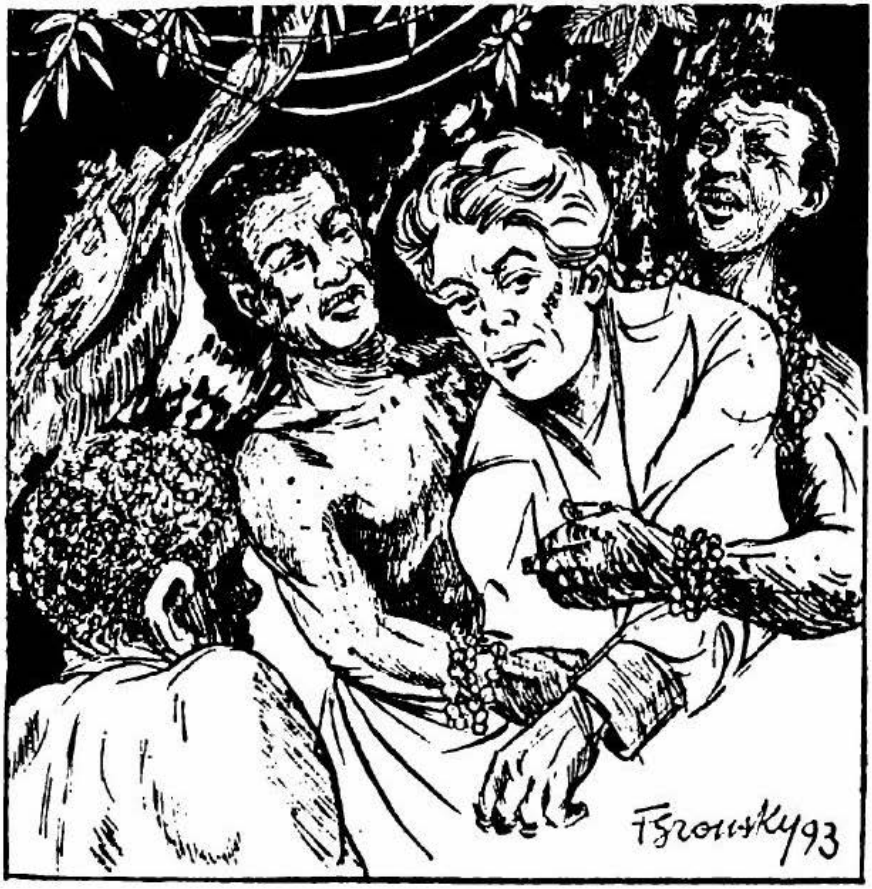

– Să pornim, deci, camarazi! strigă Farrow. Vom încerca să-l eliberăm pe prizonier. Lăsați focul să ardă ca să-l înșelăm pe sălbatici. Să vâsliți încet, însă. Avem trei bărci și ne putem împărți mai bine. Peter, noi doi și cu George o vom lua înainte cu kanu-ul, în care încap tocmai trei oameni.

În grabă, dar fără să facă zgomot, marinarii se împărțiră în celelalte două bărci. Deodată, Farrow strigă :

– Unde e Rutu? Era doar aici acum câteva clipe!

– Domnule căpitan, am văzut că se uita la un petic de hârtie, nu e mult de atunci, zise un marinar. Stătea colo, lângă vreascurile aprinse. Ah! uite hârtia la pământ.

Alergă într-acolo și ridică peticul de hârtie. Farrow și doctorul se apropiară de foc, căpitanul aruncă o privire asupra scrisului și dădu hârtia tovarășului său :

– Uite, doctore, asta-i ceva pentru dumneata.

– Sfinte Dumnezeule, e scris pe arăbește! exclamă Bertram. Așadar, e amestecat un arab în afacerea asta. Biletul glăsuiește :

„Rutu! Vei fi iertat, dacă vii la bancul de nisip. La răsăritul soarelui să fii acolo. Părăsește-i imediat pe străini, altfel vei fi jertfit!".

— Aha ! Jertfa asta e în legătură cu crocodilul, urmă doctorul. Va să zică Rutu a dispărut. Nu-i putem lua în nume de rău fuga, căci s-o fi temut ca foştii lui tovarăşi să nu-şi pună în practică ameninţarea.

— Lasă că-l vom revedea noi, zise Farrow. S-o pornim acum, n-avem vreme de pierdut.

Cele trei bărci începură să alunece pe apă, împotriva curentului. Marinarii îşi ţineau pregătite carabinele, de asemenea şi lanternele, căci se putea ca crocodilul rănit să-i atace pe neaşteptate.

Ajunseră repede la zăgaz, bărcile acostară în apa liniştită şi oamenii din ele se căţărară pe coama stâncoasă. Bărcile fură ridicate, apoi puse iar pe apă şi porniră mai departe.

După o jumătate de ceas, George şopti :

— Tată, acum ajungem la bancul de nisip. Uite-l acolo, în faţa noastră. Curentul devine mai puternic, după cum vezi, şi cred că e mai bine dacă o luăm pe malul celălalt şi s-o pornim pe jos. Satul nu mai e departe.

— Ai dreptate, dragul meu, răspunse căpitanul. Băieţi, strigă el spre barca din spate, luaţi-o pe malul celălalt. Vom coborî acolo.

Doctorul transmise ordinul bărcii din urmă, apoi toate trei bărcile vâsliră spre malul drept, unde ajunseră repede.

Fură legate de nişte trunchiuri de copaci, apoi tovarăşii coborâră pe uscat. Luna apăru iarăşi dintre nori şi în aceeaşi clipă George — care privea spre bancul de nisip — apucă braţul părintelui său.

— Uite monstrul, tată ! strigă el, iritat, s-a întors într-adevăr îndărăt.

— Dumnezeule, ăsta e un exemplar minunat ! zise doctorul Bertram, cu însufleţire. Căpitane, aş vrea să-l împuşc. Pielea lui e un trofeu minunat.

— O fi, zise Farrow, râzând, dar deocamdată trebuie să renunţăm. Mai întâi trebuie să-l eliberăm pe tânărul van Straat, apoi ne vom putea gândi să pornim vânătoarea împotriva monstrului. Aş dori şi eu să-l doborâ, nu numai pentru a avea un trofeu, ci şi pentru ca să nu mai existe un „monstru sfânt", cărula să-i aducă jertfe băştinaşii. Acum, însă, să plecăm.

— Tată, eu voi merge cu Peter înainte. Ştiu unde se află coliba şi ne va veni mai uşor să-l eliberăm pe prizonier. Voi veţi fi gata să interveniţi, dacă se va întâmpla ceva.

— Bine, băiatul meu, zise Farrow, după câteva clipe de gândire. Îţi doresc noroc !

George se strecură primul în desiş, urmat de Peter. Timp de zece minute înaintară cu băgare de seamă şi în cele din urmă ajunseră pe o potecuţă, care părea să ducă direct spre sat.

Porniră pe dânsa şi în curând zăriră lucind o lumină slabă înaintea lor, apoi le ajunseră la ureche zgomote uşoare, care se întăreau pe măsură ce se apropiau.

În cele din urmă, auziră un glas omenesc şi George şopti speriat :

— Peter, e vocea căpeteniei. Te pomeneşti că-l chinuie pe nenorocitul prizonier.

Grăbiră paşii şi ajunseră pe locul liber, unde se afla satul. Ţinându-se mereu în umbră, se călăuzeau după glasul căpeteniei, care răcnea tot mai furios.

În curând văzură înaintea lor o privelişte înfiorătoare. Pe un loc mare era înfipt un stâlp, de care era legat un tânăr european. În faţa lui stătea uriaşul, care cu greu se ţinea pe picioare.

Cele mai grozave blesteme ieşeau din gura lui şi-i ameninţa cu chinuri neînchipuite, drept pedeapsă că el, căpetenia Tocka, fusese rănit de un european.

Smulse o făclie din mâna unui sălbatic şi răcni :

— Îţi voi lua vederea !

Apropie încetişor făclia de faţa prizonierului şi în aceeaşi clipă George ridică revolverul, dar Peter îl apăsă mâna în jos. Apoi tânărul observă că uriaşul făcu o mişcare cu braţul şi văzu un fulger brăzdând aerul. Tocka se prăbuşi la pământ cu un răget de fiară, se zvârcoli câteva clipe şi rămase nemişcat. Pumnalul lui Peter nu-şi greşise ţinta.

George se înspăimântă auzindu-l apoi pe uriaş scoţând deodată sunete ciudate, asemănătoare cu lătratul câinilor, dar imediat tânărul îşi dădu seama cât era de iscusit credinciosul său servitor. Sunetele acestea aveau multă asemănare cu acelea pe care le făceau crocodilii. Şiretenia lui Peter prinse.

Scoţând ţipete de groază, sălbaticii dispărură cu iuţeala fulgerului în colibe. Nici unul nu-şi întoarse privirea spre locul de unde se auzeau sunetele, încredinţaţi fiind că acolo se afla „monstrul sfânt".

Din câţiva paşi, Peter fu lângă prizonier ; nu-şi mai pierdu timpul să-i taie legăturile, ci apucă stâlpul cu totul, îl smulse din pământ şi cu povara asta în braţe alergă înapoi spre George. Acolo de-abia îl aşeză jos şi-i tăie funiile cu pumnalul.

Dar olandezul nu se putea ţine pe picioare şi atunci Peter îl ridică pe umăr şi porni cu el spre desişul unde aşteptau tovarăşii lor.

— M-am răzgândit — zise atunci Farrow — nu vom împresura încă satul. Vom face asta mâine, când va veni curierul din Amboina, cu banii de răscumpărare. Trebuie să fie un tovarăş al arabului şi poate că vine şi acesta cu el. Căci, în sat, nu cred să fie deocamdată, s-o fi dus să-i întâmpine pe celălalt. Domnule van Straat, ai văzut vreun arab în sat ? — A, dă-mi voie să mă prezint mai întâi, numele meu este Farrow, şi aceştia sunt credincioşii mei tovarăşi. Tatăl dumitale se va bucura mult când te va vedea teafăr. Mâine dimineaţă vom expedia un porumbel cu vestea eliberării dumitale.

Tânărul strânse mâna tuturor şi zise :

— Da, domnule Farrow, e un arab în sat. S-a certat rău cu Tocka, când am fost aduşi eu. Dar Tocko l-a doborât la pământ pur şi simplu, apoi a pus oamenii să-l lege şi să-l închidă într-o colibă.

— Ah ! în cazul acesta putem împresura satul imediat, zise căpitanul, vesel. Le vom vârî noi minţile în cap domnilor de pe aici !

Dădu ordinele cuvenite şi marinarii împresurară satul. Trebuiau să aibă răbdare însă, căci înainte de ivirea zorilor nu puteau întreprinde nimic.

Peter stătea cu George pe poteca ce ducea spre sat. Deodată, uriaşul apucă braţul tânărului, şi-i şopti :

– Vino !

Auzul lui ascuțit auzi niște pași care se apropiau și-și zise că nu putea fi decât curierul care aducea banii.

Ca o umbră apăru o făptură omenească în fața lor, dar în aceeași clipă pumnii de fier ai uriașului se încleștaseră în jurul gâtului său și-l lăsă în nesimțire.

Îl legă apoi cu iscusință, îi vârî un căluș în gură, începu să-i scotocească buzunarele și zise triumfător :

– George, am găsit un plic doldora de hârtii. Domnul van Straat se va bucura mult când îi vom aduce plocon pe bălot și banii. Ia-l dumneata !

Ceasurile se scurgeau încet. Când se lumină de ziuă, satul se însuflețl. Se auziră țipete de groază când locuitorii văzură că sunt împresurați. Doctorul le vorbi însă cumpătat și oamenii puseră jos cuțitele și măciucile, făcând din ele o grămadă, în semn că se socoteau învinși.

Căpitanul intră apoi în coliba pe care i-o arăta van Straat. Dădură acolo peste un arab legat.

– Ah ! ăsta e Jussuf, pe care și-a pus de mult ochii Diersow ! strigă olandezul.

– Sunt pierdut – zise arabul, liniștit – dar Rutu, care ne-a trădat, își primește acum pedeapsa meritată. Pe bancul de nisip e luat în primire de „monstrul sfânt".

George îl privi pe uriaș, apoi porniră amândoi repede spre desiș și alergară pe o potecă îngustă, care părea să ducă la bancul de nisip. Peste cinci minute, când ajunseră acolo, se încredințară că era prea târziu.

Lovit de coada uriașă a crocodilului, Rutu zbură prin aer și căzu în apă, unde fu târât de curentul puternic. Era pierdut, căci lovitura dihaniei îi zdrobise, desigur, oasele.

Crocodilul vru să se arunce după el, dar nu mai avu vreme, căci carabinele celor doi tovarăși își făcură datoria. Monstrul rămase nemișcat lângă marginea istmului. Cât despre Rutu, nu se mai vedea nici o urmă. Își luase pedeapsa.

Când băștinașii își văzură zeul ucis, se cuminți ră. Dădură chiar o mână de ajutor doctorului să-i scoată platoșa. Marinarii voiră să plece, dar tocmai atunci veneau europenii în sat : Diersow, Winkoop și van Straat, care se repezi la fiul său și-l strânse în brațe.

Plecară cu toții, luându-l pe arab și pe complicele lui, care adusese banii. Băștinașii, de care o bandă vicleană se folosise ca să-și atingă scopurile, îi petrecură pe europeni în strigăte de bucurie.

În românește de LIA HARȘU

(Va urma)

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

SATUL GROAZEI

1. În drum spre Sumatra

Acum trebuie să fim cu mare băgare de seamă, zise căpitanul Farrow primului ofiter Rindow. Intrăm în strâmtoarea Sunda și e sigur că vom întâlni multe vapoare pe acolo.

– E adevărat, domnule căpitan, răspunse Rindow, liniștit, ar fi fost mai bine să așteptăm până la noapte în marea Javei și atunci străbaterea canalului ar fi trecut neobservată. Drept să-ți spun, distrugătorul acela englez, pe care l-am tot zărit în ultimele zile, mă cam neliniștește.

– Da, nu a fost prea bine că Winkoop, șeful poliției din Amboina, a vestit prietenului său, polițaiul din Makassar, izbânda noastră asupra „monstrului sfânt". Mai mult ca sigur că radiograma a fost interceptată de englezi și acum știu că ne aflăm prin locurile acestea.

– În primul rând e complet fals ceea ce se spune în această radiogramă, cu privire la intenţia noastră de a încerca să lămurim chestia misterioasă cu fratele lui van Straat, zise Rindow. Winkoop însuşi nu prea dă mare vină, căci greşeala a fost făcută de comisarul Dierks. El, dar lasă că şi-a meritat imputările pe care le-a căpătat.

– Cu toate astea, le-a primit cu linişte, răspunse Farrow gânditor. Ba mi se pare că ascundea un zâmbet... Rindow, eu am impresia că Dierks ştie mai mult decât noi şi chiar Winkoop.

– Da, da, aşa se explică şi faptul că a fost transmisă radiograma, zise Rindow. Voia prin aceasta să ni-i aducă pe englezi în spate, ceea ce se pare că a reuşit chiar. A, uite că se vede ceva acolo în spatele nostru.

La orizont se ivi un nor întunecat de fum. Cu ochiul său de marinar încercat, primul ofiţer descoperise imediat distrugătorul englez, după felul cum se înălţa spre cer norul de fum. Căpitanul privi îngrijorat într-acolo, apoi zise :

– Rindow, radiograma lui Dierks a fost atât de amănunţită încât englezii ştiu exact ce planuri avem. Distrugătorul ne-ar fi ajuns de mult, dacă ar fi vrut neapărat. Trebuie, deci, să fie altceva la mijloc. Te pomeneşti că or fi având chiar englezii interese în satul pe care-l căutăm noi. Ne vor lăsa să scoatem castanele din foc, apoi vor pune mâna pe noi.

– Da, căpitane, se poate să ai dreptate, încuviinţă Rindow. În radiograma sa, Dierks a amintit, printre altele, că în satul misterios de pe Sumatra s-ar afla şi englezi. Firește că guvernul englez nu vrea să intre în tratative oficiale cu cel olandez, căci e vorba numai de zvonuri, de aceea ne lasă pe noi să aranjăm lucrurile. Se ştie doar pretutindeni că noi suntem cei dintâi când e vorba de o aventură primejdioasă. Dar lasă că ne vom pricepe noi să le scăpăm din mână domnilor englezi, după ce ne vom face treburile. Părerea mea e să nu intrăm în „Golful Regelui" din Padang. Poate că vom izbuti să debarcăm în timpul nopţii şi apoi s-o luăm pe jos spre podişul pandanqian.

– Aşa m-am gândit şi eu, zise Farrow. În „Golful Regelui" intră multe vapoare şi e mai bine să nu dăm ochii cu ele. Ia stai, maşinistul nostru Kard a fost înainte de război prin apele acelea şi ne va putea sfătui unde să acostăm. Cheamă-l, te rog.

Rindow mai aruncă o privire spre distrugătorul englez care se zărea ca un punct în zare, apoi coborî repede scărita de fier care ducea în interiorul submarinului. După câteva minute se întoarse însoţit de maşinist.

– Ascultă, Kard, cunoşti bine coasta de sud a Sumatrei ? îl întrebă Farrow.

– Da, domnule căpitan, am petrecut doi ani pe acolo. La Padang am fugit de pe o corabie, din pricină că prea eram tratat rău ca elev-marinar. Apoi am colindat mult prin interiorul ţării.

– Asta-i minunat ! strigă Farrow vesel. Ascultă, Kard, despre ce este vorba : olandezul van Straat, pe al cărui fiu l-am salvat din mâinile unei bande de ticăloşi, mi-a povestit că fratele său a dispărut în urmă cu trei ani. El se ocupa de o întreprindere care părea de la început îndoielnică şi primejdioasă. Această întreprindere l-ar fi dus tocmai în Sumatra, într-un sat misterios cu numele de „Satul groazei", interesant, nu ? Fratele lui van Straat a dispărut fără urmă din clipa când a pornit cu expediţia aceea ciudată. Apoi, se zice că au mai dispărut şi alţi europeni, printre care şi englezul, care au plecat să găsească satul cu pricina. De aceea şoviie şi crucişătorul care e în urma noastră, căci a interceptat o radiogramă în care se aminteşte de expediţia noastră. Englezii ştiu că noi pornim cu plăcere când e vorba de aventuri şi şi-or fi spunând că e mai bine aşa decât să vină în contact direct cu autorităţile olandeze.

— Am înțeles, domnule căpitan, răspunse Kord, zâmbind pe sub mustață. Ne vor lăsa să-i descoperim mai întâi pe englezii dispăruți, apoi vor pune mâna pe noi. După cât îl cunosc eu pe domnul căpitan, nu le va reuși planul. Unde vreți să acostăm, domnule căpitan? Aveți vreo idee în ce loc se află așezat satul acela afurisit?

— Da, Kord, din câte mi s-a spus, se poate ajunge la el prin podișul Padang. Ai fost vreodată pe acolo? Cunoști prin apropierea „Golfului Regelui" vreun loc bun de acostare, unde să fim la adăpost?

Mașinistul chibzui câteva clipe, apoi zise :

— Hm! Cu puțin înaintea războiului am fost pe acolo ca marinar. Am fugit de pe un vapor englez, pentru că nu mai puteam îndura mizeria și

timp de două luni am fost nevoit să aştept în Padang, până am fost angajat pe un vas japonez. În cele două luni, am dat o raită prin ţară, în goană după o pâine. Am lucrat şi în minele de cărbuni din Sawah-Luntu. Acolo l-am auzit pe băştinaşi vorbind cu groază de un sat misterios. Calea ferată duce de la Padang, prin Padang-Padjang, spre sud-est, şi trece pe la lacul Sin Karoh. Apoi ocoleşte spre răsărit. Undeva prin apropierea acestui lac trebuie să fie satul cu pricina.

— Drace! exclamă Farrow. De atâta vreme să existe un astfel de sat, fără ca autorităţile să fi luat vreo măsură? E ciudat, cu atât mai mult cu cât se spune c-ar fi dispărut pe acolo mulţi europeni.

— Domnule căpitan, interveni Rindow, în mod oficial e greu să se întreprindă ceva în direcţia aceasta. Dacă guvernul ar trimite funcţionari în uniformă, n-ar izbuti să facă nimic. Pe de altă parte, nu poate însărcina cu treaba asta nici persoane particulare, căci, probabil, cei în drept refuză să finanţeze expediţia. Nu rămâne altceva decât ca oameni cu dorul aventurii să la lucrul în mână. Şi aceştia suntem noi.

— Aşa e, zise Farrow gânditor. Ah! uite că distrugătorul îşi sporeşte viteza, n-ar strica să ne afundăm.

— Peste o jumătate de ceas vom trece strâmtoarea Sunda, zise Rindow, apoi ne vom putea ascunde foarte bine în labirintul de insule în colţul de sud al Sumatrei. Dacă vom pune în funcţiune compresoarele, distrugătorul nu ne va putea ajunge în nici un caz.

— Ai dreptate, zise Farrow. Am avut noroc că ne-am ţinut şi ne mai ţinem încă departe de drumul navigabil. Vapoarele prin dreptul cărora am trecut nici nu cred că ne-au observat.

— Ultimul pe care l-am întâlnit în drumul nostru, însă, a fost un vas al lui „Withe-Star-Line", zise Rindow şi cred că ne-a observat chiar cu multă atenţie. Firește că a transmis o radiogramă distrugătorului şi de aceea a pornit acesta cu viteză.

— Cu toate acestea, nu ne va face nimic, căci ne va lăsa să rezolvăm întâi chestiunea cu care am fost însărcinaţi, răspunse Farrow. Totuşi, nu strică să ne ferim de el şi să ne căutăm vreo oscunzătoare la capătul strâmtorii Sunda.

— Ştiu eu un loc minunat, domnule căpitan, interveni maşinistul Kard. Acolo suntem în deplină siguranţă şi avem o ieşire în caz de nevoie, dacă am fi adică blocaţi.

— Minunat! exclamă Farrow. Rămâi cu noi aici, sus, Kard, şi arată-ne drumul. Aşa. Acum nu are decât să se ia după noi distrugătorul englez.

Compresoarele intraseră în funcţiune şi monstrul de oţel fu împins cu putere înainte. În curând, norul de fum al distrugătorului se afla cu mult îndărătul lor. Minunatul submarin „Dox" era, desigur, cel mai rapid vas din apele Oceanului Pacific. Numai transatlanticele uriaşe se puteau lua la întrecere cu el.

Timp de o jumătate de ceas vasul goni ca o nălucă, apoi ajunse la capătul strâmtorii Sunda, între Sumatra şi Java.

Kard privea cu atenţie înaintea sa. Deşi trecuseră mulţi ani de când nu mai fusese pe aici, recunoştea, totuşi, foarte bine locurile.

— Cutremurele par să nu fi făcut schimbări pe aici, domnule căpitan, zise el, totul e rămas la fel ca acum douăzeci de ani. Ah! strigă el deodată, arătând spre două stânci ascuţite care se înălţau una lângă alta. Acolo trebuie să intrăm. Domnule căpitan, am fost odată marinar pe un vas de contrabandă... pe care l-am părăsit apoi, când am găsit prilej să muncesc cinstit. Era o corabie mică şi iute la drum şi într-un rând, fiind urmăriţi de un torpilor olandez, ne-am furişat printre cele două stânci, ascunzându-ne într-un golfuleţ, care nu se poate vedea de afară.

– Hm ! De-atunci şi până acum poate să se fi schimbat situaţia, zise Farrow. Olandezii or fi cercetat cu amănunţime coastele, pentru a întocmi hărţi de navigaţie şi e mai mult ca sigur că au descoperit şi golful de care vorbeşti tu.

– Se poate să fie şi aşa, domnule căpitan, dar chiar dacă olandezii ar fi însemnat-o pe o hartă de-a lor, nu trebuie s-o ştie numaidecât şi englezii.

– Parcă ai şi tu dreptate, zise Farrow, răzând : aşadar, să căutăm golful, cu atât mai mult cu cât spuneai că are şi o ieşire pentru caz de nevoie. Eşti sigur de asta ?

– Da, domnule căpitan, ieşirea aceea trebuie să existe dacă n-o fi închis-o vreun cutremur marin. Ne putem încredinţa lesne, prin aceea că nu vom intra printre stânci, ci pe la spatele lor.

– Bine, aşa vom face ! hotărî Farrow.

Submarinul mai pluti un sfert de ceas şi deodată Kard ridică mâna, iar căpitanul ordonă să stopeze maşinile, Kard arătă spre o crăpătură în malul stâncos, spre dreapta, şi zise :

– E chiar aşa precum spuneam eu, prin crăpătura asta am ieşit atunci. Domnule căpitan, e un canal strâmt şi întortocheat, care duce la golf. Dar noi am trecut noaptea cu o corabie care era mai lată ca „Dox"-ul nostru.

– Bine, să încercăm, zise Farrow, răzând – Babord ! strigă el în acustic.

Vasul alunecă încetişor spre deschizătura întunecoasă din peretele de stâncă. Kard avusese dreptate. Submarinul putea să treacă cu uşurinţă, având la dreapta şi la stânga un spaţiu liber de patru metri până la peretele de stâncă. Canalul îngust era aşa de întortocheat, încât era nevoie de multă dibăcie pentru a scoate submarinul nevătămat.

– Totul a rămas ca odinioară ! strigă Kard vesel. Colo în faţa noastră, domnule căpitan, este intrarea adevărată, prin care, însă, n-ar putea pătrunde niciodată un distrugător.

– Minunat ! zise Farrow. În cazul acesta, putem rămâne aici. De ce să ne expunem unei primejdii, urmând coasta de vest a Sumatrei ? Sau poate cunoşti tu, Kard, în apropiere de „Golful Regelui", un loc atât de ascuns ca acesta ?

– Nu, domnule căpitan, răspunse maşinistul. Sunt câteva golfuleţe pe acolo, dar prea stau deschise în faţa mării, şi am fi siliţi să rămânem toată ziua sub apă. Aici, însă, nu poate intra nici un vas străin.

– Hm ! trebuie totuşi s-o luăm spre coasta de vest, zise căpitanul, după ce se gândi câteva clipe. Până la Padang sunt aproape o mie de kilometri şi ca să facem drumul ăsta pe uscat, ne-ar trebui săptămâni de zile. Vom aştepta aici până se va lăsa întunericul, apoi va trebui s-o luăm în sus, spre Padang. În două nopţi, ajungem.

– Domnule căpitan, în cazul acesta aş fi de părere să ancorăm direct în „Golful Regelui", zise Kard. Acolo ne vor bănui mai puţin ca oriunde. Cunosc câteva coturi, în care ne putem ascunde de minune.

– Bine, aprobă Farrow. Acum, însă, să ne apropiem de ţărm, unde vom rămâne până la noapte.

George veni şi el în turn. În câteva cuvinte, căpitanul îl puse la curent cu intenţiile sale, apoi, după ce vasul se apropiase de ţărmul stâncos, dădu comanda de oprire, dând în acelaşi timp în grijă marinarilor de serviciu să fie gata în orice clipă pentru afundare.

Peste cel mult un ceas se va întuneca de tot, aşa că era exclus ca distrugătorul englez să-i descopere, căci în intervalul acesta scurt n-avea când să ajungă la ascunzătoarea lor.

Farrow dădu comanda pentru cină. Voiau să rămână aici încă două ceasuri, după ce se va lăsa întunericul, pentru a da timp distrugătorului să se îndepărteze cât mai mult.

Peter aduse în turn mâncarea pentru căpitan, Rindow și George. Cu prilejul acesta, îi spuse în șoaptă tânărului său stăpân :

— Domnule George, ne așteaptă vreo primejdie pe aici ? Sanja e îngrijorată, ea susține că te amenință din nou un pericol.

— Nici nu poate fi vorba de pericol aici, răspunse tânărul râzând. Vezi de liniștește-o pe Sanja, dragă Peter. Facem doar un mic popas, apoi pornim mai departe. Primejdia — dacă va fi — începe de-abia peste două zile, după ce vom păși pe uscat.

— Ei, ce-o mai fi și asta ?

Exclamația lui era îndreptățită. O piatră căzută din susul peretelui de stâncă îi spărsese farfuria pe care o ținea pe genunchi. Priviră cu toții în

sus şi văzură un chip omenesc negru, care se rânjea la ei. Ori poate era botul unui animal grozav ?

Avea o înfăţişare care te băga în sperieţi, complet acoperit cu păr încâlcit, numai dinţii lui albi sträluceau şi ochii mari aruncau fulgere. Privea ţintă la cei de jos, dar când căpitanul duse instinctiv mâna la revolver, capul misterios dispăru cu iuteala fulgerului.

— Un om a fost, zise Farrow. În primul moment, credeam că e o gorilă sau altă specie de maimuţe. Hm ! care va să zică, nu suntem prea în siguranţă pe aici, după cum credeam. N-ar fi mai bine să pornim chiar acum până la ieşirea din canal ?

— Nu, tată, strigă George, iritat. Văd colo o potecă foarte bună care duce pe creştetul peretelui de stâncă. Socot că cel mai nimerit lucru e să pornim în cercetare şi să vedem ce-i cu capul ăla... Îmi face impresia că ochii acestei făpturi ciudate aveau o expresie tristă, imploratoare. Tată, mă duc sus cu Peter şi sunt sigur că vom afla ce se petrece pe acolo. Poate că e ceva în legătură cu ceea ce aveam noi de gând să întreprindem. În vreme ce vom urca, voi ne veţi putea apăra de aici, aşa că nu avem de ce ne teme de vreun atac venit de sus. Tată, simt că trebuie să mă duc !

— Aşadar, tot Sanja are dreptate... murmură Peter. Te vârî singur în primejdie, domnule George. Dar fie şi aşa. Eu nu te las singur, mergem împreună.

— George, cum de îţi dă în gând una ca asta ? zise căpitanul cu oarecare asprime. Ce să cauţi colo sus ? Un băştinaş a privit în jos şi ne-a zărit, poate că acum a plecat să-şi aducă tovarăşii şi când vei ajunge sus cu Peter, vă veţi trezi atacaţi din primul moment. Nu, nu, cel mai bun lucru e să plecăm de aici. Ai văzut că o piatră ţi-a spart farfuria. Ia gândeşte-te că ne pomenim acum cu un adevărat bombardament ! Ce te faci ? E drept, avem arme cu care ne putem apăra, dar prin asta vom atrage încoace vase străine, în primul rând distrugătorul englez, care ne urmăreşte.

— Dar bine, tată, n-ai observat tu că omul acela era european ? Eu am băgat de seamă imediat, deşi avea părul şi barba încâlcite şi pielea înnegrită de soare. Privea atât de rugător încât sunt sigur că aşteaptă ajutorul nostru. Trebuie să-mi dai voie să mă urc la el !

— Da, domnule căpitan, şi eu cred că a fost un european, deşi părea sălbăticit de tot, interveni Rindow. Cred că de vreme ce-l însoţeşte Peter, îl poţi lăsa pe băiat să se ducă să vadă ce-i cu omul acela. Şi apoi, mai suntem şi noi pe aici.

— Hm ! văd eu că nu mă pot împotrivi, zise Farrow, clătinând din cap. Bine, George, du-te cu Dumnezeu ! Peter, vezi de el.

Urlaşul bătu doar cu palma pe patul revolverului şi zise liniştit :

— Domnule căpitan, eu îl iubesc pe George tot atât de mult ca şi dumneavoastră.

2. Un pustnic ciudat

Repede fu adusă pe punte o barcă de aluminiu, îl dădură drumul în apă şi George cu Peter străbătură în grabă drumul scurt până la peretele de stâncă. Poteca pe care o observase George cobora şerpuind până la mal. Peter priponi barca cu un bolovan pe care-l aşeză deasupra funiei, apoi porni repede după tânăr, care urcase în acest timp o bucată bună de drum.

Când George ajunse sus la capătul potecii, văzu în faţa lui un platou stâncos, întins şi neted, mărginit de un desiş atât de încâlcit, încât de-abia ar fi putut răzbate printr-însul o sălbăticiune, nicidecum un om.

George privi uimit peretele de verdeaţă, dar tresări auzindu-l pe uriaş :

– George, domnule George, văd o spărtură în desiş, la stânga, pe acolo o fi fugit. Mai mult ca sigur că e o potecă în locul acela.

Tânărul alergă imediat într-acolo, urmat de Peter, care nu înceta să-l dăscălească :

– Domnule George, omul avea nişte ochi cum n-am mai văzut, o fi vreun nebun, care se ţine ascuns prin codri. Fii cu băgare de seamă !

George îşi spunea şi el că Peter avea dreptate. Şi pe dânsul îl izbise privirea arzătoare a acestui om ciudat. Mai ştia apoi că nebunii sunt înzestraţi de obicei cu o vicleşie drăcească şi cu puteri supraomeneşti. Revolverele le aveau pregătite şi mâna dreaptă strângea pumnalul pe care i-l dăruise Sanja.

Cu precauţii nenumărate, pătrunse în spărtura din desiş. Şi într-adevăr, dădu imediat peste o potecă foarte curat întreţinută şi care părea să fie umblată.

Cei doi tovarăşi merseră ca la vreo cincizeci de metri pe poteca aceasta, apoi se pomeniră deodată într-un mic luminiş. Se opriră, căci de partea cealaltă a luminişului, unde ţâşnea din pământ un izvoraş, văzură o colibă.

Era mică şi primitivă coliba aceasta, construită din crengi şi acoperită cu frunze mari.

Peter şi George priviră cu atenţie luminişul şi descoperiră alte poteci care duceau în toate direcţiile şi păreau a fi tot atât de bine întreţinute ca aceea pe care veniseră ei.

– Domnule George, asta nu-mi prea place, zise Peter încetişor. Eu zic să ne întoarcem mai bine. Ce să căutăm aici ? După cât ştim, locuieşte numai un singur om aici şi la ce naiba o fi întreţinând el atât de bine potecile alea ? Hai să ne întoarcem, domnule George, zău aşa, ne aşteaptă tovarăşii şi biata Sanja o fi tare neliniştită.

– Peter, trebuie să descoperim ce taină se ascunde pe aici, zise George cu hotărâre. Omul acela ciudat e un european şi a fost silit din cine ştie ce împrejurări să se ascundă în codri. N-ar fi păcat să nu-l ajutăm dacă suntem în stare ? Hai să cercetăm coliba.

Un zgomot uşor deasupra capului său îl făcu să sară în lături. O nucă de cocos fusese azvârlită cu atâta putere de sus, încât i-ar fi zdrobit capul, dacă nu s-ar fi ferit.

Uriaşul scoase repede revolverul şi se pregătea să tragă, dar George îi strigă :

– Peter, nu trage, se teme de noi !

Ciudatul om se cocoţase la vreo zece metri înălţime pe o ramură a unui arbore uriaş. Privea cu ochi plini de văpaie spre cei doi tovarăşi, dar o teamă grozavă se oglindea într-însii.

— Peter, trebuie să fi trecut prin mari grozăvii în viața lui, sărmanul! zise George. Să-ncercăm să-i dobândim încrederea.

Privi spre omul care părea cu desăvârșire sălbăticit, apoi i se adresă încetișor :

— Cine ești dumneata ? Vino jos, căci avem gânduri bune !

Bărbosul ciuli urechile, părea însă să nu priceapă ce i se spunea. În ochii lui apăru o expresie întrebătoare, ca și cum încerca în zadar să-și amintească de ceva.

George repetă vorbele în limba engleză, căci prima oară îi vorbise franțuzește. O lumină se aprinse în ochii ciudatului individ, aplecă mult capul și deschise gura. Apoi începu să gângăvească :

— Cine... cine sunteți ? Voi... voi nu veniți de acolo ?

Ochii săi exprimau o groază nebună când, rostind aceste cuvinte, arătă cu mâna spre apus, în desiș.

— Nu, strigă George, noi nu suntem de acolo, avem gânduri bune cu dumneata.

— Ah, așa ! Atunci vin jos, văd că pot avea încredere în voi.

În vreme ce cobora ca a pisică, George îl privi cu atenție. Era îmbrăcat în piei de maimuță, brațele și picioarele îi erau înnegrite de soarele tropical, dar toată înfățișarea lui era a unui european.

Când ajunse jos, privi din nou cu spaimă la cei doi tovarăși. George, însă, simți o milă adâncă, se apropie de el, făcu o plecăciune și-i întinse mâna.

— Numele meu este George Farrow — zise el, și acesta este bunul meu tovarăș Peter Uriașul.

Ciudatul străin se înclină și el, strânse mâna tânărului și chipul i se luminâ de un zâmbet.

— Mă numesc John Stones, zise el.

Părea că-și revine dintr-un somn lung : își trecu mâna peste frunte și urmă cu voce slabă :

— Sunt doi ani de zile de când n-am mai văzut chip omenesc. Da, doi ani de când am fugit din iad. Oh ! am fost într-adevăr în iad, printre diavoli înfricoșători. Au mai rămas acolo tovarăși de suferință, Dumnezeu știe, însă, dacă mai trăiesc.

— Vino cu noi, domnule Stones, propuse George repede, noi suntem în căutarea acestui iad, pentru a-i elibera pe nenorociții care se chinuie acolo. Vom izbuti cu siguranță și d-ta ne vei putea fi de mare folos.

Englezul se cutremură și în ochii săi apăru din nou o expresie de groază. Apoi zise cu glas stins :

— Ah ! să mă înapoiez în iadul acela, în locul de groază ? De ce m-ați trezit din amorțeala în care trăiam aici ? Era atât de frumos în cei doi ani, în care n-am văzut nici un chip omenesc ! Numai gândul că ar putea da iarăși peste mine era de ajuns să mă îngrozească de moarte.

— Domnule Stones, groaza aceasta te va chinui mereu dacă vei rămâne aici, zise George. Vino cu noi, te vom apăra și nu ți se va întâmpla nici un rău.

— Sunt oameni înfiorători sălbaticii, gemu englezul, și nu le poți face nimic. Aici n-au dat peste mine, dar oriunde m-oi ascunde în vreun ocraș mare din lumea asta largă, ei îmi vor găsi urmele și mă vor ucide în chip înfiorător, atât de înfiorător cum i-au pedepsit pe nenorociții care au încercat să fugă din iadul lor. Nu trebuie să se afle c-am fost salvat, n-am voie să vorbesc nimic împotriva lor.

George își dădu seama că bietul englez suferea de o idee fixă, pe care nu l-o putea dezrădăcina atât de ușor. Sarcina aceasta voia s-o lase tatălui său, care era mai în vârstă și putea să vorbească altfel. Apoi mai era

Fgronsky 93

Fgronsky 93

și doctorul Bertram care va înrâuri, desigur, în mod binefăcător asupra nenorocitului.

— Vino cu noi, îl rugă George încă o dată, în curând se face noapte și vrem să plecăm de aici cu submarinul nostru.

Stones privi cu bănuială la tânăr.

— De unde și până unde aveți dumneavoastră submarin ? întrebă el. Nu văd să purtați uniformă ! Nu cumva v-au trimis diavolii ăia să mă aduceți înapoi ?

Se dădu câțiva pași înapoi și în ochii săi mari luci o expresie de groază.

— Domnule Stones, răspunse George, cât se poate de liniștit, n-ai nici un motiv să fii bănuitor, căci nu suntem marinari în slujba vreunui stat și nici n-avem vreo legătură cu aceia din ghearele cărora ai izbutit să scapi. Ți-am spus doar numele meu și nu-mi închipui să nu fi auzit dumneata când va despre tatăl meu, căpitanul Farrow, care a venit cu submarinul său prin apele Pacificului, îndată după război.

Chipul lui Stones se lumină ca prin farmec. El păși spre George, îi întinse mâna și zise :

— Da, domnule Farrow, am auzit multe despre tatăl dumitale, așa e... Ceea ce nici un om n-ar putea izbuti să facă, el e în stare și sunt încredințat că va nimici și iadul acela în care am trăit un an de zile, și de unde am scăpat, pentru a duce aici o viață de animal sălbatic. Vin cu dumneavoastră, domnule Farrow și vă voi ajuta din toate puterile ca să ajungem la țintă.

— Așa îmi placi ! strigă George bucuros și strânse mâna englezului. Să pornim repede jos.

Când se îndreptă spre potecă, Peter îl opri și zise îngrijorat :

— Domnule George, cred că e mai bine să pornesc eu înainte. O voi ruga pe Sanja să se retragă în cabina ei până ce domnul Stones va arăta... ceva mai bine. Nu-i va fi nici lui plăcut să se prezinte în halul acesta în fața unei femei.

— Ce ? strigă englezul, care auzise vorbele lui Peter, aveți și o femeie pe bord ? Cum e cu putință asta, domnule Farrow ?

În vreme ce Peter o luase înainte, George povesti englezului aventurile prin care trecuse împreună cu Sanja, în decursul călătoriilor lor pe ocean.

— Minunat ! exclamă Stones, după ce tânărul sfârși de povestit. Acum începe să-mi fie rușine că m-am lăsat doborât de groaznicele întâmplări prin care am trecut. Dar a fost într-adevăr îngrozitor, tinere drag, mult mai îngrozitor decât îl-ai putea închipui dumneata.

— Ei lasă, domnule Stones, vei uita repede toate astea, după ce te vei reîntoarce la viață. Acum e vorba să stârpim iadul acela, despre care mi-ai vorbit dumneata. Dar ia spune, ai auzit de unul care se numește van Straat ?

— Desigur, răspunse Stones, repede. A venit la noi acum vreo trei ani, tot ca prizonier, bineînțeles. El o ducea însă mai bine, căci știa multe. Dumnezeule ! exclamă deodată, oprindu-se și frecându-și fruntea. Îmi reamintesc de toate chinurile și grozăviile pe care le-am îndurat, dar nu mai știu ce am făcut pe acolo... Mi-a pierit cu desăvârșire din memorie. În cei doi ani pe care i-am petrecut în pustietățile astea, în veșnică luptă pentru existență, mi-am frământat necontenit creierul, dar n-am izbutit să-mi reamintesc ce am făcut în iadul acela. Chinurile prin care am trecut le simt parcă și acum, de asemenea îmi aduc aminte de diavolii aceia negri cu semne albe pe trup...

— Diavoli negri cu semne albe pe trup ? îl întrerupse George uimit. Sună cam ciudat. Așa arată doar băștinașii din Noua Guinee !

— Da, domnule Farrow, astfel arată diavolii aceia. Dar cum de-i posibil așa ceva în Sumatra ?

— Domnule Stones, în interiorul marilor insule Sunda trăiesc încă unele triburi care nici nu-s cunoscute măcar. Tocmai în mlaștinile acelea, care se întind în spatele vulcanului Selawa, pot viețui băștinași de o căror existență

nu bănuieşte nimeni, căci nici un explorator n-a izbutit să pătrundă până la aceste mlaştini ale morţii. Acolo trăieşte doar şi ciudatul rinocer cuirasat, din care s-au prins numai două exemplare până acum. E foarte posibil ca tot acolo să se afle ladul despre care vorbeşti dumneata. Cât timp ţi-a trebuit ca s-ajungi aici ?

Englezul se gândi câteva clipe, apoi răspunse :

– Să fi fost cam vreo trei luni. N-aş putea spune cât a fost de lung drumul, căci trebuia să fiu necontenit cu ochii în patru, să nu dea peste mine urmăritorii sau fiarele sălbatice din pădurile pe unde treceam. Dar se prea poate să fie cum zici dumneata, căci îmi amintesc că era multă apă acolo.

– De la maşinistul nostru am auzit – spuse George – că prin regiunea lacului Sin Karah se află un sat căruia i s-a dus pomina. Acolo trebuie să fi văzut dumneata apa aceea multă. Pe calea aerului sunt până acolo vreo mie de kilometri.

– Sin Karah, Sin Karah ! repetă Stones, îngândurat, numele acesta îl cunosc. E săpat în memoria mea. De ce-am venit eu oare în Sumatra ? Era ceva în legătură cu locul acesta... De mi-aş putea aminti numai !... Dar parcă s-a ridicat un perete înalt în creierul meu. Ştiu numai că am venit acolo din Singapore, unde mi-am părăsit logodnica, un frate şi o afacere bună. Îmi amintesc şi de numele acestui loc, dar ce şi cum, nu mai ştiu.

Străbătuseră deşişul şi se apropiau de poteca şerpuitoare ce ducea în jos, spre golf. Cu un zâmbet îndurerat, englezul zise :

– Cobor poteca asta pentru ultima oară. Zilnic mă duceam jos la mare ca să-mi asigur hrana cu ajutorul unei undiţe pe care mi-am fabricat-o singur. Îţi poţi lesne închipui ce însemna pentru mine, om civilizat, să mă văd redus la propriile mele forţe, nevoit să trăiesc în mijlocul unei naturi sălbatice şi unde primejdiile te pândesc la tot pasul. A fost grozav de greu, dar nici pe departe nu se poate compara cu ceea ce am îndurat în ladul din care am izbutit să fug.

Coborâră încetişor poteca şi Stones făcu într-un rând o mişcare de parc-ar fi vrut să se întoarcă, văzând oameni adunaţi pe punteа submarinului. Erau căpitanul, Rindow, doctorul Bertram, Hogen şi câţiva marinari, care priveau curioşi la apariţia ciudată, a cărei sosire le-o anunţase Peter. Uriaşul se întoarse cu barca de aluminiu la capătul de jos al potecii. Se urcară în barcă şi când ajunseră la submarin, Farrow păşi spre parapet şi întinse englezului mâna.

– Domnule Stones, mă bucur să-ţi pot fi de folos, zise el cu căldură. Fii binevenit pe vasul nostru.

Întâmpinarea aceasta făcu o impresie puternică asupra englezului. Strânse mâna lui Farrow şi după multă sforţare izbuti să zică :

– Domnule căpitan, dumneata îmi redai viaţa. Dar trebuie să distrugi pe diavolii aceia, altminteri voi trăi veşnic cu spaima în suflet.

– În scopul acesta am şi pornit la drum, răspunse Farrow. Vino, te rog, în primul rând trebuie să facem un om civilizat din dumneata. Bărbierul nostru te aşteaptă.

Tot şovăind, pustnicul coborî scăriţa în interiorul submarinului, împreună cu Farrow. În sala echipajului, îl dichisiră, redându-i înfăţişarea omenească. Avea cam aceeaşi statură cu a inginerului Hogen, ale cărui haine i se potriveau. Fu spălat, părul şi barba îi fură tăiate.

Acum căpitanul avea înaintea-i un bărbat în putere, cu figura sinceră şi inteligentă, pe care, însă, suferinţa şi lipsurile săpaseră brazde adânci.

– Da, domnule căpitan, m-ai făcut iarăşi om. Îţi mulţumesc din inimă. Acum probabil că vrei să ştii ce am pătimit şi unde se află satul acela în care diavolii îşi chinuiesc prizonierii ? Din păcate, nu te voi putea satisface. Precum am spus fiului dumitale, în memoria mea s-a făcut un gol peste care

nu pot să trec. Îmi amintesc că am suferit nespus de mult, dar ce am făcut acolo nu mai știu. De asemenea, nu știu nici unde se află satul cu pricina, dar numele lacului Sin Karah mi-a rămas în minte.

– Nici nu-ți amintești de ce ai plecat din Singapore, părăsindu-ți logodnica, fratele și afacerile? Cu ce te ocupai pe atunci?

– Sunt inginer, răspunse Stones, și aveam la Singapore reprezentanța unei mari fabrici de pompe. Vedeți, păstrez încă în amintire... apă multă, cum să zic... Să fie în legătură cu afacerile mele, sau am avut de lucru în iadul ăla tot cu pompe de apă? Oricât mă frământ, nu ajung la nici un rezultat.

Doctorul Bertram, care se apropiase și el, îl privi cu atenție pe englez, apoi zise:

– Îți voi explica eu cum e cu putință lucrul acesta, domnule Stones. Ai fost pur și simplu hipnotizat. Un om cu o extraordinară putere de voință ți-e poruncit să uiți cu totul cărui scop servea iadul acela. Voi încerca să îndepărtez această stare, căci m-am ocupat și eu cu hipnotismul, atât cât mă interesa din punct de vedere medical. Mă tem numai că voința mea va fi prea slabă față de a străinului...

3. Povestirea lui Stones

Auzind cuvintele lui Bertram, englezul păru mai întâi că se indoieşte, apoi, însă, se luminâ la faţă şi zise :

– Da, domnule doctor, se poate să fie aşa. Imi aduc aminte că eram în iadul acela o pereche de ochi atât de înfiorători, încât ne spuneam cu toţii că trebuie să fie ai tartorului tuturor diavolilor. Crezi că vei izbuti să umpli golul acesta din memoria mea ?

– Voi încerca, răspunse Bertram. Trebuie să mărturisesc, însă, că m-am ocupat prea puţin cu hipnotismul şi nu prea cred într-însul.

– Atunci mai bine s-o lăsăm baltă, zise englezul. Mi-ai putea face mai mult rău decât bine. Dacă vom găsi într-adevăr iadul acela, îmi voi reaminti de toate. Sin Karah... numele acesta îl am săpat în memorie. Acolo trebuie să fie....

– Se înnoptează, domnilor, interveni căpitanul, şi trebuie să pornim de aici. Până la ziuă putem face jumătate din drum, apoi vom rămâne peste zi într-o ascunzătoare sigură, pentru ca în noaptea următoare s-o pornim iarăşi, până vom ajunge în apropiere de Padang. Kard are dreptate, e mai bine dacă vom intra de-a dreptul în „Golful Regelui", acolo nu ne poate bănui nimeni. Din fericire, avem şi paşapoarte false, pe care ni le-a dat poliţaiul din Amboina. Vom putea intra deci fără teamă în oraş şi de acolo să mergem cu trenul până la staţia Sin Karah. Domnul Stones nu cred să aibă acte la dânsul, sau te pomeneşti că a izbutit să şi le salveze ?

Englezul râse, apoi scoase la iveală un portvizit, luă din el un paşaport şi zise :

– Acesta e singurul document pe care l-am putut salva, toate celelalte mi le-au luat diavolii.

– Nu te-ai uitat cumva dacă paşaportul a fost vizat în Sumatra ? întrebă Farrow repede.

– Dumnezeule, unde mi-au fost minţile ! exclamă englezul, răsfoind cu grabă paginile paşaportului, apoi strigă cu uimire :

– Într-adevăr, aici e viza că am sosit la Padang acum trei ani şi această viză îmi dă dreptul să rămân acolo oricât timp îmi place.

– Asta e foarte important pentru noi, răspunse Farrow, căci nu mai ai nevoie să ceri o viză nouă. Poţi intra liber în Padang. E foarte bine, foarte bine, adăugă el gânditor.

– Cum, făcu Stones cu mirare. Pot doar să mă arăt fără nici-o teamă la controlul paşapoartelor.

– O clipă, domnule Stones. Ştii dumneata cărei împrejurări îi datorezi faptul că ai dobândit „liberă trecere", cum se zice, pe timp nelimitat în Sumatra ? Gândeşte-te că nici un stat colonial nu acordă, cu una cu două, astfel de permisiuni. Dacă ar fi vorba de o expediţie serioasă, ar fi de înţeles. Dar e lucru sigur că nu s-au gândit să te angajeze ca inginer pentru pompe de apă. Trebuia, deci, să fie un caz, în care probabil că era în joc şi mâna unui funcţionar al biroului de paşapoarte. În consecinţă, e pericol să te arăţi, altminteri „diavolii" aceia, cum îi numeşti dumneata, te-ar lua îndată la ochi.

– Hm ! se prea poate să fie aşa – răspunse englezul – căci nu-mi pot aminti deloc pe ce temei am obţinut libera petrecere pe timp atât de îndelungat. În cazul acesta, va trebui să ne despărţim când vom debarca în Padang, pentru ca să ne întâlnim din nou la plecarea spre Sin Karah.

– Da, aşa trebuie să facem. Amănuntele le vom discuta când vom ajunge cu bine în „Golful Regelui". Mă vei scuza acum, domnule Stones, tre-

buie să văd de submarin, ca să-l scot cu bine din locurile acestea. Doctore, fii atât de amabil şi prezintă-l pe noul nostru musafir prinţului Ghasna şi fiicei sale. Avem o noapte grea înaintea noastră, căci trebuie să ne ferim de distrugătorul englez. Domnului Stones îi ofer cabina mea, unde va putea petrece o noapte liniştită. Dar, înainte de a merge la culcare, trebuie să mănânce ceva. Îngrijeşte-te, te rog, şi de asta, doctore. Deci, la revedere, pe mâine dimineaţă.

Stones îi strânse încă o dată mâna cu căldură, apoi îl urmă pe Bertram spre cabina prinţului. Acolo îl întâlni şi pe George, pe care-l privea ca adevăratul său salvator.

Cu uimire nespusă se uită englezul la Sanja. Era doar atâta timp de când nu mai văzuse o femeie în faţa lui şi încă o fată atât de frumoasă ca fiica prinţului indian !

După ce se făcură prezentările, Ghasna începu să-l descoase pe noul musafir al submarinului cu privire la păţaniile lui din timpul celor trei ani.

– Domnule doctor – zise deodată prinţul – prin Peter am aflat multe privitor la domnul Stones şi tot el mi-a spus că dumneata presupui că ar fi vorba de o hipnotizare pe care a suferit-o ca prizonier. După cum văd, nu te-ai înşelat. Aş dori să încerc să-l vindec eu. Credinţa mea e că voi izbuti, căci am mai avut de-a face cu asemenea cazuri.

— Ah ! minunat ! strigă doctorul Bertram. Da, prinţe, sînt încredinţat că ai puterea să îndepărtezi puterea străină care-l ţine legat pe domnul Stones. Oh ! experienţa aceasta va fi foarte interesantă pentru mine.

Prinţul Ghasna zîmbi :

— Din păcate, trebuie să-ţi răpesc această iluzie, domnule doctor, căci nu pot îngădui o a treia persoană la experienţa mea. Asta m-ar împiedica să-mi pot concentra toată voinţa asupra lucrului pe care-l am de făcut. Trebuie să rămîn singur cu domnul Stones, — firește, dacă dumnealui are încredere în mine.

— Desigur, desigur, zise englezul cu grabă. Vă cunosc şi pe dumneavoastră, prinţe, ştiu ce v-a silit să vă părăsiţi ţara. Am avut întotdeauna cea mai mare simpatie pentru dumneavoastră, căci în urmă cu mulţi ani am condus lucrările pentru instalarea staţiei de pompe din apropierea capitalei Indiei şi de atunci cunosc trista dumneavoastră poveste.

— Ah ! Dumneata eşti aşadar acel inginer Stones, strigă Ghasna, cu bucurie. Acum am şi mai mult interes să te vindec, căci ştiu că golul din memoria dumitale te va chinui veşnic.

— În cazul acesta, să ne îndepărtăm, George, zise doctorul.

Sanja îi se alătură şi merseră toţi trei în turn, unde se aflau Farrow şi Rindow.

În românește de LIA HÂRȘU

(Va urma)

Serial senzațional 32.

Pentru prima oară în românește
seria completă

SATUL GROAZEI (II)

Submarinul aluneca încetișor prin canalul întortocheat prin care intrase. Peste câteva minute trebuia să se lase întunericul și căpitanul voia să intre în strîmtoarea Sundei odată cu apusul zilei. Apoi trebuia să se încredințeze unde se află distrugătorul englez.

Socotise bine timpul. Cînd minunatul vas se apropie de ieșirea din canal, mai erau câteva minute pînă să se întunece. Vedeau în fața lor valurile ușoare ale strîmtorii Sunda, nici un vas nu se zărea prin apropierea lor, dar Farrow nu spori totuși viteza mașinilor.

Mai erau încă douăzeci de metri pînă la ieșirea din canal, cînd întunericul se lăsă brusc, cum se întîmplă de obicei la tropice. Vasul ieși cu bine din strîmtoarea îngustă, făcu un ocol mare spre sud și porni încetișor înainte.

După o jumătate de ceas luna răsări pe cer. Farrow şi Rindow luară echeanele, primul cercetă marea înaintea lui, celălalt în urmă.

Distrugătorul englez dispăruse şi numai o corabie mică se zărea la orizont, urmindu-şi drumul spre marea Javei.

Căpitanul dădu comanda pentru sporirea vitezei şi vasul începu imediat să spintece valurile şi cum trecură de extremitatea de sud a Sumatrei, Farrow dădu viteza maximă.

— Rindow, ia dumneata, te rog, primul schimb, zise el primului ofiţer, eu mă voi odihni câteva ceasuri. Brun te va urma şi către dimineaţă voi lua iar eu comanda. Va trebui să căutăm atunci un loc sigur, unde să ne ascundem peste zi. Ei, George, ce s-a întâmplat ? se adresă el deodată tînărului, care stătea cu Sanja în spatele lui şi privea marea sclipitoare în bătaia razelor de lună.

George tresări şi era bucuros că la lumina slabă a lunii nu i se putea zări îmbujorarea de pe obraji. Tocmai visase cât ar fi de frumos dacă ar putea să stea mereu alături de Sanja, străbătând împreună mările în nopţile luminoase şi pline de farmec.

— Prinţul Ghasna şi-a propus să încerce să-l vindece pe Stones de hipnoza sa, zise el, şi a trebuit să părăsim cabina, deoarece prezenţa noastră l-ar fi stînjenit. Dacă va izbuti, vom face un pas înainte, odată ce domnul Stones îşi va recăpăta memoria.

— Ne-ar fi într-adevăr de mare folos, răspunse căpitanul, şi eu sînt de părere că prinţul va reuşi. Să mergem jos, poate mai aflăm încă în seara asta.

Cei doi tineri şi doctorul îl urmară în cabină. Acolo aşteptară mult timp, dar în cele din urmă se auzi o bătaie în uşă, apoi intrară prinţul şi Stones. Amîndoi erau palizi, broboane mari de sudoare le acopereau frunţile, dar ochii lor luceau de bucurie.

— Am izbutit, zise prinţul Ghasna, calm. Din păcate, domnul Stones nu-şi poate aminti decât ceea ce a făcut el acolo, dar nu ştie cu ce se îndeletniceau ceilalţi prizonieri. De altfel, nu aveau prilejul să stea de vorbă, aşa că nu prea ştiau unii de alţii. Dar povesteşte dumneata singur, domnule Stones !

— Ştiu acum că mi s-a făcut o ofertă cam misterioasă la Singapore, începu englezul. Într-o seară a venit la mine în birou un arab. Îmi făcu o propunere foarte avantajoasă, dar îmi stoarse mai întâi făgăduiala că nu voi sufla nimănui nici un cuvânt, chiar dacă n-aş primi oferta lui. După cum spunea el, era vorba de captat energia lacului Sin Karah care se continuă cu fluviul Umbilia. O societate întemeiată în mod secret voia să construiască acolo o uzină puternică, pentru a furniza curent electric minelor de cărbuni de la Sawah Luntu, care se află în apropiere.

Deoarece şi guvernul olandez plănuia ceva asemănător, era necesar ca toată chestia aceasta să rămână tăinuită. După cum îmi spunea Baber Halef — acesta era numele arabului — terenul pentru uzină fusese cumpărat la capătul lacului. Mi-a expus lucrurile în mod atât de precis, încât n-aveam nici un motiv să mă îndoiesc de adevăr. Oferta era cât se poate de ispititoare, urma să fiu plătit cu o sumă foarte mare pentru câţiva ani de muncă şi mi se dădea şi dreptul să furnizez fabricatele a căror reprezentanţă o aveam la Singapore.

Am încheiat contractul, am spus alor mei numai că am o afacere foarte bănoasă în perspectivă, am plecat la Padang şi de acolo cu trenul spre mica staţie Sin Karah, lângă lacul cu acelaşi nume. Am fost întâmpinat de Baber Halef şi împreună am mers cu o trăsură timp de vreo trei ceasuri de-a lungul lacului, apoi s-a ivit un desiş pe care l-am străbătut pe jos, pe o potecă îngustă.

Într-un luminiș, am întâlnit un bărbat, dar n-aș fi putut spune de ce natie era. Bănuiesc numai că era indian. Numai ochii lui scinteietori am avut timp să-i văd, apoi m-am trezit la lucru : aveam asupra mea supravegherea unor pompe uriașe, care trăgeau apă de undeva, aducând-o într-un canal artificial, îngust. Eram într-un sat locuit de sălbatici de statură uriașă, cu zugrăveli albe pe trup. Am întâlnit și europeni acolo, prizonieri ca și mine, și în timpul nopții stăteam de vorbă împreună, în coliba mare de frunziș, în care ne închideau. Eram tratați cu sălbăticie, trebuia să muncim până cădeam doborâți și eram chiar supuși la torturi grozave când nu mai puteam lucra.

Din zori și pînă-n seară stăteam lângă mașini, care erau puse în funcțiune de un motor cu țiței. Trebuia să fac totul, să ung piesele, să întrețin motorul, să aduc combustibil de la o magazie care se afla în sat, toate acestea sub arșița soarelui tropical, în aerul umed și înăbușitor. Frigurile mă scuturau, trebuia însă să lucrez, și doar la prânz aveam atâta răgaz cât să pot înghiți în silă mâncarea aceea groaznică pe care o preparau negrii. Cum de am putut îndura atâtea chinuri, nu-mi pot da seama nici astăzi.

Din cînd în cînd, Baber Halef își făcea apariția cu o nouă victimă. Era îngrozitor pentru noi că nu știam ce făceam în timpul zilei. Noaptea, când stăteam de vorbă uneori, discutam numai despre viața noastră din trecut și despre mizeria în care ne găseam acum. Unii mureau, dar golurile erau repede umplute de arabul care mă aducea și pe mine în iadul acesta.

Într-o zi, ducîndu-mă să aduc ulei de la magazie, am izbutit să fug. Observasem o spărtură în peretele din spate al colibei în care se aflau mărfurile, și cum nu era nimeni pe aproape, m-am furișat repede afară. Ajuns în desiș, am început să alerg ca un nebun, zi și noapte, până am ajuns la capătul de sud al Sumatrei, unde ați dat peste mine.

Când Stones termină de vorbit, cei de față se priviră unii pe altul. Era aproape de necrezut ceea ce auziseră. Ce taină grozavă s-o fi ascunzând în satul acela ? Ce se plănuia acolo, pentru ca să fie nevoie de muncă până la epuizare a europenilor, în mare parte ingineri, după cum spunea Stones ?

În cele din urmă, Farrow luă cuvântul :

— Cred că vom regăsi luminișul unde l-ai întâlnit pe indian, domnule Stones. Dumneata ne vei servi de călăuză și nu e primejdie să te recunoască, deoarece bănuiesc că te-ai schimbat mult în acești doi ani de zile. Acum, însă, du-te la culcare, căci ai mare nevoie de odihnă. Poți fi pe deplin liniștit, căci „dracii" ăia nu pot veni până aici.

Afară de marinarii de serviciu, toți se duseseră să se odihnească. Submarinul alerga neștânjenit în noapte spre coasta de apus a Sumatrei.

Când Farrow reluă comanda, cu vreun ceas înainte de ivirea zorilor, încetini viteza vasului. Apoi se apropie de țărm, căci era timpul să caute un loc sigur, unde să se poată ascunde în timpul zilei. Și tocmai când era preocupat de gândul acesta, apăru lângă el făptura uriașă a mașinistului Kard.

Fyronsky

Fyronsky93

4. În drum spre „iad"

Domnule căpitan, zise el, am auzit că vreți să rămâneți în timpul zilei ascuns undeva pe lângă coastă. Eu cunosc întâmplător un sat despre care cred că nu știe nimeni. Acolo vom fi în deplină siguranță și nici nu e nevoie să stăm toată ziulica sub apă, ci ne putem petrece vremea pe uscat. Bătrânul, căpetenia, nu cred să mai trăiască, în schimb e fiul lui căruia i-am salvat viața, când eram copil încă. Sunt încredințat că vom fi bine primiți acolo.

Căpitanul râse înveselit :

— Măi Kard, măi, eu cred că înainte de a intra în marina regulată, ai făcut serviciul pe vreun vapor de contrabandă. Ia spune, am ghicit ? Altminteri de unde ai putea cunoaște tu toate ascunzătorile de pe aici ?

— Da, domnule căpitan, mărturisi mașinistul sincer, înainte de război, când eram încă un copilandru, am făcut de toate. Eram singur de tot pe lume și la Hamburg am căzut în mâinile unor hiene, care făceau negoț cu oameni tineri. Am fost pur și simplu „încolțit", cum se spune. Când mi-am venit în fire, mă aflam pe un „vânător de foci" (corabie care face vânătoare de foci) care mergea spre Bering-Bai. Aveam pe atunci șaisprezece ani. La nouăsprezece mă aflam pe un „contrabandist" (vas care face contrabandă) care aducea opiu din China. Cu prilejul acela am descoperit multe ascunzători, de care astăzi chiar habar n-au guvernele respective. Merit să fiu condamnat pentru asta, domnule căpitan ? Când a izbucnit războiul, am venit acasă tocmai din Ceylon și am avut norocul să vă găsesc pe dumneavoastră și cred că n-ați avut a vă plânge până acum de serviciile mele.

Farrow luă mâna mașinistului și o strânse cu putere, apoi zise :

— Kard, tu ești o adevărată bijuterie printre tovarășii mei, la fel ca Peter Urlașul. Oameni care au trecut prin atâtea în viața lor, cum e cazul meu, de pildă, știu să prețuiască devotamentul și camaraderia. Îmi pare numai rău că n-ai găsit curajul până acuma să-mi dezvălui taina ta. Cred că pricepi multe dialecte de-ale băștinașilor de pe aici ?

— Da, domnule căpitan, dar le-am cam uitat. Poate că mi le voi reaminti când vom fi în satul căpeteniei „Maka". Domnule căpitan, luați-o spre istmul de colo ! După ce îl vom ocoli spre apus, suntem în deplină siguranță.

— Bine, dragă Kard, dă tu comanda la cârmă. Mă încred cu totul în tine.

O bucurie mai mare nici nu i-ar fi putut face. Kard își luă în serios rolul și dădu indicații atât de precise, încât atunci când vasul aluneca printr-un golf liniștit, Farrow nu se putu opri să spună :

— Kard, cred că aș face mai bine să te aduc de la mașini în secția lui Plundow. În slujba asta ne poți fi mai de folos ca dincolo. N-ai vrea să devii timonier ?

— Domnule căpitan, asta a fost una din dorințele mele cele mai aprinse, răspunse Kard, plin de bucurie. Eu sunt un marinar adevărat și mă simt foarte nenorocit jos la mașini.

— În cazul acesta, îmi pare bine că am prilejul să-ți fac pe plac, zise Farrow, râzând. Un timonier bun, în plus, nu strică. Aha ! uite colo la stânga se vede un sat.

La vreo sută de metri de submarin se zărea o lumină slabă, pâlpâind. Golful în care intrase vasul se întindea puțin spre vest, dar după cât își dădea seama Farrow, era apărat și numai întâmplător ar fi putut fi descoperit dinspre mare.

Kard îndreptă submarinul spre focul care se zărea, apoi dădu semnalul de oprire și zise căpitanului :

– Am mers până la capătul golfului şi acum trebuie să ne oprim. Peste o jumătate de ceas se face ziuă şi vom putea cobori pe uscat. Dar voi încerca de pe acum să intru în legătură cu Maka.

„Dox"-ul stătea liniştit în golf. Kard făcu mâinile pâlnie la gură şi scoase câteva sunete ciudate.

După câteva minute se auzi răspunsul. Erau aceleaşi sunete, dar cu altă modulaţie. Kard râse mulţumit şi zise încetişor :

– Totul e în regulă, domnule căpitan. În curând va veni aci Maka într-un kanu. Cred că mă voi putea înţelege cu el, căci mi-a revenit deodată în memorie limba pe care n-am mai vorbit-o de atâţia ani. Ascultaţi, domnule căpitan, un kanu e lăsat la apă.

Se scurseră câteva minute, apoi se auzi din nou un sunet ciudat, me-

lancolic, aproape de tot de submarin. Kard răspunse în același fel, apoi se adresă vesel lui Farrow:

— Domnule căpitan, lucrurile au rămas întocmai ca odinioară. Mă tem de vreo schimbare petrecută între timp, dar văd că Maka însuși vine spre noi. Trebuie să facem lumină, ca să ne găsească.

Căpitanul scoase imediat lampa electrică de buzunar și îndreptă lumina în direcția de unde se auzise sunetul ciudat.

Atunci se zări în întuneric un kanu cu prora încovoiată, cu zugrăvelile bizare negru-alb, folosite de băștinașii de prin insulele Pacificului.

Un malaez înalt se ridică strigând:

— Tuan Kard, tu ești?

— Da, Maka, răspunse mașinistul. Am nevoie de ajutorul tău. Pot rămâne peste zi la voi, împreună cu tovarășii mei?

— Vei fi bine venit, Tuan Kard, se auzi răspunsul. Eu sunt acum căpetenia. Ce fel de vapor e acela cu care ai venit tu?

— Ai auzit și tu de el, răspunse Kard, e un vas care poate plutl și sub apă. Golful este la țărm tot atât de adânc, ca să ne putem ascunde?

— Da, Tuan Kard, totul a rămas neschimbat. De mult, însă, nu ne-a mai vizitat nimeni. Mă bucur mult că te revăd.

— Și eu, răspunse mașinistul. Ia-o înainte, te vom urma încetișor.

Kard îi ceru lui Farrow lanterna sa și zise:

— Eu mă duc la proră, domnule căpitan, și-l voi lumina necontenit pe Maka. Îndreptați vasul după el, căci ne va duce într-un loc unde vom fi la deplină siguranță.

Malaezul porni încetișor spre un desiș care se ivea la stânga țărmului. Pătrunse într-însul și ramurile se dădeau la o parte cu ușurință.

— După el! strigă Kard căpitanului și acesta făcu întocmai, în credința că se îndreaptă spre țărm.

Dar când Kard strigă să oprească, nu mică fu uimirea lui Farrow văzându-se într-un canal îngust, care înainta cu vreo cincizeci de metri pe uscat. De jur-împrejur, canalul acesta era înconjurat cu verdeață.

Zorile se iviră brusc și căpitanul văzu în ce ascunzătoare minunată se afla submarinul său. Maka veni pe punte, privi cu înțeles în jurul său și salută cu multă bucurie pe vechiul său prieten și salvator.

Kard îl prezentă apoi căpitanului și acesta îl strânse mâna atât de călduros, încât malaezul strălucea de mândrie. Îl încredință imediat că toți prietenii lui Tuan Kard sunt bineveniți în satul lui.

Farrow sună deșteptarea. Marinarii se îngrămădiră cu toții pe punte și priviră uimiți în jurul lor, până ce Farrow le lămuri în câteva cuvinte cum stăteau lucrurile. Maka îi invită să viziteze satul, rugându-i să fie oaspeții lui cât timp vor rămâne acolo.

Rar i-a fost dat echipajului submarinului să trăiască o zi atât de minunată. Băștinașii nu mai știau ce să facă pentru a fi pe placul musafirilor lor. Culeseră fructele cele mai gustoase, tăiară porci grași și aduseră căni întregi cu vin de palmier.

Pe la amiază, Kard stătu mai mult timp de vorbă cu Maka. Deodată veni în grabă spre grupul care se adunase în jurul lui Farrow, la umbra unui arbore uriaș.

— Domnule căpitan, zise el, nu e nevoie să mergem la Padang. Maka îmi spunea tocmai că există un drum foarte bun spre lacul Sin Karah și nu ne trebuie decât o singură zi de mers. A auzit și el despre „satul groazei" în care trăiesc oameni care se vopsesc în alb și arată cu totul altfel decât ceilalți locuitori ai Sumatrei. E dispus să ne ajute să ajungem acolo și să lupte împreună cu noi — dacă va fi nevoie, căci străinii aceia au ucis câțiva din tribul lui.

— Minunat! strigă căpitanul, vesel peste măsură, să nu mai rămânem

mult timp aici. E mai bine poate dacă vom ajunge pe întuneric la satul acela. Kard, întreabă-l pe Maka dacă e dispus să plecăm îndată !

– Mi-a spus-o dinainte, răspunse maşinistul. Şi rudele celor ucişi vor fi imediat gata de drum.

– Bine, în cazul acesta să ne pregătim şi noi, spuse căpitanul. Domnule Rindow şi domnule Brun, înţelegeţi-vă între voi cine va rămâne cu submarinul. Marinarii să tragă şi ei la sorţi, căci trebuie să rămână zece oameni, pentru orice eventualitate.

Se întoarse apoi spre prinţul Ghasna şi zise încetişor :

– Sanja dumitale rămâne şi ea aici, nu ? De ce să se expună primejdiilor care ne aşteaptă poate pe noi ?

– Da, voi căuta s-o conving să rămână, răspunse Ghasna. Prezenţa ei

n-ar putea decât să ne stânjenească. Ah! uite că domnul Brun a pierdut la sorți și va trebui să rămână pe submarin. I-o voi încredința lui pe Sanja.

În sat se produse mare agitație. La porunca lui Farrow, marinarii care urmau să pornească cu expediția se înarmaseră cu carabine. Afară de asta, fiecare trebuia să-și ia ceva hrană cu sine, ca să nu piardă vremea cu vânatul în drum.

După o jumătate de ceas toți erau gata de plecare. Farrow îl sfătui să fie cu băgare de seamă, căci vor avea de-a face cu dușmani primejdioși. Pe cât era cu putință, să evite lupta, principalul fiind să-i elibereze pe prizonieri. Apoi dădu comanda de plecare și păși în urma lui Maka pe poteca din desiș.

Mergeau destul de repede, fără să le pese de căldura înăbușitoare care domnea. Farrow socotea că erau cam vreo cincizeci de kilometri distanță până la satul pe care-l căutau. Dacă mergeau tot astfel, vor ajunge cam pe la miezul nopții și se vor putea odihni, spre a căpăta puteri pentru ceea ce avea să urmeze.

Cu puțin înainte de a se lăsa întunericul, ajunseră într-un luminiș. Se opriră și mâncară câte ceva.

George stătea lângă tatăl său. La un moment dat își îndreptă întâmplător privirea spre marginea luminișului, dar în aceeași clipă rămase cu ochii holbați. Credea că visează, își dădu însă repede seama că e altceva ceea ce vedea : dintr-un tufiș privea afară un cap de negru, înfiorător, cu niște sprâncene stufoase, cu chipul vopsit în alb.

George stătu câtva timp ca împietrit. Își dădu imediat seama că acest om era din „satul groazei" și fusese pus de pază aici, pentru a vesti apropierea străinilor.

Să-l ucidă nu-i prea venea la îndemână lui George, deși un singur glonț bine țintit ar fi fost de ajuns. El își propusese însă să nu ucidă oameni, decât atunci când trebuia să-și apere propria lui viață. Dar trebuia să-l facă inofensiv cu orice preț, altminteri întreprinderea lor era amenințată.

După ce se reculese din prima spaimă își întoarse privirile dintr-acolo, căci sălbaticul nu trebuia să observe că fusese descoperit. Prefăcându-se că se joacă, își trase revolverul de la brâu, îl răsuci de câteva ori încolo și-ncoace, apoi aruncă o privire furișă spre tufiș. Capul era tot acolo. George ridică revolverul cu iuțeala fulgerului, ochi mai jos de cap și trase de două ori la rând.

Se auzi un țipăt înfiorător, capul se clătină câteva clipe încolo și-ncoace, apoi se prăbuși înainte.

Auzind împușcăturile, toți săriseră în sus și Peter alergă cu revolverul întins spre tufiș. Pătrunse înăuntru și trase afară trupul negrului.

Individul nu avea pe dânsul decât un șorțulet în jurul mijlocului, dar pielea-i neagră era acoperită cu linii și semne albe. Gloanțele lui George îl nimeriseră în gât și doctorul Bertram, care se aplecă imediat peste el, zise cu gravitate :

— Păcat, nu cred să-și mai vină în fire. Dar tot e mai bine așa, decât să-l fi lăsat să ne trădeze. Cu gloanțele tale, dragă George, ai salvat viața nenorociților care se află în captivitatea „diavolilor". Dacă negrul ar fi dat de știre că se apropie atâția oameni înarmați, desigur că ticăloșii i-ar fi îndepărtat pentru totdeauna pe prizonieri.

— Bravo, George, ai procedat cu chibzuială, zise căpitanul. Dar văd că nu-i malocz, pare să fie într-adevăr din Noua Guinee! Cum de a ajuns aici ?

— Probabil că a fost adus ca sclav de arabi, care sunt și ei amestecați în afacerea asta, după cum ne-a spus domnul Stones, zise doctorul. Ah! uite că-și vine în simțiri, ia să vedem dacă putem scoate ceva de la el.

Muribundul deschise ochii, se ridică puțin și privi rătăcit în jurul său.

Doctorul Bertram îi vorbi în limba lui şi atunci chipul sălbaticului se lumină, bolborosi câteva cuvinte, privi deodată cu o expresie de recunoştinţă la George, apoi trupul său se zvârcoli de câteva ori şi rămase nemişcat.

– George, acum nu trebuie să-ţi mai faci nici un fel de imputări, zise Bertram, sălbaticul îţi este recunoscător că l-ai izbăvit. Împreună cu alţi treizeci de semeni de-ai săi, a fost adus ca prizonier în „satul groazei". Au făptuit atâtea crime din ordinul indianului, pe care l-a văzut şi domnul Stones, încît n-ar fi putut scăpa de spânzurătoare.

George răsuflă uşurat.

– Am citit şi eu recunoştinţă în ochii lui, doctore, zise el. Acum nu mă mai mustră conştiinţa că l-am ucis, fără voie. Dar n-a amintit nimic de indianul acela ? Trebuie să fie un om înfricoşător !

– A vorbit numai de un „duh rău" şi că mai sînt şi alţi stăpâni acolo, alături de acesta.

– E vremea să pornim la drum, căci în curând se face noapte, zise Farrow. Trebuie să ajungem în sat cât mai repede. Dar înainte de a pleca, să-l îngropăm omeneşte pe negrul acesta, căci şi el e o victimă a „diavolilor" pe care vrem să-i stârpim.

Marinarii se puseră imediat pe lucru şi folosindu-se de cuţitele lor late, săpară la repezeală o groapă, în care aşezară trupul sălbaticului. Farrow rosti o rugăciune, apoi presără pământul deasupra.

Porniră din nou la drum şi după un sfert de ceas se întunecă de-a binelea. Acum trebuiau să-şi încetinească mersul, ferindu-se de piedicile din cale şi fiind cu băgare de seamă la eventualele sentinele ce s-ar mai putea ivi.

5. Taina satului

Când convoiul ajunse din nou într-un luminiș, Maka se opri și-i șopti ceva căpitanului. Acesta le comunică imediat celorlalți :

— Fiți cu băgare de seamă, țineți armele pregătite ! Pe aici își are ascunzătoarea un tigru, despre care se spune că ar fi sfâșiat mulți oameni. Scoateți lanternele, dar nu faceți lumină decât atunci când se va ivi fiara.

Deși erau cu toții oameni oțeliți în lupte și trecuseră prin multe primejdii, se cutremurară auzind de tigrul care „sfâșiase" mulți oameni până atunci".

— Prin luminiș, pe două rânduri ! dădu din nou ordin Farrow.

Luminișul măsura cam vreo sută de metri în lungime. Farrow și Maka, care mergeau în frunte, se opriră brusc când ajunseră la vreo douăzeci de metri de perdeaua de verdeață care mărginea luminișul. Din tufiș se furișă un trup, fără să facă nici un zgomot. Lumina palidă a lunii căzu pe doi ochi fioroși care se ațintea asupra convoiului.

— „El", al cărui nume nu se rostește, șopti Maka.

Curajoșii expeditionari rămaseră nemișcați, privind fiara. Tigrul stătea și el în loc, surprins probabil de numărul mare al oamenilor.

Toate armele erau îndreptate asupra lui și la cea mai mică încercare de a se năpusti ar fi fost ciuruit de gloanțe. Deodată, prințul Ghasna trecu pe lângă Farrow, apoi păși liniștit direct spre tigru. Toți își țineau răsuflarea, căci fapta indianului le părea mai mult decât ciudată.

Fiu al minunatei țări veșnic scăldată în soare, prințul cunoștea bine și toate primejdiile ei. Când fu la câțiva metri numai de tigru, el aprinse lampa electrică și îndreptă lumina în ochii lui.

Animalul pufăi încetișor. Ghasna stătea nemișcat, cu lampa mereu ațintită în ochii fiarei. Se scurseră câteva minute, timp în care nimeni nu cuteză să facă a mișcare.

În cele din urmă, curajul prințului fu încununat de succes. Tigrul clătină încetișor capul, apoi se întoarse, sări câțiva pași îndărăt, pentru ca după o clipă să-și facă vânt în desișul ocrotitor. Din depărtare se mai auzi suflarea lui fioroasă.

— Putem porni ! spuse Ghasna, calm. Nu ne va mai tulbura.

— Îți mulțumesc, prințe, zise căpitanul. Prin curajul dumitale ne-ai făcut un mare serviciu.

— Îl cunosc bine pe tigri, răspunse indianul. N-a fost deloc primejdios ceea ce am făcut. Dar mai avem mult până în sat ? întrebă apoi.

Farrow îl întrebă la rândul său pe malaez, care-i răspunse că în cel mult un sfert de ceas vor ajunge în luminișul unde se află satul. Acum însă trebuiau să fie cu mare băgare de seamă, căci vor fi desigur sentinele prin apropiere, care i-ar putea ataca pe furiș.

Deodată, Maka se opri și în urma lui rămase locului întreg convoiul. Își încordă auzul, apoi strânse brațul căpitanului și atunci auzi și acesta respirația unui om înaintea lor.

O sentinelă a „satului groazei" părea să stea în mijlocul drumului și trebuia să fie făcută inofensivă, fără să i se dea răgazul să scoată vreun țipăt.

Farrow scoase revolverul, luă în mâna stângă lampa și se furișă pe dinaintea malaezului. Acum simți cu adevărat prezența unui om, făcu lumină și în clipa următoare izbi cu toată puterea cu patul revolverului în tâmpla unui sălbatic uriaș. Nimerise bine. Individul se prăbuși la pământ și Peter se repezi la el, îi legă mâinile și picioarele, și-i vârî un căluș în gură.

Nu trecu mult şi prizonierul îşi reveni în simţiri. La cererea lui Farrow, doctorul Bertram îi vorbi, spunându-i că atât el cât şi semenii săi vor fi eliberaţi, şi-l invită să rămână liniştit acolo, până se vor întoarce să-i dea drumul. Prizonierul dădu din cap când doctorul îi puse în vedere să nu facă nici o încercare să se elibereze.

– Doctore, zise căpitanul, vorbeşte cu el şi făgăduieşte-i libertatea lui şi fraţilor săi, dacă vrea să vină cu noi şi să ne ajute.

Bertram îi scoase căluşul, şi acesta începu să tremure şi părea cuprins de o groază fără margini. Răspunse cu ton atât de hotărât lui Bertram, încât acesta se ridică, înălţând din umeri.

– Nu-i nimic de făcut – zise el – frica de „stăpânul", cum îl zice el omului cu ochi de foc, îl îngrozeşte. Probabil că e vorba de indianul acela cu atât de mare putere hipnotică. Mi-a făgăduit, însă, că va rămâne liniştit aici.

– De ce-i mai pui căluşul atunci ?

– Mi-a cerut-o el. Îl e teamă că l-ar putea găsi „stăpânul" şi l-ar ucide în chip groaznic, pentru că n-a strigat, deşi n-avea căluş.

– De necrezut ! murmură Farrow. Indianul ăla trebuie să aibă o înrâurire extraordinară asupra sclavilor. Să-l ascundem bine pe undeva.

Peter îl trase într-un tufiş de unde nu-l putea vedea nimeni, apoi porniră cu toţii mai departe. Doctorul Bertram mai aflase de la sălbatic că sunt şi alte sentinele până la luminiş. El îi mai sfătuise să nu atace satul în timpul nopţii căci „stăpânul" pusese capcane primejdioase, care erau îndepărtate de-abia dimineaţa.

Trecuse de miezul nopţii când mica trupă ajunse în luminişul unde se afla „satul groazei". Un gard înalt îl împrejmuia, dar, desigur că prin crăpăturile lui stăteau la pândă ochi obişnuiţi cu întunericul, pentru a descoperi imediat apropierea duşmanului.

Luna era în spatele convoiului şi pădurea arunca destulă umbră asupra luminişului, pentru ca sub ocrotirea ei să poată porni pe potecă şi să se împrăştie pe marginea desişului.

Totul se petrecu în deplină linişte şi Farrow le spuse oamenilor să se culce, încercând să doarmă puţin. Ascultară sfatul lui şi numai câţiva rămaseră de pază.

Cu puţin înainte de a se lumina de ziuă fură sculaţi cu toţii şi în linie de bătaie porniră spre sat. Farrow, George, Peter, doctorul, Maka şi prinţul Ghasna se opriră în faţa porţii largi. Toate armele erau încărcate, curajoşii bărbaţi fiind hotărâţi să la satul cu asalt, eliberându-i pe nenorociţii prizonieri.

Se lumină de ziuă. Peter vru să spargă poarta cu umerii săi de atlet, dar aceasta se deschise de la sine. Un sălbatic apăru în deschizătură şi ridică măciuca, deschizând în acelaşi timp gura ca să scoată un strigăt de alarmă.

Doctorul Bertram îi spuse repede câteva cuvinte şi, mirat de a auzi limba lui vorbită de un alb, sălbaticul închise gura şi ascultă cu atenţie... După câteva clipe, însă, o expresie de groază îi schimonosi chipul : doctorul încercă atunci altceva. Începu să-i vorbească încetişor, dar cu atâta însufleţire, încât negrul dădu din cap. Apoi se întoarse şi se făcu nevăzut.

– Să nu intrăm încă, zise doctorul, văzându-l pe George păşind spre poartă. Vrea să îndepărteze întâi capcanele şi să vorbească cu semenii săi. „Stăpânul", indianul acela misterios, locuieşte în mijlocul satului, într-o casă mare. Pe dânsul trebuie să-l facem în primul rând inofensiv. Afară de el, mai sunt încă şase bărbaţi – probabil arabi – pe care trebuie să-i reducem la tăcere.

– Mai sunt prizonieri albi pe aici ? întrebă Farrow.

– Da, cică ar fi opt oameni. Dar nu-s adăpostiţi în sat. Voi afla mai multe de la el, când se va întoarce.

Peste câteva minute, sălbaticul se înapoia, însoțit de câțiva oameni de-ai lui. Cel mai înalt dintre ei păși în frunte și doctorul începu să-i vorbească imediat. Schimbară câteva fraze scurte între ei, apoi Bertram se adresă tovarășilor săi :

– Prizonierii sunt la oarecare distanță de sat, sub supravegherea a doi oameni. Va trebui, deci, să ne împărțim, domnule căpitan, căci dacă-i vom ataca acum pe indian și complicii săi, îi punem în mare primejdie pe prizonieri.

– Tată, îi voi elibera eu pe prizonieri, se oferi George imediat. Dă-mi numai ca ajutoare pe Peter, Kard și trei marinari.

– Bine, băiete, am toată încrederea în tine. Doctore, unul din negri trebuie să-i călăuzească.

Sălbaticul cel înalt, care părea să fie un fel de căpetenie, trimise imediat pe unul din semenii săi, care făcu semn lui George să-l urmeze. Căpitanul împreună cu ceilalți se-ndreptară spre „satul groazei".

Sălbaticul îl duse pe George în jurul satului, străbătură o portiune de pădure, apoi se ivi în fața lor un luminiș acoperit de bolovani. Sălbaticul arătă spre o casă de bambus, care se afla la vreo zece metri înaintea lor.

Din păcate, George nu se putea înțelege cu el. Voia să știe totuși unde se aflau cei doi supraveghetori. Adresându-se tovarășilor săi, le șopti :

– Trebuie să ne târâm la adăpostul bolovanilor.

Se lăsă imediat în patru labe și se îndreptă spre casa de bambus. Urmară cu toții pilda lui.

În fața ușii casei ședea un arab. În vreme ce George chibzuia cum să-l facă inofensiv pe acest om, fără să producă zgomot, un obiect zbură pe dinaintea lui. În clipa următoare se auzi o lovitură surdă și arabul se prăbuși la pământ.

Negrul aruncase cu multă îndemânare măciuca pe care o avea în mână. De unul scăpaseră, dar mai era al doilea. Acesta puteo să fie în casă și atunci erau în primejdie.

Dar zgomotul cauzat de căzătura arabului îl atrase pe celălalt dinăuntru. Înspăimântat, se aplecă asupra trupului neînsuflețit și înainte de a-și putea da seama ce se petrecuse, George fu lângă el și îndreptă revolverul asupra lui. Individul sări speriat în sus și tânărul văzu că era un indian, cu ochi mari și scânteietori.

Revolverul lui George era o amenințare lămurită și ceilalți veniră în grabă lângă el. De jos din sat, răsunau împușcături : lupta se dezlănțuise, deci acum nici George nu mai era ținut să aibă vreo reținere.

Indianul se năpusti ca o panteră asupra lui George, un pumnal luci în mâna lui, dar în aceeași clipă se auziră șase împușcături, și individul se prăbuși la pământ.

– Alo ! strigă acum George în limba engleză, am venit să vă eliberăm, domnilor !

Intră în casă și văzu că aceasta era împărțită în celule, prin fața cărora trecea un gang lat. În fiecare celulă, mai bine zis cușcă, era un prizonier. Chipuri palide se iviră de după zăbrele, se auziră țipete și exclamații, nenorociții nu puteau crede că fuseseră salvați. Erau opt cu toții. Aveau înfățișări sălbatice, părul le crescuse în neorândulală, dar George văzu imediat că erau oameni de condiție bună.

Ușile fură deschise imediat, și când nenorociții se îngrămădiră în jurul lui George, acesta le spuse :

– Domnilor, vă voi explica totul mai târziu, deocamdată trebuie să facem curățenie pe aici.

Din sat se auzeau împușcături izolate, ceea ce însemna că Farrow și oamenii lui erau stăpâni pe situație. George însă se simți neliniștit și, cerând eliberaților să-l urmeze, porni înapoi spre sat.

Când intră pe poarta deschisă, zări două trupuri întinse la pământ. Erau doi indieni care încercaseră, probabil, să fugă şi fuseseră doborâţi de marinari.

Tânărul alergă printre colibe, îndreptându-se spre mijlocul satului. Acolo era o casă mare, în formă de vilă. Marinarii stăteau de pază în faţa uşilor şi ferestrelor.

— Unde e tata ? întrebă George, iritat.

— În casă, îi răspunseră marinarii, caută pe unul din indieni. Ceilalţi sunt morţi, s-au apărat cu disperare. Dintre ai noştri n-a fost nimeni rănit.

George dădu buzna în casă. Auzi paşii şi glasurile marinarilor, care scotoceau încăperile. Îl strigă pe tatăl său, dar nu primi nici un răspuns.

O spaimă de moarte puse stăpânire pe el. Indianul care rămăsese în

viață era desigur „stăpânul", omul cu ochii de foc. Tatăl său era în mare primejdie, dacă se afla singur în fața acestui criminal.

Prințul Ghasna leși dintr-o odaie și strigă cu glas tulburat :

— Domnule George, tatăl dumitale și omul acela misterios cu ochi de foc au dispărut.

— Oh ! Am bănuit eu asta, exclamă tânărul. Îl va ucide pe tata. Dar trebuie să dăm de el. Ați cercetat podelele din camere ? Poate că e vreo ieșire subterană ?

Zicând aceasta, George intră într-o încăpere care servea de dormitor și era mobilată europenește. Instinctul îi spunea că aici trebuia să fie ieșirea secretă. Indianul se gândea, desigur, că ar putea fi surprins în somn și atunci trebuia să dispară imediat.

Cercetă cu atenție podeaua, dar nu descoperi nici o crăpătură ; simțea însă că tatăl său fusese aici, de unde dispăruse.

Se îndreptă spre pat și încercă să-l tragă de la perete, dar constată că era fixat undeva și acum știa că descoperise secretul. Privi repede dedesubt și zări contururile unei trape.

George apucă un picior al patului și-l ridică. În aceeași clipă, trapa se lăsă în jos, cu un zgomot ușor. Tânărul se furișă sub pat și la lumina lanternei văzu o scară de bambus, pe care o coborî fără să stea mult pe gânduri. Trapa căzu îndărăt și nimeni nu văzuse că George descoperise secretul, căci prințul Ghasna se dusese în celelalte odăi, ca să caute acolo vreo trapă.

Tânărul se văzu într-un gang scund, cu pereții căptușiți cu lemn. O luă repede de-a lungul lui. Tatăl său se afla în mare primejdie, o simțea prea bine. De cât timp să fi dispărut oare, pentru a cădea în puterea misteriosului indian ?

George făcu pașii tot mai mari, silindu-se însă să nu facă zgomot, ceea ce îi reuși deoarece pământul era moale.

Deodată auzi un hohot sinistru, venind din adânc parcă. Stinse repede lanterna, căci zărise o rază de lumină în depărtare, apoi urechea îi fu din nou lovită de râsul acela satanic. Trebuia să fie indianul, care-și chinuia victima.

Cu puteri nebănuite, George o luă la goană, ținând revolverul în mână. Deodată se opri, închise ochii, apoi îi deschise și văzu la douăzeci de metri înaintea lui doi bărbați : tatăl său care stătea nemișcat, și în fața lui, indianul, care ținea în mână o făclie aprinsă.

Tocmai izbucni din nou în râs și zise :

— Îți voi primi pedeapsa meritată pentru că mi-ai distrus opera și mi-ai privit fața. Acum îți voi lua lumina ochilor, apoi te voi lăsa singur în întuneric și vei muri de foame, în vreme ce eu voi dispărea cu comorile mele. Hahaha !

Aproape încetișor făclia de ochii căpitanului, care nu se mai mișca nici cum. George se smulse atunci din înmărmurirea care-l cuprinsese, scoase un țipăt asurzitor, apoi slobozi un glonte. Câteva clipe văzu în fața lui o pereche de ochi care aruncau scântei, apoi o bufnitură și indianul se prăbuși cu un răcnet de furie.

George se năpusti asupra lui și-i smulse făclia din mână. Văzu atunci că ochii tatălui său erau de o fixitate ciudată și-și dădu seama că indianul îl hipnotizase. Îl apucă repede de braț și zise :

— Vino, tată.

Căpitanul se supuse fără voință. Când George deschise trapa care dădea în dormitor, zări țeava unui revolver îndreptat spre el. Dar după o clipă se auziră strigăte de bucurie și toți dădură buzna în cameră. Veselia lor se potoli însă când văzură ochii ciudați ai căpitanului.

Prințul Ghasna îi făcu un semn lui George, apoi îi îndepărtă pe toți din odaie. Se scurseră zece minute, după care căpitanul își făcu apariția în vestibul, vesel și viu ca înainte.

— Îți mulțumesc, scumpul meu copil, i se adresă el lui George, m-ai salvat în ultimul moment. Indianul acela era grozav, m-a paralizat cu privirea într-o clipă. Prințe, vei avea mult de lucru, căci și prizonierii salvați au nevoie de ajutorul dumitale.

Ghasna se puse imediat pe treabă. Prizonierii fură vindecați unul după altul și atunci fură în stare să povestească în ce scopuri erau folosiți acolo.

Pe câmpul unde se afla temnița era intrarea spre o mină de diamant, pe care trebuiau s-o exploateze în folosul indianului și al tovarășilor săi. Stones avea rolul să pompeze apa care pătrundea înăuntru din lacul apropiat, Sin Karah, iar ceilalți opt, în majoritate ingineri de mine, trebuiau să scoată la suprafață diamantele. Mulți și-au dat sfârșitul din cauza chinurilor îndurate.

Trăiseră cu adevărat în iad. Recunoștința lor era nemărginită pentru Farrow și oamenii săi.

Cadavrul indianului fu adus la suprafață. Avea la dânsul o pungă cu safire de preț și Farrow dădu fiecăruia câte o nestemată, ca amintire.

Prizonierii salvați hotărâră să plece împreună la Padang, unde știau că un funcționar de la biroul pașapoartelor făcea și el parte din bandă. În ce privește mina de diamant, se înțeleseră s-o exploateze mai departe, în comun, ca o despăgubire pentru suferințele îndurate.

Luându-și rămas bun de la ei, căpitanul Farrow cu oamenii săi porniră înapoi prin pădurea seculară. Salvații voiau să-l ia la Padang și pe sălbaticii din Noua Guinee, nădăjduind că guvernul se va îngriji de repatrierea lor.

În satul lui Mako, marinarii făcură un popas lung în care timp mâncară și băură în lege, cum s-ar zice. Când se lăsă întunericul, submarinul părăsi golful. Farrow ținea acum cu tot dinadinsul să se înapoieze acasă, pe „Insula Odihnei".

În românește de LIA HÂRȘU

(Va urma)

Serial senzațional 34.

Pentru prima oară în românește
seria completă

DEMONUL FLUVIULUI (II)

Deși aveau numai douăzeci de metri de străbătut, trecu cam multișor până ce ajunseră la vechea albie a fluviului, în care se aflau bulgării de aur. Farrow se opri pe marginea fâșiei largi de nisip albicios și privi cu atenție. Văzu din nou urmele elefantului și ale pantofului de femeie, care de data aceasta duceau în desiș ; acolo fusese croită o potecă mică, probabil prin forța elefantului uriaș.

Căpitanul privi la dreapta și la stânga. Albia veche a fluviului era lungă de vreo cincizeci de metri. Fergusson înfipsese crenguțe pe locul unde găsise bulgării de aur — erau, după cum spusese el, vreo douăzeci de metri de teren aurifer.

În afara acestei linii de hotar nu se vedeau urmele elefantului și ale misterioasei femei, de aceea Farrow le spuse tovarășilor săi :

— Bănuiesc că se află acum în desișul de dincolo, căci nu-mi prea vine

să cred că s-au întors în pădurea asta înfiorătoare şi stau în spatele nostru. În orice caz, trebuie să fim cu ochii în patru. George, transmite ordinul meu mai departe : ultimul om să rămână aici la capătul potecii şi să ţină sub observaţie poteca dinspre fluviu. Să nu-şi întoarcă privirea, chiar dacă s-ar întâmpla să ne luăm la luptă cu cineva, colo în albia cea veche.

Ultimul din micul convoi era uriaşul Kard. Când Farrow primi răspunsul că noul timonier al submarinului îi va îndeplini ordinul, dădu din cap cu mulţumire. Ştia că se poate încrede cu totul în omul acesta.

Păşi încetişor înainte, spre mina de aur, luându-se după urmele elefantului şi ale femelei. Merse până la desişul din partea cealaltă, în vreme ce tovarăşii săi se împărţiră, formând un lanţ scurt, care ar fi putut deschide un foc viu asupra monstrului, dacă acesta s-ar fi arătat.

Dar totul rămânea liniştit. Soarele începu să dogorească cu putere pe mica întindere de nisip formată de vechea albie a fluviului. Farrow puse o santinelă la poteca ce ducea în pădure — şi care părea să fie croită de curând. De partea cealaltă stătea Kard de pază ; în felul acesta, căpitanul făcuse totul pentru a se apăra împotriva unei eventuale surprize.

Liniştit oarecum, el începu să scormonească nisipul şi în aceeaşi clipă scoase o exclamaţie de uimire, căci ieşiseră la iveală o mulţime de bulgări de aur, mari şi strălucitori.

Ceilalţi se apucară şi ei imediat de lucru. Rămaseră cu ochii holbaţi văzând comorile ascunse sub pătura subţire de nisip. Îşi învinseră însă emoţia şi începură să umple căldăruşele de pânză pe care le luaseră cu ei, şi care serveau de obicei pentru aducerea apei de băut.

În mai puţin de o jumătate de ceas, cele nouă căldăruşe fură pline. Căpitanul zise încetişor prinţului şi lui Brun :

— Comoara pare să fie atât de bogată încât nici n-am putea-o transporta dintr-odată. Probabil că vom fi nevoiţi să mai venim de câteva ori aici, căci ar fi păcat să lăsăm să se piardă aici atâta bogăţie.

— Sunt şi eu de părere că va trebui să venim de cel puţin trei ori, zise Brun. Cred, însă, că de fiecare dată, primejdia va fi tot mai mare. Acum, probabil că femela misterioasă şi proprietarul elefantului chibzuiesc cum ar putea mai lesne să ne facă inofensivi şi, dacă ne întoarcem, desigur că ne vor întinde o cursă.

— Ai dreptate, dragă Brun, răspunse Farrow. Dar tot trebuie s-o facem, căci l-am făgăduit lui Fergusson că vom exploata mina pentru el, şi prin „exploatare" am înţeles scoaterea întregii cantităţi de aur care se găseşte aici.

— Firește, domnule căpitan, nici nu poate fi altfel, replică Brun. Propun să trimitem doi oameni cu căldăruşele la bărci. Unul din ei va trebui să rămână acolo să păzească comoara, şi cred că cel nimerit pentru treaba asta este Serton.

— Bine, zise căpitanul, fie ! Dar repede, ca să putem pleca cât mai curând.

Serton — un marinar mărunţel la stat, dar foarte curajos şi iscusit — se puse imediat pe treabă, împreună cu un camarad de-al său. Când isprăviră, el rămase pe malul fluviului, ca să păzească bărcile cu preţioasa încărcătură.

Erau acum trei santinele, şi ceilalţi şase trebuiau să muncească de zor, ca să umple din nou căldăruşele. Nu fură tulburaţi de nimic, dar tocmai liniştea aceasta ciudată nu prevestea nimic bun.

În scurt timp, căldăruşele erau pline şi doi marinari le transportau la bărci. Apoi începu ultima serie din ziua aceea şi când fură gata, căpitanul dădu comanda de plecare. Fiecare luă o căldăruşă, numai Peter şi doi marinari luară câte două. Drumul scurt până la bărci fu făcut în grabă, aurul fu golit lângă celălalt şi îndrăzneţii marinari se îmbarcară.

Prima barcă se îndepărtase tocmai de țărm, când răsună din deșert, la vreo cincizeci de metri doar, răcnetul fioros al elefantului.

— Dați-i drumul, băieți ! strigă Farrow. Să nu tragem acum, căci îl putem întârâta mai mult. Repede, repede !

George și Peter puseră mâna pe lopeți, dar nu izbutiră să miște barca încărcată cu aur. În clipa următoare se și auziră foșnete și trosnituri în desiș, răgetul monstrului sfâșie văzduhul, de data aceasta atât de înfiorător, încât marinarii din celelalte bărci — care fuseseră târâte de curent o bucată bună — încetară să vâslească și priviră îndărăt.

Văzură ivindu-se din desișul întunecos o masă cenușie, uriașă, care culca la pământ, ca pe niște paie subțiri, ramurile de grosimea unui braț omenesc. Colții încovoiați la vârf străluceau de albeață și cu trompa ridicată, elefantul se năpusti spre barcă.

Peter și George își dublară forțele și tocmai în clipa când unul din picioarele dinainte ale monstrului bîciui apa, barca își luă vânt spre mijlocul fluviului.

Dihania scoase un răget fioros și ochii-i mici și scânteietori se ațintiră cu furie asupra bărcii care-i scăpase în ultimul moment.

Acum ar fi fost poate cel mai nimerit prilej să-i doboare ; marinarii respectară însă porunca dată de căpitan, să nu tragă într-însul. Farrow avea și dreptate, căci dacă primele gloanțe nu-i nimereau mortal și elefantul era numai rănit, ar fi avut de furcă la înapoiere cu un dușman înverșunat, mult mai primejdios decât cel mai inteligent om.

George se uită cu părere de rău îndărăt la monstrul cenușiu, care nu-și dezlipea privirea fioroasă de la barca lor. Deodată, însă, răsună un strigăt argintiu — neîndoios, de femeie — colosul se întoarse cu iuțeala fulgerului și dispăru ca un șarpe în desiș.

— Oh, tată, a fost o privelițe cum n-am mai întâlnit ! exclamă el cu multă însuflețire. Nu mi-aș fi închipuit că un elefant poate fi atât de fioros. Acum mi-am dat și eu seama că sunt fiarele cele mai primejdioase de pe pământ. Nici nu-ți vine să crezi că un trup atât de uriaș e în stare să alerge așa de repede. Dar de ce nu ne-ai lăsat să tragem în el ? Poate că l-am fi putut dobori. Tată.., o fi prostie ceea ce voi spune... am, însă, presimțirea că mă paște o mare primejdie din cauza acestui elefant.

— În cazul ăsta, vei rămâne pe submarin când ne vom întoarce noi aici, zise Farrow. Presimțirile tale s-au dovedit întemeiate întotdeauna și de vreme ce putem înlătura primejdia, nu știu de ce n-am făcut-o.

— Nu, tată, strigă tânărul, nu cred să-mi faci rușinea asta. Am luat parte de la început la expediție și trebuie să rămân până la capăt. Te rog să nu cauți să mă împiedici, căci atunci voi veni pe ascuns, cum a făcut prințul Ghasna.

— Bine, băiete, răspunse căpitanul, dar trebuie să-ți mărturisesc că sunt foarte îngrijorat de tine. Mă bate gândul să lăsăm în plata Domnului mina, căci am luat destul aur ca să-i asigurăm lui Fergusson o viață fericită cu aleasa inimii sale. Totuși parcă nu-mi vine să-mi calc cuvântul... De ce să rămână nefolosit atâta aur, în loc să fericească cine știe câți oameni sărmani ? Bine, George, vei veni cu noi, e mai bine dacă te voi avea sub ochi. Îți pun o condiție, însă : să fii cu cea mai mare băgare de seamă și să asculți de povețele mele. Făgăduiești ?

— Da, tată, făgăduiesc. Nu știu de ce, dar pe lângă presimțirea că monstrul acela îmi pune viața în primejdie, mai presimt că voi izbuti să iau colții lui, ca trofeu.

— Să tragem nădejde că așa va fi, răspunse căpitanul, zâmbind. Dați-i drumul, băieți ! strigă el spre celelalte bărci. Avem cale lungă înaintea noastră.

Marinarii începură să vâslească cu putere, ajutați de curentul apei. Pen-

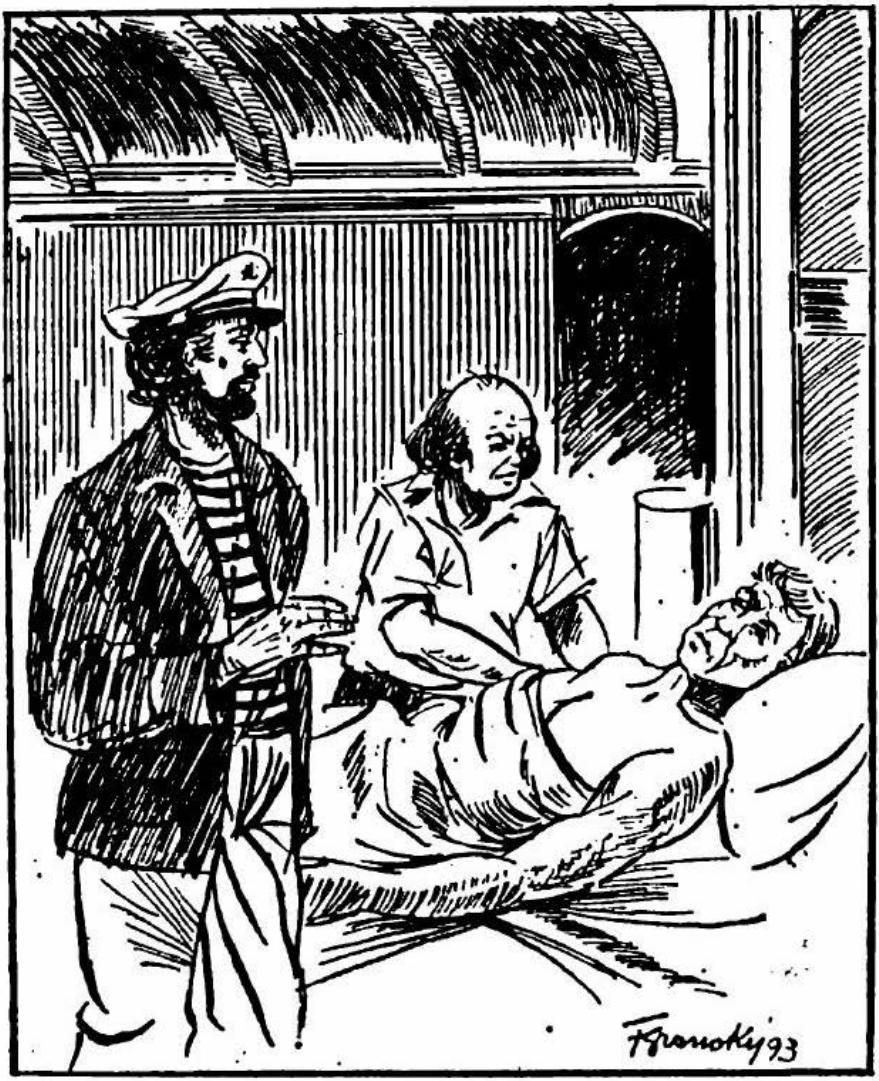

tru înapoiere aveau nevoie numai de cinci ceasuri, şi ajunseră la îmbucătura fluviului tocmai când apunea soarele. Din depărtare zăriră submarinul, în turnul căruia stătea Rindow, fluturând batista.

Puseră la loc sigur aurul, a cărui valoare ar fi îngăduit la doi oameni să trăiască în belşug până la sfârşitul vieţii numai din dobânda lui şi să mai facă mult bine semenilor lor.

Fergusson dormea adânc. Căpitanul convocă atunci un sfat în cabina sa. Erau de faţă : prinţul Ghasna, Rindow, Bertram, Brun, Hagen şi George. Afară de primul ofiţer, doctorul şi inginerul, toţi ceilalţi şi-au dat seama cât de primejdioasă era expediţia la mina de aur. Acum, căpitanul vroia să audă şi părerea celorlalţi, dacă să se înapoieze la mină, o dată sau chiar de două ori, după cum hotărâse el.

4. O aventură grozavă

Ascultară în tăcere povestea lui Farrow, apoi Rindow spuse :

– Regret din suflet, domnule căpitan, că sunt nevoit să rămân pe submarin. Părerea mea este că trebuie să vă întoarceți în mină, până când o veți goli de tot. Poate că veți izbuti să doborâți elefantul și să descoperiți cine sunt femeia și bărbatul aceia misterioși, care împreună cu „Rogue"-ul lor fac nesigur tot ținutul. Eu aș merge cu plăcere, dar nu vreau să-l silesc pe camaradul meu Brun să rămână aici. Ce părere ai dumneata, dragă Hagen ?

– M-aș duce și eu bucuros cu căpitanul, dar cred că voi fi mai de folos la bord, în cazul când expediția cea nouă va sfârși rău. Atunci n-ar fi nimerit altul aici, care să cunoască atât de bine rostul submarinului, în cazul când vom fi nevoiți să ne întoarcem la „Insula odihnei" fără dumneata, domnule căpitan. Nădăjduiesc, însă, că asta nu se va întâmpla niciodată. Pe de altă parte, sunt de aceeași părere cu Rindow, că trebuie să scoatem tot ce se află în mină, ca să nu v-o ia altii înainte.

– Din nenorocire, nu-l pot lăsa singur pe bolnavul meu, zise și doctorul Bertram, altminteri aș merge și eu cu dragă inimă cu dumneavoastră. Bănuiesc că veți pleca tot la miezul nopții. V-aș sfătui atunci să luați alți oameni. E mai bine așa.

– Dragă Brun – luă cuvântul Farrow – doctorul are dreptate. Să schimbăm mai bine oamenii de data aceasta. De fapt, e vorba numai de doi, căci afară de mine, George, prințul, dumneata și Peter, vor merge și Serton și Kard. Ei, dar de ce i-om jigni pe aceștia doi ? Pe de altă parte, s-au purtat atât de frumos, c-ar fi necinstit să le facem o nedreptate. Nu, tot mai bine e să rămânem împreună, ca și ieri.

– Da, domnule căpitan, și eu zic așa, interveni Rindow. Voi da comanda pentru cină, apoi membrii expediției se vor putea odihni până la miezul nopții.

– Bine, dragă Rindow, zise căpitanul. Dacă va fi să nu ne mai întoarcem, să nu pornești în căutarea noastră. Îl vei duce pe Fergusson cu aurul său la Singapore, apoi te vei întoarce pe „Insula odihnei" și te vei sfătui cu camarazii ce aveți de făcut pe viitor. Mă bucur că am agonisit atât, încât fiecare din noi își are asigurată bătrânețea.

– Asta o datorăm grijii ce ne-ai purtat-o dumneata, domnule căpitan, răspunse Rindow, mișcat. Nădăjduiesc, însă, că nu voi fi nevoit să-ți ascult sfatul.

– Sper și eu să nu se întâmple nimic, dar omul trebuie să se gândească la toate. Acum să mâncăm și noi ceva și pe urmă să ne odihnim nițel până la miezul nopții.

Puțin timp după ivirea zorilor, cele trei bărci ajunseră din nou la copacul de unde pornea poteca spre mina de aur. De data aceasta, Farrow așteptă mai mult timp pe malul celălalt al fluviului, până să dea comanda de trecere dincolo.

Când bărcile se loviră de țărm, toți luară puștile în mână și-și încordară auzul. O tăcere adâncă domnea în pădure. Nici un zgomot de nicăieri.

– Înainte, camarazi !, strigă Farrow în cele din urmă. Arătați-vă tot atât de viteji ca ieri. Carabinele fie-vă pregătite ; avem de-a face cu dușmani foarte primejdioși.

El luă din nou conducerea, dar șovăi puțin înainte de a păși pe poteca. Aceasta era ceva mai largă acum și fără bălării, căci elefantul călcase totul în picioare.

Cei douăzeci de metri pe care îi aveau de străbătut prin tunelul de ver-

deață îi părură lui Farrow o veșnicie. Când ajunse la albia veche a fluviului, se opri și cercetă din nou urmele. Prințul Ghasna făcu și el același lucru, apoi spuse :

— Domnule căpitan, elefantul nu s-a mai întors după atacul plănuit ieri asupra bărcii dumitale. Uite aici urma lui, e cea mai proaspătă din toate. Putem, deci, să începem lucrul fără grijă.

— Sunt de aceeași părere, spuse Farrow, dar vezi că tocmai lucrul acesta mă pune pe gânduri. Lăsând la o parte elefantul, care nu e decât o unealtă, mă tem să nu fi pus ceva la cale împotriva noastră bărbatul sau femeia cărora le aparține monstrul. Aș propune să ne împărțim în două echipe : una să adune aurul și cealaltă să stea de pază, cu armele pregătite.

— Nu e rău nici așa, încuviință Ghasna. E de-ajuns dacă cinci vor lucra la scoaterea aurului, iar ceilalți patru vor sta la pândă.

— Da, și vom face cu schimbul. Să înce...

Își rupse vorba, căci George scoase un țipăt înăbușit, care se vedea bine că fusese curmat de o putere străină.

Tânărul se aflase în spatele prințului, și se aplecase odată cu acesta, pentru a cerceta urmele din nisip.

Deodată însă se încolăci ceva în jurul pieptului său, ceva grozav, înspăimântător. Atunci George scoase țipătul pe care-l auziseră ceilalți, dar în aceeași clipă simți o apăsare puternică în coșul pieptului și strigătul îi muri pe buze.

Simți că este ridicat în sus, mai simți crengile desișului biciuindu-i trupul, apoi o legănare ciudată, și când putu, deschise în cele din urmă ochii, se văzu cocoțat pe trompa elefantului uriaș, căruia își pusese în gând să-i smulgă colții.

Monstrul îl apucase trupul în așa fel încât el stătea acum orizontal. Puștca îi scăpase din mână ; avea însă la dânsul revolverele de mare calibru, cu care ar fi putut doborî și un tigru.

Duse mâna la brâu, dar se răzgândi repede. Își spuse că e cu neputință să doboare monstrul acela cu revolverul, oricât de mare ar fi fost forța gloanțelor. Apoi, se gândi iarăși că, totuși, dacă ar lipi țeava de capul elefantului, impușcătura ar avea efect mortal, deoarece revolverul pe care-l avea el era unul din cele mai moderne și glonțul provoca o adevărată explozie în trupul în care pătrundea.

Nu trebuia s-o facă însă, căci în aceeași clipă trompa se va încolăci strâns în jurul trupului său, zdrobindu-l.

George chibzui cu sânge rece. Pentru moment n-avea de ce se teme, căci [illegible] l-ar fi putut ucide imediat, dacă ar fi vrut. Probabil că primise poruncă de la unul din stăpânii săi să-l aducă viu. Trebuia, deci, să aștepte evenimentele. Pentru orice eventualitate, ținea mâna pe patul revolverului.

Elefantul îl duse prin desiș, apoi ajunse pe o potecă, pe care începu să alerge tot mai repede. Poteca aceasta putea să fie cel mult la zece metri de unde fusese înhățat el, căci auzea lămurit strigătele de spaimă ale tovarășilor săi.

Colosul gonea cu el tot înainte. De multe ori, George era amenințat să se zdrobească de vreun copac, dar, cu toată situația grozavă în care se găsea, își păstra judecata limpede și-și întipări în minte direcția încotro gonea fiorosul său dușman.

Deodată auzi un țipăt prelung, limpede. Elefantul coti imediat la stânga, străbătu iarăși un drum scurt prin pădure, apoi se ivi un luminiș larg, în mijlocul căruia stătea o femeie.

Uriașul animal își încetini fuga, se opri în fața femeii și îl așeză pe George încet, în picioare. Rămase, însă, în spatele său, și tânărul simți că monstrul îl va nimici imediat, dacă va face vreo mișcare suspectă împotriva femeii.

Strângând mereu patul revolverului, George examină în liniște figura străinei. Nu văzuse încă în viața lui un chip de femeie mai frumos și mai atrăgător, dar minunații ei ochi căprui aveau o expresie care-l neliniștl. Ea izbucni într-un râs scurt și zise în limba engleză :

— Ei, tinere, cum ți-a plăcut voiajul acesta ? N-ai vrea să-mi spui ce căutai pe aici ?

George îi râse în față. Inteligența lui îl făcea să-și dea seama că nu va putea scăpa din situația ciudată în care se afla decât printr-o atitudine curajoasă.

— Oh ! făcu el vesel, trebuie să mărturisesc că a fost într-adevăr ceva cu totul nou pentru mine. Sistemul acesta de transport e cât se poate de inte-

resant. Elefantul mi-a plăcut mult, doamnă, altfel l-aș fi împușcat în drum. Dar n-am făcut-o și din alt motiv : eram curios să cunosc pe stăpânul lui, și acum, când mi-a fost dată fericirea aceasta, trebuie să vă spun că sunt plăcut surprins, căci mă așteptam să văd vreo maloiezâ bătrână și slută.

Rostind cuvintele acestea, el zâmbi amabil tinerei femei, care rămase o clipă încruntată în fața lui. Încet, încet, însă, seriozitatea dispăru de pe figura ei și în cele din urmă zâmbi și ea. George trebui să constate atunci că era nu numai frumoasă, dar și plină de farmec, încât chipul scumpei sale Sanja aproape că păli în mintea lui. Și dânsul, care înfruntase dihăniile cele mai primejdioase din pădurile Australiei și nu-și pierduse cumpătul nici în cele mai grele împrejurări, simțea acum un soi de teamă față de vraja acestei femei, care ar fi putut deveni mai periculoasă pentru el decât toate primejdiile prin care trecuse până acum.

— Tinere, zise străina, cu glas melodios, te-ai vârât într-o afacere foarte primejdioasă. Îmi pare rău de tinerețea dumitale, dar singur ți-ai ales soarta. Povestește-mi totul, spune-mi ce te-a îndemnat să vii aici cu tovarășii dumitale, poate mai există totuși un mijloc de scăpare.

La ultimele cuvinte, ochii ei căpătară o expresie de tristețe. În clipa aceea, George își dădu seama că femeia era stăpânită de altă forță, mai puternică decât voința-i de fier. O privi cu sinceritate și întrebă :

— Cine este bărbatul care a dresat elefantul și care te stăpânește și pe dumneata ?

Frumoasa femeie păli. Ochii i se holbară și în ei lucea o expresie de spaimă nemărginită. Se reculese însă repede, îl privi batjocoritor și zise :

— Tinere, ți-am spus doar că viața dumitale atârnă de un fir de păr. Răspunde, deci, la întrebarea ce ți-am pus-o : de ce ai venit aici ?

— N-am nici un motiv să mint, răspunse George râzând. Căutam aur, am descoperit fluviul acesta, am încercat apa și deoarece am constatat că e bogată în zăcăminte aurifere, am pornit în susul ei. Cotul ascuțit al fluviului ne-a atras atenția și, debarcând, tatăl meu a dat de o potecă îngustă care pornea de lângă un tamarind. Am urmat-o și astfel am ajuns la mina de aur. Asta-i tot ce am de spus. Mă mir numai că ai pus elefantul să mă răpească. E a dumitale mina de aur ? Dacă ar fi fost așa trebuia să închizi claimurile și noi nu le-am fi atins.

George o privi cu un aer de imputare și misterioasa femeie rămase cam buimăcită, neștiind ce să răspundă, căci prizonierul ei își jucase rolul de minune. Își mușcă buzele, cu dinții ei ca mărgăritarele, apoi spuse cam îmbufnată :

— Fie și așa, dar tot una e. Urmează-mă ! Bagă-ți în cap, însă, că deși te lauzi cu revolverele, ești hărăzit morții în clipa când vei face un singur gest suspect. Boha, elefantul nostru, va păși în spatele dumitale și te va zdrobi cu trompa, dacă vei cuteza să scoți numai arma. Și acum urmează-mă !

Se întoarse și porni să străbată luminișul, fără să se mai sinchisească de George. Acesta nu se prea simțea în largul său. Femeia, în puterea cărei căzuse, dovedea un curaj și o siguranță de sine care-l uimeau. Știa doar că ei ar fi putut-o împușca în orice clipă, înainte chiar ca elefantul să-l poată înhăța cu trompa.

Trebuie să fi fost rău învrăjbită cu viața, de vreme ce era așa de nepăsătoare. Sau poate se simțea atât de puternică, încât nu-i dădea nici o atenție. La gândul acesta, George fu cuprins de mânie, fără voie trase puțin revolverul afară, dar în aceeași clipă, trompa se încolăci atât de puternic în jurul pieptului său, încât își simți brațele paralizate și scoase un geamăt de durere.

— Se vede că ai făcut o mișcare neprevăzută, spuse ciudata femeie, în-

torcându-se şi aruncând spre el o privire fugară. Îmi făgăduieşti să mă urmezi fără gânduri ascunse ?

George n-avea încotro şi dădu din cap. Femeia strigă atunci elefantului câteva cuvinte şi acesta îi dădu drumul din strânsoare. Acum îi trecuse într-adevăr pofta să scoată revolverul şi ca un câine credincios o urmă pe străină. La capătul luminişului se făcea o deschizătură în peretele de verdeaţă. Era o potecă îngustă şi întortocheată, croită, probabil, de Boha. Merseră vreo sută de metri prin pădure, apoi se ivi larăşi un luminiş, în mijlocul căruia se afla o colibă scundă, de bârne.

— Acolo locuieşte el, zise femeia, înfiorându-se uşor. Şi-a clădit singur coliba, cu ajutorul elefantului, care-i aducea buştenii. Va trebui să te explici faţă de el, Dumnezeu să-ţi vină în ajutor !

George se simţi cam neliniştit. Cine putea să fie acest „El", de care părea să-l fie atât de frică frumoasei necunoscute ? Zâmbi fără să vrea, căci se gândi la indianul fioros care stăpânise în „Satul groazei". Poate că şi aici era unul la fel, care prin forţa hipnotică a privirii sale ţinea în puterea lui pe femeie şi pe elefant.

— Nu râde, îi şopti străina, cu un accent de teamă în glas. Dumneata nu-l cunoşti. E grozav, atât îţi pot spune.

— În definitiv, mai mult decât un om nu poate fi, răspunse George, cu nepăsare. O scot eu la cale cu el, n-avea grijă !

— E un demon... murmură ea. Oh ! uite colo...

George trebui să se stăpânească, pentru o nu izbucni în râs. „Demonul" de care femeia avea atâta frică era o stârpitură de bărbat, urât foc şi cu ochi mici, aproape stinşi. Tânărul se gândi în sinea lui că l-ar putea nimici cu un singur pumn pe individul acesta. Numai de n-ar fi stat în spatele lui elefantul monstruos, gata în orice clipă să-şi încolăcească trompa şi să-l zdrobească, întocmai ca pe o jucărie.

Probabil că într-însul stătea puterea acestui om : el stăpânea pachidermul, care-l înlocuia de zeci de ori forţele ce-i lipseau.

Liniştit şi cu privirea rece, îl măsură pe George, apoi spuse cu glas tăios :

— Băiete, îmi pare rău de tinereţea dumitale. Dar cine te-a pus să vii încoace ? Ce căutai la mina de aur ? Un altul o descoperit-o, cel mai mare duşman al meu, dar pe care Boha l-a dat gata, cum va face şi cu dumneata. De ce ai venit prin ţinuturile acestea cu tovarăşii dumitale ? Vor trebui să moară cu toţii, căci asta e hotărârea mea nestrămutată.

— Prea lesne nu va fi să-i dai gata pe tovarăşii mei, răspunse George, cât se poate de liniştit. Nici cu mine n-ai sfârşit încă. Şi drept să-ţi spun, nici nu prea mi-e frică, deşi simt în spatele meu răsuflarea lui Boha. Eu nu ţi-am făcut nimic şi nu ştiu de ce vrei să mă omori.

— Vorbeşti cu mult curaj, şi asta-mi place ! zise bătrânul. Cei mai mulţi pe care i-a ucis Boha au cerşit îndurare şi au răcnit de groaza morţii. Erau înspăimântaţi cu toţii, tot aşa ca şi femeia asta, care iubeşte pe cel mai mare duşman al meu şi pe care l-a urmat încoace. Ha !, ha !, ha !, am văzut-o prăbuşindu-se de durere când l-am vestit că Boha l-a înhăţat pe Fergusson al ei. Minunat animal Boha al meu ! Unul din colţii săi era înroşit de sângele suedezului.

George holbă ochii când auzi vorbele străinului. Femeia aceasta frumoasă era, aşadar, logodnica lui Erik Fergusson, care zăcea grav rănit în submarin. De la ea veneau deci scrisorile pe care curajosul explorator le purta cu dânsul ?

Cum de ajunsese dânsa din Suedia tocmai aici, în pădurile sălbatice ale Sumatrei ? Şi cum de căzuse în puterea acestui individ, care-l considera pe Fergusson drept cel mai mare duşman al său ?

Bătrânul văzu uimirea lui şi izbucni în râs.

Fgronoky93

5. O luptă îngrozitoare

Te surprinde, tinere, zise el apoi, că o vezi pe logodnica dușmanului meu alături de mine, o sclavă în mâinile mele ? Nu trebuie să te miri prea mult, căci te așteaptă aceeași soartă. Uite ce e, m-am hotărât să nu te ucid deocamdată. Vei mai rămâne în viață până voi goli mina de aur, căci vreau să m-ajuți la treaba asta. Trebuie să-ți mărturisesc că-mi placi mult pentru curajul cu care înfrunți primejdia. Dar poate că n-ai mai fi atât de îndrăzneț dacă ai fi văzut și dumneata, cum a văzut fata asta, în ce fel execută Boha o sentință de moarte dată de mine.

Spunând acestea, ochii pe jumătate închiși ai bătrânului se deschiseră brusc și focul dintr-înșii îl făcu pe George să se cutremure. Își dădu seama lămurit că omul, în puterea căruia se afla, era stăpânit de o idee fixă, care-i tulburase mintea.

Presupunerile sale fură confirmate în curând de cuvintele bătrânului :

— O urăsc pe Helga Svenson, pentru că mama ei m-a respins, căsătorindu-se cu bogatul și frumosul Svenson și și-a bătut joc de mine, pentru că eram urât și sărac. Oh ! dar cu toate astea am izbutit, am adunat mormane de aur, am colindat lumea întreagă cu Boha al meu, veșnic cu ura în suflet pentru această femeie și copila ei. Am pus s-o spioneze pe fată și astfel am aflat că-l iubește pe Fergusson. Și atunci ura mea s-a îndreptat și asupra lui. L-am urmat pretutindeni unde se ducea să caute aur, pentru a-i putea asigura Helgăi o viață fericită. Aici a dat de o comoară, dar eu l-am nimicit. În vreme ce se afla în Singapore, am atras-o pe Helga în puterea mea, folosindu-mă de o radiogramă falsă. Pe când pleca de la Singapore, la Benkoelen, el nu știa că eu sunt cu dânsa pe același vapor. Sărăcuța de ea ! Se temea de Boha al meu, în cușca căruia am vârât-o. Ha !, ha !, ha !, și când te gândești că afurisitul acela de Fergusson a fost la reprezentația pe care am dat-o la Benkoelen cu elefantul meu ! Nici nu bănuia că logodnica lui, de dragul căreia îndurase toate mizeriile, se afla în apropiere. Și ea n-avea curajul să strige, căci văzuse la Singapore cum Boha zdrobise un malaiez care a vrut să mă jefuiască. Dorul meu de răzbunare nu se va potoli atâta vreme cât mai trăiește Sonia Svenson, femeia care mi-a cășunat cele mai grozave chinuri pe care le poate îndura un om. Îi voi arăta bogățiile pe care le-am agonisit, și în același timp va vedea cât de nenorocită a ajuns fiica ei. Ha !, ha !, ha !

George se înfioră. Bătrânul acesta era groaznic în nebunia lui. El își dădu seama că era prea slab să se poată împotrivi elefantului, care asculta de poruncile stăpânului cu sufletul bolnav de o ură neîmpăcată. Dar, după ce chibzui câteva clipe, se simți ușurat. Era vorba doar să mai fie lăsat în viață câtva timp, ca sclav al bătrânului suedez și al elefantului său. În felul acesta, nădăjduia s-o elibereze pe tânăra fată din mâinile nebunului și s-o ducă logodnicului ei. Ar fi vrut să-l spună că Fergusson trăiește, dar, deocamdată, nu trebuia s-o facă, pentru a nu atrage furia bătrânului asupra sa. O mare grijă puse stăpânire pe el. Tovarășii săi se vor lua desigur după urmele elefantului, și dacă s-ar ivi pe neașteptate în luminiș, viața lui ar fi în mare primejdie, căci la porunca stăpânului, monstrul îl va înhăța cu trompa, zdrobindu-l ca pe o nucă.

Bătrânul părea să-i fi ghicit gândul, căci izbucni în râs și zise :

— Tinere, probabil că tovarășii tăi vor căuta să-ți descopere urma. Boha al meu ar putea să-l atace pe unu din potecile din pădure, dar atunci ar însemna să rămân singur cu dumneata și trebuie să-ți mărturisesc că nu mi-ar fi deloc plăcut, căci ești mult mai puternic ca mine. Așadar, te voi pune întâi

la adăpost, apoi îl voi trimite pe Boha în întâmpinarea prietenilor tăi. Întoarce-te și întinde brațele la spate ! Fă cum îți spun, altminteri te așteaptă trompa elefantului.

George își dădu seama că n-avea încotro. Se întoarse repede, aruncă însă tinerei fete o privire încurajatoare, care trezi în frumoșii ei ochi o expresie de bucurie. Supus, întinse brațele la spate și simți imediat o curea de piele strângându-i încheieturile mâinilor. Bătrânul trăgea din toate puterile de capetele curelei, dar George rădea în sinea lui. El își încorda mușchii cât putea de tare și în felul acesta nădăjduia să se poată elibera lesne mai târziu.

Bătrânul trebuia să fi fost prea orbit de nebunia lui, altfel ar fi observat șmecheria lui George. El își închipuia că-i legase mâinile cum nici nu se putea mai bine, când colo era de ajuns o singură smucitură pentru ca tânărul să fie iar liber.

— Așa, băiete, zise el apoi, acum te am la mână și mă pot lipsi de Boha. Vei sta deocamdată în coliba mea, iar fata va sta lângă mine, altfel e pericol să se îndrăgostească de d-ta și să te dezlege.

Îl împinse pe George în colibă, care era foarte primitiv mobilată. O foaie de cort o despărțea în două și în încăperea din fund era un culcuș pe care dormea, desigur, tânăra fată.

Bătrânul închise ușa și o propti pe dinafară cu o bârnă groasă. Îl strigă apoi pe Boha, care se întoarse imediat și începu să gonească pe drumul pe care venise cu George. George se puse îndată pe lucru, ca să-și slăbească legăturile. Răsuci brațele de câteva ori încoace și încolo și în curând avu mulțumirea să-și tragă afară mâna dreaptă. Acum era liber, înarmat cu un pumnal și două revolvere, gata să-l înfrunte pe bătrân.

Tovarășii săi se aflau în mare primejdie, și în primul rând tatăl său, care va porni cel dintâi după elefant. Trebuia să facă ceva pentru a împiedica nenorocirea. Cu băgare de seamă vârî cuțitul în crăpătura ușii, împinse la o parte bârna, apoi deschise ușa și privi afară. Bătrânul suedez se așezase pe un trunchi de copac, încordându-și auzul spre pădure. Aștepta, desigur, clipa când va răsuna țipătul vreunui tovarăș de-al lui George, înhățat de elefant.

Tânărul se simți cuprins de o furie fără margini, amestecată cu o îngrijorare pentru tatăl său. Văzu lângă bătrân pe logodnica lui Fergusson, care-și plângea, desigur, iubitul pe care-l credea mort. Se furișă încetișor din colibă și păși în vârful degetelor spre bătrân. Când ajunse la trei metri de el, Helga se întoarse brusc. Îl zări și scoase un țipăt de spaimă.

Cu iuțeala fulgerului bătrânul se întoarse și el, holbă ochii la George care se pregătea tocmai să se năpustească asupra lui, și izbucni într-un strigăt fioros. Tânărul știa că prin acest strigăt își cheamă elefantul, știa că-l așteaptă o moarte grozavă, dacă pachidermul îl va surprinde în luminiș cu mâinile dezlegate. El își calculase bine săritura, dar și bătrânul fusese destul de sprinten. Acesta se feri, scoase încă o dată strigătul înfiorător, apoi alergă spre colibă, făcând un ocol în jurul lui George.

Acesta îi tăie însă drumul. Avusese de gând să-l lege pe bătrân, dar acum nu mai avea timp pentru asta, căci elefantul putea să se ivească oricând.

Trebuia, deci, să-l facă inofensiv cât mai repede pe bătrân. Îl ajunse aproape de ușa colibei, trase repede revolverul de la brâu și izbindu-l cu patul în cap, îl culcă la pământ. În acea clipă se auzi din pădure mugetul înfuriat al elefantului. George simți un fior străbătându-i trupul, căci lupta ce se anunța putea să sfârșească tragic. Înainte de toate trebuia s-o apere pe tânăra fată, care stătea ca împietrită, privindu-l cu ochii măriți de groază.

— Vino repede, domnișoară Svenson, logodnicul tău e în viață și se află pe vasul nostru. Vino repede, trebuie să trăiești pentru el, după cum trăiește și dânsul pentru tine. Boha l-a rănit numai.

Helga Svenson părea că se trezește dintr-un vis. Rămase câteva clipe cu gura deschisă, apoi strigă :

— E adevărat ce-mi spui ? Erik al meu trăiește ? Nu mă minți oare ? Erik e în viață ?

— Da, e în viață, domnișoară ! strigă George, enervat. Hai odată, altminteri se alege praful de noi. Repede, repede, uite că vine Boha !

În vreme ce vorbea cu fata, el cercetase cu privirea în jurul să găsească un drum salvator. Mugetul elefantului se auzea acum aproape de tot și în câteva clipe va fi în luminiș.

George privi la colibă și-și spuse că acolo e singura scăpare. Ea era construită din trunchiuri puternice, pe care nici fiorosul pachiderm nu le va putea desprinde.

Helga Svenson alergă spre el. De-abia acum părea să fi priceput ce-i spusese tânărul și în vreme ce gonea alături, îl strigă :

— Trăiește într-adevăr, Erik ? O, Dumnezeule, cât ești tu de bun !

George nu avea timp de vorbă. Ajuns în fața colibei, el își dădu seama că cel mai bun refugiu ar fi pe acoperiș. De acolo se putea apăra împotriva monstrului până vor sosi tovarășii săi.

Câteva bârne scurte se aflau prin apropiere. În toată graba, George sprijini una pe acoperiș, apoi întinse fetei mâna și strigă :

— Repede, repede, domnișoară Svenson !

Când tânăra fată își puse piciorul pe bârnă, elefantul își scoase capul din desiș.

Încordându-și toate puterile, George o aruncă pe fată pe acoperiș, apoi își făcu și el vânt. Bârna cu ajutorul căreia urcaseră căzu pe pământ, dar în aceeași clipă fu apucată de trompa elefantului și azvârlită cu furie în interiorul colibei, care se cutremură din temelii.

Istețul animal își roti privirea în jur și văzu pe stăpânul său stând nemișcat în iarba luminișului. Mugi înfiorător, scurt și răgușit, apoi se năpusti cu iuțeala fulgerului spre trupul fără viață.

George scoase revolverul, ținti spre capul monstrului și trase.

Boha izbucni într-un răget de durere, dar nu se abătu de la țința pe care o urmărea. Înainte ca George să fi putut trage a doua oară, el apucă trupul omulețului; îl ridică în sus ca pe un băț de chibrit și-l azvârli la o depărtare de vreo douăzeci de metri.

— Domnișoară Svenson, nu trebuie să te mai temi de omul acesta, căci și-a primit pedeapsa, zise George, calm. Acum, însă, e vorba de viața noastră.

De-abia rostise cuvintele acestea, și coliba se cutremură sub izbitura grozavă a elefantului. Boha se năpustise asupra ușii, cu gândul, probabil, să distrugă tot ce mai era în jurul său.

George trebui să se țină cu mâna stângă, iar cu dreapta o strânse la pieptul său pe Helga Svenson, ca să nu se rostogolească.

Boha se răsuci în loc, privi repede în sus, apoi se năpusti din nou asupra ușii: Coliba se aplecă înainte și tânăra suedeză fu smulsă de sub brațul tânărului și azvârlită la mare depărtare.

Pentru moment, George nu putea să-i vină în ajutor, căci trebuia să se apere singur împotriva elefantului furios, care căuta să-l apuce cu trompa.

Ținându-se cu mâna stângă de crengile acoperișului colibei, care se

apleca tot mai mult, el întinse dreapta cu revolverul până aproape de capul monstrului şi trase de două ori. Rezultatul fu altul decât se aşteptase : coliba se prăbuşi cu zgomot şi George căzu înăuntru. În ultimul moment, zări printr-o crăpătură capul uriaş al lui Boha, trase încă două gloanţe, dar în aceeaşi clipă simţi trompa încolăcindu-se în jurul pieptului său şi fu scos afară cu atâta violenţă, încât avu impresia că trupul i se frânge în două. Acum atârna în aer şi în vreme ce Boha căuta să-l salte pe spate, el îi lipi revolverul de tâmplă şi apăsă cu luţeala fulgerului pe trăgaci, de două ori. În clipa următoare simţi o izbitură, apoi zbură în aer deasupra luminişului, dar căzu, din fericire, într-un tufiş, ale cărui ramuri erau dese.

Elefantul nu se dăduse bătut. George îl văzu năpustindu-se din nou spre el şi atunci ridică amândouă revolverele, trase două gloanţe şi văzu cum Boha se opreşte câteva clipe, cu sângele şiroindu-i pe frunte şi de-a lungul tâmplelor, pentru ca apoi să se repeadă iarăşi la prada lui.

Helga Svenson, care se afla lângă coliba dărâmată, sări în picioare şi strigă :

— Unde-l Erik al meu, unde-l Erik al meu ?

Boha uită de George, se întoarse repede şi cu o luţeală de necrezut se năpusti spre fată.

Tânărul îşi dădu seama că tânăra fată era pierdută, dacă nu va interveni el în ultima clipă.

Se lăsă la pământ de pe crengile unde-l zvârlise elefantul, ţinti cu mână sigură şi trase primul glonţ în trupul fiorosului duşman. Un şuierat ca de locomotivă ieşi din gâtlejul lui, se opri la câţiva paşi de fată, se întoarse repede, îl zări pe George şi cu un muget de furie se năpusti spre el. Fără voie, tânărul făcu un pas îndărăt, se lovi de un trunchi de copac, şi căzu la pământ, în vreme ce Boha îşi întindea trompa spre el.

George nu se dădu însă bătut. Ridică din nou revolverele şi trase în trupul cenuşiu al elefantului. Ştia că gloanţele pe care le trăsese asupra lui Boha trebuiau neapărat să-l ucidă, dar înainte de a muri, uriaşul pachiderm avea tot timpul să-l ucidă.

Trompa enormă se lăsase asupra lui, îl atinse gâtul, o clipă doar şi se va încolăci cu putere.

Deodată detunară două, trei împuşcături. George îşi dădu seama imediat că erau împuşcături de carabină. Tovarăşii săi credincioşi sosiseră.

Auzi urletul lui Boha, un urlet înfiorător. Se ridică repede în capul oaselor, văzu masa cenuşie a elefantului străbătând luminişul şi îndreptându-se spre poteca din care tocmai ieşeau tatăl său, Peter, prinţul Ghasna şi Brun.

În aceeaşi clipă, detunară alte patru împuşcături de carabină. Boha mugi înfiorător, se clătină pe picioarele-i enorme, apoi se lungi încetişor, scormoni pământul cu trompa şi... rămase nemişcat.

George se ridică cu greu. Niciodată nu fusese atât de aproape de moarte. Picioarele îl tremurau pe când se îndrepta spre tatăl său. Privi o clipă trupul enorm al elefantului, apoi zâmbi şi zise :

— Tată, am avut mare noroc. Domnişoara de acolo este logodnica lui Fergusson. A fost răpită de un bătrân pe care l-a ucis propriul său elefant. Mă bucur foarte mult că putem face fericiţi doi tineri.

— George, răspunse căpitanul cu glas tremurător de emoţie, nici nu-ţi poţi da seama cât am suferit cu toţii în clipa când am văzut că te-a înhăţat elefantul. Sărmanul meu băiat, prin câte ai trecut.

Peter, prinţul Brun şi toţi ceilalţi îl înconjurară pe George, fiecare vrând să-i strângă mâna, dar el se feri şi arătă spre Helga Svenson :

— Tată, spune-i şi tu că Erik Fergusson e la noi şi că se va face sănătos.

Tânăra fată izbucni în lacrimi de bucurie când căpitanul îi confirmă spusele lui George. Era aproape să leşine, dar bătrânul o luă de mână şi o

duse spre fluviu. Peter, ajutat de câțiva camarazi, scoase colții de fildeș ai elefantului. Alți patru marinari săpară o groapă, în care așezară trupul bătrânului, care căzuse victimă propriei sale răutăți.

Helga Fergusson trebui să-și mai înfrângă câtva timp nerăbdarea, până ce mina de aur fu golită de prețiosul ei conținut. Când se lăsă întunericul, bărcile se desprinseră de la mal și porniră în josul fluviului. După cinci ceasuri de drum, ajunseră la submarin și Helga leșină de-a binele de data aceasta, când căzu în brațele iubitului ei logodnic.

Aurul scos din mină le asigura un viitor lipsit de griji și căpitanul îi aduse la Singapore pe bordul minunatului său „Dox".

În românește de LIA HÂRȘU

(Va urma)

Serial senzațional 35.

Pentru prima oară în românește
seria completă

DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT

1. Taina de pe fundul mării

Mai de voie, mai de nevoie, Farrow și tovarășii săi consimțiră să debarce la Singapore. Căci Fergusson, care în timpul drumului se însănătoșise aproape complet, îl rugă atât de mult să rămână câteva zile oaspetele său și al logodnicei sale, încât în cele din urmă căpitanul se văzu nevoit să primească invitația, cu toată primejdia ce însemna pentru el și ai săi rămânerea pe uscat.

Submarinul stătea, firește, într-un loc izolat, departe de port. În timpul nopții, căpitanul, George, doctorul Bertram, Fergusson, logodnica sa și Peter coborâseră pe uscat, iar aurul extras din mina descoperită de suedez fu transportat și el în trei bărci de aluminiu.

Înainte de a pleca spre Sumatra, Fergusson locuise în hotelul unui com-

patriot, „Lindgraves Home". Hotelierul era un om tăcut și vrednic de încredere. Nu puse nici o întrebare când văzu pe suedez sosind cu însoțitorii săi, îi ajută să ascundă aurul în pivnița casei și procură pentru Farrow și însoțitorii săi costume tropicale, ca să nu bată la ochi în uniformele lor de marinari.

Noaptea era aproape pe sfârșite, când Lindgrave îi rugă pe musafiri să ciocnească un păhărel cu dânsul, ceea ce aceștia primiră cu bucurie.

Lindgrave îl cunoștea bine pe căpitan din auzite și faptele acestuia îl uimiseră și pe el, ca pe toată lumea, de altfel.

Fergusson fu nevoit să-i povestească aventurile prin care trecuse, apoi căpitanul istorisi pățania cu elefantul grozav. Când termină, hotelierul zise :

— E ciudat, domnule căpitan, cum soarta vă rezervă dumneavoastră numai aventuri, care de care mai interesante. Nici n-ați scăpat bine de una și dați peste alta. Uite, de pildă de-abia ați avut o aventură ciudată în Sumatra și cred că v-aș putea da prilejul să trăiți una și mai și. Mă tem numai că mă veți lua în râs când vă voi istorisi despre ce e vorba.

— Domnule Lindgrave, tocmai lucrurile neobișnuite, cărora nimeni nu vrea să le dea crezare, sunt îndeobște cele mai serioase, răspunse căpitanul. Viața născocește romane, pe care nici scriitorul cu cea mai bogată fantezie nu le-ar putea închipui. Te rog stăruitor să ne spui ce știi și să fii sigur că n-o să pregeț o clipă, mai cu seamă dacă o fi vorba de salvarea unor vieți omenești.

— Da, domnule căpitan, avem aici în Singapore un om cărula îi merge vestea că e un mare mincinos. De la el am auzit ceea ce vreau să vă povestesc, dar trebuie să vă spun dinainte că nimeni nu-l crede pe James Watson. Eu, însă, îl cunosc mai bine decât oricare altul și știu că e un om cât se poate de bun. A îndurat multe în viață sărmanul și din cauza soției sale, care l-a înșelat amarnic, a dat în patima beției și a ajuns de râsul lumii. Păcat de el ! Dar nădăjduiesc că va izbuti să redevină ceea ce a fost, ultând-o pe femeia aceea ticăloasă. Firește că oamenii așa-numiți „onorabili" — care poate sunt mai răi decât dânsul — îi întorc spatele.

Într-o seară era aici în birtul meu și se apucase să istorisească ceea ce știa, dar toată lumea și-a bătut joc de el. Nu l-am putut lua în nume de rău că i-a repezit pe ușă pe câțiva dintr-înșii, dar asta a stârnit și mai mult indignarea și disprețul celorlalți. A doua zi am stat de vorbă cu el, i-am mărturisit deschis că eu am toată încrederea în el și l-am rugat să-mi povestească lămurit ceea ce știa. N-am fost în stare să-l înduplec însă, căci bietul om nu putea să uite batjocura din seara trecută. Asta s-a întâmplat acum cinci săptămâni.

Lindgrave făcu o pauză, sorbi din paharul cu whisky și Farrow se folosi de prilej ca să întrebe :

— Așadar, n-ai prea putut afla atunci multe de la dânsul, domnule Lindgrave. Presupun, totuși, că mai târziu tot v-a povestit despre ce este vorba. Te-aș ruga să-mi spui tot ce a istorisit Watson prima oară. Poate că au fost unele puncte pe care le-ai trecut cu vederea mai târziu.

— Da, da, să vă spun, de ce nu ? Așadar, în seara aceea când a fost luat în râs, intrase cam abătut în cârciumă și a cerut imediat un pahar mare cu whisky. Avea o mutră cu totul plouată și asta l-a îndemnat pe alți doi consumatori să-l ia în primire. Atunci el li s-a adresat în felul următor : „dacă ați fi văzut voi ce-am văzut eu, ați bea zece pahare, nu unul".

Firește că atât a fost de ajuns ca să stârnească curiozitatea celor de față și la întrebările lor stăruitoare, răspunse că în seara aceea se dusese să pescuiască pe coasta de sud din Singapore. Se ocupa mult cu pescuitul și căpătase multă îndemânare în meșteșugul acesta : scoate uneori pești minunați pe care îi vinde străinilor amatori de rarități. De fapt, chiar din asta trăiește.

Şi cum vă spuneam, în seara aceea, cică văzuse licărind o lumină l fundul mării, într-un loc adânc al coastei, la ieşirea unui golf îngust şi car se adânceşte mult în ţărm. La început credea că e vorba de un peşte mar care se rătăcise pe acolo, dar apoi observă că era o lumină puternică, c stătea pe loc. Şi tot privind mai văzu apropiindu-se de lumina aceea... dou trupuri omeneşti. Lumina venea probabil dintr-o ridicătură de teren, poat dintr-o stâncă de corali care se formase acolo. Cele două făpturi se făcur nevăzute în acea stâncă, sau ce-o fi fost, dar după câteva minute se înapo iară, îndreptându-se spre golful îngust, lumina misterioasă se stinse brusc ş James Watson o luă la fugă, cuprins de frică. Asta mi-a spus, domnul căpitan !

– Hm !, toate astea sună într-adevăr ciudat, zise Farrow, mai ales pentru oameni care au venit să bea un păhărel mai mult. Eu, însă, gândesc altfel despre asemenea lucruri, pentru mine nu există nimic imposibil. Pe submarinul nostru avem şi noi reflectoare puternice, care răzbat la mari adâncimi prin apă şi inginerul nostru, Hagen, lucrează chiar la un proiect, care va îngădui probabil să părăsim submarinul sub apă, în costume de scafandri. Dacă i-ar fi reuşit asta, s-ar fi putut ca James Watson să ne vadă chiar pe noi, acolo, în fundul apei.

– Vedeţi ! exclamă Lindgrave, mi-am spus-o şi eu că pentru tehnică oricare nu mai există nimic imposibil astăzi. De aceea am şi căutat a doua zi să aflu mai multe de la el, dar, după cum vă spuneam, omul n-a mai scos să scoată un cuvânt.

– Şi probabil că povestirea lui ciudată a făcut ocolul oraşului ? întrebă Farrow.

– Firește, pretutindeni începuse să se vorbească despre ea şi orlunde se arăta bietul englez, era luat în râs. Timp de două săptămâni a dispărut fără urme şi începusem să-mi spun că a părăsit Singapore, când, exact acum trei săptămâni, apăru iar seara târziu în birtul meu. Erau doar câţiva clienţi în local, dar nici unul nu se mai gândi să-l ia peste picior, căci se temeau de pumnii lui. Avea iar o mutră plouată şi dădu pe gât câteva pahare cu whisky curat. Când ceilalţi clienţi plecară, mă chemă lângă el şi-mi zise liniştit de tot :

– Lindgrave, poate să-mi schimb cu totul firea, să scap de patima beţiei şi să devin om muncitor, dacă voi izbuti să lămuresc taina asta. Acum două săptămâni mi-ai spus că nu te îndoieşti de vorbele mele. Ei bine, dumitale îţi voi spune totul, dar trebuie să-mi făgăduieşti că nu vei da zvon în ţară.

Firește că i-am făgăduit şi atunci îmi povesti că văzuse din nou lumina aceea ciudată în fundul mării, de data aceasta, însă, pe coasta de nord. În timpul celor două săptămâni cât lipsise se ocupase numai de dânsa. Şi acum vine ceva care pare foarte ciudat. Cică ar fi văzut cum trei făpturi târau după ei o a patra, de statură mai mică şi care se zbătea de moarte, în vreme ce se îndreptau spre lumina misterioasă. Dispărură din nou cu toţii în stânca de corali, dar numai trei se înapoiară. Lumina se stinse şi Watson se grăbi să vină la mine ca să-mi povestească cele văzute.

– E ciudat, într-adevăr !, făcu Farrow. N-aş putea să-i vorbesc şi eu lui Watson, domnule Lindgrave ?

– De atunci nu l-am mai văzut, domnilor, şi tare mă tem să nu i se fi întâmplat ceva, cu prilejul cercetărilor sale. De aceea v-am şi povestit chestia; sunt cu adevărat îngrijorat de soarta lui.

– Ţi-a descris exact locul unde a descoperit a doua oară lumina şi întâmplarea misterioasă de pe fundul mării ? întrebă Farrow.

– Dă, chiar foarte exact, dar i-am făgăduit să nu pornesc singur în nici un fel de cercetări într-acolo. De altfel, nici n-aş avea timp, deoarece afacerile mă ţin legat aici. Îmi spunea că pe coasta de nord se află un labirint de insulițe, iar pe cea dinspre Singapore te izbeşte un palmier foarte înalt, al cărui creştet este pe jumătate frânt. Cam în faţa acestui palmier, la vreo sută de metri depărtare, a văzut Watson lumina ciudată în fundul mării.

– Pentru moment n-avem nimic proiectat, zise Farrow, gânditor, şi chestia asta mă interesează cât se poate de mult. Când mă voi întoarce pe bordul submarinului, voi cere tovarăşilor mei să ne ocupăm de această enigmă, înainte înapoierii pe „Insula odihnei", cum aveam de gând. Cred că vor primi.

– Nici nu încape îndoială, zise doctorul Bertram, care ascultase cu interes tot timpul. Poate că voi avea norocul, cu prilejul acesta, să pescuiesc şi câţiva peşti necunoscuţi până acum. Păcat că domnul Watson a dispărut. I-aş fi fost foarte recunoscător dacă mi-ar fi arătat locurile unde se pot găsi

exemplarele rare. Se poate, însă, să-l găsim, lucru de care m-aş bucura foarte mult.

– În cazul acesta, nu voi avea plăcerea să fim mai mult timp împreună, zise Fergusson cu tristeţe. V-aş însoţi cu dragă inimă în expediţia aceasta, dar mă împiedică rana, care nu s-a vindecat încă.

– Două zile vom mai rămâne aici, după cum ne-a fost înţelegerea, zise Farrow. Apoi voi vorbi cu tovarăşii mei şi chiar în noaptea aceea vom face un ocol în jurul coastei de nord. În aceste două zile cât mai rămânem aici, poate mai aflăm amănunte asupra acestei afaceri misterioase.

– Voi căuta să iscodesc printre clienţii mei, poate c-au aflat ceva nou,

lse Lindgrave. Vei proceda însă cu băgare de seamă ca să nu se nască vreo bănuială că avem motiv să ne interesăm de ea.

— Bine vei face, domnule Lindgrave, răspunse căpitanul. Îmi pare rău ă nu pot sta eu de vorbă cu oamenii, căci se prea poate ca unul să mă re-unoască şi să-i dea prin gând să mă trădeze, ca să pună mâna pe premiul ferit pentru prinderea mea. Am, însă, încredere în dumneata, domnule Lindgrave.

— Desigur, desigur, domnule căpitan, zise suedezul. Ştiu eu cum să aduc lucrurile, ca să nu dau de bănuit. Şi, drept să vă spun, m-am gândit uneori că printre cei ce vin la mine în cârciumă ar putea fi şi unii care să fie amestecaţi într-un fel sau altul în misterul acesta. Te pomeneşti c-au fost tocmai aceia care s-au grăbit să-l ia în râs pe bietul Watson ! Puteţi fi fără grijă, voi proceda cum e mai bine.

— Atunci, ne-am înţeles ! zise căpitanul. Dumneata vei căuta să afli cât mai mult de la clienţi, iar eu voi şti să-i conving pe tovarăşii mei să pornim spre coasta de nord.

Farrow se întrerupse brusc şi privi spre uşă, de unde se auzeau bătăi puternice.

— Nu vă speriaţi, domnilor, zise repede Lindgrave, o fi vreun client întârziat, mai bine zis, prea matinal, căci nu mai avem mult până la ziuă. Dacă va fi posibil, firește că voi căuta să-l îndepărtez.

Se îndreptă spre uşă şi întrebă cu glas oarecum aspru :

— Cine-i acolo ?

Un glas nesigur, de om beat, răspunse :

— Eu... eu... sunt Lindgrave ! John Beats.

Suedezul se codi o clipă, apoi şopti celorlalţi :

— Fergusson, stinge lumina de deasupra mesei, Beats ne-ar putea folosi la ceva. Umblă toată ziua să caute de lucru, dar de găsit, însă, tot nu găseşte. Pare cam mărginit la minte, dar cu atât mai lesne ne va fi să scoatem ceva de la el. Rămâneţi liniştiţi la locurile dumneavoastră, domnilor !

Când uşa se deschise, întârziatul muşterlu intră clătinându-se pe picioare, se prinse de braţul lui Lindgrave şi izbucni într-un potop de cuvinte bâlbâite prin care îşi exprima bucuria revederii. Suedezul vru să-l aşeze la o masă dintr-un colţ al cârciumii, dar beţivul nu se lăsă nici în ruptul capului, şi ţinea morţiş să vină la masa unde stăteau ceilalţi.

— John... John Beats !, se prezentă el, făcând o plecăciune caraghioasă.

Apoi se lăsă greu pe un scaun şi strigă :

— Lindgrave, să vină un rând. Cred că domnii nu mă vor refuza. Încântat de cunoştinţă, stimabililor !

Ochii-i mici, vioi, rătăciră de la unul la altul şi Farrow avu imediat un sentiment neplăcut. Privirea aceea pătrunzătoare, vie, nu corespundea deloc stării de beţie în care se părea să se afle individul, judecând după felul cum se purta. Se prefăcea oare ?

Şi căpitanul era mulţumit că domnişoara Helga Svenson, logodnica tânărului suedez salvat de dânsul, se retrăsese în odaia ei, cu atât mai mult cu cât Beats dădu drumul unor injurături, care nu prea se cuveneau să fie auzite de o tânără fată.

— Ce mai e nou, domnule Beats ?, întrebă Lindgrave, apropiindu-se cu whisky-ul comandat.

Beats mai scuipă o injurătură, apoi trase din buzunar un obiect mototolit şi-l aruncă pe masă.

— Ei, Lindgrave, cunoşti asta ?

Hotelierul păli, luă în mână obiectul şi murmură :

— Seamănă cu şapca pe care o purta Watson...

— Așa e, și eu mi-am spus la fel ! Am găsit-o azi după-amiază într-un tufiș de pe coasta de răsărit, lângă un golf adânc care înaintează mult în țărm. Căutam omizi pentru un colecționar.

— Pare să fi stat mult în aer liber, zise Lindgrave, gânditor. Watson n-a mai dat de trei săptămâni pe aici. Hm ! tocmai pe coasta de răsărit, unde spunea el că văzuse lumina ala ciudată ! Îți aduci aminte, Beats ?

— Ah, da, ne povestise el o idioțenie de asta într-o seară, râse englezul. Ba ne-a dat și câte un picior în... mie și lui Study, pentru că l-am luat în bătaie de joc. Dar e, într-adevăr, un golf strâmt acolo, asta nu se poate tăgădui. Și șapca tot acolo am găsit-o, pe țărm. Hm ! Hm ! Care va să zică Watson s-a cărat de pe lumea asta. Păcat de el, bun băiat a fost ! Hai noroc, domnilor, să bem în sănătatea mortului.

Musafirii îi făcură pe plac. Povestea cu șapca găsită îi mișcase adânc, însă. Dacă era adevărat ce spunea englezul, însemna că Watson căzuse în mare, unde probabil că peștii se și ospătaseră din trupul lui.

Dar Farrow se cam îndoia de asta. Watson spunea doar că văzuse a doua oară lumina misterioasă pe coasta de nord. Și Beats găsise șapca pe coasta de sud. Nu prea se potrivea una cu alta.

Tresări din gândurile sale, căci avu deodată impresia că ochii lui Beats erau ațintiți cu încordare asupra lui. Cei doi se priviră o clipă în tăcere, apoi englezul începu să râdă fără motiv și zise :

— Îmi pari foarte cunoscut, domnule, da, da, foarte cunoscut. Aș pune rămășag că te-am văzut undeva. Tot ce se poate, lumea e atât de mare, cum spun oamenii ! Ha, ha ! Dumneata nu mă cunoști, domnule ?

— Nu, răspunse Farrow. N-am avut încă plăcerea !

— Aha ! Atunci probabil că eu te-am văzut, fără să mă vezi dumneata. Ei, dar asta nu-i un motiv să stricăm prietenia. Hai noroc, domnilor !

— Beats, interveni Lindgrave, ai făcut ceva cercetări în locul unde ai găsit șapca ? Ai descoperit vreo urmă după care se poate deduce că Watson a căzut în apă ? Îmi vine greu să cred așa ceva, căci era bun înotător.

— Bătaie de inimă ! zise Beats, scurt. Negreșit, bătaie de inimă ! O fi băut mult și atunci a căzut în apă și acolo i-a venit rău.

— Așadar, n-ai descoperit nici un fel de urmă, Beats ?, întrebă încă o dată Lindgrave.

— Nu, dragul meu, nici un fel de urmă, cum bine spui. Era târziu când am găsit șapca și trebuia să mă grăbesc, căci mă aștepta clientul cu omizile. Și nici n-aș fi putut descoperi ceva, căci a plouat mult în ultimele zile și urmele s-au șters.

— Cu toate acestea eu tot m-aș duce mâine într-acolo, poate că izbutim să-l scoatem cel puțin cadavrul din apă ca să-l îngropăm creștinește, zise Lindgrave. Atâta lucru merită să facem pentru el, spuneai doar-singur, Beats, că a fost un băiat de treabă. Vrei să mă călăuzești într-acolo ? Nu-ți cer să faci treaba pe degeaba, știu doar că trebuie să-ți câștigi pâinea de la o zi la alta.

— Hm !, n-aș avea timp decât mâine după-amiază, zise Beats, șovăind. Mi-am dat întâlnire cu un client..., o afacere mai mare, e rost de câștig bunicel. Dar mâine după-amiază merg cu dragă inimă, aș vrea și eu să-i găsim oscioarele, sărăcuțul de el !

— Bine, pe mâine după-amiază, deci ! zise Lindgrave.

2. Trădarea lui Beats

Beats se adresă acum celorlalți :

– Veniți și dumneavoastră, domnilor ! L-ați cunoscut pe Watson ? Bun băiat a fost, deși cam avea năravul de a da cu piciorul în..., știți dumneavoastră unde, ce să vă mai spun ! Păcat de el, zău așa !

– Noi nu l-am cunoscut, răspunse căpitanul, și nici timp nu vom avea să luăm parte la cercetări, căci plecăm de aici peste câteva ceasuri.

– Cum vine asta ? Cel dintâi vapor pleacă de-abia mâine după-amiază ! făcu Beats uimit. Sau te pomenești că aveți vreun yaht al dumneavoastră ? Atunci se schimbă chestia. Hm ! nu mi-ar strica nici mie să am unul, zău așa !

Dădu paharul pe gât, apoi întrebă :

– Nu sunteți de părere să mai vină un rând, domnilor ?

– Cu plăcere, răspunse Farrow, dar acum e rândul meu.

Căpitanul voia să-i dea prilej lui Lindgrave să mai scoată ceva de la Beats, cu privire la ciudata lumină de pe fundul mării. Suedezul îl pricepu îndată, umplu din nou paharele și luă loc lângă englez.

– Da, da, zise el apoi cu glas îndurerat, mi-aduc aminte de seara aceea când bietul Watson ne istorisea despre chestia cu lumina de pe fundul apei și cele două făpturi omenești... Numai că era cam băut, cum i se întâmpla lui de obicei.

– N-aș putea spune asta !, făcu Beats, cu un aer de plictiseală. Era treaz când intrase aici și când ne-a repezit cu piciorul în... stătea drept ca un copac.

– Ei, se poate să fi văzut chestia aia de cu seară, apoi a adormit și când s-a trezit, a dat fuga aici, zise Lindgrave, râzând. Nu e exclus să fi visat toată istoria asta. Vezi dumneata, Beats, dacă ar exista într-adevăr așa ceva, cum s-a făcut că n-au observat alții înaintea lui ? Watson nu era singurul care pescuia în timpul nopții de-a lungul coastei. Parcă dumneata, Beats, n-ai făcut plimbări pe întuneric pe mare și pe țărmul ei ! De ce n-ai văzut dumneata lumina aceea, de ce n-au văzut-o alții ?

– Hi ! Hi !, făcu englezul, am dat de unul dintr-ăștia... să fie vreo patru săptămâni de atunci. Auzise și el idioțenia povestită de Watson, Dumnezeu să-l ierte ! Și atunci a vrut să-mi vâre în cap cu tot dinadinsul că și el văzuse în noaptea trecută lumina aia, dar pe coasta de răsărit. Știi cine era ? Bătrânul Johnson, ăla de trage și el la măsea. Și, ce să vă spun multe, a doua zi s-a dus să stea de vorbă cu peștii în mare. Cunoști doar chestia, Lindgrave !

– Ah ! vorbești de bătrânul Johnson ! Firește că o cunosc, a fost chiar o surpriză mare pentru toți că tocmai marinarul ăla bătrân s-a înecat. Dar bine, Beats, de ce nu spuseși nimic că îi-a povestit chestia cu lumina misterioasă ?

– Ei, de ce !, făcu englezul. Din bunătate, de aia. Cum era să-l fac de râs pe bătrânul Johnson ! Și apoi, în seara când s-a înecat era „turtă", cum se zice între noi, eroii paharului ! Și desigur că a căpătat... ei, cum să zic... bătaie de inimă, na ! ca și Watson, Dumnezeu să-l ierte !

– Nu prea l-am cunoscut așa pe Johnson, zise hotelierul. Chiar dacă îi plăcea băuturica, prostul nu vorbea niciodată, oricât ar fi fost de cherchelit. Dar se poate să se fi gândit în seara aceea la povestirea lui Watson și n-a făcut decât s-o repete. Cum se face, însă, că el a văzut-o pe coasta de răsărit ? Asta înseamnă că lumina face înconjurul insulei.

– Ei vezi, nici nu se poate dovedă mai bună că Johnson a fost beat, zise

Beats, repede. Dacă ar fi văzut-o într-adevăr, trebuia să spună pe coasta de sud, și nu cealaltă. De aceea am și tăcut, nu vroiam să-l fac de rușine după moarte. Dumnezeu să-l ierte !

– Hm !, e foarte frumos din partea dumitale, Beats ! Hai să mai bem un rând !

– Nu... nu... mi-e destul... zău, mi-e destul !

Se ridică de pe scaun și aruncă o monedă de aur pe masă :

– Oprește cât face, Lindgrave, îmi pare rău că nu mai pot sta. Trebuie să mă întâlnesc cu un client. Rămâne cum am vorbit : mâine după-amiază sunt aici și pornim împreună să-l căutăm pe bietul Watson, sau ceea ce a mai rămas din el, Dumnezeu să-l ierte !

Luă restul de pe masă, făcu o plecăciune caraghioasă și strigă :

– La revedere, domnilor ! Deși spuneți că plecați în curând, poate tot ne mai vedem pe undeva.

Mergând pe două cărări ajunse la ușă, o deschise și se făcu nevăzut în bezna nopții.

– Simpatic băiat ! făcu Fergusson. Cum Dumnezeu se poate îmbăta cineva în halul ăsta ? Interesant e faptul că tocmai bătrânul Johnson l-ar fi povestit istoria cu lumina misterioasă !

– Crezi c-a fost într-adevăr beat ?, întrebă Farrow. Eu aș pune rămășag că Beats era treaz cel puțin atât încât să mă fi putut recunoaște după vreo fotografie publicată în ziare. N-a plecat el degeaba cu atâta grabă. Ar mai fi băut cu plăcere un păhărel, dar a preferat să plece repede în oraș, căci și-a dat seama că e rost să câștige premiul pus de autorități pentru prinderea mea. Sunt sigur că peste puțin timp vor veni aici polițiștii englezi, ca să ne aresteze.

– Se poate să ai dreptate, domnule căpitan, zise hotelierul mâhnit, Beats e în stare s-o facă și pe asta. Nu știu de ce, dar nu mi-a plăcut deloc azi. Suspectă mi s-a părut și povestea cu șapca lui Watson și cealaltă cu bătrânul Johnson. Tare mă tem că individul ăsta nu e străin de chestia cu lumina misterioasă !

Acum, însă, nu avem vreme de pierdut cu vorba, domnule căpitan, trebuie să faceți în așa fel că să plecați cât mai repede. Beats va izbuti să aducă poliția încoace, e de-ajuns să dea un telefon și într-o jumătate de ceas au și sosit „sticleții". Îmi pare nespus de rău, domnilor, că trebuie să ne despărțim când de-abia ne-am cunoscut, dar din păcate nu merge altfel. Plecați repede la submarin și dați-i drumul imediat, altminteri ăștia sunt în stare să închidă portul și toate canalele.

– Da, domnule căpitan, interveni și Fergusson, poliția de pe aici nu se lasă așteptată. Veniți, domnilor, vă voi însoți.

Lindgrave aproape îi împinse pe marinari spre ușă. Era și timpul, căci din depărtare se auzeau claxoane de motociclete. Hotelul suedezului se afla la marginea orașului. La câteva sute de metri mai încolo începea jungla.

– A și sosit ! exclamă Fergusson. Repede, domnilor, ascundeți-vă în desiș ! Va trebui să pătrundem în junglă și să facem un ocol în jurul orașului. Altă cale nu e !

Farrow își dădu seama de gravitatea situației. Singura posibilitate de salvare era fuga. Chiar dacă englezii nu le-ar face lor personal nimic, submarinul ar fi fost, însă, pierdut.

– Păcat, Lindgrave cunoaște mai bine locurile pe aici !, zise Fergusson. Dar el nu putea să plece, căci prea ar fi bătut la ochi. Englezii ar fi știut atunci că ați fost într-adevăr aici și ați luat-o la fugă prin junglă.

– Lasă că nu e pentru prima oară când străbatem o pădure în timpul nopții, zise căpitanul. Nici nu e nevoie să pătrundem în adâncul ei, putem

merge pe margine. Când vom observa că urmăritorii se apropie, avem tot timpul să ne facem nevăzuți.

– Și așa e bine, încuviință suedezul. Din nenorocire, avem încă vreo cincizeci de metri până să ajungem în junglă și motocicliștii sunt aproape de tot, după cum auzi desigur și dumneata. Și au reflectoare foarte puternice. Dacă Beats... Ah !, am bănuit eu, repede la pământ !

Într-o clipă toți erau culcați pe burtă. De lângă hotelul lui Lindgrave țâșnise o lumină orbitoare, care începu să se plimbe deasupra câmpiei. Iarba era însă destul de înaltă, așa că puteau nădăjdui să nu fie descoperiți. Din

nefericire, Lindgrave le dăduse costume albe şi un ochi ager trebuie să-l fi descoperit, căci deodată răsunară în spatele lor strigăte şi comenzi poruncitoare.

– Sus ! Repede în junglă !, ordonă Farrow. Dacă trag după noi, să alergăm în zig-zag ! Înainte, repede !

Se ridicară de la pământ şi cu paşi mari alergară spre junglă. Fergusson îl urmă mai încet şi strigă :

– Domnule căpitan, voi încerca să-l reţin. Vă mulţumesc încă o dată din inimă pentru tot ce-aţi făcut pentru mine. Poate să ne mai vedem vreodată în viaţă, aici sau în patria mea.

– Bine, domnule Fergusson, răspunse Farrow. Poate că vei veni şi dumneata mâine pe coasta de nord, la palmierul acela caracteristic. Nu-i exclus să fim acolo.

– Opriţi ! Opriţi !, se auzea în spatele lor.

Cei patru marinari nici nu se sinchiseau, însă, ci alergau tot înainte, cât îi ţineau picioarele.

Împuşcăturile detunară, dar gloanţele zburau deasupra fugarilor. Până la desiş mai erau încă douăzeci de metri, astfel că primejdia nu era prea mare.

– Eu mă opresc, zise Fergusson, ca să stau de vorbă cu poliţiştii. Voi veni la palmier, domnule căpitan.

– Atunci, la revedere, domnule Fergusson. Camarazi, în spărtura de colo !

În peretele de verdeaţă, luminat puternic de reflectoare, se zărea o deschizătură largă de vreo zece metri. Cu sărituri de pisică, marinarii pătrunseră în ea, fură învăluiţi în lumina reflectorului, dar Peter, care-şi trăsese cuţitul de la brâu, o luă înainte şi în aceeaşi clipă exclamă uimit :

– Aici începe o potecă... repede, repede !

Împuşcăturile se auziră din nou, şi de data aceasta gloanţele pătrunseră direct în deschizătură. Dar fugarii şi ajunseseră pe potecă. Rămaseseră o clipă locului, căci trebuiau să se obişnuiască mai întâi cu întunericul.

Farrow râse şi zise :

– Iar rămân englezii cu buzele umflate când îşi vor da seama că le-am scăpat. Sunt sigur, însă, că ne vor urmări cu îndârjire. Noi nu cunoaştem drumurile pe aici, dar ei or fi cunoscând poteci care o întretaie pe a noastră. Înainte, băieţi, acum voi lua eu comanda ! Peter, tu rămâi la urmă !

Căpitanul trecu pe lângă uriaş, făcu câţiva paşi... apoi ridică revolverul, căci în faţa lui se ivi o făptură omenească.

Era un bărbat înalt şi spătos, într-un costum de culoare închisă. El izbucni în râs şi zise într-o englezească fără cusur :

– Vără revolverul în buzunar, domnule ! Dacă aş fi vrut, vă „achitam" de mult, înainte ca să-mi fi putut bănui măcar prezenţa. V-am auzit vorbind şi am aflat astfel că fugiţi de poliţiştii englezi. E drept, asta nu prea e o recomandaţie bună, dar deoarece aminteaţi şi despre submarinul dumneavoastră, care s-ar afla pe coasta de nord-vest, am devenit curios. Vă voi conduce acolo, dar cu o condiţie : trebuie să mă însoţiţi până la un loc anumit pe coasta de nord, vreau să observ ceva acolo... Poate că va trebui să-mi fiţi de ajutor şi mai departe. Cine sunteţi ?

– Deoarece ai vorbit de un loc anumit de pe coasta de nord, zise Farrow, mi-aş îngădui şi eu o întrebare : nu cumva dumneata eşti domnul Watson ?

– Ah ! Asta numai Lindgrave putea să v-o spună !, exclamă omul, surprins. Trebuie deci să vă cunoască bine şi să aibă încredere în dumneavoastră. Da, eu sunt, Watson !

– Atunci, te iau cu plăcere, răspunse căpitanul. Tocmai aveam şi noi de gând să cercetăm ce-i pe acolo. Numele meu cred că l-ai auzit deseori la Singapore. Sunt căpitanul Farrow, şi submarinul meu se află pe coasta de nord-vest.

– Căpitanul Farrow, căpitanul Farrow ! strigă Watson, plin de bucurie. Sunt unul din numeroşii dumneavoastră admiratori, deşi sunt englez. Da, da, nici nu aveţi idee cât sunt de încântat ! Daţi-mi voie să vă strâng mâna, domnule căpitan.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, apoi Farrow zise, râzând :

– Cred că nu prea avem timp pentru complimente, domnule Watson, căci poliţia e pe urmele noastre. Dacă vrei să ne conduci la submarin...

– Da, da, veniţi repede !, îi tăie vorba Watson. Într-o jumătate de ceas suntem acolo. Vă voi călăuzi în aşa fel încât să nu ne întâlnim cu nici o patrulă poliţienească.

Englezul îi conduse încă vreo sută de metri pe potecă, apoi desfăcu frunzişul unui tufiş şi zise :

– Aşa, acum o luăm pe aici. Poteca din spatele acestui tufiş o cunosc numai eu. Mergând pe ea ne îndepărtăm de oraş, dar ne apropiem în acelaşi timp de coasta de nord. Facem un ocol, dar suntem cel puţin în siguranţă.

Watson porni înaintea celorlalţi. Poteca aceasta era ceva mai îngustă decât aceea pe care o părăsiseră, foarte bine întreţinută însă. Strigătele poliţiştilor se pierdeau în depărtare, în schimb se auzeau glasurile fiarelor ce populează pădurile seculare şi care se trezesc la viaţă de-abia atunci când se lasă întunericul.

Marinarii noştri ştiau că Singapore avusese mult de suferit în ultimul timp de pe urma tigrilor, care deveniseră o adevărată plagă. Fiarele acestea se înmulţiseră în mod îngrijorător în pădurile ce înconjurau oraşul, şi afară de asta primeau „întăriri" din peninsula apropiată, Malakka.

Watson părea că nici nu se gândeşte la vreun pericol dinspre partea aceasta, căci continua să-i povestească lui Farrow chestia cu lumina de pe fundul mării. Căpitanul devenea tot mai interesat, deoarece englezul susţinea cu toată tăria că au fost făpturi omeneşti cele văzute de el, la cel mult douăzeci de metri adâncime. Nu putea să precizeze însă dacă oamenii aceştia purtau costume de scafandri. Dacă ar fi fost aşa, lucrul nu i s-ar fi părut ciudat. În orice caz, copetele nu le putuse deosebi, ceea ce-l făcea să creadă că indivizii purtau un sol de apărătoare, care le îngăduia să poată respira sub apă.

Din vorbă în vorbă, ajunseră la coasta de nord. Înainte ca Watson să apuce pe drumul dinspre vest, arătă cu mâna spre răsărit şi zise :

– Locul cu pricina se află cam la doi kilometri de aici. Acum nădăjduiesc – ba sunt chiar sigur – că dumneavoastră veţi lămuri taina, domnule căpitan. Ştie toată lumea că la prora submarinului dumneavoastră se află ferestre şi reflectoare care vă îngăduie să vedeţi tot ce se petrece sub apă. Astfel că veţi putea observa şi ceea ce ascunde marea în locul acela misterios.

– Afară de asta avem şi scafandri încercaţi, cu costume moderne la bord, zise căpitanul. Fiul meu şi Peter urieşul sunt foarte dibaci. Aşadar, dacă e cineva care ar putea lămuri misterul de pe fundul mării, aceia suntem noi. Oho !, făcu el brusc, fiara pare să fie pe aproape. Să sperăm că vom izbuti să trecem cu bine, fără să ne luăm la luptă cu ea. Ar fi nu numai primejdios, dar şi foarte neplăcut, căci englezii ar putea fi atraşi de împuşcăturile noastre.

În apropiere se auzise răgetul unui tigru, un adevărat tunet, care ar fi făcut să bată mai tare chiar şi inima unui vânător încercat. Fugarii aveau cu ei numai revolverele de calibru mare, care ar fi fost de ajuns chiar şi pentru un tigru, dar ale căror gloanţe nu puteau produce „efectul paralizant" al puştilor.

– Sunt de câteva săptămâni în pădure, şopti Watson, dar n-am avut de-a face cu „domnii" aceştia. Tocmai ocum au venit, când se simte mai puţin nevoie de ei ! Hm !, mai avem doar zece minute până la colţul de nord-vest ! Domnule căpitan, eşti de părere să alergăm repede într-acolo, sau vrei să

așteptăm fiara aici ? Am la mine o lampă de buzunar, o așa-numită „lampă reflector", care aruncă lumina până la o sută de metri.

— Asta-i foarte bine, domnule Watson, dar e probabil că fiara va ieși din desiș și nu ne va face plăcerea să se folosească de poteca la o depărtare atât de mare, ca s-o putem impușca în liniște. Ia ascultă !

Răgetul tigrului se auzi din nou, de astă-dată și mai fioros. Venea din stânga potecii, foarte aproape de fugari.

Aceștia rămaseră locului, în așteptare, ținând în mâna dreaptă revolverul, în stânga lanternele stinse deocamdată. Acum se va vedea dacă aveau de-a face cu un tigru obișnuit, care, mirosind oamenii, se va retrage mormăind, sau cu unul din temuții „man-eater" — un tigru bătrân, care avusese prilejul să învețe cât de ușor e să atace un om.

Fiarele acestea sunt de o cruzime și îndrăzneală de necrezut. Ele își scot prada din jurul unui foc de tăbără, din colibă sau din mijlocul unei caravane. India cunoaște multe drame de soiul acesta.

Dacă era un astfel de „man-eater" — un „ucigaș de oameni", atunci curajoșii marinari se aflau în mare primejdie.

3. Salvaţi

Se scurseră câteva clipe de groază. Nimic nu se mişca în jur. Glasurile păsărilor şi ale şopârlelor amuţiseră, simţind instinctiv prezenţa temutului tiran. Numai insectele îşi continuau netulburate concertul lor.

Deodată, Farrow şopti :

– Faceţi lumină !

Întunericul fu sfâşiat de focurile celor cinci lanterne care străpungeau frunzişul des al junglei. Ceq mai puternică lumină era aceea a englezului, care părea, într-adevăr, un mic reflector.

El fu şi cel dintâi care descoperi primejdia, ce se apropiase mai mult decât bănuiseră fugarii. Dintr-un tufiş luceau ochii verzi ai tigrului, la numai câţiva paşi de îndrăzneţii fugari.

– Aici, lângă mine !, şopti Watson ridicând revolverul.

– Foc !, comandă Farrow.

Cinci împuşcături detunară în acelaşi timp. La altă comandă a căpitanului, traseră a doua salvă, apoi oamenii săriră în lături.

De-abia când fură la câţiva metri de tufişul în care se afla tigrul, acesta îşi făcu loc printre crengi, mârâind înfiorător. Dar puterile păreau să-l fi părăsit şi zadarnic încerca să-şi încordeze trupul pentru a se năpusti asupra vrăjmaşilor.

În spasmele morţii, se zvârcoli câteva clipe, scormoni pământul cu ghearele-i ascuţite, apoi rămase nemişcat.

Doctorul Bertram şi Peter, care săriră spre stânga, se avântară repede peste trupul fiarei doborâte şi alergară după tovarăşii lor, care o luaseră înainte pe potecă. Cele două salve trebuie să fi fost auzite, şi poliţiştii nu vor întârzia să-şi facă apariţia.

Alergau tot mai repede, căci fiecare clipă era preţioasă. După opt minute erau la capătul potecii.

– Minunat, exclamă Farrow. Am ajuns tocmai unde trebuia ; colo, spre nord-vest, se află submarinul.

Începu să facă semnale luminoase cu lampa de buzunar şi putea presupune acum că submarinul va ieşi în curând la suprafaţă.

– Domnule Watson, cred că în cel mult patru minute vom fi luaţi la bord, zise Farrow, încetişor. Bănuiesc că nu e nici un pericol, nu e aşa ?

– Patru minute ?, făcu englezul îngândurat. Hm !, să sperăm ! Poliţiştii par să fie aproape de tot.

– Adevărat ! încuviinţă şi căpitanul. Le aud glasurile. Ai auzul foarte bun, domnule Watson. Presupun că sunt de-abia acolo unde am omorât tigrul, şi în patru minute nu pot face atâta drum.

– Aşa e, zise Watson, calm. Vorba e numai dacă oamenii dumneavoastră vor putea fi în patru minute aici. Submarinul nu se poate apropia mai mult de optzeci de metri, cunosc eu bine de tot coasta pe aici. Aşa că trebuie să punem la socoteală şi drumul până la vas. Să sperăm că o scoatem la capăt, înainte ca ei să ne prindă în lumina reflectoarelor.

– Hm !, ar fi cam neplăcut !, murmură căpitanul. De l-am putea reţine într-un fel sau altul ! Ah !, aud elicea submarinului, uite-l că a ieşit la suprafaţă ! Tovarăşii montează barca de aluminiu...

Se auzea lămurit vâjâitul elicei precum şi zgomotul uşor făcut de metalul bărcii, pe punte. Dar şi glasurile poliţiştilor se apropiau.

Dinspre mare se auzeau acum lopeţile lovind apa, după cum spusese

Watson la vreo optzeci de metri depărtare. Glasurile şi paşii poliţiştilor păreau acum îngrijorător de aproape.

– Nu avem încotro, zise Watson, trebuie să le ies în întâmpinare. Cu mine n-au nimic, voi încerca să-i reţin însă până veţi fi dumneavoastră în siguranţă. Ne vom întâlni pe coastă de nord, adică la vreo doi kilometri şi jumătate de aici. Mi-am ascuns bine barca, căci mă tot urmăreşte nu ştiu cine, de când am descoperit lumina de pe malul mării, acum vreo trei săptămâni. Voi căuta să vin acolo la noapte. Ne vom întâlni la vreo două sute de metri de coastă. Se poate întâmpla, însă, ca poliţia să mă reţină mai mult timp, aşa că începând de mâine ne putem întâlni în fiecare noapte la ora douăsprezece, la locul amintit. La revedere, domnule căpitan.

Înainte ca Farrow să fi putut răspunde ceva, englezul şi dispăruse în bezna junglei. Barca era acum la vreo patruzeci de metri, judecând după zgomotul ce-l făceau vâslele lovind apa. Căpitanul făcu lumină, pentru a indica tovarăşilor săi locul exact unde trebuiau să acosteze.

Dar poliţiştii ajunseseră şi ei cam la aceeaşi distanţă. Farrow auzi acum strigătele puternice şi deodată :

– Sus mâinile !

Watson se pricepea să-i reţină într-adevăr pe poliţişti, povestindu-le cine ştie ce. Farrow, însă, repetă semnalul de alarmă bărcii care se apropia. Marinarii trebuiau să facă o sforţare, altminteri încercările lui Watson rămâneau zadarnice. În acest timp, barca ajunsese la ţărm, condusă de doi marinari. Aveau patru lopeţi de rezervă, aşa că acum erau şase vâslaşi, printre care Peter şi Kard.

Ca o săgeată porni barca uşoară spintecând valurile mării. La intervale scurte scânteia de pe turnul submarinului raza unei lămpi de buzunar.

– Domnule căpitan, dumneata eşti ? se auzi glasul înăbuşit al lui Rindow, când barca se apropiase la douăzeci de metri.

– Da, dragă Rindow, îţi mulţumesc, răspunse Farrow. Sunt făcute toate pregătirile pentru a lua barca în primire ? Trebuie să ne îndepărtăm imediat !

– Totul e pregătit, domnule căpitan, răspunse primul ofiţer.

După câteva clipe ajunseră pe submarin. Urcară pe punte, barca fu ridicată sus, electromotoarele intrară în funcţiune şi „Dox"-ul o luă spre larg.

Era şi timpul, căci nu trecu mult şi reflectoarele poliţiştilor brăzdară coasta, ceea ce însemna că Watson nu reuşise să-i înduplece să renunţe la urmărire.

Lumina lămpilor-reflector bătea la o sută de metri, iar submarinul era la vreo sută zece metri de coastă şi se îndepărta cu fiecare clipă.

– Am scăpat într-adevăr ca prin urechile acului !, zise Farrow către primul ofiţer. Dacă ne-ar fi prins în raza reflectoarelor, englezii ar fi deschis focul asupra noastră şi n-am fi scăpat fără pierderi.

În româneşte de LIA HARŞU

(Va urma)

Serial senzațional 36.

Pentru prima oară în românește
seria completă

DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT (II)

Căpitanul lăsă vasul să meargă în voie, până ce barca fu complet demontată și adusă în interior. Echipajul intră sub punte, apoi vasul făcu un viraj, întorcându-se cu prora spre larg, îndreptându-se spre est, ținându-se la vreo trei sute de metri de coastă.

În vremea asta, căpitanul povesti lui Rindow chestia cu lumina misterioasă de pe fundul mării. Primul ofițer era entuziasmat și împărtăși căpitanului credința că și ceilalți camarazi vor fi dispuși să pornească în noua aventură, fără să țină seama de primejdiile ce vor avea de întâmpinat.

Deodată își întrerupseră convorbirea. Un zgomot suspect le ajunse la urechi, — huruitul unei mașini de vapor se auzea în spatele lor, și părea să se apropie tot mai mult. Nu putea să fie decât un vas care umbla după

afaceri suspecte – altfel n-ar fi mers atât de repede de-a lungul coastei, la o oră atât de matinală – sau... o vedetă a poliției.

Căpitanul și primul ofițer coborâră repede scărița din turn și obloanul fu închis. Farrow porunci să se oprească mașina și să se pompeze apă în tancurile de balast.

Trebuia să încerce dacă se poate lăsa la fund în locurile acestea pline de primejdii, și pe care el nu le cunoștea deloc.

Probabil că poliția anunțase și căpitănia portului, când Beats adusese vestea că-l văzuse pe căpitanul Farrow cu tovarășii săi la „Lindgraves Home". Era de așteptat deci ca să se fi trimis vase de război în căutarea submarinului.

„Dox"-ul începu să se afunde lin și când turnul fu sub apă, căpitanul înălță periscopul. Dar, în aceeași clipă, strigă speriat :

— Rindow, indărătul nostru văd focuri de poziție. Trebuie să fie un distrugător englez. Babordul imediat !

Minunatul vas țișni în apă ca o rachetă. După câteva clipe auziră toți prin pereții de oțel huruitul unei elice puternice în apropierea lor.

Rindow pălise și zise cu glas înăbușit :

— Era într-adevăr aproape de tot, domnule căpitan. Nu lipsea mult să ne găsim mormântul aici. Ce s-ar mai fi bucurat englezii când ar fi văzut mâine o pată de ulei la suprafața apei, ca semn al mormântului nostru !

— Nu cred !, răspunse Farrow.

Privi cu atenție batometrul (măsurătorul de adâncime), dădu apoi comanda de oprire a motoarelor, aruncă o privire prin periscop și urmă :

— Acum cred că suntem în siguranță. Distrugătorul se află mult înaintea noastră, iar noi suntem destul de jos ca să ne mai temem de ceva.

— Mare noroc avem că marea e atât de adâncă aici, zise Rindow, răsuflând ușurat. Rămânem până dimineață, nu ?

— Da, nu trebuie să ne mai expunem unui pericol ca acela de care tocmai am scăpat. Vom rândul observatori la periscop, aleși dintre cei mai buni. Se vor schimba din jumătate în jumătate de ceas, căci bieții oameni au nevoie de odihnă.

— Domnule căpitan, voi lua eu primul schimb, zise Rindow. Tot nu pot dormi, căci prea sunt agitat de cele ce mi-ai povestit. Voi alege pe urmă oamenii care să facă cu rândul.

— Bine, dragul meu, dacă rămâi dumneata la periscop, mă pot odihni fără grijă. Prea mult nu va ține vânătoarea englezilor împotriva noastră. Noapte bună, deci, dragă Rindow sau mai bine zis bună dimineața, căci mai sunt trei ceasuri până la ziuă.

Căpitanul era într-adevăr foarte obosit. Trecuse doar prin atâtea în ultimele ceasuri ! Dar îi fu dat să nu se poată odihni.

Să fi dormit cam vreun ceas și jumătate, când Peter dădu buzna în cabina lui și-l trezi brusc. Farrow auzi imediat huruitul electromotoarelor și simți că vasul se apleacă ba în stînga, ba în dreapta și cu groază mai auzi exploziî de grenade care făceau să se cutremure trupul de oțel al „Dox"-ului.

Sări repede din hamac și, în vreme ce se îmbrăca, Peter îi raportă :

— Domnul Rindow voia să rămână la periscop până la ziuă. Nici eu nu puteam să dorm și vroiam să-l schimb, când ne-am pomenit cu trei distrugătoare care ne-au încercuit. Cu bombele vor să ne silească să ne ridicăm la suprafață. Dar domnul Rindow încearcă să le scape. Dacă până se face ziuă — adică într-un ceas și jumătate — nu ieșim din încercătură, vom fi nevoiți să scoatem vasul la suprafață, domnule căpitan, altfel ne văd ei și în apă.

— Vom face tot posibilul să scăpăm cu fața curată, răspunse căpitanul fără să se tulbure.

În vreme ce alerga spre cabina de comandă, trei detunături puternice zguduiră vasul din încheieturi. Farrow scrâșni din dinți, căci exploziile se produseseră în imediata apropiere a submarinului ; dacă atingeau cumva elicea, „Dox"-ul era pierdut. Singura salvare ar fi fost să se ridice repede la suprafață, înainte ca alte bombe să distrugă pereții de oțel.

Spre marea lui bucurie observă îndată că vasul face un ocol scurt. Exact deasupra lui se auzi zgomotul unei elice puternice, apoi Rindow făcu din nou un viraj spre partea cealaltă.

Primul ofițer respiră ușurat când Farrow îl împinse la o parte și privi el însuși prin periscop. Privelișteа care se înfățișă căpitanului nu prea avea de ce să-i sporească curajul. Trei distrugătoare îl încercuiseră, luminând marea cu puternicele lor reflectoare. Dacă unul din ele ar descoperi peris-

copul, ar avea cel mai bun punct de orientare şi bombele n-ar întârzia să cadă de jur-împrejurul submarinului.

Tocmai când căpitanul privea cu încordare, unul din distrugătoare porni spre el. Farrow dădu atunci dovadă că nu-şi pierduse vechile însuşiri de bun comandant de vas. O comandă energică de-a lui şi în felul acesta se îndreptă direct spre distrugător. Cu toată lumina orbitoare a reflectoarelor, putu să observe marinarii care stăteau aplecaţi pe parapetul vasului, cu bombele în mână.

Manevra lui, pe care comandantul distrugătorului nu şi-a putea explica, îi făcu pe englezi să-şi piardă capul. Dar Farrow se îndrepta tot mai repede spre vasul duşman, ca şi cum ar fi vrut să ciocnească colosul cu... periscopul.

Acum ajunseră unul lângă altul. Cu iuţeala fulgerului, căpitanul trase înăuntru periscopul, imprimă vasului o mişcare de rotaţie şi în acelaşi timp

lăsă electromotoarele să funcţioneze cu toată forţa. Deasupra submarinului „măcina" acum elicea distrugătorului. La dreapta şi la stânga explodau bombele, care făceau vasul să se cutremure, fără a-i pricinui însă vreo pagubă. Englezii nu-şi puteau închipui că Farrow era tocmai dedesubtul lor, de aceea aruncau bombele în direcţii cu totul opuse.

Căpitanul încetini puţin viteza, apoi, auzind zgomotul elicei distrugătorului îndepărtându-se, împinse din nou periscopul afară din apă. Îşi atinsese ţinta. Se afla îndărătul vasului englez şi rămase liniştit pe loc.

Ordonă apoi să se pompeze afară apa din tancurile de balast şi odată cu înălţarea submarinului trase înăuntru şi periscopul, în aşa fel că numai o porţe mică din acesta ieşea la suprafaţă. Când turnul se afla numai la un metru de oglinda apei, căpitanul răsuflă uşurat. Acum se simţea în siguranţă, nu mai avea să se teamă de vreo împotmolire. Distrugătorul cunoştea, desigur, foarte bine adâncimea mării de pe aici, altfel n-ar fi cutezat să alerge aşa cum gonise.

Farrow, însă, nu se afla cu mult mai adânc decât carena lui, ceea ce-l îngăduia să alerge cu aceeaşi viteză, în spatele lui.

Englezii se neliniştiră. Canurile de lumină ale numeroaselor reflectoare măturau suprafaţa apei în toate direcţiile, dar periscopul dispăruse. Nu le dădea în gând trucul de care se folosise căpitanul.

Acesta explică acum lui Rindow manevra pe care o făcuse. Un „ura" puternic ieşi din piepturile marinarilor, care, treziţi din somn, se adunaseră în cabina de comandă, în jurul căpitanului lor.

Farrow, care urmărea cu multă atenţie mişcările vaselor duşmane, observă că unul din ele, care se afla tocmai paralel cu coasta, făcu o întoarcere bruscă. Partea dinainte a vasului se ridică în sus, apoi se aplecă îngrijorător la dreapta şi la stânga, pentru ca în cele din urmă să se lase pe babord.

Căpitanul îşi dădu seama imediat ce se întâmplase. Distrugătorul se izbise în plină viteză de o stâncă marină, care ieşea la suprafaţa apei. Duşmanul acesta ieşise din luptă, ba se afla chiar într-o situaţie atât de primejdioasă, încât celelalte două vase trebuiau să-i vină imediat în ajutor, altfel echipajul era pierdut. Chiar dacă ţărmul era la numai două sute de metri, nu era nici gând să înoate până la el, căci în jurul portului Singapore roiau rechinii.

Strigătele de „ura" izbucniră iar din piepturile marinarilor când Farrow le vesti ce se întâmplase. Era salvarea lor. Într-adevăr, cele două distrugătoare se îndreptară în grabă spre vasul aflat în primejdie. Farrow, însă, porni liniştit înainte. Când ajunse la oarecare depărtare se opri şi văzu, mică şi nelămurită, pata luminoasă de pe coastă. Acolo, cele două distrugătoare salvau echipajul camaradului lor.

Se scurse un ceas, apoi se făcu ziuă. Căpitanul, care privea mereu prin periscop, vedea lămurit de tot priveliştea de pe coastă. Deodată scoase o exclamaţie de mirare şi zise :

— Camarazi, de-abia acum pricep eu de ce am fost urmăriţi cu atâta înverşunare. Distrugătorul avariat era francez. Era probabil în vizită la Singapore şi asta l-a îndemnat pe englezi să procedeze cu toată străşnicia împotriva noastră. Ah !, uite că se apleacă rău din partea dindărăt..., nu mai e nici o nădejde de salvare. El, să-l lăsăm în plata Domnului şi să ne căutăm mai bine o ascunzătoare sigură, unde să ne putem odihni ca lumea în timpul zilei. Acum nu ne va mai bănui nimeni pe apropape.

Submarinul porni încetişor spre răsărit. Din cauza urmăririi necontenite, trecuseră de mult de punctul unde trebuiau să se întâlnească cu Watson la miezul nopţii. Dar asta nu avea nici o însemnătate, principalul era pentru căpitan că şi distrugătorul francez se afla la vreo doi kilometri de punctul acesta.

După un ceas de drum, Farrow văzu un golf destul de larg, care se adâncea mult în interior. Marginile lui erau împrăştiate, ceea ce însemna pentru ei o ascunzătoare nevisată. Peste o jumătate de oră „Dox"-ul se opri în spatele unui istm al golfului. Acest istm era format dintr-o stâncă de corali, al cărei perete se afunda vertical în mare. Farrow cuteză să se înalţe atât de mult lângă peretele stâncos, până ce o parte din turn ieşi la suprafaţă.

În imediata apropiere era o fâşie de plajă, mărginită de un desiş de nepătruns. Un râuleţ se unea aici cu marea, ceea ce le îngădui să-şi umple rezervoarele cu apă proaspătă.

Se orânduiră în grabă posturile şi după ce rezervoarele fură umplute cu apă, echipajul căpătă „permisie". Oamenii făcură baie, culeseră fructe, unii din ei se culcară. Şi la câţiva kilometri se afla duşmanul...

4. Minunea din mare

Un ceas înainte de a se lăsa întunericul, submarinul se afundă din nou şi cu periscopul ridicat porni repede spre vest. Farrow voia să treacă pe lumină prin locul unde distrugătorul francez naufragiase, dar afară de asta voia să vadă palmierul care-l fusese indicat ca loc de întâlnire. De fapt, numai Lindgrave vorbise de el, Watson nici nu amintise.

La o jumătate de kilometru departe de coastă, Farrow porni cu viteză sporită spre vest. După trei sferturi de ceas, el văzu că distrugătorul francez se scufundase. Nici un vas nu se mai afla la locul nenorocirii. Asta era bine, căci apropierea unor vase engleze n-ar fi fost deloc de dorit şi poate că tot asta ar fi îndemnat pe făpturile misterioase de pe malul mării să nu se arate.

Farrow încetini viteza. După toate probabilităţile, trebuia să se afle la locul cu pricina. Descoperi chiar un golf îngust, care înainta în ţărm, aşadar, totul se potrivea. Numai palmierul lipsea.

Cu toate astea, Farrow opri vasul la două sute de metri de ţărm, după cum convenise cu Watson. Plaja avea aici o lăţime de numai zece metri, apoi începea jungla. Nimic nu se mişca prin ea, totuşi se putea ca în frunzişul încâlcit să steo la pândă ochi iscoditori.

De aceea, Farrow rămase sub apă şi ridicase periscopul numai atât cât să poată observa ce se petrece la suprafaţa ei. Apoi întunericul se lăsă brusc şi acum nu mai avea să se teamă că va fi descoperit.

Ridică vasul la suprafaţă. Din prevedere scoase numai turnul, căci nu era exclus să se abată pe acolo un vas englez, care să supravegheze locul.

Dar ceasurile treceau unul după altul şi santinelele nu vesteau nimic deosebit. Marea era complet liniştită, legănând uşor submarinul. Timpul era şi el prielnic, căci luna era acoperită de nori deşi. Astfel că şi Watson putea porni neobservat de la ţărm şi cu atât mai lămurit se vor putea vedea lumina misterioasă şi făpturile de pe fundul mării.

Se făcuse miezul nopţii. Farrow urcă în turn, urmat de George, Peter, Rindow şi doctorul Bertram. Acoperi lampa de buzunar cu mâna, în aşa fel încât numai o rază îngustă pătrundea printre degete. Dar nu dădu încă nici un semnal, căci se putea să fie spioni prin apropiere.

Dacă într-adevăr se petreceau lucruri misterioase pe aici, atunci desigur că indivizii cu pricina îşi luoseră măsurile de siguranţă. În cazul acesta se impunea şi din partea lui cea mai mare prevedere.

Un vânţuleţ molcom adia dinspre uscat. El aducea pe aripile sale mirosmele ameţitoare ale nenumăratelor plante tropicale, care sunt atât de frumoase, dar şi atât de primejdioase. Din când în când se auzea şi răgetul unei fiare, întretăiat de concertul bizar al păsărilor şi celorlalte animale mai mici, care populează jungla.

Un strigăt slab, de-abia auzit, răsună deasupra apei. În primul moment Farrow nu putu să deosebească dacă era de animal sau de om. Dar după ce-l auzi din nou, bănui îndată că este Watson.

Acum nu mai trebuia să se folosească de lampa de buzunar. Englezul îl prevenise prin strigătul acesta să nu se folosească de ea. Ar fi putut şi el să dea semnale de pe ţărm cu lampa, însă probabil că avusese motive puternice să n-o facă, ci socotise mai nimerit să pornească cu barca în larg şi să scoată ţipătul acela uşor pe care numai o ureche de marinar îl putea auzi.

Farrow răspunse, silindu-se să imite strigătul. Deşi avea aproape siguranţa că este Watson, voia să prelntâmpine orice surpriză neplăcută, de aceea ordonă tovarăşilor săi să ţină pregătite revolverele şi lămpile de buzunar.

Din nou se auzi strigătul, care lăsa un ecou ciudat deasupra apei. Farrow răspunse iarăşi şi acum auzi zgomot de vâsle, apoi un glas şoptit :

– Domnule căpitan, d-ta eşti ? Aici Watson.

Umbra unei bărci apăru în apropierea turnului submarinului. Un singur om era în ea şi căpitanul zise liniştit :

– Da, domnule Watson, noi suntem.

– Minunat !, exclamă englezul. Nu vreţi să coborâţi în barca mea ? Dacă stafiile acelea vor apărea şi azi, atunci nu mai e timp de pierdut. Dar trebuie să ne îndepărtăm cu vreo sută de metri de coastă şi cu submarinul nu veţi putea face asta, căci s-ar putea ca misterioşii indivizi de pe fundul mării să observe trupul de oţel al vasului.

– Bine, domnule Watson, zise căpitanul, strângând mâna englezului. E loc pentru patru oameni în barca dumitale ? Aceiaşi care au fost ieri cu d-ta.

– Este, cum să nu fie !, răspunse englezul, cu însufleţire. Îmi convine şi mie mai bine să fim cât mai mulţi oameni care să observe privelişteа aceea ciudată. Până acum m-au luat toţi în râs. Veniţi repede, domnilor !

Cei patru marinari coborâră îndată în barca englezului, care se puse imediat în mişcare, luând-o de-a lungul coastei. Peter găsi o lopată şi ajută lui Watson la vâslit.

– Cum aţi scăpat ieri din mâinile poliţiştilor ?, întrebă căpitanul.

– Prea uşor n-a fost, răspunse englezul râzând. Le-am îndrugat şi eu acolo că umblam după omizi pe coasta de nord-vest, când am auzit cele două salve şi am dat fuga să văd ce se întâmplase. Şi aşa a şi rămas, deşi guvernatorul în persoană mi-a luat interogatoriu amănunţit. Înaltului slujbaş îi ajunsese şi lui la ureche că eu aş fi văzut lumina de pe fundul mării şi făpturile misterioase. În sfârşit, am scos-o la capăt cum m-am priceput, spunând că probabil am visat. Bietul Harriett, guvernatorul, e necăjit rău de când fiică-sa Ellen a fost băgată în casa de nebuni, de unde a izbutit să dispară fără urmă. Sunt vreo şase săptămâni de atunci. Se mângâia omul cu gândul că eu aş putea da de vreo urmă în plimbările mele prin jurul insulei şi m-a rugat chiar să fac cercetări, făgăduindu-mi o răsplată bună.

– Asta e o soartă grozavă pentru un tată, spuse Farrow, cu compătimire. Mă mir numai cum i-a fost cu putinţă unei fete să scape din ospiciu ! Nici cei mai puternici şi vicleni bărbaţi n-ar scoate-o la capăt !

– E într-adevăr o minune, încuviinţă Watson, cu atât mai mult cu cât ospiciul doctorului Jellot, unde a fost internată, e păzit cu străşnicie. E aşezat în afara oraşului, spre interiorul insulei, aproape de marginea junglei. Ellen Harriett nu putea să dispară decât în junglă, unde a căzut probabil pradă vreunui tigru, căci nu s-a găsit nici o urmă de a ei.

– Jellot, Jellot ?, murmură Farrow. Numele acesta îmi pare cunoscut, trebuie să-l fi auzit sau citit undeva. Nu-mi amintesc însă bine.

– Cu siguranţă c-aţi auzit de el, zise Watson. Nu e cunoscut numai în Singapore ca medic alienist, ci s-a făcut celebru în întreaga lume prin descoperirile sale.

– Aşa e, acum îmi reamintesc bine, zise Farrow. Dar pentru moment nu-mi vine în minte ce anume descoperiri a dat la iveală.

– Nici eu nu ştiu prea bine, răspunse Watson. Dar să închidem discuţia, căci suntem aproape de locul cu pricina. Lumina apare spre coastă şi făpturile misterioase vin din golful îngust, care se vede în faţa noastră. Firește, nu pot spune punctul unde apare lumina, s-ar putea să fi trecut de el.

Cei din barcă se aplecară peste margine şi priviră cu încordare în apa întunecată. Se scurseră câteva minute în liniște, dar deodată tresăriră cu toţii, deşi fuseseră pregătiţi de Watson.

Exact dedesubtul lor fulgeră o lumină, un adevărat reflector. Raza ei avea o lărgime de un metru şi se apleca în jos, spre fundul mării, pentru a se opri acolo, la vreo douăzeci de metri de suprafaţă.

Făcea impresia că prin fereastra unei case lese o rază de lumină care se așterne pe zăpadă, cel puțin așa ar fi apărut unui observator aflat pe un acoperiș. Se mai scurseră câteva minute, apoi se iviră fărîmături în fîșia luminoasă. Veneau dinspre coastă ; întâi se văzură picioare, apoi partea inferioară a trupului și în cele din urmă restul.

Da, erau oameni, cum susținuse Watson de la început, dar n-aveau tuburi de oțel pe spate, cum ar fi trebuit să aibă scafandrii. Totuși, capetele lor erau oarecum deformate, la fel ca îmbrăcămintea. Deodată ieșiră din raza de lumină și dispărură.

După cinci minute apărură din nou, pășind încetișor spre țărm și atunci lumina se stinse brusc.

— Ei, domnule căpitan, ce zici de asta ?, întrebă Watson, cu glas tre-

murător. Pentru a treia oară am văzut azi ce-ai văzut şi dumneata acum şi mă impresionează ca şi prima dată.

– Adevărat, zise căpitanul, şi pe mine m-a cam tulburat. Ce-o mai fi şi drăcia asta ? Trebuie să-i dăm de rost. Este exclus, după părerea mea, ca lumina aceea să vină dintr-o stâncă de corali. Nu cumva ai cercetat vreodată locul în timpul zilei ?

– Nu, domnule căpitan, trebuie să mărturisesc că n-am făcut încă asta, din prevedere. Până acum am căutat să văd dacă nu există iscoade pe aici. Presupun că în timpul zilei sunt postate santinele în desiş, care observă cu atenţie punctul acesta. Chiar dacă mă cunosc toţi că mă îndeletnicesc cu pescuitul peştilor rari, deci n-ar fi de mirare că mă aţin pe aici, sunt totuşi încredinţat că m-ar fi făcut să dispar fără urmă, după cum era să mi se întâmple pe coasta de sud.

– Ah !, acolo unde a găsit Beats şapca dumitale !, exclamă Farrow.

– Hm !, încă o dovadă că Beats ăla nu e străin de chestie, zise Watson cu un zâmbet ciudat. Da, era într-un golf îngust de pe coasta de sud, domnule căpitan, acolo de unde am văzut prima oară făpturile misterioase. Nici nu aveam de gând să spionez atunci, căutam numai un drum care să ducă de la ţărm spre adâncul golfului. Când m-am aplecat pe marginea ţărmului şi am privit în apă, m-am pomenit deodată cu o lovitură în ceafă şi am căzut ameţit în mare. Din fericire sunt de felul meu cam îndărătnic şi sângele rece nu mă părăseşte niciodată. Mi-am dat seama că viaţa îmi este în joc şi m-am lăsat târât de curent, pentru a ieşi la suprafaţă aproape de ţărm, unde m-am ascuns într-un tufiş până s-a făcut întuneric. Din clipa aceea – la câteva zile după ce am descoperit lumina misterioasă pe coasta de nord şi i-am povestit lui Lindgrove despre ea – mă aţineam în timpul zilei într-o ascunzătoare sigură, în schimb noaptea porneam în cercetare cu atât mai îndârjit.

– Drace !, asta înseamnă că misterul de pe aici e legat de mari primejdii !, zise Farrow. Beats spunea, însă, că a găsit şapca dumitale pe când căuta omizi pe coasta de sud. Ei, după cum văd eu, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Ce zici, să încercăm acum să lămurim taina, sau mai bine să venim întâi ziua şi să privim în jos, poate vedem ceva ?

– Domnule căpitan, eu sunt omul căruia nu-i place să amân pe mâine ceea ce poate face astăzi, zise Watson. M-am bucurat din inimă când am aflat că un distrugător francez s-a scufundat, în vreme ce se afla în urmărirea dumneavoastră. Vă puteţi închipui că acum vor porni cu şi mai multă îndârjire să vă găsească. Afară de asta, mâine vor începe lucrările de scoatere la suprafaţă a vasului, aşa că nici vorbă nu va putea fi să mai facem aşa ceva.

– Ai dreptate, domnule Watson. Trebuie deci să ne punem pe lucru imediat. Dar, în cazul acesta, e nevoie să aducem submarinul. Îi voi da primului ofiţer un semnal luminos, fireşte complet mascat, ca să nu bată la ochi.

– Astfel de semnale sunt primejdioase, mai ales pe o noapte întunecoasă, zise Watson. Dar văd şi eu că nu există alt mijloc. Suntem prea departe ca să strigăm şi apoi asta ar fi şi mai periculos.

Farrow dădu semnalul convenit şi după câteva minute se auzi huruitul electromotoarelor, apoi murmurul apei care se lovea de turnul submarinului.

Nu trecu mult şi acesta se ivi lângă barcă.

– Rindow, să ne înălţăm încetişor, trebuie să trimitem scafandri pe fundul apei, zise Farrow, coborând în turn. Spune-i lui Kord să se pregătească. Peter, sunt încredinţat că întreprinderea asta e foarte primejdioasă ; vrei să îei parte sau să anunţăm mai bine guvernul englez să pornească cercetările ?

– Mai e vorbă, domnule căpitan !, zise Peter pe ton de imputare. Cum v-a trecut prin minte că m-aş da în lături ?

– Ei, ei, nu te supăra, Peter, am întrebat numai în glumă !, zise Farrow, râzând. Totuşi, era de datoria mea, şi voi face acelaşi lucru cu Kord.

– Are să se supere, domnule căpitan, zise Peter, care începuse să coboare să-şi ia costumul.

– Pe mine ştiu că nu trebuie să mă mai întrebi, tată !, zise George. Eu mă duc în orice caz.

Înainte ca Farrow să-i poată răspunde, tânărul începu să coboare scărita, cu mişcări de pisică.

Când George se înapoie pe punte cu costumul său de scafandru, căpitanul zise :

– Dragă băiete, să fii cu băgare de seamă şi să te ţii pe lângă Peter şi Kord. Rechinii roiesc pe aici şi e greu să te aperi de ei.

– Da, tată, îţi făgăduiesc că voi fi cu băgare de seamă !, răspunse tânărul.

Costumele cu care se îmbrăcară în grabă George, Peter şi Kord erau prevăzute cu tuburi cu aer comprimat, care făceau de prisos o pompă la bordul submarinului. Cu toate acestea, scafandrii erau legaţi cu câte o funie de suprafaţă, cu ajutorul căreia puteau primi şi da semnale, sau puteau fi traşi repede sus, în caz de primejdie. Când fură gata echipaţi se lăsară în apă, unul după altul.

5. O faptă eroică

Întreprinderea era cât se poate de îndrăzneață. Se aflau fără nici o apărare, dacă s-ar fi întâmplat să fie atacați de vreun „tigru de mare", cum sunt denumiți rechinii.

Farrow și ceilalți de pe submarin erau îngrijorați de soarta celor trei scafandri. Cunoșteau și ei primejdia, dar mai cu seamă marinarii care țineau funiile tremurau de neliniște, după cum mărturisiră mai târziu. Răsuflară ușurați cu toții când scafandrii ajunseră pe fundul mării, căci acum nu mai era primejdie.

George, simțind pământ sub picioare, încercă să pătrundă cu privirea întunericul din jurul său. În zadar, însă ! Nu putea să-și vadă nici mâna când o ducea în dreptul ochilor, acoperiți de sticla groasă a căștii.

Pipăi în jur și simți o ușurare atingând costumele celor doi tovarăși. Se ținu de dânșii, apoi cu toții dibuiră drumul înainte. George cunoștea bine punctul de unde țâșnise lumina misterioasă și Peter la fel. Pășeau cu mare băgare de seamă și deodată se poticniră de ceva. Pipăind, rămaseră uimiți toți trei, căci simțiră sub degete oțel neted cu șiruri regulate de nituri. Obiectul acesta ciudat de oțel nu putea să fie de mult timp în apă, căci era prea puțin acoperit de scoici și alge.

Rămaseră nemișcați câtva timp, apoi se dădură speriați înapoi. Făcuseră probabil zgomot când se poticniseră de masa de oțel, căci acum țâșni în fața lor o lumină orbitoare, misterioasa lumină de pe fundul mării.

Trecură câteva clipe până să-și poată obișnui ochii ; apoi se înspăimântară și mai mult. Într-un perete neted de oțel era o fereastră mare și groasă, din care țâșnea această lumină, iar în centrul ei, lipită de geam, stătea o tânără fată, care-și frângea mâinile cu disperare.

Cei trei marinari văzuseră ei multe până atunci, dar privelișteа aceasta le întrecea pe toate. George își reveni cel dintâi. Instinctiv simți că vor avea de întâmpinat primejdii mari. Fata era prizonieră, în privința aceasta nu încăpea îndoială.

Dar era oare cu putință să se dea posibilitate unei prizoniere să aprindă și să stingă în voie lumina din carcera ei ?

Nu, lumina aceasta nu putea să fie dirijată decât de pe uscat, ceea ce însemna că paznicul bietei copile observase că musafiri nepoftiți se apropiaseră de închisoarea de pe fundul mării. Era de așteptat, deci, să-și facă apariția în curând făpturile misterioase, o luptă disperată se va încinge și cei trei marinari cu greu vor putea să țină piept dușmanului. Căci acela care era în stare să construiască o asemenea temniță drăcească avea, desigur, arme destul de puternice împotriva cărora un costum de scafandru nu constituia o apărare bună.

Cu iuțeala fulgerului trecură gândurile acestea prin mintea lui George, apoi luă în pripă o hotărâre. În primul rând trebuiau să dispară repede din câmpul luminos. Până la coastă erau o sută de metri și făpturile misterioase, care se și apropiau desigur, nu i-ar putea vedea încă.

Tânărul înghionti pe tovarășul din stânga și în același timp târî după sine pe cel din dreapta. Aceștia înțeleseseră, și peste câteva clipe erau în întuneric. Înainte însă, George făcu un semn liniștitor tinerei fete.

După cum spusese Watson, făpturile dispăruseră spre stânga ; așadar, de partea aceea sau în peretele opus casei de oțel trebuia să fie intrarea. George porni acum înainte. Uriașului din dreapta îi făcu semn să vină în urmă, pe celălalt, însă, îl ținea cu mâna stângă. Întunericul îl învălui din nou, dar nu atât de mult ca înainte, căci lumina din fereastră răzbătea slab

până la dânşii. Când ajunseră la peretele din spate, o beznă totală domnea în jurul lor.

George se opri, prinse de mână pe cei doi camarazi, apoi începu să lovească cu casca sa în căştile lor, în ritmul alfabetului morse.

– Trebuie să fim cu băgare de seamă aici, le dădu el de înţeles, îndată ce vor pătrunde prin intrarea secretă, să ne furişăm după ei. Fiţi pregătiţi, căci au, probabil, arme primejdioase.

– Să-i atacăm la intrare, George ?, întrebă urlaşul din stânga tânărului, prin lovituri de cască. (Acum, George ştia cel puţin care din ei era Peter, căci numai dânsul îl spunea pe nume uneori).

– Nu ştiu, răspunse el, vom intra probabil într-o cameră umplută cu apă, care e pompată apoi afară. Poate există vreo legătură cu uscatul şi dacă facem ceva greşit, ăia ştiu îndată că au pătruns străini în casa de oţel şi ar putea umple cu apă toată închisoarea, înecând-o pe biata prizonieră.

Cei doi urlaşi nu ştiau ce să răspundă, căci nu priviseră chestia din punctul acesta de vedere, îşi dădeau seama că George ar putea avea dreptate.

Tânărul chibzuit cu înfrigurare. Îşi spunea că reuşita întreprinderii depindea acum numai de dânsul. Cei doi tovarăşi erau bărbaţi curajoşi, gata oricând să se sacrifice pentru altul, dar chestia asta prea era încâlcită pentru ei. Aveau de a face cu duşmani înzestraţi cu inteligenţă rafinată şi numai forţele spirituale ar fi fost în măsură să le vină de hac.

Ascuţindu-şi mintea, tânărul chibzuit ce e de făcut. Pe undeva, poate aproape de el, trebuia să se afle intrarea în închisoarea de oţel. Exista desigur şi o anticameră care să înlesnească pătrunderea în celula ieţei, învingând presiunea colosală a apei.

Desigur că i se aducea de mâncare în mod regulat, poate chiar şi cărţi şi alte lucruri trebuincioase. În timpul zilei, îşi spunea George, nu prea e de crezut că ar face operaţia aceasta, căci ar putea fi observaţi cu uşurinţă de la suprafaţă de unul din numeroşii trecători de pe ţărm.

În schimb, noaptea nu prea se abătea nimeni prin locurile acestea, astfel că puteau risca să aprindă lumina pentru câteva minute.

Toată cruzimea acestei închisori era, deci, foarte inteligent plănuită şi George simţi un fior la gândul că va avea de a face cu un duşman atât de primejdios. Cine ştie ce curse i se întindeau acestui vizitator nepoftit.

Nu era exclus ca făptuitorul ei să fi creat vreun dispozitiv, care-i indica numărul persoanelor care păşeau înăuntru. Şi probabil că era destul de lipsit de scrupule, ca să nu stea în cumpănă şi s-o arunce în aer, când ar socoti momentul potrivit.

În cazul acesta, ar fi fost mai bine să atace oamenii ce vor veni, şi asta în clipa când vor deschide uşa de intrare. Şi pe urmă ? Dacă trebuia să dea un semnal că au ajuns cu bine în interior şi au găsit totul în perfectă ordine? Sau dacă, apăsând pe o manivelă greşită, ar distruge clădirea de oţel, în loc să pompeze apa din ea ?

Pe George îl trecură năduşelile gândindu-se la toate astea. Regreta că nu-i avea alături pe genialul inginer Hagen. El ar fi ieşit din încurcătură.

Deodată însă îi veni ideea salvatoare. Şi în aceeaşi clipă „morsă" tovarăşilor săi :

– Trebuie să-i înhăţăm pe cei doi oameni din urmă şi să-i ameţim cum s-o putea. Asta e sarcina noastră. Kard, vei da apoi semnalul să te tragă sus împreună cu prizonierii, iar noi doi, Peter, vom urma pe al treilea în interior. Aşa rămâne. Acum băieţi, ceva mai la o parte !

Îi trase repede vreo doi paşi îndărăt ; simţea că numai planul acesta putea aduce izbândă. În interiorul casei de oţel îl vor ataca pe al treilea, tânăra fată se va îmbrăca cu costumul lui, apoi vor părăsi cu toţii închisoarea, în care va rămâne ca prizonier... paznicul.

– George, „morsă" Peter, ce vom face cu al treilea individ ?

– Îl vom închide în locul fetei, după ce vom afla de la el cum ajungem afară. Fata o luăm cu noi.

– Minunat !, lovi urioşul cu casca atât de tare, încât era cât pe ce să spargă geamul lui George. Pe cinstea mea, asta e o glumă bună !

Glumă nu prea era, ba poate chiar stăteau în faţa unei probleme din cele mai grele. Cea mai mică greşeală sau neatenţie, vreo cursă întinsă de genialul constructor al acestei închisori drăceşti le putea aduce moartea.

Totuşi George era entuziasmat peste măsură ; îşi spunea că acum avea prilejul să dovedească ce poate. Tovarăşii îl lăudau doar mereu, cel puţin să aibă de ce.

Deodată tresări şi simţi că tovarăşii îl strâng cu mai multă putere mâinile, căci tocmai se iviseră cele trei făpturi. Veneau dinspre partea luminoasă, pe care scafandrii o zăreau din poziţia nouă în care se aflau.

Acum trebuia să se aleagă. Misterioşii indivizi puteau să fie la cel mult doi paşi de ei. George simţi un fior rece străbătându-i trupul. Oricât era de bun planul său, făcuse o greşeală foarte mare.

Cum vor vedea când făpturile misterioase vor păşi în anticamera întunecoasă ? Îndărătul lor se va închide, desigur, uşa de oţel, vor intra apoi în încăperea luminată şi vor ieşi înapoi în întuneric, iar el, George, nici nu-i va putea zări măcar când vor porni înapoi spre uscat.

Îi trase cu putere înainte pe tovarăşii săi. Trebuie să înhaţe la întâmplare pe doi din ciudaţii indivizi. Avu deodată o tresărire de bucurie zărind o rază slabă de lumină căzând pe peretele de oţel. Omul care mergea în frunte aprinsese o lampă electrică de buzunar care ardea şi sub apă.

Cele trei făpturi se zăreau acum desluşit. Peter se târî în spatele lor, întinse braţele, înşfăcă pe cei doi din urmă, le ciocni capetele, ameţindu-i, apoi îi dete plocon lui Kard, care dispăru cu ei în aceeaşi clipă. Dăduse semnalul şi cei de sus îi traseră afară, la suprafaţă. Peter şi George însă desprinseră funiile care îi ţineau în legătură cu submarinul. Ştiau că vor regăsi capetele lor în lumina care ieşea pe fereastra temniţei.

Trebuiau să facă aceasta, în primul rând pentru că nu puteau intra în interior cu funiile atârnate de spate şi apoi nu era exclus ca, primind semnalul lui Kard, să-i tragă şi pe dânşii sus, şi atunci zadarnică ar fi fost toată truda lor.

În lumina slabă a lămpii de buzunar văzură uşa exterioară. Omul din faţa lor apăsă pe un buton şi în aceeaşi clipă se deschise în afară o bucată din peretele de oţel de înălţimea unui om. „Al treilea" făcu un semn scurt cu mâna, apoi intră în deschizătură. George şi Peter îl urmară fără să şovăie în anticameră, care se umplu imediat cu apă.

O clipă George se temu că misteriosul individ ar putea îndrepta lumina asupra lor şi să recunoască după costume că nu erau tovarăşii lui. Dar el îndreptă lampa spre peretele interior şi apăsă cu degetul un alt buton. George presupuse că acesta era semnalul de închidere ermetică a uşii.

Individul apăsă din nou pe acelaşi buton şi se auzi un zgomot ciudat. Probabil că erau pompele care goleau apa din anticameră.

Costumele de scafandru ale celor doi tovarăşi erau în aşa fel croite de inginerul Hagen încât plăcile de sticlă care acopereau figurile se puteau ridica în sus când nu erau în apă. În felul acesta, scafandrul putea să comunice la repezeală ceva tovarăşului său, înainte de a se scufunda, fără să fie nevoit, pentru aceasta, să scoată toată casca.

Îndată ce George simţi că apa din anticameră coborâse până la gât, deschise clapa căştii sale, fixând-o în dreptul frunţii, de o copcă.

Apoi îşi trase cuţitul de la brâu, spunându-şi că s-ar putea ca strălnul să aibă vreo bănuială.

În cele din urmă apa din anticameră fu golită cu totul. Individul apăsă pe alt buton şi imediat se deschise o uşiţă îngustă în peretele interior.

Deschizătura se făcea tot mai mare şi o lumină puternică pătrundea în ea. George o văzu pe tânăra fată privind cu ochi înspăimântaţi spre uşă. Când „al treilea" păşi spre dânsa, ea îşi duse mâinile la faţă, cu un gest de disperare.

George împinse repede pe Peter în locul său. Străinul părea să fie vânjos, şi mai bine era să-l lase pe seama uriaşului. Acesta se furişă în încăperea luminată, care părea un salonaş de femeie.

Cu iuţeala fulgerului Peter îşi încleştă mâinile în jurul gâtului străinului, tocmai în clipa când fata îşi descoperi din nou faţa. Trăsăturile ei căpătară o expresie de surpriză plăcută, dar George nu-i dădu răgaz să întrebe ceva, ci-i strigă repede :

— Şti dumneata cum putem ieşi de aici ?

Fata dădu din cap în semn că da, şi tânărul se adresă atunci lui Peter:

— Fă-l complet inofensiv pentru mai mult timp, ca să nu fie în stare să dea vreun semnal de alarmă celor de sus.

Uriaşul aşeză jos pe covor trupul nemişcat şi zise cu modestie :

— S-a şi făcut ! Garantez de cel puţin o jumătate de ceas. Până atunci cred că vom fi plecaţi.

În sinea lui, George îşi spuse că „până atunci" era posibil ca închisoarea să fi sărit chiar în aer. În grabă ajută lui Peter să-i scoată costumul individului. Acesta era de gumă subţire, dar foarte durabilă, cu plăci de oţel, care apărau organele principale ale corpului de presiunea apei. Tânăra fată îl îmbrăcă repede şi zise, râzând şi plângând în acelaşi timp :

— M-au mai scos o dată din temniţa asta înfiorătoare, de aceea ştiu bine cum să mă folosesc de costum. Bidoanele de oţel de la brâu conţin materii chimice care produc oxigen. Aşa ! Sunt gata ! Să plecăm repede, salvatorii mei ! Oh ! Tatăl meu vă va răsplăti din belşug !

Spunând aceasta îşi puse casca. George şi Peter închiseră clapele şi părăsiră repede încăperea.

În anticameră, fata, care părea să fi fost foarte atentă atunci când fusese scoasă prima oară din casa de oţel, dădu drumul repede apei să intre, deschise uşa exterioară, toţi trei păşiră afară şi, ţinându-se de mână, ocoliră ciudata construcţie.

În faţa ferestrei luminate atârnau într-adevăr funiile, în număr de trei, ceea ce însemna că bravul Kard îi lămurise pe cei de sus cum stau lucrurile. Se prinseră repede de ele şi în acelaşi timp se simţiră traşi la suprafaţă.

Se aflau încă în apă când fură luaţi în primire de braţe vânjoase şi când încălecară parapetul, electromotoarele începură să hurue şi vasul porni ca o săgeată în larg. Celor trei li se scoaseră costumele şi căpitanul se adresă atunci fiului său :

— George, văd că am din ce în ce mai multe motive să fiu mândru de tine. Tovarăşii tăi voiau să izbucnească în urale în cinstea ta, dar eu i-am oprit, căci s-ar fi putut să fim auziţi de pe uscat. Dragul meu, eşti un bărbat întreg, eşti cel mai bun dintre vrednicii şi credincioşii mei camarazi. Aşa să rămâi mereu.

Când tânărul vru să spună ceva, un fulger ţâşni deodată în spatele submarinului. O coloană luminoasă de apă se înălţa pe locul unde se afla pe fundul mării casa de oţel.

— Am făcut bine că am plecat repede, zise Farrow, altfel ne-ar fi făcut praf explozia. Aşa, domnişoară, se adresă apoi fetei, acum vino înăuntru în submarin, te vom duce la Singapore.

În cabina sa, căpitanul făcu prezentările şi la urmă fata zise râzând :

— Are haz, zău ! Prin funcţia pe care o ocupă, tatăl meu e silit să por-

nească vânătoarea împotriva dumneavoastră, căpitane Farrow. Eu sunt Ellen Harriett, fiica guvernatorului. Daţi-mi voie să vă mulţumesc, şi în primul rând viteazului dumneavoastră fiu, şi celor doi tovarăşi ai săi. Fără ajutorul dumneavoastră aş fi căzut în ghearele nebuniei. Asta a şi fost intenţia diavolului acela, doctorul Jellot, care fusese îndemnat de vărul meu să săvârşească această crimă.

– Îşi vor primi pedeapsa cuvenită, atât vărul dumitale cât şi doctorul Jellot ! interveni Watson. Se spune despre mine că sunt un om de nimic, dar dumneata cunoşti soarta mea, domnişoară Harriett. Avem la bord doi complici ai acestui Jellot, dintre care unul e Beats.

– Dragă Watson, zise tânăra fată, cu emoţie în glas, am impresia că dumneata ai o mare parte de merit în salvarea mea. Eu nu te-am ţinut niciodată drept un om de nimic. Soarta tristă care s-a abătut asupra dumitale m-a mişcat adânc. Acum, însă, cred că vei redeveni ce-ai fost odinioară. O doresc din tot sufletul.

– Poţi avea deplină încredere, stimată domnişoară, răspunse Watson cu glas tremurat.

Căpitanul făcu un ocol mare cu vasul, apoi se îndreptă direct spre portul Singapore. După cum făcuse altă dată cu căpetenia unui trib sălbatic, tot astfel, îi depuse în ascuns, pe chel, pe Ellen Harriett, Watson şi cei doi criminali legaţi şi după ce-şi luară rămas bun, porni îndărăt pe drumul pe care venise.

Acum se îndreptau spre marea Javei, unde se afla minunata „Insulă a odihnei".

În cabina sa, doctorul Bertram contempla entuziast costumele de scafondru. Lângă el se afla Hagen, care era tot atât de interesat. Submarinul căpătase trei costume minunate, luate de la prizonieri.

Peste câteva ceasuri, postul de radio al submarinului recepţionă o radiogramă adresată lui Farrow. Era din partea guvernatorului Harriett, care exprima mulţumiri călduroase pentru salvarea fiicei sale, cu deosebire viteazului George.

A doua zi recepţionară încă o radiogramă care-i vestea că Jellot şi nepotul guvernatorului au fost arestaţi, sub acuzare de crimă.

În româneşte de LIA HARŞU

(Va urma)

Serial senzațional 37.

Pentru prima oară în românește
seria completă

PIRAȚII CRUCII

1. O crimă în largul mării

Submarinul luă direcția spre arhipelagul Lingga. Zorile se iviseră, marea sclipea în bătaia soarelui și Gerard Plundow, care era la cârmă, cu greu conducea vasul în feeria de luciri arbitoare. Trebuia să țină mâna streașină la ochi, totuși nici așa nu izbutea să vadă lămurit la o sută de metri de el. În cele din urmă își dădu seama că n-o va mai putea duce astfel și auzind zgomote ușoare în turn, crezu că este camaradul său Peter Uriașul.

– Mă I răcni el în jos, fără să se uite într-acolo, adu-mi o pereche de ochelari de soare, dar ceva mai repejor, dacă nu te superi I

– Imediat, băiatule I se auzi un glas și Gerard Plundow era cât pe ce să scape cârma din mână, căci recunoscuse vocea... căpitanului Farrow.

— Scu... scuzați, dom'le căpitan ! bâlbâi bietul timonier, dar Farrow și dispăruse în magazie, unde ceru lui Peter, care tot robotea pe acolo, să-i dea două perechi de ochelari de soare.

— Plundow m-a rugat să i le aduc, zise el, râzând, și mi-a pus în vedere să umblu ceva mai repejor. Cred și eu că-i vine greu să vadă pe mare, căci mergem doar în direcția soarelui răsare.

— Desigur că mă credea pe mine în turn, zise Peter, zâmbind, în vreme ce scoase afară trei perechi de ochelari. Dacă n-aveți nimic împotrivă, domnule căpitan, vin și eu sus.

— Cu plăcere, dragă Peter, zise Farrow prietenos. Chiar cu ochelari nu vom putea privi prea departe, așa că e mai bine dacă trei perechi de ochi vor scruta zarea. Nu mi-ar fi deloc plăcut să mă trezesc față în față cu vreun vas care vine din Australia. Putem presupune lesne că distrugătoarele franceze cu care am avut de furcă la Singapore ne vor urmări cu înverșunare. Cel puțin unul din ele, căci înainte de miezul nopții am auzit zgomotul unei mașini puternice, a unui vas ce se îndrepta spre răsărit. Trecuse aproape de noi, avea luminile de poziție, dar se vedea mic de tot. Pe lângă asta, mergea, ca și noi, în afară de drumul obișnuit.

— Hm ! cam neplăcută afacere ! zise Peter. Acum vor proceda față de noi fără nici o considerație. Trebuie să fie înfuriați rău francezii că unul din distrugătoarele lor și-a găsit mormântul pe coasta de nord din Singapore. Dacă ne-or vedea acum, nu mai stau mult pe gânduri și trag în plin.

— De asta mă tem și eu, zise Farrow. Se vor justifica apoi că nenorocirea distrugătorului lor se datorește unei torpile lansate de noi. Și acum, dragul meu, s-o pornim repede sus.

Când căpitanul își făcu apariția în turn, Plundow luă o ținută atât de militărească, de parcă îl vedea pentru prima oară pe comandantul său. Apoi bâlbâi încurcat :

— Dom... domnule căpitan, adineauri, cre... credeam că este camaradul meu Pe... Peter.

— Nu face nimic, dragă Plundow, zise Farrow râzând. Uite aici ochelarii de soare. Așa, acum putem vedea dacă se zărește ceva suspect. Tocmai îi spuneam lui Peter că am observat pe la miezul nopții un vas ce semăna a distrugător. Bănuiesc că e unul din acelea franțuzești, care staționează în Penang. Se impune, deci, multă atenție, Plundow !

— Da, domnule căpitan, și mie mi s-a părut că am observat un obiect foarte misterios în fața noastră. Ar fi trebuit, însă, să am ochelarii de soare, ca să-mi dau seama exact despre ce e vorba.

— Ia te uită ! exclamă căpitanul, care-și pusese ochelarii. Asta-i ceva foarte curios ! Peter, nu ți se pare ca și cum ar pluti o cruce deasupra apei ? Da, o cruce, de care e legat un om !

Ca toți marinarii, Peter era foarte superstițios. Întâmpinase și el multe în colindările lui pe mări și pe oceane, lucruri destul de curioase pentru un om din mulțime. Dar pentru o minte simplă și naivă ca aceea a Uriașului, cele mai neînsemnate întâmplări luau proporții fantastice, extraordinare.

De aceea, strigă repede :

— Domnule căpitan, mai bine ne-am îndepărta puțintel de drumul pe care suntem. Nu e lucru curat la mijloc, credeți-mă ! E o capcană pentru marinarii de treabă. Întrebați-l și pe Jan Brike și veți vedea.

— Desigur, Jan Brike ! exclamă Farrow, jumătate în glumă, jumătate supărat. El e expertul vostru în chestiuni supranaturale, cum ar fi, de pildă, „Olandezul zburător", „Corabia-fantomă" și altele dintr-astea. Dă-i drumul, Plundow ! Sau ești și tu unul dintre aceia pe care Brike i-a atras în cercul vederilor sale, dar acum te rog să dovedești că mai ești încă vechiul timonier de altădată, cutezător și fără frică.

Cuvintele acestea îl smulseră într-adevăr pe Plundow de sub influența

camaradului său Brike. Vedea şi el în faţa submarinului, cam la vreo trei sute de metri numai, deasupra mării ce sclipea în bătaia soarelui, o cruce înaltă, de care atârna... o făptură omenească.

Poate că Gerard Plundow ar fi refuzat să înainteze dacă ar fi fost noapte şi ar fi descoperit această apariţie ciudată în lumina fantomatică a lunii. Acum, însă, era ziuă şi lângă el se aflau curajosul căpitan şi Petet Uriaşul, care chiar în situaţiile cele mai disperate găsea o ieşire. Aşa că, la urma urmei, nu i se putea întâmpla cine ştie ce, dacă se îndrepta cu submarinul într-acolo.

– Domnule căpitan ! exclamă Plundow deodată, puțin cam iritat, pare într-adevăr să fie un om atârnat de o cruce. Țineți neapărat să îndrept vasul într-acolo ?

Întrebarea avea o intonație atât de fricoasă încât Farrow izbucni în râs.

– Dar bine, Plundow, vino-ți în fire, ce Dumnezeu ! zise el apoi. Cum de-ți vine să te gândești la lucruri supranaturale într-o dimineață plină de soare, ca asta ! De Jan Brike nu m-aș mira, dar el mai doarme încă, din fericire. Omule, atâția ani de-a rândul am întâmpinat împreună aventurile cele mai de necrezut, am trecut prin întâmplări care nici în vis nu i-au apărut unui muritor de rând, și deodată mă pomenesc cu tine că-ți pierzi curajul și te învălui în blestematele alea de superstiții, pe care Jan Brike le-a răspândit, din nenorocire, pe submarinul nostru. Plundow, la asta nu m-aș fi așteptat din partea ta, zău așa ! Știi însă și tu singur că Jan Brike, cu tot felul lui superstițios, este cel mai vrednic luptător, când e vorba de ceva serios. Fii, deci, ca dânsul, acum, căci acolo e spânzurat într-adevăr un om de crucea care se înalță din apă. O fi o privelițe cam fioroasă, nu zic ba, dar trebuie să venim în ajutorul unui semen de-al nostru, cu atât mai mult cu cât, după cum văd eu, este un european.

Cum spuneam, Gerard Plundow era foarte superstițios, al doilea de pe submarin, după Jan Brike, dar, ca și acesta, în clipele de mare primejdie era cât se poate de curajos și vrednic de încredere.

Fără să mai stea mult pe gânduri, fixă locul unde se vedea misterioasa cruce și îndreptă vasul cu hotărâre într-acolo. Dar după câteva minute zise :

– Domnule căpitan, suntem aici în arhipelagul Lingga. Îndărătul crucii cu omul atârnat de ea se află o insulă și în fața crucii sunt două grupuri de stânci, prin care nu pot trece.

– Da, văd și eu asta, zise Farrow, care privise cu atenție drumul dinaintea vasului. Va trebui, deci, să ne oprim cu submarinul în fața primului grup de stânci și să mergem mai departe cu barca de aluminiu. Apropie-te, însă, cât mai mult, Plundow !

Cu multă îndemânare, timonierul aduse vasul în imediata apropiere a stâncilor. Două bărci de aluminiu fură montate la repezeală și puse pe apă. Într-una luă loc Farrow cu doctorul Bertram, iar în cealaltă George și Peter.

Firește că Uriașul mână barca lui mult mai repede și găsi imediat trecători înguste între cele două gherdapuri, prin care se puteau strecura cu ușurință. Acum se apropiau de crucea făcută din crengi de arbori. Era fixată lângă țărmul insulei și de ea era legat cu funii un bărbat cu fața rasă complet și părul capului negru ca pana corbului. Brațele îi erau legate la spate.

– E mort ? întrebă George, încetișor.

– Așa se pare, răspunse Peter. Nici n-ar fi de mirare. O singură zi să 'l stai cu capul descoperit în soarele ăsta dogoritor și-i ajungea. Un european nu suportă așa ceva.

Barca cealaltă, condusă de căpitanul Farrow, se apropie și ea. Doctorul Bertram strigă înfuriat :

– Asta-i o cruzime nemaipomenită ! Să expui un om arșiței soarelui tropical ! Cât trebuie să fi îndurat, sărmanul ! Ah ! pare că mai trăiește ! Repede, Peter, trebuie să-l aducem fără zăbavă pe submarin. Poate că-l mai salvăm.

Cu ajutorul lui George, Uriașul îl dezlegă pe răstignit și-l așeză în barcă, apoi porniră cu toții îndărăt pe vasul lor.

Căpitanul dădu lui Plundow indicații să meargă cât mai spre nord, și după ce vor ieși din drumul navigabil al vapoarelor, s-o întoarcă iar spre răsărit. În cursul nopții apucaseră ceva mai mult spre sud decât avuseseră

de gând, în schimb făcuseră descoperirea cu omul de pe cruce. Părea să fi fost ceva predestinat.

Cam astfel se exprimă Plundow către prietenul său de idei Jan Brike, când acesta apăru în turn. Tunarul făcu o mutră foarte îngrijorată și murmură :

— Gerard, n-are decât să râdă de mine cât o vrea domnul căpitan, eu însă știu una și bună : chestia asta n-o să lasă bine ! Ar fi trebuit să-l lăsăm în plata Domnului pe omul de pe cruce, căci tot nu-i mai lipsea mult să scape de chinuri. Crezi tu că doctorul va izbuti să-l aducă la viață ? În orice caz, ascultă ce-ți spun eu : nu e deloc bine că-l avem la bord acum ! Ai să vezi acușica peste ce-o să mai dăm !

— Nici mie nu prea mi-a fost la îndemână când l-am zărit, mărturisi Plundow, dar vezi că domnul căpitan m-a atins la partea simțitoare, adică în onoarea mea de marinar bătrân. Și Peter spunea să ne abatem din drumul crucii... Ei, dar ce să ne mai stricăm gura degeaba ! Acum îl avem la bord, fie că vrem sau nu, și nu ne rămâne decât să vedem ce-o mai fi.

— Eu am observat că domnul George al nostru l-a atins cel dintâi, zise Jan în șoaptă. Ia să vezi tu ce are să i se întâmple bălatului. Trebuie să veghem, Gerard !

— Asta o facem oricum, încuviință timonierul. Înainte de toate îngrijește-te să-ți fie tunul pregătit, Jane ! Îți aduci aminte cum l-ai salvat pe domnul George, când cu chestia cu polipul !

— Hm ! Să tragem nădejde că „babițele" mele vor fi de folos în nenorocirea pe care o bănuiesc, zise Brike. Zău c-aș fi bucuros dacă omul ăla de pe cruce ar dormi somnul drepților, fără să se mai trezească. Când l-oi vedea peste bord, îi spun și eu o „veșnică pomenire" !

— Da, aș face-o și eu din toată inima, încuviință Plundow.

„Omul de pe cruce", însă, se afla în îngrijirea doctorului Bertram, care punea la contribuție toată arta lui ca să-l readucă în simțiri. Farrow și George așteptau cu încordare lângă masa de operație, pe care zăcea întins salvatul.

Doctorul Bertram înălță deodată din umeri și spuse încetișor :

— Cred că am sosit prea târziu, domnule căpitan. Viața caută să zboare din trupul său și nu văd nici o posibilitate s-o reții. Poate că înainte de a-și da duhul se va trezi pentru câteva clipe, dar nu pot afirma cu siguranță. În tot cazul, asta trebuie să se întâmple îndată, căci pulsul abia se mai simte.

— Să mai așteptăm, deci, zise căpitanul. Poate că aflăm de la el ceva interesant.

Se scurseră cinci minute, și deodată muribundul începu să geamă, apoi deschise ochii care erau injectați de sânge, se uită țintă la Farrow câteva clipe și bâlbâi :

— Oh ! arde... ca focul. Mac O'Connor, tică... ticălosul acela... ah ! pirații crucii... pe insula mică... atenție la stânci... intrarea crucii ! O'Connor, fii blestemat !...

Se zvârcoli cu disperare, gemu de câteva ori, apoi rămase nemișcat. Doctorul Bertram se aplecă deasupra lui, apoi zise încetișor :

— S-a sfârșit, domnule căpitan. Ce zici dumneata de cuvintele lui ?

— Sunt foarte enigmatice, răspunse Farrow îngândurat. Trebuie să vizităm insula cu stâncile alea ciudate. Și apoi, mă interesează și „pirații crucii"

— Tată, intervenî George, spuneai că ai zărit în timpul nopții un vapor cu o mașină puternică. N-or fi fost piratii crucii ?

— Hm ! poate să fie și așa ! încuviință căpitanul. Dar tot nu ne folosește la nimic asta. Principalul e cum să găsim insulița de care vorbea muribundul ?

— Dacă ne-am îndrepta acum de-a dreptul spre răsărit, cred c-am da

de ea, zise George. Vasul pe care l-ai zărit în timpul nopții avea aceeași direcție cu noi.

– În felul acesta ne-am apropia prea mult de drumul navigabil, răspunse căpitanul, cam îngrijorat. Vreau, însă, neapărat să dezleg enigma aceasta. Ce n-aș da să-l pot răzbuna pe nenorocitul acesta, care a trebuit să moară în chip atât de grozav! El, acum să-i facem onorurile cuvenite, apoi vom lua direcția spre răsărit.

Părăsiră cabina-infirmerie şi Farrow dădu ordin ca doi marinari să coasă într-o pânză trupul mortului şi să-i atârne nişte greutăţi de picioare. Peste zece minute fu lăsat în mare de pe puntea submarinului.

Jan Brike şi Plundow rostiseră şi ei rugăciunea odată cu ceilalţi, dar după ce se sfârşi trista solemnitate, tunarul spuse timonierului :

– Plundow, acum răsuflu în voie, căci am scăpat de nenorocire.

– Şi eu mă bucur, răspunse celălalt.

Împreună se înapoiară în turn şi timonierul aşteptă comanda lui Farrow, pentru continuarea drumului spre nord, căci în timpul afundării cadavrului în mare, vasul se oprise. Farrow adună acum echipajul în jurul său şi luă cuvântul :

– Camarazi, ştiţi prea bine că iau hotărâri cu vol, înainte de a porni în vreo întreprindere serioasă. Iată că a sosit din nou un astfel de moment. Firește că nu ne împiedică nimeni să ne urmăm drumul spre „Insula odihnei", dar omul pe care l-am găsit legat de cruce şi l-am afundat acum în mare a rostit înainte de a muri câteva cuvinte care par să închidă în ele o taină grozavă.

Jan Brike se uită cu uimire la timonier şi-i lovi cu cotul. Plundow dădu cu cotul, resemnat.

Farrow repetă cuvintele muribundului şi stărui asupra faptului că marinarii ar putea face o faptă bună dacă s-ar învoi să se ocupe mai de aproape de „piraţii crucii". Dacă nu de altceva, cel puţin ar răzbuna moartea nenorocitului răstignit.

După cum era de aşteptat, marinarii se învoiră imediat. Numai Brike şi Plundow tăcură. Ar fi vrut să-şi expună părerile, dar bănuiau c-ar fi fost luaţi în râs.

Echipajul coborî în submarin, numai Farrow rămase cu George lângă Plundow şi dădu comanda pentru viteză redusă. Indică pe urmă timonierului direcţia spre răsărit. Plundow nu răspunse decât printr-un oftat ; el se uită cu îngrijorare la George, care privea încordat spre largul mării. Bunul timonier observă că fiul căpitanului se bucura în taină de aventura care îi aştepta şi era convins că George va întâmpina primejdii din cele mai mari. Ar fi vrut să-l prevină, dar ştia că-şi strică gura degeaba.

Trezări din gândurile lui când căpitanul îl întrebă dacă cunoaşte locurile pe unde pluteau acum. Plundow însă nu le cunoştea. Acum el ştia că era vorba de găsit o insulă, în ale cărei stânci se afla o deschizătură în formă de cruce, care era intrarea spre vizuina piraţilor.

Farrow îl chemă atunci în turn pe Kard, despre care aflase că fusese înaintea războiului prin locurile acestea. Fostul maşinist făcu o mutră cam plouată. Căpitanul îl privi câteva clipe, apoi zise, zâmbind :

– Aha, dragă Kard, bănuiesc că ştii ceva despre „piraţii crucii".

– Nu, domnule căpitan, aud pentru prima oară numele acestea.

– Atunci, ce-i mutra asta la tine ?

– Domnule căpitan, privelişteа omului acela de pe cruce m-a mişcat atât de mult, încât acum, dacă aţi hotărât să vă ocupaţi de chestie mai de aproape, nu-mi iese din gând că şi domnul George al dumneavoastră ar putea avea parte de o astfel de soartă. Apoi, cam ghicesc ce fel de întrebare voiaţi să-mi puneţi în legătură cu asta.

2. Insula misterioasă

Farrow dădu uimit din cap, măsură apoi cu privirea pe noul timonier, şi zise :

– Te-ai molipsit de la Plundow şi Brike, dragă Kard ? Nici nu mi-ar veni să cred, dacă nu te-aş vedea atât de morocănos. Cum de te laşi stăpânit de astfel de gânduri ?

– Nici eu nu ştiu cum, domnule căpitan, dar nu pot scăpa de ele.

– Ciudat lucru, zău aşa ! I-auzi George, trebuie să fii cu mare băgare de seamă, dacă ne-om întâlni într-adevăr cu omul acela. Făgăduieşte-mi, băiete dragă, altfel renunţ la toată chestia.

– Îţi făgăduiesc cu dragă inimă, tată. Tu ştii doar că nu-mi pierd cumpătul niciodată, oricât ar fi de primejdioase împrejurările.

– Bine, dragul meu, zise căpitanul. Vezi numai să nu faci vreo nesocotinţă, din cauza bunătăţii tale de inimă. Ei, Kard, ce fel de întrebare te aşteptai să-ţi pun ?

– Dacă cunosc cumva o insulă cu stânci pe ea şi cu o peşteră a cărei intrare e în formă de cruce.

– Ai ghicit. Aşadar cunoşti această insulă. Mă bucur foarte mult, dragă Kard. E departe de aici ? Ai fost vreodată în peştera cu pricina ?

– Nu, domnule căpitan, răspunse timonierul, dar comandantul meu de pe vremea aceea îmi spunea, pe când treceam prin dreptul ei, că acolo au locuit întotdeauna piraţi. Când am trecut noi pe lângă ea, bârlogul era gol, căci corabia banditilor de mare fusese cu puţin înainte găurită de un distrugător englez. Insula se bucură însă de un renume atât de prost printre marinari, încât nici noi n-am cutezat s-o vizităm. Se spunea că piraţii puseseră pretutindeni capcane. Poate să fi fost numai zvonuri, domnule căpitan, căci eu nu-mi puteam închipui ca autorităţile engleze să nu fi pornit cercetări, dacă ar fi ştiut în mod sigur că pe insula aceea se află o ascunzătoare de piraţi. Era, aşadar, numai un zvon, care umbla printre marinarii micilor corăbii de comerţ. Acum, parcă îmi vine şi mie să cred că zvonul acela era întemeiat şi după câte se pare peştera e locuită astăzi de o nouă bandă de piraţi.

– Care va să zică tu n-ai fost pe insulă, zise căpitanul. Păcat ! Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea dacă insula e departe de locul unde ne aflăm în clipa de faţă.

Kard întinse braţul, arătând la orizont un punctuleţ negru.

– Aceea e insula, domnule căpitan, zise el. Mi-aş îngădui să vă dau sfatul să ne afundăm acum şi să cercetăm prin periscop cum stau lucrurile. Ei ne pot zări de acolo cu ochenele, căci mergem împotriva soarelui şi asta e în dezavantajul nostru. La lumina zilei nu putem întreprinde nimic, căci am văzut doar că piraţii care locuiesc acum peştera nu prea îşi aleg mijloacele împotriva celor pe care îi socot duşmanii lor. Doresc numai, adăugă el încetişor, ca domnul George al nostru să nu aibă o soartă asemănătoare.

– Ei lasă, dragă Kard, vom şti noi să ne ferim, răspunse căpitanul, râzând. Acum ne vom lăsa la fund, căci găsesc bună propunerea ta. Aşadar, înăuntru în submarin, băieţi !

Ordinul fu urmat îndată, atât de Kard cât şi de George. Farrow închise el însuşi obloanul turnului, apoi dădu comanda de scufundare. Minunatul submarin se înclină puţintel, apoi pieri în adâncime.

Căpitanul stătea la periscop şi observa cu atenţie insula, de care se apropiau tot mai mult. Ţărmul era acoperit de un brâu de pădure deasă, iar în mijlocul ei se înălţau drepte stânci ascuţite.

Când submarinul ajunse la vreo două sute de metri numai, căpitanul văzu sus, în stâncile colţuroase, la treizeci de metri deasupra mării, deschizătura în formă de cruce, care forma intrarea la ascunzătoarea piraţilor.

George, care stătea lângă tatăl său, îl rugase pe acesta să-i comunice tot ce vede şi Farrow raportă :

— George, văd deschizătura, dar altceva nimic. Stai ! uite că iese un bărbat dintre stânci, un individ uriaş aproape, deşi subţirel, şi care cred că e foarte puternic. Priveşte cu atenţie spre mare, să nădăjduim că nu va descoperi periscopul nostru. Ah ! uite că apare un al doilea bărbat îndărătul lui, o făptură cu umeri largi, care-ţi face o impresie de om fiaros şi crud. Se pare că discută cu însufleţire, ba chiar se ceartă, dacă nu mă înşel. Cel înalt face observaţii celui de-al doilea, arătând mereu spre vest. Te pomeneşti c-or fi vorbind despre omul de pe cruce ! Ah ! acum cel înalt a strigat ceva spre peşteră, uite că vin indivizi, unul şi unul, cu mutre suspecte. Păşesc în jos pe o potecă îngustă... au intrat în desişul care mărgineşte ţărmul. Vor trece câteva minute până se vor ivi pe mal. Să facem între timp un mic ocol, căci bănuiesc că se vor îndrepta spre insuliţa unde am dat de nenorocitul acela răstignit.

Căpitanul dădu comanda pentru schimbarea direcţiei. Vasul porni încetişor de tot şi ei privi cu încordare prin periscop spre insula misterioasă, şi în cele din urmă îi zise lui George :

— Aha, uite-i ! Au ieşit dintr-un tufiş des, într-o barcă uşoară, cu un motor exterior, iau direcţia spre vest, adică spre insula unde l-am găsit pe muribund.

Farrow dădu comanda ca electromotoarele, de care se foloseau la drumurile sub apă, să meargă cât mai încet, apoi urmă direcţia bărcii celorlalţi, fiinţe la o depărtare respectabilă, în aşa fel ca periscopul submarinului să nu poată fi zărit de ei.

Într-adevăr, individul cel înalt, care, după cum putu stabili Farrow, avea o figură energică, frumoasă, se îndreptă spre insula pe al cărei ţărm mai era înfiptă crucea. Căpitanul văzu lămurit cât de surprinşi şi enervaţi erau oamenii din barcă atunci când descoperiră că răstignitul dispăruse. Funiile tăiate, care atârnau încă de cruce, dovedeau că mâini străine l-au izbăvit de chinuri.

Conducătorul dădu apoi un ordin şi barca porni înapoi cu viteză spre insuliţa unde se afla ascunzătoarea piraţilor. Farrow trase repede periscopul înăuntru când bărcuţa trecu aproape de tot de dânşii ; aşteptă câteva minute, apoi scoase din nou periscopul la suprafaţă şi văzu că ceilalţi se îndepărtaseră o bucată bună de el.

Se puse iarăşi la pândă, de îndată ce putu să vadă insula cu intrarea ciudată în formă de cruce. Acum indivizii îşi făcură apariţia, în frunte cu omul înalt, care se opri în faţa intrării şi strigă ceva înăuntru.

Imediat se ivi din nou cel cu umerii largi, cărula şeful îi zise ceva. Celălalt păru foarte uimit, probabil că nu-şi putea explica în ce fel dispăruse răstignitul.

Din peştera piraţilor, insuliţa cu crucea se zărea ca un punct mititel. Totuşi banditii ar fi trebuit să vadă orice corabie sau vas care l-ar fi eliberat pe nenorocit. De aceea toată întâmplarea cu dispariţia lui apărea inexplicabilă şi plină de mister.

După câtva timp se făcură cu toţii nevăzuţi în peşteră. Căpitanul îl chemă pe Kard şi-l întrebă :

— Dragul meu, comandantul tău de pe vremuri ţi-a spus poate dacă cei de pe insulă au pe undeva vreun port ascuns ? Indivizii au, desigur, o corabie rapidă, aceea pe care cred c-am observat-o în timpul nopţii. Trebuie să fie ancorată într-un loc oarecare în jurul insulei.

— Comandantul meu de atunci nu ştia nimic de lucrul acesta, domnule

căpitan, răspunse Kard, dar şi-a exprimat şi dânsul aceeaşi bănuială. Credea şi el că un astfel de port ascuns trebuie să existe pe undeva pe coasta de nord a insulei. Comandantul meu mai spunea că intrarea spre presupusul port trebuie să fie foarte iscusit mascată.

– Hm ! Îl dau şi eu dreptate ! zise Farrow. Vom face, deci, un ocol în jurul insulei. Aici n-avem ce vedea deocamdată.

Căpitanul dădu comanda de viteză redusă. La atât de mare apropiere

de insulă puteau să fie stânci şi gherdapuri, care să pună în pericol submarinul. Afară de asta, Farrow mai trebuia să-şi îndrepte atenţia şi asupra altui pericol. Probabil că banditii şi-au asigurat portul prin capcane sau mine, care ar deveni fatale acelora care ar căuta să pătrundă în el.

Înainte de toate, voia să descopere anumite semne, care să-i trădeze existenţa presupusului port. În timpul zilei oricum nu putea să întreprindă ceva, ba nici nu ştia chiar ce le-ar putea face indivizilor.

Se întrebă dacă n-ar fi mai bine să transmită prin radio guvernatorului englez din Singapore, Harriet, mărturisirea muribundului şi faptul descoperirii insulei. Atunci ar fi de datoria englezilor să se ocupe de aceşti misterioşi „piraţi ai crucii".

În vreme ce se gândea la toate acestea, Farrow observă cu multă atenţie brâul de verdeaţă al insulei apropiate. Se afla acum pe partea de răsărit a acesteia, dar aici ţărmul îngust era atât de neted şi drept, încât nu era posibil să existe un golf mascat. Când, însă, submarinul ajunse pe partea de nord, Farrow bănui îndată că numai aici va găsi ceea ce căuta.

Stâncile înaintau în unele locuri până în apă, brâul de pădure era întrerupt adesea de câte o stâncă mai mică, în spatele căreia era cu putinţă să se afle intrarea spre vreun golf tăinuit.

Deodată Farrow trase brusc periscopul înăuntru. Dintr-un tufiş des se ivi un om, care cercetă marea cu atenţie. Mai mult ca sigur c-ar fi văzut periscopul, dacă Farrow nu l-ar fi tras atât de repede. El ordonă în acelaşi timp să se oprească electromotoarele, căci spionul ar putea observa umbra ce aluneca sub apă a submarinului.

Situaţia nu prea era plăcută. Poate că individul, care era un membru al bandei, a şi văzut periscopul, şi în cazul acesta n-ar fi fost de mirare ca banditii să pună în funcţiune tunuri şi să distrugă vasul.

Trebuia, deci, să mai arunce o privire spre omul acesta, fie ce-o fi. Cu multă prevedere înălţă binişor periscopul şi-l văzu pe bandit care privea... tocmai spre lentila periscopului. Nu făcu, însă, o mutră uimită, ci una veselă, apoi îşi întoarse repede privirea spre tufişul de unde apăruse.

Farrow ghici îndată că omul nu era un pirat. Deduse asta după figura lui inteligentă şi simpatică, precum şi după croiala elegantă a costumului său alb, destul de jerpelit acum. Fu cuprins de bănuiala că străinul acela fugise poate de piraţi şi că izbutise într-un fel oarecare să scape din mâinile lor. Aşa se explica şi bucuria de care fu cuprins când zări periscopul.

Omul îşi întoarse acum din nou privirea spre mare. Ridică încetişor braţul drept, parcă ar fi vrut să facă un semn periscopului, dar în aceeaşi clipă ţâşniră din tufiş două braţe vânjoase, goale până la cot, o mână uriaşă îi strânse gâtul ca într-un cleşte, cealaltă îi înşfacă braţul drept, apoi fu împins cu sălbăticie înapoi în tufiş.

Farrow trase imediat periscopul înăuntru. Văzuse destul, pentru a-şi da seama cum stau lucrurile. Erau aşadar prizonieri pe insulă, cel puţin omul acesta părea să fie unul. Trebuia, deci, eliberat.

Cu viteză redusă porni submarinul spre nord, până ce nu mai zări insula prin periscop. Abia atunci dădu comanda de ieşire la suprafaţă, ceea ce se făcu repede.

Echipajul se întruni pe punte, Farrow comunică ceea ce observase, încheind astfel :

— La început mă gândeam să aduc la cunoştinţă guvernatorului englez din Singapore observaţiile noastre, pentru ca el să dispună cele de cuviinţă. Acum, însă, lucrurile au luat altă întorsătură şi trebuie să facem tot posibilul să venim cât mai repede în ajutorul prizonierului. Bănuiesc apoi că piraţii au un post de recepţie pe corabia lor şi ar putea prinde radiograma mea, ceea ce ar însemna că primejduim viaţa prizonierilor, că desigur se

află din aceştia pe insulă. Suntem de părere să încercăm eliberarea lor cât mai repede ?

Într-un singur glas aprobară cu toţii propunerea. Căpitanul le mulţumi printr-un gest, apoi zise :

— Bine, camarazi, până diseară sunteţi liberi. În vremea asta, eu voi chibzui cum putem ajunge mai bine şi fără primejdie pe insulă. Uşor nu va fi, v-o spun dinainte, căci e probabil ca piraţii să-şi fi luat măsuri de apărare împotriva unei vizite nedorite.

Farrow se îndreptă spre cabina sa, împreună cu George, Rindow şi inginerul Hagen. Acolo le zise cu gravitate :

— E lucru sigur că ne expunem unor mari primejdii chiar numai apropiindu-ne de insulă, căci nu mai încape îndoială că piraţii şi-au închis portul lor tăinuit prin cine ştie ce alte capcane. Până în clipa de faţă, nu ştiu încă în ce fel vom ajunge acolo. N-aş dori deloc ca „Dox"-ul să fie ameninţat să sară în aer.

— Tată, Evrika ! strigă George, plin de bucurie. Avem în magazie cele trei costume de scafandru, inventate de doctorul Jellot, şi pe care am pus mâna când cu expediţia pentru eliberarea fiicei guvernatorului din Singapore. În costumele acelea suntem cu desăvârşire independenţi de submarin, putem deci să facem o vizită portului misterios şi să înlăturăm eventualul baraj de mine. Cel mai bun lucru ar fi să facem asta acum, la lumina zilei.

— Hm ! Ideea e cât se poate de bună, încuviinţă căpitanul, dar mă întreb cum să procedăm. Probabil că înainte de a se lăsa întunericul va trebui să ne apropiem din nou de insulă, şi anume la răsărit de stânca în spatele căreia pare să se afle intrarea în port. Scafandrii ar trebui atunci să dea târcoale pe fundul mării în jurul stâncii cu pricina şi să cerceteze cu atenţie, la lumina zilei. Asta ar fi calea cea mai bună ca să ajungem nevătămaţi pe insulă. Acum să vorbesc cu Peter şi Kard, dacă sunt dispuşi s-o facă şi pe asta.

— Eu primesc cu dragă inimă, tată — zise George, — ideea e a mea. Peter şi Kard nu vor refuza — îi cunosc eu destul de bine, şi tu la fel. Şi apoi, ei vor veghea asupra mea, atât cât le va sta în putinţă.

— Hm ! nu prea m-aş fi grăbit să încuviinţez planul acesta, dacă m-aş fi gândit că vei ţine şi tu să porneşti în expediţie, zise Farrow. Ei, dar n-am încotro, ideea e a ta, cum bine ai spus, şi ai tot dreptul să iei parte la îndeplinirea ei. Aşa. Cheamă-i acum pe Peter şi Kard să discutăm amănunţit cum putem face treaba mai bine ; căci va trebui să ne daţi un semnal că totul e în ordine, după ce veţi fi înlăturat barajul.

George alergă să-i cheme pe cei doi uriaşi în cabina tatălui său. Farrow le aduse la cunoştinţă planul tânărului şi, după ce primi aprobarea lor, zise :

— M-am gândit să ne apropiem de vas până la peretele stâncii care înaintează în apă. Cred că marea va fi acolo destul de adâncă pentru voi. Ne vom ridica la suprafaţă numai atât cât să puteţi voi ieşi din turn ca să vă daţi drumul la fund. Am hotărât apoi ca să rămânem acolo cu vasul şi când veţi fi gata şi înlăturat presupusele mine, unul din voi va veni să ne dea de ştire. De îndată ce se va înnopta, vom porni, deci, în jurul insulei.

— Da, tată, e bine aşa cum spui tu ! exclamă George, cu însufleţire. Eu cu Peter vom rămâne sub apă, iar Kard se va înapoia să vă dea de ştire, când totul va fi în regulă. Poate că eu şi cu Peter vă vom fi de folos şi în alt chip, de pildă înlăturând santinele ce se află desigur pe puntea corabiei. Individului nici nu-i va trece prin gând că ar putea să se ivească duşmani de pe fundul mării.

— În sfârşit, veţi face şi voi cum e mai bine, zise căpitanul. Feriţi-vă

Însă de rechini, căci ăştia se cam ţin printre insule. Hagen va trebui să încerce să construiască o armă cu ajutorul căreia să poată fi puşi pe goană şi sub apă duşmanii aceştia primejdioşi. Apoi va trebui să ne întoarcem repede pe „Insula odihnei", căci el mi-a spus că are gata planurile pentru o cameră prin care să fie cu putinţă să părăsim submarinul şi sub apă. Atunci ne vom putea îngădui „excursii" şi mai interesante.

3. În mare primejdie

Cu un ceas înainte de a se întuneca, submarinul porni spre insulă. Numai vârful periscopului era ridicat la suprafață, George, Peter, Kard stăteau gata pregătiți în costumele lor de scafandru.

Pompele lucrau încetișor, pentru a da afară din tancuri numai atâta apă câtă era nevoie să înalțe turnul deasupra mării. Firește că Farrow examinase cu atenție coasta prin periscop, dar nu observase nimic suspect. Acum vasul se înălțase îndeajuns și chepengul putu să fie deschis.

Peter se cățără cel dintâi, sări peste marginea turnului și se lăsă pe punte. Păși repede spre parapet, de care erau fixate trei funii lungi. Uriașul se lăsă încetișor în apă, care nu avea în locul acesta decât o adâncime de vreo doisprezece metri. Așteptă apoi până sosiră cei doi tovarăși, ceea ce se întâmplă curând de tot. Puteau vedea bine în jurul lor, căci apa era atât de limpede încât lumina zilei pătrundea nestingheritâ. Până la capătul stâncii pe care trebuiau s-o ocolească erau cel mult șase metri.

Peter porni înainte, urmat de George și Kard, care încheia grupul. Pe partea de apus primejdia era mai mare, căci era foarte posibil ca piraților să fi pus capcane ascunse.

Aveau mare noroc că era atâta lumină cât să poată zări chiar și sârme subțiri de tot. Pe de altă parte, însă, asta însemna și o primejdie pentru ei, căci dacă s-ar fi întâmplat să privească cineva în apă, ar fi putut vedea tot ce se petrecea acolo.

Peter se ținea lipit de peretele stâncilor. Nici o deschizătură nu se zărea — împotriva așteptărilor lor. Să nu fi fost oare nici un port pe aici?

Acum stăteau direct în fața malului: și aici era perete stâncos, dar ciudat de neted, ca și cum ar fi fost lucrat de mână omenească. Cei trei scafandri începură să-l pipăie și avură impresia că nu e piatră ci... fier. George apucă imediat de brat pe cei doi uriași de lângă dânsul și „morsă" cu degetele:

— Asta trebuie să fie o poartă, a cărei margine superioară e în formă de ladă și plantată cu tufe. Să urcăm sus și furișându-ne printre tufe să ne lăsăm jos de partea cealaltă.

Asta era singura soluție, altminteri n-ar fi putut să intre în portul atât de bine închis. Deschiderea porții de fier se putea face numai de sus, în mod mecanic.

Peter se cățără și de data aceasta cel dintâi, în vreme ce Kard rămase puțin în urmă, ca să vegheze asupra lui George. Cu mare băgare de seamă scoaseră apoi și ei capetele din apă. Costumele ușoare erau în așa fel confecționate, încât puteau lesne să dea în sus sticlele din fața ochilor. Economiseau în chipul acesta și oxigenul. Își încordară auzul și constatând că nu se aude nimic suspect, Peter ieși cu totul din apă și porni primul spre tufiș.

George îl urmă imediat, apoi veni Kard. O luară spre stânga, spre poarta de fier pe care o descoperiseră. Ajunseră curând la marginea tufișului și, când scoaseră capetele, văzură în fața lor un bazin larg de apă, închis spre mare prin tufe dese. În bazinul acesta plutea o corabie de culoare închisă, al cărei coș solid trăda existența unei mașini puternice.

— Minunat! exclamă Peter, în șoaptă. Cred că nu e nevoie ca submarinul să intre în bazinul acesta. E de ajuns să se înalțe în dreptul porții de fier și oamenii noștri să debarce pe uscat. Așa nu e pericol să ne izbim de vreo piedică. Ce părere ai dumneata, domnule George?

— Că ai dreptate, Peter. Dacă jumătate din numărul tovarășilor noștri

vor veni pe uscat, va fi de-ajuns ; submarinul, însă, se va putea retrage pentru a împiedica o eventuală încercare de fugă a corabiei. Jan Brike se va bucura grozav dacă tunul său va avea de lucru.

— Ba bine că nu ! încuviinţă Uriaşul. Kard, trebuie să te înapoiezi pe sub apă la submarin şi să dai de veste căpitanului, călăuzindu-l apoi încoace.

— Noi doi, însă, ne vom descotorosi de costume — zise George — şi până se va lăsa întunericul vom mai spiona câte ceva. Trebuie să fie pe aici pe undeva o potecă ducând spre ascunzătoarea bandiţilor. În primul rând trebuie să aflăm unde sunt prizonierii. Aşadar, dragă Kard, du-te şi fă cum e mai bine.

În vreme ce timonierul se îndepărta, George şi Peter se ajutară unul pe altul la dezbrăcatul costumului. În cele din urmă treaba fu gata, Uriaşul le ascunse sub o tufă, apoi zise încetişor :

— Domnule George, nu ştiu dacă e nimerit să întreprindem ceva chiar acum. Nu se poate să nu fie vreo santinelă pe aici, care se va schimba înainte de a se întuneca. Acum n-o vedem, dar când va fi să se schimbe, am putea observa locul unde se află.

— Hm ! şi eu cam tot la fel gândesc, zise George ; pe de altă parte, însă, trebuie să căutăm cât e lumină încă o potecă, pe care să putem ajunge la peştera piraţilor. Pe întuneric va fi aproape cu neputinţă, în cel mai bun caz ne va cere prea mult timp. Eu găsesc că e mai bine dacă am încerca să ajungem de partea cealaltă a porţii. Hai să ne strecurăm printre tufele de deasupra.

— Nu ştiu ce să zic, domnule George, dar e cam primejdios ce facem. Dacă s-o afla cumva o santinelă printre tufele astea, am dat de dracu !

— Vom fi cu băgare de seamă, stăruI George. Gândeşte-te însă că e mult mai bine dacă vom putea arăta apoi drumul drept căpitanului. Doar capătul potecii să-l găsim, şi pentru asta mai avem timp o jumătate de ceas.

— Hm, da ! mormăi Uriaşul. Te rog, însă, domnule George, fii cu băgare de seamă şi rămâi mereu alături de mine, ca să nu te scap din ochi. Dacă o fi să ţi se întâmple ceva, cum mă mai arăt eu în faţa domnului căpitan ?

— Ei, lasă, Peter, nu mai fi şi tu aşa. Bag eu de seamă, n-avea grijă ! Şi acum haide, nu mai sta pe gânduri !

George porni înaintea Uriaşului spre brâul de tufe, care masca atât de iscusit partea superioară a porţii de fier. Oameni foarte inteligenţi trebuiau să fi construit ascunzătoarea aceasta, pe care nimeni n-ar fi putut s-o bănuiască.

Când George ajunse în faţa şirului de tufe, se lovi de o ladă de lemn, înaltă şi vopsită în verde. Ridică încetişor capacul şi văzu că şi pereţii laterali se pot da în lături. În interiorul lăzii se afla un picior de fier cu o roată mare din acelaşi material, pe care umbla un lanţ, afundându-se în pământ.

George îşi dădu imediat seama că descoperise instalaţia care deschidea şi închidea poarta de fier. La celălalt capăt al porţii trebuia să existe o instalaţie la fel, după cum e cazul cu toate zăgazurile de solul acesta.

De la această ladă ducea o potecă îngustă, dar foarte curată, deasupra porţii. De ambele părţi erau plantate tufe dese, în aşa fel încât un om, care ar fi trecut pe aici, n-ar fi fost văzut nici dinspre mare, nici de pe uscat.

Chircit la pământ, George porni înaintea lui Peter de-a lungul acestei poteci înguste. Ajunseră curând în partea cealaltă a porţii, unde dădură de o instalaţie asemănătoare cu cea dintâi.

Şi în josul acestei cutii verzi, poteca ducea mai departe. De fapt, cu aceasta sarcina lui George ar fi fost terminată, căci găsise ceea ce căuta Dar mai avea timp, deoarece până să se întunece de tot mai era o jumătate

de ceas. N-avea ce să strice dacă urmărea mai departe poteca. Poate izbutea să descopere și locul unde erau ținuți prizonierii, mai știi !

Fără să asculte de dojana Uriașului, el păși mai departe, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot. Tufișurile de ambele părți erau atât de dese, încât nu putea fi văzut.

Curând, însă, ajunse la capătul brâului de tufe și în fața lui se ivi stânca pleșuvă, în care poteca se continua, în pantă. Lucrul devenea mai primejdios acum, căci ar fi putut fi zărit de sus. Tânărul se opri și șopti tovarășului său :

— Peter, se poate întâmpla ca odată cu lăsarea nopții să vină jos o santinelă sau vreun om însărcinat să controleze poarta. Cel mai nimerit lucru ar fi să rămân aici, ascunzându-mă sub tufe, iar tu îl vei conduce pe tata și pe ceilalți încoace. Atunci cel puțin vom ști dacă n-avem să ne temem de ceva.

— Nu, domnule George, asta nu trebuie s-o faci. Cum te-aș putea eu lăsa singur ?

— Dar bine, Peter, zise tânărul, cu hotărâre, trebuie să-ți dai seama că propunerea mea e cât se poate de dreaptă. Ce mi se poate întâmpla ? Sunt înarmat bine, mă ascund printre tufe și nu fac altceva decât să observ dacă vreunul din bandiți vine jos. În felul acesta, vă pot preveni și pe voi, apărându-vă de primejdie. Ar fi nechibzuit din partea mea să mă întorc acum cu tine, căci de unde știu eu că în asta nu stric toată treaba și bieții prizonieri rămân mai departe acolo unde sunt ?

Peter se gândi câteva clipe și în sinea lui îi dădea dreptate. Îi veni însă o idee :

— Domnule George, zise el codindu-se, de ce n-aș rămâne eu aici și dumneata să te duci să-i întâmpini pe tovarăși ?

— Nu, nu, dragă Peter, nu vreau așa. Planul e al meu și e sarcina mea să-l duc la îndeplinire. Așa rămâne, mă pitulez în tufișul ăsta și nici dracul nu dă de mine. Tu te înapoiezi imediat și-i întâmpini pe tovarăși !

Fără să mai aștepte răspunsul lui Peter, el se strecură printre ramuri și pieri din ochi Uriașului. Acesta rămase câteva clipe cu privirea ațintită la locul unde dispăruse stăpânul său, iscodi apoi cu băgare de seamă în juru-i, se întoarse și o luă îndărăt pe potecă. Nu îi era însă la îndemână când se gândea că i s-ar putea întâmpla ceva fiului căpitanului său.

Dar cu cât mai mult chibzuia bunul Urias, cu atât mai mult rămânea încredințat că felul cum orânduise lucrurile George era cel mai nimerit. Întunericul se va lăsa în curând și apoi nimeni nu l-ar mai putea descoperi pe tânăr.

În românește de LIA HARȘU

(Va urma)

Serial senzațional 38.

Pentru prima oară în românește
seria completă

PIRAȚII CRUCII (II)

George rămase nemișcat în ascunzătoarea sa. Printr-o spărtură mică între crengi putea să observe drumul în pantă pe o distanță bună : n-avea, deci, să se teamă de nici o surpriză.

Totuși, cu toate că aveau ochi ageri de marinari, atât Peter cât și George nu văzuseră că atunci când ei ajunseră la capătul potecii stâncoase, sus printre stânci dispăru cu iuțeala fulgerului un cap omenesc. Spionul rămase însă la pândă și-l văzu pe George strecurându-se printre crengi, în vreme ce Peter o luase înapoi pe potecă.

După câteva minute, George auzi foșnete în spatele său. Instinctiv duse mâna la revolver, deschise gura și scoase un țipăt ca să-l atragă atenția Uriașului, dar în acea clipă o mână îi strânse cu putere gâtul, pe când un pumn îl izbi ca un ciocan în tâmplă. George se simți străbătut de un fior, și rămase nemișcat.

Rânjind, individul îl ridică pe umăr de parcă ar fi fost o legătură de vreascuri. Își făcu loc prin tufiș, apoi porni pe o potecă îngustă. Poteca aceasta ducea direct la o spărtură lată și înaltă din zidul de piatră și în care dispăru piratul cu George.

Un capriciu al naturii crease în stânca aceasta o plăsmuire, care părea un coș uriaș, pornind vertical în sus. Oamenii care au descoperit „coșul" acesta fuseseră foarte practici : fixaseră trepte de fier în piatră, pe care piratul se cățăra acum ca o pisică, cu George în spinare.

Coșul acesta sfârșea într-o peșteră mărișoară, în a cărei parte de nord se aflau crăpături. Prin aceste crăpături, un om care ar fi stat la pândă ar fi putut observa tot ce se petrece în jos la poarta de fier. Numai locul unde se afla submarinul nu putea fi zărit de acolo.

Piratul îl trânti pe George la pământ, se furișă apoi în una din crăpături și privi cu încordare în jos, căutând tufișul pe unde trebuia s-o fi luat Peter, întorcându-se la ai săi. Totuși părea să nu-l fi descoperit pe cel căutat, căci după câteva minute se înapoie la George, mormăind o înjurătură.

Tânărul zăcea nemișcat. Chicotind, piratul scoase o frânghie din buzunar și-i legă lui George mâinile la spate. Făcu același lucru și cu picioarele, apoi îl duse pe marginea stâncii și-l așeză în așa fel încât partea superioară a trupului atârna deasupra prăpastiei. Era un truc rafinat, prin care căuta să se asigure de prizonier, chiar dacă acesta s-ar fi trezit în scurt timp ; căci la cea mai mică mișcare tânărul s-ar fi prăbușit în hău, așa că nu trebuia să încerce să se târască sau să taie legătura cu vreo piatră ascuțită.

Lăsându-l acolo, piratul coborî din nou. Grija lui era acum să-l facă inofensiv pe al doilea străin, pe care-l zărise colo jos.

Când ieși din crăpătura stâncii, o luă imediat spre dreapta și-și croi drum prin tufiș. Ajunse astfel pe poteca îngustă de piatră, pe care George și Peter o observaseră cu atâta atenție cu puțin înainte.

Sprinten ca o pisică, el porni de-a lungul ei, ajunse pe poteca și mai îngustă dintre tufe și străbătu poteca de fier care închidea portul.

Când ajunse la a doua ladă, care ascundea cealaltă instalație pentru deschiderea porții, se chirci la pământ, cercetă cu atenție tufele din apropiere, apoi dădu mulțumit din cap. Descoperise câteva ramuri îndoite — pe acolo pătrunsese Peter în tufiș. Se târî înainte, pas cu pas, ca un șarpe gata să se repeadă asupra prăzii.

George se trezi, dar nu brusc. O durere puternică în șale îl făcu să fie cu băgare de seamă ; își aminti imediat, din clipa când auzise foșnetele în spatele său și fu atacat pe urmă cu luteala fulgerului.

Își dădu seama îndată că era legat de mâini și de picioare. Dar de ce atârna în gol cu partea superioară a trupului ? Încet-încet începu să i se lămurească totul și după câtva timp își dădu seama de situația gravă în care se afla și de imposibilitatea de a se elibera prin propriile-i mijloace.

Începu să chibzuiască cu înfrigurare. Un spion ascuns trebuie să-l fi observat pe el și pe Peter. Îl făcuse întâi inofensiv pe dânsul și probabil că acum era pe cale să-l atace pe furiș pe tovarășul său. Insula aceasta misterioasă părea să ascundă mai multe taine decât bănuia el.

Toată expediția era acum primejduită ; probabil că pirații stăteau ascunși pe țărmul mării, pregătiți să facă o primire cum se cuvine tatălui său și celorlalți tovarăși.

Bietul tânăr se simți străbătut de un fior de spaimă și grozav îl mustră cugetul că dacă s-ar fi întâmplat o nenorocire, ar fi numai din vina lui. Se aruncase zadarnic în brațele primejdiei, acum se afla în puterea acestor oameni, de la care se putea aștepta la orice și camarazii săi erau expuși să cadă și ei în mâinile piraților...

Chibzui cu înfrigurare ce e de făcut, își dădu, însă, seama că nu e nici o putere de scăpare. Trebuie să aștepte acum ceea ce va urma. Să fie oare și el sortit să se pârjolească la soare, legat de o cruce ? Și tovarășii săi la fel ?

Zadarnic își frământă creierul. Pentru prima oară de când se află pe submarinul tatălui său nu izbutea să găsească o ieșire dintr-o situație atât de primejdioasă.

Deodată își întrerupse șirul gândurilor și ascultă cu încordare. Auzise glasuri care păreau să se apropie, apoi zări lumina unei lămpi de buzunar ; vocile aspre răsunau lângă el, razele lămpii căzură asupra lui și după câteva clipe se auzi un râs batjocoritor.

— Aha, exclamă cineva, se vede că Fredy a vânat un scatiu. Minunată afacere ! Și ce frumos mi l-a așezat, sărăcuțul de el ! Cum o face o mișcare, cum se duce de-a berbeleacul ! E dat dracului Fredy ăla ! Dar hai să punem undeva în siguranță păsărica asta, Jack ! Stimatul nostru căpitan Henry Salten trebuie să sosească în curând și dacă va da ochi cu prizonierul, ne strică tot chefui. Îl vom răstigni și pe el, ca pe celălalt, care vroia să fugă înainte de a ne fi sosit banii de răscumpărare. Vino repede, poate aflăm de la el dacă era de față când individul de pe cruce a fost eliberat.

George fu înhățat cu brutalitate și cei doi pirați îl târâră la celălalt capăt al peșterei. Drumul ducea în jos printr-un gang săpat în stâncă, și în cele din urmă ajunseră într-o încăpere care avea într-unul din pereți câteva uși de lemn. Încăperea primea lumină printr-o crăpătură largă și astfel văzu George că ușile erau prevăzute cu zăvoare trainice. La patru din aceste uși zăvoarele erau trase și tânărului îi dădu îndată în gând că în spatele lor s-ar putea afla tovarășii nenorocitului crucificat de pirați. În felul acesta s-ar fi dezlegat taina, — numai că sub altă formă de cum își închipuise el.

4. Din rău în mai rău

Cei doi pirați îl târâră pe George într-o cameră goală, lungă de doi metri și lată de unul și jumătate. Îl trântiră la pământ, încuiară ușa după ei, apoi aprinseră lămpile de buzunar.

– Așa, drăguțule, – zise individul cu glasul fioros – acum ne vei face plăcerea să ne povestești cum ai ajuns aici și ce anume cauți la noi. Dar repede și degrabă, cum s-ar zice, altfel îți tai limbuța!

Cu un râs sinistru scoase un cuțit mare și-l arătă lui George. Tânărul își dădu seama că nu s-ar fi așteptat la blândețe din partea acestui om. Trebuie, deci, să vorbească imediat, dar chiar în aceste clipe de primejdie supremă George nu se gândea nici pe departe să-și trădeze tatăl și tovarășii. Trebuia să joace puțin teatru, pentru a câștiga timp de gândit.

– O, Dumnezeule, stimate domn, începu el, cu o voce plângăreață, – eu... eu n-am făcut nici o crimă. Vro... voiam să caut ceva de mâncare pe insula asta și un izvor cu apă, căci mi-e o sete grozavă. O, Dumnezeule, ce aveți cu mine?

Piratul izbucni în râs, apoi strigă:

– Ce am cu tine, vei vedea mai târziu, tinere, acum, însă, dă-i drumul repede cu vorba, altminteri...

Nu-și sfârși fraza, însă făcu un gest amenințător cu cuțitul. George scoase un țipăt ușor, prefăcându-se speriat de moarte, bâlbâi câteva cuvinte, în care amestecă mereu cuvântul „Îndurare!" și în timpul acesta inventase o poveste, căreia îi dădu drumul:

– Domnilor, am fugit de pe corabia noastră „Barracunda", care face drumul de la Sidney la Singapore. N-am putut îndura tratamentul rău la care eram supus. În noaptea trecută am desprins o barcă și am pornit în larg. Toată ziua tremuram de frică să nu dea de mine șeful de echipaj și am răsuflat ușurat când am izbutit să mă ascund în tufișurile de pe aici. O, Doamne, și acum vă purtați și dumneavoastră rău cu mine!

– Hoho, tinere – râse piratul – mai bine rămâneai pe vasul tău, căci aici va fi și mai rău de tine. Dar la spune-mi acum, unde ți-ai lăsat barca? La vezi, dacă m-ai mințit cumva, îți trag pielea peste urechi, așa să știi!

– A fost o bărcuță ușoară – răspunse George – și am ascuns-o în tufe, pe coasta de nord. Mă gândeam să plec din nou mâine dimineață.

– Așa se va și întâmpla tinere – râse din nou piratul – te voi conduce chiar eu în persoană, dacă nu te superi. Ei, acum mă duc să văd dacă chestia cu barca e în regulă. Vai de tine dacă nu va fi așa cum ai spus.

Însoțitorul său îi zise încetișor:

– Mac, asta n-o poți face acum, căci căpitanul va căuta să afle imediat cu ce gânduri umbli pe acolo. Știi bine doar că nu prea mai are încredere în tine, de când ai făcut boroboața aici cu crucea. Fredy e pe drum, el va aranja totul cum trebuie, la ce să ne mai obosim și noi! Vino sus, băiatul stă bine aici!

– Ai dreptate, Jack, mormăi piratul. Așadar, tinere, nu cumva să-ți dea în gând să strigi. Tot nu te aude nimeni, și dacă o vei face, te-ai dus pe copcă.

Pirații părăsiră încăperea și traseră zăvorul pe dinafară. Câteva clipe George ascultă cu încordare și când nu mai auzi nici un zgomot, începu să se zvârcolească pe pământul celulei sale. În curând se izbi de unul din pereți, izbuti să-l atingă cu mâinile legate și constată cu mare bucurie că acesta

era zgrunţuros şi avea ieşituri pe alocuri. Trebuia să izbutească să şi roadă frânghiile de una din aceste ieşituri.

Se puse imediat pe lucru, fără să se sinchisească că-şi zdrelea pielea ; trebuia să se grăbească, deoarece se putea ca cei doi piraţi să se înapoieze din clipă în clipă.

După câteva minute simţi, spre marea lui bucurie, că frânghia se rupse. Avea acum mâinile libere ; se odihni puţin, apoi scoase cuţitul şi-şi tăie legăturile de la picioare.

Fredy ăla, care-l atacase pe furiş, fusese cam uşuratic sau poate se grăbise, căci îi lăsase armele. Acum, cei doi piraţi n-aveau decât să se întoarcă ; în clipa când vor deschide uşa vor vedea ei cât de bine ştie să tragă George Farrow.

Nu prea avea însă poftă să aştepte aici cine ştie cât, trebuia să iasă, să-i prevină pe tovarăşi, dacă mai era vreme. Dacă Fredy izbutise să pună mâna şi pe Peter, atunci tatăl său şi ceilalţi camarazi erau ameninţaţi de o mare primejdie.

George scoase cuțitul și încercă cu el tăria lemnului din care era făcută ușa. Cu bucurie constată că lemnul era moale și că putea să-i găurească lesne.

Când pirații îl aduseseră aici, el își întipărise bine în minte unde se aflau cele două zăvoare și începu acum să lucreze cu cuțitul în locurile respective. Voia să scoată cu totul zăvoarele, apoi să alerge pe gangul îngust ; poate ajungea încă la timp ca să-și salveze tovarășii.

Lucra ca un disperat, dar din păcate uită de orice precauție. Altminteri ar fi auzit pașii ușori care se apropiau de carcera sa.

Apucase să scoată unul din zăvoare și începu să lucreze la celălalt. Când fu aproape gata... ușa fu deschisă brusc. George auzi un hohot sinistru, pe care-l cunoștea prea bine, apoi, înainte de a putea scoate revolverul, se pomeni izbit la tâmplă și se rostogoli la pământ. Mai auzi ca din depărtare râsul sinistru, apoi își pierdu cunoștința.

Când se trezi, simți o apăsare grozavă deasupra capului. Memoria începu să-i revină încetul cu încetul, și scânci de durere, căci mâinile și picioarele îi erau atât de strâns legate, încât nu putea face nici o mișcare. În gură îi vârâseră un căluș, care de abia îl lăsa să respire.

Simți însă aerul proaspăt al nopții. Pirații au fost prevăzători de data aceasta. Probabil că se temeau să nu-l descopere căpitanul lor pe prizonier, astfel că l-au târât sub cerul liber.

George încercă să se zvârcolească, renunță însă repede la gândul acesta, dându-și seama că zăcea printre mărăcini. Stătea mai prost, deci, ca în carcera din care aproape că ar fi izbutit să fugă. Nu-i era îngăduită nici o mișcare, căci i s-ar fi înfipt în carne ghimpii tari ca oțelul.

Deodată, tresări ca electrizat. Auzise împușcături care răsunau în depărtare și înăbușit.

George bănui îndată că tovarășii săi se luptau acum cu pirații, dar nu știa dacă debarcaseră cu bine și ajunseseră la ascunzătoare, sau au fost luați în primire de la început.

Încercă să-și rupă legăturile, trebui însă să-și dea repede seama că ar fi fost cu neputință să se elibereze prin propriile-i puteri.

Frica începu să pună stăpânire pe el. Dacă marinarii vor izbuti să împuște, în lupta care se încinsese, pe toți pirații, chiar și pe cei doi care-l atacaseră pe el ? Cum vor da de dânsul atunci ? Să-l fie oare sortit să moară încetul cu încetul în locul acesta ascuns, în vreme ce tatăl său, Sanja și ceilalți tovarăși ar trece la un pas de dânsul, fără să bănuiască măcar situația grozavă în care se afla ?

Căută să-și îndepărteze gândul acesta și-și încordă auzul. Împușcăturile nu mai erau atât de numeroase și acum i se părea că recunoaște detunături de carabine. Tovarășii înaintau victorioși, probabil, și o bucurie sălbatică îl copleși.

Acum bănuia și unde se află. Cei doi pirați, Jack și Mac — ultimul era probabil Mac O'Connor, pe care răstignitul îl blestemase în ultima clipă a vieții sale — l-au târât pe coasta de sud a insulei, unde se afla barca cu motor, în care căpetenia piraților mersese la insula cu crucea.

Cu această barcă urma deci să fie dus și el pe insula cu pricina, unde îi era hărăzită aceeași soartă ca a nenorocitului european.

Împușcăturile se auzeau acum rar de tot. Enervarea lui George atinsese culmea. Ce se va întâmpla ? Au învins tovarășii săi pe toată linia, sau cei doi pirați floroși au izbutit să scape și se aflau acum în drum spre el ?

George tresări speriat. Auzise un zgomot ușor în apropiere. Să fie oare un șarpe veninos ? Insulele astea de la Tropice mișună de ei. Dacă rămânea însă liniștit și nemișcat, nu i se putea întâmpla nimic.

Zgomotul se apropia din ce în ce. Nu putea fi şarpe, de asta era încredinţat acum. Tot mai tare foşnea frunzişul, apoi George auzi un geamăt slab. Un glas răsună lângă el :

— Jack, glonţele mi-a smuls o bucată de carne de la piept. Cred însă că voi scăpa cu bine, căci n-a pătruns în trup. Dar băiatul ăla din mărăciniş mi-o va plăti cu vârf şi îndesat. Ne-a mintit, blestematul ! Dacă nu l-am fi surprins la vreme când încerca să se elibereze, ne dobora cu siguranţă. Vino să-l facem de petrecanie !

— Mac, asta n-o vom putea face acum, răspunse tovarăşul său. Cei ce ne-au atacat îl vor căuta pe omul lor aici. Aş pune rămăşag că pe coasta de nord se află o corabie, care desigur că are şi un reflector pe bord. Dacă le-o da în gând să lumineze marea, au dat de noi imediat. Părerea mea e că mai bine am face să aşteptăm în linişte aici şi să plecăm de abia cu puţin înainte de a se lumina de ziuă. Vom porni atunci spre insulă, îl legăm de cruce şi ne vedem de drum. Îl vor căuta toată ziua de mâine, dar nu-i va da în gând nimănui că se prăjeşte la soare. Poimâine va fi prea târziu dacă-l vor găsi într-adevăr, iar noi vom fi departe.

— Hm ! n-ai grăit rău, mormăi Mac. Să-l lăsăm deci peste noapte aici, e destul de moale culcuşul. Haidem acum la barcă ! Dacă sunt pe urmele noastre, o ştergem. Pe băiat tot nu-l găsesc ei, aşa ori aşa, tot pierdut e.

George auzi că cei doi piraţi se îndepărtaseră. Aşadar, îi rămânea timp până în zori, până atunci tovarăşii trebuiau să dea de el, altfel era într-adevăr pierdut.

Ştia însă prea bine că putea avea încredere în ei, că vor porni în căutarea lui cu toată înverşunarea. Mai întâi vor cerceta, desigur, interiorul stâncii, şi asta l-ar face să piardă timp. Vor începe pe urmă cu tufişurile, luminând cu atenţie pe fiecare în parte şi cine ştie cât va trece până să ajungă la el.

Clipele se scurgeau încet şi bietul George suferea cumplit, atât sufleteşte cât şi trupeşte, căci ghimpii îi intrau din ce în ce mai adânc în carne.

Deodată se simţi ca electrizat, auzind din depărtare strigătele marinarilor. Începuseră, desigur, să cerceteze tufişurile şi nu va trece mult poate până să dea de el. Tatăl său ştia doar că pe coasta de sud se afla barca cu motor şi asta îl va îndemna să caute imediat acolo.

Dar clipele se scurgeau iarăşi nesfârşite. Glasurile camarazilor, care se înţelegeau între ei prin strigăte, se auzeau când aproape, când departe. Probabil că cercetau insula în cerc din ce în ce mai larg şi în felul acesta puteau trece ceasuri până să dea de locul unde zăcea el.

Şi cât mai era până la ziuă ?

O descurajare cumplită puse stăpânire pe el. Pe bună dreptate bănuise Kard că-l va vedea legat de cruce. Ce soartă grozavă îl aştepta !

Un leşin îl cuprinse şi când se trezi auzi din nou în apropiere glasurile tatălui său şi credinciosului lor Peter. Oh ! un singur strigăt să fi putut scoate !

Cele două glasuri se pierdură în depărtare, spre răsărit. Apoi George auzi din nou foşnetul caracteristic, care-l anunţa apropierea piraţilor. După câteva clipe se simţi apucat de picioare şi târât în tufiş.

Simţea dureri cumplite în spate din pricina ghimpilor care îi sfâşiau carnea. Pe urmă fu apucat şi de braţe şi ridicat. Cu paşi repezi înaintau cei doi piraţi, aerul devenea din ce în ce mai răcoros, George simţea sulfarea mării şi după câteva clipe fu zvârlit în barca ascunsă într-un golf îngust. Cei doi piraţi o împinseră afară dintre tufe, apoi vâsliră încetişor spre larg.

Din ce în ce mai mult se îndepărta barca de insulă, îndreptându-se spre crucea unde îl aştepta pe bietul George moartea. În sufletul lui se stinse aproape şi ultima licărire de nădejde.

Mac O'Connor părea să ghicească ce se petrece în inima tânărului, căci izbucni în râs :

— Așa, băiatule, acum ți-a sunat ceasul din urmă. Mâine pe vremea asta vei fi trecut hopul ! Ți se cuvine pedeapsa asta, băiete, căci ne-ai mințit și ne-ai trimis în spinare pe oamenii tăi. Trebuia să te gândești de la început că n-o să ți se ierte gluma asta. Dă-i drumul, Jack, peste o jumătate de ceas se face ziuă și până atunci trebuie să fim gata cu treaba noastră.

Cei doi piraţi începură să vâslească de zor. Se îndepărtaseră atât de mult de insulă, încât loviturile de lopeți nu mai puteau fi auzite.

George era mai mult mort decât viu. Peste o jumătate de ceas soarele va începe să-i ardă trupul, până ce, în cele din urmă, își va pierde mințile.

Cu durere nespusă se gândi la bunul său tată, la Sanjo, la camarazii lui credincioși. Ce se va întâmpla cu Peter când va afla că iubitul său stăpân a pierit în chip atât de grozav ? Îi va urmări pe cei doi piraţi până la capătul lumii, și-i va răzbuna.

Gândul acesta îl liniști puțin. Deodată, auzi glasul lui O'Connor :

— Așa, tinere, am sosit la destinație. Cred că ți-ai făcut testamentul. Dă-i drumul Jack, să umblăm repede, căci nu mai e mult până la ziuă.

George fu ridicat pe mâini, apoi simți între brațele-i legate capătul de sus al crucii. Piraţii nu-și mai dădură osteneala să-i scoată legăturile, probabil ca să nu piardă timp, ci-i trecuseră funiile pe după brațele crucii. Dar picioarele i le mai legară pe deasupra, „ca să țină mai bine", după cum zise, râzând, Mac O'Connor.

George fu năpădit de o spaimă grozavă. Cum va putea îndura această tortură ?

Zorile se iviră brusc. La douăzeci de metri de el se legăna pe apă barca, în care ședeau piraţii și se uitau la el râzând.

— Îți doresc noroc, tinere, îi strigă Mac O'Connor. Cine te-a pus să-ți vâri nasul unde nu-ți fierbe oala ! Nu degeaba suntem numiți „piraţii crucii". Nu va trece mult și-mi voi reface banda și atunci vom arăta lumii ce înseamnă piraţi. Rămâi sănătos, flăcăule !

Râzând cu cruzime, piratul apucă lopețile în mână.

5. Sfârşitul piraţilor

Uriaşul nostru era foarte îngrijorat. Se strecură în silă printre tufe, până zări din nou lada vopsită în verde, în care se afla mecanismul pentru deschiderea porţii de fier.

Se gândea tocmai dacă să se aventureze mai departe, când deodată tresări speriat. În faţa lui zări un om, care se apropia fără zgomot. Lat în umeri şi îndesat la trup, omul arăta foarte puternic, aşa că Peter îşi dădu imediat seama că avea de a face cu un duşman foarte primejdios.

O îngrijorare grozavă îl cuprinse pentru soarta lui George. Dacă omul acesta dădea peste iubitul său stăpân, se întâmpla o nenorocire. Dar nici situaţia lui nu prea era bună, căci va avea mult de furcă să-l învingă pe vrăjmaş.

În primul rând trebuia să nu facă zgomot ca să atragă atenţia celorlalţi piraţi.

Banditul se aplecă acum de tot şi după ce examină împrejurimile, se pregătea să se târască până la locul unde se afla Peter.

Acesta îşi zicea că acum e acum. Cu băgare de seamă, îşi înălţă puţin trupul, scoase revolverul şi-l ţinu de ţeavă. Capul piratului era numai la o jumătate de metru depărtare, dar Peter tot mai întârzia cu lovitura. Voia să fie sigur că nu va da greş.

Vrăjmaşul ridică puţin capul şi în aceeaşi clipă Peter izbi cu sete. Nimerit în tâmplă, banditul se zvârcoli câteva clipe, apoi rămase nemişcat.

Uriaşul răsufla uşurat. Apucă repede trupul neînsufleţit şi-l târî în tufiş, tot mai adânc, apoi scoase din buzunar un ghem de sfoară groasă, şi-l legă cum numai el ştia să lege. Îi mai vârî şi un căluş în gură, — rupt chiar din haina piratului, — pe care-l legă zdravăn la ceafă cu o sfoară. Dacă se trezea, n-ar fi izbutit să împingă afară cu limba căluşul, ca să strige după ajutor.

Peter începu să chibzuiască ce e de făcut. Noaptea trebuia să se lase din clipă în clipă şi atunci n-ar mai fi putut să umble în căutarea lui George. Se strecură deci printre tufe şi ajungând pe ţărmul mării privi cu încordare spre stânca unde trebuia să se ivească submarinul.

Aşteptă vreo trei minute şi deodată noaptea se lăsă brusc, ca la Tropice.

Nu trecu mult şi auzi un zgomot caracteristic venind dinspre apă ; în clipa aceea ştia că submarinul e aproape.

Aprinzând lampa de buzunar şi acoperind lumina cu degetele, dădu semnale scurte ca să arate vasului drumul. Aproape îndată turnul „Dox"-ului se ivi din apă, în faţa lui.

— George, Peter ! şopti căpitanul.

— Aici ! răspunse Uriaşul. George a luat-o înainte !

Marinarii săriră cu îndemânare pe uscat. Căpitanul se luă după Uriaş care se retrăsese înapoi în tufiş, şi-l întrebă :

— Peter, de ce l-ai lăsat pe George să plece de lângă tine ?

— Domnule căpitan, nu l-am putut opri, răspunse credinciosul servitor, cu obidă. Am înaintat împreună ca să vedem dacă nu se simte vreun spion, şi domnul George a rămas la capătul potecii, care duce sus pe stânci. Zicea că vrea să observe dacă nu cumva vine vreo santinelă când s-o lăsa noaptea. S-a pitulat, însă ,într-un desiş. Mă tem numai să nu-l găsim legat acolo, căci cred că ne-au zărit. Am fost şi eu atacat de un individ puternic, care zace acum legat şi cu căluş în gură, alci, pe aproape.

— Hm ! nu prea-mi place ce s-a întâmplat, dar nu vă pot face imputări,

zise căpitanul. A fost frumos din partea voastră că ați ținut să ne ocrotiți sosirea. Acum, însă, s o pornim înainte, mă ingrijorează soarta băiatului. Să sperăm că piratul care te-a atacat și pe tine nu l-a târât în închisoarea din stâncă, alături de ceilalți prizonieri. În cazul acesta, ne-am izbi de multe greutăți încercând să-l eliberăm, și poate că s-or folosi de el ca ostatec

– Rindow – se adresă căpitanul primului ofițer – tovarășii să se țină unul de altul !

– Haide, Peter, călăuzește-ne la poteca de care vorbeai.

Peter porni înainte printre tufe și în curând ajunseră cu toții la poteca îngustă care ducea peste poarta de fier a portului. Trecură poteca, pe urmă Peter se opri în dreptul tufișului în care se ascunsese George.

– Îl scot repede afară, domnule căpitan, rosti Uriașul.

Dar un simțământ de îngrijorare îl cuprinse și nu mai avea deloc siguranța că-l va găsi pe tânăr acolo unde-l lăsase. Și într-adevăr, zadarnic pipăi în jurul său, când ajunse în tufiș.

Aprinse lanterna de buzunar și văzu urmele pe care le lăsase George când se zvârcolise să scape. Mai văzu însă că ramurile tufișului învecinat erau îndoite și presupunând că piratul îl târâse pe George ceva mai adânc, își făcu și el loc printre ramuri și se opri pe cărarea îngustă ce ducea la „coșul" de stâncă.

Chiar dacă George dispăruse, descoperirea aceasta era, totuși, de mare însemnătate. El se înapoie imediat la căpitan și-i spuse ceea ce descoperise.

Farrow luase cu el douăzeci de oameni, pe care îi împărți imediat. Rindow trebuia să meargă cu zece oameni pe poteca în pantă pe care o descoperise Peter și pe care fusese, desigur, târât George.

Farrow îl dădu pe Uriaș la o parte și păși el în frunte. Mergea destul de repede, căci pământul era moale și înăbușea zgomotul pașilor.

Grija pentru copilul său îl făcea să nu aibă astâmpăr. Se îngrozea gândindu-se la soarta ce l-ar putea aștepta în mâinile acestor oameni fioroși.

Pe întuneric ajunse la „coșul" înalt. Auzi glasuri nelămurite deasupra lui și pipăind pereții simți sub degete treptele de fier.

Șopti lui Peter să comunice camarazilor descoperirea făcută, apoi începu să urce. Glasurile se auzeau tot mai lămurit și deodată Farrow ascultă cu încordare.

– Mac O'Connor, unde ai fost cu Jack ? se auzi un glas. V-ați dus cumva la prizonierii de jos, ca să puneți la cale vreo năzbâtie ? Vrei poate să-l legi pe cruce pe prizonierul care a încercat azi să fugă, după cum ai făcut cu celălalt nenorocit, în timpul lipsei mele ? Mac, la seama ! Unde-l Fredy ? De ce și-a părăsit postul ?

– Nu știu, căpitane Salten, răspunse un glas răgușit. Probabil că a văzut ceva suspect și s-a dat jos.

– Hm ! aprindeți focul, vreau să-l întâmpin aici când s-o întoarce. Cheamă-i și pe ceilalți oameni, am să vă spun ceva important. Repede, însă !

În vreme ce asculta discuția asta, Farrow continua să urce. Ajunse în vârful „coșului" și-și făcu vânt deasupra. În clipa aceea scăpără o lumină în fața lui, el scoase repede revolverul, un glonte îi șuieră deasupra capului, și-n același timp trase și el.

Un țipăt ascuțit răsună, lumina se stinse, Farrow făcu câțiva pași și-l auzi pe Mac O'Connor răcnind :

– Trădare ! Căpitanul ne-a trădat !

Glasul tăios al căpitanului piraților răcni și el : „Opriți".

Focuri de armă fulgerară, dar nu atinseră pe nimeni. Prin împușcăturile acestea, însă, Salten se dăduse singur de gol.

Peter sări imediat în urma căpitanului pe marginea peretelui de stâncă ; în aceeași clipă trase un glonte, se auzi un țipăt și o bufnitură, ceea ce dovedea că nu greșise ținta.

Farrow făcu imediat lumină. O făptură zăcea întinsă la pământ ; era căpitanul piraților, pe care glonțul lui Peter îl lovise de moarte. Ceilalți doi bandiți dispăruseră.

De pe poteca din stâncă se auziră glasuri, apoi Rindow strigă îngrijorat:

– Domnule căpitan !

– Aicea sunt, vino și dumneata, dragă Rindow! răspunse Farrow. Trebuie să lucrăm repede, George al nostru e în mare primejdie. Pe unul din banditi l-am rănit și probabil că-și va descărca mânia asupra lui George. Scoateți lămpile, băieți, să cercetăm totul cu atenție! Sunt mai multe ganguri pe aici, va trebui deci să ne împărțim.

Cei zece marinari care veniseră cu ei se cățărară ca pisicile.

În același timp sosi și Rindow cu oamenii săi printr-o crăpătură din stâncă.

Toate lămpile fură aprinse și luminară peștera ca ziua.

Descoperiră trei deschizături și Farrow își împărți oamenii în tot atâtea grupe; cu una din ele coborî el gangul din stânga, Rindow o luă pe cel din mijloc, Peter prin deschizătura din dreapta.

– Fiți fără milă! strigă Farrow tovarășilor săi. Am văzut doar de ce sunt în stare piratii aceștia. Cine nu se predă imediat, e împușcat!

Farrow alesese la întâmplare gangul care ducea în jos la celulele în care erau închiși prizonierii.

Dacă ar fi venit cu câteva minute înainte, l-ar fi surprins pe Mac și Jack tocmai când îl târau de acolo pe George.

Acum nu găsi decât o ușă deschisă, cu unul din zăvoare tăiat pe dinăuntru. Intră repede în celulă, în vreme ce oamenii săi deschideau celelalte uși.

Căpitanul văzu frânghiile rupte și imediat își dădu seama că George fusese aici, ba în ușă era înfipt pumnalul său.

Farrow avu acum o imagine lămurită a celor întâmplate. Cu tristețe în suflet își zise că în vreme ce el cu oamenii lui cercetau peștera de sus, cei doi pirați dispăruseră cu George. Dar încotro?

Când ieși din celulă, căpitanul văzu patru făpturi jalnice – prizonierii piraților – și după cum află mai târziu, erau negustori bogați, pe care banditii mărilor îi răpiseră de pe vapoare sau din porturi, pentru a stoarce bani de la familiile lor.

Căpitanul n-avea acum timp pentru ei, trebuia să-l caute pe George, care încăpuse pe mâinile acestor sălbatici.

La lumina lămpilor de buzunar, cercetă peștera, dar fără nici un rezultat.

– Băieți, trebuie să căutăm ieșirea secretă, zise căpitanul, nu se poate să nu fie pe aici vreo deschizătură ascunsă.

Se întoarse apoi spre prizonieri, care nu mai conteneau să-i mulțumească în cuvinte călduroase.

– Domnilor, pentru asta avem timp. Fiul meu a încăput pe mâna piraților și după ce-l vom elibera, vom sta de vorbă cât veți pofti. Ați observat cumva pe aici vreo ieșire secretă?

Un bărbat tânăr, cu figura inteligentă, răspunse:

Da, domnule căpitan, cred că v-aș putea da o indicație. Eu zăceam în celula de colo, cea din dreapta mea n-a fost ocupată niciodată, dar adesea am auzit glasuri și pași înăuntru. Poate că dați acolo de vreo ieșire secretă.

Ușa acestei celule nu fusese încă deschisă, deoarece zăvoarele nu erau trase. Farrow o deschise acum, plimbă lumina lămpii prin ea și strigă îndată, vesel:

– Da, domnule, ai avut dreptate, îți mulțumesc. Aici sunt pete proaspete de sânge, probabil de la piratul pe care l-am rănit colo sus.

Ah! În fund, peretele de stâncă are o înfățișare cu totul suspectă, desigur că e de fier și nu de piatră.

Farrow examină cu atenție peretele și descoperi cam la înălțimea capului o pată de sânge. Pata aceasta se afla pe un fel de ridicătură a

peretelui. Căpitanul apăsă cu putere şi... o uşiţă mică, de fier se dădu în lături.

Urmat de oamenii săi, Farrow intră într-un gang scund şi îngust. Înaintea lor detunară deodată împuşcături.

Gangul făcea o cotitură şi marinarii zăriră în faţa lor vreo treizeci de piraţi, care stăteau grămadă şi trăgeau în dreapta şi-n stânga.

Rindow şi Peter soseau probabil acolo cu oamenii lor. Ca să-i cruţe pe banditi, ar fi însemnat să se sinucidă. Pe de altă parte, Farrow nu voia să rişte în zadar viaţa camarazilor săi.

Se retrase în vârful picioarelor, urmat de ceilalţi. Se împrăştiară repede de-a lungul peretelui peşterii, apoi căpitanul ridică cele două revolvere şi în clipa următoare gloanţele loveau în grămada piraţilor.

Nu trecu mult şi cea mai mare parte din banditi zăceau la pământ, cei rămaşi nevătămaţi fură încolţiţi din trei părţi, căci Rindow şi Peter, care din cauza focului viu al piraţilor nu putuseră ieşi din ganguri, interveniră şi ei acum in luptă.

Numai vreo opt piraţi izbutiră să scape cu fuga, făcându-se nevăzuţi în fundul peşterii. Farrow se luă după ei cu oamenii săi.

In fundul peşterii se aflau de asemeni trei ganguri. Căpitanul formă din nou trei echipe, care intrară fiecare in câte unul.

De data aceasta Farrow n-avu noroc. Tunelul îngust pe care-l alesese, începu deodată să coboare in pantă repede.

Un glonț trecu deasupra capetelor lor, Farrow răspunse cu iuțeala fulgerului și în aceeași clipă auzi țipătul de moarte al unui pirat.

Porniră înainte și ajunseră... la deschizătura în formă de cruce, care se putea vedea de pe mare, pe partea de sus a stâncii.

Căpitanul chibzui o clipă, apoi zise însoțitorilor săi :

— N-are nici un rost să ne mai întoarcem pe unde am venit, găsim noi și aici o potecă ce duce în vale. Luați-o înainte și luminați marginea intrării, cu lămpile voastre de buzunar.

În lumina lanternelor descoperiră imediat o potecă bătătorită, care cobora în pantă repede.

Farrow porni cu băgare de seamă. Ceilalți stinseră lămpile lor, numai el o avea aprinsă pe a lui, ținând-o în mâna stângă, departe de corp.

Mica trupă ajunsese jos, când se auzi din dreapta șuieratul unui glonț. Marinarul care mergea în spatele căpitanului mormăi o injurătură, și imediat detunară cinci sau șase împușcături. Dușmanul fusese cam neprevăzător că țintise asupra lanternei lui Farrow. Un răcnet înfiorător se auzi de jos, apoi se făcu tăcere.

Marinarii formau un lanț, ținându-se aproape unul de altul. Porniră încetișor printre tufe, desfăcură crengile și luminară fiecare centimetru de teren.

Farrow așteptă cu oamenii săi, până ce sosi Rindow. Lanțul se lungi în felul acesta și tovarășii o luară la pas, printre tufele dese.

Trecuse de miezul nopții și mai aveau încă mult de cercetat ; până dimineață, nu era rost să sfârșească.

Peter cu oamenii săi se alipiseră și ei de lanț. Uriașul mergea alături de Kard și amândoi căutau cu înfrigurare. După ce înconjurară astfel jumătate de insulă și se aflau în partea de nord, timonierul se adresă Uriașului :

— Peter, dar dacă ăia nici n-or mai fi pe insulă ? Se prea poate să-l fi dus undeva cu barca pe domnul George al nostru. Nu știu de ce, Peter, dar nu pot scăpa de gândul că-l văd pe domnul George legat de cruce... Ce-ar fi să vorbim cu domnul căpitan, să mergem cu submarinul pe insula de colo ?.

— Til, de ce nu m-am gândit la asta ! exclamă Peter. Și cred că nici domnul căpitan nu s-a gândit. Firește, să vorbim îndată cu el.

Cei doi uriași își croiră repede un drum printre tufe și ajunseră la căpitan. Kard repetă bănuiala lui și-l rugă să-i dea voie să plece cu submarinul, împreună cu Peter, spre insula îndepărtată.

— Hm ! Se poate să ai dreptate, dragă Kard, răspunse Farrow, îngândurat. Da, firește, vă dau voie să plecați. Dar fiți cu băgare de seamă și nu vă apropiați prea mult !

— Să n-aveți grijă, domnule căpitan ! zise Kard, vesel. Să-l vestesc pe domnul locotenent Brun ?

— Da, spune-i să pornească încet spre insulă, în așa fel încât să fie acolo când se vor ivi zările.

Peter și Kard ajunseră repede la submarin. Mai erau două ceasuri până la ziuă, în care timp trebuiau să ajungă la insulă.

Brun rămase cam surprins când auzi dispoziția aceasta a căpitanului. Atunci interveni însă Jan Brike, care se afla pe punte, lângă turn :

— Domnule locotenent, să pornim repede, însă cu băgare de seamă ! Ne vom pune la pândă ceva mai la nord de insulă. Inima îmi spune că tunul meu va mai avea de lucru pe ziua de azi.

Brun dădu comenzile trebuincioase și submarinul porni spre insula unde-l găsiseră pe europeanul răstignit. Cu vreo jumătate de oră înainte de a se lumina de ziuă, ajunseră pe coasta de nord, unde vasul opri, exact în fața locului unde se înălța crucea din apă.

Toţi aşteptau cu înfrigurare. Numai Jan Brike era liniştit. Tunul său era pus la punct, ţeava îndreptată spre insulă şi nu aştepta decât momentul să tragă.

Zorile se iviră. Ca o minge uriaşă de foc soarele apăru la orizont şi în lumina lui orbitoare... zări o făptură omenească răstignită pe cruce.

Mac O'Connor descoperise imediat submarinul. Scrâşnind de furie neputincioasă, trase revolverul şi se pregătea să-l împuşte pe George, dar în aceeaşi clipă tunul lui Brike îşi făcu datoria.

O coloană înaltă de foc şi fum se ridică pe locul unde se afla barca cu cei doi bandiţi.

Trupurile sfârtecate ale acestora zburară în aer şi când coloana de foc şi fum se împrăştie, nu se mai vedea nici urmă de barcă şi piraţi.

O barcă de aluminiu fu lăsată repede pe apă şi George fu adus pe submarin.

Piraţii crucii erau nimiciţi cu desăvârşire, iar Farrow îi debarcă pe prizonieri în portul cel mai apropiat.

În româneşte de LIA HÂRŞU

(Va urma)

Serial senzațional 39.

Pentru prima oară în românește
seria completă

CORABIA-FANTOMĂ

1. O întâlnire în noapte

Unul din negustorii salvați de Farrow din mâinile floroșilor pirați ai crucii era olandez și se numea Nieuvenhuis. Când căpitanul îl debarcă în portul Bandjermasin, din Borneo, salvatul îl rugă stăruitor să-i facă plăcerea unei vizite, și Farrow, neavând încotro, îl urmă acasă, însoțit de Rindow, prințul Ghasna, Sanja și George.

Nieuvenhuis era holtei și locuia împreună cu fratele său, care mai-mai să-și piardă mințile de bucurie când îl văzu teafăr pe acela pe care-l credea de-mult dispărut dintre cei vii.

Întinseră masă mare și încenură toți să mănânce și să bea, vorbind de una, de alta, ca între prieteni. Deodată, fratele celui salvat luă o înfățișare serioasă și zise :

– Domnule căpitan, numele d-voastră ne este bine cunoscut nouă, ăstora de prin ţinuturile Oceanului Pacific. Nu cred că ştiţi însă că de curând s-a născut împotriva dumneavoastră o bănuială pe care noi toţi n-o împărtăşim, firește – dar care e mereu întărită, în special din partea francezilor.

– Nu, n-am auzit nimic de asta, răspunse căpitanul, zâmbind, dar îmi închipui lesne că domnii francezi nu mă au la inimă, deoarece nu e mult de când au pierdut un distrugător, care luase prea în serios vânătoarea împotriva noastră. Dacă s-o întâmpla ceva misterios pe aici, firește că mi-o vor pune mie în spinare, – dar nu prea mă sinchisesc eu de asta.

– Hm ! nici nu e nevoie să vă sinchisiţi – răspunse olandezul – căci, după cum spuneam, nici un om cu scaun la cap de prin părţile astea, care a auzit cât de cât despre d-voastră, nu vă va socoti în stare de a face rău. Numai francezii întăresc bănuiala aceasta.

– Dar despre ce e vorba ? întrebă Farrow. Chiar atât de indiferent nu ne poate fi dacă suntem bănuiţi de ceva, căci ne-ar veni greu să ne apărăm.

– Dimpotrivă, v-aţi putea apăra foarte bine – răspunse Nieuvenhuis, zâmbind. Sunt încredinţat că numai cu submarinul d-voastră, şi mai ales ţinând seama de viteza echipajului său, aţi fi în măsură să lămuriţi misterul „corăbiei-fantomă".

– Corabia-fantomă ? murmură căpitanul. Sună cam ciudat şi primejdios în acelaşi timp.

– Aşa şi pare să fie, răspunse olandezul, cu seriozitate. Iată un an de zile de când vasul acesta face nesigure apele de pe aici, cu deosebire Marea Javei. Trebuie să accentuez că despre această corabie umblă două zvonuri, unul datează de vreun an, celălalt cam de două luni. Amândouă au fost răspândite de nişte marinari naufragiaţi ; e vorba de naufragiaţi de pe corăbiile mici care umblă de-a lungul coastelor de pe aici. Marinarii aceştia erau într-o stare de plâns, de aceea nu ne prea vine să credem că afirmaţiile lor se întemeiază pe adevăr. Unul din ei o fi luat drept realitate vreo nălucire, iar celălalt o fi repetat-o pur şi simplu. Amândoi susţin că ar fi văzut o corabie veche ca vai de ea, de al cărei parapet stăteau sprijinite... schelete ! Nu mult după întâlnirea aceasta, vasul lor s-a izbit de ceva şi în scurt timp s-a scufundat. Lucrurile s-au petrecut atât de repede, încât nici n-au mai avut răgazul să pună pe apă bărcile de salvare.

– Care va să zică, există bănuiala că eu oş fi amestecat în chestia cu această corabie ciudată ? întrebă Farrow, râzând. Nu prea pricep; zău aşa !

– Adevărul e că în cursul acestui an au dispărut fără urmă în Marea Javei o mulţime de corăbii, care aveau, în mare parte, încărcături de preţ. Marinarii, superstiţioşi de felul lor, pun în legătură aceste accidente cu „corabia-fantomă". Francezii însă susţin că d-voastră purtaţi vina. Cică aţi fi ciocnit vasele cu pricina !

– Ah ! s-au cam întrecut cu gluma domnii francezi ! zise Farrow, mânios. Nu pot lăsa să existe o astfel de bănuială contra mea. Spuneai că vasele au dispărut aici, în Marea Javei ? E dovedit lucrul ăsta ?

– Da, domnule Farrow. Trebuie să se fi petrecut chiar prin apropiere, căci toate corăbiile veneau din Bandjermasin. Şi cei doi marinari, care susţin că au văzut vasul-fantomă, s-au înapoiat aici, după ce au pornit la drum din portul nostru. Amândoi au mărturisit că au avut întâlnirea cu pricina la numai câteva mile marine de aici. Şi vasele lor, care s-au prăpădit apoi, erau în drum spre Singapore.

– Hm ! povestea asta mă îndeamnă să mai zăbovesc câtva timp prin locurile astea ! zise Farrow, îngândurat. Nu pot trece atât de uşor peste o astfel de acuzaţie. Domnule Nieuvenhuis, aţi putea d-ta să mă informezi .când mai părăseşte portul o corabie cu încărcătură de preţ, pentru Singapore ?

– Firește, lucrul nu-i prea greu ! răspunse olandezul. Dar în ce fel v-aţ

Fyronsky93

putea transmite informația asta? În timpul zilei, doar, nu vă puteți arăta în port.

— Aveți poate vreo barcă cu motor, cu care să ne puteți aduce vestea? întrebă Farrow. Voi rămâne cu submarinul sub apă în afara portului și voi ieși la suprafață ca să iau în primire comunicările d-tale.

— Pentru d-voastră fac orice, domnule Farrow! se grăbi să răspundă olandezul salvat. Mâine dimineață voi culege informații de la agențiile de transport și expediție. Poate că ne stă în putință să vă dăm de știre încă în cursul dimineții. M-aș bucura și eu mult să puneți capăt acestui zvon neîntemeiat și să spulberați calomnia ce apasă asupra dumneavoastră.

— Bine, domnii mei, rămâne așa cum am hotărât! zise Farrow. Presupun că este vorba de o bandă iscusită de pirați, care va face totul ca să arunce bănuiala asupra mea. Nădăjduiesc, însă, să le vin de hac.

— După cele ce am auzit până acum despre dumneavoastră, răspunse olandezul salvat, sunt încredințat că veți izbuti. E drept, guvernul a pornit cercetări amănunțite, dar fără nici un rezultat. D-voastră, însă, aveți la îndemână cu totul alte mijloace, în primul rând oameni care nu se înspăimântă de un așa-zis „vas-fantomă".

— Da, răspunse Farrow cu mândrie, oamenii mei nu se tem de nimic. Ei vor ține morțiș să pornim cât mai repede în expediție pentru lămurirea acestui mister, ca să nu apese nici un fel de bănuială asupra noastră.

Acum, însă, trebuie să ne despărțim, domnilor. Vă mulțumesc pentru primirea făcută și trag nădejde că vom putea sărbători tot aici succesul pe care-l întrevăd.

Cei doi frați își conduseră musafirii. Într-un golf ascuns al portului aștepta Peter cu o barcă de aluminiu, ca să-i ducă la submarin. Tocmai când își luau rămas bun de la olandezi, Farrow scoase o exclamație de mirare:

— Ei, ce-o mai fi și asta? Parcă văd o corabie părăsind portul! La o oră atât de înaintată, lucrul e cam ciudat. Ce părere aveți, d-voastră, domnilor?

— Așa e! răspunse olandezul salvat. Nu prea pare să fie lucru curat la mijloc. Din câte știu eu, niciodată un vas n-a părăsit portul acesta pe întuneric, deoarece canalul e presărat cu primejdii.

— În timpul cât ai fost tu prizonier, au cutezat unele s-o facă, interveni fratele său. De obicei, au fost transporturi de valoare, care țineau să plece pe ascuns, ca să nu riște o întâlnire cu „vasul-fantomă".

— Ah! care va să zică așa stau lucrurile! zise Farrow. Or fi având dreptate proprietarii transporturilor; mă tem, însă, că bandiții nu vor întârzia să descopere trucul. Te pomenești că avem noroc să dăm de rostul lucrurilor încă în noaptea asta! Domnilor, nădăjduiesc să ne revedem în curând, acum trebuie să ajungem cât mai repede la submarin. Dă-i drumul, Peter, arată-ne ce poți!

Își strânseră mâinile în grabă și barca de aluminiu porni ca o săgeată pe urma corăbiei care părăsise portul în mod atât de misterios.

George și căpitanul îi dădură o mână de ajutor lui Peter. Aveau o bucată bună de străbătut până la submarin. Farrow se înțelesese cu Rindow să-și dea semnale luminoase în mod reciproc, pentru ca primul să găsească locul unde se afla submarinul. Dar căpitanul nu cuteza să facă asta acum, căci se temea că banda de pirați, ascunsă îndărătul vasului-fantomă, ar putea fi pe urmele corăbiei care tocmai părăsise portul.

Nădăjduia să găsească submarinul și fără ajutorul semnalelor luminoase, dar, în primul rând, trebuia să se îndepărteze mult din raza portului, poate izbutea să recunoască lămpile de poziție ale corăbiei, pentru a stabili direcția încotro se îndreptă.

Într-adevăr, mica barcă de aluminiu desfășura o viteză atât de mare, încât Farrow zări deodată în fața sa din nou luminile de poziție ale vasului.

Stabili imediat că se îndrepta spre vest, adică spre Singapore, drumul pe care dispăruseră atâtea corăbii cu încărcătură de preț.

Submarinul acostase la vreun kilometru depărtare de ieșirea din port. Farrow se gândea tocmai dacă să nu dea, totuși, semnalul luminos, când îl auzi pe Peter :

— Domnule căpitan, la vreo cincizeci de metri în stânga noastră se află submarinul.

Privirea ageră a Uriașului descoperise turnul „Dox"-ului, deși acesta se înălța foarte puțin deasupra apei. Trebuia să se fi întâmplat ceva deosebit de vreme ce Rindow se apropiase atât de mult.

Când barca de aluminiu fu aproape de tot de turn, Farrow spuse încetișor :

— El, Rindow, ce s-a petrecut ?

— Domnule căpitan, știam că veți veni prin partea de răsărit a portului, de aceea v-am ieșit în întâmpinare. Am zărit un vas ciudat dând târcoale pe mare, — uneori îmi făcea impresia unei epave aplecate, dar, din când în când, desfășura o viteză neobișnuită. Părea o pasăre de pradă, zău, domnule căpitan.

— Minunat, Rindow ! strigă căpitanul, înseamnă că suntem pe urmele corăbiei-fantomă. Trageți repede barca de aluminiu, trebuie să ne luăm imediat după vasul care a părăsit acum portul, pornind spre apus.

La comanda lui Rindow, submarinul se înălță până ce parapetul ieși din apă. Câțiva marinari săriră pe punte, își ajutară tovarășii să urce, apoi traseră barca sus, și se pregăteau s-o demonteze. Dar Farrow îi opri :

— Lăsați-o băieți, n-o mai demontați, căci am presimțirea că vom avea nevoie curând de ea. Dă-i drumul înainte, dragă Rindow, direcția spre vest !

Corabia trebuia să cunoască drumul foarte bine, căci, deși era întuneric beznă, se ținea pe aproape de coasta presărată de primejdii. Vreo cinci minute, Farrow merse pe urma corăbiei, ajungând-o repede ; deodată, pierdeaua de nori care acoperise până atunci Luna se destrămă și marea fu acoperită de o lumină palidă, misterioasă. Căpitanul coti îndată spre sud, căci se găsea acum prea aproape de corabia urmărită și putea fi lesne descoperit. Dădu comanda ca motoarele să meargă ceva mai repede, căci avea de făcut acum un ocol mare, dar voia, în același timp, să rămână pe aceeași linie cu corabia.

Aceasta părea că-și încetinise viteza, ba deodată se opri de tot. Farrow dădu și el ordinul de oprire.

Atunci, Rindow, care stătea lângă el și privea prin ochean, îl apucă de braț și strigă iritat :

— Colo în față e vasul acela ciudat, de aceea a oprit și corabia. Nu face impresia unei epave aplecate ? Să fi dat noi de corabia-fantomă ?

— Într-adevăr, exclamă Farrow. Așa pare să fie. Trebuie s-o cercetăm mai de aproape, dragă Rindow. Vom merge mai departe, până vom fi pe același plan cu vasul acela ciudat, apoi va trebui să încercăm să ne apropiem de ele pe nesimțite.

— Oh ! exclamă George, care era de față, — tată, voi merge împreună cu Peter cu barca într-acolo. Jan Brike ne va ocroti cu tunul său, dacă lucrul va deveni oarecum primejdios.

— Hm ! propunerea nu e rea, zise Farrow. Cred că veți fi cu băgare de seamă și Jan își va face datoria. Îl voi chema îndată pe punte !

După câteva clipe, submarinul porni repede până se găsi pe același plan cu vasul ciudat. De abia se opri bine, că Peter și George lăsară barca la apă și coborâră în ea. Tânărul se așeză la cârmă, în vreme ce Uriașul vâsiea cu putere. Norii acoperiră din nou Luna, dar pentru cei doi urmăritori era acum prilejul cel mai bun ca să examineze de aproape epava misterioasă.

Corabia, care voia să-și ducă la Singapore încărcătura de preț, sub scu-

tul întunericului, se temea probabil că ar putea fi amenințată de vreo primejdie din partea vasului-fantomă care se afla în fața sa, căci deodată țâșni de la prora sa lumina orbitoare a unui reflector, învăluind într-însa „epava".

George scoase o exclamație de uimire. Peter se opri brusc din vâslit și întoarse privirea. Ceea ce văzu îl făcu și pe el să scoată un strigăt de mirare. Vasul misterios părea să fie într-adevăr o epavă înclinată, probabil o corabie veche, — dar de parapetul ei stăteau sprijinite... schelete.

Priveliștea era înfiorătoare, dar nu ținu mult. Cercul de lumină al reflectorului începu să se balanseze cu putere, se aplecă tot mai jos spre mare și Peter și George observară cu groază că ei dispăru aproape vertical în apă.

Corabia, care descoperise epava misterioasă, se scufundase așadar de sus în jos, cu o repeziciune care nu-i îngăduise nici măcar să lase la apă bărcile de salvare. Cei doi marinari, ale căror istorisiri au fost considerate drept năluciri, erau într-adevăr singurii supraviețuitori ai unei catastrofe de necrezut.

Fără voie, George privi îndărăt spre submarin, apoi i se adresă Uriașului :

— Peter, să vâslim mai spre răsărit, într-acolo unde s-a scufundat corabia. Poate mai salvăm vreun om din echipaj. Oh, a fost o priveliște înfiorătoare.

— Da, domnule George, a fost înfiorător și cludat în același timp. Cred că Jan Brike n-ar fi cutezat să slobozească o ghiulea asupra acestui vas-fantomă. N-ai văzut d-ta, de abia l-a învăluit în lumina reflectorului, că s-a și scufundat biata corabie. Mai că-ți vine să crezi că există lucruri supranaturale. Desigur că tot așa și-o fi spus și tatăl d-tale, altminteri ar fi pus în funcțiune unul din reflectoarele submarinului.

— El, Peter, după cum văd, te-a molipsit și pe tine Jan Brike cu superstițiile lui, râse George. Tata o fi având el motive de nu s-a folosit de reflector. Și eu sunt de părere că scufundarea corăbiei se datorează vreunei forțe misterioase, dar această forță nu poate veni decât de pe „epavă". Să vedem, poate că izbutim să salvăm vreun nenorocit !

Vâsliră cu toată puterea spre locul catastrofei .Din nefericire, era atât de întuneric, încât nu puteau vedea decât la câțiva metri depărtare. Când după socoteala lor ajunseră la punctul cu pricina, Peter o lăsă mai încet. George se aplecă peste marginea bărcii și privi cu atenție deasupra apei

După câteva minute, tânărul spuse încetișor :

— Peter, dacă nu mă înșel, văd două puncte negre în fața noastră. Ia-o ceva mai la stânga, — da, așa e bine. Într-adevăr, sunt doi oameni, dar nu se mișcă, par să fie morți.

— Într-un răstimp atât de scurt nu se poate să se fi înecat, răspunse Uriașul. Îi vom lua cu noi și doctorul Bertram va ști el ce e de făcut.

Se aplecă spre mare și aduse în barcă cele două trupuri. George începu îndată să se ocupe de ei, căutând să le facă respirația artificială.

Uriașul mai dădu câteva târcoale, dar nedescoperind nimic, porni cu viteză înapoi spre submarin.

2. Descoperiri misterioase

După vreo zece minute auzi un strigăt ușor din stânga. Încetini viteza bărcii și opri în fața submarinului. Căpitanul Farrow – care-i anunțase prin strigătul acesta – schimbase locul unde se afla vasul, căci Peter știa exact că îl lăsase cu mult mai departe. George și Uriașul aveau să afle îndată, însă, de ce Farrow nu rămăsese pe locul dinainte, precum și de ce nu pusese în funcțiune reflectorul, pentru a lumina corabia-fantomă.

– Ați procedat cu neprevedere apropiindu-vă de locul unde s-a scufundat corabia, îi întâmpină căpitanul. Nu lipsea mult să împărtășiți soarta ei. Eram împiedicat să vă dau un ajutor, ba a trebuit să-mi schimb și poziția, căci nu voiam să expun „Dox"-ul să fie lovit de o explozie care să-l nimicească.

– Explozie? întrebă George cu uimire. Crezi anume că corabia s-a scufundat în urma aruncării unei grenade sau a unei torpile?

– Da, dar explozia aceea n-a făcut nici un zgomot și nu-mi pot da seama de ce natură a fost. Tot așa s-o fi întâmplat și cu celelalte corăbii care au dispărut pe aici. Ele au zărit „epava" în lumina nesigură a nopții, au pus în funcțiune reflectoarele și astfel au oferit bandiților o țintă sigură. Ah! văd c-ați pescuit doi oameni, ăsta-i un succes mare, oricum. Duceți-i repede în cabina-infirmerie, doctorul Bertram se va ocupa de ei. Dacă vor putea fi salvați, ne vom înapoia în port și-i vom debarca, după ce ne vor fi povestit, firește, ce știu despre corabia-fantomă. Barca de aluminiu rămâne pe punte, vom avea poate nevoie din nou de ea, în curând.

Peter luase pe umăr pe unul din salvați și-l duse în interiorul vasului. Kard făcu la fel cu al doilea. Farrow îl urmă, însoțit de George.

Doctorul Bertram îl examină pe cel dintâi, îi luă pulsul și, în cele din urmă, zise:

– Nici n-a înghițit atâta apă cât credeam eu la început. Dar respirația nu e deloc cum trebuie să fie: de fapt nu-mi explic de ce a căzut în nesimțire. Voi încerca cu aparatul de oxigen. Dacă nu mă înșel, s-a intoxicat cu un gaz necunoscut mie, care amețește numai, dar nu are efect mortal. Inima funcționează absolut normal. Ia să vedem ce facem!

Luând aparatul de oxigen, doctorul îl puse în funcțiune, și rezultatul fu uimitor, căci după numai câteva minute leșinatul începu să respire adânc, deschise ochii mari și privi rătăcit în jur. Apoi, ridicându-se în capul oaselor, întrebă:

– Unde sunt? Ce s-a întâmplat cu mine? Unde e corabia-fantomă?

– Vei afla îndată, răspunse Farrow. În primul rând să-l readucem la viață și pe colegul d-tale.

– Ah! ăsta e timonierul Anders, eu sunt Hendrik Grooven, olandez de origine și corabia aparține tatălui meu.

În timpul acesta, doctorul Bertram se ocupă de celălalt leșinat. După un tratament scurt cu aparatul de oxigen, îl readuse și pe el în simțiri și îndată ce deschise ochii, izbucni:

– Drace! m-au amețit rău, nu glumă! Ah! mi se pare că sunt pe un submarin, dacă nu mă înșel! Cum se face asta? Stătusem la cârmă când am zărit corabia-fantomă!

Ochii săi vii priveau cu oarecare bănuială spre căpitan. Tânărul olandez se uită și el cam speriat la Farrow, când îl auzi pe timonier vorbind de submarin. Căpitanul zâmbi însă și zise:

– Întocmai, domnilor, vă aflați în momentul de față pe un submarin. Poate că nu vă e necunoscută persoana mea, mă numesc Farrow.

Hendrik Grooven tresări, timonierul, însă, sări deodată de pe masa de operație și luând poziție în fața lui Farrow, zise :

– Îmi dați voie, domnule căpitan, să vă spun cât de bucuros sunt să vă cunosc.

Farrow îl strânse mâna cu putere, apoi se întoarse spre olandez și sus-se :

– Întâmplător, am fost astă-seară în Bandjermasin, unde am debarcat pe unul din frații Nieuvenhuis, pe care l-am salvat din mâinile piraților cruci. Cu prilejul acesta am aflat pentru prima oară povestea cu corabia-fan-

tomă, care m-a interesat mult, deoarece anumite cercuri bănuiesc că eu sunt amestecat aici. Părăsind portul cu o barcă de aluminiu, am văzut vasul d-voastră trecând prin fața noastră. Când am ajuns la submarin, primul meu ofițer mi-a comunicat că a observat o corabie suspectă, semănând cu o epavă. Am pornit după d-voastră, am zărit epava și apoi am fost de față, fără voie, la tragedia care s-a desfășurat. Probabil că vasul misterios a lansat împotriva d-voastră o bombă, care explodează fără să facă zgomot, dar conține un gaz care produce ameteală. Fiul meu împreună cu un marinar se aflau într-o barcă în apropiere de locul nenorocirii și astfel au izbutit să vă pescuiască.

— Ah! n-ați putea să-l trimiteți o torpilă în coastă acestei corăbii fantomă, domnule căpitan? strigă timonierul, cu mânie. Acum îmi dau seama cum s-au prăpădit corăbiile cu încărcături prețioase, dispărute în anii din urmă.

— Aș fi făcut-o poate, zise Farrow, dar nu mai era timp, căci lumina reflectorului d-voastră a dispărut tot atât de repede cum a apărut. Afară de asta, am fost nevoit să mă îndepărtez de locul unde mă aflam, căci mă temeam să nu împărtășesc soarta dumneavoastră.

— Aveți dreptate, domnule căpitan, încuviință Anders. Și ce aveți de gând să faceți acum?

— Vă voi debarca pe dumneavoastră amândoi, după care voi încerca să lămuresc misterul epavei.

Hendrik Grooven își drese glasul, apoi zise:

— N-ar fi cu putință, domnule Farrow, ca această presupusă epavă să ascundă un submarin? În felul acesta mi-aș explica de ce nu se arată niciodată în timpul zilei. Sau poate să fie și o remorcă, pe care submarinul o târăște după el, pentru ca să poată trage în voie asupra unui vas care s-ar opri brusc în fața sa. Încărcătura prețioasă a corăbiilor scufundate poate fi apoi scoasă la suprafață cu ajutorul scafandrilor submarinului. Nu găsiți că presupunerea mea poate fi exactă?

Spunând acestea, ochii olandezului priveau scrutător la căpitan. O clipă, Farrow se făcu roșu de mânie, apoi, însă, zâmbi și zise liniștit:

— E drept, domnule Grooven, presupunerea d-tale nu e de disprețuit. Te admir că ai izbutit să găsești soluția atât de repede. Ei, dar nu mă tem să pornesc lupta împotriva altui submarin, deși nu prea împărtășesc în totul părerea dumitale. Nu face nimic, însă, poți povesti liniștit la Bandjermasin care e părerea dumitale și atunci, cel puțin, nu vom mai fi suspectați noi. Iar asta ar fi cât se poate de bine.

— Hm! nu asta voiam eu să spun, murmură tânărul olandez, încurcat. Apoi însă adăugă:

— Dar de ce spuneți că ar fi cât se poate de bine?

— Ei, spuneam și eu așa, răspunse căpitanul, cu nevinovăție. Mă gândeam că oamenii n-ar mai fi nevoiți să-și frământe creierul cu corabia-fantomă. Dar, ulte că ne-am apropiat de port, veniți, vă rog, pe punte, vă voi duce pe uscat cu o barcă.

— Domnule căpitan, vă rog respectuos să-mi îngăduiți să rămân pe submarin! Interveni atunci timonierul Anders, luând poziție de drepți în fața lui Farrow. Corabia noastră s-a prăbușit, după cum știți: cred, însă, că v-aș putea fi de oarecare folos, domnule căpitan, deoarece cunosc bine de tot coastele de pe aici. Vă voi ajuta cu dragă inimă în opera de răzbunare împotriva corăbiei-fantomă.

— Domnule Anders, zise atunci Hendrik Grooven, aspru, te poți considera concediat din serviciul meu, fără nici un drept la vreo despăgubire.

— Bine, domnule Anders, te primesc în slujba mea, zise Farrow, prietenos. Rămâne la buna d-tale plăcere cât vrei că stai. Pentru moment, ne vom ocupa să lămurim chestia cu epava misterioasă.

Grooven o luase înainte, spre punte, şi ceilalţi îl urmară. După ce se urcă în barca de aluminiu, condusă de Peter, strigă :

– E foarte ciudat, Anders, că ai mers cu vasul atât de aproape de coastă, încât a trebuit să ne lovim de corabia-fantomă, şi că ai fost salvat, iar acum ţii să rămâi pe submarinul acesta. Îmi pare nespus de rău, dar chestia asta trebuie s-o aduc la cunoştinţă prefectului de poliţie.

Anders mormăi o înjurătură, dar Farrow râse şi-i strigă olandezului :

– Cred că ai avut grijă să-ţi asiguri pentru o sumă frumuşică încărcătura de preţ, d-le Grooven.

Tânărul nu răspunse, dar Rindow, care se afla lângă Farrow, întrebă uimit :

– Ce voiai să spui cu asta, domnule căpitan ?

– Nu mi-a plăcut deloc tinerelul acesta şi am vrut să-l necăjesc niţeluş, răspunse Farrow. Şi-a exprimat pe şleau bănuiala împotriva noastră Domnule Anders, aveaţi într-adevăr încărcătură de preţ pe corabie ?

– Da, domnule căpitan, din câte ştiu eu, aveam mătase împachetată în baloturi impermeabile, apoi lăzi de tablă în care se aflau idoli din metale preţioase. Dacă nu mă înşel, toată marfa asta a fost asigurată pentru o sumă de o jumătate milion de florini olandezi.

– Hm ! interesant de tot ! zise Farrow, gânditor. În asemenea condiţii, face să-ţi scufunzi vasul, mai ales dacă ai apoi posibilitatea să scoţi marfa afară, cu ajutorul scafandrilor. Dar, la spune, domnule Anders, era hotărât de la început ca acest tânăr Grooven să plece la drum ?

– Nu, răspunse timonierul, surprins, s-a îmbolnăvit subit secundul şi atunci a fost luat el. Acum îmi dă şi mie în gând că se împotrivise din toate puterile, dar căpitanul, tatăl său, căruia îi aparţine afacerea, a insistat cu tot dinadinsul. Hm ! e ciudat !

– Ce e ciudat ? întrebă Farrow, cu interes.

– Ieri l-am văzut pe tânărul Grooven stând de vorbă cu un european străin. Discutau cu mare însufleţire. Apoi, când străinul ăla a dispărut, el părea transformat cu desăvârşire. Până-n clipa aceea, încercase în fel şi chip să scape de obligaţia de a pleca la drum, dar apoi n-a mai zis nimic ba părea chiar încântat. Nu ştiu ce să însemne toate astea, dar a fost ciudat, oricum.

– Da, ai dreptate, zise Farrow. Ce înfăţişare avea străinul ăla ? L-ai recunoaşte dacă l-ai vedea ?

– Firește, domnule căpitan. Era cam mărunţel de statură, dar îndesat şi cu figura ascuţită. Ochii lui te izbeau din primul moment, erau negri şi aveau o strălucire cum n-am mai văzut încă la un om.

– Bine, să ne întipărim în minte lucrul acesta, zise căpitanul. Ah ! uite că se întoarce Peter. Acum va trebui să vedem cum facem să ne apropiem de corabia-fantomă, fără să ne primejduim viaţa.

Uriaşul ridică singur pe punte barca de aluminiu, camarazii săi o demontară şi o duseră în interiorul vasului.

– El, Peter, e ajuns cu bine pe uscat domnul Grooven ? întrebă Farrow.

– Da, da, mormăi Uriaşul, numai că a avut ghinionul, la coborâre, să alunece şi să cadă peste bord. A durat mult până să dau de el. Dar bine a păţit, căci a avut neobrăzarea să vorbească iar pe seama domnului căpitan.

– Hm ! şi zici că a alunecat ? întrebă Farrow, râzând. Dar cred că nu i s-a întâmplat nimic ?

– Nu, domnule căpitan, a înghiţit o groază de apă, dar l-am scos-o eu afară şi acum nu mai are nici pe dracu !

Peter coborî în turn şi căpitanul i se adresă lui Anders :

– Aşa, vino Joe să te prezint noilor dumitale camarazi. Apoi vom porni

încetișor spre locul catastrofei. Te pomenești că vedem pe acolo lucrul interesante de tot. De altfel, cred că afacerea asta poate deveni foarte primejdioasă pentru noi. Dar trebuie să punem totul în mișcare, ca să limpezim misterul vasului-fantomă, căci onorabilul Hendrik Grooven va căuta să convingă autoritățile că noi suntem autorii fărădelegilor. Așa ceva nu se înghite, vorba aceea !

Farrow îi dădu lui Plundow indicații să meargă vreo cinci kilometri spre sud, apoi s-o la spre vest. Viteza vasului era redusă, căci se putea presupune că banditii de pe corabia-fantomă vor cerceta toată zona pentru a se pune la adăpost de surprize.

Farrow îl conduse pe Anders în sala echipajului și-l prezentă tovarășilor Apoi se întoarse cu el în turn și-l întrebă :

– Domnule Anders, spuneai că cunoşti bine coastele de pe aici. Există prin apropiere golfuri în care se pot ascunde vase de mărimea unei corăbii, fără ca să poată fi văzute dinspre mare ?

– Firește, domnule căpitan, numai eu cunosc cel puțin o duzină de asemenea golfuri şi sunt încredinţat că există mai multe.

– Ah ! asta e foarte interesant, zise Farrow, îngândurat. Va trebui să le cercetăm mâine, pe sub apă. Poate că, cu prilejul acesta, dăm de ascunzătoarea corăbiei-fantomă. Opriţi maşinile ! strigă el apoi în tubul acustic.

Când vasul îşi încetini viteza, continuă, adresându-i-se lui Anders :

– Aşa, acum cred că suntem cam în direcţia locului unde s-a scufundat corabia. Vom rămâne câtva timp aici, apoi vom porni spre nord, direct spre locul cu pricina.

– Credeţi, domnule căpitan, că vom da de corabia-fantomă ? întrebă Anders.

– Da, cu siguranţă. Banditii vor încerca acum să scoată la suprafaţă încărcătura vasului. Dacă n-ar fi fost ăsta gândul lor, n-ar fi avut nevoie să scufunde atâtea vase.

– Firește, dacă o fi vorba de escrocherii cu asigurarea. Prea mult n-or fi câştigat de pe urma asta banditii, căci în ultimul an au fost păgubite multe firme de seamă prin pierderi de vase, care, desigur, n-au nimic de-a face cu oamenii aceştia. Da, chiar dacă aceste firme au primit şi sumele asigurate, sunt totuşi păgubite, deoarece afacerile lor au dat înapoi, din cauza neîncrederii firești a expeditorilor. Aşadar, lucrurile trebuie să stea aşa cum spuneţi d-voastră, domnule căpitan, – banditii care se ascund în dosul corăbiei-fantomă jefuiesc vasele scufundate. Până la vreo zece kilometri depărtare de coastă, fundul mării e atât de neted, încât îşi pot face treburile în voie.

– În cazul acesta, dacă vom cerceta mai amănunţit fundul mării pe aici, vom da, desigur, de multe epave, zise Farrow. Părerea mea este că banditii şi-au ales tocmai din acest motiv coasta asta pentru operaţiile lor. Dar, lasă, vom încerca noi totul ca să punem mâna pe ei.

– Domnule căpitan, zise timonierul cu şovăială, eu găsesc că pe întuneric n-ar putea scoate ei la suprafaţă mărfurile scufundate. Cu lumină nu pot lucra, căci se abat multe vapoare pe aici în timpul nopţii. Dar nici în timpul zilei n-o pot face, şi atunci...

– Hm ! făcu căpitanul, e şi nu e aşa. La spune, se pescuieşte mult pe coasta de aici ?

– Da, tot pescuitul se află în mâinile unei firme americane, „Williamson Brothers", care trimite vasele ei proprii încoace. Mă cam îndoiesc dacă, cu sistemul acesta costisitor, îşi scoate cheltuielile. Are în exploatare şase vase, or fi pescuind ei şi mult, nu-i vorbă, dar cum îşi pot valorifica toate cantităţile acestea ? E drept, după cât ştiu, fac şi conserve şi poate că astfel s-o scoată la capăt.

– Hm ! „Williamson Brothers" spuneai ? Ciudat lucru că tocmai o firmă americană s-a apucat să facă pescării în stil mare pe aici. Dacă ar fi fost în Coreea, hai să zic, mai vii de acasă ! Acolo sunt perspective să găseşti peşti scumpi, în cantităţi mari. Dar aici ? Ia spune, firma asta îşi are sediul în Bandjermasin ? De acolo expediază marfa ?

– Nu, s-a stabilit la Kap Malalajor, cam la o sută de kilometri spre apus. De fapt, au un mic birou şi la Bandjermasin, unde primesc poştă din când în când.

– Mi-ai comunicat un fapt de mare însemnătate, domnule Anders, zise căpitanul. Sunt de părere c-ar trebui să ne ocupăm mai de aproape de această firmă. E lucru sigur că nu a câştigat fără vreun motiv puternic exclusivitatea de a pescui pe coastă. Ascultă ce spun eu, domnule Anders, fir-

mo aste e fi având ceva de-a face cu epava-fantomă, dacă nu cumva e chiar ea în persoană, ca să zic așa.

– Dumnezeule! exclamă timonierul, acum mi-aduc aminte unde l-am văzut pe omulețul acela gras, care stătuse de vorbă cu Hendrik Grooven, înainte de plecarea noastră. Da, da, l-am zărit odată în biroul firmei „Williamson Brothers". Dar, domnule căpitan, s-ar părea că nici domnul Hendrik n-ar fi străin de afacere, în cazul acesta?

– În ce relații se afla Hendrik cu tatăl său? cercetă Farrow.

– Foarte proaste. Bătrânul Grooven a fost un om tare de treabă și mai că-mi vine să cred că se află acum pe fundul mării. Hendrik e un chefliu, l-a făcut multe necazuri tatălui său, și după cât am auzit e îngodat în datorii până peste cap. Mă gândesc cu groază, domnule căpitan, că pentru a face rost de bani, s-o fi amestecat în afacerea asta, în care tatăl său și-a găsit moartea.

– Totul e cu putință în lume noastră! zise căpitanul cu seriozitate. Banul e ochiul dracului și câți copii nu și-au ucis părinții de dragul lui! Acum văd ceva mai limpede, domnule Anders. Fusese hotărât dinainte să se scufunde corabia lui Grooven și Hendrik voia să-și plătească datoriile cu banii luați de la asigurare. Când a fost vorba să plece el însuși la drum, l-a cuprins frica; s-a liniștit, însă, după ce a stat de vorbă cu reprezentantul firmei „Williamson Brothers". Poate că au izbutit să-l convingă că scapă cu viață dacă va sta în spatele vasului, la cârmă, sau poate că l-au făgăduit că nu vor scufunda corabia chiar îndată. De aceea nu s-a mai împotrivit. Ascultă ce-ți spun eu, așa stau lucrurile, domnule Anders! Firește că banda nu s-a mai sinchisit de el apoi, pentru ea principalul fiind încărcătura de preț.

– Drace! aveți perfectă dreptate, domnule căpitan! exclamă timonierul. Ce-ar fi să dăm imediat de știre poliției cum stau lucrurile?

Farrow izbucni în râs, apoi răspunse:

– Eu cred că poliția nu va mai putea de bucurie când ne-om prezenta noi, ca să ne poată aresta. Hendrik Grooven are, desigur, mai multă trecere decât fostul său timonier și chiar decât căpitanul Farrow, urmărit cu înverșunare de fostele puteri aliate. Nu ești și dumneata de aceeași părere? Nu, domnule Anders, cu poliția nu-i nimic de făcut, trebuie să lămurim chestia prin propriile noastre puteri, oricât de greu și primejdios ar fi. Și acum, cred că am stat destul de vorbă, deși nu ne-am pierdut timpul degeaba: vom porni la drum să vedem dacă nu cumva descoperim ceva suspect.

Cu viteză redusă, submarinul plutì lin spre coastă, spre punctul unde, cu câteva ceasuri înainte, corabia lui Grooven se scufundase.

Căpitanul știa bine că se afla în mare primejdie. Banditii care lucrau cu astfel de arme și mijloace aveau, desigur, pe vasul lor un post de radio, datorită căruia puteau fi informați repede de omul lor de încredere din Bandjermasin. Dacă Hendrik Grooven s-o fi dus acum la acest personaj, atunci nu mai încăpea îndoială că cei de pe corabia-fantomă și primiseră vestea că submarinul lui Farrow se află la fața locului și că vestitul căpitan, spaima banditilor de mare, hotărâse să se ocupe de lămurirea misterului.

Și atunci se putea aștepta în orice clipă să împărtășească soarta corăbiei lui Grooven.

3. O întreprindere îndrăzneață

Cu cât submarinul înainta mai spre nord, apropiindu-se de coasta primejdioasă, Farrow devenea tot mai neliniștit.

În cele din urmă, dădu comanda de afundare. Marinarii care se aflau pe punte, printre care George și Peter, coborâră în grabă scărița turnului, capacul fu închis, apoi minunatul vas începu să se lase în apă, în vreme ce pompele umpleau tancurile de balast. Farrow afundă „Dox"-ul la vreo opt metri numai și înălță periscopul doar atât cât să iasă la suprafața apei. Două minute se scurseră de la această manevră, când Farrow tresări cu putere. Teama lui se dovedea îndreptățită.

Trei fâșii luminoase străbătură deodată întunericul. Erau atât de bine orânduite, încât formau o prelungire și luminau apa pe o mare întindere. Se rotiră încetișor în semicerc, luminând mai întâi coasta spre răsărit, apoi rătăcind deasupra apei pentru ca, după ce luminară coasta de apus, să se stingă brusc.

Farrow răsuflă ușurat. Dacă s-ar fi lăsat la fund numai cu câteva clipe mai târziu, submarinul ar fi fost descoperit cu ajutorul acestor fâșii luminoase. Și atunci, soarta lui ar fi fost pecetluită.

Cele trei lumini de reflectoare păreau să fi venit dinspre coastă, dar aproape exact în spatele locului unde se petrecuse nenorocirea. Așadar, era totuși posibil ca acolo să fie scafandri la lucru, pentru a scoate la suprafață încărcătura vasului scufundat.

Da, căpitanul era chiar sigur de asta, căci banda știa de acum că tânărul Grooven și timonierul fuseseră salvați și că Anders se afla chiar pe submarinul lui Farrow. Trebuiau să presupună că Hendrik Grooven va da de știre poliției și poate chiar a doua zi dimineață vase ale guvernului vor face de strajă la locul nenorocirii, până la ridicarea corăbiei.

Dar cum putea Farrow să stabilească lucrul acesta? Misterioasa epavă, care se folosea de arme atât de primejdioase, era, desigur, aproape de locul cu pricina. Dacă oamenii lucrau la lumina lămpilor în interiorul corăbiei, cu greu ar fi observat ceva, prin fereastra de la pupă. Iar reflectoarele pe care le construise Hagen, și a căror lumină răzbătea prin apă, nu trebuia să le pună în funcțiune, căci ar fi atras atenția dușmanului, care nu l-ar fi cruțat deloc.

– Domnule Anders, se adresă el timonierului, cât de adâncă e apa în locul unde s-a scufundat corabia?

– Cel puțin zece metri, răspunse Anders. Fundul mării se înclină apoi treptat spre sud, în așa fel încât, la o depărtare de trei kilometri de coastă, adâncimea mării e de cincisprezece metri.

– Hm! ăsta e un câmp ideal de activitate pentru bandă, zise Farrow. Sunt sigur, însă, că ne-om pricepe noi să le stricăm afacerea. N-avem încotro, trebuie să ne ținem de capul lor. E drept, riscăm să ne prăpădim de pe urma vreunuia din proiectilele acelea misterioase cu care lucrează banditii, dar cei puțin ni se va recunoaște nevinovăția când se va da de rămășițele submarinului.

– Domnule căpitan, poate că tânărul Grooven a spus adevărul fără să-și dea seama atunci când a afirmat că epava aceasta ar servi de acoperitoare unui submarin? Vrea să lovească în dumneavoastră cu asta, dar chiar dacă n-o fi știut în mod exact, poate că totuși a ghicit cum stau lucrurile!

– La drept vorbind, eu n-aș putea crede ca un al doilea submarin să mai dea târcoale pe aici, zise Farrow, dar admițând totuși că așa este, nu poate fi decât unul american. Știu eu ce să mai zic? În privința asta, ban-

diții americani sunt foarte bine organizați. Dar, la spune, de cât timp datează firma „Williamson Brothers" ?

— De peste un an de zile, domnule căpitan. Cam tot pe atunci au început să dispară corăbiile pe aici. Să fi venit indivizii ăia tocmai din America, ca să-și stabilească aici câmpul lor de operații criminale ?

— Nu-i deloc exclus. Ba asta dovedește chiar că au lucrat cu cap. Pe coastele americane nu puteau să opereze prea mult timp, căci acolo paza se face cu mijloacele cele mai moderne, în primul rând cu avioanele. În schimb, pe aici se produc atâtea taifunuri pe seama cărora se poate pune ușor dispariția unui vas, — apoi coastele sunt foarte primejdioase prin locurile astea și — înainte de toate — se știe de ani de zile că au imi fac veacul pe aici.

— Ah ! asta înseamnă că banda și-a făcut socoteala de la început că bănuiala ar putea cădea asupra dumneavoastră, domnule căpitan, zise Anders, spumegând de furie. Asta e o mârșăvie fără seamăn.

În românește de LIA HARȘU

(Va urma)

Serial senzațional

40

Pentru prima oară în românește
seria completă

CORABIA-FANTOMĂ (II)

— O astfel de intreprindere nu putea fi pusă la cale decât de un cap genial, răspunse Farrow. E mai mult ca sigur că s-a intemeiat pe această posibilitate. Dar despre asta vom sta de vorbă mai târziu, acum să vedem dacă nu putem descoperi ceva.

Submarinul se apropia de coastă şi căpitanul socoti că se afla doar la cinci sute de metri de locul nenorocirii. Işi încordă auzul.

Deasupra apei se auzea zgomotul unei elice de vapor, pusă în mişcare, după cât se pare, de un motor puternic. Sunetul era, însă, slab, ceea ce insemna că vasul se afla la patru sute de metri de submarin.

In intunericul care se lăsase asupra mării, Farrow nu putea să vadă nici măcar umbra vasului cu pricina. Zgomotul elicei se pierdu spre răsărit, apoi amuţi brusc ; de fapt, prea brusc, dar căpitanul nu dădu atenţie fap-

tului. Ceva mai târziu, însă, avea să-şi reamintească în chip neplăcut de asta, spunându-şi că faţă de un duşman atât de primejdios se cuvenea să fie cu cea mai mare băgare de seamă.

Farrow privea prin periscop, aşteptându-se să vadă ivindu-se lumina unui reflector, dar aşteptarea îi fu zadarnică. Îl chemă pe Rindow şi-i dădu în primire periscopul, spunându-i să fie atent la tot ce se petrece. Apoi, însoţit de George şi Anders, se duse în cabina de la proră şi trase obloanele de oţel de la ferestrele ce se aflau acolo.

Apa neagră era luminată din când în când de puncte şi fâşii strălucitoare, care nu erau decât peştii pe care natura îi înzestrase cu lumină proprie. Anders rămase uimit văzând instalaţia aceea minunată, apoi privi cu încordare în întuneric.

Submarinul se târa încetişor spre nord, apropiindu-se de locul unde se produsese catastrofa. Când ajunse la cel mult o sută de metri, vasul se izbi de o piedică elastică şi în clipa următoare fu împins cu putere îndărăt.

— Domnule căpitan ! strigă Anders, care îşi lipise faţa de geam, e o plasă, o plasă de oţel.

Căpitanul îşi dădu şi el seama de situaţie în aceeaşi clipă. Vaporul a cărui elice o auzise cu câteva minute înainte trebuie să fi fost unul din cele şase vase de pescuit pe care firma „Williamson Brothers" le adusese aici, pentru aşa-zisele ei afaceri pescăreşti. Un altul trebuia să fie ceva mai spre apus, dar acela a cărui elice o auzise târâse, desigur, plasa de oţel după dânsul şi o aşezase aici.

Clocnirea submarinului trebuie să fi fost semnalizată undeva, căci Farrow auzea acum lămurit zgomotul câtorva elice la apus şi la răsărit, şi care se apropia din ce în ce. În clipa aceasta, căpitanul îşi dădu seama limpede de planul duşmanului.

Submarinul, a cărui prezenţă le fusese semnalată de complicele lor din Bandjermasin, urma să fie încercuit în reţeaua largă de oţel. Din moment ce se va întâmpla aşa, înseamnă că duşmanii lor nemiloşi aveau, desigur, mijloace să distrugă mult temutul submarin.

— Repede îndărăt ! strigă căpitanul în acustic.

Elicea începu îndată să bicluiască apa şi se produse o zguduitură, încât Farrow şi însoţitorii săi fură izbiţi de pereţii cabinei.

De întors nu mai era vreme, submarinul trebuia să gonească îndărăt, ca racul, pentru a scăpa de primejdia ce-l ameninţa. Tot mai oproape se auzea dinspre răsărit şi apus urletul elicelor, câteva clipe doar şi cercul se închidea în jurul vasului.

— Pregătiţi lansatoarele de torpile unu şi doi ! strigă el în porta-voce.

După un minut se auzi glasul liniştit al lui Rindow, care răspundea :

— Lansatoarele de torpile sunt pregătite !

Dar, în răstimpul acesta scurt, situaţia se schimbase. Zgomotul elicelor se auzea aproape, încât se părea că cele două vase vor ciocni submarinul.

În clipa următoare, trupul de oţel al „Dox"-ului fu zgâriat de un corp mai tare ; Farrow trase repede obloanele de la ferestre, mersul vasului fu împiedicat un moment, dar apoi îşi luă viteză, gonind îndărăt.

— Babord ! strigă căpitanul Farrow după câteva clipe.

Vasul se roti ca o săgeată, apoi fu izbit în coastă şi ameninţat să-şi piardă echilibrul. Dar îşi reveni repede şi porni ca o săgeată spre sud, până ce căpitanul dădu comanda :

— Jumătate viteză la motoare !

Răsuflând uşurat, îl privi pe Anders, care stătea nedumerit şi făcea ochii mari :

— Aşa, am scăpat ca prin urechile acului.

— Dumnezeule, dar ce fu asta ? bâlbâi timonierul.

– Ceva simplu de tot. Voiau să ne încercuiască în plasa de oțel. Cele două vapoare, care desfășurau o viteză mare, se apropiau din direcții opuse, urmând să se întâlnească. Cred că au prins de veste că am scăpat în ultimul moment din încercuirea plasei, care trebuia să se strângă în jurul nostru. Am bănuit imediat că avea să se producă o explozie în interiorul rețelei, de aceea am dat comanda de babord, dar cu toate astea tot n-am scăpat de o izbitură destul de puternică.

– Hm ! făcu Anders, trebuie să fie o bandă care lucrează repede și fără cruțare, dispunând de mijloace cu adevărat grozave. Dumnezeule ! n-aș fi crezut cu putință așa ceva.

– Dragă domnule Anders, zise căpitanul zâmbind, gândește-te bine dacă vrei să rămâi cu noi. Asemenea incidente nu ne prea înspăimântă, suntem obișnuiți cu ele. Acum, hai în turnul de comandă să vedem dacă nu putem observa ceva pe mare.

Când Farrow ajunse în turn, Rindow îi comunică:

– Cele trei reflectoare cercetează marea. Ah ! văd două vaporașe, desigur acelea ale căror elice le-am auzit. A ! s-au stins reflectoarele.

– Hm ! asta înseamnă că au vrut numai să se încredințeze dacă ne-am prăpădit într-adevăr, zise Farrow. Deoarece nu vor vedea, însă, petele de ulei caracteristice la suprafața apei, vor ști că am scăpat. Ia să chibzuim acum ce avem de făcut. Cum ne-am putea apropia noi de epava corăbiei scufundate ? Probabil că au pus în jurul ei instalații de semnalizare. Ia stați, prin explozie, rețeaua de oțel a fost distrusă, ce-ar fi să mai încercăm o dată ?

– Domnule căpitan, comunică Rindow, care nu-și dezlipea ochiul de pe lentila periscopului, cele trei reflectoare luminează din nou marea, de data asta de la apus spre răsărit. Cele două vase s-au depărtat unul de altul, dar văd la apus ivindu-se alte două, unul stă pe loc, celălalt se îndreaptă cu viteză mare spre răsărit. Cred că au întins o nouă rețea.

– Mă gândesc să distrug rețeaua aceasta cu o torpilă, dar blestemata aia de firmă americană posedă șase vapoare și tare mă tem că ultimele două vor întinde altă rețea. Hm ! acum chiar nu mai știu ce e de făcut. Sunt încredințat că lucrează scafandrii la corabia scufundată. Dar cum să ne apropiem de ei ? E aproape cu neputință, căci armele dușmanului sunt grozave.

George, care se afla în spatele tatălui său, interveni.

– Tată, de ce n-ar fi posibil să mă duc eu acolo, cu Peter și Kard ? Dacă marea e adâncă numai de zece metri pe alei, putem coborî mult mai lesne. Voi tăia și rețeaua de sârmă, fără ca bandiții să prindă de veste. În costumele inventate de doctorul Jellot ne putem mișca în voie și, apropiindu-ne de corabia scufundată, vom observa ce se petrece. Ce părere ai de propunerea mea, tată ?

– Nu-i deloc rea, George, răspunse căpitanul, după ce chibzui câteva clipe. Și nici primejdia pentru voi nu poate fi prea mare, după socoteala mea. Partea grea, însă, este cum să părăsiți submarinul. Mai mult ca sigur că bandiții cercetează marea, și cum vreți voi să părăsiți turnul fără să fiți observați, chiar dacă ne vom ridica numai atât cât să atingem cu el suprafața mării ?

– Domnule căpitan, reflectoarele au început iar să lumineze marea, comunică Rindow în clipa aceea, merg de la răsărit spre apus.

– Tată, putem totuși ieși, zise George. Vom înainta acum până ce ajungem aproape de rețeaua de sârmă, apoi ne ridicăm atâta cât să atingă turnul suprafața apei. Când reflectoarele vor fi trecut pentru o clipă peste noi, ieșim la repezeală afară și ne lăsăm în mare. Până să vă învăluie din nou lumina lor, voi ați și închis capacul și v-ați afundat.

— Toate astea sunt bine ticluite, dragă George, dar eu mă tem că banda o prevăzut rețeaua de oțel cu instalații de semnalizare foarte sensibile. Se poate lesne întâmpla ca să vă încercluiască și pe voi, întocmai cum era să ni se întâmple și nouă : și dacă s-o produce vreo explozie, sunteți pierduți.

— Tată, zise George, cu bucurie, l-am rugat pe domnul Hagen al nostru să-mi construiască o lampă de buzunar care să lumineze și în apă. Uite-o aici ! Cu ajutorul ei, vom putea examina rețeaua în locul prin care vom vrea

să ne strecurăm, fără să atragem atenţia bandiţilor care spionează de sus. Firește că voi tăia fiecare sârmă suspectă şi voi fi cu mare băgare de seamă : vom lua cu noi foarfeci ascuţite pentru scopul acesta. În privinţa asta, poţi fi liniştit, tată. Te rog din suflet, lasă-mă să-mi pun planul în aplicare. Gândeşte-te că e vorba să înlăturăm bănuiala care planează asupra noastră.

– Da, dragul meu, acesta e lucrul principal. Oricâte fapte bune am făcut până acum, oricâte vieţi omeneşti am salvat, oamenii vor uita totul într-o clipă când bănuiala aceasta grea va apăsa asupra noastră şi toţi vor începe să strige în gura mare că suntem ucigaşi şi bandiţi ordinari. Aşa-i lumea, ce să-i faci ! Tu n-o cunoşti încă, eşti prea tânăr. Da, băiete, în principiu sunt de acord cu planul tău, deşi îţi primejduieşti viaţa prin punerea

lui în aplicare. Dar ce folos vom avea dacă veți stabili într-adevăr că vasul scufundat a fost jefuit de bandiți ? Nu vom putea face dovada, nu-i cunoaștem pe făptași și, afară de asta, nici un judecător de prin partea locurilor astea nu ne va da crezare.

— Tată, eu am presimțirea că stabilirea acestui fapt va fi de mare însemnătate pentru noi, stăruí George. Te rog din suflet, dă-mi voie să pornesc cu Peter și Kard !

— Dumnezeule, sfinte ! exclamă Anders. Cum de-i dă în gând băiatului să întreprindă așa ceva ? Domnule căpitan, am auzit multe despre faptele d-voastră de vitejie, dar asta n-aș fi crezut cu putință. Dacă... dacă veți izbuti să... cum să zic... să duceți la bun sfârșit chestia asta, eu... eu voi debarca pe uscat. Am nevastă și copii și mă tem să nu rămână fără sprijin în viață.

— Dragă Anders, zise căpitanul, eu cred că dacă n-am fi fost noi, teama dumitale ar fi fost de mult un fapt împlinit. Dar ai dreptate, ai prins rădăcini prin locurile astea și nu trebuie să te muți în altă parte, mai ales nu trebuie să-ți pui viața în pericol, luând parte la aventuri primejdioase, fără de care noi însă n-am putea trăi. Vei rămâne cu noi până vom lămuri misterul corăbiei-fantomă, apoi te vei întoarce acasă. Trebuie chiar să rămâi până atunci, căci Hendrik Grooven va fi purtat el de grijă să prezinte lucrurile cum îi vine lui mai bine, dându-te drept complicele nostru. Cred că-ți dai și dumneata seama de asta ?

— Da, aveți dreptate, răspunse timonierul, îngândurat. Nu m-am gândit prea bine la chestia asta. De-abia acum îmi dau seama cât de ticălos este Hendrik acesta. El își va face declarația în fața procurorului și desigur că i se va da crezare, căci e fiul proprietarului corăbiei scufundate. Da, domnule căpitan, rămân cu trup și suflet al dumneavoastră, chiar de-ar trebui să trec prin iad. Acum e vorba și pentru mine să-mi salvez renumele, pe care ticălosul acela l-o fi murdărit, desigur.

— Bravo, Anders, strigă Farrow, acum știu că mă pot bizui pe dumneata în toate privințele. Să revenim la chestie, însă. Ce se mai zărește, Rindow?

— Domnule căpitan, cele trei reflectoare se îndreaptă acum din nou de la apus spre răsărit, raportă primul ofițer. A fost așadar o pauză de patru minute.

— Ah ! să ne spui atunci când va atinge lumina lor periscopul nostru ! strigă Farrow.

— Acum ! răspunse Rindow după câtva timp.

— Așadar, în total șapte minute, zise căpitanul. Ceea ce înseamnă că au nevoie de încă trei minute până ce reflectoarele să lumineze coasta spre răsărit, apoi pauza de patru minute și încă o dată trei minute până ce razele să ne atingă din nou. Așadar, avem zece minute ; cred că e de-ajuns ca să dăm drumul scafandrilor peste bord.

— Prea de-ajuns, tată ! strigă George, cu însuflețire. Avem nevoie de cel mult cinci minute ca să ieșim din turn, poate că nici de-atâta. Iar între timp, voi vă veți afunda.

— Hm ! două minute ca să ne ridicăm la suprafață, cinci minute pentru voi, două minute să ne lăsăm la fund, fac în total nouă minute ! își făcu Farrow socoteala. Da, tocmai bine ! Pregătiți-vă !

George alergă ca o furtună, strigându-i din fugă pe Peter și Kard. Timonierul zise cu admirație :

— Drept să vă spun, domnule căpitan, aș dori ca și băiatul meu să ajungă într-o zi ca al dumneavoastră.

— În cazul acesta, ar trebui să fii și dumneata un tată la fel ca domnul căpitan al nostru, zise Plundow, dar nu prea cred că ești.

4. O aventură sub apă

George, Peter şi Kard se îmbrăcară în grabă cu costumele luate de la complicii doctorului Jeliot, apoi se înapoiară în turn. Între timp, Farrow dăduse comanda de ridicare la suprafaţă, profitând de momentul când reflectoarele îşi plimbau lumina de la răsărit spre apus.

După câteva clipe, marginea turnului atinse oglinda apei. Peter Urlaşul se căţără pe scăriţa de fier, deschise capacul şi sări afară. George îl urmă, Kard la fel şi după patru minute cei trei scafandri se şi afundaseră în mare. Plundow închise repede capacul, apoi pompele aduseră din nou apa în tancurile de balast.

Când fâşiile de lumină ale reflectoarelor atinseră iarăşi marea, turnul submarinului era la doi metri sub apă. Farrow, care privea prin periscop, dădu din cap mulţumit şi zise :

— A mers strună până acum, să nădăjduim că cei trei tovarăşi ai noştri vor scăpa cu bine. Dacă vom observa însă că i s-ar întâmpla ceva unuia din ei, să le arătăm bandiţilor că nu-i de glumit cu noi. Rindow ! strigă el cu hotărâre, pregăteşte toate aruncătoarele de torpile. Ne vom ridica la suprafaţă dacă va fi nevoie, vom pune în funcţiune reflectorul şi vom arunca în aer toate vasele ce le vom întâlni.

Primul ofiţer dădu comanda mai departe cu toată graba. Căpitanul Farrow stătea la periscop. Părea o statuie şi nici un muşchi nu-i tresărea pe chip, deşi ştia că fiul său se află pe fundul mării, expus celor mai mari primejdii, împreună cu cei doi tovarăşi. Dacă ei îşi vor pierde viaţa cu prilejul acestei întreprinderi îndrăzneţe, căpitanul Farrow era hotărât să-i răzbune, cum nu s-a răzbunat încă nimeni în lumea asta.

Aşa se explica şi faptul că el rămânea atât de liniştit şi nemişcat, cu ochiul la periscop. Vedea cum lumina reflectoarelor se plimba încolo şi încoace deasupra mării, dar nu observa nimic suspect, care să-i arate că cei trei scafandri au fost descoperiţi. Bandiţii trebuiau să se simtă în mare siguranţă, dacă îşi continuau lucrul netulburaţi. Căpitanul era complet liniştit, cu atât mai mult cu cât, de la afundarea lui George şi a tovarăşilor săi, trecuseră zece minute.

Cei trei scafandri ajunseseră pe fundul mării şi ştiau bine încotro s-o apuce, dar, după opt minute de mers, George se opri fără voie.

Se ţineau unul de altul, ca să nu se piardă, şi la lumina lămpii de buzunar, tânărul zări în faţa lui plasa de sârmă, pe care o aşezaseră acolo cele două vase americane.

Cei trei tovarăşi mai văzură apoi că în plasa de oţel erau intercalate şi sârme de aramă, care erau, desigur, în legătură cu vreo instalaţie de semnalizare. Kard, fiind mecanic cu experienţă, tăia la repezeală fiecare sârmă în parte, dar avea grijă să nu atingă capetele între ele. De-abia când tăie toate sârmele de aramă, până la înălţimea unui stat de om, începu treaba la reţeaua propriu-zisă.

În curând, făcuse o spărtură prin care se puteau strecura. Ştiau bine că se aflau acum în vizuina leului, căci cu toată prevederea cu care lucrase Kard, se putea, totuşi, să fi scăpat ceva din vedere şi astfel bandiţii să capete de ştire. Şi atunci se putea produce în interiorul reţelei o explozie, care să-i omoare pe toţi.

Braţ la braţ, îşi urmau drumul. George stinse lampa şi peste câteva clipe zăriră în faţa lor punctuleţe luminoase : nu erau, însă, peşti înzestraţi de la natură cu lumină fosforescentă, ci, după cât se părea, izvoare lumi-

noase slabe, artificiale, care se mișcau încoace și încolo, la distanțe aproape regulate.

George și tovarășii săi inventaseră un sistem special de comunicare, atunci când se aflau sub apă, în costume de scafandru. Acest sistem era aplicat cu ajutorul degetelor, cu care loveau în tact pe antebrat.

— Trebuie să încercăm să „prindem" unul din acești „purtători de lumină", le comunică George tovarășilor săi, și atunci vom avea un martor cât se poate de bun. Nici nu vom atrage atenția când ne vom face apariția în rândurile acestor bandiți.

Cei doi uriași răspunseră că sunt de acord cu propunerea, apoi porniră cu toții înainte.

După câteva minute, se izbiră de o piedică tare. Pipăind cu mâinile, constatară că era corabia scufundată de curând de banda misterioasă.

George, care luase comanda micului grup, comunică din nou :

— S-o luăm la stânga, în jurul prorei vasului, trebuie să stabilim ce l-a provocat scufundarea. Repede, poate mai punem mâna pe unul din scafandri.

Înaintară cu pași grăbiți și când trecură de prora ascuțită, constatară că era complet distrusă. Gaura era atât de mare, încât ar fi putut încăpea în ea un vagon de cale ferată, iar cei trei marinari își dădură seama că o astfel de avarie trebuia să provoace în mod fatal scufundarea imediată a vasului.

Se opriră din mers, căci din gura aceasta uriașă ieșeau afară fâpturi, care purtau în mână o lumină slabă, îndestulătoare, însă, ca să le arate drumul. Ciudații indivizi târau după ei poveri grele, sau le purtau în spate.

Cei trei scafandri stăteau nemișcați în colțul epavei și observau cu atenție făpturile misterioase. În cele din urmă, după sistemul lor, George le spuse tovarășilor săi :

— Îl veți înhăța pe cel dintâi care va părăsi acum vasul. Îl veți trage repede în umbră, cu povară cu tot. Atenție ! Fiți pregătiți !

Cei doi uriași se furișară încetișor lângă gaura care provocase pierderea corăbiei și se așezară la pândă. O nouă făptură își făcu apariția, dar fu înhățată repede de Peter și Kard. Aici n-aveau să se teamă că individul ciocat ar putea scoate un țipăt, de aceea își încleștară mâinile de brațele lui și-l traseră după dânșii. Zadarnic acesta se zbătea, adversarii săi erau mult mai puternici ca el.

George știa bine că situația va deveni foarte primejdioasă acum, căci lipsa unui om trebuia să fie observată imediat. Rețeaua se putea închide și explozia se putea produce, nimicindu-i.

Lovindu-l cu pumnul în spate, George le dădu de înțeles tovarășilor săi să se grăbească, dar uriașii bănuiau și ei primejdia ce-i amenința și porniră atât de repede înainte, încât tâlharul de-abia îl putea urma. El pricepea, însă, graba pe care o puneau Peter și Kard, căci, cu toate că erau cu mare băgare de seamă, puteau totuși atinge vreo sârmă, prin care să dea un semnal vasului care făcea de pază deasupra apei.

George nici nu cuteză să-și depene gândul acestă în întregime, ci-l urmă pe cei doi uriași, cât îl țineau puterile. Dar cu tot efortul lui, ar fi fost pierdut dacă credinciosul lui Peter n-ar fi fost la postul său.

George auzi un zgomot înăbușit, pe care nu și-l putea explica încă. Se opri fără voie, ca să cerceteze despre ce-i vorba, dar în clipa aceea un corp tare se izbi de el. Se simți înhățat și târât înainte, cu o putere căreia nu ar fi putut să i se împotrivească.

Își dădu imediat seama că nu putea fi decât credinciosul Peter, care voia să-l apere de vreo primejdie pe care o bănuia.

De aceea nici nu se împotrivi, ci căută să înainteze cât mai repede.

Aproape c-ar fi fost prea târziu, căci deodată George se simți lovit din amândouă părțile. Înainte de a-și putea da seama ce se petrece, fu târât cu o smucitură atât de grozavă, încât nu lipsi mult să-i smulgă brațul din umăr.

În clipa următoare, însă, avu cel puțin o bănuială de primejdia în care plutise, căci în spatele său alunecă ceva tare, ca oțelul, care-l împinse înainte cu putere. Dacă ar fi purtat acum costumul obișnuit de scafandru, cu butelille de oxigen în spinare, ar fi fost pierdut, căci își dădu seama imediat că îndărătul său se închisese tocmai atunci cercul plasei de oțel. Cele două capete ale acesteia i-ar fi smuls cu siguranță butelille.

Peter urma să-l tragă tot înainte, dar deodată toți trei scafandri fură izbiți cu atâta putere, încât se lungiră pe fundul mării. Banditii făcuseră să explodeze o bombă în interiorul rețelei de sârmă și efectul fusese grozav.

George îi era nespus de recunoscător credinciosului său Peter, căci, fără el, căpitanul Farrow nu și-ar mai fi revăzut fiul. Așa, însă, înaintară încă vreo zece minute, după ce se ridicară de jos, și ajunseră cam în dreptul locului unde trebuia să fie submarinul.

Nu era atât de simplu să ajungă sus acum, căci după toate probabilitățile căpitanul nu putea să se ridice la suprafață deocamdată. Banditii descoperiseră, probabil, lipsa unuia dintre ai lor și căutau, desigur, să lămurească lucrurile.

Cei trei stăteau nehotărâți pe fundul mării.

În cele din urmă, George cuteză să aprindă lampa de buzunar și atunci văzură cu toții trei funii groase, care șerpuiau la numai câțiva pași de ei.

De îndată ce lumina reflectoarelor trecuse deasupra periscopului, căpitanul Farrow trimisese repede un marinar pe punte, care fixase funiile de parapet. Înainte ca razele reflectoarelor să se îndepărteze, marinarul fu îndărăt în turn și submarinul se afundă la doi metri.

George se cățără cel dintâi pe funie, în vreme ce Peter și Kard îl țineau pe prizonier. Acum trebuiau să fie cu multă prevedere, căci dispariția unui bandit trebuia să-i fi pus pe gânduri pe ceilalți, care și-ar fi închipuit că nu poate fi vorba decât de intervenția căpitanului Farrow.

George lovi cu putere în capacul turnului și imediat auzi răspunsul tatălui său. Căpitanul bătu în tactul alfabetului Morse :

— Fiți pregătiți și urcați pe punte ! Reflectoarele vin acum dinspre apus, peste trei minute mă ridic la suprafață.

— Bine, răspunse George. Aducem un prizonier.

Trase de funiile pe care le țineau în mână Peter și Kard și cei doi urlași se cățărară imediat, cu prizonierul la mijloc. Acum erau cu toții pe punte și se târâră până la turn. Văzură nelămurit lumina celor trei reflectoare alunecând deasupra submarinului și, în clipa următoare, trupul de oțel se ridică repede, capacul sări în sus și, după ce dădură drumul prizonierului din turn, ceilalți trei îl urmară.

Peter închise la loc capacul, pompele intrară în funcțiune și minunatul vas reveni sub apă.

Prizonierul fu dus în sala echipajului. Purta un costum de scafandru prevăzut cu butelii de oxigen pe spate, așadar, se putea mișca și el sub apă independent de vapor, dar nu atât de lesne ca George și tovarășii săi, care purtau la brâu sticluțele cu materii chimice, din amestecul cărora se producea oxigen.

După ce omul fu dezbrăcat de costumul său, Anders se apropie de el și strigă uimit :

— Asta e Johnston !

Prizonierul tresări speriat. Căpitanul Farrow întrebă îndată :

— De unde-l cunoști pe dumneatul, domnule Anders ?

— E în slujbă la „Williamson Brothers", răspunse timonierul. Așadar, presupunerea dumneavoastră se confirmă, domnule căpitan.

— Asta mă bucură, zise Farrow, satisfăcut. Acum știu cel puțin cu precizie încotro trebuie să ne îndreptăm atenția. Ah, Peter, bine ați făcut că ați adus balotul cu voi! Știm în mod absolut sigur, deci, că vasul a fost scufundat cu scopul de a fi jefuit. Domnule Anders, cred că e mătase într-însul, nu?

Timonierul examină balotul învelit în pânză impermeabilă, apoi zise:

— Balotul acesta îmi pare-necunoscut. Seamănă cu baloturile care se aflau în magazia lui Grooven, dar sunt mici deosebiri. N-am putea să-l desfacem?

— Firește!

Balotul fu desfăcut, dar... nu conținea nici un fel de mătase, ci pânză de sac!

Farrow chibzui câteva clipe, apoi izbucni în râs și se adresă prizonierului, care făcea o mutră plouată:

— Ei, ai văzut? Pungașii au început să se înșele între ei. Hendrik Grooven și-a asigurat marfa, dar a marfă fără nici a valoare. Mătasea și statuetele le va vinde în altă parte.

Firma „Williamson Brothers", însă, a scufundat degeaba o corabie, prăpădind atâtea vieți omenești.

Johnston izbucni într-un adevărat potop de înjurături împotriva lui Grooven și încheie cu vorbele:

— Lasă că James Williamson va plăti după cum merită; nu cred s-apuce ziua de mâine, ticălosul!

— Prin vorbele dumitale, ai mărturisit că lucrurile stau întocmai cum am bănuit eu, zise Farrow. Cred că nu va trece mult și „corabia fantomă" va putea să-și încheie existența.

Johnston râse batjocoritor și zise:

— De murit, tot o să trebuiască să mor, dacă voi fi predat autorităților. Mi-ar fi însă mai plăcut să pier odată cu submarinul. Cei doi frați Williamson știu că dumneata, domnule căpitan Farrow, te afli aici; o dată ai izbutit să scapi în ultimul moment, dar eu știu că în cele din urmă vasul tot va fi distrus. E o moarte frumoasă, nici nu vă veți da seama când gazul va pătrunde în încăperile submarinului. Ha! ha! ha! corabia-fantomă va continua să existe, numai soarta mea e să dispar odată cu dumneavoastră

— N-am ajuns încă până acolo, răspunse Farrow, calm. Deocamdată te voi duce pe uscat, apoi mă voi îndrepta spre Kap Malalajor, să fac o vizită la sediul firmei „Williamson Brothers", ca să-mi dau seama cam ce afaceri învârtesc dumnealor pe acolo. N-aș vrea să te dau pe mâna călăului, după cum ți se cuvine, și după cum prevede legea.

Figura lui Johnston se schimonosi de furie, apoi duse repede mâna la buzunar: un cuțit luci în mâna lui, dar în aceeași clipă se auzi un țipăt de spaimă. Peter apucase brațul prizonierului, care se pregătea să înfigă cuțitul în căpitan. Arma căzu jos și Johnston începu să geamă de durere, căutând să-și îndrepte mâna scrântită.

— Ai fost cam neprevăzător, dragul meu, zise Peter, liniștit. Acum te rog să întinzi niței mâinile, ca să le legăm frumușel.

Cu multă îndemânare îl legă și-l trânti apoi într-un hamac, ca pe un pachet.

Farrow se întoarse în turn, urmat de George, care întrebă:

— Vrei într-adevăr să-l duci înapoi la Bandjermasin, tată?

— Ar trebui să-l transportăm la frații Nieuvenhuis, răspunse căpitanul, dar mă gândesc că am pierde prea mult timp. Cred, deci, c-ar fi mai bine

să ne îndreptăm imediat spre Kap Malalajor ; în felul acesta am tăia drumul corăbiei-fantomă şi vaselor de pescuit.

– Dar bine, tată, banda o fi foarte puternică şi cum s-o facem inofensivă noi singuri ?

– Prin vicleşug, dragul meu. De fapt, când mă gândesc la musafirii noştri, prinţul Ghasna şi fiica sa, nu-mi e deloc la îndemână să-i explic o astfel de primejdie.

Prinţul indian tocmai intrase în turn şi auzise ultimele cuvinte ale lui Farrow :

– Domnule căpitan, zise el, asupra dumitale apasă o bănuială, pe care trebuie s-o înlăturăm. Noi nu suntem musafirii, ci tovarăşii dumitale. Dacă e nevoie să te expui primejdiei, nu ne vom da nici noi în lături. Poate că-ţi pot fi de vreun folos, într-un fel sau altul. Duşmanii cu care ai de-a face acum par să fie foarte primejdioşi. Va trebui poate să întrebuinţăm mijloace neobişnuite împotriva lor. Voi discuta eu chestiunea cu doctorul Bertrum, încheie el, părăsind repede turnul.

– Tată, cred că prinţul ne va putea fi de mare ajutor, zise George. Dar nici noi n-o să stăm degeaba. Când vom debarca la Kap Malalajor, vom lua cu noi grenade de mână.

– Ai dreptate, dragul meu. Va fi o luptă înverşunată, căci banditii ştiu că-l aşteaptă ştreangul dacă punem mâna pe ei şi-i predăm autorităţilor.

Căpitanul dădu comanda pentru direcţia spre vest. Avea de gând să pătrundă în vizuina banditilor şi să-i distrugă până la unul, ca să-şi salveze renumele ameninţat.

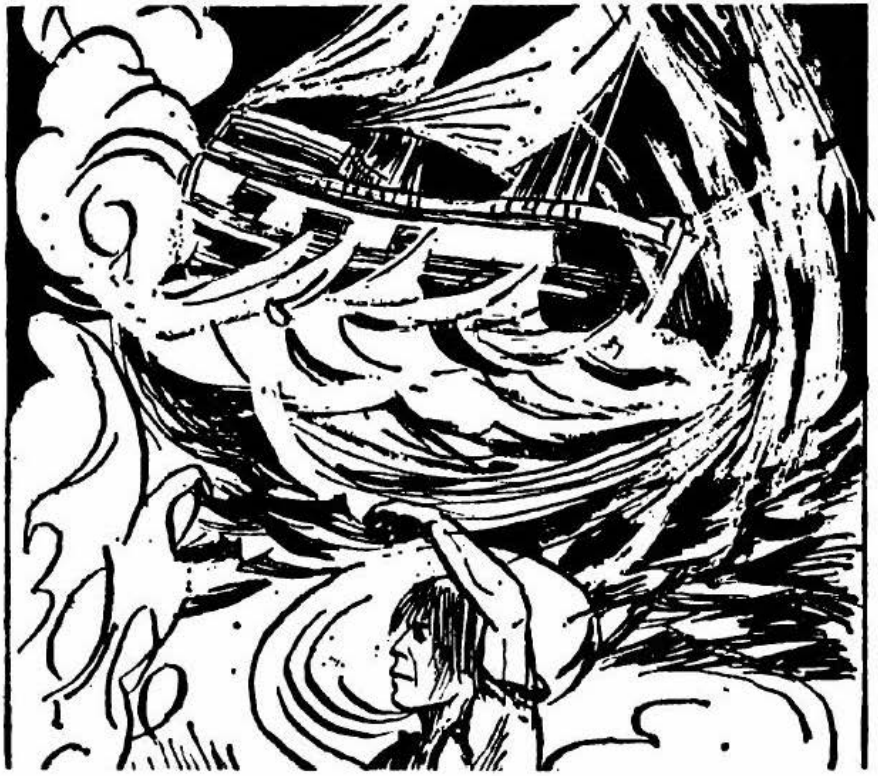

5. Banditii sunt invinsi

O jumătate de oră submarinul merse pe sub apă. Farrow observă prin periscop că reflectoarele continuau să brăzdeze întinsul apei. Banda își pusese în gând, probabil, să distrugă cu orice preț „Dox"-ul.

Când razele reflectoarelor se văzură numai ca niște linii subțiri, Farrow ridică vasul la suprafață și puse imediat în funcțiune motoarele Diesel.

După socoteala lui, se afla la numai doi kilometri de Kap Malalajor : îl chemă pe bătrânul Anders la el și-l întrebă :

— Dumneata știi unde se află sediul firmei ?

— Firește, domnule căpitan. E pe aici un golf îngust și lung, la capătul căruia se află colibele pescarilor și instalațiile pentru prepararea conservelor.

— Bine. În cazul acesta, intrăm de-a dreptul în golf. Tunarii mei își vor pregăti tunurile. Noi, însă, vom debarca imediat. Cu cât îi vom ataca mai pe neașteptate pe cei rămași acasă, cu atât izbânda va fi mai mare.

Farrow chemă pe punte jumătate din oamenii echipajului. Fiecare avea două revolvere, un pumnal lung și trei grenade de mână la brâu. Dar de armele acestea nu trebuiau să se folosească decât în cazuri extreme și numai la porunca dată de căpitan.

— Acolo e golful, domnule căpitan ! strigă deodată Anders.

La capătul golfului îngust licăreau luminițe. În locul acela se afla restul banditilor, echipajul celorlalte vase de pescuit.

„Dox"-ul înainta încetișor în golf. Marinarii așteptau cu încordare clipa când aveau să sară pe uscat. Peste câteva minute vasul se izbi ușor de țărm. În dreapta se aflau corăbiile mici de pescari. Când Farrow le văzu, își spuse îndată că banda nu putea fi atât de puternică, după cum crezuse el. Pentru corăbiile acestea mici era de ajuns un echipaj de trei oameni. Forța principală a bandei se afla, desigur, pe corabia-fantomă.

Marinarii săriră sprinten pe uscat. Farrow, George și Peter porniră înainte, apropiindu-se de clădirea ale cărei ferestre erau luminate în chip 'e-lurit.

Într-o încăpere mai mare, care servea probabil de sufragerie comună, erau așezați șase oameni în jurul unei mese și jucau zaruri. Farrow deschise vijelios ușa și dădu buzna înăuntru, cu revolverele întinse. Indivizii săriră în sus, dar când văzură numărul mare al marinarilor, cu pistoalele și grenadele îndreptate împotriva lor, se supuseră imediat poruncii căpitanului și ridicară mâinile

Fură legați cu iuțeala fulgerului. Acum începură să protesteze, dar când Farrow le zise că așteaptă numai sosirea corăbiei-fantomă, amuțiră cu toții. Apoi li se puse un căluș în gură, ca să nu poată da alarma, atrăgând atenția tovarășilor lor care urmau să sosească.

Celelalte clădiri și magazii fură cercetate la repezeală. Nici un bandit nu mai fu găsit ; în magazii, însă, erau îngrămădite baloturi și lăzi proverite, desigur, din jafuri.

Anders recunoștea chiar unele din ele, numind până și vaporul pe care fuseseră încărcate, cu o lună în urmă. Autoritățile vor putea avea aici dovada cea mai bună pentru vinovăția bandei.

Farrow își împărți oamenii printre case și magazii. Urmau să le facă o primire cum se cuvine banditilor care se înapoiau din expediție. Submarinul se va afunda la intrarea în golf, în timp ce Rindow va trebui să obser-

ve cu atenție sosirea vaselor și a corăbiei-fantomă. Dacă va fi nevoie, se va folosi de lansatoarele de torpile.

Prințul Ghasna se apropie de căpitan. Avea sub braț un mănunchi de grenade de mână și, văzând mutra-ulmită a lui Farrow, zâmbi și zise :

— Domnule căpitan, cu ajutorul doctorului Bertram, am prevăzut grenadele cu altă umplutură. Firește că explodează când sunt aruncate, dar nu sfâșie un om, ci-l amețește numai. Această amețeală ține cam vreo douăzeci și patru de ceasuri. Gazul se împrăștie repede, dar numai într-un spațiu redus, cam de mărimea unei corăbii. Cu ajutorul acestor arme, cred că vom face inofensive echipajele vaselor de pescari și corăbiei-fantomă.

— Minunat ! exclamă căpitanul. Prin asta vom evita luptele înverșunate și vărsarea de sânge. Rindow, ia și dumneata câteva grenade dintre acestea, căci s-ar putea să te întâlnești cu corabia-fantomă.

Primul ofițer se întoarse repede la submarin, care se îndepărtă apoi, pentru a sta de pază în fața golfului.

Trecu o bună bucată de timp, până se văzură, în sfârșit, umbre la intrarea în golf. Vasele de pescuit se apropiau încetișor. Pe punte domnea o mare însuflețire, oamenii discutau cu aprindere, ba se auzeau chiar înjurături sălbatice. Probabil că descoperiseră escrocheria lui Hendrik Grooven.

Când primul vas se apropie până la treizeci de metri, Peter aruncă repede spre el două grenade de mână. Se auziră strigăte de uimire, apoi bufnituri și vasul se izbi de țărm, așezându-se de-a curmezișul.

De pe celelalte trei corăbii izbucniră înjurături furioase. Banditii nu știau încă ce li se întâmplase tovarășilor lor. Al doilea vas se apropie și el.

Peter își făcu datoria și de data aceasta și vasul se așeză oblic de celălalt, din cauza apăsării elicei.

Oamenii de pe celelalte două corăbii intrară la bănuială, mașinile stapară brusc, apoi se auziră glasuri strigând numele tovarășilor lor.

Corăbiile erau destul de departe, dar asta nu-l împiedică pe Peter să se înalțe în vârful picioarelor și să azvârle grenadele cu toată puterea. Banditii îl zăriră însă, sesizând și mișcările pe care le făcea aruncând proiectilele. Și pe când cele patru grenade zburau încă prin aer, de pe punte detunară împușcături de revolvere.

Uriașul se și aruncase însă la pământ și gloanțele trecură pe deasupra lui. Pe cele două vase se făcu o liniște de moarte.

Farrow îl întrebă pe prințul Ghasna cât timp se va menține gazul pe corăbii și află că efectul acestuia se manifestă timp de o jumătate de ceas. Din cauza aceasta nu puteau trimite oamenii pe cele două vase, ale căror motoare funcționau încă. Ele alunecau acum de-a lungul țărmului, spre celelalte două, care se aflau ancorate în golf, și pe care Farrow pusese oamenii săi.

El le ordonă să sară imediat pe uscat, căci era primejdie să fie intoxicați și dânșii, prin apropierea celorlalte două, rămase fără conducători. Marinarii părăsiră în grabă vasele și se împrăștiară iute.

Acum așteptau cu toții sosirea vasului fantomă. Cerul se mai luminase în vremea asta, așa c-ar fi putut zări vasul cu mult înainte de a intra în golf.

Dar timpul trecea fără să se arate corabia mult așteptată. Ce să se fi întâmplat ?

George îi șopti căpitanului :

— Tată, probabil că Rindow s-a lăsat la fund, altminteri ar trebui să vedem turnul. Să fi observat oare ceva ?

— Nu cred, răspunse Farrow. O fi făcut-o numai din prevedere, când a văzut că luna a ieșit dintre nori.

— Tată, zise iar George, după câtva timp, nu cumva să fie adevărat ceea ce spunea Hendrik Grooven, despre un submarin care servește de

acoperire epavei ? Poate că se şi găseşte chiar în golf. Numai de nu s-
întâlni cu Rindow ! Gândeşte-te că Sanja e pe bord. De-aş fi bănuit o
ceva, aş fi adus-o cu noi aici.

– Dar, bine, George, de unde era să ştim că lucrurile vor merge at
de lesne? răspunse căpitanul. Am fi avut mult de furcă dacă prinţul n-ar
fabricat în grabă grenadele umplute cu gaze. Dacă oamenii vor rămâne
nesimţire timp de douăzeci şi patru de ceasuri, va fi deajuns să dăm
radiogramă autorităţilor poliţieneşti din Bandjermasin, să trimită oame
să-i ia în primire pe indivizii aceştia. Îi vom lăsa şi pe Johnston aici.

– În primul rând, însă, trebuie să dăm ochii cu corabia-fantomă, zi
George. Presimt că vom avea încă de dus lupte grele. Ah ! ai văzut ? Parc
s-a zărit o lumină în apă !

– Şi mie mi s-a părut, încuviinţă Farrow, surprins. Aşadar, tot e adevă
rată chestia cu submarinul. Hm ! ar trebui, însă, să se ridice la suprafaţă.

– Tată, poate că ei pot părăsi vasul sub apă, după cum are de gân
să facă inginerul Hagen cu „Dox"-ul nostru. Mi s-a părut că lumina acee
a fost raza unei lămpi de buzunar.

– În cazul acesta, oamenii vor ieşi la suprafaţă unul câte unul, şi vo
putea pune mâna pe ei cu atât mai uşor, zise Farrow.

Totuşi, cu toată liniştea aparentă, căpitanul era cam îngrijorat. T
planul său cădea în baltă prin această întorsătură a lucrurilor.

Zvonul se răspândi repede de la unul la altul. Toţi priveau acum c
încordare la suprafaţa apei, tulburată de elicele celor două vase, care s
opriseră acum lângă celelalte două vase ancorate în golf.

Aşteptarea marinarilor noştri fu brusc întreruptă de ceva neaştepta
Din clădirea unde zăceau oamenii care fuseseră legaţi şi încălţaţi răs
narâ zbierăte sălbatice. Să fi izbutit să se elibereze unul din cei şase ?

Farrow, Peter şi George se repeziră într-acolo şi priviră prin fereastr
O privelişte grozavă li se înfăţişă : în faţa paznicilor stătea un om îmbrăc
în costum de scafandru, care tocmai îşi punea casca pe cap. Apoi ridic
mâna în care ţinea o armă scurtă, ciudată.

Cei şase prizonieri se dădură cu groază îndărăt, cu ochii aproape ieşi
din orbite. Omul din faţa lor trebuia să fi ţinut în mână o armă care-i c
meninţa cu o moarte năprasnică.

Deasupra lui Farrow detunară două împuşcături. Peter îşi dădu seam
de situaţie şi, fără să stea mult pe gânduri, trase un glonţ, care-l făcu p
omul în costum de scafandru să scape arma din mână, iar al doilea îl n
meri în plin, trântindu-l la pământ. Căzu lângă un chepeng deschis, cee
ce-l făcu pe George să exclame :

– Tată, pe acolo e drumul care duce la submarinul lor. Ce păcat c
n-am costumul de scafandru ! Dar, ia stai ! Omul ăsta e cam de statur
mea. Tată, cobor prin gaura aceea şi-i fac inofensivi pe banditii din sub
marin cu o grenadă de gaz.

Tânărul era grozav de entuziasmat de planul său. Căpitanul voia să
oprească, fiindcă îşi adusese aminte că cei din submarin aveau o arm
grozavă : bombele cu gaz otrăvitor. Era de-ajuns să observe că se petrec
ceva suspect pe uscat, ca să facă să explodeze una şi să-i nimerească p
toţi, repurtând astfel o victorie strălucită asupra „Dox"-ului.

Cu cât chibzuia mai mult, găsea că planul lui George era bun. E drep
glonţul lui Peter făcuse o gaură în costum, dar asta se putea lesne astupa.

Uriaşul ascultă deodată cu încordare spre trapa din încăpere, apoi ri
dică mâna, în semn de prevenire. Toţi trei auziră paşi grei, după acee
se ivi casca unui scafandru.

Când ieşi cu totul, pumnul lui Peter îl izbi cu putere în golul-stomacu
lui şi individul rămase întins la pământ.

În vreme ce Peter îl dezbrăcă la repezeală de costumul de scafandru, George făcu același lucru cu rănitul, care zăcea leșinat. Căpitanul se apropie de prizonieri și-l privi cu atenție. Celui mai tânăr, care avea o figură oarecum inteligentă, îi scoase căluțul, dar îi apăsă revolverul pe frunte și-l șopti :

— Să nu cumva să crâcnești, băiete, că ești pierdut. Știi bine că v-am salvat de la o moarte sigură. Sau te pomenești c-o fi vreun fleac arma pe care o avea în mână omul acela ?

— E o armă grozavă ! exclamă banditul. Ea împrăștie un gaz care arde plămânii. Am fi murit ca niște guzgani.

— Cum te numești ? întrebă Farrow.

— Jackson.

— Bine. Ascultă încoace. Voi trimite o radiogramă poliției din Bandjermasin, să vină să vă ia în primire de aici. Pe cei de pe corăbii i-am făcut inofensivi, acum ne mai rămâne numai submarinul, care târăște după el corabia-fantomă. Dacă dumneata, Jackson, îmi vei spune cum ar putea pătrunde acești doi tovarăși ai mei în submarinul vostru, îți făgăduiesc că voi aminti în raportul meu că m-ai ajutat mult la prinderea bandei. În felul acesta, vei scăpa cu o pedeapsă mai ușoară, în loc să fii spânzurat.

— Eu n-am vrut să intru în rândurile bandiților, unchiul meu m-a silit, răspunse tânărul. Vă voi spune cu plăcere ceea ce-mi cereți. După ce oamenii dumneavoastră vor fi coborât scara vor da jos de o manivelă în peretele din dreapta, pe care trebuie s-o ridice în sus. Atunci se închide încăperea de jos și pătrunde apă în ea. Când se umple de tot, puteți deschide ușa care dă în mare. Submarinul se află numai la o depărtare de douăzeci de metri. În dreapta, lângă o proră, e o ușiță : mai mult ca sigur că acum e deschisă, dar chiar dacă nu e, se poate deschide ușor de afară. Ea răspunde într-o încăpere mică, umplută cu apă. Cei doi domni trebuie să închidă ușa la loc, apoi să bată de patru ori în peretele dinăuntru : apa e pompată afară și ușa dinăuntru deschisă. Restul... facă ce-or ști tovarășii dumneavoastră.

— Ați auzit, băieți ? se adresă căpitanul lui Peter și George. Îndată ce pătrundeți în submarin, aruncați grenade din belșug, ca să-i amețiți pe toți. Întorceți-vă imediat, ca să putem pleca, din moment ce ne vom fi îndeplinit misiunea.

— Și cum ieșim din nou afară ? întrebă George.

Jackson îi lămuri :

— Când intrați din nou în anticameră, închideți la loc ușa dinăuntru. În peretele din stânga se află o manivelă pe care, trăgând-o în jos, încăperea se umple cu apă și ușa se deschide prin însuși efectul presiunii.

— Sunt multe încăperi pe submarin ? întrebă George

— E sala mașinilor, în care intrați imediat, apoi vine sala echipajului, a cărei ușă e întotdeauna deschisă. În față e magazia cu arme, care e și ea deschisă de obicei. Dar în spatele sălii echipajului este cabina căpitanului, care e veșnic închisă. Ușa e atât de tare, încât nici gazul nu va pătrunde prin ea.

— Lasă că-l scoatem noi afară pe domnul căpitan al vostru, zise George încrezător.

Își puse apoi repede costumul de scafandru și Peter făcu la fel cu al lui.

Căpitanul mai zise încă o dată :

— George, vezi să fii cu băgare de seamă ! Peter, nu-l scăpa din ochi !

— Puteți avea toată încrederea în mine, domnule căpitan ! răspunse Uriașul și-și așeză casca pe cap. George făcu același lucru, strânse mâna tatălui său și începu să coboare scărița, urmat de Uriaș.

Procedă întocmai cum îl învățase Jackson și ajunseră cu bine lângă submarinul bandiților, care părea prăpădit de tot. Aprinse repede lampa și zări ușița care ducea în anticameră. O deschise și, împreună cu Peter, intră înăuntru. Închizând-o după ei, George bătu de patru ori în perete și după vreo trei minute apa se goli. Încetișor, se deschise în peretele interior o ușă îngustă prin care pătrundea lumina.

Când ușa se deschise de tot, cei doi tovarăși zăriră câțiva oameni care priveau la ei cu nerăbdare. Peter aruncă cu iuțeala fulgerului patru grenade una după alta în patru direcții diferite ale încăperii în care se aflau motoare uriașe.

Efectul gazului se arătă imediat. După câteva clipe toți zăceau întinși la pământ în nesimțire.

George păși înainte cu băgare de seamă, ținând gata pregătită una din minunatele grenade, Jackson spusese că ușa unde se afla turnul care lansează bombe atât de misterioase e deschisă, dar de data asta nu era așa. Tânărul se târî până la ea și bătu de patru ori în tăblia de oțel.

Imediat, ea se dădu în lături, un om cu figura lătăreață se ivi în deschizătură, iar în spatele lui, un alt cap sălbatic. În aceeași clipă explodă grenada și cei doi oameni căzură grămadă.

Mai rămânea numai căpitanul submarinului.

Împreună cu Peter, George străbătu sala echipajului și pe cea a mașinilor și în fața ușii ermetic închise se opri, ținând fiecare câte o grenadă în mână.

Tânărul bătu cu putere în placa de oțel. După un minut se deschise numai o crăpătură... Atât le era de ajuns, însă, vitejilor noștri scafandri. Repede, ca fulgerul, ei azvârliră înăuntru cele două grenade.

Ajunseră cu bine afară și după câteva minute erau în fața lui Farrow, care răsuflă ușurat văzându-i.

— S-a făcut ! zise tânărul.

Căpitanul își chemă acum oamenii și le comunică faptul că, prin vitejia lui George și a lui Peter, totul se sfârșise cu bine. Apoi dădu semnalul convenit spre submarin să se apropie.

Pe bordul „Dox"-ului se aflau și măștl împotriva gazelor. Câțiva marinari pătrunseră în cele două vase de pescuit și opriră motoarele. Se urcară pe urmă cu toții pe submarin, numai Peter plecă în ultima clipă de pe vas și, când se întoarse peste puțin timp, îi raportă lui Farrow :

— Domnule căpitan, am aruncat o grenadă cu gaz în încăperea unde i-am lăsat pe prizonieri. Ce e bine, nu e rău, vorba ala !

— Bravo, Peter ! spuse căpitanul, ai făcut cum trebuie. Acum să transmitem radiograma poliției.

Așa și făcu.

Pe Johnston îl lăsară tot în sala de mâncare a bandiților. Era și el amețit pentru douăzeci și patru de ore și-și putea aștepta soarta.

În românește de LIA HARȘU

(Va urma)

Serial senzațional 41.

Pentru prima oară în românește
seria completă

LORDUL CLIVE

1. Un musafir ciudat

— Slavă Domnului, exclamă căpitanul Farrow, răsuflând ușurat. Bine că am scăpat teferi din aventura aceea atât de ciudată, cum n-am mai întâmpinat în viața mea. George, acum ai prilejul să-ți dai seama și tu ce taine mai există în lumea asta. Nădăjduiesc s-ajungem cu bine pe „Insula Odihnei", căci sunt îngrijorat de soarta camarazilor rămași acolo. Manevrele flotei engleze în apropierea ascunzătorii noastre și în primul rând vasul purtător de avioane, cu escadrila de aeroplane, nu-mi plac deloc. Mă tem că cei câțiva camarazi ai noștri, rămași de pază acasă, se vor fi aflând într-o situație foarte neplăcută, și de aceea vreau s-ajung cât mai repede acolo.

— Da, așa e, încuviință George. La avioane nici nu m-am gândit. E mai mult ca sigur că ele vor descoperi insula din mijlocul brâului de corali. Asta ar fi o adevărată nenorocire, căci se vor fi aflând printre ele hidroavioane, care vor putea debarca pe insulă, ca s-o cerceteze mai de aproape. Ce e de făcut ?

— Nimic altceva decât să ne grăbim s-ajungem cât mai repede, răspunse căpitanul. Din păcate, nu m-am gândit la asta cât ne aflam încolțiți între cele două aripi ale flotei engleze, — de-abia acum mi-am adus aminte și mă tem că e prea târziu...

— Nu spune asta, tată, zise George întristat. Așa ceva nu trebuie să se întâmple.

— George, și eu nădăjduiesc din toată inima că totul o merș bine, răspunse căpitanul — dar teama a pus stăpânire pe mine și nu pot scăpa de ea. Peste vreo patru zile vom ști dacă temerile mele au fost întemeiate sau nu, căci cam atâta vreme va dura până să străbatem cele trei mii cinci sute de kilometri care ne despart de „Insula Odihnei". Să sperăm că nu vom mai întâmpina nici-o aventură în drumul nostru, care să ne întârzie și mai mult — dar sunt, de altfel, hotărât să nu mă las târât într-o nouă aventură, oricât de ciudată sau interesantă ar fi. Așadar, la aminte, dragă George, să nu-mi atragi atenția asupra nici unui lucru care ți se va părea deosebit, căci de data asta nu mă voi lăsa înduplecat.

— Se poate totuși întâmpla să fim nevoiți să salvăm niscaiva naufragiați, zise George.

— Asta-i altă socoteală, răspunse Farrow, imediat. Într-un asemenea caz, firește că va trebui să facem tot posibilul să le dăm ajutorul nostru. Sper, însă, că nu va fi nevoie de așa ceva.

Și acum, să mergem să ne odihnim. Vremea e bună și vase englezești nu ne vor supăra pe aici, așa că vom avea liniște până mâine dimineață. Brun va lua comanda, Plundow, Kard și Lom vor face cu schimbul la cârmă. Haide, George, să mergem la culcare, căci nu putem ști ce ne va aduce ziua de mâine.

Farrow și George intrară în cabinele lor și peste puțin dormeau buștean. Submarinul înainta cu viteză spre apus, unde se afla insula lor minunată.

Noaptea trecu în liniște. Când se lumină de ziuă, insulele Samoa nu se mai zăreau și cu asta se încheia aventura ciudată cu „Zeul mării".

Dimineața, Farrow și George se aflau, întâmplător, singuri în turn. Marea era liniștită, nici un val nu încrețea suprafața ei și priveliștea era atât de pașnică, încât Farrow nu se putu opri să-i spună fiului său :

— Aș dori ca tot drumul să țină așa, ca să putem ajunge cu bine acasă, fără să mai fim tulburați de o aventură nouă. Să nădăjduim că izbutim...

Căpitanul își rupse vorba, căci în fața lui se ivi deodată o făptură, care până atunci se ținuse ascunsă lângă peretele de oțel al turnului. Era un bărbat subțirel, un tip caracteristic de englez. În mâna dreaptă ținea un revolver, pe care-l îndrepta asupra celor doi din turn.

— Iertați-mă dacă vă deranjez — zise el zâmbind — v-aș ruga, însă, stăruitor să nu faceți nici-o mișcare suspectă, căci altminteri m-aș vedea nevoit, cu toată părerea mea de rău, să trag. Fără să mă laud, trebuie să vă atrag atenția că sunt un țintaș minunat. Îmi dați voie să mă prezint : Lord Clive.

— Încântat de cunoștință, deși faptul se întâmplă în împrejurări nu tocmai obișnuite, zise Farrow, înclinându-se și el politicos, după cum făcuse și englezul. Te-aș ruga însă să-mi răspunzi la o întrebare : ce te-a făcut s-alegi felul acesta ciudat de a ne face cunoștință ?

— Cu bucurie constat că ești într-adevăr omul drept care mi-ai fost descris, domnule căpitan, zise lordul, zâmbind mulțumit. Rog să-mi iertați

necuviința de a fi pătruns într-ascuns pe vasul dv. – știu că prin asta am încălcat legea ospitalității – dar vă rog să mă credeți că nu mi-a rămas altă cale. Dac-aș fi căutat să vă vorbesc la Apia sunt sigur că nu mi-ați fi dat ascultare.

– Tot ce se poate, răspunse Farrow, căruia începuse să-i placă omul acesta ciudat. Totuși, de vreme ce ești acum stăpân al vasului, ca să zic așa, fiindcă pentru moment ne ai în puterea d-tale, ți-aș fi foarte îndatorat dacă ne-ai spune ce dorești de la noi.

– Repet rugămintea să-mi iertați felul prea puțin civilizat cum am pătruns pe vasul dv. – zise lordul – dar, după cum vă spuneam, n-aveam altă cale. Vă rog să mă credeți că n-am venit cu gânduri rele – e vorba doar de o mică aventură, pentru care am nevoie de concursul dv. Apoi, mai e la mijloc și un rămășag – dar asta joacă un rol secundar. Principalul e să mă ajutați la lămurirea unei chestiuni cu totul ciudate.

– Și dacă refuz ? întrebă Farrow zâmbind. Chipul englezului se înăspri, o energie nemăsurată sclipi în ochii-i cenușii și cu un glas răsunător zise :

– În cazul acesta, mi-ar părea foarte rău, domnule căpitan, căci aș fi nevoit să te rog să îndrepți vasul spre cel mai apropiat port englezesc, unde te voi preda autorităților. Te rog să crezi că nu glumesc și te voi sili s-o faci.

– Prea lei d-ta ușor lucrurile, răspunse Farrow tot zâmbind. Ca să-ți poți aduce la îndeplinire amenințarea ar trebui mai întâi să mă ucizi pe mine și pe fiul meu, dar nici atunci nu cred să reușești, căci tovarășii mei tot nu vor asculta de d-ta, ci toți, până la unul, se vor apăra cu îndârjire, răzbunând moartea noastră.

Cu toate astea, trebuie să-ți mărturisesc pe față că felul d-tale de a fi îmi place, căci este neobișnuit și deoarece noi suntem mari amatori de lucruri neobișnuite, îți vom sta în ajutor cu dragă inimă. Dar vreau să știi că nu amenințările d-tale mă hotărăsc la asta.

– Știu, domnule căpitan, zise lordul. Ca să fiu sincer, trebuie să-ți mărturisesc că am nădăjduit că dorul dv. de aventuri îmi va fi un aliat mai prețios decât revolverul acesta pe care-l am în mână. Mă bucur că-mi iertați necuviința și sper că vom deveni buni prieteni. Planul meu, pentru înfăptuirea căruia vă cer concursul, vă va fi, desigur, pe placul, în special fiului d-tale, despre care se știe că pornește cu voie bună în cele mai primejdioase aventuri.

Lordul își vârî revolverul în buzunar, apoi îi întinse căpitanului și lui George mâna, pe care aceștia o strânseră cu căldură. Apoi tânărul întrebă cuprins de curiozitate :

– Domnule Clive, cred că acum am putea afla care e planul d-tale. Eu nădăjduiesc că va fi ceva foarte interesant.

– Fără îndoială, răspunse lordul. Interesant, dar și foarte primejdios în același timp. Asta în orice caz. Ca să fiu scurt, vă voi spune că e vorba de regăsirea și salvarea unei fetițe care a fost răpită acum trei ani de lângă tatăl ei. E Maud Graves, fiica prietenului meu, Lord Graves, guvernatorul insulelor Samoa.

– Atunci nu mai încape îndoială că suntem de partea d-tale, zise Farrow, cu grabă. Ai vreo idee unde se află copilul ?

– Da, așa cred cel puțin. Prietenul meu avea o guvernantă cu numele de Matu, o băștinașă de pe insula Savii, dar acolo n-am putut da de ea. Matu era logodită cu un băștinaș, anume Temato, care îndeplinea slujba de intendent în casa prietenului meu. Ce se-ntâmplă însă ? Prietenul meu e un om foarte nervos de felul lui și așa s-a făcut că într-o zi l-a luat la bătaie pe Temato, din cauza unei stricăciuni pe care o făcuse. A doua zi cei doi logodnici au dispărut, și odată cu ei micuța Maud, unica fiică a prietenului meu.

Asta s-a întâmplat acum trei ani. Fetița trebuie să fie astăzi în vârstă de 7 ani. Vă puteți lesne închipui că am depus toate eforturile ca să regăsim copila, și prietenul meu, datorită slujbei sale înalte, având la-ndemână toate mijloacele, n-a cruțat nimic – dar în zadar.

– Și acum crezi că ai găsit o urmă sigură ? întrebă Farrow mirat. Cum e cu putință asta ?

– E într-adevăr o întâmplare excepțională, nici eu nu știu dacă bănuiala

mea se va dovedi întemeiată, sau dacă nu cumva m-am înșelat. Prietenului meu nu i-am spus nimic cu privire la observația mea, ca să nu trezesc într-însul o nădejde care mai târziu nu se va împlini. Acum câteva zile am surprins o convorbire între doi băștinași, căci cunosc bine limba lor. Unul din băștinași venea tocmai de pe o insulă, care s-ar afla la sud-vest de Upolu, — și spunea prietenului său că acolo în inima desișului ar trăi un trib care are o mică regină albă. Tribul acesta zică ar fi foarte sălbatic și crud, și e temut de toți. Spre norocul meu, celălalt băștinaș deveni foarte curios și ceru să-i descrie cât mai exact locul unde se află insula. Și astfel pot susține că ea se găsește în apropierea insulelor Nina.

— Aha, atunci trebuie să luăm imediat direcția spre sud, zise Farrow și făcu semn lui George, care se afla la cârmă. În aceeași clipă aproape, vasul făcu un viraj brusc.

— Îți mulțumesc, domnule căpitan, adăugă lordul, bucuros. Din schimbarea direcției pe care ai ordonat-o, văd că te încrezi în povestirea mea și că ești dispus să iei parte cu toată energia la salvarea micuței Maud Graves. Îți mulțumesc din inimă. Din păcate, n-am putut auzi mai mult din discuția celor doi băștinași, căci s-au îndepărtat și n-am putut să-i urmăresc fără să le atrag atenția. Crezi că vom găsi insula cu pricina?

Întrebarea lordului trăda îngrijorare. Farrow se simțea atras către acest om, care, pentru a-și ajuta prietenul, nu se dăduse în lături de la o faptă cutezătoare, care ar fi putut avea urmări rele pentru el: pătrunderea pe furiș pe submarin, cu scopul de a-și asigura concursul marinarilor. De aceea răspunse cu multă bunăvoință:

— Domnule Clive, vom găsi insula aceea chiar de va fi nevoie să cutreierăm tot Pacificul. Te admir sincer, și domnul Graves poate fi mândru că te are ca prieten. Unde te-ai ascuns în timpul nopții?

Lordul zâmbi, ceea ce dădu chipului său o înfățișare foarte simpatică.

— M-am furișat pe submarin pe când se cărau pe bord butoaiele cu combustibil. Trebuie să mărturisesc că n-a fost tocmai ușor să găsesc o ascunzătoare bună. Mi-am luat inima în dinți, însă, și m-am așezat sub unul din motoarele Diesel. Azi dimineață, când s-a făcut schimbul, am ieșit afară, cu băgare de seamă. În spatele omului de la cârmă mi-am dat drumul pe punte, unde m-am aciuat. Trebuie să spun că timonierul nu mă putea observa, căci în primul rând mă pricep să mă mișc fără să fac cel mai mic zgomot — ca unul ce am colindat tot pământul ca vânător pasionat — și în al doilea rând vasul tocmai avea de trecut printr-un labirint întreg de stânci marine, care cerea întreaga atenție a timonierului. În felul acesta, sarcina mea nu era prea grea.

— Domnule Clive, îmi placi din ce în ce mai mult, zise Farrow, căci te-ai dovedit un om superior. Mă bucur din inimă că mi-a fost dat să cunosc o persoană care, de fapt, trebuie să-mi fie dușmană, dar care s-a arătat a fi un camarad fără cusur.

Își strânseră încă o dată mâna, apoi lordul răspunse:

— Căpitane, regret într-adevăr cât se poate de mult că, din cauza legilor țărilor noastre, trebuie să ne considerăm dușmani. Te rog, însă, ca pentru timpul cât vom fi împreună să nu ții seamă de lucrul acesta, căci acum suntem camarazi, care avem unul și același scop. Nu-mi pot închipui ceva mai frumos decât să izbândim în întreprinderea noastră, readucând părinților îndurerați copilul pierdut. Un lucru pot să-ți făgăduiesc de pe acum: din fericire, sunt om cu mare trecere în țara mea și voi depune toate sforțările ca Anglia să încheie pace cu d-ta. Sună cam caraghios, e drept, dar d-ta ești într-adevăr o putere, ca să zic așa, un stat independent. Ca o prețuire a numeroaselor servicii pe care ni le-ai făcut, lucrul nu va fi prea greu, chiar dacă foștii noștri aliați se vor împotrivi.

— Asta ar fi într-adevăr frumos — zise Farrow — am scăpa odată să tot

fim urmăriți ca un vânat, ca niște fiare sălbatice, deși, la drept vorbind, nu meritâm soarta asta.

— Cu greu va izbuti un altul să joace o festă la fel cu aceea pe care ai jucat-o d-ta de curând, când ai trecut prin tinta flotei noastre de manevră — zise lordul, zâmbind. A fost ceva minunat, zău așa ! Trebuie s-o mărturisesc, deși sunt și eu englez. Prin asta ți-ai câștigat și mai mult simpatiile noastre — numai comandantul vasului „Eagle" nu cred să te aibă la inimă.

Farrow râse din toată inima și răspunse :

— De fapt, îmi pare rău de comandant. Afară de necaz, mai trebuie să îndure și batjocura.

— Nu, domnule căpitan — răspunse lordul — noi suntem oameni drepți, și nu-i putem face imputări, căci știm prea bine că pentru căpitanul Farrow nu există nimic imposibil și oricare din noi ar fi căzut în cursă. Și acum, dacă n-ai nimic împotrivă, te-aș ruga să mă prezinți camarazilor d-tale, căci va trebui să rămânem câtva timp împreună : vom trece, desigur, prin aventuri primejdioase, — așa că s-ar cuveni să fim buni camarazi de la început.

— Firește, se grăbi să răspundă Farrow. Vino te rog jos, George, ți-l voi trimite pe Plundow sus și fii atent dacă se zărește cumva vreun vas englez. Căci trebuie să fim cu băgare de seamă, domnule Clive, chiar dacă te afli și d-ta pe bord.

— Știu, răspunse lordul, în vreme ce-și făcu vânt peste marginea turnului. Acum sunt doar camaradul dv., nu mai sunt englez și voi fi alături de dv. când va fi nevoie să scăpați de urmărirea unui vas de-al nostru.

— Minunat ! exclamă Farrow, zâmbind. Asta e o situație cu drept cuvânt originală, și atât de amuzantă că mă bucur din inimă. Nădăjduiesc că vom izbuti s-o salvăm pe biata fetiță, căci cred că ne putem bizui pe povestirea băștinașilor.

— Așa sper și eu — zise lordul — deși nu prea știu în ce fel vom proceda. Va trebui doar să cercetăm fiecare insulă în parte din grupul Nina. Nu pierdem prea mult timp din cauza aceasta ?

— Cred că problema nu va fi atât de grea precum ne-o închipuim — răspunse Farrow. Ne vom informa pe una din insule asupra tribului care are o regină albă și vom afla cu siguranță.

— Ai dreptate, încuviință englezul. La asta nici nu m-am gândit. Numai de nu s-ar întâmpla să dăm din primul moment de insula pe care o căutăm, căci în felul acesta-s-ar putea s-avem neplăceri când om porni să luăm informații. Mă tem că tribul va deveni foarte primejdios, dându-și seama că vrem să-i răpim regina.

— Firește că trebuie să ne așteptăm la lupte grele, zise Farrow, dar avem arme cu care ne putem apăra chiar împotriva celui mai sălbatic trib. Îți voi da și d-tale câteva din grenadele noastre de mână, care sunt umplute cu un gaz care îi lasă în nesimțire pe dușmani, pentru timp de douăzeci și patru de ceasuri, fără ca să le dăuneze sănătății.

— Ah ! probabil că acesta e gazul cu care l-ați amețit pe marinarii de pe submarinul nostru ? întrebă Clive. Și aia a fost o lovitură mălaistră din partea dv. ! De altfel, locotenentul Breacks a fost pus în retragere, căci, după părerea tuturor englezilor, nu s-a purtat cum trebuie față de d-ta.

— Îmi pare rău de lucrul acesta, zise Farrow. El n-a lucrat decât în interesul patriei sale.

— Ba nu, s-a arătat foarte nerecunoscător, răspunse lordul cu tărie. D-ta l-ai salvat dintr-o situație primejdioasă, cu riscul d-tale propriu, ceea ce ar fi trebuit să-l îndemne la recunoștință. N-a făcut-o, însă. Și-a meritat, deci, soarta. Dar, să lăsăm asta, și acum te rog să mă prezinți camarazilor d-tale.

Lordul ținu să cunoască pe fiecare marinar în parte, pentru fiecare avu

cuvinte călduroase şi pline de entuziasm, ceea ce-i atrase repede prietenia întregului echipaj.

Şi câştigase şi încrederea lui Farrow în măsură atât de mare, încât căpitanul îi arătă toate instalaţiile „Dox"-ului, datorate genialului inginer Hagen. Şi ceea ce-i umplu îndeosebi de uimire pe lord fură ferestrele de la proră şi cămăruţele prin care scafandrii puteau părăsi submarinul sub apă. Şi când văzu grenadele cu gaze, îi zise lui Farrow :

— Acum îmi dau şi eu seama de ce nu se poate pune mâna pe d-ta, domnule căpitan. Firește că voi păstra tăcerea asupra celor ce am văzut, dar după ce vom fi scăpat cu bine din aventura la care pornim, voi depune toată influenţa mea ca să hotărâsc guvernul englez să retragă ordinul de arestare lansat împotriva d-tale.

— Ţi-aş fi cât se poate de recunoscător dacă vei izbuti, lord Clive, zise căpitanul. Când ne vom putea mişca liberi prin apele acestea, vom fi în măsură să înfăptuim şi mai multe fapte bune. Nu-i deloc plăcut, crede-mă, să fii nevoit s-o iei repede la fugă sau să te afunzi în apă în clipa când se iveşte un vas străin.

— Sunt aproape sigur că voi izbuti, răspunse englezul, calm. Şi, firește că voi încerca s-o fac chiar dacă nu vom izbândi în ceea ce întreprindem acum. În primul rând, din convingere, şi în al doilea, pentru bunăvoinţa cu care ai primit să iei parte la salvarea micuţei Maud Graves.

— În cazul acesta, mă voi bucura cu atât mai mult dacă încercarea d-tale va avea succes, domnule Clive, zise Farrow. Te rog să fii încredinţat că voi face totul spre a sprijini planul d-tale, fără să mă gândesc la vreun contra-serviciu. Aşadar, ne-am înţeles.

Acum să schiţăm un plan de război, căci la insulele Nina vom ajunge cam înspre seară. Vom putea afla dacă sunt locuite, căci va trebui să vedem focuri. Firește că tribul pe care-l căutăm locuieşte în interiorul unei insule, în desişul de nepătruns, — dar pentru noi principalul e să avem informaţii cât mai precise despre el, ceea ce putem obţine de la vreun trib care locuieşte pe coasta vreuneia din aceste insule.

— Minunat, dragă căpitane ! exclamă lordul. Ai luat-o de la început cum trebuie. Cred că vom ajunge negreşit la ţintă, sunt chiar perfect încredinţat, — dar, pe de altă parte, mai cred că nu e lipsit de primejdie dacă vom căuta să ne informăm, căci sălbaticii de pe aceste insule sunt foarte bănuitori faţă de străini.

— Asta o ştiu şi eu, căci am făcut multe experienţe proaste în această privinţă, zise Farrow. Dar am devenit în schimb foarte prevăzători şi ştim cum trebuie procedat cu aceşti indivizi. Doctorul Bertram al nostru vorbeşte aproape toate dialectele de pe aici, ceea ce ne uşurează simţitor sarcina.

— Da, asta e foarte important, zise lordul. Acum sunt într-adevăr foarte curios ce ne va aduce seara.

În timpul călătoriei spre sud, lordul îl distră pe căpitan, George şi ofiţeri cu povestirile sale asupra vânătorilor la care luase parte în toate regiunile globului pământesc, — şi astfel vremea trecu atât de repede, încât toţi rămaseră uimiţi când observară că întunericul se va lăsa în curând.

Departe în zare se iviră puncte întunecate care nu erau decât insulele din grupul Nina.

2. Căpetenia Sava

Farrow dădu ordin imediat să se micşoreze viteza motoarelor. Sălbaticii care locuiau pe aceste insule au ochi foarte ageri şi nu trebuia ca ei să observe submarinul înainte de vreme şi să se ascundă în desiş, lăsând satele goale în urma lor.

Vor aştepta în larg până se va lăsa întunericul, şi de abia pe urmă se vor apropia de insule. Mai era o jumătate de ceas până atunci şi în cele din urmă căpitanul opri motoarele cu totul.

Farrow, George şi Rindow examinară prin ocheanele lor puternice insulele îndepărtate, dar nu putură descoperi nici un semn de viaţă.

– Ciudat ! zise căpitanul. Mă aşteptasem să vedem fum de focuri, – dar se poate ca băştinaşii să întrebuinţeze lemne uscate de tot, care nu fac fum aproape deloc. Trebuie, deci, să aşteptăm întunericul, când vom vedea, poate, lumina focurilor.

– Şi cred că cele mai multe sate se vor fi aflând pe partea de sud a acestor insule, răspunse lordul. Coastele de nord sunt prea expuse furtunilor puternice.

– Aşa e, la asta nu m-am prea gândit, încuviinţă Farrow. Dar înainte de a se lăsa întunericul nu ne putem apropia. Încă un sfert de ceas şi putem porni înainte.

Aceste cincisprezece minute trecură anevoie, căci toţi erau stăpâniţi de nerăbdare. În cele din urmă, perdeaua nopţii se lăsă peste fire şi imediat Farrow dădu comanda să se pornească motoarele încetişor.

Fără nici un zgomot, submarinul se apropia de prima insulă care zăcea cufundată în linişte şi întuneric. După ce vasul trecu de coasta de apus, căpitanul dădu brusc comanda de oprire a motoarelor, căci, după cum se aşteptase, pe coasta de sud a insulei luceau câteva focuri de tăgăr. Acolo era, aşadar, un sat, şi principalul lucru era acum să se pună în legătură cu sălbaticii – bănuitori de felul lor.

– Vom porni cu bărcile de aluminiu, îi zise căpitanul lordului. Nu vreau să mă apropii cu submarinul prea mult de insule, căci bănuiesc că sunt stânci pe aici. Aş vrea să-i spionez puţin pe sălbatici, înainte de a mă arăta în faţa lor. Te pomeneşti că e chiar tribul pe care-l căutăm, căci uneori întâmplarea face adevărate minuni.

– Şi ce-ai de gând să faci dacă va fi aşa ? întrebă lordul curios. Vom ataca imediat tribul ?

– Dacă mă voi fi încredinţat că fata răpită se află acolo, voi încerca mai întâi s-o răpesc prin viclenie ; dacă însă nu voi izbuti în felul acesta, atunci va trebui să ne folosim de grenadele cu gaze. De aceea nu vreau să debarc în locul unde se află satul, ci ceva mai la o parte, apoi ne vom strecura prin desiş.

– Minunat, aşa aventură îmi place ! exclamă Clive cu însufleţire. Asta mă interesează mai mult decât o vânătoare de fiare sălbatice. O să te rog să mă iei şi pe mine cu d-ta, domnule căpitan.

– Firește, dragă domnule Clive, răspunse Farrow cu grabă. D-ta eşti doar persoana de căpetenie în cazul de faţă. Aşa, acum vom aduce trei bărci pe punte şi le vom monta, ca să putem lua destui camarazi cu noi şi să ţinem piept unui eventual atac al sălbaticilor.

Farrow dădu comenzile trebuincioase : imediat fură aduse pe punte piesele a trei bărci şi montate la repezeală.

– Desigur că şi acestea sunt inventate de faimosul dv. inginer Hagen ! zise lordul.

– Da, răspunse Farrow, încetişor. Hagen a construit bărcile, dar în curând va trebui să facem altele, căci ni s-au prăpădit câteva până acum. De îndată ce vom fi ajuns în ascunzătoarea noastră, vom începe cu fabricaţia.

– Hm... toţi bănuiesc că aveţi pe undeva aici o ascunzătoare sigură, zise lordul. Desigur că nu-mi veţi spune unde se află, deşi eu nu voi vorbi niciodată despre ea. Îmi închipui, însă, că e foarte interesantă.

– Aşa şi e, zise Farrow. Şi nădăjduiesc că nimeni nu va putea ajunge acolo. Poate rămânem mai mult timp împreună, şi atunci te voi lua cu plăcere să ţi-o arăt.

– Ah ! asta ar fi minunat ! exclamă englezul, vesel. Dragă căpitane, te rog chiar din suflet să mă iei. Timp va fi, căci dacă o vom elibera pe fetiţă, mă veţi putea duce cu dânsa la Apia, unde vom aştepta o zi, şi în vremea asta eu voi face toate demersurile trebuincioase pe lângă guvernul meu ca să fie retras ordinul de urmărire împotriva d-tale. Aş vrea să fac cu d-ta câteva călătorii, apoi mă veţi debarca în vreun port oarecare.

– De ce nu ? cu dragă inimă, încuviinţă Farraw. Dar înainte de toate trebuie s-o regăsim pe fetiţă şi s-o salvăm. Acum vom trage la sorţi zece marinari, care vor merge cu noi în două bărci. În prima barcă vom merge noi doi, George, doctorul Bertram şi Peter Uriaşul. Voi dispune să ţi se dea două grenade cu gaze, poate s-avem nevoie de ele.

Tragerea la sorţi se îndeplini repede. Cele trei bărci fură puse pe apă şi marinarii se urcară în ele fără să facă cel mai uşor zgomot.

Peter vâsli cel dintâi cu putere spre insulă şi, urmând ordinul căpitanului, se-ndreptă spre un loc care se afla la vreo şaizeci de metri de unul din focurile de tăgăr.

Camarazii priviră cu încordare spre ţărmul care se apropia tot mai mult. Văzură acum făpturi care stăteau pe lângă focuri sau se mişcau printre ele. Erau sălbatici pe jumătate goi, în general indivizi înalţi şi voinici. Căpitanul zise încetişor doctorului Bertram :

– După cât pot vedea eu, sunt polinesieni. Cred că d-ta te vei putea înţelege cu ei, – nu ?

– Firește, vorbesc şi pricep doar cele mai multe dialecte, răspunse Bertram. Să-i strig de aici, sau mai bine să ne furişăm până la ei ?

– Trebuie să stabilim mai întâi dacă nu sunt cumva din tribul care a răpit-o pe micuţa Graves, zise Farrow. Asta ar fi un mare noroc, într-adevăr.

– Hm... ar fi atât de mare norocul acesta încât nici nu îndrăznesc să cred în el, şopti lordul Clive. Au trecut trei ani de când a fost răpită şi acum s-o găsim din primul moment ? Prea ar fi de tot să se întâmple aşa ! Şi apoi, trebuie să mărturisesc sincer că nici n-aş vrea să meargă atât de repede lucrurile, căci aş dori să întâmpin aventuri în toată regula alături de dv. –, cu toate că ar fi în interesul bietei fetiţe s-o regăsim şi s-o eliberăm cât mai curând.

– Vom face noi şi treaba asta, zise Farrow plin de nădejde. Vom cerceta toate insulele de pe aici, până când vom da de tribul cu micuţa regină albă – Aşa, Peter, priponeşte bine barca de un trunchi – şopti el Uriaşului, care-şi mânase barca lângă un tufiş, ale cărui ramuri atârnau deasupra apei. – Ah ! asta-i minunat, aici pare să fie o potecă, pe care sper să putem înainta fără să facem zgomot.

Într-adevăr, lângă tufiş se zărea nelămurit o deschizătură întunecată în desiş. George sări cel dintâi pe uscat, căci era nerăbdător să înceapă aventura.

– George, să n-o iei tar razna ! îl preveni Farrow. Vei aştepta până vom fi cu toţii pe uscat.

Neavând încotro, tânărul trebui să-i dea ascultare, căci știa că tatăl său nu glumea când îi nesocotea poruncile.

Era într-adevăr o potecă îngustă, care ducea în desiș, și George își dădu seama imediat pentru ce fusese făcut drumeagul acesta. Spre stânga se întindea o plajă îngustă, albă, pe care el zări un număr mare de broaște țestoase. Sălbaticii își luau de aici animalele cu carnea gustoasă sau ouăle lor.

Pe cât era de plăcută descoperirea acestei poteci – prin faptul că-i scutea pe tovarășii de muncă de a-și croi un drum – pe atât era și de pri-

mejdioasă împrejurarea, căci se puteau aştepta să dea tocmai acum peste nişcaiva sălbatici, veniţi să prindă broaşte ţestoase.

George împărtăşi în şoaptă tatălui său bănuiala lui.

— Ai dreptate — încuviinţă căpitanul — trebuie să ne grăbim, pentru a evita o întâlnire nedorită, care ne-ar putea strica toate socotelile. Înainte, tovarăşi, revolverele pregătite şi feriţi-vă să faceţi zgomot !

George apucase să şi intre pe potecă. În felul acesta, ei se puseseră în fruntea convoiului şi căpitanul nu mai zise nimic ci-l urmă atât de aproape, încât îl avea mereu sub ochi.

În cea mai mare linişte, mica trupă străbătu poteca întunecoasă. Aici în desiş domnea o beznă de nepătruns şi trebuiau să pipăie cu mâna stângă tufele din stânga şi dreapta lor, în vreme ce în dreapta ţineau revolverul pregătit.

Deodată George rămase locului, căci în mod instinctiv simţi că se apropie de el un om. De fapt, nu auzi nici-un zgomot suspect, dar o bănuială puse brusc stăpânire pe el şi-i sili să se oprească.

Cei din urmă se opriră şi ei, fără voie, căci era de-ajuns ca unul să stea în loc, pentru ca să le închidă drumul. Nimeni nu întrebă ce s-a întâmplat, căci îşi dădeau seamă că se petrecuse ceva deosebit, ceea ce impunea în primul rând să rămână liniştiţi.

Farrow, care venea imediat după George, se aplecă puţin peste umărul acestuia şi-şi încordă auzul.

Şi tatăl şi fiul auziră acum un zgomot, care n-ar fi atras atenţia unui necunoscător al desişurilor sălbatice — era un plescăit uşor, care le dădu îndată de înţeles că un om descult călcase într-o băltoacă de pe potecă.

Pământul acestela era foarte umed, probabil că de curând căzuse o ploaie tropicală, care străbătuse până şi prin frunzişul des al copacilor înalţi.

George apucă revolverul de ţeavă. Nu trebuia să tragă, căci în felul acesta ar fi alarmat întreg satul sălbaticilor. Dacă băştinaşul acela — care se ducea probabil la plajă să caute broaşte ţestoase — îl va lovi în faţă, îl va culca la pământ cu o lovitură în cap.

Trecu un minut într-o încordare neînchipuită — toţi ştiau că îi ameninţă o primejdie, dar nu-şi dădeau seama ce poate să fie.

George simţi deodată un trup omenesc izbindu-se de mâna-i stângă, pe care o ţinea întinsă. Se năpusti imediat înainte pentru a-l înhăţa pe potrivnicul necunoscut, acesta însă părea să fie mai dibaci decât crezuse tânărul, căci se dădu îndărăt cu iuteala fulgerului.

Dar nici George nu se dădu bătut. El ştia că plutea acum într-o primejdie mare, că duşmanul va porni la atac, — de aceea se aruncă imediat îndărăt, se izbi cu putere de tatăl său, dar simţi trecându-i pe lângă obraz o lovitură violentă, care nimeri cu zgomot în pământ.

Atunci sări iar înainte, căci bănui că potrivnicul său fusese azvârlit peste cap de lovitura care dăduse greş, ceea ce însemna că acum era cel mai nimerit prilej să-l înhaţe. Şi, într-adevăr, îl apucă de părul lui lung, ridică repede revolverul să lovească, dar în clipa aceea necunoscutul strigă într-o englezească stricată :

— Sahib, Sava bun, nu vrea face rău la vol.

— Stai ! strigă şi lordul Clive, speriat şi uimit în acelaşi timp, — acesta e căpetenia Sava. Îl cunosc foarte bine, domnule căpitan, şi sunt încredinţat că ne va veni în ajutor.

Fronsky 94

3. Tribul Malli

Oh !, sahib, lord Clive ! exclamă căpetenia, vesel. Eu foarte mul-tumît.

– Înainte ! zise englezul. Să mergem în sat. Asta e într-adevăr o întâmplare minunată, dragă căpitane ; pe Sava l-am cunoscut în Australia în urmă cu ani de zile, mi-a fost un tovarăș credincios și viteaz într-o expediție foarte grea pe care om întreprins-o în interiorul țării. Vom avea un sprijin prețios într-însul.

– Foarte bine ! zise căpitanul. Dar e într-adevăr atât de viteaz ? De ce a țipat atunci ca o muiere când George l-a înhățat ?

– Hm... asta m-a surprins și pe mine, răspunse lordul. M-aș fi așteptat mai curând să-l dea gata repede pe George al d-tale. Dar las că ne va lămuri el de ce a făcut-o, – atât vă pot spune că înainte vreme a fost cu adevărat un om viteaz și neînfricoșat.

Nu trecu mult și tovarășii ajunseră în sat. Sava îl strigă pe supușii săi care veniră imediat și-i înconjurară pe marinari, salutându-i cu plecăciuni. Toți erau înalți și voinici, dar făceau impresia de oameni speriați.

Lordul Clive se apropie de căpetenie și după ce-l măsură câteva clipe din cap până-n picioare, zise :

– Sava, pe vremuri erai doar un om viteaz și fără frică, nu ți-a fost teamă de negri australieni și nici foamea și setea nu te înspăimântau. Ce s-a întâmplat cu tine ?

Căpetenia, care făcea o impresie bună, de om inteligent, privi temător în jurul său, ca și cum l-ar fi fost frică să nu-l audă cineva, apoi zise încetișor :

– Sahib, lord Clive, oameni din trib Malli vin adesea pe insulă, războinici grozavi, omoară pe toți.

– Malli ? întrebă doctorul Bertram cu mirare. De ăștia n-am auzit până acum. Cum arată la față ? Unde locuiesc ?

Sava se codi câtva timp cu răspunsul, apoi clătină deodată cu energie capul și zise :

– Sava nu trebuie vorbește, altfel omoară pe el.

– Ei, ia stai nițel, frățioare, că suntem și noi pe aici ! zise lordul. Tu știi doar că atâta vreme cât te afli cu mine ești în deplină siguranță. Să poftească indivizii ăia Malli, ne cotorosim noi de ei repede ! Așadar, spune unde locuiesc, Sava !

Căpetenia făcu un gest disperat, apoi răspunse :

– Sahib, lord Clive, Sava nu știe. Vin și pleacă pe neașteptate noaptea, nu știu de unde și încotro.

– Ei bine, să vină sănătoși, cât om fi noi pe aici, spuse lordul. Le venim de hac, n-avea grijă ! Totuși, Sava, tu ești om umblat și cred că mi-ai putea fi de folos. Caut un trib care se zice că locuiește pe una din insulele astea. Tribul acesta are o regină mică, albă. Îi cu...

Lordul Clive își rupse vorba, căci Sava se clătină pe spate, chipu-i se schimonosi de spaimă și începu să bâlbâie :

– Sa... hib, lord Clive... plecați repede... primejdie mo... mare... oamenii Malli au regină albă.

– Asta-i minunat ! exclamă englezul vesel. Și spuneai că ăștia vin câteodată pe aici ? Cu atât mai bine. Vom avea poate prilejul să dăm ochi cu ei. Sava, rămânem deocamdată aici. Știi că nu trebuie să-ți fie teamă, atâta vreme cât suntem și noi cu tine. N-aș fi crezut să te fi schimbat atât de mult,

tu, care înainte vreme erai atât de viteaz. De ce sunt atât de floroşi oîa pe care îi numeşti „Malli" ?

– Ei pot omorî, fără ca noi să-i vedem, răspunse băştinaşul. Ei pot fi aici, iar noi nu ştim de asta.

Şi spunând acestea, îndreptă o privire speriată spre tufişuri, care înconjurau de jur-împrejur luminişul întins. De fapt, era lesne pentru un duşman să se strecoare până în sat, căci avea pretutindeni acoperire.

– Sava, tu le pricepi doar şi la luptă, ai dovedit-o pe vremuri în Australia, zise lordul cu imputare. De ce n-ai încercat să-i ucideţi pe Malli aceia, când v-au atacat ?

– Ei omorât mulţi – răspunse căpetenia – şi pe frate al meu. Noi nu-i putem vedea, ei ne omoară.

– Ei, da, voi n-aveţi arme, spuse lordul. Cu noi, lucrurile stau altfel şi le va merge rău de tot dacă ne vor ataca. Acum liniştiţi-te, Sava, trebuie să ne vii în ajutor...

Lordul îşi curmă vocea. În timpul discuţiei dintre englez şi băştinaş, George îşi aruncase privirile în juru-i uitându-se cu interes la colibele sălbaticilor, apoi la desişul îndepărtat, până la care de abia dacă pătrundea lumina focului de lagăr.

Tocmai când se gândea cât de lesne s-ar fi putut ascunde acolo un duşman, i se păru că observă o mişcare uşoară într-o tufă şi închise imediat ochii pe jumătate, pentru ca un eventual duşman să nu poată observa strălucirea lor.

Într-adevăr, nu se înşelase, tufa se mişcă – e drept, cu multă băgare de seamă, dar George văzu totuşi că un trup omenesc se strecura binişor prin frunziş. Dacă era unul din tribul Malli, de care se temea atât de mult Sava ?

George trase piedica revolverului. De data asta, nu mai încăpea cruţare, deoarece Sava spusese doar că sălbaticii Malli ucid fără să se lase văzuţi.

Şi aşa se părea că vrea să facă şi omul de acolo, căci George nu-l văzu făptura, iar mişcarea din tufiş încetă iar, imediat. Ochii tânărului se obiş-

nuiseră treptat cu întunericul, şi acum văzu o pereche de ochi care străluceau ciudat. Apoi izbuti să deosebească şi capul duşmanului : îl văzu ridicând braţul la gură, zări un obiect lung şi subţire, — în clipa următoare îndreptă revolverul şi trase.

Un ţipăt răsunător dovedi că nimerise bine, deşi fusese nevoit să tragă la repezeală.

Firește că în tufişuri mai puteau fi ascunşi şi alţi duşmani. Tovarăşii tânărului îşi dădură imediat seamă de asta, căci îşi scoaseră revolverele încă înainte ca să fi răsunat ţipătul de moarte. La o comandă a căpitanului, ar fi slobozit imediat o salvă înspre tufişuri şi prin asta ar fi alungat, desigur, pe ceilalţi duşmani.

Dar Farrow se feri să dea această comandă şi ascultă cu încordare spre desişul din faţă, apoi zise încetişor :

— Nu cred să mai fie pe acolo alţi Malli. Căci ar fi strigat sau s-ar fi mişcat, după ce glonţul a nimerit pe tovarăşul lor. Ne putem duce, deci, fără teamă într-acolo ca să vedem ce e cu individul împuşcat. Nădăjduiesc că e numai rănit şi astfel vom putea afla ceva de la el.

George o luă imediat înainte, dar nimic nu se clinti şi nici individul împuşcat — asupra cărula cădea lumina lămpii de buzunar — nu se mişca. Ceea ce dovedea că glonţul nimerise în plin.

George văzu acum în mâna dreaptă a mortului o ţeavă subţire, strălucitoare — şi în aceeaşi clipă simţi o bucurie nespusă că nimerise atât de bine, căci cu această ţeavă de suflat, pe care sălbaticul tocmai voise s-o ducă la buze, ar fi ucis fără îndoială pe unul din tovarăşi.

Acum pricepu George teama lui Sava. Primejdioşii Malli azvârleau în chip nevăzut şi fără zgomot săgeţile otrăvite, apoi dispăreau fără urmă în desişul pe unde veniseră.

— Aha ! ţevi de suflat cu săgeţi otrăvite, zise lordul Clive. Malii ăştia par să fie într-adevăr foarte primejdioşi. Acum îi pricep pe Sava, căci împotriva acestei arme nevăzute nu ajută nici cea mai mare vitejie. Cred, însă, că dacă-i vom explica cum stau lucrurile, îşi va recăpăta curajul de altădată. Ah, uite-l că vine ! Priveşte aici, Sava, cu asta vă trimit Malii moartea pe care n-o vedeţi venind şi nici n-o bănuiţi.

Îi arătă ţeava, prin al cărei capăt de jos trase afară o săgeată mică, al cărei vârf avea o lucire gălbuie în lumina lămpilor de buzunar.

— Vezi tu — urmă lordul — aceşti Malli sunt laşi, ei nu cutează să pornească la luptă dreaptă, ci ucid pe furiş. Dar de unde ştii că ucigaşii aceştia se numesc „Malli" ?

— Sahib, lord Clive — răspunse căpetenia, răsuflând uşurat — ei omoară mulţi, noi nu-i vedem, apoi strigă : „Noi suntem Malli" Noi nu-i vedem. Odată ei strigat : „Noi avem regină albă, noi învingem întotdeauna !". Sahib, noi nu ştim niciodată când vine moarteo.

— Hm... asta e foarte interesant, zise lordul. Aş dori să ştiu numai de ce vin indivizii ăştia pe această insulă şi-i ucid pe supuşii lui Sava ? Urmăresc oare să răspândească spaima, pentru ca nimeni să nu cuteze să-i caute ?

— Alt motiv nici nu văd, zise Farrow. Altminteri n-ar avea de ce să ucidă pe nişte locuitori care nici nu bănuiesc existenţa lor. Părereo mea e că ei se află pe apropae şi caută să înspăimânte tribul lui Sava, numai ca să împiedice să fie descoperiţi. Individul acesta, care avusese de gând să-l omoare pe unul de-ai noştri, trebuie să fi venit cu un kanu şi bine or fi să-l găsim şi să-l oscundem ca să-i lăsăm pe ceilalţi în credinţa că tovarăşul lor de trib a căzut victima vreunui accident pe more.

Sava devenise brusc alt om. Acum ştia că Malii nu erau înzestraţi cu puteri supranaturale, ci că ucideau pe furiş, în chip laş. De aceea se grăbi să zică :

– Eu pun oameni caute kanu-ul, trage pe uscat, ascunde bine.

– Tată, atunci trebuie să punem şi noi sentinele de jur-împrejurul insulei, îşi dădu cu părerea George. Vrem să ştim doar de unde vin ăia din tribul Molli. Altminteri cum am putea da de satul lor ? A ! mi-a venit o idee foarte bună –, da, trebuie să fac neapărat asta !

– Stai, băiete, las-o mai domol ! zise Forrow râzând Ce trăsnaie ţi-a dat iar prin cap ? Desigur, vreun lucru care te va aduce în mare primejdie. Te cunosc eu destul de bine, George.

– Tată, de data asta ideea mea e într-adevăr foarte bună şi ne poate fi de cel mai mare ajutor, zise George cu insulţire. Dacă găsim kanu-ul celui ucis, mă voi folosi eu de el dacă tovarăşii săi de trib vor veni să-l caute. Mă voi dezbrăca la piele şi înnegrindu-mi trupul cu pământul umed, nu voi atrage atenţia nimănui. Dacă vor veni kanu-uri cu alţi Molli sarcina voastră va fi să-i alungaţi cu gloanţe, iar eu mă voi lua după ei şi voi afla astfel încotro se-ndreaptă.

– Hm... nu e rea ideea – murmură Forrow îngândurat – dar primejdioasă tot e. Am putea să urmărim cu submarinul kanu-urile sălbaticilor, ba cred chiar că asta ar fi mai sigur pentru noi.

– Nu, tată, răspunse George, ar fi, dimpotrivă, foarte nesigur. N-am putea merge decât sub apă şi nu te-aş sfătui deloc s-o faci prin părţile astea necunoscute. Întreprinderea noastră va da greş cu desăvârşire, dacă se va întâmpla să ne împotmolim pe undeva.

– Ai şi tu dreptate – încuviinţă Forrow – dar trebuie să mărturisesc că nu mă lasă inima să-ţi îngădui să porneşti singur după aceşti sălbatici primejdioşi şi vicleni. Trebuie să găsim altă cale.

– Voi merge eu – se oferi imediat lordul Clive – şi de fapt eu am şi dreptul, căci numai în urma stăruinţelor mele aţi pornit la această întreprindere. Afară de asta, e vorba să salvăm doar pe fiica prietenului meu.

– N-are a face, se grăbi să spună George – ideea a fost a mea şi vreau s-o duc la îndeplinire. În primul rând, însă, trebuie să dăm de kanu-ul sălbaticului.

În româneşte de LIA HARŞU

(Va urma)

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

LORDUL CLIVE (II)

Cu lămpile aprinse, camarazii pătrunseră în tufișul des. George, care trecu peste trupul celui ucis, găsi o potecă foarte îngustă, tăiată de curând prin desiș. Dădu de veste camarazilor săi despre descoperirea făcută, apoi porni repede în lungul cărării, ferindu-se, însă, să facă cel mai mic zgomot, pentru a nu atrage atenția cuiva.

Poteca ducea de-a curmezișul desișului spre nord-est, cotea apoi puțin și mergea de acolo drept spre răsărit.

Tânărul ajunse curând pe țărmul răsăritean și aici găsi, ascuns, sub o tufă, kanurul cu care venise sălbaticul ucis.

Camarazii veniră și ei în rând, iar George le zise :

— Tată, am presimțirea că vor veni peste puțin timp și ceilalți Malli, ca să-l caute pe tovarășul lor dispărut. Așadar, îmi voi înnegri puțin trupul, cu ajutorul pământului umed și lipicios care se află pe aici. Vă va trebui să vă împăr-

ţiţi la dreapta şi la stânga acestui golfuleţ şi să trageţi imediat ce îi veţi vedea venind cu kanu-urile. Când o vor lua la goană, mă iau repede după ei, şi cred că voi da imediat peste satul în care se află prizonieră biata fetiţă.

– George, să stabileşti numai unde se află insula – zise căpitanul – căci ar fi prea primejdios dacă vei pătrunde după sălbatici în vreun desiş. Asta o vom face pe urmă împreună. Recunosc că planul tău este bun, dar trebuie să-ţi mărturisesc că aş vrea mai bine să fiu eu în locul tău.

– Nu, nu, se împotrivi George, asta nu se poate. Ideea e a meu şi eu trebuie s-o aduc la îndeplinire, după cum am mai spus.

Şi fără să mai stea pe gânduri, începu imediat să se dezbrace. Peter îi ajută să-şi frece trupul cu pământul negru şi umed şi pielea sa căpătă, într-adevăr, o culoare aproape de cafeniu, încât cu greu ar fi putut fi deosebit de un băştinaş, pe întuneric.

Camarazii ascultară cu încordare, ca să surprindă apropierea kanu-urilor cu ceilalţi sălbatici. Farrow mai dădu în şoaptă comanda să nu tragă decât în aer, ca să-i sperie, căci nu voia să-i ucidă prin surprindere, ci să-i silească să fugă, pentru ca George să se poată lua după ei.

Trecu o jumătate de ceas. George începu să îşi piardă răbdarea. În vremea asta, luna se ridicase pe cer şi ajunsese după o perdea mai subţire de nori. Datorită acestui fapt se făcu oarecare lumină, dar nu atâta cât să-i poată deveni primejdioasă tânărului erou. Pantalonii negri de marinar nu şi-i scosese, şi-şi păstrase şi brâul în care îşi avea armele. Numai partea superioară a trupului şi faţa şi le mânjise cu pământul cleios.

Când nerăbdarea sa atinse culmea, pe mare se iviră puncte întunecate, care se apropiau cu repeziciune. George intră imediat în kanu, dar rămase deocamdată sub crengile unei tufe.

Într-adevăr, punctele care se apropiau cu repeziciune erau kanu-uri. Sălbaticii Malli credeau, desigur, că îi înfricoşaseră atât de mult pe cei din tribul lui Sava, încât nu aveau să se teamă de vreo surpriză pe coasta de răsărit.

– George, eu pornesc acum ceva mai spre stânga – şopti căpitanul – căci nu trebuie să tragem din spotele tău. Fii cu cea mai mare băgare de seamă, băiete, nu cobori pe uscat, dacă nu vei fi silit la asta de vreo împrejurare cu totul deosebită.

– Voi fi cu ochii în patru, făgădui tânărul.

Apoi îl auzi pe camarazi îndepărtându-se şi începu să observe cu atenţie apropierea kanu-urilor.

Erau şase, fiecare având câte doi sălbatici. Când se aflau la vreo cincizeci de metri, răsunară împuşcături.

Aproape în aceeaşi clipă, sălbaticii întoarseră kanu-urile cu grabă, iar George începu să vâslească imediat. Se pricepea şi el să mânuiască lopeţile cu îndemânare şi fără să producă zgomot, dar îşi dădu seama imediat că trebuia să-şi încordeze toate puterile. Depărtarea dintre el şi spori chiar, aşa că fu nevoit să facă sforţări şi mai mari, ca să nu-i piardă din ochi.

Deodată, însă, tresări speriat, căci din nou detunară împuşcăturile în spatele său, care încetaseră treptat, când sălbaticii îşi întorseseră kanu-urile, luând-o la fugă. Asta însemna că se întâmplase ceva care nu era în program.

Îşi întoarse repede privirea şi spaima lui deveni acum şi mai mare, căci la vreo douăzeci de metri îndărătul lui văzu alte cinci kanu-uri, iar în fiecare din ele se afla câte un om care vâslea din răsputeri. Asta însemna că pe ţărmul răsăritean al insulei statuseră ascunşi alţi sălbatici, care, speriaţi acum de împuşcături, o luaseră şi ei la goană.

George se afla la mare ananghie, deoarece nu trebuia să rămână în urmă, ca să nu atragă atenţia sălbaticilor ce veneau după el. Se cerea, deci, să vâslească mai departe, fără să scape din ochi nici kanu-urile din faţa lui.

O clipă se gândi să se prefacă atins de un glonţ, pentru ca să-şi motiveze prin asta faptul că-şi încetinise vâslitul, dar apoi îşi zise imediat că cei din urmă îl vor recunoaşte când se vor apropia de el, în dorinţa de a-i veni în ajutor.

Nădăjdui acum că tovarăşii săi vor nimeri kanu-urile şi atunci sălbaticii vor fi nevoiţi să se înapoieze la insula pe care o părăsiseră, căci nu era de gândit să pornească înot pe marea aceasta, deoarece pretutindeni mişunau rechini.

Aruncând din nou o privire îndărăt, văzu cu bucurie că două kanu-uri nu mai vâsleau. Cei dinăuntru se chirciseră, încercând, probabil, să astupe găurile făcute de gloanţe, pentru a împiedica scufundarea luntrelor.

În clipa aceea, luna fu acoperită din nou de un nor des şi se făcu întuneric beznă. Acum camarazii nu mai puteau trage asupra celorlalte trei kanu-uri. Pe de altă parte, George nu mai vedea kanu-urile dinaintea sa, şi trebuia, deci, s-aştepte, până când cele trei dindărătul lui se vor fi apropiat. Ba trebuia, poate, chiar să le lase s-o ia înainte, pentru ca apoi să le urmeze, orientându-se după loviturile de vâslă.

Îşi încetini puţin viteza, silindu-se să vâslească fără zgomot.

Dar spre marea lui spaimă băgă de seamă că nu mai auzea nici loviturile de vâslă ale celor care veneau în urmă. Poate că cele trei kanu-uri se opriseră, pentru a veni în ajutorul celor doi tovarăşi ale căror bărci fuseseră găurite de gloanţe.

George hotărî să meargă liniştit înainte. Cinci minute se scurseră în felul acesta. În cele din urmă, luna apăru iarăşi dintre nori şi tânărul văzu cu mult înaintea lui punctele întunecate ale kanu-urilor.

Întorcând privirea, se înspăimântă, căci în imediata lui apropiere, la distanţe mici, veneau trei kanu-uri. În două din ele se aflau câte doi sălbatici, ceea ce însemna că tovarăşii lor de trib îi scoseseră din bărcile avariate.

Insula era prea departe pentru ca marinarii să mai poată trage bine, şi apoi se putea întâmpla să-l nimerească şi pe George. Acum era redus la propriile sale puteri şi trebuia să încerce să scape din situaţia asta primejdioasă.

În primul rând, se cerea să se ferească neapărat ca oamenii din kanu-uri să vorbească cu el, căci nu le ştia limba. Începu să vâslească cu disperare, căutând să se îndepărteze cât mai mult.

4. Regina albă

Se întorcea din când în când cu luţeala fulgerului şi vedea cu bucurie că cele trei kanu-uri rămâneau simţitor în urmă. Aşadar, tot avea perspectiva să înainteze destul, încât atunci când va fi descoperit pe care insulă locuieşte tribul Malli, să se poată feri de ei la înapoiere.

Tot vâslind cu putere, zări în cele din urmă ivindu-se la orizont conturul întunecat al unei insule. Kanu-urile din faţă se îndreptau într-acolo, dar George mai trebuia să-i urmărească, până ce se va fi încredinţat că sălbaticii debarcau într-adevăr pe acel petec de pământ. Pe urmă va trebui să găsească un prilej nimerit ca s-o şteargă înapoi, pe furiş.

George era mulţumit cu sine însuşi şi începu imediat să-şi făurească planuri noi. Principalul scop al expediţiei lor era doar s-o salveze pe micuţa fată, — aşadar, dacă tot va fi pe insulă şi va izbuti să rămână neobservat, de ce n-ar încerca s-o răpească ? Prin asta l-ar cruţa pe tovarăşii săi de o muncă al cărei rezultat nu se putea întrevedea. Pe de altă parte, asta va fi chiar greu pentru tovarăşii săi, iar fetiţa ar fi primejduită, căci Matu şi Temato, care au răpit-o, o vor ucide repede, pentru a nu fi descoperiţi.

Va debarca, firește, numai dacă va putea face asta în deplină siguranţă şi ştiind sigur că va izbândi în întreprinderea sa. I se putea oferi poate vreun prilej s-o aducă în siguranţă pe mica Maud, fără să se expună la primejdii prea mari.

Cât de surprinşi vor rămâne camarazii când îl vor vedea întorcându-se cu sărmana copilă ! Trei ani fusese dispărută şi el o va scoate din captivitatea grozavă, de la prima încercare de a o salva.

Gândul acesta îl înveseli atât de mult pe George, încât începu să vâslească şi mai repede. Se apropiase acum până la vreo optzeci de metri de kanu-uri. Cele dindărătul lui erau la vreo cincizeci de metri numai, iar până la insulă mai era cel puţin jumătate de kilometru.

Aceasta era întinsă şi George era bucuros că se apropiase atât de mult de kanu-urile din faţă, căci nu zări nici-o lumină de foc pe ţărmul insulei, care să trădeze existenţa unui sat.

Dacă însă kanu-urile dinaintea lui vor dispărea în umbra ţărmului, va fi foarte greu pentru el să găsească locul de debarcare. George îşi zise că trebuia să fie acolo vreo potecă îngustă şi întortocheată care să ducă de la ţărm la un luminiş, unde se aflau, desigur, colibele Malli-lor, şi punctul acesta trebuia să-l găsească neapărat.

Insula era acoperită de o vegetaţie bogată şi umbra pădurii dese se întindea peste apa mării.

George ar fi dorit să se apropie şi mai mult de kanu-urile dinaintea sa, dar se temea că sălbaticii îi vor pune întrebări la care ar fi trebuit să răspundă. Ei credeau, desigur, că dânsul e tovarăşul lor, pe care-l trimiseseră să stea la pândă în satul lui Sava. Şi fără îndoială că vor căuta să capete de la el lămuriri asupra celor întâmplate : în primul rând de unde luaseră aşa deosebită arme oamenii lui Sava.

Dar se putea şi ca cei cinci sălbatici care se aflau în urma lui să-l fi văzut pe europeni.

La gândul acesta, George fu cuprins de un simţământ de îngrijorare, căci atunci Temato va bănui imediat că albii veniseră încoace numai cu scopul de a o găsi pe fetiţa răpită. Şi nu va fi prea târziu atunci când s-ar hotărî să se înapoieze pentru a-i lua pe tovarăşi ?

Tatăl său va trebui să-i dea dreptate dacă, ţinând seama de aceste îm-

prejurări, el va debarca pe insulă, pentru a încerca s-o salveze pe fetiță. Ba îi va face chiar imputări, dacă nu va fi făcut astfel. Situația se schimbase complet prin aflarea pe insulă a câtorva Malli, care vâsleau acum îndărătul lui.

Stăpânit de gândurile acestea, George mai străbătu o bună distanță de drum. Insula nu mai era acum decât la vreo două sute de metri, iar de sălbaticii din față se afla la numai șaptezeci de metri.

Tânărul hotărî să se apropie şi mai mult de el şi începu să vâslească şi mai tare. Astfel izbuti să ajungă la numai cincizeci de metri de el, când kanu-urile lor se făcură nevăzute în umbra ţărmului insulei.

George mai vâsli câtva timp cu putere, dând kanu-ului direcţia mai spre nord. Nu trebuia să se lovească de bărcile dinaintea lui, ci să se ţină deoparte.

În cele din urmă, ajunse în umbra ţărmului. Vâsli încă o bucată spre nord, apoi se întoarse şi opri aproape de tot de ţărm, sub ocrotirea ramurilor unui tufiş mare. Din locul acesta putea foarte bine vedea cum cele trei kanu-uri, care veniseră în urma lui, dispăruseră în umbra ţărmului, la vreo treizeci de metri de el. Nu le pierdu din ochi şi băgă de seamă că ţineau drumul drept înainte, de-a lungul malului.

Acum auzi dintr-acolo zgomote uşoare, plescăit de lopeţi, ciocniri de kanu-uri, ceea ce însemna că acolo era debarcaderul.

Trebuia să mai aştepte câtva timp, apoi va încerca să ajungă neobservat în locul acela. Mai mult ca sigur că sălbaticii puseseră vreo sentinelă acolo, pe aceasta va izbuti el însă s-o scoată repede din luptă.

George auzi deodată un strigăt slab, dar pătrunzător, un nume repetat de câteva ori :

— Tukato... Tukato !

Aşa se numea, deci, Malli-ul pe care-l împuşcase pe insulă. Firește că sălbaticii presupuneau că el fusese primul care fugise de pe insulă, când se porniseră împuşcăturile.

George se feri să răspundă, după cum era şi logic. Îşi împinse kanu-ul şi mai adânc în tufiş şi privi înaintea lui printre frunze.

Spre uimirea sa, numele nu mai fu strigat — se mai auziră câteva chemări răstite, apoi se făcu tăcere.

Tânărul aşteptă liniştit vreun sfert de ceas, căci tăcerea asta bruscă îl apăsea suspectă. Nu-şi putea închipui ca sălbaticii să treacă cu vederea dispariţia subită a tovarăşului lor.

Dar când tăcerea se prelungi, el îşi spuse că Malli se vor fi dus în sat, lăsând, însă, o sentinelă la debarcader.

Încetişor şi cu băgare de seamă, îşi împinse kanu-ul afară din ascunzătoare, fără să se folosească de vâsle, ci numai ţinându-se de ramuri. Firește. că-i trebui mult timp ca să străbată cei treizeci de metri până la debarcader, căci trebuia să se ferească să facă zgomot.

Din fericire, ochii săi se obişnuiseră cu întunericul care domnea aici, în umbra copacilor. Acum zări în faţa lui pete negricioase deasupra apei: erau kanu-urile, înşiruite unul lângă altul. Cu îndemânare, George îndreptă barca lui în aşa fel încât să se aşeze de-a latul lângă primul kanu.

Se aplecă apoi imediat, căci în ultimă clipă observase că desişul era tăiat aici, pe o lăţime destul de însemnată, în aşa fel încât să lase un gol, care îngăduia sălbaticilor să se îmbarce şi să debarce cu uşurinţă.

Aici trebuia să se afle sentinela, dacă băştinaşii puseseră vreuna. De lucrul acesta trebuia să se încredinţeze.

Câteva minute rămase nemişcat. Vicleşugul lui părea să fi reuşit, căci dacă omul de strajă ar fi auzit sau văzut apropierea kanu-ului, ar fi căutat să cerceteze imediat ce rost avea acolo.

Curajosul tânăr ridică cu băgare de seamă capul şi după ce se obişnui din nou cu întunericul înconjurător, descoperi un loc întunecat în tufişuri. Acolo era, aşadar, poteca ce ducea în interiorul insulei, spre satul primejdioşilor Malli, în care era ţinută captivă micuta Maud.

George începu să chibzuiască iarăşi. N-ar fi fost mai bine să se înapoieze şi să-i aducă pe camarazi ? Şi împreună cu ei să dea năvală asupra

satului, să-i ameţească pe locuitori cu ajutorul grenadelor cu gaze, pentru ca apoi s-o salveze pe micuţă şi s-o ducă în siguranţă...

Sau să încerce mai curând singur, bizuindu-se pe mâzgăleala ce şi-o făcuse ? Va izbuti oare s-o răpească pe Maud din mijlocul acestor băştinaşi sălbatici ?

Da, aşa trebuia să facă. Se târî cu băgare de seamă până la prora kanu-ului, cercetă încă o dată cu privirea desişul apropiat, apoi, fără să se ridice, se lăsă încetişor pe uscat.

Când simţi nisipul sub el, nu se ridică încă, ci se târî binişor mai departe, spre desiş. Îi dădu deodată în gând că, în felul acesta, ar putea juca rolul unui om grav rănit. Dacă acum va fi descoperit de o sentinelă, aceasta va presupune că Tukato fusese rănit de gloanţe şi ajunsese cu întârziere la debarcader.

Şi într-adevăr, când fu la vreo zece metri de desiş, o făptură înaltă şi negricioasă se ivi brusc din frunziş şi strigă :

– Tukato ?

George gemu slab, ca şi cum nu mai putea vorbi, dar sentinela păru să priceapă cum stau lucrurile, căci se apropie repede şi se aplecă peste tânăr, copleşindu-l cu întrebări, pe care eroul nostru firește că nu le înţelese.

Sălbaticul, însă, amuţi... căci George se răsuci pe spate, apoi ridică mâna stângă şi strânse ca într-un cleşte beregata duşmanului său, pe când cu dreapta îl pocni de două ori în tâmplă cu patul revolverului său.

Trupul vânjos al Malli-ului se prăbuşi deasupra lui, se zvârcoli câteva clipe încă, apoi rămase nemişcat. George îl azvârli de pe el, apoi se ridică respirând uşurat. Prima şi, desigur, cea mai însemnată piedică fusese înlăturată.

După obiceiul marinăresc, avea şi el în buzunarul pantalonului un ghem cu sfoară subţire, dar trainică. Cu aceasta, îl legă pe leşinat, îi smulse apoi şorţul din jurul şoldurilor şi făcându-i căluş i-l vârî în gură.

Târî pe urmă trupul voinic până la marginea desişului şi-l ascunse acolo sub ramurile aplecate ale unor copaci.

Acum începu să păşească de-a lungul potecii înguste, ţinând în mâna stângă lampa de buzunar, iar în dreapta revolverul.

După cum bănuise de la început, poteca şerpuia făcând coturi prin desiş. Focurile de tăgăr ale satului nu puteau fi zărite, deci, dinspre mare şi asta dovedea cât de primejdioşi sunt indivizii din tribul Malli.

Timp de vreo cinci minute, George înaintă mereu şi ochii săi se obişnuiseră într-atât cu întunericul care domnea sub copacii deşi, încât putea deosebi obiecte care se aflau la câţiva paşi de el.

Deodată rămase locului. Nu putea vedea încă nimic, dar simţise miros de fum. Se afla, desigur, aproape de tot de sat, şi faptul acesta trebuia să-l îndemne să fie cu băgare de seamă, căci nu era exclus ca vicleanul Temato să fi pus şi pe cineva să-l vreo strajă.

Cu auzul încordat la culme, George înaintă paş cu paş. Ştia că atât el cât şi micuţa Maud vor fi pierduţi cu desăvârşire dacă va fi descoperit de sălbatici.

Ajunse acum la un tufiş foarte mare şi des, care părea să închidă poteca, dar George văzu că ea făcea un cot spre dreapta.

Glasuri omeneşti îi izbiră auzul. O voce adâncă, sonoră, se auzi ; tânărul nu putu însă pricepe cuvintele. Probabil că ţinea vreo cuvântare căpetenia, poate că le cerea supuşilor săi să atace insula pe care se afla satul lui Sava şi să-i ucidă pe străinii aflaţi acolo.

Căci, atunci când sălbaticul tăcu, se auziră strigăte de aprobare, în privinţa cărora nu se putea înşela nici chiar un om care nu cunoaşte limba.

Căpetenia luă din nou cuvântul, şi de data aceasta George îşi încleştă

degetele pe mânerul revolverului său, căci o voce agitată de copil rosti în limba engleză :

– Matu, du-mă acasă ! Vreau să merg la mămica şi la tăticu.

Mica Maud Graves nu-şi uitase, deci, casa părintească, deşi trăise trei ani încheiaţi printre sălbatici. Nici limba nu şi-o uitase – poate că necredincioasa dădacă se căise de fapta ei şi îi vorbea tot în limba maternă, căci acum se auzi un alt glas femeiesc, zicând cu blândeţe într-o englezească aproape fără cusur :

– Maud, de ce nu-ţi place aici ? Îţi este doar îngăduit să faci tot ce pofteşti. Nu eşti tu oare regina acestor bărbaţi voinici şi viteji ?

– Vreau să mă duc acasă ! stărui micuţa, cu încăpăţânare.

Lui George i se luă o piatră de pe inimă. El se temuse că fetiţa ar fi refuzat, poate, să-l urmeze, că uitase de viaţa dinainte şi îşi însuşise cu tatul moravurile sălbaticilor.

Şi acum auzea, spre marea lui uşurare, că micuţa n-avea dorinţă mai fierbinte decât să se înapoieze la casa părintească. Mai rămânea numai să găsească un moment prielnic ca s-o poată scoate din sat, pe nesimţite.

Căpetenia vorbi din nou, se auziră exclamaţii de împotrivire, dar deodată răsună iarăşi glasul femeii, pe care George o bănuia că e Matu, dădaca :

– Maud, pe insula lui Sava sunt oameni albi, bărbaţi din rasa ta. Temato crede că ei vor să te elibereze, şi acum a propus tribului ca să fii luată de aici. Vor să te ducă la răutăciosul vrăjitor Kalavi... Oh ! el te va ucide, te urăşte pentru că eşti regina tribului...

5. O salvare îndrăzneaţă

George tresări mulţumit. Făcuse bine, deci, lăsându-se îndemnat de bănuiala ce o avea, debarcând pe insulă. Dacă s-ar fi înapoiat ca să-i aducă pe tovarăşi, ar fi ajuns prea târziu. Micuţa ar fi fost înlăturată în vremea asta şi nimeni n-ar fi putut dovedi crima Mallilor.

— Matu, spune-i tu lui Temato că vreau să mă duc acasă, zise lui Maud cu hotărâre. Nu-l iubesc pe bătrânul vrăjitor. Să domnească el dacă vrea !

— Oh ! Maud, totul e degeaba, oamenii vor aşa, zise Matu aproape plângând, ei se simt ameninţaţi de albii de pe insula lui Sava. Te învinovăţesc pe tine de faptul că s-au ivit ei acolo. Sărmană Maud, de ce te-am adus aici !

Căpetenia vorbi din nou şi de data asta vorbele sale fură întâmpinate cu exclamaţii de bucurie. Matu strigă iritată câteva cuvinte, dar fu întreruptă imediat de căpetenie.

— Maud, du-te în colibă ta ! zise acum Matu, plângând cu hohote. Îl cheamă pe Kolavi din desiş. Sărăcuţa de tine... vrăjitorul o să vină îndată şi atunci soarta ta va fi pecetluită.

Acum era momentul să intervină George. Cu multă băgare de seamă se târî pe potecă, apoi putu să cuprindă cu privirea luminişul, întins, unde se aflau colibele Malli-lor.

Câteva focuri de lagăr aruncau o lumină îndestulătoare ca să poată recunoaşte totul. Văzu că sălbaticii erau mai toţi oameni înalţi, voinici, întrecuţi însă de unul care stătea cu spatele la George. Acesta trebuia să fie căpetenia Temato, căci în clipa aceea arăta cu braţul întins spre o colibă mare, care se afla în mijlocul luminişului.

George mai văzu că o tânără sălbatică ducea de mână o fetiţă spre colibă. Fetiţa era îmbrăcată şi ea ca şi ceilalţi, braţele şi picioarele ei goale erau pârlite de soare, dar George recunoscu imediat că era o europeană, — mica Maud Graves, care trăia de trei ani în mijlocul acestor sălbatici.

Căpetenia Temato strigă iar câteva cuvinte, iar drept urmare, cei mai mulţi băştinaşi se întoarseră, străbătură în goană luminişul şi se făcură nevăzuţi printre copaci. Se duceau, desigur, să-l aducă pe bătrânul vrăjitor căruia îi va fi predată nenorocita copilă.

George începu să chibzuiască ce avea de făcut. Trebuia să încerce neapărat s-o salveze pe fată, înainte ca vrăjitorul să sosească, — dar îşi dădu seama imediat că asta ar fi cu neputinţă, căci sălbaticii se aşezaseră acum în jurul colibei celei mari, în care intrase Matu cu Maud.

Aşa că nu putea să intre neobservat, pentru a o elibera, — trebuia să se folosească de vreo şiretenie ca s-o scoată din mâinile acestor oameni fioroşi.

Din nefericire, n-avea la el decât două grenade cu gaze, care nu erau de-ajuns pentru a împrăştia gazul asupra întregului luminiş. Trebuia, deci, să le păstreze pentru cazul extrem.

Atunci îi veni o idee bună. Temato voia să atace insula lui Sava, după cum aflase. Acolo va fi primit cum se cuvine de camarazi, chiar dacă George nu-l va întâlnia dinainte. Ba, poate chiar că submarinul se şi afla pe drum, căci tovarăşii stabiliseră deja direcţia în care dispăruseră kanu-urile.

Bătrânul vrăjitor, pe de altă parte, va lua cu siguranţă pe fetiţă cu el în desiş, pentru a o ucide acolo, în coliba lui, ca apoi s-o devoreze. Aici era singura posibilitate pentru George de a încerca cu succes eliberarea ei.

În acest scop, însă, trebuia să străbată neapărat luminişul. Bătrânul Ko-

lavi era adus dinspre răsărit, aşadar avea să dispară tot într-acolo cu mica Maud. Trebuia să existe o potecuţă care ducea la coliba lui din mijlocul desişului.

Tânărul examină cu băgare de seamă luminişul şi recunoscu îndată, cu bucurie, că nu era lucru greu să meargă pe marginea lui fără să fie văzut. Lumina focurilor nu ajungea atât de departe ca să se poată recunoaşte tufişurile, apoi atenţia Mallilor era îndreptată asupra colibei celei mari, în care se afla „Regina albă".

George ieşi repede de pe potecă, se ţinu aproape de tufele care mărgineau luminişul şi se furişă repede de-a lungul lor. Firesc că în tot timpul acesta nu-l slăbi din ochi pe sălbatici, dar văzu cu mulţumire că nici unul din ei nu-şi întorcea privirea, aţintită asupra colibei.

Numai prima parte a drumului său era într-adevăr primejdioasă, dar pe urmă era apărat de celelalte colibe, care se aflau toate în mijlocul luminişului. Acum putea să meargă chiar mai repede, fără să facă zgomot însă.

Trecură zece minute până să fi înconjurat luminişul, apoi se vârî repede într-un tufiş des, căci la cel mult zece paşi de el se iviră brusc sălbaticii, care porniseră la drum în urma poruncii lui Tamato.

Alergau grăbiţi, fără să se uite la dreapta sau la stânga : George nu putu să descopere printre ei nici o făptură suspectă, de aceea aşteptă liniştit în ascunzătoarea sa. Deodată, însă, tresări speriat, deşi se aşteptase la ceva asemănător.

Din desiş venea încetişor un individ cu o înfăţişare grozavă, un sălbatic cu păr alb, mic de statură şi încovoiat. Făcea impresia unei maimuţe, cu braţele-i nemăsurat de lungi şi cu mişcările ciudate pe care le făcea mergând.

Era împodobit cu tot soiul de obiecte, ca mai toţi vrăjitorii triburilor sălbatice : piei de şopârle, broaşte uscate, păianjeni enormi, oase şi alte lucruri dintr-acestea.

George pricepu de ce sălbaticii care se duseseră să-l cheme o luaseră atât de mult înaintea lui.: desigur că nu cutezaseră să se apropie de colibă, şi-l strigaseră de la distanţă.

Tânărul îşi dădu seama că acum avea cel mai bun prilej să facă pregătirile pentru eliberarea sărmanei Maud. Trebuia să intre pe poteca pe care venise vrăjitorul, apoi trebuia să-l facă nevătămător chiar în drum, sau să-l aştepte în colibă.

Se strecură repede mai departe, până dădu de deschizătura îngustă din care ieşise bătrânul. Merse o bucată scurtă pe potecă, dar îşi dădu seama că drumeagul acesta era prea strâmt şi neprielnic pentru o luptă.

Aşadar, nu-i rămânea decât să meargă la colibă : înainte însă de a face asta, voia să se încredinţeze dacă Kolavi aducea într-adevăr cu el fetiţa. Poate că voia s-o sugrume chiar în faţa colibei şi atunci tânărul trebuia să împiedice crima prin câteva gloanţe bine ţintite, sau cu ajutorul grenadelor cu gaze.

Merse repede înainte până putu cuprinde cu privirea luminişul şi atunci văzu că Matu tocmai scotea afară din colibă pe micuţa Maud. Flăcosul vrăjitor întinse braţele lui lungi de maimuţă spre biata făptură, care se dădu îndărăt scoţând un ţipăt.

Matu o strânse pe fetiţă la piept şi se întoarse înfuriată spre căpetenie... Probabil că voia s-o apere pe Maud cu propria ei viaţă, – ceea ce se şi întâmplă – înainte chiar ca George să-şi dea măcar seama de ceea ce se petrece, sau să poată împiedica faptul.

Tamato stătea foarte liniştit şi ascultă câtva timp ce-i spunea Matu. Apoi ridică deodată braţul şi făcu o mişcare ciudată cu mâna. Firesc că George nu pricepea însemnătatea acestui gest, dar auzi că Matu scoase un ţipăt as-

cuțit și-și puse mâinile în jurul gâtului, de parcă ar fi vrut să împiedice să fie gâtuită.

În clipa următoare, însă, se și clătină pe picioare, apoi se prăbuși la pământ ca lzbită de o lovitură năprasnică. Și acum George văzu că un Malli, care stătea în spatele căpeteniei, își lua de la gură țeava de suflat.

Nefericita Matu plătise scump fapta ei de acum trei ani, Mica Maud rămase câteva clipe ca încremenită, apoi scoase un țipăt de spaimă și se aruncă asupra făpturii neînsuflețite, dându-și seama, probabil, că singurul suflet care-i mai dorea binele dispăruse.

Vrăjitorul se apropie repede, își întinse brațele lui lungi și o înhăță pe copilă. Cu putere de uriaș, ridică trupul gingaș, își apăsă mâna stângă pe gura micuței, care țipa mereu, apoi se-ndreptă spre poteca la începutul căreia se afla George.

Tânărul se întoarse imediat și începu să alerge de-a lungul potecii. Acum știa că Kolavi o va ucide pe Maud de-abia când va fi cu ea în colibă. Trebuia, deci, s-o ia înaintea vrăjitorului, spre a cerceta coliba, căci nu era exclus ca dânsul să fi așezat acolo vreo capcană, care i-ar fi putut deveni fatală.

Pe dibuite, George înaintă timp de vreo cinci minute, apoi ajunse într-un mic luminiș, unde ardea un foc slab. La lumina acestuia, văzu o colibă mărișoară care, la fel ca stăpânul ei, era împodobită cu cele mai ciudate obiecte.

Privi câteva clipe în jurul său, apoi hotărî că e mai bine să nu intre în colibă, ci să se posteze la capătul potecii ; căci acolo îl putea doborî pe vrăjitor cu o lovitură puternică.

Se lipi de un trunchi de copac, ținând în mâna dreaptă revolverul, iar în stânga pumnalul dăruit de Sanja.

În curând îl auzi venind pe bătrânul vrăjitor, care scotea strigăte ciudate de triumf, căci, după trei ani de zile, sosise în sfârșit ziua răzbunării.

George simți o furie grozavă punând stăpânire pe el. Ce ar fi îndurat nefericita copilă, dacă n-ar fi fost el aici s-o salveze !

Kolavi se apropia tot mai mult. George se aplecă gata să se repeadă, — voia să-l lase pe vrăjitor s-o ia înainte cu câțiva pași, apoi să sară asupra lui și să-l lzbească în tâmplă cu patul revolverului, înainte ca el să se poată întoarce.

De la capătul potecii răsună acum râsul triumfător al bătrânului. George se vârî ceva mai adânc în tufiș, se aplecă și mai mult, încordându-și toți mușchii.

Făptura lui Kolavi ieși acum de pe potecă. Micuța Maud se zbătea mereu cu îndârjire, dar era neputincioasă în brațele ca de maimuță ale sălbaticului.

Sosise clipa hotărâtoare. George se repezi, dar se încurcă în niște mărăcini, căzu, se ridică repede, — aceste câteva clipe fură însă îndeajuns pentru bătrân ca să se întoarcă cu iuțeala fulgerului.

Când tânărul se năpusti acum înainte, mai văzu tocmai la vreme brațul grozav al lui Kolavi repezindu-se cu putere. Ar fi fost pierdut dacă lovitura l-ar fi nimerit, așa, însă, lzbuti chiar în ultima clipă să sară la o parte.

Din cauza loviturii care dăduse greș, Kolavi se clătină și prilejul acesta fu folosit de George. Cu o mișcare fulgerătoare, îi pocni în tâmplă pe vrăjitor cu patul revolverului.

Oricare altul s-ar fi prăbușit la pământ în urma acestei lovituri, dar sălbaticul acesta bătrân părea să aibă șapte vieți într-însul. Se clătină câteva clipe, dar imediat își recăpătă echilibrul și sări în lături cu o sprinteneală pe care n-ai fi crezut-o cu putință la el.

George nu mai avu vreme să dea a doua lovitură, căci brațul lung se repezi iar spre dânsul.

Ca prin urechile acului, tânărul scăpă şi de data asta, mulţumită faptului că se antrenase la box, dar pumnul de fier al vrăjitorului tot îl atinse destul de tare în şoldul stâng.

În clipa aceea, George îşi dădu seama că nu-l va putea doborî pe potrivnicul acesta atât de uşor precum îşi închipuise. De revolver nu voia să se folosească, pentru a nu face zgomot, căci asta i-ar fi putut fi fatal când se va înapoia cu fetiţa prin sat, spre a ajunge la coasta de apus, unde se aflau kanu-urile.

Îi rămânea numai pumnalul dăruit de Sonja.

Cu iuțeala fulgerului îl repezi în umărul vrăjitorului [illegible] stâng căzu îndată în jos. Prin osto, micuța Maud scăpă din mâna lui și se dădu câțiva pași de o parte.

– Rămâi aici, Maud ! strigă George în englezește. Te voi duce la tatăl tău.

Apoi trebui să se ferească din nou de o lovitură, pe care o dăduse Kolavi cu pumnul drept. George lovi și el cu patul revolverului, nimerind de data asta la rădăcina nasului bătrânului vrăjitor.

Kolavi scoase un răcnet de durere : orbit de mânie, se năpusti înainte și vru să-l înhațe pe potrivnicul său.

George știa, însă, că acum trebuia să se hotărască soarta lui. Poate că mica Maud nici nu-l pricepuse, poate că voia să fugă în desiș, pentru a se salva de noul sălbatic, așa cum îl lua, desigur, pe George.

Apoi se mai temea ca vrăjitorul să nu alarmeze tribul printr-un strigăt puternic, – și asta îl îndemnă să pună capăt luptei cu orice preț. Cu lovituri de revolver nu-l putea răpune pe bătrân, de asta își dăduse seama.

Se aplecă până la pământ, se repezi apoi înainte, și în vreme ce Kolavi căuta să se ferească de o nouă lovitură, pe care o aștepta, George îi înfipse pumnalul între coaste.

Scoase repede arma minunată și se dădu în lături, gata să repete lovitura, dacă ar fi fost nevoie.

Recunoscu însă imediat că nimerise foarte bine. Kolavi stătea nemișcat, cu brațele ridicate încă pe jumătate, ca pentru apărare, – apoi scoase un horcăit, trupul începu să i se clatine și deodată se prăbuși la pământ, rămânând nemișcat.

George se întoarse îndată spre fetiță.

– Eu sunt european – îi zise, cu glas prietenos – m-am vopsit numai cu negru, ca să te pot elibera pe tine. Vino, micuță Maud Graves, trebuie să fugim de pe insula asta. Sunt singur aici, tovarășii mei se află cu vasul lor pe altă insulă. Va trebui să trecem prin sat, dar războinicii au pornit-o înainte.

– Oh, îți mulțumesc – zise micuța, cu bucurie – acum mă vei duce la mămica și tătucu' – nu-i așa ? Haide, nu e nevoie să trecem prin sat, bătrânul Kolavi are aici în apropiere kanu-ul său. L-ai ucis ? întrebă ea cu o curiozitate de copil.

– Da, n-a mers altfel, răspunse George, scurt. Acum, haide, căci n-avem timp de pierdut ! Arată-mi repede unde se află kanu-ul !

Maud îl conduse de-a curmezișul luminișului, făcând însă un ocol mare în jurul colibei și șoptind cu teamă :

– Kolavi o pus capcane pe aici și mulți sălbatici care au vrut să pătrundă în colibă și-au pierdut viața.

George se simți fericit că instinctul îl păzise să se apropie de colibă. Cine știe în ce chip groaznic ar fi pierit !

Maud îi arătă o deschizătură îngustă în desiș și George îndreptă imediat înăuntrul ei lumina lămpii sale de buzunar. Era o potecuță care ducea spre răsărit.

Cu micuța după el, tânărul porni repede înainte. După vreo cinci minute numai, dădu de un golf mic, unde găsi repede un kanu ascuns printre ramurile încâlcite ale unui tufiș.

Erau și două lopeți într-însul și George văzu cu bucurie că micuța, dar voinica Maud luă o vâslă și începu să lovească apa cu putere.

– Trebuie să facem un ocol mare, zise el după ce ajunseră în largul mării. Sălbaticii vor să-i atace pe tovarășii mei, dar vor vedea ei pe dracu' ! Vor fi întâmpinați cu gloanțe și din cauza asta trebuie să ne ferim să nu cădem

sub focurile lor. Drumul poate să fie lung, Maud, dar el duce spre libertate şi la scumpii tăi părinţi.

– Oh, unchiule, îţi sunt foarte recunoscătoare, zise copila cu căldură. Cât se vor bucura sărmanii mei părinţi, când mă vor revedea ! Mai târziu va trebui să-mi istoriseşti de ce ai venit şi cum ai izbutit să mă găseşti printre sălbaticii aştia.

George o luă spre miază-zi şi când insula pe care o părăsiseră nu se mai vedea decât ca un punct neinsemnat, luă din nou drumul spre apus.

Timp de vreo jumătate de ceas merseră în direcţia aceea, apoi George auzi din nord-vest împuşcături

— Acum își primesc pedeapsa Temoto și oamenii săi — zise el — vom putea merge în curând într-acolo, căci Mallii vor fi nimiciți. Deocamdată trebuie să mai facem o bucată bună spre apus, ca să nu ne întâlnim cu sălbaticii fugari.

Împușcăturile deveniră tot mai numeroase, apoi se făcu deodată tăcere. George știa acum că sălbaticii fuseseră respinși, că-și căutaseră salvarea prin fugă.

Schimbă imediat direcția kanu-ului și o luă din nou spre nord. Trebuia s-ajungă la satul lui Sava, unde se vor fi adunat în vremea asta și camarazii care, desigur, că vor porni imediat cu submarinul în căutarea lui, crezându-l prizonier sau poate chiar mort.

Tânărul vâsli din toate puterile, căci voia să-l împiedice pe al său să pornească cu submarinul. Într-adevăr, când zări focurile din sat, îl văzu în același timp și pe tovarășii, care păreau să-și ia rămas bun de la căpetenia Sava.

Strigătul de triumf al lui George îi făcu pe toți să-și întoarcă privirile spre țărm și urale nesfârșite izbucniră din piepturile camarazilor. Entuziasmul atinse culmea când debarcă, ținând-o de mână pe fetița pe care o salvase din mâinile fiorosului vrăjitor al tribului de sălbatici.

— Am adus-o pe mica Maud Graves! zise el simplu.

Fu nevoit să istorisească amănunțit cum decursese aventura și când sfârși, lordul Clive îi zise lui Farrow :

— Dragă căpitane, te invidiez. Aș dori din toată inima să am și eu un fiu ca George al d-tale.

— Ai dreptate, dragă lordule, răspunse Farrow. Și eu sunt mândru de băiatul acesta, care făgăduiește mult. Și îți doresc chiar să ai parte de un astfel de fiu, spre mulțumirea d-tale și spre binele omenirii.

După câteva minute, submarinul părăsi insula, îndreptându-se spre Apia, pentru a o duce pe Maud Graves la părinții ei.

În românește de LIA HARȘU

(Va urma)

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

BALENA MIRACULOASĂ

1. Un Robinson modern

A fost o aventură primejdioasă, dar foarte veselă în schimb, aceea prin care ai trecut, dragă George, zise primul ofiter Rindow tânărului care stătea alături de el în turnul submarinului. – Aș fi dat mult să te văd cum iți ședea ca zeu al sălbaticilor!

– Prea plăcut nu mi-a fost în echipamentul de scafandru, sub soarele arzător – răspunse George – dar am râs din inimă când am umflat cu aer costumul, ca să-l sperii pe bătrânul vrăjitor, care avea de gând să mă înhațe.

– Mare noroc ai avut că tatăl d-tale a izbutit să se țină după vasul atât de rapid al lui Jerry; uneori se conducea numai după dâra lăsată de el.

Desigur că Jerry nu s-a gândit că va lăsa o urmă atât de bună în mersul său vertiginos. Altminteri, cine știe cât timp ar mai fi trebuit să facă pe idolul sălbaticilor.

— Las' că nu mă prăpădeam eu, răspunse George. Știam că tata va cerceta toate insulele, până mă va găsi. Dar ia te uită, domnule Rindow, colo-n fața noastră se ivește o insulă. Dacă nu mă-nșel, se-nalță și o-trâmbă de fum dintr-insa.

Primul ofițer privi prin ochean, apoi zise :

— Așa e, pare să fie un foc de lagăr, căci trâmba de fum se-nalță dreaptă și subțire, ceea ce înseamnă că nu poate fi vorba de o pădure în flăcări. Hm... nu cumva or fi locuind sălbatici pe acolo ? Eu aș zice să-i înștiințăm pe căpitan, să hotărască el dacă e nevoie să cercetăm lucrurile mai de aproape, sau nici să nu ne abatem pe lângă insulă.

Rindow îi comunică lui Farrow vestea prin porta-voce și căpitanul veni îndată în turn. Privi cu atenție prin ochean trâmba subțire de fum, apoi zise :

— E un foc mic de tot, ca pentru o singură persoană. Dac-ar fi sălbatici pe acolo, ar fi aprins un foc mai mare și ar fi făcut în așa fel, încât să nu se zărească fumul care să-i dea de gol.

— N-ar putea fi, însă, vreun semnal de-al sălbaticilor, pentru cei de pe insula pe lângă care tocmai am trecut ? întrebă George Cam așa fac vânătorii de capete pe insulele lor.

— Hm... tot ce se poate, încuviință Farrow. Nu strică să fim cu băgare de seamă și să ne apropiem de insulă pe sub apă. Se poate întâmpla să fie vorba de un naufragiat sau de vreun om certat cu legea. În cazul din urmă, o va lua la fugă în desiș și vom fi terminat repede treaba cu el. În primul caz, însă, va trebui, firește, să-l luăm pe bord și să-l debarcăm pe cea dintâi insulă unde apresc vapoare.

Fără să stea mult pe gânduri, căpitanul ordonă să se facă manevra pentru scufundare. Cei trei tovarăși părăsiră în grabă turnul și George închise capacul. După câteva minute vasul și dispăruse în apă, numai o parte a periscopului mai ieșea la suprafață.

Farrow privi printr-insul și observă cu atenție insula de care se apropia submarinul, pe urmă zise :

— Lângă focșor stă un bărbat, un european ; e slab și prăpădit la față. Deci, sau un naufragiat, sou unul încoltit de autorități. Ne vom apropia de tot, vom ieși repede la suprafață și atunci vom vedea care din presupuneri e întemeiată.

Se scurseră încă cinci minute, apoi Farrow dădu comanda de înălțare. Urcă cel dintâi scărița de fier și deschise capacul. George și Rindow îl urmară. Submarinul se afla la vreo cincizeci de metri de țărm, mai mult nu voise să se apropie căpitanul, căci nu cunoștea apele pe aici. Acum, însă, văzu că putea să vină cu vasul chiar până la coastă, căci apa era destul de adâncă.

Cu glas scăzut, el dădu comanda ca electromotoarele să fie puse în funcțiune. Voia să ajungă la țărm cât mai neobservat, ca să vadă ce mutră va face la ivirea lui bruscă necunoscutul, care stătea cu spatele spre apă și frigea vreun vânat la foc.

Spre marea lor mirare, cei de pe submarin observară că străinul purta o uniformă dintr-acelea cu care sunt îmbrăcați ofițerii englezi pe vasele de război, în ținuturile tropicale. Era ponosită rău și ruptă, ceea ce lăsa să se-înțeleagă că omul se afla de mult în pustietatea aceea.

— Poate că vreun distrugător englez a naufragiat prin apropiere și ofițerul de colo s-a salvat pe insula aceasta, își dădu cu părerea Farrow. Trebuie să fim cu băgare de seamă, căci nu e exclus să fie și restul echipaju-

lui pe aici ; şi-apoi, s-ar putea ca oamenii să fie înarmaţi, lucru ce n-ar fi tocmai plăcut pentru noi.

— Eu socot c-ar trebui să fie mulţumiţi dacă le venim în ajutor, zise George. Nu cred să fie atât de nerecunoscători încât să se-ntoarcă împotriva noastră.

— Nu-i cunoşti încă bine pe oameni, zise Farrow, cu amărăciune în glas. Poate că la ei precumpăneşte dorinţa de a dobândi glorie prin prinderea noastră, trecând recunoştinţa pe planul al doilea.

Dădu comanda de oprire a motoarelor, apoi strigă spre insulă :

— Ei, d-ta de colo, cine eşti ? Îţi putem fi de vreun folos ?

Necunoscutul, care stătea la marginea desişului, cam la vreo douăzeci de metri de ţărm, sări speriat în sus şi privi cu ochii bolbaţi la cei trei marinari din turnul submarinului.

În aceeaşi clipă, Farrow avu o impresie neplăcută, dar nu din cauza înfăţişării sălbăticite a străinului, ci a ochilor săi, care aveau o strălucire vicleană într-însii.

Faţa îi era împrejmuită de o barbă roşcată, un nas ascuţit şi puţin încovoiat se desprindea din pădurea aceea de păr, ochii şireţi erau înfundaţi sub genele stufoase.

Se apropie încetişor de ţărm şi mişcările sale trădau bănuială. Când fu la numai câţiva paşi de Farrow, salută milităreşte şi zise cu glas răguşit, ce suna cam neplăcut :

– Cine sunteţi d-voastră ? Nu ştiam că mai există un submarin prin locurile astea.

Căpitanul trecu cu vederea lipsa de politeţe a străinului, care nu socotise de cuviinţă să se prezinte mai întâi, aşa cum s-ar fi cuvenit. El salută şi zise :

– Mă numesc Farrow şi submarinul acesta îmi aparţine. Nici eu nu ştiam că afară de „Dax"-ul meu se mai află un submarin prin apele acestea. Bănuiesc că d-ta eşti naufragiat pe insula asta. Sunt gata să te aduc în siguranţă, ca să poţi ajunge apoi la ai d-tale.

– Ah, d-ta eşti căpitanul Farrow ! făcu străinul, zâmbind ciudat. Ştii că ere haz ! Vei pricepe mai târziu de'ce anume. Eu mă numesc Harry Breacks şi sunt locotenent în marina engleză. Îţi voi da seamă, cred, că din acest punct de vedere îmi e foarte neplăcut să fiu salvat tocmai de d-ta. Sunt nevoit să refuz a păşi pe vasul d-tale, căci eşti încă socotit drept duşman al nostru. Aşa că te rog să mă laşi unde sunt. Nădăjduiesc că va trece odată şi odată un vapor pe aici, deşi sunt cinci săptămâni de când mă aflu pe această insulă. Pe când pescuiam într-o barcă, o furtună grozavă m-a azvârlit încoace.

– S-ar putea întâmpla, totuşi, să mai treacă ani de zile până să-ţi vină cineva în ajutor, zise Farrow, cu seriozitate. Aşa fiind, cred că cel mai nimerit lucru ar fi să treci cu vederea duşmănia ce există între noi. Eu nu te consider ca ofiţer de marină englez, ci ca naufragiat, căruia trebuie să-i vin în ajutor.

Locotenentul Breacks şovăi câteva clipe, apoi răspunse cu tărie :

– Nu, nu pot primi propunerea d-tale, – ar fi împotriva onoarei mele de ofiţer englez. Îmi pare rău numai că n-am posibilitatea să te arestez, – aş face-o fără şovăială. Aşadar, te rog să nu-ţi pese de mine, căci odată şi odată tot îmi va veni ajutorul aşteptat. Cinci săptămâni am izbutit să mă hrănesc cu fructe şi vânat, şi sper că nici de-acum încolo nu voi muri de foame. Ceea ce aş putea face pentru mine ar fi să transmiţi o radiogramă autorităţilor engleze, vestindu-le că ai dat pe insula aceasta de locotenentul Breacks. Camarazii mei vor porni să mă caute. Dar nici de asta nu e nevoie, – nu, mai bine să n-o faci, chiar acest mic serviciu nu-l pot primi de la d-ta. Ceea ce doresc, căpitane Farrow, e să ne mai întâlnim o dată, în alte împrejurări.

Salută rece, întoarse spatele şi se-ndreptă spre foc.

Fără să vrea, Farrow simţi un fel de respect pentru omul acesta, care prefera să mai rămână cine ştie cât timp în singurătatea asta plină de primejdii, decât să primească un serviciu din partea unui duşman al ţării sale. Cu vocea înceată, îi spuse lui Rindow :

– Fireşte că vom transmite imediat în lumea largă o radiogramă, arătând exact unde se află insula şi, în scurt timp, Breacks va căpăta ajutor. E un om antipatic, aş pune rămăşag chiar că are un suflet rău, dar măn-

dria lui îmi place totuşi. Oricare altul în situaţia lui n-ar fi stat o clipă în cumpănă să primească propunerea.

— Aşa e, asta e o însuşire în faţa căreia nu ne putem decât înclina, încuviinţă Rindow, — dar, cu toate astea, am simţământul că refuzul lui n-o fost sincer. Nu se poate să nu presupună că noi tot vom transmite radiograma, în urma căreia el va fi salvat. Voia numai să nu-ţi datoreze recunoştinţă, de aceea a procedat aşa. Şi am surprins la el un zâmbet atât de ciudat — ba aş putea spune chiar primejdios —, încât nu ştiu ce să cred.

— Şi mie mi-a bătut la ochi asta — interveni George. Mi s-a părut că avusese o intenţie hotărâtă cu vorbele sale, şi nu urmărea numai să te determine să transmiţi, totuşi, radiograma.

— De temut, n-avem de ce ne teme de el, zise Farrow, chiar dacă va fi salvat curând şi va da de veste că am fost pe aici. Peste două zile vom fi iar pe insula noastră şi acolo nu dă nimeni de noi.

— Asta aşa e — încuviinţă Rindow — dar eu tot nu pot scăpa de gândul că ne ameninţă o primejdie din cauza omului acesta. Totuşi, radiograma trebuie s-o transmitem, căci nu-i omeneşte să-l lăsăm să se prăpădească pe aici.

— Firește c-asa vom face, de îndată ce vom fi înconjurat insula, vom întinde antena. Radiograma va fi recepţionată atât în Australia cât şi pe insulele franceze Loyalty şi se vor trimite îndată vapoare ca să-l salveze pe naufragiat. Stabileşte, te rog, poziţia exactă a insulei, dragă Rindow.

Primul ofiţer se duse repede în interiorul vasului şi se întoarse cu instrumentele trebuincioase. Când longitudinea, latitudinea şi celelalte date fură stabilite, Farrow transmise o radiogramă, vestind că pe insula a cărei poziţie o indică se află naufragiatul englez, locotenentul Breacks. Nu indică, însă, cine transmite radiograma, căci ar fi putut avea neplăceri de pe urma acestui lucru. Era încredinţat, însă, că Breacks va fi salvat în urma ei, chiar dacă cei ce-o vor recepţiona se vor mira că nu l-a luat pe bord vasul care l-a găsit.

După ce-şi îndeplini datoria aceasta, căpitanul dădu ordin să fie puse în funcţiune electromotoarele şi minunatul submarin porni cu viteză spre sud-vest, unde se afla „Insula odihnei".

Ciudatul naufragiat continua să formeze subiectul de discuţie al camarazilor şi Rindow nu-nceta să susţină că se aşteaptă la primejdii de pe urma acestei întâlniri.

Farrow, râse de îngrijorarea primului ofiţer, apoi zise :

— Drept e că nici eu nu ştiu ce să cred de faptul că vorbise de un alt submarin. Să fi trimis oare marina engleză vreun submarin prin apele acestea, ca să ne caute pe noi? Asta ar fi o primejdie serioasă, căci am putea fi descoperiţi şi torpilaţi fără să bănuim măcar. Pe lângă grija de a scruta zarea pentru a descoperi vase străine, mai trebuie acum să cercetăm şi suprafaţa apei, dacă nu cumva se zăreşte vreun periscop. Aş fi bucuros să mă văd odată pe insula noastră. Te pomeneşti că locotenentul ăla făcea parte chiar din echipajul submarinului...

— Hm... asta ar fi foarte neplăcut, zise Rindow. Poate c-am face mai bine să mergem pe sub apă în timpul zilei, sau să ne aciuim pe lângă vreo insulă. Nu trebuie să aşteptăm ca vreo torpilă să ne atragă atenţia asupra prezenţei celuilalt submarin.

— Prin asta am pierde prea mult timp — obiectă Farrow —, iar locotenentul Breacks va începe imediat goana după noi. — Ah! tocmai acum îmi dau eu seama c-am făcut o greşeală şi el mi-a întins o cursă foarte dibace. Aşa se explică zâmbetul acela ciudat pe care l-ai observat la dânsul, dragă Rindow. Spunea doar că presupune că ne îndreptăm spre Australia, deoarece veneam dinspre nord-est. Şi eu am confirmat fără să şovăi... Acum

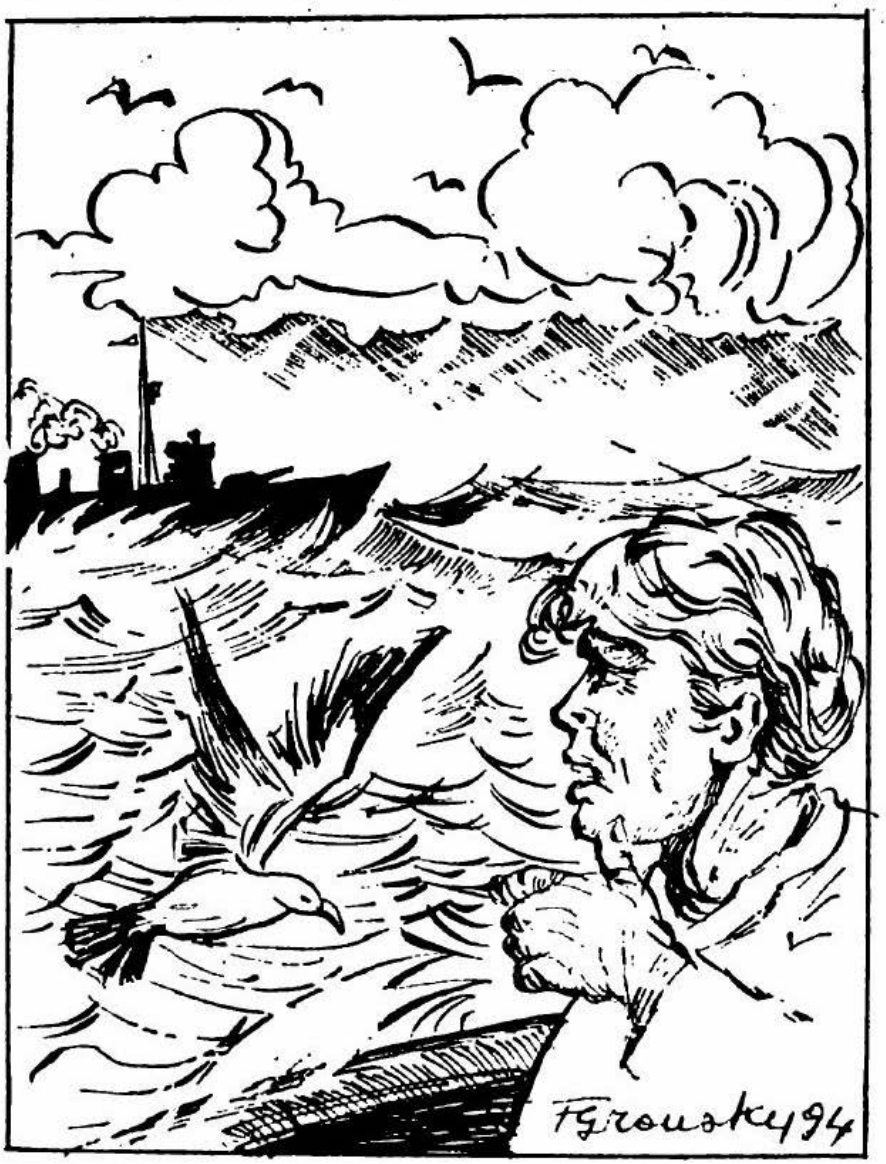

cunoaşte, aşadar, drumul nostru şi sunt sigur că va porni cu toată energia în urmărirea noastră.

– Ce viclenie murdară! scrâşni Rindow. Dacă ne-ar fi dat asta în gând mai înainte am fi aşteptat cu transmiterea radiogramei, până vom fi ajuns în apropierea „Insulei odihnei".

– Nici aşa n-am fi făcut bine – răspunse căpitanul – căci s-ar fi putut stabili lesne, prin sondaje, poziţia noastră, şi în acelaşi timp şi locul aproximativ unde avem ascunzătoarea. Dacă englezii şi australienii ar fi trimis apoi câteva hidroavioane, ar fi descoperit îndată „Insula odihnei".

– Așa e, la asta nu m-am gândit – încuviință Rindow ; – în sfârșit, acum e prea târziu și degeaba ne mai răcim gura.

În vreme ce submarinul înainta cu viteză, cei trei tovarăși cercetau necontenit marea cu ocheanele, căutând să descopere punctușorul negru, periscopul celuilalt submarin.

De fapt, era îndoielnic dacă comandantul vasului dușman va lansa o torpilă, fără avertisment, dar trebuiau să țină seamă de toate posibilitățile.

Până seara, veghează cu toată atenția, dar nu descoperiră nimic suspect. Când se lăsă întunericul, răsuflară ușurați. Primejdia scăzuse mult acum, căci se-ndepărtaseră simțitor de insula pe care-l găsiseră pe Breacks.

Liniștit, Farrow predă comanda secundului Brun, inginerului Hagen și timonierului Plundow.

Noaptea trecu în liniște, dar căpitanul avu somnul agitat. Încordarea nervoasă în care se afla era lesne de înțeles, căci prezența unui submarin dușman îl aducea în fața unei primejdii cum nu mai întâmpinase până acum.

Când se iviră zorile, Plundow îl trezi ; în același timp, apărură în turn și George cu Rindow, căci nu-i mai răbda locul în cabinele lor.

– Bună dimineața, domnule căpitan, salută primul ofițer – cred că primejdia cea mare a trecut. Ne-am îndepărtat atât de mult de insulă, încât nici cel mai rapid vapor nu ne-ar mai putea ajunge.

– Sper și eu, dragă Rindow, răspunse Farrow, în vreme ce nu înceta să privească prin ochean. După câte văd eu, nu e nimic suspect prin apropiere și oricât caut nu pot descoperi nici trâmbele de fum ale vreunui vas, nici catargele sale. Se pare, într-adevăr, că ne aflăm singuri de tot în această parte a Oceanului Pacific. Colo jos se și ivesc insulele care se află la vreo douăzeci și patru de ceasuri de ascunzătoarea noastră. Așadar, mâine dimineață –, dacă nu intervine ceva deosebit –, vom fi acasă.

– Să nădăjduim că nu se va întâmpla nimic – zise Rindow – dar trebuie să mărturisesc din nou că locotenentul Breacks ăla nu-mi iese din minte. Zâmbetul lui ascundea ceva, – mai mult decât bănuim noi, poate. – A ! colo-n zare se ivește parcă un distrugător puternic, – ba nu, un crucișător mic, dacă nu mă-nșel. A apărut dindărătul insulelor.

Farrow dădu imediat comanda de scufundare. Descoperise și el în aceeași clipă coloana groasă de fum care se ivise la orizont.

Cei trei tovarăși coborâră în grabă scărița de fier a turnului, George închise capacul și vasul începu să se afunde cu repeziciune.

Prin periscop, căpitanul privi cu atenție norul de fum care se apropia. În curând, deosebi lămurit și scheletul vasului și le zise lui George și Rindow, care stăteau lângă el :

– E un crucișător englez, destul de mare. Aha ! se învârtește încoace și încolo, ca și cum ar cerceta marea după un plan bine stabilit. Să fi știind oare că suntem pe aici ? Nu-mi pot închipui asta.

– Poate că Breacks a și fost găsit și a transmis imediat o radiogramă crucișătorului, al cărui loc de ancorare îl știa unde se află, zise George Asta ar fi singura explicație.

– Da, George, poate că ai dreptate – încuviință Farrow – deși nu prea cred că Breacks –, care se află de cinci săptămâni pe insulă –, să fi cunoscut locul unde se găsește crucișătorul.

– Atunci o fi fost luat pe bordul unui alt vas de război englez, al cărui comandant cunostea domiciliul actual al crucișătorului, răspunse George. Poate că flota engleză face pe aici manevre navale sau demonstrații. Așa că Breacks era sigur că, în urma radiogramei noastre, va fi salvat de un vas de război englez. De aceea a și râs atât de cludat, după cum foarte bine observase domnul Rindow. Și în felul acesta avem și explicația aflării pe aici a unui submarin străin.

– Presupunerile tale sunt cât se poate de întemeiate, dragă George, răs-

punse Farrow. Ai dreptate, căci mai văd acum ivindu-se şi alte trâmbe de fum. Dumnezeule ! şase crucişătoare sunt în faţa noastră şi par că ne caută cu îndârjire. Desigur că sunt înarmate cu tot ce le trebuie pentru a se asigura de prinderea noastră. Suntem într-o situaţie foarte primejdioasă – prima insulă unde ne putem ascunde e prea depărtată, şi până să ajungem la ea ne întâlnim cu duşmanul, asta e sigur. Ah ! sunt distrugătoare, vin din amândouă părţile. Hm... când ne vom apropia de ele, va trebui să ne lăsăm la fund de tot şi să mergem vreun ceas sub apă, fără să putem vedea cevo.

– Asta e foarte primejdios, – zise Rindow, – căci sunt pe alci locuri pe care nu le cunoaştem. Fundul mării e în veşnică transformare. E mai mult ca sigur că vasele engleze vor trage după ele aparate de sondat, cu ajutorul cărora vor putea da lesne de noi, dacă vom trece prin linia lor.

– Aşa e, – răspunse Farrow, îngândurat –, dar ce ne facem acum ? De trecut, trebuie să trecem pe dedesubtul lor.

– Nu, tată, – zise George, cu insuflelre – ne întoarcem din drum şi luăm direcţia spre sud. Asta n-au s-o bănuiască ei, fii pe pace !

2. În primejdie

Bravo! strigă căpitanul, ai idei minunate, dragă George. N-avem ce pierde dacă vom ajunge ceva mai târziu pe insula noastră, principalul e să scăpăm deocamdată de primejdie. Firește, trebuie să ținem cont de eventualitatea că va veni și dinspre nord-est o parte a flotei engleze, presupușii dușmani ai vaselor din fața noastră. – asta în cazul când e vorba de o manevră navală, după cum cred și eu acum. Dar, dacă ne îndreptăm spre răsărit, avem toate șansele să scăpăm.

Farrow dădu comanda de întoarcere. Era de la sine înțeles că sub apă „Dox"-ul nu putea înainta cu aceeași viteză ca vasele de război engleze, dar acestea pierduseră prea mult timp cu necontenitele manevre și în curând căpitanul nu le mai putu zări prin periscop.

Acum dădu comanda de ieșire la suprafață. De îndată ce motoarele Diesel intrară în funcțiune, viteza submarinului se dublă. Distrugătoarele rapide și torpiloarele nu l-ar mai fi putut ajunge.

Cei trei tovarăși stăteau iarăși în turn și cercetau marea cu atenție, silindu-se să descopere, mai ales, periscopul submarinului care lua parte la aceste manevre, după cum spusese locotenentul Breacks.

Ceasurile treceau repede. Submarinul se afla din nou singur pe marea întinsă, dar acum Farrow nu mai avea încredere în nenumăratele insule care se aflau pe acolo. Le ocolea pe cât putea, căci nu era exclus ca îndărătul vreunela din ele să stea la pândă un distrugător sau chiar submarinul dușman.

Farrow îl însărcină pe Peter să-i țină locul în turn, la postul de observație, și se duse în cabină să mănânce ; de-abia se așezase bine, că și auzi glasul lui Rindow în tubul acustic :

– Domnule căpitan, sunt semne de furtună, după toate probabilitățile se va produce un ciclon grozav, care vine dinspre răsărit. N-ar fi bine să ne adăpostim îndărătul vreunei insule ?

– Vin îndată sus, răspunse Farrow.

Termină în grabă masa, apoi urcă în turn. Se sperie când văzu cerul spre răsărit. Acum o jumătate de ceas fusese limpede și fără un nor, acum, însă, se formase acolo un nor gros și negru, ale cărui margini aveau o strălucire gălbuie. Și norul amenințător creștea cu repeziciune uimitoare, aruncându-și umbra sinistră asupra mării ce sclipea în bătaia soarelui. Umbra aceasta se apropia cu aceeași iuțeală cu care creștea norul.

Farrow aruncă o privire rapidă în juru-i. Cea mai apropiată insulă, spre apus, se vedea doar ca un punct mititel. Trebuia, însă, să încerce să ajungă la ea, înainte ca ciclonul să se dezlănțuie.

Căpitanul cunoștea bine ținutul acesta maritim și știa că apa nu-i destul de adâncă spre a se putea așeza pe fundul ei. Ciclonul înspăimântător va răvăși marea până la fund și va aduce submarinul în mare primejdie.

Trebuia să încerce să ajungă la insulă sau într-un loc unde apa era mai adâncă. Întoarse imediat vasul, luă direcția spre insulă și ordonă să se pună în funcțiune compresoarele. Monstrul cenușiu de oțel se zgudui din toate încheieturile și porni ca o săgeată...

Dar, cu toată viteza ametitoare, erau încă la o jumătate de kilometru de insulă când simțiră prima izbitură a ciclonului. Cei patru tovarăși din turn – căpitanul, George, Rindow și Peter – fură dați peste cap și când izbutiră să-și întoarcă privirile văzură o priveliște care-i înspăimântă chiar și pe ei, marinari neînfricați, obișnuiți cu furtunile din largul oceanului.

În spatele lor venea cu o iuțeală fantastică un val de înălțimea unei case.

Dacă valul se spărgea deasupra lor, îi acoperea ca într-un sac, ba poate, din cauza feţei uriaşe a masei de apă, ar fi sfărâmat învelişul de oţel.

Mai erau trei sute de metri până la insulă, Farrow privi cu îngrijorare îndărăt şi văzu valul uriaş, mânat de ciclon, apropiindu-se ca o viteză ameţitoare.

Totuşi, „Dox"-ul înainta... Dar când mai erau numai o sută de metri până la insulă, valul grozav îl luă în primire. Din fericire, creştetul lui înspumat nu se sparse deasupra submarinului, ci în primul rând fu ridicată în sus pupa — în aşa fel încât în prima clipă vasul păru să stea în cap — apoi se înălţă şi prora, — cei patru tovarăşi, care fuseseră aruncaţi unul peste altul, se ridicară cu greu şi văzură... că „Dox"-ul călărea pe valul cel uriaş.

Farrow răcni în porta-voce să se oprească maşinile, căci ellcea bicluia apa nebuneşte. Submarinul fu mânat acum în voie, direct spre insula apropiată. De la început, căpitanul luase direcţia spre capătul de sud al insulei, dar ciclonul împinse valul uriaş drept spre mijloc.

Din fericire, insula nu avea o vegetaţie prea bogată. Dac-ar fi fost acolo arborii uriaşi din codrii Asiei, „Dox"-ul s-ar fi zdrobit de ei. Aşa, însă, cei mai înalţi copaci aveau cinci până la şase metri şi nu prezentau nici-o primejdie.

În clipa următoare, valul se sparse de insulă, care avea o lărgime de vreo sută de metri. Era cea mai mică dintre insulele de pe alci. Cei patru tovarăşi se încleştară de marginea turnului, în curând insula fu înundată de valul năprasnic, printre urletele furtunii auziră trosnetele copacilor sub prora lor, apoi se produse o smucitură, care cutremură întreg trupul de oţel... şi submarinul se înţepeni în mijlocul insulei, printre arborii doboraţi la pământ.

Cei patru tovarăşi fură apăsaţi cu atâta putere de peretele din faţă al turnului, încât credeau că îi se va zdrobi coşul pieptului.

Acum veni al doilea val, şi mai vijelios decât cel dintâi. Se sparse şi el, în parte, de insulă, şi de ambele părţi ale limbii de pământ munţii de apă goniră mai departe.

Submarinul fu izbit din nou de masa grea de apă. Din fericire, însă. aceasta nu era atât de înaltă încât să se poată sparge pe punte ; înălţă, totuşi, puţin vasul şi-l înţepeni cu vreo cincisprezece metri mai departe, printre copacii doboraţi de furtună, până la cel din urmă.

Izbitura pe care o suferi acum vasul era ceva mai tare, căci lipsea aşternutul elastic al copacilor, care se asemănau cu nişte arcuri.

Farrow şi Rindow se priviră îngrijoraţi.

Nu se puteau înţelege prin grai din cauza vuietului înspăimântător, — de-abia îşi puteau trage răsuflarea. Aveau, însă, acelaşi gând, spunându-şi că izbiturile acestea neîncetate ar fi putut distruge carena vasului, oricât de solidă era ea. Pe de altă parte, se temeau că valurile gonite de furtuna năprasnică vor deveni din ce în ce mai ameninţătoare şi lesne s-ar fi putut să fie târâţi şi mai departe. Va rezista, oare, învelişul de oţel ?

Situaţia în care se aflau era mai primejdioasă decât toate prin câte trecuseră până acum. Monstrul cenuşiu devenise o jucărie a elementelor dezlănţuite.

Al treilea val zvârli submarinul cu vreo zece metri mai departe. Plin de dor privi Farrow spre coasta de apus a insulei, depărtată numai cu vreo patruzeci de metri. Ce bine ar fi dacă vasul ar putea ajunge acolo, unde s-ar afla în elementul lui !

Pe coasta de apus a insulei, dar numai pe o lărgime cât era şi insula, oceanul se arăta mai liniştit, — deşi unui om neobişnuit cu marea i-ar fi stat inima în loc de spaimă văzând valurile uriaşe pe care le stârnea şi acolo furtuna grozavă.

Dar ele apăreau mici față de acelea care își dezlănțuiau furia de amândouă părțile insulei. Creșteau numai pe măsură ce înaintau, prinse în vârtejul uraganului.

Dacă submarinul ar fi putut ajunge acolo, Farrow s-ar fi lăsat imediat sub apă. Chiar dacă apa ar fi fost puțin adâncă de cealaltă parte a insulei, aceasta din urmă forma, totuși, un adăpost și n-ar fi îngăduit furtunii să răvășească fundul mării.

Dorința căpitanului părea să se îndeplinească, deoarece uraganul spo-rea tot mai mult, valurile deveniseră mai mari și fiecare din ele târa sub-marinul cu câțiva metri spre coasta de apus.

Copacii doborâți fără măturați din cale de apa care înainta cu furie și valurile din urmă își croiau drum cu mai multă ușurință.

Farrow se târî cu greutate până la capacul turnului și coborî în interior. Acum putea, în sfârșit, să răsufle în voie, căci sus furtuna le tăia respirația.

George veni după el, apoi Rindow și la urmă Peter. Prin semne, căpitanul îi dădu de înțeles Uriașului să închidă capacul. De-abia după ce treaba asta fu făcută, tovarășii se putură înțelege între ei, căci mugetul uraganului pătrundea acum numai înăbușit.

Echipajul care nu era de serviciu se adună în cabina de comandă, de-desubtul turnului. Privirile tuturor erau ațintite spre Farrow, căci din repetatele smucituri care cutremuraseră vasul, știau că frumosul lor submarin — pe care-l iubeau atât de mult — se afla într-o situație primejdioasă.

— Camarazi — începu căpitanul, cu glas potolit — ne aflăm într-un pericol cum n-am mai fost până acum. Un uragan de o forță neobișnuită ne-a azvârlit pe o insulă, care din fericire e foarte îngustă și acoperită cu arbori mărunți și subțiri. Prin faptul acesta, prima izbitură n-a fost atât de grea. Acum, valurile stârnite de uraganul în creștere ne târăsc mereu spre coasta apuseană. Nădăjduiesc că ele vor face să fim aruncați în mare și acolo vreau să mă las la fund îndată, căci insula constituie o pavăză minunată împotriva valurilor înalte cât casa. Toți oamenii la posturi, pentru scufunda-rea imediată!

Marinarii știau că se pot încrede în căpitanul lor, oricât ar fi fost de primejdioasă situația. Se împrăștiară, deci, în liniște, — cei hotărâți pentru îndeplinirea manevrei de scufundare se duseră la posturile lor, iar ceilalți merseră în sala echipajului, ca să discute acolo asupra situației. Un sub-marin azvârlit pe o insulă era ceva cu totul nou, neobișnuit chiar.

În vremea asta, Farrow înălțase puțin periscopul. Prea mult nu trebuia să-l ridice, căci furia furtunii ar fi putut să îndoaie până și oțelul acesta atât de tare. Spre marea-i bucurie, văzu că valurile uriașe târau într-adevăr vasul tot mai aproape de coasta de vest, — dar o privire îndărăt îl încredin-ță că valuri noi veneau tot mai amenințătoare. Uraganul acesta avea o tărie, cum nu se pomenește decât o dată la o sută de ani, poate.

Raza pe care se dezlănțuise furtuna nu se putea stabili, căci norii groși acoperiseră într-atât cerul, încât era aproape întuneric. Farrow nădăjduia, însă, că cele două flote englezești nu scăpaseră nici ele nevătămate. Poate că se împrăștiase, renunțând să mai urmărească „Dox"-ul.

Un alt val îl târî iar peste Insula curățată acum de orice vegetație ; încă zece metri, cel mult, și submarinul reintra în elementul său.

Cu bucurie — oricât ar părea de ciudată afirmația asta — căpitanul ob-servă că uraganul devenea tot mai furios. Vasul era împins mereu spre apă și valurile erau acum atât de înalte și de furioase cum nu mai văzuse Farrow în toată cariera sa. Dacă ele nu s-ar fi spart de insulă, ar fi distrus trupul de oțel al submarinului, năpustindu-se asupra lui. Ca marinar încercat, că-pitanul se gândea acum la nenumăratele corăbii și vapoare care navigau între insulele arhipelagului. Vasele acestea erau cu desăvârșire pierdute în

mijlocul unui astfel de uragan, cherestegua lor de lemn n-ar fi putut ține piept nici o clipă furiei valurilor năprasnice. Farrow murmură o rugăciune pentru oamenii care își găseau acum moartea, în îndeplinirea datoriei lor.

Altfel stăteau, însă, lucrurile cu flota engleză. Trupurile de oțel și mașinile puternice se vor putea împotrivi, desigur, furiei uraganului și valurilor. Cel mult distrugătoarele vor avea de luptat din greu și era nevoie de toată dibăcia și experiența mărinărească a comandanților, pentru a ieși cu bine din vârtejul elementelor dezlănțuite.

Un nou val, mai mare decât toate celelalte, împinse vasul cu câțiva metri înainte. Și acum plutea cu prora peste țărmul de apus, — încă un val și-l împingea cu totul în elementul său.

Farrow aruncă o privire îndărăt. Un adevărat munte de apă se năpustea ca un monstru apocaliptic. Creștetul său spumos părea s-atingă norii grei care acopereau cerul, se apropia cu atâta repeziciune și părea atât de amenințător, încât nu mai putea să existe nici o scăpare pentru vreun vas pripășit pe acolo.

Pentru Farrow și submarinul său, asta era, însă, salvarea. Spumegând, valul cel înalt se rostogoli, spărgându-se cu atâta violență, încât insula stâncoasă păru că se cutremură din temelii. Și această masă de apă fu îndestulătoare să împingă vasul cu totul în mare.

Farrow dădu comenzile trebuincioase, pompele începură îndată să umple cu apă tancurile de balast, electromotoarele intrară în funcțiune, punând în mișcare elicea. Căpitanul trebui să frâneze cu putere, altminteri furtuna ar fi târât vasul în zona primejdioasă, înainte de a se putea afunda.

Dănțui câteva clipe ca un dop de plută pe talazurile furioase, apoi începu să se lase încetișor în apă și mișcările sale deveniră tot mai liniștite, pe măsură ce batometrul indica o adâncime mai mare. Când ajunse la zece metri „Dox"-ul se înțepeni pe fundul nisipos.

Dacă insula n-ar fi constituit o pavăză atât de minunată împotriva valurilor, desigur că și la adâncimea aceasta marea ar fi fost răvășită ; așa, însă, vasul se clătină ușurel numai, căci și aici se observa o anumită mișcare, din cauza valurilor care se rostogoleau de amândouă părțile insulei.

— Nici nu m-aș fi așteptat să fiu salvat în chip atât de minunat, zise căpitanul, emoționat. Dacă primul val nu ne-ar fi zvârlit în desișul de pe țărmul insulei, ne-am fi prăpădit cu siguranță în catastrofa asta. Nu ne-am fi putut afunda, ci am fi fost târâți ca o coajă de nucă de valul uriaș. N-aș fi crezut cu putință ca minunatul nostru submarin să fie smuls vreodată din elementul său și zvârlit pe uscat. Fiecare rău însă are partea lui bună: datorită uraganului, am scăpat de urmăritorii noștri, căci ei trebuie acum să se-ngrijească de propria lor soartă. Flota engleză din sud-vest a avut, desigur, și ea de suferit de pe urma furtunii ; dacă și cea din nord-vest a suferit ceva, nu putem ști. Cred, însă, că nici submarinul care ia parte la manevre n-a scăpat teafăr.

Așa, băieți, acum ne putem odihni, căci bănuiesc că uraganul își va face mendrele multă vreme încă. Și chiar după ce se va potoli, va fi nevoie să așteptăm până se va liniști și marea, ca să ne putem ridica la suprafață. Odihna asta silită ne prieste de minune, căci cine știe ce aventuri ne mai așteaptă când vom fi iarăși sus. De data asta nu ne va fi atât de ușor să ajungem la insula noastră.

— Să nu ne facem inimă rea, domnule căpitan, zise Rindow cu încredere. Până acum am scăpat cu bine din toate și nădăjduiesc că norocul nu ne va părăsi. Am trecut acum printr-o primejdie din cele mai grozave și tocmai această primejdie a fost salvarea noastră. Am multă încredere că vom scăpa cu bine.

— Hm... aș vrea să cred și eu la fel, — dar locotenentul Breacks ălo

nu-mi iese din minte, răspunse căpitanul cu seriozitate. Presimt că din cauza lui vom mai întâmpina mari primejdii. Numai din cauza lui am ajuns în situaţia asta, căci sunt sigur că el a pus la cale urmărirea noastră de către vasele de război engleze. Va încerca şi de-acum încolo să ne strice socotelile, — pare să fie un om foarte ambiţios, care aşteaptă să fie înaintat în grad, în urma prinderii noastre.

— Eu cred că inferiorii lui ne-or injura în legă că li l-am redat, zise Rindow, zâmbind. Nu prea pare să fie un superior iubit. Bieţii băieţi au răsuflat şi ei timp de cinci săptămâni şi deodată îl văd că se înveţe iarăşi.

— Asta aşe o fi, încuviinţă Forrow, zâmbind şi el, dar cred că e mai bine cum s-a întâmplat, căci tot ar fi fost găsit el odată şi odată, şi atunci dezamăgirea ar fi fost mai mare. — Ah, asta-i minunat — se-ntrerupse el, văzându-l pe Peter venind cu o ceaşcă mare cu cafea — viteazul nostru bucătar nu-şi uită îndatoririle nici în clipele acestea de mare primejdie. Nici nu se putea ceva mai nimerit ca o cafeluţă, acum când nervii îmi sunt atât de încordaţi.

Ceilalţi tovarăşi căpătară şi ei câte o ceaşcă de cafea şi sorbiră cu poftă băutura întăritoare, gândindu-se cu bucurie că se aflau la adăpost pe fundul mării, în vreme ce deasupra lor uragonul şi valurile fioroase se spărgeau cu zgomot de tunet.

— Aşadar, n-avem ceva mai bun de făcut decât să ne odihnim în voie, zise căpitanul. Cred că va trebui să rămânem aici cel puţin douăsprezece ceasuri, înainte de a putea cuteza să ne ridicăm la suprafaţă. Orânduieşte d-ta posturile de veghe, dragă Rindow, şi dă le în grijă oamenilor să mă trezească imediat când batometrul va scădea chiar numai cu o jumătate de metru. Nu trebuie să riscăm să ne afundăm prea adânc în nămol. Înainte de a mă culca, voi mai citi câtva timp, ca să fiu treaz pentru orice eventualitate ; primejdia cea mare este acum împotmolirea în nămol, din cauza mişcărilor uşoare ale vasului. Mai târziu, când furtuna se va potoli şi marea va deveni ceva mai liniştită, nu vom mai avea de ce ne teme.

Oamenii de veghe fură trimişi la posturile lor, iar ceilalţi se răspândiră în cabine şi în sala echipajului. Orice răgaz era folosit pentru odihnă, căci cei de pe submarin nu puteau prevedea niciodată dacă, prin forţa întâmplărilor, nu vor fi siliţi să renunţe la somn timp îndelungat. Mulţi oameni care duc o viaţă neregulată capătă obişnuinţa de a adormi atunci când vor.

La fel se petreceau lucrurile şi cu George al nostru : de-abia se întinse în hamac, că şi adormi. Acelaşi lucru i se întâmplă şi căpitanului ; doar el era hotărât să mai citească puţin, lucrul nu-i fu cu putinţă, căci ochii i se închiseră de cum puse capul pe pernă.

În liniştе deplină trecură următoarele douăsprezece ceasuri. Când se treziră din somnul binefăcător, mâncară bine, apoi inginerul Hagen cu oamenii săi examinară cu de-amănuntul tot vasul, pentru a vedea dacă zguduiturile repetate la care fusese supus „Dox"-ul nu stricaseră ceva.

Legănările uşoare ale vasului încetaseră cu desăvârşire. La suprafaţa apei, valurile uriaşe se rostogoleau încă, dar furia uraganului slăbise şi munţii de apă nu mai ameninţau submarinul, dacă-ar fi ieşit acum la suprafaţă.

În chip de încercare, Farrow înălţă încet de tot vasul. Era ora două dinspre ziuă şi întunericul era un aliat preţios pentru cei de pe „Dox". Dacă-ar fi pornit cu viteză acum îndărăt spre sud-vest, ar fi izbutit, poate, să străbată, pe întuneric încă, linia vaselor de război engleze, pe care le-ar fi recunoscut imediat după lămpile de poziţie.

Desigur că din cauza uraganului înspăimântător fuseseră alungaţi şi ei

spre apus, astfel că Farrow avea şansa să poată trece, înainte ca duşmanii lui să se înapoieze.

Submarinul se înălţa tot mai sus. Dar numai când ajunse la doi metri de suprafaţă, începu din nou să se clatine uşurel. Aşadar, marea nu era atât de agitată precum se aşteptase Farrow, şi uraganul părea să se fi potolit tot atât de repede precum se stârnise. În cazul acesta, n-ar fi trebuit să rămână atât de mult timp pe fundul mării, căci fiecare minut de întârziere însemna o înrăutăţire a situaţiei sale. La asta, însă, nu s-ar fi putut aştepta, căci prea fusese răvăşită marea de furtuna grozavă.

Din prevedere, el înălţă periscopul la suprafaţă. În situaţia în care se afla, trebuia să ţină seamă de toate eventualităţile, – să se ferească de cea mai mică greşeală sau nesocotinţă.

3. Un dușman înverșunat

De abia ridicase periscopul la suprafață, și Farrow strigă cu înfrigurare :

— Repede, la fund..., în imediata apropiere a insulei trebuie să fie un crucișător, care cercetează marea cu două reflectoare. Nu pot ști dacă ne caută pe noi sau niscaiva naufragiați.

Cu iuțeala fulgerului, căpitanul trase înăuntru periscopul, căci văzuse că dâra de lumină a unuia din reflectoare era îndreptată spre insula în fața căreia tocmai voia să lasă din apă. Nici o bucățică a periscopului nu trebuia să fie văzută, căci razele orbitoare s-ar fi reflectat îndată în lentilă și ar fi trădat prezența submarinului.

Pompele umplură la repezeală tancurile de balast cu apă și „Dox"-ul se lăsă din nou pe fundul mării.

— Păcat ! zise Farrow. Acum trebuie să ne ferim să ieșim la suprafață, deocamdată, — ba chiar mă tem să scot periscopul afară, atâta vreme cât e întuneric. Cred că cel mai nimerit lucru e să rămânem aici până la ivirea zorilor, — vrea câteva ceasuri adică. Apoi, va trebui să ne ridicăm cu mare băgare de seamă, căci e de presupus că întreaga flotă s-a adunat aici, în căutarea victimelor acestui uragan grozav.

— În cazul acesta, nu vom izbuti nici noi să străbatem pe la sud-vest lanțul de vase, zise Rindow, cu părere de rău. Și astfel ne-am vedea siliți să rămânem zile întregi pe aici, până vom găsi, în sfârșit, prilejul să ne strecurăm fără să fim simțiți.

— Așa e, n-avem încotro — răspunse Farrow. — Din acest punct de vedere, e mai bine s-avem răbdare câteva zile, decât să riscăm să pierdem vasul și să fim internați câtva timp. Și la urmă, am mai putea avea norocul să fim puși sub acuzare, chiar și în fosta noastră patrie. Nu, mai bine să rămânem aici. Peste patru ceasuri se luminează de ziuă și atunci vom vedea ce e de făcut.

Toți marinarii care nu erau de serviciu se retraseră. Cele patru ceasuri de răgaz trebuiau folosite pentru odihnă.

Trecură repede și acestea. Când Peter îl trezi pe căpitan, fluieratul de alarmă al lui Brun — care avusese ultimul cart — străbătu vasul de la un capăt la altul. Toți alergară repede la posturile lor, Farrow dădu comenzile trebuincioase, pompele începură să lucreze, golind apa din tancuri și monstrul de oțel se ridică încetișor din apă.

Când fu la trei metri de suprafață, Farrow dădu comanda de oprire. Era primejdios să se înalțe mai sus, căci nu era exclus să fie văzut de vreun crucișător ce da târcoale pe acolo. La o călătorie sub apă la adâncime mai mare, Farrow nu se încumeta în ținutul acesta, căci știa că alături de adâncimi mari se ivesc pe acolo bancuri de nisip, care ar fi putut lesne prilejui pierderea vasului.

Din nou înălță încetișor și cu băgare de seamă periscopul. Privi repede în toate părțile și răsuflă ușurat. Marea era încă agitată, dar cât cuprindeai cu ochii nu se zărea nici un vas sau vreo trâmbă de fum.

Înălță vasul de tot, urcă cel dintâi scărița de fier și deschise capacul turnului.

Cu nesaț, respirară cu toții aerul proaspăt care pătrundea acum în vas. Deși în interiorul acestuia exista o minunată instalație de ventilare — creată de inginerul Hagen — deși oxigenul consumat era mereu reînnoit din sticlele de rezervă, totuși aerul proaspăt al dimineții era ceva de neprețuit.

Farrow cercetă zarea de jur-împrejur cu ajutorul ocheanului său puter-

nic. Nici de data asta nu zări vreun vapor şi adresându-se lui George şi Rindow, care urcaseră şi ei în turn, le zise :

– Asta e foarte ciudat, zău aşa. Mă aşteptam să văd cel puţin crucişătorul care se afla aici acum patru ceasuri. Poate, însă, că luminoase cu reflectoarele insula şi împrejurimile numai cu scopul de a da de niscaiva naufragiaţi. Acum să încercăm dacă n-om izbuti cumva să ajungem la insula noastră.

Dădu comenzile necesare, motoarele Diesel începură să funcţioneze şi vasul porni cu viteză din ce în ce mai mare spre sud-est. Exista acum perspectiva să se strecoare neobservaţi, căci era de presupus că flota engleză se îndreptase spre apus, ca să încerce salvarea eventualelor victime ale grozavului uragan.

Această perspectivă – oricât era de slabă – trebuia totuşi folosită. În definitiv, sarcina de a-i salva pe naufragiaţi era mai importantă pentru flota engleză decât să urmeze vânătoarea împotriva submarinului, care făcuse până acum nepreţuite servicii tuturor statelor.

Două ceasuri se scurseră astfel. Cei trei tovarăşi din turn cercetau necontenit zarea cu ochenele lor puternice, fără însă a descoperi cel mai neînsemnat indiciu suspect.

Deodată, George, care privise cu atenţie apa în apropierea „Dox"-ului, strigă speriat :

– Dumnezeule ! acolo pare să fie celălalt submarin !

Farrow şi Rindow îşi îndreptară îndată ochenele în direcţia arătată de tânăr. Într-adevăr, la vreo trei sute de metri în faţa submarinului, marea era despicată de o masă rotundă, de culoare închisă. Dar căpitanul strigă imediat. :

– Nu, nu poate fi un submarin, căci e prea mic pentru asta, cu toată lungimea-i neobişnuită. Ah ! acum ştiu, e un caşalot enorm. Drace ! monstrul are o mărime respectabilă, pe puţin treizeci de metri. Cheamă-l repede pe doctor, George, îl va interesa mult dihania asta.

În româneşte de LIA HARSU

(Va urma)

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

BALENA MIRACULOASĂ (II)

Farrow ordonă să fie încetinit mersul motoarelor, ca să n-ajungă prea repede în apropierea acestui monstru al mărilor.

Deși în Oceanul Pacific balenele acestea sunt în număr foarte mare căpitanul vedea pentru prima oară de aproape un astfel de exemplar.

Monstrul înota liniștit spre submarin, care-și încetinise acum foarte mult viteza. Doctorul Bertrom dădu buzna în turn, urmat de George.

– Dracu! exclamă el, entuziasmat, ăsta e într-adevăr un exemplar cum rar se vede. Păcat că nu avem ce face cu el, altminteri l-aș ruga pe Jan Brike să-l doboare cu o ghiulea.

– Poate că e rost să-l ametim cu o grenadă cu gaze, propuse Rindow, râzând. După aceea l-ai putea examina în toată liniștea, dragă doctore. Deoarece face parte din clasa mamiferelor și respiră prin plămâni, cred că gazele și-ar face efectul.

– Da, e păcat numai că n-avem timp – zise doctorul cu părere de rău – ar fi un câștig mare pentru știință dac-aș putea face studii amănunțite

asupra acestui monstru, luând şi fotografii bune. – Ah! a fost prins odată cu cangea! strigă el agitat peste măsură – vedeţi capătul cângii cu bucata de frânghie pe spatele lui? Domnule căpitan, sunt de părere să plecăm cât mai în grabă de aici, căci un astfel de caşalot – mai ales când e înfăriat sau rănit –poate deveni foarte primejdios. Multe vapoare au fost prăpădite de balene, în special vasele de lemn din veacul al nouăsprezecelea. Unii din monştrii aceştia şi-au dobândit celebritatea, cum ar fi, de pildă, „Tom din Noua Zeelandă", despre care se spune că are pe cuget un număr nesfârşit de vase şi oameni. – Ah! să pornim repede – ştiam eu ce spun!

De-abia acum, de la o depărtare de o sută de metri, uriaşa balenă părea să fi observat submarinul. În clipa următoare, marea începu să clocotească sub loviturile furioase ale cozii sale enorme şi ca o furtună porni în direcţia „Dox"-ului.

De fapt, Farrow nu credea că dihania ar putea aduce vreo pagubă trupului de oţel al vasului, dar, din spirit de prevedere, luă direcţia drept asupra monstrului. Dacă acesta nu se va da în lături în ultima clipă, îşi va zdrobi capul de prora ascuţită.

În clipa următoare, submarinul fu zguduit atât de puternic, de parcă s-ar fi izbit de o stâncă. Bătrâna balenă, înfuriată, bănuise un duşman în masa cenuşie din faţa sa, şi nu mai stătu să se întrebe dacă e oţel sau alt material. Poate că în cursul vânătorii împotriva ei – cu care prilej îi fusese înfiptă cangea în trup – distrusese sau „muşcase" numai câteva vase. E un adevăr trist că un caşalot e în stare de asemenea isprăvi. Se ştie, de pildă, că „Tom din Noua Zeelandă" a sfărâmat nouă bărci ale vasului „Adonis" şi ale altor câteva vase care porniseră să se războiască cu el – cu care prilej a omorât patru marinari. Poate că şi acesta de acum îşi spunea că va fi în stare să zdrobească duşmanul ce i se ivea în cale.

El însă nu se năpusti de-a dreptul asupra prorei, ci, în ultima clipă, coti la dreapta, şi se izbi de peretele dinspre babord. Farrow nu-şi închipuise că izbitura va fi atât de puternică.

– Drace! exclamă Rindow, îngrijorat. Te pomeneşti că ne-a găurit învelişul exterior al vasului. Asta-i dihanie, nu glumă. Ţi-ai fi închipuit aşa ceva, domnule căpitan?

– Niciodată, răspunse Farrow, clătinând capul.

Apoi ceru prin porta-voce să vină imediat sus inginerul Hagen. Acesta veni, însă, înainte de a primi invitaţia căpitanului, căci izbitura aceea grozavă fusese simţită în tot vasul, după cum era şi de aşteptat.

Farrow arătă spre caşalotul care se-ndepărta acum încetişor de submarin, ameţit, după cât se părea, din pricina clocnirii cu oţelul tare.

– Ne-a atacat, dragă Hagen, zise el. Se poate închipui aşa ceva? Mă tem că ne-a găurit învelişul exterior, înspre proră.

Inginerul voia tocmai să se cţţere pe marginea turnului, când doctorul Bertram strigă, îngrozit:

– Domnule căpitan, vine înapoi, a vrut să-şi adune forţele. Sunt de părere ca Jan Brike să intervină cu tunul său.

Marea începu din nou să clocotească sub biciurile furioase ale cozii caşalotului. Farrow îşi dădu imediat seama de pericolul unei izbituri în coasta submarinului şi strigă în tubul acustic:

– Toată viteza la maşini!

„Dox"-ul făcu un adevărat salt şi la un metru în spatele lui ţâşni monstrul înfuriat. Se întoarse însă îndată, şi ca o săgeată porni după submarin.

– Compresoarele! strigă Farrow.

În zgomot asurzitor de motoare, vasul zbură deasupra apei şi acum

monstrul nu se mai putea lua la întrecere cu el, cu atât mai mult cu cât era rănit şi slăbit de lovitura pe care o căpătase.

Farrow se afla acum într-o grea situaţie. Dacă s-ar ivi vreun crucişător sau distrugător englez, el n-ar putea să se lase la fund, ci ar trebui să-şi urmeze drumul cu viteza aceea ameţitoare, căci sub apă balena l-ar zdrobi ca sub un ciocan grozav. Nu trebuia nici să facă un viraj, deoarece în felul acesta ar încetini viteza, ceea ce i-ar îngădui monstrului care-i urmărea să mai izbească o dată trupul de oţel. În schimb, chiar în situaţia de acum, când el venea din spate, putea lesne să strice cârma şi atunci vasul ar fi devenit o jucărie a valurilor.

La orice s-ar fi aşteptat căpitanul, numai la o ciocnire cu un caşalot, nu. Era ciudat că tocmai lor le era dat să întâmpine astfel de aventuri. Cu toată dorinţa lui de a cruţa monstrul, îşi dădu seama că n-avea încotro şi trebuia să dea ordin lui Jan Brike să intervină cu tunul de la proră. Dacă n-o făcea, îşi primejduia mult situaţia.

Chemă repede pe punte pe bătrânul tunar şi-i arătă dihania. Amândouă tunurile erau întotdeauna încărcate, Brike le dichisea în fiecare zi şi schimba obuzele, care puteau să se fi alterat din cauza şederii îndelungate în apă.

Fără să aştepte prea multe lămuriri, bătrânul sări repede peste marginea turnului şi alergă spre tunul de la proră. Se bucura grozav de câte ori avea prilejul să-şi arate dibăcia.

Deodată, Farrow văzu cu spaimă ivindu-se un vas la orizont. Privind prin ochean, îşi dădu seama că nu era vorba de un vas de război. Era de o lărgime neobişnuită şi Rindow, care-l zărise şi el, spuse :

— Domnule căpitan, e o balenieră, dacă nu mă înşel. S-o fi luat după caşalotul nostru. Acum suntem siguri, cel puţin, că nu se va prăpădi cadavrul lui. Aha ! Jan a şi pus totul la punct, sunt curios să văd dacă-l va răpune dintr-odată.

Bătrânul tunar smulse repede acoperitoarea de pânză a tunului, îndreptă gura lui asupra balenei şi când obuzul bubui, monstrul se întoarse repede de-a curmezişul. În clipa următoare se produse explozia, dihania uriaşă rămase nemişcată deasupra apei ; murise fără să fi luptat o singură clipă cu moartea.

— Bravo, Brike, a fost o împuşcătură minunată ! exclamă căpitanul. Cei de pe balenieră se vor mira găsind prada cu trupul găurit de schije. De fapt, aş dori să mă apropii de ei şi să le spun că dihania se află aici. Poate că, drept recunoştinţă, ne vor spune şi ei nouă pe unde se ţin englezii. Nouă nu ne pot face nimic, căci sunt în puterea noastră, cu armele pe care le avem.

— Aşa e, domnule căpitan — încuviinţă Rindow — poate căpătăm indicii preţioase, care să ne fie de mare folos. A ! nici nu e englezească baleniera, ci norvegiană, e lesne de văzut după pavilion. Aşa că n-avem de ce ne teme.

Inginerul Hagen, care, cu toată viteza vasului, examinase învelişul exterior, se înapoie acum şi raportă :

— Monstrul a turtit una din plăcile de oţel. Când vom fi pe insula noastră, o vom nitui din nou. Din fericire, nu se vede nici o spărtură, prin care să poată pătrunde apa între pereţii de oţel. N-aş fi crezut, însă, să existe o vieţuitoare care să dispună de atâta forţă, încât să turtească o placă de oţel.

Aruncă o privire asupra cadavrului şi urmă :

— De fapt, e şi peste măsură de mare, ceva cum rar se întâlneşte. Dacă ne-ar fi atacat pe la spate, s-ar fi dus dracului elicea şi cârma.

— Atunci s-ar fi încheiat şi cariera noastră, zise Farrow, căci cum am fi putut repara avaria, aici, în largul mării ?

– Aş fi scos-o eu la capăt – răspunse genialul inginer. Numai că n-ar fi trebuit să se ivească englezii în vremea asta.

Dispăru repede sub punte, ca să examineze şi interiorul vasului, înspre proră. Izbitura fusese dată în apropierea ferestrelor care se aflau de ambele părţi şi nu era exclus ca ea să fi făcut să crape geamurile.

Farrow şi tovarăşii săi priveau cu mult interes spre baleniera norvegiană. Era un vas impunător, al cărui trup de oţel avea construcţia asemănătoare cu a unui tanc. Că făcuse o vânătoare bogată, o dovedea mirosul care se apropia odată cu el, – acel miros grozav de unsură de peşte, cu care e greu să te obişnuieşti.

Din partea din faţă lipseau câteva bărci, din acelea în care vânătorii de balene urmăresc dihania prinsă cu cangea, pentru a o împunge apoi cu suliţe lungi. Altele erau grav avariate, dovadă că vasul se războise cu bătrânul caşalot, care-i distrusese câteva bărci.

Aplecaţi deasupra parapetului, câţiva bărbaţi priveau cu încordare spre submarin. Farrow salută şi ceru, în englezeşte, să vorbească îndată cu căpitanul. Un bărbat uriaş, veritabil tip nordic, cu păr blond şi ochi albaştri, se apropie de parapet. Măsură cu privirea submarinul, apoi un zâmbet îi flutură pe faţă şi răspunse cu însufleţire :

– Una din dorinţele mele cele mai înflăcărate pare să se realizeze acum. După cum văd, nu e un submarin englez, ci un „Typ" dintr-acelea care au fost spaima Puterilor aliate în vremea războiului. Şi cred că am plăcerea de a avea în faţa mea pe căpitanul Farrow. Numele meu este Wingard.

– Încântat, căpitane, zise Farrow. Ai dreptate, eu sunt Farrow. Mi-am îngăduit să răpun caşalotul, cărula d-voastră i-aţi făcut începutul şi care mi-a atacat submarinul cu adevărată turbare. Îl vedeţi ? E colo în urma noastră. Mi-a turtit una din plăcile de oţel ale învelişului exterior.

– Drace ! astfel de dihanie n-am întâlnit în viaţa mea, zise norvegianul. Am luptat până acum de cinci ori cu caşaloţi, dar ăsta a fost unul dintr-aceia cum nu cred că se mai întâlnesc vreodată. Mi-a distrus două bărci şi pe alte două le-a ros pe jumătate. Oamenii mei au avut noroc, s-au ales numai cu răni mai mult sau mai puţin grave. Vă mulţumesc că i-aţi răpus. Cum facem însă cu partea de câştig ce vi se cuvine ? Aş fi de părere să vă plătesc în bani jumătate din valoarea aproximativă.

– Nici să nu te gândeşti, dragă căpitane, răspunse Farrow, râzând. Oricum, trebuia să omor dihania, căci altfel mă alegeam cu elicea şi cârma distruse. Ce-aş fi putut face eu cu cadavrul ? Mă bucur că te-am găsit pe d-ta, că să-l iei în primire. Totuşi, aî fi în măsură să-mi faci, poate, un serviciu, – să-mi dai o informaţie de mare însemnătate pentru mine.

– Ştiu despre ce e vorba, răspunse norvegianul, zâmbind. Vrei să afli cum stau lucrurile cu flota engleză de la sud-vest. A pornit acum spre apus şi acolo se va împrăştia, în căutarea vaselor engleze care au avut de suferit de pe urma uraganului care a trecut şi pe lângă noi. Dar cred că se vor întoarce curând şi ar trebui să te grăbeşti dacă vrei să le scapi. E şi un submarin cu dânşii şi te-aş sfătui să fii cu băgare de seamă. E un vas modern de tot, aproape de două ori mai mare ca al d-tale. Are un echipaj de peste o sută de oameni.

– Îţi mulţumesc din suflet, căpitane, zise Farrow. Probabil că acum veţi jupui caşalotul. Încotro veţi porni apoi, dacă mi-e îngăduit să întreb ?

– Mă întorc spre sud-vest, vreau să ocolesc coasta de sud a Australiei. Poate că ne mai întâlnim... Sunt gata să-ţi ajut la nevoie, cât mi-o sta în puteri.

– Primesc cu mulţumire, dar nădăjduiesc să izbutesc să trec pe sub nasul englezilor. Afaceri bune, dragă căpitane !

– Drum bun, căpitane Farrow.

F. Frazetta 94

4. O luptă între două submarine

Cu viteză sporită, submarinul se îndreptă spre sud-vest. Acum era vorba numai de minute, pentru a trece prin linia vaselor engleze care se înapoiau.

– Poate că vom avea norocul să izbutim, zise căpitanul plin de speranță. Fără îndoială că englezii vor cerceta cu amănunțime ca să dea de eventuale victime ale uraganului ; și poate că vor presupune în același timp că ne-am găsit și noi sfârșitul cu prilejul acesta. Vor căuta atunci cu deosebită atenție pe coastele de apus ale ghirlandelor și insulelor și în toate adâncimile cunoscute pe unde a trecut uraganul. De unde să-și închipuie ei că am alunecat de pe insulă, ca să zic așa ?

– După cât mi se pare, vom avea noroc, zise și Rindow, cu oarecare șovăială, însă. – Totuși, pe mine nu mă părăsește gândul că vom intra la apă, cum se spune, din pricina locotenentului Breacks ăla.

– Din cauza lui, propriu-zis, nu, răspunse Farrow, căci cum ar putea el veni atât de repede încoace, dinspre nord-est ? De fapt, nu știm care vapoare ale englezilor au fost, poate, în apropierea insulei pe care l-am găsit pe el. În orice caz, vasul care l-a luat pe bord trebuie să fi trecut prin uragan.

– Putea, însă, să fi pornit repede spre sud-vest, când s-a potolit furtuna, în vreme ce noi ne aflam pe fundul apei, așteptând să se liniștească marea, obiectă Rindow. Breacks a avut deci prilejul să ne-o la înainte.

– Cu pesimismul d-tale l-ai putea molipsi pe toți oamenii, spuse Farrow. Dacă e așa cum zici d-ta, atunci e de presupus că și vasul care l-a luat pe locotenent o fi pornit, alături de celelalte, în căutarea naufragiaților. Cred că englezii vor avea mult de lucru, căci uraganul acela grozav o fi izbit de vreo stâncă vreun vapor de-al lor.

– Așa așa o fi – încuviință Rindow – dar un submarin nu poate fi de mare folos la asemenea acțiuni de salvare. Nu e exclus, deci, ca acest submarin să fi rămas în urmă, ca să ne pândească pe noi. Locotenentul Breacks, care pare să aibă o ură fanatică împotriva noastră, va izbuti să-l convingă pe comandant de necesitatea acestei întreprinderi.

– Drace ! Știi că mă pui pe gânduri ! exclamă căpitanul. Mi se pare că ai dreptate, dragă Rindow. Se impune acum să fim cu ochii-n patru asupra celuilalt submarin. Ar fi păcat să ne alegem cu o torpilă în coaste, după ce am scăpat cu bine de uraganul ăla ingrozitor.

Cei patru camarazi din turn – venise și Peter în vremea asta – cercetară cu toată atenția prin ocheanele lor puternice marea ușor agitată ; din cauza valurilor mici care brăzdau suprafața apei, era greu de descoperit periscopul unui submarin și Farrow începu să chibzuiască dacă n-ar fi mai bine să-și continue călătoria sub apă. Prin asta, însă, ar pierde atât de mult timp, încât vasele engleze se vor fi întors înainte ca el să poată trece linia primejdioasă.

Nenorocul lui că tocmai acum aveau loc manevre navale engleze în regiunea asta a Oceanului Pacific, – dar și mai rău era că întâmplarea făcuse să dea peste naufragiatul locotenent Breacks. Acum englezii știau că mult-căutatul submarin al căpitanului Farrow se afla în cazanul enorm, închis din toate părțile de cele două flote de manevră. Prin cazanul acela bântuise uraganul, care putea să fi distrus „Dox"-ul, dar căutarea lui va continua cu aceeași îndârjire, după ce vasele se vor fi înapoiat din acțiunea lor de salvare.

La gândurile acestea, Farrow făcu o mutră îngrijorată. Nu s-ar fi închisit prea mult, dacă n-ar fi știut că se află, într-adevăr, un submarin en-

glez înaintea lui. Şi aceasta constituia o primejdie, de care trebuia să ţină seamă.

Două, trei ceasuri îşi continuară călătoria cu viteză ameţitoare. Acum se apropiaseră de linia primejdioasă şi cei patru tovarăşi, cu ochelarii la ochi, căutau nu numai periscopul submarinului duşman, ci şi zarea, pentru a descoperi trâmbele de fum ale vaselor engleze.

Dacă ar putea să înainteze încă două ceasuri cu viteza aceasta, locul primejdios ar fi trecut. Acum totul era să se poată feri de submarinul vrăjmaş.

Trecu încă o jumătate de ceas, fără să se arate ceva la orizont şi nici temutul periscop nu se ivi în apropierea „Dox"-ului. Cu viteză ameţitoare, el înaintă spre sud-est, cu gând să ajungă cât mai repede pe „Insula odihnei".

Deodată, Farrow cârmi brusc spre babord. Se îngălbeni la faţă şi rămase ca o stană de piatră. Rindow luă ocheanul de la ochi şi cu mâna tremurândă arătă spre mare, în direcţia prorei submarinului.

Când George şi Peter urmăriră cu privirea punctul indicat de primul ofiţer, păliră şi ei. Căci, în imediata apropiere a prorei, trecu ca o săgeată o dâră de spumă, — urma unei torpile, care l-ar fi lovit fără doar şi poate dacă Farrow n-ar fi observat în ultima clipă primejdia ameninţătoare.

— Să vină Jan Brike cu un obuz cu gaze! porunci căpitanul, cu glas răguşit.

Făcu apoi un viraj scurt spre babord şi cei patru bărbaţi observară acum cu încordare marea. Din cauza uşoarelor talazuri care brăzdau apa, era foarte greu să vadă apropierea unei alte torpile, dar primejdia în care plutea submarinul ascuţi privirea camarazilor.

— Ulte-o colo, vine! exclamă Uriaşul, îngrozit.

Căpitanul văzuse şi el în aceeaşi clipă dâra de spumă, care venea glonţ spre submarin.

— Compresoarele! răcni el în porta-voce.

Cu o smucitură, vasul ţâşni înainte. Comandantul submarinului duşman nu putuse prevedea, desigur, această subită sporire de viteză; torpila sa fusese ţintită cât se poate de bine, dar acum „Dox"-ul lui Farrow scăpă din nou, ca prin minune, de catastrofă.

— Sunt, probabil, torpile slab încărcate, dintr-acelea întrebuinţate la manevre, zise căpitanul, dar destul de puternice pentru a ne distruge vasul. Ar fi trebuit să ne predăm şi să pierdem „Dox"-ul. Să sperăm că duşmanul nostru atât de viclean va ieşi curând la suprafaţă. Jan, acum va trebui să-ţi arăţi din nou măiestria. Cred că vasul vrăjmaş, care a lansat două torpile asupra noastră fără să ne prevină — cum se obişnuieşte — va ieşi curând la iveală. Atunci va trebui să trimiţi în aşa fel obuzul, încât gazele să pătrundă în turn şi să ameţească tot echipajul.

— Am înţeles, domnule căpitan, răspunse tunarul, calm.

Sări peste marginea turnului, urmat de Peter, care-l ajută să ducă obuzul, până ce el va fi dezvelit tunul şi-l va fi pus în ordine.

— Ah! se ridică la suprafaţă! exclamă George, în aceeaşi clipă. Probabil că se gândeşte s-o la în serios, pentru că a văzut că Jan îşi încarcă tunul. Ştie că torpilele sale de exerciţiu nu-s în stare să facă ceea ce ar izbuti să îndeplinească un obuz adevărat.

La vreo două sute de metri de „Dox", ieşi la suprafaţă trupul uriaş al unui submarin cenuşiu. Era un adevărat crucişător-submarin. Câte două tunuri cu tragere rapidă erau montate la pupă şi la proră. Într-o luptă serioasă, vasul lui Farrow ar fi fost pierdut.

De-abia ieşise la suprafaţa apei şi capacul sări în sus ca împins de un resort, făpturi albe săriră peste marginea turnului şi alergară spre tunuri.

Farrow dădu atunci comanda de oprire a motoarelor, apoi roti vasul în aşa fel încât să vină de-a latul celuilalt. Un bărbat din turnul acestuia — probabil comandantul — ridică braţul în semn de prevenire, dar obuzul lui Jan şi zburase în aer. El explodă în imediata apropiere a turnului submarinului duşman, împrăştiind un nor subţire de fum. Schijele nu puteau răni pe nimeni, căci pulberea — care servea numai ca să spargă învelişul obuzului — era prea slabă.

În clipa următoare, servanţii celor patru tunuri, care erau ocupaţi să le încarce, se prăbuşiră pe punte. Şi bărbatul din turn dispăru brusc.

Gazele îşi făcuseră, deci, loc în interiorul vasului. Deodată, Farrow zise:

— Trebuie să oprim motoarele submarinului englez. Altminteri va porni fără cârmă şi s-ar putea sfărâma de vreo stâncă. Maşiniştii care sunt liberi, să-şi pună măştile împotriva gazelor şi împreună cu inginerul Hagen să urce pe submarinul duşman. De asemeni şi tunurile vor trebui puse în ordine. Rindow, instruieşte-i, te rog, pe oameni! În vremea asta, eu voi întoarce submarinul nostru să vină de-a lungul celuilalt. George, adu şi pentru noi măştile apărătoare, căci nu trebuie să aşteptăm jumătatea de ceas până se vor împrăştia gazele.

Submarinul englez înainta cu viteză redusă. Mergea, însă, în zig-zag, dovadă că lipsea timonierul.

George se apropie repede cu măştile, Hagen se ivi cu oamenii lui mascaţi, apoi veni Rindow cu câţiva marinari, care ţineau în mâini cângi lungi. Submarinul englez trebuia să fie prins cu dibăcie, pentru ca duşmanii deveniţi salvatori să poată ajunge pe puntea lui.

În numai câteva minute, totul fu gata. Cu multă îndemânare, Farrow se apropie de submarinul englez şi când fu la doi metri de el, oamenii lui Rindow îşi înfipseră cângile în parapetul lui. În acelaşi timp, Farrow potrivi viteza vasului său după aceea a inamicului.

Încetişor, marinarii traseră „Dox"-ul spre celălalt vas. Apoi Hagen cu oamenii săi îşi făcură vânt pe punte şi imediat dispărură în turn. Jan Brike şi ajutorul său săriră şi ei dincolo, ca să pună în ordine tunurile.

Peste câteva minute motoarele submarinului englez amuţiră şi imediat dădu şi Farrow comanda de stopare a maşinilor.

Căpitanul îi făcu un semn lui Rindow să ia în primire comanda, apoi, însoţit de George, sări şi el pe puntea vasului englez.

Era un submarin modern, de toată frumuseţea, şi Farrow chibzui câtva timp dacă n-ar fi bine să transporte echipajul englezesc pe vasul său şi să facă pe numele lui submarinul duşman. Dar îndrăgise prea mult vechiul său „Dox" şi apoi izbutise să dovedească acum că putea ţine piept şi unui uriaş ca acesta.

Coborî în turn ca să cerceteze mai de aproape cabina comandantului. Voia să lase acolo şi o comunicare scrisă, ca să-i lămurească pe englezi cu privire la nevătămătoarele obuze cu gaze pe care le întrebuinţa.

Când ajunse jos, se opri în loc uimit, căci în faţa lui se afla locotenentul Breacks, în uniformă nouă şi cu faţa proaspăt rasă.

Farrow îl ghionti pe George şi arătă cu mâna spre leşinat, apoi coborî în interiorul vasului. În cabina căpitanului stătea întins lângă uşă un comandor mai în vârstă. Probabil că tocmai voia să părăsească încăperea, când gazele pătrunseseră înăuntru.

Farrow şi George îl ridicară, întinzându-l pe pat. Căpitanul se aşeză pe urmă la birou şi aşternu câteva rânduri politicoase, adresate comandantului, cerându-şi scuze şi stăruind asupra faptului că procedase în felul acesta fiind în legitimă apărare. Încheie exprimându-şi nădejdea că va sosi în curând ziua când se vor întâlni ca prieteni şi nu ca duşmani.

Farrow părăsi vasul englezesc ; văzu că toţi marinarii săi se aflau adunaţi pe puntea „Dox"-ului. Cângile fură desprinse şi submarinul lui Farrow se îndepărtă de celălalt.

Când fură la cincisprezece metri, îşi scoaseră cu toţi măştile.

— Prea bucuroşi nu vor fi englezii de renghiul pe care îl i-am jucat, zise Farrow, râzând. Acum, trebuie să transmitem o radiogramă celorlalte vase englezeşti să vină să-şi pună în siguranţă submarinul. În timp de douăzeci şi patru de ceasuri se pot întâmpla multe.

Antena fu întinsă şi căpitanul încredinţă atmosferei vestea că fusese nevoit, cu mare părere de rău, să scoată din luptă, pe timp de douăzeci şi patru de ceasuri, echipajul lui „Z. 215". Indică locul exact unde se afla submarinul,

apoi instalația de radio fu demontată și „Dox"-ul își urmă drumul, cu viteză sporită.

Deodată, însă, Farrow scoase o înjurătură înăbușită. La orizont, tocmai în dreptul direcției pe care o luase el, se ivi un șir lung de trâmbe de fum. Așadar, flota se și întorsese, prinsese imediat radiograma și venea cu toată viteza să-i salveze pe „Z. 215", dar desigur și cu gândul să pună mâna pe submarinul căpitanului Farrow.

Privind situația cu sânge rece, Farrow făcu un viraj brusc și porni din nou cu iuțeală spre nord-est. Firește, se putea aștepta ca și cealaltă parte a flotei de manevră să vină acum dintr-acolo, căci trebuie să fi prins și ei radiograma. În cazul acesta se va afla din nou între două focuri și dușmanii înfrățiți, pe bună dreptate, vor încerca în fel și chip să-i albă în puterea lor.

— Proastă afacere! zise Rindow. Dacă n-ar fi intervenit submarinul, scăpam cu siguranță. Acum vânătoarea începe din nou. Numai de n-am mai întâlni vreun caşalot, căci de data asta nu cred să scăpăm atât de ieftin ca prima oară. N-ar fi bine, domnule căpitan, să încărcăm amândouă tunurile cu ghiulele cu gaze? În felul acesta, am putea pune cu botul pe labe un distrugător, ba chiar și un crucișător, dacă s-ar apropia prea mult.

— Ai dreptate, dragă Rindow, încuviință căpitanul. Dă, te rog, lui Jan Brike ordinele necesare. De altfel, mi-a venit ceva în gând; poate că în caz extrem asta va fi salvarea noastră.

— Ce anume, domnule căpitan? întrebă Rindow.

— Caşalotul, răspunse Farrow, cu seriozitate.

Apoi, văzând nedumerirea primului ofițer, râse și urmă:

— Într-adevăr, dragă Rindow, te pomenești că onorabilul caşalot devine salvatorul nostru. Deocamdată e numai o idee de-a mea, dar nu e exclus ca trucul să reușească. Mă tem numai că englezii vor crăpa de necaz. Așa ceva nu li se va fi întâmplat încă.

— Știi că m-ai făcut curios! zise Rindow. Nu pricep deloc ce legătură poate fi între caşalot și salvarea noastră. În sfârșit, deocamdată mă duc să-i spun lui Jan Brike ce are de făcut.

Bătrânul tunar porni vesel să-și pregătească tunurile. Asemenea treabă îi mergea la inimă. Și nimeni nu l-ar fi putut întrece, știa el prea bine.

Rindow își frământa mintea, căutând să-și lămurească vorbele căpitanului. În ce fel ar putea caşalotul să scoată din încurcătură submarinul? Nu voia să-l mai întrebe pe Farrow, deoarece ghicea că bunul comandant le pregătea o surpriză tovarășilor.

George, care auzise și el vorbele tatălui său, nu era nici el mai luminat, deși avea mintea ageră și întotdeauna era cel dintâi la dezlegat enigme.

Submarinul gonea neobosit. La orizont se ivi acum un punct negricios, care nu era însă o trâmbă de fum. Farrow observă cu atenție punctul suspect, cu ochеanul, apoi zâmbi și, spre marea uimire a lui Rindow, îndreptă vasul direct într-acolo.

— A! exclamă George în aceeași clipă, asta e baleniera căpitanului Wingard. Desigur că lupoaie caşalotul, căci acolo l-a răpus Jan Brike.

— Hm..., acum încep să pricep ce credeai d-ta, domnule căpitan, când spuneai că, la o adică, caşalotul ne-ar putea veni în ajutor, zise Rindow. Probabil, însă, că te bizui mai mult pe sprijinul căpitanului norvegian?

— Firește, va avea și el un rol în comedioara asta, răspunse Farrow. Și cred c-o va face cu plăcere, căci prin răpunerea dihaniei l-am adus în palmă un câștig frumușel. Să nădăjduim că vom ajunge lângă ei înainte ca cealaltă flotă, pe care o bănuiesc la nord-vest, să se apropie.

Urlașa balenieră se zărea tot mai lămurit. Văzuseră și ei submarinul, căci un bărbat care stătea la pupă făcea semne cu mâna.

— Asta e căpitanul Wingard, spuse Farrow, privind prin ochean. A! acum

văd că are și el instalație de radio pe bord. O fi prins și dânsul radiograma mea și știe, deci, că ne-a fost tăiat drumul spre sud-vest.

Submarinul ajunse curând foarte aproape de balenieră.

– Ală, căpitane Farrow, ai lucrat de minune! strigă Wingard. Am prins radiograma d-tale. Ce s-or mai fi bucurat englezii! Cred că știi, însă, că acum vine dinspre nord-est cealaltă parte a flotei de manevră. Am prins și radiogramele englezilor. Și-au pus în gând să te încercuiască cu orice preț. Nici nu-ți închipui cât l-a supărat faptul că ai scos din luptă cel mai modern dintre submarinele lor. Haha! ai lucrat de minune! Totuși, trebuie să fii cu mare băgare de seamă, te urmăresc ca niște copoi. Drace! exclamă el, deo-

dată, ulte-l că şi vin ! Ce-ai de gând să faci acum ? Prin radiograme îl se dădea ordin să tragă după ei plase şi bombe de apă. Nu poţi răzbate printre ei şi nici marea nu e destul de adâncă aici. De ţi-aş putea ajuta, dragă Farrow, ştie Dumnezeu c-aş face-o din toată inima.

– Eşti în măsură s-o faci, dragă Wingard, răspunse Farrow, vin chiar anume cu rugămintea asta la d-ta. Trebuie să mă ascunzi, până vor fi trecut englezii. Ba, poate va trebui să mă şi târăşti prin linia d-tale.

– Hm... dacă va fi cu putinţă, o voi face cu dragă inimă – zise norvegianul. Numai că nu ştiu cum să-ncep. Spune d-ta !

– Eşti gata cu jupuitul balenei ? întrebă Farrow.

– Da, tocmai voiam să spintec cadavrul. Am scos de pe el o grămadă de untură şi-ţi sunt foarte recunoscător pentru serviciul pe care mi l-ai adus.

Farrow chibzui o clipă, apoi zise :

– Bine, isprăveşte atunci ce mai ai de făcut, leagă submarinul meu de-a lungul vasului, ca şi cum aş fi o balenă. Mă voi afunda în apă, lăsând la suprafaţă numai o parte a punţii, ca să-i putem înşela. Peste turn şi tunuri vei arunca scările de frânghie, pe care oamenii d-tale vor trebui, firește, să urce şi să coboare. Cred că nici unul englez nu-i va da în gând că eu mă aflu alături de d-ta. Dacă, totuşi, voi fi descoperit, voi şti să mă apăr cum trebuie. D-ta vei putea da oricând vina pe mine, spunând că te-am ameninţat cu bombardarea, dacă nu-mi vii în ajutor.

– De minune, dragă Farrow ! strigă norvegianul, cu bucurie. Vino-ncoa, spre babord. Voi pune să te lege – firește, tot de formă – în aşa fel ca să poţi şterge putina în orice clipă. Va fi o glumă minunată, zău aşa ! De mine nu trebuie să te îngrijeşti, voi şti s-o scot la capăt cu englezii. Apropie-te cât poţi mai mult, scheletul vasului meu e scobit în aşa fel, încât te poţi face nevăzut dedesubtul lui.

– Domnule căpitan, trebuie să-ţi exprim nemărginita mea admiraţie, zise Rindow. E o idee cu adevărat genială. Trebuie să izbutească, dacă nu i-o da în gând vreunui comandant să cerceteze mai de aproape baleniera.

– În cazul acesta, îi vom trimite o grenadă cu gaze şi noi o vom lua la fugă, răspunse Farrow, liniştit. Sunt însă încredinţat că viclenia va reuşi.

– Tot ce se poate – răspunse Rindow, numai că mă tem să nu recunoască turnul nostru.

– Nu, asta nu se va întâmpla, căci voi atârna de dânsul două scări de frânghie. De asemeni şi tunurile vor fi mascate în felul acesta. Şi dacă marinarii de pe balenieră se vor preface că lucrează de zor, nici unul om nu-i va da în gând că în locul unei balene se află un submarin lângă vasul norvegian.

– Numai de nu s-ar apropia prea mult, zise Rindow, cu teamă. Cu ochenele lor bune, ar putea descoperi şmecheria.

– Ei, ce să-i faci, – ne vom folosi şi noi de grenade cu gaze, şi pace. Acum să facem o probă, dacă şiretenia noastră va prinde.

Submarinul – care se afundase puţin – se apropie încetişor de cheresteaua urlaşă a balenierei. Era un mare avantaj că ambele laturi ale trupului de oţel erau scobite în formă de emisferă ; construcţia aceasta era necesară pentru a putea ţine mai bine trupul balenei prinse.

Căpitanul Wingard obţinuse, probabil, aprobarea oamenilor săi pentru planul îndrăzneţ al lui Farrow, căci imediat ce „Dox"-ul se vârâse în scobitura balenierei, atingând cu turnul scheletul său, începură să se şi lase în jos pe scări de frânghie şi funii.

Wingard ţinu să coboare cel dintâi, ca să-l salute pe Farrow. În vremea asta, oamenii săi legară uşor de parapetul submarinului funiile de care era prinsă, de obicei, balena răpusă. Făcea într-adevăr impresia că atârna un caşalot enorm în coasta balenierei, iar scările de frânghie, pe care coborau

acum, grăbiți, marinarii cu uriașele lor cuțite, acopereau de minune turnul și tunurile.

– Dragă Farrow, ești într-adevăr un om genial, zise ofițerul norvegian, strângând cu putere mâna căpitanului. De-abia acum pricep cum ai izbutit să scapi din toate primejdiile de care a fost presărată cariera d-tale și să aduci la îndeplinire fapte atât de vitejești. Și chestia asta de acum, ai aranjat-o cum nici nu se putea mai bine. Îmi pare rău că trebuie să mă reîntorc acum pe vasul meu, altminteri îi s-ar părea curios englezilor văzând că și căpitanul balenierei ia parte la munca pe care o fac de obicei numai marinarii lui. Păcat, aș fi dorit să stau mai mult de vorbă cu d-ta. Ei, poate că mai avem prilej vreodată. D-ta colinzi doar prin lumea largă și nu e exclus să rătăcești cândva prin patria mea. Uite aici adresa, dac-ai vrea să vii odată să mă vezi...

Farrow luă cartea de vizită și o puse în buzunar.

– S-a făcut, dragă Wingard, zise el cu căldură. Nădăjduiesc că voi avea prilejul să-ți fac pe plac. Am de aranjat unele lucruri prin țara mea și, în drum, nu e exclus să mă abat prin Norvegia. Deocamdată, primește călduroasele mele mulțumiri pentru neprețuitul ajutor ce mi-l dai. Vreau să sper că nu vei avea neplăceri din partea englezilor.

– Să n-ai nici o grijă, dragă Farrow, răspunse Wingard, râzând cu poftă. Aranjez eu cu dânșii cum e mai bine. În cel mai rău caz, voi spune că m-ai amenințat cu scufundarea. Așadar, îți doresc noroc, din toată inima.

– Dragă Wingard, acum te rog să întorci vasul și să pornești încetișor spre sud-vest. Sau e obicelul să rămâi pe loc când lupoi o balenă ?

– Nu, nu ne împiedică nimic să înaintăm cu viteză redusă.

– Atunci e în regulă. Încă o dată mulțumiri călduroase și la revedere pe curând.

5. O salvare îndrăzneaţă

Căpitanul Wingard urcă pe vasul său şi dădu comenzile de cuvîntă. Monstrul de oţel se puse în mişcare, făcu un viraj, apoi porni încetişor spre sud-vest. Cu prilejul acesta, Farrow şi tovarăşii săi văzură trâmbele de fum, care se apropiau cu mare viteză dinspre nord-est.

A doua flotă a englezilor înainta cu toată repeziciunea spre a participa la căutarea submarinului căpitanului Farrow. Acum totul depindea de noroc.

Marinarii balenierei lucrau într-adevăr pe puntea submarinului cu cuţitele lor enorme, prefăcându-se de minune că tale pielea groasă a unei balene de mărime neobişnuită. Câţiva urcau şi scoborau de zor pe scările de frânghie, izbutind, astfel, să îndepărteze atenţia vreunui observator de la presupusa balenă.

Se apropia clipa hotărâtoare. Prin apă se şi auzea nelămurit zgomotul motoarelor puternice ale vaselor engleze, care se apropiau cu mare iuţeală.

Curajoşii marinari de pe „Dox" puteau vedea o parte din flota aceasta care venea spre ei. Erau crucişătoare, printre care se aflau şi lansatoare de torpile. Prin linia aceasta largă era aproape o imposibilitate să treacă, ţinând seamă de condiţiile apei în această parte a Oceanului Pacific, cu atât mai mult cu cât vasele-duşmane târau după ele plase şi bombe de apă.

Baleniera norvegiană nu era, desigur, deloc pe placul acestor vânători grăbiţi, căci vor trebui să desfacă lanţul în punctul unde se afla ea. Dar nu-şi puteau descărca necazul asupra norvegianului, căci asta era meseria lui şi avea tot dreptul să vâneze balene în locul acesta.

În imediata apropiere a „Dox"-ului, cel mult la cincizeci de metri, trecu ca o săgeată primul distrugător. De pe puntea lui porni o ploaie de înjurături spre cei de pe balenieră, care nu se lăsară nici ei mai prejos, plătind cu aceeaşi monedă camarazilor englezi. Aceştia, însă, nu acordară nici o atenţie „balenei uriaşe", pe care o jupuiau marinarii... Porniseră doar la o vânătoare mare, şi n-aveau vreme de pierdut cu fleacuri.

„Măcelarii" se căţărară repede pe scările de frânghie, căci acum aveau de furcă cu valurile uriaşe, stârnite de vasele de război. Şi, în felul acesta, nici unul din ei n-avu de suferit din cauza talazurilor.

Dar valurile aveau şi partea lor bună, căci ascundeau submarinul de privirile englezilor, care se uitau, probabil, înapoi. Curând lanţul vaselor se depărtase mult şi Farrow avea drumul liber.

Căpitanul Wingard opri vasul său, şi strigă în jos :

— Dragă Farrow, n-ai vrea să încerci acum să ocoleşti, spre răsărit, vasele engleze, ca să-ţi vezi apoi de drum ? Sau poate vrei să-ncerc să te scot eu, trecând prin linia lor ? N-aş avea nimic împotrivă.

— Nu, nu, ar fi prea primejdios, se împotrivi Farrow, răzând. Mai bine fac un ocol mare şi le les din cale. Primeşte încă o dată mulţumirile mele, dragă Wingard, şi sper să ne întâlnim în frumoasa d-tale patrie.

Funiile care ţineau submarinul fură dezlegate şi în fluturări de batiste cele două vase se depărtară unul de altul, „Dox"-ul pornind în mare viteză spre răsărit.

La început, Farrow avusese intenţia să se lase târât prin mijlocul flotei engleze, dar se gândi apoi că de-abia după multe ceasuri vor ajunge la linia aceasta. Şi englezii ar fi mirosit ceva aici, văzând că norvegianul târa încă după el aceeaşi balenă, când orice marinar din Pacific ştie că pentru jupuirea unui astfel de monstru nu e nevoie decât de două ceasuri.

Ceea ce-i împiedicase pe englezi să devină bănuitori era numai faptul că ardeau de nerăbdare să pună mâna pe submarin. Altfel, ar fi trebuit

să-l surprindă că baleniera tocmai lupuise un caşalot şi dăduse drumul cadavrului, iar acum avea un altul în lucru... O astfel de pleaşcă era ceva rar prin apele acestea.

Farrow împărtăşi părerile sale lui Rindow şi George – care erau dezamăgiţi de schimbarea programului – şi cei doi camarazi trebuiră să-i dea dreptate.

Căpitanul hotărî să înainteze o bucată bună spre răsărit, până în apropierea Noilor Hebride. Apoi avea de gând să meargă spre sud, trecând prin dreptul insulelor Loyalty şi de acolo spre vest, la „Insula odihnei".

Prin ocolul acesta vor pierde câteva zile, dar tot mai bine să întârzie decât să cadă în mâinile englezilor.

Farrow merse în aşa fel, încât să treacă pe aproape de gherdapurile D'Entrecasteaux. De acolo va putea porni spre sud şi, trecând pe lângă insulele Loyalty, să coteaască spre apus.

Nu se aştepta aici la nici un duşman, căci vasele engleze se strânseseră toate laolaltă, presupunând că „Dox"-ul se află în cazanul format de ele. Din nenorocire, căpitanul Wingard nu-i spusese că englezii schimbaseră între ei şi radiograme în cod secret. Dac-ar fi ştiut asta, n-ar fi fost atât de liniştit.

Şi cât pe-aci să i se tragă pierzania de aici.

Gherdapurile D'Entrecasteaux începuseră să se vadă ca nişte dungi negre la orizont, submarinul tocmai trecea la vreo sută de metri în faţa unei insule, când răsunară două bubuituri şi deasupra turnului zburară două obuze, trase de un distrugător englez, care stătea acolo la pândă.

Aproape în aceeaşi clipă, Farrow dădu comanda de punere în funcţiune a compresoarelor. Apoi îi făcu un semn lui Jan Brike şi bătrânul tunar n-avu nevoie de multe lămuriri ; înainte ca englezul să mai poată trage sau s-o rupă la fugă, tunul de la proră al „Dox"-ului îşi făcuse datoria. Şi când bomba cu gaze explodă pe puntea distrugătorului, marinarii care stătuseră sprijiniţi de parapet, ca să asiste la pieirea „Dox"-ului, dispărură ca prin farmec.

— Bravo, Jan ! strigă Farrow.

Tunarul rânji mulțumit în felul lui, apoi își încărcă din nou „păpușa".

— De-data asta nu le mai trimit telegrame englezilor, îi zise Farrow primului ofițer. Să-și caute singuri distrugătorul. Să trecem noi numai gherdapurile din fața noastră, și suntem în siguranță. Ajungem pe teritoriu francez, unde n-au ce căuta englezii.

— Un distrugător în urma noastră ! strigă George, în aceeași clipă.

Un punctuleț negru se apropia repede, căci submarinul își încetinise iarăși mersul, deoarece Farrow oprise compresoarele. Acum dădu din nou comanda să fie puse în funcțiune și „Dox"-ul porni iar cu viteză atât de mare, încât curând nu se mai văzu distrugătorul.

— Proastă afacere ! murmură căpitanul. Acum au aflat și ei că am izbutit să ne strecurăm și suntem pe punctul de a intra în apele franceze. Nici acolo nu vom fi primiți cu brațele deschise, căci englezii nu vor întârzia să le dea de veste aliaților lor. Hm... mă tem că nu va fi atât de ușor să ajungem acasă. Breacks va fi povestit că avem de gând să mergem spre sud-vest și asta l-o fi hotărât pe englezi să pună vase de pază acolo. Stăm prost de tot...

— Dar bine, tată, de ce n-am pleca mai departe spre răsărit, să facem o vizită insulei Tahiti ? Timp avem doar destul. Cine ne silește să ne întoarcem acasă ? Nu te gândești că s-ar putea întâmpla să ne prindă cu prilejul acesta sau să ne descopere ascunzătoarea ? Timp avem berechet, să-i lăsăm să ne caute câteva săptămâni, până se vor plictisi așteptând și-și vor vedea de treabă.

— Ai dreptate, băiete, încuviință Farrow. Trebuie, însă, să-l întreb pe Hagen dacă putem porni la drum atât de lung cu „cucului" pe care ni l-a făcut casalotul.

Căpitanul îl chemă pe inginer în turn și-i spuse cum stau lucrurile. Hagen răspunse că examinase din nou avaria și constatase că nu prezintă nici o primejdie.

— În cazul acesta, propunerea ta e primită, George, zise Farrow. Vom înainta departe spre răsărit, până se vor fi liniștit englezii pe aici. Francezii n-au decât să scoată în larg toate vasele de poliție de pe insulele Loyalty, pe noi nu ne vor vedea la față.

Toate ocheanele se îndreptară încă o dată spre apus. Acum, însă, nu se mai vedea nici un punct suspect, nici o trâmbă de fum. Al doilea distrugător s-o fi dus pesemne în ajutorul camaradului său, al cărui echipaj zăcea în nesimțire. Dar înainte ca restul flotei — anunțată prin radiotelegrafie — să vină la fața locului, submarinul va fi dispărut în labirintul de insule de la răsăritul Noilor Hebride.

Acolo erau insulele Fidji, insulele Samoa, insulele Tonga, — mai spre răsărit insulele Societății, apoi marea grupă a insulelor Paumotu.

Un adevărat labirint încâlcit, unde te puteai face nevăzut.

Ceea ce îi și reuși lui Farrow. Când se lăsă întunericul, „Dox"-ul se afla în apropierea vârfului sudic al Noilor Hebride.

Își urmară drumul toată noaptea, și când se iviră zorile, străbătuseră jumătatea drumului până la insulele Fidji.

O insuliță pe care o zăriră în bătaia soarelui îi invita parcă să acosteze acolo. Nu se vedea nici un vas, nici un kanu.

„Dox"-ul înaintă încetișor într-un golf, a cărui apă adâncă era limpede cum e cristalul. Tovarășii săriră pe uscat, unde îi îmbiau fructele coapte și apa proaspătă de izvor...

În românește de LIA HARȘU

(Va urma)

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

TAINELE MĂRII

1. Un profesor ciudat

CAMARAZI, am scăpat cu bine din primejdii grele, cum hici n-am fi putut bănui măcar. Şi acum ne-am câştigat pe deplin dreptul să ne odihnim o zi. Trebuie să cercetăm repede insula, ca să ne încredinţăm dacă e într-adevăr nelocuită, după cum pare. Şi dacă va fi aşa, vom putea rămâne aici fără teamă.

Submarinul trecuse prin aventuri atât de ciudate şi primejdioase, cum nu se aşteptase nici unul din tovarăşi. Toţi duceau dorul după puţină odihnă, căci nici statul îndelungat pe fundul apei nu era o recreaţie ca lumea.

In schimb, pe insuliţa aceasta singuratică se puteau lăsa în voia unei odihne binefăcătoare, adunându-şi puteri pentru lunga călătorie pe care trebuiau s-o facă. Aveau de gând să se înapoieze acasă peste câteva săp-

tămâni, după ce se va fi retras flota engleză, care făcea manevre prin apropierea „Insulei odihnei", ascunzătoarea lor.

Când George sări cel dintâi pe uscat — ca de obicei — se opri încremenit, scoţând o exclamaţie de mirare, căci îi căzuse la picioare un obiect care nu putuse fi ozvârlit decât din tufişul ce se afla la vreo douăzeci de metri depărtare.

Era o săgeată cioplită foarte grosolan, în jurul căreia, însă, era înfăşurată o bucată de hârtie murdară... Plin de curiozitate, George despături hârtia şi citi următoarele cuvinte, scrise în englezeşte :

„Căraţi-vă imediat de aici, altminteri voi fi nevoit să vă ucid. Eu sunt stăpânul insulei şi al tainelor ei".

Biletul misterios n-avea nici o semnătură. Se vedea că fusese scris în grabă, probabil în momentul când individul zărise submarinul.

Scrierea în sine trăda mâna unui om cultivat. Era experimentată şi foarte energică — totuşi se observa o anumită neregularitate a literelor, dovadă că persoana ce scrisese era foarte enervată în momentul când aşternea rândurile pe hârtie.

George se întoarse repede spre submarin, de pe care tocmai se pregăteau să sară pe uscat căpitanul, Rindow şi Peter.

— O veste foarte ciudată ! strigă tânărul. Rămâneţi pe loc, deocamdată, trebuie să discutăm mai întâi ce e de făcut.

Întinse tatălui său bileţelul, care-l citi în grabă, apoi zise :

— Într-adevăr, foarte ciudat. Aş fi luat drept o glumă ameninţarea asta, dacă nu ne-ar fi parvenit în chip atât de misterios, pe această insulă despărţită de restul lumii.

Căpitanul vorbise tare şi râzând, şi imediat se auzi răspunsul din desiş :

— Domnilor, ameninţarea asta nu e o glumă — după cum se pare că presupuneţi — ci cât se poate de serioasă. Dispun de mijloace pentru a vă ucide imediat... Căci d-voastră nu cunoaşteţi tainele acestei insule, pe câtă vreme eu, profesorul Sweeds, sunt singurul care le cunosc... Şi eu ştiu că nici un om nu le va putea lămuri, de aceea voi împiedica cu orice mijloace ca vreun om să păşească pe insulă.

Tovarăşii se priviră nedumeriţi câteva clipe, apoi căpitanul strigă :

— Drept să spun, aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat. Domnule profesor Sweeds, nouă puţin ne pasă de tainele acestei insule, noi nu vrem decât să ne odihnim o zi aici. Cred că nu poţi avea nimic împotriva acestui lucru ?

— Hm..., să vă odihniţi vreţi ? Să fie oare adevărat că n-aveţi nici o cunoştinţă despre comorile care se ascund aici ? întrebă nevăzutul individ. Îmi vine cam greu să vă dau crezare. E drept, aveţi înfăţişare de oameni de treabă, altminteri fiţi siguri că l-aş fi ucis imediat pe tânărul care e cu d-voastră. M-am înşelat de multe ori cu nişte oameni pe care îi credeam cum nu se poate mai sinceri. Nu ştiu cine sunteţi, d-voastră îmi cunoaşteţi numai numele, pe care vi l-am spus chiar acum, dar trebuie să vă mărturisesc că mai degrabă aveam încredere în câinele meu pe care l-am pierdut acum doi ani — decât în vreun om. Căci animalul acela era credincios şi nu m-ar fi trădat niciodată.

— Domnule profesor — răspunse Farrow, foarte serios — nu eşti d-ta singurul om care ai fost înşelat de o fiinţă pe care o credeai sinceră şi credincioasă. Şi eu am păţit-o la fel şi tocmai într-o vreme când îmi puneam în primejdie viaţa, zi de zi, pentru patria mea. Sufletul meu este sincer, căci suferinţele prin care am trecut m-au purificat. Repet acum întrebarea de mai înainte : putem rămâne o zi aici pe insulă, ca să ne repauzăm ? Simţim nevoie de puţină odihnă, căci de câteva zile suntem mereu hărţuiţi.

Câteva clipe domni tăcere, apoi glasul din desiş se auzi din nou :

— Hm... sunteţi hărţuiţi, — aveţi un submarin, după cum văd. Mai ştiu şi eu câte ceva, deşi trăiesc singuratic aici. Ei, da, pricep eu cum stă chestia.

Sunt englez, – v-o spun din capul locului – de aceea te şi rog să nu-mi spui numele d-tale. E mai bine dacă vom avea raporturi neutrale, ca nişte cunoscuţi ocazionali. Consideraţi asta drept invitaţie, şi vă rog să fiţi musafirii mei.

Harrow sări pe uscat, apoi strigă spre desiş :

– Domnule profesor, respect temeiurile dumitale, ca englez. Dar tot trebuie să mă prezint, politeţea o cere, numele meu e..: Granch, Eduard Granch, şi tânărul acesta de lângă mine este fiul meu George.

– Bine, domnule căpitan, să zicem că e aşa. Deci d-ta eşti pentru mine d-l Granch. Am încredere în d-ta, te-am examinat temeinic, şi pot spune că

atât a-ta, cât şi oamenii care te însoţesc sunteţi sinceri. Veniţi aici şi n-aveţi să vă temeţi de mine.

George era gata să pufnească de râs. Ce avea de gând cu el profesorul acesta, care se ascundea în tufiş ?

Poate că nici n-ar fi fost nevoie de o grenadă cu gaze, pentru a-l face nevătămător, — probabil că ameninţarea cu revolverul ar fi fost de-ajuns.

În vreme ce George se gândea la toate astea, se petrecu ceva uimitor. Ca şi cum profesorul Sweeds l-ar fi ghicit gândurile, strigă deodată :

— Probabil că nu credeţi c-aş fi în stare să vă opresc a păşi pe insulă ? Ei bine, vă voi dovedi îndată. Cu acest prilej, îmi voi procura şi hrana de care am nevoie. Vedeţi porumbeii din palmierul acela înalt ? Bun !

Exclamaţia aceasta din urmă fu însoţită de o pocnitură slabă, venită din tufişul unde era ascuns profesorul. Apoi se auzi un sunet tot atât de slab din palmier şi de sub cârdul de porumbei care-şi făcuse cuibul acolo se ridică un nor uşor, cenuşiu, care se înălţă cu iuţeala fulgerului. Deodată, vreo duzină de păsări căzură jos, ca lovite de trăsnet.

— Bravo ! strigă Farrow, entuziasmat, pare să fii un mare chimist, domnule profesor. Dacă n-ai nimic împotrivă, bucătarul meu îţi va frige câţiva din porumbeii aceştia.

— Primesc cu dragă inimă, domnule Granch. Voi avea şi eu, în sfârşit, o mâncare mai acătării după atâta vreme de lipsuri. Cu mijloacele mele primitive, n-aş putea prepara ceva ca lumea, cum se obişnuieşte la oamenii civilizaţi. Pune, te rog, să frigă doi porumbei pentru mine, restul vi-i dăruiesc.

— Mulţumesc, domnule profesor. M-aş bucura, însă, foarte mult, dacă aş putea-o vedea în sfârşit la faţă pe gazda mea de pe această insulă.

Frunzişul foşni şi-o făptură mică îşi făcu loc printre crengi.

Era un adevărat profesor, aşa cum îl arată caricaturile din revistele umoristice. Fără să vrea, Farrow căută să descopere umbrela mare, de pânză albă — cum poartă încă şi azi dascălii de modă veche — dar, deoarece n-o descoperi, îşi zise că Sweeds o fi lăsat-o în desiş.

Din faţa profesorului nu se prea vedea mult, căci era acoperită pe jumătate de o barbă încâlcită, aproape căruntă şi ochii îi erau ascunşi sub o pereche de ochelari enormi, coloraţi. Numai fruntea înaltă, inteligentă, ieşea la iveală.

Se apropie de Farrow şi-i întinse mâna.

— Mă bucur din inimă să te cunosc, domnule Granch — zise el. Tocmai îmi veni în gând că n-ar fi rău să te iniţiez puţintel în tainele acestei insule. Pari să fii un om bun, sincer, gata să vii în ajutorul aproapelui d-tale. Privindu-te, îmi aduci aminte de acel căpitan Farrow, care e considerat încă, din păcate, ca duşman al ţării mele. Cu submarinul d-tâle ai fi în măsură să mă ajuţi, poate, să lămuresc tainele ce se ascund aici, ba chiar să aduci la suprafaţă de pe fundul mării câteva obiecte de preţ, făcând astfel un mare serviciu ştiinţei.

— Îţi stau cu plăcere la dispoziţie, domnule profesor — răspunse Farrow. Avem tot timpul să discutăm chestiunea în amănunţime. Pe fiul meu ţi l-am recomandat, — acum vine rândul celorlalţi tovarăşi de pe vasul meu.

Îl prezentă pe Kindow, Brun, doctorul Bertram şi inginerul Hagen, dar nu-l uită nici pe Peter, a cărui statură uriaşă atrase atenţia profesorului.

Sweeds îşi frecă mâinile. Ca prin farmec, se schimbase dintr-odată, neîncrederea lui dispăruse cu totul.

— Hm..., cu asemenea oameni cred c-o vom scoate la capăt — zise el. Bine ar fi dacă vreunii din ei s-ar pricepe să facă pe scafandrii.

— Afară de fiul meu, mai avem doi scafandri minunaţi : Peter Uriaşul şi celălalt de colo, Kard, răspunse căpitanul. Ei pot părăsi submarinul chiar şi sub apă.

Profesorul se uită țintă la Farrow câteva clipe, apoi strigă plin de bucurie :

— O, în cazul acesta vor fi întrecute dorințele mele, în a căror realizare nici nu îndrăzneam să nădăjduiesc. Domnule căpitan, nici nu-ți pot spune cât mă bucur și cât de recunoscător îți sunt că vrei să mă sprijini în chipul acesta. Păcat că n-am destulă putere trupească, spre a mă putea scufunda și eu în apă, căci aș fi dorit să văd cu ochii mei minunile din adâncul mării.

— Și dorința asta ți-o pot îndeplini, zise Farrow, zâmbind. În cabina de la proră a vasului meu, genialul nostru inginer Hagen a făcut două ferestre care rezistă și la cea mai mare presiune a apei. De asemeni, submarinul e prevăzut cu reflectoare de o construcție specială, a căror lumină străbate în apa. Așadar, totul e astfel făcut ca să te satisfacă pe deplin, domnule profesor.

Sweeds strânse cu căldură mâinile căpitanului şi-l încredinţă din nou că socoate drept un semn al Providenţei venirea submarinului pe insula sa.

Farrow şi tovarăşii săi deveniseră curioşi să afle ce descoperise profesorul pe insulă. Aluziile sale fuseseră foarte misterioase şi graba de la început, când voise să-i împiedice să păşească pe uscat, dovedea că tainele trebuiau să fie într-adevăr foarte însemnate.

— Ce-ar fi să facem o mică plimbare pe insulă ? propuse Farrow, nevrând să întrebe de-a dreptul despre ce e vorba. Oamenii mei poftesc ceva fructe proaspete, de care duc dorul pe submarin. De asemeni, am vrea să ne reînnoim provizia de apă de băut.

— Fireşte, fireşte, încuviinţă profesorul. În mijlocul insulei e un izvor cu apă limpede ca cristalul. Dă ordin să vină oamenii care să ia apa, domnule căpitan. De asemeni şi cellalţi, care să culeagă fructe. Le voi arăta eu unde pot găsi banane, portocale şi alte poame minunate. Sunt foarte gustoase şi eu mă hrănesc aproape numai cu ele. Poftiţi, domnilor, vă voi arăta micul meu regat, pe care mi l-am ales singur.

Din spatele desişului porniea o potecă îngustă, bine întreţinută. Se afunda vreo cincizeci de metri în desiş, şi din când în când se ivea la dreapta sau la stânga câte o rarişte mică, mărginită cu minunaţi arbori fructiferi. Aici se împrăştiară marinarii, care urmau să strângă, în coşurile aduse, poamele gustoase ce atârnau pe crengi.

Cei însărcinaţi cu aducerea apei îşi urmară ofiţerii, pe care profesorul îi conduse într-un luminiş foarte întins. Aici erau stânci înalte de zece metri, din care ţâşnea un izvor limpede, care umezea terenul, făcând să crească iarbă şi buruieni de tot soiul.

Doctorul Bertram privi cu atenţie stâncile acelea, apoi exclamă deodată :

— Domnule profesor, astea parc-ar fi rămăşiţele unor clădiri străvechi. Aţi constatat şi d-ta lucrul acesta ? Se prea poate să fie vorba de construcţii indiene, dar mai mult îmi vine să cred — oricât ar părea de ciudat asta — că au trăit pe aici, cu sute de ani în urmă, locuitori din America de Sud, care o porniseră spre apus. Aminteşte de cultura Inka sau Maya.

Mărunţelul profesor făcu o săritură, apoi strigă vesel şi uimit în acelaşi timp :

— Aşa e, domnule doctor. La început nici nu-mi venea să cred, când am văzut rămăşiţele unei străvechi epoci de cultură. Le-am studiat, însă, cu toată atenţia, şi de aceea şi trăiesc aici de o jumătate de an, departe de lumea civilizată. E într-adevăr vorba de cultura Maya, după cum bine ai presupus d-ta.

Doctorul Bertram alergă spre ruine şi începu să le examineze cu atenţie. Profesorul veni lângă el şi-i dădu lămuriri. În curând, amândoi se adânciseră atât de mult într-o discuţie ştiinţifică, încât uitaseră cu totul de cei din jurul lor.

Farrow îi privi câtva timp, apoi se adresă către George, Rindow şi Hagen :

— După cum văd, noi suntem de prisos aici pentru câtva timp. Savanţii ăştia doi nu vor sfârşi atât de repede cu discuţiile lor ştiinţifice. Cred că în vremea asta am putea cutreiera în linişte restul insulei.

— Da, tată, strigă George, cu înflăcărare. Insula asta a început să mă intereseze foarte mult. Să fie oare cu putinţă ca în urmă cu sute de ani să fi venit mayaşii până aici — misterioşii locuitori primitivi ai Americii de Sud — şi să înalţe construcţii pe insula asta singuratică ?

— Da, George, e cu putinţă, popoarele acestea vechi aveau o cultură atât de avansată, încât sunt sigur că nici navigaţia nu le era necunoscută. Dacă doctorul Bertram susţine ceva, să ştii că aşa este.

— Ar fi minunat ! făcu George. Şi ce vom mai găsi chiar în mare, în apropierea insulei ! Profesorul ăsta mărunţel trebuie să fi făcut vreo descoperire, altminteri nu s-ar fi bucurat atât când a auzit că ştim să ne scufundăm... Ar fi, într-adevăr, foarte-interesant dacă am descoperi pe fundul mării vreun templu sau ceva asemănător. Şi cred că aşa va fi, căci profesorul a afirmat că e vorbă chiar de obiecte de preţ, în special pentru ştiinţă. Tată, te pomeneşti că facem unele descoperiri cum n-a făcut încă nimeni până la noi.

— Tot ce se poate, băiete, răspunse căpitanul. Sunt şi eu încredinţat că pe fundul mării din jurul acestei insule se vor fi găsind clădiri străvechi. E sigur că în cursul veacurilor s-a scufundat o parte a insulei, ba cred chiar că profesorul a descoperit pe undeva, sub apă, asemenea clădiri scufundate. Vor fi fiind lucruri de preţ pe acolo şi aproape că te pizmuiesc pentru ceea ce vei vedea în curând, dragul meu.

— Tată, ştii doar că am pus mâna pe nişte minunate costume de scafandru pe „Corabia-fantomă", şi mă întreb de ce nu înveţi şi tu meseria de scafandru ? Cât de frumos ar fi să întâmpinăm împreună aventurile de pe fundul mării !

— Hm... credeam că sunt prea bătrân pentru asta — răspunse Farrow, zâmbind — dar, ai dreptate, la prima ocazie voi încerca. Ar fi trebuit s-o fac de mult, căci lumea minunată din adâncurile apei m-a interesat întotdeauna. Da, George, o voi face neapărat. Poate că ne întovărăşeşte şi doctorul, căci animalele de pe fundul mării îl vor interesa mai ales pe el.

— O, tată, ar fi minunat ! exclamă George. Dar ce-ar fi să încerci chiar aici ? Cred că în câteva ceasuri te vei obişnui cu presiunea apei.

— S-a făcut ! zise Farrow. Voi încerca, de îndată ce ne vom fi întors la submarinul nostru. De fapt, a fost o mare greşeală din partea mea că, în calitate de comandant de submarin, n-am învăţat încă arta scufundării. Dar nu e timpul pierdut.

— A ! făcu George, în aceeaşi clipă. Să mă fi înşelat oare, sau alunecă într-adevăr o umbră, colo după colţul stâncii ? Te pomeneşti că trăiesc pe aici băştinaşi, a căror existenţă nici n-o bănuieşte profesorul Sweeds.

— Asta ar fi de necrezut, răspunse Farrow, îngândurat. Noi am văzut însă atâtea până acum, încât mă întreb de ce n-ar fi cu putinţă şi asta. Aşadar, colo după colţul stâncii, spuneai, George ? În cazul ac[illegible] trebuie să fim cu mare băgare de seamă, poate descoperim ceva urme de picioare şi stabilim, în felul acesta, prezenţa unor băştinaşi pe această insulă. S-ar putea totuşi să fie vorba şi aici de vreun malaiez, care e în serviciul profesorului. Probabil că Sweeds a uitat să ne amintească de el.

— Şi eu cred că aşa trebuie să fie, încuviinţă Rindow. Profesorul ăsta îmi face impresia unui om foarte distrat. Sunt curios să ştiu pe unde or fi obiectele alea preţioase de pe fundul mării. În golful unde e ancorat submarinul nostru n-am observat nimic.

— Presupun că coasta de răsărit a fost şi este încă cea mai ameninţată — zise Farrow. Aşadar, se prea poate ca acolo cea mai mare parte a insulei să se fi scufundat cândva. Prin urmare, cred că, atunci când vă veţi afunda, veţi găsi, probabil, lucruri care zac în apă de sute de ani. Să încercăm dacă putem să ajungem pe coasta aceea. Din fericire, toată insula nu pare să fie prea mare. Într-adevăr, — urmă el după o clipă, aruncând o privire spre profesor şi doctorul Bertram — trebuie să pornim singuri în expediţie, căci cei doi savanţi sunt atât de cufundaţi în discuţiile lor arheologice, încât ar fi păcat să-i deranjăm. Aşadar, la drum, băieţi, văd colo parcă o potecă ce duce prin desiş.

Flyrnsky 94

2. Primejdie pe insulă

Cu băgare de seamă, tovarăşii străbătură luminişul cel mare, presărat cu dărâmături de piatră. Vreo catastrofă uriaşă trebuie să fi năruit clădirea pe care un neam străin o ridicase pe insula aceea in urmă cu sute, dacă nu chiar cu mii de ani.

Blocuri uriaşe de piatră cioplită, cu inscripţii şi zugrăveli ciudate, zăceau la vreo cincizeci de metri de marmanul de ruine, care la obârşie trebuia să fi fost un templu uriaş.

In partea de răsărit a luminişului se afla o spărtură îngustă în desiş, — capătul unei poteci care părea să fi fost foarte umblată ; căci toate piedicile pe care vegetaţia bogată a tropicelor le presară de obicei peste noapte erau îndepărtate cu grijă aici.

— Hm... profesorul singur n-ar fi putut ţine în ordine potecile astea, zise Farrow. Presupun că George nu s-a înşelat când a spus c-ar fi observat o făptură pe după colţul stâncii. Camarazi, mă tem că va trebui să fim cu mare băgare de seamă. Aşadar, pregătiţi-vă revolverele, căci nu e exclus s-avem nevoie în curând de ele. De fapt, mă mir că profesorul a scăpat teafăr până acum. E drept, se poate să fie şi servitori de-ai lui, — dar în cazul acesta ne-ar fi pomenit despre ei, sau l-ar fi chemat. Ciudat, zău aşa ! Ei, dar asta nu ne poate opri să cercetăm insula cu amănunţime, — numai că va trebui să fim cu ochii-n patru. Înainte, băieţi !

Căpitanul păşi încetişor pe poteca aceea care ducea spre răsărit. George mergea după el, apoi venea credincioşul Peter.

Cuvintele căpitanului treziseră oarecare îngrijorare în sufletele celor care formau micul convoi, adică cei trei amintiţi mai sus şi Rindow, Brun şi Kard. Înaintară vreo douăzeci de metri pe poteca din desiş, când, deodată, căpitanul se opri. Auzise în desiş un zgomot nelămurit, care-i păruse suspect. La un semn al său, rămaseră şi ceilalţi în loc. Îşi dădură imediat seama că-i ameninţă un pericol, cu atât mai mare cu cât nu ştiau nici de unde vine şi nici ce poate să fie.

Aproape imediat le ajunse la ureche un ciripit ciudat, ca şi cum s-ar fi ascuns prin apropiere un stol de păsărele. Totuşi, sunetele acestea se deosebeau de glasuri de vieţuitoare, erau neregulate, asemănându-se mai curând cu tactul alfabetului Morse.

— Camarazi — şopti căpitanul — trebuie să fie oameni, nu se poate altfel. Pregătiţi-vă revolverele !

— Sălbaticii care trăiesc prin ţinuturile acestea nu pot fi primejdioşi, zise George. N-ar fi mai bine să le dăm de veste prin strigăte şi să căutăm să ne înţelegem cu ei ?

— Dragul meu, dacă n-ar plănui ei ceva, s-ar fi arătat până acum protesorului Sweeds, în tot timpul de când se află ei pe insulă, răspunse Farrow. Cine ştie ce se ascunde pe aici, — te pomeneşti că există comori tăinuite, păzite de familii timp de generaţii întregi. De profesorul ăla mărunţel nu se temeau, dar pe noi vor, probabil, să ne oprească să cercetăm mai de-aproape. Poate că au şi observat că profesorul a ucis animale cu gloanţele lui umplute cu gaze şi se temeau atât de mult de el, încât nici nu cutezau să iasă din ascunzătorile lor.

— În cazul acesta vor putea face cunoştinţă cu grenadele noastre cu gaze, zise George zâmbind. Pentru orice eventualitate eu am luat cu mine două din ele, şi după cum văd Peter a făcut la fel. Aşadar, lucrul nu e atât de primejdios după cum crezi tu.

— O fi, nu zic ba, dar, după câte se pare sunt mulţi sălbatici pe aici, judecând după gălăgia ce-o fac, zise Farrow. Să nădăjduim că poteca asta

nu duce într-un loc care s-ar potrivi pentru o cursă. Dacă însă așa stau lucrurile, proastă afacere ! Să fim, deci, cu ochii-n patru ! A ! Acum au amuțit, — e foarte suspect. Ultimele sunete s-au auzit la vreo cincizeci de metri de noi, ceea ce înseamnă că acolo ne pândește pericolul. George, n-o mai lua înainte, de data asta e rândul meu — urmă el, văzând că tânărul avea de gând să-și facă loc în fruntea celorlalți. Tu vei veni după mine și atunci vei putea să arunci grenadele chiar și în fața mea, dacă va fi nevoie. La drum, camarazi ! Dacă am primit să-i fim de ajutor profesorului, trebuie să căutăm a înlătura primejdia pe care el desigur nici n-o bănuiește. Mergeți încet și nu vorbiți !

Curajoșii tovarăși înaintară cu băgare de seamă. Întreprinderea era foarte primejdioasă, deoarece nu știau cu ce fel de dușmani aveau de-a face. Poate că ei aveau arme împotriva cărora n-ar fi folosit nici grenadele lor cu gaze, — mai știi ?

Farrow era îngrijorat. Începu să chibzuiască dacă n-ar fi mai nimerit să se întoarcă la profesor și să-l întrebe dacă nu observase până acum pe insulă prezența unor oameni. Dar își spuse imediat că Sweeds le-ar fi amintit de data asta, prevenindu-i să se ferească să străbată singuri insula.

Totuși, ar fi fost ciudat ca el să nu fi aflat încă nimic despre acești locuitori ai insulei, care păreau să fie în număr destul de mare. Sau poate că auzise și el sunetele misterioase, însă crezuse că provin de la animale.

Poate că făcuseră doar și ei așa, până când tactul în care se produceau aceste sunete le dăduse de înțeles că e vorba de oameni care comunică între ei în felul acesta. Era chiar de presupus că indivizii ascunși se aflau pe o treaptă de cultură superioară, — dovadă metoda aceea de a se înțelege între ei, care se asemăna mult cu alfabetul Morse. În cazul acesta, însă, erau cu mult mai primejdioși decât băștinașii obișnuiți, având, desigur, mijloace de a-i înlătura pe îndrăznării străini din cale.

Când gândurile sale ajunseră la punctul acesta, Farrow se opri în loc. Un glas lăuntric îi spunea c-ar fi mai bine să se înapoieze. Împărtăși părerea sa tovarășilor, dar întâmpină împotrivirea lui George :

— Nu, tată, nu trebuie să facem asta. Putem cuprinde cu privirea poteca până departe, apoi, de amândouă părțile, perdeaua de verdeață e atât de deasă, încât e exclus să pornească de acolo vreun atac neprevăzut. Pe de altă parte, vom ajunge curând la mare, unde suntem în siguranță și vom putea zări, probabil, ceea ce voia să ne arate profesorul.

— Așa e, dragul meu, să încercăm, incuviință căpitanul, nu fără oarecare șovăială. Totuși, am presimțirea că suntem amenințați de o mare primejdie. George, fii cu băgare de seamă, căci tu prea ești cutezător uneori. Rămâi în orice caz în urma mea, și nu te lăsa ispitit să întreprinzi ceva de unul singur.

Cu băgare de seamă și cu auzul încordat, căpitanul păși înainte. Ajunse la un loc unde poteca se îngusta, îngăduind numai unui singur om să treacă printr-însa. Farrow simți imediat că bucata aceasta de pământ — lungă de vreo douăzeci de metri — ascundea primejdii. Deși de amândouă părțile tufișul era atât de des, încât nici un om nu și-ar fi putut face loc printr-însul fără să facă zgomot — căpitanul ascultă, totuși, de un instinct care-l îndemna să rămână pe loc.

— Mie nu prea mi se pare lucru curat, — zise el — în trecătoarea asta putem fi lesne atacați. Mă bate gândul să mă înapoiez și să-l iau pe profesor, ca să străbatem împreună poteca. S-ar putea ca oamenii aceia ascunși, despre care nu știm nimic, să se teamă de el. Pe noi, însă, ne vor ataca cu siguranță, dacă nu vom fi cu băgare de seamă.

— Iată, — șopti George în aceeași clipă — printre ramurile tufișului din fața noastră mi se pare c-am văzut o figură negricioasă, cu ochi mari, lucitori. Trebuie să cercetăm neapărat. E sigur că alături de poteca asta se află

alte poteci ascunse în desișul care pare de nepătruns, — și pe acolo se vor ti mișcând băștinașii aceia misterioși. Ce-ar fi să pătrundem prin tufișul ăsta de aici?

— Nu e rea ideea — încuviință Farrow — cred că lucrurile stau într-adevăr așa cum bănuiești tu, altminteri n-ar putea ei să se fi adunat cu toții aici, venind din toate direcțiile. Judecând după diferitele sunete pe care le-am auzit, trag concluzia că s-au adunat foarte repede. Așadar, înainte!

George își făcu loc cel dintâi prin tufiș și, după ce înaintă vreun metru jumătate, ajunse pe o potecă, cu mult mai largă și mai bine întreținută decât aceea pe care o părăsise.

La vreo douăzeci de metri înaintea lui, o făptură negricioasă o zbughi repede pe după un cot al potecii și George se luă îndată după ea. Nu mai stătu să se gândească la primejdia ce-i amenința, — totul era pentru el acum să pună mâna pe omul acesta misterios.

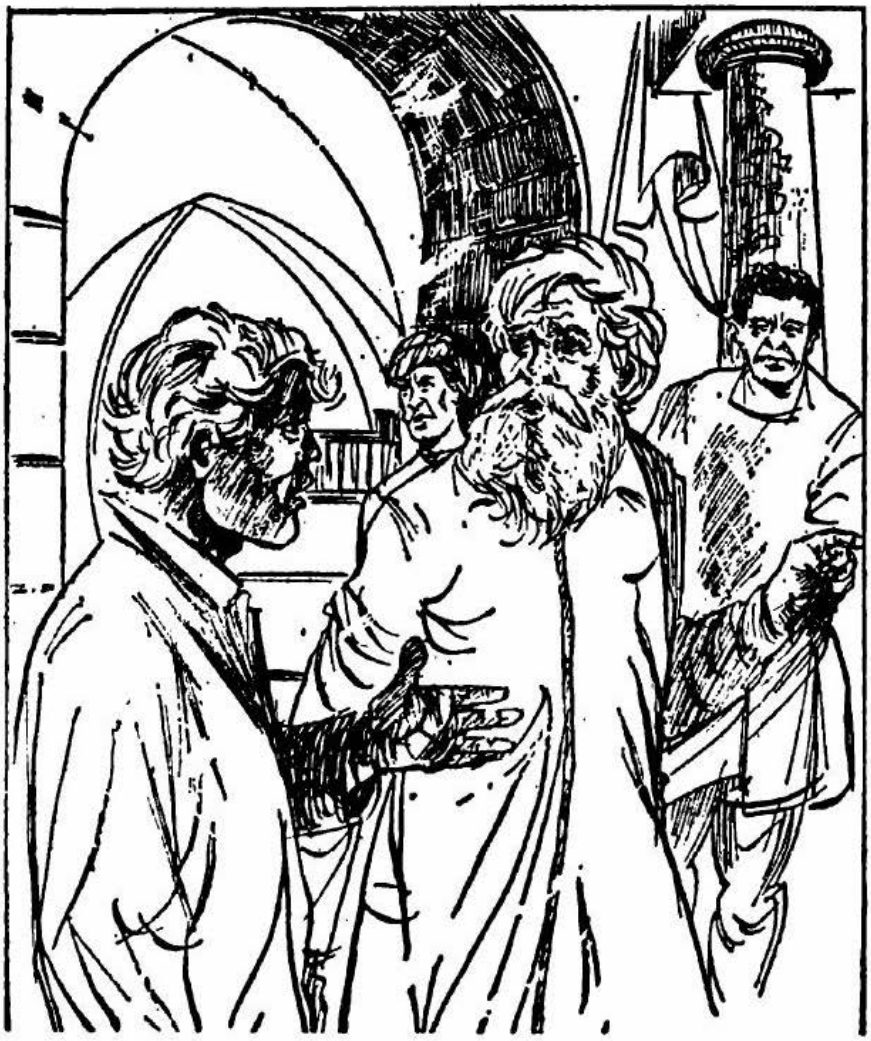

Farrow strigă înspăimântat în urma lui, dar George îi făcu semne liniștitoare. În mâna dreaptă ținea pregătită o grenadă cu gaze, iar în cea stângă, revolverul, în care putea avea deplină încredere.

Ajunse repede la cotul potecii, pe după care dispăruse făptura negricioasă. Nu zări, însă, pe nimeni, căci la câțiva metri poteca făcea o nouă cotitură.

Deși își dădea seama de primejdie, George nu stătu mult pe gânduri și o luă la fugă înainte. Uneori avea senzația că din tufișuri se aținteau asupra lui ochi scânteietori, — dar nu ținu seamă de asta, fiind mânat numai de dorința să pună mâna pe fugar.

Trecuse iarăși de un cot al potecii, care ducea acum spre sud, și se opri brusc din fugă. În fața lui se făcea un luminiș, unde se zăreau ruine la fel ca acelea din rariștea unde rămăseseră profesorul Sweeds cu doctorul Bertram.

Aici, însă, se vedeau lămurit rămășițele unor clădiri uriașe, care trebuie să fi fost înălțate cu veacuri în urmă de un popor inteligent și priceput.

Într-o deschizătură îngustă, în formă de ușă, printre coloane înalte de piatră, George zări din nou o făptură negricioasă, care la rîndul ei scoase un țipăt ascuțit, pentru ca apoi să dispară cu iuțeala fulgerului.

Strigătul acesta îl făcu pe tânăr să-și dea seama că făptura misterioasă fusese o femeie. Până la ruinele de piatră erau cel mult zece metri și îndată ce răsunase țipătul, George și alergă înainte, cu pași mari. Avu presimțirea că va folosi mult pentru întreprinderea lui dacă va izbuti să pună mâna pe această femeie.

Fără voie îi veni în minte gândul c-ar putea fi vorba de vreo preoteasă sau regină, dintr-acelea care au o mare înrâurire asupra poporului. O astfel de prizonieră ar putea fi în orice caz o ostatecă de preț.

În vreme ce fugea, George își vârî la loc revolverul și scoase lampa de buzunar. Bănuia că în interiorul acestor ruine străvechi trebuia să fie foarte întuneric. Și într-adevăr, gangul în care pătrunse era cufundat în beznă. Aprinse imediat lampa și tot înaintând fără grijă prin clădirea dărâmată, văzu în treacăt că pereții gangului erau formați din blocuri enorme de piatră cubică, bine legate între ele.

Când îndreptă lumina lămpii de-a lungul gangului, văzu o făptură mlădioasă fugind de zor, și care se întoarse acum, scoțând din nou un țipăt. Numai câteva clipe zări George chipul tinerei fete, dar fu de-ajuns ca să recunoască faptul că ea era foarte frumoasă și că în primul rând îi izbiseră ochii ei mari, negri.

Își luă imediat pașii, fugara fiind numai la zece metri de el. Ținea necontenit îndreptată asupra ei lumina lămpii sale, bănuind că în clădirea aceea străveche erau coridoare tăinuite și uși prin care ea ar fi putut dispărea lesne în ultima clipă.

Acum se lumină în fața lui, gangul se apropia, probabil, de o boltă, care primea lumină prin acoperișul spart. Acolo, însă, puteau fi și ciudații băștinași, — trebuia, deci, să încerce s-o ajungă pe fugară înainte de a intra pe sub boltă.

Neobosit, alerga mereu, dar și tânăra fată părea să-și fi luțit pașii, în nădejdea, desigur, de a scăpa de urmăritorul ei.

O ajunse tocmai la intrarea în boltă, își vârî repede lampa în buzunar și o prinse pe fată de braț.

Ea scoase un țipăt ascuțit, încercă să se desfacă din strânsoare, dar tânărul o ținea ca într-un clește. Văzu făpturi negricioase dând năvală spre ei în sala cea mare și-și dădu seama că era pierdut dacă va da drumul prizonierei.

Cu o smucitură, o trase îndărăt în gang și o lipi de el. Voia tocmai să arunce grenada cu gaze, când văzu că indivizii misterioși se opriră.

În lumina ca de amurg din sală, îl putu zări lămurit. Erau oameni cu pielea cafenie, de un tip cum nu mai văzuse George prin ținuturile Oceanului Pacific, unde polinezienii erau, totuși, în număr mare. I se părea că își amintește a fi văzut poze de indieni americani, care semănau cu băștinașii aceștia.

Stăteau nehotărâți în loc, cu privirile ațintite în gang. Îl vedeau, desigur, nelămurit pe George cu prizoniera sa, dar nu cutezau să se apropie, și George își zise cu mulțumire că pusese mâna, într-adevăr, pe o ostatecă prețioasă.

Dar cum să se înțeleagă cu ea ? S-o ducă afară și să aștepte până vor veni camarazii ? Doctorul, care cunoștea atâtea limbi, o fi cunoscând-o desigur, și pe aceea a acestor indieni și va servi de tâlmaci. N-o fi știind fata englezește sau malaieza ? George încercă în aceste limbi, dar nu căpătă răspuns. Nemișcată, ea se sprijinea de brațul său și numai din când în când un tremur îi scutura tot trupul.

Câteva clipe, George rămase nehotărât. Era în mare încurcătură. În fața sa se aflau vreo douăzeci de făpturi care păstrau o tăcere amenințătoare, privind cu ochi scânteietori în gangul unde stătea el cu prizoniera.

Avea grenadele de mână la el, și lesne l-ar fi putut face nevătămători pentru douăzeci și patru de ceasuri pe potrivnicii săi, dar își zise că folosindu-se de arma aceasta ar putea strica totul, deschizând ostilitățile.

Hotărî deci să se retragă cu fata afară din ruină. Acolo se putea apăra mai bine decât în gangul acesta.

Rași încetișor de-a-ndăratelea, dar deodată auzi lângă el un zgomot suspect. Simți instinctiv că-l amenință o primejdie, vru să se întoarcă, dar era prea târziu. Mâini puternice îl înhățară cu atâta putere, încât nu mai putu arunca grenada cu gaze. Fata îi fu smulsă din mână, apoi se simți tras în lături, într-o deschizătură mare din zidul gangului.

Fata dispăruse. George auzi zgomotul închiderii ușii secrete, apoi cei ce-l atacaseră — și pe care nu-i putea vedea din pricina întunericului — îl târâră înainte.

Era un gang lung acela în care se afla. Desigur că va fi dus în pivnițele clădirii vechi, unde, în urmă cu sute de ani, or fi zăcut prizonieri, pentru a fi jertfiți vreunei zeități puternice.

George avu deodată presimțirea că ruina aceasta fusese cândva un templu și că acum trăiau în ea urmașii preoților de altădată, care continuau vechile rituri. Situația lui era foarte critică ; cum să-l găsească tovarășii aici ?

3. Un popor ciudat

Aerul era din ce în ce mai răcoros în gangul întunecos de-a lungul căruia era târât George. După socoteala lui trebuia să se afle acum foarte adânc sub suprafaţa insulei şi fu cuprins de o spaimă grozavă. Avu deodată presimţirea că va fi dus într-o încăpere subpământeană, care probabil era în legătură cu marea, şi unde urma să fie înecat, ca pedeapsă pentru îndrăzneala ce-o avusese de a se atinge de tă..ăra fată.

La gândul acesta, încercă să se smulgă din mâinile celor ce-l atacaseră, dar aceştia îl ţineau atât de tare, încât îi era cu neputinţă să facă şi cea mai mică mişcare. Cât priveşte grenada cu gaze, ea îi fusese smulsă din primul moment.

Probabil că oamenii aceştia misterioşi îşi dăduseră seama că el ţinea în mână o armă foarte primejdioasă, pe care trebuiau să i-o ia înainte de toate. Armele de foc, însă, păreau să nu le fie cunoscute, căci revolverele i le lăsaseră. Şi dacă-i vor da drumul, vor avea el prilejul să facă cunoş-

țință cu ele, se gândi George. Îi luaseră, oare, și a doua grenadă cu gaze, pe care o pusese la brâu?

Dacă trecuseră cu vederea lucrul acesta, atunci el era hotărât să se slujească de ea, fără să se gândească la el însuși. Gazul se va împrăștia de-a lungul gangului îngust, pornind în sus, făcând nevătămători pe toți acei care se-ar afla în interiorul ruinei. Camarazii, însă, îl vor găsi, oricât de ascunsă ar fi ușa secretă; probabil că vor izbuti să pună mâna pe vreun prizonier și să-l ia la rost.

George începu să-și recapete nădejdea. Va face el ce va face și-o va scoate la capăt cu băștinașii aceștia ciudați.

Deodată se lumină puțin înaintea lui și începu să recunoască binișor contururile capătului gangului. Rămase uimit. De unde putea să vină lumină la adâncimea asta? Să fi fost dus pe fundul unei mine, care era liberă în parte de sus și ducea până la suprafața insulei? Altfel nu-și putea lămuri lucrul, — dar apoi văzu că lumina sporea atât de mult și devenea atât de strălucitoare, încât nu putea fi lumina zilei. De unde aveau băștinașii aceștia o lumină artificială atât de puternică?

Se părea că va da aici peste o taină nouă și, cu toată situația primejdioasă în care se găsea, în el se trezi curiozitatea.

Și într-adevăr, fu uimit peste măsură când cei doi însoțitori urâți — pe care îl vedea acum mai bine — îl târâră într-o încăpere foarte mare, care părea să fi fost construită în stâncă.

Încăperea aceasta era lungă de vreo douăzeci de metri, lată de cincisprezece și înaltă de cel puțin zece. Pereții erau netezi, nu aveau nici o ieșitură și cel dintâi lucru pe care-l observă George era că, într-adevăr, această încăpere enormă era croită în stâncă. E drept că era vorba de o stâncă de corali, din care sunt alcătuite aproape toate insulele Oceanului Pacific, dar și aceasta devenise foarte tare și compactă, în decursul veacurilor. Lucrarea aceasta trebuie să fi fost îndeplinită de foarte multă vreme, căci stânca avea o strălucire aproape neagră din cauza vechimii.

Încăperea era puternic luminată, dar George nu putu descoperi izvorul ei. Lumina țâșnea printr-o crăpătură largă a tavanului de piatră. Alături de sala aceasta trebuiau să mai fie și alte încăperi, — ceea ce însemna că în interiorul insulei exista o clădire subpământeană.

În fundul sălii se afla un obiect înalt, învăluit, care aproape atingea tavanul. George era atât de uimit de ceea ce vedea, încât nici nu observă când cei doi băștinași îl lăsaseră liber și se retrăseseră de lângă el.

Dar când își dădu seama de asta, duse repede mâinile la arme. Făcu, însă, constatarea că cei ce-l atacaseră fuseseră mai viclenі decât bănuise el. Cu o îndemânare fără seamăn — căci nu simțise nimic — îi scoseseră armele de la brâu.

Descoperirea aceasta îl făcu să se înfioare. Se bizuise mult pe faptul că va izbuti să scape de dușmanii săi cu ajutorul grenadelor cu gaze, și acum se vedea complet dezarmat în încăperea aceasta subpământeană, plină de mistere... Se întoarse repede și văzu că... cei doi paznici ai săi se făcuseră nevăzuți pe nesimțite.

O neliniște mare puse stăpânire pe el. Se simțea înconjurat de taine și-și aminti de cuvintele pe care le schimbaseră între ei profesorul Sweeds și doctorul Bertram. Vorbiseră de „cultura Maya", și legendarii mayași existaseră în America de Sud înaintea incașilor. Oare să fi trăind aici urmași ai acestui popor, care să fi fost aruncați pe această coastă în urma unui naufragiu, cu prilejul unei călătorii de explorare?

Își aduse aminte de tot ce citise cu privire la acest popor crudat. Nu cumva aveau obiceiul să-i jertfească pe prizonieri vreunei zeități de-a lor?

Cu priviri sfioase, cercetă obiectul înalt, acoperit, din fundul sălii mari și ochii i se holbară de o groază cum nu mai simțise.

Incetişor de tot, incepu să cadă invelitoarea obiectului şi la inceput lesi la iveală un cap infiorător, de aur, de o mărime neobişnuită, învăluit intr-un nimb auriu. Apoi apăru trupul acestui idol uriaş, un trup bizar, care te băga in sperieţi.

Numirile feluritelor zeităti aztece ii veniră in minte lui George... Aici, pe insula aceasta din mijlocul Oceanului Pacific, la mii de kilometri de America de Sud, intâmpină grozăviile legate de aceste numiri.

Un sunet de gong se auzi deodată, lăsând un ecou prelung, aproape dureros pentru auz. Fără cel mai mic zgomot, cu luţeala fulgerului, de parc-ar fi ieşit din pământ, lăpturi imbrăcate in alb se iviră deodată lângă idol.

O muzică barbară, ciudată, răsună de undeva, — tonuri ce păreau scoase de trompete uriaşe. Muzica aceasta avea intr-insa ceva ce-ţi vâra spaima in oase şi trebuie să fi avut o inrâurire covârşitoare asupra oricărui prizonier care s-ar fi aflat aici.

In româneşte de LIA HÂRŞU

(Va urma)

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

TAINELE MĂRII (II)

Făpturile imbrăcate in alb de lângă statuie se dădură in lături și George văzu, așezată intr-un scaun de aur..., pe tânăra fată care fusese prizoniera lui câtva timp.

Atunci înțelese el că prin asta se făcuse vinovat de o mare crimă. Desigur că prin atingerea acestei fete el profanase o fecioară, care juca un rol de seamă in cultul ciudat al acestor oameni misterioși. Și acum va trebui să plătească cu viața păcatul făptuit.

De s-ar putea cel puțin înțelege cu acești străini enigmatici ! Poate ar fi izbutit să-i incredințeze că nu ovusese gânduri rele.

Un Indian bătrân, cu părul alb ca neaua și fața spână, păși lângă fată. Il privi pe George cu ochi învăpăiați, apoi — spre nespusa uimire a tânărului — zise intr-o englezească fără cusur :

— Domnule, ai pătruns in vechiul nostru templu și ai atins pe nepoata mea. Dalajara este cea mai sfântă ființă pentru noi, ea fiind recunoscută

ca reprezentanta divinității noastre. Cine o atinge, trebuie să moară, — dar mai există o posibilitate pentru el să-și salveze viața. Vrei dumneata, domnule, să primești această soluție ? Trebuie, însă, să-ți atrag luarea-aminte că sarcina pe care o impunem noi neleguiților e aproape egală cu moartea. Totuși, e o moarte de bunăvoie, pe câtă vreme, în cazul celălalt, după legile noastre, va trebui să îndur o moarte înceată, chinuitoare. Alege, domnule !

George zâmbi. Era mulțumit că bătrânul acesta vorbea atât de bine englezește. Și dacă exista într-adevăr o posibilitate să scape de moartea pe care i-o pregătea bătrânul, desigur că nu va sta la îndoială o clipă.

Se înclină politicos în fața indianului, care-i răspunse în același fel, apoi zise :

— Te rog să mă ierți, domnule, dar să mă crezi că nu știam că atinq ceva sfânt atunci când am pătruns aici și am pus mâna pe nepoata d-tale. Am făcut-o numai din motivul foarte simplu de a avea o ostatică, cu care să mă apăr de oamenii aceia misterioși și necunoscuți pe care i-am descoperit în desișul insulei. Vei admite, desigur, și d-ta că ne-ai întins o cursă pe cărarea care duce la coasta de răsărit.

— Firește, am făcut-o ca să nu puteți ajunge acolo, răspunse bătrânul, calm. Cu totul altceva e cu omulețul acela bărbos, care trăiește pe insula aceasta de câteva luni. E inofensiv, și el singur nu poate ridica tainele care aparțin poporului nostru. Dar știu eu de ce sunt în stare europenii, când vin în număr mare, — o scot el la capăt, oricât ar fi de greu. De aceea, trebuia neapărat să te împiedicăm pe d-ta și însoțitorii d-tale să pășiți pe coasta de răsărit, și am izbutit chiar, căci tovarășii d-tale rătăcesc acum pe sus, în vechiul nostru templu, cercetând de zor. Nu vor găsi niciodată drumul încoace, iar la coasta de vest nu vor ajunge, căci acolo stau la pândă războinicii mei.

Hotărăște-te, deci, dacă vrei să apuci pe calea pe care poate o să-ți salvezi viața. Tin să-ți spun dinainte însă că nici un om n-a izbutit până acum. În cursul ultimilor ani, șase oameni au profanat, într-un fel sau altul, sanctuarul nostru, și au primit de bunăvoie încercarea propusă de mine, deoarece li se oferea, în același timp, posibilitatea să dobândească mari comori. Nici unul din ei, însă, nu s-a înapoiat. Hotărăște-te !

— Nu poate exista alegere, răspunse George, calm. Nu doresc să mă las jertfit aici de dragul vreunei superstiții. Spune-mi, deci, despre ce e vorba.

— Ți-am amintit mai adineauri, domnule, că acela care va avea fericirea să izbândească, va dobândi în același timp comori de mare preț. Pe coasta de răsărit, unde voiați să ajungeți dv., s-a scufundat vechiul templu al poporului nostru, popor azvârlit prin locurile acestea în vremuri de mult apuse. În ruinele acoperite de apa mării se află o statuie a celui mai mare zeu al nostru, pe care vrem s-o aducem la suprafață. E lesne de ajuns la intrarea sălii celei mari, dar oamenii mei nu se pricep să se lase în apă. Lucrul pare să fie cât se poate de simplu, e nevoie doar să fie legată o funie de statuia idolului. Marea e adâncă acolo numai de câțiva metri. Dar toți cei care au pătruns în templu nu s-au mai înapoiat. O dată s-a întâmplat chiar că funia pe care o luase cu el unul din scafandri a fost înhățată de cineva de jos și smulsă din mâinile celor zece oameni ai noștri, care o țineau la suprafață.

— Asta înseamnă că templul din apă găzduiește vreun monstru marin, care îl dă gata pe cel care pătrunde înăuntru. Eu, însă, nu mă tem, căci cunosc bine fundul mării.

Totuși, vreau să-ți fac o propunere, domnule, pe care o poți primi fără teamă. Cu ajutorul tovarășilor mei, sunt în măsură să scot la suprafață sta-

tuia zeului vostru. Îmi dau seama că pentru dv. lucrul acesta e de mare însemnătate, — nouă, însă, statuia nu ne poate folosi la nimic. Şi nici nu vom trăda cuiva că pe insula asta trăiesc probabil urmaşi ai mayaşilor din America de Sud.

Bătrânul făcu mişcări agitate cu braţele, apoi strigă plin de uimire.

— Ce tot vorbeşti, domnule? De unde şi până unde ai ajuns la credinţa că noi suntem coborâtori ai acelui popor pe care lumea civilizată îl socoteşte cu totul dispărut, la fel ca şi pe urmaşii noştri, incaşii?

— Asta se recunoaşte lesne după ruinele ce le aveţi pe aici, precum şi după înfăţişarea oamenilor dv., răspunse George liniştit. Dar, după cum spuneam, ne vom lega faţă de d-ta să nu vorbim nimic despre asta şi, deoarece presupun că ai trăit vreme îndelungată în sânul lumii civilizate, veţi şti, desigur, că noi, albii, obişnuim să ne ţinem de cuvânt.

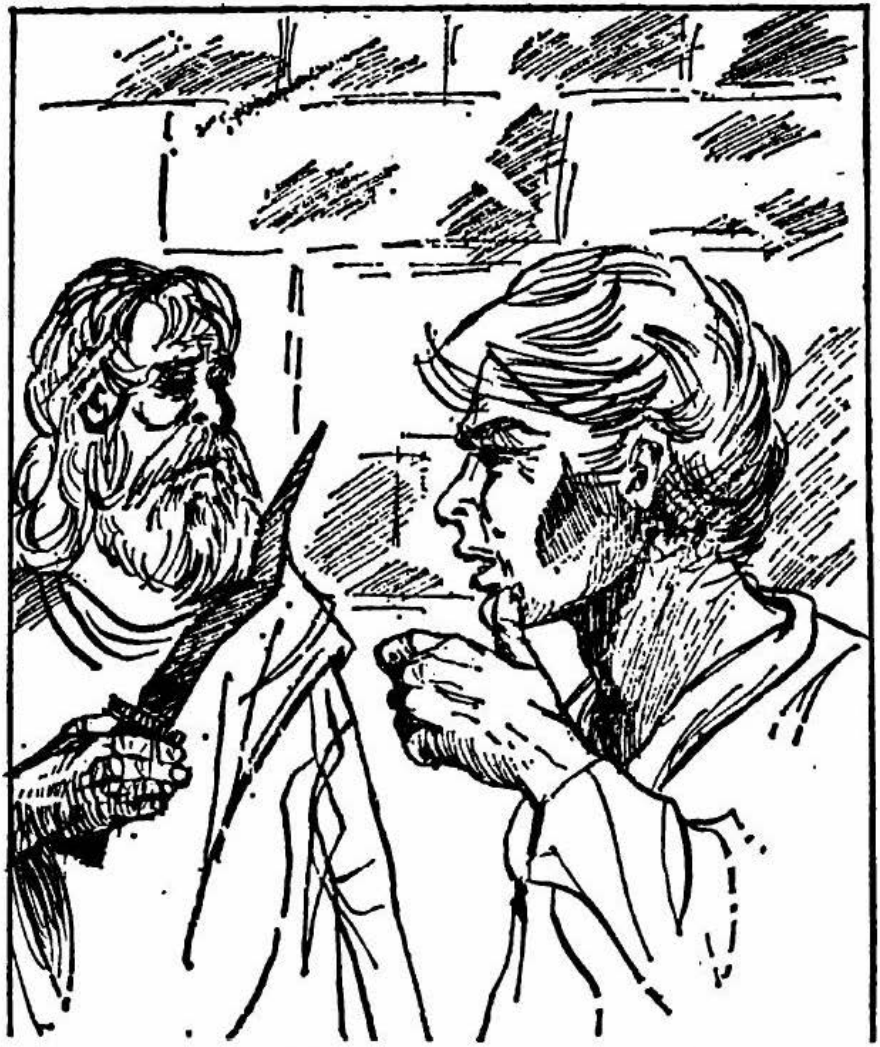

Poate că a fost voința Destinului ca noi să fi debarcat pe insula asta, – poate că noi vom fi aceia care să aducem la suprafață, din fundul mării, idolul poporului vostru, care zace acolo de sute de ani. Avem mijloace pentru asta. Nu știu cât timp e de când n-ai mai fost în lumea civilizată, dar dacă nu e mult de atunci, cred că ai avut prilejul să auzi despre căpitanul de submarin Farrow. Eu sunt fiul său, George.

Bătrânul făcu din nou o mișcare de surpriză, rămase câteva clipe cu înmărmurit, apoi zise, vesel :

– Săptămânile trecute am fost de-abia pe Vitu Levu, una din insulele Fidji. Acolo am auzit vorbindu-se mult despre viteazul căpitan Farrow, despre și mai viteazul său fiu și despre curajoșii săi tovarăși. Așadar, d-ta ești George Farrow ? Asta e într-adevăr o voință a soartei. Eu mă numesc Tehuante, sunt cel mai bătrân preot al poporului nostru, – atât cât a mai rămas din el. De foarte mult timp – după cum am aflat din moși-strămoși – o parte a poporului nostru a trebuit să fugă din patrie și, ajungând pe insula asta, și-a clădit cele două temple. Apoi s-a scufundat partea de răsărit a insulei, templul acesta de aici a fost și el dărâmat în parte de o catastrofă naturală și de atunci trăiesc numai foarte puțini urmași ai vechiului popor în desișul insulei. Nădăjduiesc, însă, că vom deveni iarăși mari și puternici, când statuia zeului nostru va sta din nou în salo aceasta.

– Ți-am spus doar că noi suntem în măsură să aducem la suprafață statuia de pe fundul mării, zise George, cu încredere. Chiar dacă în templul scufundat ar viețui vreun monstru marin, care l-a înghițit pe toți aceia care au avut curajul să pătrundă acolo, noi îl vom veni de hac, fii pe pace. Dacă ești hotărât să primești sprijinul comarazilor mei, vino cu mine sus. Garantez că nimeni nu se va atinge de d-ta, nici de oamenii d-tale.

Bătrânul preot zâmbi. Avea haz ca un prizonier, asupra căruia se și rostise sentința de moarte, să făgăduiască celor ce-l atacaseră că nu li se va face nimic.

– Știu să prețuiesc propunerea d-tale, domnule Farrow, zise el apoi. Am trăit destul în sânul civilizației europene, ca să știu că aveți pe submarinul dv. costume de scafandru și că sunteți deci în măsură să aduceți la suprafață comorile templului scufundat, și în primul rând statuia zeului nostru. Mai știu că europenii obișnuiesc să se țină de cuvânt. Eu personal n-am nimic de zis împotriva propunerii d-tale, domnule Farrow, totuși – deși în calitatea mea de cel mai bătrân preot am dreptul de a hotărî – trebuie să ajung la o înțelegere cu ceilalți preoți. Nădăjduiesc, însă, că voi izbuti să-i conving că vom avea putința să reintrăm în stăpânirea vechii noastre statui. Așteaptă puțin, te rog, sper să aduc repede la bun sfârșit consfătuirea.

Bătrânul Tehuante rosti cu glas sonor câteva nume, se întoarse apoi și păși – urmat de cei chemați – spre idolul uriaș, de lângă care dispărură preoții, păstrând o tăcere solemnă. Ultimul din ei, însă, un om tânăr încă, înalt și vânjos, se mai întoarse o dată și-i aruncă lui George o privire plină de ură.

Tânărul clătină capul cu uimire. Ce-i făcuse el acestui om ? Să fie vreun fanatic, care nu putea ierta faptul că George se atinsese de nepoata lui Tehuante ?

Consfătuirea preoților ținu cam mult și părea să fie foarte agitată, căci murmurul înăbușit de la început creștea mereu, și acum se auzi un glas energic, cuvintele se deslușeau lămurit, dar George nu pricepea nimic din limba aceasta.

Observă, însă, că Dalajara se sperie grozav, își apăsă mâinile pe piept și îndreptă din nou spre el o privire lungă și tristă. Și în aceeași clipă el își dădu seama că tânărul preot, care se uitase la el cu atâta ură, se

împotrivea cu toată energia propunerii lui Tehuante. Probabil că el stăruia să se aplice legea veche, care prevedea o pedeapsă aspră pentru ticălosul care aducea vreo jignire sanctuarului lor.

Şi părea să aibă succes, căci acum se auziră felurite exclamaţii de aprobare. Şi tânăra fată se cutremură din nou, îl privi iarăşi pe George şi în ochii ei minunaţi sclipiră boabe mari de lacrimi.

Tânărul începu să se simtă oarecum îngrijorat. Se părea că duşmanul lui îi câştigase pe ceilalţi de partea sa şi acum urma să fie jertfit pentru insulta adusă zeităţii lor.

George se hotărî să moară, însă luptând. Se va arunca asupra celor doi paznici ai săi şi va încerca să le smulgă de la brâu pumnalele ciudate, care se încolăceau în chip de flăcări. Atât de uşor nu-l vor răpune ei!

Încetişor, fără să atragă vreo bănuială, începu să meargă de-a-ndăratelea, pentru a se apropia de cei doi păzitori care se aflau la vreo cinci metri în spatele lui. Dacă bătrânul preot îl va anunţa că trebuie să fie jertfit, se va năpusti imediat asupra paznicilor. În felul acesta, va izbuti, poate, să pună mâna pe o armă, cu care să-şi apere viaţa până în ultima clipă.

Firesc că nu se întoarse spre ei, ca să nu dea de bănuit că are vreun gând ascuns, şi nu-şi dezlipea privirea de la faţă, din a cărei purtare el trase concluzia că tânărul preot izbutise să facă să fie primită o propunere, care va fi spre paguba lui.

În cazul că va ajunge la luptă, George îşi propuse să se arunce în primul rând asupra acestui preot, pentru a-i da pedeapsa cuvenită.

Zâmbi liniştitor spre tânăra fată, dar Dalajara clătină din cap şi două lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji. Glasul energic şi răsunător făcuse din nou o propunere, pe care toţi preoţii o întâmpinară cu însufleţire.

George se mai dădu cu un pas înapoi, apoi începu să privească cu mare interes la pereţii sălii mari, se uită ca din întâmplare îndărătul lui şi observă cu necaz că cei doi paznici se dăduseră şi ei înapoi, păstrând mereu distanţa de cinci metri. Numai că acum ţineau mâinile încleştate pe mânerele ciudatelor pumnale, ceea ce dovedea că ghiciseră gândurile prizonierului.

Preoţii, în frunte cu Tehuante, ieşiră din nou la iveală dinddărătul statuii uriaşe. Bătrânul avea o mutră întunecată, se vedea bine că el era împotriva propunerii pe care tânărul său coleg izbutise s-o impună celorlalţi. Căci chipul acestuia strălucea de triumf şi privirile pe care i le arunca lui George erau cât se poate de batjocoritoare.

4. O sentință grozavă

Domnule Farrow, — începu Tehuante cu glasul grav și trist — am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să fie primită propunerea d-tale de către ceilalți preoți, căci prin aducerea la suprafață a statuii, d-tă ți-ai fi ispășit crima săptuită față de legile noastre. S-a întâmplat, însă, că tânărul Manacoa o combătut această propunere, deoarece el se simte personal insultat, căci Dalajara urmează să-i devină soție.

După legile noastre, trebuie ca mai înainte să-i dai lui satisfacție, apoi suntem cu toții înțeleși să pornim în expediție pe fundul mării, împreună cu tovarășii d-tale. A trebuit să ne supunem stăruințelor lui Manacoa și să-i facem pe plac. Astfel că urmează să te lupți cu el.

— Ne vom bate, deci, în duel ? întrebă George, zâmbind ironic. Bine, primesc. Totuși, cred c-ar fi în interesul d-voastră dacă vom face acest duel după ce vom fi izbutit să aducem la suprafață statuia și comorile, căci nu cred ca tatăl meu și ceilalți camarazi să vrea să-ți dea ajutor dacă voi cădea cumva în luptă.

— Duelul pe care vei avea să-l susții cu Manacoa nu e ușor, zise bătrânul preot. Ca arme, vor fi folosite pumnalele noastre încovoiate. Am făcut și eu propunerea ca să aduceți întâi comorile la suprafață, dar Manacoa nu crede că-ți vei ține apoi cuvântul și că te vei lupta cu el.

— În cazul acesta, te rog să-i spui că nu trebuie să-i judece pe ceilalți oameni după chipul și asemănarea lui, zise George. Te rog mult să i-o spui, îmi faci un mare serviciu cu asta.

Bătrânul preot se întoarse spre Manacoa și-i transmise cuvintele lui George. Indianul se schimonosi de furie, făcu o mișcare de parc-ar fi vrut să se năpustească asupra tânărului, dar Tehuante ridică brațul amenințător și Manacoa se dădu îndărăt, cu pumnii încleștați. Dar în privirea pe care i-o aruncă lui George se putea citi ura de moarte ce i-o purta.

George își atinsese însă scopul. Față de acest om uriaș, el era în inferioritate, desigur, dar izbutise să-l înfurie atât de mult, încât dușmanului îi va lipsi sângele rece trebuitor într-o luptă cu pumnalele. În duelurile de soiul acesta nu e nevoie de forță, cât de îndemânare și ochi sigur.

— Îți mulțumesc, domnule, zise George bătrânului preot. Te pot încredința că voi fi în măsură să iau parte la scoaterea la suprafață a comorilor. Duelul trebuie să țină până va cădea răpus unul din cei doi luptători, sau e de-ajuns să fie grav rănit, în așa fel ca să fie scos din luptă ?

— În privința asta, n-am hotărât încă nimic, răspunse Tehuante. Îl voi întreba îndată pe Manacoa cum vrea el.

— Atunci, te rog să-i comunici că eu mă mulțumesc să-i scot numai din luptă, zise George.

Bătrânul vorbi câteva clipe cu tânărul său coleg, apoi se-ntoarse spre George și zise :

— Manacoa se învoiește. Vrea, însă, să te ucidă în orice caz. Dar va trebui ca amândoi să vă bateți dezbrăcați. Pumnalul îl puteți ține cum vreți. Îl puteți schimba dintr-o mână într-alta. Lupta să înceapă imediat.

Bătrânul preot spuse câteva cuvinte nepoatei sale. Dalajara se ridică îndată de pe scaunul ei, îl privi pe George cu simpatie, apoi părăsi sala.

Manacoa își scoase haina lungă, albă, și George se dezbrăcă și el repede.

În vreme ce făcea asta, îl observa pe uriaș. Vedea lămurit cum Mana-

coa era tot mai înfuriat. Şi, deşi muşchii puternici şi trupul vânjos al potrivnicului său îl nelinişteau mult, el izbuti, totuşi, să zâmbească nepăsător.

Tchuante se apropie acum de el şi-l întinse un pumnal. Era o armă ciudată, preţioasă, cum nici un european nu ţinuse în mână până atunci.

– Fie ca acest pumnal să-ţi aducă noroc, zise bătrânul preot, cu seriozitate. Ştiu că, dacă vei învinge, nu-l vei ucide pe Manacoa. Dar slujba de preot tot nu şi-o va mai putea îndeplini, şi va trebui să se apuce din nou de muncă grea. Eu, personal, voi fi foarte mulţumit de lucrul acesta, căci nu prea mă bucură faptul că va deveni soţul nepoatei mele. Şi Dalajara îţi va fi recunoscătoare, dacă o vei scăpa de soarta de a trăi alături de omul acesta. Pumnalul pe care ţi-l înmânez va fi al d-tale, dacă vei învinge, domnule Farrow.

— Mulţumesc, răspunse George, bucuros, nădăjduiesc că voi fi în măsură să te satisfac atât pe d-ta, cât şi pe nepoata d-tale. Sper, în primul rând, în propriul meu interes, şi apoi voi avea astfel putinţa să smulg mării comorile străvechi pe care le ascunde. Am multă încredere că voi câştiga lupta. Te rog, spune-i încă o dată lui Manacoa că-i voi cruţa în orice caz. Să nu se îngrijească de păcătoasa lui viaţă.

Tehuante zâmbi şi tălmăci urlaşului vorbele lui George. Tânărul preot scoase un urlet de furie şi se năpusti cu pumnalul ridicat asupra potrivnicului său. Câţiva preoţi bătrâni zâmbiră şi ei, în vreme ce Tehuante adresă câteva cuvinte de mustrare lui Manacoa, care, însă, avură darul să-l înfurie şi mai rău.

Bătrânul preot se întoarse din nou spre George :

— Când voi bate din palme, va începe lupta. Mă voi ruga Dumnezeului meu să te ajute să izbândeşti. Dalajara face acelaşi lucru, sunt încredinţat. Gândeşte-te mereu la asta !

George îl mulţumi din cap, apoi îşi aţinti privirea asupra potrivnicului său. Zâmbi din nou, ceea ce-l făcu pe Manacoa să scrâşnească din dinţi.

În clipa aceea, Tehuante bătu din palme şi cu un strigăt sălbatic urlaşul se repezi la George, care părea un copil faţă de el.

După cum observase George dinainte, el ţinea pumnalul în aşa fel încât să poată da lovitura de sus. George schimbă cu iuţeala fulgerului cuţitul în mâna stângă, îndreptă vârful în sus şi se abătu cu el asupra braţului lui Manacoa.

Dar urlaşul se aşteptase, probabil, la aceasta. Trebuia să fie un luptător iscusit, căci, în ultimă clipă, izbuti să-şi îndepărteze braţul, aşa încât rana pe care o căpătă nu fu gravă, deşi sângele începu să ţâşnească din ea.

George îşi dădu seama de situaţie şi-şi zise că trebuie să se folosească de momentul acesta, când furia îl făcea pe potrivnicul său să-şi piardă cumpătul. Îşi trecu repede pumnalul în mâna dreaptă, apoi dădu o lovitură puternică în umărul stâng al urlaşului. Nu voia să-l ucidă, altminteri l-ar fi lovit în coastă, lucru ce-i era lesne de făcut acum.

Dar Manacoa pricepu ce urmărea George. Se aplecă repede, totuşi nu îndeajuns de repede pentru a scăpa cu totul de lovitura potrivnicului. Şi aşa se făcu că pumnalul nu-l atinse în umăr — după cum avusese de gând George — ci-l pătrunse adânc în obrazul stâng, deasupra maxilarului inferior.

George îşi păstra un sânge rece uimitor. Ştia că viaţa sa atârna numai de îndemânarea cu care lucra şi mai ştia că se află în faţa unui potrivnic care dispunea de forţe mai mari ca ale lui şi care nu-l va cruţa deloc în furia sa.

De aceea, când trase cuţitul din rana duşmanului său, sări repede îndărăt. În clipa următoare, însă, oţelul lucitor al pumnalului celuilalt trecu ca o săgeată prin dreptul pieptului său. Cu toate durerile ce le îndura, urlaşul indian se dădu câţiva paşi îndărăt şi zvârli cuţitul cu o putere sălbatică. Dacă şi-ar fi atins ţinta, George ar fi fost pierdut, căci lovitura aceasta l-ar fi străpuns inima.

Aşa, însă, urmarea fu că Manacoa îşi pierdu echilibrul şi George se folosi de împrejurare ca să-i înfigă cuţitul adânc în muşchiul braţului drept.

Sări apoi din nou îndărăt şi, lucru de necrezut, cu toate că era rănit grav, indianul mai avu puterea să dea o lovitură cu pumnalul. Şi aceasta se produse atât de repede, încât George nu mai avu timpul să se ferească şi se alese cu o tăietură la piept. Din fericire, rana nu era prea adâncă, dar îi provocă dureri mari şi făcu să-i ţâşnească sângele.

Tânărul se clătină pe picioare şi furiosul uriaş se folosi de împrejurarea aceasta ca să se năpustească asupra lui.

Bătrânul Tehuante îngălbeni de spaimă şi-şi duse mâna la inimă. Odată cu moartea lui George se năruia şi visul său de a mai vedea încă o dată statuia zeului căruia i se închinaseră strămoşii săi îndepărtaţi.

George îşi dădu seama repede de primejdie. În clipa când oţelul ucigător era gata să-i pătrundă în trup, el se aruncă la pământ... Totuşi, lovitura potrivnicului fu dată cu atâta furie şi repeziciune, încât tăişul ascuţit îi sfâşie pielea capului.

Sângele începu să-i curgă de pe frunte în ochi, dar el nu se înspăimântă. Ca un şarpe se încolăci în jurul lui Manacoa şi cu sete înfipse pumnalul în umărul drept al acestuia.

Nimerise bine, tăind un mănunchi de nervi, paralizând astfel mâna dreaptă a uriaşului, şi făcând să-i scape pumnalul.

Tehuante scoase un strigăt de triumf şi bătu din palme, căci acum putea nădăjdui din nou că statuia va fi scoasă din apă.

Dar Manacoa nu renunţă la luptă, deşi era rănit grav. Răsucindu-şi trupul, încercă să smulgă cuţitul din mâna lui George ; tânărul erou era însă pregătit. Când uriaşul se aplecă să ridice cu mâna stângă pumnalul căzut la pământ, George îl trase pe al său din muşchii adversarului.

Manacoa se năpusti din nou, ţinând arma tăioasă în mâna stângă, încercând cu disperare să-l dea gata pe tânăr. Cu oricare altul ar fi izbutit lesne, dar George era mlădios şi făcuse multe exerciţii în lupta cu cuţitul.

Se aşteptase la această lovitură vicleană, de aceea când simţi din nou pumnalul în mână se dădu în lături cu iuţeala fulgerului.

În clipa următoare lovi cu toată puterea în umărul stâng al indianului care scăpă din nou cuţitul din mână. Îi tăiase nervii principali şi de la braţul acesta şi potrivnicul său nu se mai putea folosi acum de braţele sale.

George l-ar fi putut răpune cu totul, dar nu voia să facă aceasta cu un duşman lipsit de apărare. Se mărgini să ridice arma celui învins şi s-o înmâneze bătrânului preot, al cărui ochi luceau de bucurie.

Tehuante, însă, refuză s-o primească.

— Arma aceasta ţi-ai câştigat-o în luptă dreaptă, domnule Farrow, zise el, mişcat. Trebuie să mărturisesc că nu m-am aşteptat la rezultatul acesta al luptei, deşi îl doream din toată inima. Acum sunt de două ori mulţumit — pe de o parte că nepoata mea nu va mai fi nevoită să se căsătorească cu Manacoa, — pe de alta, că pot nădăjdui cu toată încrederea că d-ta vei izbuti să aduci la suprafaţă comorile din fundul mării şi statuia nepreţuită a zeului nostru. Îţi mulţumesc din toată inima, domnule Farrow. Uite, duşmanul d-tale e dus de aici... Când i se vor vindeca rănile, va trece din nou în rândurile muncitorilor, de unde s-a înălţat la rangul de preot, datorită însuşirilor sale de om voinic şi curajos.

— Acum, însă, nu va mai fi în stare să-şi redobândească rangul — zise George. Chiar dacă nervii tăiaţi se vor lipi la loc cu timpul, el nu-şi va mai recăpăta puterea dinainte. Aşa. Acum, să nu mai pierdem vremea şi să pornim la treabă. Dar, înainte de orice, trebuie să fiu pansat de doctorul nostru.

— Asta las-o pe seama noastră, vei fi mai mulţumit decât dacă ţi-ar face-o un medic european, răspunse Tehuante. În câteva zile nu va mai rămâne nici urmă din rănile d-tale.

Un alt preot bătrân se apropie. Ţinea în mână câteva buruieni ciudate, stoarse frunzele groase, lăsând să picure deasupra rănilor lui George un lichid albicios. Arsurile dispărură ca prin farmec şi tânărului i se păru chiar că marginile tăieturilor se lipesc unele de altele. Fu apoi pansat cu

pânză albă şi George nu mai simţi nici un fel de durere. Se îmbrăcă repede şi zise vesel :

— Putem începe imediat cu scoaterea la suprafaţă a comorilor. Vrei să mergem sus ? Tata şi camarazii mei vor fi foarte îngrijoraţi de lipsa mea îndelungată.

— Da, domnule Farrow, putem urca imediat. Cred însă că nepoata mea vrea să-ţi mulţumească. Un moment, te rog !

Modest cum era din fire, lui George îi era neplăcut să primească mulţumiri, dar înainte ca să-i poată opri pe bătrân, acesta şi dispăruse. După câteva clipe, Dalajara se ivi lângă idolul uriaş.

Chipul ei drăgălaş strălucea de fericire, şi ochii-i minunaţi îi învăluiră pe George într-o privire atât de caldă, încât inima tânărului începu să bată mai repede. Simţi că avea în faţa sa un suflet iubitor, dar lui îi era dragă Sanja, frumoasa fiică a prinţului indian...

De aceea, întâmpină cu un zâmbet prietenos — dar nu prea cald — pe Dalajara, care se apropie de el şi-i întinse mâinile. Le strânse într-ale sale şi-i zise lui Tehuante :

— Spune-i, te rog, nepoatei dumitale că mulţumirile ei mă jignesc. Trebuia doar să-mi apăr viaţa, şi era de la sine înţeles că voi face totul pentru a învinge.

Ii zâmbi frumoasei fete, care-l privea cu o expresie de negrăită dragoste în ochi, îşi desprinse apoi uşurel mâinile de ale ei şi, cu glas liniştit, i se adresă din nou bătrânului preot :

— Ar trebui să ne grăbim, căci vreau să-i liniştesc pe tovarăşii mei şi în primul rând pe tata. Apoi ne vom apuca imediat de lucru şi poate izbutim să isprăvim până-n seară.

Cu chipul întristat, Dalajara se îndepărtă ; Tehuante rămase şi el câteva clipe posomorât, apoi, însă, clătină din cap şi murmură :

— Are dreptate, e mai bine aşa. Nu vă potriviţi unul cu altul. Da, domnule — urmă apoi cu glas tare —să mergem sus ! Camarazii d-tale nu s-au încălerat cu războinicii mei, care stau de pază în ruină, altminteri mi s-ar fi adus la cunoştinţă. Să pornim !

. . . . . .

— Apa din golf e adâncă de 6—7 metri — spuse Tehuante. Nu ştiu dacă e cu putinţă să pătrundeţi cu submarinul în golf, căci intrarea e barricadată de stânci şi e foarte strâmtă.

— Atunci va fi nevoie ca scafandrii să se afunde de pe ţărm, zise Farrow. Voi dispune să se aducă imediat cele trei costume şi funii, cu ajutorul cărora să ridicăm la suprafaţă statuia şi celelalte comori. Tu, ce părere ai, George ?

— E neapărată nevoie să luăm cu noi arme bune — răspunse tânărul. În anii din urmă s-au prăpădit acolo şase oameni curajoşi, care au întreprins expediţia fără costume de scafandru. Tehuante e de părere că vreun monstru marin trăieşte în templul scufundat, căci într-un rând a fost trasă în apă şi o frânghie pe care zece bărbaţi n-au fost în stare s-o reţină.

— Pentru că, probabil, nu se aşteptau la asta şi au fost luaţi pe nepregătite, răspunse Farrow. Altfel nu e cu putinţă. Dar, desigur că trebuie să vă luaţi înainte toate măsurile. Cred, totuşi, că trei oameni înarmaţi cu cuţite mari, de rechin, îl vor veni de hac dihaniei, — dacă se află vreuna pe acolo.

Profesorul Sweeds se apropie de George şi-i şopti :

— Uite, prietene, ia şi revolverul meu. E prevăzut cu resort, aşa că îl poţi încărca din nou şi trage în apă. Globuşoarele de sticlă vor străbate şi prin apă, iar otrava din ele îşi face efectul îndată ce vine în atingere

cu un corp viu. Acum e încărcat ; la şi cutia asta, în care sunt încă şase gloanţe. Nădăjduiesc că arma mea îţi va fi de folos, dacă vei fi atacat, într-adevăr, de vreo dihanie.

George îl rugă pe profesor să-i explice modul de funcţionare, apoi zise:

– Îţi mulţumesc, domnule profesor, sunt şi eu de părere că arma aceasta ne va folosi mai bine, sub apă, decât revolverele noastre. Tatăl meu nu prea vrea să recunoască primejdia care ne pândeşte pe fundul mării. Eu am avut de furcă cu monştri marini şi ştiu că există unii pe care n-ar fi în stare să-i ţină nici douăzeci de bărbaţi, oricât de voinici.

George rămase puţin în urmă cu profesorul. Tatăl său, care se adâncise într-o discuţie cu Tehuante, înaintase o bună bucată pe poteca îngustă care ducea la coasta de răsărit.

O luară şi ei mai repede şi ajunseră aproape în acelaşi timp cu cei-lalţi la o plajă întinsă.

Farrow îşi dădu seama imediat că „Dox"-ul nu va putea intra în golf, căci spre răsărit era închis de un stăvilar de stânci, în care exista numai o deschizătură îngustă şi întortocheată.

Marea era liniştită, astfel că marinarii puteau vedea pe fundul golfului forme negricioase de mărimi felurite, care nu erau altceva decât rămăşiţele templului mayaş, scufundat cu veacuri în urmă. Tehuante păşi pe ţărmul golfului, îl chemă pe George lângă el şi zise :

– Vezi d-ta, domnule Farrow, deschizătura aceea întunecoasă care se conturează lămurit în blocul acela uriaş ? Acolo a fost odinioară poarta principală a vechiului templu. Acum e liberă numai în parte, cel puţin trei sferturi din înălţimea lui s-a prăbuşit. Prin această deschizătură au intrat cei şase prizonieri de care ţi-am vorbit, dar înapoi n-au mai ieşit. Doresc din inimă ca d-ta să fii mai norocos.

– Cred că statuia zeului d-voastră se află înălţată pe un soclu – zise George – căci templul s-a prăbuşit în mare parte, după cum spuneai chiar d-ta. Comorile ascunse acolo le vom putea aduce la suprafaţă numai dacă nu vor fi fost îngropate la mare adâncime în nămol şi nisip.

– Din câte ni s-au transmis nouă din moşi-strămoşi, cazul nu se prezintă astfel, răspunse preotul. În jurul sălii mari, în care ajungi îndată ce intri pe poartă, e un trotuar larg, la nici o jumătate de metru de tavan. Pe acest trotuar se află vasele de metal în care sunt ascunse obiectele de preţ. Vei avea partea dumitale, dacă le vei scoate la suprafaţă, căci fără ajutorul d-tale ar rămâne pierdute pe veci.

– Asta-i altă socoteală, răspunse George, principalul e să le scoatem. Şi dacă într-adevăr vreun monstru şi-o fi ales sălaşul în templu, îl vom da noi gata, n-avea grijă. Am mai avut eu de-a face cu dihănii de astea, şi nu mă tem chiar dacă va fi să dau ochii cu o specie cu totul nouă.

George zâmbi, dar un simţământ neplăcut puse stăpânire pe el, văzând faţa îngrijorată a bătrânului preot. De aceea, întrebă :

– Nu ştii cam ce fel de monstru ar putea vieţui acolo ? Sau poate să existe în templu vreo instalaţie mecanică, pusă acolo ca să-l ucidă pe străinul care ar cuteza să intre ?

– Nu, domnule Farrow, nu ştiu ce fel de animal ar putea sălăşlui acolo. Dar, în privinţa capcanei, te pot încredinţa că nu se află nici una, altminteri ar fi trebuit s-o ştiu şi eu. Fii liniştit, în această privinţă. Îţi doresc din toată inima să te întorci teafăr la suprafaţă, chiar dacă va trebui să renunţi la statuia pe care năzuieşti de-o viaţă întreagă s-o văd o dată cu ochii mei. Acum mă gândesc numai la siguranţa d-tale personală şi trebuie să-ţi mărturisesc că aş fi dorit mult să devii un membru al tribului nostru – dar d-ta ne-ai dat de înţeles că asta nu se poate.

— Da, așa e — răspunse George, cam stingherit, sunt legat... și nu mai pot da înapoi. Mă bucur, însă, că am putut-o scăpa pe Dalajara de logodnicul ei antipatic și nădăjduiesc că va fi fericită cu un altul — Ah! ia te uită, un biban uriaș a țâșnit cu luțeala fulgerului prin deschizătura templului. După agitația de care era cuprins, se poate deduce că a dat ochi cu monstrul care și-a făcut sălașul acolo. Așadar, trebuie să ne așteptăm la o luptă aprigă.

Bătrânul preot clătină capul îngândurat.

— Dacă n-ar fi legile noastre străvechi, cărora trebuie să le dăm ascultare, te-aș ruga acum să renunți la expediția asta primejdioasă. Dar, nu se poate, căci ar fi trebuit să fii jertfit idolului nostru. Și... poate că moartea în ghearele unui monstru marin e mai plăcută și mai repede...

— În cazul acesta, aleg lupta pe viață și pe moarte sub apă — zise George cu hotărâre. Cu atât mai mult cu cât cred că voi învinge. — Aha! uite că vin și camarazii cu costumele de scafandru.

Bătrânul Tehuante privi cu mult interes echipamentul complicat și-i ceru lui George diferite lămuriri.

Tânărul îi făcu pe plac, explicându-i ce și cum, și după ce își puse costumul, preotul îi zise iarăși :

— Domnule Farrow, în scurtul timp de când te cunosc, mi-ai devenit drag. Îți neapărat să întreprinzi expediția asta? Ar mai fi o cale ca să scapi de pedeapsa care ți se cuvine, pentru păcatul făptuit fără voia dumitale... Căsătorește-te cu nepoata mea!

George se așteptase la o asemenea propunere, de aceea răspunse liniștit :

— Nu, asta nu merge. După cum ți-am mai spus, i-am dat cuvântul meu unei fete și atât de lesne nu-l pot lua înapoi. Nepoata d-tale va găsi alt bărbat care se va potrivi chiar mai bine pentru ea. Iar eu, împreună cu tovarășii mei, îmi voi împlini sarcina, aducând la suprafață statuia și comorile ce zac de veacuri în fundul mării.

Tehuante dădu trist din cap. Se așteptase la refuzul acesta din partea lui George, dar ținuse să facă o ultimă încercare, pentru a-l opri pe tânăr de la primejdioasa expediție.

Când George fu gata echipat, îi salută încă o dată pe cei rămași pe uscat și păși spre marginea plajei. Acolo îl așteptau Peter și Kard, îmbrăcați în costumele lor de scafandru.

Deoarece țărmul cobora înclinat în apă, cei trei tovarăși își legară în jurul trupurilor funiile cu care trebuiau ridicate la suprafață comorile găsite în templu.

Cu o privire, George se încredință că tovarășii săi aveau la brâu, alături de cuțitele lungi, revolverele, apoi, oarecum liniștit, coborî încetișor în apa limpede a golfului. În urma lui veneau Peter și Kard.

Curând ajunseră la fund. Din fericire, nisipul era destul de tare, ca să-și poată înțepeni în el picioarele. Încet de tot, se apropiară de deschizătura înguștă, întunecoasă, pe care bătrânul preot le-o indicase ca intrarea în templul scufundat.

Peter, care trecuse înaintea celorlalți, intră și cel dintâi în deschizătură, trase imediat cuțitul enorm, cu care doborâse până atunci mulți monștri marini.

În urma lui se strecură George, apoi Kard. Intrară într-o sală mare, asemănătoare cu aceea în care George avusese duelul cu tânărul preot Manacoa. Aici, însă, domnea un semiîntuneric misterios.

Peter se opri în pragul deschizăturii. Trebuia mai întâi să-și obișnuiască ochii pentru a se putea orienta. În fundul sălii, tavanul părea să fie undeva

nărult, căci apa scânteia mai luminos acolo și se putea deosebi un obiect mare, nemișcat.

Acesta trebuia să fie vechea statuie a zeului, care fusese adusă aici de mayași, cu sute de ani în urmă. Peter porni repede într-acolo, atât cât îi îngăduia costumul greu în care era îmbrăcat.

Era cu vreo cinci pași înaintea lui George ; se apropie de obiectul informe și-și desfăcu de pe acum funia pe care o legase în jurul șoldurilor, cu gândul s-o petreacă pe după statuie, pentru ca să fie ridicată la suprafață.

George privi în semîntunericul din jurul său. Dacă exista vreo primejdie pe aici, trebuia să se ivească. Dar, în afară de fulgerile speciilor de pești și de vreun rechin de un metru lungime, nu se arăta nimic. Și aceștia nu puteau constitui o primejdie.

Incetişor, George păşea alături de Kard, îndreptându-se spre fundul sălii, de care Peter se şi apropiase. Deodată, Kard îl ghiontì cu putere, îl apucă apoi de braţul stâng şi arătă cu mâna cealaltă înaintea sa.

La vreo patru metri de ei se desfăşura o luptă grozavă. Masa uriaşă, nemişcată, pe care Peter o luase drept statuie, se însufleţi brusc. Un braţ lung ţâşni ca o săgeată şi înhăţă ca într-un cleşte trupul Uriaşului. Se iviră apoi alte braţe, lungi de câte opt metri, prevăzute cu „butoni". În numai câteva clipe, Peter fu strâns ca într-un bandaj de aceste braţe grozave.

Nişte ochi enormi, negri, se fixau asupra lui ; de sus, un bot hidos, încovoiat se deschidea şi se închidea mereu, ca şi cum ar adulmeca o pradă gustoasă. Era atât de enorm botul acela, încât l-ar fi putut tăia în două, dintr-odată, pe bietul Peter.

Un alt braţ se azvârli spre trupul Uriaşului, care începu să se apere cu îndârjire. Braţul acesta îl ameninţa din spate pe credinciosul marinar, căci el se întorsese pe jumătate şi apucase cu mâna stângă braţul gros care-l înhăţase. Îşi smulse cuţitul şi dădu o lovitură puternică în braţul uriaşului polip.

Izbuti să-l taie, dar în aceeaşi clipă i se încolăci în jurul trupului un al doilea braţ, un al treilea, un al patrulea. Fu ridicat în sus, adus în apropierea botului înfiorător şi nu lipsi mult să fie înghiţit când... Kard se năpusti înainte, repezi cuţitul şi dintr-o singură lovitură reteză braţul care se-încolăcise în jurul trupului lui Peter.

Dihania se înfurie, îşi desprinse unul din braţele cu care îl ţinea pe Peter şi-l înhăţă pe uriaşul Kard.

Atunci George trase revolverul de la brâu. Nu cuteza încă să se folosească de arma profesorului, căci nu putea şti dacă de pe urma otrăvii grozave nu vor avea de suferit şi tovarăşii săi.

Slobozi două gloanţe în capul monstrului, dar, în clipa următoare, fu şi el înhăţat de un alt braţ şi rotit ca o sfârleză. Polipul uriaş era acum în prada unei furii cumplite, trupul său se făcuse roşu ca focul, hăpăia mereu cu botul hidos, apoi îl ridică pe bietul Peter ca pe o minge cu cele două braţe cu care îl înhăţase.

Credinciosul servitor era ameninţat de o mare primejdie. George îşi dădu seama, deşi nici el nu stătea prea bine, atârnând fără apărare de braţul dihaniei.

Din fericire, mâna stângă îi era liberă. Era hotărât să se folosească de ultima rezervă care îi mai rămăsese şi, cu iuţeala fulgerului, smulse de la brâu revolverul pe care i-l dăduse profesorul, ţinti în botul deschis al polipului şi trase. Simţi ceva ricoşând, apoi văzu timp de o zecime de secundă o dungă subţire, sclălucitoare, ţâşnind prin apă şi în clipa următoare capul monstrului era învăluit într-un nor de fum. Braţele puternice căzură moi în jos, trupul uriaş se prăbuşi ca un sac, ochii mari, negri erau acoperiţi de un văl cenuşiu.

Cei trei tovarăşi se pomeniră iar cu picioarele pe pământ, se priviră unul pe altul şi-şi făcură semne din cap. Apoi începură să scotocească încăperea.

George ar fi vrut să scoată la suprafaţă trupul uriaş al polipului ca să se bucure doctorul, dar când făcu semn tovarăşilor, pentru a le da de înţeles ce avea de gând, masa diformă a monstrului se însufleţi deodată.

Ca o torpilă, polipul ţâşni prin apă, întunecă o clipă intrarea templului — apoi se făcu nevăzut, şi îndărătul locului unde zăcuse până atunci, cei trei tovarăşi zăriră statuia înaltă, acoperită de nămol şi alge, a zeului mayaşilor.

George dădu fuga spre intrarea templului, în vreme ce Peter şi Kard

legară funiile în jurul statuii-celei grele. Dădură pe urmă semnalul pentru ridicarea la suprafață.

Bucuria fără margini a bătrânului preot deveni și mai mare când George, cu ajutorul celor doi uriași, aduse la lumină o mulțime de cutii de metal, pe care le găsise în firidele templului.

Marinarii căpătară și ei daruri prețioase, din vânzarea cărora ar fi putut trăi fără griji până la sfârșitul vieții lor. Dar ei nici nu se gândeau să le vândă, ci socoteau să le păstreze ca amintire.

Și bătrânul preot îi povesti lui George — după cum îi făgăduise — că spre răsărit de insula aceasta exista o alta, pe care emigraseră de asemeni mayași, cu sute de ani în urmă. Se spunea, însă, că urmașii vechiului popor pieriseră până la unul, dar construcțiile ridicate de ei rămâseseră în picioare, în toată splendoarea lor.

Tehuante încheie cu următoarele cuvinte :

— Tinere prieten, această insulă ar fi o ascunzătoare minunată pentru tatăl d-tale. Plecați într-acolo, alungați-i pe banditii și criminalii despre care se spune c-ar fi locuind acolo și luați în stăpânire vechile clădiri ale strămoșilor noștri. M-aș bucura foarte mult dacă veți izbuti.

În românește de LIA HARȘU

(Va urma)

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

LUMI DISPĂRUTE

1. O „mică" aventură

Ăștia sunt rechini de nisip, zise doctorul Bertram, care se afla în turnul submarinului, alături de Farrow și George. Se aruncă odeseori afară din apă și se scutură cu putere, așa cum s-a întâmplat și de data asta. Specialiștii susțin că în felul acesta vor să se scape de păduchii de apă, care îi mănâncă, și eu cred că explicația e întemeiată. A l ăla avea o greutate de cel puțin trei sute de kilograme ! Și ... acolo și dincoace... Dumnezeule ! o întreagă menajerie !

Doctorul nu greșise deloc, căci pretutindeni în jurul submarinului, care aluneca cu viteză redusă prin golful larg al unei insule singuratice, țâșneau din apă trupurile uriașe ale rechinilor de nisip. Desigur, un pescuitor de pești mari, din aceia cari trăiesc de pe urma acestei meserii, l-ar fi numit

„mici" pe aceştl monştri, deşi ei ar fi impus respect chiar şi unui navigator bătrân. Nici un om n-ar fi cutezat să facă o baie în golful acesta.

Mereu ţâşneau din adânc rechinii, numărul lor sporind pe fiecare clipă şi se părea că submarinul nu-şi va mai putea croi drum prin grămada aceea negricioasă.

Deodată se produse o agitaţie sălbatică dedesubtul dihăniilor hidoase. Apa începu să spumege, să clocotească. O luptă crâncenă se produse pe neaşteptate în sânul numeroşilor rechini.

Lighioanele, lungi de trei metri, se războiau cu o furie nestăpânită. Curând apa se înroşi de sânge, trupuri acoperite de răni ţâşniră în sus, apoi veniră din depărtare cârduri întregi de astfel de monştri marini. Măcelul înveşunat, apa înroşită de sânge atrăgeau mereu rechinii, care rămâneau la distanţă, dând târcoale în jurul câmpului de luptă.

— Sfinte Dumnezeule, aşa ceva n-am mai pomenit ! exclamă căpitanul. Doctore, ce să fie asta ?

— E perioada împerecherii, răspunse atotştiutorul Bertram. Se întâmplă uneori, cu prilejul acesta, că rechinii-masculi se războiesc de moarte între ei. Ceilalţi, care dau târcoale, colo, de-o parte, pândesc victimele măcelului, care o vor lua la goană atunci când vor fi grav rănite. Se aruncă apoi asupra lor şi le dau gata. Din cei vreo cincizeci de rechini care se luptă aici lângă noi, probabil că nici unul nu va scăpa cu viaţă.

— Tată, să înaintăm cu submarinul printre ei, propuse George, cu înflăcărare. Aş vrea să privesc de aproape spectacolul acesta rar. Vii şi d-ta, doctore ?

Fără să mai aştepte răspunsul lui Bertram, tânărul îşi făcu vânt peste marginea turnului şi alergă pe puntea uşor boltită a vasului, spre proră. Căpitanul îi strigă din urmă să fie cu băgare de seamă, căci parapetul e scund şi ar putea cădea în apă. George îl liniştl prin semne, se încleştă de drugii de fier, se aplecă peste ei şi privi cu interes la luptele grozave dintre rechini.

Doctorul Bertram îl ajunse din urmă.

— Sunt numai masculi, constată el după câteva clipe de observaţie atentă. Se măcelăresc fără nici un folos, ca şi cum ar fi în prada unei beţii care le-a răpit minţile. Căci chiar dacă s-ar alege numai cu răni uşoare din lupta asta, sfârşitul lor e totuşi sigur. Rechinii care pândesc de la distanţă nu vor lăsa să le scape nici unul din tovarăşii răniţi. Ia te uită, George, acolo în faţa noastră înoată unul cât toate zilele, cu trupul acoperit de răni grozave. Nu e însă atât de greu rănit încât să moară din cauza asta. Dar acum se apropie de rechinii care stau la pândă. Poţi vedea şi tu cât de feroce e Natura. Aşa e şi la lupi. De îndată ce vreunul din haită — familia lor — e rănit cât de puţin, ceilalţi se aruncă asupra lui şi-l sfâşie cât ai clipi din ochi. Ia priveşte ! Şase rechini dintr-aceia care stau de o parte se năpustesc asupra tovarăşului lor rănit : nu va trece mult şi va fi rupt în bucăţi, — vei vedea îndată.

Ca nişte torpile, şase dihănii negricioase ţâşniră asupra monstrului rănit care, slăbit cum era, zadarnic ar fi încercat să scape de soarta care îl aştepta.

În clipa următoare fu prins într-o vâltoare clocotindă, o spumă roşie coloră suprafaţa apei şi cei şase rechini se năpustiră cu lăcomie asupra prăzii, începură să smulgă bucăţi dintr-însa, cu o sălbăticie de nedescris. După câteva minute o grămadă informă se lăsă la fund în apă, — tot ce mai rămase din rechinul uriaş, care acum va servi de hrană crabilor şi celorlalţi peşti din adâncurile mării.

— Groaznic ! exclamă George. Cât de fioroasă e Natura !

— Aşa pare să fie la prima vedere, răspunse doctorul Bertram, dar dacă încercăm să pătrundem mai adânc în tainele ei, ne dăm seama tot mai

mult cât de înțeleaptă și prevăzătoare e în tot ceea ce face, și care nouă ni se par inexplicabile.

Un animal slab sau rănit nu poate trăi printre semenii săi, tot așa ca o plantă firavă. Natura creează viață din viață, de aceea nu trebuie să cruțe nici distrugerile. La viață au dreptul, însă, numai ființele puternice, — pentru ceilalți nu e loc, Natura n-are ce face cu ei, așadar trebuie să piece. Firește, în lumea noastră civilizată lucrurile nu se petrec așa, dar Natura adevărată, cruntă și totuși înțeleaptă o vedem aici, în fața noastră.

— Da, domnule doctor, ai dreptate. Cum s-ar explica altminteri pornirea asta subită de a se măcelări între ei ! Desigur că Natura le-a insuflat-o. Erau prea mulți, se vede, așa că trebuiau să se ucidă unii pe alții.

— Da, dragă George, astfel poruncește legea de fier a Naturii. — Al uite că tatăl tău îți satisface dorința pornind cu submarinul în mijlocul cetei rechinilor războinici. Ia te uită, nici nu le pasă măcar, nici nu caută să se ferească de prora ascuțită a vasului. Sunt atât de preocupați de ei înșiși, încât nici nu dau atenție unui obiect străin.

În imediata apropiere a prorei țâșni în sus un rechin enorm, al cărui trup era acoperit cu răni grozave. Era ultima lui săritură, căci când atinse din nou suprafața apei, se afundă încetișor.

În saltul lui mortal trecuse atât de aproape de George încât curajosul tânăr se dădu fără voie cu un pas înapoi. Doctorul izbucni în râs, apoi zise :

— Da, George, așa ceva ar putea deveni neplăcut. Ia închipuie-ți ce s-ar fi întâmplat dacă dihania s-ar fi prăbușit pe punte !

— Hm... bine n-ar fi fost în nici un caz, răspunse George, silindu-se să râdă. Nici ca hrană nu ne-ar fi putut servi. Păcat că în loc de rechini nu luptă pe aici macrouri de mare... Aștia n-ar avea decât să vină cu duzinile pe punte, nu m-aș teme deloc.

— Cred și eu ; mai ales că de mult n-am mai mâncat pește. — Atenție, se mai pregătește unul la o săritură !

George și doctorul încercară să se dea repede îndărăt, dar în aceeași clipă zbură din nou în aer un trup lung de trei metri. Rechinul rănit zvârli o dată cu coada nimerindu-l pe doctor, apoi se abătu asupra lui George și, împreună cu monstrul care pică înapoi în apă, cei doi tovarăși, strâns îmbrățișați, căzură peste parapet, în mijlocul rechinilor care se măcelăreau între ei.

Căpitanul Farrow scoase un țipăt de groază când îi văzu pe cei doi căzând peste parapet. Răcni imediat în porta-voce să se oprească mașinile, dar submarinul avea viteză prea mare, și înainte ca monstrul de oțel să se poată opri, George și doctorul erau în urma lui, cuprinși în vâltoarea rechinilor turbați.

— Dați îndărăt, încetișor ! răcni Farrow.

„Dox"-ul își făcu drum printre trupurile negricioase, care țâșneau mereu și în mijlocul lor se iveau din când în când cei doi tovarăși, făcând semne disperate, pentru ca apoi să dispară iar.

Bietul căpitan simțea că-și pierde mințile. Iubitul său fiu, de care era atât de mândru, și camaradul din tinerețe, doctorul Bertram, căzuseră în mijlocul unei cete de rechini, care se luptau pe viață și pe moarte. Chiar dacă floroasele dihănii nu se gândeau pentru moment la vreo pradă, cât de lesne s-ar fi putut, totuși, să-i sfâșie pe cei doi sau să-i izbească cu coada scufundându-i în mare !

Uneori, trupurile lor erau ridicate din apă, pluteau câtva timp pe spinările lighioanelor, apoi dispăreau iar în adânc.

Submarinul își făcea loc cu greu îndărăt printre rechini, al căror nu-

măr creştea neîncetat. Farrow trebuia să ţină seamă ca elicea să nu fie distrusă, din cauza izbiturilor, de trupurile monştrilor.

Peter Uriaşul veni fuga în turn, atras de strigătele îngrozite ale căpitanului. Scoase şi el un ţipăt de spaimă, văzând în ce situaţie înfiorătoare se aflau iubitul său George şi bunul doctor Bertram, — dar apoi dădu buzna înapoi în interiorul vasului, luă două frânghii lungi şi subţiri şi urcă repede sus cu ele.

Uriaşul îşi dăduse seama imediat că George şi doctorul n-ar fi putut ajunge prin propriile lor forţe la submarin ; erau mereu împinşi înainte de valul rechinilor ce se războiau, cu toate sforţările pe care le făceau ca să scape din situaţia lor grozavă.

Peter le aruncă funiile ; Farrow o ţinea pe aceea de care se prinsese doctorul, iar Uriaşul, pe cea a lui George, şi amândoi începură să tragă cu băgare de seamă.

Cei doi primejduiţi trebuiau să fie traşi peste trupurile rechinilor, şi erau clipe când căpitanul şi Peter se simţeau străbătuţi de o adevărată groază...

Dar atât George, cât şi doctorul îşi dădură seama de pericol. De aceea îşi ţineau braţele şi picioarele lipite de trup, nu făceau nici o mişcare de înot, ci se lăsau traşi de cei de pe punte. Şi, în cele din urmă, ajunseră lângă submarin. Erau însă la capătul puterilor, căci primejdia grozavă în care pluteau tot timpul le încordase nervii.

Peter se aplecă repede peste parapet, îl apucă întâi pe George, apoi pe doctor, şi-i trase pe punte, unde căzură istoviţi.

De-abia după câteva minute, cei doi se putură ridica de jos. Şi când tânărul se simţi iarăşi pe picioare, strigă vesel, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic :

— Asta a fost o mică aventură plină de haz. Să încerce şi alţii s-o facă la fel ca noi, dacă le dă mâna !

— Eu nu cred să existe om care să aibă poftă de o „mică" aventură ca asta, zise doctorul, care-şi revenise şi el. Îţi mai arde de glumă, dragă George. Eu ştiu că mi-au ieşit peri albi. — Ah ! urmă el, după ce aruncă o privire pe mare — dihăniile par să fi terminat cu războiul... Am fost salvaţi tocmai la vreme. Peter, îţi mulţumesc din inimă. — Dumnezeule ! la te ultă ! strigă el deodată, — de aceea au încetat lupta atât de repede lighioanele alea, căutându-şi salvarea în fugă. George, am fi fost pierduţi acum, vine o ceată întreagă de rechini-tigri, cei mai sălbatici din neamul rechinilor.

Trupuri mari, subţiri, cu dungi ciudate, negricioase, se iviră deodată pe întinsul apei. Erau lungi de nouă până la zece metri şi se aruncau cu mare furie asupra rechinilor de nisip.

Uriaşii aceştia grozavi trebuie să fi cântărit pe puţin două mii de kilograme unul ; cu iuţeala fulgerului, sfârtecară şi înghiţiră vreo duzină de rechini răniţi, care nu mai avuseseră timp să fugă. În câteva clipe, golful era curăţat. Rechinii de nisip dispăruseră, câţiva izbutiseră să scape cu viaţă, dar cei mai mulţi îşi găsiseră mormântul în stomacurile enorme ale „tigrilor". Aceştia se făcură şi ei nevăzuţi, tot atât de repede precum se iviseră.

Doctorul Bertram era palid la faţă. Ivirea acestor adevăraţi stăpâni ai oceanelor, — care, în ce priveşte sălbăticia, şiretenia şi puterea nu sunt întrecuţi, poate, decât de fiorosul „Orka", balena-sabie — la numai câteva minute după salvarea lor miraculoasă, datorită lui Peter, îl zgudui mai mult decât aventura prin care tocmai trecuse.

— George — rosti el cu glas slab — doar câteva clipe dacă mai întârziam şi ne-am fi dus pe copcă. Rechinii-tigri sunt de o cruzime nemaipomenită, ne-ar fi rupt în două cu o singură muşcătură şi ne-ar fi înghiţit cât ai clipi din ochi. Dumnezeule sfinte, fereşte-mă să mai trec vreodată printr-o

astfel de aventură ! Ascultă ce-ți spun eu, dragă George, e o adevărată minune că am scăpat cu viață și încă fără să fim răniți. Dar ceva tot am învățat, la aminte ! Niciodată nu mă voi mai sprijini de parapetul vasului când rechinii se războiesc prin apropiere. La sfârșit, ce-a fost a trecut. Acum să ne schimbăm de haine, căci apa înroșită de sânge ne-a colorat și nouă îmbrăcămintea.

Tremurând încă pe picioare, George coborî scărița turnului. Dar, după ce se spălă și-și schimbă hainele, deveni din nou cel dinainte, adică tânărul curajos și dornic de aventuri.

Urcă îndărăt în turn, unde-l găsi pe căpitan.

– Tată, zise el, ar fi frumos, ce-i drept, dacă am găsi o a doua ascunzătoare sigură pe aici, – dar am presimțirea că ne așteaptă o sarcină foarte grea. Bătrânul preot Tehuante ne-a spus doar că pe insula spre care ne-a îndreptat locuiesc alți oameni, pe care trebuie să-i alungăm mai întâi. Prin aste, o fi crezut că-s niscaiva pirați sau ceva asemănător, căci dac-ar fi vorba de oameni pașnici n-avem nici un drept să-i gonim de pe la casele lor.

– Ai dreptate, cam așa a vorbit preotul – încuviință Farrow – vom avea, desigur, de luptat cu mari greutăți, – dar suntem noi obișnuiți, slavă Domnului ! Sau te gândești, poate, la ceva deosebit ?

– Nu știu ce să zic, dar m-a năpădit deodată simțământul că mica aventură prin care am trecut cu doctorul Bertram ar fi, ca să zic așa, o prevestire. Prea e ciudat faptul că rechinul rănit ne-a aruncat în apă de pe puntea submarinului. Și tot atât de ciudat – dacă nu și mai mult – e că am scăpat teferi din situația grozavă în care ne găseam.

– Hm... pare-mi-se că ai devenit cam superstițios, dragă George, răspunse căpitanul. Nu te-ai molipsit cumva de la Jan Brike sau Plundow ? Ar fi regretabil, crede-mă. Ești băiat tânăr și nu-ți șade frumos.

– Dar cum de-ți dă prin gând una ca asta, tată ? spuse George cu însuflețire. Eu însumi petrec de minune pe socoteala lor. Nu, eu nu știu ce-i aia superstiție, totuși am presimțirea că ne așteaptă primejdii, pe care nici nu le putem bănui măcar. Sper însă că vom ieși noi cu bine și din aventura asta.

– Drept e, așa se va întâmpla, zise căpitanul, calm. Pe mine mă interesează mai puțin descoperirea unei ascunzători noi, ci mai mult să-i cercetez mai de aproape pe oamenii care trăiesc pe acolo. Dacă o fi vorba într-adevăr de pirați, sunt hotărât să mă ocup de ei cum se cuvine, adică să-i pun cu botul pe labe, cum s-ar zice.

– Numai de n-ar trăda ceva în privința asta profesorul Sweeds, care va anunța acum, pe insulele Fidji, senzaționala descoperire, zise George. Căci, în felul acesta, s-ar putea întâmpla să ne mai întâlnim o dată cu un vas de război englez. Pentru autorități ar fi mai important faptul că se află pe aici o ascunzătoare de pirați, decât toate minunile arhitectonice ale mayașilor laolaltă.

– El ne-a făgăduit, însă, că va păstra tăcerea și nu mă îndoiesc că-și va ține cuvântul, răspunse Farrow. Așadar, în cel mai rău caz, nu vom avea de-a face decât cu piraților.

– Numai de n-ar fi ceva mai rău, zise George. Mă simt copleșit de un sentiment ciudat, cum n-am avut încă până acum, înainte de a porni la o aventură. Poate că are o influență și primejdia grozavă prin care am trecut mai acum un ceas, împreună cu doctorul.

— Cred şi eu, răspunse Farrow, privindu-şi fiul cu duioşie. Îţi închipui, desigur, dragă George, ce se petrecea în sufletul meu când v-am văzut pe amândoi în mijlocul rechinilor turbaţi. Să mă ferească Dumnezeu să mai am o a doua oară o astfel de privelişte.

— Da, îmi închipui, dragă tată, răspunse George cu căldură. Dar, te rog să fii încredinţat că nu mă voi mai sprijini niciodată de parapet, când primejdia va fi pe aproape. Aventura aceea mi-a vârât şi mie spaima în oase.

2. O întâlnire ciudată

Peter Uriașul, care stătea îndărătul lor, arătă deodată cu mâna înainte și zise :

— Domnule căpitan, acolo se zărește un mic vas, probabil un kanu.

Privirea lui ageră descoperise înaintea celorlalți punctul mititel din zare, ba chiar nu se înșelase în privința soiului vasului, căci când Farrow duse ocheanul la ochi, clătină capul și răspunse :

— Bravo, Peter, e ultimitor ce vedere bună ai. Ai observat bine, e într-adevăr un kanu. De fapt, însă, n-are pe nimeni într-însul și vântul de răsărit îl alungă spre noi. Probabil c-a fost smuls de pe vreo insulă.

— Orice s-ar zice, e mai bine așa, decât dacă ar fi vorba de vreun distrugător englez, spuse George, râzând. Poate că acest kanu ne va fi de folos, dacă vom vrea să ne apropiem de insula misterioasă pe care locuiesc, probabil, urmașii vechilor mayași. Căci, dac-or vedea că venim cu cogeamite submarin, vor prefera, desigur, s-o șteargă cât mai repede.

— Ideea e cât se poate de bună, răspunse căpitanul. Vom pescui, deci, kanu-ul și-l vom aduce pe bord. Nu se știe la ce ne poate folosi.

La o comandă a sa, submarinul își spori viteza. Se apropie repede de kanu, care se legăna în voia valurilor. Când putu fi văzut cu ochiul liber, Farrow exclamă cu mirare :

— Construcția acestui vas mititel se deosebește cu totul de tipurile cunoscute în această parte a Oceanului Pacific. Are o croială cu totul ciudată și, după cât se pare, nu este din lemn, ci din piei de animale. — Așa e, urmă el, aruncând o privire prin ocheon — e făcut din piei de animale mici. Ciudat ! La asta nu m-aș fi așteptat prin ținuturile de aici.

— Tată, poate că e un vas pe care și l-a construit cu multă greutate un om care voia să părăsească cu orice chip vreo insulă pe care se afla, își dădu cu părerea George. Pe toate insulele de aici nu există animale mari, ci numai porci mistreți, marsupiale și poate câini.

— Hm.., vei fi având dreptate — încuviință Farrow, privind cu atenție prin ocheon la kanu-ul care se apropia. Pare să fie construit din piei de porci mistreți. Dar treaba asta n-ar fi putut-o face cu atâta îndemânare decât un băștinaș. În orice caz, kanu-ul acesta e o raritate, ceva cu adevărat unic. Bietul constructor a fi rămas plouat când a văzut că opera lui, înfăptuită cu atâta greutate, a căzut pradă unui vânt neprevăzut.

Ciudatul kanu se apropia tot mai mult. În curând se putea observa și cu ochiul liber cât de dibaci era împreunat din piei tăbăcite de mistreți mici și smolit cu rășină de kopra. Constructorul lui trebuia să fi lucrat luni întregi la el și — după cum spusese căpitanul — trebuia să fi fost o mare pierdere pentru dânsul când vântul l-a smuls, ducându-l în larg.

După zece minute kanu-ul se afla lângă prora submarinului, care-și încetinise mult viteza. Peter alergă spre proră, pentru a ridica micul vas pe punte. Dar în clipa când se aplecă peste parapet, strigă uimit :

— Domnule căpitan, în kanu e un om, un băștinaș.

George și doctorul Bertram își făcură imediat vânt pe punte și alergară spre proră. De-abia aruncase o privire asupra făpturii neînsuflețite și doctorul strigă :

— Și ăsta trebuie să fie un urmaș al vechilor mayași, are același tip ca indienii de pe insula din apus, unde am fost de curând. Domnule căpitan, asta e o descoperire de mare însemnătate, — vreau să sper numai că voi izbuti să-l readuc la viață.

Peter trase kanu-ul de-a lungul submarinului, şi-l rugă pe George să-l ţină să nu-l ia apa, apoi se aplecă şi mai mult şi prinse în braţele-i vânjoase trupul ţeapăn, pe care-l aduse pe punte. Îndată ce-l aşeză jos, doctorul Bertram începu să se ocupe de el. Uriaşul scoase apoi din buzunarul său fără fund o frânghioară şi legă kanu-ul de unul din drugii de fier ai parapetului.

— Domnule căpitan — zise doctorul Bertram — cred că-l voi putea salva pe tânărul băştinaş. Probabil că a ajuns în halul ăsta numai din cauza lipsei de hrană, în primul rând de băutură. Peter, ajută-mă să-l duc la infirmerie!

Treaba se făcu repede. Şi în vreme ce savantul doctor se ocupa de cel leşinat, Farrow, George şi Peter cercetară misteriosul kanu, pe care băştinaşul şi-l construise probabil singur.

Era într-adevăr întocmit din piei mici de mistreţi, avea o cherestea din crengi tari ca fierul şi lipit complet cu răşină, ca să nu pătrundă apa în el.

— Băştinaşul acesta trebuie să fi avut temeiuri foarte puternice ca să pornească la drum fără hrană îndestulătoare, zise căpitanul. Bănuiesc că e o oarecare legătură între el şi insula misterioasă pe care o căutăm noi. Cred că s-a petrecut acolo ceva, care ne dă acum dreptul să intervenim.

— Tată, n-am încotro — zise George, îngrijorat — dar trebuie să-ţi repet că presimt o nenorocire, care ne aşteaptă odată cu vizitarea acestei insule. Mai bine nu-l găseam pe băştinaşul acesta şi ne aruncam astfel de cine ştie ce primejdii.

— Ai devenit ciudat de tot, George, răspunse căpitanul. Tu să vorbeşti aşa, tu care nu te dai în lături de la nici o aventură, care eşti întotdeauna acela care ne vâră în sperieţi prin îndrăzneala lui? Zău, nu mai pricep nimic!

— Nici eu nu prea pricep, tată, mărturisi tânărul. Poate să mă fi descurajat puţin aventura prin care am trecut împreună cu doctorul. Am numit-o eu „mică", dar asta numai în glumă, şi amintirea ei nu vrea să mă părăsească.

— E şi firesc să fie aşa, George — răspunse căpitanul — căci nu cred să mai existe cineva care să fi trecut printr-o astfel de situaţie. Numai când mă gândesc la privelişteа aceea înfiorătoare şi mă trec fiori. Era greaznic, atât pot să spun. Şi nu e de mirare că acum vezi totul în negru.

— Aşa e, tată, încuviinţă George, dar cu toate astea nu izbutesc să scap de presimţirea ciudată care mă stăpâneşte. Am mai trecut eu prin situaţii cu care nu se poate lăuda nici un om de pe pământ, dar, de îndată ce primejdia trecea, deveneam iarăşi liniştit. Acum, însă, sunt într-o stare de neliniştе atât de cumplită, cum n-am fost niciodată.

Căpitanul Farrow rămase pe gânduri şi zise cu şovăială:

— George, or fi existând presimţiri, dar nu trebuie să te laşi stăpânit de ele.

Tânărul zâmbi cam în silă.

— Firеşte, tată, se poate să ai dreptate. Dar nu pot porunci nervilor să lucreze cum aş vrea eu. Totuşi, nu vreau să ne abatem de la planul nostru, ţin numai să spun că trebuie să fim cu mare băgare de seamă de data asta. Bănuiesc, presimt că vom avea de întâmpinat primejdii foarte mari.

— George, ştii prea bine că întotdeauna am fost prevăzători şi întotdeauna ne-am pregătit pentru primejdii mari. De aceea şi sunt oarecum îngrijorat că stărui atât de mult asupra acestui lucru. Cred că ar fi mai bine să nu ne ocupăm deloc de insula asta misterioasă, pe care ar trăi urmaşi de ai vechilor mayaşi. După ce doctorul Bertram îl va fi readus la viaţă pe băştinaş, îi vom cere să ne spună unde vrea să fie debarcat, iar după ce-i vom împlini dorinţa, vom lăsa lucrurile în voia soartei.

George tresări. Glasul tatălui său avea o intonație serioasă, ceea ce însemna că era hotărât să renunțe la intenția sa. Așadar, expediția la care porniseră avea să dea oare greș numai din cauza presimțirii sale, care, în definitiv, nici nu era întemeiată? Asta nu trebuia să se întâmple. El știa foarte bine cât de important ar fi pentru ei toți o a doua ascunzătoare în Oceanul Pacific, alături de „Insula Odihnei". Și să se piardă totul numai din pricina lui? Nu, asta nu trebuia să se întâmple!

Se sili să zâmbească, apoi zise:

— Tată, bănuiesc că nu ne-am înțeles bine. N-am spus să renunțăm la întreprinderea noastră, ci doar că de data asta va trebui să fim cu deosebită băgare de seamă. Ai dreptate, aventura cu rechinii m-a iritat mult și aș avea nevoie de câteva ceasuri de odihnă. După aceea, voi fi iar pregătit pentru noi aventuri. Mă mir numai că doctorul, care a trecut și el prin aceleași peripeții ca și mine, își păstrează tot sângele rece.

— Îi s-au zdruncinat puțin nervii, atâta tot, zise Farrow, căutând să-l liniștească. Sunt și eu de părere că vei vedea lucrurile altfel după ce se va fi scurs câtva timp. N-ar fi poate rău să te interesezi puțin de băștinașul salvat. Fiind alături de doctorul Bertram, care a trecut prin același pericol ca și tine, îți vei recăpăta, desigur, vechea încredere.

George urmă sfatul tatălui său. Coborî repede scărița turnului și alergă spre infirmerie. Acolo îl găsi pe doctor ocupat de zor. Tocmai îi făcea o injecție cu cocaină băștinașului și când sfârși se întoarse spre George și-l întrebă:

— Ei, dragă George, ce te apasă pe inimă? Tot mai ești tulburat de pe urma „micii" aventuri prin care am trecut împreună? Vezi că totul s-a sfârșit cu bine, ai iar înfățișarea ta dinainte, de ce dar enervarea asta pe tine?

— Da, domnule doctor, sunt într-adevăr foarte agitat, mărturisi tânărul. Nu mi s-a mai întâmplat mie așa ceva, deși am trecut prin multe. Și acum presimt ceva rău și nu pot scăpa de gândurile mele negre. Ai vreun leac pentru asta?

— Dragă George, culcă-te în hamacul tău și ia praful ăsta de bromură. Fii sigur că-ți va ajuta.

— Nu, domnule doctor, nu vreau să mă folosesc de mijloace artificiale pentru a-mi redobândi liniștea. Am venit la d-ta numai ca să mă informez despre starea pacientului nostru. Cum se simte?

Doctorul zâmbi mulțumit, apoi răspunse:

— Dacă vrei să aștepți câteva minute numai, îl vei vedea trezindu-se. Din cauza îndelungatei lipse de hrană, s-a ales cu o slăbire a inimii, dar injecția mea îi va face bine. A! uite că vine și supa pe care i-o voi turna pe gât. Trebuie să-l readuc la viață cu încetul, căci de cel puțin cinci-șase zile a fost lipsit de mâncare și băutură. Un european n-ar fi rezistat, — sub soarele ăsta arzător ar fi murit după două-trei zile.

— Și e într-adevăr un urmaș al mayașilor, domnule doctor? Să fie, oare, un locuitor al insulei misterioase despre care ne vorbise Tehuante?

— Sunt încredințat de asta — răspunse Bertram — astfel de tipuri de băștinași nu se află pe alci. Ba chiar pot susține că oameni dintr-aceștia nu mai trăiesc decât pe aceste insule, pe care au fost azvârliți strămoșii lor în urmă cu sute de ani. Ne va povesti ei totul, după ce se va trezi. Aha! injecția pare să-și fi făcut efectul, a mișcat pleoapele. Da, da, își vine în fire, mai repede decât mă așteptam.

Băștinașul deschise ochii, privi rătăcit în jurul său, apoi bâlbâi câteva cuvinte într-o limbă pe care George n-o pricepea. Doctorul Bertram puse repede mâna pe ceașca cu supă pe care o adusese un marinar, ridică puțin capul indianului și-i turnă în gură lichidul întăritor. Și în vreme ce făcea asta, zise către George:

Gronsky94

— E într-adevăr un urmaș al vechilor mayași, vorbește graiul pur, primitiv, al dialectelor indiene sud-americane. Din fericire, eu îl înțeleg. Prin cele dintâi cuvinte ce le-a rostit cerea să-i dăm apă, dar în starea în care se află nu-i pot da. Ah! Își revine repede. Trebuie să fie foarte rezistent.

Cu o mișcare vioaie, tânărul indian se ridică. Doctorul Bertram vru să-l sprijine, dar cu un gest mândru băștinașul refuză. Apoi, spre marea mirare a lui George, zise în cea mai curată engleză :

— Cine sunteți dv., domnilor ?. Cum de-am ajuns aici ? .

Doctorul Bertram rămase câteva clipe uluit, apoi zise :

— Prietene dragă, trebuie să-ți mărturisesc că sunt foarte surprins auzindu-te vorbind englezește. Pricep și limba d-tale maternă și chiar o vorbesc puțintel, dar tot mai bine mă descurc cu engleza. Așadar, ascultă : te-am găsit mai mult mort decât viu într-un kanu pe care presupun că l-ai construit d-ta singur din piei de mistreți. Și, din fericire, am izbutit să te readuc la viață, iar acum te rog să ne povestești dincotro vii. Ai fost cumva pe insula a cărei așezare ne-a indicat-o, cu aproximație, Tehuante ?

Tânărul indian, care, de fapt, n-ar fi putut fi în stare să se miște — după lipsurile pe care le îndurase — făcu încercări să sară jos de pe masa îngustă pe care era întins. Dar doctorul Bertram îl opri și zise enervat :

— Ce-ți trece prin gând, omule ? Acum trebuie să asculți de mine, medicul. Cel puțin până mâine trebuie să stai liniștit și să-ți obișnuiești trupul cu încetul cu mâncare și băutură. Firește, ai o constituție robustă, dar nu trebuie s-o pui la încercări prea grele. Așadar, culcă-te iar, și vei putea să ne povestești cât vei pofti — după aceea te vom întinde în hamac, unde vei rămâne până mâine.

Tânărul tăcu vreo câteva clipe, apoi zise :

— Am fost salvat, deci, de un vapor, altfel nu mi-ați fi vorbit de hamac. E și foarte probabil, căci am fugit de pe insulă cu kanu-ul. Spuneți-mi, însă, domnule, de unde-l cunoașteți pe Tehuante ?

— Ieri am plecat de pe insula lui, răspunse doctorul Bertram. Noi l-am scos din mare vechea statuie a zeului Maya, împreună cu alte multe comori din templu, apoi am pornit încoace, ca să căutăm o insulă despre care ne-a vorbit el. Tehuante ne spunea că și pe această insulă ar trăi urmași ai vechilor mayași și anume ai unui prinț care s-a lepădat de preoți.

Tânărul indian încuviință din cap.

— Da, ai dreptate, domnule, această insulă există într-adevăr. Nu știu unde ne aflăm în momentul de față, căci furtunile m-au zvârlit de colo până colo — se poate, însă, ca insula cu pricina nici să nu fie atât de departe. Noi suntem urmașii prințului care s-a despărțit de preoți, după cum bine spuneai d-ta, — dar asta nu ne-a adus noroc. De multă vreme stăm sub stăpânirea europenilor, pe care am izbutit să-i cunosc bine după ce am studiat în Australia. Sunt oameni răi, care sug sângele conaționalilor mei și-i folosesc pentru planurile lor josnice. Știu bine, domnule, că noi nu formăm un popor în lumea întreagă. Nimeni nu crede că suntem urmașii unui stat puternic, care mai ființează astăzi numai cu numele. Eu mă numesc Tacato și sunt ultimul prinț al poporului meu. Am fugit de pe insulă, pentru că n-am putut îndura stăpânirea albilor peste poporul meu. Aveam de gând să-l caut pe Tehuante, ca să împăcăm din nou triburile noastre, dar, după cum spuneam, furtunile m-au abătut din drumul drept. Vă mulțumesc, domnilor, că m-ați salvat. Poate că acum voi fi în măsură să fiu de ajutor poporului meu.

— Fără îndoială, răspunse Bertram, și noi suntem dispuși cu dragă inimă să te ajutăm. Dacă ai studiat în Australia — probabil în Sidney — și ținând seamă de tinerețea d-tale, nu poate fi mult de atunci — vei fi auzit d-ta despre submarinul căpitanului Farrow. Aha! după tresărirea d-tale văd

că așa este. Așadar, află că te găsești acum pe bordul acestui submarin și noi suntem aceia care am dat de d-ta.

– Minunat! exclamă tânărul prinț – asta mi-am dorit-o dintotdeauna, dar n-am crezut că mi se va împlini vreodată dorința. Vă rog, domnilor, chemați-l pe căpitan, căci țin mult să-i vorbesc.

– Uite-l aici pe fiul său, George, răspunse doctorul. Eu sunt Bertram, medicul vasului. Firește că-l voi chema și pe căpitan, dacă te simți în putere să primești vizite.

– Da, mă simt în putere, zise Tacato ; îți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat, domnule doctor, căci fără d-ta nu m-aș fi trezit în vecii vecilor.

Apoi, întorcându-se spre George :

– Mă bucur din inimă că am avut prilejul să te cunosc, domnule George Farrow, – la Universitate eram cu toții admiratorii faptelor d-tale vitejești, dar și mai mult m-aș bucura dacă am rămâne prieteni, ceea ce doresc din toată inima.

– Nu mai puțin și eu, răspunse George. Sunt totdeauna gata să pornesc în expediții primejdioase, numai să fie vorba de dreptate. Nădăjduiesc, prințe Tacato, că atunci când tatăl meu va fi aici, ne vei povesti lucrurile în amănunțime. Te vom ajuta cu dragă inimă, am însă presimțirea că nu va fi atât de ușor.

– Așa e – zise Tacato – va fi chiar foarte greu. Europenii care stăpânesc de zeci de ani peste poporul meu sunt oameni care nu țin seamă de nimic. Cred că vom avea de dus lupte grele ca să-i alungăm, căci conaționalii mei sunt atât de înfricoșați, încât nu-l exclus să țină mai curând cu cuceritorii, decât cu mine.

– Vom vedea noi, zise George, cu încredere. A, uite că vine tata.

3. Tragedia unui popor

Căpitanul Farrow fu şi el foarte mirat că indianul vorbea atât de bine englezeşte şi că studiase chiar în Sidney. Îl salută călduros, apoi ascultă cu încordare povestirea tânărului prinţ.

– După cum am auzit, îl cunoşti pe bătrânul Tehuante – începu Tacato – şi cred că el îţi va fi povestit că în urmă cu sute de ani o parte a poporului nostru a părăsit America de Sud şi s-a îndreptat spre apus. În drum, însă, s-a despărţit şi această parte în două, strămoşii mei rămânând pe o insulă, care le-a plăcut, iar preoţii, cu statuile vechilor zei, au plecat mai departe. Din câte am aflat de la bătrâni, strămoşul meu a fost fratele prinţului domnitor al mayaşilor din America de Sud.

Acum vreo treizeci de ani, un bric cu oameni albi a acostat la stânca de corali, care aproape închide insula, din toate părţile. Există numai două intrări strâmte şi întortocheate, prin care e greu să pătrunzi. Tatăl meu i-a primit bine pe străini, dar ei l-au răsplătit cu nerecunoştinţă. Cu armele lor moderne, au supus întregul popor al tatălui meu, şi pe cei care li s-au împotrivit i-au ucis. Cele două intrări au fost oarecum lărgite şi închise dibaci de stânci de corali încât un om neiniţiat nici n-ar putea bănui că există o trecere pe acolo. Străinii, însă, pornesc în larg cu bricuri repezi, atacă alte vase, ucid şi jefuiesc, apoi se fac nevăzuţi prin intrările tăinuite, când sunt urmăriţi.

Tacato făcu o scurtă pauză, timp în care doctorul Bertram îl mai îndemnă să ia câteva înghiţituri de supă.

– Aha ! m-am gândit eu la aşa ceva – zise căpitanul – când Tehuante a adus vorba despre oamenii aceia primejdioşi. Avem deci toate motivele să ne ocupăm de ei. Câţi sunt ?

– De fapt, e o ruşine pentru poporul meu că se lasă împilat de numai douăzeci de oameni – zise Tacato. Când m-am înapoiat din Sidney, de la studii, am stat de vorbă îndată cu tata şi l-am convins să întreprindă o lovitură împotriva străinilor. Dar am fost trădaţi de Matogo, în care aveam încredere, care însă râvnea la demnitatea tatei. Părintele meu a fost împuşcat, iar eu am izbutit să fug cu kanu-ul, după ce străinii m-au urmărit prin desişul insulei. Acolo am trăit câteva săptămâni, am ucis mistreţi cu ajutorul săgeţilor şi mi-am construit kanu-ul. Aveam de gând să mă duc la Tehuante şi, cu sprijinul lui şi al oamenilor săi, să încerc să-l răzbun pe bietul tata. Şi cu prilejul acesta nu lipsea mult să mă prăpădesc, – dar acum am dat de dv. şi dacă veţi vrea să mă ajutaţi, trag nădejde că ucigaşii îşi vor primi pedeapsa.

– Firește că te vom ajuta, răspunse Farrow, răspicat, astfel de oameni trebuie pedepsiţi. Piraţii trebuie executaţi neapărat, ei sunt cei mai primejdioşi criminali din câţi cunosc. Ia spune, prinţe Tacato, cele două intrări sunt destul de largi ca să putem trece cu submarinul nostru ?

– Ca să vă pot răspunde, trebuie să urc mai întâi pe punte, ca să-mi dau seama cât e de lung şi de lat vasul dv. Mă tem, însă, că nu va fi cu putinţă, căci bricul cu care banditii aceia pornesc la vânătoare este foarte îngust şi scurt.

– Aha ! de aceea or fi repurtând şi izbânzi întotdeauna, zise Farrow. Firește că nici-un vapor nu bănuieşte că vasul acesta mic are un echipaj atât de puternic şi bine înarmat. Ei, vor avea eu însă grijă să nu mai continue multă vreme nelegiuirile lor. Dacă te simţi în putere, prinţe, vino pe punte, ca să ne arăţi locul aproximativ al insulei. Ne-am îndepărtat o bucată bună de insula pe care locuieşte Tehuante.

– Cu un kanu, faci trei zile până acolo, răspunse tânărul. Dacă ai plecat spre răsărit de pe insula lui Tehuante, trebuie să ajungi negreşit pe o noastră. Deocamdată mă simt încă prea slab şi nu voi putea veni pe punte. Cred, însă, că nu sunteţi încă în apropierea insulei.

– Firește că nu, răspunse Farrow, după spusele d-tale, cele două insule trebuie să fie la o depărtare de trei sute de kilometri una de alta. Noi am străbătut cel mult o treime din această distanţă. Voi potrivi acum în aşa fel viteza submarinului, încât s-ajungem la insulă când se va lăsa întunericul. Atunci vom putea chibzui în toată liniştea cum să le venim de hac mai bine bandiţilor.

– Până pe seară, mă voi fi restabilit pe deplin, zise tânărul mayaş. Poate că sub ocrotirea întunericului, vom putea pătrunde pe insulă prin una din intrări, ca să vedem cum stau lucrurile acolo. Cred că situaţia s-o înrăutăţit, căci Matogo s-a dat cu totul de partea piraţilor albi. Şi apoi, va fi influenţat el pe conaţionalii mei, ca să le ajute străinilor din toate puterile. Vom avea, deci, mult de furcă, mai ales că în kanu-ul meu nu e loc pentru mulţi oameni.

– Avem noi destule bărci pe bord, ca să putem debarca în număr mare – zise Farrow –, dar aş vrea să mă feresc de asta. Va trebui mai întâi să cercetez insula, ca să văd cum pot fi atacaţi mai lesne piraţii. Doresc să evit o baie de sânge, – în schimb să-i predau autorităţilor celor mai apropiate.

Tacato îl privi cu uimire pe căpitan, apoi zise :

– Drept să vă spun, domnule Farrow, nu-mi închipui cum vreţi să faceţi asta. Aceşti douăzeci de piraţi sunt atât de cutezători, mânuiesc armele cu atâta îndemânare, încât m-aştept la lupte înverşunate.

– De asta să nu-ţi faci griji, prinţe, – din fericire, avem noi mijloace prin care să-i putem face nevătămători, atât pe piraţi cât şi pe conaţionalii d-tale, fără să fie nevoie să schimbăm un singur foc de armă, răspunse Farrow, zâmbind. Şi nu mă voi da în lături să întrebuinţez aceste mijloace, dar mai întâi va trebui să-mi dau seama exact de poziţia insulei. Presupun că mai există şi acolo clădiri vechi ?

– Da – răspunse indianul, scrâşnind din dinţi – castelul pe care l-au înălţat strămoşii mei stă încă neatins, dar acum e locuit de piraţi.

– Minunat ! exclamă căpitanul, în cazul acesta cu siguranţă că vom izbândi. Acum te rog să te odihneşti şi fii încredinţat că voi curăţa insula de aceşti indivizi.

Tacato se întinse în culcuşul său şi un zâmbet de fericire se înfiripă pe chipul lui.

– Da, murmură el, te cred. Am auzit multe lucruri bune despre căpitanul Farrow şi oamenii săi. Îţi mulţumesc pentru sprijinul ce mi-l dai.

Ultimele cuvinte le rosti cu glas slab de tot, apoi adormi.

– Vino, George ! zise căpitanul, în şoaptă. Le vom spune camarazilor cum stau lucrurile şi să se hotărască dacă vor să ia parte la stârpirea piraţilor.

– Sunt sigur că nici unul nu se va da în lături, zise George, cu convingere adâncă. Ba cred că vom fi nevoiţi să tragem la sorţi, ca de obicei, căci trebuie să rămână oameni şi pe submarin.

– Eu nici nu mă gândesc să încerc o debarcare – zise Farrow – vreau numai să observ în fugă aşezarea castelului, apoi vom vedea ce se poate face. Nu vreau să primejduiesc viaţa vitejilor noştri camarazi de dragul acestor piraţi.

– Așadar, dacă nu va fi cu putință să-i atacăm cu succes, vrei, probabil, să înștiințezi autoritățile engleze, printr-o radiogramă ? întrebă George.

– Acesta va fi ultimul mijloc la care voi recurge, răspunse căpitanul. Mai întâi, însă, voi încerca în fel și chip să-l răpun singur pe pirați. Mi-am și făurit un plan în privința asta.

– Aș fi curios să-l cunosc și eu, zise George, cu neîncredere. Tacato arată a fi un bărbat curajos și chibzuit, și desigur că n-ar fi fugit dânsul dacă situația n-ar fi fost extrem de primejdioasă pentru el. Piraților ăștia par să fie oameni cu care nu e de glumit.

– Admit şi eu că nu va fi prea uşor să le venim de hac – încuviinţă Farrow –, dar eu tot aş vrea să-i prindem, în aşa fel încât să-i putem preda englezilor, fără să se mai poată apăra. Şi mă gândesc să fac asta în portul Suva, din Viti Levu, pe insulele Fidji.

George îl privi uimit pe tatăl său, apoi zise îngândurat :

– Trebuie să ai un plan cu totul deosebit, de vreme ce vorbeşti cu atâta siguranţă. Vrei poate să aştepţi până or porni ei într-o nouă expediţie, cu bricul lor, pentru a-i ataca atunci ?

– Nu, asta n-ar prezenta destulă siguranţă, căci am putea aştepta săptămâni întregi până să se iveaască prilejul.

– Atunci chiar că nu ştiu în ce fel ai de gând să-i ataci.

– O vei afla la timp, dragă George. Nu e bine să fii prea curios. Mai întâi, va trebui să stabilim poziţia exactă a castelului, lucru ce-l vom face la noapte. Până atunci nădăjduiesc că Tacato se va fi înzdrăvenit îndeajuns, ca să ne poată călăuzi.

– Ştiu eu ! făcu George. Era doar atât de slăbit !

– În cazul acesta, vom porni singuri, răspunse căpitanul. Dacă nu se va fi restabilit cu totul, măcar atât cât să ne poată arăta unde se află insula, dar mai ales trecătorile acelea tăinuite, prin care vom pătrunde apoi cu bărcile noastre de aluminiu.

– Asta da, răspunse George vesel. Ce frumoase aventuri vom întâmpina !

Farrow încetini mersul vasului, căci voia să ajungă de-abia pe înserat la faţa locului.

Deoarece se aşteptau să aibă mult de lucru la noapte, căpitanul, George şi Peter se retraseră în cabinele lor, ca să se odihnească.

Spre seară se iviră la orizont nişte puncte negre ; era un labirint de insule de diferite mărimi, după cum stabiliră Rindow şi Plundow, care priviră cu ochieanele într-acolo. Foarte probabil că printre ele se afla şi insula căutată de ei.

Primul ofiţer îl vesti îndată prin porta-voce pe căpitan, care se afla în cabina sa. După câteva minute, Farrow veni în turn şi examină grupul de insule care se ivea din mare, apoi îi zise lui Rindow :

– Acolo, în fund de tot, insula de la răsărit, pare să fie înconjurată de un atol de recifuri, dacă nu mă înşel. Aşadar, asta ar putea fi insula pe care o căutăm. Fii bun, te rog, dragă Rindow, şi întreabă-l pe doctorul Bertram dacă pacientul său poate veni pentru câteva clipe în turn. Peter îl va sprijini, dacă nu se poate ţine singur pe picioare. E nevoie doar să ne confirme dacă avem în faţa noastră insula cu pricina şi să ne descrie, pe cât se poate, una din intrările tăinuite.

– Atâta lucru nu va fi greu să facă, fu de părere primul ofiţer. Ba poate că s-a înzdrăvenit îndeajuns, încât să fie în măsură să meargă cu noi în recunoaştere.

– Mi-ar place mai mult să rămână aici – zise Farrow –, căci dacă piraţii ne vor vedea în barcă numai pe noi trei, ne vor lăsa, poate, să ne apropiem, bănuind că suntem nişcaiva naufragiaţi. Dacă însă va fi cu noi şi Tacato – pe care îl cunosc destul de bine –, lucrul devine primejdios.

– Ai dreptate, domnule căpitan – încuviinţă Rindow. Cred că-l vom putea convinge pe indian că e mai bine să rămână pe submarin.

În româneşte de LIA HARŞU

(Va urma)

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește

seria completă

LUMI DISPĂRUTE (II)

In vreme ce Rindow se făcu nevăzut sub punte, pentru a vorbi cu doctorul, Farrow încetini și mai mult viteza vasului. Mai era o jumătate de ceas până să se înnopteze, dar deoarece și piraţii aveau, desigur, ochelne puternice, nu trebuia să se apropie prea mult. Se mai putea întâmpla ca ei să fie într-o expediţie și să se întoarcă pe neașteptate. O astfel de întâlnire întâmplătoare trebuie evitată, cu orice preţ, altminteri tot planul ar cădea în baltă.

După vreo cinci minute, Peter veni în turn cu Tacato, pe care-l sprijinea. Tânărul prinţ făcea tot posibilul să se ţină bine, dar se vedea lesne că trebuia să-și încordeze toată puterea de voinţă, iar când îl zări pe Farrow, zise cu tristeţe în glas :

— Cred că nu voi putea pleca cu d-voastră spre Insulă, domnule căpitan, căci mă simt încă prea slab. Ah ! uite-o că se și vede — adăugă el, când

grupul de insule se ivi la orizont – insula cea mai îndepărtată spre răsărit, aceea e. Când vă veți apropia mai mult, veți vedea pe coasta de sud două stânci înalte, colțuroase : reciful de corali se află la vreo cincizeci de metri de ele. Exact în direcția spre deschizătura îngustă dintre aceste două stânci se află intrarea prin reciful de corali. Un bloc enorm, care se găsește acolo, poate fi dat înlături foarte lesne, în partea aceea reciful e lat numai de vreo zece metri, dar drumul trece pe acolo. Apoi va trebui să pătrundeți în deschizătura dintre cele două stânci înalte, de unde veți ajunge – după vreo șaizeci de metri – la un lac destul de mare, în mijlocul căruia se află o insuliță stâncoasă. Pe această insuliță e clădit castelul strămoșilor mei. Pirații ni l-au luat, alungându-ne. Noi am fost nevoiți să ne căutăm adăpost pe malul drept al acestui lac. Acolo, în peretele înalt al malului, se găsesc multe peșteri, în care ne-am făcut locuințe.

– Minunat ! exclamă Farrow, în cazul acesta sunt sigur că planul meu va izbuti. Dar, nu cumva or fi santinele pe insulă, care ar putea observa un vas care se apropie ?

– La asta nu v-aș putea răspunde – zise Tacato –, dar cred că pirații socot că ascunzătoarea lor e prea sigură, pentru a mai lua măsuri de apărare.

– Și cum stăm cu locuințele din stâncă ale tovarășilor d-tale de trib ? întrebă Farrow. Există pe acolo oameni de pază, care ne-ar putea trăda ?

– De fapt, noi am pus totdeauna santinele, căci ne temeam nu atât de vizitele străinilor, cât de vreo șiretenie de-a piraților. Dat fiind însă că acum Matogo e de partea lor, cred că ei nu vor mai socoti că e nevoie să pună paznici.

– Hm..., să nădăjduim că așa este – zise căpitanul. Spun asta, pentru că văd că va fi o noapte foarte luminoasă, nu se vede nici un nor pe cer. Luna va lumina lacul ca ziua. Va trebui, deci, să facem în așa fel încât să putem pleca cu barca de aluminiu imediat ce se va întuneca. De oceea, ne vom lăsa la fund și ne vom apropia pe sub apă chiar până la insulă. Îndată ce va apune soarele, ne ridicăm repede la suprafață și punem pe apă barca de aluminiu.

Tacato începu deodată să se clatine, se sili însă, cu toată energia, să se țină bine, dar doctorul Bertram, care venise și el în turn, zise :

– Destul, prietene, văd eu că trebuie să mă port mai aspru cu d-ta. Hai repede îndărăt în cabină, n-ai voie să te obosești prea mult. Îi făcu în același timp un semn lui Peter și Uriașul îl sprijini pe Tacato, trăgându-l pe scărița de fier care ducea în interiorul submarinului. Apoi coborâră și Farrow, George, Rindow și Plundow, iar capacul fu închis și „Dox"-ul se lăsă încetișor în apă.

Kanu-ul lui Tacato era fixat bine pe punte, ca să poată suporta o călătorie sub apă. Pielle de mistreț din care era construit erau atât de bine argăsite, încât apa de mare nu le putea strica. Kanu-ul acesta era o mică operă de artă și căpitanul își pusese în gând să i-l ceară lui Tacato, după ce-și va fi dus la bun sfârșit însărcinarea.

Submarinul se apropia încetișor de insulă. Farrow privi cu atenție prin periscop la recifui care se zărea tot mai lămurit, căci trebuia să stabilească dacă se aflau santinele acolo, sau dacă nu se înapoia cumva bricul, care-i aducea înapoi pe pirați din vreo expediție.

Nu putu să descopere, însă, nici o ființă vie nici pe recifui lat de mărgean, care împrejmuia insula, și nici pe malurile înalte ale insulei din spatele lui.

In cele din urmă, zări cele două stânci ascuțite, printre care se putea ajunge înăuntru. Submarinul se afla încă la o sută de metri depărtare de insulă, când căpitanul ordonă să se oprească motoarele. Aici voia să aștepte până se va lăsa întunericul, căci nu cuteza să se apropie mai mult pe sub apă, deoarece se temea să nu dea de vreo piedică. După un sfert de ceas, lumina zilei dispăru și căpitanul dădu comanda de ieșire la suprafață.

4. O recunoaștere primejdioasă

Manevra se îndeplini cu repeziciune și barca de aluminiu fu montată pe punte.

– Ar fi trebuit să-l mai întreb pe Tacato ce fel de lumină au piraţii în castel – zise Farrow ; probabil că se folosesc de lămpi cu petrol. Sau or fi având vechii mayaşi vreun sistem misterios de iluminare, după cum ai observat tu, George, în templul lui Tehuante ? Ar fi de mare însemnătate pentru noi să ştim asta.

– Ne vom da seama dacă ferestrele castelului vor fi luminate – răspunse George. De fapt, voiai să stabileşti numai aşezarea lui exactă, pentru ca să poţi aduce la îndeplinire planul tău misterios. Aşa fiind, n-ar putea avea nimic cu noi, chiar dacă ne-ar vedea. Nici nu e nevoie să ne apropiem de castel.

– Aşa e – zise Farrow – trebuie, totuşi, să mă apropii într-atâta, încât să am o cunoaştere cât mai exactă a locului. Dar să lucrăm repede, luna va răsări îndată şi atunci sarcina noastră va fi îngreunată.

Cei trei tovarăşi urcară în barca uşoară pe care Peter o îndreptă repede spre recifui apropiat. Era întuneric beznă, dar când ajunseră la zece metri, văzură, totuşi, crestele de spumă ale valurilor, care se spărgeau de zăgaz. Nelămurit, recunoscură şi blocul uriaş de stâncă, aflat chiar în faţa strâmtei intrări. Peter se aplecă peste marginea bărcii, apucă bolovanul şi, încordându-şi puterile, îl împinse deoparte. Blocul enorm era foarte poros, şi asta făcea să fie uşor.

Intrarea era atât de strâmtă, încât nici unul din vasele care navigau prin apele acelea n-ar fi putut trece prin ea. Piraţii trebuiau, deci, să dispună de un vas special construit, foarte îngust, şi înzestrat cu motoare puternice, care îi dădeau o viteză mare.

Barca uşoară de aluminiu alunecă repede prin intrarea întortocheată. Prora se izbea mereu de stânca de corali, dar piatra era relativ moale şi nici Peter nu era neîndemânatic...

Curând ajunseră în lacul larg de cincizeci de metri şi se îndreptară spre cele două stânci înalte, care păreau nişte ace ascuţite.

Canalul în care intraseră acum era ceva mai larg şi nici nu făcea coturi, ca cel dintâi. Peter vâslea fără să facă cel mai mic zgomot. Cu toată asigurarea lui Tacato că nu existau santinele, tovarăşii îşi spuneau că e mai bine să fie cu băgare de seamă.

În sfârşit, străbătură cu bine şi canalul cel lung de vreo şaizeci de metri. În vremea asta, cerul se mai luminase şi la vreo 80–100 metri înaintea lor zăriră nelămurit contururile unei clădiri mari, desenându-se pe fondul întunecat al nopţii.

– Ia-o repede într-acolo ! îi porunci Farrow Uriaşului, poate că vom ajunge înainte de a se ivi luna. La înapoiere, n-avem de ce ne mai teme, chiar dacă vom fi observaţi. Înainte de a putea întreprinde ei ceva, i-am şi făcut nevătămători.

– Sunt curios să văd cum vei îndeplini treaba asta, zise George. Dar se mai poate ca ei să deschidă focul asupra noastră, când ne vor descoperi la înapoiere. Chiar dacă noi personal vom avea norocul să nu fim nimeriţi, ar fi deajuns ca vreo câteva gloanţe să găurească barca, pentru a ne împiedica să ne facem nevăzuţi.

– Nici asta nu e exclus – încuviinţă căpitanul – ţin însă neapărat să văd pe unde se află ferestrele castelului. Pentru planul meu, asta este de cea mai mare însemnătate. Aşadar, la-o înainte, Peter, dar cât mai fără zgomot !

Uriașul se pricepu să vâslească barca repede, fără însă ca loviturile de vâsle să fie auzite.

— Trebuie să stabilim distanța cât se poate mai precis — șopti Farrow.

— Eu socot că sunt exact nouăzeci de metri, zise George, jumătate din drum l-am făcut până acum.

— Așa cred și eu, răspunse Farrow mulțumit, și mă bucur că tu... ah ! asta e neplăcut ! se întrerupse el.

În clipa aceea, luna se ivise pe cer și-și trimitea lumina peste marginea unei perdele de nori, care-o acoperise până atunci. Se făcu lumină ca ziua și cei trei tovarăși observară cu uimire clădirea uriașă, albă, de o arhitectură cu totul neobișnuită. Opera aceea de artă fusese creată, probabil, cu sute de ani în urmă de reprezentanții unui popor străvechi.

— Să vâslesc înainte ? întrebă Peter, care oprise imediat.

— Încă puțin, răspunse căpitanul. Nu se pot recunoaște destul de lămurit ferestrele.

Uriașul mai vâsli o bucată de drum, și când ajunseră până la douăzeci de metri, Farrow zise mulțumit :

— Așa, acum știu destul. Vreau să sper că pirații sunt în clădire, căci ar fi păcat dacă s-ar afla în vreo expediție de-a lor. Mă mir, însă, că nici o încăpere a palatului nu e luminată. Hm... tot va trebui să facem un înconjur al insulei, deoarece doresc să mă încredințez dacă vasul piraților e ancorat pe undeva. Dacă nu va fi așa, va trebui să așteptăm afară, cu submarinul sub apă, până se vor înapoia.

— Asta poate deveni foarte primejdios, zise George, care fu cuprins de o neliniște bruscă. Poate că am izbuti să descoperim ceva mai mult de pe maluri, al căror desiș ne oferă destulă ocrotire.

— Nici așa nu e rău — încuviință Farrow — dar, de vreme ce suntem aici, am putea merge și cu barca. Peter, vâslește până aproape de tot. Trebuie neapărat să stabilim dacă vasul piraților se află aici.

Uriașul vâsli spre insulă, apoi porni de-a lungul țărmului stâncos, la vreun metru și jumătate depărtare de el. În partea de nord se afla un mic golf, la capătul căruia înainta un ponton în apă. Aici era, după toate probabilitățile, portul vasului piraților, dar vasul însuși nu se afla acolo.

— Ei, ce spuneam eu ! făcu Farrow, satisfăcut. Tot a fost bine că am procedat în felul acesta. Acum putem aștepta în fața insulei până vor veni pirații. Așadar, repede înapoi. Peter, am avut mare noroc că nu sunt aici și nu ne-au zărit !

Uriașul vâsli repede înainte. Venise pe partea de apus, acum o luă pe partea de răsărit. Pe țărmul de peste drum, stâncile erau foarte înalte, de cel puțin zece metri. Acolo se aflau, așadar, locuințele din peșteră ale mayașilor, care fuseseră alungați din vechiul castel.

De-abia trecuse barca de insula aceasta, că deodată țâșniră cu viteză enormă și fără cel mai mic sgomot kanu-uri încărcate cu făpturi negricioase, în mâinile cărora scânteiau sulițe și cuțite.

Peter începu să vâslească nebunește, în vreme ce Farrow și George traseră de la brâu grenadele cu gaze, pentru a le azvârli asupra primului kanu.

În aceeași clipă, însă, un adevărat nor de sulițe șuieră prin aer. Ciudat era, însă, că armele acestea periculoase nu erau îndreptate asupra celor trei marinari, ci asupra bărcii. Probabil că mayașii voiau să-i prindă vii pe îndrăzneții care le încălcaseră domeniul.

Lăncile ascuțite pătrunseră una după alta prin aluminiul subțire și apa năvăli imediat în barcă, făcând-o să se încline într-o parte.

Ca să golească apa, nici nu era de gândit ; de asemeni, Farrow și George nu se mai puteau folosi de grenadele cu gaze, căci sulițele continuau

să zboare cu nemiluita, găurind tot mai mult barca, până când, în cele din urmă, ea se scufundă ca un bolovan.

Când cei trei tovarăşi ieşiră la suprafaţă, fură înhăţaţi din toate părţile. Cât ai clipi, li se luară grenadele de mână, căci băştinaşii bănuiau, desigur, că armele acestea ale îndrăzneţilor străini ar putea deveni foarte primejdioase. Apoi fură scoşi din apă şi, cu iuţeala fulgerului, mâini dibace le smulseră şi armele de la brâu.

Poate, însă, că şi fără arme ar fi încercat ei să se elibereze, însufleţiţi de curajul disperării, dacă ar fi fost aduşi toţi pe acelaşi kanu, dar potrivnicii lor păreau să-şi fi spus şi ei asta, căci prizonierii fură împărţiţi pe trei bărci diferite. Fiecare era înconjurat de şase băştinaşi, din care trei vâsleau spre peşterile din stânci, iar ceilalţi trei îi ţineau pe prizonieri sub ameninţarea pumnalelor.

— Să nu ne împotrivim ! îi se adresă Farrow tovarăşilor săi. Trebuie să încercăm să scăpăm prin vreo viclenie oarecare.

Vorbise franţuzeşte şi un mayaş uriaş, care stătea în faţa lui, zise într-o englezească stricată :

— Străin stea liniştit, numai Matogo vorbeşte.

Aşadar, trădătorul acesta al propriului său neam pusese la cale prinderea celor trei tovarăşi. Şi procedase cu un rafinament uimitor, ceea ce era o dovadă că trebuia considerat ca un duşman primejdios.

Farrow îl măsură cu privirea. Spre deosebire de trăsăturile aproape delicate ale tovarăşilor săi de trib, chipul său avea o expresie brutală, de buldog, şi se vedea lesne că obişnuia să-şi impună voinţa prin toate mijloacele.

Ceilalţi, în schimb, păreau doborâţi, trişti chiar. Îi mustra, desigur, conştiinţa că stăpânul lor de drept fusese alungat şi că în palatul străvechi loculau acum cuceritori străini, sălbatici.

Farrow se gândi că i-ar putea câştiga de partea lui, — numai de le-ar cunoaşte limba. Nădăjduia, totuşi, că printre ei se va fi aflând unul care-l însoţise pe tânărul prinţ în Australia, însuşindu-şi acolo limba engleză.

Hotărî însă să fie cu multă băgare de seamă în privinţa aceasta, ca să nu-l vâre la bănuieli pe uriaşul Matogo. Probabil că umblase şi el prin porturi mari şi pricepea engleza mai bine decât o vorbea.

George se împăcase îndată cu soarta. Şedea liniştit pe scândurile kanu-ului şi se uita la băştinaşi. Erau mai toţi oameni tineri, de statură potrivită, vânjoşi, cu chipuri tăiate dintr-o bucată care trădau pe urmaşii unui popor de cultură străveche.

Tânărul se gândea de zor la un mijloc de scăpare. Pentru asta, trebuia să pună mâna pe unul din kanu-urile mayaşilor. Va porni la locul unde se afla submarinul, îl va aduce pe camarazi cu toate bărcile de aluminiu ce se aflau acolo şi, zvârlind grenade cu gaze asupra duşmanilor, îi vor face nevătămători. Firește, prin asta vor cădea în nesimţire pentru 24 de ore şi tatăl său cu Peter, dar mai bine aşa decât să-şi piardă libertatea.

George începu să observe cu atenţie tot ce se petrecea. Când se apropiară de peretele de stâncă al ţărmului răsăritean, Matogo scoase un ţipăt ascuţit şi imediat ţâşniră lumini în peşterile întunecoase. Erau făclii de răşină, care ardeau liniştit şi aproape fără să producă fum.

Şi purtătorii acestor făclii erau mayoşi mai în vârstă, care nu luaseră parte la atac.

Chipurile lor erau posomorâte, dar prin asta nu-şi exprimau vreun simţământ neprietenos împotriva prizonierilor, şi George îi văzu pe câţiva îndreptând, pe furiş, priviri de ură spre băştinaşul uriaş, care cobora acum, împreună cu tatăl său, din kanu-ul apropiat.

George fu invitat şi el, prin semne, să coboare. Cum simţi pământ sub picioare, păşi spre tatăl său şi se aşeză lângă el, fără să se sinchisească mă-

car de mayaşi ; spre marea lui nedumerire, băştinaşii păreau că nici n-au observat.

Peter făcu la fel, dar imediat cei trei prizonieri fură încercuiţi de câţiva mayaşi, care ţineau pumnalele în mână.

George vru să-l împărtăşească tatălui său planul pe care şi-l făcuse, dar căpitanul făcu un gest cu capul, dându-i de înţeles să tacă. Îşi întrerupse imediat vorba şi privi cu atenţie împrejur.

Se găseau într-o peşteră mare, ai cărei pereţi erau atât de crăpaţi, încât gândul te ducea la vreo puternică erupţie vulcanică, fapt care crease aceste peşteri în interiorul stâncii.

Grota era luminată de vreo zece făclii, purtate de bătrânii mayaşi. George

văzu în treacăt că unele crăpături din pereți erau făcute de mână omenească și aveau înfățișarea unor deschizături de uși. Asta îl făcu să presupună că mai erau și alte peșteri, care comunicau cu aceasta de aici.

– Străini rămâne aici până vine domni albi – zise Matogo. El hotărăște ce facem cu voi.

– Mă bucur că vorbești atât de bine englezește, zise Farrow, calm. N-ai fi bun să ne spui de ce ne-ați atacat ?

Matogo rânji măgulit, apoi răspunse în englezeasca-i grozavă :

– Matogo vorbește mult englezește. Străini făcut prizonieri, pentru că nu trebuie vadă unde trăim noi. Domni albi spune voi ce întâmplă.

– Asta-i acum, aveți și stăpâni albi peste voi ? întrebă Farrow, prefăcându-se mirat. Zău că n-aș fi crezut-o ! Atunci se vede că locuiesc în vechiul palat al mayașilor, care se află pe insulă.

Matogo făcu un pas îndărăt. Părea speriat de faptul că prizonierul cunoștea numele poporului său, de care nimeni nu știa c-ar mai exista vreo rămășiță. De-abia după câteva clipe de reculegere, izbuti să îngâne :

– D-ta cunoști mayași ? De unde, cine spus la d-ta ?

– Noi știm totul, răspunse Farrow, cu ton serios. Ne-am dat seama îndată că palatul acesta a fost clădit de vechii și mândrii mayași, care nu s-au supus niciodată unei stăpâniri străine, ci mai curând au preferat să moară.

Știa Farrow de ce vorbea în felul acesta. El tot spera că unul din tinerii mayași înțelegea limba engleză, și astfel va izbuti să provoace o nemulțumire împotriva lui Matogo, ceea ce, în cele din urmă, îi va folosi lui și tovarășilor săi în primul rând.

George, care pricepu imediat gândul tatălui său, îi observă cu luare aminte pe tinerii băștinași din jurul lor. Și atunci văzu că unul din ei, care făcea impresia a fi foarte inteligent, tresări cu putere la cuvintele căpitanului. Își fixă bine în minte chipul acestui tânăr, hotărât să-i vorbească la primul prilej. Era încredințat că dânsul îl însoțise pe prințul Tacato în Australia.

Se părea însă că lui Matogo nu-i prea erau plăcute vorbele lui Farrow. Făcu o strâmbătură de furie, apoi aruncă o privire nu prea liniștitoare spre tânărul care tresărise și spuse :

– Mayași proști, albi pricep mai bine stăpânească.

– Așa ? făcu Farrow, cu o anumită intonație. Nu-mi vine să cred, totuși, că albii – din rasa cărora fac și eu parte, de altfel – ar putea construi palate ca acestea, pe care le-au clădit cu unelte primitive mayașii fugiți din America de Sud.

Cuvintele sale erau destinate mai mult pentru vreunul din tinerii care fusese, probabil, împreună cu prințul Tacato în Australia. Și ochii căpitanului iscodeau neîncetat în jur, și în cele din urmă îl zări și el pe tânărul mayaș, pe care George îl descoperise înaintea lui. Acesta clătină capul de-abia vizibil, dar Matogo îi aruncă din nou o privire bănuitoare.

– Voi spuneți asta la stăpâni albi, acum mergem mai departe ! Izbucni el, furios.

Dădu o poruncă mayașilor care îi amenințau pe prizonieri cu pumnalele lor și aceștia îi siliră să înainteze spre fundul peșterii, în una din deschizături lărgită de mână omenească.

Un gang îngust și întortocheat, al cărui pereți erau poroși și crăpați, ducea vreo opt metri în interiorul stâncii, apoi cei trei prizonieri pătrunseră într-o altă peșteră uriașă, al cărei capăt nici nu se vedea în lumina celor patru făclii ținute de paznici.

Mayașii îi conduseră repede spre peretele lateral, în care se afla o firidă mărișoară. Fără îndemnați să intre și acolo dădură peste un culcuș făcut din ierburi uscate.

Mayaşii se postaseră la intrarea firidei, ţinându-i sub ochi pe prizonieri. Farrow le spuse incetişor tovarăşilor săi :

– Probabil că piraţii ţineau aici captivi, silindu-i să plătească sume de răscumpărare. A !, uite-l şi pe tânărul mayaş care parea să fi înţeles vorbele mele. Trebuie să incercăm să intrăm in legătură cu el.

– Da, tată, şi eu am observat că a înţeles ce-ai vorbit, zise George. Am avut chiar de gând să caut să stau de vorbă cu el. Pare să nu fie mulţumit cu stăpânirea lui Matogo şi a piraţilor. Totuşi, nu trebuie să trezim bănuiala tovarăşilor săi, căci nu ştim cum se au ei intre ei. Poate că sunt adepţi ai lui Matogo, oltminteri nu l-ar fi pus el de pază aici. Nu cumva o fi vreo şiretenie de-a lui, că l-a postat şi pe tânărul ăsta să ne păzească ?

– Tocmai la asta mă gândeam şi eu l zise Farrow. Trebuie să aflăm, insă, dacă nu cumva mai ştie şi altul englezeşte. Să chibzuim lucrurile bine, ca să nu facem vreo greşeală. Dacă se inapoiază piraţii şi ne găsesc aici, soarta noastră e pecetluită.

– Da, trebuie să chibzuim bine ce facem, zise George, ingândurat. Eu, insă, imi pun mari speranţe in mayaşul acesta tânăr. Cu siguranţă că el nu e de partea lui Matogo, ceea ce a dat de înţeles răspunzând prin gesturi vorbelor tale. De aceea e şi suspect că Matogo l-a ales tocmai pe el pentru paza noastră, căci a observat şi dânsul gesturile de aprobare ale tânărului. E deci sigur că unul din ceilalţi paznici pricepe şi el englezeşte, fără ca băiatul s-o ştie.

George se ridică brusc de pe culcuşul de paie, pe care se tolăniseră cu toţii, şi zise incetişor :

– Tată, lasa totul in seama mea, cred că am o idee bună. Nu te împotrivi, te rog, sunt sigur că voi izbuti. Rămâneţi liniştiţi aici, in cazul că voi fi scos afară. Pentru ideea asta, am să-i mulţumesc doctorului Bertram.

5. George salvează situația

Dar ce ai de gând să faci, George ? întrebă Farrow, îngrijorat. Știu că te pricepi să făurești planuri ingenioase; dar de cele mai multe ori ele sunt și foarte primejdioase. Te rog, deci, să ne spui și nouă.

— Tată, e ceva foarte simplu. Mă prefac grav bolnav — ba nu, o voi face chiar pe nebunul. Doctorul Bertram îmi povestise că toate popoarele primitive sunt stăpânite de superstiția de a nu-i atinge pe nebuni, deoarece cred că aceștia sunt posedați de duhuri rele. În felul acesta, voi putea lămuri întreaga situație, căci celălalt paznic, pe care-l bănuim că pricepe și el englezește, va fi silit să se trădeze.

— Dar bine, George, planul tău e mai mult decât ciudat, zise căpitanul, uimit. Nu prea cred că vei ajunge la vreun rezultat.

— Tată, am presimțirea că în felul acesta vom fi salvați. Dă-mi voie să fac ce știu eu. Fiți numai atenți dacă vreunul din paznici se trădează că pricepe și el vorbele mele.

— Știu eu ce să mai zic ?... În tot cazul, sunt foarte curios să văd rezultatul, răspunse Farrow, jumătate convins, jumătate îngrijorat.

Atâta așteptase George. În clipa următoare, se aruncă la pământ de pe culcușul de paie înalt de un metru, începu să se zvârcolească gemând și, prefăcându-și glasul, strigă :

— Ah, Tehuante, vii ! Ne vei ajuta, îl vei pedepsi pe Matogo, îl aduci cu tine pe Tacato !

Vicleniа lui avu succesul dorit. Farrow și Peter își jucară și ei rolurile de minune, săriră imediat în sus, se aplecară spre George și-l ținură mâinile și picioarele. Și căpitanul strigă cu glas iritat :

— Aduceți repede apă, repede, repede !

Tânărul mayaș sări de la locul lui și intră în firida din peșteră. Odată cu el, însă, se ridicase și un alt paznic, cu figura inteligentă, dar în ochii căruia lucea o expresie de viclenie.

— Ce s-a întâmplat cu fiul d-tale ? întrebă tânărul mayaș, într-o englezească fără cusur. Ce tot îndrugă despre Tehuante și Tacato ?

— Are friguri, răspunse Farrow, îngrijorat. Nu se poate aduce puțină apă ?

Fără să-i răspundă la întrebare, tânărul se întoarse spre paznicul care se ridicase și el și vorbi agitat cu dânsul, repetând numele Tehuante și Tacato. Celălalt dădu din cap, apoi plecă repede.

În aceeași clipă, Farrow i se adresă tânărului mayaș :

— D-ta ești de partea lui Matogo ? Vrei să ne-ajuți să-i redăm prințului Tacato rangul ce i se cuvine ?

Mayașul îl privi câteva clipe cu ochii holbați, apoi, plecându-se deasupra lui George, șopti :

— Fii cu băgare de seamă, nu știu dacă vreunul din paznici nu pricepe și el englezește, Matogo mă bănuiește de multă vreme. Ce are fiul d-tale ?

— N-am nimic, șopti George, voiam numai să mă încredințez dacă d-ta și încă vreunul pricepeți englezește. Dacă mă ajuți să fug, îi voi face nevătămători atât pe pirați, cât și pe Matogo cu tovarășii săi. L-ai trimis pe celălalt să-i aducă ?

— Da.

— Foarte bine. Tată, îi vei spune că trebuie să fac neapărat o baie în lac, spre a scăpa de accesul care m-a apucat. Voi găsi eu apoi prilejul să fug... Oh ! Tehuante, ești aproape și cu tine e și Tacato ! strigă el apoi, tare.

Nu-și dezlipise privirea de la intrarea firidei și observase la vreme venirea uriașului Matogo, care pășea în vârful picioarelor.

– Aduceți apă, ce Dumnezeu ! strigă Farrow, cu o enervare bine jucată. Sau, nu, e mai bine dacă va face o baie în lac, accesul va trece.

– Ce are, ce Tehuante, ce Tacato ? strigă Matogo, cu o licărire de furie în privire.

– Nici eu nu știu ce are, răspunse căpitanul, cu accent îndurerat. Trebuie să facă neapărat o baie, altminteri devine și mai grav. După aceea îl veți putea întreba ce este cu aceste nume – eu n-am de unde să știu.

Deoarece Farrow, din cauza enervării bine jucate, vorbise foarte repede, Matogo nu-l prea pricepu ; se întoarse spre tânărul paznic care-l adusese și vorbi câteva clipe cu el, apoi zise :

– Bun, noi ducem el să facă baie în lac, voi rămâne aici.

Asta fu o dezamăgire mare pentru căpitan, dar nu trebuia să se trădeze. Clătină numai din cap și zise :

– Fiți, însă, cu băgare de seamă, nu-l lăsați din mână, căci se poate îneca. Cufundați-l de câteva ori, până-i trec furiile.

Farrow nu știa în ce fel se gândea George să fugă, dar știa că se poate încrede în fiul său. Un ajutor avea și în tânărul mayaș, care apucase acum brațul lui George.

La o poruncă a lui Matogo, mai veniră încă trei mayași, și-l scoaseră pe „nebun" afară.

– Noi facem bine, făgădui Matogo, înainte de a-i urma.

– Sunt curios să văd ce va născoci George – zise căpitanul către Peter. Dacă izbutește într-adevăr să scape, cred că va fi atât de inteligent și va aștepta cu atacul general până se vor înapoia pirații.

– Putem avea deplină încredere în domnul George, răspunse Peter. Eu sunt convins că le va veni de hac și mayașilor și piraților.

– Să dea Dumnezeu ! oftă căpitanul.

Ascultară cu încordare. Se scurseră vreo zece minute, apoi se auzi dinspre malul lacului o gălăgie grozavă. Se deosebea lămurit glasul lui Matogo, care dădea ordine, răcnind, apoi strigătele altor bărbați.

– Aha ! făcu Peter, vesel – a izbutit. Sunt curios să știu cum a făcut-o.

Mai trecură vreo cinci minute, după care gălăgia se mai potoli. Se mai auzeau porunci și chemări, dar mai rar și nu atât de iritate.

Încordarea lui Farrow și a lui Peter era la culme, când, în sfârșit, se înapoie Matogo. Rămase în fața firidei, chipul său avea o expresie posomorâtă, și cu greu izbuti să îngâne :

– Băiat tânăr s-a dus, mișcat tare cu mâini, cufundat apă. Ce Tehuante, ce Tacato ?

– Ce, băiatul meu s-a înecat ? strigă Farrow sărind în sus și apropiindu-se de Matogo. Cum de s-a întâmplat asta ?

Peste umărul uriașului îl zări pe tânărul mayaș, care-i făcea semne din ochi. Și atunci știu imediat că George se folosise de un vicleșug ca să dispară. Desigur că s-a prefăcut lovit de un nou acces, prilej cu care s-a smuls din mâinile mayașilor, pentru ca apoi să se facă nevăzut sub apă, ca un bun scafandru ce era. Va găsi el prilejul apoi să ajungă la submarin.

Peter, care și el era încredințat că lui George îi reușise planul, se prefăcu de asemeni cuprins de disperare. Se apropie amenințător de Matogo, care strigă imediat o poruncă. Tinerii paznici se apropiară cu pumnalele ridicate, gata să intervină pentru a-l apăra pe șeful lor.

– El vinovat – strigă uriașul – el dispărut sub apă, noi nu putem găsi la el.

– Nu știe nimeni englezește pe aici ? strigă căpitanul. Aș vrea să aflu ce s-a întâmplat cu fiul meu !

– Eu bine vorbește – zise Matogo – eu spune vol, el scufundat, noi nu putut găsi la el.

Căpitanul tocmai voia să mai întrebe ceva, când răsună un glas puternic :

– Ce s-a întâmplat aici, Matoga ? Cine sunt acești doi străini ?

Matogo se răsuci pe călcâie cu iuțeala fulgerului, se înclină până la pământ, ținând brațele încrucișate, și bâlbâi :

– Străini venit cu barca, noi prins pe ei. Unul bolnav, noi dus el facă baie în lac, el înecat.

– Ah ! dracul pricepe păsărească ta ! strigă noul venit.

Era un bărbat zvelt, ale cărui mișcări trădau o mare putere. Se apropie mai mult, și Farrow văzu un chip frumos, inteligent, pe care, însă, toate patimile omenești întipăriseră semne adânci.

– Tala – se adresă el mayașului, în care Farrow recunoscu, instinctiv, un spion – ce s-a întâmplat ?

Într-o englezească destul de bună, cel întrebat raportă cum îl prinseseră pe străini, accesul de friguri al lui George, baia din lac și cu prilejul acesta Farrow și Peter aflară cum izbutise tânărul să dispară. Tala încheie :

– ...l-am cufundat în apă, după cum ne sfătuise străinul de colo. Dar el s-a smucit atunci atât de tare, încât doi dintre noi, printre care și Sogo, au căzut în apă. Am fost nevoiți să-i dăm drumul, l-am văzut pe străin ducându-se la fund, Sogo și Aya leșiseră la suprafață, noi am mai așteptat, dar băiatul nu s-a mai arătat. Ne-am lăsat și noi în apă, am căutat, cu bețe de bambus, dar fără nici un rezultat. Și el vorbise despre Tehuante și Tacato...

– Hm..., interesantă afacere ! mormăi europeanul.

Se apropie de firidă și-i măsură cu privirea pe căpitan și pe Peter. Îndărătul lui se ivi alți europeni, cu înfățișare sălbatică și chipuri aspre și fioroase.

– Ce-ați căutat voi pe-aici ? îl întrebă șeful pe căpitan.

– Domnule, fiul meu s-a înecat ! strigă Farrow, cu glas hotărât. Vreau să-ncerc să-l salvez. Lăsați-mă să merg la malul lacului. Sălbaticii aceștia nu sunt scafandri, ei nu-l pot salva.

– Ah ! s-a înecat el de mult, nu-i mai duce grija ! răspunse străinul, disprețuitor – și probabil că și voi veți împărtăși soarta lui. Noi n-avem nevoie de spioni pe aici. De unde îl cunoașteți pe Tehuante și Tacato ?

– Nu știu de unde-i cunoștea fiul meu – răspunse Farrow. Salvați-l și atunci veți afla !

Șiretenia lui avu rezultatul dorit. Piratul chibzui câtva timp, apoi zise :

– Bine, vino cu noi ! Dar să știi că vei fi împușcat pe loc la cea mai mică mișcare suspectă. Noi nu ne jucăm ! Soarta fiului d-tale îmi este perfect indiferentă, puțin îmi pasă de el, dar vreau să aflu de la dânsul ce știe despre cei doi mayași, ale căror nume le-a pronunțat. Înainte !

Înconjurați de șase pirați, Farrow și Peter păsiră spre țărmul lacului. Luna se ridicase în vremea asta pe cer, așa că partea aceasta a lacului era în întuneric. La o poruncă a șefului piraților, se aduseră făclii, care luminau însă numai suprafața apei, nu și interiorul ei.

– Degeaba ! făcu piratul, după câteva clipe. Fiul d-tale a luat talna cu sine în mormântu-i umed. Acum, spune cum ați ajuns aici ?

– Bricul nostru se afla lângă una din insulele apusene – răspunse Farrow, cu glasul slab. Noi am pornit cu o barcă să stabilim așezarea acestei insule, căci suntem geologi de meserie. Și așa s-a făcut că am ajuns pe lacul acesta și tocmai când priveam palatul de colo, care ne interesa mult, am fost atacați de băștinași. Fiul meu a fost apucat de un acces de friguri, eu le-am spus oamenilor d-tale să fie cu bagare de seamă, dar sfaturile mele n-au fost luate în seamă, se vede, căci el tot s-a înecat.

– Hm..., așadar bricul d-voastră se află la apus de aici, zise piratul îngândurat. În cazul acesta, trebuie să ne ocupăm ceva mai de aproape de

el. Să cred oare că aparţineţi unei expediţii care are sarcina să cerceteze apele acestea ? Câţi oameni mai sunt pe bric ?

– Împreună cu echipajul, încă zece capete, răspunse căpitanul.

– Ei, atunci treaba e uşoară, îi voi aduce şi pe dumneavoastră aici chiar acum, ca să putem hotărî asupra soartei voastre încă din noaptea asta. Acum, firește, trebuie să ne înapoiem, n-avem încotro.

Farrow nu ştia ce să facă. Izbutise George să dispară, ajunsese la submarin, sau mai era ascuns pe undeva, prin apropiere ?

Dar, înainte de a putea răspunde ceva, fu împins de piraţi înapoi, şi acelaşi lucru îl făcură şi cu Peter. Nici n-ar fi putut să se împotrivească, deoarece ţevile pistoalelor îi se înfigeau în coaste.

– Dar cine eşti d-ta, de-ţi îngădui să procedezi în felul acesta cu noi ? strigă Farrow peste umăr. Cine-ţi dă dreptul să ne ţii prizonieri aici ?

– Vei afla totul la vreme, răspunse piratul, râzând. Află numai că eu am aici toată puterea în mâinile mele. Camarazi, înainte! Pe uriaşul ăla îl vom putea folosi însă pentru scopurile noastre. Nădăjduiesc să-l pot convinge, căci tot mai bine e să fii pirat, decât să mori.

Peter vru să răspundă cum ştia el, dar căpitanul îl opri, dându-i un ghiont în coaste. N-avea nici-un rost să se ia la harţă cu piratul, cel puţin pentru moment.

Chiar dacă George nu izbutise să ajungă la submarin, Rindow era, desigur, la postul său. El va fi observat întoarcerea piraţilor şi lipsa îndelungată a celor trei tovarăşi îl va fi pus pe gânduri. Şi va şti el cum să procedeze pentru a-i salva.

Căpitanul ţinea, însă, să-şi joace rolul până la sfârşit, aşa că strigă peste umăr :

– D-voastră sunteţi vinovaţi de moartea fiului meu! Sălbaticii d-tale l-au lăsat să se înece şi asta nu o voi uita niciodată.

– În cazul acesta, va trebui să te fac eu să uiţi, răspunse piratul. Îl vei urma şi-l vei găsi. – Luaţi-o mai repede, camarazi, spre castel ; trebuie să ieşim în larg cu tot echipajul, te pomeneşti că facem o pradă bună. Asemenea expediţii au bani mulţi la bord.

– Atunci, Matogo cu oamenii lui poate să-i ducă înapoi pe cei doi prizonieri, îşi dădu cu părerea unul din piraţi. De ce ne-am pierde noi vremea cu ei ?

– Ai dreptate – încuviinţă piratul. – Matogo, du-i pe prizonieri în peşteră !

Farrow şi Peter fură din nou încadraţi de mayaşii cu pumnalele ridicate şi siliţi să ia drumul spre închisoarea lor.

În drum, Uriaşul şopti căpitanului :

– Cred că vor avea o surpriză frumoasă domnii piraţi, când vor ieşi în larg. Domnul Rindow va şti el ce are de făcut, dacă n-o fi izbutit între timp domnul George s-ajungă la submarin.

– Aşa sper şi eu – răspunse Farrow. Vom scăpa noi cu bine şi din aventura asta, şi-i vom reda sceptrul tânărului prinţ.

Deodată, rămase locului şi apucă braţul Uriaşului.

– Auzi ? exclamă el, agitat. A scăpat. Şi a ghicit planul meu. Acuma suntem salvaţi, piraţii şi mayaşii au fost prinşi în capcană.

Dinspre mare ajunse până la ei o pocnitură slabă. După câteva clipe, se auzi alta, apoi două detunături deasupra lacului. Farrow şi Peter îşi dădură imediat seama ce însemnau aceste detunături : Jan Brike lansase două grenade cu gaze.

Mayaşii începură să-l îndemne de zor pe prizonieri să pornească repede înainte, dar cei doi şi începuseră să se clatine. Farrow şi Peter îşi ţinură respiraţia imediat, vrând să rămână cu mintea limpede până în ultima clipă. În cele din urmă, însă, nu se mai putură împotrivi şi, odată cu aerul pe care-l troseră în piept, aspirară şi gazul ameţitor, care-l culcă la pământ.

★

George era hotărât să fugă. Frica de rechini îl făcea să şovăie puţin, dar, în cele din urmă, îşi spuse că n-avea încotro, deoarece altfel erau pierduţi.

În vreme ce mayaşii îl duceau spre ţărm, el continua s-o facă din când în când pe nebunul, dar nu prea mult, ca să nu se trădeze. Şi apoi ştia că tânărul mayaş care-l ţinea de braţul stâng era de partea lui.

Două kanu-uri fură trase unul lângă altul, formând un mic canal între ele, în aşa fel încât cei patru băştinaşi – câte doi în fiecare kanu – putură

să-i dea drumul lui George în apă. De două ori îl cufundară ; George se liniști din ce în ce mai mult, dar o treia oară își smuci brațul stâng, își răsuci tot trupul, auzi un plescăit, simți că mayoșii îi dau drumul din strânsoare și... se scufundă în apă...

Înotă o bucată de vreme, scoase capul afară și văzu lumina făcliilor, apoi se afundă din nou, la prora unei kanu. Se prinse cu mâinile de lemnul tare și rămase liniștit.

Auzi gălăgia care se stârnise la suprafață, răcnetele lui Matogo, plescăitul scufundătorilor care se lăsară în apă. Dar nimeni nu bănuia că s-ar fi ascuns după kanu, poate numai tânărul mayaș care era de partea lui.

Agitația se potoli încetul cu încetul. George scoase capul afară din apă și văzu lunecând un vas mic și îngust prin intrarea dintre cele două stânci ascuțite. Fără zgomot, dar cu viteză mare, vasul se îndreptă spre insula cu palatul străvechi, o ocoli și, după câteva minute, veni spre malul răsăritean al lacului o bărcuță în care se aflau șapte bărboți.

George își dădu seama că venise momentul să se pună pe lucru. Se desprinse de kanu și începu să înoate încetișor de-a lungul țărmului. Își alese la repezeală unul din kanu-urile înșirate acolo, îl dezlegă și-l trase cu băgare de seamă după el.

Din fericire, țărmul răsăritean era învăluit în întuneric, așa că George nu putea fi observat.

După vreo cincizeci de metri de drum, el își făcu vânt în kanu, se așeză pe bârtă și începu să vâslească.

Izbuti să ajungă afară, în golf, căută submarinul, dar nu-l zări. Probabil că Rindow se lăsase la fund, când văzuse că pirații s-au înapoiat.

George, știa însă unde se afla „Dox"-ul. Vâsli pe după stâncă și peste câteva minute zări turnul negricios al submarinului ivindu-se din apă. Capacul se deschise repede și Rindow strigă :

— Ce s-a întâmplat, domnule George ? Unde-s căpitanul și Peter ?

— Prizonieri amândoi, răspunse tânărul. Repede la suprafață, Jan Brike trebuie să intervină !

Vasul începu să se înalțe, bătrânul tunar apăru în turn și George îl strigă repede :

— Jan, adu două ghiulele cu gaze, îți voi indica eu depărtarea exactă.

Bătrânul se făcu nevăzut și după câteva minute se întoarse în tovărășia unui marinar, care ducea cele două bombe.

George își făcuse vânt peste parapet și alergă spre tunul de la proră. Îl descoperi la repezeală și, în vreme ce tunarul își încărca „păpușa", tânărul îi dădu explicațiile cuvenite.

Nici nu isprăvi bine, că se și auzi o detunătură, apoi a doua.

— Așa, domnule George, cred că e de-ajuns ? făcu bătrânul zâmbind. Am tras tocmai acolo unde mi-ai zis d-ta. Peste o jumătate de ceas îi vom găsi pe pirați și pe sălbatici în stare de nesimțire. Firește că și pe căpitan cu Peter, dar nu le strică puțină odihnă.

— Îți mulțumesc, Jan, meritul cel mai mare de data asta e al tău, zise George, mișcat. Acum trebuie să vorbesc cu domnul Rindow.

Tânărul îi povesti pe scurt primului ofițer cum stau lucrurile. Rindow chibzui câteva clipe, apoi zise :

— Peste o jumătate de ceas, vom putea porni într-acolo, ca să-i scoatem pe cei doi prizonieri. Poate că doctorul va izbuti să-i trezească înainte de vreme din leșin, cu ajutorul oxigenului. Altminteri, va trebui să pornim mâine dimineață încă o dată, luându-i cu noi și pe Tacato, care-și va alege oamenii ce-i sunt credincioși. Pe ceilalți îi vârâm laolaltă cu banditii în vasul acestora, îi scoatem afară din ascunzătoare, mai spargem o grenadă deasupra lor și transmitem o radiogramă autorităților engleze, care vor avea grijă să trimită vreun vas de-al lor, să-i ia frumușel în primire.

— Da, așa m-am gândit și eu, răspunse George, plin de bucurie. Cred că așta a fost și planul tatei.

★

Peste o jumătate de ceas, o barcă de aluminiu porni spre ascunzătoarea piraților. Îi găsiră pe toți în nesimțire : Farrow și Peter fură aduși repede pe bord, dar doctorul spuse că n-ar fi indicat să-i trezească din leșin pe cale artificială.

Se procedă atunci cum propusese Rindow. A doua zi dimineață, Tacato se trezi sănătos și vesel, dar îl rugă ca nici un mayaș să nu fie predat englezilor. Își lua sarcina să-i pedepsească el însuși pe trădători.

Tovarășii nu se împotriviră. Îi încărcară pe pirați pe propriul lor vas și își luară rămas bun de la tânărul prinț, care-i rugă să revină cât mai curând pe insula lui. Apoi remorcară bricul piraților, târându-l în larg.

Rindow transmise o radiogramă, la care primi imediat răspuns și, după ce mai azvârli câteva grenade pe bric, porni cu submarinul spre răsărit.

Căpitanul Farrow se trezi către seară din leșinul său. Îl lăudă pe camarazi pentru felul cum procedaseră, iar Peter strigă un „Ura" pentru iubitul său George, care le salvase din nou viața.

Îl rămâneșle de LIA HARȘU

(Va urma)

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

FEMEIA-PIRAT

1. Urmăriți de englezi

Crucișător englez la babord! strigă Plundow în portavoce, trezindu-l pe căpitan, care se culcase puțin după masă, când căldura devenise de nesuferit.

Farrow sări repede din hamac, alergă prin coridorul îngust spre cabina de comandă, îl salută pe Rindow, care era acolo de serviciu, și urcă în grabă scărița de fier care ducea în turn.

Duse repede la ochi ocheanul puternic și urmă direcția arătată de vrednicul timonier. Într-adevăr, departe de tot la orizont se deosebeau formele unui crucișător englez al flotei Asiei răsăritene. Dar, tot atât de bine cum

sărea Farrow, şi vasul duşman putea să observe „Dox"-ul. De aceea, strigă imediat în portavoce comanda de scufundare.

Piundow coborî scăriţa cât ai clipi din ochi, căpitanul îl urmă tot atât de repede, şi submarinul începu să se lase în apă, în vreme ce el era încă ocupat cu închiderea capacului turnului. Când ajunse jos, înălţă periscopul la câţiva centimetri la suprafaţa apei şi privi cu încordare prin el. Câtva timp nu mai putu zări crucişătorul, căci minunatul instrument nu ajungea atât de departe, dar, după vreo zece minute, văzu ivindu-se o trâmbă de fum la orizont. Probabil că vasul de război venea direct spre submarin, de aceea el schimbă cursul, mai spre nord, spre un grup de insuliţe care se aflau la vreo trei kilometri.

Farrow se aşteptase la ivirea unui vas englez. Submarinul însuşi anunţase autorităţile printr-o radiogramă că echipajul său izbutise să-i înhaţe pe piraţii care de multă vreme îşi făceau de cap prin ţinuturile acestea. Bricul mic al bandei rătăcea acum la voia întâmplării pe apă, având la bord pe cei douăzeci de piraţi, care erau ameţiţi pentru timp de douăzeci şi patru de ore de gazele minunate descoperite de prinţul Ghasna.

Acum se punea întrebarea dacă crucişătorul zărise şi el submarinul. Farrow luă direcţia tot mai mult spre nord, ştiind că vasul englez va merge spre apus, căci Rindow arătase în radiogramă locul exact unde se afla bricul piraţilor.

Prin periscop văzu acum ivindu-se trâmbele de fum ale mai multor vase de război. Se părea, deci, că o mare parte a flotei engleze din Asia răsăriteană făcea manevre şi în partea aceasta a Pacificului.

Situaţia nu era deloc plăcută. Căpitanul îşi zise că un număr însemnat de vase ale forţelor navale care se apropiau vor porni acum în urmărirea lor. Mai ales că erau şi întărâtaţi de faptul că le mai scăpase o dată.

Şi când crucişătoarele duşmane se apropiară atât de mult, încât le putu recunoaşte contururile, el văzu că într-adevăr câteva din ele se desprinseră din linie şi porniră direct spre dânsul. Acum ştia că fusese observat de ofiţerii englezi, înzestraţi cu ochean puternice.

Trebuie să fi bănuit el că apucase spre nord, ca să se refugieze în grupul de insuliţe de acolo, altfel n-ar fi apucat şi dânşii acelaşi drum, câtă vreme nu puteau vedea „Dox"-ul.

Până acum, Farrow mersese cu jumătate din viteză, dar când văzu cum stau lucrurile, hotărî s-ajungă cât mai repede la grupul de insule, înainte ca englezii să se fi apropiat atât de mult, încât să poată zări periscopul.

La comanda sa, viteza vasului spori imediat şi, în acelaşi timp, coti mai mult spre nord.

Se părea însă că englezii îi ghiciseră gândul, căci crucişătoarele care se desprinseră din linie porniră cu viteză mare exact spre punctul unde voia să ajungă el.

La suprafaţa apei, s-ar fi putut lua la întrecere cu ei în ce priveşte rezistenţa, dar acum nu putea desfăşura decât o viteză mijlocie, din cauza presiunii apei.

Farrow se întoarse spre Rindow, care se afla lângă el, şi zise îngrijorat :

— Englezii trebuie să ne fi zărit mai de mult. Patru crucişătoare de ale lor au pornit cu viteză spre grupul de insule unde tocmai aveam eu de gând să ne refugiem. Desigur că şi-au dat seama imediat că numai acolo e rost de o ascunzătoare pentru noi. Acum nu ştiu ce să mai fac : să rămânem aici sau să ne scufundăm mai mult ? Ori să încercăm, totuşi, să ajungem la insule, trecând pe dedesubtul lor ? Nu ne trebuie multă vreme până la grupul de insule, dar atunci se iveşte altă greutate pentru noi : nu cunoaştem deloc apele pe aici, însă e de presupus că în jurul grupului de insule sunt multe vârtejuri şi recifuri ascunse.

– Hm... văd acum că cele patru cruciṣătoare sunt pregătite pentru o vânătoare în toată regula. Au inclusiv chiar plasă cu torpile şi nişte distrugătoare se apropie cu viteză. Dumnezeule! sunt opt distrugătoare! Dar nu cred să zărească periscopul nostru, din pricina soarelui care le vine din faţă.

– Ba bine că nu! Fără îndoială că ochelarii lor sunt prevăzuţi cu lentile de sticlă mată şi asta le îngăduie să poată privi pe apă ceva mai strălucitoare, zise Rindow. Poate c-ar fi mai bine să ne lăsăm mai adânc şi să tragem periscopul înăuntru.

– Numai de-am şti cât e de adâncă marea aici! Mă tem, însă, că n-are mai mult de zece metri.

– În cazul acesta, singura noastră salvare e fuga. Eu aş propune, totuşi, să tragi periscopul înăuntru, să faci un ocol spre sud şi de-abia după câtva timp să încerci să te foloseşti iar de periscop.

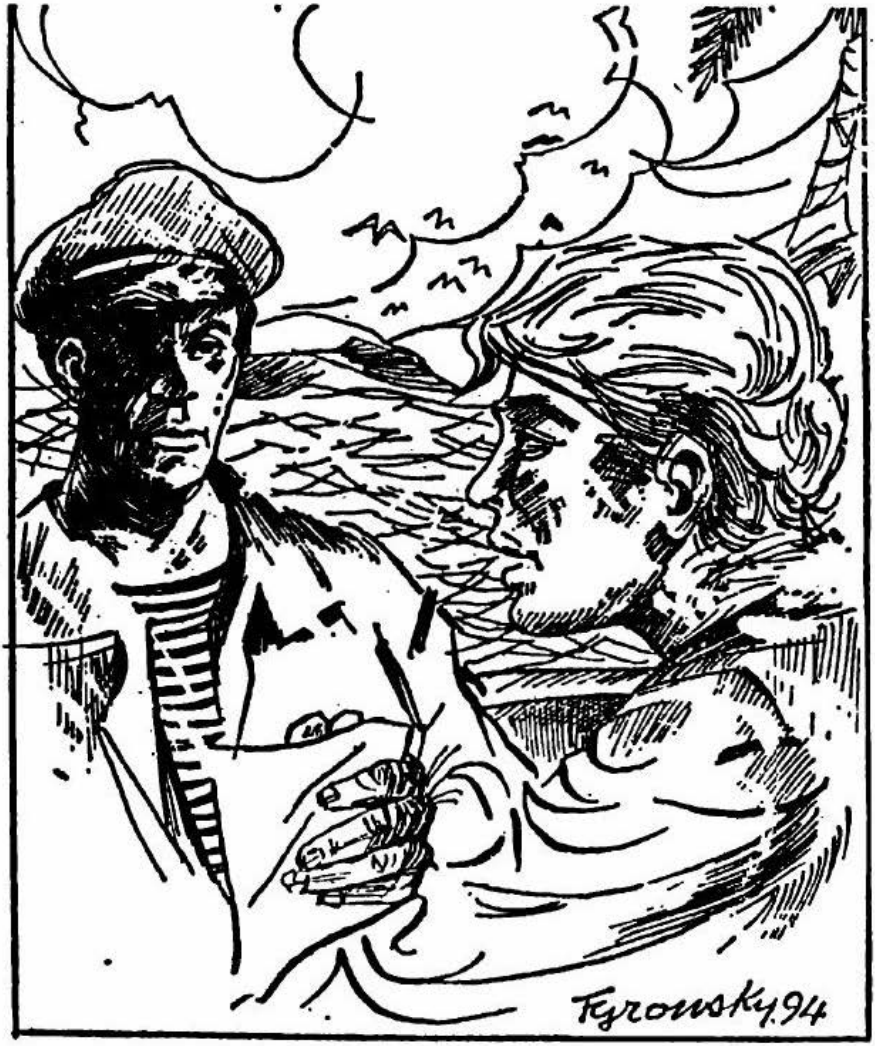

– Ai dreptate, încuviinţă Farrow. Dar aici, în Sud, ne lovim de o piedică mare, după cum am observat înainte. E un banc enorm de iarbă de mare şi alte plante marine. Acolo ne putem împotmoli de-a binelea, dacă ne lăsăm sub apă.

– Dar în bancul acesta vegetal nu ne pot urmări vasele duşmane, răspunse Rindow. Poate că e chiar mai bine aşa,– vreau să zic că mai lesne ne vom putea despotmoli din ierburile acelea, decât să scăpăm de prigonitorii noştri.

– Aşa e, dragă Rindow, încuviinţă căpitanul. Dar nu mă îndeamnă inima să merg spre sud. Sunt aproape convins că marea e foarte puţin adâncă acolo. Spre nord ar fi mai nimerit. Desigur că englezii ştiu asta foarte bine, de aceea au şi trimis într-acolo cele opt distrugătoare şi cele patru crucişătoare. Cealaltă formaţiune, de aceeaşi tărie, vine de-a lungul bancului vegetal de care am pomenit. Hm..., cred că am putea risca să rămânem aici, dar tot mă tem că englezii ne zăresc mereu periscopul. Dacă îl vom trage înăuntru acum, vor şti imediat că avem de gând să ne aşezăm aici pe fund. Şi atunci, la adâncimea mică pe care o presupun aici, ne-ar putea găsi repede cu bombe de apă.

George, care venise şi el în cabina de comandă şi ascultase cu atenţie discuţia, interveni :

– Tată, sunt de părere să tragem înăuntru periscopul, să facem un ocol mare spre sud şi să ne îngropăm în insula plutitoare de plante. Acolo vom fi în deplină siguranţă, căci englezii vor presupune fără îndoială că am luat-o spre nord, unde apa e mai adâncă. În nici un caz nu le va da în gând că am ales un loc unde apa e puţin adâncă şi mai cu seamă unde sunt plantele alea de care vorbeai.

– Domnul George are perfectă dreptate, zise Rindow. Şi unde mai pui că, ţinând seamă de viteza mare a crucişătoarelor, nici nu ne va fi cu putinţă să răzbatem până spre nord.

– Aşa e, încuviinţă căpitanul ; totuşi, nu mă îndeamnă deloc inima să merg spre sud, deşi sunt şi eu de părere că e singura cale pe care ne putem salva. Poate că e de vină gândul că acolo, jos, vom fi prizonieri în propriul nostru element, că la o eventuală descoperire nu vom mai avea putinţa să fugim. „Dax"-ul ar fi ca o păsărică închisă într-o colivie strâmtă. Gândiţi-vă apoi că la aceste manevre la parte, desigur, şi un vas purtător de avioane şi aparatele ne-ar descoperi imediat sălaşul.

– Tată, asta s-ar putea întâmpla numai la nord, zise George cu însufleţire. Acolo apa e foarte limpede şi ne-ar putea zări chiar la o adâncime mai mare. Pe câtă vreme în sud, ne putem ascunde sub plante şi suntem în deplină siguranţă în privinţa aceasta.

– Hm..., văd eu că va trebui să-mi însuşesc părerea voastră, zise Farrow, şovăind. Deşi mie îmi spune inima că vom avea de întâmpinat greutăţi mari acolo, voi face totuşi cum ziceţi voi. Să sperăm că nu fac o greşeală, dacă lucrez de data aceasta împotriva părerii mele.

– Domnule căpitan, nimeni nu-ţi va putea face vreo imputare, dacă vom fi luaţi prin surprindere. Judecând după cum stau lucrurile, dacă mergem acum mai departe, spre nord, suntem pierduţi ; în sud, însă, la adăpostul plantelor, avem cel puţin perspectiva să scăpăm. Şi dacă vom fi totuşi descoperiţi şi acolo şi vam fi prinşi, înseamnă că aşa a fost să fie şi pace !

– Rindow, am stat atâţia ani cot la cot şi am trecut împreună prin tot soiul de primejdii – zise Farrow, mişcat – te rog, deci, să priveşti şi d-ta prin periscop ; dă-ţi seama de situaţie şi spune apoi pentru care soluţie să ne hotărâm.

Primul ofiţer îşi apropie ochiul de minunatul instrument şi privi cu aten-

ție printr-însul. Trecură câteva minute, vreme în care submarinul urma să ganească spre nord. George îi zise în șoaptă părintelui său :

— Tată, vreau să privesc și eu prin periscop, poate găsesc altă soluție, chiar dacă ar părea îndrăzneață și cu neputință de îndeplinit. Ba pot spune că am și făurit un plan, dar mai întâi trebuie să văd în ce fel vin englezii spre noi.

— Cunosc eu planurile tale, ele sunt de obicei îndrăznețe, dar, din fericire, au izbutit mai totdeauna, răspunse căpitanul. Bine, băiete, dă-ți și tu seama de situație și spune-ne apoi ce crezi că se poate face, ca să ieșim din încurcătură.

Primul ofițer își luă privirea de la periscop și, făcând o mutră cam descurajată, zise :

– Domnule căpitan, singura cale ce ne mai rămâne e să încercăm să străpărem printre plante. Căci acum s-a ivit o nouă primejdie, o primejdie de care nu știu cum ne-am putea feri. La orizont a apărut un vas purtător de avioane, de pe care și-au luat zborul câteva aeroplane. Ele vor fi deasupra noastră înainte de-a putea ajunge noi la desișul ocrotitor.

– Domnul Rindow are dreptate – zise George în aceeași clipă – sunt avioane de bombardament și de vânătoare, dacă nu mă înșel. Cele din față aleargă cu o viteză fantastică și vor fi deasupra noastră înainte ca noi să fi străbătut jumătatea drumului până în sud. Sunt încredințat că ne vor descoperi. Tată, o singură salvare mai există : trebuie să ieșim la suprafață și să pornim fățiș înaintea englezilor. Asta îi va uimi în primul rând pe aviatori atât de mult, încât ne vor lăsa în pace.

– George, planul tău e îndrăzneț, dar trebuie să mărturisesc că e bun, zise Farrow. Dacă avioanele nu ne vor scăpa din vedere, este mai bine să facem așa ca să fim luați și noi drept englezi. Rindow, ce părere ai d-ta ?

– Eu cred că domnul George al nostru a găsit și de data asta soluția potrivită, răspunse primul ofițer. N-am putea să ne facem nevăzuți de aviatori, fie c-o luăm spre nord, fie spre sud. Și atunci nu ne mai rămâne decât să încercăm să străbatem linia vaselor dușmane, după cum propune George.

– Bine, fie, hotărî Farrow... Direcția spre răsărit, ieșim la suprafață !

Comenzile sale fură executate cu o repeziciune de necrezut.

– Sunt curios să văd cum se va sfârși aventura noastră, zise Farrow.

Stătea alături de George și Rindow, lângă scărița de fier care ducea în turn. Când acesta ieși din apă, George se cățără ca o pisică, în câteva clipe deschise capacul și sări afară. Căpitanul și Rindow îl urmară.

Turnul se înălță tot mai mult din apă, dar și avioanele engleze zburau cu o viteză fantastică. Puțin încă și vor fi deasupra submarinului.

Puntea superioară ieși la suprafață, apoi parapetul – și în aceeași clipă trecu ca o săgeată unul din avioanele engleze deasupra submarinului.

George se folosi de prilej făcând „bezele" aviatorului și arătând cu mâna întinsă spre apus. La fel procedă și cu celelalte avioane, care treceră unul după altul, cu viteză de cel puțin 250 kilometri pe oră.

De la înălțimea la care se aflau – vreo patru sute de metri – ar fi putut zări de la mare depărtare trupul enorm de oțel al submarinului sub apă. Așadar, o salvare pe insula plutitoare ar fi fost cu neputință.

Farrow se uită uimit după escadrila de avioane, apoi zise :

– După cât se vede, s-au lăsat trași pe sfoară, căci n-au nici un gând să se întoarcă, ci înaintează cu aceeași viteză spre apus.

– Atunci să știi că umblă să caute bricul piraților, zise George. Probabil că n-au primit însărcinarea să ne urmărească pe noi. Dacă, însă, ne-ar fi zărit sub apă, n-ar fi întârziat să dea de veste crucișătoarelor prin T.F.F.

– Așa e, încuviință Farrow. Prima parte a aventurii noastre a trecut deci cu bine. A I acum vin avioanele de bombardament: Trebuie să facem o mutră nevinovată, ca și cum am fi de-ai lor, căci observatorii din aceste avioane au, desigur, ochean foarte puternice.

Când avioanele se apropiară, cei trei tovarăși începură să facă semne, liniștit, milităreste, apoi arătară cu toții spre apus.

Observatorii răspunseră la salut și.., păsările enorme își văzură de drum.

– N-am putea îndrăzni acum să ne lăsăm din nou la fund ? întrebă Farrow. Dar adăugă imediat : Nu, asta nu putem face în nici un caz, căci ne-au zărit crucișătoarele și distrugătoarele. N-avem încotro, trebuie să încercăm să trecem prin linia lor.

– Şi să vezi că vom reuşi, zise George, vesel. Vom străbate printre vasele lor ca submarin englez. Vor sări în sus de bucurie, nu alta.

– Cred şi eu! răspunse Farrow, râzând, mai ales dacă le-om aduce la cunoştinţă apoi păcăleala printr-o radiogramă. Dar, ne mai rămâne de învins partea cea mai grea: ofiţerii de pe vase nu vor privi atât de fugitiv ca zburătorii din avioanele lor.

– Poate n-ar fi rău ca Jan Brike să încarce amândouă tunurile cu ghiulele cu gaze, propuse George, în felul acesta, cel puţin am putea face nevătămătoare cele două vase printre care vom trece, în cazul când vor observa viclenia noastră şi s-ar gândi să ne facă ceva.

– Atunci ne putem pregăti pentru o urmărire îndrăcită, zise Farrow. – Aî se pare că zburătorii au sărit bricul piraților. Uite, cele patru crucișătoare și distrugătoarele care se îndreptau întâi spre nord, au luat-o acum spre apus. Și cele din fața noastră văd că au dat presiune. Vom trece prin mijlocul lor. George, adu din cabina mea șapca aceea englezească, pe care a lăsat-o odată locotenentul englez. – o voi. pune pe cap. Rindow, trebuie să-ți scoți chipiul, și tu, George !

Tânărul alergă jos și se întoarse peste câteva momente cu șapca albă a ofițerului englez. Farrow și-o puse imediat pe cap, apoi dădu comanda în sala mașinilor ca să pună în funcțiune compresoarele.

Vasul cenușiu porni ca o săgeată, îndreptându-se spre vapoarele de război. Inimile vitejilor bărbați băteau, totuși, cu putere, când se apropiară tot mai mult de puternicele crucișătoare. Jan Brike stătea liniștit la tunul său de la pro ră, iar ajutorul lui se postase la cel de la pupă. Amândouă tunurile erau încărcate cu minunatele bombe cu gaze.

„Dox"-ul era acum numai la o mie de metri de vasele engleze. Cu viteza enormă desfășurată de ambele părți, trebuiau să se întâlnească peste cel mult un minut. Farrow alese un loc gol între un crucișător și un torpilor.

La catargul crucișătorului se înălță acum un semnal care-l întreba pe Farrow de numele submarinului său și scopul călătoriei. Dar căpitanul n-avea nici timp, și mai ales nici poftă să răspundă.

Se mărgini să facă doar câteva mișcări cu brațele, arătă apoi spre răsărit și în clipa următoare trecu ca fulgerul printre cele două vase. Salută calm spre crucișător, de pe a cărui punte de comandă îl. răspunseră câțiva ofițeri englezi.

Rupsese, deci, lanțul dușman. Cu fiecare clipă, distanța se mărea și, în aceeași măsură, sporea nădejdea sa că va scăpa cu bine. Se întoarse și văzu că aproape întreg echipajul vaselor engleze se uita uimit după el. Probabil că nu știau ce să creadă...

Jan Brike și elevul său întorseseră țevile tunurilor. Dacă englezii aveau cumva de gând să deschidă focul, le vor răspunde și ei cum se cuvine. Dar distanța se făcea din ce în ce mai mare și căpitanul văzu deodată că marea luase o culoare întunecată aici. Aceasta era un semn neîndoielnic că apa devenise mai adâncă.

Acum aveau toate șansele să scape cu bine, căci puteau să se lase cât mai la fund, unde nici cei doi aviatori nu-l puteau zări.

Submarinul era prevăzut cu instalații de radiotelegrafie, de emisie și recepție. Pentru emisie era nevoie să se înalțe catarge și să se întindă o antenă ; recepția, însă, se făcea cu ajutorul unei antene de cameră, în interiorul vasului.

Portavocea începu să zbârnâie. Telegrafistul anunța o radiogramă a crucișătorului-amiral „Eagle", care întreba de numele și direcția submarinului. Farrow dădu ordin să se înalțe catarturile și să se întindă antena de emisie. Când totul fu gata, el telegrafie că vasul său, cu numele „S. 114", e în misiune secretă. Englezii n-aveau decât să gândească ce-or pofti..

Mai târziu vor afla, firește, că din nou fuseseră păcăliți de căpitanul Farrow, – dar atunci va fi prea târziu.

Ca să nu piardă timpul, puse să se demonteze îndată instalația de emisie, căci trebuia să fie gata în orice clipă pentru scufundare.

După câtva timp, vasele engleze se vedeau doar ca niște puncte mici la orizont. Cei trei tovarăși răsăra din toată inima.

2. O nouă aventură

După o jumătate de oră de mers, primejdia trecuse cu totul. Farrow ordonă să se oprească compresoarele, ca să nu forțeze prea mult motoarele Diesel. Cu viteză redusă, „Dox"-ul își urmă drumul spre răsărit.

Căpitanul îi dădu comanda lui Plundow, căci se simțea obosit și voia să se odihnească puțin. George rămase în turn și se uită mereu îndărăt, deoarece nu era exclus ca ofițerul-comandant de pe „Eagle" să fi avut vreo bănuială și să fi cerut informații de la amiralitatea din Singapore. Și atunci ar fi ieșit la iveală înșelătoria...

Se scurse încă o jumătate de ceas. Căpitanul dormea și George nu vru să-l trezească atunci când spre nord-est se ivi un grup mic de insule. Dar când văzu departe, în zare, punctulețe negricioase în aer, îl chemă pe primul ofițer. Rindow veni imediat în turn și George zise, arătându-i punctele suspecte:

— Cred că sunt avioanele engleze, domnule Rindow. Crucișătoarele vor fi aflat în vremea asta că ne-am strecurat hoțește printre ele și-i vor fi trimis, probabil, pe aviatori în urma noastră, ca să ne bombardeze sau să ne silească să ne predăm.

Primul ofițer privi cu atenție punctele prin ochean, apoi zise:

— Da, par să fie într-adevăr avioane. Firește că cercetează marea dintre grupurile de insule. Mai poate trece mult timp, deci, până să se apropie de noi, de aceea ne putem îndrepta fără teamă spre grupul de insule din fața noastră. Acolo vom găsi, probabil, un loc pentru a ne putea ascunde mai bine decât aici, unde nu ne rămâne decât să ne lăsăm în adâncul mării.

— De asta trebuie să ne ferim, pe cât se poate, fu de părere George, căci ar trebui să ne lăsăm la fund de tot și nu vom putea în nici un caz să ne folosim de periscop. Am fi nevoiți, deci, să rămânem acolo până se va întuneca.

— Și chiar și atunci ar fi primejdios să ne ridicăm la suprafață — zise Rindow — căci avioanele lor ar putea lansa rachete prinse de parașute mici. Pe câtă vreme în grupul de insule ne-am putea ascunde atât de bine la adăpostul arborilor, încât nici n-am avea nevoie să ne lăsăm la fund.

Rindow îndreptă îndată submarinul în direcția micului grup de insule, și în vreme ce vasul mergea cu viteză sporită, ei ținu mereu sub observație punctele de la orizont, apoi zise:

— Da, sunt avioane și cercetează marea cu metodă. După socotelile mele, însă, nu vor fi aici decât peste un ceas, iar până atunci noi vom fi de mult la insule. Acum nu ne pot vedea în nici un caz, căci soarele e prea strălucitor și ei trebuie să privească pieziș prin razele sale.

— Ai dreptate! făcu George. Așadar, ne putem îndrepta fără teamă spre insule, mergând la suprafață. După cât se poate vedea, ele sunt împădurite și sunt sigur că vom găsi un loc unde ne putem ascunde.

— Chiar dacă nu ne vom strecura printre ramurile plecate, vom găsi totuși un golf în care vom putea intra; acolo ne vom lipi de mal și vom acoperi vasul cu crengi, pe care le vom aduce din desiș. Nici un aviator nu ne va putea recunoaște sub învelitoarea asta.

— Minunat! exclamă George, plin de bucurie. Așa ceva îmi face plăcere, zău așa. Dar va trebui să le comunicăm și asta englezilor, mai târziu.

— Nu, domnule George — răspunse Rindow zâmbind — astfel de trucuri nu trebuie trădate, căci a doua oară nu mai merge.

— Așa este, la asta nu m-am gândit. Ce zici, să-l trezim pe tata?

— Nu cred să fie nevoie, nici el n-ar găsi o soluție mai bună. Peste un sfert de ceas vom fi găsit un loc potrivit unde să ne putem ascunde. Pe urmă, vom mai avea răgaz încă o jumătate de ceas, până să vină avioanele acolo.

Chiar înainte de timpul prevăzut, submarinul înaintă printre cele dintâi două insule. La maluri fot nu era de găsit, însă, nici o ascunzătoare, căci erau înconjurate de o plajă lată de 6—8 metri. De-abia apoi începea desișul de nepătruns.

„Dox"-ul porni spre celelalte insule, care erau mult mai mari. Rindow arătă spre una de la răsărit și zise :

— Acolo vom găsi cu siguranță ceea ce căutăm. Văd de aici mai multe golfuri care se adâncesc în interior.

— Judecând după culoarea apei, marea e și destul de adâncă pentru noi, zise George. A ! acolo e o scobitură adâncă, și desișul se întinde până în apă. Cred că ne vom putea ascunde de minune.

— Da, e un loc foarte potrivit, încuviință Rindow, și putem înainta fără grijă, căci apa e destul de adâncă, după cât se pare.

La comanda sa, submarinul își încetini tot mai mult viteza, până ce, în cele din urmă, pătrunse încet de tot cam șaizeci de metri înăuntrul golfului.

— Minunat ! Așa ceva am căutat, zise primul ofițer, vesel. Lângă maluri, apa e adâncă de cel puțin zece metri ; putem, așadar, să acostăm direct și să ne acoperim „Dox"-ul cu ramuri. Dar e mai bine să nu mergem mai departe, ci să rămânem la începutul golfului.

— Domnule Rindow, aici la stânga e un tufiș cu crengile foarte aplecate, acolo ne vom putea dosi mai bine, zise George.

— Da, e o ascunzătoare minunată, încuviință primul ofițer. Poate nici nu va fi nevoie să tăiem ramuri pentru a acoperi vasul. Va fi deajuns să ne strecurăm sub tufișul acesta.

Cu multă dibăcie, Rindow îndrumă submarinul sub crengi. Și într-adevăr, ele se întindeau atât de mult peste oglinda apei, încât acopereau „Dox"-ul în întregime. O ascunzătoare mai bună nici nu și-ar fi putut dori și, în afară de asta, aveau și posibilitatea de a coborî pe uscat în orice clipă, pentru a culege fructe și a aduce apă proaspătă.

Pentru moment, însă, nu putea fi vorba de asta, căci nu era exclus ca aviatorii englezi să descopere, întâmplător, submarinul. Trebuiau să fie gata de fugă în orice clipă.

Jan Brike și ucenicul său se duseră iarăși la tunurile lor, căci nu se știa ce se poate întâmpla.

După o jumătate de oră de liniște, se auzi vâjâitul motoarelor avioanelor. Cu viteză fantastică, escadrila de aeroplane zbură peste grupul de insule, venind dinspre nord.

— Slavă Domnului, a trecut și asta ! zise George. Acum suntem în siguranță și putem coborî pe uscat.

— Nu încă, fiindcă vor mai trece de câteva ori pe deasupra acestui grup de insule, ca să vadă dacă nu ne-am ascuns prin vreunul din golfuri. A ! uite-l că vin chiar !

De data asta, vâjâitul motoarelor se auzi mai aproape. La cel mult cincizeci de metri înălțime, avioanele trecură în zbor pe deasupra insulelor, și ar fi descoperit cu siguranță submarinul dacă acesta nu s-ar fi aflat la adăpostul ramurilor încărcate cu frunze.

După alte câteva minute, avioanele se întoarseră iar și se rotiră deasupra insulelor.

Atât Rindow cât și George știau că observatorii din avioane sunt înarmați cu ochelari puternici și vor cerceta cu amănunțime fiecare punct ce

îl s-ar fi părut suspect. Se putea întâmpla deci să presupună că submarinul se ascunsese sub crengile acestui tufiș, și atunci aeroplanele — care erau hidroavioane — se vor lăsa pe apă și vor stârui să cerceteze golful.

George, care-și dădu seama de primejdia aceasta îi zise lui Rindow:

— Dacă vreun avion va coborî aici, va trebui să-l ametim pe cel dinăuntru cu o grenadă cu gaze. Fiește, în cazul acesta vor coborî și celelalte aparate, dar noi îi vom scoate pe aviatori din luptă în același fel.

— Asta ar fi o lovitură de teatru! zise Rindow sărând. Ne vom putea urma apoi drumul spre răsărit fără nici o teamă. Nădăjduiesc, însă, că ascunzătoarea noastră nu va trezi bănuială. Aî uite că zbârnâitul motoarelor se pierde spre miazăzi. Am scăpat în sfârșit! Dar tot trebuie să fim cu băgare de seamă; o jumătate de ceas cel puțin n-avem voie să ne mișcăm. Sunt încredințat că atunci când vor atinge o înălțime mare, unul sau mai multe aparate vor continua să se rotească deasupra noastră. Observatorii vor privi necontenit prin ochenele lor, ca să vadă dacă nu ne părăsim ascunzătoarea. Probabil că la 3—4000 de metri înălțime și-au oprit motoarele și coboară acum în spirală. În felul acesta vor să ne înduce în eroare. Dar să vezi, dragă George, că peste puțin timp vom auzi vâjâitul elicelor și zbârnâitul motoarelor.

— Hm..., așa e, încuviință tânărul. Și eu care îmi făceam iluzii că primejdia a trecut cu totul! Atunci să stăm liniștiți aici, căci n-avem încotro. Păcat că ramurile ne împiedică să aruncăm o privire în sus! N-ar fi bine să cobor pe uscat, ca să văd ce se petrece colo în aer?

— Dragă George, în cazul acesta aș dori să-l trezesc mai întâi pe tatăl d-tale, răspunse Rindow. Eu nu pot lua asupră-mi răspunderea de a te lăsa să te duci singur în deșișul insulei. Ultimele aventuri pe care le-am întâmpinat ne-au dovedit că oameni misterioși trăiesc pe insule în aparență neleculte. La fel se poate să fie și aici. Rămâi liniștit pe loc până ne vom fi încredințat că nu mai există nici o primejdie din partea avioanelor.

— Eu cred, însă, c-ar fi mai bine pentru noi dacă m-aș putea încredința chiar de pe acum, stărui George. Dacă nu se află nici un avion deasupra noastră, vom putea porni imediat să luăm apă proaspătă și să căutăm fructe, poate chiar să vânăm și ceva mistreți. Apoi ne urmăm drumul spre răsărit.

Înainte ca Rindow să poată răspunde, se petrecu ceva ciudat. Un fruct mango, în formă de pară, de culoare galbenă, căzu pe punte, tocmai la picioarele lor. Faptul era surprinzător, deoarece deasupra submarinului nu era nici o ramură de mango. Și mai curios era însă că în carnea fructului era înfipt un bilețel.

Cei doi tovarăși priviră uimiți în jurul lor, dar nu-l putură descoperi pe omul care le aruncase fructul. George îl ridică de jos și scoase biletul din el.

Rămaseră înmărmuriți amândoi citind conținutul:

„Domnul Rindow are dreptate, patru avioane engleze coboară în zbor planat. Rămâneți pentru moment acolo unde sunteți! Când dușmanii își vor lua zborul mai departe, puteți veni pe uscat. Veți găsi o potecă îngustă, care duce la un izvor cu apă limpede și la niște livezi cu fructe. Porci mistreți găsiți în număr mare pe partea de sud a insulei".

Rindow și George se priviră fără să scoată o vorbă. Nu s-ar fi așteptat pentru nimic în lume să primească o avertizare, în limba franceză, pe insula aceasta singuratică. Și pe lângă asta, indicații precise cum pot ajunge să dea de apă, fructe și vânat.

— Îți mulțumesc, domnule, rosti Rindow în cele din urmă. E cât se poate de frumos din partea d-tale că ne ajuți în felul acesta. Aș fi bucuros să te pot cunoaște personal.

Zadarnic așteptară, însă, un răspuns din partea necunoscutului, care-i observase, probabil, din vreo ascunzătoare, chiar din clipa când se pitiseră cu submarinul în golful acela.

Rindow stătu pe gânduri câteva clipe, apoi zise :

– Domnul va fi având motive să nu se arate și se cuvine să respectăm motivele sale. Trebuie să-i fim recunoscători pentru avertismentul său și recunoștința ne-o vom arăta prin aceea că nu vom căuta să-i aflăm taina.

În aceeași clipă, un al doilea fruct cu un bilețel înfipt în el căzu în turn. George scoase bilețul și citi :

„Știu că am în fața mea submarinul căpitanului Farrow. Aș dori să nu mă arăt, căci am motive pentru aceasta. Luați de pe insulă tot ce vă trebuie și apoi plecați sănătoși. Eu vă urez drum bun !"

– Ce spuneam eu ? făcu Rindow. Așadar, vom respecta dorința domnului.

– Atunci îți mulțumesc în numele tatălui meu și al camarazilor, strigă George spre desiș. Aș fi mulțumit dacă ți-am putea face și noi vreun serviciu. Cu toată plăcerea am...

George se întrerupse fără voie, auzind deodată zgomotul caracteristic al unor avioane care coborau în zbor planat. După câteva clipe se auzi și duduitul motoarelor. Aparatele se rotiră câtva timp deasupra insulei, apoi se îndreptară spre sud.

Dar Rindow îl opri pe George să debarce pe insulă, temându-se încă de vreo surpriză. Însă un nou fruct pică în turn și misteriosul binevoitor vestea că nu se mai zărește nici un avion englez cât cuprindeai cu ochiul.

– În cazul acesta, putem merge pe uscat – zise Rindow – dar, înainte de a porni, să-l trezim pe tatăl d-tale. Să hotărască el cât timp să rămânem aici. Și apoi...

Rindow se întrerupse, căci de la vreo zece metri depărtare, în desiș, se auzi un țipăt înăbușit. Apoi cuvintele acestea rostite cu greutate :

– Ajutați-mă, repede, sunteți doar...

Strigătele fură curmate brusc, se auzi un horcăit, apoi pârâituri de crengi. După care se făcu tăcere.

– Treziți-l pe căpitan și pe Peter Uriașul ! strigă Rindow în portavoce. Să vină Kard, cu grenade cu gaze !

– Plundow, – se întoarse apoi spre timonier – să-i comunici căpitanului cele întâmplate, eu și George mergem în desiș. Trebuie să-i venim în ajutor necunoscutului care a avut și el grijă de noi.

George nu-l mai aștepta pe Rindow, ci, de cum auzi strigătele de ajutor ale misteriosului străin, sări peste parapet și punând piciorul pe pământ, începu să-și facă loc printre crengile tulișurilor. Își fixase exact direcția de unde porniseră strigătele și acum, fără să țină seama de nimic, fără să se gândească la primejdii, se strecură în fugă printre mărăcini și lianele care îi sfâșiau hainele și-i zdreleau pielea.

Ajunse într-un mic luminiș, în iarba căruia desluși lămurit urmele unei lupte. Întorcându-se, pentru a căpăta o imagine exactă a luptei ce avusese loc acolo – văzu cu mirare, – printr-o spărtură a perdelii de verdeață – submarinul acostat la țărm. Îl văzu și pe Rindow sărind pe uscat, apoi pe tatăl său, pe Peter și pe Kard ivindu-se pe punte, – auzi comenzi energice și tocmai când voia să se întoarcă din nou, ca să vadă unde fusese târât misteriosul prieten, se simți apucat de gât cu atâta putere, încât umbre întunecate începură să-i joace pe dinaintea ochilor.

Duse mâna la revolver, dar nu mai avu răgazul să se folosească de el, căci își pierdu cunoștința.

După câteva minute, când Rindow, căpitanul, Peter și Kard se iviră și ei în luminiș, văzură doar din urmele întipărite în iarbă că și George al lor fusese înhățat și târât în desișul dinspre sud...

3. Tainele insulei singuratice

Camarazi, acum e acum! strigă Farrow, cu energie. — Rindow trebuie să-l eliberăm nu numai pe George al nostru, ci şi pe misteriosul străin care ne-a prevenit de primejdie. Poate că există şi pe aici băştinaşi dintr-aceia care nu-s cunoscuţi încă de nimeni.

— Kard, mai adu zece camarazi de pe submarin, înarmaţi cu pistoale şi grenade cu gaze! În vremea asta, noi vom porni pe urmele lăsate în desiş. Dacă zăriţi ceva suspect, nu pregetaţi să vă folosiţi de arme! Înainte, să ne grăbim. Daţi-i drumul, Rindow şi Peter, prin tufişul de colo au pornit-o misterioşii locuitori ai insulei, cu prizonierii lor, după cum dovedesc crengile rupte.

Cu revolverele într-o mână şi grenadele în cealaltă, marinarii păşiră spre tufiş. Acesta era foarte înalt şi des, cu ramuri elastice, drepte ca lumânarea. După unele ramuri frânte, se vedea că pe aici pătrunseseră oameni cu forţa.

Cei trei tovarăşi îşi făcură loc repede prin tufiş, Peter fiind în frunte, căci pe el îl mâna grija pentru iubitul său stăpân.

Urmărirea era foarte lesnicioasă. Urmele erau lămurite şi atacurile asupra celor doi se produseseră de scurtă vreme, încât nu putea trece mult până să pună mâna pe făptuitori.

Deodată, însă, cei trei camarazi ajunseră într-un luminiş din mijlocul insulei, al cărui teren era format din piatră netedă. Trebuia să fi căzut de curând pe aici o ploaie din aceea de la Tropice, căci piatra era ca spălată. Nu se vedea nici un firicel de praf, nici o bucăţică de pământ în care să se fi putut întipări un picior omenesc.

Tovarăşii rămaseră locului nedumeriţi. De jur-împrejurul luminişului era numai pădure, cu arbori înalţi. Aceştia arescuseră, însă, mai regulaţi, aşa că nu se vedea nici o deschizătură în frunziş, care să arate că pe acolo pătrunseseră oameni.

— Stăm prost! făcu Farrow, cu ciudă. Pierdem timp preţios, fără să putem găsi urmele misterioşilor locuitori ai insulei. Dar, n-avem încotro, trebuie să ne despărţim acum şi să pornim de-a lungul marginii luminişului. Vom da noi pe undeva din nou de urmele pierdute. Ceilalţi camarazi vor veni şi ei curând, aşa că va merge mai uşor treaba.

Spunând acestea, căpitanul se întoarse imediat spre dreapta şi o luă pe marginea desişului. Rindow porni la stânga, iar Peter de-a curmezişul platoului pietros.

După câtva timp, veniră şi cei zece marinari, sub conducerea lui Kard. Porniră şi ei în cercetare, dar fără nici un folos. Misterioşii răpitori păreau a fi dispărut în văzduh.

Cei paisprezece bărbaţi străbăteau mereu luminişul, cercetând fiecare ramură, fiecare frunză chior, dar nu dădeau peste nici o urmă. Deodată, Farrow strigă:

— Veniţi cu toţii încoace, mi-a venit un gând!

După ce tovarăşii făcură cerc în jurul lui, el le zise:

— Pe acest platou stâncos trebuie să existe o intrare tăinuită în interiorul insulei. V-aduceţi aminte, cred, ce i s-a întâmplat lui George, când cu aventura cu „hoţul de mărgăritare". Insulele acestea de aici, ivite de pe urma cutremurelor marine, conţin în interiorul lor peşteri, din care oameni dibaci şi-au făcut locuinţe. Trebuie, deci, să cercetăm cu amănuntime tot platoul, să ciocănim în piatră pas cu pas, şi îndată ce vom simţi că pe undeva sună a gol, să ştiţi că am găsit intrarea tăinuită. Nu

poate fi altfel, căci chiar cel mai dibaci om trebuie să fi lăsat urme cât de cât, când a pătruns în desiș, străbătând platoul acesta.

Tovarășii făcură imediat un lanț strâns și merseră unul lângă altul de-a lungul luminișului. Pășeau voinicește și, deodată, cei doi marinari de la capătul aripii drepte rămaseră locului și ridicară brațele.

Farrow, Rindow și Peter alergară îndată spre ei. Terenul era brăzdat aici de numeroase crăpături. Uriașul se lăsă în genunchi și examină cu băgare de seamă crăpăturile, apoi, fără să spună o vorbă, scoase de la brâu cuțitu-i enorm, îl vârî într-una din crăpături, apăsă cu putere și... o lespede de piatră, de vreun metru și jumătate pătrat, se ridică în sus.

Peter n-o ridică prea mult, căci se temea să nu se trezească cu vreun glonț pornit dinăuntru. Se uită întrebător la căpitan și, în același timp, scoase o grenadă cu gaze de la brâu.

Farrow nu stătu mult pe gânduri. Își dădu repede seama de primejdia care îi amenința dacă ridicau piatra cu totul, pentru a pătrunde în tainele insulei. De aceea, zise :

— Da, Peter, aruncă grenada ! Nu-i va strica lui George, dacă va dormi și el douăzeci și patru de ore.

Uriașul ridică puțin lespedea, aruncă grenada în deschizătura întunecoasă, apoi lăsă la loc lespedea. Tovarășii se dădură repede înapoi, căci gazele răzbeau și prin cele mai mici crăpături.

Alergară până la submarin, apoi Rindow zise :

— Domnule, căpitan, într-unul din biletele sale, necunoscutul binevoitor ne vestește că vom da aici de o potecă, pe care ajungem la un izvor

de apă și la niște livezi cu fructe. Cred că va trebui să așteptăm ceva mai mult de o jumătate de ceas, căci în peștera închisă gazul se va menține vreme mai îndelungată. În timpul acesta, am putea să luăm apă proaspătă, să culegem fructe și să vânăm ceva mistreți.

– Ai dreptate, dragă Rindow, încuviință căpitanul. E mai bine să facem așa, decât să stăm aici cu mâinile în sân. La drum, băieți!

Marinarii se împrăștiară la repezeală. Două echipe porniră cu găleți de pânză să ia apă și să culeagă fructe, a treia echipă, înarmată cu carabine, se duse la vânătoare. Farrow le dădu timp un ceas întreg, după care urmau să se adune cu toții pe submarin.

Marinarii începură să care apă și fructe, în vreme ce din sudul insulei se auzeau detunăturile carabinelor. Carne proaspătă și fructe coapte erau binevenite pentru camarazii care se hrăneau mai mult cu conserve.

Înainte de a fi trecut ceasul, echipele se adunară pe submarin. Tancurile fură umplute cu apă de băut, lăzi întregi cu fructe îți făceau cu ochiul și din carnea porcilor vânați puteau s-o ducă bine câteva zile.

În vreme ce marinarii tăiau porcii și-i preparau cum trebuie, Farrow cu tovarășii săi se duseseră din nou pe platoul stâncos, unde Peter ridică cu mare băgare de seamă lespedea.

Nu se produse, însă, nici un atac dinăuntru, ceea ce însemna că gazele își făcuseră efectul.

Când dădu cu totul lespedea în lături, se ivi în deschizătura mare o scară prost cioplită, care ducea în adânc. Uriașul scoase lampa de buzunar și îndreptă lumina în jos. La vreo zece metri adâncime zări deschizătura unui gang mărișor, care ducea spre răsărit. Fără să șovăie, el coborî imediat, ținând lampa în mâna stângă, iar în dreapta revolverul încărcat.

Gazul se risipise complet. Peter se așteptase să dea peste vreun leșinat la intrarea gangului, dar nu zări pe nimeni.

– Înainte, înainte! îl îndemnă căpitanul, din urmă. De ce șovăi? Vei da peste ei mai încolo.

Uriașul o luă înainte pe gang. Părea să n-aibă sfârșit, în schimb cobora în pantă.

Deodată, Peter se opri, scoțând o exclamație de uimire.

Gangul dădea într-o peșteră mare, care era în legătură cu oceanul. Printr-o deschizătură de la capătul de apus al grotei se zărea un golf în formă de fiord.

Dar ceea ce-l lăsă înmărmurit pe Peter era faptul că în fața peșterii se vedeau o grămadă de rechini uriași, care înotau de colo până colo. Din când în când, unul din dihănii intra chiar în peșteră.

– Ciudat! făcu și Farrow, care se apropiase de credinciosul său tovarăș. Dragă Rindow, aici nu e lucru curat. Cred că e mai bine să ne întoarcem repede.

– Uite, acolo plutește un bilet! strigă Peter în aceeași clipă.

Se lăsă în genunchi, întinse brațul cât putu de mult și izbuti să apuce petecul de hârtie albă.

Farrow i-l luă imediat și citi:

„Plecați repede, mină. Ea ne-a luat pri...

Scrisul se întrerupea aici. Tovarășii se priviră câteva clipe în tăcere. Erau galbeni la față. Cuvântul „mină" suna foarte neplăcut pentru ei.

– Repede, înapoi! strigă căpitanul, agitat.

Era, însă, prea târziu.

În românește de LIA HARȘU

(Va urma)

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

Femeia-pirat (II)

25

O detunătură înăbușită răsună în spatele lor, urmată de un pârâit grozav, apoi se produse un curent de aer fierbinte, care-i făcu să se clatine pe picioare; din gang țâșni un fum înăbușitor, amestecat cu așchiuțuri de piatră.

Din fericire, norul de fum se risipi repede prin deschizătura peșterii, ca și aburii care se mai produseră și fură trași afară, în aer liber.

Se scurseră câteva minute de groază. Va mai urma, oare, o a doua explozie, care va prăbuși toată peștera, după cum năruise probabil gangul?

— Se pare că am avut puțintel noroc — zise Farrow. Mina a distrus numai o parte a gangului. Trebuie să încercăm acum să ne croim drum prin locul catastrofei.

Peter intră imediat în interiorul gangului din care pătrundeau mereu nori de fum și sfărâmături de piatră, care scânteiau ciudat în lumina lămpii sale. Tușind, Uriașul merse tot înainte și după vreo zece metri se găsi în fața unui morman de ruine, format de tavanul gangului prăbușit. Își dădu seama îndată că pe aici era cu neputință să treacă.

Se întoarse, deci, și se lovi de Farrow, care-l urmase de aproape.

— Am văzut și eu, dragă Peter, nu putem ieși de aici, zise căpitanul. Dacă n-ar fi rechinii, am putea ieși înot din peșteră. Aș vrea să știu ce le-a lipsit pe dihăniile alea să se adune aici? Nu cumva acea „ea", de care se pomenește în bilet, să-l fi dat pe George al nostru pra...

Nu-și sfârși gândul acela grozav, dar Peter începu să tremure și răspunse cu glas tulburat:

— Nu, domnule căpitan, asta nu se poate și nu trebuie să se întâmple. Pe bilet scrie doar că sunt prizonieri. Desigur că afară în golf se află un vas mic, ascuns și el printre ramurile care se pot vedea din peșteră.

— Să nădăjduim! oftă Farrow. Acum se pune întrebarea cum ieșim din această închisoare? Sper că tovarășii au auzit explozia și vor porni să facă cercetări. Cred că ne vor găsi.

— De le-am putea da măcar vreun semn, zise Peter. Sau poate n-ar fi rău să încercăm să alungăm rechinii, cu gloanțe, pentru ca apoi să ieșim repede afară înot?

— Nu, Peter, ar fi prea primejdios, răspunse Farrow. Te-ar putea înhăța când nici nu te gândești. Dar, de tras, putem trage asupra lor, căci prin asta atragem atenția tovarășilor noștri. Ei vor auzi împușcăturile și vor vedea și rechinii atinși fugind.

Se întoarseră la camarazii rămași în peșteră, cărora Farrow le arătă pe scurt care e situația. Apoi porunci să se tragă cu revolverele asupra rechinilor.

Împușcăturile detunară înăbușit în grotă, dar afară, în apă, se produse un pleoscăit grozav. Monștrii atinși o luară la fugă, fiind omorâți însă de alții, căci dârele de sânge lăsate în urmă treziseră instinctele de pradă ale dihăniilor.

În curând nu se mai văzu nici un rechin în fața ieșirii din peșteră, în schimb în golf era un adevărat prăpăd. Apa înroșită de sânge era azvârlită la câțiva metri înălțime, fiarele negricioase săreau încolo și încoace, înnebunite. Era un spectacol măreț și înfiorător în același timp. Înfiorător mai ales pentru Farrow, care nu putea scăpa de gândul că George căzuse pradă, probabil, acestor dihănii.

Camarazii trăgeau necontenit cu revolverele asupra rechinilor înfuriați. Goliseră câteva încărcătoare până acum.

Deodată, Peter zise:

— Domnule căpitan, numărul rechinilor s-a micșorat, după cum văd, toți par să se fi adunat în golf. Cred că nu e nici o primejdie să ies acum afară. Voi sări imediat pe țărm.

— A! Peter, l-ai văzut? strigă Farrow.

În aceeași clipă, trase cu revolverul și rechinul uriaș care înota prin fața intrării peșterii țâșni spre golf.

Peter mormăi o înjurătură, apoi zise:

— Trebuie să fie ceva prin fața peșterii, care-i momește pe rechini. Da, văd și eu că nu e atât de ușor să ies afară. Dar ce să facem? Dacă tovarășii de pe submarin nu ne aud, putem muri aici de foame.

— Asta o fi și intenția femeii aceleia care l-a înhățat pe George și pe necunoscutul nostru prieten, zise Farrow. Sunt curios să știu ce a îndemnat-o să procedeze în felul acesta. Trebuie să aibă o ură înverșunată împotriva oamenilor, în general, căci tocmai pe noi n-are de unde ne cunoaște. — Aha, în sfârșit, iată-i pe camarazi!

Glasul îngrijorat al doctorului Bertram se auzea de sus, strigând în interiorul peșterii:

— Domnule căpitan, sunteți acolo? Camarazii sunt nevătămați?

— Da, dragă doctore, răspunse Farrow, scoate-ne afară de aici, te rog! Brun să intre cu vasul în golf și să trimită bărcile de aluminiu să ne ia. Rechinii par să aibă o deosebită predilecție pentru peștera asta.

— Nici nu-i de mirare — zise doctorul — căci deasupra apei atârnă două hoituri de mistreți. Alții par să fi fost aruncați în mare, după câte pot vedea.

— Ah! ăsta e un rafinament plin de cruzime! exclamă Farrow furios. Gangul dindărătul nostru a fost prăbușit de o explozie, și singura ieșire e închisă de rechini. Doctore, grăbește-te, trebuie să-l eliberăm pe George și pe străinul acela.

— I-am și trimis înapoi pe însoțitorii mei, răspunse Bertram, și Brun va veni îndată. Dracel vine iar o dihanie încoace, e un rechin-tigru de o mărime neobișnuită.

— Da, îl văd și eu, zise Farrow, dar îl vom lăsa în plata Domnului. Când tragi într-un rechin-tigru, te poți aștepta să se repeadă la tine în furia lui.

Monstrul, lung de vreo opt metri, înotă încetișor spre peșteră. Brusc, trupul dungat țâșni înainte, ca o săgeată, în fața grotei se auzi un plescăit puternic, apoi doctorul strigă speriat:

— A luat cele două hoituri... Numai de n-ar veni în peșteră blestematul! Al a mirosit ceva, dați-vă înapoi!

Camarazii făcură întocmai, când trupul uriaș al rechinului se strecură în peșteră. Se dădură îndărăt cât putură mai mult și erau bucuroși că se aflau la aproape trei metri de apă, căci monstrul înotă până la stânci, privi țintă la marinari cu ochii-i negri, ca și cum se gândea dacă să facă un salt în aer. Era grozav de văzut, și, când se retrase încetișor, scoaseră cu toții un suspin de ușurare.

Se îndreptase spre ieşirea peşterii, şi de-abia atunci păru să-şi dea seama că în golf luptau rechinii. Căci rechinii de nisip nu sfârşiseră încă să-l sfâşie pe fraţii lor răniţi.

Şi după câteva minute, îngroziţi, marinarii văzură plutind la suprafaţa apei doar câteva capete şi cozi de-ale rechinilor de nisip. Celălalt însă, „tigrul", înotă liniştit şi sălbatic de-a lungul golfului, fără să fie nevăzut.

IV. O urmărire cu peripeţii

— Acum m-aş putea încumeta să înot spre golf, dar nu mai are nici un rost, zise Peter. Să sperăm că submarinul va veni în curând, ca să putem porni în căutarea lui George al nostru. Departe nu poate să fi ajuns vasul, şi domnul Brun l-ar putea zări, când va veni cu „Dox"-ul.

— Aşa nădăjduiesc şi eu — răspunse Farrow — altminteri ar trebui să ne pierdem vremea cercetând toate insulele din apropiere.

Trecură cinci minute, dar „Dox"-ul nu se zărea. În schimb, doctorul Bertram strigă deodată în jos:

— Aviatorii englezi se înapoiază, trebuie să mă ascund. Să sperăm că Brun l-a descoperit la vreme şi a căutat un refugiu sigur. Sunt, deci, silit să plec cât mai repede.

— Dumnezeule! exclamă Farrow cu disperare, tocmai acum trebuia să se întâmple asta, în clipa când suntem atât de grăbiţi! Numai de s-ar fi putut ascunde Brun la vreme..., asta mă îngrijorează mai mult ca orice.

— Brun ştie ce are de făcut, zise Rindow — a observat desigur avioanele care se apropie şi o fi luat îndată măsurile cuvenite. Dar aviatorii vor descoperi acum, probabil, vasul de pe care a fost răpit George. Numai de nu l-ar opri, împiedicându-ne pe noi să-l eliberăm.

— Eu aş înota acum în golf, ca să-mi dau seama de situaţie, zise Peter. De rechini, nu mai am de ce să-mi fie teamă.

— Nu, Peter, zise Farrow, eu sunt încredinţat că pe-aici există aşa-zişii „rechini de fund". Ei se ridică imediat la suprafaţă, când zăresc în apă ceva ce li se pare vrednic de luat în seamă. De fapt, aceste dihănii sunt cele mai primejdioase, căci observi prezenţa lor atunci când e prea târziu. S-or fi ascuns ele pe fund, când s-a ivit rechinul-tigru. Aşadar, lasă-te de gândul acesta, Peter, mai important e să ne ajuţi mai târziu, ca să-l găsim pe George al nostru. — Aha! uite că vine escadrila de avioane! Acum vom vedea dacă Brun a mai avut vreme să doboare submarinul.

Cu iuţeala fulgerului se apropiau avioanele engleze, care trecură pe deasupra insulei şi se înapoiară după câteva minute.

— Se pare că au descoperit, totuşi, ceva, zise Farrow. Altfel nu s-ar fi întors. Poate că au zărit, întâmplător, norii de fum care au ieşit din peşteră după explozie. Să sperăm că se vor lăsa înşelaţi, crezând că a fost o erupţie vulcanică.

Pentru a treia oară vâjâiră avioanele deasupra insulei, apoi, când zgomotul motoarelor amuţi în depărtare, doctorul Bertram strigă în jos:

— Se pare că s-au îndepărtat definitiv: văd prin ochean că zboară spre nord. În sfârşit, acum va veni şi Brun cu submarinul şi vom putea porni imediat în căutarea lui George.

Se scurseră încă zece minute până ce strigă iarăşi:

— Al uite că vine! Aşa, acum totul e în regulă.

Submarinul se apropia cu viteză redusă. Din prevedere, însă, Brun nu ieşiee cu totul din apă. De-abia când ajunse în mijlocul golfului, vasul se ridică, chepengul sări în sus şi secundul se ivi în turn.

— Ce s-a întâmplat, doctore? strigă el, agitat. Unde sunt căpitanul şi ceilalţi camarazi?

— Fii fără grijă! răspunse Bertram. Pune repede pe apă trei bărci de aluminiu cu câte un om: căpitanul şi tovarăşii sunt închişi în peştera de dedesubtul meu.

— Imediat! strigă Brun.

O activitate înfrigurată urmă pe submarin. Cât ai clipi din ochi, fură aduse pe punte bărcile cele uşoare şi montate la repezeală. După câteva minute goneau spre peşteră, unde ajunseră cu bine.

— Asta a fost într-adevăr o aventură cum n-aş mai dori să întâmpin, zise căpitanul, sărind în prima barcă. Zău că n-a fost deloc plăcută vizita rechinului-tigru! Acum, însă, camarazi, trebuie să facem ce-om face şi să dăm de George al nostru. Nu vă vorbesc numai ca tată, ci şi ca tovarăş. George ne-a scăpat adesea din situaţii grele, aşa că acum trebuie să facem şi noi totul pentru a-l elibera.

Un murmur de nemulţumire se auzi în rândurile marinarilor. Voiau să exprime prin asta că nici nu era nevoie să li se amintească de datoria pe care o aveau. Toţi îl iubeau pe George şi şi-ar fi dat cu dragă inimă viaţa pentru el.

— Vă mulţumesc, camarazi, zise căpitanul, mişcat. E drept, nu trebuia să vă amintesc, dar ştiţi prea bine că aşa mi-e felul. În sfârşit, să pornim!

Vâsliră repede spre submarin, după ce aşteptară să coboare şi doctorul Bertram. Farrow îi mulţumi călduros lui Brun, care izbuti să ascundă cu atâta măiestrie vasul de privirile englezilor, şi apoi să-l îndrume în golf.

— Domnule căpitan, între cele două insule apropiate am descoperit un mic vas, care s-a ascuns şi el sub ramurile tufişului, atunci când s-au apropiat avioanele. Sunt de părere că trebuie să ne ocupăm mai de aproape de vasul acesta, căci cred că pe el se află George al nostru.

— Minunat! exclamă Farrow. Atunci, mai mult ca sigur că nu ne poate scăpa. La drum, dragă Brun, arată-ne locul unde ai zărit vasul.

Submarinul porni cu viteză din golful care era atât de întortocheat, încât nici nu i se putea vedea lungimea dinspre mare. O ascunzătoare minunată, deci, pentru un vas.

— Aici se poate ascunde ani întregi un vas mai mic, zise Farrow. Sunt foarte curios să aflu cine e femeia aceea. De ce s-o fi retras ea în singurătate? De ce l-a luat prizonier pe George? Cine a fost prietenul misterios care a plătit şi el cu libertatea sprijinul pe care ni l-a dat nouă? Acestea sunt întrebări...

— Acolo, între cele două insule a dispărut vasul, îl întrerupse Brun. Să sperăm că apa va fi destul de adâncă pentru submarinul nostru.

— Nu prea cred, zise Farrow, mă tem că nu vom putea pătrunde în ei cu „Dox"-ul. Păcat! Acum nu mai ştim dacă vasul se află încă între insulele alea sau dacă a pornit în larg. Hm, trebuie să ocolim insulele şi să cercetăm, în bărcile de aluminiu, canalele şi golfurile.

— De, altceva nu ne rămâne de făcut, zise Rindow.

— Atunci, înainte! comandă căpitanul. Să ne ţinem cât mai aproape de insule. Fiecare punct suspect trebuie cercetat cu băgare de seamă.

Gerard Plundow o luă pe lângă ţărm — Farrow, Rindow, Brun şi doctorul Bertram priveau cu încordare spre desişul din faţa lor, căci se putea întâmpla ca între două tufişuri să existe un golf în care să se fi furişat vasul misterios.

Cei care îl înhăţaseră pe George fuseseră doi băştinaşi de statură uriaşe. În strânsoarea lor de fier el era fără apărare, şi când fu adus în peştera aceea întunecoasă, un al treilea polinezian îl dezarmă şi-l legă cu iuţeala fulgerului.

Uriaşii îi ridicară apoi peste bordul micului vas ce se afla acolo. George fu azvârlit lângă un bărbat, legat şi el. Acesta era, probabil, misteriosul prieten care le venise în ajutor.

Tânărul i se adresă în şoaptă, dar imediat se aplecă asupra lui unul din sălbatici, cu cuţitul ridicat. George îşi dădu seama că ameninţarea omului era serioasă şi tăcu.

Vasul alunecă uşurel afară din peşteră şi porni apoi cu viteză printr-un canal întortocheat. După ce ieşi din acesta, merse o bucată drept înainte; deodată motoarele stopară şi vasul intră sub un tunel de verdeaţă. George pricepu motivul acestei manevre, când auzi zbârnâitul unor motoare de avion. Aşadar, englezii se înapoiau şi vrăjmaşii săi aveau şi ei temeiuri să nu se lase văzuţi.

Constatarea aceasta îl linişti oarecum pe George. Cu oameni care stăteau în conflict cu legea era mai uşor s-o scoată la capăt. Când fu înhăţat, primul lui gând fu acela că vreo expediţie făcuse nişte descoperiri importante pe insulă şi de aceea voia să se debaraseze de străini nepoftiţi.

Acum, însă, știa că are de-a face cu oameni care lucrau la înfăptuirea unui plan ilegal. Dar tovarășii săi aveau toate mijloacele să-l pună cu botul pe labe pe acești indivizi. George era încredințat că tatăl său, Peter și ceilalți camarazi vor veni în curând să-l scape. Se aștepta din clipă în clipă să-l vadă ivindu-se.

Zgomotul motoarelor avioanelor engleze amuți în depărtare. Imediat, micul vas se puse din nou în mișcare și porni spre răsărit, în zig-zag, așa că George dobândi convingerea că mergea printr-un canal îngust și întortocheat, dintre două insule.

După câteva minute, însă, motoarele stopară din nou, micul vas pătrunse iar într-un tunel de verdeață și ancoră la țărm.

George se ridică pe jumătate. Polinezianul, care nu-l slăbea din ochi, făcu un gest amenințător cu cuțitul lui lat, dar în clipa când George vru să se întindă din nou, se auzi un glas energic. Sălbaticul își trase cuțitul îndărăt, tânărul, însă, se ridică și mai mult, uimit, căci glasul acesta era... al unei femei. Și ea se apropie încet de el — o femeie înaltă, cu părul negru, cu chipul de o frumusețe serioasă, aspră.

Se opri în fața lui George, îl măsură cu privirea timp de câteva clipe, apoi ochii-i negri scânteiară de furie și scrâșni:

— Mă bucur cum nici nu-ți dai seama că am în mâna mea pe fiul aceluia pe care-l urăsc mai mult decât pe oricine. Consider ca un semn al Destinului că vestitul căpitan Farrow a fost nevoit să vină cu submarinul său pe insula mea. Hahaha! am pregătit eu totul pentru ca el și însoțitorii săi să moară de foame sau sfâșiați de rechinii lacomi de carne omenească. Dar răzbunarea cea mai cumplită ți-o voi potoli asupra ta, tinere, căci tu ai fost acela care ai contribuit în cea mai mare parte ca soțul meu să cadă în mâna englezilor.

— Iartă-mă, doamnă — răspunse George, calm —, nu te cunosc nici pe d-ta, nici pe soțul dumitale. Nici nu știu despre cine vorbești.

— Vrei să negi că ai fugit din mâinile bărbatului meu de pe insula mayașilor, că tu și tovarășii tăi ați izbutit să-l predați englezilor pe soțul meu? Am prins toate radiogramele și am făcut jurământ să mă răzbun pe voi. Nu mă gândeam că mi se va ivi prilejul atât de curând, dar mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

— Ah! d-ta ești, așadar, soția piratului pe care noi l-am înlăturat din cale! — zise George, fără să-și piardă cumpătul. Nici eu nu mă gândeam să ne întâlnim, zău așa! Care va să zică dumnealui avea pe insula aceasta un fel de sucursală, sub conducerea soției sale. Interesant, n-am ce zice!

— Da, foarte interesant! scrâșni femeia. Las' că vei afla tu pe propria ta piele cât de interesant este. Puțintică răbdare numai, și-o să-ți treacă pofta să-ți bați joc de mine. Mai rămânem puțin timp aici, vreau să văd numai dacă submarinul tatălui tău nu mă caută. După aceea, voi avea eu grijă să-ți capeți pedeapsa, fii pe pace!

Oricât era de curajos, George se simți oarecum neliniștit. Femeia asta părea de o sălbăticie nemaipomenită și trebuie să-l fi iubit mult pe bărbatu-său, deși era pirat. Poate că se simțea și ea atrasă de viața de aventuri, fără să-și dea bine seama cât de criminală era meseria de pirat. Dar ura face din femei adevărate fiare și ele devin mult mai crude decât bărbații stăpâniți de acest sentiment nedemn.

George tăcea. Nu voia să-și dea pe față încrederea ce o avea că în cele din urmă va fi salvat, totuși, căci în felul acesta și-ar fi îngreunat situația. De aceea, făcu o mutră înspăimântată și, prefăcându-se disperat, se întinse înapoi pe spate.

— Aha! Îți dai singur seama că lucrul devine serios, zise soția piratului, râzând. Da, tinere, îți închipui, se vede, că te poți aștepta la milă din partea mea, pentru că sunt femeie. Te-nșeli amarnic, căci am atacat până acum multe vapoare pe socoteală proprie și i-am dat gata pe mulți bărbați, care se apărau vitejește. Vei căpăta o pedeapsă care va potoli setea mea de răzbunare.

Acum, te rog să stai liniștit, să nu cumva să strigi, altminteri paznicul te va lua imediat în primire. Să nu crezi, însă, că vei fi ucis repede de el, îți va tăia numai limba, după cum a și făcut-o cu omul care zace alături de tine. Acela e un prizonier pe care l-am dat jos de pe un vapor. Urma să rămână la mine ca bucătar, a vrut, însă, să facă pe șmecherul, și anul trecut a încercat să prevină un vapor. Acum nu mai poate striga.

George se înfioră. Femeia aceasta era un adevărat diavol — el nu și-ar fi putut închipui că într-un trup atât de frumos ar putea să zacă atâta cruzime.

— Voi tăcea, îmi dau acum seama că femeile pot fi mai sălbatice decât bărbații, zise el încetișor.

— Da, tinere — răspunse pirata —, așa suntem noi, și vei vedea în curând că nu te-ai înșelat.

Râzând batjocoritor, îi întoarse spatele și se depărtă.

George începu să chibzuiască cu înfrigurare. Trebuia să se ajute singur, căci femeia asta va izbuti fără îndoială să-l schilodească sau să-l ucidă, dacă va vedea că se apropie camarazii lui ca să-l salveze.

Privi pe furiș la tovarășul său de suferință. Nenorocitul se uită după femeie, scrâșnind din dinți. George era încredințat că va avea în el un tovarăș prețios, dacă va întreprinde o încercare de fugă. Și asta trebuia să se întâmple curând, înainte ca pirata să fi aflat unde se află submarinul, și înainte ca să-și aducă la îndeplinire răzbunarea.

George făuri un plan foarte îndrăzneț, care avea însă perspectiva de izbândă. Întoarse cu băgare de seamă capul spre paznicul cu mutra fioroasă. Polinezianul privea chiar peste parapetul scund al vasului, spre răsărit, unde poate că zărea submarinul.

Atunci George se aplecă puțin spre nenorocitul său tovarăș și-i șopti:

— Ridică-te cât se poate de repede!

Mâinile tânărului erau legate pe piept şi pe faptul acesta îşi sprijinea el planul. Desigur că şi tovarăşul său ştia că-l aşteaptă o moarte grozavă şi că era mai bine să încerce totul pentru a scăpa, chiar dacă şi-ar pierde viaţa cu prilejul acesta.

Nenorocitul dădu uşor din cap, apoi, când George îşi reluă poziţia, scoase un sunet nearticulat şi-şi ridică repede partea superioară a trupului.

Polinezianul se răsuci pe călcâie, apoi se aplecă peste omul cel mut şi-l ameninţă cu cuţitul.

V. Sfârşitul femeii-pirat

Cu o forţă nebănuită, George îşi repezi mâinile legate şi nimeri exact în bărbia paznicului, care se prăbuşi pe punte, gemând înăbuşit. Deşi avea o statură de uriaş, lovitura pe care o primi îl ameţi cu desăvârşire. De fapt, peste câteva minute avea să-şi revină, dar în vremea asta George se va fi eliberat.

Fără să piardă o clipă, întinse repede mâna să ia cuţitul polinezianului, dar acesta îl strângea cu atâta putere, încât tânărul nu l-l putu smulge.

Atunci îi veni în ajutor mutul. Cu mâinile-i legate, dădu şi el o lovitură puternică în stomacul sălbaticului, încât acesta, care tocmai începuse să-şi vină în fire, se prăbuşi din nou.

Acum izbuti George să-i scoată cuţitul din pumnul încleştat. Tăie repede legăturile mutului, care-l eliberă apoi pe el.

— Trebuie să ne facem repede vânt peste bord — îi şopti George. Submarinul tatălui meu va fi pe aici şi ne va lua pe punte.

Dar mutul dădu din cap. Faţa lui se schimonosi de furie, apoi luă o măciucă groasă pe care o găsi la îndemână şi porni spre chepengul pe unde dispăruse pirata. Voia să se răzbune, şi George recunoscu îndată că ar fi fost cu neputinţă să-l oprească.

În clipa aceea, în deschizătură se ivi capul unui sălbatic: mutul sări înainte, ca o panteră, şi măciuca izbi cu putere în capul nenorocitului, care se rostogoli pe scări cu un răcnet de moarte.

George îşi dădu seama că trebuia să fugă repede, chiar dacă va fi nevoit să facă zgomot. Mutul stătea ca un zeu al răzbunării, în dreptul deschizăturii, gata să izbească cu sete în cel dintâi care va scoate capul afară.

George sări repede pe uscat, îşi încleştă mâinile de ramurile din tufişul lângă care se afla micul bric, apoi îşi făcu loc, cu băgare de seamă, printre trunchiurile copacilor.

Înainte de a dispărea cu desăvârşire, mai aruncă o privire înapoi. Nenorocirea mutului îl impresionase mult. Omul acesta, vrednic de compătimit, îndurase o soartă grozavă.

George se gândise să-l ia cu dânsul şi să-l îndemne să rămână pe submarin, sau să se înapoieze în patria lui. Dar acum era prea târziu, prin

acțiunea lui nechibzuită se trădase și trebuia să ducă până la capăt lupta începută.

Și iată că se ivi un al doilea sălbatic, care se apăra însă de loviturile mutului cu o scândură lată, ce o ținea deasupra capului. Dar nu-i ajută la nimic, căci nenorocitul schilodit părea să fie înfuriat la culme. Cu măciuca de lemn tare, el izbi pavăza polinezianului, care se făcu țăndări, și el însuși se rostogoli, ca și tovarășul său, pe scările ce duceau în interiorul vasului.

George începu să tragă nădejde că albul va izbuti să-i înlăture și pe ceilalți care făceau parte din echipajul bricului. Deodată, însă, dinăuntrul vasului răsunară împușcături. Ele erau trase dintr-un pistol cu repetiție, de calibru mare, după cum își dădu seama îndată George, amintindu-și că pirata avea la brâu o astfel de armă. Dinăuntrul vreunui adăpost sigur, ea trăgea asupra mutului înfuriat, și gloanțele nu-și greșiră ținta. Scoțând un țipăt ascuțit, nenorocitul ridică brațele, se răsuci ca o morișcă de câteva ori, apoi se rostogoli pe scară, întocmai ca și cei doi sălbatici pe care îi doborâse cu măciuca.

Pentru George sosise vremea să dispară cât mai repede. Știa că pirata — femeia aceasta plină de energie — va pune oamenii săi să-l caute. Și el habar n-avea cât de mare era insula și ce ascunzișuri tăinuia.

Ferindu-se să facă zgomot, se furișă printre crengile tufișului. Singura armă ce o avea era cuțitul pe care-l luase de la paznicul ametit, și cu ajutorul lui fu în măsură să înlăture piedicile din drum, adică în primul rând mărăcinii care îi tăiau calea la fiece pas.

Nu trecu însă mult și îndărătul său se produse o larmă infernală. Glasuri străine se amestecau într-un vuiet grozav și deodată răsună lămurit vocea energică a piratei.

Instinctiv, George își dădu seama că ea îi atâța pe sălbatici să pornească în urmărirea lui. Atunci începu să-și facă drum cât putu mai repede prin desiș și în cele din urmă ajunse la coastă. Plaja avea o lărgime de numai un metru, și când George sări pe ea văzu pupa submarinului, care tocmai dispărea la capătul de nord al insulei.

Câteva clipe se simți cuprins de disperare. Dacă nu s-ar fi oprit ca să privească la lupta dintre mut și polinezieni, ar mai fi prins submarinul.

Acum trebuia s-aștepte până ce ei va fi înconjurat toată insula. Asta putea să mai dureze mult, căci văzuse bine că mergea cu viteză foarte redusă. Desigur că tovarășii cercetau cu de-amănuntul insula, ca să dea de bricul pe care nu se putea să nu-l fi observat.

George își reveni repede în fire, spunându-și că nu trebuia să rămână cu mâinile în sân, căci nu va trece mult și polinezienii îi vor fi găsit urma, iar împotriva lor nu s-ar fi putut apăra cu cuțitul.

Nu stătu mult pe gânduri, ci începu să alerge spre sud, făcând pași cât mai mari. Voia să iasă în întâmpinarea submarinului, care în curând va fi terminat cu cercetarea coastei de nord și răsărit.

Plaja era lungă de câteva sute de metri, apoi începeau tufișurile, în care s-ar fi putut ascunde. Dacă va avea noroc, polinezienii nu vor fi ieșit din desiș înainte ca el să fi ajuns la aceste tufișuri.

Dar, când nu mai avea decât vreo cincizeci de metri până la ele, auzi îndărătul său țipete ascuțite. Tot fugind, întoarse capul și văzu opt sălbatici care alergau ca niște cerbi după el.

George era cu vreo două sute de metri înaintea lor. Dându-și seama că e în joc viața lui, goni și mai nebunește, și când ajunse la tufișuri și întoarse capul, văzu cu bucurie că îi lăsase pe ceilalți cu mult în urmă.

Din fericire, tufișul în care intră nu era prea des. Avea o lungime cam de patruzeci de metri, apoi venea iar plaja, care ducea încă vreo sută de metri până la capătul de sud al insulei. George ajunse acolo înainte ca polinezienii să se ivească din tufișuri.

Acum avu, însă, o mare dezamăgire. Când coti pe după capătul insulei, cu gând să o la de-a lungul coastei de sud, constată cu spaimă că desișul înainta atât de mult spre apă, încât nu mai rămânea nici o potecuță pentru a putea alerga în voie.

Trebuia, deci, să-și croiască drum printre tufe, care aici erau foarte dese și împletite cu liane și mărăcini.

George își zise imediat că polinezienii îl vor putea ajunge curând, căci se vor lua după urmele lăsate de el. Afară de asta, puteau înainta mai repede decât el, deoarece le făcuse o potecă, pe când dânsul trebuia să-și croiască drum cu cuțitul.

Atunci făuri un plan îndrăzneț. Înaintă încă vreo cincizeci de metri în desiș, apoi, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot, se strecură printr-un desiș, ale cărui ramuri ajungeau până la apă.

Acolo își dădu drumul în undele mării, ținând cuțitul între dinți, și, tot aținându-se pe lângă țărm, înotă înapoi. Își făcuse socoteala că polinezienilor le va trebui câtva timp până s-ajungă la locul unde dispăruse el. Apoi vor începe să caute acolo, căci vor presupune că el se ascunsese în vreun copac sau într-un tufiș. Nu le va trece însă prin gând că el va înota înapoi prin apă.

Era primejdios ceea ce își propusese să facă, deoarece „rechinii de fund", care țâșnesc brusc în sus, roiau, desigur, în număr mare în fața insulei. Totuși își luă inima în dinți și înotă cu băgare de seamă, cu auzul încordat spre desiș, pentru a prinde vreun zgomot suspect. Dar polinezienii crescuseră în păduri și se pricepeau să se strecoare pe neșimțite prin desișul cel mai încâlcit.

Când ajunse la capătul de sud, George deveni și mai atent. Se încleștă de malul râpos și se târî înainte, până putu să cuprindă cu privirea coasta de apus.

Îl zări pe sălbatici venind. Uriașii mergeau aplecați și toți opt erau înarmați cu măciuci și cuțite. Mutrele lor fioroase îi dădeau de înțeles fugarului că e pierdut dacă vor da de el.

Acum ajunseseră în locul pe unde George pătrunsese în desiș. Căpetenia lor cercetă câteva clipe locul, apoi vorbi ceva în șoaptă cu oamenii săi, în vreme ce un rânjet sinistru îi schimonosi și mai mult fața.

Mica trupă se făcu nevăzută în desiș. George aștepta câteva minute, căci își închipuia că sălbaticii vor ajunge repede la locul unde dispăruseu urmele sale. Apoi vor trimite, desigur, înapoi un om de pază, de care nu trebuia să se lase surprins.

Cu băgare de seamă, el sări pe plajă. Fără să vrea, se întoarse încă o dată și privi spre mare, în nădejdea că va zări submarinul. În locul acestuia, însă, văzu la picioarele sale un corp negricios, care țâșni din adâncul apei. Era un rechin enorm, de care scăpase, ca prin urechile acului, în ultima clipă.

George răsuflă adânc. Fusese amenințat, din două părți în același timp, de o moarte grozavă. Avusese un noroc orb, căci dacă polinezienii ar fi întârziat numai puțin, rechinul l-ar fi înhățat, târându-l în adânc.

Acum nu mai era timp de pierdut. Trebuia să treacă prin locul pe unde pătrunseseră sălbaticii în desiș. Dacă vor fi pus o santinelă acolo, soarta lui era pecetluită.

George avu însă noroc. Se furișă repede și fără zgomot, apoi stătu liniștit câteva clipe și ascultă, ținând cuțitul ridicat în mâna dreaptă.

Totul rămase liniștit, și tânărul se-ntoarse și o luă la fugă de-a lungul plajei, spre nord. După ce făcu vreo sută de metri, se apropie ierăși de desiș, așa încât fu acoperit pe jumătate de ramuri. Privi din nou îndărăt, dar nu zări pe nimeni.

Văzu însă altceva, care-l umplu de bucurie. Dinspre capătul de sus, submarinul venea cu viteză redusă. În turn se aflau căpitanul, Rindow, doctorul Bertram și credincioșul său Peter. Înainta repede câțiva pași, agitând brațele, apoi arătă spre desiș, făcând semne de prevenire.

Știa că tovarășii l-au priceput și-i văzu imediat pe Uriaș, pe Kard și alți câțiva camarazi sărind din turn pe punte. Submarinul porni de-a lungul coastei, iar marinarii stăteau lângă parapet, cu grenadele de gaze pregătite.

Înainte ca vasul să fi ajuns în dreptul locului din desiș, pe unde dispăruseră sălbaticii, polinezienii dădură buzna dintre copaci, dar, din fericire, nu priviră spre sud, ci de-a lungul plajei. Îl văzură pe George și, scoțând țipete ascuțite, începură să alerge spre el.

Nu observaseră „Dox"-ul, care se apropia pe nesimțite; fără a sta mult pe gânduri, marinarii zvârliră grenadele cu gaze, care explodară imediat. În clipa următoare, sălbaticii începură să se clatine, căzură la pământ și rămaseră amețiți pentru 24 ore.

George începu să joace de bucurie. Totuși, în clipa următoare, avu presimțirea unei primejdii apropiate — privi repede spre dreapta, pentru ca apoi să sară cu iuțeala fulgerului înapoi în desiș. Își scăpie hainele de mărăcini, în schimb scăpă de glonțul pe care pirata îl trăsese asupra lui.

Sălbatica femeie se furișase lângă el, ba poate că se ascundea chiar alături de dânsul în desiș, căci se afla numai la o depărtare de cincizeci de metri.

Cu coatele, își făcu loc tot mai adânc în tufiș, apoi șuieră un ai dolea glonte deasupra capului său. Pirata știa, deci, că el se strecurase prin punctul acela în tufiș.

În clipa următoare, însă, porniră împușcături dinspre submarin. Întâi se auzi pistolul greu al lui Peter și, după câteva clipe, detunăturile puternice ale carabinelor.

Vreo cincisprezece împușcături sfâșiară văzduhul, apoi George auzi duduitul motoarelor, care până atunci funcționaseră încet de tot. El scoase capul cu băgare de seamă din tufiș și văzu că femeia-pirat dispăruse. Fusese oare nimerită de gloanțele marinarilor și căzuse pe spate în desiș? Sau găsise aceeași scăpare ca și George și se afundase repede în adâncul desișului? În cazul acesta, el nu putea cuteza să-și părăsească ascunzătoarea, căci sălbatica femeie va încerca, desigur, să-l împuște chiar dacă și-ar primejdui propria-i viață. Ea știa că prin asta i-ar fi căpușat cea mai mare durere căpitanului Farrow, pe care-l ura atât de mult.

Submarinul se apropie repede și opri direct în fața punctului unde se afla George în desiș.

— Ei, George, norocul nu te-a părăsit nici de data asta! strigă căpitanul, jumătate în glumă, jumătate în serios. Acum, hai, vino repede la bord!

— Unde a rămas femeia? întrebă George. Ea ne urăște, căci piratul căruia i-am făcut de petrecanie pe insula lui Tacato este soțul ei. Ne-a jurat răzbunare și-și va ține jurământul, dacă va avea putința s-o facă.

— După primele împușcături s-a prăbușit în desiș, zise Farrow. Vom ține sub observație punctul acesta. Vino repede, căci alți dușmani nu cred să se mai afle pe insulă.

George privi, totuși, spre dreapta, dar nu descoperi nimic suspect. Așadar, femeia fusese probabil culcată la pământ de gloanțele camarazilor.

Fără să mai stea pe gânduri ieși repede din tufiș, își făcu vânt peste parapetul submarinului și se aruncă în brațele tatălui său, care-l strânse cu dragoste la piept.

Rămaseră câteva clipe strâns îmbrățișați, apoi căpitanul zise:

— Acum trebuie să pornim încetișor mai departe, până vom ajunge la punctul unde a dispărut pirata. În vremea asta, ne vei putea povesti peripețiile prin care ai trecut.

Tânărul se supuse, și când sfârși, Farrow zise:

— Avem o dușmană foarte primejdioasă, după cum văd. Femeile care pierd ceea ce au mai scump devin mai răzbunătoare decât fiarele sălbatice. Acum cred și eu că n-a fost ațintă de gloanțele noastre, ci a fugit în desiș, pentru ca să pună la cale vreo ticăloșie împotriva noastră.

— De aceea cred c-ar fi mai bine să facem un mic ocol în jurul locului cu pricina, propuse George. De ce să ne expunem degeaba gloanţelor ei? E de ajuns dacă îi vom lua sau distruge bricul, căci atunci va rămâne fără nici un fel de apărare pe insulă, şi englezii — pe care îi vom înştiinţa printr-o radiogramă — vor da de dânsa.

— Ai dreptate, încuviinţă Farrow. Cu ajutorul ochearelor, putem vedea dacă s-a ascuns în desiş sau dacă a fost nimerită de gloanţele pe care le-am tras asupra ei. Vom face însă cum spui tu, îndepărtându-ne puţin de ţărm. Se poate întâmpla să aibă cu dânsa câţiva sălbatici care să arunce asupra noastră suliţele lor.

Farrow dădu timonierului comanda, şi submarinul făcu imediat un ocol mare spre apus. Trecură încetişor prin faţa locului unde stătuse pirata, dar în desiş nu se vedea nici urmă de ea.

— Trebuie să intrăm cu bărcile de aluminiu în golful îngust în care se află bricul piratei, zise George. Dacă zace pe undeva rănită sau moartă, vor da ei, englezii, de dânsa. Eu nu cred, însă, ca femeia asta să fi murit — presimt că ne va supune încă la grele încercări.

— Vom vedea, răspunse Farrow. Pentru mine, principalul e că te văd pe tine teafăr. Înainte deci! Vom opri în faţa golfului şi vom pătrunde într-însul cu bărcile.

Submarinul porni încet mai departe, până ajunse la punctul cu pricina. Acolo se opri, şi trei bărci de aluminiu fură montate şi puse pe apă. În prima, care porni imediat, se aflau George şi Peter.

Tânărul ardea de nerăbdare să-i dovedească piratei că nu era de glumit cu ei. De aceea, îl îndemnă pe Peter să vâslească de zor şi izbuti s-o la cu mult înaintea celorlalte două bărci.

Deodată, însă, un sentiment nelămurit de frică puse stăpânire pe el. Căci tocmai când voiau să cotească pe canalul îngust, le ieşi înainte bricul piratei. Părea condus de o mână nevăzută, căci pe punte nu se zărea nimeni.

— Peter, asta e foarte ciudat! zise George. Trebuie să încercăm, însă, să ajungem pe bord, căci nu pot fi pe vas decât pirata şi câţiva polinezieni.

Uriaşul vâsli spre bric, încredinţat că nu avea de ce să se teamă.

Deodată, la prora micului vas, se ivi făptura înaltă a femeii. Un tun uşor, mobil, dintr-acelea care se află pe bordul balenierelor, apăru brusc între mâinile ei, şi cu un zâmbet sinistru îndreptă ţeava spre cei doi din barca de aluminiu. În mai puţin de o clipă, se putea produce detunătura, care avea să-i sfâşie în bucăţi.

George şi Peter nu-i observaseră, însă, pe tovarăşii de pe submarin. În aceeaşi clipă când pirata se ivi îndărătul micului ei tun, îndreptându-l ameninţător spre cei doi camarazi, Jan Brike aţinti şi el ţeava „păpuşii" sale spre bric.

Cu o clipă mai înainte ca femeia să tragă, ghiuleaua țâșni ca o săgeată și se sparse pe puntea vasului dușman, împrăștiind gazele cu care era încărcată. George și Peter mai văzuseră doar că pirata își înălță trupul, făcu o mișcare încordată cu brațul, pentru ca apoi să se prăbușească greoi, ca un butuc.

— E în regulă! zise Peter. Acum ne putem înapoia fără teamă la submarin. Tot nu ne putem urca pe bric, deocamdată, ci de-abia peste o jumătate de ceas.

Vâslii înapoi spre vasul lor și același lucru îl făcură și celelalte două bărci.

— De fapt, n-are nici un rost să mai facem o percheziție pe bric, zise George, când fură lângă submarin. Dacă vom transmite acum o radiogramă englezilor, nu va trece mult și vor veni să-i ia în primire pe femeie și pe complicii ei.

— Da, George, chiar așa am hotărât când Jan a trimis ghiuleaua, zise Farrow. Vom pleca deci imediat de aici. Dați-i drumul, camarazi, bărcile sub punte, întindeți antena, apoi la drum!

Comenzile sale fură îndeplinite cu repeziciune și exactitate.

Submarinul începu să se legene încetișor pe valurile ușoare, în vreme ce telegrafistul transmitea în lumea largă vestea cu pricina.

Se scurseră câteva minute. Submarinul aștepta răspunsul autorităților engleze, care nu întârzie mult. Venea din partea guvernului din Singapore și i se aduceau mulțumiri călduroase căpitanului Farrow pentru ajutorul prețios ce-l dăduse în lupta împotriva piraților din Oceanul Pacific. Cu toate acestea, telegrama spunea în încheiere că guvernul englez va depune toate eforturile ca Farrow să fie închis și submarinul său distrus. În scopul acesta, fuseseră trimise forțele necesare. Anglia trebuia să încerce prin toate mijloacele să pună mâna pe ei.

Căpitanul pricepu aluzia din această telegramă. „Prin toate mijloacele", însemna că și avioanele care manevrau pe aici erau în căutarea lui. Se impunea, deci, să dispară cât mai repede.

Comenzile sale fură îndeplinite cu iuțeala fulgerului și fără nici o scăpare din vedere. În câteva minute, submarinul era gata de scufundare, și când Farrow dădu comanda să fie umplute tancurile de balast, se și auzi în depărtare zbârnâitul unor motoare puternice, care sporea cu o repeziciune uimitoare.

— Ahal se înapoiază escadrila de avioane, zise Farrow, fără să-și piardă cumpătul.

Stătea pe ultima treaptă a scării turnului și tocmai închidea capacul.

— Cred că până să fie ele aici, noi ne vom fi lăsat destul în apă ca să nu mai putem fi văzuți, adăugă el.

Inginerul Hagen, care se afla în cabina de comandă, aprobă din cap și zise:

— Eu am cercetat mai înainte apa cu atenție și pot spune că ne afundăm acum într-un loc unde englezii nu ne vor putea descoperi niciodată. Aici, jos,

trebuie să fie vreun izvor care răvăşeşte nămolul. Fundul e tulbure de tot, aşa că nici un aviator nu ne va putea zări.

— Cu atît mai bine, răspunse Farrow, rizînd. Vom rămîne liniştiţi pînă se va lăsa întunericul şi ne vom îngădui o odihnă binemeritată, după toate prin câte am trecut în ultimul timp.

După câteva minute, „Dox"-ul se afla pe fundul canalului dintre insule. Mai erau câteva ceasuri pînă să se înnoreze şi în vremea asta se puteau odihni.

Cînd ieşiră din nou la suprafaţă, o linişte mormîntală domnea în jur. Englezii vor fi descoperit, deci, bricul, precum şi pe sălbaticii arnăuţi de gazul cel minunat. „Dox"-ul porni înot spre răsărit, sub cerul înstelat al nopţii tropicale.

— Ei, dragă George — îi zise Farrow fiului său —, iar ai avut parte de o aventură frumoasă. Nădăjduiesc, însă, că va fi şi ultima de acest fel.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește

seria completă

Zeul mării

26

I. Un monstru marin

— Dumnezeule sfinte! Ia te uită, tată, ce de rechini mai aleargă prin fața noastră! strigă George înmărmurit. Ce să se fi întâmplat oare? Să fi mirosit de departe vreo pradă? Altminteri ce să fie graba asta pe ei?

— E într-adevăr ciudat, fiicu Farrow. Mai degrabă îmi vine să cred că au luat-o la fugă. Poate că presimt vreo catastrofă naturală, care se va produce curând prin apropiere.

— În cazul acesta, cred c-ar fi nimerit să mergem şi noi după ei, propuse George. N-avem nici o ţintă hotărâtă şi în felul acesta scăpăm de catastrofa pe care o bănuieşti.

— Ai dreptate, încuviinţă căpitanul. — Plundow, direcţia nord-est!

— Am înţeles! răspunse timonierul, apoi vasul făcu un viraj şi porni după rechinii care brăzdau apa cu trupurile lor uriaşe.

— Interesanţi! murmură Farrow, care observa dihăniile prin ochearul său. Sunt şi rechini-tigri printre ei, după cât pot vedea. Monştrii aceştia, care sunt cei mai sălbatici reprezentanţi ai speciei, n-o iau ei la fugă fără vreun motiv temeinic. Mai curând aş fi crezut că s-au luat după ceilalţi rechini, ca să-i sfâşie, dar văd că se află în mijlocul lor, ba chiar goneşc împreună. Ciudat!

Stătu pe gânduri câteva clipe, apoi dădu comanda în portavoce:

— Toată forţa la motoare!

Un val înspumat se ivi la proră şi vasul ţâşni ca o săgeată. Pe rechinii care goneau, Farrow nu i-ar fi putut ajunge nici dacă ar fi pus în funcţiune compresoarele, de aceea se mulţumi să urmeze direcţia în care fugeau ei, căutând să nu-i scape din ochi.

Trebuie să se fi petrecut ceva grozav în natură, căci din nou ţâşni un număr mare de rechini prin faţa submarinului şi tovarăşii din turn văzură lămurit că, alături de rechinii albi şi alţii mai mici, se aflau şi fioroşii „tigri", care de obicei nu-şi prea cruţă rudeniile.

Acum însă alergau cu toţii laolaltă, fără gânduri duşmane, preocupaţi numai să-şi salveze viaţa.

Farrow îl chemă pe Bertram în turn.

— Doctore, ce să-i fi îndemnat pe rechinii ăştia s-o ia la goană atât de brusc? întrebă el. Vine din nou un cârd întreg dinspre sud. Dracu! Par să fie înnebunite de groază dihăniile — aşa ceva n-am mai văzut!

Din fugă, un rechin enorm izbi cu atâta forţă partea dreaptă a submarinului, încât acesta fu zguduit cu putere. Ameţit pe jumătate, monstrul se roti de câteva ori ca o sfârleează, se dezmetici însă şi porni din ce în ce mai repede după tovarăşii săi.

— Foarte ciudat — zise doctorul Bertram —, nici eu n-am mai văzut aşa ceva. Ce să însemne asta? Spaima pare să le fi luat minţile. Eu nu cunosc însă nici un monstru marin care să fie în stare să provoace o astfel de panică. Chiar şi uriaşii „tigri", care altminteri le pun pe fugă pe toate celelalte soiuri de rechini, par cuprinşi de o spaimă nemăsurată. Domnule căpitan, singura explicaţie cu putinţă e că se pregăteşte vreo catastrofă groaznică, să zicem o erupţie vulcanică sau un cutremur marin. Animalele presimt astfel de catastrofe cu mult înainte de a se produce.

— La fel mi-am spus şi eu, zise Farrow. De aceea am şi dat ordin să mergem după rechini — păcat numai că nu putem alerga tot atât de repede ca ei. Mă gândesc dacă n-ar fi bine să pun în funcţiune compresoarele, dar aş vrea să cruţ

motoarele, atât cât se poate. Te pomenești că vom avea nevoie de toată forța lor ca să putem scăpa de catastrofa ce pare că se apropie.

— Cu toate astea, nu pot observa nici o schimbare atmosferică, nici o culoare deosebită a cerului, cum se întâmplă de obicei când e să se producă vreo catastrofă dintr-acestea, zise doctorul. Marea e și ea liniștită, și-și păstrează culoarea normală. Nu știu ce să mai cred, zău așa! Ia te uită, trei, patru, ba șase „tigrii" vin gloanț, și sunt tot unul și unul. Domnule căpitan, toată știința mea se sfârșește aici; îmi frământ creierii, dar nu-mi pot explica ce le-o fi înnebunit într-atâta pe dihăniile astea. Chestia nu e numai foarte ciudată, ci și îngrijorătoare. Aș fi dorit să nu fiu pe aici, sau, cel puțin, să putem goni tot atât de repede ca rechinii ăștia înspăimântați.

— Ei, dragă doctore, ce ni se poate întâmpla, dacă zici că nu prevezi vreo erupție vulcanică? întrebă Farrow. Te pomenești o-or fi niscaiva balene uriașe îndărătul rechinilor, sau niște polipi din ăia grozavi... Însă față de ăștia ne putem apăra cu tunurile. — Dar, bine George, ce s-a întâmplat?

Farrow și doctorul priviseră după „tigrii" care goneau nebunește spre nord-est. George însă se uitase îndărăt, spre sud, și deodată scoase un strigăt care trăda spaimă și înmărmurire în același timp.

— Tată, trebuie să fi visat eu... Așa ceva e cu neputință... nici nu există...

— Dar ce-ai văzut, băiete? întrebă căpitanul speriat. A fost atât de îngrozitor?

George își trecu mâna peste ochi și spuse cu un glas tulburat:

— Îngrozitor..., bine ai zis, tată. Am văzut un rechin enorm, țâșnind din adânc cu o săritură la care numai cea mai grozavă spaimă de moarte l-ar fi putut îndemna. Apoi, un cap groaznic s-a năpustit după rechinul enorm și l-a înșfăcat, la fel cum înșfacă o știucă un peștișor. Domnule doctor, pot exista în adâncul mării astfel de monștri, care să înhațe un rechin de șase metri lungime?

— George — răspunse doctorul —, ai citit tu însuți în cartea căpitanului englez, că el prinsese odată un rechin-ciocan, lung de cinci metri, care avea de ambele părți ale trupului răni grozave. Căpitanul susține că acest rechin trebuie să fi fost prins între dinții unui monstru marin. Nu-ți aduci aminte că în anul 1921 marea a aruncat la țărm, în Delware-Bay, un animal pe care nici un zoolog nu-l cunoștea, și care avea o greutate de cinci ori mai mare decât a celui mai greu elefant?

— Atunci să știi că am văzut capul unui asemenea monstru, zise George înspăimântat. Era ceva fioros, dragă doctore.

— Fioros? Deloc. E cât se poate de interesant — răspunse Bertram. Îmi pare foarte rău că n-am zărit și eu spectacolul. Acum voi fi însă foarte atent și voi cere să mi se aducă repede aparatul de fotografiat.

În vreme ce doctorul ceru prin portavoce să i se aducă în turn aparatul, căpitanul îi zise fiului său:

— George, ești sigur că nu te-ai înșelat?

— Da, tată, nu m-am înșelat, răspunse tânărul cu hotărâre. Faptul s-a petrecut la cel mult patru sute de metri îndărătul nostru.

— Întunericul se va lăsa în curând — zise căpitanul. Acolo, în depărtare, văd ivindu-se o insulă la care trebuie să ajungem înainte de a se înnopta. — Puneţi în funcţiune compresoarele! strigă el în portavoce.

Motoarele începură să duduie cu putere, apoi submarinul porni înainte, cu viteză sporită.

— De ce atâta grabă, domnule căpitan? făcu doctorul cu părere de rău în glas. Ar fi păcat dacă monstrul acela se va ivi iarăşi şi noi vom fi departe de el. Nu voi putea face nici o fotografie.

— N-ar fi prea mare pagubă, răspunse căpitanul, calm, mai rău ar fi dacă monstrul d-tale ne-ar asemui cu vreun peşte enorm, căci în cazul acesta ne-am alege cu sticăciuni înseamnate.

— Hm..., la asta nu m-am gândit, încuviinţă doctorul. Ai dreptate. Am văzut nu de mult, când cu balena aia, de ce-e în stare astfel de dihănii. Şi o balenă pare să fie slăbuţă de tot faţă de monstrul al cărui cap l-a văzut George al nostru.

— Eu cred că dihania ar fi în stare să „muşte" submarinul, zise George. A fost un cap enorm, hidos. Mai sunt de părere că numai pe insulă putem găsi adăpost, căci în apă puţin adâncă monstrul nu se poate ţine.

— Păcat, zău e păcat, murmură doctorul, că nu m-am uitat într-acolo. Poate că mi-aş fi dat seama dacă e vreo rămăşiţă din vremurile preistorice.

— Întocmai aşa mi s-a părut şi mie, zise George.

— Dumnezeule! exclamă doctorul necăjit, şi tocmai o astfel de privelişte a trebuit să-mi scape mie! E o adevărată lovitură a soartei pentru mine. Şi când te gândeşti c-aş fi putut recunoaşte imediat dacă monstrul acesta aparţine unor vremuri apuse!...

— Domnule doctor, ar fi cu putinţă asta? întrebă George. Unde să trăiască asemenea dihănii şi cu ce să se hrănească ele?

— Dar bine, George, ai văzut doar tu însuţi că monstrul acesta a înhăţat un rechin mare, răspunse doctorul. Că el poreşte adesea la vânătoare de rechini, o dovedeşte fuga „tigrilor" înnebuniţi. George, marea ascunde încă taine pe care nici un om nu le va putea dezlega vreodată. Ah! de ce n-am putut vedea şi eu spectacolul acela!

Doctorul era nemângâiat, dar căpitanul se îngrijea mai mult de submarinul său.

Ce înseamnă trupul de oţel al „Dox"-ului, faţă de forţa uriaşă a unor asemenea fălci? Se ştie că rechinii cu greutate de 200-250 de kilograme numai — ceea ce înseamnă mici de tot —, taie dintr-o dată un picior omenesc, de parc-ar fi fost retezat cu un bisturiu ascuţit, de un chirurg îndemânatic. Căci fălcile rechinului exercită în cazul acesta o presiune de vreo mie cinci sute de kilograme.

Şi aceştia sunt rechini mici, după cum spuneam... Cei mari, „tigrii", dispun de o forţă cu mult mai însemnată. Şi dacă ne gândim acum că există un monstru care înhaţă un „tigru" lung de şase metri, e lesne să ne dăm seama că fălcile sale vor fi în stare să strivească învelişul de oţel al submarinului, ca pe o cutie de conserve.

De aceea Farrow privea cu neliniște spre insula de care „Dox"-ul se apropia mereu. Vasul cel minunat alerga cu o viteză ameţitoare, şi nici un alt vas construit de mână omenească nu l-ar fi putut întrece. Dar căpitanul ştia prea bine că un astfel de monstru marin putea să desfăşoare o viteză cu mult mai mare, ceea ce îndreptăţea îngrijorarea lui.

Deoarece în curând avea să se lase întunericul, situaţia devenea şi mai primejdioasă, căci numai pe lumină Jan Brike ar fi fost în măsură să răpună monstrul cu tunul său.

La gândul acesta, Farrow ceru imediat prin portavoce ca bătrânul tunar să vină în turn.

Când Jan sosi după câteva clipe, căpitanul îi lămuri pe scurt de primejdia care ar putea să ameninţe submarinul. Brike nu-şi mai pierdu vremea cu vorbe, ci se căţără pe punte, după ce-l strigă ajutorului său — pe care-l luase cu sine — să aducă sus o ghiulea obişnuită şi una umplută cu gaze.

Farrow se mai linişti acum, căci ştia că iscusitul tunar nu se va speria nici în faţa unui monstru necunoscut, şi va trage asupra lui fără să clipească măcar.

Jan Brike descoperi tunul din învelitoarea de pânză, şi după câteva clipe sosi şi tânărul său camarad, ţinând sub fiecare braţ câte o ghiulea. Brike o luă întâi pe cea încărcată cu materii explozibile, spunându-şi, pe bună dreptate, că împotriva unui astfel de monstru necunoscut, era posibil ca gazele să nu aibă efect.

Rămase liniştit lângă tunul încărcat, privind dâra pe care o lăsa vasul în urma sa. Era gata să tragă, când se va ivi din apă dihania.

— Cred că în câteva minute ajungem la insulă, îi zise Farrow lui George. Aí văd colo şi un golf adânc şi îngust, în care vom fi în deplină siguranţă.

— De fapt, îmi pare rău — zise George —, aş fi vrut să mai văd o dată monstrul. Acum se va întuneca în curând şi nu-l voi mai putea vedea. Ar fi fost minunat dacă am fi putut face nişte fotografii.

— Pentru ştiinţă, asta ar fi fost de cel mai mare interes — încuviinţă Farrow — dar e mai bine aşa! Mă lipseac de fotografii, în schimb rămân cu vasul nevătămat. După descrierea ta, monstrul e mai mare decât submarinul nostru, şi în caz că ne-am fi întâlnit cu el, noi am fi fost cei învinşi. — Ia te uită, pare că s-au adunat o groază de rechini în golful acesta... E foarte interesant!

Într-adevăr, în golful îngust în care intra acum submarinul se îngrămădeau rechini de diferite mărimi, care căutau să se pună la adăpost de grozavul monstru. Farrow dădu imediat comanda să se încetinească viteza, căci submarinul trebuia să-şi facă loc cu greu printre trupurile dihăniilor.

Acestea păreau stăpânite încă de spaimă, căci tovarăşii din turn observau că „tigrii" uriaşi nici nu se gândeau să-i atace pe rechinii de nisip, asupra cărora s-ar fi năpustit cu lăcomie în alte împrejurări.

— Pare că încă mai simt apropierea monstrului, zise cu bucurie doctorul. Poate că tot izbutesc să mai fac nişte fotografii.

Se lăsă repede pe puntea submarinului şi se îndreptă spre pupă. Acolo se opri şi îşi aţinti privirea pe întinsul mării, stând cu aparatul pregătit. Dorea din toată

inima să se iveaască monstrul, care, oricărui alt om, i-ar fi produs o groază nemărginită. Aproape tot atât de mult dorea şi Jan Brike să dea ochii cu dihania, ca să-şi poată dovedi dibăcia.

Submarinul înaintă în interiorul golfului şi la vreo douăzeci de metri de capătul lui, Farrow ordonă să fie stopat. Rechinii se dăduseră deoparte şi se îngrămădiseră acum îndărătul vasului.

Erau printre ei unii care te vârau în sperieţi — „tigrii" de vreo opt metri lungime, care prin însăşi forma lor arătau că sunt cei mai repezi şi sălbatici dintre toţi rechinii. Înotau aproape de tot de submarin, fără să se sinchisească nici acum de fraţii lor mai mici, care se învârteau prin mijlocul lor.

— Monstrul pare să fie într-adevăr prin apropiere, îi zise căpitanul lui George. Te pomeneşti că doctorul tot are noroc şi va putea să ia vreo fotografie interesantă, deşi întunericul se va lăsa curând.

— Ah, ce frumos ar fi să-l putem vedea mai bine! zise George. De data asta nu voi mai fi atât de înspăimântat ca prima oară. Dar lasă c-a fost şi o privelişte fantastică, când căpăţâna aceea de zece ori mai mare ca a unui crocodil s-a ivit din apă, înhăţând rechinul. Cred că doctorul se va înspăimânta atât de tare dacă se va mai ivi o dată capul acela hidos, încât va uita cu totul de fotografiile lui.

— Eu unul aş dori să fie cât mai departe de noi — zise căpitanul —, căci mă tem pentru submarinul nostru. Nici acum nu mă simt prea liniştit, cu rechinii aştia în apropierea noastră. Aceasta e o dovadă că monstrul nu se află prea departe. Dihăniile se simt aici în siguranţă, pentru că golful nu e destul de adânc pentru grozăvenia aceea. El nu se va apropia prea mult de uscat, căci, faţă de mărimea-i considerabilă, e prea puţină apă acolo.

— Ah, ce păcat! strigă George în aceeaşi clipă, uite că se întunecă... şi eu care nădăjduiam să mai zăresc o dată monstrul...

— Ba eu sunt mulţumit că nu ne va putea vedea, ca să ne atace, zise căpitanul. Din acest motiv, mă voi feri chiar să aprind vreun reflector.

— Şi eu tocmai voiam să te rog să faci asta! spuse George dezamăgit. Recunosc însă că ai dreptate, căci nu trebuie să expunem „Dox"-ul vreunei primejdii. — A, uite că vine doctorul...

— Domule căpitan — zise Bertram —, n-am putea aduce sus un reflector? Poate că văzând lumină, din curiozitate, monstrul va ieşi la suprafaţă.

— Nu, dragă doctore — răspunse căpitanul râzând —, n-am deloc poftă să stârnesc curiozitatea acestui monstru apocaliptic. Aceeaşi rugăminte i-am refuzat-o şi lui George. Dacă namila aceea, cu căpăţâna ca de crocodil, după cum o descrie George, ne înhaţă vasul, suntem cu siguranţă pierduţi. Nu trebuie să nesocotim primejdia asta.

— Ai dreptate — încuviinţă Bertram —, totuşi îmi pare rău că nu pot să-l prind în aparat. Păcat, zău aşa! Ei, dar poate că-l zărim mâine, când vom porni mai departe, căci, după cum se pare, are temeiuri să se ţină pe aici.

— Aş vrea să nu-l mai zărim deloc — zise Farrow —, căci nu ţin să mă întâlnesc în largul mării cu această rămăşiţă a vremurilor preistorice.

Jan Brike sosi şi el în turn în clipa aceea, şi zise:

— Domnule căpitan, rechinii sunt din ce în ce mai neliniştiţi. Te pomeneşti că monstrul tot izbuteşte să pătrundă în golf! N-ar fi bine să ţinem pregătit un reflector, ca să pot ţinti mai bine, dacă va fi nevoie?

Marea spumega şi clocotea în jurul vasului şi rechinii păreau să se îngrămădească cu toţi spre coastă.

— Bine — zise Farrow, după câteva clipe de chibzuire —, vom aduce un reflector pe punte, dar îl vom aprinde de-abia când ne vom încredinţa că situaţia poate deveni primejdioasă pentru noi. Al uite că răsare şi luna. Luna e puţin acoperită de nori, dar e îndestulătoare ca să putem recunoaşte ceva.

Dădu ordin să fie adus un reflector şi să fie făcută legătura, iar Jan Brike se înapoie repede la tunul său.

II. Misteriosul Indian

Peter uriaşul aduse reflectorul pe punte şi-l aşeză la locul cuvenit. Era îndreptat înspre mare, peste pupa vasului, şi Peter ţinea mâna pe comutator, gata să-l aprindă la comanda căpitanului.

Doctorul Bertram se îndreptase din nou spre pupă. George părăsi şi el turnul, alăturându-se de doctor. Lumina palidă a lunii cădea peste grămada rechinilor agitaţi, care păreau cuprinşi de o panică de nedescris.

Doctorul şi George priveau cu încordare apa mării. Rechinii deveneau mereu mai sălbatici şi mai înfricoşaţi, şi deodată se păru că-şi dau seama că golful nu mai prezintă un adăpost sigur pentru ei, căci o zbughiră spre largul mării.

Nu mai era nici o îndoială că monstrul se afla pe aproape, şi că în fiecare clipă putea să se ivească din apă capul înfiorător. George şi Bertram se aplecară peste parapet, Jan Brike privea încordat spre apă şi Peter stătea gata să aprindă reflectorul.

Deodată, George scoase un ţipăt uşor şi prinse cu mâna stângă braţul doctorului.

— Uite colo, la vreo sută de metri depărtare! exclamă el agitat.

— Da, da, văd şi eu — răspunse Bertram —, e însă prea întuneric ca să putem recunoaşte ceva lămurit. Ar trebui aprins reflectorul.

Pe mare se desfăşura o tragedie. Vreo zece rechini săriseră în aer, apoi din apă ţâşni o masă uriaşă, care se putea recunoaşte chiar la lumina slabă a lunii. Murmurul şi plescăitul apei fu întrecut de un zgomot înfiorător, scrâşnetul unor fălci grozave, care prinseseră între ele un rechin. Auziră încă de două ori zgomotul acesta, apoi luna ieşi cu totul dintre nori şi un trup uriaş, negricios, care părea aproape cât o insulă, se afundă în apă. Numai valurile mici, care porneau în toate direcţiile, mai arătau locul unde se ivise monstrul, spre a înhăţa trei rechini.

— Ce păcat că nu l-am putut vedea capul, exclamă doctorul Bertram, dezamăgit. Ceea ce am văzut noi afundându-se, a fost spatele dihaniei, cel puțin partea lui cea mai înaltă. Păcat că au dispărut toți rechinii, împrăștiindu-se în toate direcțiile. Acum se va face nevăzut și monstrul, probabil că aleargă deja pe sub apă în urma unui cârd de rechini. De ce n-a aprins Peter reflectorul, ca să-i putem vedea capul cel puțin!

— Și să ne așteptăm la o vizită a monstrului, zise Farrow care se apropiase și el în vremea asta. E mai bine că s-a întâmplat așa, dragă doctore, crede ce-ți spun eu! Mulțumește-te că ai zărit totuși ceva, ce n-a văzut încă nici un om până azi. Aș dori din toată inima ca grozăvenia să se fi luat după rechini... și să nu-și închipuie cumva că vasul nostru e vreun pește gustos!

— Domnule căpitan, eu aș zice să ieșim din golf, poate putem vedea încotro a apucat-o grosul rechinilor, propuse doctorul. Acolo cred că vom vedea și monstrul.

— Nu, dragă doctore — răspunse Farrow râzând —, sub nici un motiv nu mă mișc de aici până nu se luminează de ziuă. Sunt convins că ne aflăm în siguranță în locul acesta, căci apa nu e destul de adâncă pentru monstrul acela misterios. Ne vom apropia de uscat și voi priponi vasul.

— Și eu mă voi duce pe marginea insulei și voi observa marea prin ochean, zise doctorul. Poate că tot am noroc și mai văd o dată grozăvenia. Ai văzut și d-ta acum, căpitane, că poveștile cu șerpii de mare, de care râd toți, au totuși un sâmbure de adevăr.

— Firește, dragă doctore, nici eu nu spun altfel — încuviință căpitanul — și-ți doresc chiar să mai vezi o dată monstrul, dacă ți-e atât de mult. Voi merge și cu d-ta, după ce vom fi pus submarinul la adăpost.

„Dox"-ul alunecă ușor spre țărm. Ca în mai toate insulele de corali ale Oceanului Pacific, Farrow putu și aici să se apropie atât de mult de mal, încât să poată coborî ușor pe uscat.

Plaja propriu-zisă, a cărei suprafață era acoperită cu praf de corali, avea o lățime de vreun metru și jumătate, apoi începea desișul, care acoperea insula în întregime.

Submarinul fu priponit de doi palmieri înalți, după care căpitanul îi zise lui Bertram:

— Acum să pornim, dragă doctore! M-ai făcut și pe mine foarte curios. Vom merge pe plajă până la capătul acestui golf îngust, poate că avem, într-adevăr, noroc și zărim încă o dată monstrul acesta al adâncurilor. Până acum, l-am văzut numai spatele, care părea cuirassat. În orice caz, fiecare solz — ca să-l zic așa — era la fel de mare cât un crocodil întreg.

— Da — zise Bertram cu însuflețire —, asta am observat și eu. Îmi pare rău numai că nu l-am zărit și eu capul, cum l-a văzut George al nostru. Atunci aș fi știut imediat din ce categorie face parte. Da, să pornim repede, domnule căpitan!

— Rindow, spune-le oamenilor să fie pregătiți în orice clipă pentru a părăsi vasul imediat, i se adresă căpitanul primului ofițer, care în timpul lipsei lui Farrow lua de obicei comanda vasului. — Nu e exclus ca monstrul să intre totuși în golf și

să atace „Dox"-ul. Jan să ţină încărcate ambele tunuri, ca să-l poată alunga sau răpune, în caz de nevoie. Eu cred că nici platoşa unui monstru antediluvian nu va putea rezista unei ghiulele de 7,5 centimetri. — George, vii şi tu cu noi, de asemenea şi Peter, căci n-avem de unde şti dacă pe insula asta nu se ascund cumva nişte locuitori primejdioşi. În orice caz, vom lua grenade cu gaze.

Cei patru tovarăşi se înarmară repede cu aceste minunate arme, apoi porniră spre apus, de-a lungul plajei golfului, şi ajunseră curând la punctul cel mai îndepărtat, de unde puteau cuprinde cu privirea întreaga suprafaţă a mării.

Îşi duseră repede ochenele la ochi, dar, deşi priveau cu încordare în toate părţile, nu putură descoperi nimic suspect, nici măcar rechinii care cu puţin timp înainte erau în număr atât de mare.

— Am venit prea târziu, zise doctorul întristat. Ar fi trebuit să pornesc îndată din golf cu una din bărcile de aluminiu, şi atunci aş mai fi putut zări o dată monstrul apocaliptic. Nici nu-ţi închipui, dragă căpitane, ce am pierdut cu asta, dar nu numai eu personal, ci întreaga ştiinţă. Măcar o fotografie să fi putut luat George, va trebui să-mi descrii mai târziu, cu toată exactitatea, căpătâna aceea, ba să-mi faci chiar şi o schiţă.

— Cu dragă inimă, domnule doctor — răspunse tânărul —, cu atât mai mult cu cât privelişteа mi s-a întipărit adânc în minte. Păcat că monstrul a şi luat-o la sănătoasa, dar poate tot avem noroc şi dăm de el mâine, când vom porni mai departe la drum.

— Eu n-aş vrea s-avem deloc „norocul" ăsta — zise Farrow —, dimpotrivă, aş fi cât se poate de bucuros dacă n-am mai întâlni dihania în drumul nostru. Şi acum, dragii mei, cred că ne putem înapoia, căci n-are nici un rost să ne mai pierdem vremea privind marea. Întreruperea asta a călătoriei noastre a fost foarte interesantă, dar, ca să fiu sincer, trebuie să mărturisesc că n-aş dori să se mai repete a doua oară. Doctore, de când tot colindăm noi mările, nu ne-a dat în gând niciodată că există astfel de monştri, care să ne ameninţe vasul ăsta al nostru de oţel. De acum încolo, chiar când vom pluti pe marea cea mai liniştită, fără nici un duşman pe aproape, inima îmi va fi tot grea, gândindu-mă la aceea ce am zărit.

— Domnule căpitan, cu norocul ăsta nu ne mai întâlnim — zise Bertram, cu tristeţe. Aşa ceva se iveşte o singură dată în cursul unei vieţi de om..., şi eu am pierdut ocazia!

— Tatăl! exclamă deodată George, în fundul desişului pare să ardă un foc. Farrow privi în direcţia indicată şi zise:

— Da, George, ai dreptate. Aşadar, a fost întemeiată presupunerea mea că insula asta e locuită. Înainte! Trebuie să cercetăm ce e cu focul acesta. Dar, fiţi cu băgare de seamă, căci până acum am avut multe surprize neplăcute în partea asta a Pacificului.

George îşi şi aprinsese lampa de buzunar, dar ţinea mâna în dreptul lentilei, lăsând să treacă numai o dâră slabă de lumină printre degete.

— Putem intra pe aici, zise el încetişor, arătând spre o deschizătură îngustă între tufe. Cred chiar că asta e poteca pe care vin locuitorii insulei în golf, probabil pentru a pescui.

Într-adevăr, cei patru tovarăşi dădură de o potecă îngustă de tot, dar care nu era prea bine întreţinută, fiind acoperită de mărăcini şi liane care îngreunau mult mersul.

Peter o luă în fruntea micului convoi şi începu să reteze cu cuţitul său enorm piedicile din cale. Şi îndeplini treaba fără să facă cel mai mic zgomot, astfel că locuitorii insulei, care aprinseseră focul de lagăr, nici n-ar fi putut observa ceva.

Farrow, George şi doctorul îl urmară în linişte şi cu mare băgare de seamă, ţinând în mâna dreaptă revolverul, iar în stânga grenada cu gaze. Cu armele acestea, puteau să se apere de un trib întreg de sălbatici, dac-ar fi fost să se încaiere.

Se apropiau tot mai mult de punctul unde George zărise lumina suspectă şi pe măsură ce înaintau deveneau tot mai cu băgare de seamă.

George, care mergea îndărătul lui Peter, stinse lampa de tot, căci lumina ei, aşa slabă cum era, putea fi văzută totuşi de vreo santinelă a presupuşilor băştinaşi.

După alte cincisprezece minute de mers, Uriaşul se opri şi ceilalţi îl urmară pilda. Atunci văzură cu toţii un luminiş mare, în mijlocul căruia ardea un foc. Nici un om nu se zărea şi focul era atât de mic, încât nu se putea folosi de el decât o singură persoană.

— Nu pare s-avem de-a face aici cu un trib de băştinaşi, îşi dădu cu părerea George. Poate că e vorba de un vânător singuratic sau de un naufragiat, care tocmai a părăsit luminişul.

— Nu-l exclus să fie aşa, răspunse căpitanul. Vom aştepta deci până se va ivi din nou omul, ca să vedem ce e cu el.

În aceeaşi clipă, de undeva răsună un glas sonor, care strigă într-o engleză fără cusur:

— Sahibi, părăsiţi mâine insula şi atunci va dispărea şi monstrul marin. Acum nu trebuie să mă vedeţi încă, dar vă spun că ne vom reîntâlni în curând.

Din ce parte venea glasul acesta, nu putură stabili camarazii — individul putea să stea cocoţat într-un copac, dat tot atât de bine putea să se fi ascuns după o tufă.

Misteriosul personaj auzise, probabil, cuvintele lui George şi Farrow, deşi aceştia vorbiseră cât se poate de încet. Era primejdios pentru tovarăşi să mai rămână acolo, căci străinul putea dispune de arme misterioase.

— E un indian — zise căpitanul. De unde ştie el că monstrul se află în apropierea noastră?

— Sahibi, eu văd mai mult ca alţi oameni — se auzi din nou glasul —, întorceţi-vă la vasul vostru şi plecaţi mâine spre răsărit. Acolo ne vom revedea.

— Haideţi — zise Farrow —, să-i ascultăm sfatul.

Cufundați în gânduri, porniră îndărăt spre vasul lor și de-abia când se aflară în cabina căpitanului, doctorul zise:

— Domnule căpitan, putem afirma cu drept cuvânt că indienii dispun de forțe care vor rămâne veșnic o enigmă pentru noi, europenii. Cum de-a fost cu putință ca el s-audă vorbele noastre, rostite în șoaptă? De unde știa că monstrul ne-a urmărit până la insulă?

— Asta ar fi putut observa după rechinii care au dat năvală aici, răspunse Farrow. Poate că a și văzut cum monstrul a înhățat mai adineauri trei rechini. O fi stat aproape de tot de noi, în desiș, și ne-a auzit vorbele. El însuși a vorbit apoi în altă direcție și din pricina ecoului am fost induși în eroare asupra locului unde se afla.

— Asta ar fi una din explicații, prea simplă însă, zise doctorul. Eu judec lucrurile altfel, și spun că acest indian a bănuit ce ni s-a întâmplat. Cuvintele noastre le-a auzit pentru că ne cunoștea gândurile. Astfel de lucruri se întâmplă des în India, căpitane.

— Știu, încuviință Farrow, însă eu rămân totuși la părerea mea. Dar vom vedea noi dacă l-om întâlni din nou pe indianul acesta misterios, mâine, când vom porni cu viteză spre răsărit. Ar trebui să aibă un vas rapid, dacă se gândește să se întâlnească mâine cu noi.

— Poate că pleacă chiar acum cu un kanu, zise George. Astfel ne-o ia înainte peste noapte.

— Ai dreptate — spuse Farrow. În felul acesta, ar putea să ne facă să credem că el cu kanu-ul lui a mers mai repede decât noi cu submarinul. Eu aș propune să facem un ocol în jurul insulei, cu o barcă de aluminiu, poate-l zărim când pleacă.

— Nu prea aș fi de părere să ocolim insula în barca de aluminiu, zise doctorul Bertram. Ar fi un act de curaj care poate avea urmări grave, căci nu e exclus ca monstrul acela grozav să fie pe aproape, și atunci barca noastră ar fi o mușculiță pentru fălcile lui.

— Așa e — încuviință Farrow —, dar, pe de altă parte, cred că nu e nici o primejdie dacă ne vom ține pe lângă țărm. Până acolo nu va veni dihania apocaliptică.

— Tată, în cazul acesta mă iei și pe mine! exclamă George cu însuflețire. Poate că vedem iarăși monstrul, și asta ar fi foarte interesant.

— Vii și dumneata, dragă doctore, sau ți-e teamă cumva? întrebă Farrow. Trebuie să-ți mărturisesc că vreau să întreprind ocolul ăsta în jurul insulei mai mult ca să mă încredințez dacă mai sunt și alți locuitori pe aici, care ne-ar putea pregăti vreo surpriză neplăcută. Îi voi spune lui Rindow, ca, în timpul absenței noastre, să țină capacul turnului închis.

— Bine faci, zise Bertram. Firește că vin și eu, domnule căpitan. Crede-mă că interesul meu științific merge atât de departe, încât nu m-aș teme de un atac al monstrului asupra vasului nostru, numai dacă prin aceasta aș avea prilejul să-l văd de aproape.

— Eu cred chiar că ai consimți să-ți dai și viața, pentru a putea vedea o dihanie pe care n-a văzut-o încă nici un om înaintea d-tale, zise Farrow, râzând. Ce să-i faci, așa sunt adevărații oameni de știință — nici nu se mai gândesc la persoana lor când e vorba să descopere ceva nou. Dar eu, personal, nădăjduiesc că dorința d-tale nu se va împlini. Trebuie numai să stabilim dacă pe insula aceasta singuratică trăiesc sălbatici, care ne-ar putea deveni primejdioși.

– Așa, acum să nu mai pierdem vremea! — Ai foarte bine ai făcut, dragă Rindow, tocmai voiam să te chem – i se adresă apoi primului ofițer, care intra în cabină. Am plănuit să fac, împreună cu George, Bertram și Peter, o explorare în jurul insulei și te rog să dai dispoziții să se aducă imediat pe punte o barcă de aluminiu și să fie montată la repezeală. După ce vom fi plecat, închide capacul turnului, căci mă tem c-ar putea fi pe insulă blăstinași, de pe urma cărora ai avea de suferit neplăceri.

Farrow îi povesti pe scurt întâlnirea cu indianul misterios, apoi adăugă:

— Cred, firește, că indianul a cam exagerat lucrurile. Pe monstru l-o fi văzut el însuși, când acesta a înhățat mai înainte trei rechini fugari; acum, bănuiesc că va pleca imediat cu un kanu spre răsărit, pentru ca mâine, când vom porni și noi la drum, să-l găsim cu mult înaintea noastră și să ne prindă mirarea că-l întâlnim. Așa-mi spune mie judecata că se vor întâmpla lucrurile, dar, pe de altă parte, am auzit destule până acum despre minunile indiei, ca să nu mă surprindă dacă se va întâmpla altfel, adică dacă acest indian misterios ar dispune, într-adevăr, de forțe oculte, care vor rămâne pentru noi veșnic o enigmă. În sfârșit, vom vedea. D-ta fii însă cu multă băgare de seamă, închide capacul turnului și cercetează insula numai prin periscop, până ne înapoiem noi.

— Da, domnule căpitan, răspunse Rindow, voi fi cu ochii-n patru, pentru ca vasul să nu fie primejduit, dar mi-aș îngădui să te rog, domnule căpitan, să renunți totuși la expediția proiectată. Dacă ne vom retrage acum o bucată de la țărm, suntem în deplină siguranță, și nici cei mai puternic trib de sălbatici nu ne-ar putea face nimic. De ce, dar, vrei să întreprinzi această călătorie primejdioasă în jurul insulei? Afară de pericolele ce v-ar aștepta din partea eventualilor băștinași, mai există posibilitatea ca grozăvenia aceea să fie prin apropiere, și atunci, cu siguranță, ați fi pierduți. De ce n-am rămâne până în zori aici, unde suntem la adăpost, și apoi să pornim înainte, la drum?

— Firește, dragă Rindow — încuviință căpitanul —, ai dreptate și d-ta, dar trebuie să-ți mărturisesc că ciudatul indian mă interesează foarte mult. Vreau să stabilesc în mod precis dacă posedă într-adevăr forțele acelea misterioase de care a dat dovadă, în aparență, sau nu e decât un înșelător dibaci. Și de asta m-aș putea încredința numai dacă-l voi vedea părăsind acum insula cu un kanu. De monstrul acela marin nu mă tem, căci el nu va veni prea aproape de insulă, unde apa e puțin adâncă. Afară de asta, cred că vom putea descoperi pe undeva un trib de băștinași, și atunci vom ști cel puțin cum să ne rânduim treburile.

— Asta e altă socoteală — zise Rindow. — Firește că acum nu mă mai împotrivesc planului ce l-ai făurit. Cred însă că n-ar fi rău dacă aș scoate vasul puțintel din golf. Vreau să țin seamă de îngrijorarea d-tale și să nu rămân priponit de țărm.

— Bine, dragă Rindow, chiar asta voiam să-ți spun și eu să faci. Așadar, dă-i drumul!

III. Din nou în primejdie

Marinarii aduseră în grabă pe punte o barcă de aluminiu și-i dădură drumul pe apă, peste parapet. Farrow, George, Bertram și Peter luară loc în ea.

Întreprinderea era într-adevăr îndrăzneață — și camarazii rămași pe bordul submarinului priveau cu îngrijorare după cei plecați.

Când bărcuța nu se mai zări decât ca un punct mic pe dunga sclipitoare de apă a golfului, Rindow dădu comanda să se dezlege odgoanele cu care era priponit vasul de cei doi palmieri, apoi, cu ajutorul electromotoarelor, înaintă cu vreo cincizeci de metri în golf, capacul turnului fu închis și primul ofițer cercetă cu încordare prin periscop malurile apropiate ale golfului.

În vremea asta, Peter Uriașul vâslea de zor barca. Când ajunse cu ea la capătul golfului, căpitanul dădu comanda s-o la spre capătul de sud, căci golful, care se afla pe coasta de apus, era numai la câteva sute de metri de acest capăt de sud, pe câtă vreme până la coasta de nord erau câțiva kilometri.

Farrow însă voia s-ajungă repede la coasta de răsărit, nădăjduind să dea acolo peste misteriosul Indian.

Cu toate că Peter vâslea fără să facă cel mai mic zgomot, viteza cu care înainta barca era foarte mare. Se ținea pe lângă țărm, iar căpitanul, doctorul și George priveau necontenit spre marea care sclipea în lumina lunii — căci se așteptau să se iveească monstrul apocaliptic.

— Cred că nu mai avem ce ne teme de dihania aceea, zise Farrow, după câtva timp, când ajunseră la capătul de sud al golfului. Nu se mai zărește nici un rechin, au fugit cu toții, și în cazul acesta nici monstrul nu mai are de ce să se țină pe aici.

— Dar poate că stă la pândă tocmai prin locurile acestea, așteptând să-i pice victimile, își dădu cu părerea doctorul Bertram. Putem presupune acum că e sătul pentru câtva timp, dar după ce i s-o stârni iar foamea — ceea ce se întâmplă foarte repede la monștrii mărilor — vom fi noi cei dintâi „aperitiv" pe care-l va zări. Așadar, e mai bine să ne ținem cât mai aproape de țărm.

— Ai dreptate, dragă doctore, răspunse Farrow. Ei, acum, din fericire, am ocolit capătul de sud și cred că nu mai poate fi atât de primejdios. — Oprește, Peter, parcă miroase a fum, ce ziceți?

Peter se opri îndată din vâslit și camarazii începură să adulmece aerul.

Într-adevăr, se simțea miros de fum, însă mirosul caracteristic al unui foc stins.

— Probabil vreun foc de tagăr, lăsat în părăsire, zise doctorul. Cred că putem coborî fără teamă pe uscat și să cercetăm locurile mai de aproape. Vom putea atunci să stabilim cine a fost pe aici și câți inși erau.

— Da, așa vom face, zise Farrow. — Peter, ia-o spre țărm!

Uriașul vâsli repede și opri în fața unui tufiș, ale cărui ramuri atârnau deasupra apei.

— Aici e foarte bine — spuse căpitanul —, barca nu poate fi zărită dinspre mare și noi avem putința să coborâm neobservați pe uscat. Peter, prinde bine barca. — George, sari tu întâi pe uscat, căci ești în față, dar te opresc s-o iei înainte. Vei aștepta până vom fi coborât cu toții.

— Bine, tată, așa voi face — făgădui tânărul — și mie mi-a fost neplăcut că v-am pricinuit de atâtea ori necazuri fără să vreau.

— Uite, vezi, asta mă bucură, zise căpitanul mulțumit. Te rog, să-ți ții însă făgăduiala. Rămâi liniștit locului și așteaptă-ne și pe noi, chiar dacă vei observa ceva important. Admițând că dai peste un om în primejdie, nu te lăsa îndemnat de sufletul tău bun, ca să faptuiești vreo nechibzuință.

Convorbirea aceasta avusese loc în șoaptă, ca măsură de prevedere.

Sărind pe uscat și strecurându-se printre crengile tufișului, George se feri să facă cel mai slab zgomot.

După ce străbătu tufișul, mai merse câțiva metri înainte, apoi se opri, căci ajunsese lângă mormanul de cenușă caldă al unui foc. Locul unde fusese focul era relativ mare, căci, pipăind în jur, nu putu da cu brațul întins de marginea mormanului de cenușă.

Dar degetele sale dădură de ceva care-l făcu să-și înăbușe un strigăt de spaimă... Era trupul neînsuflețit al unui om, care mai păstra încă puțină căldură într-însul.

Omul era mort, după cum se încredință îndată George, căci, când vru să-i cerceteze inima, degetele sale atinseră o rană largă în partea stângă a pieptului, o lovitură de cuțit care trebuia să-i fi străpuns inima.

Auzi lângă el un zgomot ușor și-și zise că nu putea fi decât tatăl său, ori unul din tovarășii. De aceea, întrebă încet de tot:

— Tată, tu ești?

Răspunsul pe care-l căpătă era neașteptat și foarte puțin plăcut, căci în clipa următoare o mână zdravănă îi cuprinse beregata și o strânse cu atâta putere, încât bietul tânăr nu putu scoate nici un geamăt.

Încercă să-și scoată revolverul, dar se trezi cu un pumn în tâmplă, care-l făcu să-și piardă cunoștința. Ultimul său gând se duse spre tatăl său, care-l prevenise, dar, de data aceasta, nu avea nici o vină, căci nu făptuise vreo nechibzuință.

Peter îl urmase îndată pe iubitul său stăpân, după ce legase repede barca de ramurile tufișului. Și astfel, auzi lovitura dată în tâmpla tânărului și zgomotul prăbușirii trupului său.

Scoase repede lampa de buzunar, o aprinse și începu să alerge prin tufiș, fără să mai țină seamă de zgomotul ce-l făcea tropăitul picioarelor sale.

Raza orbitoare a lămpii lumină o făptură vânjoasă, negricioasă, care stătea aplecată deasupra trupului nemișcat al lui George. Cu un strigăt sălbatic de furie, Uriașul își smulse pistolul de la brâu, dar înainte de a putea trage, individul negricios se dădu în lături cu o mișcare de șarpe, și deși Peter îndreptă lumina lămpii sale spre ei, era totuși prea târziu. Misteriosul potrivnic se făcuse nevăzut în tufiș, după cum dovedea mișcarea crengilor.

Îngrijorat, Peter se aplecă pestre trupul neînsuflețit al lui George. Răsuflă ușurat, simțind pulsul tânărului, și-și dădu seama că leșinul de care fusese cuprins iubitul său stăpân nu va ține mult.

Ridicându-se, aruncă o privire în jurul său, și de-abia acum văzu cadavrul de lângă mormanul de cenușă.

Mâna stângă a lui George era așezată încă pe pieptul mortului, lângă rană. Acesta era un polinezian, un individ înalt și puternic.

Peter îl privi cu uimire câteva clipe, apoi se aplecă din nou spre George și-i ridică ușurel capul.

În aceeași clipă, Farrow și doctorul Bertram se iviră și ei. Peter le povesti pe scurt cele întâmplate, doctorul îl luă imediat în seama lui pe George, în vreme ce Uriașul și căpitanul — în mâna stângă cu lampa de buzunar, iar în dreapta cu revolverul încărcat — păși spre tufișul în care dispăruse misteriosul individ.

— Peter, eu tot cred că pe aici se află un trib sălbatic, îi zise Farrow credinciosului său camarad. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, și mă gândesc c-ar fi poate mai bine dacă l-am duce pe George în barcă și să pornim repede înapoi. N-are nici un rost să mai pornim în cercetare acum.

— Da, domnule căpitan, aveți dreptate. De ce ne-am pierde vremea pe întuneric în tufișul acesta! Te pomenești că suntem atacați pe la spate și culcați la pământ, cum i s-a întâmplat și domnului George al nostru.

— Bine, să ne înapoiem deci, hotărî Farrow. George începu să se miște, când căpitanul și Peter se apropiară de doctor. Auzindu-l pe Farrow apunând că vrea să părăsească grabnic insula, ei își ridică cu greu partea de sus a trupului și încercă să se scoale. Peter îl sprijini imediat, căpitanul și doctorul o luară înainte și desfăcură ramurile tufișului ca să le facă loc, dar, în aceeași clipă, căpitanul scoase o exclamație de mirare și mânie, căci barca de aluminiu dispăruse.

— Asta ne mai lipsea! exclamă Bertram. Domnule căpitan, se pare că am căzut într-o cursă. Să fi fost oare observați când mergeam cu barca de-a lungul țărmului?

— Tot ce se poate, răspunse Farrow. Al ia te uită, doctore, colo aleargă barca noastră. Sunt patru indivizi în ea, probabil sălbatici, după cum pot observa.

Barca de aluminiu se afla cam la vreo șaizeci de metri și alerga spre apus. Farrow trase revolverul de la brâu, vrând să-i pedepsească pe nemernici, dar, în aceeași clipă, luna fu acoperită de un nor și vâslașii de pe mare nu mai putură fi zăriți.

— Dracei stăm prost de toți scrântiți căpitanul. I-aș fi putut sili să se întoarcă, dacă izbuteam să trag asupra lor. Acum trebuie să mergem de-a curmezișul insulei, apoi spre golful unde se află submarinul nostru.

— Și nu știm ce primejdii ne așteaptă în desiș, zise doctorul. Te pomenești că stau ascunși mulți băștinași printre tufe.

— N-avem încotro, trebuie să ne înapoiem — răspunse căpitanul. Fiecare clipă pierdută ne poate deveni fatală.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește

seria completă

Zeul mării (II)

26

În vremea asta, George își revenise puțin și izbuti să îngâne:

— Dacă nu m-aș fi ocupat de mortul acela, poate că tot aș fi simțit apropierea sălbaticului. Crezi cumva, tată, că individul care m-a doborât pe mine se află și el printre cei din barcă? Atât de repede nici nu putea să ajungă acolo. Mai mult ca sigur că acum, când ne vom întoarce la golful în care se află „Dox"-ul, vom da de el.

— Vom da poate și de alți băștinași, zise Farrow cu ciudă. Trebuie să fim deci cu mare băgare de seamă, căci putem vedea, după omul înjunghiat, că indivizii aceștia nu cruță și...

Își întrerupse vorba și-și încordă auzul spre mare: la fel făcură și ceilalți.

Din direcția în care dispăruse barca cu cei patru fugari răsunară țipete grozave, cum le scot numai oamenii care se află în primejdie de moarte. Dar tot atât de repede strigătele lor amuțiră — o pârâitură puternică umplu văzduhul, se repetă de câteva ori, apoi se auzi un plescăit răsunător — și liniștea se întinse iar deasupra mării.

— Domnule căpitan, cu siguranță că a fost monstrul, zise doctorul în șoaptă. Cei patru polinezieni care ne-au furat barca au plătit cu viața lor. Sunt încredințat că am scăpat ca prin minune de o soartă grozavă, căci dihania ne-ar fi atacat fără doar și poate, chiar dacă am fi mers aproape de tot de-a lungul țărmului.

— Așa e — încuviință căpitanul. — Mai că îmi vine să cred că misteriosul indian a jucat și el un rol în afacerea asta. Oricât aș judeca de rece, lucrul îmi pare ciudat totuși.

— E aproape sigur că dispune într-adevăr de forțe misterioase — zise doctorul cu seriozitate. În cazul acesta, putem nădăjdui că vom pleca teferi de pe insulă și-l vom întâlni în drumul nostru, după cum a făgăduit. Să pornim deci fără teamă spre golf.

– Cu toate astea, trebuie să fim cu cea mai mare băgare de seamă, zise căpitanul. Eu voi merge în frunte și George va veni după mine; apoi vii d-ta, dragă doctore, și în coadă Peter. Aprindeți lămpile de buzunar, țineți pregătite grenadele de mână și revolverele. Așa, acum putem porni. Vom pătrunde prin tufișul de colo, pe unde a dispărut sălbaticul care l-a atacat pe George.

Camarazii se apropiară cu băgare de seamă de tufiș, căpitanul dădu în lături ramurile și descoperi cu mirare o potecă îngustă, care părea să fie foarte umblată, căci era liberă de orice piedici.

— La asta nu m-aș fi așteptat, zise Farrow încet. Te pomenești că pe poteca asta ajungem la colibe, ceea ce ar putea deveni foarte neplăcut pentru noi. În sfârșit, n-avem încotro!

Ferindu-se să facă zgomot, cei patru tovarăși porniră pe poteca aceea îngustă. Aceasta ducea spre apus, pe urmă făcea un cot ascuțit și se îndrepta spre nord. Într-acolo voiau s-o la camarazii, căci dădea tocmai în golful în care se afla submarinul.

Farrow și Bertram luminau cu lămpile lor partea stângă a potecii, iar George și Peter, partea dreaptă.

Se așteptau, desigur, să dea în vreun luminiș, unde se aflau colibele băștinașilor, și nici gândul că acolo ar putea să ajungă la o încălcerare cu aceștia nu-l sperla, urmându-și drumul liniștit și cu băgare de seamă.

Farrow ajunse într-un loc de unde pornea o altă cărare care ducea în desiș. El se opri și le zise în șoaptă tovarășilor:

— Aha, poteca asta pare să ducă la satul sălbaticilor. E lesne de văzut că terenul e bătătorit, pe câtă vreme aceasta de aici, care duce spre nord, e acoperită cu iarbă deștul de înaltă. S-o luăm pe aici și sunt sigur că numai așa înlăturăm o mare primejdie. .

Presupunerea căpitanului se dovedi îndreptățită, căci ajunseră nevătămați în golful unde se afla „Dox"-ul. Farrow știa că Rindow privea prin periscop, observând cu atenție țărmul, de aceea dădu semnalul convenit cu lampa lui de buzunar.

După câteva minute, trupul întunecat al submarinului alunecă spre țărm, unde apa era destul de adâncă, așa că cei patru tovarăși se putură cățăra lesne pe punte.

— Dragă Rindow, ni s-a prăpădit iarăși una din bărcile de aluminiu, îi zise Farrow primului ofițer. — Monstrul a înhățat-o, împreună cu patru sălbatici care ne-au șterpelit-o. Vom rămâne liniștiți aici, în golf, până se vor ivi zorile. Acum îmi vine și mie să cred în prezicerea Indianului, cum că mâine dimineață dihania nu va mai fi aici și vom putea pleca nestingheriți.

De asemeni, mai cred că vom da de ei la răsărit, după cum spuneam.

IV. O enigmă

—Ciudat de tot! făcu Rindow dus pe gânduri. Dar stai, că și eu am observat ceva foarte misterios. Am văzut ivindu-se pe țărm o făptură negricioasă, un trup înalt, tuciuriu, care purta un șorțuleț alb în jurul șoldurilor și un fel de basma, tot albă, pe cap. Individul acesta — care și eu cred acum c-a fost Indianul — făcea niște mișcări poruncitoare cu brațele spre mare. Domnule căpitan, nu crezi c-ar fi cu putință să fi poruncit monstrului să atace barca cu cei patru sălbatici?

Camarazii se priviră câteva clipe cu ochii holbați, apoi Farrow clătină cu hotărâre capul și zise:

— Nu, asta e cu neputință, nici să nu ne gândim la asemenea fantasmagorii. Firește că, atunci când e vorba de Indieni, multe sunt cu putință, lucruri pe care nici nu le putem concepe cu mintea noastră încă nu deajuns de dezvoltată, dar ceea ce spui d-ta e prea de tot. Indianul o fi rostit vreo rugăciune și atâta tot. Acum cred însă că nu poate părăsi insula cu kanu-ul său înaintea noastră, că atunci ar fi lesne să fie și el înhățat de monstru, care probabil dă târcoale pe aici, unde a adulmecat o pradă bogată. Dacă vom pleca așadar mâine, în zorii zilei, nu cred să-l găsim acolo unde ne-a dat întâlnire.

— Ar fi păcat, zise doctorul, căci aș fi vrut să fac cunoștință cu el. N-am putea oare să mergem încet cu submarinul, domnule căpitan?

— O, da, sprijini George cererea doctorului, poate că vom afla unele taine despre care nici nu visăm.

— Asta nu se poate, răspunse Farrow cu hotărâre, voi merge cu cea mai mare viteză, ca să mă îndepărtez cât mai curând de insula asta misterioasă. Să nădăjduim că se va retrage și monstrul, până acum nu știu, zău, dacă vom scăpa teferi. Nu ne rămâne decât să așteptăm și firește că un camarad va sta mereu la periscop, ca să observe dacă nu se zărește ceva suspect în mare sau pe mal.

— Plundow are întâiul cart, zise Rindow. Am și dat dispoziții ca oamenii din echipaj să se schimbe la fiecare jumătate de ceas.

— Foarte bine, dragă Rindow — zise căpitanul —, atunci ne putem duce și noi la culcare liniștiți.

Fiecare se retrase în cabina lui, dar de data asta nu izbutiră să adoarmă atât de curând. Nu numai apropierea monstrului misterios îi neliniștea, ci și taina ce-l înconjura pe indian. Sălbaticii care trăiau, poate, pe insulă le pricinuiau mai puțină îngrijorare, căci ei nu erau în stare să pătrundă în vasul închis.

Când fură treziți din somn, săriră imediat din hamacuri și se îmbrăcară la repezeală. Farrow privi prin periscop și cercetă cu atenție împrejurimile, care făceau o impresie minunată în razele vesele ale soarelui de dimineață.

Căpitanul cercetă mai întâi malurile golfului, dar nu putu descoperi nimic suspect. Apoi își îndreptă atenția spre mare, din care nu putea zări decât o parte. În fața golfului, nu văzu iarăși nimic din ce ar fi putut da de bănuit prezența dihaniei.

În cele din urmă, dădu comanda de pornire. Vasul se afla la suprafață, dar lăsară capacul turnului tot închis. Cu cât submarinul se apropia mai mult de ieșirea golfului, cu atât Farrow putea cuprinde cu privirea o suprafață mai întinsă a mării.

Deodată, scoase o exclamație de mirare și le zise tovarășilor care stăteau în jurul său:

— Indianul a avut dreptate, monstrul nu se mai află pe aici. Văd câțiva rechini înotând în larg, ceea ce n-ar face dacă dihania ar fi prin apropiere. Cred deci că putem porni la drum fără teamă.

— Hm..., asta e prima ciudățenie în legătură cu indianul acela, zise doctorul încetișor. A spus ei dinainte că nu vom mai găsi dimineața monstrul. Cred, domnule căpitan, că și celelalte profeții ale lui se vor împlini și că ne vom întâlni cu ei la răsărit.

— Ei, da, atunci trebuie să fi pornit la drum în timpul nopții, răspunse Farrow. Și în cazul acesta, e de la sine înțeles că-l vom ajunge în cursul zilei. Marea e liniștită, nu e nici un semn de furtună, așa că putem porni fără grijă la drum.

— D-ta cauţi şi găseşti o explicaţie foarte simplă, zise doctorul. Eu însă nu pot fi de aceeaşi părere. Presimt o surpriză nouă din partea acestui indian, o surpriză care ne va da o mică idee de puterile misterioase ale acestor oameni.

— Dragă doctore, mă tem că te-ai molipsit puţintel de misticismul indiei, zise Farrow râzând. În interesul d-tale, aş dori să se ivească într-adevăr ceva care să-ţi dea dreptate. Numai să n-aducă vreo pagubă vasului nostru. Aşa, acum am ieşit bine din golf şi ne-am îndepărtat în acelaşi timp destul de plaja insulei, pentru ca polinezienii şi armele lor primitive să nu ne poată deveni primejdioşi. Haidem în turn şi să punem în funcţiune motoarele Diesel.

Peter deschise capacul turnului: Farrow, George, Bertram şi Rindow ieşiră afară. Uriaşul sări pe punte şi privea în mare, peste parapetul scund.

Motoarele Diesel începură să urle şi vasul se avântă pe mare, luând direcţia spre răsărit.

Când ajunseră la vreo mie de metri depărtare de insulă, George se mai întoarse o dată. Privirea lui ageră zări o făptură negricioasă pe plaja coastei de apus, duse repede ocheanul la ochi şi în aceeaşi clipă scoase o exclamaţie de mirare:

— Tată, indianul e acolo! strigă el. Face nişte gesturi ciudate înspre mare.

Toţi îşi duseră ocheanele la ochi. Şi, într-adevăr, văzură un indian slăbuţ, de vârstă nehotărâtă, care avea pe dânsul doar un şorţuleţ alb şi un turban pe cap. Tocmai se înclina de trei ori spre mare, ridicând braţele în chip de implorare, dispărând apoi în desiş.

— Ei, dragă doctore, acum sunt sigur că nu ne vom mai întâlni cu el, căci n-a plecat în timpul nopţii, zise Farrow. De fapt, acum am putea-o lua spre apus, către „Insula odihnei". Presupun că s-au sfârşit manevrele flotei engleze, care ne-au silit să ne refugiem încoace.

— Domnule căpitan — interveni Rindow —, englezii ştiu doar că am pornit spre răsărit. Tocmai flotila aceea, prin rândurile căreia ne-am făcut drum cu atâta îndrăzneală, va depune toate sforţările să ne înhaţe când ne vom înapoia. Aş cuteza să propun să mai mergem câteva zile prin partea de răsărit.

— Numai de ne-ar ajunge combustibilul, răspunse Farrow.

— În cazul acesta, aş zice să ne îndreptăm spre Samoa, unde vom găsi combustibil berechet.

— Hm..., nu e rea propunerea, încuviinţă Farrow. Atunci, nici nu e nevoie să ne grăbim prea mult, căci nu trebuie s-ajungem pe insulă înainte de a se înnopta. Socot că suntem la vreo şapte sute de kilometri depărtare, dar, deoarece nu vrem s-ajungem chiar după ce se înserează, ci de-abia în toiul nopţii, am putea reduce viteza la cincizeci de kilometri la oră. De fapt, nici cu această viteză redusă nu ne va ajunge indianul.

— Nu se știe, zise doctorul, eu sunt încredințat că o va face totuși. Poate că vom avea pe negândite o pană, care ne va opri în loc până ne va ajunge el, sau vreun bric rapid va trece întâmplător pe la insulă și-l va lua la bord.

— Să n-ai nici o grijă, dragă doctore — răspunse Farrow —, cred că nu vom avea nici o pană, iar cât despre vreun bric care să-l ia la bord, nici asta nu mi se pare cu putință.

— Ciudat este totuși că te-au cuprins deodată astfel de presimțiri... Asta s-ar explica însă prin faptul că aveai totdeauna o anumită slăbiciune pentru tainele Indiei, și în felul acesta devii lesne influențabil. Așa, acum insula a dispărut din raza privirilor noastre și cred că va dispărea și înrâurirea ce ar putea-o avea asupra d-tale misteriosul Indian.

Cu glas încet, dar hotărât, doctorul Bertram răspunse:

— Poți să râzi de mine, domnule căpitan, dar eu sunt încredințat că-l vom revedea. Unde și cum, nu pot spune, dar presimt că așa va fi.

— Ciudat de tot, zise Farrow. În sfârșit, vom vedea dacă presimțirile d-tale sunt întemeiate.

— Am observat bine prin ochean trăsăturile indianului — zise doctorul — și am văzut că are sub ochiul stâng două cicatrici largi și adânci, ca și cum s-ar fi luptat cu un tigru care i-a sfâșiat obrazul.

— Exact, am văzut și eu, zise George, cicatricile erau crestate pe margini, ceea ce înseamnă că nu provin de la niște tăieturi. Altminteri, am putea presupune că indianul aparține vreunei secte al cărei adepți au toți cicatrici la fel.

— Bravo, tinere, ai observat foarte bine, zise Farrow. În cazul acesta, vom ști precis dacă-l avem în față pe individul nostru, când într-adevăr vom întâlni un indian în largul mării. Pentru moment, nu văd nimic însă. Cred totuși că putem reduce viteza la patruzeci de kilometri pe oră, iar mai spre seară o vom putea apori din nou. Nu vreau deloc s-ajung prea devreme pe insulele Samoa. Vom merge la Upoli, poate dau acolo de vreun fost camarad.

Ceasurile treceau unul după altul fără să se întâmple ceva deosebit; dar, după masă, când Farrow, George și Peter se aflau în turn, doctorul veni la ei foarte iritat:

— Dragă căpitane — strigă el —, m-a năpădit brusc presimțirea că vine cu siguranță. O fi sau nu superstiție, eu sunt încredințat că se află pe aproape.

— Dar bine, doctore — întrebă Farrow râzând —, cum poate fi în stare să facă asta? Cu bietul lui kanu, nu poate desfășura o viteză de peste cincizeci de kilometri. În definitiv, s-ar putea să fie vreun prinț indian bogat, care posedă pe insulă o barcă de curse foarte rapidă. — Totuși, nu pot descoperi nimic — adăugă el, cercetând zarea dinspre apus cu ochenul lui puternic. Ba, ia stați..., zăresc un nor foarte ciudat, de o formă cum n-am mai văzut până acum.

— Şi norul acesta pare să se apropie cu o iuţeală vertiginoasă de noi, zise şi Rindow. E ciudat! Aproape c-aş putea zice că e o mică volbură, care vine spre noi cu o viteză fantastică.

— Tot ce se poate, încuviinţă Farrow. Nu pare însă atât de grozavă şi poate nu e decât un vârtej provocat de un ciclon. N-are ce să-i strice submarinului nostru.

— Sper şi eu că aşa va fi, zise Rindow. De altfel, pare să se abată din curs, căci merge mai spre nord, ceea ce înseamnă că va trece pe lângă noi. E totuşi foarte puternică, după cum văd, căci apa pe care o stârneşte e destul de înaltă şi agitată.

— E un fenomen natural foarte interesant, zise căpitanul. — Ei, dar ce-o mai fi şi asta? Parcă văd un kanu plutind în mijlocul acestui vârtej, deasupra apei bicluite... Nu cumva...

Privi cu mai multă încordare prin ochean spre volbura care alerga cu o viteză ameţitoare spre nord-est.

— Într-adevăr — zise el apoi, cu glas tulburat —, deasupra valurilor zăresc un punct întunecat, care seamănă mult cu un kanu. Rindow, crezi cu putinţă aşa ceva? Kanu-ul acesta ar avea, aşadar, o viteză cu mult mai mare decât submarinul nostru... Oare...:

Nu-şi sfârşi vorba, dar atât primul ofiţer, cât şi George şi doctorul, îl pricepură.

— Dragă căpitane, zise Bertram, nu mai e nici o îndoială, el e. Ne-a dat o întâlnire aici la răsărit şi să vezi că va veni.

— Ia mai taci şi d-ta, doctore! făcu Farrow necăjit. Te pomeneşti că vrei să susţii că indianul are puterea să poruncească vântului! Cu alte cuvinte, că a provocat o volbură pe care călătoreşte cu scopul să ne ajungă pe noi.

— Nu, domnule căpitan, nu vreau deloc să susţin lucrul acesta, dar presupun că indianul a prevăzut de aseară volbura asta — după vreun semn anumit de pe cer, pe care noi nu-l cunoaştem. Şi atunci a fost lesne pentru el să bănuiască îndată că ne va întâlni aici. Nu-i vorbă, volbura îl cam abate din drumul nostru, dar va putea să cotească la vreme şi să vâslească spre noi. Explicaţia asta va trebui s-o admiţi şi d-ta.

— Hm..., privită în felul acesta, treaba apare oarecum posibilă — zise Farrow cu şovăială —, totuşi e cam îndrăzneaţă propunerea. Firește, se putea să fi văzut sau bănuit că pe undeva, în depărtare, s-a produs un ciclon şi că dintr-însul se va desprinde un vârtej, dar chiar atât de exact nu se poate să fi prevăzut lucrurile, orice ai zice. În sfârşit, dac-o fi într-adevăr el, nădăjduiesc că ne va da o explicaţie care să ne dumirească.

— E absolut sigur, stărui doctorul. Presimţirea nu mă înşală. Poţi râde de mine, domnule căpitan, dar aşa e. Bagă de seamă ce-ţi spun: vom avea unele surprize pe care nici nu le-am visat.

— De, știu și eu ce să mai zic! făcu Farrow. Ia te uită, volbura aia chiar că aleargă mai repede decât submarinul nostru. Drace! punctulețul acela negru se apropie cu o viteză de vreo șaizeci de kilometri pe oră. N-aș fi crezut cu putință așa ceva, dacă n-aș vedea cu ochii mei.

— E într-adevăr un kanut strigă în aceeași clipă George. Într-însul se află un bărbat, cu un turban alb în jurul capului și trupul îi este negru, după câte se poate vedea. Tată, eu cred că e tot indianul. Vei vedea că volbura îl va târî cu mult înaintea noastră, apoi ne va veni în față. E foarte interesant, zău așa. Sper că va veni pe bordul nostru și-și va urma drumul împreună cu noi.

— Ba eu cred că se simte mai bine așa cum călătorește acum, zise Farrow. Părerea mea e că nu poate aduce decât nenorocire sau ne va vârî în cine știe ce bucluc, dacă va păși pe vasul nostru.

— Tocmai asta ar fi frumos! răspunse George râzând. De când cu chestia aceea cu femeia-pirat, n-am mai avut o aventură ca lumea.

— Foarte mulțumesc! Nu vei fi vrând să zici că a fost o plăcere mare chestia cu monstrul misterios și cu sălbaticul de pe insulă? Îmi vine să cred că nu te simți deloc bine când nu ești în primejdie de moarte.

— Aproape că așa e, zise George. Aventurile au devenit pentru mine o trebuință, de care cu greu m-aș putea lipsi. Viața liniștită nu mă ispitește deloc. Grozav trebuie să mai fie să duci un trai în care zilele seamănă una cu alta și fără nici o perspectivă de a intra în vreo situație primejdioasă, care să ceară să-ți pui la contribuție toată energia din tine pentru a scăpa dintr-însa. Îi compătimesc din suflet pe bieții oameni care trăiesc zi de zi în același fel, până la sfârșitul vieții lor.

— Rău faci că-i compătimești, zise Farrow. Ei sunt mulțumiți și așa, își au micile lor plăceri, nu-și fac supărări pe degeaba și la sfârșitul zilelor lor adorm în pace.

— Hm..., decât așa o viață, eu aș prefera să fiu înhățat de un monstru ca ăla, răspunse George. Trebuie să fie groaznic să îmbătrânești și să nu faci altceva decât s-aștepți moartea. Nu, mai bine să fiu smuls în floarea vârstei, pe cât se poate cu prilejul aducerii la îndeplinire a unei fapte bune.

— Dragul meu băiat, tu ai moștenit instinctele strămoșilor tăi, zise căpitanul cu mândrie. Nici unul din ei n-a murit în patul său, și cred că și eu voi avea parte de aceeași soartă. — Drace! schimbă el vorba deodată, e cu putință asta? Rindow, doctore, volbura își schimbă direcția, acum vine spre noi dinspre babord.

Într-adevăr, ciudatul fenomen natural se abătuse puțin spre nord și o luase înaintea submarinului. Acum urma să se întâlnească cu ei, dacă Farrow păstra aceeași viteză. În primul moment, căpitanul vru să dea comanda de stopare, dar se sperie singur când, în loc de aceasta, se trezi strigând:

— Toată forța la motoare!

Vasul se smuci şi porni înainte, păstrând mereu direcţia spre vest, în vreme ce volbura se apropia cu viteză şi în curând urma să se producă întâlnirea. Acum tovarăşii văzură cu ochiul liber că pe valurile înalte din mijlocul volburei plutea un kanu. Văzură lămurit şi făptura unui indian în kanu, care stătea nemişcat, cu braţele încrucişate.

George îşi duse ocheanul la ochi, privi câteva clipe prin el, apoi strigă cu uimire, aproape speriat:

— Tată, el e, îi zăresc lămurit cele două cicatrici de pe obrazul stâng. Doctore, asta e într-adevăr o minune!

— Aşa e, o minune, cum numai India o poate produce, răspunse Bertram. Oamenii simpli, cu mintea mărginită, ar putea crede că acest indian e în stare să poruncească chiar şi vântului, în realitate însă el n-a făcut decât să prevadă direcţia pe care o va lua volbura ce trebuia să se producă şi s-a folosit de ea pentru scopurile sale.

Căpitanul tot mai avea dorinţa să dea porunca de stopare, dar buzele sale nu izbutiră să rostească această poruncă, şi astfel submarinul înainta spre volbura care-l venea în faţă. Tovarăşii din turn păliră şi se încleştară fără voie de marginea acestuia.

Căci se părea că micul vas al indianului va fi zvârlit asupra turnului „Dox"-ului, pe când misteriosul călător continua să stea liniştit, cu braţele încrucişate, şi privea ţintă la cei de pe submarin.

Ciocnirea trebuia să se producă în curând..., dar, deodată, kanu-ul alunecă pe coasta valului, trecând ca un fulger prin faţa „Dox"-ului, şi camarazii văzură ochii mari, învăpăiaţi, ai indianului, care scoase cu iuţeală un inel din deget şi i-l zvârli lui George, care-l prinse în mod mecanic.

— Dă-i-l lui Dşangi! strigă glasul sonor al indianului, şi în clipa următoare volbura dispăru cu kanu cu tot.

Vârtejul luă iarăşi direcţia spre apus, până nu se mai văzu deloc.

— Doamne sfinte, la aşa ceva nu m-aş fi aşteptat! izbuti să îngâime doctorul, după primele clipe de uluială. Ce zici d-ta de asta, domnule căpitan?

— Sunt şi eu înmărmurit, răspunse căpitanul. Aproape că-mi vine şi mie să cred că indianul acesta a îndrumat volbura după voinţa lui... Dar, nu, ar fi prea de tot! Aşadar, rămâne cum spuneai d-ta, că a prevăzut ivirea furtunii şi direcţia ce o va lua, apoi s-a folosit de asta pentru scopurile sale. Ciudat a fost însă că n-am fost în stare să dau comanda de stopare a maşinilor, după cum voiam să fac. Numai din cauza asta a putut indianul să treacă atât de aproape, încât să-i arunce lui George inelul. Cât voi trăi n-am să pot pricepe ciudăţenia asta.

— Şi totuşi, e cât se poate de simplu, răspunse doctorul Bertram. Indianul a socotit exact viteza submarinului nostru şi a kanu-ului său, de aceea te-a împiedicat pe d-ta, prin voinţa lui, să dai vreo comandă de pe urma căreia s-ar fi schimbat viteza.

— Știu eu ce să mai zic! făcu Farrow complet năucit. S-a întâmplat o minune, îmi dau bine seama. — Ei, dar la să vedem inelul, George! E vechi de când lumea și foarte prețios. Care va să zică trebuie să-l dăm unui indian cu numele Dșangi! Lasă că-l găsim la Upoli, și-l vom lua la rost. Păzește bine inelul, George, căci cu siguranță că e legată o taină mare de el. Poate că dăm peste ceva nou, după ce-l vom fi găsit pe Dșangi ăla. Mă aștept la toate acum, și nu mă voi mira de nimic.

V. Inelul prințului Ghasna

— Adevărat, încuviință doctorul, degeaba nu și-o fi dat osteneala indianul să ne predea inelul pe o cale atât de ciudată. Nu l-ar fi putut înmâna încă de aseară, în luminiș, când ne-a spus că ne vom întâlni? Chestia e foarte ciudată, și singura încheiere ce-o putem trage, e că vom întâmpina lucruri interesante cu Dșangi ăla, pe insula Upoli. Am trecut noi prin multe până acum, dar prin ciudățenii dintr-astea încă nu. Sunt cât se poate de curios și mă bucur cum nici nu-ți poți închipui.

— Foarte mulțumesc! mormăi Farrow. Eu unul nu mă bucur deloc. Mă voi bucura după ce voi fi izbutit că capăt combustibil pentru motoare, cu ajutorul vechiului meu camarad de arme, Strettow, pe care nădăjduiesc să-l întâlnim. Și cu adevărat bucuros voi fi când vom ajunge pe insula noastră și ne vom revedea camarazii rămași acasă.

— Asta e de la sine înțeles, zise doctorul, eu mă voi bucura totuși foarte mult dacă vom putea obține prin Dșangi o lămurire, cel puțin în parte, a enigmei. Firește, dragă căpitane, pe d-ta te interesează în primul rând combustibilul, dar chestia asta o vei putea aranja cu fostul d-tale camarad Strettow. În vremea aceasta, eu și cu George vom porni să-l căutăm pe indianul Dșangi. Aș vrea să fiu de față când va lua în primire inelul.

— Parcă eu nu! zise Farrow râzând. Cum îți închipui că-l voi lăsa singur pe George când e vorba de o astfel de aventură? Firește însă că vom porni în căutarea lui Dșangi, de-abia după ce voi fi pus la punct submarinul.

Volbura dispăruse demult înspre apus. Doctorul Bertram privi gânditor într-acolo și zise:

— Nu m-aș mira deloc dacă volbura îl va fi readus pe indian pe insula lui.

— Ce să zic, nici mie nu mi s-ar părea de necrezut, spuse Farrow. În ultimele douăzeci și patru de ceasuri, am întâmpinat lucruri atât de ciudate, cum nici n-aș fi visat cândva. Acum însă sunt de părere să lăsăm lucrurile așa cum sunt, până vom fi ajuns la Upoli, acolo vom găsi lămurirea definitivă.

Doctorul Bertram se retrase în interiorul vasului, ca să-și mai vadă de ale lui, Rindow se despărți și el de camarazi, ducându-se să se odihnească puțin, căci era de serviciu peste noapte.

Farrow, George și Peter rămaseră în turn. Nu mai vorbiră însă de ciudatele întâmplări prin care trecuseră în ultimele ceasuri, ci priveau, duși pe gânduri, spre răsărit, în vreme ce submarinul alerga lin spre țintă.

De-abia după ce luară masa împreună cu Bertram, Brun și Hagen, George spuse:

— Tocmai îmi veni din nou în gând sălbaticul acela mort, de pe insulă, pe care eram ocupat să-l examinez, când am fost atacat. De ce a fost ucis, oare? Să fie moartea lui în legătură cu inelul acesta?

Spunând acestea, George privi inelul străvechi, cu cizelări minunate pe el, pe care l-l aruncase indianul din kanu.

— Ia mai încetează, te rog! făcu Farrow râzând. Acum te-ai apucat să pui totul în legătură cu chestia asta misterioasă. Polinezianul o fi fost înjunghiat, cu prilejul vreunei certe, de către tovarășii săi de trib, și atâta tot.

— Nu prea cred să fi fost așa! răspunse George cu încăpățânare.

— În sfârșit, fie așa cum zici tu, băiete! A fost și asta opera indianului, acum nu mă mai mir de nimic. Dar nu-mi pot da seama ce legături putea să fi avut indianul cu sălbaticii, sau ce putea să aibă ei împotriva lor. Nădăjduiesc și eu, împreună cu doctorul, că vom căpăta lămuriri de la Dșangi, când vom fi la Upoli.

— Da, domnule căpitan, sunt pe deplin încredințat că așa va fi, zise Bertram. Când George îi va preda inelul, Dșangi ne va da lămuriri în privința misteriosului indian, cel puțin în anumite privințe.

— Eu unul aș fi foarte mulțumit — zise Farrow, iarăși — dacă chestia asta va lua odată sfârșit și ne-om vedea cu bine pe „Insula odihnei". Submarinul nostru are și el nevoie de o examinare mai amănunțită, căci mă tem c-a avut de suferit de pe urma balenei. Și ultimele două ciocniri cu rechinii, vor fi lăsat și ele oarecare urme. Să nădăjduim că treaba cu Dșangi se va regla repede. Dacă nu vom da însă de el în noaptea asta, să știi că nu rămân pe uscat. Îmi iau tălpășița și-l voi ruga pe fostul meu camarad Strettow să-l predea inelul.

Căpitanul rămase la hotărârea asta, cu toate stăruințele lui George de a face tot posibilul pentru a da de urma lui Dșangi. Și deoarece se așteptau să aibă cu toții de lucru la noapte, le ceru tuturor celor care n-aveau treabă să se ducă la culcare.

Fură treziți de-abia cu puțin înainte de a se întuneca, adică în vremea cinei. Farrow se hotărâse să nu intre în Upoli noaptea târziu, ci la un ceas când viața orașului era încă în toi. Căci altminteri l-ar fi venit greu, poate, vrednicului său prieten să-l procure cantitatea trebuincioasă de combustibil.

Submarinul înaintase cu mare viteză și, când se lăsă întunericul, se afla la vreo treizeci de kilometri numai de insulă. Distanța aceasta o străbătură în trei sferturi de ceas, apoi se apropiară încetișor de portul din Apia.

Căpitanul cunoștea bine ținutul și știa că la răsărit de port se afla un golf unde nu obișnuiau să vină pești de mare. Apa acestui golf era foarte adâncă, așa că putea să se apropie cu „Dox"-ul până la țărm și să coboare pe uscat, fără să se folosească de barcă. În apropierea golfului își avea proprietatea și fostul lui camarad, după cât știa el.

Farrow își îmbrăcă obișnuitul costum tropical, tot așa făcură și George, doctorul și Peter, care urmau să-l însoțească. În felul acesta, nu aveau să atragă atenția nimănui pe stradă.

După ce vasul fu priponit la țărm, cei patru tovarăși debarcară, silindu-se să facă cât mai puțin zgomot. Deodată însă tresăriră cu toții speriați, când în imediata lor apropiere se ivi ca din pământ o făptură înaltă, albă, și cu un glas sonor rosti:

— Sahibi, prietenul meu mi-a adus la cunoștință că mi-aduceți inelul pe care l-am căutat multă vreme.

— D-ta ești Dșangi? întrebă Farrow uimit.

— Da, Sahibi, eu sunt Dșangi. Prietenul și elevul meu a găsit inelul care a fost furat demult din sanctuarul nostru. I-am urmărit pe făptuitori prin toată lumea și acum prietenul și elevul meu aleargă să ducă vestea în patria noastră. Sahibi, urmați-mă!

— O clipă, zise Farrow. În primul rând, trebuie să facem o vizită unui cunoscut, ca să căpătăm combustibil pentru vasul nostru, apoi te vom urma. Dar cred că nici nu e nevoie — George, dă-i inelul și cu asta ne-am îndeplinit sarcina.

— Sahibi, dușmanii mei sunt pe aproape — zise indianul — și de aceea trebuie să-mi predați inelul de-abia când voi fi în casa mea.

— Tată, du-te tu la prietenul tău, iar eu cu Peter îl voi însoți pe Dșangi. E departe?

— Zece minute de drum, Sahibi.

— Ei, nu e cine știe ce, sunt iar îndărăt până vei fi aranjat tu cu domnul Strettow.

— Prea plăcut nu mi-e că vrei să mergi, la-l cel puțin pe doctor cu tine și fii cu băgare de seamă! zise Farrow.

Dșangi îi conduse pe cei trei camarazi printr-o grădină mare și întunecoasă, în care plutea mireasma îmbătătoare a miilor de flori. El mergea atât de încet și cu băgare de seamă, încât și prietenii noștri făcură la fel.

În cele din urmă, în fața lor se ivi o casă de lemn cu arhitectură indiană. Dșangi deveni acum și mai prevăzător, își încordă auzul câtva timp, apoi le făcu însoțitorilor săi un semn să-l urmeze.

Tufe înalte se înghesuiau până în imediata apropiere a scării care ducea sus la pridvorul casei. George privi tufele cu bănuială, căci îndărătul lor s-ar fi putut lesne ascunde dușmanii lui Dșangi. Și, într-adevăr, după ce Indianul urcase primele trepte, din tufe săriră ca niște pisici câteva făpturi mădioase, care se năpustiră asupra lui Dșangi și a însoțitorilor săi.

Atacul se produsese atât de brusc, încât curajoșii camarazi se văzură în imposibilitatea de a se apăra. Cu putere și îndemânare, agresorii le răsuciră brațele la spate, legându-le cu frânghioare trainice.

Nici Peter nu fu în stare să se folosească de forța lui de uriaș, și fu legat și el fedeleș. Indivizii îi târâră apoi repede în casă, care părea cu desăvârșire pustie.

Când fu dată însă în lături o perdea groasă și grea, camarazii văzură cu uimire că fuseră duși într-o încăpere mare, luminată. Era mobilată cu un lux orbitor, în stil oriental. Pe un fotoliu în formă de tron ședea un Indian bătrân, cu o îmbrăcăminte pompoasă, ai cărui ochi luciră când îi văzu pe prizonieri.

Se ridică și se apropie de Dșangi, pe care camarazii îl văzură de-abia acum la lumină. Dșangi atinsese și el o vârstă respectabilă, chipul său era frumos, avea trăsăturile unei rase nobile, care a rezistat de-a lungul veacurilor.

Bătrânul schimbă cu ei câteva cuvinte într-o limbă necunoscută lui George, apoi se apropie de aceasta și zise politicos, într-o engleză fără cusur:

— Sahibi, dă-mi inelul pe care erai însărcinat să-l predai lui Dșangi.

— Asta n-o voi face! răspunse George cu hotărâre. Mi s-a spus să-l dau lui Dșangi și de bună voie l-l voi da numai lui.

— El, lasă, făcu bătrânul Indian râzând, îți va veni greu să scoți inelul cu mâinile legate. Așa că voi fi nevoit, cu părere de rău, să te percheziționez, ca să-l găsesc. Vreau să știi dinainte că nu ți se va întâmpla nimic, oamenii mei te vor duce îndărăt la plajă și acolo vei fi lăsat liber. Tainele care există între mine și Dșangi, privitoare la acest inel, n-au ce să te intereseze pe d-ta.

Întinse mâinile spre brâul lui George, dar, în aceeași clipă, chipul său căpătă o înfățișare de uimire adâncă, clătină capul nedumerit, se dădu un pas înapoi și după câteva momente de tăcere zise cu glas schimbat:

— Sahibi, de unde ai pumnalul pe care-l văd la brâul d-tale?

— Mi-a fost dăruit de Sanja, fiica prințului Ghasna, răspunse George calm.

Bătrânul Dșangi tresări și el, scoțând o exclamație de uimire, zări pumnalul, al cărui mâner prețios scânteia orbitor, și se înclină adânc, atât cât îi îngăduiau mâinile legate la spate.

— E o minune — zise el încetișor — că tocmai d-ta îmi aduci inelul, căci el este destinat chiar pentru prințul Ghasna.

Se părea acum că celălalt indian nu mai știa ce să facă. Se găsea în mare încurcătură, după cât se vedea, o forță misterioasă părea să izvorască din acest pumnal, oprindu-l să se atingă de George. În cele din urmă, se întoarse iarăși spre Dșangi și-i vorbi agitat. Dar bătrânul dădea mereu din cap și răspundea pe un ton foarte energic.

George privea cu interes la cei doi indieni. Faptul că inelul era destinat pentru prințul Ghasna, îl umplea de bucurie. Desigur că el prezenta mare însemnătate, și Ghasna se va bucura mult că George l-l adusese, dar și mai mult se va bucura, fără îndoială, Sanja lui.

Tânărul simți deodată o atingere ușoară la brâul său. Peter se apropiase de el pe nesimțite, căci văzuse că indienii care rămăseseră pe pragul încăperii urmăreau cu mare interes discuția dintre cei doi bătrâni. În clipele acestea, ei nu-i dădeau nici o atenție, și imediat Uriașul își făurise un plan al lui.

Se întoarse în așa fel încât să stea spate în spate cu George, se prefăcu că privește nepăsător prin cameră — dar, pe furiș, scoase pumnalul Sanjei și, în clipa următoare, îl tăiase cu el legăturile lui George.

Acesta luă îndată pumnalul și tăie la rândul său legăturile lui Peter, apoi, cu mâna stângă, trase revolverul de la brâu, în vreme ce cu dreapta tăia frânghia cu care era legat doctorul.

Într-o clipă, șase pistoale erau îndreptate asupra indienilor, și George strigă cu glas tunător:

— Sus mâinile!

Porunca fu îndeplinită cu repeziciune. Indienii rămaseră încremeniți de spaimă.

George le porunci apoi paznicilor de la ușă să treacă în partea dreaptă a încăperii, și bătrânul indian, care era conducătorul lor, trebui să se așeze lângă ei. Acum Peter și doctorul puteau să-l țină sub ochi.

George liberă repede mâinile lui Dșangi, care se înclină încă o dată adânc în fața tânărului și zise cu supunere:

— Sahibi, Sanja ți-a dăruit pumnalul ei, ceea ce înseamnă că ai devenit de rangul ei și al prințului. Sahibi, eu am fost însărcinat să caut inelul dispărut de zeci de ani, elevul meu l-a găsit și acum trebuie să-l duc îndărăt. El înseamnă fericirea prințului Ghasna și a neamului său.

George scoase inelul cel minunat dintr-un buzunăraș ascuns al hainei sale. Când îl zăriră, atât Dșangi cât și indienii care stăteau la perete întinseră brațele și se înclinară cât putură mai mult.

— Sahibi, indienii aceștia voiau inelul pentru vărul prințului, spuse Dșangi.

— Vărul prințului a fugit, și Ghasna a reintrat în posesia țării sale — zise George liniștit. Noi înșine l-am adus, pe el și pe Sanja, acasă.

— Sahibi, aceasta e cea mai frumoasă clipă a vieţii mele: îţi mulţumesc pentru vestea ce mi-o aduci.

— M-am bucurat şi eu că am putut contribui la asta, zise George. Şi acum, poftim inelul! Dşangi, salută-l pe prinţ din partea noastră, şi în primul rând pe Sanja. Nu e nevoie să-mi spun numele, ea ştie cui i-a dăruit pumnalul.

— Sahibi, ştiu că transmiţând [illegible], le voi face o mare bucurie prinţului şi fiicei sale.

— Dşangi, spune-mi acum, te rog, dacă [illegible] elevul d-tale? Dispune el de forţe miraculoase, cum nu mai au alţi oameni?

Bătrânul făcu o mutră cam încurcată, apoi zise cu şovăială:

— Sahibi, niciodată nu va izbuti un european să înţeleagă forţele care dormitează în natură. Elevul meu s-a priceput să le trezească, cum nimeni altul n-ar fi putut s-o facă. El s-a legat de mare, şi locuitorii săi şi cei mai mulţi din poporul nostru îl numesc chiar „Zeul mării". Sahibi, n-am vrea însă să vorbesc despre asta.

— Pricep — zise George — şi îţi pot spune că am văzut şi noi în ce fel se manifestă forţele sale. Aş fi dorit să-i vorbesc, căci omul acesta mă interesează mult. Aşadar, el e în măsură să înrâurească şi asupra vieţuitoarelor mării? Poate că şi asupra unor monştri pe care nu i-a zărit nici un ochi omenesc?

Aproape speriat, Dşangi îşi înălţă capul, apoi zise încetişor:

— Sahibi, acum ştiu că d-ta ai văzut un astfel de monstru. Te implor însă nici să nu te mai gândeşti la el, alungă-l din mintea d-tale! Nu e bine când un profan aruncă o privire în taina cea mare. Mai mult nu pot să spun.

— Păcat! făcu George. Nădăjduiesc însă că prinţul Ghasna îmi va povesti mai mult despre asta, când ne vom întâlni cu toţii, în ţara lui. Şi acum trebuie să plec, căci tata ar deveni neliniştit.

Dşangi bătu de patru ori din palme. După câteva clipe, veniră nişte indieni, care păreau cam adormiţi. La un semn al bătrânului, ei îi legară pe ceilalţi indieni şi-i duseră afară.

George nici nu stătu să întrebe ce avea de gând să facă cu ei, căci asta nu-i privea, şi n-avea nici un rost să se amestece.

Îşi luă rămas bun de la bătrân, care ţinu cu tot dinadinsul să-i petreacă până la submarin. Îl găsiră pe Farrow foarte neliniştit, pregătindu-se tocmai să plece cu câţiva camarazi în căutarea lui George.

Rămase şi el uimit când află că inelul era destinat prinţului Ghasna. Mai vorbi câtva timp cu bătrânul indian şi-i rugă să transmită salutări prinţului şi fiicei sale.

Apoi sosiră marinarii cu butoaiele de combustibil, pe care le căpătaseră cu ajutorul camaradului de arme al căpitanului.

Strettow îl salută călduros pe George şi pe ceilalţi din echipajul submarinului şi, după ce tancurile fură umplute cu ţiţeiul adus, totul fu gata de plecare.

Când George dădu să urce pe punte, se ivi deodată o făptură albă lângă el.

Speriat, duse mâna la revolver, dar îl recunoscu pe bătrânul Dşangi, care se mai întoarse o dată. Indianul îi puse în mână un obiect mic şi şopti:

— Sahibi, să porţi inelul acesta, căci îţi poate fi de mare folos. Sanja poartă şi ea unul la fel. Îţi va aduce noroc şi te va scăpa de unele primejdii.

Înainte ca George să-i poată mulţumi, bătrânul şi dispăruse în întuneric. George îşi puse inelul în deget, apoi îşi făcu vânt pe punţea submarinului. El rămăsese cel din urmă pe uscat.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește

seria completă

Pădurea în flăcări

27

I. Dispariția doctorului Bertram

Sunt foarte curios să văd dacă ostenelile mele vor avea succes, zise lordul Clive către Farrow. Cred însă că acum, după ce ai salvat-o pe fiica prietenului meu, guvernul nu va mai sta pe gânduri. A fost, într-adevăr, o faptă extraordinară ceea ce a făcut George al d-tale.

— Bine ar fi dacă ne-am putea arăta fără frică în toate porturile engleze, zise Farrow, dar în cazul că nu va fi cu putință, nu face nimic. La drept vorbind, făceam mare haz ori de câte ori izbuteam să scăpăm din cursele ce ni se întindeau.

— Așa e, ați făcut-o cum nici nu se putea mai bine — răspunse lordul râzând — , dar, firește că din cauza aceasta, comandanții vaselor respective nu te prea au la inimă. — A! uite, colo se ivește o insulă, n-ar fi bine să ne adăpostim pe ea în timpul ceasurilor de arșiță ale zilei?

— Aș vrea în orice caz să iau apă proaspătă, zise Farrow, căci, din păcate, n-am avut timp pentru asta la Apia. Apoi au început să ne lipsească și fructele, mai ales portocalele și lămâile, cu ajutorul cărora ne ferim de scorbut.

— Insula pare să fie foarte împădurită, tăcu lordul Clive, care privea cu încordare prin ocheanul său. Veți găsi acolo tot ce vă trebuie. Îți mulțumesc încă o dată, dragă căpitane, că m-ai luat în călătoria asta, rămâne însă așa cum ne-am înțeles: mă vei debarca pe vreo insulă mai mare, de îndată ce nu vei mai avea ce face cu mine pe bord.

— Să sperăm că asta nu se va întâmpla atât de curând — zise Farrow zâmbind. — Ne propusesem doar să mai trecem împreună prin câteva aventuri. Oho! se întrerupse el surprins — ce s-a întâmplat acolo?

La vreo treizeci de metri de submarin, se ivise pentru câteva clipe o masă enormă, de culoare albicioasă. Acum, obiectul misterios, lung cam de zece metri, țâșni ca o torpilă sub suprafața apei.

— Asta e o sepie uriașă, de culoare albă, zise doctorul Bertram, care tocmai intra în turn împreună cu George. Trebuie s-o fi luat la goană de teama vreunui dușman grozav. Al! uite colo și o balenă, cel mai primejdios vrăjmaș al acestor caracatițe, poate chiar singurul dușman al lor. Dracel uriașul polip e pierdut.

Cu o luțeală pe care nimeni n-ar fi bănuit-o la balena cea lungă de treizeci de metri, ea gonea în urma polipului. Acesta se afla la vreo cincizeci de metri când monstrul îl ajunse, se repezi cu botul său de formă ciudată, trecu pe deasupra sepiei, valuri de sânge țâșniră în înălțime și apa începu să clocotească pe locul luptei.

Polipul era complet neputincios față de acest dușman uriaș, zvârcolelile lui ținură doar câteva minute, apoi se scufundă în adânc.

Balena se mai frământă câteva clipe la suprafața mării, se afundă vertical, coada-i lată de vreo cinci metri bătu apa cu putere, și în clipa următoare dispăru și trupul ei enorm.

— Asta a fost o priveliște cum rar se întâlnește, zise doctorul agitat. Cred că nimeni n-a văzut încă până azi ceva asemănător. Aceste caractițe uriașe trăiesc la adâncimi mari în apă, ceea ce înseamnă că balena trebuie s-o fi urmărit cu îndârjire, ca s-o fi hotărât să-și caute salvarea la suprafață.

— A fost interesant, într-adevăr! zise lordul cu însuflețire. Vreau să consider asta ca un semn bun că vom mai întâmpina multe lucruri ciudate.

— De asta poți fi sigur, răspunse Farrow râzând, căci, de când George al meu e cu noi, nu ne putem plânge de plictiseală. Prin atâtea aventuri n-am trecut nici în cursul războiului. Sunt sigur deci că vei fi mulțumit, dragă domnule Clive.

În vremea asta, se apropiau tot mai mult de insulă. Tovarășii din turn priviră cu încordare prin ocheanele lor puternice spre plaja de cel mult doi metri, în spatele căreia începea desișul de nepătruns.

În primul rând, el observau cu atenție marginea desișului, căci trebuiau să se aștepte oricând să dea de băștinași primejdioși pe o insulă singuratică. Dar nu văzură nici o mișcare a ramurilor și nici vreun trup negricios ivindu-se din frunziș.

— Pare să fie, într-adevăr, nelocuită — zise Farrow. Putem debarca deci în toată liniștea, ca să luăm apă și să culegem fructe. Poate că se află și porci mistreți pe insulă sau găsim niscaiva broaște țestoase, ca să ne îmbogățim masa.

— Par să existe pe acolo păsări asemănătoare găinilor — zise doctorul — și astea nu-s de disprețuit. Cred că vom putea rămâne liniștiți câteva ceasuri, și cu prilejul acesta nădăjduiesc să pot cerceta mai de aproape lumea insectelor de pe insulă.

— Firește, ăsta e lucrul principal pentru d-ta — zise Farrow râzând — și vei putea să-l faci în voie, dacă nu te supără căldura tropicală. În ce mă privește, eu voi prefera să mă odihnesc în vreun loc umbrit.

— Pasiunea mea pentru știință nu ține seama de piedici, răspunse doctorul. — De altfel — adăugă el — cred că se găsesc și animale mai mari pe insulă... Tocmai am observat o mișcare prin tufișuri. Mai mult ca sigur c-au fost mistreți.

— Hm..., mișcările le-ai văzut adânc între ramuri? întrebă imediat căpitanul.

— Firește, altminteri n-aș fi stat în cumpănă să trag îndată într-un băștinaș, răspunse doctorul. Trebuie să fi fost vreo sălbăticiune și, în afară de mistreți, nu cred să existe alte animale mari pe insula asta.

— Numai oameni, completă căpitanul. Încetiniți motoarele! ordonă el apoi în portavoce și adăugă, în vreme ce privea mereu prin ochean spre desișul insulei: Domnule Clive, cred că ocheanul d-tale e mai bun. Te rog, examinează cu atenție marginea desișului! Eu am bănuiala că tot se află oameni pe insulă, căci, după cât pot vedea de aici, are o înfățișare prea frumoasă, ca să nu fie locuită.

Trecură încă zece minute, timp în care submarinul se apropiase până la vreo două sute de metri de insulă când lordul zise deodată:

— Dragă căpitane, cu toată bunăvoința mea, nu pot descoperi nimic. N-am observat o cât de mică mișcare în tufișuri, iar pe de altă parte papegalii se zbenguie în deplină liniște în frunzișurile palmierilor, ceea ce n-ar face dacă s-ar afla oameni prin apropiere.

— De fapt, nici eu nu pot descoperi ceva suspect — încuviință Farrow —, dar, cu toate astea, nu izbutesc să scap de presimțirea că suntem amenințați de băștinași pe această insulă. Prin urmare, să fim cu băgare de seamă, cu armele pregătite și gata în orice clipă să ne apărăm.

— Asta-i acum! Dar ce-ai pățit, dragă căpitane? întrebă doctorul mirat. Tocmai d-ta, care ești deobicei neîntrecut? Sau ai observat, într-adevăr, ceva suspect?

— Nu, doctore, n-am observat nimic, dar spuneam că sunt stăpânit de un simțământ ciudat, cum nu mi s-a mai întâmplat niciodată, răspunse căpitanul. Dac-ar fi să ascult de vocea inimii, nici nu m-aș apropia de insulă. Împotriva unor astfel de presimțiri trebuie să lupți însă din toate puterile, altminteri n-ai mai putea întreprinde nimic deosebit, niciodată. Așadar, să intrăm liniștiți în golful care se află chiar în fața noastră, căci pare să fie foarte potrivit pentru o debarcare.

— Ah, mi se pare că văd acolo și un copăcel cu totul străin, zise doctorul Bertram. Poate că se ațin în el insecte necunoscute. Nu e exclus să descopăr chiar un soi de păsări cu totul aparte, căci arborele acela pare să poarte pe dânsul boabe foarte ciudate. Asta ar însemna un mare succes pentru mine, și o astfel de pasăre ar căpăta în zoologie numele de „bertrami".

Farrow zâmbi și răspunse:

— Ți-o doresc din toată inima, doctore. Dar, în primul rând, ne-aș dori să nu dăm de băștinași pe insulă. Asta ne-ar putea aduce neplăceri. — Stopați motoarele! dădu apoi comanda în portavoce.

Submarinul alunecă încetișor în golf. Ca în mai toate insulele Pacificului, malurile coborau și aici drepte, așa că Farrow putu merge cu „Dox"-ul aproape de tot de țărm.

Peter Uriașul sări cel dintâi de pe puntea vasului pe uscat și legă funiile de la proră și pupă de trunchiurile palmierilor cei mai apropiați.

După el coborî George. El se îndreptă imediat spre un tufiș înalt și des, căci, ținând seamă de direcția spre care privise Bertram prin ochean, văzuse că doctorul observase mișcările de care vorbise tocmai în tufișul acesta.

Se aplecă și ridică ramurile mai de jos, dar nu putu să descopere nimic suspect, nici măcar vreo urmă care să dovedească prezența porcilor mistreți, deși pământul era moale și umed.

— Domnule doctor — zise el, când Bertram se mai apropiase —, în tufișul acesta ai observat mișcările?

— Da, dragă George. N-ai găsit nici o urmă de animal?

— Nu, și tocmai asta e partea interesantă — răspunse tânărul. Pământul moale de dedesubtul tufișului e neted de tot, de parc-ar fi fost măturat de curând.

— Îmi dați voie, interveni lordul Clive. Vă spuneam doar că eu am vânat în toate țările Pământului și, firește, cu prilejul acesta am învățat să citesc și urmele lăsate pe teren. Aș dori să cercetez și eu puțin locul, căci e ciudat ca să nu se găsească nici o urmă, pe câtă vreme domnul doctor susține cu tărie că a observat mișcare în tufiș.

Lordul se lăsă în genunchi, răsfiră ramurile și cercetă pământul. George se aplecă peste umărul său și întrebă cu interes:

— Vezi ceva deosebit, domnule Clive? Eu unul n-am fost în stare să descopăr nimic.

— Te cred, dragă domnule George, zise lordul Clive serios. N-ai putut descoperi nimic, deoarece nu cunoşti încă toate vicleşugurile de care se foloseşc popoarele sălbatice. Sub tufişul acesta au stat doi oameni, dar au şters apoi urmele. Ceea ce spunei d-ta adineauri, că terenul pare măturat, e cât se poate de drept, căci el a fost într-adevăr netezit cu o ramură înfrunzită. Cel mai nimerit lucru ar fi să ne înapoiem acum pe submarin şi să trimitem o trupă de câţiva inşi, spre a cerceta cu amănunţime insula. Din fericire, dv. aveţi o armă minunată, grenadele acelea cu gaze, cu ajutorul cărora doi-trei oameni pot da gata un trib întreg. Să ne retragem deci pe submarin şi să ţinem acolo o consfătuire.

— La ce bun? făcu George mirat. Vezi doar că am cu mine două grenade dintr-acestea, de asemenea şi Peter, precum şi Kard, care e îndărătul nostru, şi doctorul Bertram... El, dar unde a rămas doctorul Bertram? se întrerupse el surprins. A fost doar lângă noi, şi trebuie să fi auzit că insula nu prezintă nici o primejdie...

— Domnul doctor a dispărut în tufişul acela mare de colo, tocmai când domnul Clive a început să cerceteze terenul, răspunse Peter cu îngrijorare. — Să mă iau după el?

— Nu, în nici un caz! strigă lordul cu energie. Aceste locuri nu sunt tocmai sigure, şi doctorul s-a expus unei mari primejdii, de asta sunt încredinţat. Dar nu trebuie să-l urmăm orbeşte.

— Am presimţit eu că vom întâmpina ceva pe aici, interveni căpitanul, care se apropiase şi el de ei. Cel puţin de data asta n-a mai fost George, care a deprins năravul să se arunce orbeşte în primejdie. Dar lordul Clive are dreptate, să ne înapoiem deocamdată pe submarin, ca să ţinem o consfătuire. Desigur, în vremea asta doctorul se va fi îndepărtat atât de mult, încât nu-l mai putem striga înapoi. Şi nici să ne luăm după el n-are rost, căci ar însemna să ne vârâm şi noi în primejdie fără nici un folos. Aşadar, repede îndărăt pe submarin!

Faţă de ordinul căpitanului nu exista împotrivire, şi toţi se înapoiară în grabă pe vas.

Cei din urmă se căţărară în turn lordul. Învăţase de la ceilalţi cum se închide capacul cel greu, dar când puse mâna pe el, ca să-l dea peste cap, scoase un ţipăt de durere, căci o piatră rotundă, în greutate de vreun kilogram, îl lovise la încheietura mâinii.

— Căpitane, au şi început să ne atace! strigă el, dar, cu toată durerea, nu dădu drumul capacului, ci izbuti să-l tragă în jos.

În clipa următoare, o adevărată ploaie de bolovani se abătu pe punţea submarinului.

Lordul Clive înjură în lege, căci el fusese singurul nimerit de grindina aceea de pietre, dar se dovedi un adevărat camarad, căci, deşi rănit în mai multe locuri, nu se lăsă până nu închise capacul turnului.

— Așa, căpitane, zise el, după ce strânse șuruburile, acum poți lua iar comanda, iar eu mă voi duce la infirmerie. În lipsa doctorului, sper că va izbuti să mă panseze George.

Firește că tânărul se arătă imediat dispus să-l panseze, deși ar fi stat mai curând la periscop, ca să observe insula. Soarta doctorului îi mișcase foarte mult. Poate că învățatul medic căzuse deja victimă setei sale de știință, fiind ucis de băștinașii cei sălbatici.

În vreme ce îl pansa cu îndemânare pe lord, el chibzuia cum i-ar fi putut veni mai bine în ajutor doctorului.

Deodată îi veni o idee. În grabă, lipi un plasture pe ultima rană de la fruntea englezului, apoi se repezi în cabina de comandă.

— Tată — strigă el agitat —, să plecăm înapoi o bucată de drum cu submarinul, apoi Jan Brike să trimită câteva bombe cu gaze pe insulă. Cred că în felul acesta vor fi făcuți nevătămători toți sălbaticii, și la urmă îi vom elibera pe doctorul nostru.

— La asta m-am gândit și eu, răspunse Farrow, dar totuși e prea primejdios, căci doctorul ar putea să fie și el atins de sfărâmăturile bombei. Nu, George, nu e bine așa. Voi ieși acum cu vasul din golf și vom debarca într-un alt punct al insulei. Sunt sigur că va trebui să susținem o luptă corp la corp în desiș, și cu prilejul acesta ne vom putea folosi de grenadele cu gaze.

— Minunat, vom avea o aventură frumoasă! strigă lordul Clive, care se apropiase de ei. Sunt nerăbdător să mă răzbun pe sălbaticii ăia, pentru bombardamentul cu pietre de mai înainte. Nădăjduiesc că nu i s-a întâmplat nimic rău doctorului, altminteri voi nimici pur și simplu toată șleahta.

— Așa e, îi vom învăța noi minte pe sălbaticii aceia, zise Farrow scrâșnind din dinți, dar, în afară de asta, trebuie să mărturisesc că sunt foarte îngrijorat de soarta lui Bertram. Atacul asupra noastră a fost atât de surprinzător și atât de bine plănuit, încât sunt încredințat că sunt conduși de cineva care se pricepe în de-alde astea. El nu s-au dat de gol când am debarcat pe insulă, voiau să ne ia prin surprindere, după ce vom fi pătruns în desiș. De-abia când au văzut că ne-am retras, au început să ne bombardeze cu pietre.

— A! exclamă lordul, mi-am adus aminte de ceva! La început eram atât de surprins, încât credeam că e o nălucire. Sau crezi cu putință, domnule căpitan, ca sălbaticii aceștia să vorbească franțuzește?

— Ce, franțuzește? strigă Farrow încremenit. Asta ar fi cât se poate de ciudat. Totuși, nu este cu neputință ca unii din sălbatici să fi fost zvârliți cândva în Noua Caledonie, deoarece insulele astea sunt în stăpânirea francezilor.

— Mai o-aș putea susține acum că acela care dădea ordinele era un european, zise Clive îngândurat. Sunt aproape sigur că am auzit cuvintele „attention" și „en avant". Dar cum să ne explicăm asta?

— Aş fi ceva mai liniştit în privinţa soartei doctorului nostru, dac-aş şti că sălbaticii aceştia sunt conduşi de un european, zise căpitanul. Dar nu-mi pot închipui cum să fi ajuns dânsul aici. Cel mult, se poate să fi venit de pe insulele Loyalty ale francezilor şi s-a stabilit în pustietatea asta, căci există unii oameni care vor să fie stăpâni cu orice preţ, fie şi numai peste un trib de sălbatici.

Căpitanul dăduse deja comanda să se pornească elicea îndărăt. Prin asta, submarinul alunecă afară din golf şi porni cu viteză de-a lungul coastei de sud a insulei.

Farrow privea cu încordare prin periscop spre marginea desişului apropiat şi zise:

— Se silesc să ţină pasul cu noi, dar las' că le stric eu socotelile. Toată forţa la maşini! comandă el apoi.

Submarinul se afla la suprafaţă, astfel că putură fi folosite puternicele motoare Diesel, care-i dădeau vasului o viteză mult mai mare. Farrow zâmbi, văzând mişcările înfrigurate din desiş, căci probabil că acela ce-i conducea pe sălbatici, le dăduse poruncă să nu scape din ochi submarinul.

Din cauza vitezei cu care alerga acum „Dox"-ul, băştinaşii, care mai aveau de luptat şi cu plantele care le tăiau calea, nu putură ţine pasul cu minunatul vas şi rămaseră în urmă.

II. O întreprindere îndrăzneaţă

Farrow se îndepărtă mult de insula a cărei coastă de sud avea o lungime de vreo cinci kilometri. De-abia când vasul n-ar mai fi putut fi zărit de pe insulă decât ca un punctuleţ, dădu comanda de scufundare. Presupunea că sălbaticii nu auziseră încă despre un submarin şi vor crede în lucruri supranaturale când îl vor vedea ivindu-se din apă, neîndrăznind deci să se atingă de doctor. Totuşi, dacă într-adevăr conducătorul lor era un francez, exista primejdia să-i lămurească cum stau lucrurile.

Farrow mai merse pe sub apă câţiva metri spre apus, înainte de a lua direcţia spre nord. Intenţiona să facă un ocol mare, mergând spre coasta de nord a insulei, şi acolo să încerce din nou debarcarea.

Prin periscop, insula se zărea ca un punct mic, aşa că era exclus ca oamenii de pe ea să vadă periscopul, în afară de cazul în care francezul avea un ochean bun. Dar, chiar şi atunci, ar fi fost îndoielnică descoperirea lui, căci, în primul rând, depărtarea era foarte mare, şi-apoi oceanul era agitat, ceea ce împiedica vederea.

Farrow dădu comanda primului ofiţer Rindow, apoi se duse cu George şi lordul Clive în cabina sa, pentru a stabili în amănunţime planul eliberării doctorului.

— George — începu căpitanul —, mă adresez în primul rând ție, cerându-ți să fii cu mare băgare de seamă când vom păși iarăși pe insulă. Să nu procedezi cu nechibzuință, orice s-ar întâmpla, căci în loc să-l ajuți doctorului ai putea să dai și tu de bucluc. Oricum, va fi greu să ne apropiem pe nesimțite de sălbatici, dacă sunt într-adevăr conduși de un european, căci individul acesta va presupune, cu siguranță, că nu-l vom lăsa pe tovarășul nostru la ananghie, ci că vom debarca pe insulă prin alt loc. Așadar, e neîndoielnic că va trimite oameni de strajă pe coasta de nord, și pe aceștia trebuie să-i facem nevătămători în primul rând.

— N-ar fi mai bine să așteptăm până se va înnopta? propuse lordul Clive. E drept că mai sunt cinci ceasuri până atunci, dar, pe de altă parte, și debarcarea noastră va prezenta mai multă siguranță.

— Firește că ar fi preferabil să debarcăm pe întuneric, dar întârzierea ne-ar putea fi spre pagubă, căci, în vremea asta, sălbaticii l-ar putea ucide pe doctor, dacă nu cumva au și făcut-o. De aceea, trebuie să încercăm să-l eliberăm cât mai repede.

— Vezi că noi vom ajunge pe coasta de nord înaintea sentinelelor pe care le va trimite, poate, conducătorul sălbaticilor, zise George, căci acestea vor trebui să-și croiască mai întâi drum prin desiș, pe când vreme noi putem fi acolo în câteva minute.

— Hm..., poate că ai dreptate, încuviință căpitanul. Acum rămâne să hotărâm cine va face parte din trupa de debarcare. Cred că, în afară de noi, vor fi deajuns încă zece oameni, printre care, firește, trebuie să fie Peter și Kard. Dacă fiecare va lua câte patru grenade cu gaze, va fi deajuns pentru toți locuitorii de pe insulă.

— Nu ar fi mai bine să luăm și măștile apărătoare, ca să nu fim nevoiți să așteptăm până se vor fi împrăștiat gazele? propuse George.

— La asta m-am gândit și eu, răspunse Farrow. Voi pune să se tragă la sorți cei opt marinari care, împreună cu Peter și Kard, vor trebui să ne însoțească. În vremea asta, tu, George, poți căuta pentru domnul Clive o mască potrivită.

— Văd că sunteți prevăzuți cu de toate pe bord, zise Clive, cu admirație, când George îl duse în magazia submarinului. Acum pricep și eu cum ați fost în stare că ieșiți cu bine din cele mai mari primejdii și sunt încredințat că veți scăpa și pe viitor din toate aventurile pe care le veți mai întâmpina.

— Ei, ce știi d-ta, domnule Clive! Uneori mă aflam în situații când n-aș fi dat două parale pe pielea mea — zise George râzând. Am avut însă noroc. Dar, când suntem în măsură să facem toate pregătirile, ca acum, de pildă, putem socoti că întreprinderea nu va fi primejdioasă. — Așa, domnule Clive, această mască îți vine ca turnată. Mânuirea grenadelor o cunoști acum, așa că dansul poate începe.

Când se înapoiară în turn, tocmai se terminase cu tragerea la sorți a marinarilor. În aceeași clipă, Rindow, care privea prin periscop, zise:

— Văd în faţa noastră un golf mic, pare să fie un loc bun pentru acostare. Plaja e largă de cel mult doi metri, desişul pare să fie de nepătruns. Cred că va fi tare greu să vă croiţi un drum, domnule căpitan.

— Nu face nimic, răspunse Farrow, tot e mai bine aşa, decât ca sălbaticii să fi putut ajunge lesne la ţărmul acesta. Poate că avem noroc şi debarcăm fără să fim simţiţi.

Marinarii care ieşiseră la sorţi se înapoiau chiar atunci de la magazie, de unde îşi luaseră măştile împotriva gazelor, aşa că mica trupă era gata de drum.

Submarinul înaintă încetişor în golf. Farrow stătea la periscop şi-l îndrepta spre un punct, unde desişul părea să fie şi mai încâlcit. Când vasul se lipi de ţărm, el ordonă:

— Puneţi măştile!

Comanda fu imediat executată. Peter urcă cel dintâi scăriţa de fier şi deschise capacul turnului, tocmai în clipa când vasul de-abia ieşise la suprafaţă.

Privi şi ascultă cu multă luare aminte spre desiş, dar, deoarece nu se arăta nimic suspect, îşi făcu vânt pe punte.

Ceilalţi îl urmară repede, George se gândi o clipă că trupa era formată din 13 oameni, numărul dracului, dar apoi râse, căci până acum izbutise să se ţină tare în ce priveşte superstiţiile, deşi Gerald Plundow, timonierul, şi Jan Brike, tunarul, căutaseră să-l facă să creadă în ele.

Cel dintâi sări pe uscat Farrow, urmat de George, apoi veniră ceilalţi camarazi, care îşi scoaseră imediat cuţitele lor lungi şi ascuţite, pentru a-şi croi drum prin desiş. Căpitanul merse mai întâi o bucată de-a lungul ţărmului, cercetând cu atenţie tufişurile, pentru a găsi un loc pe unde-ar fi putut pătrunde mai lesne.

Cu mulţumire, cu prilejul acesta, constată că tufişurile erau atât de dese şi încâlcite, încât ar fi fost aproape cu neputinţă o apropiere a sălbaticilor. Dacă într-adevăr presupusul european ar fi trimis spioni spre coasta de nord, desigur că atunci erau încă ocupaţi să-şi croiască drum prin desiş.

Căpitanul rămase oarecum mirat de faptul că aici, pe coasta de nord, lipseau palmierii, şi desişul era format numai din copăcei de înălţimea omului. Pe de altă parte, părea să nu fi plouat de mult, căci frunzele stăteau veştede, ba unii arbori erau cu desăvârşire uscaţi.

Faptul acesta prezenta însă avantajul că îndrăzneţii camarazi ar fi putut auzi cu atât mai uşor apropierea sălbaticilor prin frunzişul uscat.

În cele din urmă, căpitanul găsi un loc, pe unde i se părea mai uşor de pătruns. Tufele erau aici mai verzi, probabil că se afla prin apropiere vreun izvor.

Cu băgare de seamă, Farrow îşi făcu loc în desiş printre două tufe mari. Şi aşteptările sale fură întrecute, căci se găsi în curând într-o trecătoare îngustă, care înainta prin mijlocul mărăcinişului uscat.

Camarazii aproape că nici n-avură nevoie de cuțite, căci dădură pretutindeni de locuri pe unde se puteau strecura cu ușurință. Înaintară astfel vreo sută cincizeci de metri, când căpitanul se opri brusc.

Nu că ar fi auzit vreun zgomot suspect sau ar fi văzut ceva deosebit, dar aerul îl apăru deodată ciudat de nestrăveziu.

După ce privi câteva clipe în jurul său, își scoase repede masca de pe față și trase aer în piept, apoi se întoarse cu luțeala fulgerului și camarazii observară că figura sa exprima o spaimă nespusă. În clipa următoare, el făcu o mișcare cu mâna, ordonând, astfel, retragerea imediată.

George și lordul Clive își scoaseră și ei măștile și își dădură seama îndată din ce cauză ordonase căpitanul retragerea aceea grabnică: un miros înțepător de fum îi înecă aproape. Cu groază, văzură imediat niște flăcări uriașe ieșind din tufișuri, la o depărtare de cel mult patruzeci de metri de ei.

Marea de flăcări se întindea în fața lor cu o repeziciune uimitoare, alimentată de vreascurile uscate, și curajoșii marinari trebuiau să-și salveze viața.

Își puseră repede din nou măștile apărătoare; Peter începu să alerge înainte, cu sărituri mari, tăind drum prin tufiș camarazilor care îl urmau.

Căpitanul închela mica trupă și privea din când în când îndărătul lui, constatând cu spaimă că prăpădul focului se apropia mereu.

Vor izbuti oare să ajungă înapoi pe plajă, unde se afla submarinul?

Când, după o nouă examinare a situației din urma lui, își întoarse privirea iarăși spre cei din față, rămase câteva clipe împietrit locului, căci înainte, pe stânga fâșiei de verdeață, izbucniră de asemenea flăcări. De-abia acum își dădu seama că fuseseră încolțiți din toate părțile și că aveau să piară cu toții în mijlocul flăcărilor.

Sălbaticii îi lăsaseră pe marinari să pătrundă cât mai adânc în desiș, pentru ca apoi să-i nimicească prin foc. Și ar fi izbutit, fără doar și poate, dacă tovarășii n-ar fi avut măștile pe față, căci fumul înecăcios i-ar fi amețit în cursul fugii.

Aerul era fierbinte, dar locul cel mai primejdios se afla încă înaintea curajoșilor camarazi: la vreo treizeci de metri în fața lor, vicleni sălbatici dăduseră foc tufișurilor uscate de cele două părți ale cărării, și de acolo se apropiau limbile uriașe de flăcări, făcându-le cu neputință trecerea.

Farrow își dădu seama de primejdia grozavă în care se aflau, și nu vedea de unde le-ar putea veni salvarea. Peter însă părea să fi dobândit puteri supraomenești, căci, cu luțeala fulgerului, găsea mereu acele locuri prin tufișuri, pe unde se putea pătrunde fără prea multă greutate; și acolo unde pătrundea o dată trupul său de uriaș, se căsca imediat o spărtură largă, prin care se puteau strecura apoi camarazii săi.

Și numai mulțumită lui, mica trupă ajunse la locul primejdios înainte ca cele două coloane de foc să se fi împreunat — flăcările aflându-se la numai câțiva metri depărtare unele de altele, când Uriașul ajunse acolo.

Cu o sforțare supraomenească, Peter își croi drum printr-o tufă mare, care-și păstrase încă podoaba, deoarece frunzele ei erau groase și puteau rezista mai mult timp căldurii decât celelalte. Peter știa că orice clipă era prețioasă, de aceea sări în mijlocul acelei tufe, lovi cu disperare cu cuțitul în jur, călcă totul în picioare și croi astfel o mică potecă printre mărăcini.

Tovarășii îl urmară cu iuțeala fulgerului; era și timpul, căci, când Farrow trecu ultimul prin tufiș, pielea de pe mâini începuse să i se chircească deja de dogoarea focului.

Primejdia cea mare fusese înlăturată pentru moment, acum camarazii mai aveau doar vreo cincizeci de metri până la golful în care se afla submarinul. Cu sărituri mari, urmară drumul pe care-l tăia Peter printre tufe, lăsodind totuși cu atenție de amândouă părțile, căci s-ar fi putut ca sălbaticii să se fi adunat la capătul cărării, pentru a se năpusti de acolo asupra lor.

Dar, deoarece prin asta s-ar fi expus ei înșiși primejdiei de a fi încercuiți de flăcări, nu se zări nici un dușman, și tovarășii ajunseră nevătămați la plajă.

Rindow le făcea semne agitate din turnul submarinului. Credinciosul camarad fusese îngrijorat de soarta tovarășilor săi când văzuse ridicându-se coloanele de flăcări din tufișurile uscate ale insulei. Mult timp nici n-ar fi putut rămâne în golf, căci văpaia se apropia tot mai repede de coasta de nord.

Pe punte, marinarii stăteau înșirați cu carabinele în mână, căci Rindow luase măsura aceasta imediat ce văzuse înălțându-se în depărtare primele trâmbe subțiri de fum și trăsese de aici concluzia că sălbaticii se vor folosi poate de prilej pentru a-i ataca pe camarazi, când se vor retrage din fața focului.

Desigur, tocmai aceste măsuri de pază împiedicaseră catastrofa, căci, chiar când camarazii săriseră repede pe puntea submarinului, o ploaie de pietre se abătuse asupra lor. Bolovanii netezi, în greutate de câte un kilogram unul, păreau să fie armele principale ale băștinașilor, și încă niște arme primejdioase, după cum dovediră strigătele de durere ale câtorva din cei care fuseseră nimeriți.

Camarazii săriră în turn, câte doi-trei deodată, căzând aproape unul peste altul jos. Peter, deși ajunsese cel dintâi la submarin, așteptase până ce toți coborâseră scărița de fier. De-abia acum începu și el să coboare treptele, cu toate că fusese atins destul de grav de pietrele sălbaticilor, trase liniștit capacul și-l înșurubă cu grijă. Când fu jos în cabina de comandă, zise:

— Domnule George, d-ta l-ai mai înlocuit o dată pe domnul doctor, la vezi, poate ești în stare să mă doftoricești și pe mine. Cred că m-am ales cu multe zgârieturi.

— Da, dragă Peter, cam așa e, zise George îngrijorat, și examină cuculele și zgârieturile de pe capul credinciosului său tovarăș. Vino repede în cabina doctorului, te voi pansa cât voi putea mai bine.

În vreme ce tânărul îi lega Uriaşului rănile, Rindow scotea submarinul afară din golf. Aproape jumătate din coasta de apus era acum în flăcări, căci văpaia aceea grovază cuprinsese şi desişul verde.

— Asta e o viclenie care nu cred să fi fost iscodită de sălbaticii aceştia primitivi, zise Farrow când George se înapoie împreună cu Uriaşul în cabina de comandă. Cineva ne-a spionat, aşadar, cu atenţie şi a luat măsuri de apărare împotriva încercării noastre de a debarca. Acum nu mai ştiu cum vom mai putea întreprinde o nouă încercare de a coborî pe uscat, căci se pare că a pus străji pe toate coastele insulei.

— În cazul acesta, nu ne rămâne decât să aşteptăm până se va înnopta, zise lordul Clive. Altminteri, nu văd cum vom ajunge pe insulă, fără a ne expune unor primejdii şi mai mari. Sau poate ai vreun alt plan, domnule căpitan?

— Nu, răspunse Farrow, habar n-am ce-am putea face. Cum era să bănuiesc că aici, pe coasta de nord, se vor fi adunat atâţia sălbatici?

George chibzuise mult timp, şi acum spuse deodată:

— Tată, am găsit eu. N-avem nevoie să aşteptăm până se va înnopta. Tu ştii că eu ţin la doctorul nostru tot atât cât ţine el la mine. Şi deoarece sunt încredinţat că şi dânsul şi-ar fi primejduit viaţa pentru mine, mi-o pun şi eu la bătaie pe-a mea, de dragul lui. — Suntem acum destul de departe de coasta de sud a insulei şi nu putem fi văzuţi nici cu ajutorul celui mai puternic ochean. Propun deci să înconjurăm insula, îndreptându-ne spre coasta de sud, dar să ne ţinem la depărtare atât de mare, încât presupusul european să nu ne poată zări. Apoi, voi părăsi submarinul pe sub apă, în costumul meu de scafandru şi voi vizita insula. Sunt încredinţat că în felul acesta voi izbuti să mă apropii cu totul neobservat şi voi putea să văd ce s-a întâmplat cu doctorul nostru. Te rog, tată, nu încerca să mă abaţi de la planul meu!

— Hm..., e îndrăzneţ de tot acest plan, n-am ce zice — răspunse Farrow, după câteva clipe de gândire —, dar trebuie să mărturisesc că nu e rău. Regret că n-am făurit eu acest plan, ca să-l pot însărcina pe Peter cu înfăptuirea lui, aşa însă va trebui să las pe seama ta întreprinderea asta îndrăzneaţă, căci am convenit noi odată că acela care a avut o idee bună, s-o şi ducă la îndeplinire. Totuşi, îi poţi lua cu tine pe Peter Uriaşul şi pe Kard.

— Tată, voi face asta cu dragă inimă — zise George —, mă ţem numai că atunci vom bate la ochi. Trei oameni care ies din mare vor fi imediat observaţi. Poate c-ar fi posibil să facem în aşa fel încât să merg eu întâi, iar după zece minute să urmeze Peter, şi după alte zece minute Kard. Firește, dacă voi observa ceva suspect, voi aştepta pe uscat până va veni Peter.

— Dacă-mi făgăduieşti asta, voi fi mai liniştit, răspunse căpitanul. Mă tem însă că nu-l vei putea aştepta pe Peter, dacă vor interveni unele fapte care să te silească să acţionezi imediat. Totuşi, nu găsesc nici o altă soluţie, cu ajutorul căreia să putem afla ce s-a întâmplat cu doctorul nostru, aşa că rămâne cum ai hotărât tu.

III. În ghearele sălbaticilor

După cum propusese George, submarinul înconjură insula, făcând un ocol foarte mare. Nici cu cel mai puternic ochean n-ar fi putut fi zărit periscopul „Dox"-ului.

Când vasul se află iarăşi în faţa coastei de sud, Farrow trase periscopul cu totul înăuntru, înălţându-l doar din când în când, ca să se încredinţeze că vasul stătea încă în aceeaşi direcţie faţă de golful unde acostase întâi.

Pe bună dreptate socotiseră căpitanul şi tovarăşii lui că presupusului european care-i conducea pe sălbatici nici nu-i va da în gând că ei se vor ivi din nou tocmai în golful acesta, astfel că-şi pusese oamenii de strajă în alte locuri, unde submarinul ar fi putut de asemenea acosta foarte bine.

La vreo sută de metri în faţa insulei, căpitanul înălţă pentru ultima oară periscopul şi-l lăsă şi pe George să privească prin el, pentru ca să-şi aleagă locul unde urma să iasă la suprafaţă.

Tânărul găsi repede punctul acesta. Era un tufiş foarte des, care înainta aproape până în apă. Indică repede direcţia exactă, apoi trase din nou periscopul înăuntru.

Căpitanul alesese şi el locul acesta, înaintea lui George, de aceea comandă oprirea, după câteva minute, şi de-abia începu elicea să se învârtească înapoi, că prora se şi izbi uşurel de ţărmul golfului, care cobora drept în apă.

Fără să mai înalţe periscopul, Farrow ordonă să fie umplute tancurile de balast, submarinul se afundă până la opt metri, apoi rămase înţepenit în nisipul de pe fundul golfului.

George, Peter şi Kard îşi puseseră în vremea asta costumele de scafandru, şi de-abia atinsese submarinul fundul, că ei se şi îndreptară spre cămăruţa de scafandru, din dreapta, pe care inginerul Hagen o construise în tancurile de balast.

Pentru lordul Clive, asta era ceva cu totul nou. Privi cu uimire cum cei trei scafandri intrară în cămăruţă, auzi cum pompele puternice pompau apă înăuntru, şi află de la căpitan că scafandrii vor părăsi acum vasul.

Împreună cu Farrow, merse în cabina de la proră, obloanele de oţel din faţa ferestrelor fură date în lături, şi englezul îi văzu pe cei trei tovarăşi alunecând prin faţa ochilor săi.

Apa era limpede şi străvezie până la fund, dar căpitanul îi zise îngrijorat însoţitorului său:

— Vreau să sper că oamenii de pază, pe care probabil că i-a pus misteriosul nostru duşman, n-au observat că suntem aici. Ei pot privi până în fundul golfului, aşa că i-ar putea zări pe scafandrii noştri. E regretabil că nu mă pot înălţa cu vasul la suprafaţă.

— Îmi dai voie, dragă căpitane — zise lordul —, de vreme ce tot presupui că ai putea fi observat de vreun om pus de pază, atunci n-are ce să strice dacă vei înălța periscopul. În locul d-tale, eu aș face asta fără nici o teamă.

— Ai dreptate, domnule Clive — încuviință Farrow după câteva clipe de chibzuială —, asta o pot face, și probabil că în felul acesta îndepărtez atenția sălbaticilor de la camarazii noștri, care se apropie acum de insulă pe sub apă.

Căpitanul înălță repede periscopul, privi mult timp printr-însul, apoi îi zise lordului:

— E într-adevăr ciudat, nu pot descoperi nimic suspect. Oare conducătorul acestor sălbatici să nu fi pus deloc oameni de strajă în golful acesta? Sau poate e numai o șiretenie de-a lui, ca să ne inducă în eroare? Te rog, dragă Clive, privește și d-ta puțin prin periscop, poate îți atrage ceva atenția!

Timp de câteva minute, lordul privi spre țărmul apropiat, apoi zise, înălțând din umeri:

— Trebuie să admit și eu că nu se zărește nimic suspect, dragă căpitane. Am văzut numai că George a și început să se cațere pe peretele drept al țărmului. Ia uită-te și d-ta, te rog!

Farrow își apropie ochiul de periscop și privi cu încordare cum fiul său se urca pe peretele de mărgean. Atâta vreme cât se afla sub apă, lucrul era oarecum ieșene, deoarece era aproape împins la suprafață, dar greul începea după ce ieșea din apă.

Și asta se întâmpla acum. Casca lui George se ivi scânteietoare din mare, în vreme ce Peter și Kard, după înțelegerea avută, așteptau liniștiți, jos, urmând să urce și ei, la interval de zece minute unul după altul.

George se înălță cu băgare de seamă; în curând, ieșise cu jumătatea trupului din apă, se întoarse brusc și se așeză pe marginea țărmului. Își descălță la repezeală cizmele grele, care l-ar fi împiedicat la mersul pe uscat.

Casca și-o păstră, lăsând-o închisă, căci ea îi oferea o pavăză împotriva eventualelor bombardamente cu pietre din partea sălbaticilor, deși se aștepta ca aceștia să fie atât de înspăimântați de ivirea lui, încât nici să nu se gândească la vreun atac.

În afară de cuțitul cel mare, de rechini, care face parte din echipamentul oricărui scafandru, George mai avea la brâu un revolver și două grenade cu gaze. Armele erau astfel lucrate, încât scurta ședere în apă nu le putea dăuna.

Acum George își făcu loc cu băgare de seamă printre tufe, și văzu cu mulțumire că acestea nu erau desfrunzite. Aici sălbaticii n-ar fi putut proceda cu aceeași viclenie ca pe țărmul de apus.

Chibzui apoi cum să se apropie mai bine de sălbatici, pentru a nu-i înspăimânta prea mult, căci altminteri ar fi existat primejdia să-i târască pe doctor în adâncul desișului.

Dacă George ar fi ştiut cât de cât unde era ţinut Bertram, eliberarea acestuia n-ar fi fost prea grea, dar, aşa cum stăteau lucrurile, trebuia de-abia să cerceteze desişul.

Tot gândind astfel, George deschise puţin ferestruica de la cască, economisind în felul acesta oxigen, pe de o parte, iar, pe de altă parte, putând auzi apropierea sălbaticilor.

Cu băgare de seamă, îşi făcu loc mai departe în desiş, dar nimic nu trăda prezenţa duşmanilor; probabil că ivirea lui nu fusese observată, deoarece sălbaticii şi conducătorul lor nici nu bănuiau că scăpaseră de moartea pe care le-o pregătiseră prin incendierea desişului.

Deodată, George rămase în loc, părându-se că aude un zgomot uşor, un foşnet în tufiş care i se păru foarte suspect. Într-adevăr, zgomotul se apropia mereu, probabil că un sălbatic se furişa spre ţărm, pentru a sta de strajă acolo.

George închise la loc clapa căştii, apoi luă în mână revolverul, vrând să încerce să-l ameţească pe sălbatic cu o lovitură puternică în tâmplă.

Se afundă în tufişul în faţa căruia se afla şi rămase în aşteptare. În costumul cel greu de scafandru, George nu prea avea mişcările libere, dar se bizuia pe faptul că sălbaticul va rămâne surprins când va vedea ivindu-se deodată „monstrul" acela în faţa lui.

Zâmbetul care i se ivi pe buze la gândul acesta îi pieri imediat, când văzu apărând brusc în faţa lui doi băştinaşi cu staturi uriaşe. La asta, George nu se aşteptase, şi-i privi pe potrivnicii săi cu aceeaşi uimire cu care aceştia se uitau la el. Cu iuţeala fulgerului, se gândi dacă să lanseze o grenadă cu gaze sau mai curând să încerce să-i ameţească cu patul revolverului său.

În spaima lor, sălbaticii făceau o impresie atât de caraghioasă, încât George nu-şi putu opri un zâmbet; când ridică însă revolverul să lovească, cei doi se aruncară cu burta la pământ, în faţa lui. Asta era o situaţie cu totul nouă, neprevăzută. Ce era de făcut?

Pe de o parte, simţea o împotrivire lăuntrică să-i ameţească pe sălbaticii fără apărare prin lovituri cu patul revolverului, pe de altă parte însă nu trebuia să-i lase să rămână liberi.

Ca să-i lege, era cu neputinţă, căci pentru asta ar fi trebuit să-şi desfacă în parte costumul de scafandru, pentru a scoate din buzunare sforile groase pe care le avea întotdeauna la el. Şi dacă sălbaticii îl considerau acum drept o fiinţă supranaturală, poate că atunci când l-ar vedea dezbrăcându-se, ar recunoaşte îndată că au în faţa lor un om ca toţi oamenii, şi n-ar sta o clipă la îndoială să se apere.

În orice caz însă, trebuia să-i facă nevătămători pe aceşti doi indivizi, ca să nu se înapoieze în sat şi să-i alarmeze pe ceilalţi. Europeanul care era cu ei ar fi recunoscut îndată că are de-a face cu un scafandru, şi atunci totul ar fi pierdut.

Tot frământându-se cu gândul ce era de făcut, George avu deodată o idee, pe care şi-o puse în aplicare: scoase nişte sunete nearticulate, care lăsară un ecou înăbuşit în interiorul căştii. Atunci, cei doi băştinaşi se ridicară pe jumătate şi-l priviră cu ochii holbaţi. George începu să facă gesturi cu braţele, arătând spre ţărmul de unde venise şi sălbaticii se ridicară şovăind şi păşiră încetişor înaintea lui, în direcţia arătată.

George zâmbi, închipuindu-şi cum se vor înspăimânta din nou, când vor da cu ochii de Peter. Dar şi credinciosul său Uriaş va fi în aceeaşi încurcătură în care fusese şi el, George.

Răsuflă însă uşurat, când sălbaticii se făcură nevăzuţi printre copaci, după ce mai aruncară spre ei câteva priviri înspăimântate.

Încetişor, păşi mai departe şi el. Deschise din nou puţin clapa căştii şi asculta cu încordare dacă nu cumva se mai apropia vreun sălbatic.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește

seria completă

Pădurea în flăcări (II) 27

Din adâncul desișului pătrundea acum un zgomot ciudat, un fel de sunete ca de trompetă înăbușite, și George se gândi o clipă la negrii africani, care comunică în felul acesta între ei de la mari depărtări, după cum citise în multe descrieri de călătorie.

Își dădu însă repede seama că pe această insulă a Pacificului nu putea fi vorba de așa ceva, în schimb, se simți cuprins de spaimă, gândindu-se că, după obicelul de aici, aceste sunete de trompetă ar putea însemna că în satul sălbaticilor se fac pregătiri pentru un ospăț, la care sărmanul doctor Bertram avea să joace, probabil, rolul de jertfă.

La gândul acesta, George își luă fără voie pașii. Cu cât se apropia mai mult de sunetele acelea înăbușite, cu atât se auzeau mai deslușit și mai sălbatice. Din ce în ce mai repede și fără să mai țină seama de zgomotul ce-l făcea, își croi drum printre tufe și se trezi deodată față în față cu un sălbatic care-l privi îngrozit în prima clipă, apoi scoase un țipăt ascuțit și, întorcându-se, porni într-o goană nebună. Din cauza costumului său greu, George nu putu ține pasul cu el; începu totuși s-alerge cât putu de repede, căci bănuia că doctorul se află în mare primejdie.

Deodată, sunetele de trompetă amuțiră și, în liniștea care se făcu, se auziră strigăte de spaimă. Desigur că sălbaticul ajunsese la locul unde erau adunați ceilalți și-i vestise pe tovarășii că se apropia un monstru ciudat.

George auzi acum și un glas limpede, poruncitor, rostind o înjurătură franțuzească, apoi dând probabil niște porunci, într-o limbă pe care tânărul n-o pricepu. Acesta era, așadar, misteriosul conducător al sălbaticilor.

Cu sforțări disperate, George își făcu loc printre ultimele tufe și se văzu deodată pe un drum îngust, care ducea spre un luminiș.

De-abia aruncase o privire într-acolo, că și ridică mâna cu revolverul. Un gionte porni, și cuțitul pe care un sălbatic îl îndreptase tocmai atunci spre doctorul Bertram zbură ca un arc din mâna lui.

Bietul doctor era legat de un palmier, care creștea singuratic în mijlocul luminișului. George nu văzu nici o colibă; așadar locul acesta era destinat numai pentru ospățuri.

Când răsună împușcătura, sălbaticii se dădură înapoi până la marginea luminișului, iar când văzură ivindu-se făptura aceea ciudată, se făcură nevăzuți în tufiș cu iuțeala fulgerului.

Un singur om rămăsese locului — un individ înalt, în care George recunoscu îndată un european. În mâna-i ridicată lucea de asemenea un revolver, dar George era nu numai mai repede de mână, ci și un țintaș mai bun decât străinul acesta.

Înainte ca el să-și poată pune la punct arma, glonțul lui George îl și azvârli pistolul din mână. Cu o înjurătură, bărbosul își scutură brațul, apoi, din câteva sărituri, se făcu și el nevăzut în desiș.

Acum devenise primejdioasă și situația tânărului, căci, dintr-o ascunzătoare sigură, nu numai că sălbaticii l-ar fi putut bombarda cu pietre, dar conducătorul lor european l-ar fi putut culca la pământ cu altă armă.

Trebuia totuși să-și ia inima în dinți și să pășească în luminiș, ca să taie legăturile doctorului, care-l privea zâmbind. George ar fi dorit să-l aștepte pe Peter și Kard, și-l părea rău că se înțelesese cu ei să-l urmeze la intervale atât de lungi, căci acum l-ar fi prins bine dacă ar fi fost și ei acolo, ca să-l sprijine.

Era însă prea târziu pentru asta, de aceea se îndreptă cu revolverul ridicat spre palmierul de care era legat doctorul. Ajunse nevătămat și tăie la repezeală funiile.

— Îţi mulţumesc, George, zise Bertram cu glasul slab. Nu mai credeam în salvare, căci francezul mi-a spus că v-ar fi nimicit pe toţi printr-un foc grozav, pe care l-a pus pe ţărmul de nord al insulei.

— Mult nu lipsea să ne părjolim, e adevărat, răspunse George, dar acum hai să mergem, doctore, căci nu suntem încă în siguranţă. Nu prea am încredere în liniştea care domneşte acolo, în tufiş, şi mă tem că francezul va izbuti să-i încredinţeze repede pe sălbatici că nu-e decât un om ca toţi oamenii.

— Aşa e, încuviinţă Bertram. Să mergem.

— Din nefericire, costumul de scafandru mă împiedică la mers, zise George, dar la-o d-ta înainte, doctore, şi te voi urma şi eu cât voi putea de repede.

Bertram îşi dădu seama că tânărul avea dreptate, totuşi nu alergă atât de repede după cum Ieşne ar fi putut-o face, căci nu voia să-l lase prea mult în urmă pe salvatorul său.

După ce făcea câţiva paşi, privea îndărăt, George făcea la fel şi observa cu atenţie tufişul în care pieriseră sălbaticii şi francezul.

Răsuflă uşurat când ajunse la locul pe unde pătrunsese în luminiş, căci acum primejdia cea mare părea înlăturată, pentru că sălbaticii, înspăimântaţi probabil de apariţia lui, nu îndrăzniseră să-l urmeze prin luminiş.

Doctorul dispărea acum mai des din faţa privirilor lui George, de câte ori poteca pe care mergea făcea un cot, ceea ce-l făcea pe tânăr să se teamă că cei doi sălbatici, cu care dăduse ochii mai înainte, s-ar putea întoarce şi l-ar putea ucide pe Bertram, văzându-l singur.

De aceea, se sili din răsputeri să rămână cât mai aproape de el. Se mai simţea îngrijorat de soarta lui Peter şi a lui Kard, a căror înfăţişare nu-l va mai speria acum atât de mult pe cei doi sălbatici ca prima oară, când îi zăriră pe el.

Pe de altă parte, nu era exclus ca Peter să fi încercat să-l culce la pământ şi să se fi luat la luptă cu cei doi potrivnici uriaşi. În cazul acesta, Ieşne s-ar fi putut întâmpla să fie doborât, căci, cu toată forţa lui, ar fi fost împiedicat să le ţină piept din pricina costumului greu de scafandru.

Cei doi fugari se apropiau tot mai mult de mare, şi George începu să spere că totul se va sfârşi cu bine; doctorul dispăru acum printre cele din urmă tufe, care dădeau de-a dreptul spre mare, şi, la ivirea lui, submarinul va ieşi îndată la suprafaţă şi-l va lua pe bord.

Surprinzător era totuşi faptul că Peter nu le ieşise înainte, şi George se simţi din nou cuprins de îngrijorare că i s-ar fi putut întâmpla ceva Uriaşului.

Tânărul se afla în faţa tufelor care îl despărţeau de mare şi tocmai voia să dea în lături ramurile pentru a trece printre ele, când îşi simţi braţele apucate de nişte pumni zdraveni. Prin smucitura cu care fu tras înapoi, căzu şi clapa deschisă a căştii de scafandru, astfel încât nu mai fu în stare nici să-l strige pe doctor, ca să-l vină în ajutor.

Fu târât cu violenţă înapoi pe poteca pe care venise, şi, când întoarse puţin capul într-o parte, recunoscu în cei doi sălbatici pe acela care se înpălmântaseră atât când se ivise mai adineauri în faţa lor.

IV. Un duel cum nu s-a mai văzut

George încercă să se împotrivească cu toată puterea, dar în zadar. Cei doi sălbatici îl înhăţară atât de bine, încât nu avea nici o putinţă de apărare.

Era acum încredinţat că uriaşii îl atacaseră de asemenea şi pe Peter, în vreme ce Kard se afla încă pe fundul golfului, aşteptând să treacă cele zece minute, după care urma să iasă la suprafaţă.

Gândindu-se mereu la situaţia sa, George se trezi în acelaşi loc unde îl eliberase pe doctor cu puţin înainte. Sălbaticii scoaseră imediat ţipete ascuţite şi după câteva clipe se şi iviră tovarăşii lor de trib.

De-abia acum cei doi uriaşi îl dădură drumul, dar, înainte ca George să poată duce mâna la arme, fu înhăţat de pumni zdraveni, picioarele îi fură ridicate şi fu dus repede de-a curmezişul luminişului.

Intrară cu ei în tufişurile în care se făcuseră nevăzuţi sălbaticii atunci când se ivise dânsul în faţa lor. Aici se făcea o potecă îngustă şi întortocheată, pe care o urmară în grabă.

Tot mai adânc pătrundeau în desiş, ceea ce-l îngrijora mult pe George, căci se gândea că tovarăşii nu vor putea da de el, spre a-l elibera, deoarece sălbaticii erau în măsură să împiedice orice înaintare pe poteca aceea îngustă.

Îşi dăduseră seama, desigur, că sub costumul ciudat nu se afla decât tot un om, şi acum nu se mai temeau de el.

Un nou luminiş se ivi înaintea lor, pe care se afla colibele, în faţa cărora se putea observa o mare agitaţie. George zări şi femei, care se făcură nevăzute imediat când dădură cu ochii de el.

Fu aşezat în picioare, apoi se auzi un glas rostind într-o engleză fără cusur, dar care avea un accent străin:

— Care va să zică tot am pus mâna pe d-ta, tinere. E drept, am avut cam mult de furcă. Acum va trebui să iei locul tovarăşului d-tale, pe care l-ai eliberat. Îmi pare rău, dar n-am încotro. Mai află că a fost prins şi un alt tovarăş de-al d-tale, ceea ce înseamnă că reprezentaţia va fi cu mult mai interesantă.

Din cauza acoperitoarei pe care o avea pe cap, George auzise nelămurit cuvintele acestea, apoi preoţii o comandă într-o limbă străină, după care costumul de scafandru îi fu scos de pe trup.

Francezul îi stătea acum în față. Era un bărbat cam de vreo patruzeci de ani; brazdele adânci săpate pe chipul său dovedeau că trecuse prin încercări grele în viața lui. Fără să vrea, George simți un soi de compătimire pentru omul acela, care devenise căpetenia unui trib sălbatic de pe o insulă singuratică. Și fără să stea mult pe gânduri zise:

— Credeam că te vei bucura având prilejul să mai vezi oameni albi. Habar n-am ce ți-am făcut noi, după cum nici d-ta nu știi, desigur. N-ar fi mai inteligent din partea d-tale să ne lași să ne vedem de drum, ba poate să vii și d-ta cu noi? Pe submarinul nostru e loc destul, și te vom duce până la cel mai apropiat port, unde vei putea debarca.

— Nu, tinere, asta e exclus, răspunse francezul, Raoul Couchet a rupt definitiv cu restul lumii. Vezi că ți-am spus numele meu, deoarece sunt sigur că nu vei putea să-l trădezi altora. Îmi pare cât se poate de rău, d-ta ești un tânăr viteaz, dar te rog să mă crezi că nu-ți mai pot schimba soarta. Am devenit căpetenia acestor sălbatici, legându-mă să îndeplinesc anumite obligațiuni, printre care este și aceea ca fiecare străin care va păși pe insulă să fie ucis. Vezi dar că nu-ți pot da drumul fără să-mi primejduiesc propria mea viață.

— Poți veni însă și d-ta, stăruí George, de ce ți-ai neapărat să trăiești în mijlocul acestor sălbatici?

— Tinere, asta e o chestie pe care nu vei putea s-o pricepi — răspunse francezul cu seriozitate —, căci ești prea tânăr încă, spre a putea înțelege că o femeie e în stare să distrugă cu totul viața unui bărbat. Și, odată ce am devenit căpetenia acestui trib de sălbatici, sunt silit să-mi îndeplinesc îndatoririle. Repet că-mi pare într-adevăr rău, dar, pentru propria mea siguranță, trebuie să te jertfesc atât pe d-ta, cât și pe tovarășul d-tale, pe care cei doi oameni ai mei au reușit să-i prindă de asemenea, după ce, cu mare greutate, l-am încredințat pe supușii mei că voi amândoi sunteți oameni ca toți oamenii, și nu ființe supranaturale. Pe de altă parte, primește felicitările mele pentru modul desăvârșit cum tragi cu revolverul. De ani de zile n-am mai avut prilejul să descarc o armă, de aceea ți-a venit și d-tale ușor să-l eliberezi pe doctor. — Aha! uite că tocmai îi aduc pe tovarășul d-tale. Sunt curios să văd ce vor hotărî vrăjitorii tribului. Că veți muri amândoi e lucru sigur, numai că nu știu încă în ce fel veți fi omorâți. Ei, dar ce lucru deosebit vezi acolo?

George nu se mai uita la mutrele sălbaticilor, ci privea îngrijorat spre Peter, care fu zvârlit la pământ lângă ei și dezbrăcat de costumul de scafandru. Francezul dădu din cap mulțumit și zise:

— Oamenii mei au priceput repede cum trebuie făcută treaba, deși eu nu le-am dat decât indicații sumare cum se desfac copcile și șuruburile. Așa... Dracel asta n-aș fi..., se întrerupse el speriat, căci Peter, care stătuse până atunci nemișcat, după ce fusese dezbrăcat de costum, sări îndată în sus, îl înhăță de ceafă cu câte o mână pe amândoi băștinașii și le ciocni capetele unul de altul.

Dar sălbaticii, care știau acum că n-aveau de-a face cu ființe supranaturale, își recăpătaseră curajul și, în clipa următoare, cinci sau șase se năpustiră asupra lui Peter.

El fu aproape acoperit de trupurile negricioase, și deși îi azvârli pe câțiva în lături, în cele din urmă, Urlașul tot fu învins.

— Asta vă va costa scump, zise francezul, cred că vrăjitorii vor înăspri pedeapsa... Dar, cum spuneam, eu nu pot face nimic. Ei, dar de ce mă privesc vrăjitorii atât de ciudat, ce dracu au? Nu-i vorbă, caută ei de mult să scape de mine, nu le vine defel la socoteală că m-am făcut stăpân aici. Până acum le era frică de mine, căci atunci când am debarcat pe insulă, în urmă cu câțiva ani, am fost nevoit să mă folosesc de revolver. — Aha! se pare că într-adevăr au pus ceva la cale împotriva mea — adăugă el îngrijorat —, probabil că mi-a scăzut prestigiul prin faptul că d-ta ai izbutit să-mi azvârli revolverul din mână. Ia să vedem!

Câțiva sălbatici mai în vârstă, împodobiți cu tot soiul de fleacuri, se apropiară, și francezul le strigă ceva cu glas poruncitor, într-o limbă pe care George n-o pricepea. Ei însă nu răspunseră nimic, până ajunseră în fața lui. Cel mai în vârstă își înălță atunci trupul și strigă câteva cuvinte.

Imediat, toți războinicii tribului făcură cerc în jurul francezului și a celor doi prizonieri. Raoul Couchet păli și-i șopti lui George:

— Tinere, lucrul devine primejdios. Se vede că ticăloșii au de gând să facă și cu mine ceva și au pus la cale vreo năzdrăvănie de-a lor.

Bătrânul vrăjitor îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi începu să vorbească foarte agitat arătând mereu spre francez, care devenea tot mai neliniștit, în vreme ce ascultătorii nu mai conteneau cu exclamațiile de aprobare.

Când vrăjitorul rosti ultimele cuvinte, după o scurtă pauză de efect, sălbaticii izbucniră în strigăte de triumf, ca niște copii. Couchet se întoarse însă furios spre George:

— Prin ivirea d-tale pe insulă, mi-ai făcut buclucuri! Știi ce-au pus la cale vrăjitorii ăștia bătrâni? Cică să ne duelăm, și nu numai noi doi, ci și învingătorul cu tovarășul dumitale. Cu alte cuvinte, dacă mă vei ucide, va trebui să lupți, pe viață și pe moarte, cu prietenul d-tale. Învingătorul definitiv va deveni apoi căpetenia tribului sau, dacă nu vrea, va putea părăsi insula liber și nesupărat de nimeni. Ei, cum îți place idioția asta?

George rămase complet năucit o clipă, apoi zâmbi, căci era ceva cu totul imposibil ca el să lupte cu Peter pe viață și pe moarte. De aceea, i se adresă francezului:

— Te rog, lămurește-i pe oamenii aceștia că nici nu mă gândesc la asta. Ca să lupt cu d-ta n-am nici o poftă, iar cât privește cu tovarășul meu, nici nu poate fi vorba.

Couchet tălmăci vrăjitorilor răspunsul tânărului, dar când francezul sfârși ce avea de zis, căpetenia vrăjitorilor repetă calm și cu hotărâre vorbele sale și adăugă ceva ce-l făcu pe Couchet să pălească. Cu glasul schimbat, acesta i se adresă lui George:

— Tinere, dacă refuzăm să facem ce ni se poruncește, atunci sălbaticii ne vor ucide într-un chip cu totul grozav, și-ți pot spune de pe acum că va fi ceva înfiorător. Nu vreau să mă expun acestei primejdii, așa că prefer să trag asupra d-tale. Dacă nu vrei să te aperi, te privește!

Peter se amestecă și el în vorbă:

— Domnule George, aș putea duce eu lupta cu francezul și atunci nu mai trebuie să-ți faci nici o grijă. Cu d-ta, m-oi împăca eu mai târziu, am un plan cât se poate de bun.

— Vrăjitorii au hotărât să lupt eu întâi cu tânărul George — zise Couchet —, n-avem încotro, trebuie să ne supunem.

— Nu-i așa că sălbaticii nu pricep limba noastră? întrebă Peter.

— Da, răspunse francezul.

— Bun; atunci ascultați amândoi cum vom face: după cum spuneai chiar d-ta, nu prea ești bun țintaș, domnule Couchet, deci va trebui să cazi. Asta înseamnă că domnul George doar te va atinge cu glonțul, și poți avea deplină încredere că cel mult îți va zgâria pielea la tâmplă. D-ta însă va trebui să cazi îndată la pământ și să te prefaci mort. Pe urmă, când ne vom duela noi amândoi, domnule George, să faci la fel și cu mine. Vei deveni atunci căpetenia sălbaticilor și vei putea să le poruncești să ducă trupurile noastre la mare; apoi îi trimiți pe ei îndărăt, și noi vom părăsi repede insula. Cred că mai bine de așa nici nu se poate. Altminteri, va trebui să ne folosim de grenadele cu gaze.

— Planul e foarte bun — încuviință Couchet — și cred că-l vom aduce la îndeplinire. Ce părere ai d-ta, tinere? După cum am observat, ești un țintaș admirabil și sper că lucrurile se vor sfârși cu bine.

— Mă gândesc că atunci când ne vom recăpăta revolverele — răspunse George — îi vom putea ține la respect pe sălbatici cu ele, și nu va mai fi nevoie să aducem la îndeplinire comedia asta.

— Oh, sălbaticii sunt destul de vicleni ca să nu lase lucrurile să ajungă acolo, răspunse francezul. Sunt printre ei câțiva arcași minunați, care ne vor găuri imediat trupurile cu săgețile lor, dacă vom face o singură mișcare suspectă. Pe de altă parte, nici nu știu unde stau ascunși, așa că nu ne putem apăra împotriva lor. Nu, tinere, cu forța nu se poate face nimic aici, va trebui să încercăm cu vicleniile propuse de tovarășul d-tale. Vrăjitorii au devenit nerăbdători, trebuie deci să începem.

Couchet le zise ceva sălbaticilor, după aceea se aplecă peste George și-i desfăcu legăturile. Băștinașii se dădură puțin în lături, iar unii dintre ei dispărură în tufișuri.

— Aceştia sunt arcaşii — şopti Couchet —, vezi de fă treaba bine, tinere. Eu mă voi aşeza la marginea de nord a luminişului, vom fi, aşadar, la o depărtare de douăzeci de metri unul de altul, şi voi putea să cad în tufiş, unde mă voi preface mort. După cum am convenit, eu nu te voi nimeri pe d-ta.

George privi repede în juru-i. Îşi redobândise libertatea de mişcare, şi era în stăpânirea armelor sale, pe care le purtase în chimir, pe sub costumul de scafandru. Dar vor fi deajuns cele două grenade cu gaze împotriva mulţimii sălbaticilor? Era îndoielnic. Pe de altă parte, după cum amintise Couchet, trebuiau să se teamă de arcaşi, căci înainte ca gazele să-şi facă efectul, ar fi putut porni din tufiş câteva săgeţi.

Couchet ajunsese la locul său.

— Să ţinteşti bine, tinere! zise el, apoi ridică încetişor revolverul.

Un fior îl străbătu pe George: se va ţine oare francezul de cuvânt, trăgând alături? Avea doar perspectiva să rămână căpetenie a tribului, dacă-l va ucide pe cei doi străini...

George nu mai avu răgazul să-şi sfârşească gândul, căci, în clipa aceea, revolverul francezului scăpără. Tânărul auzi glonţele şuierând la câţiva metri de capul său şi înfigându-se în trunchiul unui palmier din spatele lui. Couchet se ţinuse de cuvânt, şi George trebuia să facă la fel.

Era totuşi o sarcină primejdioasă aceea pe care şi-o luase asupră-şi. Potrivnicul său nu trebuia decât să facă o cât de mică mişcare cu capul, pentru ca glonţul să-l ucidă, în loc să-l zgârie numai pielea.

Ridică încetişor arma.

— Nu mişca deloc capul! mai strigă el în ultima clipă, apoi ţinti şi trase.

Pe obrazul stâng al lui Couchet începu imediat să se prelingă sângele, el scoase un strigăt răguşit, ridică braţele, se roti o dată încetişor, apoi căzu pe spate, în tufiş.

Sălbaticii scoaseră exclamaţii de triumf. Probabil că nu prea erau bucuroşi de stăpânirea francezului, şi acum erau mulţumiţi că scăpaseră de el.

Alergară cu toţii spre tufiş şi ridicară trupul „neînsufleţit". Couchet făcea într-adevăr impresia unui mort, şi câteva clipe George se temu că nimerise prea bine, din nebăgare de seamă, dar se încredinţă repede că francezul era un actor minunat.

Sălbaticii îl aşezară lângă Peter, apoi tăiară funiile cu care era legat Uriaşul şi, prin gesturi, îl arătară locul unde stătuse francezul înainte.

Peter străbătu luminişul şi se aşeză acolo unde trebuia, George îi strigă şi lui:

— Peter, vezi să nu mişti deloc capul! Trage tu întâi! Poţi să-mi găureşti mâneca surtucului, ca să pară mai „veritabil".

— Da, domnule George, aşa voi face, răspunse Uriaşul, calm, căci şi el era un ţintaş minunat şi-şi putea îngădui gluma aceasta.

Ochi cu iuţeala fulgerului, apoi glonţul porni. George simţi o zguduitură uşoară la mână, privi la braţul stâng şi văzu că glonţul îi făcuse o ruptură în stofă, lângă umăr.

Sălbaticii scoaseră murmure de admirație. Pentru ei părea să fie o minune că există oameni care pot nimeri atât de bine de la o depărtare așa de mare.

Priviră apoi cu interes spre George, care ridică încetișor arma. Peter se uită țintă la ei și ținu capul foarte liniștit.

De data asta, George simți cum i se strânge inima, căci trebuia să tragă de formă asupra credinciosului său Peter, și, oricâtă măiestrie ar întrebuința, se putea totuși să-l atingă mortal.

N-avea însă încotro, căci altminteri ar fi însemnat să aibă parte cu toții de o moarte grozavă, sub mâna sălbaticilor fioroși. George strânse din dinți, ridică brațul, trase aer în piept, luă la ochi tâmpla Uriașului, apoi se auzi o detunătură și sângele șirui îndată pe obrajii lui Peter.

Acesta își juca și el rolul aproape prea bine, căci George se înspăimântă când îl văzu clătinându-se pe picioare, ridicând apoi brațele în aer și scoțând un horcăit, după care se prăbuși ca mort de trăsnet.

Sălbaticii izbucniră din nou în strigăte de bucurie. Cele două dueluri fură pe placul lor şi le potoliseră setea de sânge.

Îl înconjurară pe George şi-l vorbiră cu însufleţire, dar, din păcate, tânărul nu înţelegea ce voiau de la dânsul.

V. În mare încurcătură

De-abia acum îşi dădu seama George că se afla într-o situaţie foarte grea, căci cum era să se înţeleagă cu sălbaticii, cum să le spună să ducă la mare cele două trupuri ale împuşcaţilor?

Se îndreptă încet spre grupul mai mic al vrăjitorilor şi încercă să se înţeleagă cu ei pe franţuzeşte, dar, spre părerea sa de rău, nu izbuti să se facă priceput. În schimb, cel mai bătrân dintre vrăjitori îl copleşi cu un potop de vorbe, din care George nu înţelese boacă...

Trebuia neapărat să-i ducă în siguranţă pe Peter şi pe francez. Tot chibzuind cum să facă treaba asta, întoarse spatele vrăjitorilor şi atunci observă cum doi sălbatici tocmai ridicau pe braţe „cadavrul" Uriaşului şi străbăteau cu el luminişul.

Acesta era prilejul cel mai nimerit ca să-şi ducă la îndeplinire planul, de aceea arătă spre tufiş şi le strigă cu glas poruncitor sălbaticilor, în limba franceză, să ducă trupul în desiş. Chiar dacă nu pricepură cuvintele, îşi dăduseră totuşi seama ce voia. Se uitară însă întrebători la vrăjitori, dar George repetă cu tărie porunca, însoţind-o de gesturi ameninţătoare.

Tot atât de ameninţător îl privi şi pe vrăjitori, şi în cele din urmă cel mai bătrân din ei încuviinţă, dând din cap.

Imediat, sălbaticii îl duseră pe Uriaş în desiş. George îi urmă şi când ajunseră într-un mic luminiş, la vreo treizeci de metri de sat, ei le dădu de înţeles să-l aşeze pe Peter la marginea unui tufiş des.

Apoi le făcu semn sălbaticilor să-l urmeze, se înapoie în grabă spre luminişul satului şi ceru cu energie ca şi „cadavrul" lui Couchet să fie dus în acelaşi loc unde se afla Peter.

De-abia când se îndeplini şi asta şi se înapoie în sat împreună cu cei doi sălbatici, curajosul tânăr răsuflă uşurat. Hopul cel greu fusese trecut. La caz de nevoie, Peter şi Couchet se puteau strecura în grabă până la mare, ca să le dea de veste camarazilor despre cele întâmplate, în vreme ce ei înşişi, George, trebuia să chibzuiască în ce fel să scape cu bine, căci atât de trandafirie nu era nici situaţia lui.

Când apăru acum în luminiş, vrăjitorii păşiră spre ei, se înclinară până la pământ, ceea ce întări recunoaşterea lui drept căpetenie a tribului.

Fu condus apoi cu multă pompă la coliba sa, care se deosebea de celelalte prin mărimea ei. Chiar şi aranjamentul interior arăta că locuise acolo o căpetenie, căci francezul se pricepuse să-şi aranjeze o locuinţă confortabilă în mijlocul sălbaticilor.

Se aflau acolo o masă, scaune încăpătoare și un pat moale, de asemenea un cufăr din tablă de zinc, într-un ungher al încăperii. George intrase singur în colibă, se așezase pe un scaun și începuse să chibzuiască ce e de făcut.

Cât despre o fugă imediată nici nu era de gândit, cel mult în timpul nopții ar fi putut face asta.

Dac-ar fi putut să se pună în legătură cu Peter, situația ar fi fost cu totul alta: credinciosul tovarăș i-ar fi adus pe tatăl său și câțiva camarazi, care, cu grenadele lor cu gaze, i-ar fi amețit leșne pe toți locuitorii satului. Firește că nici ei n-ar fi scăpat de soarta aceasta, dar ce însemnătate avea un leșin de douăzeci și patru de ore, de vreme ce și-ar fi redobândit apoi libertatea!

Întunericul se va lăsa de-abia peste două ceasuri. Să rămână oare până atunci în colibă? Îndatoririle de căpetenie a tribului nu și le putea îndeplini încă, deoarece nu înțelegea limba sălbaticilor. Prin deschizătura ușii, putea cuprinde cu privirea o mare parte a luminișului, și-i văzu pe băștinași adunați în grupuri privind plini de curiozitate spre coliba lui.

Așadar, nici în timpul nopții n-ar fi fost prea ușor să fugă, căci nu era exclus ca și atunci sălbaticii să stea acolo, îmboldiți de curiozitate.

Afară de asta, probabil că vor aprinde și un foc de lagăr, a cărui lumină va face cu neputință ca el să fugă fără să fie observat.

Tot frământându-și mintea, George își zise că singura soluție era să-și creeze o a doua ieșire, de cealaltă parte a colibei. Se ridică încetișor și se prefăcu că merge cu nepăsare prin interiorul locuinței sale, de fapt însă cercetă pereții cu atenție. Din păcate, pereții erau foarte trainici, din ramuri împletite, și era greu să facă o spărtură cu ajutorul cuțitului.

Încercă totuși, atunci când găsi un loc de unde nu putea fi zărit de afară. Făcu o gaură cu vârful cuțitului și privi prin ea, dar văzu cu spaimă că era cu neputință să lărgească gaura în timpul zilei, deoarece și de partea aceea a colibei se aflau războinici, printre care și femei și copii, și tocmai curiozitatea acestora ar fi constituit cel mai mare pericol.

Se așeză din nou pe scaun și se gândi dacă n-ar fi mai nimerit să părăsească satul pur și simplu. Couchet spunea doar că învingătorului îi este îngăduit să părăsească insula oricând. Sau te pomenești că prin faptul că intrase în coliba căpeteniei însemna că primise demnitatea care i se încredința și trebuia să rămână aici de acum încolo?

Tresări speriat de gândurile sale, când o făptură negricioasă se furișă în colibă. Era o femeie tânără, care puse pe masă două oale de pământ, împodobite cu ornamente primitive. Nu rosti nici o vorbă, nici măcar nu-l privi pe George, și dispăru tot atât de repede și fără zgomot precum venise.

Văzând oalele, George simți o foame grozavă. Într-una din ele găsi apă proaspătă, în cealaltă carne friptă de porc mistreț. Își zise că primind să mănânce din ceea ce i se aducea, se îndatora și mai mult față de trib, dar foamea lui era mai mare decât scrupulele acestea, așa că începu să înfulece cu lăcomie.

Imediat se auziră de afară strigăte vesele, când sălbaticii văzură că George mânca, ceea ce confirma temerile acestuia, că prin acceptarea mâncării se îndatorase definitiv față de băștinași să le devină căpetenie.

Deodată, strigătele de bucurie fură întrerupte de altele, înfricoșate, și George văzu cu spaimă îvindu-se în luminiș cei doi sălbatici care dusese „cadavrele" lui Peter și Couchet în rarișteа dinspre mare.

Vorbeau agitat, arătând spre desiș, dând de înțeles, probabil, că se duseseră să-l vadă pe cei doi „morți", dar nu mai dăduseră de ei. Treaba putea să devină neplăcută pentru George, dacă sălbaticii își vor da seama că fuseseră trași pe sfoară.

Tânărul îi văzu adunându-se în grabă, și pe cei doi paznici vorbind mereu agitat, în vreme ce bătrânul vrăjitor nu conteneа să dea din cap cu mirare. Apoi porni de-a lungul potecii prin tufiș, urmat de ceilalți vrăjitori.

Neplăcut era faptul că sălbaticii care rămăseseră aici se strângeau tot mai mulți în jurul colibei lui George. În același timp, băgă de seamă că toți păreau înspăimântați. Desigur că erau încredințați că dispariția presupușilor morți se datora unor forțe supranaturale.

După puțin timp, vrăjitorii se înapoiară și mai întârâtați de cum plecaseră și se îndreptară de-a dreptul spre coliba lui George, ceea ce-l făcu pe tânăr să-și pregătească cele două grenade cu gaze.

Vrăjitorul cel bătrân rămase în ușă și începu să vorbească cu însuflețire. Firește că George nu pricepea nimic, dar, fără să se ridice de la locul său, înălță doar din umeri, la care bătrânul îi dădu de înțeles, prin semne, să-l urmeze.

George pricepu îndată că trebuia să-l însoțească la luminișul cu pricina, pentru a se încredința el însuși de dispariția celor doi „morți".

Se ridică de pe scaun cu multă demnitate și ieși din colibă.

Ținuta lui mândră păru să-i intimideze pe sălbatici, căci se dădură cu respect în lături.

Când ajunseră în luminiș, George se uită fără să se tulbure în jurul său, apoi îndreptă o privire întrebătoare asupra bătrânului vrăjitor.

Acesta arătă cu mâna spre tufișul lângă care zăcuseră presupușii morți, iar drept răspuns George își luă o mutră nevinovată și arătă spre cer...

Uimiți peste măsură, vrăjitorii priviră mai întâi la ei, apoi se uitară unul la altul; erau ei mai vicleni decât toverășii lor de trib, nu-i vorbă, și desigur că nu credeau nici ei în fleacurile astea, dar întâmplarea îi se părea și lor cam ciudată.

Nu văzuseră cu ochii lor cum cei doi potrivnici se prăbușiseră nemișcați? Și cum să se fi evaporat în aer trupurile lor?

George rămăsese singur în luminiș cu cei șase vrăjitori bătrâni, căci ceilalți sălbatici preferaseră să se retragă, pe neștiute, din pricina spaimei ce pusese stăpânire pe ei. Tânărul își dădu seama că acum era momentul potrivit să șteargă putina, cu atât mai mult cu cât era încredințat că Peter se afla prin apropiere.

Cu un gest de stăpânitor, le dădu de înțeles vrăjitorilor înmărmuriți să rămână acolo unde se aflau, iar ei păși cu demnitate spre cealaltă margine a luminișului, unde observase — după ramurile rupte de curând — locul pe unde pătrunseseră în tufiș Peter și francezul.

Când fu la vreo douăzeci de metri de vrăjitori, smulse cu iuțeala fulgerului o grenadă cu gaze de la brâu și o aruncă asupra celor din fața sa. Bătrânii dădură să fugă, dar nu ajunseră prea departe, căci gazele își și făcuseră efectul, culcându-i la pământ.

George se strecură repede prin spărtura pe care o făcuse Uriașul, și îi fu ușor să recunoască urmele lăsate de credinciosul său tovarăș. Ele duceau spre coasta de sud, ceea ce era o dovadă că Peter va veni cu ajutoare. Tânărul își aduse aminte deodată de costumele de scafandru. Cu nici un chip nu trebuiau să rămână în sat; era deci nevoie să se dea un atac cu grenade cu gaze, pentru a și le lua îndărăt.

Deoarece peste vreun ceas se va lăsa întunericul, nu va fi prea greu să pătrundă pe neștiute în sat, cu atât mai mult cu cât sălbaticii se vor ascunde prin colibe, înspăimântați, pe de o parte, de misterioasa dispariție a celor doi morți, iar, pe de alta, de leșinul inexplicabil al vrăjitorilor.

Ba chiar era de presupus că se vor aprinde focuri mari în sat, ca pavăză împotriva duhurilor rele, și în jurul acestor focuri se vor strânge toți locuitorii. În felul acesta, efectul minunatelor grenade va fi și mai puternic.

George gonea de zor spre coasta de sud, pe cărarea pe care o făcuse Peter cu puțin timp înainte.

Deodată, auzi un zgomot ușor înaintea sa. Tocmai își făcuse loc printre două tufe mari, și acum se dădu repede în lături, apucă de țeavă unul din revolvere cu mâna dreaptă, ținându-l pe celălalt în mâna stângă, fiind gata să tragă.

Zgomotul se apropia tot mai mult și se auzea ca și cum un om își târâ cu greu picioarele.

Ramurile de lângă George se mișcară, un cap negricios se ivi printre frunze..., un țipăt răgușit răsună și o pereche de ochi îngroziți se holbară la el. În clipa următoare, George lăsă cu patul revolverului în tâmpla sălbaticului.

Aplecându-se asupra trupului neînsuflețit, văzu cu mirare că individul mai fusese lovit de curând, căci avea un cucui cât toate zilele la tâmpla stângă. Fără îndoială că era opera pumnului lui Peter, de aceea păruse atât de înspăimântat sălbaticul, căci, după credința lui, fusese atacat de un mort.

Fără să se mai ocupe de victima sa, George porni mai departe pe urmele Uriașului; de-abia făcu însă douăzeci de metri, că auzi alte zgomote. De data asta, păreau că se apropie mai mulți oameni.

Tânărul se ascunse sub o tufă mare, își pregăti grenada și ținu revolverul gata să tragă.

Dar când ramurile din apropierea lui se mișcară, George lăsă arma jos, răsuflând ușurat, căci printre frunze se ivi chipul credinciosului său Peter, al cărui ochi luceau de bucurie.

— Halal să-ţi fie, domnule George! Dar cum ai izbutit să fugi? Domnul Couchet spunea că vrăjitorii nu te vor lăsa să pleci din moment ce ai păşit în colibă sau ai primit să mănânci din bucatele lor.

Înainte ca tânărul să poată răspunde, printre ramuri îşi făcură loc tatăl său, doctorul şi alţi camarazi, care îl înconjurară voioşi. Era şi Couchet printre ei, şi acesta zise mişcat:

— Domnule Farrow, m-am înţeles pe deplin cu tatăl d-tale. Mă va debarca în vreun port, de unde apoi voi ajunge lesne pe Uvea, insula pe care am trăit până am venit aici. Acum ne putem înapoia la submarin, lăsându-i pe sălbatici în pielea Domnului.

— Stai că nu merge aşa, răspunse George. Trebuie să ne luăm îndărăt costumele de scafandru, şi-apoi, în coliba d-tale se află un cufăr la care cred că n-ai renunţa de bunăvoie.

— Aşa e — zise francezul —, se află în ei hârtiile mele şi alte documente importante. Dar cum vrei să facem? Nu cred că sălbaticii ne vor da lucrurile, cu atât mai mult cu cât se vor împotrivi fără doar şi poate vrăjitorii.

— Pe ăştia i-am „aranjat" eu cum trebuie cu ajutorul grenadelor cu gaze — răspunse George —, iar cu ceilalţi vom proceda la fel; pe urmă ne va fi uşor să ne luăm lucrurile.

Povesti pe scurt cum îi ameţise pe vrăjitori şi cum ştersese apoi putina.

— Minunat! exclamă căpitanul. Înainte, spre sat, băieţi!

— Cred că sunt şi prea năuciţi ca să le mai dea în gând să pună oameni de pază, zise George. Prilejul e deci cât se poate de bun ca să scăpăm de ei. Să ne grăbim însă, ca să ajungem acolo înainte de a aprinde focurile, altminteri s-ar putea întâmpla ca vreunul din ei să cadă în flăcări când va fi ameţit de gaze, iar noi nu i-am putea veni în ajutor, trebuind să aşteptăm o jumătate de ceas până se vor fi împrăştiat gazele.

— Ai dreptate, trebuie să ţinem seama de asta, răspunse căpitanul cu seriozitate. La drum, deci!

Afară de căpitan, de Peter şi de francez, mai veniseră zece marinari. Împreună cu George, erau cu totul cincisprezece oameni, care porniseră acum prin desiş. George se aşezase în fruntea micului convoi, şi-l conducea pe camarazi înapoi, pe drumul pe care venise.

Când ajunseră lângă sălbaticul care zăcea încă în nesimţire, Peter Uriaşul izbucni în râs şi zise:

— Ce spaimă a mai tras ăsta când a dat cu ochii de noi! Dar înainte ca să poată scoate un singur ţipăt, i-am şi culcat eu la pământ.

— Tot mai bine e să-l legăm, fu de părere căpitanul. Nu e exclus să ne devină primejdios, în vreme ce vom aştepta să se scurgă jumătatea de ceas, până se vor fi împrăştiat gazele.

Peter îl legă aşa cum ştia el, apoi porni mai departe.

Curajoşii marinari străbătură fără teamă luminişul unde zăceau vrăjitorii leşinaţi, căci gazele se împrăştiaseră în vremea asta. George văzu cu bucurie că numărul leşinaţilor sporise cu patru. Probabil că vreo câţiva sălbatici mai curioşi se apropiaseră atât de mult de vrăjitori, încât avuseseră şi ei de suferit efectul gazului.

Şi acum venea partea cea mai grea a întreprinderii. Satul se afla la o depărtare de numai treizeci de metri, şi leane s-ar fi putut întâmpla ca un sălbatic să iasă în întâmpinarea marinarilor, pe potecă. Dacă se vor descotorosi de ei cu ajutorul unei grenade cu gaze, atunci ar fi împiedicaţi ei înşişi să înainteze, timp de o jumătate de ceas.

Ca să preîntâmpine primejdia aceasta, George o rupse la fugă înainte, după ce luă şi cele două grenade ale lui Couchet, care nu ştia încă în ce fel să se slujească de ele.

Când ajunse la tufişurile îndărătul cărora se afla luminişul satului se opri, căci auzise o amestecătură de glasuri. Privi cu atenţie printre crengi şi-i zări cu mulţumire pe locuitori, formând un cerc în jurul unui sălbatic, care vorbea cu voce tare şi cu însufleţire.

Femeile şi copiii se înghesuiau şi ei, căci se iviseră evenimente care îi interesau pe toţi. Prilejul era atât de bun pentru camarazi, încât George îşi frecă mâinile de mulţumire.

Farrow ordonă în şoaptă să se împrăştie toţi îndărătul tufişurilor de jur-împrejurul luminişului şi, la comanda sa, să se repeadă imediat înainte, aruncând câte două grenade în mijlocul sălbaticilor, apoi să se retragă cu iuţeala fulgerului, spre a nu fi expuşi şi ei efectului gazelor.

În câteva clipe, fiecare se afla la postul său. Sălbaticii tresăriră înspăimântaţi, când răsună brusc comanda lui Farrow:

— Atenţiune! Gata! Daţi-i drumul!

Crenglle trosniră, din toate părţile săriră afară în luminiş făpturi, obiecte lucitoare zburară prin aer şi explodară cu detunături uşoare la picioarele sălbaticilor.

Efectul se produse imediat. Marinarii se retraseră repede în desiş şi aşteptară acolo jumătate de ceas, până să se împrăştie gazele.

Când păşiră din nou în luminiş, nu dădură decât peste cei leşinaţi. Cele două costume de scafandru fură găsite neatinse, şi, în vreme ce doi marinari se duseră să ia cuţitul francezului, ceilalţi îi aşezaseră pe leşinaţi cu faţa în sus, ca să nu se înăbuşe.

În timpul acesta se făcuse noapte, dar cum toţi aveau lanterne oarbe, nu le veni deloc greu să se înapoieze.

Când ajunseră la sălbaticul pe care-l doborâse George, îl găsiseră revenit în simţiri; Peter se aplecă deasupra lui şi-l dezlegă.

Cu iuţeala fulgerului, acesta se făcu nevăzut în desiş, după ce Couchet îi zise câteva vorbe în limba lui.

Peste o jumătate de ceas, se îmbarcară cu toții pe submarin. Lordul Clive, care avea dureri mari de cap de pe urma loviturilor de pietre ale sălbaticilor, nu luase parte la expediție, și regreta din suflet aceasta. Își exprimă însă nădejdea că va avea prilejul în curând să trăiască o aventură interesantă, alături de viteji camarazi de pe „Dox".

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește

seria completă

Fantoma din pădure

28

I. Omul-gorilă

Submarinul înainta liniștit pe întinsul nesfârșit al apei. Tovarășii care nu erau de serviciu se odihneau în cabinele lor, întărindu-și trupul pentru noile aventuri care îl așteptau. Numai George, neastâmpărat ca întotdeauna, se „plictisea" din cauza monotoniei și era nerăbdător să mai dea ochii cu primejdia, să lupte cu animalele preistorice, sau să se avânte în desișurile nepătrunse ale Tropicelor, unde mișunau sălbaticii fioroși.

Ce era să facă acum? Cum să-și omoare vremea cu folos? De citit se plictisise și somnul nu se prindea de pleoapele lui.

Atunci îi dădu ceva în gând. De mult îl rugase pe doctorul Bertram să-i povestească ceva din aventurile lui din tinereţe, când cutreiera cu bunul său prieten Marian prin ţinuturile îndepărtate ale Globului. Doctorul îi făgăduise, şi George socoti acum momentul prielnic. De aceea, se duse în cabina lui Bertram şi izbuti repede să-l înduplece să-i povestească; şi acesta începu fără multă introducere: „Marian puse uşurel mâna pe braţul meu, eu tresării şi-l privii aproape speriat, căci sunetul care se auzise în clipa aceea îndărătul nostru în pădurea seculară te înfiora. Nu auziserm încă niciodată ceva asemănător, deşi colindaserm de-ajuns prin lume cu prietenul meu.

— Mariane, ce-a fost asta? îl întrebai eu în şoaptă. Nu cunosc nici o fiară care să răcnească atât de grozav.

— Dac-am fi în Africa, răspunse el, tot atât de încet ca şi mine, aş zice că a fost o gorilă. De două ori am auzit în Congo-ul belgian răcnetul acestei maimuţe uriaşe. Dar aici, în Sumatra, cele mai mari maimuţe sunt urangutanii, care însă nu sunt în stare să scoată un astfel de răcnet. Nici eu nu ştiu ce să fi fost.

— Nici un elefant înfuriat nu cred că era, ziseı eu, căci sunetul ca de trompetă al unui pachiderm e lesne de recunoscut. Răcnetul acesta avea ceva care nu e nici omenesc, nici de animal.

— Da, Robert — răspunse Marian —, bine zici: nici omenesc, nici de animal. Păcat că nu putem merge într-acolo, căci ne-ar scăpa pantera neagră, care trebuie să se ivească în curând. Apoi nu va trece mult şi se va lăsa întunericul, înainte ca noi să putem pătrunde atât de adânc în pădure — şi răcnetul e-a auzit de la cel puţin cinci sute de metri depărtare.

— Numai de nu s-ar fi speriat şi pantera neagră de răcnetul acesta înfiorător, ziseı eu necăjit. Asta ar însemna să ne expunem şi mâine înţepăturilor de ţânţari.

— Hm..., cu ţânţarii ne-am cam obişnuit noi în cursul anilor, răspunse Marian răzând. Sau te pomeneşti c-ai uitat ce-am pătit la lacul Tanganika!

La amintirea aceasta mă trecură fiorii. Tâlharii de codru africani ne dezbrăcaseră la piele şi după ce ne legaseră fedeleş ne lăsaseră în păpuriş, pradă ţânţarilor setoşi de sânge. Când credincioşul nostru servitor negru, Kimbo — care a fost răpus mai târziu de o săgeată otrăvită a unui boşiman —, a dat în sfârşit de noi, nu mai aveam înfăţişare omenească.

Îmi veni să râd, privindu-l acum pe Marian cu coada ochiului. Chipul său prelung, îndrăzneţ, părea atunci un măr copt, gata să-i pleznească coaja; ochii-i căprui — care pot privi ameţitor, dar şi blând — aproape nu se mai vedeau şi buzele lui, subţiri de obicei, ar fi putut stârni pizma lui Kimbo, care se arăta mândru de buzele-i groase ca nişte cârnaţi.

Marian păru să-mi fi ghicit gândurile, căci zâmbi şi zise:

— Dragul meu, nici tu nu prea arătai mai frumos atunci, crede-mă. Sst... tăcere, vine o fiară!

Marian era din toate punctele de vedere un om atât de desăvârșit, încât îl admiram în sinea mea, ba chiar îl pizmuiam uneori pentru însușirile sale. Și acum, auzul lui fin prinsese pârâitul ușor al unei crengi, ceea ce mie îmi scăpase cu desăvârșire. După câteva minute de așteptare încordată, cu pușcile pregătite, un tapir mare păși în rariștea pe care o puteam cuprinde cu privirea, printre ramurile tufișului de bambuși îndărătul cărora ne adăposteam.

Ni se tăie aproape respirația, căci știam că tapirul este prada preferată a panterei negre. Dacă mult așteptata sălbăticiune se afla prin apropiere, ne puteam aștepta în fiecare clipă la un atac din partea ei asupra „celadang"-ului, cum numesc malaiezienii tapirul.

Fiara, lungă de vreo doi metri, străbătu luminișul, liniștită și cu băgare de seamă. Ținea capul în pământ, lua de ici o poamă căzută, ciugulea de colo o frunzuliță și se purta în așa fel, de parcă nu s-ar fi temut de nici un fel de primejdie. Dar botul ce adulmeca în toate părțile și urechile pe care și le mișca mereu erau o dovadă că atenția nu-i slăbea o clipă.

Îl cunoșteam năravul: la cel mai mic semn de primejdie, o zbughea cu iuțeala fulgerului în cel mai apropiat tufiș, cu capul aplecat în pământ.

Marian îmi atinse din nou ușurel brațul cu mâna, apoi arătă cu capul spre un tamarind uriaș din fața noastră, de cealaltă parte a luminișului. Îmi îndreptai privirea într-acolo și văzui atunci pe una din ramurile de jos o uriașă panteră de Sunda. Era o «Matjang tutul ilum», cum numesc malaiezienii, «jucăria neagră». Aproape că uitai pentru ce ne aflam aici, adică împușcarea acestui animal de pradă.

Cu interesul naturalistului, priveam trupul puternic, negricios, care se întindea și se strângea, pentru ca în cele din urmă să sară asupra victimei, care nu bănuia nimic. Urechile cu marginea neagră ca tăciunele se lipiră de căpățâna mare și ochii cu lumina verzui-galbenă erau pe jumătate închiși. Privirea fioroasă se ațintise asupra tapirului, care se apropia mereu, și în curând va fi ajuns lângă dușmanul său de moarte.

Ridicai încetișor pușca: mi-era milă de bietul tapir. Cu atât mai mult cu cât știam că specia asta va pieri cu timpul din pricina prigoanei oamenilor și a fiarelor.

Mă oprii brusc însă, căci, deși mă feriserm să fac cel mai mic zgomot, panțera părea să fi văzut sau auzit ceva. Cu o smucitură, își roti capul puternic și ochii-i fioroși lucira ciudat spre noi.

Norocul nostru era că purtam costume de vânătoare din stofă kaki, culoare care se aseamănă mult cu aceea a trunchiului arborelui înalt lângă care stăteam. După câteva clipe, care ni se părură o veșnicie, fiara își întoarse din nou capul spre tapir, care ajunsese acum sub craca pe care stătea ea la pândă.

Ridicai atunci arma ca să împiedic săritura fiarei, care trebuia să urmeze din clipă în clipă, dar Marian îmi apăsă brațul în jos, apoi arătă spre partea stângă, unde se afla un tufiș mare, din care ieșise tapirul. Văzui atunci că frunzele se mișcau ușor, ca și cum și-ar fi făcut loc un trup mare prin ele.

În primul moment, mi se duse gândul la soața panterei negre, care ținea probabil să împartă ospățul cu tovarășul ei. Dar îmi spusei imediat că o panteră n-ar fi putut face o mișcare atât de lămurită atunci când se strecoară printr-un tufiș. Dimpotrivă, ar fi așteptat liniștită până ar fi auzit strigătul de izbândă al tovarășului ei pornit la vânătoare. Trebuia deci să fie o fiară mult mai mare aceea care se apropia acum de luminiș.

Gândurile îmi fură întrerupte de țipătul pufăitor al panterei negre, care socotise momentul prielnic venit și se năpustise asupra victimei. Ca o săgeată neagră, trupu-i mlădios zbură din copac și căzu tocmai în spatele bietului tapir.

«Saladang»-ul scoase un strigăt ascuțit și încercă să se refugieze în desiș, cu dușmanul cel grozav în spinare, pentru ca să scape acolo de el, ceea ce-i reușește uneori, după cum dovedesc rănile care se constată adesea pe trupurile tapirilor vânați.

Dar uriașa panteră își înfipsese cu iuțeala fulgerului colții în ceafa tapirului, și în același timp stăpâne cu ghearele vena jugulară a victimei sale. Aceasta se clătină câteva clipe, apoi se prăbuși la pământ, în imediata apropiere a tufișului în care voia să se salveze.

Pufăind și mârâind, puternicul «Matjang-rutui» — adică «tigru pătat» — stătea lângă prada sa. Roti coada în cerc, apoi întoarse capul în toate părțile, ca și cum s-ar fi temut să nu vină vreun dușman, care să-l împiedice să se ospătăze în tihnă din carnea aceea proaspătă.

Era o priveliște care mă făcu să uit că avuseserm de gând să trag cu arma. În mine se trezi naturalistul și eram curios să văd ce va face acum pantera cu victima sa. Cum o va ciopârți — dacă va veni și soața sa să ia parte la ospăț —, astea erau chestiuni care pentru moment mă interesau mai mult decât vânătoarea.

Și Marian privea cu încordare la pantera uriașă — după cum constatși, ultându-mă pe furiș la el —, dar deodată își răsuci capul și își ațintă privirea spre tufișul de ferigi, al cărui frunziș se mișcase atât de misterios cu puțin timp înainte.

Mă uitai și eu repede într-acolo și de-abia îmi putui stăpâni o exclamație de uimire, căci printre frunzele de la margine ieșise la iveală un cap, al cărui ochi se holbau la pantera cea neagră. Și ce cap!

La început mă gândii c-ar fi vorba de o gorilă uriașă, dar cum să ajungă una din acele maimuțe-om din îndepărtata ei patrie de pe țărmurile Congoului până aici, în pădurile seculare ale Sumatrei? Și cu atât mai puțin putea să fie un «Mejas» — cum este numit urangutanul în Sumatra și Borneo —, căci tocmai capul acestei maimuțe seamănă, dar numai în tinerețe, cu acela al omului.

Dar căpățâna aceea grozavă, cu ochii plini de văpaie, care nu încetau să rămână ațintiți asupra panterei, avea trăsături omenești. Se întoarse și privi câteva clipe spre noi, scrâșni din dinți, apoi privi iarăși la panteră, care începuse să sfâșie prada.

Marian își apropie gura de urechea mea și-mi șopti:

— Robert, orice-ai zice, dar ăsta tot om e.

Privirăm amândoi spre tufișul de ferigi din fața noastră. Ființa misterioasă se strecurase pe nesimțite dintre tufe, cu mișcări ca de șarpe.

Da, era un om, dar părea pe jumătate animal. Îmi tăcea impresia unui amestec de maimuță mare și de negru. Singura-i îmbrăcăminte era un șorț malaiez, cafeniu-vărgat cu galben, pe care-l purta în jurul mijlocului. Pieptul enorm era foarte păros, iar spatele și brațele-i puternice aveau culoarea tuciurie a negrilor din Africa Centrală. Presupunerea asta mi-o întărea și arma sa pe care o ridică acum cu brațul drept, o suliță enormă, cu vârful lat și greu, de fier. Mai avea atârnat de sfoara cu care era legat șorțul un «kevang» lat — o sabie malaiezâ — și un «kris» — un pumnal malaiez.

Ne ţinurăm răsuflarea, căci bănuiam că fiinţa asta misterioasă voia să atace pantera neagră. Şi cu toate că înfruntasem noi în repetate rânduri cei mai puternici elefanţi şi alte fiare grozave, am stat mult pe gânduri înainte de a ataca o panteră neagră numai cu suliţa şi sabia.

Pantera era atât de ocupată cu victima sa, încât nu observă primejdia care o ameninţa din spate. Şi uriaşul negru se apropie de ea cu încă vreo doi paşi, ridică mai sus braţul puternic cu suliţa grea şi scoase deodată strigătul acela sălbatic, înfiorător, pe care-l auziserm odată, din depărtare, şi nu ştiuserm ce înseamnă.

«Matjang tutul itum», pantera neagră se întoarse cu iuţeala fulgerului la auzul acestui strigăt înfiorător, dar în aceeaşi clipă suliţa grea a uriaşului spintecă aerul ca o flacără orbitoare. Fiara neagră fu nimerită în omoplat, şi lovitura fusese dată cu atâta putere, încât vârful lat de fier pătrunse cu totul în trupul ridicat al panterei, care fu zvârlită apoi deoparte, ca un ghemotoc de cârpe.

Răcnetul de moarte al animalului rănit se amestecă cu un nou ţipăt înfiorător al negrului, care agita acum kiewang-ul în pumnu-i ridicat.

Deşi avea înplântată în trup suliţa aceea grea, fiara încercă să se năpustească asupra duşmanului său, pentru a-l sfâşia, dar o lovitură puternică, dată cu sabia, culcă la pământ pentru totdeauna trupul greu al panterei.

Ridicasem puşca şi nu pierdui o clipă din ochi fiinţa misterioasă, care doborâse atât de repede şi cu atâta siguranţă primejdioasa panteră, şi eram hotărât să trag imediat, dacă uriaşul ar fi făcut o singură mişcare suspectă spre noi.

Dar «supraomul» — cum altfel l-aş fi putut numi? — nici nu ne băgă în seamă, vârî kiewang-ul la loc în teaca de lemn de o formă ciudată, smulse cu putere suliţa din trupul panterei şi-şi legă repede arma la şold, cu o sloară pe care o scoase din buzunarul şorţului.

Apoi — aproape că nu-mi venea să-mi cred ochilor — înfăcă tapirul şi, cu o uşurinţă uimitoare, îşi zvârli pe umeri hoitul, care cântărea pe puţin două sute de kilograme. Ce forţă uriaşă trebuia să aibă omul acesta misterios! Şi din nou eram gata să cred că totuşi nu era om, ci probabil vreo maimuţă uriaşă, necunoscută, mai puternică decât gorila; atunci îmi pusei încă întrebarea: de unde putea să aibă arme omeneşti?

Uriaşul se întoarse spre noi, ne privi cu o expresie de furie în ochi şi dispăru cu povara lui grea în pădurea deasă ce mărginea luminişul.

Mai rămaserăm câteva clipe cu privirea aţintită spre pata din tulpinile de bambuşi pe unde dispăruse fantoma aceea, apoi întoarserăm încetişor capetele unul spre altul, privindu-ne aiuriţi, şi pufnirăm amândoi în râs de mutra pe care o făceam.

— Ei, dragă Robert — zise Marian în cele din urmă, clătinând capul —, la asta nu mă aşteptam, drept să-ţi spun. La un moment dat îmi venea să cred că e vorba de una din acele maimuţe-om de care ne istoriseşc legendele.

— Da, Mariane, dacă n-ar fi fost statura aceea cu proporții de uriaș și armele omenești, l-aș fi luat și eu drept o maimuță. Privirea cu care s-a uitat la noi înainte de a se face nevăzut a fost cu adevărat înfiorătoare... Și apoi, dinții aceia puternici, nasul lat, ochii mici, plini de furie sub genele stufoase, și fruntea îngustă... Chipul acela era mai curând al unei gorile înfuriate.

— Ai dreptate — încuviință prietenul meu —, am fost odată atacat în Congo-ul belgian de o gorilă, și trebuie să admit că figura negrului de adineauri avea o asemănare uimitoare cu aceea a «diavolului pădurilor» de atunci. Dar cum putea el să vină încoace tocmai din Africa?

— Culoarea pielii și sulița ce-o avea — zisei eu — mă fac să bănuiesc că această ființă neobișnuită a văzut lumina zilei în Africa Centrală.

— Da — murmură Marian dus pe gânduri —, zău că nu mă așteptam să dau de o astfel de ființă în pădurile seculare de aici!

— Mariane, te mai gândești la lordul Abednego? întrebai eu agitat, apucându-l de braț.

— Da, Robert, mă gândesc la istorioara și rugămintea lordului și mă întreb dacă nu cumva presupusa maimuță-om, care a răpit-o pe fiica guvernatorului, nu este aceeași ființă misterioasă pe care am văzut-o aici. Haide — schimbă el deodată vorba —, în curând se va înnopta și mai avem drum lung de făcut. Afară de asta, vom avea de lucru cel puțin o jumătate de ceas ca să jupuim pielea panterei. Chiar dacă n-am răpus-o noi, vreau totuși s-o păstrez ca amintire.

Tăcuți, ne apucarăm de lucru, și exact într-o jumătate de ceas eram gata. Marian făcu pielea sul, și-o zvârli în spinare, apoi se furișă printre tufele care înconjurau luminișul și găsi repede poteca de elefanți, pe care ne fusese cu putință să pătrundem repede în inima pădurii seculare.

Pășeam cufundați în gânduri și nu ne sinchiseam de nimic din ce se petrecea în jurul nostru, când, deodată, nu prea departe de noi, răsună mârâitul teribil de furios al unui tigru. Probabil că «regele junglei» scăpase din labă vreun mundjack , cerbul insulelor Sunde. În alte împrejurări am fi încercat, desigur, să răpunem fiara, dar acum ne pierise orice poftă de vânătoare, din cauza apariției fiorosului negru.

Marian mormăi ca pentru sine:

— Pare să fie foarte furios «bolerul» ăstal — apoi ne văzurăm de drum.

În pădurile seculare însă, trebuie să fii ochi și urechile deschise și să fii gata să tragi în orice clipă, mai ales noaptea. Gândul la negrul cel misterios era aproape să ne coste viața, dacă Marian — cu prezența-i de spirit proverbială — n-ar fi găsit o ieșire salvatoare în ultimul moment.

Tocmai intram de pe potecă într-o rariște mică, scăldată în lumina puternică a lunii, și făcuserăm de-abia doi metri, când într-un tufiș din fața noastră se ivi pe nesimțite un trup enorm.

Ne-am oprit imediat în loc, și trebuie să mărturisesc că m-au trecut fiorii. Neașteptata arătare ne zărise și ea, și se oprise la cel mult patru metri de noi. Era un tigru uriaș. Și noi care ne atârnasem puștile pe umăr, în loc să le ținem pregătite în mână, cum făceam de obicei.

Desigur că era același tigru căruia îi scăpase prada cu câteva minute înainte, căci scoase un răcnet de furie și rânji fioros, arătându-și colții puternici și albi.

Dusei repede mâna la pușcă, dar în aceeași clipă mărâitul fiarei deveni mai amenințător, așa că luai hotărârea să rămân nemișcat, ceea ce făcu și Marian. Știam că mulți oameni au izbutit să-și salveze viața din ghearele unui tigru atunci când rămâneau locului nemișcați.

Dac-am fi făcut cel mai mic gest nechibzuit, fiara s-ar fi năpustit cu furie asupra noastră, sfâșiindu-ne; așa însă rămase și ea în încurcătură. Erau clipe grozave și, cu tot aerul rece al nopții, simțeam sudoarea curgându-mi șiroaie pe frunte.

În cele din urmă, tigrul întoarse capul într-o parte; nădăjduiam că va dispărea în tufișul de unde venise, când... prin același loc se strecură afară un al doilea trup: tigroaica. Era aproape tot atât de mare ca și el. Rămase și ea locului când ne zări, dar părea să fie mai bătăioasă decât el, poate era și mai flămândă, căci în vreme ce-și arăta colții ascuțiți, rânjind fioros, se pregăti să se năpustească asupra noastră.

Se afla ceva mai departe decât tigrul, și poate că ne-ar fi fost cu putință s-o răpunem cu un glonț bine țintit, dar tigrul părea să bănuiască faptul că soața lui avea de gând să ne atace, căci se pregăti și el de săritură.

Mă credeam pierdut, împreună cu tovarășul meu, și, ca întotdeauna în asemenea împrejurări, mi se perindară pe dinaintea ochilor minții imaginile din cursul vieții. Totuși, dusei instinctiv mâna la armă, pentru a mai face o ultimă și deznădăjduită încercare de salvare. Dar rămăsei ca hipnotizat, privind la ochii cu luciri verzui ai tigrului și din care nu se vedeau decât două linii orizontale. În clipa următoare trebuia să urmeze săritura...

Atunci Marian începu să râdă, râdea într-adevăr, și eu crezui o clipă că spaima îi luase mințile.

Nu era însă așa: Marian găsise soluția — singura care exista... Cu o mișcare rapidă din umeri, zvârli la picioarele tigrului blana panterei negre.

— Stai liniștit! îmi șopti el în același timp. Animalul holbă ochii și-și destinse trupul. Nu mai aveam să ne temem la o săritură din partea lui și tigroaica i se alătură și ea, mirosind blana aceea neagră.

Deodată — era cât pe aci să scot un strigăt de bucurie —, văzui cum perechea de animale sălbatice se dădu înapoi, pas cu pas, cu ochii ațintiți asupra blănii, apoi, când fură aproape de tot de tufiș, se întoarseră ca la o comandă și se făcură imediat nevăzuți printre crengi.

— Aveam de gând, de fapt, să-i mai reţin câteva momente, ca să putem trage asupra lor, dar păreau să fi bănuit că şi blănurile lor ar fi putut avea aceeaşi soartă ca aceea a vărului lor negru. E însă mai bine aşa cum s-a întâmplat. Haide, Robert, putem merge liniştiţi mai departe. Să ţinem totuşi puştile în mână.

Ridică blana panterei şi străbătu liniştit luminişul. L-am urmat cu un simţământ de adâncă recunoştinţă, admirând în acelaşi timp calmul şi sângele rece cu care pătrunsese în tufiş, prin acelaşi loc pe unde dispăruseră tigrii.

După vreun ceas, lăsaserăm în urma noastră pădurea şi ajunseserăm la şesul mlăştinos al fluviului Atjeh. Mai merserăm o jumătate de ceas printre lanurile de orez, şi în cele din urmă ajunserăm la domiciliul nostru vremelnic, micul sat Selimeum, la poalele vulcanului Sejawa.

II. Negrul cel misterios

Olandezul Diersch ţinea un hotel destul de mărişor, căci satul Selimeum constituie punctul de plecare al celor mai multe expediţii vânătoreşti, care se duc să vâneze elefanţi, destul de numeroşi în pădurile seculare din jurul vulcanului Sejawa. Construcţia din lemn, formată dintr-un singur cat, stătea cocoţată pe nişte stâlpi scunzi şi se întindea până departe cu dependinţele ei.

Când păşirăm pe terasa mare a hotelului, veni şi de data asta lângă noi şi ne salută cu bucurie.

— Ah, domnilor, aţi pus în sfârşit mâna pe ea! zise el atingând cu mâna blana panterei, pe care Marian o purta încă pe umeri. Bine că a dat Dumnezeu! Vreţi poate să argăsiţi pielea aici? V-aş putea recomanda un chinez foarte priceput în de-alde astea.

— Mulţumesc, dragă Diersch, răspunse Marian după câteva clipe de gândire. Voi tăbăci eu singur pielea. Vrei să te uiţi mai bine la ea?

O întinse repede pe jos şi-i arătă ruptura largă pe care o făcuse suliţa uriaşului negru.

Olandezul se aplecă şi privi cu atenţie. Băgarăm de seamă că simpaticul grăsan începu deodată să tremure, se îngălbeni la faţă, ne privi speriat, cu coada ochiului, înfăşură pielea repede, o luă pe braţ şi intră cu ea în casă.

— Haideţi, vă rog, domnilor, zise el cu glasul schimbat. Vom discuta în odaia dv. despre vânătoarea asta fericită...

Miraţi peste măsură, îl urmarăm în camera ce o locuiam împreună, şi uimirea noastră creşcu şi mai mult când Diersch, zvârlind pielea într-un ungher, se-ndreptă repede spre fereastră şi, după ce privi afară, o închise. Părea că se teme de vreun spion.

Olandezul se aşeză într-un fotoliu de trestie, care gemu sub greutatea trupului său, ne privi cu frică şi şopti:

— L-aţi văzut, domnilor?

— Da, răspunse Marian liniştit, ba am şi fost de faţă când a ucis pantera.

— Da, da, am ştiut eu îndată când am văzut ruptura din blană. Pe doi din cei mai buni câini ai mei i-a ucis cu suliţa sa, de aceea şi cunosc ruptura asta largă. Vă rog din suflet, domnilor, nu vorbiţi nimic despre asta, altminteri toţi pasagerii vor părăsi hotelul, aflând că prin apropiere dă târcoale individul acela misterios. Dv. v-am spus-o, deoarece colonelul Greve v-a descris ca pe nişte oameni viteji şi curajoşi. Şi, în cele opt zile de când sunteţi la mine, voiam mereu s-aduc vorba despre negru, dar mă temeam că mă veţi lua în râs.

— De nu l-aş fi văzut cu ochii mei, fără îndoială c-aş fi crezut cel puţin că exagerezi, dacă mi l-ai fi descris aşa cum este în realitate, răspunse Marian. Istoriseşte-ne, te rog, când s-a ivit aici şi tot ce-a făcut.

— Asta s-a întâmplat exact acum două săptămâni. Era foarte târziu şi pasagerii se culcaseră, slavă Domnului! Stăteam singur pe terasă şi întocmeam lista alimentelor pe care trebuia să le cumpere a doua zi din Kata-Radja servitorul meu Baik. Nu dăduserm încă drumul câinilor, şi numai astfel i-a fost cu putinţă uriaşului să se ivească deodată pe scara terasei.

Dierach făcu o pauză şi închise ochii. Probabil că vedea aievea scena de atunci, căci se scutură cu putere. Apoi urmă:

— Aşa, domnilor, dv. l-aţi văzut şi vă puteţi închipui cam ce-am simţit eu când monstrul acesta s-a ivit brusc în raza lămpii mele de masă. Deşi sunt gras şi domol din fire, nu-mi lipseşte totuşi curajul, dar în clipa aceea am îngheţat. Îmi spuneam că e însuşi dracu, care se ivise din pădurea seculară, unde se ascund atâtea taine, şi n-am găsit altceva mai bun de făcut decât să înalţ o rugăciune fierbinte către Cer. Pe urmă privirile mele alunecară de la chipul fioros de maimuţă al acestei fantome negre spre pieptul lat şi păros, şi descoperii paloşul şi pumnalul, care-i atârnau de sfoara cu care era legat sorţul. Mi-am spus atunci că e un om şi dusei mâna dreaptă la buzunarul în care aveam revolverul.

Dar vizitatorul meu părea să-mi fi ghicit gândul, căci scoase un mârâit, şi când privii din nou în sus la el, îl văzui ridicând braţul enorm, care ţinea lama lungă şi lată a unei arme cum încă nu văzusem în viaţa mea.

— Era o suliţă de Massai, interveni Marian, văzând că olandezul tăcuse din nou, dus pe gânduri. Cu acest soi de suliţe negrii cutează să atace chiar şi lei.

— Cred — încuviinţă Dierach —, căci am văzut în ce fel a-o folosit uriaşul de arma aceasta. Lucrul s-a întâmplat însă mai târziu, căci a mai venit de trei ori. În seara când l-am văzut pentru întâia oară am fost cel puţin atât de prevăzător, încât am pus înapoi mâna pe masă, când am văzut mişcarea ameninţătoare a braţului său. El scoase din nou un grohăit, de data asta de mulţumire. Şi observai că ochii lui alunecau cercetători asupra terasei, ca şi când ar fi vrut să şi-o întipărească în minte sau ar fi căutat pe cineva. Apoi făcu un gest ameninţător cu o armă lată împotriva mea, eu închisei ochii fără voie, căci socoteam că mi-a bătut ceasul din urmă, dar, cum nu se-ntâmpla nimic, îi deschisei din nou şi văzui că ciudatul vizitator dispăruse, ca şi cum l-ar fi înghiţit pământul.

În cele din urmă îmi veni în fire, mă scutai şi mă târâi până la uşa casei, pe care o încuiasem dinainte, ca să nu fiu tulburat. În coridor închiseseem câinele meu cel mare, un dulău care se poartă cât se poate de frumos cu muşterii, dar e grozav faţă de hoţi şi animalele de pradă. Pinh — ăsta e numele lui —, deşi afară, începu imediat să adulmece pe scară, părul i se zbârli, şi părea că vrea să se dea înapoi înspăimântat. Când îi strigai însă şi-i poruncii să caute urma, se repezi jos în grădină şi după câteva clipe începu să latre lângă tufişul de mangrove care desparte proprietatea mea de râul Atjeh. Negrul cel uriaş trebuie să fi sărit deci în apă, peste tufişul cel înalt, şi cred c-a procedat astfel cu gândul de a face cu neputinţă o urmărire cu ajutorul câinilor. Ce părere ai d-ta, domnule Marian?

— Sunt încredinţat că aşa şi este, răspunse tovarăşul meu. L-am observat cu atenţie pe negrul acela când a ucis pantera neagră şi, deşi are un chip de maimuţă, îl socot foarte conştient şi prevăzător, după cum se cere în ţinuturile astea sălbatice, pline de primejdii la tot pasul. Sunt încredinţat că şi-a ales dinadins drumul acela, spre a scăpa de urmărirea d-tale.

— Asta mă bucură, într-adevăr, zise Dierach. Şi cum spuneam, în seara aceea, de acum două săptămâni, mi-am chemat câinele repede înapoi, l-am lăsat peste noapte în coridorul casei, a cărui uşă am încuiat-o cu grijă, iar a doua zi am adus încă doi câini de pază din garnizoana colonelului. Nu erau atât de vrednici şi răi ca Pinh al meu, dar l-am obişnuit să umble noaptea prin grădină şi mă credeam sigur acum faţă de vizitele „monstrului". Dar în a treia seară după prima întâlnire cu dânsul, când mă apropiai de fereastră ca să trag perdelele, îi văzui pe cei doi câini noi stând ghemuiţi unul lângă altul pe prundişul din faţa ferestrei. Luna scălda în lumină grădina şi astfel putui observa că părul li se zburlise, tremurau din tot trupul şi prezentau toate semnele unei spaime grozave.

Gândul mi se duse imediat la negrul cel misterios, şi rămăsei ca împietrit lângă fereastră, în aşteptarea evenimentelor. Ca să nu mai lungesc vorba, îţi pot spune că cei doi duhi n-au mai trăit mult. Iată cum s-a întâmplat: în grădina mea se afla un grup de cinci pandangi — arborii-şurub, cum mai sunt numiţi —, printre ale căror rădăcini aeriene am zărit deodată o mişcare. Privii repede din nou spre câini şi observai că voiau s-o la la fugă. Era însă prea târziu.

Îndreptându-mi pentru a doua oară privirea spre copaci, mă simţii străbătut de o spaimă grozavă, căci în faţa lor se ivise misteriosul negru, ţinând braţul ridicat. Câinii începură să urle înfiorător, şi Pinh le răspunse din coridor cu un scheunat prelung. Apoi braţul uriaşului se repezi, arma lui străbătu aerul ca un fulger şi găuri trupurile celor doi câini, lipindu-l unul de altul. Bietele animale mai avură puterea să scoată un urlet groaznic, apoi rămaseră ţepene. După cum văzui a doua zi, trupurile lor erau aproape spintecate. Ei, da, tăişul suliţei, pe care o poartă cu ei uriaşul, este lat de vreo douăzeci de centimetri, precum am putut observa după alte trei zile. Dar atunci nu l-am mai avut sub nas, cum s-ar zice.

Dierach făcu iarăşi o pauză de efect şi începu să-şi frece, gânditor, organul amintit. Fără voie, ne podidi râsul, căci ne puteam închipui simţămintele grăsunului în clipele acelea. El ridică ochii spre noi, ne privi o clipă şi clătină capul visător.

— Da, da, râdeţi dv., zise el apoi. Probabil că sunteţi obişnuiţi cu astfel de lucruri, pe câtă vreme eu am lăsat de mult în urmă anii când nici nu mă sinchiseam de primejdie şi de moarte. Cu toate astea, aş sta şi astăzi fără frică în faţa aceluia care m-ar provoca. Şi se pare că afurisitul ăsta de negru vrea să mă trezească din tihna vieţii de acum.

Cei doi câini fuseseră ucişi deci într-o singură clipă. Pinh al meu răspunse cu un lătrat prelung la urletul de moarte al semenilor săi, apoi se linişti şi începu să zgârâie încetişor la uşa odăiţei mele. Eu însă rămăsei încremenit locului, cu ochii holbaţi la monstrul care se târa acum ca un şarpe spre leşurile celor doi câini ucişi de el, şi smulse cu brutalitate suliţa din trupurile lor. Mi se păru că privea în sus, spre mine, şi când făcu o mişcare cu arma lui grozavă, mă retrăsei repede în fundul camerei şi-i deschisei lui Pinh uşa. Luai apoi pistolul de pe măsuţa de noapte şi mă înapoiai cu băgare de seamă la fereastră. Eram hotărât să-l împuşc cu orice preţ pe misteriosul meu vizitator.

Dar în grădină nu se mai afla acum nimeni. Cel puţin în partea aceea pe care o puteam cuprinde cu privirea. Numai trupurile câinilor zăceau pe prundişul luminat de lună. Dac-aş fi fost singur în hotel, probabil că i-aş fi trezit pe servitori, şi împreună cu Pinh aş fi început să cercetez grădina; trebuia să ţin însă seama de interesele afacerii. Dacă pasagerii ar fi aflat ceva despre negrul cel uriaş, nu-mi rămânea decât să închid hotelul.

Rămăsei toată noaptea la fereastră, cu privirea mereu aţintită la cei doi câini morţi. În zadar am aşteptat reîntoarcerea uriaşului. Pinh stătea lângă mine şi schelălăia din când în când de parc-ar fi ştiut ce se petrecuse afară.

Şi aşa am stat până s-a făcut ziuă; ieşii încetişor din casă, cu băgare de seamă, ţinând arma în mână. Deodată, Pinh prinse o urmă şi-ncepu s-alerge spre tufişul de mangrove. Aşadar, vizitatorul de peste noapte dispăruse iarăşi în apă.

La repezeală, îngropai cei doi câini. Şi atunci am văzut pe trupurile lor acelaşi soi de răni pe care le-am observat mai înainte pe blana panterei. Când mi-am sfârşit treaba şi m-am înapoiat în casă, am dat în coridor peste un chinez mărunţel şi urât ca focul, care-mi făcu o plecăciune foarte respectuoasă, dar în acelaşi timp îmi rânji cu atâta viclenie, încât presupusei imediat că observase ce făcuseam în grădină.

— Stai niţel! — îl întrerupse Marian. Avea chinezul dinţi de aur pe rândul de sus?

— Da, da, asta mi-a bătut la ochi imediat, răspunse hotelierul surprins. De unde ştii? Îl cunoşti pe galbenul ăla?

— Da, îl cunosc chiar foarte bine, şi înainte de a povesti d-ta cum a fost a treia aventură cu negrul cel uriaş, trebuie să-ţi spun eu pentru care motiv anume am venit aici, în Sumatra, împreună cu prietenul meu. E în legătură cu chinezul acesta, şi te-aş ruga ca în cursul poveştirii mele să-ţi aduci aminte ce a făcut el aici, cum s-a purtat, dacă a primit vizite, pe scurt: fiecare mişcare, fiecare cuvânt al acestui Fu Dan este de mare însemnătate pentru mine.

— Aşa e, Fu Dan îl cheamă! zise olandezul.

— Şi-acum ascultă! începu Marian. Sunt trei săptămâni de când am sosit la Singapore, venind din Bangkok. Aveam o recomandaţie bună către cel mai distins club englez, şi acolo am avut prilejul să-l cunosc pe lordul Abednego, care în urmă cu două luni fusese trimis ca guvernator la Singapore. Ştii cum zice poporul: «mătura nouă mătură bine»; aşa şi cu domnul guvernator al nostru; la început s-a pus serios pe lucru, şi se silea de zor să descopere uneltirile criminale ale chinezilor care, cu toată dominaţia englezilor, sunt adevăraţi stăpâni ai vieţii şi comerţului de pe peninsulă. Lordul avu noroc, căci fu în stare să descopere două mari cluburi secrete, şi prin asta dobândi încrederea desăvârşită a guvernului său, dar, în acelaşi timp, îşi atrase şi ura înverşunată a chinezilor, şi ce înseamnă această ură ştii şi d-ta, desigur. Un singur chinez făcea excepţie; acesta era Fu Dan. În taină, el îi servea guvernatorului toate informaţiile trebuincioase acţiunii sale de ordine; îşi trăda, aşadar, compatrioţii, însă, lucru ciudat, nu voia să primească plată pentru serviciile acestea. Şi lordul era gata să-i acorde toată încrederea, când îşi dădu deodată şi chinezul acesta arama pe faţă.

Acum vreo patru săptămâni, Fu Dan se anunţă la lord, intră în cabinet, îmbrăcat în frac şi vestă albă, şi — spre marea mirare a guvernatorului — îi ceru mâna Ellenei, singura fiică a lordului. Firește că lordul îl luă în râs. Atunci chinezul se înclină foarte politicos şi părăsi cabinetul, cu zâmbetul acela misterios al asiaticilor.

Întâmplarea aceasta îi fu foarte neplăcută lordului, căci, cu tostă situația lui înaltă și puterea de care dispunea, el se temea totuși de răzbunarea vicleanului Fu Dan. Acesta însă păru că nici nu se sinchisește de refuzul cu care fusese întâmpinată cererea sa, căci apăru chiar a doua seară din nou la lord — firește, în taină și pe întuneric —, după ce îl chemase la telefon înainte, sub numele de împrumut pe care și-l luase, și-și anunțase vizita. Aducea noi și importante informații privitoare la conspirația pe care susținea c-ar fi descoperit-o. Lordul era adâncit în discuțiile cu galbenul, când deodată răsună un țipăt ascuțit în grădină.

Englezul și vizitatorul său se repeziră la fereastră și, la lumina lunii, văzură o făptură înaltă, negricioasă, care purta pe brațe o fată îmbrăcată în alb, și gonea cu ea spre umbra copacilor apropiați. Fata era Ellen Abednego.

Guvernatorul puse în mișcare degrabă toată poliția orașului. Imediat se organizară razii, poliția portului cercetă fiecare vapor, opri toate șampenurile, ceainăriile chinezilor fură cercetate, dar Ellen Abednego nu putu fi găsită.

Chinezul Fu Dan susținea cu hotărâre că răpitorul fetei fusese o maimuță uriașă.

La vreo patru zile după această răpire misterioasă, am sosit împreună cu tatăl meu la Singapore. În aceeași seară, ne aflam pe terasa clubului, care dădea spre mare, și lordul îl rugă pe președinte să ne prezinte celorlalți. După cum ținu să precizeze imediat, el auzise multe lucruri bune despre noi, și deoarece toate silințările poliției și-ale detectivilor rămăseseră fără rezultat, singura lui speranță era că noi vom izbuti să aflăm ceva cu privire la fiica sa. Și ne rugă cu atâta căldură, încât îi făgăduirăm imediat sprijinul nostru.

Acum ne aflăm aici; așteptăm cu nerăbdare să ne istorisești cea de-a treia aventură cu uriașul negru, dar mai mult încă tot ce știi despre chinezul Fu Dan.

Dierach ne privi uimit. Apoi dădu din cap și zise:

— Nu prea sunt eu nătâng din fire, dar de unde și cum ați scos dv., la Singapore, că negrul cel uriaș și chinezul se află aici, tocmai în țara fluviului Atjeh, asta, zău, nu mai pricep. Nu m-ați putea lămuri, domnule Marian?

— O, n-a fost cine știe ce lucru greu — răse tovarășul meu — , dar mai întâi vreau s-aud urmarea povestirii d-tale.

— Bine, fie! Cum vă spuneam, mă trezii în fața acestui chinez mărunțel, și în primul moment eram gata să mă răstesc la el — credeam că mă văzuse îngropând câinii —, dar galbenul mi-o luă înainte și mă întrebă, ai naibii de politicos, dacă n-ar putea avea o cameră bună în hotelul meu.

În aceeași zi, câțiva domni care încheiaseră vânătoarea în pădurile din jurul vulcanului Sejawa mă înștiințară că se înapoiază la Kta-Radja, așa că-i oferii chinezului o odaie alături de dormitorul meu. Ultai apoi cu totul de el, căci pasagerii hotelului îmi dădeau mult de lucru. Și ultai și de cuțărul nou-nouț, foarte elegant, pe care chinezul îl adusese cu el, împreună cu un sac vechi, dintr-aceia în care își țin marinarii hainele. De-abia în cursul după-amiezii, mă dusei la dânsul, cu registrul de călători sub braț, ca să-l înscriu.

Spusese că se numește Fu Dan și e în drum spre interiorul țării. Voia să meargă la colonia nou instalată la gura fluviului Atjeh, ca să-l caute pe tatăl său. N-aveam de ce să nu-l cred, căci mulți chinezi se află cu treburi pe acolo. Îl întrebai ce e cu elegantul cufăr de piele, și el îmi răspunse că era reprezentantul unei mari întreprinderi comerciale chinezești din Singapore și ducea cu el mostre de haine și lenjerie femeiască. Îmi arătă și adeverința oficiului vamal din Olehleh, care confirma spusele sale.

Îmi părea oarecum hazliu faptul că voia să vândă rufărie și rochii frumoaselor ocheșe din țara asta, dar, în cele din urmă, îmi spusei că lucrul nu mă privea.

În aceeași noapte, diavolul negru veni pentru a treia oară. Fui trezit din somn de niște zbierăte de spaimă ce veneau din odaia chinezului. Apoi auzii o cădătură și niște lovituri. Sării jos din pat, pusei mâna pe revolver și pe lampa de buzunar și dădui buzna pe coridor. Pînh stătea în fața ușii odăii învecinate, și eu tocmai întinsei mâna ca s-o deschid, când ea fu smulsă cu violență dinăuntru. Zării un obiect lucitor zburând prin aer, credinciosul meu câine se prăbuși la pământ schelălăind, și în clipa următoare văzui în fața mea fierul lat al cărui efect ucigător avusesem prilejul să-l cunosc în noaptea trecută, când cu uciderea celor doi dulăi. Arma blestemată porni brusc ca o săgeată în jos și revolverul meu — de care uitasem cu totul în primele clipe de spaimă — îmi zbură din mână. Fără voie, mă dădui câțiva pași îndărăt: atunci alunecă negrul din odaie, făcu un gest amenințător cu sulița către mine, dar din câteva sărituri fu la ușă și pieri în noapte. Și cam ce-ți închipui că ducea în mâna pe care o avea liberă? Cufărul elegant al chinezului, în care se afla lenjerie de damă...

— Foarte bine! exclamă Marian vesel. Minunat, dragă Dierschl Vestea asta mă bucură cât nici nu-ți dai seama.

— Te bucură? făcu olandezul uimit. Pe chinez, cel puțin, nu l-a bucurat deloc furtul cufărului. L-am găsit leșinat în patul său, vânăt la față, aproape înăbușit de strânsoarea negrului.

A doua zi se înapoie la Kata-Radja. Spunea că se duce să-și ia alte mostre. Apoi ați venit dv., și eu aproape îl uitasem pe negru, deoarece nu se mai arătase, până când am văzut blana aia de panteră... Așa, domnule Marian, acum e rândul d-tale să povestești cum ai ajuns aici, pe urmele chinezului.

III. În căutarea uriașului negru

Marian tăcea însă. Stătea cu ochii închiși, ca adormit, pe un scaun, și părea că nici nu auzise vorbele olandezului. Dar eu știam că, dimpotrivă, în clipele acestea se gândea cu încordare la cele auzite și-i făcui semn hotelierului să nu-l tulbure.

Fără să vreau, privirea mi se-ndreptă spre fereastră, și în clipa aceea holbai ochii de spaimă, căci prin geamul întunecat răzbea chipul grozav de maimuță al negrului uriaș. Când întâlni privirea mea, acesta scrâșni din dinți, îmi făcu un semn cu capul, ca și cum ar fi vrut să-mi spună că recunoștea o cunoștință veche.

Chipul lui, cu dinții aceia sclipitori, era înfiorător și, în lumina lămpii care răzbea afară prin geamuri, avea un efect fantomatic. Totuși, privi țintă în ochii fățarnici misterioase și ultei imediat groaza pe care ți-o insufla mutra lui, căci ochii aceștia cafenii priveau atât de blând și înțelegător pe sub genele stufoase, ca și aceia ai unui animal credincios.

Eram peste măsură de uimit de acest contrast, și-l atrăsei atenția olandezului, care urmă acum direcția privirii mele.

— A, iar a venit diavolul negru murmură el.

Se părea că fantoma aceasta nu-l mai înspăimânta".

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

Fantoma din pădure (II) 28

„Marian se trezi și el din toropeală, înălță capul și privi lung la chipul dindărătul geamului. Apoi îi zâmbi prietenos negrului și făcu o mișcare cu mâna, dându-i de înțeles să vină înăuntru.

— Lasă-l să stea afară! strigă Diersch, speriat.

Dar negrul clătină din cap, deveni deodată serios și părea că ascultă cu încordare în grădină. Ochii săi luciră amenințător și sprâncenele-i stufoase se încruntară. Părea să fi simțit vreun dușman pe aproape. În clipa următoare, ne zâmbi prietenos și se făcu nevăzut.

— Ptiu, drace! mormăi Diersch și strigă imediat: «Intră!», căci auzise o bătaie ușoară în ușă.

Baik, inteligentul său servitor, se ivi în prag.

— Tuan, pasager nou — zise el — chinez la care furat cufăr.

— Ce? Fu Dan?

Diersch era uluit, iar eu de-abia îmi putui stăpâni o exclamație de uimire. Numai Marian rămase liniștit, pe când ochii săi trădau încordarea de care era stăpânit.

— Da, chinezi răspunse malaiezul la întrebarea stăpânului său.

Când Diersch ne privi acum întrebător, Marian făcu un semn cu capul spre coridor, apoi arătă spre mine și spre el, și își duse degetul la buze. Voia să ne dea de înțeles prin asta ca olandezul să nu pomenească nimic de prezența noastră. Ca și când atât n-ar fi fost deajuns, suflă în lampa de pe masă și o stinse.

Diersch mormăi ceva, dar se liniști repede și, pipăind pereții, se-ndreptă spre ușă. Baik o deschise, și-l văzurăm în coridorul luminat pe Fu Dan, pe care-l cunoșteam din Singapore. Păru mirat că vede odaia în întuneric, se-nclină însă imediat politicos când olandezul păși în cercul de lumină al lămpii din coridor.

— Bună seara, zise el în cea mai curată engleză. Aș mai putea găsi o cameră în hotelul dv.?

— Bună seara, răspunse Diersch și împinse ușa în urma sa. Dorești o cameră? Firește, o poți avea. Ia spune, ai adus alte mostre?

— Nu, firma nu vrea să mai dea. Zice să te fac pe d-ta răspunzător pentru furt, domnule Diersch.

— Asta-i acum! mormăi Diersch. Zău că nu m-aș fi gândit la așa ceva. În cazul acesta, trebuie s-aduc chestia la cunoștința autorităților. Așa că, domnule Fu Dan, va fi nevoie să-ți întrerupi puțintel călătoria, ca să servești ca martor când îmi voi formula pretențiile la societatea de asigurare.

— O, nu, domnule Diersch, eu n-am nici o pretenție. Asta a fost numai părerea firmei mele din Singapore. Nu, nu, n-am timp să aștept aici, prin urmare nu ridic nici o pretenție de despăgubiri pentru cufărul furat. Poate la înapoiere să dispun de mai mult timp și atunci voi încerca să-l descopăr chiar eu pe hoț.

Olandezul izbucni în râs:

— Ehei, domnule Fu Dan, pe ăsta nu cred să-l mai găsești. Gândește-te doar că a trecut o săptămână de atunci.

— O, domnule Diersch, poate că hoțul se mai ține prin apropierea casei dv., răspunse chinezul cu glas dulceag. Și eu sunt sigur că-l voi găsi. Trebuie să-i plătesc doar pentru încercarea de a mă gâtui. Nu-ți fie teamă, eu dispun de mijloace cu ajutorul cărora îl voi găsi fără doar și poate. Și acum te-aș ruga să-mi dai o cameră. Aș fi foarte mulțumit s-o capăt pe aceeași în care am locuit acum zece zile.

Îl auzirăm pe hotelier mormăind ceva neînțeles, apoi pașii săi se pierdură pe coridor. Marian aprinse iarăși lampa, se ridică repede și trase perdelele de la fereastră.

— Așa! făcu el apoi, frecându-și mâinile și părând foarte mulțumit. Chestia devine interesantă.

— Cred şi eu, răspunsei râzând. Ce-o mai fi punând iar la cale Fu Dan ăsta pe aici? Se pare că tu ai avut dreptate când ai bănuit că el ar fi adevăratul răpitor al fetei guvernatorului, deşi s-a îngrijit cu multă dibăcie de alibiul său — după cum s-ar exprima un poliţist.

— Firește că el e răpitorul, numai că ne lipsește deocamdată dovada. Dar pare să fi făcut o mare greşeală, onorabilul Fu Dan; s-a cam înşelat în privinţa uneltei sale.

— Vrei să zici negrul? Ascultă ce-ţi spun eu, Mariane, noi vom deveni cu timpul nişte detectivi de mâna întâi. Ceea ce întreaga poliţie din Singapore n-a izbutit să facă, ne-a reuşit nouă. Noi cei puţin l-am văzut, l-am văzut până acum de două ori pe răpitorul tinerei fete.

— Eu sper să şi vorbesc cu el. Şi sunt sigur că-l vom revedea dacă rămânem în apropierea chinezului. După părerea mea, Fu Dan are tot interesul să-l albă din nou în puterea sa pe uriaş, şi dacă nu-l vom găsi noi singuri, ne va călăuzi el la dânsul. Aha! mi se pare că olandezul se înapoiază.

Olandezul intră în odaie.

— Dragă Diersch, i se adresă Marian, cred că Pinh ai d-tale îi poartă o ură grozavă negrului, în urma loviturii pe care l-a dat-o acesta acum zece zile. N-ai putea să mi-l împrumuţi pentru o noapte şi pentru toată ziua de mâine? Vreau să încerc cu ajutorul lui să dau de sălaşul negrului.

— Cum, vreţi să rămâneţi pe afară în timpul nopţii? Nu vă gândiţi că misteriosul individ se ţine prin apropiere?

— De aceea şi vreau să rămânem pe afară, răspunse Marian liniştit. Aş dori să stau de vorbă cu el.

— Ciudate dorinţi ai, zău aşa! Te rog să mă crezi că nu mi-ar fi deloc plăcut să vă găsesc cu trupurile spintecate, mâine dimineaţă, în grădina mea.

— În primul rând, asta ar strica reputaţia hotelului d-tale, zise Marian, râzând. Dar poţi fi liniştit, dragă Diersch, negrul nu ne va face nimic.

— El, dacă eşti atât de sigur, nu mai am ce să spun. Firește, domnilor, vă pun cu plăcere la dispoziţie câinele. Am însă o rugăminte, dómnule Marian: trebuie să-mi povesteşti cum ai dat de urma chinezului.

— A fost cât se poate de simplu. Spre deosebire de poliția din Singapore, care-l considera nevinovat pe Fu Dan, eu am văzut într-însul pe făptuitorul principal, adică acela care lucra în umbră. Alibiul său a fost atât de iscusit, încât eu am căpătat îndată o bănuială. Afară de asta, eu îi cunosc prea bine pe asiatici, ca să nu știu cum se răzbună ei. Guvernatorul l-a râs în nas când Fu Dan l-a cerut fata în căsătorie, și-o astfel de insultă n-o poate uita un chinez. Așa că l-am luat la ochi pe chinez, adică m-am împrietenit cu un tânăr malaiez, pe care l-am găsit în port, și l-am pus pe urma individului meu. Și într-o zi, micul meu detectiv mi-a adus vestea că Fu Dan s-a îmbarcat pe un vapor care pleca spre Telok Semawee, marele port militar de pe coasta de răsărit.

A doua zi am plecat și noi: în tabăra legiunii străine olandezo-indiene am aflat că nici un chinez n-a debarcat în Semawee, și atunci am pornit înainte spre Olehleh. Acolo ne-a fost lesne să dăm de urma chinezului, care ducea aici.

Am ajuns prea târziu însă, dar acum norocul ne-a venit în ajutor, căci Fu Dan s-a înapoiat la d-ta.

— Mă mir numai că ați lăsat să treacă opt zile fără să întrebați de el, zise hotelierul. V-aș fi dat doar imediat informațiile cerute.

— Eu obișnuiesc să-i observ întâi pe oameni, înainte de a le acorda încredere, răspunse Marian. Afară de asta, mă interesa, în primul rând, vânătoarea panterei negre, și apoi ceva parcă îmi spunea să rămân aici. După cum vezi, presimțirea mea nu m-a înșelat. Așa, acum să ieșim în grădină!

În timpul celor opt zile de când ne aflam acolo, ne împrietenisem cu dulăul olandezului, și când acesta îi porunci acum să ne considere ca stăpâni, el se lipi de noi, dând din coadă. Diersch ne dădu drumul pe ușă, după ce ne mai copleși cu sfaturi. La sfârșit, zise:

— Ușa casei o voi încuia însă; când vă înapoiați, vă rog să bateți la fereastra dormitorului meu.

Cheia se răsuci cu zgomot în broască, iar noi rămaserăm singuri pe terasă și ne îndreptarăm privirile spre grădina scăldată în lumina lunii.

— Tu știi cât îmi plac mie nopțile tropicale, dragă George, urmă doctorul Bertram. Am petrecut multe nopți din acestea în aer liber, împreună cu prietenul Marian, și toate mi-au lăsat o impresie neștearsă. De data asta, însă, noaptea îmi părea misterioasă. Pretutindeni vedeam umbra uriașului cu cap de maimuță... Eram prost dispus și nervos, când Marian mă ciupi de braț și păși încetișor pe scara care ducea în grădină.

Îl urmai cu băgare de seamă și-mi regăsii liniștea zărind câinele, căci păzitorul acesta credincios nu va lăsa pe nimeni să se apropie neobservat. Marian porni pe marginea potecii de prundiș până la poarta grădinii, coti apoi la stânga, ținându-se mereu în umbra tufișurilor. Mă lui după el, și în curând ajunserăm în fața ferestrei camerei de culcare a olandezului. Știam că Fu Dan obținuse camera de alături.

Fereastra era întunecată, dar mi se păru că figura palidă a chinezului privea țintă în grădină. Îi atrăsei atenția lui Marian, și după ce privi și el câteva clipe, cu încordare, zise în șoaptă:

— Ai dreptate, Robert, galbenul se uită afară. Și dacă nu mă înșel, ține un revolver în mână. Vezi sclipirea aceea albăstruie?

Da, Marian avea privirea mai ageră, căci uitându-mă și eu cu încordare, văzui același lucru.

Atunci, câinele de lângă noi scoase un mârâit amenințător și-n același timp se lipi de mine, ca și cum ar fi-simțit o primejdie apropiată. Instinctiv, scosei revolverul din buzunar, căci în spatele nostru se auzi șoptind un glas gutural, adânc, într-un jargon englezesc care te băga în sperieți:

— Massers, pleacă de aici! Nu merge bine la voi. Chinez o să fi supărat.

— Așteaptă niței, răspunse Marian. Avem gânduri bune cu tine.

— Mai târziu, massers, nu pot acum. Dar dv. pleacă de dici!

Convorbirea noastră fu întreruptă din cauza câinelui care o luă la fugă cât îl țineau picioarele. Firește că prin asta se stârni zgomot în tufiș, și în clipa următoare porniră câteva împușcături din odaia chinezului. Gloanțele șuierară pe deasupra capetelor noastre.

— Pleacă, pleacă, massers! se auzi glasul dindărătul nostru.

Asta am fi făcut-o oricum: ne-am lungit imediat la pământ și ne-am târât în lături cât se putea mai repede. Câinele, însă, o zbughise prin iarbă, spre casă. Atunci se deschise o fereastră și auzirăm glasul lui Diersch:

— Ce s-a întâmplat? Vă opresc să trageți cu revolverul în casa unde locuiesc oameni de treabă.

— Diersch, vecinul d-tale a tras, răspunse Marian. Liniștește-l pe dânsul! Nu ne poți opri să facem o plimbare pe o noapte atât de frumoasă...

După câteva clipe se aprinse lumina în camera lui Fu Dan, și noi îl văzurăm pe hotelier stând în fața chinezului acela mărunțel și gesticulând enervat.

— Ești încă aici? strigă cu glas înăbușit Marian spre tufiș.

Dar nimeni nu răspunse.

— Păcat! făcu tovarășul meu, blestematul ăla de chinez l-a alungat. Haide, acum e cel mai nimerit prilej să ne întoarcem în casă. Ne vom cățăra pe zid și vom intra pe fereastră în odaia chinezului.

De-abia puseserăm piciorul în cameră, că ușa de alături fu izbită cu furie și Diersch se ivi în prag. Marian îi făcu repede un semn și duse degetul la buze. Olandezul dădu din cap, aruncă o privire plină de mânie spre odaia alăturată, și arătă cu mâna la frunte. Apoi o luă înaintea noastră, și păși în odaia ce ne era destinată, care se afla cam peste drum de-a lui.

— Asupra dv. a tras blestematul? întrebă el încetișor.

— Da, probabil că ne-a luat drept dușmanul lui, negrul acela uriaș, dar acesta se află pitit în tufiș și ne-a prevenit chiar.

— Cel ați vorbit cu individul ăla misterios? strigă olandezul înmărmurit.

— Da, te rog, însă, nu țipa atât de tare! zise Marian. Ne spunea că nu ne-am ales un loc bun pentru pândă și imediat după aceea au răsunat detunăturile.

— Hm..., asta e..., și ce-a făcut Pinh al meu?

— A rupt-o la fugă, răspunsei eu râzând. Probabil că acum stă în fața ușii.

— E cu putință așa ceva? Atunci javra nu e bună de nimic.

— Ba e un animal cum nici nu se află altul — răspunse Marian — dar se vede că negrul și-o fi frecat pielea cu vreo buruiană rău mirositoare, care pune pe goană orice câine.

— Ptiu, dracel mormăi hotelierul. Mai bine ar fi să-l dau imediat afară pe galbenul ăla. Știți ce spunea? Cică a tras fiindcă credea că vine iar hoțul să-l prade.

— Ba eu sunt sigur că ne-a recunoscut, sau ne-a bănuit numai, zise Marian. Trebuie să fim cu băgare se seamă de acum încolo. Mă bate gândul să părăsesc casa și să mă culc în pădure.

— Ca să te îmbolnăvești de friguri de baltă, mormăi Diersch. Crezi serios că stârpitura aia de chinez ți-ar putea face ceva sub acoperișul casei mele?

— N-ar fi de crezut, e drept, dar eu îl cunosc prea bine pe galbenii ăștia. Rămânem însă aici, și vom fi cu ochii în patru, iar mâine dimineață mergem în pădure, căci trebuie să stau de vorbă cu negrul.

— Cum vreți, bodogăni Diersch. Acum mă duc să-i dau drumul înăuntru câinelui și apoi mă culc. Noapte bună, domnilor!

IV. În pădurile seculare ale Sejawei

Privii râzând după olandez, văzându-l ieșind furios din odaie, dar devenii serios când Marian zise încetișor:

— Ar fi mai bine să dormim cu schimbul, Robert, căci n-am deloc încredere în chinezul ăsta.

— Aș vrea să știu de ce ne-am amestecat în afacerea asta, în loc să ne vedem de vânătoarea noastră, să filmăm animalele în singurătatea lor, lucruri de pe urma cărora am fi avut mai multă plăcere decât vârându-ne nasul într-o chestie care nu ne poate aduce drept câștig decât un glonte în coapsă sau un cuțit în inimă, zisei eu necăjit.

— Da, da, cunosc cântecul! râse Marian. Meseria de detectiv nu e de tine. Și totuși, te înflăcărezi când ne pică din când în când câte un „caz". De fapt, am pornit la vânătoarea asta pentru că mi-era milă de tânăra fată. I-ai văzut fotografia pe masa de scris a guvernatorului? Ia închipuiește-ți-o acum în mâinile acestui chinez!

— L-aș rupe în bucăți pe ticălos! scrâșnii eu.

— Ei, vezi? râse Marian. Aşadar, să facem tot ce ne-o sta în putinţă ca s-o readucem tatălui ei! Şi-apoi, mă interesează foarte mult negrul acela uriaş.

— Aşa e, eu cred că e un om foarte bun, deşi a răpit-o pe fată.

— Să sperăm că-l vom întâlni în curând. Acum culcă-te şi caută să dormi, căci vom avea nevoie de forţe pentru ziua de mâine. Peste două ceasuri te voi trezi.

*

Sării în sus speriat simţind o mână atingându-mi braţul.

— Atenţie! îmi şopti Marian în ureche. Auzi o fereastră deschizându-se undeva în casă?

Îmi încordai auzul şi desluşii într-adevăr cum se deschidea o fereastră, lovindu-se încetişor de perete.

— E de partea cealaltă — şopti Marian iar — şi bănuiesc că Fu Dan vrea să părăsească odaia pe fereastră, deoarece câinele care se află pe coridor nu-l va lăsa să treacă aşa, cu una, cu două.

— Atunci se vede că vrea să ne facă o vizită, zisei eu, după câteva clipe de gândire. Probabil că tot ne-a recunoscut, deşi atunci când ne-am întâlnit cu el la lordul Abednego, acesta ne-a recomandat drept nişte călători în trecere prin Singapore.

— Da, aşa este, şi din treaba asta poţi deduce că are ceva pe cuget. Nu degeaba a tras asupra noastră; desigur că ne-a observat şi ne-a recunoscut. Că şi-a greşit ţinta, e altă socoteală.

În vremea asta, m-am ridicat din aşternut şi împreună cu Marian am păşit spre fereastră.

— Hai să-i uşurăm sarcina şi să deschidem fereastra, şopti prietenul meu. Sunt curios să văd ce are de gând să facă.

Marian deschise fereastra cu atâta băgare de seamă, încât nimeni n-ar fi putut auzi. Scoaserăm capetele afară, dar cum partea aceasta a casei se afla în umbră, nu puturăm descoperi nimic. Nu ne rămânea decât să ne bizuim pe auz şi trebuia să fim cu toate simţurile încordate, căci Fu Dan se va folosi, desigur, de papuci chinezeşti, cu tălpile de pâslă.

Minutele se scurgeau unul după altul. În fiecare clipă ne puteam aştepta la un atac pe furiş din partea chinezului.

— Ştii ce? Eu cred că e mai bine să ieşim afară, şopti Marian. Dacă ne cade în labă acolo, va fi cu mult mai neplăcut pentru el.

Şi fără să mai aştepte răspunsul meu, sări ca o pisică pe fereastră. Nu-mi rămânea decât să-l urmez şi trebuie să mărturisesc că, odată ajuns afară, mă simţii mai curajos.

— Tu furişază-te până în colţul drept al casei, şopti Marian. Atunci îl vom vedea în orice caz, chiar dacă-ar fi să vină din faţă.

Îl urmai sfatul şi mă lipii de colţul din dreapta al casei, pe brâul îngust de iarbă care înconjura clădirea.

În curând avea să se dovedească din plin cât era de bună tactica lui Marian. Fu Dan alese drumul cel mai lung, dar și cel mai sigur în același timp, și veni din față, ieșind din tufiș. L-am descoperit imediat și-am strâns revolverul în mână, căci se apropia clipa hotărâtoare.

Dar se întâmplă cu totul altfel de cum mă așteptasem eu. Fu Dan se ridicase pe jumătate și își îndreptase privirea în sus, spre ferestrele noastre, când se ivi deodată în spatele lui o făptură uriașă. Auzii o lovitură înăbușită, un geamăt adânc, apoi uriașul dispăru iarăși și stârpitura de chinez rămase nemișcată în iarbă.

După câteva clipe, eu și Marian eram lângă el. Tovarășul meu se aplecă asupra lui și-l examină în grabă.

— Trăiește încă, șopti apoi mirat, — deși a căpătat o lovitură zdravănă în cap. Ciudat e faptul că negrul l-a cruțat, eu mă așteptam să-l dea gata dintr-o dată. Pune mâna, Robert, să-l ducem îndărăt în odaia sa și să-l așezăm în pat. Când se va trezi după câteva ceasuri din leșin, va rămâne foarte mirat, și sper că va fi atât de slăbit de pe urma acestei lovituri, încât nu va putea să ne spioneze când vom porni după negru.

Ridicarăm trupul slăbuț și-l purtarăm în jurul casei. Marian își făcu vânt pe fereastra odăii deschise a lui Fu Dan și eu i-l dădui în primire pe leșinat. După câteva minute, Marian sări din nou afară, închise încetișor fereastra și, luându-mă de braț, ne îndreptarăm spre geamul odăii noastre. Ne făcurăm vânt înăuntru și ne culcarăm liniștiți.

Când soarele aurea grădina cu razele sale, noi eram gata cu dejunul. Îmi încărcai în spate rucsacul cu provizii, aruncai pușca pe umăr și-l urmai pe Marian, care ieșise deja pe coridor, ca să-i atâme câinelui zgarda.

Când eram pe punctul să părăsim casa, olandezul tocmai ieșea din odaia chinezului și ne zise încetișor:

— Ce spuneți de asta, domnilor? — șopti el. Fu Dan zace fără cunoștință în patul său. Are un cucui cât toate zilele la cap, pricinuit, se vede, de o lovitură. L-am auzit gemând și atunci am intrat în odaia lui. Ce să fac acum?

— Spune-i servitorului d-tale să-i pună comprese reci — îi sfătui Marian — și când își va reveni în simțiri, îți va istorisi el ce s-a întâmplat. Probabil că s-a lovit cu capul de vreun dulap.

— Atunci cred că dulapul s-a făcut țăndări, zise olandezul, bănuitor, altminteri n-ar fi putut căpăta un cucui atât de grozav. Eu cred, domnilor, că știți mai multe despre chestia asta decât vreți să povestiți.

— Ascultă ce-ți spun eu, dragă Diersch, Fu Dan îți va istorisi desigur că s-a lovit cu capul de ceva. Acum, te rog să ne lerți, căci avem un drum lung înaintea noastră. La revedere, prietene!

Olandezul ne mai strigă câteva cuvinte pe care, însă, nu le înțeleserăm, căci eram grăbiți să ne îndepărtăm de casă. Se putea lesne întâmpla ca Fu Dan să nu fie leșinat, ci să se prefacă numai. Nu știu dacă asta l-a făcut pe Marian s-o ia repede la picior, dar gândul acesta îmi veni atât de brusc, încât mă oprii la poarta grădinii și-mi întorsei capul. Mi se păru atunci că zăresc o făptură la fereastra chinezului, care făcea gesturi ciudate cu brațele. Dar în clipa când vrui să-i atrag atenția lui Marian asupra acestui lucru, făptura dispăru brusc.

— Haide odată, ce Dumnezeu ai rămas locului! strigă Marian din stradă.

Ieșii repede din grădină, luții pașii până ajunsei lângă el și-i comunicai ce observasem.

— Dracel făcu el îngândurat, asta mă face să bănuiesc c-ar fi transmis semnale vreunui tovarăș de-al său. Dragă Robert, acum trebuie să fim cu ochii în patru, căci nu-i exclus să fim urmăriți. Sper să putem observa în pădure dacă presupunerea mea e întemeiată și, în consecință, să scăpăm de urmăritori.

— Mariane, crezi într-adevăr că vei putea îndrepta câinele pe urmele negrului? Spuneai doar tu însuți că uriașul s-a frecat pe trup cu vreo buruiană, al cărei miros alungă câinii.

— Da, dragă Robert, asta a făcut-o cu prilejul vizitei din grădina hotelului. Nu cred însă să fi procedat la fel cu prilejul vânării tapirului. Și acolo vreau să-i dau drumul câinelui. Afară de asta, sunt sigur c-a lăsat urme lămurite în tufișuri, cu prilejul transportării fiarei ucise de el.

Tot vorbind, ajunserăm la brâul de păduri ale vulcanului Sejawa. Peste un ceas vom fi în luminișul unde l-am zărit pe uriaș pentru prima oară și atunci Pinh își va face datoria.

Pe poteca elefanților pășirăm în umbra pădurii seculare. Marian o luase ceva mai înainte și dispăruse pe după o cotitură a drumului. După câteva clipe, când ajunsei și eu la cotitură, rămăsei înmărmurit, căci bunul meu tovarăș parcă intrase în pământ. Ce să se fi întâmplat? Trăsei repede revolverul și privii cu atenție în tufișurile de ambele părți ale potecii.

Deodată, auzii deasupra mea un hohot de râs și un glas care spunea:

— Robert, vino și tu sus! Voiam numai să-ncerc dacă pot fi descoperit ușor. După cum constat, nu e cazul, așa că locul acesta e foarte bun. Grăbește-te însă, căci poate că urmăritorul nostru — dacă e vreunul — s-a luat după noi.

Privii în sus și-l zării pe Marian pe creanga de jos a unui tamarind uriaș. Îmi zâmbi vesel și șopti:

— Aruncă-mi sus rucsacul. Repede, e ușor de urcat.

În vremea asta, Marian mai urcase câteva crengi, și când ajunsei la el, îl zării călare pe o creangă în frunziș. Mă așezai lângă dânsul și putui cuprinde cu privirea poteca. În vreme ce noi nu puteam fi zăriți de jos, chiar dacă cel ce se uita ar fi bănuit că suntem acolo.

Atunci îmi adusei aminte de câine.

— Mariane, unde l-ai lăsat pe Pinh? întrebai în şoaptă.

— L-am legat în tufişul dindărătul nostru şi i-am poruncit să stea cuminte. Animalul acesta e foarte bine dresat şi nu se va mişca de la locul său, orice s-ar întâmpla.

— Acum sunt într-adevăr curios dacă ne va urmări vreun complice al chinezului. Ce vom face în cazul acesta?

— Nu ştiu nici eu, deocamdată. Oricum, îl vom urmări şi vom vedea ce are de gând. A! îl vezi? Drace! E un băiat malaiez. E foarte viclean domnul Fu Dan! Tânărul acesta nu poate atrage atenţia nimănui. Ia să vedem ce are de gând să facă.

Un băiat scund şi îndesat, numai cu nişte pantaloni scurţi şi o tichie, dar înarmat cu un enorm pumnal malaiez, pe care-l purta la brâu, păşea de-a lungul potecii, ciulind urechile şi privind cu încordare în toate părţile. Când ajunse dedesubtul nostru, se opri şi cercetă terenul cu atenţie. Să fi descoperit oare urmele invizibile ale paşilor noştri?

Deşi asta era de necrezut, totuşi aşa părea să fie, căci malaiezul îşi îndreptă deodată ochii spre tufişul prin care pătrunsesem noi, apoi îşi plimbă privirea-i ageră pe trunchiul tamarindului.

Atunci Marian întinse revolverul printre frunzele care ne acopereau şi zise calm în limba malaiezâ:

— Rămâi pe loc tinere, altminteri te ucid! Şi întorcându-se spre mine, adăugă: Robert, tu cobori imediat şi-l ţii pe băiat până voi veni şi eu. Nu trebuie să ne scape cu nici un preţ. Dacă încearcă să fugă, îl opresc cu un glonţ.

Coborâi repede de-a lungul trunchiului, îmi făcui loc prin tufiş şi-l înhăţai pe băiat. El încercă să ducă mâna la pumnal, dar îi întorsei braţele spre spate şi le ţinui ca într-un cleşte.

După câteva clipe, ajunse şi Marian jos şi smulse pumnalul de la brâul băiatului. De-abia acum îl dădui drumul, în schimb Marian îl prinse de braţ.

— De ce ne urmăreşti? începu interogatoriul.

Malaiezul încercă să facă o mutră nevinovată şi răspunse:

— Tuan, am plecat în pădure să caut fructe... În timp ce vorbea, ochii săi priviră cu teamă la făptura înaltă a tovarăşului meu, şi când întâlniră chipul sever şi privirea pătrunzătoare ale acestuia, îşi lăsă capul în jos.

— Cum te numeşti? continuă să-l întrebe Marian.

— Tomo, Tuan.

— Bine, Tomo, acum vreau să-ţi spun ceva: dacă nu mărturiseşti imediat adevărul, te vom spânzura de copacul ăsta frumos. Un avertisment pentru toţi cei care vor să mai mintă.

Marian vorbise atât de serios, încât băiatul începu să tremure.

— Tuan, nu am voie să spun nimic, căci atunci ar însemna să mor de o moarte mai grozavă decât aceea cu care mă ameninţi tu.

— Aşa îmi place, Tomo, ai vorbit cinstit şi pentru asta îţi dăruiesc viaţa. Îţi cer însă să te întorci şi să-i spui stăpânului tău despre întâlnirea noastră. Spune-i de asemenea că mi-am luat toate măsurile de apărare. Pleacă! O dată ţi-am dăruit viaţa, dar dacă te-ntâlnesc a doua oară în calea mea, te ucid fără milă. Hai, şterge-o!

Băiatul îndreptă o privire speriată asupra prietenului meu, făcu apoi o plecăciune adâncă şi dispăru pe potecă.

— Crezi într-adevăr că va renunţa să ne urmărească? întrebai eu.

— Nădăjduiesc, căci altminteri ar trebui să iau măsuri mai aspre. Acum să ne grăbim. Am pierdut mult timp din pricina băiatului care, de altfel, mi-a plăcut foarte mult.

Marian îşi făcu loc în tufiş şi luă câinele care stătuse liniştit, apoi pornirăm aproape în goană pe potecă, până ajunserăm la luminişul unde se desfăşurase sângeroasa dramă din seara trecută.

Pinh mirosi locul pe unde uriaşul dispăruse în tufiş, şi, prinzând o urmă, porni pe ea, mârâind încetişor.

— Vezi, tot eu am dreptate! zise Marian, apoi o luarăm la goană prin inima codrului.

V. O catastrofă

Bine făcuse tovarăşul meu că luase cu el cuţitul de tăiat mărăcini. Căci deşi uriaşul croise un drum cu trupul său, acesta era din nou acoperit de liane şi alte plante, pe care Marian trebuia să le reteze iar.

Drumul nostru nu mai urca acum, ci mergea pe şes, părând să înconjoare craterul vulcanului, pe direcţia nordică.

— Robert — zise tovarăşul meu, oprindu-se să taie nişte liane groase —, mi se pare că ajungem cu încetul pe coasta de răsărit.

— Da — încuviinţai eu —, pe undeva prin apropiere trebuie să fie portul militar Segli.

— Nu — răspunse el —, Segli se află cu mult mai la răsărit. Trebuie să înconjurăm tot craterul vulcanului ca să ajungem la şes. Păcat că n-am luat cu noi o călăuză.

— Ei — căutai să-l mângâi eu —, în definitiv, de data asta, n-aveam de gând să cunoaştem ţara, ci să-l găsim pe uriaşul negru, şi ne e totuna în ce loc vom ieşi.

— Ai dreptate — râse Marian —, aşadar, să mergem mai departe pe urmele misteriosului individ. De altfel, trebuie să mărturisesc că mie, personal, nu-mi mai apare atât de misterios.

— Nici mie, încuviinţai eu. Aseară ne-ar fi putut ucide lesne şi în loc de asta ne-a prevenit. M-aş bucura mult să putem face cunoştinţă cu el.

Marian vru să răspundă, dar se întrerupse brusc şi rămase pe loc. Ieşirăm într-un luminiş mic şi în faţa noastră zăcea cadavrul tapirului. De fapt, erau numai rămăşiţele lui, căci animalele de pradă şi insectele avuseseră grijă să-i mănânce carnea. Cu toate astea se putea recunoaşte lămurit că părţile cele mai bune fuseseră tăiate dinainte.

— Ce părere ai tu de necunoscutul nostru prieten? întrebă Marian râzând.

— Una din două: sau e un bun cunoscător de mâncăruri, sau are în grija lui pe cineva, căruia îi aduce tot ce e mai ales.

— Bravo! exclamă tovarăşul meu, la fel m-am gândit şi eu. Şi ştii tu cine e acel „cineva" căruia îi poartă el de grijă?

— Nu e greu de ghicit. O fi Ellen Abednego.

— Da, dânsa e. Şi acum ştiu şi de ce negrul îl urăşte pe chinez. Desigur că el a fost îndemnat de Fu Dan s-o răpească pe fată, dar a fost mişcat, probabil, de frumuseţea ei, şi acum vrea s-o ocrotească. Un lucru nu pricep însă: de ce n-a adus-o îndărăt lordului, ci o ascunde aici, în pădure?

— Îţi închipui tu că englezul va crede un singur cuvânt al negrului, când îi va readuce fiica? Nu, va pune îndată să-l aresteze, pentru ca apoi să fie condamnat cu asprime. Şi oare fata n-ar fi apoi mereu în primejdie din partea chinezului răzbunător, care va găsi o altă unealtă ca s-o răpească?

— Dragă Robert — zise Marian râzând —, văd că devii un bun detectiv. Presupunerile tale sunt cât se poate de drepte. Nu pricep însă de ce negrul nu l-a ucis pe chinez: l-a avut doar în mână de două ori, şi puţin de-ar fi strâns mai tare, l-ar fi dat gata pe onorabilul Fu Dan. Marian rămase câteva clipe pe gânduri, apoi urmă: Altfel, părerea ta e întemeiată. Să nădăjduim că negrul ne va lămuri de ce a procedat în felul acesta.

Încă un sfert de ceas mai merserăm printre tufişuri, apoi ajunserăm pe o potecă, pe care Marian o cunoştea de pe hartă.

— În curând va trebui să trecem o apă îngustă — zise el — şi, după ce vom mai străbate câţiva kilometri, vom da de şes. De fapt, nu prea ştiu însă unde putea să fi rămas prietenul nostru negru.

Dar Pinh, minunatul dulău, ne târa neobosit mai departe. Asta însemna că ne aflăm pe drumul cel bun. În curând ajunserăm şi la pârâu, pe care îl trecurăm păşind pe o bârnă lungă, ca nişte adevăraţi echilibrişti.

Când ajunserăm pe ţărmul celălalt, Pinh deveni neliniştit. Adulmeca încoace şi-ncolo, alerga îndărăt, porni iar înainte, şi deodată se lungi pe labe, schelălăind încetişor.

Pierduse urma, bietul de el.

— Aha! făcu Marian, negrul a mers o bucată de loc prin apă. Să pornim de-a lungul ţărmului şi-l vom regăsi noi urma.

— Dar se poate s-o fi luat şi în direcţia opusă! îmi dădui eu cu părerea.

— Nu, căci ar fi ajuns la şes, şi-acolo n-are unde s-o ascundă pe Ellen Abednego.

— Hm..., poate că ai dreptate. Să mergem deci în susul apei.

Timp de vreo jumătate de ceas ne croirăm drum printre crengile aplecate ale mangrovelor, apoi Marian se opri și arătă spre o spărtură îngustă din tufiș.

— Cred că pe aici a pătruns, zise el.

Pînh porni înainte, mirosi pământul de jur-împrejur și mârâind vesel îl trase pe tovarășul meu în spărtură.

— Vezi! exclamă el triumfător, tot în sus a luat-o, după cum spu...

Nu-și sfârși vorba, căci auzii un foșnet în tufiș, o izbitură, un lătrat înăbușit al câinelui..., apoi se făcu tăcere.

Fără să stau pe gânduri, pătrunsei în spărtură. Atunci auzii de undeva glasul ce suna ciudat de înăbușit al lui Marian:

— Fii cu băgare de seamă, Robert, prietenul nostru negru a așezat aici o capcană. Întinde-te la pământ și târăște-te înainte cu atenție.

Acum observai și eu că îngusta potecă dinaintea mea era presărată cu frunze veștede și la vreo doi metri depărtare se afla o gaură mare, în acest covor artificial de frunziș. Mă culcai la pământ cât eram de lung, târându-mă cu băgare de seamă și pipăind fiecare palmă de pământ. Astfel ajunsei la gaură și putui privi în jos.

Îl văzui pe Marian stând foarte comod pe fundul unei gropi de vreo patru metri adâncime: ținea câinele în brațe și-mi făcea „bezele" în sus.

— Nu ești și tu de părere, dragă Robert, că ne aflăm acum în apropierea ascunzătorii negrului? mă-ntrebă el. Altminteri nu și-ar fi dat osteneala să pună capcana asta. Sunt fericit că n-a împodobit-o cu țărușe ascuțite — cum se face de obicei — căci atunci m-ar fi ciuruit. Ia trage-l, te rog, pe câine mai întâi, pe urmă îmi vei arunca pușca ta.

N-a fost deloc ușoară munca, dar după câteva minute cei doi erau lângă mine.

— Groapa o potrivim la loc — zise tovarășul meu —, ca să-și facă datoria, dacă onorabilul Fu Dan sau una din unelțele sale va avea de gând să ne urmărească.

Partea primejdioasă a potecii avea o lungime de vreo doi metri. O străbăturăm ținându-ne pe lângă tufișuri, acoperirăm la loc deschizătura și-l urmarăm pe câine, care alerga acum vesel înainte.

Tufișurile dispărură brusc pe dreapta, în locul lor se ivi o stâncă pleșuvă, iar după vreo sută de metri ne aflarăm în fața unei deschizături înguste în stâncă. Pînh vru să intre înăuntru, dar Marian îl opri.

— Aha! făcu el, aici e ascunzătoarea. Îți amintești că domnul comandant van Greve vorbea de o crăpătură adâncă în piatră pe partea de apus, în apropierea stațiunii militare Loknja? Cică ar fi având o lungime de kilometri în inima muntelui. Te pomenești că și aici e o astfel de minune naturală, numai că ar putea deveni primejdios pentru noi să pătrundem înăuntru, deoarece nu știm ce surprize ne-a pregătit negrul. Ssst! ce să fi fost asta?

Un bubuit îndepărtat cutremură văzduhul; în același timp se cutremură ușor și pământul sub picioarele noastre.

— O furtună? întrebai eu şovăind.

— Exclus. S-a prăbuşit vreo stâncă. Dacă vom avea noroc, atunci negrul şi protejata lui vor fi alungaţi afară din ascunzătoare, datorită acestei împrejurări. Să aşteptăm aici.

— Nu, Marlane — mă împotrivii eu —, căci nu ştim dacă s-a întors. Şi poate că fata se află într-o situaţie care nu-l îngăduie să iasă singură afară. Trebuie neapărat să pătrundem în peştera din stâncă.

Spunând aceasta, zvârlii sacul din spinare şi dădui să intru în deschizătură. Dar Marian mă împinse în lături, îşi scoase lampa de buzunar şi revolverul şi se strecură în crăpătura îngustă a stâncii. Îl urmai cam supărat, căci aş fi vrut să vin eu cel dintâi în ajutorul Ellenei Abednego. Dar privelişte care mi se înfăţişă în lumina lanternei lui Marian mă făcu să amuţesc şi-mi tăie avântul într-o clipă.

Ne aflam într-o încăpere înaltă, boltită, ai cărei pereţi calcaroşi, crăpaţi, găuriţi, erau acoperiţi cu sculpturi primitive în piatră. Liliecii îşi luară zborul şi începură să rotească în jurul capetelor noastre, blocuri uriaşe de stâncă ne închideau adesea drumul şi, pe alocuri, observai lămurit rămăşiţe de focuri străvechi, care proveneau, desigur, din vremuri demult apuse. În mine se trezi cercetătorul şi, uitând pentru ce venisem acolo, mă aplecai să ridic un ciob pe care-l descoperii în trecere, când răsună din nou bubuitura aceea îndepărtată şi pământul păru că se cutremură iarăşi sub picioarele noastre.

Marian se opri şi se întoarse spre mine. Lampa îi lumină figura din plin şi atunci observai o expresie încordată în trăsăturile sale, cum nu văzusem la el decât atunci când se afla în primejdie de moarte.

Ridică încetişor braţul cu revolverul şi zise răspicat:

— Robert, dacă mergem înainte se poate întâmpla să nu mai ieşim de aici, căci — dacă nu mă-nşel — cutremurul acesta de acum a fost o nouă prăvălire a unui munte în interiorul vulcanului. Urmările ţi le poţi închipui singur. Crăpătura aceasta poate să fie în legătură cu craterul, aşa că un al treilea cutremur ne poate acoperi, sau, în cazul cel mai rău, adică dacă s-ar produce o erupţie a acestui vulcan vechi, nu e exclus să ne trezim în lava fierbinte, care, firește, va umple în primul rând crăpătura asta. Cred că cel mai nimerit lucru e să ne-ntoarcem; negrul o fi observat şi el primejdia şi o fi dus-o într-un loc sigur pe Ellen.

— Marlane — îi răspunsei eu —, mai curând cred că biata fată se află singură şi în neputinţa de a se salva. Nu ne rămâne deci altceva decât să pornim înainte. Dacă eşti de altă părere, vei merge singur.

— Ei, şi tu acum! zâmbi bunul meu tovarăş. Firește că sunt gata să mă jertfesc, când e vorba de salvat o viaţă de om — o ştii prea bine. Numai că tocmai în cazul acesta trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci va fi primejdios, atât pentru noi, cât şi pentru fată, dacă se află aici, ceea ce nu e încă sigur... Dar — schimbă deodată el vorba — ia te uită aici, vezi urma asta? E a unui picior descult, de uriaş, şi care nu poate fi decât a misteriosului nostru prieten. Înainte, Robert, înainte!

O luă repede la picior, şi eu îl urmai de aproape. Peştera cea uriaşă era pe sfârşite, şi o crăpătură îngustă în stânca de calcar ne arăta drumul înainte. Marian şovăi o clipă, apoi însă pătrunse cu hotărâre înăuntru.

Priveliştea se schimbase acum. Pereţii stâncoşi închideau gangul scurt şi foarte îngust, şi capetele ne erau ameninţate de vârfurile ascuţite ale stalactitelor ce atârnau de sus.

Mă înfiorai, întrebându-mă dacă e cu putinţă ca negrul să fi adus o fată frumoasă şi fragedă în peştera aceasta grozavă.

Tocmai voiam să-i spun lui Marian că nu avea nici un rost să mergem mai departe, când prietenul meu se pălîcni de unul din numeroasele blocuri de stâncă din cale şi scăpă lampa care se sparse de perete.

— S-a dus pe apa sâmbetei! exclamă Marian răzând cu ciudă. Mi-am scrântit piciorul, şi de lampă nu mă mai pot folosi. Ahl M-am înţepenit aici printre sfărâmăturile astea de piatră... Ia aprinde odată lampa aia a ta, omule! Sfărâmăturile astea te taie ca un cuţit.

— Îmi pare rău, Marian, dar lampa e în sacul pe care l-am lăsat afară, răspunsei eu cu amărăciune.

— În cazul acesta, stăm cum nu se poate mai binel morrnăi tovarăşul meu. Ia să căutăm să ieşim de-aici pe dibuite, căci fără lumină nu facem nici o treabă. Aşa! A dat Dumnezeu de m-am ridicat pe picioare. Acum să-ncerc să ajung lângă tine. Al uite că te-am găsit! Înainte!

Pipăind pereţii, păşeam printr-un întuneric de iad, şi după ce am ieşit din gangul acela îngust, am trecut ca vai de lume prin peştera cea mare, presărată cu bolovani la tot pasul.

De bine, de rău înaintam însă şi strigai plin de curaj la Marian, care mă ţinea de braţ, păşind în urma mea:

— Să ştii c-o s-o scoatem la capăt, băiete!

Atunci se auzi o nouă bubuitură în munte, de data asta şi mai puternică şi mai prelungă. Pământul se cutremură atât de tare, încât ne pierdurăm echilibrul.

— Un cutremur, Marianel strigai îngrozit. Gangul se va prăbuşi. Biata Ellen Abednego!

Dar un cutremur de pământ n-ar fi fost atât de rău. Avurăm deodată impresia că ne aflăm în iad. Aerul fu umplut de-un abur usturător şi înecăcios de pucioasă, fără să putem zări ieşirea salvatoare.

Aburul ucigător ne umplu plămânii, o tuse chinuitoare ne sfârşi puterile, lacrimile ne dădură în ochi, gândurile ni se încâlcirăl...

Începui să mă clatin, mă poticnii, căzui greoi la pământ şi simţii o izbitură.

— Robert..., mai auzii eu, apoi îmi pierdui cunoştinţa.

Totuşi, îmi mai dădui seama că o talpă grea mă lovi în piept, auzii un strigăt înăbuşit, paşi grăbiţi şi, aproape de tot, gemete de durere. Visai apoi că o mână aspră mă apucă de braţ, târându-mă peste dărâmăturile ascuţite. Snopi de scântei îmi orbeau ochii, mă simţeam zburând şi coborând într-un adânc moale... apoi nimic.

Când mi-am revenit, aproape nu-mi venea să cred că deasupra mea zâmbea cerul luminos. Şi când ridicai capul, mă văzui în mijlocul unui tufiş de bambuşi, iar lângă mine se afla Marian, care tocmai deschisese şi el ochii, privindu-mă lung.

În aceeaşi clipă, ne ridicarăm. În faţa noastră, la numai câţiva metri, se înălţa spre cer peretele stâncos al vulcanului Sejawa. O crăpătură se căsca în peretele prin care pătrunseserăm noi şi dintr-însa răbufneau nori groşi de aburi gălbui, care se ridicau încetişor, învăluind creştetul muntelui în ceaţă.

Aşadar, n-a fost un vis, ne-am aflat chiar în interiorul muntelui, unde am fost surprinşi de erupţie şi salvaţi în chip misterios.

— Robert — zise Marian cu glasul slab —, negrul cel uriaş e salvatorul nostru. Numai el era în stare să ne scape de la o moarte sigură".

.....

— Şi acum, dragă George, îşi încheie doctorul Bertram povestirea, urmarea aventurii noastre îţi-o voi povesti cu alt prilej. Pentru azi e deajuns!

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește

seria completă

Surorile dușmane (I) 29

I. O crimă în largul mării

Dragă căpitane, vezi punctul acela întunecat spre nord-vest? întrebă lordul Clive. Se zărește cam nelămurit pentru că soarele care se înalță pe cer face să sclipească apa.

Farrow privi cu încordare prin ocheanul său puternic, dar trecu cam mult timp până să descopere punctulețul asupra căruia îi atrăsese atenția lordul, pe urmă îi zise:

— Dragul meu Clive, noi avem de gând să ne îndreptăm doar spre apus, ce ne pasă de ceea ce vedem venind de la răsărit? Poate să fie un kanu al vreunui băștinaș, care se duce la vreo insulă vecină. Voi da acum comanda de plecare.

Peste noapte, submarinul stătuse în golful liniștit al unei insule singuratice. Luaseră apă și fructe proaspete, iar acum urmau să-și continue călătoria spre apus, către „Insula Odihnei".

Și iată că lordul Clive, care ținea atât de mult să ia parte la o aventură „adevărată" în tovărășia echipajului „Dox"-ului, descoperise punctul acesta la răsărit.

Era posibil să nu fie decât un băștinaș de ispravă, care se ducea cu treburi la o insulă învecinată, dar lordul ardea de dorința de a i se „întâmpla" ceva, și asta îl făcu să bănuiască și aici vreo taină misterioasă, căreia voia să-i dea de rost. De aceea și zise:

— Dragă căpitane, n-are nici o importanță dacă vom pleca cu zece minute mai târziu. În vremea asta însă, punctul acela se va apropia atât de mult, încât îl vom putea deosebi lămurit. Te rog să mai așteptăm nițeluș.

— Fie, îți voi face plăcerea, răspunse Farrow zâmbind. Dar nu prea cred că vei descoperi cine știe ce mare lucru. Cel mult ni se poate întâmpla să fim descoperiți de vreun băștinaș, care va anunța imediat autoritățile cele mai apropiate de prezența noastră. Și asta ne-ar vârî într-o „mică" aventură, ca să mă folosesc de expresia lui George.

— Dragă căpitane, eu cred că intervenția mea pe lângă guvernul englez va avea cu siguranță succes, zise lordul. Nu e exclus să primești foarte curând o radiogramă în sensul acesta.

Făcu o pauză, în timpul căreia privi din nou cu atenție prin ochean spre punctul îndepărtat, apoi adăugă:

— Hm..., pare să fie un kanu gol, mânat încoace de vânt. Nu văd nici un vâslaș într-însul. Dar se poate, de asemenea, ca omul din barcă să fie culcat, după ce a călătorit o noapte întreagă.

— Un kanu gol, zici? Asta ar fi cam ciudat! făcu Farrow. Atunci trebuie să se afle de multă vreme pe apă, căci cea mai apropiată insulă spre răsărit se află la vreo sută de kilometri. Pe de altă parte, în regiunea asta e o mare circulație de kanu-uri și nu pricep cum n-a fost încă descoperită barca asta goală. Chestia a început să mă intereseze și voi porni spre kanu-ul acesta.

— Minunat, minunat! strigă cu însuflețire lordul. La ultima aventură pe insulă, cu francezul acela, din nenorocire, n-am putut lua parte, căci pietrele aruncate de sălbatici m-au scos din luptă.

— Eu te-aș sfătui să nu dorești prea mult să mai întâmpinăm vreo nouă aventură, zise Farrow. Am avut destule în vremea din urmă. Oamenii mei au nevoie de o odihnă mai lungă, după atâtea prin câte au trecut.

— Dar George al d-tale îmi povestea că marinarii de pe submarin încep să se plictisească după două, trei zile de odihnă — răspunse lordul râzând.

— Așa e, dar eu, personal, aș dori să ajungem cât mai curând la ascunzătoarea noastră. Pe lângă toate celelalte, am și răspunderea pentru camarazii care au rămas acolo de pază. Cu siguranță că sunt îngrijorați de soarta noastră, ceea ce e explicabil: dacă ni se întâmplă ceva, dacă am fi scufundați, ei ar fi condamnați să-și petreacă toată viața acolo, deoarece numai întâmplător ar putea fi descoperiți de vreun avion în trecere pe deasupra insulei.

— N-au stație de radiotelegrafie?

— Ba da, însă eu sunt încredințat că vor aștepta ani de-a rândul, nădăjduind în reîntoarcerea noastră. Îți închipui ce viață ar fi asta pentru ei! Pe de o parte, ar ști că e deajuns să transmită o radiogramă ca să se întoarcă în sânul civilizației, iar, pe de altă parte, vor nădăjdui mereu în înapoierea camarazilor. Vezi, dragul meu lord, de aceea nu prea îmi place să rămân mult timp departe de ei. Să sperăm însă că acum vom da numai de un kanu gol, apoi pornim cu toată viteza spre apus.

Farrow dădu comanda de plecare. Submarinul merse câțiva metri îndărăt, făcu un viraj, apoi, la o nouă comandă, elicea se-nvârti iarăși înainte și minunatul vas porni cu viteză spre nord-est, îndreptându-se către kanu-ul ce părea părăsit.

Lordul Clive privea mereu prin ochean spre punctul ce se apropia necontenit și deodată strigă agitat:

— Dragă căpitane, la privește și d-ta zugrăveala ala ciudată, într-o culoare țipătoare, de la prora kanu-ului. Arată aproape la fel ca un ochi de balaur de la jonciie chinezești. Ciudat de tot!

Farrow privi și el prin ochean la misterioasa zugrăveală, pe care n-o mai întâlnise prin ținuturile astea, cu deosebire la kanu-uri de-ale băștinașilor.

— Da, da, e cât se poate de ciudat! făcu el dus pe gânduri. Ce-o fi însemnând asta? Eu cunosc numai zugrăvelile în alb și negru, cu care obișnuiesc să-și împodobească kanu-urile lor băștinașii îndepărtatelor insule Salomon, dar o zugrăveală ca asta n-am văzut încă. Și cred că aici găsim și explicația că acest kanu gol a putut străbate atâta drum fără să fie oprit. Băștinașii sunt foarte superstițioși de felul lor și probabil că semnele alea i-or fi speriat.

— Aha, așa trebuie să fie! Probabil că vreun individ viclean și-a mâzgălit kanu-ul cu zugrăvelile acelea, ca să-l facă tabu, adică de neatins. De altfel, e un kanu frumușel și trainic. O astfel de construcție n-am întâlnit încă în partea asta a Pacificului și eu am umblat pe aici, slavă Domnului!

— Nici eu n-am văzut încă ceva asemănător, zise căpitanul surprins. Nu-i lucru tocmai curat la mijloc. Poate că dorul d-tale după vreo aventură frumoasă se va îndeplini curând, dragul meu lord.

— Atunci să știi că sunt un om cu noroc, răspunse englezul vesel. În orice caz, vom intra în stăpânirea unui kanu foarte interesant, pe care nu ne va împiedica nimeni să-l luăm.

— Da, e destul de mic, zise Farrow, ca să-l putem aduce pe punte. Ciudat e și faptul că un om se folosește de o barcă atât de șubredă, mai ales prin ținutul acesta, unde furtunile se stârnesc pe neașteptate. Ar fi foarte interesant să dezlegăm enigma acestui kanu.

— În sfârșit, bine că te văd și pe d-ta prinzând gust, zise lordul Clive vesel. Acum sunt sigur că dorința mea se va împlini. Ne înapoiem spre răsărit, până dăm de insula de pe care poate să fi fost împins kanu-ul.

— Hm..., e adevărat că am prins puțin gust — răspunse căpitanul —, dar prea mult nu mă trage inima, căci asta înseamnă iarăși o pierdere de cel puțin două zile. Și tovarășii de acasă vor deveni nerăbdători...

— Nu face nimic, ei sunt obișnuiți cu așteptarea. Dar nu crezi oare că sunt informați prin radiograme de aventurile d-tale și știu exact unde te afli?

— Uite, vezi, la asta nu m-am gândit, răspunse Farrow. Desigur că prind și ei transmisiunile marilor gazete și ale vaselor de război.

— Atunci au prins și radiograma mea adresată guvernului englez și știu că te afli acum pe lângă Samoa.

— Te pricepi d-ta să-mi întărâți curiozitatea, zise Farrow râzând. Acum mă interesează într-adevăr să cunosc poporul care construiește kanu-uri atât de ciudate. — Oho! — exclamă el mirat, privind din nou prin ocheanul său cel puternic — pare-se că se află un om în kanu. Vezi o mână mică, atârnând peste marginea bărcii?

— Da, încuviință Clive. Așa este, dragă căpitane, vezi că tot am făcut eu bine să te îndemn încoace? Prin asta, vom salva probabil o viață omenească. Dar bănuiesc că insula de unde a venit omul acesta se află foarte departe, spre răsărit. Desigur că a adormit din cauza oboselii sau a foamei, după ce va fi vâslit poate zile întregi. Ai fi dispus să mergi cu submarinul atât de departe?

— Nu știu încă nici eu ce să zic, răspunse Farrow. În primul rând însă, îl vom descoase pe individ. Sunt încredințat că doctorul Bertram cunoaște limba lui.

Submarinul se apropie încetișor de kanu. Peter urcă îndată pe punte, înarmat cu o cange lungă, ca să tragă barca spre ei. George veni și el sus, curios să dea de rostul acestei taine.

Căpitanul cârmi cu mare îndemânare submarinul spre kanu, Uriașul se folosi și el cu dibăcie de cange, și după câteva minute ciudatul kanu se afla lângă „Dox".

De-abia se aplecă însă George peste parapetul vasului, că se și dădu îndărăt scoțând o ușoară exclamație. Apoi se apropie de tun și strigă:

— Tată, în kanu e o tânără fată!

Farrow, lordul Clive şi doctorul Bertram — care fusese înştiinţat în vremea asta — săriră imediat pe punte şi alergară spre parapet. Peter se şi aplecase şi ridică trupul tinerei băştinaşe, care părea să fie un copil încă. O aşeză cu băgare de seamă pe punte şi doctorul se aplecă imediat peste ea.

Era o fată frumoasă, subţirică, cu pielea de un cafeniu deschis, mult mai deschisă decât o au băştinaşii de prin ţinuturile Pacificului. Trăsăturile chipului ei se deosebeau şi ele de ale polinezienilor.

Era acoperită numai cu un şorţ împletit din fire de iarbă şi nu avea nici un fel de podoabă, după cum poartă de obicei tinerele fete de prin partea locului. Părea cufundată într-un leşin adânc şi, după ce o examină câtva timp, doctorul Bertram zise:

— E foarte ciudat... Tânăra fată trebuie să fie în nesimţire de cel puţin douăzeci şi patru de ore: a fost, aşadar, aşezată în kanu în starea asta, apoi lăsată în voia valurilor. Peter, ad-o în cabina mea, voi încerca s-o readuc la viaţă. Veniţi şi dv., domnilor, cred c-o voi putea trezi curând, cu ajutorul câtorva injecţii.

Uriaşul coborî scăriţa turnului, cu tânăra fată în braţe, şi o duse în cabina-infirmerie. O aşeză pe măsuţa îngustă, doctorul căută printre sticluţele sale şi zise:

— Peter, acum trebuie să te îngrijeşti de o ceaşcă cu supă întăritoare. Biata fată va fi flămândă ca un lup. Aşa, la să vedem ce-i cu ea!

Umplu o seringă mică şi-i făcu o injecţie în braţul stâng, apoi privi cu încordare la faţa ei şi dădu din cap:

— Mi-am închipuit eu — zise el satisfăcut —, mititica a fost ameţită cu sucul unui anumit fruct sălbatic. Dacă mai rămânea în starea asta douăzeci şi patru de ore, ar fi murit. Acum însă peste puţin timp se va trezi. E o otravă asemănătoare cu aceea de care se folosesc indienii din America de Sud pentru săgeţile lor — paralizează nervii motrici. Sunt convins că fata aude şi simte totul, dar nu se poate mişca deloc. E o moarte grozavă.

— Cine să fi făptuit crima asta? întrebă lordul Clive îndârjit. Fata e atât de frumoasă, cum rar se întâlneşte printre băştinaşe.

— Pare să fie o corcitură — zise doctorul —, are pielea foarte deschisă, iar chipul ei are trăsături caucaziene.

— Ah, deschide ochii! exclamă George, care privise cu interes la fată. Are ochii albaştri.

— Aha! acum pricep eu de ce tovarăşii ei de trib n-au vrut să aibă nimic de-a face cu dânsa — zise lordul. Le-o fi părut suspectă biata fată.

Sprijinită de Bertram, fata se ridică pe jumătate şi privi rătăcită în jur. În aceeaşi clipă intră Peter cu supa şi doctorul duse ceaşca la buzele fetei. Ea bău până la fund lichidul întăritor, privind cu recunoştinţă la binefăcătorul ei. Apoi, spre uimirea celor de faţă, zise într-o engleză fără cusur:

— Vă mulțumesc, domnilor, m-ați salvat de la o moarte grozavă. Am priceput tot ce ați vorbit, e tocmai așa cum ați spus: sucul boabelor de luga omoară încet, dar sigur. Oh! ce se va întâmpla acum? La tribul meu nu mă pot înapoia, căci m-ar ucide îndată. Loada — „Alba", cum e numită — mă urăște.

— Ce-ai spus? O albă trăiește în mijlocul tribului d-tale și are o putere atât de mare? întrebă Farrow înmărmurit. Cum se poate asta?

— Loada are pielea mai deschisă decât a mea, tatăl nostru a fost un mare bărbat alb, după cum ni s-a spus. El a murit pe insulă, mormântul său este însă locuit de duhuri rele. Mama noastră ne-a învățat limba străină, ea a fost singura fiică a căpeteniei și, după moartea tatălui ei, a condus tribul mai departe. Când a murit ea, tribul a vrut să mă facă pe mine căpetenie, pentru că ochii mei sunt altfel decât ai celorlalți tovarăși de trib. Loada are ochi negri, deși pielea ei e mai albă decât a mea. Ea m-a dus la mormântul tatălui meu și a spus poporului că aș fi adus acolo duhurile rele. Bătrânii au hotărât moartea mea, iar Loada, sora mea, mi-a dat sucul otrăvitor.

Fata tăcu și lăsă capul în jos. Marinarii observară că plângea încetișor.

— Cum te cheamă? întrebă căpitanul.

Ea își șterse ochii cu palma, suspină și răspunse cu glas slab:

— Mă numesc Matra.

Câteva clipe domni tăcerea, apoi lordul întrebă:

— Ce facem acum? Mergem la insula aceea și o tragem la răspundere pe Loada? Dacă poporul a vrut-o pe Matra ca stăpână, așa trebuie să se și întâmple.

— Mă vor ucide, repetă fata, căci în jurul meu plutesc duhurile rele, după cum le-a spus Loada.

— De asta să nu-ți fie teamă! zise lordul. Doctorul nostru se pricepe să îndepărteze duhurile. Ba el le va preface chiar din rele în bune. Loada își va primi însă pedeapsa, fii pe pace! Ce părere aveți dv., domnilor?

— Eu sunt pentru, răspunse George imediat. Matra trebuie să-și ia locul pe care i-l oferă tribul. O vom scoate noi la capăt cu Loada aceea.

— Sunt și eu de părerea voastră — zise Farrow —, dar totul atârnă de Matra. Trebuie să ne conformăm dorințelor ei.

— Eu... nu știu ce să zic! răspunse fata, șovăind. Aveți de gând s-o pedepsiți cu asprime pe Loada?

— Chestia asta o vom lăsa în seama bătrânilor tribului sau a d-tale, zise Farrow. Nu trebuie să uiți cum s-a purtat ea față de d-ta. Nu e neapărată nevoie să-i plătești la fel cum ți-a făcut ea, cred că e de ajuns dacă va fi izgonită de pe insulă.

— Da, răspunse Matra, voi încerca să-i conving pe bătrânii tribului să facă așa. Nu vreau să fie omorâtă, deși ea nu s-a dat în lături să scape de mine. E sora mea...

— Bine. Plecăm spre insulă şi vom orândui lucrurile cum se cuvine, hotărî căpitanul. Pe mine mă interesează, în primul rând, să aflu ce taine sunt legate de mormântul tatălui d-tale. Te pomeneşti că descoperim lucruri interesante.

— Sora mea ştie mai mult în privinţa asta, ea a stat la căpătâiul mamei până în ultimele clipe şi a aflat taina. Dar ea a lăsat numai să se înţeleagă că acolo ar exista mari taine şi în acelaşi timp a vorbit de duhurile rele.

— Atunci când ai fost la mormânt, n-ai observat nimic suspect? întrebă Farrow.

— Nu. Tata e îngropat într-o peşteră, închisă cu un bloc mare de stâncă. În mijlocul insulei, în desiş, se află un morman de stânci dărâmate. Locul acela era ocolit de toţi, întotdeauna. Se spune că numai tata mergea adesea acolo.

— Aha! Aşadar el a descoperit taina şi a încredinţat-o mamei d-tale, îşi dădu cu părerea Farrow. Dar sora d-tale voia s-o păstreze numai pentru ea şi de aceea a căutat să te înlăture din cale. Te pomeneşti că de aici îţi se trage norocul.

— M-am simţit foarte fericită pe insulă printre semenii mei, zise Matra cu tristeţe. Eram logodită cu un tânăr războinic, Tolo. Nici nu doream altă viaţă. Dar sora mea nu se simţea ca făcând parte din poporul nostru şi susţinea mereu că ea este o albă.

— Şi totuşi ţinea să devină căpetenie, zise Farrow. E ceva nelămurit în chestia asta. Cui îi aparţine insula, de fapt?

— Aparţine mamei mele, iar după moartea ei a devenit proprietatea mea şi a Loadei.

— Nici un guvern străin nu s-a interesat de insulă?

— Tata vorbea uneori despre Noua Zeelandă.

— Aha! acum pricep cum stau lucrurile, zise căpitanul. Deocamdată, vezi de te însănătoşeşte, Matra, cu ajutorul doctorului nostru, iar în vremea asta eu mă voi îndrepta cu submarinul înainte spre răsărit.

— O zi şi o noapte am plutit pe valuri — murmură Matra —, nimeni n-a cutezat să se apropie de kanu-ul meu, căci avea zugrăvit pe el ochiul duhului rău.

— Asta e foarte interesant! făcu Bertram. Probabil că şi pe alte insule e răspândit obiceiul de a scăpa în felul acesta de tovarăşii de trib neplăcuţi?

— Tribul nostru e mare şi vin băştinaşi şi de pe alte insule să ne aducă tribut, răspunse Matra cu mândrie. El ştiu asta, şi se feresc de orice kanu pe prora căruia e zugrăvit ochiul duhului rău.

— Foarte interesant! exclamă doctorul. Vrei să-mi dăruieşti mie kanu-ul cu care ai venit? Eu sunt colecţionar de astfel de obiecte.

— De vreme ce l-ai găsit, îţi aparţine, răspunse Matra simplu.

II. Pe insula balondoşilor

Doctorul Bertram îi mai dădu o ceaşcă cu supă întăritoare, şi-i ceru fetei să se culce în hamacul din cabină, după care bărbaţii părăsiră încăperea şi Matra căzu într-un somn adânc.

Peter şi Kard tocmai erau ocupaţi să aducă pe punte kanu-ul. După dorinţa doctorului, luntrea fu transportată în magazia cu torpile, unde nu încurca locul, căci aceste explozibile erau foarte rar folosite.

Când doctorul urcă iar pe punte, îi găsi discutând pe Farrow, George şi Clive.

— Dragă Bertram, e interesantă de tot băştinaşa asta — zise căpitanul. Păcat de ea însă. E foarte inteligentă, totuşi preferă să trăiască printre sălbatici, decât în sânul civilizaţiei. Cu sora ei, lucrurile stau dimpotrivă.

— Eu cred că Matra are dreptate, răspunse doctorul. Printre albi nu s-ar bucura de prea mult respect. A fi o corcitură e tot ce poate fi mai rău pentru o biată fiinţă ca ea. Se spune îndeobşte că numai însuşirile rele ale celor doi părinţi se transmit acestui soi de urmaşi. Aşa pare să fie cu Loada, pe când Matra pare să facă excepţie. Trebule s-o ajutăm neapărat, ca să-şi recapete stăpânirea şi pe Tolo ai ei. Cel mai bun lucru cred c-ar fi s-o luăm pe Loada cu noi şi s-o lăsăm pe vreo insulă, unde va găsi civilizaţia după care jinduieşte. Asta ar fi cea mai potrivită pedeapsă pentru ea, căci îşi va da seama ce a pierdut, atunci când albii o vor privi cu dispreţul ce-l au pentru corcituri. Ce părere ai d-ta, dragă căpitane?

— Da, ideea nu e rea, încuviinţă Farrow. Cred că şi Matra se va învoi, iar Loada ne va fi recunoscătoare când îi vom propune s-o ducem printre oameni civilizaţi.

— Doctore, am uitat ceva, interveni lordul. Nici n-am întrebat-o cum se numeşte tribul căruia îi aparţin aceste surori ciudate.

— Ai dreptate. Cred însă că Matra se va trezi după câteva ceasuri. Ai făcut socoteala, dragă căpitane, cam când vom ajunge pe insulă?

— Cred că în cursul zilei, răspunse Farrow.

— Ahai uite că se şi ivesc la orizont nişte insule — zise Bertram —, poate că printre ele se află şi aceea căutată de noi.

Un şir de puncte se vedea în zare. Când submarinul se apropie, se dovedi că ele erau un brâu de insule mici, nu prea bogate în vegetaţie.

— Nu par să fie astea, spuse Farrow. După cât mi se pare, nici nu-s locuite. Avem însă timp; ne putem apropia să le privim mai de aproape.

— Da, da, căpitane! exclamă lordul cu însufleţire. Poate că descoperim ceva interesant pe-acolo. Aş avea impresia că sunt un elev de şcoală, care-şi foloseşte vacanţa de vară pornind în călătorii de descoperiri.

— Bine ai spus! făcu Farrow. Şi eu sunt la fel, orice lucru nou mă interesează. Cred însă că aici nu vom face nici o descoperire.

— Nu se ştie — răspunse Clive —, în ce mă priveşte, aş vrea să debarc pe una din insule.

— Plăcerea asta ţi-o pot satisface, zise Farrow. Ne vom apropia de cea mai mare dintre ele.

Cu cât submarinul înainta, cu atât se vedea mai lămurit că insulele sunt nelocuite. Nu era nici un pom fructifer, nici un palmier, ci numai arbori mărunţi.

— Mai crezi şi acum că e ceva de descoperit aici? îl întrebă căpitanul pe lord. Părerea mea e că nu vei da nici măcar peste vreo speţă nouă de gândaci sau fluturi.

— Asta nici nu m-ar interesa, răspunse englezul. Eu caut doar aventuri în toată regula.

— Bine, hai să-ţi fac plăcerea, zise căpitanul. Văd colo în faţa noastră un golf adânc, ale cărui maluri par să coboare de-a dreptul în apă. Mă pot apropia de ţărm, iar d-ta vei avea putinţa să sari de pe pundea vasului pe plaja îngustă.

Farrow cârmi spre golful pe care-l zărise. Lordul Clive îşi luă repede din cabina sa o puşcă „Mauser", în sinea lui fiind aproape convins că va da în desiş peste vreun tigru, pe care intenţiona să-l vâneze.

— Tată, îmi dai voie şi mie să merg pe uscat? se rugă George. Vreau să văd dacă nu găsesc vreo insectă interesantă pentru colecţia doctorului. Nu par să fie primejdioase locurile pe aici, şi apoi îmi iau revolverele şi pumnalul cu mine.

— Hai, du-te, încuviinţă căpitanul. Poate că găsiţi, într-adevăr, ceva interesant pe insulă.

Cârmind cu dibăcie, Farrow lipi vasul de ţărmul stâncii de corali, din care era formată insula.

Lordul Clive sări cel dintâi pe ţărm. Fără să se sinchisească de George, el se îndreptă spre o spărtură largă în desiş.

Tânărul însă se opri în faţa tufişurilor. Ţinea mult să prindă vreun gândac necunoscut de el, pentru doctorul Bertram, pe care-l îndrăgise şi mai mult de când îi făgăduise să-i povestească mereu din aventurile sale din tinereţe. George avea întotdeauna la el o sticluţă cu alcool, pentru scopul de mai sus.

Căută cu băgare de seamă prin tufiş, fără să dea de vreo gânganie. Păşi încetişor spre tufişul învecinat şi găsi un gândăcel colorat, pe care-l vârî imediat în sticlă.

Tot căutând alţii la fel, i să păru că zăreşte unul sub crengi, se aplecă să-l ridice, dar se opri încremenit.

Printre ramurile de jos ale tufişului des ieşea la iveală o mână cafenie, cu degetele încovoiate... Mâna aceasta părea să fie a unui om leşinat, sau a unui mort, şi George îşi dădu seama de asta la prima vedere. Aşadar, insula era locuită, şi era chiar foarte primejdioasă, judecând după ceea ce vedea.

George vârî repede sticluța în buzunar și apucă încetișor mâna misterioasă. Era țeapănă, deci omul era mort, și încă de câteva ceasuri.

Tânărul se ridică repede, căci voia să-l prevină pe lord, care pornise în desiș. Se putea întâmpla să cadă în mâinile vreunui trib sălbatic, care-l va ucide imediat.

Alergă spre spărtura prin care dispăruse Clive, făcu semne îndărăt spre submarin, apoi o luă înainte. Atunci auzi un țipăt scurt și întrerupt, un țipăt de groază.

Fără să stea mult pe gânduri, o porni în goană pe poteca îngustă, presărată cu pietre. Țipătul se auzise la o depărtare de vreo cincizeci de metri și George străbătu distanța aceasta în câteva clipe.

Apoi rămase încremenit locului, căci i se înfățișă o privelițte grozavă. În fața lui se ivise o potecă îngustă, care ducea printre niște stânci de înălțimea unui om. Lordul stătea țeapăn și nemișcat de partea dreaptă a acestui defileu, cu spatele lipit de stâncă.

Înaintea lui se legăna însă un șarpe uriaș, de culoare verzule, care-și ridicase partea superioară a trupului până la nivelul feței lui. Fără să vrea, George se gândi la grozava „naja bungarus", cobra indiei, cel mai mare dintre toți șerpii veninoși.

Lordul găsise așadar ceva nou, interesant — un soi necunoscut al acestor șerpi primejdioși. Însă felul cum făcuse această descoperire, desigur că nu era prea plăcut pentru el.

Veninoasa târâtoare aproape se lipise de fața lui, iar mușcătura ei ar fi însemnat o moarte sigură. Nici intervenția doctorului n-ar fi fost de vreun folos, căci o mușcătură în obraz aduce sfârșitul, dat fiind că aici nu se poate întrerupe circulația sângelui.

În graba lui, George înaintase atât de mult, încât el însuși era acum în cea mai mare primejdie. Dacă șarpele și-ar fi întors capul, i-ar fi înfipt colții în carne înainte ca el să fi putut să se apere, fugind sau trăgând arma de la brâu.

Trebui să facă o sforțare ca să se dezmeticească din încremenirea care-l cuprinsese. Și în vremea asta, lordul îl arunca priviri rugătoare, să-i vină în ajutor; căci bietul englez nu trebuia să miște nici măcar un deget, deoarece reptila înfuriată s-ar fi năpustit atunci asupra lui și i-ar fi înfipt colții veninoși în obraz.

George chibzui cu iuțeala fulgerului. Trebuia să-și smulgă revolverul de la brâu și în aceeași clipă să și tragă. Nu-i era îngăduit să piardă vremea pentru a ținti, iar glonțul trebuia să nimerească dintr-odată capul șarpelui și să-l zdrobească imediat.

Așa și făcu. Împușcătura nimeri șarpele în ceafă, îl zvârli cât colo și, în vreme ce Clive sări și el în lături, reptila groasă cât brațul se zvârcoli în spasmele morții pe pământul stâncos.

— Dragă domnule George, mi-ai salvat viaţa — zise lordul cu căldură. Asta n-o voi uita niciodată. Ştiu că eşti prea modest ca să primeşti mulţumiri, dar voi găsi eu un mijloc să mă plătesc. Până atunci, dă-mi voie să-ţi strâng mâna.

— Dar bine, domnule Clive — răspunse George stingherit —, n-am făcut decât ceea ce trebuia să fac. Şi dumneata în locul meu ai fi procedat la fel. Acum să părăsim mai bine insula, care pare să fie foarte primejdioasă. Cred că şi mortul pe care l-am găsit pe plajă, printre tufe, a căzut şi el victima unui şarpe dintr-aceştia.

— Aş vrea să iau reptila ucisă cu mine, zise lordul. Poate că-i facem cu asta o bucurie doctorului.

George, care ţinea încă în mână revolverul cu care omorâse şarpele, îi dădu deodată brânci lordului, şi nu lipsi mult ca bietul englez să nu cadă grămadă. În clipa următoare, se auzi iarăşi o detunătură, glonţul zbură atât de repede, aproape pe deasupra capului lordului, încât acesta se cutremură, apoi văzu alunecându-i pe dinaintea ochilor o frânghie colorată, care căzu la pământ, unde începu să se zvârcolească în ţărână.

Clive sări din nou în lături, galben la faţă ca un mort. Era un al doilea exemplar al aceluiaşi soi de reptilă.

— A ieşit din crăpătura aceea din stâncă — zise George calm. L-am văzut întâmplător, tocmai când voiam să vâr revolverul la loc. De aceea ţi-am dat brânci; până s-apuc eu să strig, ar fi fost prea târziu. Înainte de a fi putut sări în lături, şarpele te-ar fi înhăţat. Acum îi putem duce doctorului două exemplare, adică o pereche.

— Dragă George — zise lordul mişcat —, mi-ai salvat viaţa pentru a doua oară. Îţi dau cuvântul meu de lord că nu voi uita asta niciodată. Dar hai să plecăm, căci nu prea suntem în siguranţă aici. Cine ştie câţi şerpi or mai fi stând ascunşi! Să mergem!

George legă repede şerpii ucişi cu câte o sfoară groasă, apoi, împreună cu Clive, târî după ei reptilele. După câteva minute de mers, ajunseră pe plajă. Acolo dădură de căpitan, de doctorul Bertram, Peter şi alţi camarazi adunaţi în jurul cadavrului băştinaşului, pe care-l scoseseră din tufiş. Ei nu auziseră cele două împuşcături trase de George, căci stâncile şi desişul înăbuşiseră ecoul lor.

— Părerea mea e că numai un şarpe enorm l-a ucis pe omul acesta — îl auzi George pe doctor spunând. S-a mai putut ascunde în tufiş, apoi l-a ajuns moartea.

— Nu cumva vei fi vrând să susţii că există pe aici şerpi atât de mari, încât să poată muşca pe un om în ceafă? întrebă căpitanul. Ia priveşte numai cât de îndepărtaţi trebuie să fi stat unul de altul presupuşii colţi veninoşi. Dar dacă o fi într-adevăr cum zici d-ta, atunci trebuie să luăm repede urma lui George şi a lordului, căci ar însemna că sunt în mare primejdie. Repede la...

— Nu mai e nevoie — zise George în aceeaşi clipă. Reptilele au şi fost răpuse. Dar lordul era cât pe-aci să le cadă victimă.

Doctorul se repezi imediat la cele două târâtoare şi le examină cu băgare de seamă, pe urmă zise:

— Pare să fie vorba într-adevăr de o varietate a lui „naja bungarus". E o descoperire de cea mai mare însemnătate pentru ştiinţă. Dragă căpitane, trebuie să stabilim poziţia exactă a insulei, căci aş vrea să comunic prin radio societăţilor zoologice din Australia locul unde au fost găsite reptilele. Sunt încredinţat că se va trimite o expediţie ştiinţifică, pentru a se căuta aici şerpi.

— Îţi voi îndeplini dorinţa, doctore, răspunse Farrow. Cred însă că ăştia doi n-au fost singurele exemplare existente în insulă. Căci dac-ar fi aşa, te-ai cam face de râs, dragul meu.

— Ba deloc, deoarece lordul Clive poate confirma că n-a lipsit mult să fie muşcat de aceste reptile uriaşe. Afară de asta, firește că le voi fotografia.

— Pentru mine e mai interesant să aflu cum a ajuns băştinaşul acesta pe insulă, zise Farrow. Să-l fotografiem şi pe el, apoi să-l îngropăm cum se cuvine.

Propunerea căpitanului fu repede dusă la îndeplinire, apoi se întoarseră cu toţii pe submarin. Bertram îl rugă pe lord să-i istorisească cum se petrecuseră lucrurile şi englezul răspunse:

— Am intrat pe poteca stâncoasă fără să mă sinchisesc de nimic. Deodată, am văzut la stânga mea un ghemotoc multicolor care zăcea la pământ. L-am atins cu ţeava puştii... şi, în clipa următoare, m-am şi lipit de peretele de stâncă, îngrozit, căci trupul enorm al reptilei târâtoare şi-a înşirat în sus, spre mine. Restul l-a făcut domnul George al d-voastră... Vă rog să mă credeţi că au fost clipe foarte neplăcute, dar cel puţin pot spune că mi-am văzut împlinită dorinţa de a trece printr-o aventură mai ca lumea... N-aş vrea s-o trăiesc însă pentru a doua oară. Mi s-a oprit inima în loc de groază, vă spun drept, ceea ce nu mi s-a întâmplat nici când m-am trezit odată, în junglă, faţă-n faţă cu un tigru întârâtat.

— Ei, vezi, mă bucur că ţi-ai scos pârleala de rândul trecut, când n-ai avut norocul să iei parte la aventura cu francezul Couchet, zise Farrow zâmbind. Şi-apoi, ai descoperit şerpi pe care ştiinţa nu i-a cunoscut până acum, după cum susţine savantul nostru doctor. Te pomeneşti că vor căpăta numele „naja bungarus clivius".

— Ce să zic! Bucuria acestei descoperiri — aşa cum am trăit-o eu — aş fi lăsat-o pe seama doctorului, răspunse lordul râzând. Dar mai interesant decât asta este, domnule căpitan, descoperirea mortului. N-ar fi bine să facem un ocol în jurul insulei, ca să ne încredinţăm dacă nu şi-a pierdut pe undeva kanu-ul cu care a venit încoace?

— La asta m-am gândit şi eu, zise Farrow, dar nu prea cred c-o să avem succes. Mortul îşi va fi tras barca în tufiş, ascunzând-o pe undeva, atunci când a păşit pe insulă. În tufişuri, n-aş vrea să m-apuc să caut însă, căci e foarte probabil să dăm peste alţi şerpi acolo, ceea ce ar fi primejdios.

— Ai dreptate, încuviinţă lordul. Nu merită kanu-ul sacrificiul unuia dintre vitejii d-tale marinari. La urma urmei, nici n-avem de ce ne bate capul: omul a păşit pe insulă fără să bănuiască ceva şi moartea i s-a tras din pricina muşcăturii unuia din şerpii veninoşi. Voi face un raport în privinţa asta, pe care d-ta îl vei semna. Împreună cu fotografiile, voi trimite raportul guvernatorului respectiv, şi cu asta chestia e încheiată pentru noi.

Submarinul părăsi golful şi, ţinându-se pe lângă ţărm, înconjură insula. Dar, deşi priveau cu atenţie prin ocheane, nu izbutiră să descopere nici un kanu şi nici vreo urmă în desiş nu putură găsi, unde mortul să-şi fi vârât kanu-ul. Rămaseră deci la presupunerea — exprimată şi de căpitan — că băştinaşul fusese adus de alţii pe insulă şi lăsat acolo într-adins.

— Atunci s-ar putea crede că e la mijloc tot un soi de pedeapsă, îşi dădu cu părerea lordul. Sau găseşti d-ta o altă explicaţie a faptului, domnule căpitan?

— Nu, dragul meu lord. O voi întreba şi pe mica Matra când se va trezi. Sunt încredinţat că va recunoaşte în mort pe unul din tovarăşii ei de trib.

— Ai dreptate! exclamă lordul. Insula trebuie să fie aproape. Cu alte cuvinte, simpatica Loada dispune şi de alte mijloace de condamnare la moarte. Să sperăm că vom face cunoştinţă cu ea curând.

Submarinul porni încetişor mai departe, spre răsărit. După vreun ceas, George se duse la infirmerie ca să se intereseze de starea Matrei. Decum trecu pragul, doctorul îi zise:

— Adu-i încoace pe căpitan şi pe lord, dragă George. Fata se va trezi curând.

Tânărul alergă înapoi în turn şi împreună cu tatăl său şi cu Clive se duseră în cabina-infirmerie, unde ajunseră tocmai când doctorul îi dădea fetei, care se trezise, o ceaşcă cu supă întăritoare. Trebuia s-o obişnuiască cu-ncetul să mănânce, după un post atât de îndelungat.

Totul în ea trăda însă pe copilul crescut în sânul naturii. O fată civilizată de vârsta ei — să fi avut cel mult şaptesprezece ani — ar fi murit, desigur, numai din cauza spaimei, sau, în orice caz, ar fi zăcut multă vreme de pe urmă grozavelor suferinţe sufleteşti prin care trecuse. Dar Matra se arăta atât de vioaie şi plină de sănătate, de parcă nimic nu i s-ar fi întâmplat.

— Pot să mă ridic? întrebă ea tocmai atunci pe doctor. Mă simt strâmtorată aici, am nevoie de aer proaspăt. Cred că mă aflu pe un vapor.

— Da, Matra, dar nu e un vapor ca toate vapoarele. Nu trebuie să-ţi fie teamă. Vasul nostru poate merge şi pe sub apă, răspunse doctorul.

— Va să zică e un submarin, zise fata, spre surprinderea tuturor. Îmi pare bine să cunosc şi eu un astfel de vas; tatăl nostru ne-a vorbit mult despre submarine, deşi eram nişte copile. Aş vrea să ies pe punte... sau călătorim pe sub apă, acum?

— Nu, suntem la suprafaţă — răspunse căpitanul. Dacă te simţi în puteri, atunci urmează-ne, te rog!

Tânăra sări din hamac, sprintenă ca o căprioară. Nici ea, nici bărbaţii din jurul ei nu se simţeau stingheriţi că era îmbrăcată numai cu un şorţuleţ care-i acoperea mijlocul, căci acesta era portul obişnuit pe aceste insule paradisiace.

Când intrară în turn, Matra privi uimită în juru-i. Deşi nu se vedea nicăieri vreo insulă, sau alt semn, ea zise deodată arătând cu mâna spre sud-est:

— Acolo se află insula noastră. Cu un kanu, aş ajunge în patru ceasuri.

Farrow se gândi câteva clipe, apoi răspunse:

— Aşadar, încă douăzeci de kilometri. Pe ăştia îi fac într-un sfert de ceas, dacă voi da toată viteza la motoare. Peste vreo trei ceasuri se va întuneca şi sunt de părere să debarcăm cât mai repede pe insulă, pentru ca să aranjăm totul înainte de a se lăsa noaptea.

— Matra — o întrebă doctorul —, cum se numeşte tribul d-tale?

— El îşi zic Balondo.

— Hm, n-am auzit de neamul ăsta, răspunse Bertram. Se pare că facem descoperiri interesante prin ţinuturile astea. Gândacul pe care mi l-ai adus d-ta, George, aparţine şi el unei specii necunoscute. Aşadar, gândaci noi, şerpi noi şi oameni noi... Mai mult nici n-ai putea cere.

Farrow dădu comanda de sporire a vitezei motoarelor şi după un sfert de ceas se ivi insula cu pricina. Cei din turn observară imediat câţiva oameni agitaţi, stând pe ţărm şi privind cu încordare la monstrul de oţel care se apropia.

Când căpitanul intră încetişor într-un golf mare, pe malurile căruia se adunaseră băştinaşii, ei auzi strigăte asurzitoare. Numele „Matra" revenea neîncetat pe buzele lor şi deodată în mâinile războinicilor luciră suliţe grele şi arcuri primejdioase.

III. Doctorul Bertram vrăjitor

Farrow comandă imediat să se oprească motoarele, apoi i se adresă Matrei, care privea cu ochii scânteietori spre ţărm:

— Ce se petrece acolo, Matra? Vor să te oprească să debarci?

— Da, domnule căpitan, se tem de duhurile rele care mai plutesc în jurul meu şi care m-au ajutat să mă înapoiez. Ba ei consideră şi vasul d-voastră ca o vrăjitorie, iar pe cei de pe el drept duhuri rele.

— Asta-i bună! făcu Farrow, pe jumătate înveselit. Rolul de vrăjitor nu l-am jucat încă, deşi am trecut prin atâtea altele în cariera mea aventuroasă. Dragă doctore, d-ta eşti atoateştiutor, nu cumva pricepi limba balondoşilor?

— Cum să nu! E un dialect al unui grai polinezian, după cum aud, dar le voi da şi o reprezentaţie vrăjitorească, în faţa căreia vrăjitorul tribului va rămâne năuc, bătrânul acela care face gesturi atât de ciudate, colo, la stânga.

Doctorul vorbise franţuzeşte, căci nu voia să clatine prea mult credinţa Matrei, care, deşi se trăgea dintr-un european, rămăsese totuşi băştinaşă. Credea, desigur, în vrăjitorul tribului şi poate că în adâncul sufletului credea şi ea că e stăpânită de duhuri, ca urmare a vizitei ce o făcuse la mormântul tatălui ei.

Bertram se apropie de parapetul vasului şi strigă câteva cuvinte. Băştinaşii amuţiră ca prin farmec, iar bătrânul vrăjitor păşi şovăind spre ţărm...

Doctorul îi vorbi cu glas hotărât, bătrânul răspunse însă codindu-se şi începu să facă iarăşi mişcări ciudate cu braţele.

Atunci doctorul şopti la urechea lui George:

— Adu repede câteva rachete, focuri bengale şi tot felul de artificii ce mai sunt în magazie. Vreau să dau o mică reprezentaţie.

Tânărul alergă în magazie şi aduse cele cerute. În timpul absenţei sale, doctorul îi vorbi din nou vrăjitorului, apoi — spre uimirea lui Farrow şi a celorlalţi tovarăşi — începu să facă nişte gesturi ciudate cu braţele, rostind cuvinte neînţelese, întorcând capul în toate direcţiile, făcând-o pe vrăjitorul adevărat.

Căpitanul şi Clive se siliră să nu pufnească în râs, dar Matra îl privea pe doctor cu ochii holbaţi şi cu spaima întipărită pe faţă. Când George aduse artificiile, fără să înceteze să facă gesturi sălbatice, Bertram îi strigă:

— Fixează-le de parapet, dragă George. Focurile bengale aşază-le cât mai la margine, ca să le pot împinge în apă imediat.

Tânărul fixă cu dibăcie de parapet rachetele şi sorii artificiali, mai puse câteva pocnitori deasupra şi le legă între ele cu sfoară inflamabilă.

După ce-i făcu un semn lui George să se înapoieze în turn, doctorul strigă cu o intonaţie solemnă câteva cuvinte către băştinaşi, apoi păşi spre locul unde se afla capătul sforii inflamabile şi o aprinse.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

Surorile dușmane (II) 29

Spectacolul care urmă era măreț: soarele începu să se învârtească vâjâind și împroșcând jerbe de scântei aurii, rachetele se aprinseră în văzduh, pocnitorile bubuiră și focurile bengale țâșniră ca săgețile prin apa golfului.

Când „parada" se sfârși, băștinașii zăceau întinși la pământ. Doctorul Bertram le strigă câteva vorbe de triumf, apoi i se adresă lui Farrow:

— Dragă căpitane, înainte de a începe reprezentația, le-am spus că voi distruge duhurile rele care mai plutesc în jurul Matrei. Acum au văzut minunea cu ochii lor. Apropie-te fără grijă cu submarinul de țărm, nu cred să mai fie vreo primejdie.

— N-ar fi bine s-o întrebi mai întâi pe Matra în privința asta? propuse căpitanul. Ceea ce mă miră e că n-am descoperit-o pe sora ei. Ar fi trebuit să ne sară în ochi prin culoarea albă a pielii.

Doctorul vorbi cu fata, care se uita cu teamă la el. Dar toți observară cu uimire că ea avea acum o atitudine mult mai liniștită și mai liberă. Asta însemna că în sinea ei credea în duhurile rele de care fusese însoțită și că doctorul izbutise să le îndepărteze prin foc și pocnitori.

Firește că Farrow și Bertram vorbiseră în altă limbă — esperanto, pe care o cunoșteau destul de bine — pentru ca să nu fie înțeleși de față. Acum doctorul i se adresă ei în limba engleză:

— Matra, n-am zărit-o pe sora d-tale, Loada. Unde poate fi? N-ar fi bine să-i întrebi pe oamenii d-tale, sau poate vrei să coborâm întâi pe uscat și să te impunem ca stăpână a tribului? Poate e chiar mai bine ca Loada să nu fie de față.

— Acum nu mă mai tem de ea, răspunse Matra cu ochii scânteietori. D-ta ești un om puternic, domnule doctor, n-aș fi crezut niciodată că un alb dispune de astfel de forțe. Putem debarca fără grijă.

Cu toată asigurarea ei, Farrow dădu cu șovăială comenzile necesare. El avea o presimțire că toată aventura asta nu va trece atât de simplu, cum se părea acum. Lipsa Loadei îl cam punea pe gânduri.

Când „Dox"-ul se lipi de țărm și Matra sări sprintenă pe uscat, băștinașii, care se ridicaseră în vremea asta de la pământ și păreau mai liniștiți, se lăsară în genunchi în fața ei.

Matra îl chemă pe unul din războinici — un bărbat tânăr, frumos și bine legat — și zise către Farrow:

— Acesta e Tolo, omul cu care mă voi căsători.

— Ai făcut o alegere bună, Matra, răspunse căpitanul prietenos. Acum te rog să-l întrebi ce-i cu sora d-tale. Ea e singura care ne mai poate deveni primejdioasă.

Cu o mișcare mândră, fata se întoarse spre războinicii ei de trib și vorbi mai mult timp cu ei. Când sfârși, se auzi un murmur de aprobare și Matra îi spuse lui Farrow:

— Loada lipsește de pe insulă. Ca să pedepsească pe un unchi de-ai nostru — care-mi ținuse mie partea —, l-a dus pe o insulă misterioasă, ca să-l lase acolo în părăsire, apoi avea de gând să mai viziteze o insulă învecinată. Acolo vin adesea negustori albi și sora mea se duce din când în când să-i vadă.

— Ce, Loada l-a dus pe un unchi al vostru pe o insulă? întrebă căpitanul pălind. De ce se numește „misterioasă" insula aceasta?

— Acolo trăiesc diavoli, care ucid pe oricine se apropie, răspunse fata cu glas tremurător.

— A! Atunci bănuiala mea a fost îndreptățită, zise Farrow. Așadar, o nouă ticăloșie a Loadei. Matra, l-ai recunoaște pe unchiul d-tale?

Spunând asta, scoase din buzunar fotografia mortului, pe care o făcuse lordul Clive pe insulă.

Probabil că Matra nu văzuse încă o fotografie în viaţa ei. Zărind acum imaginea, ea scoase un ţipăt uşor, se dădu înapoi speriată, pe urmă o aruncă repede jos şi-l privi pe Farrow cu o admiraţie sfioasă.

— E unchiul meu — spuse încetişor — e mort, a căzut jertfă diavolilor. Dar cum vine sufletul lui pe hârtia asta?

Doctorul interveni:

— Sufletul lui e fericit, este la duhurile cele bune. Dar trupul lui mort l-am întipărit pe această hârtie, ca o mărturie împotriva Loadei, care este vinovată de moartea lui.

Limbajul acesta era mai limpede pentru Matra. Ea clătină din cap şi răspunse:

— Mă bucur de soarta unchiului meu. Nu e însă nevoie de mărturie împotriva surorii mele, căci se hotărâse dinainte ca unchiul meu să fie dus pe insulă şi lăsat singur acolo.

— Alte ţări, alte moravuri! mormăi doctorul către căpitan, în esperanto. Eşti de părere să rămânem aici până se va înapoia Loada?

— Firește — răspunse Farrow — am făcut treaba doar pe jumătate. Trebuie s-o luăm pe Matra cu noi, altfel viaţa ei e în primejdie aici: sau s-o aşeze şi ea, la rândul ei, pe soră-sa într-un kanu dintr-acelea cu ochiul duhului rău zugrăvit la proră.

— Dracel ai început să vorbeşti ca un om care a trăit ani îndelungaţi printre aceşti sălbatici. Dar ai dreptate, trebuie să facem treaba pe de-a-ntregul, adică să aşteptăm înapoierea Loadei. Să sperăm că nu va întârzia prea mult, altminteri ar trebui să ne pierdem câteva zile pe aici.

— În cazul acesta vom avea prilejul să vedem ce-i cu taina mormântului, zise căpitanul. Chestia mă interesează foarte mult.

— Aşa e, era cât pe-aci să uit, spuse doctorul. S-o întrebăm pe Matra dacă ne îngăduie. Ea trebuie să hotărască, deoarece ea e stăpâna insulei.

— Dar unde o fi? întrebă Farrow mirat. A pierit, aşa, dintr-odată... Doctore, mă tem că nu prea suntem în siguranţă aici.

În aceeaşi clipă veni şi Tolo, logodnicul tinerei fete, care se înclină în faţa doctorului şi-i spuse câteva cuvinte.

— Suntem invitaţi s-o vizităm pe Matra în coliba ei de stăpână a tribului, tălmăci Bertram. Să mergem.

Porniră printre colibe şi ajunseră curând într-un mic luminiş. Aici se afla un bungalow, nu prea mare, pe care şi-l construise, probabil, tatăl celor două surori. Matra ieşi pe terasă, în întâmpinarea oaspeţilor: căpitanul, George, doctorul, Clive şi Peter.

Cu un zâmbet fermecător, ea le zise:

— Domnilor, mă bucur să vă pot saluta în casa mea. (Deveni apoi serioasă şi urmă): Printre lucrurile surorii mele am găsit unele însemnări pe care nu le prea pricep. Tata s-a silit să mă-nveţe să citesc şi să scriu, dar n-am prins prea mult. Îmi dau seama, însă, că e vorba de taina mormântului său. Vreţi să mă ajutaţi să lămuresc lucrurile?

— Firește! se grăbi să răspundă Farrow. Am venit doar anume cu scopul acesta. Şi te vom ajuta şi mai departe, când se va înapoia Loada.

— Atunci, vă rog să poftiţi înăuntru.

Încăperea în care intrară era mobilată în stil european, dar nu prea elegant. Matra îi duse apoi într-o cameră alăturată, unde se afla chiar şi o masă de scris.

Matra arăta spre biroul ale cărui sertare erau trase.

— Vă rog, domnilor — zise ea — nu pot desluşi atât de repede ce scrie în ele, dar hârtiile care sunt acum pe masă le-am găsit în sertarul din mijloc, erau puse deasupra, într-un plic galben.

— Aha, asta e chiar interesant! zise Farrow, luând în mână plicul. Scrie chiar pe el: „taina mormântului meu". Vom da repede de rostul lucrurilor.

Luă loc la birou, iar doctorul, George şi lordul se aplecară curioşi peste umărul său. Matra stătea cu mâinile sprijinite de masă şi privea cu încordare la căpitan.

Numai Peter, pe care lucrurile acestea nu-l prea interesau, chibzuia ceva mai practic. El își spunea că se aflau aici printre niște băștinași care avuseseră la început o atitudine amenințătoare, până când doctorul izbutise să-i liniștească cu „vrăjitorile" lui.

Uriașul nu prea avea însă încredere în liniștea asta. El era întotdeauna cu ochii-n patru, mai cu seamă atunci când se afla cu el iubitul său George.

Nesinchisindu-se de hârtiile care treziseră interesul celorlalți camarazi, el își îndreptă atenția spre fereastra deschisă, care se afla în stânga biroului.

Era într-adevăr o fereastră, cu geamuri, care-i făcea o impresie caraghioasă aici, printre băștinași. Cine știe de la ce depărtare adusese tatăl Matrei sticla pentru geamul ăsta!

Peter privi peste locul liber din fața bungalow-ului. Până la desișul îndărătul căruia se aflau colibele băștinașilor erau vreo douăzeci de metri. Tufișurile erau foarte dese și Peter se gândea cât de lesne s-ar fi putut furișa pe acolo un dușman, pentru a-l ucide pe vreunul din cei din casă cu o săgeată sau un glonț.

Câteva clipe, atenția îi fu distrasă de vorbele lui Farrow:

— Ah! asta e foarte ciudat și dă la iveală cât se poate de bine caracterul acestui bărbat, care și-a încheiat viața aici, în singurătate. Numele lui nu-l găsesc nicăieri, dar poate vom afla din celelalte hârtii câte ceva despre personalitatea sa. Iată ce scrie aici:

„Femeia pe care am iubit-o mai mult decât orice pe lume m-a înșelat amarnic. De aceea m-am retras printre oamenii aceștia primitivi, ca să-mi sfârșesc zilele aici. După câțiva ani, am luat-o de soție pe frumoasa Maru, fata căpeteniei. Ea mi-a dăruit două fiice, pe Loada și pe Matra. Le-am învățat englezește, dar n-am făcut nimic pentru a trezi în ele dorința de a trăi în țări civilizate. De aceea, nici nu le-am vorbit ceva despre comoara uriașă pe care am găsit-o pe insulă, în locul pe care l-am ales pentru mormântul meu. I-am poruncit chiar și vrăjitorului să rostească un blestem asupra acestui mormânt; socoteam că astfel le voi ocroti, căci cu această comoară ar putea juca un rol foarte mare în lumea albilor. Dar știu că ar deveni nenorocite, totuși, căci oamenii civilizați le-ar privi mereu ca pe niște corcituri.

Le-am și spus asta, și Matra a fost destul de inteligentă ca să recunoască. Ea vrea să se mărite cu tânărul Tolo și alegerea ei e cât se poate de bună. Împreună cu dânsul ea va conduce cu pricepere tribul acesta. Loada însă mă îngrijorează. Ea duce dorul albilor, rasa tatălui ei. Dacă l-aș trăda în întregime taina mea, dânsa ar scoate la iveală comoara și și-ar lua drumul spre lumea civilizată. De aceea am luat măsuri și un profan care nu cunoaște semnele ar pieri odată cu comoara.

Țin ca Matra să devină stăpână a tribului, deși e mai tânără ca cealaltă. Știu că Loada va părăsi într-o zi insula, pentru a-și lega viața ei de aceea a vreunui aventurier alb. Să dea Domnul să nu sufere vreo dezamăgire!

Las aici câte o scrisoare pentru Loada și Matra, în care le spun fiecăreia din ele vorbele ce li se potrivesc!"

Farrow puse hârtia pe masă și zise:

— Firește că Loada va fi deschis și scrisoarea adresată d-tale, Matra. Și cred că această scrisoare cuprinde date mai amănunțite asupra comorii ascunse lângă mormânt. Mă tem mult că Loada s-a dus să-și aducă ajutoare de pe insula învecinată, ca să ridice comoara. Poate că trebuie să ne pregătim pentru o luptă înver...

Farrow își întrerupse vorba, căci în spatele său șuieră o împușcătură din pistolul greu al lui Peter, glonțul trecu prin fereastră, apoi se auzi un țipăt ascuțit și un zgomot în tufișurile din fața bungalow-ului.

În clipa următoare, cei din casă dădură buzna afară, ba George sări chiar pe fereastră și apoi își făcu vânt peste balustrada terasei.

Peter însă i-o luase înainte și cu sărituri de adevărat uriaș străbătu luminișul, ajungând repede la tufișuri, în care pătrunse fără să stea mult pe gânduri.

— Peter, ce s-a întâmplat? întrebă George, care se afla în spatele lui. Asupra cui ai tras?

— Am văzut o mișcare, răspunse Uriașul, apoi s-a ivit un arc cu săgeată printre crengi... Al uite, aici... e sânge. L-am nimerit în braț pe ucigaș, cred. Păcat că a scăpat... Dar las' că punem noi mâna pe el!

Peter ieși din tufiș ținând în mână arcul cu săgeata și alergă spre spărtura din desiș, care ducea spre sat. Aici se-ntâlni cu ceilalți tovarăși și după câteva clipe sosi și Matra.

Văzând săgeata în mâna Uriașului, ea se cutremură și zise înspăimântată:

— Fiți cu băgare de seamă, e otrăvită! Nu-i atingeți vârful!

— Se întrebuințează săgeți dintr-astea pe insulă? întrebă Farrow, mergând alături de ea spre sat.

— Numai Kao se pricepe să fabrice otrava care ucide repede. Cu ajutorul ei, dânsul răpune mistreții care trăiesc în desișul insulei. Nici un altul nu are săgeți dintr-astea. Kao e omul de încredere al Loadei. De ce a rămas el aici n-aș putea spune.

— Lasă că ne-o va spune chiar el, căci îl vom găsi repede, răspunse Farrow, îndârjit. Cred că Peter l-a rănit grav, altfel nu se explică țipătul pe care l-a scos.

Ajunseră în sat, unde le ieşi înainte vrăjitorul, urmat de alţi bătrâni. Îi vorbiră Matrei foarte agitaţi, care le răspunse repede, arătându-le săgeata otrăvită. Începu o discuţie înflăcărată, care-l făcu pe Farrow să-şi piardă răbdarea. El era grăbit să-l prindă pe individul misterios, care se pregătise să trimită o săgeată otrăvită din umbra tufişului. Probabil că pe Matra voia s-o ucidă, fiindcă ea stătuse tocmai în faţa ferestrei.

În cele din urmă, fata se-ntoarse spre marinari şi zise:

— Kao a fugit. A pornit în goană prin sat cu braţul plin de sânge, a chemat şase tineri care sunt de partea lui şi a Loadei, a luat kanu-ul cel mai uşor şi a plecat grabnic de-a lungul coastei, spre sud. Acolo sunt multe ascunzători, în care se poate ascunde uşor când se va vedea urmărit.

— Atunci nu ne rămâne decât s-aşteptăm până se înapoiază — zise Farrow, calm. Cred că va veni împreună cu Loada. Poate că a plecat chiar la ea, pentru a o vesti că adevărata stăpână s-a întors şi o vom avea aici în cel mai scurt timp.

— Şi atunci se va da, firește, o luptă, zise Matra.

Rostise liniştită aceste cuvinte, dar în ochii ei sclipea o hotărâre dârză.

— Acum ştiu bine — urmă ea — că tata dorise să iau în stăpânire tribul: n-a spus-o numai, ci a şi scris-o. Nu mă mai dau bătută cu una, cu două. Să mergem, însă, domnilor, ca să cercetăm şi celelalte hârtii. Poate că găsim scrisoarea pe care a lăsat-o tata pentru mine.

— Peter, George, ar fi bine să fiţi cu mai multă băgare de seamă, zise căpitanul. Nu e exclus ca vicleanul acela de Kao să se fi prefăcut numai că fuge, pentru ca să se întoarcă prin desiş şi să repete încercarea.

— La asta m-am gândit şi eu, tată, răspunse George. E mai bine să stau de pază şi-mi vei povesti tu mai târziu ce cuprinde scrisoarea, dacă o veţi găsi. Haide, Peter, să ne căutăm locuri bune pentru pândă. Unde e coliba lui Kao? i se adresă el Matrei.

— În desiş, răspunse fata. Şi-a construit-o departe de sat şi rar se duce cineva la el, căci toţi se tem de săgeţile sale otrăvite. În spatele bungalow-ului meu, pe dreapta, se face o potecuţă, care duce drept la coliba lui.

Fără să mai stea pe gânduri, tânărul îl trase pe Uriaş după el şi, străbătând luminişul, dădură curând de poteca de care le vorbise Matra. Porniră de-a lungul ei, cercetând cu băgare de seamă în toate părţile. Deşi trecuseră numai câteva minute de la fuga sălbaticului, se putea ca el să fie totuşi în drum spre coliba lui, ca să la alte săgeţi otrăvite.

Dar când cei doi marinari ajunseră pe locul unde se afla coliba — destul de mărişoară, — o găsiră pustie. Interiorul era orânduit întocmai ca o casă de vrăjitor. Tot soiul de obiecte misterioase atârnau pretutindeni, pe pereţi şi de tavan.

George cercetă cu amănunțime coliba, în vreme ce Peter stătea de pază la ușă. Tânărul presupunea că sălbaticul acesta, Kao, era mai viclean decât ceilalți locuitori ai satului, altfel n-ar fi fost singurul care să-nveţe fabricarea otrăvii. De aceea, bănuì că vulpoiul acesta își făcuse o ieșire tăinuită, prin care putea să iasă și să intre în colibă, fără să fie văzut.

George privi patul primitiv, acoperit cu piei de mistreț. Aici era singurul loc de unde ar fi putut porni un tunel.

Tânărul se apropie cu băgare de seamă de pat, ținând revolverul în mâna dreaptă. Tocmai întindea mâna stângă să dea la o parte pielle, când patul se ridică brusc în sus.

Un chip sălbatic se ivi pe acolo și un braț lung, înarmat cu un cuțit lucilor, se repezi spre dânsul. George se dădu înapoi, căci se temea că și cuțitul acesta putea fi otrăvit — apoi din revolverul său porni un glonte, și când Peter se întoarse, speriat, un țipăt de moarte răsună în colibă.

— Vezi, Peter, că bănuiala mea a fost îndreptățită, zise George calm, arătând spre mort. Am fi fost pierduți amândoi dacă ne-am fi pus la pândă la intrarea colibei. Ne-ar fi găurit pe la spate, cu săgețile sale otrăvite. Al la te uită, am bănuit eu și asta, când am văzut cuțitul... E otrăvit.

Vârful cuțitului avea același învelis ca și săgețile. O singură zgârâietură dac-ar fi căpătat, George și-ar fi putut lua rămas bun de la viață.

Un zgomot ușor se auzi în fața colibei. Peter și tânărul se întoarseră cu iuțeala fulgerului și văzură trei tineri băștinași, care fuseseră desigur împreună cu Kao în desiș. Chipurile lor erau înspăimântate, dar întrucât nu făcură nici o mișcare suspectă spre cuțitele lungi pe care le purtau la brâu, cei doi marinari ieșiră încetișor din colibă și se apropiară de dânșii.

Când fură afară, mai văzură încă trei băștinași, care și ei aveau mutre speriate.

George își dădu seama că nu s-ar putea înțelege cu ei, de aceea le făcu un gest destul de lămurit cu revolverul și cu brațul stâng arătă poruncilor înspre poteca ce ducea la bungalow-ul Matrei. Tinerii stăteau în cumpănă, se uitau unul la altul, așa că George trase un glonț care se înfipse în pământ lângă picioarele unuia din ei.

Individul sări în sus scoțând un țipăt sălbatic, apoi porni în goană spre potecă, urmat de tovarășii săi. George și Peter își iuțiră și ei pașii ca să-i poată ajunge în luminiș. Împușcăturile sale fuseseră auzite, căci tovarășii și Matra ieșiseră din bungalow.

— Aștia sunt cei șase vătaşi ai lui Kao, zise George. Pe Kao l-am împușcat, căci mă amenința cu un cuțit otrăvit.

Matra strigă o poruncă și cei șase tineri rămaseră în fața ei, cu capetele plecate. Dânsa le vorbi cu asprime câteva minute, arătă apoi cu mâna spre sat și, ca niște câini bătuți, băștinașii porniră din loc.

— Drace! făcu doctorul Bertram râzând. Stăpâna asta nouă își cunoaște meseria. Nici un plutonier-major nu și-ar fi putut pune la respect oamenii cu mai multă autoritate.

— Trebuie s-o iau de la început în felul ăsta, răspunse Matra. Cred că acești șase oameni îmi vor fi credincioși de acum încolo. Desigur că se așteptaseră la o pedeapsă mai aspră. Mă bucur însă mult de moartea lui Kao. Prezența lui ar fi însemnat o veșnică primejdie pentru mine.

— Dar cum de s-a furișat atât de nesimțit încât să te poată amenința cu cuțitul său? îl întrebă căpitanul pe George.

Tânărul povesti cum s-au petrecut faptele, apoi Farrow întrebă iarăși:

— Și e mort într-adevăr?

— Am văzut glonțele pătrunzându-i la rădăcina nasului.

— Să mergem mai bine să-l vedem și noi, fu de părere căpitanul. Când e vorba de un astfel de potrivnic, trebuie să te încredințezi mai întâi dacă e mort.

Dar Kao era mort de-a binelea, căci glonțul tânărului îi sfărâmase țeasta. Matra, care venise cu ei, spuse:

— Să rămână în gangul acesta, coliba va fi incendiată și în curând nu va mai rămâne nici urmă din Kao.

Mai rămânea acum să susțină o luptă dârză — lupta cu Loeda, care era o ființă primejdioasă, după cum spusese însuși tatăl ei. Lordul și Farrow nu găsiseră scrisoarea către Matra, deși scotociseră tot biroul. Tânăra fată se întristase foarte mult din cauza aceasta, dar după câteva clipe de gândire zise cu hotărâre:

— Loeda va trebui să-mi înapoieze scrisoarea!

Și ochii ei scânteiară ciudat, lăsând să se prevadă că tratativele cu sora ei nu vor decurge în liniște deplină.

— Acum trebuie să ne făurim un plan, zise Farrow. Nu știu când se va înapoia Loeda, de aceea vom pune oameni de strajă în toate locurile de debarcare, care vor avea sarcina să ne anunțe imediat sosirea ei. De asemenea, trebuie să stabilim care sunt oamenii pe care i-a luat cu ea și dacă nu cumva după sosirea noastră a plecat pe ascuns vreunul ca s-o vestească.

— Voi face îndată ce spuneți, zise Matra. Vreți să veniți cu mine, domnilor?

— Firește, răspunse căpitanul.

Lordul Clive se oferi și el s-o urmeze pe tânăra băștinașă, dar George îl trase pe Uriaș de mânecă și-l ținu în loc.

— Peter, șopti el, noi rămânem aici. Eu sunt încredințat că Loeda se află pe aproape; va încerca poate să intre în bungalow pe vreun drum ascuns, ca s-o ucidă pe sora ei.

— Da, domnule George, ai dreptate, ca întotdeauna de altfel, răspunse Uriașul. Crezi d-ta că ea se va folosi de această poteca, ce duce încoace de la coliba lui Kao?

— Poate că ea îl cunoaște tainele, de vreme ce el i-a fost om de încredere, răspunse George. De aceea trebuie să ținem sub supraveghere poteca asta. Dar nici pe celelalte să nu le trecem cu vederea.

— Intrăm în casă, ori rămânem afară? întrebă Peter.

Fără să-și dea seama, vorbiseră englezește, căci se întreținuseră tot timpul cu Matra în această limbă. Întoarseră capetele speriați auzind o voce batjocoritoare de fată:

— Intrați fără grijă în casă, domnilor, acolo vom putea sta de vorbă în voie. Prietenii mei sunt curioși să afle câți pirați au însoțit-o pe sora mea pe insulă. Va trebui să ne spuneți asta. Sus mâinile!

Peter și George își dădură seama de situație și se supuseră. În fața lor se afla o fată cu pielea aproape albă. Semăna mult cu Matra, numai ochii ei erau negri. Alături de ea stăteau șase europeni, care ar fi meritat numele de „pirați". Alți „prieteni" nici n-ar fi găsit această „sălbatică albă", care s-o ajute să scoată comoara din mormântul tatălui ei.

Individzii țineau în mână revolverele îndreptate spre George și Peter. Și înfățișarea lor brutală trăda că n-ar fi stat o clipă pe gânduri să tragă dacă cei doi ar fi încercat să se împotrivească oricât de puțin.

— Loada, nu sta atât de mult de vorbă cu ticăloșii ăștia — zise cel mai tânăr, dar în același timp și cel mai voinic și care părea să fie conducătorul cetei. Să-i descoasem repede, apoi vom lua aurul și vom șterge putina.

— Înainte de a pleca trebuie s-o ucid pe Matra! scrâșni Loada. Nu vreau ca ea să rămână stăpână aici.

— N-ai decât s-o faci după aceea, mormăi uriașul. Pentru noi e mai important aurul. Să vezi tu apoi ce viață om ducel Haide, intrați repede înăuntru! se răsti el la George și Peter.

Ținea pistolul atât de amenințător, încât George și Peter intrară repede în bungalow. În camera de lucru fură dezarmați și legați apoi cu atâta dibăcie, cum numai oameni pricepuți în meserie ar fi putut-o face.

Armele luate de la ei fură puse pe masă, apoi „șeful" se adresă lui George:

— Așa, tinere, tu ești aproape copil încă, și vei vorbi mai lesne. Căci, ia aminte: dacă vei refuza să vorbești, te-om pârjoli niței.

La vorbele acestea scoase o brichetă din buzunar și o aprinse. George se cutremură. Își dădu seama imediat că ticălosul acesta nu se va da în lături să-și pună în aplicare amenințarea. Își păstră însă liniștea și răspunse:

— De ce aș refuza să vorbesc? Întreabă ce vrei să știi, căci n-am poftă să cunosc pe pielea mea instrumentul d-tale de tortură.

— Dacă-ţi baţi joc de mine, îţi va merge rău, tinere! mormăi banditul. Şi dacă vei îndruga minciuni, flacăra îşi va face datoria. Pe mulţi i-am făcut să vorbească cu ajutorul ei!

— Voi spune adevărul. N-am vrut să-mi bat joc de d-ta, căci în situaţia în care mă aflu nici n-ar fi avut rost.

— Ei, da, aşa e, zise banditul. Apoi adăugă: dar la spune, câţi camarazi ai pe aici?

— Vreo cincizeci, răspunse George calm.

Banditii tresăriră şi se uitară speriaţi unul la altul. Când „şeful" zări însă zâmbetul de pe chipul lui George, se apropie de el şi scrâşni furios:

— Tinere, te-am prevenit o dată, şi acum o fac pentru ultima oară. Cincizeci de camarazi, spuneai? Dar ce, aţi venit cu o corabie? Pe asta ar fi trebuit s-o văd şi eu. Acu' te rog să spui adevărul, căci de nu...

Nu-şi sfârşi fraza, îşi aprinse din nou bricheta şi o apropie de faţa lui George. Dar tânărul îşi dăduse acum seama că banditii aceştia erau oameni laşi, de aceea suflă în flacăra brichetei, apoi, văzând cum chipul uriaşului se făcu roşu de mânie, zise repede:

— Am spus adevărul, sunt cincizeci de camarazi. N-ai auzit nimic despre tatăl meu, nimic despre submarinul căpitanului Farrow?

Banditii scoaseră exclamaţii de mirare şi de spaimă:

— Au pe ei chiar şi uniforma de marinari de submarin...

— Jonny, sunt de părere să ne luăm tălpăşiţa...

„Şeful" îl măsură pe George din cap până în picioare, apoi zise:

— Hm..., de căpitanul Farrow am auzit eu multe. Aşa mai merge, Loada. Un altul nici n-ar fi putut găsi soră-ta ca să-l aducă aici. Îmi pare rău, tinere, c-am fost silit să te leg, acum va trebui să-ţi pun şi căluş. La fel şi camaradului tău. Vrem să terminăm repede afacerea noastră pe insulă.

Doi banditi scoaseră batistele din buzunarele lui George şi Peter şi răsuciră căluşuri din ele.

— Deschideţi gura! porunci Jonny.

Orice împotrivire ar fi fost de prisos, aşa că cei doi prizonieri se supuseră.

— Aşa! făcu Jonny mulţumit, în vreme ce lega cu o sfoară pe după cap căluşul lui George. Acum să ne grăbim cât se poate. Să nu vă fie teamă, camarazii vor da curând de voi. Rămâneţi cu bine!

George îl privi cu atâta seriozitate, încât uriaşul coborî privirea câteva clipe. Loada zise şi ea:

— Jonny, nu trebuie să uiţi că vreau să mă răzbun şi pe sora mea.

— Ce-ar fi să amânăm chestia asta? făcu banditul. Dacă ne pomenim aici cu căpitanul Farrow şi oamenii săi, e rău de noi. Tu nu-l cunoşti încă pe omul acesta, care a izbutit să facă lucruri de necrezut. Vino repede, arată-ne mormântul tatălui tău ca să luăm aurul de acolo.

— Mi-ai făgăduit însă să mă ajuți, repetă Loada. Trebuie să mă răzbun pe Matra. De ce nu-ți ții făgăduiala, Jonny? Vei căpăta doar mulți bani pentru asta. Tatăl meu scrie că sunt milioane acolo.

Ochii bandiților luciră de lăcomie. Jonny o prinse însă pe Loada de braț și o trase spre ușă.

— Da, dar răcni el, ți-am făgăduit și-mi voi ține făgăduiala. Vino repede însă, înainte ca să-și vâre codița căpitanul Farrow. Să punem mâna pe milioane! Băieți, milioane sunt acolo, milioane!

O târî pe Loada pe terasă și de acolo în luminiș. Dar atât fata cât și ceilalți nu observară că ea scăpă din buzunarul rochiei ei europenești o foaie de hârtie, pe care vântul o duse până lângă birou.

De abia se făcură nevăzuți, că George începu să-și miște picioarele înspre Peter. Uriașul făcu la fel și în curând stăteau spate în spate și încercară să-și desfacă legăturile.

Dar bandiții erau mai meșteri, căci oricât se căzniră bieții prizonieri, nu izbutiră să se dezlege.

IV. Pedeapsa

Privirea lui George se îndreptă spre birou, unde se afla pumnalul. Imediat începu să facă mișcări spre a ajunge acolo și Peter făcu același lucru, căci ar fi fost greu pentru unul singur să-și taie legăturile cu ajutorul unui cuțit.

Uriașul ajunse cel dintâi, puse mâna pe pumnal, se-ntoarse apoi și îndreptă tăișul spre iubitul său stăpân.

George se-ntoarse cu spatele și aduse mâinile legate în dreptul cuțitului. Procedă cu multă băgare se seamă, căci cea mai mică neatenție l-ar fi putut fi fatală, deoarece arma dăruită de Sanja era foarte ascuțită. Trecuseră de-abia cinci minute de când bandiții părăsiseră casa și cei doi tovarăși erau iarăși liberi.

Prima lor grijă fu să-și la îndărăt armele. Apoi George ridică de jos foaia de hârtie pe care o scăpase Loada. Văzu imediat că era o scrisoare și de cum citi titlul, îi zise Uriașului:

— Haide, Peter, trebuie să mergem repede în sat. Asta e scrisoarea adresată Matrei, pe care am căutat-o zadarnic în birou. Bandiții nu vor termina atât de repede cu ridicarea milioanelor, căci ei nici nu-și dau seama că un singur milion în aur cântărește câteva sute de kilograme. Avem vreme destulă ca să aducem întăriri din sat.

— Păcat că n-am luat cu mine câteva grenade cu gaze, zise Peter. Îi dădeam gata la iuțeală pe pirați.

— Ulți însă c-ar fi trebuit mai întâi să le cauți urmele, pe câtă vreme Matra ne va călăuzi leene la mormântul tatălui ei. Vino repede!

Căpitanul, lordul și doctorul rămaseră înmărmuriți când George le istorisi aventura prin care trecuseră. Matra scoase o exclamație de bucurie și privi cu recunoștință la tânărul care-i înmână scrisoarea. Scoase repede hârtia din plic și începu să citească, dar imediat dădu cu tristețe din cap, îi înmână lui Farrow scrisoarea și zise:

— Tata a scris repede și nelămurit și eu nu pot desluși totul. Citește d-ta, te rog!

— Cu plăcere, Matra, zise căpitanul și începu:

„Dragă Matra!

Știu că nu ții la aur, chiar dacă vei afla că sunt milioane de aur curat,acolo unde vreau să fiu îngropat. Dacă vrei să vezi aceste comori, treci prin mormântul meu: lespedea de piatră care închide peștera, pe care am destinat-o să-mi fie lăcaș de veci, se poate da lesne la o parte.

Un gang îngust duce de acolo în adâncul pământului. La începutul acestui gang, imediat la dreapta, se află o lumânare pe care va trebui s-o aprinzi, altfel nu vei găsi drumul înapoi. Sunt prea multe ganguri lăturalnice în care m-am rătăcit adesea. M-aș fi prăpădit în măruntaiele pământului dacă în cele din urmă n-aș fi zărit raza de lumină.

Amintește-ți acum de vremurile frumoase când ne jucam *„de-a schimbatul"*... Aprinde lumânarea din stânga, în gang, dacă nu vei vrea să mai vezi nimic din aurul acesta.

Cu multă dragoste

Al tău tată"

— Ah! acum Loada știe ce are de făcut, zise Matra, cu tristețe. Cu ajutorul celor șase oameni voinici, va scoate aurul din peșteră. Ce e de făcut, domnule căpitan? Să-i las ei aurul? Eu nu țin la ei. Să plece liniștiți în lume cu tovarășii ei, poate că-și găsește norocul pe undeva.

— Dar nu te gândești, Matra, că ea vrea să te ucidă? zise căpitanul. Cu *aur* sau fără *aur*, voia să se răzbune pe dumneata, deși nu i-ai făcut nimic.

— Acum nu-mi mai poate face nimic rău, căci stau sub ocrotirea d-tale, domnule căpitan, răspunse fata. Eu nu vreau să mă răzbun, căci o consider orbită de patimă. Să plece cu aurul, nu vreau s-o împiedic. Dar, domnule căpitan, poate vrei să iei d-ta bogățiile de acolo? Sau cel puțin o parte din ele. Sunt sigură că d-ta te vei pricepe să le dai o întrebuințare mai bună, spre folosul oamenilor săraci.

— De unde ți-a venit gândul acesta? întrebă căpitanul mirat.

— De la tatăl meu. Înainte de a muri, el spunea mereu să iertăm oamenilor faptele lor rele și să ne silim să facem binele.

— Hm... într-o anumită privinţă avea dreptate tatăl d-tale — încuviinţă căpitanul. Dar numai într-o anumită privinţă. Totuşi trebuie să-ţi refuz oferta d-tale binevoitoare, căci şi eu sunt foarte bogat: pe fundul mării, unde se află regatul meu, dau uneori peste comori pe care nici în vis nu ţi le-ai putea închipui. Aşadar, să stăm aici de pază, ca cei şase însoţitori ai surorii d-tale să nu poată pune la cale ceva rău. Ca să nu te expunem însă pe dumneata vreunui glonţ rătăcit, te-aş ruga să intri în submarin. E mai bine, crede-mă.

— Sunt de aceeaşi părere, răspunse Matra. Cu atât mai mult cu cât nici nu vreau să mai dau ochi cu sora mea. Să plece cu aurul unde o vrea, şi eu îi doresc tot binele.

Fără voie, Farrow îşi aruncase încă o dată privirea pe scrisoare şi întrebă surprins:

— De ce a subliniat tatăl d-tale cuvintele „de-a schimbatul"? Ia, spune, Matra, ce fel de joc era acela?

— Era un joc născocit de mine, răspunse fata râzând. Spuneam totul pe dos. Când ziceam mare, înţelegeam mic, şi aşa mai departe.

Farrow tresări şi întrebă repede:

— Cunoştea şi sora d-tale jocul acesta?

— Nu, domnule căpitan, răspunse Matra. A fost o taină nevinovată între tata şi mine.

— Aşa! rosti căpitanul cu gravitate. Atunci nu mai e nevoie să ne ocupăm de sora d-tale, căci ea o fi aprins acum lumânarea cea falsă. Fraza de la sfârşitul scrisorii mă lămureşte pe deplin: „Aprinde lumânarea din stânga, în gang, dacă nu vei vrea să mai vezi nimic din aurul acesta". Ea a aprins lumânarea falsă, crezând că-i va aduce salvarea. Probabil că stă în legătură cu o mină, care va produce prăbuşirea tuturor gangurilor şi peşterilor de acolo. Loada şi cei şase însoţitori ai ei sunt pierduţi.

Matra îi privi câteva clipe cu ochii holbaţi, apoi strigă cuprinsă de groază:

— Da, da, aşa trebuie să fie. De aceea a subliniat tata cuvintele „de-a schimbatul". Să mergem repede într-acolo, domnule căpitan, poate îi putem chema îndărăt.

Şi o luă la fugă, spre luminişul unde se afla bungalow-ul, străbătu repede locul, apoi pătrunse într-o potecă îngustă şi întortocheată. Camarazii se luară după ea, strigându-i mereu să se oprească, dar tânăra nu auzea nimic şi alerga ca o căprioară.

Farrow, care se afla primul în urma ei, chibzuia cu înfrigurare cum s-o oprească de la nesocotinţa pe care o făcea. Îi trecu chiar prin gând s-o împuşte în picior, ca s-o împiedice să meargă mai departe.

Dar atunci îşi zise că poate să fie cu putinţă într-adevăr salvarea Loadei. Nu era exclus ca fitilul să se fi alterat din cauza umezelii, sau acelaşi lucru putea să se fi întâmplat şi cu materia explozibilă pe care ciudatul singuratic o fi îngropat-o adânc în peşteră.

Farrow nu mai ştia nici el ce să facă. Alerga însă mereu după Matra şi dacă ar fi ajuns-o ar fi ţinut-o în loc.

— George, rămâi în urmă! strigă el peste umăr, dar tânărul nici nu se gândea să-l asculte.

De vreme ce tatăl său alerga spre primejdie, cum ar fi putut dânsul să-l lase singur? Alerga mereu înainte, iar doctorul, lordul Clive veneau după el. Ştiau cu toţii ce primejdie îi ameninţa. Explozia putea fi atât de puternică, încât sfărâmăturile de stâncă să-l ucidă pe toţi sau să-l rupă în bucăţi din cauza presiunii aerului.

Totuşi, nici unul nu şovăi o clipă. Erau camarazi şi, ca atare, nu trebuiau să dezerteze atunci când ceilalţi se aflau în primejdie.

Pe de altă parte trebuiau s-o urmeze pe Matra, căci dacă Loada cu tovarăşii ei s-ar afla încă, întâmplător, în faţa mormântului, atunci viaţa tinerei domniţe era în primejdie.

Aşadar, de dragul fetei trebuiau să meargă înainte, chiar dacă ar fi fost să-şi găsească ei înşişi moartea cu prilejul acesta.

„Nici un lucru să nu fie făcut pe jumătate" era deviza lui Farrow şi a oamenilor săi. Şi atâta vreme cât Matra era încă ameninţată de un pericol cât de mic, sarcina lor era numai pe jumătate îndeplinită.

Într-un rând, tânăra fată se poticni şi Farrow se bucură că o va putea ajunge din fugă, dar ea se ridică repede şi începu să alerge mai departe. Zadarnic îi striga dânsul că salvarea surorii ei nu mai e cu putinţă. Matra ţinea să meargă până la capăt.

Poteca se lărgi deodată şi un luminiş foarte mare se ivi aproape în mijlocul insulei. Mai încolo începea iar desişul, care se-ntindea până la mare.

În centrul acestui luminiş — cam la vreo sută de metri de marginea desişului — zăceau îngrămădite blocuri uriaşe de piatră. Aici era, aşadar, mormântul aceluia care se retrăsese în singurătate, din cauza dezamăgirilor pricinuite de o femeie...

Terenul începu să fie presărat cu pietre de diferite mărimi. Matra nu mai putea alerga atât de repede acum, căci lesne s-ar fi putut poticni, rupându-şi piciorul sau izbindu-se la cap.

Dar şi camarazii fură nevoiţi să-şi încetinească fuga şi zadarnic încercă Farrow să vină mai aproape de Matra. Merseră vreo douăzeci de metri, când simţiră deodată că pământul se cutremură uşor sub picioarele lor.

Se opriră imediat, ceea ce făcu şi Matra, care îşi dăduse seama, probabil, în ultima clipă, că venise prea târziu. În faţa privirilor îngrozite ale celor de faţă, care rămâseseră înlemniţi în loc, blocurile uriaşe de stâncă din mijlocul luminişului mare începură să salte deodată.

Săreau în sus, se dădeau peste cap, apoi din mijlocul lor ţâşni o coloană uriaşă de flăcări. După câteva clipe, marinarii şi Matra zăceau întinşi la pământ, doborâţi de curentul de aer cald care-i învăluia din toate părţile.

Pe urmă se produse explozia, o explozie grozavă, care amenința să le spargă timpanele. Mai auziră slab de tot bubuiturile provocate de stâncile care căzeau sfărâmate la pământ, după ce fuseseră zvârlite în sus de explozie.

Totul dură numai câteva minute, apoi se făcu liniște. De-abia acum se putură ridica de la pământ și asta cu mare greutate, căci în cădere își cam zdrobiseră trupurile.

Privelișteа din fața lor nu se schimbase mult. Blocurile de stânci zăceau ca și mai înainte claie peste grămadă și nimeni n-ar fi zis că și-au schimbat locul.

— Să mergem, Matra, îi zise Farrow cu blândețe tinerei fete, care privea cu ochii holbați la mormanul de stânci. Sora d-tale odihnește acum alături de tatăl ei.

— Îți mulțumesc pentru vorba asta, răspunse fata. Da, să mergem, acum am de îndeplinit multe sarcini.

*

Submarinul plecă de abia peste două zile, căci marinarii fură nevoiți să primească invitația Matrei de a rămâne pe insulă câtva timp. Și cu prilejul acesta, ei își dădură seama cu ce energie și înțelepciune își îndeplinea tânăra fată misiunea ei.

— Am făcut într-adevăr o faptă bună când am luat-o la bord pe tânăra băștinașă, zise lordul Clive către Farrow, când submarinul se îndepărtase de insulă.

— Și d-ta ți-ai trăit aventura după care jinduiai, răspunse căpitanul, zâmbind binevoitor.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește

seria completă

Uriașul Pongo (I)

30

I. O tragedie înflorătoare

— Și acum te rog să-mi mai povestești câte ceva din aventurile d-tale din tinerețe, zise George, veselă, dând buzna în cabina doctorului.

Savantul medic se întrerupse din lucrul său și, ultându-se cu drag la fiul iubitului său prieten din tinerețe, Farrow, zise:

— Bine, George, să-ți fac plăcerea. Povestea de rândul trecut nu s-a sfârșit încă și, în clipele de răgaz pe care le avem acum, voi căuta să-ți mai istorisesc un episod.

Și Bertram începu:

— Vulcanul Sejawa e înalt de o mie șapte sute de metri, la capătul de nord-est al Sumatrei. Ne aflam cam la jumătatea înălțimii sale, lângă un tufiș de bambuși și ne zgâiam încă la crăpătura îngustă din stâncă, din care răbufneau aburii deși de pucioasă. În același timp, ne gândeam cine ne-a putut smulge din ghearele unei morți atât de grozave. Nimeni altul nu putea să fi fost decât negrul acela uriaș. Ne găsise probabil în măruntaiele vulcanului, căci câinele Pinh se luase pe urmele sale. Și după cum bănuise Marian, tânăra fată răpită se afla la dânsul.

Pinh! Acum mi-am amintit iarăși de câinele nostru. Îl legasem îndărătul tufișului și lăsasem alături de el tașca în care ne țineam merindea. M-am ridicat cu greutate de jos, amețit încă, cu gândul să-l caut. Dar și Marian avusese același gând, căci se ridică spunând:

— Ia să vedem ce face Pinh. Sper că n-a înșeuat vreo calea la pământ pe uriaș, când acesta ne-a așezat aici. Negrul l-ar fi putut zăpăci cu un singur pumn.

Am intrat repede în tufiș și l-am găsit acolo pe inteligentul animal stând lângă tașca mea și dând vrajos din coadă, când ne-a zărit.

— Minunat! făcu Marian, vesel. Acum putem porni mai departe pe urmele negrului.

Propunerea aceasta nu prea îmi era pe plac, de acord am zis:

— Marian, crezi că are vreun rost să-l urmărim pe individul acela misterios? Sunt și eu încredințat că Ellen Abednego se află la el, dar știi și tu că acum și-a schimbat purtarea și ne-ar trăda la cea dintâi ocazie. Ți-a fost acela care ne-a prevenit când chinezul se pregătea să tragă asupra noastră. E lucru sigur, deci, că o va duce înapoi acasă pe fiica guvernatorului și poate că știe el pentru ce n-a făcut-o până acum.

Deocamdată trebuie să ne gândim în ce fel să facem rost de ceva parale, ca să avem cu ce colinda prin lume. Știi că grădina zoologică din Londra își caută un rinocer de Sumatra. N-ar fi mai bine să ne ocupăm de prinderea acestui animal? Sunt încredințat că tocmai aici vom putea prinde un asemenea exemplar. Dacă-l vom putea duce apoi în Edi, desigur că agentul ne va plăti un acont destul de frumușel.

— Ești un om prozaic, zău așa! răspunse Marian, râzând. Lăcomia de bani te face să uiți cu totul că o fată albă se află în mâinile acestui negru misterios. Crezi tu că situația ei e atât de roză, deși uriașul are, poate, gânduri bune cu ea?

Fapt e că dânsul a răpit-o din porunca chinezului, și chiar dacă pe urmă el și-a schimbat purtarea — după cât se pare — nu poate fi, totuși, deloc plăcut pentru această fiică de lord, crescută în lux și bogăție, să trăiască în pădure, alături de o ființă mai apropiată de animal decât de om. Trebuie, deci, s-o eliberăm neapărat, și poate izbutim să-l atragem pe negru de partea noastră, ceea ce va avea urmarea că vom fi în măsură să prindem toate animalele care ne interesează.

— Un lucru nu pricep, am stăruit eu, de ce monstrul acesta negru o târăşte pe fată aici, în pădure, în loc s-o ducă înapoi tatălui ei la Singapore? Trebuie să aibă motive puternice pentru aceasta.

— Da, Robert, motive o fi având el, desigur. Şi eu sunt convins că e înşfăcată de siguranţa fetei, oricât de ciudat ar părea lucrul acesta. Şi-o fi spunând că Ellen poate fi amenţinţată de o nouă răpire, dacă el ar duce-o îndărăt acasă.

— Dar asta se poate întâmpla numai din partea lui Fu Dan, şi nu pricep de ce l-a lăsat în viaţă, deşi îl avea în mână de două ori până acum.

— O fi având însă — ori poate bănuieşte numai — că chinezul are complici, care vor îndeplini totuşi răpirea, chiar dacă dânsul va fi mort.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci putem renunţa cu inimă uşoară la urmărirea negrului, şi să ne ocupăm de prinderea rinocerului.

— Ba deloc. Mai bine să încercăm să stăm de vorbă cu unaşul. Îţi repet că dacă vom izbuti să-l atragem de partea noastră, vom obţine succese vânătoreşti pe care acum nici nu le visăm.

— În sfârşit — râsei eu — cu asta nu ai câştigat. Acum sunt şi eu de părere că trebuie să dăm de urma negrului. Departe nu poate să fi ajuns căci, după cercul pentru am văzut acel nomad acum câteva minute. Haide, să-l prindem pe Pinh pe urmele lui.

Mi-am aruncat taşca în spinare, am dezlegat câinele şi mă pregăteam să pornesc îndărăt pe poteca din faţa căpătâiului din stânca vrăjitorului, când Marian mă apucă de braţ şi-mi şopti:

— Stai! Dacă nu mă înşel, vin nişte oameni pe potecă. Să ne ascundem repede în tufiş, şi cât mai adânc, căci trebuie să fie pe aproape.

Ne-am strecurat imediat cu mare băgare de seamă în tufişul de bambuşi, mi-am scos din nou geanta din spinare, am aşezat-o jos şi i-am poruncit lui Pinh să stea de pază lângă proviziile noastre şi să nu scoată nici un mârâit. Apoi m-am târât mai departe şi m-am aşezat lângă Marian, care şi alesese un loc de unde putea cuprinde cu privirea toată poteca. S-au scurs câteva minute, apoi am auzit paşi uşori, şi deodată s-au ivit nişte indivizi care mergeau în paş de marş unul după altul.

Cel din frunte era... micul malaiez Tomo, pe care pusesem o dată mâna în pădure şi-l trimisesem înapoi, ameninţându-l. Privirea lui rătăcea neliniştită în juru-i, se temea probabil că ne vom pune ameninţarea în practică, dacă-l vom prinde din nou. Era mânat din urmă de un chinez, care-l îndemna cu pumnalul, şi acest chinez era... Fu Dan. Aşadar, se însănătoşise repede de pe urma loviturii de pumn date de negru.

În spatele lui mergeau alţi doi chinezi cu mutre respingătoare. Indivizii păreau atât de fioroşi, încât pentru nimic în lume n-aş fi cutezat să mă arăt neînarmat în faţa lor.

Şi ei îşi roteau ochii în toate părţile; fără să vreau mă lăsai la pământ când începură să privească spre tufişul în care ne ascunseserăm. Dar mica trupă trecu înainte, iar noi stăturăm nemişcaţi încă cinci minute, căci se putea întâmpla ca unul din ei să se înapoieze. Ne-am întors să-mi iau sacul cu merinde, iar Marian scoase câinele afară din tufiş.

— Acum să ne luăm după ei, dragă Robert. Sunt curios să văd ce va face negrul cu chinezii — dacă s-ar întâlni. N-aş vrea deloc să fiu în pielea lor.

— Haide, putem merge fără să ne grăbim prea mult, să ţinem însă armele pregătite, căci probabil că se vor întoarce curând, în pas alergător, — cel puţin atâţia câţi vor mai rămâne. Aha! se pare că Pinh a regăsit urma uriaşului.

Dulăul ţinea nasul în pământ şi gonea din toate puterile, astfel că furăm nevoiţi să mergem şi noi mai repede decât hotărâsem. Drumul ducea pe după un colţ al muntelui ieşit în afară, care nu ne inspira prea multă încredere când ne apropiarăm. Marian îşi încetini mersul şi strânse cu putere cureaua câinelui. Dar nici Pinh nu prea voia s-o ia pe după colţul acesta, ci ne trăgea spre un tufiş de banani, care îşi înfipeseră rădăcinile într-o crăpătură din stânca de la dreapta drumului. Îndărătul tufişului creşteau bambuşi şi ferigi, ca o limbă verde, până la cei puţin o sută de metri în susul vârfului, de obicei pleşuv, al vulcanului.

— Eu zic să ne luăm mai bine după câinel hotărî Marian. Probabil că negrul a intrat în crângul ăsta de aici. Chinezii vor fi pornit pe poteca pe care desigur că nu-l vor găsi.

Pinh porni înainte când ne apropiarăm de banani.

— Trebuie să fim cu băgare de seamă şi aici — şopti Marian — căci probabil negrul a pus capcane, pentru a împiedica să fie urmărit. De aceea, e nevoie să cercetăm fiecare centimetru pătrat de pământ, şi afară de asta să nu trecem cu vederea ramurile şi copacii, căci sălbaticii se folosesc de curse pe care nici nu le bănuim noi, europenii. Mă gândesc la ramurile cu spini otrăviţi care îţi sar în faţă pe neaşteptate, sau la copacii care se prăvălesc peste tine după ce ai trecut prin faţa lor. Şi mai sunt apoi laţurile din curpeni tari... Aşadar, ochii-n patru, băieţel

O clipă stătui să chibzuiesc care drum ar fi cel mai potrivit, căci la astfel de surprize nu mă aşteptasem. Dar prietenul meu pătrunsese deja în tufişul cel des, astfel că, de voie, de nevoie, a trebuit să-l urmez.

După ce străbăturăm tufişul cu banani, dădurăm de o potecă făcută de curând. Aceasta urca vreo douăzeci de metri pe munte, făcea apoi un cot şi mergea paralel cu poteca stâncoasă de jos, spre ieşitura muntelui. După ce trecurăm de colţul cu pricina, ni se înfăţişă o privelişte minunată. La vreo douăzeci de metri dedesubtul nostru lucea apa de un albastru-verzui a unui lac de crater aproape rotund şi care avea un diametru de vreo mie de metri. Vedeam lămurit cum malurile porneau în jos în formă de pâlnie, până când ochiul se oprea la adâncul negru şi misterios.

Poteca de jos trebuia să meargă direct de-a lungul lacului. Se vede că tăiasem o bucată bună din drum mergând pe poteca de sus, sau poate că Fu Dan şi însoţitorii săi merseseră foarte încet şi cu băgare de seamă, — fapt e că auzirăm deodată un strigăt aproape sub picioarele noastre.

Imediat ne lăsarăm la pământ şi ne târârăm pe marginea stâncii. Exact sub noi se întindea poteca pe care înaintaseră chinezii, şi care ocolea marginea lacului vulcanic. Acum am putut vedea că lacul era bogat în peşti, căci lângă malurile sale înalte apa mişuna de peşti ciudaţi. Cum au ajuns ei până la înălţimea de o mie de metri?

Deodată răsună iarăşi un glas omenesc, şi când privirăm spre stânga, îi văzurăm pe chinezi şi pe micul malaiez, care tocmai veneau de după cotitura stâncii. Merseseră aşadar foarte încet, lucru explicabil prin teama lor faţă de monstrul cel negru.

Acum în frunte mergeau cei doi chinezi cu mutre fioroase. Micul Tomo se ţinea în coadă, dar într-un loc mai larg al potecii trecu înaintea lui Fu Dan şi se aşeză în spatele celorlalţi doi chinezi. Îi era, pesemne, frică.

Acelaşi lucru părea să se întâmple şi cu Fu Dan, căci se răsti la dânsul să se întoarcă la locul lui, ceea ce Tomo refuză cu încăpăţânare. Şi atunci se întâmplă ceva care-i făcu pe cei doi să uite de cearta lor, iar pe noi ne umplu de groază.

Chinezii care mergeau înainte tocmai păşeau pe o lespede de piatră lungulaţă, îndreptată puţin spre lac şi care-mi atrăsese mai dinainte atenţia prin culoarea ei verzuie, neobişnuită. Deodată, cei din frunte alunecă, scoase un ţipăt şi se prăbuşi în lacul craterului.

Pe tovarășul său îl pufni fără să vrea râsul, dar deodată scoase și el un țipăt și alunecă de asemenea în apă. Pe lespedea de piatră zăriră acum locurile pe care alunecaseră picioarele indivizilor. Dungi lungi și lucitoare lăsau să se înțeleagă că piatra fusese acoperită cu mușchi alunecos ca săpunul.

Cei doi chinezi începură să se zbată în apă cu disperare, în vreme ce Fu Dan se aplecase și striga agitat la ei. Unul din chinezi se prinse cu o mână de malul stâncos și-l întinse brațul liber tovarășului său, care părea că nu prea e bun înotător.

Atunci Tomo, care se aplecase și el să privească în jos, scoase un țipăt de groază, rosti un cuvânt neînțeles pentru noi și sări ca mânat de diavol peste lespedea de piatră.

Fu Dan privi încremenit după el, văzându-l cum gonea nebunește pe cărarea care ocolea țărmul. Dar deodată, atenția lui — ca și a noastră — se îndreptă din nou spre cei doi chinezi.

Dacă puțin mai înainte eram pornit împotriva lor și le doream toate relele de pe pământ, acum îmi părea rău, căci destinul părea să-mi fi ghicit gândurile și voia să le plătească celor doi ticăloși, cu vârf și îndesat, pentru toate crimele comise.

Din crăpăturile și găurile din peretele malului țâșniră deodată o sumedenie de șerpi. Nu erau mai mari de o jumătate de metru; le-am văzut însă desenul ciudat, de culoare roș-neagră și mi-am dat imediat seama că e vorba de o specie a teribilelor năpârci de apă, care sunt cât se poate de veninoase.

Ca niște fiare înfuriate, reptilele se năpustiră asupra chinezilor, mușcară cu lăcomie din carnea picioarelor și brațelor descoperite, țâșniră apoi la suprafața apei ca să-și înfigă colții în obrajii nenorociților.

Spaima, groaza sau poate efectul fulgerător al veninului îi paralizaseră pe cei doi galbeni, — doar câteva țipete înfiorătoare ieșiră din gâtlejurile lor, apoi mâna aceluia care se încleștase de țărm se desprinse și omul se prăbuși încet în adâncul lacului, târându-l și pe tovarășul său după el.

Grațioasele năpârci veninoase înotară cu eleganță spre ascunzătorile lor și la câteva minute după această tragedie înfiorătoare suprafața lacului era iarăși liniștită ca mai înainte, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

II. O urmărire cu peripeții

Am întors capul cu groază. Desigur că eram palid la față, căci și Marian, care avea nervi mai tari ca ai mei, își trecu mâna peste frunte și mormăi ceva neînțeles. Apoi m-a înghiontit cu cotul și a arătat cu mâna dreaptă spre lacul vulcanic. Poteca îngustă, care mergea chiar alături de apă, putea fi cuprinsă în întregime cu privirea, deși făcea multe cotituri.

Micul malaiez gonea ca un nebun pe potecă, mânat de groaza priveliștii pe care o avusese înainte. L-am văzut cum se apropia de un loc al potecii care avea tot o culoare verzuie... Îl urmărea oare aceeași soartă ca pe cei doi chinezi?

Eram gata să strig ca să-l previn, când micul Tomo scoase deodată un țipăt ascuțit: din stâncă ieși la iveală un braț negru, enorm. Pumnul, pe care-l recunoscui imediat, ținea încleștat brațul copilului, și în clipa următoare acesta fu tras înăuntrul stâncii. Înmărmurit, priveam la locul pe care stătuse malaiezul cu puțin timp înainte.

Marian izbucni brusc în râs:

— Foarte bine! mormăi ai. Negrul n-a vrut să-l lase să moară. Cred că pe Fu Dan nu l-ar fi împiedicat — sau poate că da, căci, dacă nu mă înșel, pe chinez îl va cruța până îl va cunoaște pe toți complicii săi la această afacere. După aceea, însă, nu mai garantez pentru viața lui. De fapt, îl admir pe chinezul ăsta că are curajul să-l urmărească pe uriaș. Firește că vrea să i-o smulgă pe Ellen Abednego, dar nu prea cred să izbutească.

— Dracel am exclamat eu, unde va fi stat oare ascuns negrul?

— Ei, dragă Robert, vulcanul ăsta bătrân pare să albă tainele sale, cărora nu le putem da de rost chiar atât de repede. E foarte probabil că în cursul urmăririi noastre, cu ajutorul lui Pinh, vom da într-o nouă peșteră a vulcanului, care are o ieșire pe poteca asta ce o vezi șerpuind în jurul lacului. De acolo l-a tras negrul pe malaiez înăuntrul muntelui. — Aha! Fu Dan se întoarce din drum, a luat-o chiar la picior — probabil că nu se mai simte în siguranță aici. Păcat, aș fi dorit să știu încotro merge. Ce-ar fi să ne despărțim, Robert? Eu îl urmăresc pe negru, tu pe chinez.

— Nu, Marlane — am răspuns eu cu hotărâre — nu te las să-l urmărești singur pe individul acesta misterios, căci s-ar putea să te aștept cine știe cât până să te înapoiezi, — dacă te vei mai înapoia... Pe chinez îl vom găsi oricând, ba dacă-l urmărim pe negru, vom da cu siguranță și de Fu Dan.

— Ai și tu dreptate, Robert, misteriosul uriaș va rămâne mereu pe urmele galbenului. Înainte, deci! Ia te uită, Fu Dan a dispărut și el... Desigur că se va întoarce la Selimeum.

Pinh o luă iarăși la drum, dar după vreo cincizeci de metri se opri, adulmecă în toate părțile, apoi începu să mârâie, privindu-ne necăjit. Asta însemna că-l pierduse urma.

Marian stătu să chibzuiască puțin, apoi arătă spre niște tufe care creșteau în stâncă, lângă potecă.

— Ia te uită, asta e un soi de hreniță. Negrul s-a frecat pe trup cu asta, după cum poți recunoaște leane din ramurile rupte de aici. Acum Pinh nu ne mai poate fi de folos, cel puțin pentru un timp. De-abia când se va fi împrăștiat mirosul plantelor de pe trupul negrului, câinele va putea relua urma. Ia să mergem noi acum înainte pe potecă și să fim cu luare aminte, poate descoperim undeva o crăpătură, pe unde ar fi putut dispărea.

Ne continuarăm drumul, cercetând cu băgare de seamă stânca din dreapta noastră. Dar ea n-avea nici o crăpătură, nici o gaură, până sus la conul fumegând. De asemenea, nu mai erau nici tufișuri îndărătul cărora să se fi putut ascunde uriașul.

Şi cu toate acestea, nu avusese alt drum decât acela pe care înaintam noi acum. Marian luă în considerație orice posibilitate, căutând să vadă pe unde s-ar fi putut abate din drum, dar ne treziram deodată dincolo de punctul unde micul malaiez fusese tras în interiorul stâncii.

Marian se opri.

— Trebuie să fi trecut cu vederea punctul unde negrul s-a abătut din drum, zise el. Poate că n-am cercetat cu destulă băgare de seamă tufele de hrenițe, cu ale cărei frunze s-a frecat el. Mai mult ca sigur că în spatele ramurilor se afla o crăpătură, care duce prin stâncă la gangul subteran.

— N-ar fi mai bine să coborâm spre lac și să facem cercetări în locul unde uriașul l-a înhățat pe Tomo? Acolo nu sunt tufe, și cu siguranță că vom găsi intrarea.

— Ai dreptate, așa vom face, încuviință Marian.

Trebuia să mergem îndărăt vreo cincizeci de metri și în cele din urmă ajunserăm deasupra locului unde dispăruse Tomo. Coborând cu băgare de seamă din stâncă în stâncă, Marian puse piciorul pe poteca îngustă care mergea de-a lungul malului lacului. Eu îl urmai încetișor, căci sacul cel greu din spinare mă trăgea în jos. Trebuia să mă țin lipit de peretele stâncos și să mă încleștez cu toată puterea de el, ca să nu mă prăbușesc în lacul care mișuna de șerpi. Din pricina asta, nu puteam vedea ce se petrece sub mine, auzii numai o exclamație a lui Marian, și când ajunsei pe poteca îngustă, atât dânsul cât și câinele dispăruseră.

Câteva clipe am rămas împietrit de groază, căci primul meu gând fu că bunul meu prieten se prăbușise și avusese aceeași soartă grozavă ca și cei doi chinezi.

Mi-am dat însă imediat seama că temerea aceasta era neîntemeiată, căci prea durase puțin coborâșul meu, pentru ca o astfel de nenorocire să fi trecut neobservată. Sângele începuse din nou să-mi alerge în vine, căci mi se lămuri deodată că Marian găsise gangul secret din munte. Totuși, exclamația pe care o auzisem mă neliniști iarăși. Ceva trebuia să i se fi întâmplat, căci altminteri n-ar fi scos strigătul acela, ci m-ar fi așteptat.

În imediata mea apropiere luci locul verzui al potecii, care însemna moartea pentru cel care ar fi păşit orbește pe acolo. Mă dădui îndărăt vreo câțiva pași și atunci mă simți năpădit de un curent de aer rece, care venea dinspre stâncă. Acolo se găsea o crăpătură îngustă, în care intrai imediat, fără șovăială.

Dar, în clipa următoare, am scos și eu o exclamație de spaimă, căci pământul îmi fugi deodată de sub picioare și începui să mă rostogolesc cu o iuțeală amețitoare pe povârniș, înăuntrul muntelui.

Doar câteva clipe dură alunecarea mea până jos, dar în aceste clipe, toată viața mi se perindă ca un film pe dinaintea ochilor. Căci eram aproape încredințat că această scurtă călătorie avea să mă ducă în culbul năpârcilor veninoase, care se vor năpusti asupra mea, sfâșiindu-mă în bucăți.

De abia m-am oprit din acea rostogolire amețitoare, că și am scos lampa de buzunar și, aprinzând-o, am început să cercetez în jurul meu.

— Ei, ai venit și tu? auzii atunci glasul lui Marian, care râdea. Mi-am închipuit eu că vei intra și tu prin crăpătura din stâncă. Păcat că lampa mea a rămas în gangul de unde ne-a salvat de la moarte negrul, altminteri aș fi pornit imediat să fac o mică cercetare prin împrejurimile noastre.

— Împrejurimile? De unde și până unde? exclamai eu surprins.

— Hm..., am zis și eu așa, și se prea poate să am dreptate, după cum tot așa de bine poate fi intrarea spre galeria pe care o căutăm.

Îmi luă lampa din mână și îndreptă lumina spre înainte. Și atunci am văzut că ne aflăm într-un gang, care luase naștere prin cine știe ce catastrofe naturale. Pereții zgrunțuroși erau acoperiți cu cristale de pucioasă și alte minereuri, iar din tavan atârnau în jos stalagmite de forme ciudate.

Am pornit încet pe gangul care părea să ducă tot mai adânc în munte și atunci am observat că făceam un ocol mare.

— Slavă Domnului că ne abatem din drumul lacului! zise Marian. Nu e deloc plăcut să ai ca vecini reptilele alea veninoase. Să vezi că vom ieși departe de Sejawa, cam pe la izvorul fluviului Atjeh.

— Atunci vom ajunge prin apropierea coloniei noi, unde se zice că s-ar afla mulți chinezi, îmi dădui eu cu părerea. Dar, Mariane, tare aș vrea să mă mai întorc o dată la lac. Trebuie să încercăm neapărat să prindem câțiva șerpi dintr-ăștia. Cred că e un soi necunoscut încă.

— Asta fără doar și poate, și nici eu n-am nimic împotrivă să prindem câțiva. Mă mir numai că n-au fost descoperiți până acum.

— Desigur că nu s-a găsit încă nici o călăuză băștinașă care să fi adus la lac pe vreun cercetător. Căci e neîndoios că oamenii de pe aici îi cunosc pe acești fioroși locuitori ai apelor.

— Ai dreptate, Robert. Eu cred că băștinașilor le e frică să se apropie de lacul acesta misterios. În sfârșit... Mai întâi să ducem la bun sfârșit însărcinarea pe care ne-am luat-o și apoi ne vom ocupa și de prinderea șerpilor și rinocerilor.

— Așa e, trebuie să avem și un rinocer, pe cât posibil unul tânăr, ca să-l ținem câteva luni pe coastă, să mai crească puțin.

— Da, da, râse Marian, așa vom face. Dar, deocamdată, ne aflăm în interiorul vulcanului Sejawa, și cred c-ar fi mai bine să nu fiecărim atât. N-avem de unde ști cine se ascunde pe aproape.

Fără să mai rostim o vorbă, o pornirăm la drum. Câinelui nostru se vede că-i prisea rostogolirea, căci mergea plin de vioiciune înaintea noastră, ba chiar începu să tragă de zgardă. Probabil că nu mai simțea mirosul acelei plante cu care-și frecase trupul uriașul.

Pinh trăgea din ce în ce mai tare, ceea ce însemna că negrul nu putea fi prea departe înaintea noastră. Desigur că fusese împiedicat la drum din cauza Ellenei Abednego și acum și de cea a bălatului malaiez.

Dar Marian trăgea și el de zgarda câinelui. Nu voia să se apropie prea mult de misteriosul individ, în bezna aceea a muntelui, și adesea rămânea locului, ascultând cu încordare, căci dacă negrul ar fi bănuit în noi niște dușmani, numai bine nu ne-ar fi fost.

Zgomote ciudate răsunau de pretutindeni: de ici picura apă, dând impresia unui suspin omenesc, — de colo-cădea o pietricică și zgomotul aducea cu un pas târșit. Bătrânul vulcan părea să adăpostească niște taine misterioase și amenințătoare.

Ne târam mereu înainte. Lumina lămpii noastre juca fantastic pe pereții scorojiți. Aveam impresia că gangul în care ne aflam se lărgea tot mai mult. Și așa și era, căci deodată am intrat într-o peșteră uriașă, în formă de boltă, de a cărei mărime nici nu ne puteam da seama la lumina lămpii. Și din această peșteră porneau ganguri în toate direcțiile. Pe care din ele trebuia să-l alegem?

— Mariane, treaba devine și mai grea acum! am mormăit eu, necăjit. Sau poate știi tu pe care gang trebuie să apucăm?

— Eu cred că Pinh ne va călăuzi, răspunse el, calm. Dracel negrul ăsta e viclean nevoie mare. Ia te uită, și-a adus câteva rămurele de hrență și aici și-a șters iar urma.

Zicând acestea, Marian arătă câteva crenguțe cu frunze frecate, care zăceau pe jos. În aceeași clipă, câinele începu să se rotească neliniștit încoace și încolo. Mârâi apoi încetișor, dându-ne de înțeles că pierduse urma.

Am stat locului nedumeriți, apoi am început să cercetăm pe rând crăpăturile din pereții peșterii, de unde porneau ganguri spre interiorul vulcanului.

După o vreme de chibzuială, Marian se duse la cea mai apropiată crăpătură și zise:

— Cred că trebuie să urmărm gangul ăsta, care îmi face impresia că merge până la mijlocul muntelui. Da, da, Robert, se pare că am dreptate, căci și gangul ăsta coboară la fel ca și cel pe care l-am străbătut; așadar, mai mult ca sigur că vom ieși afară, la poalele Sejawei. Altminteri, dacă nu găsim nici o ieșire, va trebui să ne întoarcem și să încercăm să ajungem iar la lac.

— Asta ne-ar mai lipsi, să urcăm îndărăt toboganul! râsei eu. Ehei, prea ușor nu va merge, știu eu. Ia să ne încercăm mai întâi norocul cu gangul de aici!

După ce am intrat prin deschizătura cea îngustă, Pinh a pornit-o iarăși înainte cu toată repeziciunea.

— Minunat! făcu Marian. Se pare că a regăsit urma negrului; e drept, se poate să fie și o urmă veche. Probabil că uriașul se folosește mereu de gangul acesta ca să ajungă afară. Cu atât mai bine, te pomenești că s-o fi aflând încă pe aici, înăuntru.

— Hm..., prea plăcut nu e să-l știm pe urmele noastre — mormăi eu — căci cine știe dacă mai continuă să aibă despre noi o părere bună, de vreme ce vede că-l urmărim cu atâta înverșunare. Ție ți-e toțuna, căci mergi înainte, astfel că eu sunt acela care m-aș putea trezi cu o lovitură în cap din partea individului...

Marian râse:

— El Robert, prea ai început să vezi lucrurile în negru, cu negrul tău. Eu sunt încredințat că el nutrește tot gânduri bune față de noi, ca și față de tânăra fiică a guvernatorului. Dar asta nu ne împiedică să mergem ceva mai repejor, ca să ieșim cât mai curând din primejdie.

Își luă pașii, iar eu am făcut la fel.

Aproape un ceas, am mers liniștiți unul lângă altul, când deodată Marian stinse lampa și-mi șopti:

— Am găsit gangul cel bun. Se zărește lumina zilei în fața noastră.

Așa era. Privind cu atenție, zării și eu raza slabă, albăstruie, care ne arăta că acolo era capătul gangului misterios. Ciudat era însă că Marian își încetini pașii, ba chiar părea să șovăie să se apropie de ieșirea pe care o doriserm atâta.

— Ce s-a întâmplat, Mariane? întrebai eu încet. Nu-ți vine să ieși din peștera asta blestemată?

— Cum de nu! — mormăi el —, numai că mă gândesc că Fu Dan o fi ocolit muntele și se poate ivi aici în fiece clipă. De aceea, ar fi mai bine să nu ne avântăm afară așa, deodată, ci să ne încredințăm mai întâi dacă nu ne vede nimeni.

— Hm..., ca să fie precum zici, Fu Dan ar fi trebuit să alerge cu treizeci de kilometri pe oră, răsei eu. Căci în jurul muntelui drumul e de două ori mai lung decât cel pe care l-am făcut noi în interiorul vulcanului.

— Nu cred, Robert, căci drumul nostru făcea un ocol destul de mare în jurul conului vulcanului, care e încă în activitate, după cum am observat. Și afară, Fu Dan putea să alerge mai repede decât noi. Mai bine îl aștept aici, dacă nu cumva o și fi trecut.

— Bine, să fim deci cu băgare de seamă când vom ieși. Cred că Pinh ne va da de veste dacă va zări ceva suspect.

Marian nu răspunse, ci se târî spre ieșire, trăgând câinele după el. Rămase deodată locului, iar când m-am apropiat de el am văzut că ne aflăm în fața unei crăpături înguste, care ducea afară sub cerul liber.

O tufă deasă ocrotea locul de privirile trecătorilor, dar în același timp ne împiedica și pe noi să putem cuprinde cu privirea cărarea care trebuia să treacă pe acolo. Și asta ne-ar fi prins poate bine, căci auzeam lămurit că se apropia cineva: pietrele se rostogoleau, crengile troeneau.

— Asta trebuie să fie Fu Dan, șopti Marian. E atât de agitat din pricina morții înfiorătoare a complicilor săi, încât merge orbește. Haide, să pătrundem cu atenție în tufiș, căci e foarte probabil că el nici nu va băga de seamă, dacă vom face cumva zgomot.

Ne făcurăm loc încetișor printre crengile mirositoare, până puturăm cuprinde cu privirea o parte a drumului. Pașii se apropiau, și în cele din urmă se ivi într-adevăr Fu Dan. Alerga grăbit, clătinându-se pe picioare, ca un om beat.

Chipul lui palid era îmbrobonat de sudoare și ochii-i ieșiți din orbite, rătăcind neliniștiți încoace și încolo, arătau lămurit spaima grozavă care-l cuprinsese văzând sfârșitul înfiorător al celor doi compatrioți ai săi.

Gâfâind, trecu pe dinaintea ascunzătorii noastre, fără să dea nici cea mai mică atenție tufișului. Alergă înainte, mânat de privelișteș grozavă pe care o avusese.

Marian îmi dădu un ghiont și amândoi ieșirăm repede pe potecă. Fu Dan se afla la vreo cincizeci de metri înaintea noastră.

— Vino aici, pe partea aceasta! — îmi șopti Marian; dacă va întoarce capul, ne vom putea ascunde printre tufele de pe marginea potecii. Să lăsăm încă o distanță mai mare între el și noi, căci de scăpat nu ne poate scăpa în nici un caz.

Timp de vreo jumătate de ceas îl urmărirăm pe chinez, apoi poteca stâncoasă se îndepărta de vulcan, ducând în pădurea seculară care acoperea povârnișurile Sejawei. Trebuia să micșorăm distanța care ne despărțea de Fu Dan, căci acum exista primejdia ca el să apuce pe vreo potecă laturalnică.

Dar chinezul părea că nici nu se gândea la asta. Alerga mereu înainte; probabil că acum nu-l mâna numai groaza, ci şi teama de a nu fi surprins de întunericul nopţii, care se apropia. Căci, odată cu înserarea ieşeau după pradă din bârlogurile lor tigrii şi panterele negre.

Înainte de a ieşi însă din pădure, ne fu dat să mai facem cunoştinţă cu grozăviile ei. Galbenul tocmai dispăruse din nou pe după o cotitură şi noi ne grăbeam să-l ajungem, când îl auzirăm scoţând un strigăt de spaimă. Apoi urmă un sunet care ne făcu să ne cutremurăm şi să punem mâna pe arme: ţipătul înfiorător, de atac, al unui elefant înfuriat.

— Repede într-acolo! şopti Marian şi cu sărituri mari se îndreptă spre cotitură. Fu Dan trebuie să rămână în viaţă.

Am alergat după el şi am ajuns în acelaşi timp la cotitură. Şi atunci am văzut la cel mult douăzeci de metri de noi un elefant uriaş, care stătea lângă trunchiul unui tamarid şi cu trompa ridicată încerca să-l înhaţe pe chinez.

Cu o forţă şi îndemânare pe care numai curajul disperării ţi le poate da, Fu Dan se căţărase pe ramurile de jos ale uriaşului copac: acum se afla în siguranţă, dar tremura atât de tare, încât mă temeam să nu se prăvălească şi se uita ca împietrit în jos, la pahidermul furios. Groaza lui fără margini ne prindea bine însă, căci nici nu se gândea să-şi arunce ochii în altă parte. Dacă ne-ar fi observat, succesul întreprinderii noastre ar fi fost îndoielnic.

Ajutor nu puteam şi nici nu era nevoie să-l dăm, căci elefantul va renunţa desigur la luptă, dându-şi seama de zădărnicia eforturilor sale. Asta putea să ţină însă cam mult, şi noaptea se apropia. Fu Dan nu va mai părăsi refugiul său, iar noi va trebui să rămânem lângă el, ca să-l putem descoperi planurile tăinuite.

Elefantul îşi coborî trompa şi se schimbă de pe un picior pe altul. Se părea că stă să chibzuiască dacă să mai rămână sau să plece.

Deodată ridică iar trompa cu atâta repeziciune, încât Fu Dan scoase un ţipăt şi-şi strânse picioarele, deşi nu era nevoie. Dar prin această mişcare repezită şi nechibzuită aproape că-şi pierdu echilibrul, şi trebui să se prindă cu disperare ca să nu cadă. Cu toată seriozitatea situaţiei, zâmbii fără voie, atât de caraghios mi se părea omuleţul care se ghemuise pe creangă. În cele din urmă păru să-şi dea şi el seama că duşmanul nu se va îndepărta, văzându-l la o atât de mică înălţime deasupra lui. Se ridică cu greutate şi se căţără pe creanga de mai sus.

Elefantul scoase răgete furioase, ca de trompetă, ceea ce-l îndemnă pe Fu Dan să se caţere şi mai sus, până când dispăru în cele din urmă în frunzişul des.

— Minunat! făcui eu către Marian. Acum să vezi că elefantul îşi va vedea de drum.

— Da, dar şi noi..., mormăi Marian şi se întoarse.

De-abia atunci mi-am dat seama că eram cu totul descoperiţi faţă de uriaşul elefant. Am făcut şi eu repede stânga-mprejur, ca să ies din raza primejdioasă, când răsună iarăşi mugetul de furie al pahidermului, iar când îmi aruncai privirea îndărăt, îl văzui năpustindu-se pe urma noastră ca o vijelie.

Am alergat din toate puterile, urmat de Marian, pe după cotitura potecii. Căutam repede un copac potrivit, dar de-abia la vreo douăzeci de metri mai încolo am văzut un rasamai, ale cărui ramuri începeau chiar de la pământ.

N-aș putea spune cum am ajuns în copac, dar când am auzit sub mine răcnetul furios al elefantului dezamăgit, am observat că mă aflam în siguranță, și aproape de mine l-am auzit și pe Marian, care se instalase pe altă creangă.

— Nu mi-aș fi închipuit că te pricepi atât de bine la cățărat.

— Nevoia te-nvață multe, l-am răspuns eu. Priveam la dușmanul nostru care se holba la noi înfuriat. Cu părere de rău, am fost nevoiți să renunțăm a-l răpune, căci în nici un caz nu trebuia să ne trădăm față de Fu Dan. Iar după câteva minute, Marian zise:

— Păcat, are niște colți atât de minunați! Hai să ne ascundem în frunziș, altminteri nu mai scăpăm de dumneaiul.

Peste câteva clipe privirea pahidermului nu ne mai putea descoperi. Și după alte câteva momente, îl auzirăm galopând înapoi pe potecă și mugind sub copacul în care se ascunsese Fu Dan. După puțin timp se ivi din nou sub arborele nostru și o vreme își făcu de joacă în felul acesta, colindând de la unul la altul. În cele din urmă, însă, mugi pentru ultima oară și se făcu nevăzut pe direcția pe unde veniserm noi.

Firește că am lăsat să se scurgă un timp până ce ne-am dat jos, apoi ne-am târât pe după cotitură și l-am căutat cu privirea pe Fu Dan. Tocmai cobora și el anevoie din copac și când ajunse pe pământ începu să alerge nebunește de-a lungul potecii. Se temea, desigur, că furiosul pahiderm ar putea să se întoarcă, și nu oricând se găsea un copac pe aproape, în care să te poți salva.

Din aceleași motive, iuțirăm și noi pașii, și la fiecare cotitură a potecii întortocheate îl zăream pe Fu Dan înaintea noastră. În cele din urmă, pădurea începu să se rărească; în același timp, un murmur ușor ne atinse auzul și Marian șopti:

— Aha, ne apropiem de fluviul Atjeh.

Deodată poteca începu să coboare, încât îți venea să râzi, văzând cu câtă grabă gonea la vale chinezul. Aveam și noi mult de furcă pentru a nu veni în nas.

Poteca făcea o cotitură pronunțată, apoi văzurăm înaintea noastră o așezare de case, pe un câmp întins. Prin mijlocul șirurilor de case curgea spumegând fluviul Atjeh.

— Ahal făcu Marian, asta e colonia cea nouă, în care cică ar locui mai mult chinezi. Dlersch ne spunea doar că Fu Dan îi povestise că are de gând să vină încoace. Și acum și eu cred că galbenul își are aici tovarășii și complicii săi. Firește că vom merge și noi acolo, dar trebuie să fim cu băgare de seamă, căci deși hotelul îl ține un olandez, tot chinezii stăpânesc în taină locul.

Am ajuns în colonie tocmai când întunericul se lăsă brusc. Marian se informă de un han, iar când am sosit la fața locului, am fost întâmpinați de hotelier, — un individ înalt și lat în spate, care la început ne privi cam bănuitor. Când i-am spus însă că am stat câteva zile la colegul său Diersch, a devenit mai prietenos, ni s-a prezentat drept Master Meerkerk și ne-a dat o cameră ale cărei ferestre dădeau spre fluviul Atjeh.

III. Fu Dan trece la ofensivă

După obiceiul olandez, masa de seară se la după ora 9. Până atunci ne-am petrecut vremea pe întuneric, în odaia noastră, căci ne puteam aștepta cu siguranță la vreo provocare din partea chinezului, care fără îndoială că aflase de sosirea noastră.

Când clopotul ne chemă în marea sală de mese, l-am lăsat pe Pinh în odaie, cerându-i să fie cât mai cu băgare se seamă. La cină eram numai noi doi și gazda. La o întrebare a lui Marian, ei ne spuse:

— Reprezentanții guvernului, care locuiesc aici în mod stabil, sunt plecați în interiorul țării. De aceea, suntem singuri astăzi. Îmi îngăduiți să vă întreb ce planuri aveți și încotro aveți de gând să vă îndreptați?

— Vrem să prindem un pui de rinocer, răspunse Marian. Deoarece am auzit că pădurile din jurul Sejawei sunt bogate în animale sălbatice, ne-am hotărât să venim încoace.

— Și ați nimerit-o, răspunse olandezul, cu însuflețire. Veți găsi destul vânat în codrii noștri. Pe undeva prin apropiere se află și tabăra de vară a unui trib Atjeh. În drumul dumneavoastră veți întâlni cu siguranță vreun reprezentant al acestei seminții. Dacă plătiți bine și, mai ales, dacă vă pricepeți să vorbiți cum trebuie, veți avea un sprijin cât se poate de bun din partea acestor oameni.

— Minunat! exclamă Marian, cu vădită bucurie. Dacă așa stau lucrurile, atunci vom porni la drum mâine dimineață. Dar, la spune-mi, te rog, domnule Meerkerk, din ce motiv anume s-a ridicat aici această colonie?

— Cică ar exista pe aici zăcăminte de cărbuni, răspunse olandezul. De aceea chiar toată colonia e formată aproape numai din chinezi, care vor să facă săpături. Sunt, însă, indivizi cam deocheați și în câteva rânduri am recomandat reprezentanților guvernului olandez să trimită încoace o mică trupă din legiunea lor străină. De stricat, n-are ce strica — în nici un caz.

— Și până acum nu s-a făcut nimic, nu e așa? râse Marian. Guvernele sunt cam toate la fel: astupă fântânile de-abia după ce s-au înecat în ele câțiva bieți copii.

— Ai dreptate, din nenorocire, oftă hangiul. Domnii aceia pur și simplu m-au luat în râs, ori de câte ori le-am împărtășit îngrijorările mele. Și eu locuiesc de ani îndelungați aici în Sumatra și știu cum stau lucrurile. Dar firește că domnii funcționari, care vin spăcuiți din patrie, știu întotdeauna mai bine ce și cum... În sfârșit... Mă bucur, însă, domnilor, că veți rămâne peste noapte în casa mea, căci nu păreți a fi dintr-aceia care s-o luați la fugă de o mână de chinezi, dacă va fi într-adevăr ca galbenii să întreprindă ceva.

— Așa cred și eu, răspunse Marian, calm. Și nu e deloc exclus, după părerea mea, să se întâmple ceva la noapte. Ia spune, domnule Meerkerk, de unde vin kulii aceia chinezi și cine e conducătorul lor?

— Au venit cu toții din Singapore. Contractul de muncă cu guvernul olandez a fost încheiat de un anume Fu Dan, care de altfel trebuie să vină și el aici mâine-poimâine.

Marian întrebă agitat:

— Domnule Meerkerk, câți chinezi sunt în tabără?

— Păi..., să tot fie ca la vreo sută cincizeci, răspunse mirat flegmaticul olandez.

— O sută cincizeci? În cazul ăsta nu ne putem împotrivi lor, aici, în casă! zise prietenul meu tot mai agitat. Haide, Robert, sacul în spinare și Pinh de lanți! Domnule Meerkerk, te sfătuiesc stăruitor să vii cu noi în pădure, căci Fu Dan acela a sosit cu câteva minute înaintea noastră în colonie și are toate motivele să ne omoare, pentru că stăm în calea planurilor sale. Firește că nu se va purta cu mănuși nici cu d-ta. Sunt încredințat că Fu Dan se străduiește acum să-i întărâte pe kuli împotriva noastră. Haide să...

Atâta mai auzii, căci o și zbughii pe ușă ca să intru în odaia noastră. Știam bine că Marian avea de obicei dreptate, și de aceea nu-mi pierdeam niciodată vremea cu întrebări de prisos.

Ajuns în odaie, îmi aruncai repede sacul în spinare, îmi încinsei chimirul în care se aflau cuțitul și revolverul, luai lucrurile lui Marian și-l trăsei pe dulău după mine afară.

—... să te bizui pe asta, auzii glasul prietenului meu, când reintrai în sala de mese. Într-adevăr, domnule Meerkerk, situația noastră e extrem de serioasă. Al auzi?

Prin fereastra deschisă pătrundea un amestec nelămurit de glasuri. Din murmurul acesta se ridicau din când în când strigăte de îndemn, dar zgomotul nelămurit, amenințător, se apropia mereu.

— Auzi, domnule Meerkerk, vin kulii, zise Marian. Haide, omule, nu mai sta pe gânduri.

Olandezul părea să fi devenit dintr-odată un alt om. Cu o violiclune tinerească, sări în picioare, alergă în casă și se înapoie, înainte ca Marian să-și fi legat brâul, cu armele.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

URIAȘUL PONGO (II) 30

Coborî la repezeală cele câteva trepte care duceau în grădina întunecoasă și în clipa următoare și dispăruse printre tufe. Ne strigă încetișor, ca să ne arate direcția, dar nu știu dacă l-am fi ajuns dacă Pinh nu i-ar fi luat îndată urma, călăuzindu-ne printre copaci. Astfel am ajuns curând lângă el și în spatele grădinii am apucat-o împreună pe o potecă îngustă ce ducea în pădure.

— Acum urcă întocmai ca un perete, a șoptit olandezul: e un fel de trecătoare, în care ne putem apăra de minune, dacă ticăloșii vor cuteza într-adevăr să ne urmărească.

Am cotit spre dreapta în trecătoare, care, însă, din nenorocire era destul de largă, după cum am putut observa în întuneric. Dacă s-ar fi luat după noi kulii, am fi putut tăbărî asupra a cel puțin cinci din ei.

Dar drumul ducea în sus, drept ca un perete, şi deodată ne-am aflat pe un mic platou stâncos care avea numai această intrare, căci de jur-împrejur era înconjurat de o pădure de nepătruns. Spre colonie exista o spărtură printre copaci şi am zărit acum o rază de foc, care se făcea din ce în ce mai mare.

— Aha! Ticăloşii au pus foc casei melei a scrâşnit Meerkerk. Slavă Domnului că mi-am transportat alaltăieri banii la Selimeum. Să vedeţi însă că vor incendia şi casa casierului. Probabil că se aşteaptă să găsească acolo o sumă mare, cred însă că nu vor da peste nimic, deoarece casierul primeşte banii pentru lefuri de obicei vineri, adică abia poimâine.

— Pentru noi nu prea e bine asta, zise Marian, căci furia îi va face pe kuli să nu ne cruţe. Al ai dreptate, domnule Meerkerk, uite colo şi o a doua casă în flăcări.

— Da, da, e a casierului, încuviinţă olandezul; să ştii că-l vom avea în curând aici.

— Dar cum ar putea să ne găsească? întrebai eu: doar sunt mai multe drumuri care duc afară din colonie. De pildă, am fi putut să luăm drumul pe apă, pe fluviul Atjeh.

— La drept vorbind, ai dreptate, domnule Bertram, — mormăi olandezul — dar eu am făcut o mare greşeală. Căci kulii ştiu bine că merg de obicei pe acest platou. Ba chiar i-am spus o dată lui Fu Dan că mă voi apăra aici, sus, dacă se va întâmpla ca oamenii lui să se revolte cândva. Trebuia s-o luăm în josul fluviului, cu barca mea. Am fi ajuns astfel în câteva ceasuri la Selimeum şi am fi adus de acolo forţe militare.

— Asta în cazul în care am fi izbutit să plecăm cu barca, zise Marian, deşi eu sunt de părere că Fu Dan ne-a închis în primul rând drumul acesta şi a stricat desigur şi barca imediat. Acum e prea târziu să ne mai pierdem vremea cu vorbe de clacă: dacă nu mă înşel, vin kulii.

Din nenorocire, Marian nu se înşela, căci la lumina hanului incendiat îi văzurăm pe chinezi adunându-se în grup compact. Şi un glas puternic răsuna mereu, dând comenzi şi îndemnându-i pe cei întârziaţi.

— Ăsta e Fu Dan, scrâşni Meerkerk, spumegând de furie. Numai de-ar veni în bătaia pistolului meu!

— Nu-mi vine să cred, zise Marian, probabil că se va pune undeva la adăpost şi va da porunci de acolo. În nici un caz, însă, n-aş vrea să fiu în pielea lui, căci are un duşman grozav, de care nu va scăpa atât de lesne. Dar acum trebuie să ne apărăm propria noastră viaţă, căci, după cum văd, Fu Dan şi-a convins oamenii să treacă la ofensivă.

Platoul stâncos pe care ne aflam era la vreo douăzeci de metri deasupra văii înguste în care era împrăştiată colonia, luminată acum de flăcările celor două case incendiate.

Din grădina hanului înainta acum spre pădure masa negricioasă a chinezilor, exact spre locul pe unde pătrunseserăm noi pe potecă. Cei din frunte ţineau în mână scânduri aprinse şi la lumina acestora le zăream chipurile sălbatice, setoase de sânge.

— Afacerea devine serioasă! mormăi Meerkerk. Poftim, domnilor, am uitat să vă dau muniţie pentru pistoalele „Parabellum". Aveţi fiecare câte trei sute de gloanţe. Cu astea sper s-o scoatem la capăt.

— Cred şi eu, zise Marian, numai că va trebui să ne orânduim în aşa fel apărarea, ca să nu tragem toţi deodată; începe dumneata, urmez eu, apoi vine rândul prietenului Robert. Prin asta câştigăm timp pentru încărcat şi putem ţine focul fără întrerupere. Pentru cazul extrem, avem şi revolverele noastre la brâu.

— Numai bine, căci v-am adus şi sprijinitoare pentru pistoale — zise olandezul — pe care le puteţi fixa la brâu. E mult mai uşor aşa, decât să ţineţi mereu arma în mână.

— Aşa e, dar deocamdată trebuie să facem altfel — zise Marian; după ce-i vom fi dat înapoi pe kuli, ne vom putea folosi de frumoasele d-tale sprijinitoare. Aş fi de părere să nu-i împuşcăm pe cei cu făcliile, ci pe cei care vin în urma lor, căci altminteri nu vom avea destulă lumină ca să putem ţinti. Atenţiune, domnule Meerkerk, pregăteşte-te, căci vin kulii!

Privelişteа care ni se înfăţişa acum era cât se poate de frumoasă, deşi nu oricine ar fi fost de aceeaşi părere...

Şase chinezi, unul lângă altul, urcau trecătoarea, ţinând în mâna stângă o făclie, iar în dreapta pistolul sau cuţitul. Chipurile lor acoperite de sudoare luceau în lumina făcliilor, ochii lor, de obicei oblici, erau acum holbaţi şi dinţii gălbui sclipeau sub buzele rânjite de furie.

— Desigur că s-au îmbătat cu rachiu de orez, bombăni olandezul. Blestematul acela de Fu Dan s-o fi îngrijit să le dea din belşug. Ei, domnule Marian, eşti de părere să începem?

Cei dintâi kuli se aflau la numai câţiva metri de platou. Era deci vremea să tragem, altminteri riscam să cădem sub cuţitele lor.

— Da, domnule Meerkerk — răspunse Marian, calm. Împuşcă-i pe cei din rândul al doilea. Dacă purtătorii de făclii din faţă nu se vor opri, atunci îi răpun eu.

Ridicarăm armele: Meerkerk dădu drumul primului glonţ pe ţeavă şi săltă piedica. Nu apucă să tragă, căci se petrecu ceva la care nu ne aşteptasem.

În pădurea dindărătul nostru — pe care o credeam de nepătruns — crengile trosniră şi se auzi un tropăit de paşi, de parcă un trup enorm şi-ar fi făcut drum prin desiş.

— Ei drăcie! scrâşni Meerkerk. Pare că vine vreo fiară de pradă. Şi tocmai în spatele nostru... Ce ne facem, domnule Marian?

În faţa acestei noi primejdii care ne ameninţa din spate, uitasem cu totul de kuli; ne întoarserăm privirile, aţintindu-le asupra zidului întunecat al pădurii care se înălţa spre cer.

Cu greu îmi putui înăbuși un strigăt de uimire, când de pe marginea iepișului răsună un glas cunoscut:

— Massers nu împușcă, massers stea liniștiți! Chinezii fuge când vine eu.

Și el veni într-adevăr, cunoscutul și totuși necunoscutul nostru uriaș. Ca un elefant, își făcu loc printre crengi, ne împinse la o parte și sări pe marginea latoului.

Făcliile chinezilor, care se apropiaseră acum până la câțiva pași, luminau utemic ființa lui enormă. În rândurile năvălitorilor se auziră câteva strigăte de paimă, întrecute însă de strigătul înfiorător de luptă al misteriosului individ.

Și atunci am văzut că ținea în mână o bucată mare dintr-un trunchi de opac, care provenea probabil de la un arbore doborât. Ridică deasupra capului emnul în greutate de cel puțin o sută de kilograme și-l zvârli furios în trecătoare. poi scoase încă o dată răcnetul acela grozav.

După o tăcere de câteva clipe, se stârni o larmă grozavă în trecătoare și pe oteca din pădure. Răcnetele de moarte și de durere ale celor loviți fură trecute de țipetele de spaimă ale celorlalți lui, care își căutau salvarea în gă.

Auzeam lămurit cum goneau cuprinşi de panică; deodată răsună iar răcnetul fioros al misteriosului negru, de data aceasta însă de jos, din pădur Asta însemna că se luase după ei şi-i pusese pe fugă.

La numai trei minute de la ivirea uriaşului, fugarii se şi retrăseseră colonie, unde se aflau colibele lor.

— Dracel exclamă Meerkerk după câtva timp. Dragă domnule Marian, fel de monstru a fost ăla? Dumnezeule sfinte, de spaimă am uitat cu totul pistolul meu! Ce-a fost asta? Uriaşul acela înfiorător pare să te cunoască N-am întâlnit încă în viaţa mea un altul ca el...

— Te cred, domnule Meerkerk, râse Marian. Da, noi îl cunoaştem pe uria acesta misterios, deşi nu prea de aproape. Voiam să-i vorbim neapărat, aceea ne-am luat după el cu ajutorul câinelui nostru; dar el s-a priceput mer să facă să i se piardă urma. Şi acum s-a ivit iarăşi, de astădată ca salvator. N ştiu ce să mai cred despre dânsul.

Şi Marian îi povesti olandezului tot ce ni se întâmplase de când pusese piciorul în Singapore.

— Asta e într-adevăr interesant! exclamă Meerkerk, după ce prietenul m sfârşi de istorisit. Uite, vezi, aş dori să fiu şi eu părtaş la întreprinderea Chestia cu kulii din colonie mi s-a părut suspectă de mult timp. Odată mi s părut că am observat un transport în timpul nopţii, care sosise în taină Selimeum şi pornise mai departe pe fluviu în sus.

Firește că slujbaşii de aici n-au văzut nimic, ba m-au luat chiar în râs câ le-am spus. Uite ce cred eu: aici se petrece ceva. Căci lăzile care trecuseră p faţa grădinii mele conţineau arme, fără îndoială. Nu cumva chinezii de aici v să provoace o răscoală a atjehilor, sprijinindu-i cu bani şi arme? Ca fo stăpânitori ai ţării, atjehii sunt gata oricând, desigur, să lupte pentru libertat lor. Acest Fu Dan pare să fie unul din conducătorii care stau în umbră finanţează răscoala, pentru ca să tragă foloase de pe urma ei. Numai c furnituri le lese o groază de bani.

Marian mormăi ceva ca pentru sine, apoi zise:

— Asta ar fi o nouă faţă sub care se arată chinezul acesta. Întâi ca trădăt al compatrioţilor săi faţă de guvernatorul englez, apoi ca răpitor de fete şi acu ca provocator de răscoală. Numai că n-a ţinut seama de faptul că negrul se întoarce brusc împotriva lui. Şi uriaşul acesta pare să bănuiască sau să ştie Fu Dan aparţine unei tagme secrete şi, de aceea, nu vrea s-o ducă înapoi fata răpită, deoarece va fi mereu în primejdie. Probabil că vrea să distru întreaga clică şi apoi să pună mâna pe chinez. E foarte posibil ca aceşti c sau instigatori să se afle pe aproape, altminteri n-ar sta ei aici, prin pădure, protejata lui. Trebuie să-i fi lămurit ei Ellenei cum stau lucrurile, sau să-i dobândit încrederea, căci sunt încredinţat că ea rămâne de bunăvoie dânsul.

— Presupunerile d-tale par să fie foarte îndreptățite, zise Meerkerk. Păcat numai că misteriosul negru nu vrea să se dea pe față înaintea d-tale. Ești de părere că e originar din Africa Centrală? Pe ce îți întemeiezi presupunerea asta?

— După culoarea pielii și după armele pe care le are. Apoi vorbește engleza stricată a negrilor tâlhari care au venit în atingere cu albii.

— Toate bune, zise olandezul, dar pentru noi se pune acum întrebarea: ce e de făcut? În colonie nu ne putem înapoia, căci casa mea e incendiată și, pe de altă parte, e probabil că chinezii vor ucide de spaimă ce o au față de urieș când ne vor vedea. Spre Selimeum o-o vrea să pornesc în timpul nopții. Tâlharilor astea de aici mișună de tigri, apoi mai sunt rinoceri și elefanți cu colții, care nici ei nu prea se poartă delicat când le ieși în cale. Asta cred c-o știi din proprie experiență.

— Să rămânem atunci pe platou până dimineață, propuse Marian. Față de animale și de oameni suntem în siguranță aici, doar tâlharii dacă ne-ar putea dupăra. Mâine, în zori, pornim iar la drum.

— Tocmai asta voiam să propun și eu. Așadar, s-a făcut, rămânem aici! se bucură Meerkerk. Acolo, în spatele nostru, se află o pajiște de mușchi pe care putem dormi în liniște. E de ajuns să facem de pază cu rândul.

— Ne-am înțeles, încuviință Marian. Arată-ne culcușul și fii d-ta primul de veghe. După două ceasuri, trezește-mă pe mine. Apoi va veni rândul lui Robert.

Meerkerk ne zâmbi prietenos și ne arătă un culcuș de mușchi moale. Ne-am întins în voie mădularele obosite și după câteva clipe dormeam buștean.

IV. Vânătoarea de tigri

Când se lumină de ziuă jurarăm un nou sfat de război. Erau două posibilități: să ne înapoiem la Selimeum sau să pornim în sus pe fluviul Atjeh. Olandezul era de părere să mergem la Selimeum și de acolo să chemăm telefonic o trupă a legiunii străine olandeze din Kota-Radjah. Marian, însă, zicea să pornim spre interiorul țării, ca să-i prevenim pe reprezentanții guvernului și în același timp să căutăm tabăra tribului Atjeh, despre care ne vorbise Meerkerk. El bănuia că oamenii aceștia știau mai multe despre tăinuitul transport de arme. Până la urmă căzurăm la învoială ca olandezul să pornească mediat spre Selimeum, iar noi să ne continuăm drumul.

— Când vă veți înapoia mâine dimineață, îi veți găsi pe soldați aici, zise Meerkerk luându-și rămas bun de la noi. Nădăjduiesc că veți izbuti să-i faceți pe vinovați să fie luați prizonieri, căci am impresia că răscoala e gata să izbucnească.

— Al dreptate, și eu sunt de aceeași părere, încuviință Marian. Stăpânii d-voastră vor fi în mare primejdie și noi vom căuta să-i prevenim cât mai repede, poate chiar să-i salvăm. Dacă nu suntem înapoiați până mâine dimineață, te-aș sfătui să înaintezi cu soldații. Poate că așa ne poți veni în ajutor. La revedere și noroc, dragă Meerkerk!

Ne strânserăm mâinile cu căldură, apoi olandezul coborî trecătoarea spre Selimeum. După ce se făcu nevăzut, Marian zise:

— Noi nu vom coborî pe același drum, Robert, ci o vom lua prin pădure. Vom pătrunde prin același loc pe unde a venit noaptea trecută ursul nostru. Poate că Pinh va izbuti să-i ia urma.

— Tot nu te lași de negrul tău făcui eu râzând. Cred că ai recunoscut doar că e mai viclean decât noi. N-avea grijă, se va ivi el când va socoti că a sosit vremea. Nădăjduiesc însă că vom găsi acolo jos o potecă ce duce până la vărsarea fluviului Aljeh. Mai important decât negrul e acum salvarea olandezilor care trec printr-o mare primejdie.

— Firește că pentru moment asta e lucrul cel mai important, încuviință Marian. Nădăjduiesc însă că negrul a-și dat tărcoale prin apropierea olandezilor și a aljehilor, așa că nu va trebui să căutăm mult, ci ne vom lăsa călăuziți de Pinh. De aceea ținem atât de mult ca dulăul nostru să-i regăsească urma.

— Știi că ai dreptate! am zis eu, cam rușinat. Cu toate astea, cred că-i vom găsi în orice caz pe olandezi, precum și tabăra aljehilor, căci dacă urmăm cursul fluviului trebuie să dăm neapărat sau de unii sau de alții.

— Și tu ai dreptate, dar pentru asta vom pierde prea mult timp, căci nu prea cred să găsim un drum bun de aici. Uite, aici trebuie să fie locul pe unde a pătrunsurias. Ia te uită ce spărtură a făcut! La drum, băieți! Dar mai întâi să ne încingem pistoalele „Parabellum". Aici, în desișul acesta, ne-ar veni greu să ne folosim de puști, căci nu are nici un rost să le ținem pregătite în mână. În definitiv, pistolul „Parabellum" are același efect.

— Așa; acum n-au decât să pofteacă tigrii, panterele, ba chiar și aljehii, și chinezii.

— Ei, dar știi că ești echipat ca un adevărat războinic! râse Marian. Să sperăm că nu va fi nevoie să intri în acțiune. Al Negrul a tăiat o potecă minunată, pe care vom înainta fără prea multă greutate.

— Și Pinh pare să-i fi regăsit urma, am adăugat eu. Ia te uită cum mai gonește.

— Dar aici suntem la o răscruce, zise Marian după ce făcu câțiva pași. Văd o potecă veche, croită probabil de un elefant. Negrul a venit din stânga, dinspre vulcan, după cum ne arată Pinh, care vrea neapărat s-o apuce în direcția asta. Noi însă trebuie să mergem spre dreapta. N-avem de ales. Așadar, la drum!

Poteca pe care pășeam acum șerpuia printr-un desiș sălbatic. Era destul de bună, ca să zic așa, deși alunecam adesea, ne afundam până la genunchi în găuri umede, ne poticneam de vreun trunchi sau veneam în nas din pricina vreunui copac uriaș doborât la pământ.

Odată Marian se opri brusc, smulse cu iuțeala fulgerului pistolul de la brâu, se pregăti să tragă, dar vârî imediat arma la loc, scoase cuțitul lui lat și făcu un pas înainte. Brațul său înarmat făcu o mișcare rapidă, apoi își urmă liniștit drumul, iar eu îl urmai trecând peste trupul decapitat al unei cobre de mărime uriașă.

— N-am vrut să trag — mă lămuri el după câtva timp — căci nu e exclus să fie pe aici spioni de-ai chinezilor sau atjehilor.

Ferindu-ne să facem cel mai mic zgomot, am mers mai departe. Deodată, un obiect mare șuieră prin aer și căzu la picioarele noastre. Ne-am oprit și am privit obiectul rotund și verde, care avea mărimea unei nuci de cocos și care se afundase pe jumătate în pământ.

— Un durian, zise Marian observând țepii mici și ascuțiți cu care era acoperit fructul. De mi-ar fi căzut în cap, numai bine nu mi-ar fi fost. Curios e însă că nu pot vedea nici un copac care poartă asemenea fructe.

Am privit amândoi în sus, și atunci șuieră dintr-un copac un al doilea fruct, de care nu m-am putut feri decât sărind grabnic în lături.

— Să mergem repede mai departe! strigă Marian. E un maya, un urangutan, care-și face de joacă bombardându-ne cu fructe. I-am zărit brațul vânjos. Probabil că ivirea noastră i-a tulburat prânzul.

Ne-am iuțit pașii, căci de sus zbură un al treilea fruct, zvârlit cu o siguranță uimitoare. Și animalul din copac părea să-și fi pus în gând să ne bombardeze încă o bună bucată de drum cu ghiulelele sale.

— Dracel scrâșni Marian în timp ce fugeam, mai că-mi vine să trag, poate numai așa se cuminte ște individul din copac.

Ca și cum vorbele sale ar fi fost o poruncă pentru maya, acesta mai aruncă un fruct, apoi scoase un sunet care părea un hohot ironic de râs și ne lăsă în pace. Noi însă nu ne încetinirăm mersul decât atunci când furăm încredințați că făptura din copac nu ne mai urmărea.

Marian se opri și-și șterse sudoarea de pe frunte.

— Sărmane Robert! făcu el, râzând — și tu care mai duci și sacul în spinare! Dă să-l mai duc și eu, numai că acum va trebui e-o iei tu înainte și să te îngrijești de siguranța noastră.

Am râs și mi-am șters fruntea de nădușeală. Apoi m-am întors pentru ca Marian să-mi desprindă cureaua din spate, dar m-am răsucit repede pe călcâie și am holbat ochii la prietenul meu, căci foarte aproape de noi se auzise un sforăit, la auzul căruia ar fi bătut mai tare și inima celui mai curajos vânător.

— Aha! făcu Marian, ducându-și mâna la brâu. Nu ne mai lipsea acum decât tigrul ăsta! Poate că nu vine de-a lungul acestei poteci, ci numai o străbate. Să stăm liniștiți pe loc.

Am văzut că, după un vechi obicei al său, Marian trase de la brâu un revolver „Mauser" — o armă nu tocmai potrivită împotriva unui tigru. De aceea, am scos și eu „Parabellum"-ul, binecuvântându-l în gând pe olandez, care mi-l dăruise.

La o depărtare de vreo treizeci de metri în faţa noastră, poteca făcea o cotitură şi chiar dindărătul acesteia răsunase înfiorătorul sforăit. Am privit ca împietriţi într-acolo. Din clipă în clipă trebuia să se vadă dacă fiara se va folosi de poteca aceasta. Atunci o luptă n-ar fi putut fi înlăturată şi în trecătoarea în care ne aflam lupta ar fi fost pe viaţă şi pe moarte.

După câteva clipe, „el" se ivi deodată pe potecă — „el, pe care nu trebuie să-l numeşti" — cum rosteşte malaiezul, cu teamă, când e vorba de tigru. Era un exemplar uriaş, care rămase locului uimit, măsurându-ne din cap până în picioare. Ochii-i verzui se închiseră lăsând doar o crăpătură; capul şi-l ţinea cu mândrie pe grumazu-i puternic, ca şi cum ar fi vrut să întrebe: „Ce căutaţi voi în regatul meu?"

Nădăjduiam mereu că trupurile noastre robuste îl vor impresiona şi o va rupe la fugă. Dar regele acesta al pădurilor părea să nu cunoască frica. Se chirci cu mişcări neobservate şi se ridică încetişor pe picioarele dindărăt. Asta era pentru noi semnalul neîndoielnic că în clipa următoare se va năpusti asupră-ne cu un răget sălbatic.

Marian ridicase pistolul şi aştepta momentul prielnic, căci cu puţin înainte de a face săritura, tigrii obişnuiesc să deschidă ochii mari, şi atunci e timpul pentru vânătorul cu sânge rece să tragă în globurile acelea lucitoare — altminteri e pierdut.

În vremea asta, eu am tras încetişor piedica pistolului „Parabellum", pentru a-l putea înlocui pe Marian, în cazul când el ar fi dat greş.

Şi... deodată tigrul deschise ochii mari... Două împuşcături porniră în aceeaşi clipă din pistolul prietenului meu, fiara scoase un răget înfiorător, dar se şi avântase în săritură şi se năpusti asupră-ne ca o flacără galbenă uriaşă.

Noi ştiam bine că nu ne-ar fi putut ajunge dintr-o singură săritură, ci ar fi trebuit să se lase la pământ cel puţin de două ori. De aceea rămaserăm liniştiţi pe loc şi aşteptarăm să vedem efectul gloanţelor. Trupul uriaşei feline zbură vreo opt metri prin aer, apoi se prăbuşi greoi şi începu să se zvârcolească, răcnind înfiorător, în vreme ce-şi trecea labele dinainte peste capul însângerat.

— L-ai orbit cu gloanţele talel am zis eu. Astea au fost împuşcături, nu glumă! Acum e rândul meu ca să-l scap de chinuri.

Îl împinsei pe Marian la o parte, mă apropiai până la vreo zece metri de tigru şi-i trântii un glonţ bine ţintit în ceafă. Fiara se rostogoli imediat pe o parte, se mai zvârcoli de două ori, apoi rămase ţeapănă.

— O armă minunată! zisei eu, entuziasmat.

Marian se apropiase şi amândoi ne aflam acum lângă cadavrul fiarei uriaşe. Ne aflam doar la zece metri de cotitura potecii, dar nu ne gândeam că ni s-ar putea întâmpla ceva, ci admiram trupul enorm al tigrului.

— Păcat că n-avem vreme să-l jupuim, zise Marian. Aş fi vrut să-i iau blana.

— Dacă l-am acoperi bine cu rarîuri — am propus eu — am putea să-l jupuim la înapoiere.

— Da, e o idee. Numai de n-ar da furnicile peste el. A! Ai auzit? Mi se pare că mai primim o vizită. Desigur că e tigroaica. Repede îndărăt!

Dar nu mai era timp. Pufăind şi mârâind, veni de după cotitură un al doilea tigru, se opri brusc când ne văzu, apoi se pregăti imediat de săritură.

În aceeaşi clipă, Marian trase un glonţ, apoi un al doilea, al treilea şi al patrulea din „Mauser"-ul său, iar eu, căutând să ochesc cât mai bine, găurii trupul temutului duşman cu alte două gloanţe.

Tigroaica s-a repezit iar spre noi, am mai tras repede câte un glonţ, apoi ne-am dat un pas îndărăt, spre stânga.

La un metru de cadavrul celuilalt, uriaşa fiară se prăbuşi la pământ, se zvârcoli cu turbare încolo şi încoace şi deoarece ne-am dat seama că primejdia nu trecuse încă, i-am mai tras câteva gloanţe în căpăţâna ei enormă.

Am răsuflat uşurat când trupul uriaş se destinse, cu un ultim horcăit de moarte.

— Dracel asta zic şi eu c-a fost o mică distracţie! zise Marian. Leac împotriva plictiselii, ai? Acum avem de jupuit două piei. Ia să tăiem noi nişte crengi şi să le acoperim trupurile.

Am scos cuţitele şi am păşit spre cel mai apropiat tufiş de bambuşi. În spatele nostru a trosnit o creangă; ne-am întors cu iuţeala fulgerului şi l-am văzut... pe micul malaiez Tomo, care se holba la noi înspăimântat şi cu mâinile ridicate rugător.

V. În tabăra atjehilor

— Ce este, mă, ticălosule — i se adresă Marian, jumătate râzând, jumătate supărat — iar te-ai luat după noi?

— Tuan, nu, Tomo nu luat după voi, bolborosi băiatul, tremurând. Tomo rămâne acum tine, nu mai vrei la chinez rău. Tomo are fie credincios.

— El, ştii că ai haz! De unde până unde aşa, deodată, schimbarea asta? Te-a supărat cumva Fu Dan?

— Fu Dan om rău, exclamă băiatul, cu mânie, l-a bătut mult pe Tomo. Tomo fie credincios acum la Tuan, aşa porunci' „el".

Rostind cuvântul „el", în ochii şi pe cnipul inteligent al băiatului se putea citi o expresie de groază.

— El? Cine este acest „el"? întrebă Marian, interesat.

— Oh, Tuan, e negrul cel mare, cu cap mai grozav ca al unui urangutan. El îşi zice „Pongo".

Pongo!

Ne-am privit înmărmuriţi. Acesta era un nume din Africa Centrală şi cu el botezau popoarele din regiunea fluviului Congo pe cel mai grozav locuitor al codrilor lor: gorila.

Aşadar, misteriosul negru tot în Africa trebuie să se fi născut, şi trăise acolo multă vreme, deoarece primise de la tovarăşii săi de trib porecla aceasta. Pongo — gorila — nici că se putea o poreclă mai potrivită pentru negrul nostru. Îmi închipuiam leşne cum se feriseră toţi de dânsul şi-l batjocoriseră din pricina capului său, până se văzuse silit să-şi părăsească patria şi după multe aventuri să ajungă la Singapore, în mâinile chinezilor. Dar n-aveam acum timp să ne gândim la toate astea.

— Ştii unde se află Pongo? întrebă Marian.

— Pretutindeni, şopti malaiezul, cu teamă. El spus la mine: „Pongo mănâncă pe tine dacă nu eşti credincios la Massers albi". Masser alb eşti tu, Tuan, şi prieten de la tine. Tomo este credincios la voi.

— Bine, Tomo, te cred, zise Marian, cu seriozitate, deşi în sinea sa cred că râdea ca şi mine. Să ne rămâi credincios, altminteri îi voi spune lui Pongo să te mănânce. Acum ajută-ne să dăm mai încolo pe cei doi tigri şi să-i acoperim cu crengi.

Băiatul tăia de zor crengi, în vreme ce noi ne căzneam să tragem cele două leşuri sub un tufiş. Malaiezul le acoperi apoi cu dibăcie, în aşa fel încât să nu poată fi zărite de nici un trecător.

— Chiar dacă ne vom înapoia până diseară — zise Marian — tot va fi prea târziu să salvăm blănile. Căldura va strica repede carnea şi firească şi pielea. Păcat, tocmai pe astea două aş fi vrut să le am. Avem însă ceva mai important de făcut acum. Haideţi!

Tomo îşi făcu loc înaintea noastră şi porni în frunte.

— Tomo cunoaşte drum, zise el, cu însufleţire. Tomo conduce bine.

— Dacă vrei, n-am nimic împotrivă, băiete, zise Marian. Numai vezi să nu ne rătăceşti, căci te spun lui Pongo.

Mie îmi veni deodată un gând:

— Marian, ce-ar fi să renunţăm să mai târâm câinele după noi? Mai bine să-l trimitem cu o veste stăpânului său la Selimeum. Va ajunge acolo înaintea lui Meerkerk, şi Diersch va putea cere trupe de la Kota-Radjah. Tu ce părere ai?

— Eu cred că ideea ta e minunată, dragă Robert, încuviinţă Marian. Câinele e atât de inteligent, încât va porni pe drumul drept dacă-i voi porunci. Aşteaptă, îi voi descrie pe scurt situaţia şi voi prinde scrisorica de zgarda câinelui.

Aşternu la repezeală câteva rânduri pe o foaie de carnet, o împături şi o prinse de zgarda inteligentului animal. Apoi desprinse funia pe care şi-o trecuse pe după trup şi strigă în urechea câinelui:

— Du-te de-l caută pe stăpân! Caută-l pe stăpân!

Pinh îl privi întrebător cu ochii lui mari şi după ce Marian îi repetă porunca şi arătă cu braţul în direcţia spre Selimeum, câinele mârâi scurt şi o zbughi îndărăt pe potecă.

— S-a făcut! zise prietenul meu, mulţumit. Acum putem fi liniştiţi. Diersch va purta el de grijă să primim repede ajutoare. Sunt aproape sigur că îi vom salva pe slujbaşii olandezi din ţara atjehilor.

— Şi-l avem şi pe Pongo cu noi, am zis eu, vesel.

Zicând acestea, am întors fără să vreau capul, dar am scos o exclamaţie d uimire.

Ne aflam tocmai la cotitura de după care se iviseră cei doi tigri şi, privin înapoi, mi s-a părut că negrul uriaş stătea pe locul unde zăceau cele două leşu acoperite cu crengi; am avut chiar impresia că văd mişcarea repede cu care s-a făcut nevăzut.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marian.

— Cred că Pongo era lângă tigri, i-am răspuns eu. Ne întoarcem?

— Eu nu-l văd, zise Marian, ceea ce înseamnă că, dacă a fost într-adevă acolo, s-o fi retras în tufiş. Şi deoarece asta e o dovadă limpede că nu vrea s ne vorbească încă, să nu-l silim s-o facă. Hai să mergem înainte, olandezii a nevoie de ajutorul nostru. El, dar ce are Tomo? Pare să fi descoperit vre primejdie.

Micul malaiez se oprise, întinsese capul înainte, încordându-şi auzul, şi făcea semne disperate cu mâna înapoi, ca să ne dea de înţeles să rămânem liniştiţi.

Deodată Tomo se întoarse şi din câţiva paşi fu lângă noi.

— Tuan, să plecăm, să plecăm! sâsâi el.

Şi în clipa următoare se furişă pe dinaintea noastră, făcându-se nevăzut pe după cotitura potecii.

Câteva secunde ne-am privit înmărmuriţi, căci nu văzusem şi nu auzisem nimic.

— Ce părere ai tu, Mariane — am şoptit eu — să-l urmăm pe băiat?

— Drept să-ţi spun, nu ştiu sigur ce să zic. N-o fi vreo şiretenie de-a lui, ca să scape de noi?

Am vrut să răspund ceva, dar cuvântul mi-a murit pe buze, căci deodată ne-am văzut înconjuraţi de nişte făpturi vânjoase, goale până la brâu, care, fără un cuvânt, îşi întindeau spre noi suliţele ascuţite şi grozavele lor pumnale malaieze.

Purtau îmbrăcămintea obişnuită a arhipelagului, sarongul — un şorţ larg, cafeniu cu galben — iar pe dedesubt pantaloni scurţi. De la mijloc în sus erau goi, iar pe cap aveau basmale colorate, înfăşurate în formă de turban.

Situaţia era foarte neplăcută, căci în ameninţarea lor mută era atâta seriozitate, încât orice împotrivire ar fi fost o nebunie. Un bătrân se desprinse din rândurile lor, ne măsură cu o privire posomorâtă şi zise scurt:

— Voi duşmanii noştri. Sunteţi prizonieri. Duceţi-l de aici!

Cei din spatele nostru se înghesuiră atât de aproape cu vârfurile armelor lor, încât fără voie trebuia să pornim înainte, printre rândurile duşmanilor tăcuţi, care ne făcuseră loc de trecere. Şi în vreme ce păşeam printre ei, cu îndemânarea unor pungaşi de buzunare, ne scoaseră de la brâu pistoalele. Ne tăiară apoi cu iuţeala fulgerului şi curelele de care atârnau armele, pe care şi le însuşiră.

— Frumoasă afacere! mormăi Marian, după cum îi era obiceiul. Slavă Domnului că l-am trimis înapoi pe Pinh.

— Liniştel porunci bătrânul atjeh.

Şi deoarece armele celor din spate luciră ameninţător pe dinaintea privirilor noastre, am ascultat supuşi „sfatul".

Păşeam înaintea băştinaşilor, dar n-aveam voie nici măcar să întoarcem capul, căci încercând să fac asta o dată, era gata-gata s-o păţesc.

Deoarece mai fusesem adesea în astfel de situaţii, cu prilejul expediţiilor noastre prin lumea largă, nu prea ne îngrijoră incidentul acesta. În schimb, eram tot mai neliniştiţi de soarta slujbaşilor olandezi. Căzuseră desigur în mâinile răsculaţilor şi era îndoielnic dacă se mai aflau în viaţă. Aceeaşi soartă ne putea aştepta şi pe noi.

Îl aveam însă pe Pongo în spatele nostru. Pongo, care s-ar fi putut lua la luptă cu un trib întreg de malaiezi. Şi dacă mă gândeam că micul Tomo observase apropierea duşmanului, în vreme ce noi nu auzisem nimic, atunci cu atât mai mult trebuia să fi prins de veste uriaşul, dacă nu l-o fi anunţat Tomo mai înainte.

Am fost întrerupt din gânduri de configurația drumului. Poteca cea îngustă începuse să coboare la vale, astfel că aveam de furcă, ferindu-ne să nu ne prăvălim. După vreo treizeci de metri, a urmat o cotitură și ne-am trezit brusc pe țărmul fluviului Atjeh. Se aflau acolo câteva bărci și am fost vârâți în una din ele. Proastă afacere, căci acum nu ne-ar mai fi putut urmări Pongo și Tomo. Chiar și un câine polițist s-ar fi dat bătut.

Indispus, m-am așezat lângă Marian pe podeaua bărcii înguste, în care au sărit imediat șase băștinași, în vreme ce restul s-au urcat în celelalte bărci. Privind întâmplător spre țărm, cu greu mi-am putut stăpâni un țipăt de bucurie, căci dintr-un tufiș des ieșea la iveală capul micului Tomo, care ne făcea semne liniștitoare și râzând își arăta dinții-i albi.

Zărindu-l, am căpătat îndată convingerea că și Pongo se afla pe aproape și eram încredințat că uriașul negru ne va elibera în orice caz. Aș fi vrut să-i împărtășesc și lui Marian observațiile mele, dar mă temeam de paznicii noștri fioroși. Când m-am uitat însă la el, îmi făcu un semn cu coada ochiului, mișcând necontenit capul spre mal. Așadar, și el îl zărise pe Tomo.

Acum așteptam în liniște evenimentele. Aproape trei ceasuri au vâslit băștinașii împotriva curentului, destul de puternic, până când, în cele din urmă, și-au orientat bărcile spre malul drept și le-au priponit acolo.

Am fost îndemnați, cu împunsături de suliță, să coborâm pe uscat, apoi am mers timp de un ceas pe o potecă îngustă și întortocheată, de junglă, până când am ajuns într-un luminiș întins.

Un număr mare de colibe de frunziș ne arăta că ne aflam în tabăra de vară a atjehilor. Ciudat era că nu am văzut nici o femeie acolo, numai războinici înarmați până în dinți — unii chiar cu puști mitraliere moderne — o dovadă că Meerkerk avusese dreptate în bănuiala lui privitoare la transportul secret de arme.

În fața unei colibe mai mari din mijlocul luminișului se îngrămădeau mulți băștinași care, văzându-ne, se dădură la o parte și arătară prin semne spre intrarea colibei.

Când am intrat înăuntru, poticnindu-ne — căci era cam întuneric acolo — am auzit un glas mânios rostind în limba olandeză:

— Duceți-vă dracului, ticăloșilor, dar lăsați-ne în pace! Veți vedea voi ce-o să pățiți de pe urma răscoalei voastre idioate.

— M-aș duce eu cu dragă inimă dracului — zise Marian — căci nu poate fi mai rău decât aici pe pământ. Mă bucur, însă, că vă întâlnesc, domnilor. Numele meu e Marian Farrow (uitasem să-ți spun, dragă George, că prietenul meu era fratele tatălui tău, adică unchiul tău, care acum e mort) și cel care mă însoțește este prietenul meu, doctorul Robert Bertram. Am pornit din Selimeum și acum în urmă din colonia nouă, vrând să vă prevenim pe dv., domnilor, de răscoala ce se plănuia, dar, din nenorocire, am căzut și noi în capcană. Sper, totuși, că vom scăpa.

După câteva momente de înmărmurire, domnii se mai liniștiră și fură în stare să se prezinte. Erau doi consilieri de stat din Kota-Radjah, un secretar și casierul din colonia cea nouă.

— Am căzut în cursă — ne spuse cel mai în vârstă consilier. Când am sosit în luminișul acesta, personalul care ne însoțea a făcut îndată cauză comună cu atjehii; am fost dezarmați și închiși aici. Ne așteptăm din clipă în clipă să fim uciși.

— Cred că asta nu se va întâmpla, i-a îmbărbătat Marian. Sunt aproape sigur că mâine dimineață nu vom mai fi prizonieri.

Tovarășii noștri de suferință l-au copleșit cu întrebări, dar Marian n-a vrut să răspundă, căci se putea ca dușmanii să priceapă limba olandeză.

Deodată se produse o mișcare în fața cortului.

— Aha! zise casierul, vine mâncarea: orez cu pasăre, sau pasăre cu orez, asta mâncăm mereu de două zile. Alte bucate nu cunosc gazdele noastre.

O oală mare de fier fu vârâtă pe ușă. După cum bine spusese casierul, ea conținea orez cu pasăre.

Aveam în sacul nostru linguri și furculițe, ba chiar și farfurii de aluminiu, în vreme ce olandezii au fost nevoiți să se folosească de niște bețișoare date de atjehi. Am mâncat cu poftă, căci eram flămânzi ca niște lupi.

— Așa! făcu casierul, care împinse afară oala, după ce sfârșisem ospățul. Cam pe seară, vom da din nou ochii cu aceeași oală. Atunci va fi pasăre cu orez... Poftiți, domnilor. În oala asta de lut se află vin de palmier; e foarte bun. Trăim binișor aici, până vom fi tăiați în bucățele.

— Asta în nici un caz nu se va întâmpla, zise Marian, cu hotărâre. Propun, însă, domnilor, să dormim puțin acum. Vom avea nevoie de forțele noastre în timpul nopții. Ne-or trezi ei când vor aduce cina.

Și cu toată situația neplăcută în care ne aflam, am izbutit să dormim cât se poate de bine, până ce un zgomot caracteristic ne vesti că ne fusese adusă mâncarea de seară — pasăre cu orez.

— Așa, mormăi casierul, după ce repetă mișcarea de la prânz, împingând oala afară. Acum sunt curios să văd dacă se va realiza profeția d-tale, domnule Farrow. Se întunecă; să vezi că îndată se vor posta patru atjehi în fața intrării colibei noastre, iar de jur-împrejurul luminișului vor sta de strajă posturi duble. În condițiile astea, pentru mine e o taină cum ai de gând să ieși de aici.

Prin deschizătura îngustă care ne ținea loc de ușă puteam cuprinde cu privirea luminișul, care era scăldat în lumina razelor de lună. Casierul avea dreptate; pe marginea luminișului mergeau agale doi atjehi, cu arma la umăr. Și în fața colibei stăteau patru paznici cu sulițe ce luceau în bătaia lunii.

— Ei? Ce spuneam eu, domnule Farrow? zise casierul. Cum ai de gând să ieși de aici? Chiar dacă ai avea o trupă întreagă de legionari în spatele d-tale, am fi răpuși aici în colibă înainte ca ei să ne poată veni în ajutor. Da, da, situația noastră este disperată.

— Și cu toate astea eu nădăjduiesc că mâine dimineață vom fi liberi, ba poate chiar în noaptea asta.

— Atunci poate că aştepţi vreun sprijin din cer, mormăi casierul. Eu îl cunosc pe simpaticii ăştia. Dacă ne vine într-adevăr vreun ajutor, ne dau repede gata şi ne ascund pe undeva, pe urmă... „nu ştiu, n-am văzut".

— Dar asta ar fi putut s-o facă de mult.

— Tocmai asta mă necăjeşte şi pe mine, răspunse casierul. De ce ne mai îndoapă aici cu blestematul lor de orez cu pasăre? Ar fi putut să ne ucidă din primul moment.

— Poate vor să ne ţină ca ostateci, ca să poată pune condiţii mai bune de pace, în cazul când ar fi atacaţi.

— Uite, vezi, la asta nu m-am gândit... Te pomeneşti că mai scăpăm cu viaţă. Cu toate astea, trebuie să-mi dai dreptate că fuga e cu neputinţă. Dacă luna n-ar lumina atât de puternic, ar aprinde focuri de jur-împrejur. Aşadar, adio scăpare. Sau, după cum spuneam, ar trebui să ne vină un ajutor din cer.

— Poate că mai târziu vei spune că ajutorul acesta a venit din iad, râse Marian.

— Ce, din iad?

Casierul tăcu câteva clipe. Îşi spunea, desigur, că prietenul meu trebuie că-şi cam pierduse minţile.

Marian îi ghici gândul şi râse din nou:

— Nu-ţi fie teamă, sunt încă teafăr şi peste câtva timp vei spune că am dreptate. Ia priveşte la cele două santinele de pe marginea luminişului.

Indivizii stăteau ca ciopliţi în piatră, încordându-şi auzul spre pădure.

— O fi dând târcoale vreo fiară, mormăi casierul. Un tigru, poate, care a pus ochii pe cei doi ticăloşi.

Marian ridică braţul.

— Al făcu si. Asta a fost Pongo.

Pe nesimţite, smulşi în întunericul pădurii de o forţă misterioasă, cei doi oameni de strajă dispăruseră ca prin farmec.

***

Doctorul Bertram făcu o pauză, dus pe gânduri. George, cu faţa roşie de încordare, nu-l dădu răgaz:

— Şi ce s-a mai întâmplat, doctore? Spune, te rog!

— Ehei, tinere, prin multe ne-a mai fost dat să trecem până să răpunem banda chinezilor şi s-o eliberăm pe Ellen Abednego! Astea ţi le voi povesti altădată, dragă George, încheie doctorul Bertram, râzând.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

AURUL BLESTEMAT 31

I. Diavolul alb

—Ce-o mai fi și cu obiectul acela ciudat? făcu Farrow privind cu încordare spre nord-vest prin ocheanul său puternic.

Lordul Clive, George și Rindow, care stăteau lângă el în turn, duseră și ei repede ocheanele la ochi și se uitară atenți în direcția arătată.

— E un trup omenesc, zise Clive, care avea privirea foarte ageră. Pare să fie un naufragiat, și chiar cred că recunosc un lemn îngust de care s-a încleștat.

— Da, ai dreptate, dragă lordule, încuviință căpitanul; acum văd și eu. Pare să fie o vâslă lemnul acela de care se ține.

Submarinul porni cu toată viteza spre naufragiat. Marinarii îl vedeau din ce în ce mai bine, prin ocheanele lor, pe băştinaşul pe jumătate gol, care stătea fără viaţă deasupra lopeţii lungi şi pe care valurile uşoare îl mânau tot mai aproape.

— Ciudat! exclamă deodată Farrow. Omul pare să poarte un lanţ în jurul trupului.

— Şi braţele îi sunt prinse în lanţuri subţiri, adăugă George. Probabil că s-a legat de vâslă înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

— Atunci nu s-ar fi slujit de lanţuri, zise căpitanul, căci şi-ar fi zis că greutatea lor l-ar putea trage la fund.

— Aşa e, toată treaba asta e ciudată, se amestecă şi Rindow în vorbă. Mai o-aş putea spune că nenorocitul a fost legat cu lanţuri de lopată.

— Hm, prin multe întâmplări extraordinare am trecut noi adesea, nu-i vorbă — răspunse Farrow — dar ar fi de necrezut să dăm aici peste un băştinaş legat cu lanţuri de o vâslă. Aproape că s-ar putea presupune că prin apele astea mai există galere, cum întrebuinţau pe vremuri romanii. Dar asta ar fi cu neputinţă.

— Ba chiar aşa el strigă George, agitat. Omul are un lanţ subţire în jurul trupului, şi încheieturile mâinilor îi sunt de asemeni legate împreună cu un lanţ. Trebuie deci să fie un condamnat la galere.

Submarinul se apropiase într-atât, încât cei din turn puteau vedea acum cu ochiul liber ceea ce văzuseră înainte prin ocheane. Camarazii se priviră nedumeriţi şi lordul zise încetişor:

— Poate că vom izbuti să-l readucem la viaţă, şi atunci ne va lămuri ce s-a petrecut cu el.

— Din nenorocire, am impresia că e mort, îşi dădu cu părerea căpitanul. Aşa că această întâmplare ciudată va rămâne pentru veşnicie o enigmă, ceea ce e foarte regretabil.

— Cu d-ta omul are prilejul să treacă prin cele mai ciudate aventuri, mai zise lordul. După toate aparenţele, e vorba de un condamnat la galere, după cum am întâlnit până acum numai în cărţi şi în filmele de cinematograf.

Farrow îndreptă vasul cu dibăcie lângă omul în nesimţire şi când ajunse acolo stopă. George sări imediat pe punte şi alergă spre parapet. Apucă vâsla de care era legat băştinaşul şi o ţinu bine, până veniră Peter şi Kard, pe care căpitanul îi chemase sus.

Cei doi uriaşi ridicară ciudata povară şi o aşezară binişor pe punte. Farrow, lordul, Rindow, Bertram şi alţi câţiva camarazi făcură cerc în jurul omului în nesimţire.

Doctorul se aplecă imediat asupra lui, îi cercetă pulsul, dădu din cap şi zise:

— Trebuie să-mi iau stetoscopul: nu știu, zău, dacă mai poate fi salvat. Din câte îmi dau seama, a înghițit prea multă apă. Până una-alta, trebuie întors cu capul în jos și să i se facă respirație artificială până mă înapoiez eu.

În primul rând însă nenorocitul trebuia liberat din lanțuri. Se aduseră repede pile și dălți, iar Peter și Kard se apucară de lucru, dar trecu ceva până să taie lanțurile subțiri de oțel. Îl așezară apoi pe băștinaș cu capul în jos, pe urmă îl întinseră pe punte și începură să-i facă respirație artificială. În vremea asta, Farrow, George și lordul Clive examinară cu interes lopata, care era făcută dintr-un lemn ușor, dar foarte tare.

— Ciudat! murmură căpitanul. E, într-adevăr, o lopată cum se foloseau numai pe vechile galere. Eu nu știu însă să existe vreo țară pe pământ unde să mai dăinuie asemenea pedeapsă.

— Lordul vorbea înainte de filme — interveni George —, poate că omul acesta a căzut peste bord cu prilejul unei filmări. Sau poate galera, care se află pe mare în scopul acesta, a căzut pradă unei furtuni năprasnice.

— Presupunerea ta nu e de disprețuit, răspunse Farrow. Asta ar fi cel puțin explicația cea mai simplă. Eu nu cunosc însă nici o societate de cinematografie care să turneze tocmai în apele acestea singuratice și primejdioase. Marile întreprinderi europene ar putea filma astfel de scene în Marea Nordului sau în Baltica.

Doctorul Bertram sosi cu tubul de ascultație și examină inima băștinașului. După câteva clipe zise:

— Inima bate încă, dar cât se poate de slab. Duceți-l la infirmerie și voi încerca să-l mențin în viață prin injecții cu camfor și inhalații de oxigen. Câteva minute să mai fi rămas pe apă și s-ar fi prăpădit cu siguranță.

Peter și Kard îl transportară repede în cabina-infirmerie. Din fericire, doctorul avea pe bord instrumentele și aparatele care se întrebuințează în accidente de soiul acesta. O jumătate de ceas încheiată se ocupă Bertram de leșinat — un negru australian, după cum constată el cu uimire — apoi zise, ușurat:

—În sfârșit, am scos-o la capăt. Inima a început să bată mai tare. Încă zece minute de respirație artificială și cred că se va trezi. Dar nu mi s-a mai întâmplat să salvez pe cineva care să se afle atât de aproape de moarte. Peter, acum trebuie să-i facem respirație artificială și masaje.

După vreo zece minute, pieptul lat al negrului începu să se ridice ușor. Putea avea cam treizeci de ani, era vânjos, dar trupu-i slăbit dovedea că îndurase mari suferințe.

În jurul mâinilor și al șoldurilor mai avea încă cercurile de oțel, dar ele nu puteau fi scoase până ce omul nu-și va fi revenit complet.

— Cheamă-l pe căpitan şi pe ceilalţi camarazi, Peter! zise doctorul. Îndată ce se va trezi, omul ne va împărtăşi probabil amănunte importante, pe care mai târziu le va trece sub tăcere poate.

Peter ieşi repede şi după câteva clipe se înapoie împreună cu Farrow, Rindow, George şi lordul Clive. Făcură cerc în jurul mesei înguste pe care zăcea întins băştinaşul şi-l priviră cu interes.

— E într-adevăr un negru australian, zise căpitanul. Cum să fi ajuns el aici, de atât de departe? Ştiu şi eu ce să mai zic! Te pomeneşti că o galeră construită pentru filmare a fost târâtă de un taifun de pe coastele Australiei până aici, unde s-a sfărâmat de vreo insulă. Doctore, ai putea stabili de câtă vreme se află pe apă individul acesta?

— Trebuie să fi petrecut multe ceasuri în starea asta grozavă — răspunse Bertram —, înainte de a-l fi părăsit puterile. Mă mir însă că n-a fost atacat de rechini.

— Sunt foarte curios ce vom afla de la el când se va trezi, spuse căpitanul. Desigur că a trecut printr-o păţanie cum rar se întâmplă. Cred, însă, că adevărata explicaţie a găsit-o George al nostru, şi anume că e vorba aici de un figurant de film. Probabil că vom găsi şi alte victime ale catastrofei, dacă negrul ne va indica unde s-a întâmplat nenorocirea.

— Pare însă atât de slăbit şi istovit, încât face impresia că a lucrat mai mult timp ca sclav pe galere, zise doctorul Bertram. Va trebui să fim cu băgare de seamă la primele cuvinte ce le va rosti, înainte de a-şi reveni cu totul în fire. Peter, pregăteşte de pe acum o ceaşcă cu supă. Din diferite semne, sunt în măsură să constat că n-a mâncat de multă vreme.

De-abia se întoarse Uriaşul cu ceaşca de supă, că negrul şi începu să se mişte. Făcu gesturi neliniştite cu braţele, dar nu putu să le întindă mai mult decât le întindea înainte, când avea lanţurile, ceea ce îl făcu pe doctor să spună:

— Asta e încă o dovadă că a fost legat mult timp de vâslă. Chiar în starea asta de inconştienţă are întipărit în minte faptul că nu poate întinde braţele mai mult de atât.

— Chestia e foarte ciudată, zise Farrow, îngândurat. Cine oare să mai folosească azi oameni ca sclavi de galere? Ar fi absurd gândul acesta, dacă vâsla n-ar fi construită în aşa fel, ca să poată fi legat un om de ea.

— Minunat! făcu lordul Clive, entuziasmat. Voi trăi deci alături de dv. încă o aventură care iese din banal. Dar oare spaniolii n-au avut şi ei galere?

— Da, sunt însă câteva sute de ani de când nu mai au — răspunse căpitanul — pe câtă vreme, vâsla asta e nouă de tot. După cum se vede lămurit, e fabricată cu cele mai bune unelte şi forma ei corespunde perfecţionărilor vremii moderne. Foarte ciudat!

— Sssst! Acum tăcere! şopti doctorul Bertram.

Camarazii îşi îndreptară imediat toată afecţiunea asupra negrului, care deschise ochii. Se uită rătăcit în juru-i şi privirea lui trăda spaimă. Rosti câteva cuvinte, apoi închise iar ochii.

— Domnule căpitan, vorbea de un diavol alb cu ochii roşii, zise doctorul, agitat. Nu ştiu ce înseamnă asta. Să-l întreb de unde vine şi ce-a îndurat?

— Ar fi cel mai bun lucru, dacă e destul de treaz, răspunse Farrow.

Doctorul Bertram I se adresă negrului, care deschise din nou ochii, se ridică şi privi buimac în jurul său. Privirea îi căzu apoi asupra mâinilor şi păru foarte surprins că-i lipsea lanţul.

Bertram îi duse la buze vasul cu băutura întăritoare şi nenorocitul îl goli, fixându-l pe doctor cu o privire de recunoştinţă. Acesta îi puse o întrebare pe limba lui, dar negrul îi răspunse într-o engleză destul de bună:

— Massers vor să ştie ceva de la mine, Baru fugit, altfel ei fi murit. Foet mult pe mare... vai... îngrozitori Rechini jur-împrejur. Baru are sete şi foame mare. Toată ziua şi toată noaptea vâsleşte, apoi slăbit şi nu mai ştie nimic. Baru foarte recunoscător Massers.

Şi în vreme ce vorbea, ochii lui exprimau o groază neînchipuită.

— Acum eşti în siguranţă, Baru, zise Farrow. Dar cine te-a legat de vâslă?

Negrul își acoperi fața cu mâinile și clătină capul cu putere. Felul lui de a se purta era atât de ciudat, încât camarazii se priviră nedumeriți; se părea într-adevăr că negrul îndurase atâtea grozăvii, încât numai amintirea lor îl făcea să se cutremure.

— Baru, ne poți povesti totul fără teamă, îl încurajă Farrow. Noi suntem în măsură să te apărăm și de diavolul alb cu ochii roșii. Unde l-ai lăsat pe acest diavol?

— Oh, Masser cunoaște diavol alb? întrebă Baru, înspăimântat. Atunci Masser îl va trimite înapoi pe Baru în iad?

Tremura din tot trupul, dar Farrow îl liniști:

— Nu, Baru, asta n-o vom face în nici un caz, poți fi liniștit. În „iad" zici c-ai vâslit? Mai erau și alți legați de vâsle?

— Oh, Masser totul știe, răspunse negrul. Mulți oameni în iad trebuit vâslească, și când obosit, diavolul bătut cu biciul.

Se aplecă mult înainte și camarazii văzură cu groază că spatele lui lat era acoperit de răni, provenite de la lovituri de bici.

— Asta e de necrezut! exclamă lordul Clive. Pe diavolul ăsta, cum îl numește Baru, trebuie să punem neapărat mâna. De asemeni, trebuie să-i eliberăm pe bieții tovarăși de suferință ai lui Baru. — Au fost mulți compatrioți de-ai tăi pe vaporul acela grozav?

— Oh, Masser, erau și Massers albi legați de vâsle. Baru pare rău de ei, dânșii oameni slabi, fost tare loviți cu biciul. Diavol foarte crud, striga mereu că el pedepsește cum trebuie.

— Baru, spune adevărul: l-ai făcut ceva diavolului acesta? întrebă căpitanul.

— Nu, Massers, răspunse negrul, cu sinceritate. Baru dus cu alții pe coasta Australiei să caute aur acolo. Apoi dispărut, unul, încă unul și încă unul. Și Baru fost înhățat într-o noapte în colibă, legat, pus căluș în gură, târât în iad, înțepenit cu frânghii de vâslă, apoi trebuit vâslească. Fiecare noapte fost adus altul, până iadul plin. Toți care dus caute aur, ajuns în iad.

— Asta e extraordinar! zise Farrow, îngândurat. Zău că nu știu ce să cred din toată povestea asta. Dragă Clive, d-ta cum crezi că stau lucrurile?

— Ar trebui să ne informăm la autoritățile australiene dacă au aflat cumva de dispariția căutătorilor de aur. Ia spune, Baru, pe vapor a fost numai diavolul acela cu ochii roșii sau au mai fost și alți diavoli?

— Încă patru, Masser. Toți cu barbă lungă. Unul foarte mare și lat, părul lui roșu de tot. Ceilalți numesc la el „John", el bate cu biciul mai mult.

— Așadar, cinci albi posedă o galeră și prind căutători de aur din claimul nou descoperit, pe care îl duc pe iadul plutitor, zise Farrow, încet. Asta e într-adevăr monstruos și n-aș fi crezut-o în ruptul capului dacă nu l-am fi găsit pe Baru legat de vâslă. Baru, cum ai izbutit să fugi?

— Oh. Masser, diavol alb oprit la insulă şi spus că trebuie să albă apă proaspătă şi fructe. Baru disperat, el vrea scape din lad, împins vâslă prin deschizătură şi căzut cu ea în apă. Fost întuneric încă, diavolii albi auzit pleacăle apa, tras cu puşca, dar Baru înotat repede. Când răsărit soarele, Baru fost departe. Baru înotat mereu, face zgomot când vine rechini, apoi slăbeşte, adoarme şi trezit aici la Massers.

— Dracel n-am auzit încă de aşa ceva de când sunt! exclamă lordul. Dragă căpitane, trebuie să găsim neapărat galera asta modernă. Ea nu poate fi prea departe, căci în cursul celor cam treizeci de ore, de când se află Baru pe mare, el n-a putut înainta prea repede. În orice caz, trebuie să încercăm să-l eliberăm şi pe cellalţi căutători de aur.

— Acum eşti salvat, Baru, — zise Farrow — şi deocamdată vei rămâne aici la doctor, până te vei fi întremat. Apoi vei putea munci pe bordul nostru şi noi te vom debarca într-un loc de unde să poţi lua un vapor pentru Australia. Va trebui, însă, să anunţi imediat autorităţilor cele întâmplate, dacă între timp nu vom fi izbutit noi să-l eliberăm pe tovarăşii tăi de suferinţă.

— Oh, Masser vrea să lupte cu diavoli? exclamă negrul, îngrozit. Mai bine nu face asta, Masser, diavol foarte rău.

— Vom vedea noi, răspunse Farrow, zâmbind. Acum, însă, trebuie să dormi. Mai târziu îmi vei istorisi amănunţit unde eraţi când ai sărit în mare.

Căpitanul îi zâmbi prietenos, apoi părăsi încăperea împreună cu cellalţi.

— Haideţi în cabina mea, zise el, trebuie să ţinem un mic sfat de război.

II. O enigmă

— Dragă lordule, d-ta ce părere ai de treaba asta? întrebă Farrow, când se aflară în cabina lui. Îţi poţi închipui ca cinci europeni să albă o galeră, pe care să pună la muncă oameni nevinovaţi, să-l bată şi să-l schingiuiască de moarte?

— Vorbele d-tale m-au adus la o idee, răspunse lordul, îngândurat. Cine ştie dacă oamenii aceştia, care sunt folosiţi ca sclavi de galeră, n-au făptuit într-adevăr niscaiva crime? Desigur c-ai auzit şi d-ta de cazuri când oamenii îşi fac singuri dreptate, pentru că justiţia oficială a popoarelor n-ar fi destul de dreaptă. Poate că şi în cazul de faţă avem de-a face cu oameni care-i smulg pe criminalii cei mai fioroşi din mâinile justiţiei, pentru a-i pedepsi în felul lor. Socoţi că asta ar fi exclus?

— Deloc. Ideea d-tale poate fi întemeiată, dragă Clive, încuviinţă Farrow. În cazul acesta, ar trebui să-l privim pe „albul cu ochii roşii" ca pe un individ foarte ciudat, ca să nu zic „nebun". Spune şi d-ta, care altul s-ar fi gândit la aşa ceva?

— Atunci, povestea asta cu galera e foarte probabilă, răspunse Clive. Îmi spuneam eu mai înainte că australianul ne-ar fi putut minți în această privință. Acum îmi cam închipui cum stau lucrurile. Totuși, trebuie să-ncercăm să-l eliberăm pe nenorociții aceia, căci chiar dacă meritau pedeapsă, ceea ce li s-a dat e prea din cale afară. Sper că Baru se va întrema în curând, ca să ne poată indica aproximativ unde a sărit în mare.

— În ultimele zile a suflat mereu un vânt de la nord-vest, zise căpitanul, și din această direcție venea spre noi și Baru cu vâsla lui. Așadar, trebuie să dăm peste ciudatul vas dacă urmăm drumul ăsta.

— Ar trebui să aducem vasul în cel mai apropiat port, își dădu cu părerea Clive, și să lăsăm treaba pe seama autorităților. Nici nu știu dacă se pot trage la răspundere oameni care pedepsesc pe criminali cu de la sine putere, punându-i să muncească la galere.

Camarazii se duseră în turn și Farrow ordonă să dea toată viteza la motoare. Luă direcția cam spre nord, iar la întrebarea mirată a doctorului răspunse:

— Desigur că galera nu va fi rămas treizeci și mai bine de ore lângă insulă, ci o fi pornit mai departe. Am putea-o întâlni deci mai curând, dacă am ține direcția ceva mai spre nord. Cred că încă până-n seară vom da de ciudatul vas. Desigur că se va ține prin părțile cele mai singuratice ale acestei mări, pe lângă insule nelocuite, iar peste zi își va căuta poate vreo ascunzătoare. Gândește-te numai că galera asta n-a fost văzută de nimeni în drumul ei din Australia până aici.

— Ăsta e, de fapt, lucrul cel mai surprinzător, zise lordul. Tocmai un vas atât de ciudat trebuia să bată la ochi. Eu, unul, nu prea cred că Baru a spus adevărul curat. O fi făptuit ei vreo crimă pe una din insulele Pacificului, a fost prins de „diavolul" acela și încorporat galerei sale. Și nici chestia cu noile terenuri aurifere n-o cred.

— N-ai putea să transmiți în numele d-tale o radiogramă adresată guvernului australian? întrebă Farrow. Poate că-l demascăm pe Baru și-i spunem în față că ne-a mințit.

— Da, ideea e bună! răspunse entuziasmat englezul. În guvern e și un bun prieten al meu, lordul Storry, care îmi va răspunde imediat. Vrei să dai ordin să se întindă antena?

Repede se înălță câte un catarg la pupă și proră, de care se fixă antena. Clive se duse singur la aparatul de emisie și transmise radiograma către prietenul său, cu rugămintea de a-i răspunde imediat.

— Sunt foarte curios să aflu rezultatul, îi zise el lui Farrow, după ce se înapoie în turn. Într-un ceas, cred că voi avea răspunsul.

— Dar dacă povestirea lui Baru e adevărată? întrebă George. Nu ne-am putea aştepta atunci la tot felul de surprize neplăcute din partea ciudaţilor stăpâni ai galerei?

— Vom aranja noi şi cu ei, răspunse căpitanul, liniştit. Dar eu nu pot crede că Baru a spus adevărul. O fi având dreptate lordul cu presupunerea lui că negrul a făptuit vreo crimă pe o insulă şi a fost prins apoi de individul acela ciudat, care vrea să ia locul justiţiei cu galera lui.

— Atunci toată sarcina noastră va fi cu mult mai uşoară, zise lordul, căci va însemna că avem de-a face numai cu un om original. Desigur că e cunoscut prin ţinutul acesta, deci vom da de el cu atât mai lesne, iar când îl vom avea în mână, vom sfârşi noi repede cu dânsul: în privinţa asta nu există îndoială.

— De fapt, omul acesta ciudat mi-ar plăcea, zise Farrow, zâmbind. Eu cred, de pildă, că a izbutit să-l corijeze pe Baru. După experienţa asta, se va feri, desigur, să făptuiască vreo nouă crimă în viitor. De asemenea, tovarăşii lui de suferinţă se vor fi vindecat şi ei de pornirea spre nelegiuiri. Pedeapsa grea a galerei va fi avut un efect mai bun ca puşcăria prin care au trecut, desigur, cei mai mulţi dintre ei.

— Ce-i drept, e şi acesta un sistem de educaţie, încuviinţă lordul, totuşi misteriosul individ a mers puţin cam departe. Biciuirea prizonierilor nu poate fi încuviinţată de un om civilizat.

— Eu cred că pe Insula Dracului condamnaţii nu-s trataţi mai cu milă, zise Farrow. Numai că acolo pedeapsa nu pare atât de grozavă, pentru că osândiţii au cel puţin aer şi lumină, în vreme ce în pântecul unui vapor sunt lipsiţi de asta. Ah! uite că vine doctorul, poate că negrul şi-a recăpătat cunoştinţa şi-l vom putea chestiona încă o dată.

— Baru şi-a revenit oarecum, le comunică Bertram, şi cred că e mai bine să-l luăm la rost înainte de a se fi dezmeticit pe deplin.

— Da, aşa vom face, răspunse Farrow. Să mergem repede la el! Plundow, păstrezi direcţia asta! îi strigă el timonierului, în vreme ce cobora scăriţa turnului.

Baru se întremase într-adevăr în vremea asta, căci doctorul îi mai dăduse câteva cești cu supă.

— Baru, văd cu bucurie că-ţi merge mai bine, zise Farrow prietenos. Aş dori să aflu mai amănunţit ce-ai îndurat. Ia spune, unde ai fost prins?

— Masser, aproape la Brisbane. Noi fost treizeci oameni, zece albi, douăzeci gentlemen negri. De-abia de două zile noi început săpăm căutând aur, apoi oameni dispărut. Toţi regăsit la diavol alb cu ochii roşii.

— Hm..., eu nu prea am auzit că s-ar fi descoperit terenuri aurifere pe lângă Brisbane, zise Farrow. Cine a dat de ele?

— Masser, asta a fost albul, Oliver Kent. El făcut claim, avut permisie de la guvern să ia pe noi, să facem tovărăşie. Lucrul rămas secret, numai guvern ştie.

Camarazii se priviră nedumeriţi. Baru spunea asta atât de deschis, încât trebuiau să admită că rostea adevărul. De fapt, nu era exclus ca vreun individ întreprinzător să fi descoperit în apropierea oraşului un teren aurifer, pe care voia să-l exploateze în taină. Căci dacă vestea ar fi pătruns în public, Brisbane ar fi fost năpădit de indivizi suspecţi, în goană după avere.

Aşa stând lucrurile, avea şi guvernul destul interes ca descoperirea să rămână deocamdată o taină. Atunci, însă, căderea în baltă toate presupunerile făcute de camarazi asupra acestui caz ciudat.

— Baru — zise Farrow, grav — eu vreau să te cred, deşi explicaţia ta sună cam ciudat. Dar, ia spune, nu l-ai auzit pe tovarăşii tăi de suferinţă amintind cine v-a luat prizonieri şi pentru ce?

— Masser, noi nu avut voie vorbim, numai şoptit, altfel loviţi îndată cu biciul. Eu crede, diavol alb vrut împiedice pe noi sape aur. Spunea că loc acela e blestemat.

Vorbise cu atâta sinceritate, încât toţi simţeau că negrul nu mintea.

— Aşadar, nu poate fi vorba decât de un banditism sadea, zise Farrow. Vreun concurent al lui Oliver Kent l-a îndepărtat pe dânsul şi pe ajutoarele sale în felul acesta de necrezut.

— Poate că a descoperit terenul împreună cu Kent, interveni George, Kent a vrut apoi să-l înşele şi el s-a răzbunat în felul lui. Probabil că englezul şi-a valorificat în aşa fel pretenţiile asupra terenului, pe lângă guvern, încât fostul său tovarăş n-a mai putut face nimic împotriva lui.

— Şi asta ar fi o explicaţie, încuviinţă căpitanul. Ura e în stare de orice. Dacă lordul Storry va confirma povestirea lui Baru, vom putea proceda fără milă împotriva stăpânului galerei. Atunci ar fi chiar de presupus că misteriosul ei proprietar a creat vreo instalaţie care să-i îngăduie s-o scufunde imediat ce s-ar simţi în primejdie. Astfel ar dispărea nu numai duşmanii săi, ci şi dovezile ticăloşiei sale.

— Dar cum putea s-ajungă ei aici, tocmai din Australia? întrebă lordul. Vasul acesta ciudat ar fi trebuit doar să atragă atenţia altor vapoare.

— Baru, aţi vâslit voi mereu zi şi noapte? întrebă căpitanul.

— Nu, Masser, vapor are şi maşină. La început noi vâslit numai noaptea, ziua vapor merge singur.

— Aha, acum am dezlegat şi taina astal zise Farrow. Atâta vreme cât stăpânul galerei avea să se teamă de întâlnirea cu alte vapoare prin apropierea coastei Australiei, i-a pus să vâslească numai noaptea: ziua a trecut pe lângă ele ca vas de comerţ obişnuit. Da, dragă lordule, toate presupunerile noastre au fost false: se pare că totuşi avem de-a face cu un om setos de răzbunare, care a iscodit această pedeapsă din evul mediu şi-a pus-o în aplicare. Trebuie să fie grozav de viclean şi energic individul.

— Toată treaba pare de necrezut — zise lordul, şi privi bănuitor spre Baru —, încât trebuie să am răspunsul prietenului meu înainte de a adânci lucrurile. Cel mai nimerit ar fi ca Storry să se pună în legătură radiotelegrafică directă cu mine şi, după cât îl cunosc eu, chiar aşa va face.

— Dacă te foloseşti de o undă dinainte stabilită şi prietenul d-tale Storry îşi aranjează şi el aparatul în mod corespunzător, lucrul e cu putinţă, zise Farrow. Am observat că te pricepi de minune în tehnica radiotelegrafiei.

— La fel şi Storry: amândoi am fost radiotelegrafişti în război şi comunicam adeseaa între noi. Aha! asta o fi pentru mine.

Aparatul începu să zbârnâie şi vesti:

„Radiogramă din Brisbane către lordul Clive".

— Veniţi şi dv., domnilor, zise englezul, voi nota întrebările şi răspunsurile prietenului meu. În felul acesta veţi putea urmări „convorbirea" noastră. Presupunând, firește, că ne întâlnim pe vreo undă...

Camarazii observau cu interes cu câtă dibăcie mânuia lordul aparatul de emisie şi recepţie. Micul receptor ciocănea de zor şi Clive scria pe hârtie comunicarea prietenului său, tălmăcind imediat semnele alfabetului Morse. Între cei doi foşti camarazi de campanie avu loc următorul schimb de telegrame:

„Clive, ia unda 743" — suna prima comunicare din Brisbane.

În câteva clipe, lordul potrivi aparatul.

„De unde cunoşti chestia asta?" întrebă lordul Storry, din Brisbane.

„Am dat peste un căutător de aur", răspunse Clive, care povesteşte foarte ciudat. Adevărat că s-a găsit un teren aurifer? Adevărat c-au dispărut Kent cu ajutoarele sale?"

„Da, Kent are opţiune pentru claim mic şi bogat. Dispărut acum cinci săptămâni împreună cu douăzeci şi nouă de oameni. Chestie misterioasă. Unde eşti?"

Clive se codi câteva clipe şi după ce zâmbi către camarazi răspunse:

„Pe submarinul căpitanului Farrow. Îl vom căuta pe Kent, am dat de o urmă. Se ştie la voi că dispărut în acelaşi timp vapor de marfă?"

„Felicitări lui Farrow — fu răspunsul. Eşti un om norocos. Vaporul «Melba» dispărut de asemeni".

„Cui aparţinea?"

„Venea din Melbourne, căpitan și proprietar James Gould. Să trimit distrugător să dea concursul?"

„Acum nu, întâi trebuie să lămurim taina — răspunse Clive. Îți voi da de veste".

În aceeași clipă tresări speriat, apoi scrise repede, cu uimirea întipărită pe figură:

„Vă opresc să vă amestecați, voi distruge submarinul și distrugătorul. Kent și ajutoarele lui suferă pedeapsă. James Gould".

Farrow privi uluit la lord, care dădu din cap îngândurat și zise:

— Cineva cu un aparat puternic a venit peste noi. Firește că întâi a prins comunicările noastre, după care a transmis amenințarea. Din fericire, Storry și eu știm cum trebuie să procedăm. În război, am fost adesea întrerupți de aparate străine, ceea ce ne-a hotărât să ne alcătuim un sistem al nostru propriu. După o înțelegere prealabilă ne vom folosi de altă undă.

Schimbă repede dispoziția aparatului și după câteva clipe se auzi țăcănitul, iar Clive scrise:

„Voi dispune totuși plecarea distrugătorului. Unde sunteți voi?"

Englezul se uită întrebător la căpitan, care dădu însă din umeri. Nu era prea ușor să ia o hotărâre, căci era cu putință ca, la ivirea distrugătorului australian, situația să devină neplăcută pentru Farrow, deoarece guvernul englez nu dăduse încă nici un răspuns rugăminții lui Clive, de a înceta urmărirea „Dox"-ului.

Totuși, se hotărî și scrise pe o hârtie locul unde se afla vasul și indică în același timp că mergea mai departe în direcția nord-vest. Clive telegrafie aceste date și imediat dădu semnalul de încheiere. Misteriosul Gould n-avea decât să caute acum unda de care se folosiseră cei doi prieteni.

— Lucrul devine primejdios, zise Farrow, după ce Clive închise aparatul. Acum acest Gould știe că suntem pe urmele lui, și firește că-și va închipui imediat că l-am pescuit pe Baru. Trebuie să dispună însă de arme primejdioase, altminteri ar fi caraghioasă amenințarea lui că va distruge atât submarinul meu, cât și distrugătorul. Și prizonierii se află acum într-o situație cu mult mai primejdioasă, căci, după cum m-am temut mai înainte, l-ar putea face să dispară când ne va vedea apropiindu-ne.

— Vreau să sper că n-a prins și ultimele noastre radiograme — zise lordul — și-și va fi închipuit, probabil, că ne-a înfricoșat. Poate că, de când cu dispariția lui Baru, a cercetat mereu în eter, ca să prindă vreun schimb de telegrame referitor la locul unde se află negrul, ceea ce l-a reușit. Din asta se poate vedea cât de primejdios e individul: cine e atât de prevăzător e un dușman de temut.

— Ce să-i faci, asta nu se mai poate schimba, zise Farrow. Dar suntem şi noi preveniţi şi putem lua măsurile necesare. Şi, în plus, ne mai putem bizui pe sprijinul distrugătorului, căci sper că prietenul d-tale îl va trimite.

— Firește că da. Sunt chiar încredinţat că va veni şi el pe distrugător. Desigur că ţine să te cunoască pe d-ta, căpitane, şi-apoi, ca şi mine, e mare amator de aventuri.

— Plăcerea asta o va putea avea, numai să dăm de galera d-lui Gould, răspunse Farrow, zâmbind. Cred, însă, că vom face treabă singuri, înainte de a se ivi distrugătorul. Aparatul de care s-a folosit Gould era puternic?

— Da, foarte puternic. Aş zice chiar că individul se află pe aproape.

— Aşa m-am gândit şi eu: trebuie să fim, deci, cu atât mai prevăzători. Ar fi mai bine să mergem pe sub apă, ca să nu ne întâlnim pe neaşteptate cu misterioasa galeră.

Toți coborâră imediat în turn. Cercetară cu atenție zarea prin ocheane, apoi Farrow zise:

— Acolo, spre nord, pare să se zărească o insulă. Am presimțirea că galera trebuie să treacă pe aici. Gould știe acum că taina lui e cunoscută, și va căuta să se îndepărteze, adică va porni cât mai spre răsărit.

— Să sperăm, răspunse Clive cam neîncrezător. Se poate s-o ia însă direct spre apus, în întâmpinarea distrugătorului anunțat. Probabil că are pe bord arme pe care se bizuie foarte mult și cu ajutorul cărora nădăjduiește să distrugă vasul englez.

— Atunci ne vom lua după ei, hotărî Farrow. Dacă nu dăm de dânsul până mâine dimineață, pornim și noi spre apus. Cred însă că ne vom lovi de ei pe undeva în apropiere.

— Ar fi bine. Și mi-ar fi mai plăcut dacă am termina cu ei fără ajutorul distrugătorului. Asta ar fi și în folosul d-tale, căpitane, căci prietenul meu, recunoscându-ți și de astă dată meritele, ar pune o vorbă bună pe lângă guvernul englez, ca să renunțe la urmărirea dumitale.

— Ar fi foarte frumos dacă englezii s-ar hotărî să încheie pace cu mine, răspunse Farrow. Să nădăjduim că așa se va întâmpla. Acum să ne scufundăm, însă, căci putem fi zăriți de pe insulă cu niște ocheane puternice.

Dădu comanda de afundare și după câteva minute la suprafața apei ieșea numai o parte atât de mică a periscopului, încât n-ar fi putut fi zărită nici cu cel mai puternic ochean.

III. În primejdie

Când submarinul se apropie la vreo trei mii de metri de insulă, Farrow schimbă direcția. Voia să cotească spre apus, pentru a se încredința că nu e primejdios să acosteze acolo.

— Am presimțirea că Gould cu galera lui se află aici, îi zise el lordului. De aceea, vreau mai întâi să stabilesc dacă nu există vreun golf în care s-ar fi putut ascunde. Nu vreau să mă apropii prea mult, căci s-ar putea ca periscopul să fie totuși descoperit.

— Aproape să mă mulțumesc și eu de temerile d-tale, zise Clive, râzând; totuși, presupunând că dai de ei pe insula asta, cum vrei să-i luăm în primire?

— Cel mai simplu lucru ar fi să trimitem într-acolo câteva grenade cu gaze, răspunse Farrow; în felul acesta, am putea debarca peste o jumătate de ceas, i-am lega pe Gould și pe complicii săi și am elibera prizonierii.

— Așa cum faci d-ta planul, pare destul de simplu — încuviință Clive —, dar trebuie să ne mai gândim și la faptul că Gould împreună cu o parte din oamenii săi au pornit prin insulă, lăsând pe vas doar câțiva paznici. Dacă gazele nu-i vor ameți, n-am făcut nimic. S-ar putea întoarce pe galeră după o jumătate de oră și ne-ar putea pregăti o primire călduroasă.

— Ai dreptate și d-ta, răspunse Farrow. Atunci trebuie să ne mulțumim deocamdată să ținem galera sub observație și s-o atacăm de-abia atunci când vom vedea că se pregătește să părăsească insula.

— Da, ăsta ar fi mijlocul cel mai sigur. Gould va rămâne uimit când va vedea că avem arme mai bune ca ale lui.

Submarinul își continuă călătoria încetișor. Farrow privea cu încordare spre insulă și văzu că mai pretutindeni pădurea seculară înainta până aproape de apă; rar se vedea vreun petec de plajă și nicăieri nu se zărea vreun golf. După ce înconjurară insula, Farrow zise:

— Se pare că totuși m-am înșelat; nu se vede nimic suspect. Sunt de părere să acostăm pe coasta de apus și să observăm dacă nu cumva se zărește galera.

— Firește, încuviință Clive. Când misteriosul vas se va apropia, ieșim la suprafață și-i trimitem câteva grenade cu gaze. Înainte ca Gould să-și dea seama ce se petrece, și-a și pierdut cunoștința.

Farrow râse și îndreptă submarinul spre coasta de apus. Se hotărî să acosteze pe un loc al țărmului unde apa să fie destul de adâncă, pentru ca să poată rămâne direct lângă insulă.

Spre marea lui bucurie, văzu că apa era într-adevăr destul de adâncă pentru a putea înainta până la țărm. Dar înainte de a se ridica la suprafață, examină din nou prin periscop desișul apropiat, nu putu descoperi însă nicăieri cea mai mică urmă a cuiva care ar fi pătruns în adâncul bogatei vegetații.

De-abia acum dădu ordinul de punere în funcțiune a pompelor și turnul se înălță încet din apă. Ieși cel dintâi afară și, în vreme ce mai examină o dată marea prin ocheanul puternic, George sări pe uscat. Peter uriașul și lordul Clive îl urmară. Merseră împreună spre desiș, spre a cerceta și ei din acea ascunzătoare întinsul apei. La fel trebuia cercetată și insula, dacă nu cumva se aflau băștinași pe dânsa. Înainte de a pătrunde în tufiș, examinară cu atenție frunzele și ramurile, dar nu descoperiră nici un semn că ar fi pătruns altcineva acolo înaintea lor.

George își făcu loc cel dintâi printre două tufe mari și văzu că desișul nu era atât de încâlcit precum se temuse. Era lesne să înainteze fără să se folosească de cuțit. Această constatare era de mare însemnătate, căci se economisea astfel o muncă încordată și cercetarea insulei se putea face mai repede.

Lordul Clive venea imediat după George, urmat de făptura urieşă a lui Peter, credinciosul servitor.

— George, pe cât posibil, să rămânem împreună, şopti englezul, căci ne putem aştepta să fie băştinaşi aici, care nu ne vor primi cu braţele deschise.

— Ar fi trebuit să-i fi observat până acum, dacă s-ar fi aflat într-adevăr băştinaşi, răspunse tânărul. Dar n-am observat încă nici o urmă.

— Cu toate astea, trebuie să fim cu foarte multă băgare de seamă, stărui lordul, căci pe nici una din insulele Pacificului nu eşti în siguranţă.

— Firește că vom fi prevăzători, deşi nu cred să ne pândească vreo primejdie. Pe de altă parte, nu-mi pot închipui ca galera să fi acostat tocmai la insula asta. Probabil că vom lua de aici numai apă proaspătă şi fructe, apoi vom porni mai departe.

— Ar fi păcat dacă ne-am pierde vremea degeaba, zise lordul. În timpul ăsta, Gould s-ar putea face nevăzut cu misteriosul său vas. Aş fi deci mai bucuros să dau de ei aici.

— Şi mie mi-ar fi mai plăcut aşa, în interesul nenorociţilor prizonieri, răspunse George, dar nu-mi vine să cred că lucrurile se vor petrece aşa de simplu.

— Firește, căci atunci n-ai mai avea perspectiva unei aventuri, zise lordul, zâmbind. Lucrurile care decurg normal nu mai au farmec pentru d-ta.

— Ei, da, de când sunt pe submarin am trecut prin întâmplări care sunt mai mult decât ciudate. Aşa că m-am obişnuit cu fapte care nu decurg în mod normal. Ah! se pare c-ai avut dreptate; pe aici par să fi trecut nişte oameni.

Spunând asta, arătă spre un loc al pământului moale, unde se putea vedea urma uşoară a unui picior. Clive făcu o mutră uimită, apoi murmură:

— George, n-a fost un băştinaş, asta e urma unei ghete de european. Drace! oare să fie totuşi galera ascunsă pe undeva? Mai bine să ne întoarcem, sau să aşteptăm până se înapoiază tovarăşii.

— Dar suntem trei bărbaţi, răspunse tânărul, cu un glas ceva mai tare decât ar fi vrut, şi împotrivă-ne nu putem avea decât cel mult patru inşi, căci unul, dacă nu chiar doi vor fi rămas de pază pe galeră. Să mergem mai departe, fără teamă, căci lucrul nu poate deveni primejdios. Acum suntem doar preveniţi, şi ar fi minunat dacă noi trei am rezolva totul cu ajutorul grenadelor cu gaze.

Lordul Clive, care era şi el ahtiat după aventuri, se învoi repede.

— Da, ar fi cât se poate de frumos, zise el. Aş vrea să văd mutrele camarazilor după ce vom fi făcut singuri toată treaba.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

AURUL BLESTEMAT (II) 31

Curajoșii tovarăși nu se gândeau la vreo primejdie personală; se temeau numai că doborârea presupușilor dușmani nu va decurge atât de ușor cum doreau dânșii.

Fiecare ținea în mâna dreaptă revolverul, în stânga o grenadă cu gaze: ca de obicei, George o luase și de data asta ceva mai înainte, deoarece era mai sprinten și mai subțirel, putând astfel să se strecoare mai lesne în tufiș. Se opri într-un mic luminiș, unde se vedeau urme de cizme.

— Sunt trei bărbați, zise lordul, care avea multă experiență la „citirea urmelor", ca unul ce participase la vânători pe tot globul. Se pare că au străbătut luminișul, îndreptându-se spre coasta de răsărit, unde îi vom putea lua prin surprindere.

— N-ar fi mai bine să așteptăm până vine domnul căpitan? propuse Peter. Chiar dacă suntem destul de puternici, ar putea să ne întindă vreo cursă, în care să cădem fără veste.

— Dar bine, Peter, să ne fie nouă frică de trei inşi! făcu George, cu imputare. Eu zic să mergem liniştiţi mai departe, poate putem pune mâna pe ei înainte de a ajunge la coastă.

— Dragă George, n-ar strica să fim, totuşi, ceva mai prevăzători, zise lordul Clive. Dacă avem de-a face într-adevăr cu oamenii de pe galeră, atunci lucrul nu va fi prea uşor. Trebuie să te gândeşti că treizeci de căutători de aur — toţi oameni unul şi unul — au fost luaţi prizonieri de aceşti indivizi şi duşi pe galeră. De aici se poate vedea că dispun de mijloace faţă de care şi noi vom fi, probabil, neputincioşi. La drept vorbind, şi eu aş fi acum de părere să aşteptăm întăriri.

— La asta nu m-aş fi aşteptat din partea d-tale, zău aşa, zise George mirat. Crezi cu adevărat că aceşti trei indivizi ne-ar putea face ceva? Dacă ar fi zece sau mai mulţi, aş mai zice, dar trei..., ce Dumnezeu! Ştii ce, eu mă duc singur-singurel şi sunt încredinţat că voi sfârşi repede cu ei.

Înainte ca lordul sau Peter să poată răspunde ceva, din tufişul din spatele lor se auzi un glas batjocoritor:

— Nu, tinere, asta n-o vei putea face în nici un caz. Dar, întrucât eşti atât de curajos, vei căpăta un loc cu totul deosebit pe vasul nostru faimos. Înainte, John, Austin!

George se răsuci pe călcâie, ridică revolverul, duse grenada cu gaze la gură, ca să rupă capsa, dar nu văzu pe nimeni... În schimb, printre crengile tufişului ţâşniră, în faţa celor trei, nori deşi de praf.

În acelaşi clipă, trupurile lor începură să se clatine, apoi se prăbuşiră greoi la pământ şi-şi pierdură cunoştinţa.

*

După cinci minute, în acelaşi luminiş se iviră căpitanul Farrow, doctorul Bertram, Rindow şi câţiva marinari. Observară imediat diversele urme şi, mulţumită experienţei ce o aveau, nu le veni deloc greu să-şi închipuie tot ce se petrecuse cu puţin înainte.

— Repede înapoi! porunci Farrow. Oamenii ăştia par să dispună într-adevăr de arme cu totul ciudate. Cei trei tovarăşi ai noştri aveau doar grenade cu gaze la ei, şi cu toate astea au fost atacaţi fără să se poată apăra.

— Dragă căpitane, zise doctorul, oamenii de pe galeră se folosesc, desigur, de otrăvuri pe care le fabrică din plante unele popoare sălbatice. Vezi d-ta praful acesta verzui de pe pământ? E fără îndoială una din otrăvurile acelea primejdioase. Îmi închipui că banditii s-au ascuns în tufiş şi au suflat în faţa tovarăşilor noştri praful amenitor. Urmarea a fost că dânşii au căzut imediat în nesimţire, fără să se mai poată împotrivi.

— Atunci trebuie să ne înapoiem cu atât mai repede — zise căpitanul — altminteri ne amenință și pe noi aceeași primejdie. Haideți, repede înăuntru!

Ordinul trebuia îndeplinit. Alergară cu toții spre submarin, unde vestea celor întâmplate stârni mare emoție. Farrow nu-și pierdu însă sângele rece, ci ordonă să se închidă imediat capacul, vasul să se afunde și să părăsească insula pe sub apă.

— Nu se poate ca galera să fi stat pe coasta de răsărit, zise el către Rindow și Bertram care se aflau lângă el. N-am văzut acolo nici o ascunzătoare potrivită. Bănuiesc că cei trei indivizi care l-au atacat pe tovarășii noștri au venit pe insula asta cu o barcă cu motor și se întorc acum cu prizonierii la galera lor, care se află probabil departe, în largul mării.

— Hm..., ar îndrăzni ei oare să facă asta în timpul zilei? întrebă Rindow.

— Firește că nu, ne-ar fi observat și vor fi așezat o capcană, răspunse căpitanul. Presupun, deci, că vor porni la drum de-abia când se va înnopta. După cum pot deduce din anumite semne atmosferice, vom avea, din nenorocire, o noapte foarte înnorecoasă și va trebui să fim cu mare băgare de seamă ca să-i putem urmări.

— Vor bănui ei c-avem de gând să facem asta — zise Rindow — și poate că dispun într-adevăr de mijloace necunoscute nouă, pentru a ne distruge submarinul. Eu îi cred în stare de orice pe oamenii aceștia misterioși.

— Firește că vom fi foarte prevăzători, răspunse căpitanul. Îmi dau și eu seama de seriozitatea situației în care ne aflăm. Tocmai împrejurarea că tovarășii noștri, — deși erau bine înarmați și au fost desigur cu mare băgare de seamă — au căzut prizonieri cu atâta ușurință dovedește cât de primejdioși sunt potrivnicii noștri. Presupun că au la îndemână mijloace care ne sunt cu desăvârșire necunoscute și-mi dau seama că nu era vorbă goală amenințarea lui Gould.

— Domnule căpitan, ce-ar fi să aruncăm grenade cu gaze de-a lungul întregii coaste de răsărit? propuse Rindow. În felul acesta cred că ne va fi mai ușor să-i găsim pe tovarășii noștri și pe acei care l-au atacat.

— Hm, dacă am ști precis că ei vor rămâne pe coastă până se va înnopta, măsura asta n-ar fi rea. Bănuiesc, însă, că se vor ascunde în mijlocul insulei, unde gazele nu pot pătrunde. În schimb, nu e exclus să fi pus ei vreo capcană, pentru cazul când am avea de gând să-i urmărm pe tovarășii.

— Așa e, încuviință primul ofițer. Rezultatul ar fi că l-am aminti încă o dată pe camarazii noștri, care se află probabil pe coastă, în barca aceea ascunsă. Zău, nu mai știu ce-am putea întreprinde...

— Trebuie să așteptăm până se va înnopta și în vremea asta să nu pierdem din ochi coasta de răsărit, poate descoperim barca, răspunse Farrow. Altă soluție nu văd deocamdată. Și dacă izbutim, cu atât mai mult va trebui să fim prevăzători, ca să nu cădem în vreo cursă primejdioasă, pe care oamenii aceștia misterioși ne-o pot pune chiar și pe mare.

— Ce vor face cu camarazii noștri? întrebă Rindow. Drept să spun, sunt foarte îngrijorat din acest punct de vedere.

— Bănuiesc și sper că vor fi legați de vâslele galerei, răspunse Farrow, căci altminteri soarta lor ar fi pecetluită. Din acest motiv, trebuie să fim prevăzători, căci dacă Gould acela va vedea că ne ținem de capul lui, îl va ucide pur și simplu.

— Dracel ai dreptate! exclamă Rindow înspăimântat. Domnule căpitan, atunci trebuie să ne folosim de grenadele noastre cu gaze de îndată ce vom zări galera.

— Firește, încuviință Farrow. Va trebui să-i ametim pe potrivnici și pe toți acela care se află împreună cu dânșii pe galeră. Distrugătorul australian nu ne-ar putea fi de nici un folos, deoarece dacă s-ar apuca să tragă asupra

vasului misterios, l-ar primejdui în primul rând pe bieţii prizonieri. Ghinionul nostru e că şi lordul Clive a fost făcut prizonier. El s-ar fi putut înţelege cu lordul Storry, de pe distrugător, cu ajutorul sistemului radiotelegrafic secret, căci trebuie să ne aşteptăm că Gould acela prinde toate comunicările ce ni le facem între noi.

— Înainte ca distrugătorul plecat din Australia să poată ajunge aici, cred că ne vor fi salvat camarazii noştri, îşi dădu cu părerea primul ofiţer.

— Să sperăm, dragă Rindow, oftă căpitanul. Eu cred însă că ne aflăm acum în faţa unei probleme care e mai greu de dezlegat decât toate celelalte care ni s-au pus până acum.

În vreme ce vorbea, Farrow îndepărtă submarinul atât de mult de insulă, încât periscopul său nu mai putea fi văzut de acolo. Făcu apoi un ocol în jurul limbii de pământ şi rămase la o depărtare bunişoară de coasta de răsărit.

IV. Pe galeră

Trezirea lui George şi a tovarăşilor săi nu fu prea plăcută. De fapt, nu resimţeau nici o durere sau vreun efect supărător de pe urma pierderii cunoştinţei, dar situaţia lor era atât de ciudată şi grozavă în acelaşi timp, încât se speriară mult.

Şedeau unul îndărătul altuia, într-o încăpere pe jumătate întunecoasă. George văzu înaintea lui spatele lordului, în faţa căruia se iveau umerii largi ai lui Peter.

La fel ca australianul salvat de dânşii, erau şi ei legaţi cu lanţul de nişte vâsle mari şi purtau, întocmai ca Baru, în jurul coapselor şi braţelor inele de oţel, de unde porneau lanţurile spre mânerele vâslelor.

George mai observă că avea pe dânsul numai nişte pantaloni scurţi de pânză şi o pereche de pantofi din acelaşi material, — restul trupului era gol. În încăpere domnea însă o căldură înăbuşitoare, care justifica această îmbrăcăminte uşoară.

Când ochii tânărului se obişnuiră cu semiîntunericul, deosebi şi alte făpturi, care făceau mişcări încete şi regulate, apoi mai auzi un zăngănit neplăcut, produs de aceste mişcări. În cele din urmă auzi şi plescăitul şi gâlgâitul apei şi-şi dădu seama deodată că se afla împreună cu cei doi tovarăşi ai săi pe galera pe care voiau s-o atace.

Nu mai lipsea mult să-şi piardă tot curajul de care dispunea, — dar îşi recăpătă repede sângele rece de care ştia să dea dovată întotdeauna: nu voia să le facă duşmanilor săi bucuria de a-l vedea slab.

Dar smucitura pe care o făcu spre a-şi îndrepta trupul avu urmări la care nu s-ar fi aşteptat, căci îndărătul său răsună deodată un glas aspru:

— Aha, recrutul cel nou s-a trezit! Ei, dă-i drumul, tinere, ai fost atât de curajos pe insulă şi a venit vremea să arăţi ce eşti în stare. Haide, vâsleşte, băiete, altminteri voi fi silit să-ţi vin în ajutor!

Vorbele acestea fură însoțite de vâjâitul unui bici ce bătea aerul în spatele său.

„Frumoasă primire!" își zise el, și, ascultător, apucă coada vâslei mari și începu să imite mișcările mecanice ale tovarășilor săi de suferință.

— Văd că ești om de înțeles, auzi din nou glasul din spatele său, Sau o fi efectul biciului? Se vede că nu te trage inima să faci cunoștință cu el. Ia să-l privim acum mai de aproape și pe camarazii tăi, căci cred că s-au trezit și dânșii.

George văzu ivindu-se o făptură lângă el și de uimire era cât p-aici să-nceteze din vâslit. Această făptură avea o asemănare izbitoare cu o gorilă uriașă, era înaltă de doi metri cel puțin și lată în spate cât doi bărbați laolaltă.

Omul acesta trebuia să aibă o putere grozavă și George își dădu seama că o lovitură de bici din partea lui ar spinteca imediat pielea de pe spatele nenorocitului, după cum se întâmplase cu Baru.

Clătinându-se întocmai ca o gorilă, monstrul păși greoi, ca și cum greutatea corpului ar fi fost prea mare chiar pentru mușchii enormi ai picioarelor sale. Brațele nelnchipuit de lungi se bălăbăneau încoace și-ncolo și George observă cu groază în mâna dreaptă a floroșului individ un bici lung și noduros.

Uriașul își lăsă mâna enormă pe umărul lordului, care stătea aplecat deasupra cozii vâslei, și această „mângâiere" răsună ca o pocnitură de armă.

— Las-o mai încet, Austini se auzi în aceeași clipă un glas molcom, dar totuși tăios. A înghițit mai mult praf otrăvitor decât tânărul. Îl zdrobești umărul fără nici un folos. Și uriașul pe care l-am înhățat va mai rămâne în nesimțire câtva timp. Întoarce-te la postul tău!

Namila se supuse fără să crâcnească. Și George se înfioră din nou, de data asta însă de uimire. Căci în loc de o mutră animalică de maimuță, după cum se așteptase să vadă, observă pe trupul enorm al acestui individ un cap care ar fi făcut cinste oricărui roman. Era cu adevărat un capriciu al naturii că așezase un cap atât de nobil deasupra unui trup îngrozitor.

Numai ochii nu se potriveau acestor trăsături frumoase. Aveau o expresie atât de rece, încât George se cutremură fără voie.

Austin observă asta și zâmbi. Strânse puțin buzele-i frumos arcuite, dar trăsăturile sale căpătară cu prilejul acesta o astfel de expresie de brutalitate și cruzime, încât George își întoarse repede privirea.

Sufletul acestui om se potrivea de minune cu trupul său monstruos, el era animalic și plin de cruzime. Cu pași care păreau bubuituri, namila trecu pe dinaintea lui George.

După câteva clipe, tânărul observă că se afla iarăși cineva lângă dânsul. Privi în sus și văzu ațintiți asupra lui o pereche de ochi cum nu văzuse încă la o ființă omenească. În semiîntunericul din încăperea galerei, din acești ochi izvora o lucire de un roșu ciudat. Păreau ochii unui animal fioros.

Ciudat era și chipul acestui om. Era bine tăiat, dar bărbia dovedea o energie și o brutalitate fără seamăn. Părul acestui om cu ochii roșii era alb ca zăpada însă.

Totuși, nu era bătrân, după cum dovedea fața netedă și statura mlădioasă și dreaptă. Își ațintì privirea asupra lui George, apoi zise:

— Acesta e, așadar, tânărul cel plin de curaj. Acum ai prilejul să-ți arăți cutezanța, băiete. Mai întâi să-mi spui unde se afla submarinul tatălui dumitale în momentul când v-am prins noi pe insulă. Să nu minți însă, căci n-are nici un rost, Austin te va pedepsi cum se cuvine, ceea ce nu ți-ar fi deloc plăcut.

— Firește că submarinul se afla pe coasta de răsărit, — asta o știai și dumneata! răspunse George, fără să se tulbure.

Ochii misteriosului personaj scliпiră și mai tare, apoi urmă:

— Tinere, să nu fii obraznic, căci eu nu înghit așa ceva. Răspunde-mi pe scurt, fără vorbe de prisos, altminteri..., gândește-te la Austin! Ce este cu grenadele de mână pe care le-am găsit asupra voastră?

— Ele sunt umplute cu un gaz amețitor.

— A! asta-i minunat, le vom putea folosi deci, în cazul când submarinul va da totuși de noi. Aveți vreun plan cum și unde să mă prindeți?

— Nu, tata bănuia numai că veți veni pe insulă și atunci voia să se folosească de grenadele cu gaze.

— Și-a greșit socoteala, răspunse străinul, părând foarte mulțumit. Pe James Gould nu-l prinzi atât de lesne. Voi l-ați salvat pe Baru acela, care a sărit peste bord?

— Da, el ne-a povestit istoria cu galera, pe care nici nu ne venea s-o credem la început.

Gould râse ironic.

— Și asta e o invenție a mea, dragă tinere, zise el cu oarecare mândrie. Am născocit o pedeapsă exemplară pentru indivizii care au vrut să mă fure. Voi v-ați pus în gând să mă împiedicați — ei bine, va trebui să împărtășiți și voi soarta lor.

— Îmi dai voie să pun o întrebare? zise George, când Gould făcu o mică pauză.

— Da, tinere, întreabă, căci nu vei avea prilej să comunici și altora răspunsul meu.

— De ce-l pedepsești atât de aspru pe Kent și complicii săi?

— Ne aflam împreună în vestul Australiei și nu știu cum s-a făcut că o dată mi-am exprimat părerea — întemeiată pe unele informații — că în apropiere de Brisbane s-ar fi aflând niște terenuri aurifere. Am mai spus că aveam de gând să fac săpături pe acolo. Dar Kent mi-a luat-o înainte, s-a despărțit de mine sub un pretext oarecare, a plecat la Brisbane și a găsit într-adevăr acolo un teren aurifer mic, dar bogat, pe care l-a înscris la autorități pe numele său. Din fericire, în vremea asta eu am descoperit prin regiunile apusene o vână de aur și mai bogată, pe care am început s-o

exploatez singur, apoi am predat-o unui consorțiu care mă luă de tovarăș. În urmă am cumpărat de la Melbourne un vapor, am pus pe servitorii mei credincioși să-l transforme în taină, i-am prins apoi pe toți acela care se întovărășiseră cu Kent, și acum îi pedepsesc. Asta-i toată povestea galerei, care v-a dat vouă atâta bătaie de cap.

— Ne vine greu să ne închipuim că un om din vremurile noastre ar putea îndeplini așa ceva, răspunse George, fără să-și piardă cumpătul. Trebuie să observ însă, domnule Gould, că ai lucrat împotriva moralei curente, căci în zilele noastre nici un om n-are căderea să-și facă singur dreptate. Dacă l-ai fi dat în judecată pe domnul Kent, sunt sigur că ai fi reintrat în drepturile dumitale.

— Nu, tinere, asta nu s-ar fi întâmplat, căci n-aveam nici un martor cum că i-aș fi încredințat secretul. Am fost înșelat pur și simplu, iar el a abuzat de încrederea mea. Pentru asta, legea nu prevede nici o pedeapsă care să fie destul de dreaptă. Acum cred însă că regretă și el, ca și cei care l-au ajutat.

— Ei vezi, dacă ești într-adevăr om drept, de ce vrei să ne ții pe noi închiși aici? întrebă George. Spuneai mai adineaori că nu voi avea prilejul să povestesc cuiva despre dumneata. Cu alte cuvinte, asta înseamnă că ai de gând să ne ții veșnic aici. Noi nu știam din ce motiv ai construit dumneata galera, și intenția noastră era doar să eliberăm niște bieți oameni pe care îi credeam în mâinile unui monstru.

— Hm..., te pricepi la vorbă, zise Gould, după câteva clipe de tăcere. Trebuie să chibzuim bine la cuvintele tale. Ai oarecare dreptate, recunosc, dar de vâslit tot va trebui să vâslești, la fel ca și tovarășii tăi, — asta ca pedeapsă fiindcă ați vrut să puneți mâna pe mine. Poate că vă voi da chiar drumul în curând, dar nu vă pot făgădui încă nimic. Aî uite că s-au trezit și camarazii tăi. Le poți povesti unde se află și de ce a fost construită galera asta. Dar pe urmă va trebui să amuțiți ca toți ceilalți de aici, altminteri o să aveți de-a face cu biciul lui Austin.

Înainte ca tânărul să poată răspunde ceva, Gould păși mai departe și în locul lui se ivi Austin.

— Domnule Clive, Peter, avem voie să vorbim câteva clipe, zise George în șoaptă.

Pe scurt, dar limpede, le povesti tot ce aflase. Când sfârși, lordul zise:

— Asta e de necrezut, e...

Amuți însă de îndată, când Austin plesni cu biciul în aer și strigă cu glas răspicat:

— Tăcere, acum! Nici un cuvânt mai mult! Vâsliți! Repede, altfel va trebui să vă vin în ajutor!

Când Clive văzu făptura monstruoasă ivindu-se lângă el, începu să mânuiască de zor vâsla cea grea. La fel făcu și Peter, care-și dădu seama că puterea sa de uriaș nu însemna nimic față de a celuilalt.

În vreme ce vâslea, George încercă să calculeze cam cât timp stătuseră în nesimțire. Submarinul ajunsese pe insulă cam pe la amiază, iar peste vreo jumătate de ceas fuseseră ametiți de praful otrăvitor. Izbutiseră oare indivizii aceștia să-l transporte imediat de pe insulă?

Tatăl său și ceilalți camarazi se aflau în spatele lor, așa că trebuie să fi ghicit ce se petrecuse. Atunci, desigur, au ocolit imediat insula cu submarinul, deoarece vor fi presupus că galera sau alt vas de ajutor se afla pe coasta de răsărit.

Dacă Gould va fi plecat deci imediat, atunci și „Dox"-ul trebuia să fie îndărătul galerei. Probabil că Farrow aștepta numai un prilej favorabil ca să folosească grenadele cu gaze.

Se mai poate însă ca leșinul să fi ținut foarte mult, că galera a plecat numai în cursul nopții și că ei, George, împreună cu tovarășii săi să se fi trezit de-abia a doua zi dimineața. Mult ar fi vrut să știe tânărul lucrul acesta, căci atunci ar fi putut socoti dacă submarinul se află pe aproape.

Vâsli înainte, în mod mecanic, căci biciul acestui om înfiorător era o amenințare prea grozavă, totuși mintea lui lucra cu înfrigurare. Trebuia să-ncerce să scape. De vreme ce izbutise Baru, de ce n-ar putea-o face și el? De îndată ce se va întuneca, voia să se strecoare și dânsul prin deschizătura prin care trecea vâsla, firește odată cu ea.

Dar dacă Gould, temându-se că și alți prizonieri s-ar putea folosi de mijlocul întrebuințat de Baru, își va fi luat măsuri de apărare? George examină deschizătura prin care ieșea afară vâsla și atunci observă că teama lui era întemeiată, din nenorocire, căci vâsla era legată de peretele vasului prin două inele groase de fier, împreună cu un lacăt.

Tânărul se lămuri imediat. În cazul când se zărea în depărtare un vas, Gould era nevoit să înlăture imediat vâslele și să-și urmeze drumul cu ajutorul elicei.

Deocamdată era exclus, deci, să-ncerce să scape pe calea aceasta, trebuia să aștepte prilejul când vâslele vor fi trase înăuntru. Dar poate mai exista și alt prilej, anume când nenorociții sclavi — din care făceau parte și ei — vor fi liberați peste noapte de vâsle, pentru a fi duși în vreun dormitor.

Nu îndrăzni să facă o pauză, căci văzuse cum florosul Austin lovise cu biciul într-un nenorocit de negru, care-și îngăduise să se oprească vreo câteva clipe din vâslit.

— Vezi tu, tinere, — zise Austin, rânjind, — asta îți dă puteri nou. Munciți de zor, băieți, ca să puteți dormi bine în timpul nopții și să nu vă dea în gând să fugiți.

George privi cu durere la tovarășii săi de suferință. El observă imediat că negrii înduraseră mai ușor chinurile la care au fost supuși, pe câtă vreme albii aveau înfățișare de cadavre. Aceștia vâsleau în mod mecanic, ca niște automate, ținând în jos capetele în care orice gând părea să fi murit.

Tânărul își spuse că așa se va întâmpla și cu el dacă va fi nevoit să rămână câteva zile în iadul acela plutitor. Baru avusese dreptate numindu-l

pe Gould „diavolul alb cu ochii roşii". Se cutremură fără voie când omul la care tocmai se gândea se ivi deodată lângă el şi zise scurt:

— Încetează cu vâslitul, tinere, am ceva de vorbit cu tine! Austin, liberează-l!

George se simţi străbătut de spaimă auzind vorbele acestea, întrebându-se ce avea de gând cu el misteriosul personaj. Dar imediat luci o rază de nădejde în sufletul său. Poate că acum i se oferea un prilej de fugă.

— Austin, vino şi tu, păzeşte-l bine pe tânăr! zise Gould. Aici te va înlocui Lionel.

George fu desprins de vâslă, dar i se lăsară verigile de oţel de la mâini şi şolduri, ca şi lănţuleţele care legau împreună cele trei inele. Apoi Austin îl apucă atât de tare de braţul gol, încât tânărul cu greu se putu stăpâni să nu ţipe de durere.

De-abia acum îl văzu George şi pe al treilea individ din banda în mâinile căreia căzuse. Era un bărbat subţire, de statură mijlocie, cu chipul frumos, care stătea liniştit în gang, cu biciul în mână. Dar când George se uită în ochii lui, se înspăimântă de privirea lor fioroasă.

Îndărătul lui Gould, care păşea liniştit spre pupa vasului, Austin îl conduse pe tânăr pe o scară îngustă care mergea în sus, apoi ajunseră cu toţii pe puntea inferioară. George respiră cu nesaţ aerul proaspăt al mării şi îşi dădu seama că în curând se va lăsa noaptea.

Privind în jurul său, el descoperi două şoproane mari, ale căror uşi erau deschise. În aceste şoproane se aflau... două avioane cu flotoare mobile.

Gould urmări privirea lui George, văzu uimirea de pe chipul acestuia şi zise râzând:

— Da, tinere, te miri, nu? V-am telegrafiat doar că dispun de mijloacele prin care să distrug atât submarinul vostru, cât şi vasul australian. Am fabricat singur nişte bombe care, aruncate din avioane, nimicesc la repezeală cele două nave. Ghiulelele mele, pe lângă marea lor forţă explozibilă, mai au şi însuşirea de a răspândi gaze extrem de otrăvitoare şi de a produce un foc ce nu poate fi stins, a cărui temperatură topeşte chiar şi oţelul. Aşadar, chiar şi sub apă pot distruge submarinul tatălui dumitale. Acum cred că te-ai lămurit cum de-a fost cu putinţă să te aducem atât de repede pe vapor, împreună cu cei doi tovarăşi ai dumitale. În vreme ce tatăl dumitale ocolea insula pe sub apă, noi zburam încoace. Aşadar, nu prea există perspective ca tatăl dumitale să te găsească prea curând. S-ar putea totuşi să-ţi dau drumul peste un timp, — ca şi tovarăşilor cu care ai venit — căci vorbele dumitale de adineauri mi-au dat de gândit. S-ar putea... am zis. Sigur nu e încă. Acum te rog să-mi arăţi cum se mânuiesc grenadele cu gaze. Mă interesează mult, căci sunt chimist de meserie.

Monstrul cu chip de om ţinea în mână una din minunatele arme fabricate de prinţul Ghasna. Prin mintea lui George trecu un plan îndrăzneţ: ce-ar fi să smulgă grenada din mâna lui Gould şi s-o facă să explodeze? Toţi cei ce

se găseau pe vas vor cădea în nesimțire pentru douăzeci și patru de ore, iar în vremea asta s-ar putea ca tatăl său să regăsească urma pierdută.

Ținând ochii în jos, ca să nu-și trădeze bucuria, el izbuti să răspundă pe un ton nepăsător:

— Compoziția gazului n-o cunosc, din păcate, căci doctorul nostru o ține secretă. În schimb, îți pot explica lesne construcția.

Întinse mâna spre grenadă, dar în aceeași clipă scoase un geamăt de durere, căci Austin îi apucase brațul și-l strângea cu atâta putere, încât George avu senzația că îl rupe.

V. O luptă în aer

— Nu așa, tinere! râse Austin. Ia mâinile de la jucăria aia! Poți să explici lucrul și prin vorbe.

George îl privi cu ură, căci era furios că planul său fusese distrus, și fără să se gândească la urmări, răspunse răstit:

— Te opresc să te atingi de mine! Când căpitanul dumitale vorbește cu mine, n-ai ce să te amesteci, m-ai înțeles? Nu există nici un fel de disciplină aici pe bord? Ar fi trist!

Chipul frumos al lui Austin căpătă o expresie de uimire, apoi se schimonosi de furie și cu iuțeala fulgerului individul ridică pumnul său asemănător cu un ciocan. Dacă și l-ar fi lăsat în jos, capul lui George ar fi fost zdrobit, dar Gould zise cu asprime:

— Înapoi, Austin! Tânărul are dreptate, te-ai arătat nedisciplinat. Sunt eu destul de energic ca să mă apăr singur. Ia mâinile!

Scrâșnind din dinți, Austin se dădu un pas îndărăt, dar privirea sa rămase ațintită cu atâta furie asupra tânărului, încât Gould se răsti nemulțumit:

— Bagă de seamă, nu cumva să-ți descarci furia asupra băiatului, Austin! De aflat, tot aflu eu dacă vei fi nedrept și știi bine că mă pricep să pedepsesc cum se cuvine. Repet: bagă de seamă! În vremea din urmă ai fost foarte neascultător.

— Pentru că tot ce se petrece aici nu-mi convine! tună uriașul. E o prostie să-i lăsăm pe toți ticăloșii ăștia în viață. Să-i aruncăm în mare — ăsta ar fi lucrul cel mai nimerit — apoi să ne întoarcem repede la terenul aurifer. De mult voiam să spun ce am pe inimă.

— A! făcu Gould, surprins. Nu cumva gândesc și tovarășii tăi la fel? Nu le ajung banii pe care îi-i dau? Austin, bagă-ți mințile în cap! Nu cumva vrei să te pun și pe tine la vâsle, sub privegherea lui Lionel?

Uriașul izbucni într-un răcnet de furie, apoi se năpusti atât de brusc asupra lui Gould, încât George îl și văzu pe „căpitan" cu capul zdrobit de pământ.

Dar nu se întâmplă așa... Căci mâna lui Gould se ridică repede în sus și un nor verzui îl învălui pe cei doi bărbați... Cu iuțeala fulgerului, George se aruncă în lături, căci recunoscu praful otrăvitor.

În aceeași clipă, își spuse că acum era cel mai nimerit prilej de fugă: se și aplecase peste parapet, ca să sară în apă, dar văzu sub el coada triunghiulară a unui rechin enorm...

Îngrozit, se-ntoarse repede: nu-l văzu încă pe Gould, căci norul verzui acoperea toată puntea, în schimb zări lângă el un drug de fier, care era întrebuințat la sondaje, probabil. Îl apucă repede și-l zvârli peste bord. Cu un plescăit puternic, drugul căzu în mare și în vremea asta George se și furișă pe ușa unuia din șoproane și se cățără în avion.

Acolo era în siguranță deocamdată, căci Gould va presupune, firește, că sărise peste bord și căzuse pradă rechinilor. Se ghemui cât putu mai mult sub scaunul observatorului și văzu acum că norul verzui începea să se miște, ca și cum cineva l-ar fi alungat cu un ventilator, apoi îl zări pe Gould. Pe gură și pe nas avea câte o capsulă de metal, un fel de mască împotriva

gazelor, şi împrăştia cu o batistă norul otrăvitor care-l făcuse pe Austin să cadă leşinat pe punte.

Englezul se uită cu atenţie în jurul său, apoi se repezi spre parapet şi privi în apă. Făcu un gest de necaz cu mâna, dădu din umeri şi păşi îndărăt. Mai vântură câtva timp batista ca să împrăştie rămăşiţele norului, îşi scoase apoi capsulele de pe nas şi gură şi strigă:

— John, Jim!

După câteva clipe se iviră în deschizătura punţii doi bărbaţi cu umeri laţi. Bărbile lor încâlcite le dădeau înfăţişarea unor indivizi sălbăticiţi, pentru care o viaţă omenească n-are nici o valoare, altminteri nu se vedea nimic deosebit la dânşii.

— Băieţii se răsti căpitanul la ei, Austin s-a revoltat, de aceea îl vom pedepsi acum, punându-i şi pe ei să vâslească. Noul prizonier a sărit peste bord, profitând de norul împrăştiat de praful otrăvitor. Păcat de ei, deşi cei doi rechini de colo s-or fi bucurat mult de norocul care a dat peste ei.

John şi Jim se uitară la tovarăşul lor care zăcea în nesimţire.

— Firește că va trebui să-i puneţi lanţurile cele mai trainice, şi câte două rânduri — zise Gould — afară de asta supraveghetorul va primi un pistol cu gaz otrăvitor.

— Atunci trebuie să-l chemăm sus pe Lionel, căci noi singuri nu-l vom putea transporta de aici.

— Vă ajut şi eu.

George privi cu încordare cum cei patru bărbaţi târau spre interiorul vasului trupul enorm al tovarăşului lor de până atunci. Apoi începu să chibzuiască ce avea de făcut. Era liber, e drept, dar mereu în primejdie de a fi descoperit. Dacă ar fi avut acum o singură grenadă cu gaze, lucrul ar fi fost mai uşor. Ar fi aruncat-o după cei ce intraseră în interiorul vasului.

Aceştia aveau acum treabă câtva timp sub punte, ca să-l lege pe Austin de vâslă... La gândul acesta George ieşi binişor afară din avion, se târî până la uşa şopronului şi-şi încordă auzul. Apoi păşi fără zgomot afară şi se-ndreptă spre puntea din mijloc. Aşa cum bănuise, aici se aflau cabine, dar foarte simplu amenajate, după cum putu observa prin ferestruici. Ajunse apoi însă într-o încăpere mai mare, aproape elegant mobilată, şi zări pe o poliţă armele care-i fuseseră luate lui şi tovarăşilor săi. Vru să deschidă repede uşa, dar o găsi încuiată.

Dezamăgit, George merse mai departe. Voia să-şi dea seama cum e construit vasul acesta. La capătul gangului pe care se aflau cabinele observă o uşă întredeschisă. O împinse încetişor şi văzu atunci că acolo era cabina de radiotelegrafie.

Se târî repede îndărăt spre şopronul de unde ieşise şi se ascunse în coada avionului. Era şi timpul, căci peste câteva clipe se întoarseră pe punte oamenii care îi tansportaseră pe Austin. Numai Lionel lipsea.

— A fost muncă, nu glumă! gâfâi Gould, ştergându-şi năduşeala. Nu mi-am închipuit că Austin poate fi atât de greu. Acum să stabilim poziţia unde ne aflăm, căci vreau s-o înscriu în registrul de bord.

George îşi freca mâinile de bucurie. Situaţia devenea din ce în ce mai favorabilă pentru el şi ai lui. În curând va putea comunica tatălui său şi distrugătorului australian locul exact unde se află galera.

Spre nespusa lui mulţumire, Gould indică cu glas tare longitudinea şi latitudinea. Prin asta George era scutit să mai caute în registrul de bord.

Englezul se-ndreptă spre cabina lui, după ce zise oamenilor săi:

— Peste puţin se va înnopta. Eliberaţi-i pe prizonieri şi duceţi-i în dormitor! Numai Austin să rămână peste noapte la vâslă. Trebuie să-l punem cu botul pe labe cât mai curând.

George era chinuit de foame şi sete, dar nu putea cuteza încă să-şi părăsească ascunzătoarea. Gould se putea înapoia din clipă în clipă, după ce va fi trecut în registru poziţia vasului.

Şi într-adevăr, în curând i se auziră paşii. Peste câteva clipe, el stătea în faţa uşii deschise a şopronului. Privi în treacăt înăuntru şi închise uşa, iar George observă că era lesne de deschis, deoarece avea numai un zăvor pe dinăuntru.

Când se lăsă întunericul, el părăsi avionul şi se târî spre uşă. Deoarece pe punte totul părea să fie liniştit, tânărul trase încetişor zăvorul şi crăpă uşa.

Ţinta lui era cabina de radiotelegrafie: cunoştea bine mânuirea aparatelor, pe care o învăţase de la inginerul Hagen. Când fu în faţa minunatei instalaţii, transmise imediat pe zece lungimi diferite de undă următorul mesaj:

„George Farrow pe galeră. Poziţia: (indică exact datele auzite de la Gould). Veniţi repede! Către submarin şi lordul Storry."

Părăsi repede cabina, dibui cu băgare de seamă drumul spre cealaltă parte a punţii şi, aşa cum nădăjduise, găsi magazia de merinde a vasului. Dădu îndată peste o cutie de chibrituri şi făcând lumină scoase dintr-un raft o cutie cu conserve de carne şi două sticle cu apă minerală.

Fără să mai piardă vremea, porni înapoi spre ascunzătoarea sa. Când vru să cotească însă pe după colţul hangarului, auzi glasul lui Gould pe puntea inferioară.

— John, tu vei lua în primire cârma, iar tu, Jim, vei duce mâncare prizonierilor! Haide, Lionel!

Paşii se apropiau de locul unde stătea la pândă George. Alergă repede înapoi în vârful picioarelor, coti ca fulgerul pe după cabina de radiotelegrafie şi se strecură înainte, pe partea cealaltă a gangului, unde se aflau cabinele.

Când ajunse apoi la celălalt colţ al hangarului, se aplecă şi privi cu încordare spre puntea inferioară. Cu tot întunericul, recunoscu însă făptura lui John. Ajunse cu bine la uşă, trase încetişor zăvorul, o deschise şi se strecură înăuntru, închizând-o apoi la loc. Sări în avion şi începu să înfulece

cu lăcomie carnea conservată și bău din câteva înghițituri o sticlă întreagă de apă minerală.

După o jumătate de ceas se-ntinse cât era de lung, și cu toată primejdia în care plutea, sau poate tocmai pentru că era obișnuit cu primejdiile, se lăsă în voia somnului binefăcător.

Acesta ținu însă prea puțin. Glasuri puternice în fața hangarului îl treziră.

— E ceva suspect la mijloc! se auzi vocea agitată a lui Gould. De unde cunosc ei poziția noastră exactă? Numai printr-o radiotelegramă le-ar fi putut-o comunica cineva. Tocmai am prins niște mesaje prin care submarinul lui Farrow și distrugătorul englez își vestesc reciproc poziția noastră. Băieți, vreau să cred că nu se află nici un trădător printre voi?

— Dar cum îți dă în gând așa ceva, căpitane! răspunseră toți trei într-un glas. Singura explicație ar fi că Austin s-ar fi eliberat pe întuneric și, ca răzbunare, să fi transmis radiograma în lumea largă, apoi să se fi înapoiat la locul său.

— Prostie! exclamă Gould. Nici nu cred să se priceapă la mânuirea aparatelor. Poate că am fost zăriți însă de vreun vas pe care noi nu l-am observat... Hm! submarinul se va ivi în curând... Dar las-că l-oi pregăti eu o primire călduroasă, deși îmi pare rău că trebuie să recurg la asta. E vorba doar de libertatea noastră. Repede, scoateți avionul afară. Voi zbura singuri Voi rămâneți pe bord. Până sunteți voi gata, eu mă duc să iau două bombe.

Spre spaima lui George, ușa hangarului fu smulsă cu furie, apoi simți tremurarea aparatului, care fu scos afară. Tânărul era disperat. Gould voia să zboare deasupra submarinului lor, ca să-l distrugă cu bombele sale grozave. Trebuia să împiedice cu orice preț crima aceasta.

Fără să vrea, pipăi cu mâinile în juru-i și simți o lădiță, pe care o deschise cu băgare de seamă. Lumina de pe punte căzu în interiorul avionului și George constată cu bucurie că era o lădiță cu unelte, din care scoase un ciocan scurt, dar greu. Un gând îndrăzneț i se înfipse în minte.

Cei de afară lucrau de zor la punerea la punct a avionului. Deodată auzi din nou glasul lui Gould.

— Așa, acum atârnați cu băgare de seamă bombele! John, deschide ușița! Jim, învârtește elicea de trei ori!

George se trase cât mai în fund, căci Gould urcă în avion și luă loc pe scaunul destinat pilotului. Elicea începu să zbârnâie cu putere, tot aparatul se cutremură, se smuci deodată din loc și se ridică în aer.

George observă cum avionul se înălța în cercuri mici și-și zise că Gould trebuia să fie un pilot desăvârșit, căci decolarea de pe puntea mică a galerei se făcuse cu mare dibăcie.

În cele din urmă, aparatul începu să zboare planat și tânărul își căută un loc mai bun, pentru ca să se poată ridica repede în caz de nevoie.

Un ceas de încordare se scurse, apoi Gould opri deodată motorul. Avionul începu să coboare lin și George socoti că sosise clipa hotărâtoare.

Cu băgare de seamă se ridică încetişor, în aşa fel încât să poată privi peste speteaza scaunului. Gould se aplecase peste margine şi se uita în jos. George se ridică şi mai mult şi privi şi el spre mare.

Atunci zări în depărtare „Dox"-ul lor, văzu chiar făpturi pe punte care alergau zorite spre pupă şi proră. Desigur că erau Jan Brike şi ajutorul său, care îşi pregăteau tunurile.

În clipa aceea, Gould izbucni într-un hohot batjocoritor şi rânji:

— Încă puţintel şi veţi fi asfixiaţi, rupţi în bucăţi şi carbonizaţi.

Se aplecă apoi spre podeaua aparatului, puse mâna pe o manivelă, pe care George citi: „Bombă I, Bombă II". Privi din nou în jos. Submarinul se afla încă departe, spre stânga, dar Gould îşi îndrepta avionul într-acolo.

Atunci George se ridică de tot, se aplecă înainte şi apucă mâna dreaptă a lui Gould. O smuci îndărăt, în acelaşi timp cu manivela, arătătorul acesteia alunecă de la „Bomba I" la „Bomba II", şi tânărul simţi că aparatul se uşurează odată cu căderea celor două bombe ucigătoare.

În clipa următoare, George şi ridicase dreapta în care ţinea ciocanul. Gould căută să se ferească de lovitură, dar era prea târziu, căci fierul greu îi izbi în tâmplă. Monstrul cu chip de om se zvârcoli o clipă, apoi rămase moale ca o cârpă. Din spatele lui, George puse mâna pe manşă. Învăţase conducerea avioanelor şi-l îndreptă cu dibăcie în direcţia submarinului.

Cum s-a întâmplat, nu ştia nici el singur, dar, după câteva clipe — care i se părură veacuri —, avionul plescăi în apă la vreo cincizeci de metri de submarin. Nu se afundă însă imediat, şi în clipa următoare George se afla pe una din aripi, făcând semne camarazilor, care izbucniră în urale. După câtva timp, atât el cât şi Gould, leşinat, fură luaţi pe bord.

*

Peste două ceasuri zăriră galera. Submarinul se apropie de ea pe sub apă, ieşi brusc la suprafaţă şi Jan Brike zvârli o grenadă cu gaze, care explodă în mare.

Lăsară să treacă o jumătate de ceas, după care Clive şi Peter fură aduşi pe puntea submarinului. Prizonierii fură eliberaţi de la vâsle, în schimb Gould şi complicii săi fură legaţi cu funii trainice.

Farrow intră apoi în legătură radiotelegrafică cu distrugătorul australian, care urma să sosească acolo a doua zi dimineaţa.

Înainte de a veni însă, căpitanul părăsi galera. În vremea asta, Kent şi oamenii săi se treziseră din leşin şi mulţumiră călduros salvatorilor lor. Cei de pe „Dox" se încredinţară că în realitate Kent descoperise terenul aurifer şi făcuse imprudenţa să-i vorbească lui Gould despre ei.

Dreptatea învinsese, deci, şi de această dată...

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

ÎN LUPTĂ CU CHINEZII 32

1. Pongo ne eliberează

După ce se odihni o zi întreagă după aventura avută pe galera fiorosului Gould, George se simți din nou în puteri, vesel și dornic de noi aventuri.

Tânărul acesta neastâmpărat avea șapte vieți în el. Nu se simțea în largul lui decât atunci când avea de întâmpinat primejdiile cele mai mari, fie în luptă cu sălbaticii, fie cu cine știe ce monștri marini. Noroc că acum avea o distracție plăcută pentru ceasurile de răgaz, îl avea pe doctorul Bertram, care-i făgăduise să-i povestească mereu din trecutul lui aventuros. Și din nou îl găsim pe cei doi camarazi așezați în tihnă în cabina savantului medic, care își reluă firul întrerupt cu câteva zile înainte:

O forță misterioasă îi smulsese pe cei doi paznici de la marginea pădurii în desișul de nepătruns și Marian zise îndată:

— Ăsta a fost Pongo.

Nici n-ar fi putut fi altul decât negrul acela uriaș, cu înfățișare de gorilă, și al cărui nume însemna chiar „gorilă".

Fără voie, ne oprirăm respirația, căci ne spuneam că cei patru atjehi din fața colibei noastre trebuie să fi observat dispariția camarazilor lor. Vor da, desigur, repede alarma și prin asta viața noastră era în mare primejdie.

Dacă am fi avut arme!

Se părea însă că numai Marian — care se așteptase la așa ceva — băgase de seamă dispariția bruscă a santinelelor, și gestul lui cu mâna ne atrase și nouă atenția. Căci cei patru atjehi din fața colibei nici nu se clintiră.

— Drace! exclamă unul din consilierii de stat, ce a fost asta? Probabil vreun prieten de-al dumitale, domnule Farrow? Dar cum naiba are de gând să-i răpună pe acești patru blestemați care ne păzesc și să ne scoată teferi din lagăr? Nici un om n-ar fi în stare de așa ceva.

— Așteaptă și vei vedea, răspunse Marian. Prietenul Pongo e în stare de lucruri și mai și. Să rămânem însă liniștiți, căci bănuiesc că va veni curând la noi.

Se scurseră câteva minute într-o tăcere adâncă. Deodată se auzi în spatele colibei noastre un zgomot ușor. Cineva părea ocupat să despletească ramurile. Tocmai mă gândeam să-i șoptesc lui Marian să facem puțin zgomot ca să le acoperim pe cele prilejuite de îndeletnicirea misteriosului prieten, când o ramură uscată pârâi cu zgomot.

Cei patru paznici tresăriră, și în vreme ce doi din ei se apropiară de intrarea colibei, ținându-ne sub amenințarea sulițelor, ceilalți doi alergară în spatele colibei.

Ne retraserăm repede spre fundul adăpostului nostru și Marian apucă oala cea grea de fier, în care ni se aducea mâncarea.

De-abia ne lipirăm de peretele din fund, că și auzirăm de afară două strigăte slabe, urmate de un zgomot înăbușit. Apoi o căzătură grea pe pământul acoperit de iarbă.

— Le-a sfărâmat capetele, zise Marian, încet. Acum va trebui eu să le dau de lucru celorlalți doi paznici.

Se așeză în fața mea și la lumina focului ce ardea în fața colibei văzui că ridicase oala grea de fier. În clipa următoare cei doi atjehi năvăliră în colibă, ținând sulițele îndreptate asupra noastră.

Marian trânti atunci cu toată puterea oala în fața lor. Lovitura nu dădu greș, căci indivizii se clătinară pe picioare, scoțând țipete de spaimă. Dar înainte ca ei să se poată dezmetici, în spatele lor se ivi făptura uriașă a lui Pongo.

În lumina focului de afară părea un soi al iadului când îi înhăță cu putere pe cei doi paznici și-i izbi cap în cap. Aceștia nu scoaseră nici măcar un geamăt și rămaseră atârnați ca niște otrepe în pumnii lui de uriaș.

În lagăr se stârni agitație. De pretutindeni se vedeau răsărind trupuri negricioase de atjehi care se năpustiră spre coliba noastră. Dar rămaseră locului, scoțând țipete de groază când dădură cu ochii de făptura lui Pongo.

Uriașul negru se arătă acum în toată grozăvia lui. Îi dădu drumul la pământ unuia din paznicii morți, îl ridică pe celălalt ca pe o măciucă deasupra capului și-l zvârli cu toată puterea în grămada băștinașilor. Apoi scoase răcnetul de luptă pe care-l cunoșteam și cu sulița ridicată sări peste foc înspre atjehi.

Răcnind și urlând, superstițioșii băștinași o zbughiră ca iepurii în pădure. În câteva clipe numai, luminișul rămase pustiu.

— Masaera, veniți repede! ne strigă acum Pongo.

— Haideți, domnilor! le zise Marian olandezilor, care păreau țintuiți de peretele din fund al colibei. Prietenul Pongo nu are o înfățișare prea frumoasă, dar e băiat bun, totuși.

Marian porni înainte și ne strigă s-o luăm prin spatele colibei. Acolo ne întâmpină altă surpriză, căci în fața noastră se ivi deodată Tomo, malaiezul, care se pioconi adânc și ne porni să mergem după el, dându-ne în același timp armele pe care le luase din coliba căpeteniei. Pongo voia să rămână în coada micului convoi, care trebuia s-o ia acum prin pădurea cufundată în beznă, unde primejdiile pândeau la tot pasul.

Eu pășeam îndărătul lui Tomo, cu pistolul în mâna dreaptă, iar în cea stângă aveam lampa de buzunar, gata s-o aprind la nevoie. După mine veneau olandezii, iar Marian și Pongo încheiau convoiul.

Prin brâul de pădure deasă de la marginea luminișului fusese făcută o spărtură, desigur de către Pongo, cu forța lui uriașă. Iar spărtura asta se sfârșea pe o potecă de elefanți, bine întreținută.

Mergeam destul de ușor, dar veșnic în primejdie de a fi atacați de unul din acele animale enorme, cu pielea groasă de câțiva centimetri. De asta părea să se teamă și micul Tomo, care o luase la picior parcă mânat de duhurile rele. Înconjurați de pericole de tot soiul, înaintam neobosiți prin pădurea înfiorătoare, când deodată luci o rază de lumină înaintea noastră.

— Tuan, fluviul! strigă Tomo cu bucurie, dar se întrerupse cu un țipăt de spaimă și se opri stât de brusc, încât eu, care veneam în urma lui, mă izbii cu putere de el.

În aceeași clipă, văzui despre ce era vorba. Cam la un metru înaintea noastră luceau două puncte verzui — ochii unui tigru uriaș, pornit după pradă.

În vremea asta, olandezii se loviră de mine și nu mai conteniră cu întrebările lor rostite în șoaptă. Voiam chiar să mă răstesc la ei, poruncindu-le să-și țină gura, când răspunsul veni din fața mea — mârâitul supărat al tigrului. Olandezii amuțiră pe dată, dându-și seama că stăteam față în față cu moartea.

— Îndreaptă-i lumina în ochi! îmi spuse Marian încetișor, iar eu aprinsei imediat lampa.

Lumina vie ne înfățișă o privelițte înfiorătoare, dar frumoasă în același timp. În mijlocul potecii stătea un tigru enorm, ai cărui ochi se închiseră acum, lăsând doar două crăpături, în vreme ce-și ridică buza groasă, descoperindu-și dinții strălucitori.

Ridicai pistolul încet, dar trebuie să mărturisesc că nu prea îmi era la îndemână. Firește, eram sigur de gloanțele mele, dar situația era acum aproape disperată. La câțiva pași în fața mea, uriașa fiară, care se pregătea în liniște de săritură, — la dreapta și la stânga, pădurea cea deasă, în care nu mă puteam adăposti, — și în spatele meu, olandezii, din pricina cărora n-aș fi putut sări înapoi. Și chiar dacă glonțul meu ar fi nimerit ochiul tigrului, tot îi mai rămânea destulă putere să mă doboare și să mă sfâșie în bucăți.

Toate acestea îmi trecură cu iuțeala fulgerului prin minte, în vreme ce, liniștit și hotărât în aparență, căutam ținta.

Atunci se produse o ușoară mișcare îndărătul meu și în clipa următoare o mână îmi atinse brațul.

— Dă-te puțin în lături și intră în tufiș — îmi șopti Marian — apoi ține-ște ochiul drept, iar eu voi ținti în stângul.

Liniştit de acest ajutor, mă vârâi într-un tufiş de bambuşi şi Marian veni lângă mine. El era mai meşter ca mine la tras şi voiam să-i dau, deci, cât mai mult câmp liber. Tigrul se ghemui, pregătindu-se de atac. Ştiam că acum va închide mai întâi ochii aproape complet, apoi — cu puţin înainte de săritură — îi va deschide brusc. Atunci era momentul să tragem.

Se scurseră câteva clipe de cumplită încordare. Fiara închise ochii, lăsând doar câte o crăpătură... încă o clipă şi-i va holba... Deodată, ne pomenirăm împinşi la o parte şi auzirăm glasul lui Pongo zicând:

— Nu trageţi, Massers! Duşmani în spatele nostru. Pongo va omorî pe „Sabaa".

Cu iuţeala fulgerului, mă gândii că Pongo nu putea fi de mult timp în Sumatra, deoarece numea tigrul „Sabaa", ceea ce înseamnă „gâtuitor de turme", nume pe care arabii îl dăduseră leului. Şi asta era în acelaşi timp o dovadă că umblase mult prin lume şi-şi petrecuse, desigur, destulă vreme printre triburile arabe.

Pongo înaintă cu o jumătate de pas — în aşa fel că a fost învăluit de lumina lămpii mele — şi ridică braţul uriaş cu suliţa grozavă. Eu clătinai din cap neîncrezător, căci nu-mi puteam închipui ca un tigru să poată fi rănit grav cu o suliţă, dar să mai fie şi ucis. Dar se vede că încă nu cunoşteam forţa supraomenească a negrului.

Pongo zvârli suliţa. Urmă un sunet scurt şi şuierător, atât era de vijelioasă forţa cu care arma cea grea despica aerul, apoi vârful lat de fier se înfipse adânc în gâtlejul fiarei. Prin puterea aruncării, tigrul fu ridicat în aer şi rămase câteva clipe pe labele dindărăt.

Atunci Pongo sări înainte cu pumnalul ridicat şi, cu o lovitură grozavă în gâtul animalului, zvârli în lături trupul uriaş. De sub tufe se auziră câteva răcnete, apoi corpul acela vărgat se întinse la pământ cât era de lung. Pongo sări într-acolo, smulse suliţa din cadavru şi ne făcu semn să mergem mai departe.

— Massers, repede! şopti el. Barcă pe fluviu.

O porni înainte şi noi îl urmarăm cât puteam de repede. Mai ales olandezii, care veneau acum în coadă, erau foarte zoriţi... Şi în vreme ce alergam, bătrânul consilier gâfâi din nou:

— Dumnezeule! Domnule Farrow, spune-mi, te rog, cine şi ce este ocrotitorul nostru? E o fiinţă grozavă, aproape supranaturală.

Tocmai voiam să-i răspund că-i voi lămuri mai târziu, când se auzi glasul lui Pongo, care prinsese cu auzul lui fin cuvintele rostite în şoaptă:

— Massers fie liniştiţi, duşmani şi în faţa noastră!

Perspectiva nu era prea îmbucurătoare. Aceasta însemna că atjehii se dezmeticiseră din spaima lor şi ne-o luaseră înainte pe drumul cel mai scurt. Noi aveam arme, dar olandezii erau lipsiţi de apărare. Erau însă alţi duşmani cei pe care-i ştia Pongo înaintea noastră.

După câteva minute eram la țărmul fluviului Atjeh. Acolo se afla un sampan mare și Pongo ne îndemnă stăruitor să urcăm. Eu și Marian stăteam la proră, micul Tomo se ghemuise îndărătul nostru, iar olandezii se trântiseră în mijloc. La pupă stătea în picioare Pongo, care împinse barca de la țărm. Avea o lopată lungă în mână și îndreptă cu dibăcie sampanul spre mijlocul fluviului.

— Cred că acum suntem în sfârșit în siguranță, murmură bătrânul consilier de stat. Mi-ai putea spune acum...

Fu iarăși întrerupt de Pongo, care aproape că se răsti la el:

— Maseers fie liniștiți. Dușman înaintea noastră.

Și deodată de pe țărmul drept răsună o chemare:

— Fu... Fu!

Ciudat și aproape înfiorător mai suna această chemare în mijlocul pădurii. De pe țărmul stâng veni răspunsul:

— Dan... Dan.

Așadar, chinezii erau înaintea noastră. Strigătul lor de recunoaștere — parola, cum s-ar zice — era „Fu Dan" și vicleanul chinez conducea probabil răscoala kulilor și atjehilor.

Aceasta însemna că ne aflam într-o situație destul de grea. Trebuia neapărat să debarcăm undeva pe țărm și să încercăm să pătrundem în pădure.

I-am împărtășit în șoaptă această părere și lui Marian, iar el mi-a dat dreptate. Și atunci am observat că sampanul se apropia încetișor de țărmul drept. Pongo știa așadar foarte bine ce era de făcut și constatarea aceasta ne-a întărit încrederea ce o aveam în el.

II. Lovitura lui Fu Dan

Alunecam aproape de tot de țărm, în umbra aruncată de crengile copacilor. Pongo se aplecase și am băgat de seamă că așezase încet vâsla în sampan și luase în mână sulița. Aceasta însemna că iar ne amenința o primejdie. Fără voie, am ridicat revolverul, dar Marian, care zărise mișcarea, și-a pus mâna pe brațul meu.

— Las-o încolo, băiete! zise el. Pongo va face treaba singur.

S-a auzit un foșnet în tufiș, căruia i-a urmat chemarea:

— Fu... Fu!

Și de pe celălalt țărm a venit îndată răspunsul:

— Dan... Dan!

Așadar, iarăși un post dublu pe amândouă malurile fluviului, care vestea mai departe fuga noastră. Eu eram încredințat că mai jos se afla un număr mai mare de kuli, care ne așteptau ca să ne împuște pe toți deodată. Acum eram încă în umbra pădurii, dar peste puțin timp luna se va înălța pe cer, aruncându-și lumina deasupra fluviului, unde puteam fi văzuți foarte lesne. O mișcare putemică, de pe urma căreia sampanul începu să se clatine, m-a trezit din gândurile mele.

Pongo intervenise. De-abia se auzise răspunsul de pe celălalt țărm, că el și azvârlise cu toată forța sulița în desișul de lângă noi. Probabil că zărise santinela, căci un horcăit slab ne dovedi că-și nimerise ținta. În clipa următoare opri barca lângă crengile tufișurilor și ne șopti:

— Massers, țineți!

Am pus și noi repede mâna, ținând sampanul, și Pongo dispăru ca un șarpe printre ramuri. După numai câteva clipe ne strigă din tufiș:

— Massers, veniți cu toții!

— Robert, la-o tu înainte! zise Marian. După tine vor veni domnii, iar eu cu Tomo mergem la urmă. Repede, domnilor!

De-abia apucasem să pășesc în tufiș, când mă poticnii deodată de un trup neînsuflețit. Era santinela chineză, pe care sulița lui Pongo o trimisese pe lumea cealaltă. Uriașul negru nu era de văzut, dar, la o mică depărtare de acolo, auzii din nou chemarea lui. Mă târâi înainte, călăuzindu-i prin chemări scurte pe olandezii care veneau după mine.

În cele din urmă am intrat pe o potecă îngustă și m-am ridicat în picioare, căci până atunci mersesem de-a bușilea. După câteva minute, dădeam și de negru.

— Massers merge prea încet, mormăi el. Pongo trebuie merge mai departe. Tomo conduce pe Massers.

În clipa următoare se făcu nevăzut. Doar câteva foșnete ușoare îmi arătară direcția pe unde o luase. Era chiar drumul spre vulcan. Peste câteva minute, tot grupul nostru se adunase pe poteca îngustă și Tomo luase conducerea, așezându-se în frunte, în vreme ce prietenul meu Marian rămăsese în coadă și de data asta.

Poteca începu deodată să urce și desișul se lumină puțin de amândouă laturile potecii. Ne apropiam de regiunile superioare ale vulcanului. Tomo se opri deodată și scoase un ușor țipăt de avertisment.

Luai imediat lampa de buzunar și strânsei revolverul în mâna dreaptă, căci în aceeași clipă auzii crengile trosnind. Olandezii din spatele meu începură să se agite, căci după toate probabilitățile era vorba de un pachiderm ce venea spre noi. Și un elefant sau un rinocer nu se sperie atât de ușor de un glonț de „Parabellum". Dar după câteva clipe, Marian izbuti să ajungă lângă mine, își încordă auzul, apoi zise încet:

— E un om care se apropie de noi, făcând sărituri mari.

Și ca o confirmare a celor spuse de el, răsună de la o oarecare distanță glasul gâfâitor al lui Pongo:

— Massers, unde sunteți?

— Aici, Pongo! răspunse Marian. Ce s-a întâmplat?

— Massers! exclamă el ivindu-se. Fu Dan răpit pe Missis.

Stăturăm câteva clipe încremeniți, apoi Marian întrebă:

— Ai dat de vreo urmă încotro s-a îndreptat?

— Da, Massers, Pongo luat urma, pornește după el.

— Atunci mergem și noi cu tine! răspunse Marian, hotărât. Tomo îl va conduce pe dumnealor la Selimeum.

Hotărârea aceasta întâmpină împotrivirea energică a olandezilor şi nici Pongo n-o încuviinţă.

— Massers sunt pierduţi dacă rămân singuri, zise el agitat. Tomo va duce pe toţi Massers la Askaris, apoi călăuzeşte pe cei doi Massers (adică pe mine şi pe Marian) în peşteră. Pongo va face semn.

Propunerea aceasta era cea mai logică. Trebuia să-i ducem mai întâi pe olandezi la loc sigur, apoi îl puteam urma pe uriaş. Peştera spre care trebuia să ne conducă Tomo era, desigur, ascunzătoarea din care vicleanul Fu Dan o răpise pe fiica lordului. Prea departe nu va putea ajunge cu ea, având în vedere talentul lui Pongo de a descoperi urmele. Legionarii trebuiau să fie de mult în marş, căci Meerkerk, hangiul, izbutise desigur să comunice vestea răscoalei şi ceruse să se trimită ajutoare.

Sarcina noastră era acum să scăpăm de urmărirea atjehilor şi chinezilor care ocupaseră fluviul şi pădurea — o întreprindere care nu cerea decât câteva ceasuri, dar era foarte primejdioasă, mai ales acum când eram lipsiţi de cel mai preţios sprijin: Pongo.

Pe când rumegam încă aceste gânduri, Marian şi dăduse comanda de plecare. De data aceasta, eu urmam să închei convoiul, în vreme ce el cu Tomo mergeau în frunte.

Olandezii o luaseră înainte, urmându-l pe Marian, care ne tot îndemna să mergem mai repede. Un sentiment de nepăcere pusese stăpânire pe mine, văzându-mă rămas în coada micului convoi, gonind prin pădurea aceea întunecoasă, unde primejdiile te pândeau la fiece pas.

Totuşi, drumul se făcu în linişte, timp de vreo două ceasuri, până se iviră zorile. Ne aflam acum în apropierea coloniei incendiate. Puteam cuprinde cu privirea luminişul întins de la picioarele noastre. Ruinele casei lui Meerkerk şi a casierului fumegau încă, dar kulii păreau să fi părăsit colonia, căci nu se zărea picior de om printre colibele de lemn.

Din această pricină am fost neprevăzători şi am înaintat până pe marginea colinei. De acolo se vedea deslușit o parte a fluviului; nădăjduiam să zărim venind bărcile cu legionarii, dar nimic nu se vedea pe întinsul apei. Şi totuşi, ştiam că pe amândouă malurile se aflau santinele.

Deodată răsună un ţipăt. Dintr-una din colibe ieşise un kuli şi cea dintâi privire a lui fusese îndreptată asupra noastră, aşa că într-o clipă se iviră de pretutindeni făpturi galbene, care începură să răcnească furioşi când dădură cu ochii de noi. Un glas puternic porunci să se facă linişte, apoi văzurăm un chinez uriaş, care dădu un ordin scurt şi arătă în sus spre noi.

Imediat, chinezii se adunară la un loc şi, răcnind turbat, o porniră spre noi, dar în aceeaşi clipă detună pistolul lui Marian, şi uriaşul care luase conducerea cetei ridică braţele în aer, se răsuci pe călcâie şi căzu cu faţa în ţărână. Kulii se opriră, privindu-se nedumeriţi. Marian se folosi de răgazul acesta şi zise încet:

— Deşi nu prea voiam să trag, cred totuşi că glonţul acesta a fost salvarea noastră. Acum nu mai au conducător şi împotriva unei hoarde turbate, care dă năvală fără nici un plan, ne putem apăra mai bine. Ahi şi pe acesta va trebui să-l culc la pământ.

Era un atjeh înalt şi subţire, care se ivise brusc în spatele nostru din pădure şi le adresă kulilor câteva cuvinte poruncitoare. Se întoarse apoi şi scoase câteva ţipete ascuţite, la care i se răspunse din diferite părţi ale pădurii. Dar tocmai când ridică braţul, un glonţ al lui Marian îl culcă la pământ. Kulii nu se lăsară însă, ci dădură năvală înainte.

Situaţia noastră părea disperată. E drept că le împărţisem olandezilor cele două puşti şi patru Browning-uri ale noastre, iar noi ne păstrasem pistoalele „Parabellum", dar bieţii funcţionari nu ne puteau fi de mare ajutor, căci tremurau atât de tare, încât era exclus să poată trage cum trebuie. Aşa că apărarea platoului rămăsese în seama noastră — a mea şi a lui Marian — şi trebuia să fim cu ochii în două părţi.

— Eu voi încerca să-i reţin pe kuli, îmi zise Marian liniştit. Tu ia seama la poteca din spatele nostru! Atjehii se vor folosi de ea, căci prin desiş nu pot pătrunde.

I-am văzut pe chinezi înaintând ca un val cotropitor, apoi am mers repede înapoi spre marginea pădurii, m-am ascuns îndărătul unui copac uriaş şi mi-am aţintit privirea în jos spre poteca îngustă, din care vedeam vreo treizeci de metri.

Marian trase câteva gloanţe, întâmpinate cu răcnete de furie de către kuli. Dar şi olandezii păreau să fi căpătat curaj, căci auzii detunând şi armele lor.

Deodată am tresărit speriat. Ca din pământ, pe potecă se iviseră două făpturi negricioase, care priveau spre platou. În spatele lor apăruse un al treilea atjeh — probabil un fel de conducător, căci arăta cu mâna înainte, ceea ce-i făcu pe cei doi să se târască şi mai aproape.

Atunci trăsei şi eu. Cei doi din faţă se prăbuşiră îndată cu faţa la pământ, iar al treilea căzu şi el, dar se ridică apoi clătinându-se şi dispăru pe după cotitura potecii, înainte de a mai putea trage iar.

Acum pădurea se însufleţi. Un urlet scurt de furie răsună dindărătul cotiturii potecii, apoi se auziră câteva chemări — probabil semnale — cărora li se răspunse din toate părţile.

Eram aşadar încercuiţi de atjehii răsculaţi, în vreme ce în faţa noastră uriaul kulii turbaţi. În câteva minute, atjehii vor da năvală, eu voi izbuti, poate, să împuşc câţiva, dar tot va trebui să cad sub numărul lor covârşitor.

Deodată, o linişte stranie se lăsă în pădure. Probabil că băştinaşii se sfătuiau încă, dar liniştea aceasta nu era semn bun. Mă ,răsucii repede pe călcâie, simţind o mână pe braţul meu. Era micul Tomo, de care aproape că uitasem. Privea cu ochii holbaţi spre pădure, apoi şopti înspăimântat:

— Tuan, suntem pierduţi. Pretutindeni este foc.

Mi-am simțit trupul străbătut de groază. În cel puțin cincisprezece locuri izbucnise focul. Și boarea de vânt care se stârnise îndrepta văpaia de-a dreptul spre colina unde ne aflam noi. Atjehii aleseseră mijlocul cel mai sigur ca să ne prăpădească, deoarece marea de flăcări ne alunga în jos, în brațele kulilor turbați. Sării în sus și alergai spre marginea platoului.

— Foc în spatele nostru! le strigai camarazilor mei, apoi începui să trag, căci galbenii se apropiaseră până la câțiva metri de noi. Avură pierderi mari, dar se foloseau acum de cei căzuți ca de scuturi și împingeau cadavrele tot mai sus, în trecătoarea îngustă.

Chinezii observară deodată focul dindărătul nostru. Scoaseră urlete de bucurie și începură să se retragă repede. Nu mai aveau nevoie să-și jertfească oameni, căci acum eram nevoiți să coborâm.

Răsuflând din greu, ne dădurăm înapoi câțiva pași din trecătoare. Și când ne îndreptarăm privirile spre pădure, ne dădurăm seama că sfârșitul se apropiase. Doar câțiva metri de pădure mai erau între noi și văpaia care înghițea cu lăcomie lemnul uscat. Vântul se înteți și ne arunca dogoarea în față, silindu-ne să ne retragem până la marginea platoului. Deodată casierul scoase un țipăt și scăpă arma din mână. Glonțul unui chinez îi găurise brațul. În clipa următoare detunară încă două împușcături ale trăgătorului nevăzut, dar de data asta nu mai nimeri pe nimeni, căci ne dădurăm înapoi.

— Trebuie să coborâm în trecătoare, zise caim Marian. Eu voi sta de pază aici, pe margine, și voi răspunde imediat la împușcături, dacă vor trage asupra voastră. Voi va trebui să căutați cât mai repede acoperire în spatele celor căzuți la marginea potecii. Dați-vă drumul la vale, ca să nu vă poată nimeri gloanțele.

Sfatul lui Marian era singura salvare și cel dintâi care-l urmă avea să fie Tomo. El sări spre marginea platoului și-și dădu drumul pe poteca înclinată. O făcu atât de repede, încât chinezii nici nu avură răgazul să mai tragă. Al doilea fu casierul rănit.

El nu era atât de îndemânatic și imediat porni o împușcătură din pădure, care din fericire nu-l nimeri. Marian însă îl descoperi pe trăgător; cu iuțeala fulgerului, descărcă pistolul și un răcnet de moarte ne dovedi că dușmanul cel primejdios trecuse în lumea dreptților. Probabil că incidentul acesta îi înfricoșă pe ceilalți kuli, căci olandezii ajunseseră cu toții nevătămați jos. În vremea asta, noi ne încărcarăm din nou armele și aceasta spre norocul nostru. Probabil că galbenii credeau că eram acum cu toții în trecătoarea îngustă, căci deodată dădură năvală din pădure și dindărătul colibelor lor.

Dacă eu și Marian n-am fi fost încă pe marginea platoului, am fi fost pierduți; așa însă îi întâmpinarăm pe năvălitori cu un foc viu. Lăsând câteva cadavre pe teren, hoarda se retrase iarăși. Nu se așteptaseră la această împotrivire.

Acum venise momentul să părăsim și noi poziția, căci focul atinsese marginea pădurii și dogoarea era grozavă.

— În jos! strigă Marian în aceeași clipă și imediat ne dădurăm drumul pe potecă. Din fericire, pe marginile acesteia crescuseră câteva tufe de bambuși, îndărătul cărora ne puturăm ascunde. Olandezii și Tomo se ascunseră și ei acolo și ne priveau acum înspăimântați, cu o întrebare mută în ochi.

— Ar mai fi o salvare, zise Marian deodată. Trebuie să ajungem în pădurea cea de jos, la dreapta noastră. E drept, kulii stau îndărătul copacilor, dar și noi ne putem apăra din dosul trunchiurilor. E singurul mijloc, căci focul din spatele nostru va cuprinde în curând și trecătoarea în care ne aflăm. În clipa de față kulii sunt încă atât de înspăimântați de împușcăturile noastre, încât avem toate șansele să ne punem la adăpost. La drum, domnilor, n-avem timp de pierdut.

Își făcu vânt, și cu pași mari o porni în josul mărăcinișului. N-avurăm încotro și-l urmarăm. Câteva gloanțe zburară deasupra noastră, dar, datorită repeziciunii cu care mergeam, ajunserăm nevătămați în pădure. Căutarăm imediat adăpost îndărătul copacilor, căci eram împresurați de kuli, care aveau să încerce desigur acum să facă tot ce le-o sta în putere ca să ne atingă cu gloanțele lor.

Un țipăt puternic m-a făcut să întorc capul. O priveliște înfiorătoare mi se înfățișă înaintea ochilor. Micul Tomo n-avusese noroc. Își căutase adăpost sub un copac, îndărătul căruia stătea acum unul din kuli. Galbenul îl apucase cu mâna stângă de ceafă și în cea dreaptă ținea un cuțit mare, pe care se pregătea să-l înfigă în gâtlej.

În mai puțin de o clipă, trăsei pistolul, dar Marian fu mai iute, și glonțul lui îl doborî pe chinez, eliberându-l pe Tomo. Micul malaiez își recăpătă ca prin farmec curajul, îi zâmbi lui Marian și, aplecându-se asupra mortului, îi luă armele.

III. Pe urmele lui Pongo

Tocmai zâmbeam de curajul băiatului, când un glonț trecu pe lângă capul meu și se înfipse în copac. Repede trecui de partea cealaltă a copacului uriaș. Dar de-abia mă postasem acolo, că și ploiră trei gloanțe trase din diferite părți asupra mea. Mă aruncai repede la pământ și același lucru îl făcură și ceilalți, căci nu se mai auzi nici o împușcătură.

Trecură clipe de groază. Dușmanii erau pe aproape și cunoșteau locul unde ne aflam. Desigur că erau hotărâți să nu ne lase să scăpăm cu viață, așa că ne puteam aștepta la surprize foarte primejdioase. Și de atâtea trebuia să ne temem, căci acum focul pus de ei se potolise, după ce mistuise tot ce era lemn pe platou. Desigur că se apropiau de colonie din amândouă părțile trecătorii prin care ne salvasem, și ne închideau astfel drumul din spate.

Și, într-adevăr, deodată răsunară cunoscutele strigăte prin care se înțelegeau băștinașii între ei. Aceste strigăte se apropiau de ambele părți ale trecătorii, în spatele nostru. În același timp, pădurea de jur-împrejurul nostru se însufleți, căci kulii dădeau acum de veste tovarășilor lor de cele petrecute, atrăgându-le atenția în primul rând asupra locului unde stăteam ascunși.

Se părea că lupta hotărâtoare se apropia. Îmi încărcai la repezeală pistoalele, hotărât să-mi apăr cât mai scump viața.

Deodată însă, strigătele războinice ale kulilor se transformară în țipete de spaimă și câțiva dintre ei o luară la fugă trecând pe dinaintea ascunzătorii mele.

Explicația acestei întorsături o avurăm curând, căci deodată răsună un sunet de trompetă, iar în clipa următoare o salvă puternică bubui în pădure. Răcnete sălbatice de moarte și durere urmară, și din ce în ce mai mulți galbeni își căutau salvarea în fugă.

Stăturăm liniștiți pe loc, căci nu ne lăsa inima să tragem asupra fugarilor. De altfel, nu era nici o nădejde să scape de soarta ce-i aștepta, căci legionarii aveau să-i urmărească până când cel din urmă își va fi primit pedeapsa meritată. Și atjehii vor plăti cu vârf și îndesat răscoala lor, căci în această privință olandezii nu știau de glumă.

O a doua salvă răpăi prin pădure și gloanțele vâjâiră deasupra noastră. Situația devenea îngrijorătoare și pentru noi, căci dacă soldații ne-ar descoperi, lesne s-ar fi putut să ne ciuruiască cu gloanțe, înainte de a putea fi recunoscuți.

Acum însă, bătrânul consilier de stat deveni salvatorul nostru, căci de cum se pierdu ecoul salvei, el strigă cu glas tare că se afla acolo împreună cu cellalți bărbați.

După câteva clipe eram înconjurați de legionari, care rămaseseră foarte mirați văzându-ne încă în viață. Deodată se ivi dintre tufe și Meerkerk, fostul hangiu din colonie, care ne strânse mâinile cu bucurie.

După cum ne istorisi mai târziu, ajunsese în Selimeum la două ceasuri după câinele Pinh. Hangiul de acolo, Diersch, telefonase între timp stațiunii de coastă Kota-Radjah și colonelul van Graeve se și pornise la drum cu o companie de legionari.

În vreme ce soldații își reluară urmărirea, noi ne despărțirăm de olandezi. Van Graeve se apropiase și el și se împotrivi planului nostru de a porni din nou în pădure. Când auzi însă că e vorba de salvarea unei tinere fete, ni se puse la dispoziție cu câțiva din oamenii săi. Refuzarăm însă oferta, căci voiam să-l urmărim singuri pe Pongo. În ochii noștri, uriașul negru făcea cât o jumătate de companie de soldați.

Trebuia să facem un ocol mare în jurul părții incendiate a pădurii și, mulțumită darului lui Tomo de a dibui urma, regăsirăm repede poteca pe care ne despărțisem de Pongo. Nu merserăm însă prea mult timp, căci deodată micul malaiez coti spre stânga, pe după un tufiș mare de bambuși. În fața noastră se ivi atunci o altă potecă îngustă, care nu părea croită de vreo fiară, ci de puterea de uriaș a lui Pongo. Poteca aceasta ducea de-a dreptul spre vulcan, după cum lesne se putea vedea.

După un ceas și jumătate de mers pe poteca aceea, pădurea se rări și în curând văzurăm ivindu-se peretele stâncos.

— Tuan, acolo e peștera, zise Tomo, și arătă spre un tufiș. Rămase locului cu brațul întins, întoarse încetișor capul și ne privi cu ochii holbați de spaimă.

Ce se întâmplase?

Din tufiș, cam de la vreo cinci metri dinaintea noastră, își făcu loc încet trupul unui „Matjang tutul itum", pantera neagră din Sunda. Un pufăit scurt dindărătul tufișului ne dădu de veste că acolo se afla și soața fiarei din fața noastră.

Pantera își trecuse trupul pe jumătate prin tufiș, când dădu cu ochii de noi. Rămase imediat tot atât de nemișcată ca și noi, privindu-ne țintă cu ochii ei mari și verzi. Probabil că era atât de surprinsă, încât nu știa ce să facă.

Pentru noi, situația era mai mult decât critică. Firește, cu o împușcătură sigură din „Parabellum", lesne am fi putut-o răpune, dar atunci cealaltă panteră ne-ar fi atacat cu atâta furie, încât cel puțin unul din noi ar fi căzut grav rănit, dacă nu chiar ucis.

Uriașa panteră își întoarse pe jumătate capul și imediat ridicai pistolul, căci acum aveam ținta cea mai bună. Dar Marian îmi șopti:

— Așteaptă!

Auzind glasul tovarășului meu, capul uriaș se-ntoarse în poziția dinainte și ochii verzi se ațintiră iarăși cu mânie asupra făpturilor străine care pătrunseseră în regatul său. Mă așteptam acum la atacul său și eram bucuros că aveam arma pregătită, când fiara pufăi pentru a doua oară: de data asta părea foarte întărâtată. Apoi răsună un țipăt grozav dintr-un gâtlej omenesc, urmat de o căzătură înăbușită și de un horcăit prelung. Pantera cealaltă doborâse așadar un om, care, fără să bănuiască ceva, venise din partea cealaltă.

M-am uitat pe furiș la Marian. Cine să fi fost? Nu cumva Pongo, care ne aștepta poate și căzuse victima fiarei grozave?

Marian arătă cu capul spre tufișul de ferigi și când privii din nou într-acolo, văzui trupul uriaș al panterei strecurându-se ca un șarpe.

— Marian, nu cumva o fi fost Pongo? șoptii eu plin de spaimă.

— Nu, uriașul negru nu s-ar fi lăsat el doborât de o panteră. Bănuiesc c-a fost vreunul din banda lui Fu Dan, care voia probabil să mai scoată ceva din peșteră.

— Și noi ce facem acum? Nu putem pătrunde prin tufiș, căci ar însemna să alergăm de-a dreptul în labele panterelor.

— Nu e nici o primejdie, căci bănuiesc că s-au retras. Haide, nu-ți fie teamă.

Și înainte ca să-l pot împiedica, el se și strecură prin tufișul de ferigi. L-am urmat desigur imediat și chiar după câțiva pași am dat de un luminiș mic, aproape rotund, care era mărginit în fața noastră de peretele înalt, de stâncă, al vulcanului Sejawa. În mijlocul peretelui se vedea o crăpătură îngustă — intrarea în peștera lui Pongo.

La câțiva pași în dreapta noastră zăcea trupul unui kuli chinez. Deoarece nu se zărea nici urmă de panteră, ne apropiarăm și ne aplecarăm asupra mortului. Era un chip necunoscut, schimonosit, cu ochii ieșiți din orbite. Gâtul și pieptul îi erau sfâșiate de ghearele fiarei și capul îi atârna într-o parte.

— Păcat că nu mai poate vorbi, mormăi Marian, deși mă tem că tot nu ne-ar fi spus nimic. Dar la să-i scotocim brâul, poate că dăm de ceva care să ne ofere lămuriri asupra bandei lui Fu Dan.

Scoase armele mortului din brâul lat pe care chinezul și-l înfășurase în jurul mijlocului: două revolvere Browning, moderne, și un pumnal malaiez, cu un mâner de lemn, cu încrustații artistice. În lemnul negru mai erau încrustate cu sidef trei semne chinezești. Marian privi mânerul cu atenție.

— Să fie oare pumnalul acesta o „carte de vizită" a bandei? făcu el dus pe gânduri. N-am văzut încă astfel de încrustații pe mânerele pumnalelor malaieze. Așa ceva pot face numai chinezii, cu răbdarea lor de fier. În orice caz, voi păstra arma aceasta.

— Banda pare să fie foarte bine înarmată, zisei eu, privind lung Browning-urile. Ce-ar fi să le luăm noi?

— Știu și eu! Avem armele noastre, mai avem pistoalele „Parabellum" date de Meerkerk, totuși cred că în momentele de față nu strică să avem cât mai multe arme. Să luăm deci fiecare câte un revolver.

Spunând aceasta, își vârî arma la brâu și eu făcui la fel. Ne împărțirăm și cele treizeci de gloanțe găsite asupra mortului, apoi așezarăm cadavrul pe marginea luminișului și-l acoperirăm cu crengi.

În vremea asta, micul Tomo se oprise la câțiva pași de crăpătura din stâncă și privea cu spaimă în gaura întunecoasă. La întrebarea lui Marian de ce face o mutră atât de speriată, el răspunse că era foarte posibil ca cele două panțere să se fi ascuns în peșteră. Prietenul meu îi arătă însă pământul din fața peșterii, care nu prezenta urme de animal, ceea ce-l făcu pe băiat să se liniștească și să se strecoare înăuntru. Noi ne luarăm după el și aprinserăm lămpile de buzunar.

Gangul era tipic vulcanic, tăiat neregulat în stâncă. Se afunda mult în interiorul muntelui, iar din el se făceau mai multe alte ganguri laterale. În cele din urmă, ajunserăm într-o peșteră boltită, uriașă, împodobită cu minunate stalactite și stalagmite.

În vreme ce Tomo număra cu atenție gangurile de pe partea dreaptă, eu îi spusei lui Marian:

— În definitiv, de ce am pătruns aici atât de departe? Păcat de vremea pierdută. Pongo nu e aici, și poate urmele lăsate de el vor fi fost șterse de o mână omenească — de pildă, de chinezul sfâșiat de panteră sau de animale. Ar fi trebuit să urmăm drumul luat de el, din luminiș.

— Degeaba nu i-o fi poruncit el lui Tomo să ne călăuzească în peșteră, răspunse prietenul meu. Poate că și-a lăsat semnele acolo jos și a ieșit din munte pe alt drum. Se mai poate să existe alt gang, care taie calea lui Fu Dan.

— Al vrei să spui că Fu Dan s-a îndreptat repede spre coastă cu prada sa?

— Da; bănuiesc că vrea să se îmbarce prin apropiere de Segli, pe vreun vas de-al bandei desigur, căci în port nu se va putea îmbarca pe un vapor, împreună cu Miss Abednego. Şi ei trebuie să ocolească vulcanul, pe câtă vreme Pongo cunoaşte desigur un drum mai scurt prin interiorul muntelui.

— Cred că ai dreptate, încuviinţai eu. Aha! Tomo a găsit gangul cel bun.

Micul malaiez se opri şi ne făcea semn să ne apropiem. Cotirăm la dreapta în gang şi după câtva timp ne aflam într-o mică peşteră, unde se simţea un aer proaspăt şi plăcut.

— Trebuie să fie pe aici crăpături care duc afară, zise Marian. Al Uite colo o vatră: şi aici un cuiuş moale, de piei de animal. Hm!... Pongo a îngrijit-o bine pe biata fată, nimic de zis. Ia te uită, Tomo a scos la iveală cufărul domnişoarei! Ei, piciule, ai de gând să-l lei cu tine?

— Da, Tuan, aşa poruncit Pongo, răspunse malaiezul.

— Firește — încuviinţă Marian — dacă o vom salva pe fată, va trebui să-i punem la dispoziţie şi veşminte, căci nu cred ca Fu Dan să-i fi lăsat vreme să se îmbrace. Al Acum îmi dau seama că i-a trimis pe galbenul acela — pe care i-a sfâşiat pantera — ca să ia cufărul. Asta înseamnă că a-o fi simţind în siguranţă, căci e lesne să-şi închipuie că Pongo se află pe urmele lui.

— Nu a-o fi gândit că negrul va izbuti să ne elibereze atât de repede din lagărul atjehilor. Apoi, a-o fi bizuind şi pe oamenii săi din colonie, care desigur că ne-ar fi dat gata dacă n-ar fi venit legionarii.

— Aşa cred şi eu. Pe coastă se va fi aflând desigur vreo corabie cu o mare parte din banda lui, astfel că nu e de mirare că se simte în siguranţă chiar şi faţă de Pongo. Acum, hai să mergem, Tomo a devenit nerăbdător.

Micul malaiez îşi săltase cufărul pe umeri şi păşise în gangul care ducea spre peştera cea mare.

— Tuan, repede, Pongo aşteaptă, stărui el.

La lumina lămpilor noastre ne trecu repede pe dinainte. După câţiva paşi, observarăm semnele lăsate de uriaşul Pongo: crengi uscate pe care le înfipease în peretele înalt, la distanţă de câţiva metri una de alta. Străbăturăm aproape întreaga peşteră şi în dreptul unui gang lateral o creangă era astfel înfiptă, încât vârful ei frânt era îndreptat spre interior.

Fără să şovăie o clipă, Tomo se strecură în deschizătura îngustă şi noi îl urmarăm. Gangul era foarte scund şi strâmt, şi cu greu puturăm ajunge într-un loc unde era înfiptă o a doua creangă, al cărei vârf era îndreptat spre o gaură ce se căsca deasupra pământului, în peretele din stânga.

Tomo se opri şi privea gânditor în deschizătură. Marian îi dădu frumuşel-ih lături, vârî braţul şi capul în gaură şi lumină înauntru. Apoi se vârî cu totul, strigând: „Puteţi veni şi voi!" şi se făcu nevăzut. Tomo împinse repede cufărul înainte, se strecură şi el, iar eu după dânsul.

După ce mă ridicai în picioare, privii cu uimire în jurul meu. Ne aflam iarăşi într-o peşteră uriaşă, cu mult mai mare decât cea dintâi. Marian şi Tomo o luaseră cu mult înaintea mea, aşa că luţii paşii şi cu toţi împreună merserăm aproape două ceasuri, călăuziţi de semnele puse de Pongo. În cele din urmă ajunserăm la capătul acestei peşteri-minune şi aici dădurăm iar peste o creangă îndreptată spre o crăpătură îngustă, un gang al cărui teren urca în pantă.

— Acum vom ieşi în aer liber, zise Marian. Într-adevăr, după vreun sfert de ceas de drum, zăream lumina zilei şi în curând ne aflam pe o potecă îngustă — croită probabil de un rinocer — care înainta de-a lungul stâncii, în vreme ce în faţa noastră era desişul de nepătruns.

Cu greu ne-am putea face o idee despre o astfel de pădure seculară, cum sunt de regulă pe pământul Sumatrei. Un labirint de crengi, mărăcini şi funii de liane.

Fiecare centimetru de pământ trebuie cucerit aici cu satârul în mână. Numai un pachiderm îţi poate croi drum pe aici.

— Trebuie să cotim la stânga — hotărî Marian — căci aici drumul pare să coboare. Al ulte că Pongo a pus chiar semn în sensul acesta. Socot că suntem aici la cel mult două sute de metri altitudine, căci în regiunile superioare pădurea e mai luminoasă. După două ore de mers vom ajunge la şes.

Marian păşi înainte, iar eu veneam şi de data asta în urmă. Între noi mergea micul Tomo cu cuţărul.

Un timp, poteca merse de-a lungul stâncii, apoi coti mai adânc în pădure şi coborî tot mai mult.

Deodată, în mijlocul ei găsirăm un nou semn al lui Pongo, pe care nu ni-l puturăm lămuri: două crengi astfel înfipte în pământ, încât vârfurile lor se încrucişau. Erau însă din nou rupte şi arătau drept înainte, spre un luminiş mic în care se îmbuca poteca.

— Ce să-nsemne asta? întrebai eu în şoaptă.

— Două ramuri încrucişate? mormăi Marian. În limbajul cam naiv al lui Pongo, asta vrea să zică să ne acoperim, adică să fim cu ochii-n patru faţă de vreo primejdie. Te pomeneşti că-n luminişul acesta se aţin chinezii

Stimaţi cititori,

De mai bine de un an, „Magazin Românul" publică în serial „Aventurile submarinului Dox". În noua formulă a I.M.R., care încearcă noi modalităţi publicistice, serialul de această întindere se integrează mai greu. Răspunzând unor sugestii ale dvs. întrerupem deci „Doxul". Asta nu înseamnă că, dacă vor sosi la redacţie scrisori de protest, într-un număr convingător, nu putem reveni prin publicarea episoadelor rămase în fascicule separate. Aşadar, de numărul viitor I.M.R. apare fără „Dox". Dar cu pagini despre World Cup '94 şi cu numeroase alte surprize. Fiţi în continuare alături de noi! (I.M.R.)

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

ÎN LUPTĂ CU CHINEZII (2) 32

Am vorbit atât de încet, încât ne-am înțeles mai mult din mișcarea buzelor. Ne-am scos „Browning"-urile și am pășit cu băgare de seamă în luminiș. Micul Tomo venea acum în urmă, căci la o eventuală întâlnire cu chinezii ne-ar fi împiedicat calea.

Cu multă prevedere, atenți la fiecare zgomot, am pășit înainte. Observam cu băgare de seamă tufișurile, căutând să surprindem vreo mișcare suspectă; dar nu se vedea și nu se auzea nimeni.

— Chinezii se vor fi retras, am zis eu râzând, când am ajuns în mijlocul luminișului.

Dar de-abia rostisem aceste cuvinte, că primejdia și venise. Nu erau însă kulii.

Dintr-un tufiș de bambuși se năpusti fără veste asupra noastră o namilă uriașă, sforăind amenințător. Viața prin regiunile sălbatice ne

învățase să nu ne pierdem cumpătul, așa că în aceeași clipă săririm în lături, fiecare în altă parte, și dușmanul cel neașteptat trecu ca o săgeată printre noi.

— Un taur bantengi răcni Marian. Scoate „Parabellum"-ul!

Trebuia să vârâm repede „Browning"-urile în tocurile lor și să scoatem pistoalele dăruite de Meerkerk. Dacă armele acestea sunt cam incomode la purtat din cauza lungimii lor, în schimb gloanțele lor grele au o mare forță de penetrare, chiar când e vorba de vânat mai mare.

Și în fața noastră se afla acum un potrivnic foarte primejdios și puternic. Era un banteng, o fiară din pădurile seculare ale Sumatrei, ba încă un taur uriaș și bătrân, un așa-zis „pustnic". Din pricina răutății lor, animalele acestea sunt alungate din cireadă, trăiesc singure și veșnic întărâtate în codrii cei mai de nepătruns și declară război oricărei ființe care le iese în cale.

Din cauza furiei cu care se năpustise, taurul ajunse la câțiva metri înaintea noastră, în care vreme ne-am putut scoate pistoalele și ne-am mai dat un pas înapoi. Tocmai când eram gata, animalul s-a întors cu iuțeala fulgerului și s-a năpustit asupra lui Marian, care-i venea mai aproape.

IV. Contrabandiștii

Marian trase un glonte asupra fiarei, dar, din cauză că se grăbise, împușcătura dădu greș. Lucrul acesta nu i se prea întâmpla, căci era un țintaș minunat. Se aruncă repede în lături și cu sărituri de uriaș căută să se ascundă după trunchiul celui mai apropiat copac. Taurul se luă îndată după el.

Dându-mi seama de primejdie, trăsei repede un glonț în căpățâna fiarei, căutând să nimeresc tâmpla. După sunet, îmi dădui seama că glonțul lovise un os tare: taurul nu fusese rănit, doar îl întărâtasem și mai mult.

Se răsuci cu iuțeala fulgerului, năpustindu-se asupra mea. Mai trăsei un glonț în căpățâna lui enormă, auzind și arma lui Marian detunând de două ori, apoi trebui s-o șterg la repezeală. Mă întorsei și alergai spre un tamarind uriaș. Îndărătul meu pământul se cutremura sub copitele taurului. Cu iuțeala fulgerului, cotii pe după trunchiul puternic, gata-gata să-mi frângă gâtul din cauza mărăcinișului, dar primejdiosul urmăritor trecu ca o săgeată pe dinaintea mea și se izbi de un tufiș de ferigă.

Mă adăpostii în spatele trunchiului şi mai trăsei două gloanţe sub ochiul fiarei turbate. În acelaşi timp, din dreapta mea, răsună arma lui Marian.

Taurul scoase răcnete de furie şi, deşi părea să fie rănit grav, nu renunţă la luptă, ci trecu ca o săgeată pe dinaintea copacului unde mă aciuisem eu şi se îndreptă asupra lui Marian, care stătea în mijlocul luminişului, fără nici o acoperire.

Dându-mi seama de seriozitatea situaţiei m-am dat un pas în lături şi ţintii liniştit în spatele banteng-ului. Cele două gloanţe ale mele îşi nimeriră ţinta, căci colosul se cutremură din tot trupul, mai făcu o săritură greoaie, apoi se prăbuşi la pământ. Gloanţele trebuie să-i fi zdrobit şira spinării.

Văzui atunci că Marian continua să alerge voinicește spre copacul sub care voia să se adăpostească; fără să vreau, izbucnii în râs.

— El, Marianel strigai eu după el. Poţi să-l dai lovitura de graţie!

Prietenul meu se opri imediat şi întoarse capul.

— Îţi vine să râzi, ail făcu el. Cred că până la urmă tot m-ar fi dat gata, dacă nu l-ai fi nimerit atât de bine.

Venind apoi aproape de tot de taur, îi slobozi un glonţ în ochi. Trupul greoi se zvârcoli câteva clipe, apoi se întinse cât era de lung.

Uimiţi, priveam la fiara aceea uriaşă. Regretam din suflet că nu-l puteam lua pielea şi coarnele pentru vreun muzeu. Cred că nici o grădină zoologică nu are un exemplar ca acesta.

În cele din urmă, ne dezlipirăm privirile de la privelişlea atât de frumoasă pentru noi şi ne pregătirăm să pornim la drum. De-abia atunci băgarăm de seamă că micul Tomo cu cuţărul lui lipsea. Nu observasem unde se refugiase când taurul se năpustise asupra noastră.

Marian începu să-l strige şi imediat veni răspunsul de sus. Ne ridicarăm privirile şi... cu mare greutate ne stăpânirăm să nu izbucnim în râs.

Micul malaiez şedea la vreo zece metri înălţime pe creanga unui tamarind uriaş de la intrarea luminişului. În mână ţinea cu toate puterile cuţărul. Nici până azi n-am aflat cum izbutise să se caţere atât de sus cu greutatea aceea în mână, dar asta ne dovedea că teama lui de Pongo — care-i dăduse, probabil, în grijă cuţărul — întrecea chiar şi frica de taurul cel furios.

L-am ajutat să dea jos cuţărul, apoi sări şi el ca o veveriţă din cracă-n cracă şi când atinse pământul, chipul îi strălucea de bucurie.

Am străbătut apoi luminişul şi ne-am văzut deodată într-o situaţie foarte neplăcută. Am descoperit iarăşi un semn al lui Pongo, într-un loc

de unde porneau două poteci lăturalnice, în afară de cea principală. Şi tocmai peste semnul acesta trecuse taurul. Creanga îndoită fusese smulsă şi zvârlită cât colo.

Ce era de făcut? Desigur că Pongo n-ar fi aşezat semnul în mijlocul încrucişării potecii, dacă drumul nostru ar fi trebuit să meargă drept înainte. Aşadar, trebuia să pornim pe una din cele două cărări lăturalnice. Dar pe care?

Marian mormăi ceva neînţeles. Ştiam că se gândea pe unde s-o luăm. Şi eu îmi frământam mintea, până-mi dădu în gând să-l întreb pe Tomo dacă nu cumva cunoaşte drumul adevărat.

Întorcându-mă, îl văzui făcând un gest de prevenire şi ducând degetul la buze. Îl înghiontii imediat pe Marian care încetă cu mormăitul şi se întoarse şi el spre maiaiez.

Tomo ascultă cu încordare spre poteca din stânga, apoi ne făcu deodată un semn şi ne retraserăm îndărătul unui tufiş.

— Tuan, vine om încet, şopti el.

Ne ghemuirăm sub crengi, căutând să cuprindem cu privirea luminișul și poteca. Se scurse câtva timp și deodată pe potecă se ivi un chinez. Era un individ uriaș, cu ochii ce iscodeau neliniștit în toate părțile. Purta un costum murdar, de pânză albă, cu un brâu lat de piele, din care ieșeau la iveală paturile a două pistoale și mânerul unui cuțit. Părea un potrivnic primejdios, cu care nu e de glumit.

Pășind în luminiș, se înfioră o clipă când zări hoitul taurului, apoi trase imediat un pistol de la brâu, în vreme ce iscodea cu privirea în toate părțile.

În cele din urmă, păru să fi ajuns la convingerea că oamenii care omorâseră taurul nu mai erau în luminiș, căci păși spre trupul enorm. Clătinând mereu din cap, examina locurile pe unde pătrunseseră gloanțele, surprins, probabil, de micimea lor.

Deodată păru să-i fi dat ceva în gând. Se ridică brusc, se răsuci repede pe călcâie și privi încordat de-a lungul potecii principale. Dând din cap mulțumit, părăsi luminișul, apucând-o pe poteca din stânga, aceeași pe care venise sus.

— Sunt încredințat — zise Marian, după ce ieșirăm din tufiș — că poteca asta, care merge drept înainte, ascunde o taină, care poate pricinui moartea celui care n-o cunoaște. Probabil vreo groapă dintr-aceleea pentru prins sălbăticiuni, cu țăruși ascuțiți pe fundul ei, sau vreun tigru uriaș, care își are sălașul acolo. Ceva asemănător cu vestitul „man eater" — „mâncătorul de oameni" — din India răsăriteană. De ce n-ar exista și pe aici asemenea tigri? Așa că ne vom feri să mergem pe această potecă, în schimb îl vom urma pe chinez. Liniște și băgare de seamă, dragii mei!

O pornirăm încetișor în jos, pe potecă. Aproape două ceasuri ținu drumul, timp în care mâncarăm carne uscată din merindele pe care ni le dăduseră legionarii. Deodată, Marian privi ca de obicei după o cotitură a potecii și ridică brațul. Acesta era un semn că observase ceva suspect. Câteva minute se uită încordat, în timp ce eu îl tot înghionteam de nerăbdare. În cele din urmă, se dădu câțiva pași îndărăt, se-ntoarse spre mine și zise cu seriozitate:

— Privește și tu, Robert, dar să-ți păstrezi cumpătul. Să nu scoți nici un sunet!

Șovăind, mă târâi pe brânci spre marginea potecii și iscodii cu privirea pe după cotitură. Bine făcuse Marian că mă prevenise, altminteri aș fi făcut cine știe ce nesocotință.

Ajunseseam la plaja care se întindea pe vreo sută de metri până la mare. O tabără de corturi se afla pe țărm și doi chinezi tocmai duceau spre o barcă o făptură în veșmânt alb, care se împotrivea din toate

puterile. Trebuie că aceasta era Ellen Abednego, căci îndărătul galbenilor păşea un alt galben, pe care îl cunoşteam foarte bine, amicul nostru Fu Dan.

Cam la vreo sută de metri de ţărm se afla o joncă chinezească, dintr-acelea care se întâlnesc adesea în apele arhipelagului malaiez. Cu toată depărtarea, izbutii să recunosc la prora ei trei semne ciudate, vopsite în alb, şi în aceeaşi clipă îmi spusei că erau la fel ca şi cele de pe mânerul pumnalului pe care Marian îl luase de la chinezul sfâşiat de panteră. Îmi îndreptai apoi iar privirea spre grupul de pe plajă, care ajunsese acum la barcă.

Fără voie, dusei mâna la pistolul de la brâu când văzui cum se împotrivea biata fată. Dar Marian mi-o smuci îndărăt.

— Degeaba! murmură el. Nu putem face nimic cu forţa faţă de numărul lor mare. Mai bine să-l aşteptăm pe Pongo, care nu va întârzia. La îndreaptă-ţi privirea înainte, dar rămâi culcat la pământ. Eu mă voi aşeza deasupra ta şi astfel vom putea spiona amândoi, fără să ne expunem primejdiei de a fi descoperiţi.

Îi ascultai sfatul şi nu ştiu cum se făcu că am vârât braţul drept mai adânc sub tufa pe după care priveam. Degetele mele atinseră un obiect tare — ceva ca fierul. Îi atrăsei atenţia lui Marian şi ne vârârăm jumătate sub tufă, aprinzând lămpile de buzunar. Spre uimirea noastră, dădurăm acolo de... suliţa şi pumnalul lui Pongo.

Ieşirăm din nou afară şi ne uitarăm nedumeriţi unul la altul.

— Aş vrea să ştiu unde se află ei acum, zise Marian. Ascultă ce-ţi spun eu, e acolo, jos, în mijlocul taberei chinezilor.

Repede, dar cu multă băgare de seamă, mă târâi la postul de observaţie, iar Marian se aşeză deasupra mea; văzui atunci că barca cu chinezii şi Ellen Abednego o pornise de la ţărm, îndreptându-se spre joncă. În tabără domnea o mare însufleţire: lăzi şi butoaie erau rostogolite pe ţărm, corturile erau desfăcute şi legate.

— Aha! dumnealor se îndeletnicesc şi cu contrabanda! mormăi Marian. Atunci să ştii că e rost să punem mâna pe ei la Singapore. Nu putem fi departe de Segil şi o canonieră olandeză ajunge în peninsula Malakka mult mai repede decât joncă. Nu aş vrea să trimit o depeşă poliţiei engleze de acolo, căci cine ştie dacă n-o prinde banda! Al observat semnele de la prora joncii? Sunt la fel ca acelea încrustate cu sidef pe mânerul pumnalului pe care l-am luat de la mort. Vom recunoaşte uşor deci joncă în Singapore.

— Dacă nu vor vopsi pe deasupra semnele, în drum! mi-am dat eu cu părerea. De şiretlicul acesta se folosesc cam dee contrabandiştii şi piraţii.

— Ai dreptate. Atunci trebuie să căutăm să putem recunoaşte vasul după vreun alt semn. Al în mijloc sunt trei ferestruici, ceea ce nu prea se obişnuieşte la astfel de vase. Se vede treaba că prea cinstita bandă are şi încăperi pentru adăpostirea fetelor răpite. Hamici oameni par să fie duşmanii lor. Se îndeletnicesc cu de toate. Şi, la te uită, felul construcţiei acestei jonci nu e ca al celorlalte. N-or fi având cumva şi un motor puternic, cu ajutorul căruia să poată merge cu mare viteză?

— În cazul ăsta, nu ne poate folosi prea mult nici canoniera.

— Ba da, căci, chiar dacă ajungem mai târziu ca ea, vom recunoaşte jonca în orice caz. Al uite că se întoarce barca înapoi! Acum vor transporta pe bord mărfurile de contrabandă şi vor porni în larg. Vom putea pleca deci şi noi pe urmă.

Mai trecu un ceas, timp în care barca transportă pe joncă marfa, corturile şi zece kuli. Apoi fu ridicată şi ea pe punte, iar echipajul se pregăti să ridice ancora.

Am să amintesc aici că, pentru a sta mai în voie şi a putea privi mai bine, ne aşezarăm puştile noastre „Vinchester" alături de noi, la îndemână. În curând avea să se iveaască prilejul să ne folosim de ele.

Ancora tocmai fusese scoasă din apă şi jonca începuse să plutească încetişor, când deodată se ivi pe punte făptura albă a Ellenei Abednego. În spatele ei veneau doi kuli, care aveau de gând probabil s-o prindă.

— Robert, repede, pregăteşte puşcal răcni Marian, dându-se jos de deasupra mea şi sărind pe potecă cu puşca în mână.

Îmi luai şi eu arma şi-l urmai imediat, în vreme ce Tomo se aşeză îndărătul nostru şi zise:

— Tomo va încărca repede dacă Tuan va da gloanţe.

Îi vârâi repede în mână băiatului câteva încărcătoare şi ridicai armele.

Ellen Abednego ajunsese la parapet şi se părea că urmăritorii erau gata să pună mâna pe ea. Nu puteam trage, căci am fi putut-o nimeri tocmai pe ea. Am văzut-o făcând o mişcare bruscă, încălecând parapetul şi sărind în apă.

Cei doi kuli se aplecară peste parapet, privind în jos, împietriţi. Atunci se ivi lângă ei un al treilea chinez — Fu Dan. Părea să le facă mustrări aspre oamenilor săi, apoi strigă dând nişte porunci, în urma cărora câţiva oameni dădură buzna la barca de pe punte.

— Trebuie să-l împiedicăm! strigă Marian şi ridică puşca.

Dar înainte ca să fi putut trage, auzii strigăte grozave dinspre joncă, câţiva kuli arătând agitaţi spre mare. Privirăm şi noi într-acolo şi un fior de groază ne străbătu trupurile. Căci bietei fete i se pregătea o moarte şi mai cumplită: un rechin cât toate zilele spinteca valurile cu repeziciune, ca şi cum ar fi şi zărit prada ce se ivise pe neaşteptate.

— Trage! răcni Marian, şi-şi îndreptă ţeava asupra monstrului. Dar alte ţipete grozave ne făcură să privim din nou spre joncă.

V. Eroismul lui Pongo

Pe puntea vasului, care plutea mânat de flux, domnea mare agitaţie. Deodată îi văzurăm pe cei doi kuli, care se luaseră după Ellen, sărind în aer, apoi căzând înapoi pe scândurile covertei, unde rămaseră nemişcaţi. După aceea, un trup negru, uriaş îşi făcu vânt peste parapet şi sări în mare.

Era Pongo.

După câteva clipe, ieşi la suprafaţă şi începu să înoate din răsputeri spre rechinul care se apropia. Voia să se jertfească pentru a salva din ghearele unei morţi grozave pe tânăra fată, pe care chiar el o răpise.

Între dinţi, uriaşul ţinea pumnalul său malaiez. Ellen Abednego înota cu toată puterea spre ţărmul salvator, dar distanţa era mare şi fluxul o trăgea înapoi.

Negrul înota însă mai uşor şi braţele sale puternice îl aduceau repede în apropierea „tigrului mării". Se aflau acum unul în faţa altuia.

Rechinul — un exemplar de vreo nouă metri lungime — îşi încetinise viteza şi se-ndrepta agale spre victima sa. Încă trei, încă doi metri îi mai despărţeau pe cei doi potrivnici... „Tigrul" se răsuci pe spate, ca să se poată folosi de maxilarele-i puternice care, după cum se ştie, sunt de partea cealaltă a capului.

Pongo se năpusti, pregătindu-se să-l înfigă cuţitul în trup. Dar rechinul păru să fi văzut mişcarea, căci cu o lovitură de coadă se aruncă în lături şi trecu la câţiva centimetri de negru.

Nici un alt om nu s-ar fi putut salva în situaţia aceasta, dar cu Pongo lucrurile stăteau altfel. Se afunda în apă, scoţând afară braţul cu pumnalul, şi cu o putere „supraomenească" înfipse lama ascuţită în trupul monstrului, trăgând-o apoi de-a lungul şi spintecându-l până-n coadă.

„Tigrul" rănit de moarte începu să se zvârcolească cu turbare, împroşcând valuri însângerate, în vreme ce Pongo îşi puse din nou pumnalul între dinţi şi porni să înoate ca un disperat spre ţărm.

Kulii de pe vas, care priviseră ca şi noi cu răsuflarea tăiată, se dezmeticiră repede. Izbucniră într-un răcnet de furie, căci acum nu mai era de gândit să-şi lase barca pe apă, ca s-o ajungă pe Ellen Abednego.

— Atenţie, Robert, kulii! răcni Marian şi în aceeaşi clipă văzui ivindu-se pe puntea joncii câţiva galbeni, cu puşti în mână.

Aveam o ţintă bună, căci chinezii stăteau lipiţi unul de altul în lungul parapetului. După o scurtă înţelegere, împroşcarăm puntea cu o ploaie

de gloanțe, eu din stânga, Marian din dreapta. Când terminarăm încărcătoarele cu câte zece gloanțe, Tomo ne luă imediat armele pentru a le încărca din nou, în vreme ce noi trimiteam alte „salutări de plumb" din pistoalele „Parabellum".

În câteva clipe nu mai rămase nimeni pe punte. Unii zăceau scăldați în sânge, alții dăduseră bir cu fugiții în interiorul vasului, sau se ascunseseră care pe unde putuse.

Negrul o ajunse pe înotătoare, o apucă de braț și o duse aproape pe sus până la țărm. Când puse piciorul pe uscat,o luă în brațe ca pe un fulg și, cu pași mari, o porni spre noi. În vremea asta, jonca fusese mânată de flux atât de departe, încât nu mai aveam de ce ne teme.

Când ajunse pe poteca unde ne aflam, Pongo o așeză binișor jos pe față. Ellen Abednego era și mai frumoasă decât o văzusem noi în fotografia de pe biroul tatălui ei. Sfârșită de oboseală și plângând, ea rămase ca leșinată, murmurând cuvinte întretăiate de mulțumire și mângâind mâna lui Pongo, care făcea o mutră de licean sentimental.

Când se mai liniști puțin, Marian îi oferi un pahar de ceai rece cu rom, și după ce dădu pe gât băutura întăritoare, ea se ridică sprintenă ca o căprioară și ne întinse mâna.

Ne prezentarăm și-i povestirăm că tatăl ei ne rugase să-i dăm de urmă, adăugând că răsplata pentru salvarea ei i se cuvenea lui Pongo.

— Pentru asta m-a și răpit întâi, zise ea, zâmbind, apoi, devenind serioasă, urmă: Fu Dan i-a povestit c-aș fi cu totul străină în casa tatălui meu, unde sunt ținută prizonieră. Încet-încet a aflat adevărul, și atunci m-a dus în pădure; știa el bine că în Singapore nu aș fi fost în siguranță atâta vreme cât mai trăiau Fu Dan și complicii săi. Noaptea trecută, Fu Dan m-a răpit din peștera în care mă credeam în siguranță. Am trăit ceasuri grozave până am izbutit să fug din cabina în care m-a închis. Disperată cum eram, n-am mai ținut seama de nimic și am sărit peste bord.

— Massers termină vorba! se auzi glasul lui Pongo, care-și luase armele de sub tufă. Trebuie mergeți repede Singapore, Fu Dan în „Rechin albastru".

— Ce-i ăsta, un restaurant?

— Da. Pongo auzit, când ei credeau erau singur.

— Atunci să știi că-i prindem. Haide, Pongo, vom pleca cu un vas rapid din Segli, care nu e departe.

— Pongo rămâne aici, mormăi uriașul. Pongo nu merge Singapore. Massers buni vine înapoi, face vânătoare mare, bună, cu Pongo.

— Nu vrei să ne ajuți să-i prindem pe Fu Dan?

— Pongo nu vrei merge la askari.

— Tu eşti mai de treabă decât cei mai mulţi dintre ei, zise Marian cu seriozitate.

— Askari râde când vede Pongo.

— Îţi vom da o uniformă ca a askarilor şi atunci nimeni nu va mai râde, îi făgădui Marian.

— Nu uniformă, costum ca masseis, zise negrul, începând să se lase convins.

— Bine, îl vei avea. Dar hai repede, trebuie să fim acolo înainte de a se face noapte.

Atunci interveni tânăra fată:

— O, domnule Farrow, de-abia pot merge.

— Atunci te vom purta pe braţe, hotărî Marian.

Dar înainte ca el s-o poată lua în braţe, Pongo o ridică ca pe un fulg şi începu să gonească, încât de-abia eram în stare să-l urmăm.

Mai curând decât ne-am fi aşteptat, zărirăm în depărtare magaziile de tablă ondulată ale staţiunii militare. Pongo se opri şi-şi lăsă jos povara vie...

— Pongo rămâne aici, Tomo aduce haine, zise el, privindu-l pe micul malaiez cu nişte ochi care-l făcură pe acesta să se cutremure.

— Aşa, acum daţi-mi voie să mă îmbrac, zise Ellen. Am găsit în cufăr un costum minunat.

Se făcu nevăzută după un tufiş şi peste câteva minute se întoarse îmbrăcată într-o rochie de olandă albă. Era fermecătoare şi Marian fu de părere c-ar trebui să ne punem în frac ca să putem sta alături de ea.

După o jumătate de ceas, eram în tabără, unde ne primea însuşi comandantul, colonelul Daendels. Aproape că nu-i venea să creadă cele povestite de noi, dar, în cele din urmă, ne dădu crezare şi ne puse la dispoziţie o barcă cu motor, prevăzută cu două mitraliere. El socotea că jonca chinezească — chiar presupunând că avea un motor puternic — nu va sosi la Singapore decât a doua zi dimineaţă, pe când vreme noi vom ajunge acolo cu vreo cinci ceasuri înainte.

Aşa stând lucrurile, primirăm invitaţia lui de a lua masa împreună, şi pe Tomo îl trimiserăm să-i ducă lui Pongo cel mai mare costum pe care-l puturăm găsi.

Colonelul îi preveni pe legionari cu privire la înfăţişarea negrului şi le ordonă să nu pară miraţi la vederea lui. Totuşi, prin fereastra sufrageriei, văzui câţiva legionari tresărind speriaţi când sosi Pongo. Şi când te gândeşti că în hainele cu care era îmbrăcat nu părea nici pe jumătate atât de fioros ca în „costumul" pe care-l purta în pădure.

Daendels îi ieşi în întâmpinare şi-l salută călduros. Bietul urlaş, pe care toţi îl luau în râs, părea nou-născut acum. Refuză însă cu hotărâre să ia loc la masa noastră şi colonelul fu nevoit să-i dea o odaie separată, unde i se duse mâncarea.

După o jumătate de oră părăsirăm micul port, cu barca pusă la dispoziţie de comandant. Mecanicul dădu drumul motorului cu toată viteza şi puţin după miezul nopţii văzurăm lucind în depărtare luminile din Singapore.

La poliţia portului ni se luă iarăşi un lung interogatoriu şi relatările noastre fură întâmpinate cu multă neîncredere. Dar Ellen se înfurie şi le spuse pe şleau domnilor poliţişti părerea ei prea puţin măgulitoare, adăugând că ceea ce nu putuse face toată poliţia din Singapore izbutiserm noi doi — adică eu şi cu Marian. Telefonă apoi părintelui ei şi, după câtva timp, tată şi fiică se îmbrăţişau plângând.

Poliţiştii deveniră ca prin farmec grozav de politicoşi. Se declarară gata să ne ajute şi Marian le spuse că avem de gând să punem cu botul pe labe restul bandei. Le descrise exact jonca şi când aminti de cele trei ferestruici, poliţiştii tresăriră şi răspunseră într-un glas:

— Asta-i jonca lui Ki Lung.

— Cine-i Ki Lung?

— Expeditorul, care mai e şi proprietarul restaurantului „Rechinul albastru".

Atunci suntem pe calea cea bună, zise Marian, uşurat. Trebuie să-l arestăm pe Ki Lung şi să punem stăpânire pe restaurant înainte de sosirea joncii.

Poliţiştii făcură nişte mutre cam îngrijorate. La stăruinţele lui Marian, un sergent lung cât o prăjină răspunse frecându-şi bărbia:

— Hm..., nu prea e atât de simplă chestia cu „Rechinul albastru". Câţiva colegi de-ai noştri au dispărut acolo şi toate raziile noastre n-au dus la nici un rezultat. Nu-l putem înhăţa pe Ki Lung ăsta, deşi suntem încredinţaţi cu toţii că e un mare criminal.

Atunci interveni Pongo, la care şi poliţiştii priveau cu sfială.

— Pongo cunoaşte „Rechinul albastru". Pongo călăuzeşte askari.

— Dacă e aşa, să ştiţi c-am câştigat partida, zise Marian vesel.

Lordul Abednego telefonă prefectului poliţiei şi acesta ordonă să ni se pună imediat la dispoziţie oamenii de care aveam nevoie. Eram acum în total şaisprezece inşi, şi sub conducerea lui Pongo ne îndreptam spre „Rechinul albastru".

În drum ni se alăturară şi alţi poliţişti. Comanda o luă acum un comisar energic, în vreme ce noi cu poliţiştii din port rămaserăm sub conducerea lui Pongo.

Acesta ne călăuzi prin niște ulițe murdare din cartierul portului. Se opri în cele din urmă în fața unei căsuțe, împinse cu umărul ușa și vârî mâna în gangul întunecos. Se auzi un zgomot nelămurit, apoi uriașul își retrase brațul și zvârli în stradă un trup neînsuflețit.

— Spion! mormăi el.

— Dracel pe ăsta nu trebuie să-l mai legăm! exclamă sergentul cel lung, care se aplecase deasupra chinezului. Prietenul dv. l-a zdrobit scăfârlia.

Pongo își încordase auzul și în același timp ridicase mâna, impunându-ne tăcere. Cu toate acestea, sergentul nu se putu opri să nu ne șoptească:

— Prietenul dv. cunoaște bine „Rechinul albastru", domnilor? Sunt aproape încredințat că se află curse pe aici, în care au dispărut fără urmă câțiva colegi de-ai noștri. Să fim prevăzători!

— Eu cred că Pongo cunoaște casa, răspunse Marian. Se prea poate să nu cunoască însă toate tainele ei. Ai dreptate, e foarte primejdios de pătruns în spelunca asta de bandiți.

— Da, ar fi păcat ca niște oameni viteji să-și dea viața în chip groaznic de dragul unor ticăloși. Blestematii ăștia de chinezi cam lucrează cu chepenguri secrete. Cel mai nimerit lucru ar fi să-l prindem pe Fu Dan și pe oamenii săi când vor debarca în port, și prin amenințări să-i silim să ne trădeze tainele acestui sălaș de criminali.

Toată înfățișarea lui Pongo arăta o mare încordare. Stătea nemișcat, numai capul și-l întinsese înainte și părea că vrea să străpungă, cu ochiul și urechea, întunericul gangului.

— Voi trimite un om îndărăt să la o funie — zise sergentul — căci, după cum văd, camaradul nostru n-are încă de gând să pătrundă în casă. O clipă, domnilor.

În vreme ce polițistul se apropie de unul din oamenii săi și-i șopti ceva, eu mă adresai lui Marian:

— Crezi că va ajuta la ceva funia, dacă groapa aceea ascunsă ar fi prevăzută cu țăruși ascuțiți? Ar fi îngrozitor ca Pongo — care desigur va intra cel dintâi — să-și piardă viața în chip atât de crunt. Nu e chip să punem mâna pe bandă în alt fel?

— Am chibzuit până acum mereu asupra acestui lucru, dar am ajuns la concluzia că pătrunderea noastră în ascunzătoarea bandei e absolut necesară. Se prea poate ca Pongo să le cunoască măcar pe cele mai primejdioase capcane, căci a fost, desigur, mai mult timp în slujba lui Fu Dan. Mă mir numai că n-a intrat încă. Ce-o fi așteptând oare?

— Poate că știe că mai e vreun paznic pe gang, și așteaptă să se apropie.

— Atunci să știi că-l va achita repede și pe acesta. Dar pentru ce și-ar părăsi locul și-ar veni afară? Aș înțelege, dacă Pongo l-ar mormi, dar așa?

— Stai, am aflat! zisei eu repede: Pongo va fi știind că paznicul pe care l-a răpus va fi schimbat curând de altul. Să vezi că așa va fi.

— Da, ai dreptate, încuviință Marian. Nici eu nu-mi pot lămuri altfel purtarea lui. Dar atunci ar fi mai bine dacă ne-am da la o parte de la intrare, căci al doilea paznic ne poate vedea dinăuntrul casei. Și urmarea ar fi că va da imediat alarma.

— Asta ar trebui s-o știe și Pongo, am răspuns eu: nu-mi vine să cred că ar fi el în stare de o astfel de nechibzuință. Desigur că pândarul va ieși afară pe una din ușile laterale ale intrării casei și va alerga în brațele lui Pongo.

Discuția noastră fu întreruptă de sergentul care se înapoiase.

— I-am poruncit omului meu să se grăbească, ne comunică el. Peste câteva minute vom avea funia. Dracel prietenul dv. negru tot mai ciulește urechile la primejdia aia necunoscută?

Îi comunicai repede părerea mea și polițistul zise uimit:

— Dumnezeule, atunci banda asta e organizată militărește. E de necrezut să cuteze asta sub ochii noștri. Ar trebui opriți toți chinezii să intre în Singapore. Am avea și noi atunci liniște, căci malaiezii nu ne dau prea multă bătaie de cap.

— Ar fi și asta o soluție — cam aspră, ce-i drept, dar temeinică, răspunse Marian.

— Numai că atunci va pierde foarte mult comerțul acestui oraș, cei mai mari negustori de aici fiind chinezi, oricât de trist ar fi asta pentru europeni.

— Adevărat, avem aici chinezi care se pot măsura cu multimilionarii americani. Dumnezeule! dar ce face atât de mult acolo prietenul dv. negru?

Sergentului îi lipsea desigur calmul nostru, căci juca nervos de pe un picior pe altul.

— Fii mulțumit că e așa, răspunse Marian, căci omul d-tale va fi aici cu funia înainte ca Pongo să intre înăuntru. Dar...

Marian își întrerupse vorba, căci Pongo făcu un gest de nerăbdare cu mâna, întorcându-și privirea cu asprime spre noi. Probabil că venea un chinez pe gang, căci prietenul nostru negru ne făcea semne energice să ne dăm în lături. El însuși se lipi de zid și trupul său uriaș se pregăti pentru săritură.

Încordarea noastră crescu la culme, căci acum urma să se producă deznodământul. Un singur strigăt al paznicului, și tot planul nostru cădea

baltă. De fapt, ne puteam încrede în Pongo, dar, cu toate astea, oricare din noi ar fi rămas mai bucuros la locul său, căci atunci ar fi ştiut cel puţin ce primejdie se apropie. Dar să stai inactiv deoparte, asta ne enerva peste măsură.

Ne cutremurarăm fără voie când din casă se auzi scârţâind o uşă şi un glas strigă încetişor un nume. Situaţia era critică, deoarece — judecând după sunet — cel ce strigase se afla relativ departe de intrare. Şi dacă paznicul celălalt nu răspundea, atunci omul va deveni bănuitor şi va da, desigur, alarma.

Chinezul strigă din nou, de data asta de mai aproape. Pongo se strânse şi mai mult; făcea impresia unui tigru gata să se repeadă. Ridică încet braţul drept; strigătul se auzi acum aproape de tot de uşa deschisă, — părea însă îngrijorat. Desigur că al doilea chinez nu va ieşi afară, ci va alerga îndărăt şi va da alarma.

Dar, deodată, Pongo se repezi înainte. Braţul său se întinse în deschizătura întunecoasă. Se auzi un sunet nearticulat, apoi un horcăit, ca şi la primul paznic. După aceea, negrul îşi retrase braţul şi zvârli un alt trup neînsufleţit lângă celălalt.

Sergentul se aplecă imediat deasupra lui.

— Dracel exclamă el, aruncând o privire sfioasă spre Pongo. I-a zdrobit şi ăstuia scăfârlia. Dumnezeule mare, puternic mai e prietenul dv.!

— Massers vine! se auzi glasul lui Pongo dinăuntrul casei.

Intrarăm repede şi la lumina lămpilor de buzunar coborârăm o scăriţă îngustă. Eram acum într-o încăpere mică, în ai cărei pereţi se aflau două uşi. Un poliţist vru s-o deschidă pe una din ele, dar uriaşul şopti:

— Nu bine, lăsaţi! Intrare aici.

Spunând asta, vârî vârful pumnalului într-o crăpătură din podea şi o uşiţă ascunsă cu măiestrie se deschise în peretele masiv. Ne strecurarăm repede prin ea şi dădurăm într-un gang lat, din care porneau mai multe uşi. Pongo coti la dreapta şi ajunserăm într-o odaie mare, rotundă.

Negrul rândui poliţiştii pe una din laturile odăii, punând apoi câte doi oameni în firidele adânci ale uşilor de pe partea aceea. Nouă, lui Tomo şi sergentului, ne indică un loc la începutul încăperii, arătă apoi spre celălalt capăt şi zise:

— Fu Dan vine acolo. Massers lasă intre pe chinezi, apoi sare la ei. Pongo păzeşte în doa.

Şi fără să mai aştepte un răspuns, străbătu încăperea şi se făcu nevăzut la celălalt capăt al ei.

Planul său era foarte simplu, dar bun, numai că luase din nou asupră-i partea cea mai grea, adică să taie drumul kulilor.

O liniște mormântală domnea în odaie. Oamenii nici nu îndrăzneau să respire, ci stăteau într-o așteptare încordată, cu revolverul într-o mână și vâna de bou în cealaltă.

Îmi aruncai întâmplător ochii spre dușumeaua marii încăperi. Deodată — deși nu-mi venea să cred — la mijloc se deschise un chepeng. Fără nici un zgomot, capacul cel mare se înălță, apoi se ivi capul unui chinez care privi bănuitor în juru-i.

Nu cutezam să mișc un deget și doream cu aprindere ca și camarazii să fi zărit capul acesta și să rămână și ei liniștiți. Și — slavă Domnului — așa se și întâmplă, căci chinezul se strecură încetișor afară, și după ce puse piciorul pe scândură, închise chepengul la loc.

Era un individ uriaș, care n-ar fi putut fi răpus cu una, cu două. Își înălță trupul și privi din nou în preajmă-i. Dar polițiștii se ascunseră atât de bine în firidele adânci, încât neașteptatul dușman nu observă nimic.

Acum venea de-a dreptul spre noi, care ne aflam la intrarea încăperii. Trebuie să mărturisesc că nu prea mă simțeam liniștit, căci, după mișcările încete, ca de târâtoare, ale chinezului, ne puteam da seama cu ușurință ce forță uriașă zăcea în trupul acesta puternic: nu era numai foarte robust, ci și extrem de agil. Aveam de-a face cu un potrivnic care nu era de disprețuit, cu atât mai mult cu cât trebuia să-l răpunem pe nesimțite. Altminteri m-aș fi folosit de pistol.

Îl invidiam acum pe sergent pentru vâna de bou ce-o avea; căci, în împrejurările date, asta era arma cea mai potrivită. O lovitură dată cu îndemânare — și, firește, cu toată forța — l-ar fi culcat la pământ chiar și pe uriașul acesta. Pentru orice eventualitate, scosei pistolul „Parabellum" și-l apucai de țeavă. O lovitură cu patul ar fi fost în stare să-l amuțească tot atât de bine ca și vâna de bou.

Chinezul era acum la vreo șase metri de noi. Îl auzii pe sergent răsuflând mai repede: desigur că nici el nu prea se simțea în largul lui. Zgomotul acesta, așa slab cum era, trebuie să fi fost auzit de potrivnicul nostru, căci se opri brusc, privi cercetător în gangul întunecos și trase repede un cuțit enorm de la brâu.

Am început să tremur... Deodată, l-am văzut însă în spatele lui pe Pongo, care știe Dumnezeu cum se furișase atât de nesimțit. Răsărise ca din pământ. Galbenul ridică dreapta cu cuțitul și făcu un pas înainte.

Pongo îl apucă atunci de încheietura mâinii și cu stânga prinse gâtul primejdiosului dușman. Individul horcăi și începu să se smucească din toate puterile. În pumnii lui Pongo era însă ca un copil.

Negrul uriaș făcu deodată o mișcare rapidă cu amândouă brațele. Se auziră atunci două trosnituri, de parcă s-ar fi făcut țăndări o oală de lut. Chinezul se îndoi de mijloc și atârna nemișcat de brațele puternice ale lui

Pongo, în vreme ce cuțitul îi căzuse din mână. Negrul îi rupeese mâna și-i răsucise capul.

Trase liniștit cadavrul spre chepeng, îl deschise și-i dădu binișor drumul jos. Închise apoi capacul, ridică cuțitul mortului și se înapoie la postul său din fundul încăperii.

Îngroziți și uimiți de cele văzute, rămaserăm la locurile noastre, așteptând cu încordare sosirea lui Fu Dan și a oamenilor săi.

În cele din urmă, scârțâi pe undeva o ușă, apoi kulii se strecurară în încăpere. Veneau tot mai mulți, de-a dreptul spre noi, și cei din frunte ne-ar fi descoperit, cu siguranță, dacă nu s-ar fi auzit deodată îndărătul lor un răcnet înfiorător. Galbenii se opriră și întoarseră repede capul.

La celălalt capăt al încăperii stătea Pongo, ținând în mâna stângă trupul neînsuflețit al lui Fu Dan. Ridică brațul drept cu sulița cea grea și o zvârli cu putere în grupul din fața lui; scoase apoi țipătul său de luptă, zvârli deoparte cadavrul lui Fu Dan și se năpusti înainte cu pumnalul ridicat.

Kulii se traseră înapoi din fața negrului; la o comandă a sergentului, polițiștii îl atacară. O încăierare scurtă, înverșunată, dar chinezii prea fuseseră luați prin surprindere ca să poată opune împotrivire și apoi englezii cu vâna de bou își făcură datoria pe deplin. Numai din când în când detuna câte o împușcătură, urmată de un țipăt de moarte.

După zece minute, toată banda fusese făcută inofensivă.

În afară de Fu Dan, încă opt oameni fuseseră răpuși, în mare parte de Pongo. Ceilalți aveau să fie legați și duși de-acolo.

Fusese o captură foarte însemnată, căci la o cercetare mai amănunțită se dovedi că Ki Lung făptuise tot solul de crime împreună cu banda lui. Așa cum mă așteptam, toți membrii ei aveau să fie spânzurați mai târziu.

Pe vremea aceea, noi ne aflam însă din nou în Sumatra, căci o telegramă a grădinii zoologice din Amsterdam ne însărcinase să pornim la vânătoarea unui rinocer cuirasat. Acest soi de rinoceri trăiesc în niște mlaștini de care mai că nu te poți apropia, și până atunci nu fuseseră împușcate decât două exemplare și încă cu prețul vieții multor vânători. Viu nu fusese încă prins nici unul.

Era ceva ce ne ispitea și deoarece Pongo se declarase dispus să ne ajute, o pornisem cu inima ușoară la întreprinderea asta puțin obișnuită, pe care ți-o voi povesti pe larg într-una din zile, dragă George, încheie doctorul Bertram.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește

seria completă

Călărețul valurilor (I)

33

I. În primejdie de moarte

Submarinul se odihnea în golful scăldat de razele soarelui. Căpitanul Farrow voia să plece de-abia pe-nserat, deoarece marea Flores, pe care trebuiau s-o străbată, forfotea de vapoare.

De aceea, după ce ajunseseră în insula Tigrului, dăduse ordin de oprire pentru o odihnă de o jumătate de zi. După întâmplarea din urmă cu epava-fantomă, puțină odihnă nu le strica.

Pe bord domnea multă mișcare. Marinarii se foloseau de prilej ca, să-și mai pună în regulă rufăria, căci lungul șir de aventuri din timpul din urmă nu le dăduse răgaz. George nu se îngrijea de fleacuri de felul ăsta, știind că Peter îl poartă el de grijă. Se plimba deci pe punte privind din când în când la întinsul apei care se pierdea în nemărginire. Pe-alci nu treceau vapoare, insula nefiind în drumul lor obișnuit. Totuși nu strica să fie prevăzători,

deoarece mările acestea erau cutreierate de multe vase, dintre care unele destul de suspecte. Pirateria și contrabanda erau aici în floare.

Deodată îi veni gust tânărului să se scalde. Se duse în cabină și-și puse costumul de baie. Când ieși iar pe punte, căpitanul îl spuse:

— Ia seama, dragul meu, cu rechinii nu e de glumit!

George se uită îngrijorat la mare. Apa era în locul acela atât de limpede, încât se vedea până la fund, adică la o adâncime de vreo zece metri. Anemone de toate formele și culorile sclipeau în apă, pești multicolori săgetau adâncul mării — tabloul era atât de încântător, încât uită cu totul de rechini.

Acești tigri ai mărilor nu se potriveau de fel cu frumusețile din cuprinsul nesfârșit al apei. Tânărul întoarse capul și răspunse zâmbind tatălui său:

— Nu se vede nici urmă de rechin, tată, așa că n-am de ce mă teme. Și-apoi, voi căuta să mă țin tot pe lângă submarin; după cum vezi, nu mi se poate întâmpla nimic. Dacă totuși s-ar întâmpla să-i vină poftă unei astfel de dihănii să mă atace, voi avea destulă vreme să alerg pe submarin.

— Bine, băiete, zise căpitanul cu puțină îndoială în glas. Vezi numai de nu te îndepărta prea mult de vas.

Farrow zâmbi mândru de fiul său când îl văzu sărind sprinten și mlădios în apă, apoi se întoarse spre Peter și-i zise:

— Peter, te-aș ruga să nu-i slăbești din ochi pe George. Adevărat că nu se zărește nici un rechin deocamdată, dar lighioanele astea răsar pe neașteptate, când nu te mai poți feri de ele.

— Lasă, domnule căpitan, că nu-i dau eu răgaz; mă duc să-mi aduc pușca și poți fi fără grijă, răspunse Uriașul și după câteva momente se întoarse cu o coțcogeamitea pușcă, ale cărei gloanțe puteau ucide chiar o balenă.

Se așeză pe urmă lângă parapet și se uită la George care înota cu voluptate în jurul submarinului, la o depărtare de opt-zece metri. Peter își plimbă privirea în toate părțile, se uită în fundul apei, dar nu zări nimic.

George părea să aibă dreptate; aici nu era rost de vreo pradă, pentru acești tâlhari ai mărilor, de aceea se ațineau mai bine în linia vapoarelor, de unde le putea cădea mai lesne vreo pleașcă.

Tânărul se bălăcea voios în apă și se simțea atât de bine, încât umbla cu gândul să-i spună tatălui său să le îngăduie și celorlalți tovarăși această plăcere, când îl auzi pe Peter răcnind:

— Ia seama, George, vin după pupă!

Cu ochii măriți de spaimă, Uriașul zărise desprinzându-se din stânca de coral a țărmului două fâșii înguste, colorate, care se repezeau ca săgeata spre tânărul său stăpân. Nu putuse încă deosebi ce puteau fi, dar prin exclamația lui atrăsese atenția doctorului Bertram, care stătea lângă el.

De-abia văzu acesta cele două pangilci vii țâșnind direct spre George, că se îngălbeni la față. Smulse iute revolverul de la brâu și-l strigă lui Peter cu glas răgușit de emoție:

— Repede, Peter! Sunt doi șerpi de mare, cei mai primejdioși din câți există... Dacă-l ajung, George e pierdut!

Uriașul păli și el. Știa ce înseamnă mușcătura acestor șerpi veninoși și văzuse în ochii lui oameni murind în vremea unei singure mușcături. Aruncă pușca din mână și apucă revolverul. Intervenția lui ar fi fost însă acum de prisos, căci, auzind strigătul de alarmă, tânărul cotise după pupa vasului, punând astfel între el și primejdioasele târâtoare o stavilă. Când acestea fură la numai șase metri de ei, ridică mâna spre Peter, care înțelese ce voia să spună George, apoi se lăsă repede la fund.

Manevra aceasta, datorită inteligenței tânărului și prezenței de spirit a Uriașului, avu deplin succes. Peter trase un glonț care nimeri una din reptile, ajunsă la doi metri de George, șarpele ieși aproape pe jumătate din apă, apoi pieri în adânc.

Al doilea glonț trecu însă fără să atingă grozava târâtoare. Aceasta îl zări pe George, care tocmai voia să se ridice la suprafață, și se repezi la el.

Și Peter trase din nou, deși știa bine că în apă nu va putea să-și ajungă ținta. Totuși glonțul care trecu pe lângă el îl dădu de știre tânărului că primejdia nu era încă înlăturată.

Cu o smucitură, se aruncă în lături. Era totuși salvarea lui, căci șarpele nu-l atinse și din pricina iuțelii trecu ca o săgeată pe lângă el.

George înotă cu disperare spre suprafață, dar grozava târâtoare venea înfuriată după prada care părea că-i va scăpa în ultimul moment.

La prora submarinului se afla însă prințul indian, care știa cum trebuie să tragă ca să nimerească în apă. Scoase și el revolverul de la brâu, ochi, și cele două gloanțe ale sale, trase unul după altul, se înfipseră în trupul grozavei târâtoare care tocmai voia să-și înfigă colții în pulpa tânărului. Șarpele se zvârcoli de câteva ori în loc, apoi se lăsă niței mai afund, ceea ce îi dădu răgaz lui George să ajungă la submarin. Peter se aplecă peste parapet, îl apucă de subsuori și, cu o smucitură puternică, îl trase pe punte.

Deși prințul nimerise într-adevăr șarpele, acesta nu murise încă. Trupul reptilei se izbi cu un pleoscăit de carcasa de oțel a vasului, la numai câțiva centimetri de picioarele lui George, pe care l-ar fi ajuns cu siguranță dacă nu l-ar fi tras atât de repede Peter pe punte.

Prințul trase din nou. Capul hidos al șarpelui fu sfărâmat într-o clipă de gloanțe, apoi reptila căzu în linie dreaptă până la fund, unde trupul ei avea să servească de hrană crabilor, care nu vor lăsa nici o urmă din ei.

George era galben la față și încă emoționat de primejdia prin care trecuse. Strânse în tăcere mâna lui Peter și a prințului Ghasna. Șerpii aceia erau într-adevăr mai grozavi decât cei mai mare rechin. Pe când față de un astfel de monstru al mărilor s-ar fi putut apăra și ar fi reușit să scape

fără ajutorul altcuiva, de târâtoarele acelea, cu mușcătura lor înveninată, nu i-ar fi fost cu putință.

Căpitanul Farrow era de asemenea palid la față. Se apropie de George și-i zise cu tremur în glas:

— Dragul meu copil, de astă dată ai scăpat chiar ca prin urechile acului. Moartea te pândea mai aproape ca niciodată. Șerpii aceștia sunt cei mai veninoși din câți există și doctorul Bertram, cu toată știința lui, n-ar fi putut să te scape. Fii, te rog, mai prevăzător pe viitor, când vei mai vrea să te scalzi prin apele acestea.

— Ai dreptate, tată. Pentru moment mi-a trecut pofta de scăldat, oricât de îmbietoare ar fi apa. În largul mării, sunt sigur că nu pot întâlni astfel de șerpi veninoși.

— În schimb, sunt alți monștri primejdioși, răspunse căpitanul cu seriozitate. Te-ai convins și tu de câteva ori până acum. În sfârșit! Să mulțumim lui Dumnezeu că ai scăpat numai cu spaima.

Îngândurat, George se îndreptă spre cabina lui ca să se îmbrace. Avea un fel de presimțire că va mai trece încă prin multe și mari primejdii în viața lui. Drept e că Farrow avea intenția să pornească în cel mai scurt timp spre

„Insula Odihnei", locul lor sigur de refugiu, dar o voce lăuntrică îi spunea tânărului că se va scurge multă vreme până să ajungă ei acolo și multe vor mai avea de întâmpinat.

Când ieși din cabină ca să se urce pe punte, Sanja veni în grabă spre el. Frumoasa fiică a prințului îl privea cu ochii plini de spaimă, și-i zise, apucându-i mâinile:

— Oh, George, ce-am auzit! Te rog din suflet, făgăduiește-mi că vei fi mai prevăzător de-acum înainte. N-aș mai putea trăi dacă ți s-ar întâmpla ceva. Viața mea fără tine n-ar avea nici un rost...

— Da, Sanja mea dragă, voi fi mai prevăzător, gândindu-mă la tine, răspunse el cu adâncă dragoste.

Doctorul Bertram, care tocmai voia să iasă din cabină, se trase repede îndărăt când îi văzu, dar ei erau atât de preocupați de ale lor, încât nici nu-l băgară de seamă și se urcară amândoi pe punte. Căpitanul Farrow privi îngrijorat cerul și-i zise lui Rindow, care stătea lângă el:

— După cum mi se pare mie, vom avea o furtună straşnică. De aceea, ar fi bine să ieșim din golf, fiindcă s-ar putea ca furtuna să se preschimbe într-un adevărat ciclon și e de preferat să ne apuce în larg decât aici, unde vântul ne-ar putea izbi de stânci, pe când acolo ne putem lăsa în adânc.

Rindow își îndreptă privirea spre vest.

Văzu că se pregătea într-adevăr din direcția aceea un ciclon. Farrow dădu imediat ordin să coboare toți în interiorul submarinului, căci, de obicei, ciclioanele se stârneac brusc. Dacă îi apucă aici, în golful acesta plin de stânci, vasul ar fi fost distrus.

Marinarii, care observaseră și ei primejdia ce se apropia, coborâră repede scările, pe când pe punte nu mai rămaseră decât Farrow, George și Rindow. Mașinile duduiră și submarinul ieși din golful unde George era cât pe-aci să-și găsească moartea.

Cu o viteză din ce în ce mai mare, căpitanul Farrow îndrepta submarinul spre sud-est, pentru a ieși cât mai repede din haosul acela de stânci ale insulei Tigrului. Uraganul venea dinspre vest și, odată ajunși în marea Flores, primejdia era înlăturată.

George zări jos pe punte puşca lui Peter, pe care acesta o aruncase în momentul când cei doi șerpi vruseseră să-l atace și pe care o uitase acolo. O luă în brațe, cu gând s-o ducă în submarin când se vor afunda în apă, ca să se ferească de ciclon. Deodată văzură apărând în apropierea vasului o insulă împădurită. Farrow făcu un scurt ocol, vrând să treacă aproape de ea ca să nu piardă timp, dar când fură la vreo cincizeci de metri de insulă văzură un mic golf, iar tabloul pe care-l aveau acum în fața lor era ceva la care nu s-ar fi așteptat pentru nimic în lume.

Se frecară mai întâi la ochi, crezând că visează. Pe o scândură îngustă, rotunjită la capăt și trasă de o mică barcă cu motor, stătea un om înalt și lat în spate, un european.

Barca era condusă de un malaiez și se îndrepta spre partea de răsărit a golfului.

Ciudatul călăreț al valurilor locuia probabil pe insula aceea singuratică. Nici el, nici malaiezul nu zăriseră încă submarinul.

Prietenii noștri se uitau unul la altul, clătinând din cap, peste măsură de mirați. Când își întoarseră iar ochii spre individul acela ciudat, zăriră ceva care făcu să le înghețe sângele în vine. Un rechin uriaș înota spre el, fără ca omul, preocupat de a-și ține echilibrul pe scândură, să aibă habar ce se petrecea în spatele său.

Să strige? Dacă străinul ar fi întors capul și ar fi văzut ce-l așteaptă, spaima l-ar fi făcut să se rostogolească în apă. Dar și așa tot era pierdut, căci rechinul se afla acum la numai câțiva metri de el. George văzu că orice clipă e prețioasă. Fără să mai stea pe gânduri duse pușca la ochi și trase trei gloanțe unul după altul. Chiar dacă nu reușea să ucidă cu ele monstrul, cel puțin îl speria.

Așa se și întâmplă. Monstrul se aruncă brusc în lături, apoi trecu pe lângă submarin și dispăru în mare.

La auzul împușcăturilor, călărețul valurilor se întoarse, dar cu atâta dibăcie, încât scândura nici măcar nu se zgudui. Văzu rechinul uriaș și înțelese imediat că scăpase de la o moarte cumplită. Fără să pară de fel mirat de apariția submarinului, ridică mâna în semn de salut, la care cei de pe „Dox" răspunseră în același fel. Farrow ar fi vrut să stea niței de vorbă cu el, dar un vânt cald se stârni deodată, vestind apropierea uraganului. Călărețul valurilor simțise și el ce se pregătește, căci malaiezul trase repede barca la mal. Necunoscutul sări sprinten pe uscat, îi mai salută o dată pe cei de pe submarin, apoi dispăru în tufiș.

„Dox"-ul se îndepărtă și el repede, trecu de insulă și când ajunseră la capătul ei, Farrow le spuse lui George și Rindow:

— Aici ne lăsăm la fund. Insula ne apără puțin de furia ciclonului care vine dinspre vest. Dacă reușim să ajungem la o adâncime de opt metri, suntem în siguranță.

Coborâră și ei repede scărița, lăsară obloanele și tancurile de balast fură golite complet. În câteva minute vasul era la adâncimea hotărâtă. Aici unde erau ei acum, ciclonul de-abia se simțea, printr-o ușoară legănare a submarinului.

Farrow le povesti doctorului, secundului, inginerului și prințului Ghasna de întâlnirea cu ciudatul călăreț al valurilor, apoi adăugă:

— Sunt foarte curios să-l cunosc, de aceea m-am oprit aici. După ce se va potoli furtuna, ieșim la suprafață și ne ducem să vizităm golful unde l-am văzut oprindu-se. Probabil că locuiește chiar pe insula asta singuratică și pare să fie un om interesant. Cum George e acela care l-a scăpat de la moarte, și-l e dator recunoștință, sper că ne va primi cu bucurie.

— Da, zău, tată, să ne ducem! făcu tânărul cu însufleţire. Mă bucur încă de pe-acum să fac cunoştinţă cu el. Ai băgat de seamă că nici n-a tresărit când s-a întors şi a văzut rechinul la spatele lui? Omul acela trebuie să fie foarte curajos. Oare ce l-o fi făcut să se statornicească pe insula aceea?

— Vom afla-o noi în curând, răspunse căpitanul. Ciclonul pare să fi slăbit şi peste vreo două ceasuri o să ne putem ridica iar la suprafaţă.

II. Un om ciudat

După o jumătate de oră, legănările vasului încetară. Ciclonul părea să fi trecut şi la adâncimea unde se aflau ei aproape că nici nu se mai simţea. Dar câte vase se vor fi izbit de stânci, câte din ele se vor fi sfărâmat în calea lui?

Chiar şi acum valurile pe care le ridica erau destul de mari, ca să poată fi o primejdie pentru submarin. Trebuiau aşadar să mai rămână în apă încă vreo două ceasuri, deşi George întreba la fiecare cinci minute dacă n-a sosit în sfârşit momentul să se ducă pe insulă.

Tânărul de-abia aştepta să afle cine era omul acela ciudat. Dar şi mai curios era să ştie ce-l îndemnase pe un om atât de viteaz şi îndrăzneţ să se aşeze în pustietatea aceea. Nu făcea de fel impresia să fie scârbit de lume.

Farrow zâmbi când îl văzu pe fiul său atât de nerăbdător, după ce trecu şi răgazul de două ceasuri, iar la a nu ştiu câta întrebare a lui, răspunse:

— Da, dragul meu, acum când marea s-a potolit simţitor, putem ieşi la suprafaţă ca să-ţi satisfaci curiozitatea. Acest locuitor — să-i zicem sihastru — de pe insulă va fi băgat desigur că vom voi să-i vizităm şi nu m-aş mira să-i găsim aşteptându-ne în golful în care l-am văzut mai dispărând adineauri.

Pompele goliră apa din tancurile de balast, vasul se ridică încetişor, dar când ajunse la doi metri de suprafaţă, începu să se clatine destul de tare, dovadă că furtuna fusese atât de violentă, încât valurile nu se potoliseră încă.

Farrow ar mai fi rămas încă un ceas sub apă; văzu însă înfrigurarea fiului său şi bucuria pe care acesta şi-o manifesta, şi nu vru să-i strice hatârul. Şi-apoi, vasul său drag se luptase şi în alte dăţi cu furtunile cele mai grozave, fără să i se întâmple nimic. Ridică periscopul şi văzu că deşi marea era încă destul de agitată, nu prezenta însă nici o primejdie pentru submarin.

Cum ieşi la suprafaţă, George urcă scăriţa care ducea în turn şi privi cu încordare spre insulă. Farrow căuta să abată puţin vasul spre un loc mai adăpostit, unde ştia că era mai ferit de valuri. Drept e că şi aici îl izbeau în coastă, dar nu-i puteau pricinui nici o pagubă. În sfârşit, ajunse în golf.

După cum se aştepta, de altfel, necunoscutul ieşi din desiş şi le făcu semn cu mâna. Când submarinul se găsi mai aproape de ţărm, omul le strigă:

— Până la zece metri puteţi înainta, domnilor, pe urmă trebuie să vă opriţi, ca să nu se împotmolească vasul. Dacă-mi permiteţi, vin eu să vă iau.

La un fluierat scurt al lui, malaiezul ieşi din tufiş şi-i ajută să împingă barca cu motor în apă, în timp ce Farrow se opri la distanţa indicată. În câteva minute, barca se alipi de trupul de oţel al submarinului. Farrow, George, Rindow şi Peter se aplecară peste parapet, uitându-se curioşi la omul acela ciudat. Era înalt, bine legat şi părea să fie foarte vânjos. Chipul său simpatic te câştiga de la prima vedere.

— Domnilor, începu el, numele meu e Enric Martens şi presupun că am în faţa mea pe domnul căpitan Farrow şi tovarăşii săi, cărora am să le mulţumesc că sunt acum în viaţă şi nu în pântecele rechinului.

— Adevărat, răspunse mirat Farrow, noi suntem. Salvatorul dumitale e fiul meu, George, care se bucură tot atât de mult ca şi mine că a scăpat „din ghearele monstrului" — ca să mă servesc de o expresie obişnuită — pe un compatriot de-al meu.

Îşi strânseră mâinile cu căldură, apoi Martens îi rugă să coboare în barcă. Când ajunseră la ţărm, necunoscutul le zise:

— Să-mi daţi voie să vă ofer ospitalitate în coliba mea. Sunteţi probabil foarte curioşi să ştiţi ce caut eu singur, cu malaiezul meu, Bonga, pe insula asta pustie. Vă voi satisface cu plăcere această curiozitate, cu atât mai mult cu cât sper că-mi veţi putea fi chiar de folos, domnule Farrow. Am auzit multe despre dumneata înainte de-a mă refugia aici, căci sunt într-adevăr un fugar, adăugă el cu amărăciune.

— Ca şi noi, răspunse căpitanul zâmbind. Bănuiesc că ai fost nedreptăţit, judecând după chipul dumitale.

— Mulţumesc din suflet pentru aceste cuvinte, domnule căpitan. Sunt nevinovat de ce mi se impută, deşi în Makassar am fost luat drept un bandit şi un criminal. De două luni trăiesc pe insula aceasta pustie, tot nădăjduind că voi găsi aici dovada nevinovăţiei mele.

În timp ce vorbeau, Martens, care mergea înainte, străbătea o potecă în desiş. Insula era mai mare decât îi se păruse lui Farrow şi tovarăşilor săi. După zece minute de drum, ajunseră într-un luminiş mare, unde se afla o colibă drăguţă din bambus.

— Am venit aici cu şase servitori malaiezi, care îmi erau foarte devotaţi, zise iar Martens, şi mi-au ridicat coliba asta, dar cinci dintre ei au dispărut în chip misterios. Nu pot să pricep ce s-au făcut. Bonga, singurul care mi-a mai rămas, susţine că au fost luaţi de un duh rău. Mai că-mi vine şi mie să cred că are dreptate, deşi nu sunt superstiţios din fire.

— Te rog să ne povesteşti în linişte, răspunse Farrow cu seriozitate. Poate că-ţi vom fi de ajutor. A, căsuţa e într-adevăr cât se poate de drăguţă! adăugă el, văzând terasa împodobită cu flori. Şi zici că malaiezii ţi-au făcut-o?

— Da. Ţineau foarte mult la mine, de aceea nu pot crede că au plecat de bunăvoie. Şi apoi, le-ar fi fost cu neputinţă, deoarece nu aveam aici decât barca cu motor.

— Ar fi fost, de altminteri, o mare îndrăzneală pentru ei, căci de la Makassar până aici sunt peste trei sute de kilometri.

— Şi totuşi am făcut drumul într-o singură noapte, pe o furtună groaznică, răspunse Martens zâmbind. Din asta poţi deduce cât mi-erau de devotaţi bieţii malaiezi. Acum te-aş ruga să asculţi întâmplarea care m-a silit să fug din Makassar şi din pricina căreia sunt considerat un criminal de rând.

Îmi făcusem în Makassar, împreună cu un compatriot, un birou de export, care mergea binişor. Făceam negoţ mai ales cu răşină, trepan şi copra. Cum spuneam, afacerile mergeau satisfăcător, dar Hess, tovarăşul meu, era o fire neastâmpărată. Pleca uneori în barca noastră cu motor şi lipsea câte o săptămână încheiată. Acum două luni, chiar după ce încasasem o sumă mai mare de bani, îmi făcu o propunere, care la început mi se păru cam ciudată. Zicea să cumpărăm cu banii aceştia câştigaţi dintr-o afacere întâmplătoare, şi de care ne puteam lipsi, un secret de pe urma căruia ne-am putea îmbogăţi repede. Deoarece aveam absolută încredere în el, m-am învoit, deşi Hess nu prea voia să-mi spună despre ce e vorba. Atâta numai m-a lăsat să înţeleg, că taina s-ar afla pe insula aceasta a Tigrului, pe care mi-a descris-o atât de amănunţit, încât am găsit-o lesne după ce am fugit din oraş şi pentru care motiv m-am şi refugiat aici.

Hess a plecat chiar în seara aceea cu banii, luând cu el şi armele lui, precum şi un fel de desagă, de care nu se despărţea niciodată când pleca la drum. Nu mi-a spus dacă în barca noastră sau cu un alt vas — şi asta a fost nenorocirea mea, căci a doua zi s-a găsit în port casca lui colonială. După părerea tuturor, Hess căzuse în apă. Cercetările n-ar fi avut nici un rost, căci fluxul trebuie să-i fi dus de mult trupul în largul mării. Deodată se zvoni că eu mi-aş fi omorât tovarăşul. Poliţia primi o scrisoare anonimă în care se spunea că făptuisem crima pentru a-mi însuşi banii. De unde ştia anonimul despre suma aceea, nu înţeleg nici acum. Bănuiala se întări când a trebuit să declar că banii îi luase Hess cu el. Situaţia mea devenea din zi în zi mai critică şi eram sigur că în cele din urmă voi fi arestat. De aceea, l-am luat pe cei şase malaiezi credincioşi mie şi am fugit. Am pornit cu barca mea cu motor, într-o seară, pe o furtună grozavă. Eu, pe scândură, cum m-aţi văzut astăzi, căci era sportul meu favorit, la care reuşisem să

capăt o îndemânare uimitoare. Sunt de două luni aici, dar n-am ajuns încă să cutreier toată insula, mai ales partea de nord a ei.

După ce mi-au făcut colība pe care o vedeți, cinci din malaiezi au dispărut brusc, ceea ce m-a făcut să-mi pierd cu desăvârșire capul. Ultimul a dispărut săptămâna trecută. Mă bătea uneori gândul dacă n-ar fi mai bine să mă întorc la Makassar și să mă predau autorităților, pe urmă îmi ziceam că poate tot voi reuși să descopăr taina despre care-mi vorbise Hess. Vrei să mă ajuți dumneata, domnule căpitan?

— Bucuros, răspunse Farrow. Noi nu ne dăm în lături de la astfel de lucruri, și dacă aș putea să-ți fac un bine, mi-ar face multă plăcere. În timp ce dumneata povesteai, am și început să cumpănesc cam ce-ar putea să fie. Eu înclin să cred că tovarășul dumitale Hess nici n-a fost omorât. Mai mult încă, s-ar putea să fi fost adus chiar aici, pe insulă, și se află undeva în partea de nord a ei, pe care dumneata n-ai cercetat-o încă. Cu siguranță că scrisoarea anonimă a pornit de la ticălosul care avea tot interesul să te înlăture din cale. N-ar fi de mirare ca să fie chiar un concurent de-al dumitale. Deocamdată, e vorba să cercetăm partea de nord a insulei. Dacă pădurea e atât de deasă că nu se poate pătrunde în ea, vom încerca să intrăm în desiș prin partea de sud, ancorând vasul pe coastă.

— A, ai dreptate, făcu Martens cu bucurie. Eu n-am avut timp, fiind ocupat cu instalarea, pe urmă, când am văzut cum îmi dispar oamenii unul după altul, m-am zăpăcit de tot. Acum mi-am recăpătat vechea mea energie și-ți voi dovedi, domnule căpitan, că ajutorul meu nu e de nesocotit. Astăzi nu mai putem întreprinde nimic, deoarece peste două ceasuri se va întuneca.

— E de-ajuns ca să putem face înconjurul insulei. Părerea mea ar fi să ne servim de barca dumitale. S-ar putea ca partea aceea a insulei să fie locuită și ar trebui să nu se vadă submarinul.

— Cum să nu, domnule Farrow! Să plecăm imediat, răspunse în grabă Martens. Când am venit acum două luni aici, am ocolit într-o zi insula cu barca și nu mi-a trebuit mai mult de un ceas pentru asta, deși barca era bine încărcată, fiindcă a trebuit să iau cu mine o provizie mare de benzină la plecare. Cred că acum nu ne trebuie mai mult de trei sferturi de ceas. Până ne întoarcem noi, Bonga o să ne pregătească masa. Sper că veți fi oaspeții mei peste noapte, nu e așa, domnilor? De asemenea, rog ca ofițerii submarinului să ia parte la cină.

— Firește, domnule Martens. Mai mult încă: avem și noi musafiri la bord, un prinț indian cu fiica lui, pe care îi vom târî cu noi — ca să zic așa. A, dar asta ce-a fost?

Din desișul dinspre nord se auzise un răcnet cum nu mai auzise Farrow până atunci. Avea ceva și omenesc și de animal în același timp. Se uită încremenit la tovarășii săi, care îl priveau și ei uluiți. Bănuiau că era ceva suspect la mijloc. Dar Martens râse și le zise liniștit:

— La început m-am speriat și eu de țipătul acesta, pe urmă mi-am dat seama ce trebuie să fie. Probabil că sunt niște maimuțe pe acolo, căci am zărit odată, pe când mă dusesem în junglă să vânez vreo sălbăticiune, o făptură cățărându-se cu o iuțeală uimitoare în copaci și pierind apoi în frunziș. Cu puțin timp înainte, auzisem și eu răcnetul acesta, așa că mi-am dat imediat seama de unde vine. Trebuie să fie o așa-zisă „maimuță urlătoare". În insula mea vor fi fiind multe specii de animale încă necunoscute de naturaliști.

— Hm! Pe cât știu, acest soi de maimuțe trăiesc numai în America de Sud, dar s-ar putea să fie și în regiunea mării Flores exemplare din această specie. Zici că era într-adevăr o maimuță, domnule Martens?

— Așa cred, cel puțin. Era o făptură mică, de culoare închisă, care sărea cu mare repeziciune de pe o cracă pe cealaltă. La început am crezut că e un urangutan, fiindcă era mai mare ca o maimuță obișnuită, dar mi-am dat imediat seama că trupul părea mult mai subțirel.

Farrow clătină din cap îngândurat și ascultă încordat spre desișul de unde se auzi iar strigătul acela ciudat, de astă dată urmat de alte strigăte la fel, unele mai apropiate, altele mai îndepărtate.

— S-ar putea zice să sunt niște oameni care își răspund ca să se înțeleagă între ei, făcu Farrow foarte mirat.

— Așa mi s-a părut și mie la început, până ce am văzut maimuța. Și apoi, nu-mi pot închipui ca o făptură omenească să fie în stare să sară cu atâta îndemânare de pe o cracă pe alta. Nici n-am apucat să trag, atât de repede dispăruse. Totuși, fără să mă laud, sunt un foarte bun țintaș.

— Ai băgat de seamă dacă făptura pe care o iuai drept maimuță avea păr pe trup? îl cercetă Farrow cu interes.

Martens îl privi nedumerit, pe urmă răspunse:

— Te rog să mă ierți, căpitane, dar dumneata crezi într-adevăr că putea fi o făptură omenească? Eu sunt sigur că nu. Prea multă sprinteneală și trupul prea mic pentru un om, deși ceva prea mare pentru o maimuță.

— Așadar, bănuiești că ar putea fi o nouă specie de maimuțe urlătoare, ca acelea din America de Sud? întrebă Farrow, zâmbind. Eu sunt însă de părere că există posibilitatea să avem de-a face cu un popor de pitici, necunoscut încă, de pildă ca iifisii din ținuturile Congoului african și dajacii din Borneo.

— Hm, la asta nu m-am gândit, deși am auzit și eu despre aceste popoare de pigmei. Drept e că după mlădierea și proporțiile corpului..., dar nu, un om nu poate avea atâta sprinteneală în mișcări.

— Dacă a fost deprins din fragedă copilărie, mai mult încă, de generații întregi, să trăiască prin copaci, e foarte cu putință. De pildă, am auzit nu demult că s-au descoperit în Sumatra astfel de făpturi, care trăiesc prin păduri, și savanții nu știu încă dacă sunt oameni sau maimuțe. În orice caz, se cere să fim cu băgare de seamă și să presupunem că avem de-a face

cu oameni; s-ar mai putea să fie o legătură între ei și dispariția malaiezilor dumitale, domnule Martens. Par să fie niște semnale pe care și le dau între ei.

Martens părea năucit.

— Domnule Farrow, sunt de două luni aici și ar fi trebuit să văd pe unul din ei mai de aproape. Și apoi, ce să albă cu malaiezii mei?

— Să-ți spun ceva, domnule Martens, răspunse după câteva momente de gândire căpitanul. Am trecut în ultimii optsprezece ani — și mai ales de când îl am pe fiul meu cu mine — prin atâtea întâmplări cât nici prin gând nu-i pot trece cuiva. Părerea mea e că malaiezii dumitale trăiesc. Au fost numai luați pentru un scop oarecare. Gândul mă duce și mai departe, dar nu-ți spun, pentru că ți s-ar părea fantastic. Acum să plecăm; vreau să caut un loc prielnic, de unde să putem pătrunde mai lesne prin partea de nord în insulă.

Martens clătină capul îngândurat.

— Domnule căpitan, multe am auzit eu despre dumneata și nu m-aș mira ca presupunerile dumitale să se adeverească. Mai mult însă, sunt aproape sigur că-l vei găsi pe Hess teafăr și-l vei salva din ghearele acelora care îl țin prizonier.

— Eu nu sunt așa de sigur ca dumneata, domnule Martens. Dacă poporul acesta de băștinași, care trăiesc prin copaci ca maimuțele, au aceleași obiceiuri ca locuitorii insulei Salomon, Hess e pierdut, răspunse foarte grav Farrow.

— A, vrei să spui că aceia sunt vânători de capete și mâncători de oameni. În cazul acesta, ai dreptate, nu mai e nici o speranță pentru sărmanul meu tovarăș. Eu rămân totuși la ideea mea. Cred că nu sunt oameni, ci maimuțe. Un om nu poate să urce cu atâta iuțeală în copaci.

— Poate că mai târziu vei fi mulțumit să avem de-a face cu niște băștinași decât cu alții, răspunse Farrow zâmbind. Acum să nu mai pierdem vremea și să ocolim insula cât mai e lumină, ca să putem fi îndărăt când se va înnopta.

— Bine, plecăm imediat. Să dau mai întâi ordine pentru cină lui Bonga. Câți veți fi cu toții, domnule căpitan?

— În afară de cei pe care îi vezi aici, vor mai veni Brun, doctorul Bertram, Hagen, prințul Ghasna și Sanja, fiica lui, răspunse Farrow.

— Un moment, vă rog, și sunt gata.

Martens îl chemă pe malaiez și-i porunci să pregătească masa pentru nouă persoane, apoi își conduse musafirii pe poteca îngustă care ducea pe coasta de răsărit. Trecură cu barca pe lângă submarin, și Farrow îi strigă secundului, care luase comanda în lipsa lui, să fie gata peste un ceas, când se va întoarce să-l ia la Martens, unde erau poftiți cu toții la masă. După câteva minute, barca ușoară cu motor ieși din golf și se îndreptă spre coasta de vest a insulei.

Farrow îl rugă pe Martens să meargă mai încet, ca să poată observa mai bine desișul care împrejmuia insula. Mai pretutindeni era o plajă lată de zece până la douăzeci de metri, pe urmă începea zidul de nepătruns de verdeață. Ochii ageri ai lui Farrow și ai tovarășilor săi, deprinși cu astfel de lucruri, zăreau pe alocuri câte o mică rarişte, pe unde nu era greu de pătruns în desiș. Nu era însă acum timpul de făcut cercetări, deoarece trebuiau să arunce mai întâi o ochire generală asupra întregului cuprins al insulei.

Ocoleau acum partea de nord. Farrow, care până acum privise nepăsător, se ridică deodată în picioare și-și îndreptă trupul. George știa că gestul însemna că în tatăl său se trezise un viu interes pentru cele ce vedea. De aceea, începu să se uite și el cu încordare spre desiș.

În două rânduri, Farrow făcu o mișcare cu capul, ceea ce îl determină și pe ceilalți să-i urmărească privirea. Văzură și ei niște rarişti în desiș, de unde porneau poteci bătătorite. Erau însă atât de puțin vizibile, încât Martens nici nu le băgă în seamă. Căpitanul nu-i pomeni nimic de ele, nici după ce se întoarseră la submarin, ca să-i ia și pe ceilalți pe insulă.

— Domnule Martens, îi zise el încet, în timp ce Sanja cobora în barcă, mi se pare că tot eu am avut dreptate. Nu sunt maimuțe, ci oameni.

Martens îl privi uluit și vru să spună ceva, dar el îl opri cu un gest și începu să discute cu tânăra prințesă în limba indiană. Când însă barca trase la mal, tăcu brusc și rămase pe gânduri. George înțelese că-i amenința iar o mare primejdie.

În timp ce înaintau pe poteca spre luminiș, căpitanul îi șopti lui Martens:

— Să sperăm că-i vom mai găsi pe Bonga unde l-am lăsat, deși nu prea cred. Pare-mi-se că țipetele, pe care dumneata le iuai drept ale maimuțelor, au o însemnătate foarte primejdioasă pentru noi. S-ar putea însă ca tocmai ele să ne prilejuiască descoperirea tainei care ne înconjoară.

Martens clătină capul în tăcere, căci ajunseră în luminișul unde se afla coliba. Pe vatră ardea focul și o căldare în care fierbea niște pește răspândea un miros plăcut în colibă. Dar Bonga nu se afla acolo și nici nu veni la repetatele chemări ale stăpânului său.

— Vezi, tocmai de asta mă temeam eu, zise Farrow. Acum însă încep să sper că-i vom găsi pe Hess al dumitale în viață. A, începe să se întunece!

— Știi ce, domnule căpitan, parcă mi s-a făcut frică să mai rămân pe insulă. N-ar fi mai bine să ne petrecem noaptea pe submarinul dumitale? Mai ales pentru domnișoara e prea primejdios pe insulă.

— Se înțelege că nu putem rămâne peste noapte aici, răspunse Farrow, deși tare-aș fi vrut să văd și eu cum au reușit omuleții aceia să biruie o matahală ca malaiezul dumitale.

— Tot așa de voinici erau și ceilalți malaiezi. Mă miră foarte mult și faptul că nu se vede pe-aici nici o urmă de luptă.

Căpitanul aprinse lampa de buzunar și cercetă cu băgare de seamă locul din jurul colibei. George făcu același lucru, dar, împins de curiozitate, se afundă din ce în ce mai adânc pe potecă. Găsi într-adevăr niște urme micuțe, care se continuau prin iarba înaltă până la desiș. Văzu aici copaci mai răriți într-un loc. Intră în desiș și rămase o clipă uimit. Pe o bucățică de loc se vedeau întipărite urmele mai multor pași mititei, ca de copil de zece-doisprezece ani. Așadar, tatăl său avusese dreptate. În pădure trăiau într-adevăr pitici, care se cățărau pe copaci ca și maimuțele.

Va avea el oare norocul să vadă la față vreuna din ființele acestea ciudate? Sau, mai mult încă, va putea descoperi ascunzătoarea lor? Și ce-ar fi să izbutească să-i scape pe malaiezi, până a nu apuca să-i ucidă ei? Gândul acesta îl făcea să grăbească pasul, căutând în același timp să nu facă zgomot, ca să nu-i simtă piticii.

Nu mai auzi exclamația tatălui său, care se aplecase lângă foc și ridicase de jos un obiect mititel.

— Să ne întoarcem imediat pe submarin, zise căpitanul îngrijorat. Ăsta trebuie să fie un vârf de săgeată; văd că e mânjit cu un lichid gălbui, probabil otravă. E arma de care se slujesc popoarele primitive. Să plecăm repede, altminteri s-ar putea să ne pomenim cu astfel de săgeți plouând din copaci peste noi. Insula nu se poate vizita decât în cursul zilei, după cum văd eu. Dar George unde e? strigă el, privind speriat în jurul său.

— L-am văzut îndreptându-se spre partea de nord a desișului; cerceta aplecat spre pământ cu lampa de buzunar.

— Iar a pornit-o singur de capul lui, făcu Farrow, necăjit și îngrijorat. Nici nu bănuiește ce primejdie îl pândește. A, la auziți! Cu siguranță că l-au văzut.

Din desișul apropiat răsunară iar strigătele acelea ciudate. Acum se știa hotărât că nu erau maimuțe, ci oameni, și deși erau atât de mici, aveau arme foarte primejdioase, de care știau să se servească la timp.

De-abia o putu reține puțin pe Sanja, care voia s-alerge în desiș, după dragul ei George. Farrow căuta s-o liniștească, deși sufletul îi era cuprins de o mare teamă pentru soarta fiului său.

— Acum nu putem întreprinde nimic, zise el. Trebuie s-așteptăm până mâine dimineață. Numai la lumina zilei am putea încerca să pătrundem în desiș și să avem posibilitatea să-i vedem pe pigmei. Dacă am încerca s-o facem acum, ne-am expune unor săgeți otrăvite, curgând ca grindina peste capetele noastre, înainte de a avea noi vreme să-i simțim. Îndepărtați-vă de foc, să nu fim văzuți.

Cu toate că era un sacrificiu ceea ce făcea, Farrow ieși cel dintâi din luminiș. Ceilalți îl urmară în tăcere. Înțelegeau ce se petrecea în sufletul tovarășului lor, dar își dădeau și ei seama că pentru moment nu era nimic

de făcut. Chiar şi aşa, acum la ieşirea din insulă, drumul era destul de primejdios, căci nu se putea şti dacă piticii nu stau cocoţaţi în vârfurile copacilor şi-i pândesc ca să-i împroaşte cu săgeţi otrăvite.

Farrow nu cuteza să aprindă lampa de buzunar şi le dăduse şi celorlalţi în grijă să se ferească de o nesocotinţă ca asta. Păşeau unul în urma altuia pe poteca îngustă, prin bezna desişului, atingându-se mereu cu mâna, ca să nu se rătăcească.

În faţă mergea căpitanul şi după el Sanja, care plângea înăbuşit. Peter încheia coloana; îl bătea gândul să se întoarcă şi să-l caute el singur pe George. Deşi ar fi făcut-o bucuros, nu putea totuşi călca ordinul stăpânului său şi îşi dădea seama că tot n-ar fi folosit la nimic; se expunea doar riscului de a fi nimerit de vreo săgeată de-a piticilor, fără a-l putea ajuta pe dragul lui George.

Căpitanul Farrow grăbi instinctiv pasul, când se auziră iar, foarte aproape de ei, glasurile acelea ciudate. Probabil că văzuseră luminişul din faţa colibei pustiu şi se luaseră după fugari. În pădure era întuneric beznă şi trebuie să fi avut nişte ochi de pisică pentru a se putea orienta atât de bine.

— În pas gimnastic! comandă căpitanul, cu glas înăbuşit.

Din fericire, convoiul ajunsese aproape de coasta de răsărit. Numai câteva minute îl mai despărţeau de golf. Săriră repede în barcă, apoi Peter o împinse cu putere de la mal. Era şi timpul, căci îndată ce ajunseră la submarin, din desişul de pe mal se auziră ţipetele acelea ciudate. Farrow se temea chiar să nu fie ajunşi de săgeţile piticilor, în vreme ce se vor urca în turn. Probabil însă că, deşi îi vedeau foarte bine prin întuneric, li se făcuse frică de această namilă necunoscută de ei, fiindcă nu cutezară să se slujească de primejdioasele lor arme.

Căpitanul puse să se îndrepte vasul spre mijlocul golfului, unde era sigur că nu-i vor putea ajunge săgeţile. Când echipajul află de dispariţia lui George, se iscă o mare agitaţie printre marinari. În cele din urmă, înţeleseră şi ei că nu se putea întreprinde nimic pe întuneric.

În cabina comandantului se ţinu de asemenea sfat: ce era de făcut? Părerea lui Farrow era că piticii nu-şi aveau un loc statornic, ci, întocmai ca şi maimuţele, trăiau prin copaci, când ici, când colo, de aceea era şi mai grea salvarea lui George şi a celor şase malaiezi. Deşi căpitanul nu-şi exprima pe faţă teama din pricina Sanjei, toţi înţelegeau din grija lui că piticii aceştia sunt poate mâncători de oameni. Carnivori în orice caz — dovadă armele lor, de care se slujeau să ucidă animale.

Ideea că George va avea tragica soartă de-a fi mâncat de pitici îi făcu pe toţi să se înfioare. Pe căpitan nu-l mai răbda locul şi ieşi din cabină.

— Să ne ducem în partea de nord a insulei şi îndată ce se va lumina de ziuă să intrăm în desiş; poate că tot vom reuşi să-l salvăm pe George, propuse el.

— Speranța să n-o pierdem în nici un caz, exclamă Rindow. Nu se poate, nu trebuie ca George al nostru să piară într-un chip atât de grozav, domnule căpitan...

Farrow îi aruncă o privire de recunoștință, apoi se urcară amândoi în turn. Încet și cu multă băgare de seamă, submarinul ocoli insula. Se opri în imediata apropiere a țărmului de nord. Hotărâră să se formeze o trupă puternică, bine înarmată, care să ia cu sine și grenade cu gaze fabricate de prințul Ghasna, apoi să pornească pe uscat, imediat ce se vor ivi zorile.

Deși mai era mult până atunci, căpitanul dădu ordinul de odihnă, dar nimeni nu se gândi să doarmă. Soarta lui George îi îngrijora pe toți. Se aflase el, ce e drept, de multe ori în situații primejdioase, dar piticii aceștia care trăiau prin copaci, mai rău ca fiarele sălbatice, îi puneau pe gânduri.

.....

George grăbise pasul. Urmele acelea micuțe erau acum tot mai dese și adânc întipărite în pământ, ceea ce dovedea că piticii duceau cu ei o povară foarte grea pentru puterile lor.

Așadar, îi atacaseră pe Bonga în luminiș și-l luaseră cu ei. Cu siguranță ca va da în curând de sălașul lor. Poate că va reuși totuși să-l salveze pe malaiez, care se va fi aflând în mare primejdie.

Deodată, tânărul se opri în loc, aprinse brusc lampa de buzunar și sări în lături. Deasupra capului său se auziră țipetele acelea ciudate; așadar, îi simțiseră. Dacă putuseră ei birui namila aceea de malaiez, cu siguranță că nici el nu va putea scăpa din ghearele lor. Smuci revolverul de la brâu, trecu lampa în mâna stângă și ascultă cu încordare. În juru-i, totul foșnea. Auzise și până acum foșnetul acela, ceva mai slab, însă, dar îl atribuia vietăților pădurii, care noaptea se trezesc la viață.

Dar acum i se părea că moartea îl pândește din toate părțile. Nicicând nu simțise aerul acela umed al Tropicelor atât de apăsător. Respira cu anevoie, inima bătea să-i spargă pieptul, o sudoare rece îi scălda tot trupul.

Auzi deslușit un foșnet mai tare lângă el — ba nu, părea să vină de deasupra capului. Își aminti că piticii se cățărau ca maimuțele pe copaci. George făcu un pas înapoi, dar tresări înfiorat, căci se izbise de cineva care se afla în spatele său.

Se auzi un strigăt melodios, pe urmă tânărul simți o înțepătură în mâna dreaptă și, în același timp, se stârni o mișcare în jurul său. Pădurea întreagă se trezise parcă la viață, niște glasuri răsunară aproape, iar altele ceva mai departe... și înțelese că fusese împresurat de pitici.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

CĂLĂREȚUL VALURILOR (II) 33

Repede ca fulgerul făcu lumină și ridică revolverul. Mai bine zis, vru să-l ridice, dar mâna îi păru deodată grea ca plumbul. Raza de lumină căzu pe un grup de pitici care îl înconjurau ca un roi din toate părțile.

Îl cuprinse deodată o spaimă grozavă. De ce nu mai putea mișca brațul drept? Și ce să fie furnicătura aceea din tot trupul? Degetele mâinii stângi se desprinseră de la sine și lampa se rostogoli la pământ. Nu mai simți nici o părticică a corpului și-i veni amețeală. Înțelese cu groază că înțepătura fusese otrăvită... vru să țipe, dar... își pierdu cunoștința.

Când își veni în simțiri, se minună că mai era în viață. Ultimul lui gând fusese că-l otrăviseră piticii. Dar cum se făcea atunci că revenise la viață? Oare otrava avea putere numai să te amețească? De ce nu-l omorâseră piticii? Încercă să facă o mișcare și băgă de seamă că era legat.

Mintea i se limpezea din ce în ce şi se simţi purtat pe braţe. Aşadar leşinul lui nu ţinuse mult. În jurul şi deasupra capului său pădurea răsuna de ţipetele piticilor...

Se pomeni deodată într-o rarişte. Luna lumina ca ziua. Spre marea lui mirare, văzu la capătul rariştei o colibă de bambu. Deci mai locuia aici şi un alb, care trebuie să se fi aflat înaintea lui Martens pe insulă. Gândul acesta îi trecu ca fulgerul prin minte. Faptul că piticii ascultau de el era cea mai bună dovadă.

Când fu la vreo zece metri de colibă, un om înalt şi uscăţiv îi ieşi în întâmpinare. Era un european îmbrăcat în haine coloniale. Într-o limbă pe care George n-o înţelegea, le spuse ceva piticilor, care îi răspunseră îndată printr-un fel de ciripit.

Îl aşezară pe tânăr jos la picioarele europeanului.

Expresia feţei lui dovedea energie şi inteligenţă, dar ochii îi luceau într-un chip ciudat. Pe buzele individului flutura un zâmbet enigmatic şi crud în acelaşi timp.

— Ia te uită, făcu el în englezeşte, după cum văd am avut noroc pe ziua de azi. Micii mei prieteni mi-au adus două noi puteri într-un interval atât de scurt. Trebuie să ştii, tinere, că piticii lasă să treacă o săptămână la mijloc până să-mi vină cu alt ajutor. Dar fiindcă ai încălcat singur ţinutul nostru, se schimbă lucrurile. Aş vrea să-mi spui şi mie cum ai ajuns aici.

Instinctiv, George înţelese că nu trebuia să pomenească de tovarăşii săi. De aceea răspunse cu un glas care părea încă speriat:

— Corabia noastră a căzut pradă ciclonului şi eu de-abia am putut scăpa într-o barcă. Valurile m-au aruncat pe ţărm şi am pornit pe o potecă prin pădure, sperând să găsesc vreun adăpost omenesc.

— Speranţa nu te-a înşelat, numai că a ieşit altfel decât credeai. Acum însă vreau să-ţi fac o propunere. Aş avea ceva de lucru pentru dumneata, deşi e o muncă foarte grea şi primejdioasă. Drept e că mai mult de un an n-o să ţină, dar pe urmă vei primi de la mine o răsplată pe care n-ai putea-o câştiga nicăieri într-un interval atât de scurt. Piticii nu vor să se îndeletnicească singuri cu munca asta, din pricina superstiţiei, pe care mi-e cu neputinţă să le-o înfrâng. Mai am aici un european şi şase malaiezi. Ei, ce zici, te învoieşti?

— Ar trebui mai întâi să ştiu despre ce muncă e vorba, răspunse George. Şi-apoi, ce mi se poate întâmpla dacă refuz?

— Munca constă în aceea că vei scormoni pământul insulei împreună cu ceilalţi, care s-au învoit numaidecât. Trebuie să ştii, tinere, că eu caut o comoară, care e îngropată undeva pe aici, şi al cărei loc nu-l cunosc. Dacă nu primeşti propunerea mea... Îţi atrag de la început atenţia că piticii aceştia au prostul obicei să mănânce carne de om. Dacă preferi să fii mâncat de ei, eu n-am nimic împotrivă. De altfel, mai au şi alt obicei urât: îşi chinuiesc îngrozitor prizonierii înainte de a-i omorî — din motive religioase,

pare-mi-se. Cred însă că vei primi mai bucuros propunerea pe care ți-o fac, cu atât mai mult cu cât s-ar putea ca să găsim comoara în mai puțin de un an. Ei, ce zici?

Lui George nu-i trebuia timp de gândire, fiindcă n-avea defel poftă să fie mâncat de pitici. Și-apoi, știa bine că tatăl și prietenii săi vor porni chiar de a doua zi în căutarea lui. Cu armele pe care le aveau, nu se temeau ei de pitici. De aceea, răspunse imediat:

— Firește că primesc mai bine să muncesc.

— Nici nu mă așteptam altfel, zise străinul zâmbind. Cum te cheamă pe dumneata?

— George Rindow.

Tânărul se feri să-și spună numele adevărat, știind că acela de Farrow era bine cunoscut în toată lumea.

— A, așa! Îmi pare bine de cunoștință, făcu necunoscutul zâmbind mulțumit. Eu mă numesc doctor Mors, ține minte. Și încă un lucru: vei dormi la un loc cu celălalt alb, un domn Hess. Atât în coliba dumneavoastră, cât și în timpul lucrului sunteți supravegheați de micii mei prieteni, așa că nici să nu te gândești să fugi. Săgețile lor otrăvite își fac repede efectul. Și apoi, la cea dintâi încercare, te predau lor, să facă ei ce-or vrea cu dumneata. Fii sigur că au să se bucure grozav. Nădăjduiesc însă că vei fi cuminte și nu o să te arunci de bunăvoie în gura lupului — cum s-ar zice. Armele acestea minunate o să ți le păstrez eu până la plecare, ca să nu-ți vină în gând să faci vreo prostie.

La un ordin scurt al doctorului Mors, piticul îl dezlegă repede pe prizonier, care se sculă încet de jos și-și întinse mădularele, ca să și le dezmorțească. Se uită acum mai atent la necunoscut și văzu pe chipul lui întipărită o sălbăticie de neînchipuit.

— Așa, zise doctorul. Du-te să-ți arate piticii noua dumitale locuință, pe care sper că o vei părăsi mai curând decât credem amândoi. Te poți împrieteni în vremea asta cu domnul Hess. E adus de mine din Makassar. Se mai află încă un alb pe insulă, care a venit aici cu malaiezii. Săptămâna viitoare trimit și după ei. Caută să dormi niței, munca despre care ți-am vorbit nu e defel ușoară.

Se întoarse brusc și intră în colibă. George îl urmă pe pitici, care-i făceau semn și intrară în desiș. La vreo cincizeci de metri de luminiș se afla încă unul, unde văzu două colibe, una mare și alta mai mică. În jurul acesteia se așezară opt pitici de pază. Era cu neputință să fugă.

Când George păși în colibă, auzi un glas somnoros mormăind:

— Ce e?

Tânărul înțelese că era presupusul mort din Makassar și răspunse în limba germană:

— Un nou tovarăș de captivitate, care vine cu gând să te scape, domnule Hess.

O clipă domni o liniște adâncă, apoi se auzi o mobilă împinsă cu putere la o parte și o flacără pâlpâi prin întuneric. Hess trăsese un chibrit și aprinsese lumânarea de pe masă. Urmă o lungă explicație din care Hess află ce se petrecuse de două luni încoace de când se afla pe insulă. Bietul om nu mai putea de bucurie când auzi că va fi în curând eliberat de căpitanul Farrow și tovarășii săi. Hess îi povesti tânărului taina comorii. Cumpărase planul de la un om din Makassar, dar doctorul Mors, care auzise convorbirea lor, îl ademenise pe insulă și-l luase cu de-a sila. Mors mai fusese și în alte dăți aici, când avusese prilejul să scape de la moarte pe căpetania piticilor, care fusese mușcată de un șarpe veninos. De aici, respectul și recunoștința acestui popor de pigmei.

George își aduse în cele din urmă aminte de faptul că ar fi bine să se odihnească puțin, deoarece munca pe care avea s-o îndeplinească a doua zi era foarte istovitoare. Hess îi mai spuse că, în afară de asta, primejdiile pândeau la tot pasul, din pricina șerpilor veninoși care mișună prin desișul pădurii.

În colibă se mai afla pregătit încă un culcuș, căci Mors se aștepta ca piticii să-l aducă în curând și pe Martens. George adormi repede, cu speranța că a doua zi va fi eliberat de ai săi.

III. Şiretenia doctorului Mors

Dis-de-dimineaţă fură treziţi de glasul tălos al doctorului. Acesta se uită zâmbind la George şi-i zise:

— Mă bucur că am în faţa mea pe fiul viteazului căpitan Farrow, despre ale cărui isprăvi am auzit foarte multe. Cu atât mai repede va merge deci treaba. Da, da, tinere, piticii mei mi-au dat de veste încă de azi noapte că pe malul de nord al insulei a apărut „Dox"-ul dumneavoastră. Am înţeles atunci imediat ce s-a petrecut. Tatăl dumitale, cu care am şi vorbit, şi-a dat desigur seama că nu e nimic de făcut. I-am spus că dacă face vreo încercare să acosteze pe ţărm, te dau pe mâna piticilor să facă ei ce-or vrea cu dumneata. Şi chiar dacă ar reuşi să pătrundă cu vreo câţiva oameni în insulă, până s-ajungă ei aici, vei fi dispărut de mult cu piticii mei prin desişul pădurii şi tot n-au să te găsească. A înţeles imediat că am dreptate şi a renunţat, urându-mi totodată să sfârşim cât mai repede ceea ce avem de făcut. Aşadar, pune-te serios pe lucru!

Unul din malaiezi veni să le-aducă ceai şi peşte prăjit. George era buimăcit, parcă l-ar fi izbit cineva cu o măciucă în cap. Toate speranţele lui se irosiseră şi îşi dădea seama că ameninţarea lui Mors nu era o vorbă goală.

Pe de altă parte, îşi zicea că e cu neputinţă ca tatăl său să se lase intimidat de ameninţările doctorului. Şi dacă nu ştia de puterea grozavă a săgeţilor, îl punea pe el în mare primejdie. De l-ar putea da de veste prin cineva!

George privi prin uşa întredeschisă şi-l văzu pe doctor dând cu glas aspru porunci malaiezilor de afară. L-ar putea deci vedea dacă ar vrea să vină în colibă. Aşa că îi şopti acestuia în limba lui, pe care o învăţase destul de bineşor:

— Cum te cheamă pe tine?

— Muta, Tuan, răspunse el.

— Bine. Ascultă, Muta. Tovarăşii mei se află la ţărm pe un vapor care poate merge şi pe sub apă. Ai putea tu să scapi de sub supravegherea piticilor?

— Dacă aş şti că am unde să rămân, atunci nu mi-ar fi greu, Tuan.

— Tuanul care conduce vaporul este tatăl meu. Caută s-ajungi până la el, spune-i ce se petrece aici pe insulă şi n-o să te căieşti. Nu uita nici de săgeţile otrăvite, care sunt foarte primejdioase şi nici că voi fi dat pe seama piticilor, dacă ar încerca să mă la cu de-a sila. Aici nu ne poate ajuta decât şiretlicul, înţelegi?

— Da, Tuan. Voi vorbi cu Tuanul de pe vapor şi-l voi aduce într-ascuns încoace. Ştiu eu cum să scap de sub ochii piticilor. Peste o zi le voi spune Tuanilor ce e de făcut.

Se întoarse repede şi ieşi pe uşă, căci îl zărise pe doctorul Mors îndreptându-se spre colibă.

George îl văzu pe Mors punând întrebări cu glas răstit malaiezului. Dar acesta dădu de câteva ori din umeri, ca şi când nu l-ar fi înţeles.

— Domnule Farrow, zise doctorul venind la George, mi se pare că umbli cu gânduri de fugă; mai mult chiar, sunt convins că ai încercat să-l ademeneşti pe malaiez să-ţi înlesnească fuga. Dacă Muta dispare astăzi, ştiu sigur că l-ai trimis la tatăl dumitale. În acelaşi moment, te dau pe mâna piticilor, să ştii. Vezi de-i spune lui Muta ce are de făcut.

George îşi muşcă buzele de necaz, dar se prefăcu foarte mirat când răspunse:

— Nu înţeleg ce vrei să spui, doctore. Îl întrebasem pe malaiez ce am de făcut în privinţa lucrului care mă aşteaptă. Fiindcă, vezi dumneata, e în interesul meu să se isprăvească mai curând cu găsirea comorii. De aceea n-ar fi rău, domnule doctor, să-mi dai ceva amănunte despre ea. Poate că am scurta mult din timp dacă aş şti mai precis ce e cu comoara asta şi n-ar fi nevoie să scormonim toată insula ca s-o găsim.

Doctorul Mors se uită uluit la el, apoi răspunse, codindu-se:

— Hm... s-ar putea să ai dreptate. Până acum, după o scurtă examinare a planului, am socotit că această comoară se găseşte la capătul acesta al insulei şi am făcu aici săpăturile. Te pomeneşti că dumneata ai putea descoperi mai repede ţinta.

Tânărul îi aruncă o privire întrebătoare lui Hess şi, văzând că acesta încuviinţează din cap, zise:

— Spuneai adineauri, domnule doctor, că ţi-ai aruncat numai în treacăt ochii pe plan. Unde sunt documentele?

Mors păru cam încurcat, apoi răspunse:

— Probabil că aţi stat azi noapte de vorbă despre chestia care ne preocupă, aşa că ştii cum stau lucrurile. Fostul meu tovarăş, Crüwe, care la început avea pretenţii asupra comorii, s-a lăsat păgubaş şi s-a întors la Makassar, unde a vândut planul d-lui Hess. Din păcate, eu nu sunt omul care să întrebuinţeze mijloace drastice, altminteri aş fi aflat de la Hess dacă Crüwe l-a dat şi alte lămuriri mai precise odată cu planurile. Totuşi cred că pentru explicaţia desenului există şi o cheie verbală. Poate că izbuteşti dumneata, domnule Farrow, să o ghiceşti, de aceea o să-ţi arăt planurile. Stai, te rog, alci. Dumneata, domnule Hess, poftim la lucru. Ştii că eşti însărcinat cu munca preliminară, cea mai grea de altfel şi cea mai primejdioasă, de care ai putea fi scutit dacă mi-ai explica cheia planului.

George clătină din cap îngândurat. Curios om mai era şi doctorul Mors. Susţinea că nu e în stare de mijloace drastice şi totuşi îl punea pe Hess la

munci grele şi primejdioase pentru a-l sili să-i divulge cheia planului pe care bănuia că acesta o cunoaşte. Se uită lung după tovarăşul său de suferinţe. Hess făcea impresia unui om energic şi tenace. Nu era exclus ca el să cunoască într-adevăr cheia în urma căreia s-ar fi găsit repede comoara. Prefera însă să muncească din greu un an întreg şi să fie expus la cele mai mari primejdii decât să se trădeze.

În sfârşit... Pentru George, principalul era să câştige timp. Ştia prea bine că tatăl său va întrebuinţa toate mijloacele ca să-l scoată de acolo, fie ce-o fi. Aştepta acum cu încordare să vadă planurile pe care i le va aduce acest ciudat doctor Mors.

Răbdarea nu-i fu pusă la grea încercare, căci doctorul se întoarse foarte curând cu un plic mare pe care-l puse pe masa primitivă din mijlocul colibei. Scoase din el o hartă şi o întinse în faţa lui George.

— Vezi şi dumneata, domnule Farrow, dacă poţi înţelege ceva din documentul acesta, care pare să fie foarte vechi. Dacă izbuteşti, m-ai scuti de multă osteneală şi ai avea şi dumneata o parte mai mare din comoară. Îţi dau timp până la prânz să studiezi documentul, vei fi însă supravegheat mereu de pitici — şi te rog să iei în seamă ce-ţi spun. Aşadar, cu cât vei reuşi mai curând să dezlegi taina, cu atât vei scăpa mai repede de munca istovitoare care te aşteaptă. Încordează-ţi mintea ca să-ţi scuteşti corpul.

Doctorul înclină uşor capul, apoi ieşi din colibă. George îl văzu vorbind stăruitor cu vreo câţiva pitici care se aflau în luminiş, probabil ca să nu-l slăbească pe el din ochi.

Aşadar, fuga era exclusă. Trebuia deci, în propriul său interes, să se cufunde în studiul hărţii pe care i-o adusese doctorul şi la care se pricepea foarte bine, deoarece de mic copil privea ceasuri întregi hărţile, urmărind călătoriile tatălui său.

Se uită lung la bucata de pergament care reprezenta ţinuturile mării Flores unde se afla acum. Văzu insula desenată mai desluşit, deci aici trebuia să fie comoara — dacă va fi existând într-adevăr. Sus, în colţul din dreapa al hărţii, într-un mic pătrat, erau reproduse iar contururile acestei insule din arhipelagul Insulelor Tigrului. După aspectul documentului, acesta trebuie să fi fost de cel puţin două sute de ani. Dar de unde putea atunci să cunoască desenatorul atât de exact latitudinea şi longitudinea?

George înţelese imediat că harta data din timpurile moderne şi se întrebuinţase dinadins un pergament, ca să se creadă că e vorba de vreo comoară veche, pe care vreun pirat o îngropase acolo cu veacuri în urmă.

Dar ce taină se va fi ascunzând aici în pământ? Era poate vreo pradă din timpul războiului mondial, care fusese ascunsă acolo. În ţinuturile acestea nu putea fi vorba decât de o pradă luată de la englezi, căci prin marea Flores adusese „Dox"-ul în ultimul an al războiului mari pagube flotei engleze. Scufundase el singur aproape o sută de mii de tone. Era deci

foarte lesne ca vreun om mai isteț să fi adus pe insulă bogățiile găsite pe aceste vase.

Ideea prindea din ce în ce mai mult contur în mintea lui George, în vreme ce cerceta harta. În același timp băgă de seamă că în pătratul din colț, unde era reproducerea în mic a desenului, se afla o cruciuliță pusă acolo fără nici un rost.

De la început mijise în capul lui gândul că harta era făcută astfel ca să inducă în eroare pe cineva care nu cunoștea însemnătatea ei. Același lucru îl vedea și doctorul Mors, căci nu degeaba susținea el că Hess cunoaște cheia și-l punea la munci grele pentru a-l sili să i-o spună.

Iarăși examină tânărul cu atenție harta. Ce rost aveau desenul acela mic și cruciulița din colțul lui? Era într-adevăr de mirare că Mors, care părea un om atât de inteligent, nu observase amănuntul acesta. George își aminti de privirea ciudată a doctorului. Ochii lui aveau o sclipire neobișnuită, o lucire care rezultă numai dintr-o supraexcitare a creierului și tânărul găsi dezlegarea întregii probleme. Doctorul Mors avea mintea zdruncinată, altminteri nu se putea explica atitudinea lui. De aceea, privirea aceea ciudată, și scăparea din vedere a amănuntelor din care reieșea lămurit că harta fusese făcută în vremuri mai noi și desenată dinadins astfel.

George știa din cărți că popoarele primitive îi respectă pe nebuni și nu s-ar atinge de ei pentru nimic în lume. Așa trebuia să fie și aici cazul. Numai așa se explica supunerea piticilor față de el, cu atât mai mult cu cât Mors le scăpase de la moarte căpetenia mușcată de șarpe. Știa că nu l-ar părăsi de bunăvoie; mai mult, l-ar apăra până în ultimul moment.

Totuși, George se îndoia că doctorul, cu toată nebunia lui, ar lăsa s-ajungă lucrurile până acolo. Firește că tânărul trebuia să fie cu mare băgare de seamă și pentru moment nu găsea nici un mijloc de scăpare, fără să se expună la prea mari primejdii.

Da, dar mai avea tot timpul până la amiază să făurească vreun plan. Bănuia că Mors pusese să se caute comoara în loc greșit și lucrul putea să țină un an întreg, dacă nu și mai mult, căci va vrea să scormonească toată insula. Cum ar putea el însă să intre în legătură cu tatăl său și tovarășii lui? Avea totuși mângâierea că Mors le spusese că trăiește, ceea ce era pentru căpitan și Sanja o ușurare.

Și? Avea el vreo posibilitate să se pună în legătură cu ei fără să trezească bănuiala doctorului? Prin malalezi era exclus, căci nebunul ar fi fost în stare să-și pună în practică amenințarea și să-l predea piticilor ca „să facă cu el ce-or pofti" — așa cum zicea. Ce însemna asta, știa el, George, foarte bine. Deocamdată, doctorul era stăpân pe situație și ar fi fost în stare să se servească de avantajul pe care-l avea.

George tresări din gândurile sale când îl văzu pe doctor intrând pe neașteptate în colibă.

— Ei, tinere, ai descoperit ceva? îl întrebă el. Nu eşti şi dumneata de părere că comoara se află în partea de nord a insulei?

— Până acum aşa se pare, răspunse el. Te-aş ruga să-mi mai laşi timp să studiez harta mai bine. Nu fiindcă m-aş sfii de muncă, dar cred că aduc mai mult folos aşa, decât săpând o bucăţică de pământ.

— Desigur, prietene; studiază mai departe harta! încuviinţă doctorul. Am mari speranţe că dumneata vei reuşi să descoperi locul unde e îngropată comoara. Ar fi, de altfel, în interesul nostru, al tuturora, fiindcă, drept să-ţi spun, nu-mi face nici mie cine ştie ce plăcere să fac aici pe directorul de închisoare. Acum mă duc să-i controlez puţin pe tovarăşii dumitale de lucru. Dumneata rămâi aici; îndată ce-ai încerca să ieşi din colibă, piticii ar crede că vrei să fugi şi ai păţi-o rău de tot. Ne vedem iar la prânz.

George aflase acum taina şi nu mai avea nevoie să studieze harta. Se mira numai cum doctorul, cu inteligenţa lui, nu o descoperise încă, deşi era cât se poate de uşor. Să fi fost însă mai greu decât credea el? Oare uşurinţa asta aparentă era numai o cursă? La drept vorbind, ar fi trebuit să-l preocupe acum mai mult căutarea unui mijloc de scăpare decât comoara, dar se mai uită o dată cu atenţie încordată pe hartă. Spre norocul său, căci doctorul intrase pe nesimţite în colibă şi-l privea pe furiş. Tresări speriat când îl auzi zicând:

— Acum văd că pot avea încredere în dumneata, tinere. Credeam că te prefaci numai şi că harta nu te interesează atât cât făurirea unui plan de fugă. Bag însă de seamă că m-am înşelat, pari să lei lucrurile în serios. Îmi închipui şi eu că nu ţi-e tocmai plăcut să stai închis aici când ştii că în faţa insulei aşteaptă submarinul tatălui dumitale. Dar n-am ce-ţi face. Nu mă abat niciodată de la ţinta mea, şi apoi singur ai venit pe insulă, fără să te poftesc eu. Am în dumneata o forţă nouă de care nu vreau să mă lipsesc. Dezleagă problema comorii şi pe urmă du-te sănătos cu partea de câştig care ţi se va cuveni.

— Spune-mi, rogu-te, domnule doctor, nu crezi şi dumneata că această comoară se cuvine de drept domnului Hess, care a cumpărat cu bani gheaţă planurile? întrebă cu ciudă George pe Mora.

— Hm, ar putea să ridice oarecare pretenţii şi el, eu însă mi-am pierdut luni întregi prin pustietatea asta, am muncit şi am trăit înconjurat de mari primejdii, aşa că am mai multe drepturi decât el.

Şi iarăşi ochii doctorului sclipiră în chip bizar, ceea ce întări bănuiala tânărului: omul era într-adevăr nebun. Comoara devenise la el o idee fixă şi auzind că altul şi-ar putea-o însuşi, mintea i se rătăcea iar.

— Aşa e, ai dreptate, răspunse el în grabă. Dreptul dumitale e, ca să zicem aşa, un drept moral. În privinţa asta, te vei înţelege singur cu domnul Hess; obligaţia mea e să studiez înainte de toate bine harta. Adevărul e că

taina va fi foarte greu de dezlegat, dar am făcut eu şi alte lucruri mult mai anevoioase, care păreau la prima vedere imposibil de rezolvat.

— Bine, tinere, făcu doctorul zâmbind prietenos. Acum te las singur. Dacă ai reuşit să descoperi ceva, strigă-mă pe nume, fereşte-te însă să ieşi din colibă. S-ar putea ca paznicii dumitale să interpreteze greşit gestul acesta.

George se apucă serios să studieze harta. Întâia soluţie i se părea prea uşoară ca să fie cea adevărată. Trebuia să mai fie încă una, mult mai greu de găsit. Examină cu băgare de seamă pergamentul şi deodată îi veni o idee. Da, da, aşa trebuie să fie.

Desenul din colţ era găurit în patru locuri. Nişte găuri foarte mici, pe care le observă de-abia când ridică harta în dreptul luminii. Dar şi în mijlocul desenului principal se aflau patru găuri, asemenea celorlalte, în aceeaşi aşezare neregulată.

Aici era dezlegarea problemei. Desenul din colţ trebuia suprapus peste celălalt, cu găurile exact în acelaşi loc. Cu siguranţă că atunci s-ar fi aflat locul unde era îngropată comoara.

Firește că George se feri să-i spună ceva lui Mors, hotărât să păstreze taina pentru sine. Tovarăşul său de suferinţă, Hess, era singurul în drept să ridice comoara, era proprietatea lui, căci o cumpărase cu bani plătiţi înainte. De asemenea şi Martens, care trebuia să împartă totul cu el şi care mai suferise, sărmanul, pe deasupra şi prigoana poliţiei din Makassar.

George puse harta pe masă, îşi rezemă capul în palmă şi se adânci de formă în studierea pergamentului. În realitate, însă, nu se gândea decât la făurirea unui plan de fugă. Va reuşi oare Muta să se strecoare până la submarin? Sau să încerce el singur?

De-ar fi bănuit cel puţin locul unde se afla acum „Dox"-ul! Poate că tot ar fi riscat. Tovarăşii l-ar fi venit într-ajutor chiar dacă ar fi fost vorba să se pomenească cu săgeţi împroşcate de câţiva pitici.

Prin ce mijloc l-ar putea trage pe sfoară pe acest doctor Mors? Deodată îl străfulgeră un gând. Trebuia cu orice preţ să-l ducă pe nebun în partea de nord a insulei. Când îl vor zări cei de pe submarin, vor încerca neapărat să debarce. Zâmbi mulţumit, apoi făcu cu unghia un mic semn pe hartă drept în direcţia de nord a coastei. Aşa. Va arăta acest semn doctorului care, în lăcomia lui nebună după comoară, va cădea cu siguranţă în cursă.

IV. Goana după bogăţie

Doctorul se întoarse pe la vremea prânzului, împreună cu Hess şi cei şase malaiezi. Aşadar, Muta nu îşi putuse împlini făgăduiala. George fu foarte mulţumit, căci fuga malaiezului ar fi putut dăuna acum planului său, deoarece Mors ar fi devenit bănuitor şi şi-ar fi pierdut încrederea în el.

— Domnule doctor, îl strigă el voios, mi se pare că am descoperit taina.

În vreme ce doctorul părea cuprins de o mare bucurie, Hess se posomorî la față. Descoperirea comorii însemna pentru el pierderea ei. George îl liniști însă printr-un semn pe care doctorul nu-l văzu.

— Ce... ce-ai găsit? făcu Mors, nerăbdător.

— Comoara trebuie să fie îngropată aici, la marginea golfului, căci dacă ții harta pleziș în dreptul luminii, se vede deslușit un semn mititel. Același semn e și dincoace pe reproducerea în mic a planului, așa că potriveala îți are rostul ei.

— Bine zici, răspunse doctorul, la asta nu m-am gândit. Soarta te-a adus pesemne pe insulă, domnule Farrow, ca să mă scuteşti de o muncă atât de obositoare. Poate că-ți vei recăpăta chiar astăzi libertatea și o bună parte din comoară. Plecăm imediat după masă, adică după ce se va mai potoli niței căldura.

— Și cum vrei să pleci, domnule doctor? Pe jos? îl întrebă George râzând.

— Așa! Am eu barca mea, o barcă straşnică pe care am ascuns-o însă așa de bine că nici dracu n-ar putea s-o găsească, răspunse tot râzând Mors. Peste două ceasuri vin să te iau. Acum ia de mănâncă și culcă-te de te odihnește puțin.

Doctorul plecă lăsând harta pe masă. George o bagă repede în buzunar, apoi șopti lui Hess.

— Bine-ar fi să te ia și pe dumneata, domnule Hess, cu noi. Semnele le-am făcut eu însumi pe hartă, deoarece vreau neapărat să ajung la coastă, în speranța că tatăl meu se află acolo. Dacă e într-adevăr unde cred eu, încerc să fug. Caută să faci și dumneata același lucru. Poate că vom reuși să-l târâm și pe doctor pe submarin. Eu am descoperit într-adevăr taina comorii și știu aproape precis unde se găsește. O vom ridica noi pe urmă.

— În nici un caz nu-i putem lăsa pe malaiezi aici, răspunse Hess cu hotărâre. Nu vreau să cadă victimele devotamentului lor.

— Atunci trebuie să-i punem și pe ei la curent cu cele plănuite. Poate că e chiar mai bine să fugim toți o dată. Dacă tovarășii mei sunt pe aproape, nu ne pasă de săgețile otrăvite ale piticilor. În sfârșit, poate că vom avea noroc. Cred că doctorul ar bănui ceva văzând că semnele de pe hartă nu se potrivesc cu locul arătat de mine. De altfel, părerea mea e că omul acesta nu e normal, comoara l-a zăpăcit de tot și l-a țâcnit de-a binelea.

— Am băgat și eu de seamă, încuviință Hess. A, uite-l pe Muta, o să-i spun chiar acum să se înțeleagă cu tovarășii săi.

Hess vorbi cu malaiezul pe limba lui, și pe care George o învățase și el, bineînțeles. Căpitanului îi lucea fața de bucurie și fugăciului să-și pună la curent prietenii cu cele ce aveau să urmeze.

— Să spunem că e ceai din urmă prânz pe insulă, zise apoi Hess, îngândurat, și se uită cu silă la bucata de carne friptă din fața lui. Dacă nu mă înșelam, stăpâna-rea să calo în gura lăcomiei, nu pățiserăm toți ce-am pățit.

— Vei avea în schimb amintirea unor întâmplări neobișnuite și, cred, de amintiri sunt singurele lucruri frumoase cu care ne alegem la bătrânețe, răspunse George. Și apoi, dacă reușești să pui mâna pe comoară, îți dai ce să le cumperi, încheie tânărul râzând.

— Straşnic om ești, domnule Farrow! zise cu admirație Hess. Tatăl dumitale poate fi mândru de așa fecior, după cum poți, fi mândru și dumneata de un astfel de tată. Firește că și pe mine tot dorul de aventuri m-a mânat în lume, dar credeam că șederea mea la Tropice era de ajuns. Ceea ce mi s-a întâmplat însă acum se cheamă o adevărată aventură. N-ai idee ce bine îmi pare că am avut prilejul să fiu împreună cu dumneata printr-o astfel de întâmplare.

— Primejdia adevărată vine de-acum încolo, răspunse George zâmbind. Și apoi, nu se știe dacă vom reuși să scăpăm de aici. Despre o amintire frumoasă nu poate fi vorba decât după ce te vei vedea, împreună cu domnul Martens, comoara și cei șase malaiezi ai dvs. la Makassar. Acum să mâncăm și să dormim puțin, vom avea nevoie mai pe urmă de toată tăria nervilor și forțelor noastre trupești.

Perspectiva eliberării apropiate le trezise o poftă de mâncare straşnică la amândoi. Reușiră chiar să aștearnă puțin după masă.

Îl trezi doctorul Mors, care zise intrând pe ușă:

— La drum, domnilor! În curând va suna ceasul libertății și vă veți lua răsplata. Unde e harta, tinere Farrow?

— Ai luat-o cu dumneata, răspunse George cu un aer nevinovat. Dar nu face nimic dacă ai uitat-o acasă, mi-am memorat eu bine golful unde e îngropată comoara. Hai că te duc eu de-a dreptul acolo.

Înfrigurarea bolnavă în care se afla doctorul cu gândul că va avea peste puțin timp mult dorita comoară îl zăpăcise într-atât încât nici nu-și mai aducea aminte dacă luase sau nu cu el harta. George avea însă nevoie de ea ca să poată ridica mai târziu comoara. Își memorase într-adevăr locul unde spusese el că se găsește îngropată aceasta și al cărui semn făcut chiar de mâna lui îl arătase doctorului. Cu simțul lui de orientare, care părea să fie ceva înnăscut la el, când ieșiră din colibă îi indică doctorului în ce direcție s-o ia și-l întrebă dacă există vreo potecă într-acolo.

— Da, poteca pe care o știu eu face ce-i drept un mic ocol spre miază-noapte, dar putem ajunge într-o jumătate de ceas la coasta de nord. Nu știu însă sigur dacă dă într-adevăr în golful însemnat pe hartă.

— Vom vedea noi. Sper că peste un ceas vom fi dat de comoară, strigă cu un entuziasm prefăcut tânărul.

Perspectiva aceasta îl făcu pe doctor să uite orice prevedere. Porni grăbit spre desișul dinspre miază-noapte, urmat de George, Hess și cei șase mateloți. George întoarse o dată capul și-l văzu cu bucurie pe pitici ultimii-se mirați după el. În înfrigurarea care-l stăpânea, doctorul uitase să le dea instrucțiuni.

Se gândi apoi că Moro va fi pus desigur santinele pe mal, care să urmărească mișcările submarinului. Așadar, fuga tot primejdioasă rămânea, căci piticii vor trimite imediat săgețile lor ațâțătoare înainte de-a avea vreme tovarășii lui să-i sară în ajutor.

Deodată doctorul Moro se opri în loc și ascultă. Dinspre miază-noapte se auzeau strigătele ciudate ale piticilor, care se îndepărtară încă destul de repede spre răsărit.

— Auzi? zise Moro lui George. Acestea sunt santinelele mele. Tatăl dumitale se îndreaptă acum cu submarinul înspre sud, fără îndoială pentru a face, după cum probabil plănuise.

George își pierdu un moment cumpătul. Ce era de făcut? Părea să cadă în bătăi dacă tatăl său plecase de la nord spre sud, pe când toate speranțele lui erau că-l va găsi acolo.

Țipetele piticilor se auziră iar, de astă dată cu o altă intonație și foarte repezi. Moro ascultă niște, pe urmă zise zâmbind:

— Aha, știu ce s-a întâmplat. Submarinul s-a lăsat la fund și piticii s-au speriat, neștiind ce să creadă. Totuși nu se mișcă de la posturile lor, așa că tatăl dumitale nu poate debarca, după cum probabil plănuise.

George de-abia își putu stăpâni o exclamație de bucurie ca să nu deștepte bănuielile doctorului. Ginicea că era o manevră a căpitanului ca să-i înșele pe pitici.

Moro dădu de câteva ori din cap mulțumit, apoi păși mai departe. De astă dată, George îl urma cu inima ușoară. Era aproape sigur că santinelele vor fi alergat spre coasta de răsărit, unde se așteptau să vadă ivindu-se iar submarinul.

Dinspre coasta acum spre nord și în pădure domnea o liniște adâncă. Moro se uita din când în când spre vârfurile copacilor și zise în cele din urmă, dând din nou mulțumit din cap:

— Au alergat cu toții la țărm și n-er fi trebuit s-o facă. Nu face nimic, au să fie și ei cu ochii în patru și așa.

După un sfert de ceas ajunseră la coasta de nord a insulei. Doctorul păru deodată neliniștit. De-abia acum își dădea el seama că se afla singur cu șase prizonieri. Dacă nu se găsea nici un pitic pe aproape, atunci nu l-ar fi ajutat la nimic revolverul pe care-l mângâia mereu dinadins ca să-l vadă ceilalți.

George aruncă o privire spre mare. Se aflau nu la o limbă de pământ, ci la un loc al coastei unde submarinului i-ar fi fost cu neputință să acosteze.

— Trebuie să ne ducem mai spre vest, zise el, acolo e golful. S-o luăm pe mal și vom ajunge lesne la el.

Și fără să-l mai ia în seamă pe doctor, porni singur înainte, ca și când nu mai avea răbdare să-l aștepte pe ceilalți. Aceasta îl liniști pe Mors, care se ultase cam îngrijorat în jurul său. Păși acum în urma lui George cu speranța că în curând va da de comoara mult visată.

Dădură în sfârșit de o limbă mare de pământ, ale cărei margini de coral cădeau vertical în mare și unde era posibilă o debarcare.

— Aici, domnule doctor, strigă George, trebuie să fie golful însemnat pe hartă. Stai puțin, cred că acolo unde se îndeasă stâncile acelea între tufe. Ce-ar fi să ne uităm?

— Da, strigă cu înfrigurare Mors. Cred că ai dreptate, domnule Farrow. Golful pare să fie un bun loc de debarcare. Poate că omul care a ascuns comoara de frica piraților n-a mai avut vreme să intre mai afund în insulă și de aceea a ales tocmai locul ăsta...

George răsuflă ușurat. Tocmai în clipa aceea zări periscopul „Dox"-ului, care răsărise la capătul golfului și se apropia încet de țărm. Sosise în sfârșit momentul, căci piticii erau cu toții adunați în partea de răsărit a insulei, unde așteptau să iasă submarinul la suprafață. Doctorul Mors se îndreptase în grabă spre grupul de stânci, așa că George putu face un semn cu mâna spre „Dox", știind că tatăl său pândește din turn și-l va fi văzut cu siguranță. Așa și era, căci acum „Dox"-ul venea direct spre el.

George mai arătă printr-un semnal că aici coasta se lasă vertical în apă și că vasul se poate apropia până la mal, apoi se apropie de Mors, care se căznea să smulgă un bolovan mare din loc, și-l zise:

— Stai să te ajut și eu, domnule doctor. Cred că nu m-am înșelat și am dat, în sfârșit, de comoară, așa că astă seară voi fi liber. Să sperăm că tata nu va încerca o debarcare pe coasta de răsărit și va aștepta cu răbdare până mă voi întoarce.

Doctorul se ridică gâfâind, căci bolovanul nu se clintea. Se uită clătinând capul la enormul bloc de coral, apoi strigă:

— Presupunerile dumitale, domnule Farrow, par să se adevereasică. Sub bolovanul ăsta trebuie să fie comoara. Să ne încordăm puterile și s-o scoatem la lumină.

— Nu mai e nevoie, răspunse George cu sânge rece. Te-am tras pe sfoară, doctore Mors. Eu însumi am însemnat locul ăsta pe hartă, fiindcă eram sigur că-l voi găsi pe tata cu submarinul aici — după cum vezi.

În timp ce vorbea, tânărul smulse revolverul de la brâul doctorului și-l îndreptă spre el. Mors rămase cu ochii holbați când văzu în imediata apropiere a țărmului turnul submarinului răsărind din apă. Oblonul se ridică brusc, căpitanul Farrow sări pe punte și după el năvăliră toți cei care se aflau pe „Dox".

Doctorul Mors aruncă tânărului o privire în care se putea citi dezamăgirea și mâhnirea în același timp, își lăsă capul în piept și murmură:

— Așadar, comoara rămâne îngropată pe veci în pământ. Zadarnică mi-a fost truda, zadarnice speranțele... Da, domnule Farrow, ai fost mai tare ca mine. Nu degeaba ești admirat de o lume întreagă. Dar nu, nu mă dau încă bătut, făcu el apoi dârz, voi căuta mai departe și tot o voi găsi. Acum pleacă..., du-te cu ai dumitale, să nu mai încerci să calci însă pe insulă, dacă vrei să nu te dau pe mâna piticilor mei.

— Stai, strigă George, când Mors vru să dispară în desiș. Regret din suflet că sunt silit să te amenințcu propria dumitale armă dar te rog să rămâi pe loc, altminteri trag.

Mors râse batjocoritor și răspunse:

— Revolverul nu e încărcat, tinere. Te sfătuiesc să pleci acum și să nu te mai prind pe aici, că n-o să mai scapi, crede-mă.

În clipa următoare, pieri în pădure. George n-avea defel poftă să se ia după el. Deocamdată se grăbea să se îndepărteze cât mai curând de săgețile otrăvite ale piticilor. Dintr-o săritură fu pe puntea submarinului. Hess și cei șase malaiezi săriră și ei în urma lui și vasul porni imediat.

În câteva cuvinte, tânărul le povesti căpitanului și celorlalți cele întâmplate și încheie:

— Nu încape nici o îndoială că am descoperit taina hărții și pot găsi cu siguranță locul unde e îngropată comoara. Trebuie neapărat s-o ridicăm, altminteri ne-a fost drumul degeaba.

Tăie acum cu băgare de seamă desenul cel mic care reproducea exact pe cel mare și îl așează peste el cu găurile exact unele peste altele. Ținu apoi pergamentul în dreptul luminii, și după câteva momente strigă cu bucurie:

— Am avut dreptate. Locul unde e ascunsă comoara se află în partea de răsărit a insulei. Și-acum, domnilor, se adresă el lui Martens și Hess, la noapte o dezgropăm.

— Nu, domnule Farrow, răspunse cu însuflețire Hess, s-o lăsăm acolo unde e... Pentru ce ne-am expune din nou unei primejdii din care de-abia am scăpat? Mai bine ne lăsăm păgubași.

— Eu, în orice caz, trebuie să mă mai întorc o dată pe insulă, spuse George foarte calm. Mi-a rămas pumnalul dăruit de Sanja și vreau să mi-l iau înapoi. Peter și Kard au să vină cu mine.

*

În timp ce se întuneca, Mors se afla tocmai în partea de sud a insulei, ca să-și inspecteze santinelele. Piticii păreau însă mai puțin ascultători ca până atunci. Cu mare greutate reuși să-i facă să rămână la posturile lor. Doctorul se întoarse apoi nemulțumit în coliba lui. Simțea că-și pierduse autoritatea asupra supușilor săi. Piticii care stăteau cocoțați în vârfurile

copacilor şi se uitau spre mare deveniră deodată neliniştiţi. Apa se agita fără să se vadă nimic la suprafaţă. Deodată scoaseră ţipete de spaimă, care trecură din copac în copac. Ca o turmă de maimuţe înfricoşate de apropierea unui leopard, sălbaticele făpturi omeneşti din cracă-n cracă scoţând strigătele lor de alarmă, ceea ce mărea şi mai mult panica. Din apă se iviră deodată trei făpturi diforme. Erau George, Peter şi Kard în costumele lor de scafandri, care se apropiau de mal. George prevăzuse că, la vederea lor, piticii o vor lua îngroziţi la fugă. După ce scoase capul afară din apă, tânărul deschise repede masca de sticlă din dreptul feţei. Auzi atunci cu bucurie ţipetele de spaimă ale piticilor care se pierdeau spre interiorul insulei. Ieşi apoi liniştit pe ţărm cu tovarăşii săi şi scoase un răcnet prelung ca al crocodililor. Era semnalul pentru căpitanul Farrow că vicleşugul reuşise şi că submarinul se putea apropia de golf. Cei trei scufundători se dezbrăcară repede de hainele acelea grele şi toţi cei de pe „Dox" săriră de pe punte pe mal şi alergară după ei la locul însemnat pe hartă.

Se afla aici un mic luminiş în mijlocul desişului. Începură să sape cu înfrigurare şi în curând dădură de nişte lăzi grele şi de nişte saci de piele, pe care îi scoaseră afară din pământ.

George îi lăsă pe ceilalţi să încarce lăzile şi sacii pe submarin şi porni cu Peter şi Kard spre interiorul insulei. Trebuia cu orice preţ să-şi ia înapoi pumnalul Sanjei. De pretutindeni se auzeau ţipetele înspăimântate ale piticilor, dar nu se mai temeau acum de ei.

Ajunseră în sfârşit la luminişul unde era coliba doctorului, în jurul căreia păzeau câţiva pitici. La vederea lor, începură să ţipe îngroziţi şi o luară la fugă. George se repezi în salturi mari, urmat de tovarăşii săi, spre colibă. Nu se putea ca ţipetele lor să nu fi atras atenţia lui Mors. Şi într-adevăr, când George fu numai la trei paşi de ea, uşa se smuci cu putere şi doctorul apăru în prag. Părea acum că nebunia lui izbucnise cu furie. Văzând staţiile acelea ciudate, scoase un răcnet înfiorător şi pieri pe după colibă. Ideea lui fixă era că trebuia să rămână neapărat pe insulă ca să descopere comoara. George se repezi în casă, văzu la lumina lămpii armele lui pe masă, le luă în grabă, apoi ieşi afară şi le făcu semn tovarăşilor să-l urmeze.

În goană se întoarseră cu toţii la locul unde-i lăsaseră pe ceilalţi. Comoara nu mai era acolo, fusese transportată pe submarin în lipsa lor. De-abia când se văzură în siguranţă pe puntea „Dox"-ului, răsuflară uşuraţi.

Martens a fost recunoscut nevinovat. Iar Hess se alesese cu o afacere strălucită. Comoara pe care şi-o câştigase cu mari încercări era într-adevăr foarte preţioasă, atât pentru el, cât şi pentru tovarăşul său Martens. Drept recunoştinţă, dădură fiecăruia de pe bord câte un dar, vase de aur sau idoli de aur şi argint, împodobiţi cu pietre scumpe, căci fără ajutorul lui Farrow şi al camarazilor săi, dar mai ales al lui George, n-ar fi reuşit să scape cu viaţă din ghearele lui Mors şi ale piticilor săi. Peste noapte, căpitanul Farrow îi transportă la Makassar şi-i debarcă pe uscat într-un loc mai ferit.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește

seria completă

JONNY DIN SUMATRA (I) 34

I. O dramă în largul mării

Pare să fie o barcă răsturnată, zise Rindow care se uita cu atenție spre sud, prin lentilele tari ale ochеanului său. Ba mai văd, dacă nu mă înșel, și doi oameni pe ea. Să ne grăbim să le venim în ajutor, rechinii sunt foarte lacomi și iuți prin părțile acestea.

— A, uite, colo, în depărtare, la sud, se vede o corabie alunecând cu repeziciune pe valuri. E mai aproape de barcă și va fi văzut-o înaintea noastră, strigă George care privea și el prin ochеanul său.

— Atunci să ne ținem noi la o parte, ba mai mult: n-ar fi rău să ne scufundăm. E mai bine să nu fim văzuți, zise căpitanul oarecum îngrijorat.

Coborâră scărița, George închise obloanul greu de fier al turnului și submarinul se lăsă în apă. Farrow se așeză la periscop. Vasul se îndreptă

în direcția unde văzuseră barca răsturnată, la vreo două mii de metri, plutind pe marea prea puțin agitată.

Corabia se și apropiase de barcă și Farrow văzu că pe ea se aflau într-adevăr doi inși care făceau semne disperate spre corabie.

Dădu ordin ca submarinul să reducă viteza, deși n-avea să se teamă că periscopul va putea fi zărit, căci spuma valurilor îl ascundea destul de bine. Dar își zicea că nu strică să fie prevăzător. Nu se știe dacă nu e vreun vas francez și aceștia îl cam purtau pică de când un distrugător de-al lor, care-l urmărea, se izbise de stânci și se scufundase.

Era acum la vreo mie de metri de barca răsturnată, pe când corabia cu pânze numai la cincizeci. Farrow văzu acum deslușit că una din persoanele de pe barcă era o femeie.

Submarinul se afla de-abia la nouă sute de metri de barcă în timp ce corabia și ajunsese lângă ea. Spre bucuria lui Farrow, cei de pe corabie aruncară o frânghie, de care femeia se încleștă cu disperare. Fu ridicată în sus spre corabie, dar când fu numai la patru metri de punte și cineva de pe bord întindea mâinile s-o apuce, un rechin enorm se ivi din apă.

Drept e, că nu o mai putea ajunge, dar primejdia pentru naufragiați era tot atât de mare, căci rechinii sunt foarte lacomi și nu renunță ușor la o pradă. Dacă femeia se sperie și scăpa frânghia din mâini? Omul de pe corabie o prinse repede și cu o smucitură o trecu peste parapet.

Se petrecu atunci ceva care-l făcu pe Farrow să se cutremure. Individul care o ridicase pe femeie o împinse cu atâta violență încolo, încât nenorocita se poticni și căzu drept în brațele altuia care pieri cu ea în lăuntrul corabiei.

Naufragiatul se ridicase în picioare pe barca răsturnată și-i amenință cu pumnii pe cei de pe puntea bricului, care răse batjocoritor, apoi motorul bricului începu să duduie și valurile stârnite în jurul lui erau cât pe aici să acopere barca și s-o dea la fund. După câteva clipe, bricul vră scurt și porni cu iuțeală spre sud.

— Asta e o adevărată crimă! — strigă Farrow indignat. Au salvat numai femeia și pe bărbat l-au lăsat pradă rechinilor. Trebuie să-i alergăm în ajutor!

— Ce mârșăvie! făcu Rindow cu ciudă. Să scapi un naufragiat și să-l lași pe celălalt pradă unei morți atât de grozave. Ăștia de pe bric sunt niște fiare, nu oameni. Ce zici, domnule căpitan, nu ești de părere să ne luăm după ei și să o smulgem pe femeie din ghearele lor?

— Firește, dar după ce vom afla de la naufragiat cine și ce e. Poate că și el e tot un criminal, care a răpit-o pe femeie și a fost urmărit de ai ei ca să-l pedepsească. Imposibil nu e. A, rechinii au turbat de tot... dau năvală tot mai aprig spre barca răsturnată. Să sperăm că vom ajunge la timp pentru a-l salva pe nenorocitul acela din primejdia grozavă în care se află.

Căpitanul dădu ordin ca submarinul să se ridice la suprafață nădăjduind că la vederea lui rechinii se vor împrăștia. La cincizeci de metri de barcă turnul vasului ieși deasupra apei și George se repezi să deschidă chepengul.

Când fu afară, îl văzu pe naufragiat întorcând capul. Era un om mai în vârstă, cu barbă albă, încâlcită. Cum zări submarinul, scoase un strigăt de bucurie. Făcu o mișcare bruscă, încercând să se ridice, dar piciorul stâng îi alunecă și atinse apa. În aceeași clipă, un rechin se repezi spre el, bătrânul răcni îngrozit și se trase până la jumătatea trupului pe fundul bărcii.

George văzu înfiorat cum scândurile de la pupa bărcii se înroșiră de sânge. Oricât de fulgerătoare fusese mișcarea rechinului, ajunsese totuși ca să-i smulgă nenorocitului talpa piciorului.

Când George auzise de la tatăl său că rechinii sunt gata să-i sfâșie pe naufragiat, își luase imediat pușca lui grea și acum trăgea cu furie în monștrii aceia grozavi care mișunau în jurul bărcii. Nimeri pe vreo câțiva din ei, care o luară la goană cu pielea găurită de gloanțe. Ceilalți, înspăimântați, o luară și ei la fugă, și în curând nu mai rămase nici unul din ei.

În vremea asta, submarinul ajunsese lângă barcă. Peter sări din turn, alergă la parapet, se aplecă și-l trase în sus pe naufragiatul leșinat.

— Du-l repede la infirmerie, sper să-l salvez, strigă doctorul Bertram, pe care George îl puse în câteva cuvinte la curent cu cele întâmplate.

Pe când Peter coborî în submarin cu rănitul, George examină barca. O ridică niței și citi pe unul din flancuri numele „Maja" și portul de plecare „Padang". Așadar, bricul căreia îi aparținuse barca asta de salvare era din Padang, Sumatra. Într-acolo se îndreptase și cealaltă corabie care o salvase, ce-i drept, pe femeie, lăsând însă pe nenorocitul bătrân pradă unei morți cumplite.

Căpitanul Farrow privea cu încordare spre sud. Bricul de-abia se mai zărea ca un punct în depărtare. Era hotărât să o salveze pe femeie, dar trebuia mai întâi ca doctorul să-i panseze pe rănit, ca să poată afla de la ei drama — sau mai bine zis prologul dramei — care se petrecuse cu câteva minute mai înainte sub ochii săi.

Deocamdată, dădu viteză vasului, ca să nu piardă din ochi bricul, fără să se apropie însă de el, ca să nu știe cei de pe bordul lui că-l salvase pe bătrân și că îl urmărea.

Băgă în curând de seamă că bricul trebuia să aibă niște motoare strașnice, deoarece alerga cu o repeziciune uimitoare. Să fi simțit că e urmărit sau căuta să o șteargă cât mai în grabă?

Farrow se văzu silit să mărească și el viteza electromotoarelor ca să nu-i scape. După vreun sfert de ceas, doctorul Bertram trimise să i se spună căpitanului că rănitul s-a trezit din leșin și e gata să povestească prologul dramei desfășurate sub ochii lui. Farrow trecu comanda și dădu instrucțiuni

primului său ofițer Rindow să nu slăbească din ochi bricul, dar nici să nu încerce să se apropie de el, după care se duse cu George în infirmeria submarinului.

Naufragiatul, palid ca un mort, zăcea într-unul din hamacuri. Chipul i se înseninase însă sub influența injecției cu morfină pe care i-o făcuse doctorul Bertram.

— Povestește-mi, te rog, ce s-a întâmplat și de ce a salvat bricul numai pe femeie și nu și pe dumneata? îl întrebă Farrow grav.

Bătrânul se uită câteva clipe țintă la căpitan, părând că-i citește pe față bănuiala pe care o credea probabil îndreptățită, căci bâgă cu anevoie mâna sub cămașă și scoase o pungă de mușama pe care o avea atârnată de un șiret la gât.

— Presupun că dumneata ești vestitul căpitan Farrow, domnule, zise el desfăcând punga, și-mi pare rău că ne cunoaștem în împrejurări atât de tragice. Poftim pașaportul meu. Sunt Jasp van Merck, proprietarul și comandantul bricului „Maja" care s-a scufundat noaptea trecută. În barca pe care mă salvasem era și nepoata mea, Maja van Merck, unica fiică a decedatului meu frate și al cărei nume îl purta bricul. Văd că ai oarecare bănuială asupra persoanei mele, domnule căpitan, dar sper că acum s-a

risipit şi aş fi fericit dacă mi-ai da o mână de ajutor să-mi salvez nepoata din ghearele temutului Jonny din Sumatra — poate că vei fi auzit şi dumneata de el?

— Cum să nu! făcu uluit Farrow. Se zice că ar fi cel mai grozav pirat din Oceanul Pacific, dar, cu toată osteneala pe care şi-o dau autorităţile, n-a fost chip să-l prindă până acum. Aşadar, el a răpit-o pe nepoata dumitale şi te-a lăsat pradă rechinilor. Atunci, zvonurile despre cruzimea lui sunt întemeiate.

— Al văzut şi dumneata. Sumatra-Jonny — cum i se zice — trece peste cadavre şi nu ştie ce e mila.

— Ai avut nişte raporturi mai directe cu el, care i-au aţâţat ura împotriva dumitale?

— Da. A cerut-o pe nepoata mea de nevastă şi, bineînţeles, l-am refuzat. Îi va fi fost poate dragă fata, căci şi indivizi ca ei pot iubi într-o oarecare măsură, principalul cererii lui e însă o taină mare, care a rămas de pe urma răposatului meu frate. E vorba de nişte valori foarte importante, despre care nu ştiu cum a aflat Sumatra-Jonny. Acum o săptămână, primind o încărcătură pentru Makassar, m-am pomenit cu cererea nepoatei mele în căsătorie, pe care am respins-o cu indignare. Să fi bănuit eu ce are să urmeze, aş fi procedat cu mai multă diplomaţie.

— Vrei să spui că scufundarea vasului dumitale i se datorează tot lui? întrebă Farrow, nevenindu-i să creadă.

— Da, domnule Farrow, aşa e, răspunse convins olandezul. A pus el singur, sau vreun om de-al lui, o maşină infernală în cala bricului şi m-a urmărit apoi, căci ştiu foarte bine că n-avea nimic de transportat la Celebes. Exact la patruzeci şi opt de ore de la plecare, maşina a făcut explozie. Bricul meu s-a scufundat repede — probabil că toată cala de la proră a fost sfărâmată. Mai mult încă: deteriorase toate bărcile mele de salvare, în afară de două, care au fost luate cu asalt de marinari, care erau ca turbaţi şi răcneau cât puteau că nenorocirea se întâmplase din pricina mea, aşa că n-aveam decât să ne descurcăm cum vom putea, eu şi fata.

Am lăsat repede la apă una din bărcile găurite de pirat şi am sărit cu Maja în ea. Bine am făcut, căci după câteva clipe bricul s-a dus la fund. Sunt încredinţat că acest Jonny mi-a ademenit şi echipajul, judecând după atitudinea marinarilor mei. Barca noastră s-a umplut repede cu apă, deşi ne căzneam să o deşertăm mereu, până ce, în cele din urmă, s-a răsturnat şi ne-am ţinut cu mare greu pe fundul ei. După câtva timp, am zărit un bric care părea că vrea să ne vină în ajutor. Era însă Jonny, care mi-a smuls fata de lângă mine şi apoi s-a îndepărtat, strigându-mi câteva cuvinte batjocoritoare. Ce s-a mai întâmplat, ştii şi dumneata.

— Bine, zise Farrow calm, vom urmări bricul acestui Sumatra-Jonny şi-ţi vom salva nepoata. Te poţi încrede în cuvântul meu, domnule van Merck.

Vasul meu aleargă foarte repede, însă n-aș vrea să-l atac pe pirat la lumină, deoarece ar fi în stare să ascundă fata undeva sau s-o facă să dispară pur și simplu. Trebuie deci s-așteptăm până ce se va întuneca. Fii sigur că o să-l facem noi să ispășească suferințele pe care ți le-a pricinuit. Ai dureri mari?

— Așa și-așa, domnule Farrow. Doctorul dv. mi-a făcut o injecție cu morfină și mi le-a mai alinat puțin. Voi încerca acum să atipesc niței. Întâmplările de peste noapte și pierderea piciorului sunt lucruri prea serioase pentru un om la vârsta mea. Și-apoi, mi se pare că temperatura mi s-a ridicat și încep frigurile. Jonny din Sumatra, fii blestemat!

Bătrânul închise ochii și murmură cuvinte neînțelese. Doctorul Bertram le făcu semn căpitanului și lui George să iasă.

— E acest Sumatra-Jonny un om atât de rău? îl întrebă tânărul pe tatăl său, pe când urcau scărița turnului. Dacă e într-adevăr așa, atunci o să fie cam greu s-o scăpăm pe fată din ghearele lui. După cum spuneai tu adineauri, când ne-o vedea e în stare s-o arunce peste bord. Legată într-un sac, cu un bolovan înăuntru se duce de-a dreptul la fund și atunci biata fată e pierdută. Nu putem dovedi nimic împotriva lui, căci își va pune oamenii să jure că habar n-au de fată. Mai mult încă: te pomenești că-l învinuiește pe bătrânul Merck de calomnie sau că a alurat din pricina febrei pe care i-a pricinuit-o rana.

— Ba ar fi chiar în stare să spună că Merck și-a înecat dinadins vasul, ca să pună mâna pe suma cu care a fost asigurat. Dragul meu, avem de-a face cu un om foarte primejdios. Acest Sumatra-Jonny e unul dintre cei mai mari bandiți ai mărilor din câți se cunosc. A reușit totuși să se spele de orice bănuială și i-a urmărit pe urmă pe cei care l-au denunțat până în pânzele albe. Aproape că nu mai cutează nimeni să ridice vreo acuzație împotriva lui.

— Atunci am face într-adevăr o faptă bună, dacă am putea să-l dăm pe mâna justiției. Ți-ai făcut vreun plan cum să salvăm fata?

— Nu încă și nici nu știu care ar putea fi. Ce vom avea de făcut, ne vor dicta împrejurările. În nici un caz nu putem întreprinde nimic până ce nu se va întuneca. Deocamdată, vom căuta să ajungem până atunci — cu viteza de acum — la grupurile de insule Arend și Solombo, adică între ele, și acolo să observăm situația în care se găsește bricul lui Sumatra-Jonny: numai după aceea vom putea lua o hotărâre.

— O, avem deci tot timpul să chibzuim ce e de făcut ca s-o eliberăm pe biata fată, zise George, care cerceta marea cu ocheanul.

— Aha, cotește spre sud-vest, urmă el. Ia într-adevăr direcția insulelor despre care vorbeai tu. Dealtminteri, pe acolo trebuie să treacă pentru a ieși în drumul navigabil al Sundei, dintre Sumatra și Java. Să ne fi văzut, de zorește așa?

— Ai auzit şi tu, răspunse Farrow, că persoana acestei Maja van Merck e în legătură cu o mare avere pe care banditul se va grăbi, firește, să pună cât mai repede mâna. Tare mă tem, dragul meu, că nu o să ne vedem așa de curând pe „Insula Odihnei". De câte ori hotărâm să ne ducem acolo, survine ceva care ne tot face să amânăm întoarcerea. — Rindow, i se adresă el ofițerului, care urca scara spre turn, am aflat adineauri o altă nelegiuire de-a lui Jonny, care nu e mai prejos de cele de până acum.

Primul ofițer fu și el foarte indignat când căpitanul îi povesti despre ce e vorba, însă, ca și Farrow, era de părere că nu se poate întreprinde nimic în cursul zilei.

— Van Merck nu minte și l-aș fi crezut chiar dacă nu-mi arăta acte de identitate, urmă căpitanul. Poate că reușim de data asta să-i venim de hac acestui ticălos de Jonny. Ar fi și timpul. Cred că nu puțini ne-ar fi recunoscători să-l știe la „răcoare".

— Cu siguranță, domnule căpitan. Dacă reușim să-l înlăturăm, am curățat tot Oceanul Pacific de o mare pacoste. Numai că Jonny din Sumatra e foarte șiret și un om fără scrupule, cu el nu e de glumit. Cea mai mică greșeală a noastră, și fata e pierdută. Ce-ți mai spun eu, că știi și dumneata tot așa de bine ca mine, domnule căpitan. Mă gândesc dacă n-ar fi nimerit să-i trântim o torpilă în pupă. În zăpăceala care se va isca pe bord, putem ieși repede la suprafață ca să luăm fata.

— Așa ar fi, dragul meu, dar uiți că o expunem la aceeași primejdie ca pe oamenii de pe bric. Și-apoi, nu știm dacă nu e închisă în vreo încăpere de la pupă și nici dacă Jonny nu va căuta s-o salveze în momentul în care vasul se va duce la fund. Cunoaște el prea bine efectul unei torpile, ba am auzit că, pe timpul războiului, bricul a fost de două ori torpilat și-și va închipui că l-am atacat numai cu scopul de a-i smulge fata din gheare. În cazul cel mai bun o va lua cu el într-una din bărcile de salvare.

— Ai dreptate, domnule căpitan, făcu Rindow cu ciudă. Din partea asta nu e nimic de făcut. Nu mai încape îndoială că pișicherul ăla o să simtă numaidecât despre ce e vorba. Hm... atunci să-i lăsăm s-ajungă la Sumatra. Pe uscat n-o să-i fie atât de lesne s-o facă să dispară.

— Pentru noi va fi însă și mai greu să-l urmărim, aș putea spune chiar imposibil, zise grav Farrow. Lui îi e îngăduit să ancoreze în Padang oricând vrea, pe când noi nu o putem face decât într-ascuns și numai noaptea. După cum vezi, dragă Rindow, nu e chiar atât de lesne pe cât crezi. Deocamdată Jonny e mai tare ca noi și nu-i putem face nimic. Sper însă că vom reuși să ne furișăm pe întuneric până la ei. Când va ajunge între cele două grupuri de insule, va fi silit să navigheze cu mare băgare de seamă, deci cât mai încet. Poate că ne vom putea apropia atunci de bric și-i vom ciocni vasul.

— Hm..., nici așa nu e bine. Parcă tot mai nimerit ar fi să-l lăsăm s-ajungă la Padang. Nu poate debarca fata decât pe întuneric, și în vremea asta putem să dăm năvală pe bord și să-l luăm prin surprindere. Acolo, nu o poate dosi atât de ușor, căci o să fie și el nevoit să nu atragă atenția printr-o eventuală luptă fățișă.

— Nu știu nici eu ce să zic. Trebuie să chibzuim bine ce e de făcut și să așteptăm un moment prielnic. Ahal Mi se pare că se vede dinspre Sud înaintând un distrugător. Ia să ne lăsăm noi mai bine la fund.

II. Urmărirea bricului

Căpitanul văzuse bine. Norul gros de fum care se ivise spre Sud și care se apropia cu repeziciune era într-adevăr de la un distrugător, care înainta cu mare iuțeală. Farrow dădu comanda ca submarinul să se lase în apă, ceea ce se și făcu imediat.

Negreșit că „Dox"-ul își micșorase viteza și astfel Jonny, al cărui bric avea posibilitatea să-și urmeze cursul dinainte, se depărtă simțitor și în curând pieri din raza vederii lor. La îngrijorarea pe care și-o exprimă George, Farrow răspunse:

— Nu face nimic, știm doar că se duce la Padang, așa că-l vom găsi acolo cu siguranță. Am și luat hotărârea, dacă îl pierdem din ochi, ca în cele două nopți, pe care le mai avem de făcut până la Padang, să ne servim de compresoare, așa că vom fi ajuns înaintea lui în rada portului și-l putem aștepta în liniște.

— Va fi și așa destul de greu, dacă sosește și el pe întuneric, făcu Rindow îngrijorat. Cum să-l găsești? Își va fi având cu siguranță vreun loc tăinuit unde acostează. Și-apoi trebuie să fim cu mare băgare de seamă ca să nu fim zăriți de cineva.

— Poate că ne dă bătrânul van Merck vreo informație despre taina prin care se poate îmbogăți nepoata sa. În cazul cel mai rău, s-ar putea să dăm de ea tocmai acolo. Eu sper însă că vom ajunge bricul încă în cursul drumului. După ce va trece distrugătorul — e englezesc, din câte am putut vedea — ieșim iar la suprafață și pornim cu ajutorul compresoarelor. Exclus ca să n-ajungem atunci bricul. A, dar asta ce-o mai fi? Distrugătorul ne taie calea... se învârtește încoace și încolo... parcă ne-ar căuta pe noi. Ciudat, foarte ciudat...

— Domnule căpitan, să știi că ticălosul ăsta de Jonny ne-a zărit și a expediat o radiogramă arătând unde putem fi găsiți. Nu mai încape îndoială că distrugătorul a pornit imediat în căutarea noastră.

— Da, așa trebuie să fie, dragă Rindow, încuviință Farrow îngrijorat. E însă cât se poate de nepăcut pentru noi. Probabil că Jonny are lentile foarte tari, cu care vede mai bine ca noi. Cât pentru distrugător, n-are decât

să ne caute, de găsit tot nu o să ne găsească. Ceea ce mă îngrijorează pe mine, e faptul că Jonny ne-a recunoscut. Lucrul acesta nu e defel bun pentru biata Maja van Merck. Piratul ştie că vom întrebuinţa toate mijloacele ca să-i smulgem prada din mână. Cu siguranţă că a văzut cum l-am salvat pe bătrân, aşa că situaţia s-a înrăutăţit. Va fi cu mare băgare de seamă să nu putem pătrunde nici prin întuneric pe bordul bricului, şi chiar dacă vom izbuti, va avea el grijă ca Maja să dispară.

— A dracului situaţie! Atunci tot ar fi bună întâia mea propunere, adică să-l pândim în Padang şi să-l atacăm în port. N-o să facă gălăgie, fii pe pace, ştie el bine ce-l aşteaptă din partea olandezilor, pe când nouă nu ne pot face altceva nimic decât cel mult să ne aresteze. Cred însă că intervenţia lui van Merck ne va scuti de asta. Şi apoi am făcut noi destule servicii olandezilor, aşa că vor închide şi ei nitel ochii.

— A, uite că distrugătorul a cotit-o iar, zise Farrow, care nu slăbea vasul din ochi. E la cel mult cincizeci de metri înaintea noastră. Sunt de părere să tragem periscopul înăuntru. Ne aflăm în larg, aşa că nu avem să ne temem de stânci sau gherdapuri. Aşa! Acum să ne afundăm mai adânc cu zece metri şi să-l lăsăm pe englezi să se învârtească în loc cât or pofti. Să sperăm că n-are vreun năvod după ei, ceea ce ne-ar putea fi foarte primejdios în anumite împrejurări.

— Aş fi observat, răspunse căpitanul. Dealtminteri, cred că vor încerca numai să ne descopere, căci nu ştiu încotro ne îndreptăm.

— Numai să nu-i fi anunţat piratul că-l urmărim pe el. Englezii şi-o vor fi închipuit asta şi aşa. Ştiu că individul ăsta are de dat socoteală pentru multe şi a reuşit totuşi să scape până acum de justiţie. De aceea, nu cred că-şi vor da cu tot dinadinsul osteneala să ne prindă, dimpotrivă, vor fi chiar foarte mulţumiţi să-l venim de hac banditului. În sfârşit, vom vedea noi imediat ce-o mai fi.

După vreo zece minute, auziră deasupra lor zgomotul elicelor distrugătorului. Se îndrepta spre Sud.

— Când ne-am lăsat noi la fund, urma drumul contrariu, zise Farrow. Aşa. Acum s-a îndepărtat. Să mai rămânem vreun sfert de ceas sub apă, pe urmă cred că ne putem ridica.

Când, după ce trecu sfertul de ceas, Farrow se uită afară din apă prin periscop, zări distrugătorul ca un punct mic, învârtindu-se încoace şi încolo, departe de el. Căpitanul râse cu poftă. Era vădit că englezii reacţionaseră la radiogramă, dar nu se gândeau serios să prindă submarinul. Se mai ţinu încă o bucată de vreme sub apă, până ce distrugătorul nu se mai zări defel, apoi ieşi la suprafaţă şi puse compresoarele în funcţiune. „Dox"-ul porni acum, ca o săgeată, după bric.

Acesta păru însă că-şi schimbase direcţia de până acum, Farrow socoti că pierduse trei ore navigând sub apă, timp pe care trebuia să-l câştige acum neapărat.

Trecură însă cele trei ore şi nici urmă de bric în zare.

— Cred că n-are nici un rost să ne învârtim de colo până colo căutându-l, zise Farrow. Tot nu-i putem face nimic până ce nu se va întuneca. Cum el pare să aibă însă lentile mai tari ca ale noastre, ne va vedea înainte de a-l zări noi pe el şi va anunţa distrugătorul printr-o radiogramă. Cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut, e să ne ducem la Padang, cum am spus eu.

— Asta e şi părerea mea, încuviinţă Rindow. Căutându-l, pierdem şi mai mult timp şi tot n-am folosi nimic dacă l-am vedea. Probabil că s-a îndreptat şi el cu toată viteza spre Padang.

George, care se uita încordat prin ochean, strigă deodată cu însufleţire:

— Uite-l... colo... ceva mai spre nord din drumul obişnuit... aş putea să jur că e el...

Farrow şi Rindow îşi îndreptară şi ei ocheanele într-acolo, apoi căpitanul răspunse:

— Da, dragul meu, ai-dreptate, el e. A, pare-se că şi-a mai redus viteza. Vrea, probabil, să vadă dacă am scăpat de englezi. Spre norocul nostru are soarele în ochi şi cu greu ne-ar putea vedea. Noi să ţinem distanţa de până acum şi să nu ne apropiem prea mult.

Farrow dădu ordin să se renunţe imediat la compresoare şi să se lase motoarele să funcţioneze mai încet. În curând, avu aceeaşi viteză cu a bricului, deşi era şi aceasta destul de mare, întrecând pe cea obişnuită a bricurilor.

Totuşi, nu putea fi la Padang decât după patruzeci şi opt de ore. Căpitanul era sigur că nu putea fi zărit de pirat, deoarece avea soarele drept pavăză. De pe bric nu se vedea altceva nimic decât o apă sclipitoare, a cărei lumină te orbea, pe când Farrow zărea desluşit punctul acela negru în bătaia soarelui.

De la o vreme băgă de seamă că bricul îşi mărea treptat viteza. Poate că se întâmplase ceva la maşini sau Jonny vrusese să vadă dacă e urmărit de submarin.

Aceasta din urmă trebuie să fi fost pricina, dar avea de-a face cu un om ca Farrow, care învăţase toate vicleşugurile ca să scape de urmăritori, de când era mereu prigonit de fostele Puteri aliate. Se îndreptase acum şi el spre sud-vest, adică încotro erau insulele Solombo.

La viteza cu care navigau, trebuia să treacă încă înainte de a se însera prin strâmtoarea dintre insule. Lui Farrow îi convenea, altminteri s-ar fi putut întâmpla ca piratul să se ascundă prin întuneric pe undeva.

Dar din ce se lăsa soarele mai mult spre Apus, din ce situaţia submarinului devenea tot mai neplăcută. Nu va trece mult şi Farrow nu va mai putea vedea bricul, în schimb ei vor vedea foarte bine submarinul. Nu stătu mult să chibzuiască şi dădu ordin să se pună iar compresoarele în funcţiune. Întrecu bricul şi acum se afla înaintea lui la aceeaşi distanţă cu care fusese în urmă. Depărtarea era, firește, prea mare ca să poată deosebi, chiar cu lentilele cele mai puternice, ceva pe bord. Farrow era însă sigur că multe ochеane de pe bric cercetau cu atenţie marea spre răsărit pentru a descoperi periscopul „Dox"-ului.

Spre seară doctorul veni şi-i zise căpitanului:

— Sper să-l pot scăpa pe olandez. Cu toată vârsta lui, e om voinic şi nu e primejdie de vreo infecţie. Rechinul i-a retezat laba piciorului cu o îndemânare de chirurg. Acum mi-am dat şi eu seama ce primejdioase sunt lighioanele astea. Îţi sfârtecă un om în câteva secunde.

— Aşa şi e, doctore. Dar, în sfârşit, să nu mai vorbim de lucruri atât de înfiorătoare. Când crezi că va fi în stare pacientul dumitale să ne răspundă la câteva întrebări despre Sumatra, care m-ar interesa foarte mult?

— A, crezi că vei găsi acolo pe fată, fiindcă bogăţiile acelea fantastice tot acolo trebuie să fie? De, e posibil. Altă cale n-ar fi, căci bricul nu-l poţi ataca, firește.

— Exclus: Jonny din Sumatra a prins de veste că-l urmărim şi va fi văzut prin ochean că am luat pe bordul nostru pe bătrân. Mi-a şi trimis azi dimineaţă pe cap un distrugător englezesc, care însă s-a purtat foarte cumsecade şi ne-a lăsat în pace.

— Ştiu, mi-a spus George când a venit să se intereseze de bolnav. Aşadar, iar o plimbare la Sumatra. Rău nu-mi pare, căci am citit undeva acum în urmă că s-ar afla pe acolo o specie de cărăbuşi foarte interesantă.

Farrow zâmbi. Cunoştea slăbiciunea doctorului, care în cea mai grea împrejurare nu uita când era vorba de vreo gânganie rară sau vreun animal necunoscut. Să fi fost în primejdie de moarte şi ulta de toate dacă ar fi văzut în faţa lui un fluture sau altă vietate interesantă.

— Dacă vom avea timp, îţi doresc din inimă să-ţi găseşti cărăbuşul cu pricina, zise Farrow. Te-aş ruga acum să-mi spui un lucru. Vom putea transporta pe rănit pe uscat sau nu trebuie mişcat din loc?

— De, ştiu şi eu ce să spun? Transportarea unui om bătrân atât de grav rănit e destul de primejdioasă. Ar fi bine să mai stea cel puţin o săptămână pe loc, răspunse doctorul.

— O să vrea cu siguranţă să-l debarcăm, când va şti că ne aflăm în Padang. Dealtminteri, ne-am abătut de la problemă. Când crezi că pot sta niţel de vorbă cu el fără să-l oboseească prea mult?

— Mâine pe vremea asta. O să-l ţin până atunci sub influenţa morfinei, ca să i se mai potolească un pic starea de nervi în care se află. Pe urmă voi

lucra cu anestezie locală, până ce va începe rana să se vindece. Găsesc că e o cruzime să nu cauți să alini cuiva suferințele, pe orice cale pe care o ai la dispoziție.

— Deci, mâine la ora asta, murmură Farrow, întrerupându-l pe doctor. Îmi rămâne destul timp să hotărăsc locul unde vom acosta. Aș prefera să nu ies la suprafață chiar în portul din Padang. Ar fi cam primejdios lucru.

— Lasă că ai mai făcut dumneata și în alte dăți un „tour de force" ca ăsta, răse doctorul. De câte ori n-ai ancorat de-a dreptul în portul din Singapore!

— Mă tem că Jonny, ca să lasă basma curată — cum s-ar zice — și să câștige cu asta un merit, va fi anunțat căpitănia portului de sosirea noastră și toate vasele care intră în radă vor fi supravegheate cu străşnicie, răspunse Farrow îngândurat.

— Și totuși, nu-l vor vedea pe căpitanul Farrow și submarinul său, răspunse Bertram zâmbind. Pentru orice eventualitate însă, n-ar fi rău să ancorăm undeva într-un loc pustiu și să o luăm pe urmă pe jos, prin pădure, unde pot găsi și un exemplar din cărăbușii care mă interesează.

— Așadar, mâine pe vremea asta, repetă Farrow. Poate că potrivești injecția cu morfină așa ca să fie complet lucid atunci. Ia să mă uit acum ce face „prietenul" nostru. I-am luat-o înainte ca să-i vin în bătaia soarelui și să nu mă poată vedea.

Doctorul rămase pe punte, pe când căpitanul urcă sprinten scara care ducea în turn. Acesta băgă imediat de seamă că Rindow dăduse viteza maximă vasului, și în curând începură să se zărească și insulele. Farrow ținu direcția mai spre Sud, unde ar fi avut posibilitatea să se dosească și să lase bricul să treacă, înainte ca să-l aibă a doua zi tot în bătaia soarelui.

Dădu ordin să se micșoreze viteza, căci bricul se vedea tot mai mic, apoi îl văzu că luase și el direcția spre insulele Solombo.

— Rindow, îi zise el ofițerului, nu m-aș mira dacă lui Jonny i-ar veni ideea să rămână peste noapte undeva, la malul uneia din insule. Poate că tot se teme de noi prin întuneric, va fi auzit el doar multe despre noi.

— Tot ce se poate, domnule căpitan, răspunse primul ofițer. Rău n-ar fi. Te pomenești că reușim să scăpăm fata, chiar în noaptea asta.

— Cu siguranță. Dacă ancorează într-adevăr la una din insule, o să-i facem o vizită, și încă devreme, ca să nu-i lăsăm timp să-și ia seama. Cu cât vom lucra mai repede, cu atât avem mai mari șanse de izbândă.

— Merg și eu cu voi, tată, zise George cu hotărâre. Cum eu am fost acela care a gonit rechinii, am tot dreptul să iau parte la expediție.

— Firește, băiete, răse Farrow. Găsești tu întotdeauna un motiv, când e vorba să-ți pui viața în primejdie. Bine, mă învoiesc, dar, te rog, să fii ceva mai prevăzător ca de obicei, fiindcă nu e glumă ceea ce vrem noi să facem.

Se cere însă să chibzuim bine înainte de-a întreprinde ceva, pentru a nu pune în primejdie viaţa fetei.

— Lasă că găsesc eu ce, strigă cu însufleţire George. Mai mult, încă, poate reuşesc eu singur cu Peter s-o smulgem piratului.

— Aşa, vrei să te faci iar scafandru, după cum înţeleg! Nu, dragul meu, mută-ţi gândul, zise foarte serios Farrow. Pe cât ştiu, se aţin pe-aici o sumedenie de rechini pe coastă. Până să prinzi tu de veste, te-au şi înhăţat. Şi de ce sunt în stare, ai putut vedea la bietul van Merck. De lăsat în apă, nici nu poate fi vorba, băiete. Trebuie să ne strecurăm până la bric, fie cu submarinul, fie cu o barcă de aluminiu. Pe urmă, se cere să lucrăm la repezeală, dar şi cu mare băgare de seamă, adică să găurim vasul, împiedicând în acelaşi timp pe Jonny să se atingă de fată.

— Tocmai asta e principalul, şi mă tot gândesc cum să facem. Te pomeneşti că, de necaz, ticălosul e în stare s-o omoare.

În timp ce vorbeau, submarinul trecuse prin faţa insulelor Solombo. Bricul o luase şi el în aceeaşi direcţie. Nădejdea căpitanului Farrow că Jonny plănuia să rămână peste noapte acolo părea să se împlinească. După o jumătate de ceas, bricul se apropiase de insule. Vără apoi brusc şi se îndreptă spre una nelocuită, temându-se că Farrow va da alarma.

Pentru cei de pe submarin, insula aleasă de pirat era foarte nimerită pentru salvarea tinerei fete. Dacă vor ajunge lucrurile la o luptă cu arme de foc, împuşcăturile nu vor putea fi auzite pe celelalte insule, deoarece cea mai apropiată era la o jumătate de ceas de drum pe apă. Şi chiar astfel, până să vină cineva, fata va fi salvată şi submarinul va fi dispărut de mult în apă.

Căpitanul îl chemă pe timonier în turn şi-i dădu ordin să ţină vasul în loc şi să observe ce face bricul. Într-adevăr, Jonny din Sumatra se apropiase de insulă şi nu mai încăpea îndoială că avea intenţia să acosteze acolo.

Farrow îşi adună echipajul în sala cea mare şi le spuse oamenilor despre ce e vorba. Îi întrebă apoi dacă sunt şi ei de părere să se încerce eliberarea prizonierei. Aşa era obiceiul căpitanului. De câte ori se plănuia vreo întreprindere primejdioasă, cerea învoirea oamenilor săi. Marinarii cu care împărtăşise atâta amar de ani bucuriile, ca şi necazurile, ascultându-l orbeşte, erau consideraţi de Farrow drept camarazi şi nu făcea nimic important până nu se sfătuia cu ei.

Bineînţeles că marinarii se învoiră cu entuziasm. Căpitanul le mai spuse şi despre rugămintea rănitului, care rămăsese schilod de pe urma ticălosului acelula de pirat, de-a fi debarcat la Sumatra, pentru a salva din ghearele piratului o mare avere, pe care acesta năzuia să pună stăpânire.

Se discutară diferite mijloace pentru a-l trage pe sfoară pe Jonny. Toţi erau de părere că omul acesta e cât se poate de primejdios şi că, dacă va vedea că e pe cale de-a fi prins, va căuta cu siguranţă să o arunce pe fată

în apă. Mai știau că lupta va fi dârză, că va curge mult sânge, vor fi poate și morți, până ce vor izbuti să-l biruie pe el și pe pirații lui. Mai toți erau pentru luptă. Prea puțini erau pentru un șiretlic, fără a putea da însă un mijloc care să aibă perspective de izbândă. Și-apoi, nici nu mai era timp de chibzuit mult. Se înserase, și până să răsară luna, faptul trebuia adus la îndeplinire.

În sfârșit, se făcu tăcere adâncă, pe care George o rupse cu un râs vesel.

— La ce atâta bătaie de cap? zise el. Cum s-o înnopta, ne apropiem de bric, eu și Peter, ne furișăm cu barca de aluminiu până la el și aruncăm pe bord câteva grenade de mână, cu gaze, din cele fabricate de prințul Ghasna. Pe urmă, după o jumătate de ceas, ne putem duce fără frică pe bric. Fetei n-are ce să-i strice un leșin de douăzeci și patru de ore și prințul ne-a asigurat doar că gazele acestea nu pot lăsa urme dăunătoare sănătății.

III. O faptă îndrăzneață

— Bravo, George, asta e într-adevăr o idee minunată! exclamă căpitanul. Ți se va lăsa ție și lui Peter cinstea de-a pune la cale salvarea unei copile nevinovate. Noi te vom urma și vom cerceta cu de-amănuntul bricul. Poate că vom găsi destul material ca să-l înfundăm în sfârșit pe acest Jonny, unul dintre cei mai floroși bandiți ai mărilor. Acum, la drum! Ne lăsăm la fund și îndată ce se va întuneca, ieșim la suprafață și ne ducem cu bărcile de aluminiu la bric. Să nu vă apropiați prea mult de pirat, căci s-ar putea să aibă ceva instalații de semnalizare, care să vă dea de gol. Peter e destul de îndemânatic în mânuirea grenadelor, așa că le poate arunca de la distanță, și sunt sigur că nu va da greș.

Îi bătu pe George cu dragoste pe umăr, apoi alergă în turn, lăsându-i pe Rindow să aleagă prin tragere la sorți oamenii care vor cerceta bricul.

Plundow îi comunică lui Farrow, îndată ce-i văzu, că bricul ancorase într-adevăr la malul insulei, unde se putea foarte bine zări prin ochean.

Imediat, Farrow dădu ordin de schimbare și submarinul porni încet spre insulă, în timp ce căpitanul nu-și lua privirile de la bric. Peste cei mult o jumătate de ceas, trebuia să se lase întunericul. În nici un caz nu puteau să se apropie prea mult, mai ales cu periscopul deasupra apei.

Când fu la vreo mie de metri de bric, trase periscopul înăuntru. Un sfert de ceas, vasul alunecă binișor prin apă, și acum Farrow știa că până la insulă nu mai erau decât două sute de metri. Submarinul stopă, iar el împinse periscopul afară.

În vreme ce căpitanul aștepta să se întunece, oamenii pregătiră piesele a trei bărci de aluminiu, apoi le așezară în apropierea scării care ducea la turn.

Totul trebuia să meargă cu iuțeala fulgerului, ca piratul să nu descopere nimic, dacă l-ar fi venit cumva gândul să lumineze apa cu un reflector.

Apa se întuneca din ce în ce. O comandă, şi începu pomparea apei din tancurile de balast. Uşurel, vasul se ridică la suprafaţă; Peter deschise chepengul turnului, în grabă bărcile de aluminiu fură duse pe punte şi montate la repezeală. Farrow apropie şi mai mult submarinul de bric. Deşi era întuneric beznă, cu instinctul lui înnăscut de marinar, ghicea că mai avea loc destul între el şi vasul duşman. Când dădu comanda de stopare, socoti că distanţa dintre cele două vase nu era mai mare de cincizeci de metri. Mai mult nu cuteza să se apropie. Încet şi cu mare băgare de seamă fură lăsate bărcile pe apă. George şi Peter coborâră cei dintâi, având fiecare din ei câte patru grenade de mână, cu gaze, care erau prea de-ajuns.

Peter ghicea şi el, mai mult decât zărea, locul unde se afla bricul. Vâsli încet, drept înainte, apoi, după câteva minute, se opri şi se ridică în picioare. În faţa lor se ridica nelămurit, întunecat şi ameninţător bricul piratului. Auzi acum paşi pe punte şi un glas bodogănind. Era probabil santinela cărela nu-i convenea pesemne defel întunericul care-l înconjura. Prima grenadă a lui Peter pocni pe podeaua bricului. Urmă o bufnitură, un geamăt, apoi nimic. Celelalte grenade zburară după cea dintâi, explodând şi ele. Peter şi George se întoarseră repede la submarin, de teamă ca gazele răspândite fulgerător să nu-i ameţească şi pe ei.

De pe bric nu se auzea nimic. Nici un ţipăt, nici o împuşcătură, nici un semnal de alarmă. Gazele inventate de prinţul Ghasna cu ajutorul doctorului Bertram aveau un efect uimitor.

Cei de pe submarin aşteptară o jumătate de ceas, apoi porniră cu bărcile spre bric. Tocmai răsărise luna şi lumina ca ziua. Se urcară, cu George, care mergea înainte, pe punte, cătărându-se de lanţul ancorei şi văzură trei trupuri nemişcate. Efectul gazelor fusese într-adevăr fulgerător.

Peter se codi o clipă înainte de-a coborî înăuntrul vasului, căci s-ar fi putut ca gazele să nu fi pătruns până aici, îşi luă însă inima în dinţi şi păşi pe scară. Jos dădu de un al patrulea ins zăcând în nesimţire. Aprinse lanterna de buzunar şi se uită la el, dar nici unul dintre cei de până acum nu era temutul Jonny din Sumatra.

Probabil că se va fi aflând în cabina lui şi se va mira grozav la deşteptare, când va vedea că prizoniera a dispărut. Cele douăzeci şi patru de ore în care va fi fără cunoştinţă se vor fi şters cu desăvârşire din memoria lui şi, poate că, la întoarcerea lui în Padang, nici nu-şi va da seama că a ajuns cu o zi mai târziu decât credea.

Acum se aflau în bric, în afară de căpitan, Rindow şi doctorul Bertram, încă şapte marinari, care se împrăştiară, după planul făcut de ei mai înainte, în interiorul vasului, ca să-l cerceteze cu amănunţime.

Dar nu găsiră nici ţipenie de om. Farrow, care se afla în cabina lui Jonny şi căutase zadarnic hârtii compromiţătoare, se posomorî când veniră să-i aducă vestea.

— Sumatra-Jonny e mai şiret decât mi-l închipuiam, zise el cu ciudă. Va fi bănuit că-l voi ataca peste noapte şi de aceea, pe dată ce s-a întunecat, a

luat fata cu el, s-a urcat într-o barcă și a fugit. Cu siguranță că e undeva pe uscat. Poate că are prieteni pe insula cea mai apropiată și va rămâne până dimineață acolo. Hm..., proastă afacere: va trebui acum să căutăm să punem mâna pe el când vom ajunge la Sumatra.

— Nu, tată, eu nu sunt de părerea ta, strigă George. Acum îl avem în mână și nu trebuie să-l lăsăm să ne scape. Nu se poate să nu se întoarcă. Doar nu va rămâne în vecii vecilor pe insulă. Firește că va prinde bănuieli când nu-și va vedea santinelele, va crede însă că s-au îmbătat și se va liniști. Va veni deci pe bord, unde îl voi întâmpina eu cu o grenadă de gaze. Mă duc să-mi iau masca. Voi coborâți în barca de aluminiu și stați undeva prin apropiere, la pândă. După ce totul va fi gata, eu vă voi da un semnal și veți veni să mă luați, împreună cu fata. I-o vom lua astfel cu douăzeci și patru de ore înainte lui Jonny — atât ajunge ca să salvăm avutul fetei.

— N-am ce zice, George, ai astăzi niște idei geniale! exclamă căpitanul încântat. Planul tău e minunat. Așa o să și facem. Dar nu vei rămâne singur, ci cu Peter. Altminteri n-aș avea liniște. Vă trimit imediat măștile de gaze și câteva grenade de mână. Nu putem ști câți oameni de echipaj are bricul.

— Știu eu, zise Peter. Șase oameni de echipaj și căpitanul, am văzut după cabine și hamacuri.

— Atunci n-aveți decât trei inși împotriva voastră, fiindcă patru sunt scoși din luptă. S-ar putea totuși să mai vină cineva de pe insulă, pentru cine știe ce treabă pe bric. În sfârșit, suntem și noi pe aproape. Mai că-mi vine să trag submarinul direct în spatele bricului, nu știu însă dacă apa e destul de adâncă, iar dacă piratul se întoarce la ziuă, ar putea să ne vadă. În orice caz, departe n-o să fiu, și, cum voi vedea că e vreo primejdie, vă vin în ajutor.

Peste o jumătate de ceas, măștile și grenadele fură aduse pe bord. Farrow cercetase în vremea asta cabina căpitanului, dar nu găsise nimic suspect. Jonny din Sumatra fusese destul de prevăzător ca s-ascundă hârtiile compromițătoare. Se aștepta ca vasul să fie controlat oricând de poliția engleză.

— Tu, Peter, rămâi de veghe pe punte, în timp ce eu voi mai cerceta niței vasul, îi zise George Uriașului.

— Fii însă cu băgare de seamă, îl sfătui Farrow. Mai mult ca sigur că Jonny are aici vreo instalație cu care poate arunca vasul în aer în fiecare moment. Ferește-te să te atingi de vreo manivelă ascunsă sau să apeși pe vreun buton.

— Lasă că știu eu să mă păzesc, răspunse tânărul. De altfel, m-am gândit și eu la una ca asta. Ceea ce vreau să fac, e să scotocesc încă o dată toate cutiile și sertarele din cabina lui, poate descopăr ceva tăinuit.

— Și la asta se cere să fii prevăzător, dragul meu. Se zice că piratul se slujește în crimele sale de anumite otrăvuri grozave, necunoscute de cei mai mari chimiști europeni. Să nu fie vreun ac otrăvit înfipt în unul din aceste sertare și să te înțepi chiar fără să bagi de seamă.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește

seria completă

JONNY DIN SUMATRA (II) 34

—Am auzit și eu despre otrăvurile lui, tată; de aceea voi fi cât se poate de prevăzător; vreau să-l trag pe sfoară, tocmai fiindcă omul acesta e atât de viclean și crede că nu-i poate întrece nimeni.

— Dacă nu te-aș crede în stare, nici nu ți-aș fi îngăduit să faci încercarea, răspunse Farrow grav. Așa. Acum noi plecăm. Încă o dată, fii cu mare băgare de seamă!

Strânse mâna lui George și a lui Peter, apoi coborî cu tovarășii săi în barcă. În curând, pleoscăitul lopeților se pierdu în noapte și Peter cu George rămaseră singuri pe bric, cu cei patru oameni care zăceau ca morți.

Peter rămase pe punte, pe când George se întoarse în cabina mult temutului pirat Jonny din Sumatra. Ce îl interesa mai mult pe tânărul nostru era un dulăpior îngust, de mahon, înțepenit în perete și care părea să aibă o mulțime de sertare. Deși Farrow cercetase conținutul în treacăt, George avea presimțirea că aici se ascundea o taină. Trase câteva sertare și se uită cu

lampa de buzunar în fundul dulăpiorului. Spatele era tot din mahon şi foarte neted.

Totuşi el ştia că arareori reuşeşti de la întâia încercare. Trase toate sertarele unul după altul. Când ajunse la cel din urmă, văzu joc în fund un buton.

Întinse mâna ca să apese pe el, dar în clipa aceea îşi aduse aminte de sfatul tatălui său. Dacă acest buton va fi prevăzut cu vreun mecanism primejdios sau cu ace înveninate?

Apucă pumnalul dăruit de Sanja, apăsă binişor cu vârful lui pe buton şi văzu ridicându-se o clapă, care lăsa să se vadă o deschizătură. Nu se auzi însă nici cel mai mic zgomot care să însemne vreo primejdie. Se uită cu băgare de seamă înăuntru şi se trase îndărăt îngrozit. Era cât pe-aci să-i scape pumnalul din mână, şi tocmai de el avea acum cea mai mare nevoie, căci avea de susţinut o luptă în care îi era viaţa în joc.

Prin deschizătură, văzu capetele a două năpârci — cei mai veninoşi şerpi de pe insulele Sundei. Vru să lase clapa la loc, dar acum avu prilejul să cunoască şi mai bine vicleşugurile unui ticălos de soiul lui Jonny din Sumatra. În interiorul dulapului se afla un mecanism care împiedica închiderea.

Cele două târâtoare păreau înspăimântate de lumina lămpii care le cădea în ochi. Nu cutezau să iasă de unde erau, aşa că George trebuia să dea el întâi atacul. Întinse braţul stâng cu lampa înainte şi îndreptă lumina spre ochii sclipitori ai unuia din şerpi. Văzu cu bucurie că vipera se trage nişel îndărăt, cealaltă însă se pregătea să se repeadă la el.

Tăişul ascuţit al pumnalului reteză dintr-o dată, până la rădăcină, capul floroasei târâtoare. Trupul viperei se zbătea cumplit în cutia din fundul dulapului, în ultimele spasme ale morţii.

Cea de-a doua năpârcă se repezi furioasă înainte, dar, spre norocul lui George, de-a dreptul în lumina care-o orbea. Simţi izbitura viperei în sticla felinarului, în aceeaşi clipă însă ridică pumnalul şi tăişul se lăsă fulgerător peste grozava târâtoare.

George tăiase odată cu capul şarpelui şi o bucată din trup, aşa că partea aceea se zbătea, iar limbile ascuţite ale gurii căutau să ajungă la el. După câteva momente, zbuciumul năpârcii se potoli.

George îşi simţea fruntea îmbrobonată de sudoare. Închise o clipă ochii. Emoţia prin care trecuse îl impresionase mai mult decât ar fi crezut. Îşi reveni însă repede şi stătu să chibzuiască. Acolo trebuie să fie taina piratului; altminteri ce rost ar fi avut năpârcile? Sau se slujea de ele pentru crimele lui, ca să dea apoi vina pe şerpi şi să iasă el basma curată?

Nu, nu, cu neputinţă. Pe uscat, ar mai fi înţeles, dar pe apă... Cu siguranţă că şerpii erau paznicii tainei care se ascundea acolo.

George aşteptă până ce zbuciumul târâtoarelor se potoli, se întinse iar jos, le împinse apoi în lături cu vârful pumnalului şi ridică din nou clapa. Tot cu ajutorul pumnalului trase afară trupurile şerpilor şi văzu în cuşca lipită de perete o cuşetă îngustă, de oţel. O scoase afară şi un zâmbet de triumf îl

fluturâ pe buze. În caseta asta pe care o ținea în mâini era poate soarta lui Jonny din Sumatra. Vârî repede trupurile și capetele șerpilor în cușcă, închise toate sertarele la loc cu o înfrigurare ușor de înțeles.

Se uită la ceasul de la mână și spre marea lui mirare văzu că era aproape miezul nopții. Atât de mult să fi trecut de când se afla acolo sau îi trebuise ceva vreme până să biruie năpârcile, deși lui i se păruse că totul nu ținuse decât câteva secunde?

Puse caseta pe masă, apoi se urcă pe punte. Îl găsi aici pe Peter, care stătea nemișcat și asculta cu încordare. Când George se apropie de el, Uriașul îi trase aproape și-i șopti:

— Mi se pare că vine cineva. Pare să fie o luntre care a pornit dinspre insula de colo. Pesemne că piratul a așteptat până ce luna s-a acoperit de nori și acum se crede în siguranță, altminteri ar fi auzit împușcături sau alte semne de luptă. Ia să ne pregătim noi măștile.

— Peter, răspunse George tot în șoaptă, mi-a venit o idee. Jonny ăsta o să-și cheme santinelele; noi să-i răspundem bâlguind, prefăcându-ne beți. Să vezi că o să se mânie grozav și o să-și piardă capul.

— Hm... mă tem să nu-i trimită pe tovarășii săi înainte pe bord. Atunci, n-avem încotro, trebuie să aruncăm o grenadă jos în luntre. Ști la seamă!

George auzi și el plescăitul ușor al lopeților, care se apropiase. Își aduse imediat masca și luă în mână una din minunatele grenade de gaze fabricate de prințul Ghasna. Măștile erau astfel făcute, încât se putea auzi și vorbi foarte bine prin ele.

— El, Jack, Jimmy, unde sunteți? întrebă cineva cu glas scăzut, dar aspru.

Peter râse răgușit și bolborosi:

— Ce... cum... bricul... aaahoi!

O înjurătură grozavă îi răspunse.

— Lua-l-ar dracu de beți! Duceți-vă numaidecât la ei și trăgeți-le o bătaie să se învețe minte. Bănuiam eu că au să se îmbete ca porcii! Vin și eu pe urmă cu fata.

Dar până a nu apuca tovarășii lui Jonny să se agațe de lanțul ancorei, Peter, al cărui ochi ageri se deprinseseră cu întunericul, zări locul unde se oprise barca piratului.

Se auzi o pocnitură, câteva strigăte înăbușite în barcă, apoi se făcu tăcere. Firește că Peter și George avuseseră grijă să-și pună mai întâi măștile, așa că putură aștepta în liniște o jumătate de ceas, pe urmă George îl trase pe Uriaș jos în cabina piratului; își scoase masca și-i zise:

— Peter, am descoperit taina lui Jonny din Sumatra. Era ascunsă acolo, în dulap, și păzită de doi șerpi veninoși, pe care i-am omorât cu pumnalul Sanjei. Uite, aici, în casetă, vom afla ce e.

— Minunat, domnule George, strigă Peter entuziasmat. Ai înfăptuit într-adevăr un lucru de seamă, dar și foarte primejdios, pe când eu stăteam sus pe punte cu mâinile în sân ca un tont. Ce-o să se mai bucure domnul căpitan!

— Cred și eu, răspunse George râzând. Dar tot mai mare o să fie bucuria bătrânului van Merck când și-o vedea nepoata. Hai acum să le dăm de veste alor noștri că pot veni.

Urcară scara care ducea pe punte, George ducând strâns caseta la subțioară. Peter lăsă lumina să cadă spre barca de lângă lanțul ancorei și văzu trei trupuri de bărbați și o fată zăcând în neștire, în fundul bărcii.

George roti de trei ori lampa de buzunar deasupra capului. Era semnalul convenit cu tatăl său.

La cel mult cincizeci de metri de bric se înălță deodată din apă trupul întunecat al „Dox"-ului și, după numai câteva minute, două bărci de aluminiu fură montate și câțiva oameni de pe submarin porniră spre bric.

— Totul e în regulă, Georgel strigă Farrow încă de departe. Ați găsit fata?

— O să dați îndată de barca în care e ea și Jonny din Sumatra, cu doi tovarăși de-ai săi. Luați fata cu voi. Eu cu Peter vom coborî în cealaltă barcă, răspunse el vesel.

Peter luă acum din mâna tânărului caseta grea de oțel, ca acestuia să-i fie mai ușor la coborât.

În vremea asta, căpitanul Farrow alătură barca de aceea a piratului și trase fata în ea, apoi porni îndărăt spre submarin.

De-abia după ce Maja van Merck fu așezată binișor în cabina Sanjei, și doctorul Bertram, care o examină, constată că starea ei nu prezintă nimic îngrijorător, văzu Farrow caseta din mâna lui Peter.

— Ce e cu asta, unde ai găsit-o, George? făcu el speriat. Văd sânge pe ea.

— E sânge de șarpe, tată, răspunse tânărul zâmbind și-i povesti cele întâmplate.

Căpitanul Farrow îl bătu pe umeri și zise cu mândrie:

— Te-ai purtat și în împrejurarea asta, dragul meu, ca un adevărat bărbat. Bravo, băiețel! Acum vom afla și noi taina mult temutului Jonny din Sumatra. Cred că putem deschide fără șovăială caseta, poate că vom găsi în ea unele îndrumări privitoare la moștenirea tinerei Maja van Merck.

IV. Taina lui Jonny din Sumatra

Peter aduse un ciocan și o daltă și în câteva minute deschise caseta. Conținutul era acoperit cu o bucată de piele moale, pe care căpitanul Farrow o dădu ușor la o parte. Se putea foarte bine ca și aici să fie vreun vicleșug aducător de moarte. Jonny din Sumatra crezuse însă că năpârcile erau de-ajuns.

Caseta avea două despărțituri. Într-una din ele erau numai hârtii, în cealaltă, câteva pungi mici de piele. Desfăcu una din ele și câteva pietre de safir se împrăștiară pe masă.

— Oare de unde să le fi șterpelit? se întrebă Farrow clătinând din cap. Bănuiesc că și în pungile celelalte sunt tot astfel de pietre prețioase. Hai să cercetăm mai întâi hârtiile.

Erau scrisori atât de compromițătoare pentru unii, încât i-ar fi băgat în pușcăriile pentru multă vreme. Jonny era în legături de afaceri cu mulți pungași, tâlnuitori și alți bandiți. Știa bine căpitanul Farrow că poliția olandeză se va bucura foarte mult când va pune mâna pe corespondența asta. Principalul era ca piratul să nu observe prea curând lipsa casetei, altminteri cu siguranță că nu va mai îndrăzni să se arate pe insula al cărei nume îl purta. George însă vârâse șerpii îndărăt în cușcă și avusese grijă să șteargă petele de sânge.

În fundul casetei, sub voluminoasa corespondență, Farrow găsi un caiet gros, înfășurat într-o bucată de mușama. Îl deschise repede și găsi ceea ce își închipuise, de altfel. Era un fel de jurnal al piratului.

Îl răsfoi în grabă și se cutremură de groază. Era o întreagă mărturisire a faptelor lui, care îl ducea nu o dată, ci de zeci de ori la spânzurătoare. Toate soiurile de crime, asasinate nenumărate erau trecute acolo. Cariera lui Jonny din Sumatra era pe sfârșite.

Un pasaj îl interesa îndeosebi pe Farrow: descrierea locuinței lui. Din unele indicații reieșea că se află undeva prin apropiere de Padang. Printre altele, mai era vorba în caiet de unul Bangi, care sugrumase în pădure, din ordinul banditului, doi negustori bogați de pietre scumpe.

Expresia „ordin" atrase atenţia lui Farrow. Citi apoi şi în alte locuri numele acestui Bangi care părea să fi devenit primejdios.

Ultimele fraze erau scrise cu puţin înaintea plecării din Padang şi se descria în amănunţime crima de pe bricul „Maja" şi ca adaos câteva cuvinte despre fuga lui Bangi.

— Bangi ăsta trebuie să fi fost un om extraordinar, îşi zise Farrow. Probabil un malaiez care fie din devotament, fie de frică executa toate poruncile piratului, omorând chiar oameni pe care nici nu-i cunoştea şi care nu-i făcuseră nimic.

Farrow le spuse pe scurt celorlalţi ce conţinea caietul şi stârni indignarea tuturor.

— Păcat că nu l-am citit înainte, domnule căpitan, zise Rindow. Îl luam pe pirat cu noi şi-l predam fără multă vorbă pe el şi „jurnalul" lui autorităţilor din Padang. N-ar mai fi avut fata de ce să se teamă că va dispărea averea moştenită.

— Omul acesta merită o pedeapsă exemplară, pe care sper că şi-o va primi într-un fel sau altul. Dar acum, George, te-aş ruga să te odihneşti puţel; tu, Peter, de asemenea. Vom porni acum cu viteză maximă spre Padang, unde cred că vom ajunge în cel mult treizeci de ore.

George nu aşteptă să-i spună de două ori. Întâmplarea cu năpârcile îl istovise şi de-abia acum simţea oboseala. Cum puse capul pe pernă, adormi adânc.

Se trezi a doua zi, odihnit şi vesel, mâncă repede ce-i aduse Peter şi urcă sprinten în turnul submarinului, unde-i găsi pe Farrow şi Rindow stând de vorbă. Dădu bună dimineaţa şi-l întrebă apoi pe tatăl său:

— Ai mai găsit ceva în caiet care să ne dea vreo lămurire în privinţa tainei tinerei fete, tată?

— Ceva pomeneşte el despre asta, răspunse căpitanul, dar foarte nelămurit. Scrie numai că trebuie neapărat să se căsătorească cu Maja ca să ajungă în stăpânirea unei mari averi. De altfel, asta o ştim de la bătrânul van Merck. Vom afla mai multe astăzi după-amiază ca să ştim cum stau lucrurile. Bănuiesc că Jonny se va grăbi s-ajungă cât mai curând la Padang. Lasă, că au să-l întâmpine autorităţile cum se cuvine. Caseta de oţel o va preda Maja van Merck prefectului de poliţie. Cred că acesta îl va aresta chiar pe bric.

— Ar fi cea mai bună soluţie. Numai aşa tânăra fată va fi în siguranţă, îşi dădu cu părerea Rindow. Numai bietul van Merck o să-l ţină minte cât o trăi pe Jonny din Sumatra. Ce dihănii păcătoase!

La aceste din urmă cuvinte, ofiţerul îndreptă mâna spre mare. Un rechin enorm îşi arătă pântecele lui albicios lângă submarin, apoi ţâşni în apă ca o săgeată.

— Da, da, făcu Farrow îngândurat, bine ar fi pentru marinari să nu mai existe astfel de dihănii şi altele. El, dar ce să-i faci, sunt şi ele tot făpturile lui Dumnezeu! Apoi, schimbând vorba, Farrow adăugă: Spre norocul nostru, nu se vede nici un distrugător englez prin preajma noastră şi Jonny din Sumatra

nu poate să comunice deocamdată cu nimeni prin radio. Până să se trezească ei, vom fi trecut, sper, strâmtoarea Sundei.

Până la amiază nu întâlniră nici un vas, apoi intrară în linia navigabilă a Sundei, unde trebuiră să se lase de două ori la fund din pricina unor vapoare care le tăiau calea. Odată primejdia trecută, porniră cu mare viteză înainte.

După prânz, doctorul Bertram trimise pe un marinar la căpitan să-i spună că bolnavul se poate trezi dintr-un moment într-altul. Farrow alergă imediat cu George și Rindow la infirmerie. Conducerea vasului o luă acum Brun.

Bătrânul van Merck zăcea cu ochii închiși în hamacul său. Doctorul, care stătea lângă el și-i pipăia pulsul, le zise:

— Trebuie să se deștepte îndată. Pulsul îi e cât se poate de bun. Efectul morfinei slăbește. I-am făcut însă o injecție locală la picior, altminteri s-ar fi putut să nu fie în stare să vorbească din pricina durerilor.

Cum sfârși Bertram vorba, bolnavul începu să se miște, deschise ochii, se uită câteva momente buimac în juru-i, privi cercetător la căpitan, apoi zise:

— A, acum știu unde mă aflu. Sunt pe submarinul dumitale, domnule căpitan, nu e așa? Și Maja... unde e Maja? Mi-a furat-o ticăloșul de Jonny...

— Da, a răpit-o, dar noi i-am luat-o îndărăt, răspunse vesel căpitanul. Acum doarme liniștită, fii fără grijă.

Bătrânul făcu o mișcare ca și când ar fi vrut să sară jos din hamac. Doctorul îl așeză însă binișor îndărăt pe perne.

— A, da, de bucurie uitasem ce mi-a făcut rechinul, oftă el. Domnule căpitan, povestește-mi, te rog, și mie cum ai reușit să i-o smulgi din gheare.

Farrow îi povesti în câteva cuvinte cele întâmplate. Van Merck întinse mișcat mâna lui George și murmură cu ochii lucitori:

— Se vorbesc multe în timpul din urmă și despre dumneata, domnule George. Mi se pare că vrei să-l ajungi pe tatăl dumitale. Îți mulțumesc din adâncul inimii, căci mi-ai redat-o pe Maja, lumina ochilor mei. Dacă aș fi avut norocul să am și eu un fiu, aș fi vrut să-ți semene.

Tânărul protestă cu modestie la laudele bătrânului și Farrow îi povesti apoi despre caietul găsit de George în cabina piratului.

— Așadar, tot există o dreptate dumnezească, zise bătrânul. Jonny din Sumatra se simțea în prea mare siguranță, a făptuit crimă după crimă, fără să-i pese de nimeni. Toată lumea la noi îl bănuia, nimeni n-a îndrăznit însă s-o spună pe față. Acum a fost, în sfârșit, demascat. Domnule căpitan, ți-e îngăduit să te arăți în Padang?

— Nu prea, răspunse Farrow zâmbind. Aș putea avea oarecare neplăceri.

— Doctore, zise acum bătrânul adresându-se lui Bertram, am un organism foarte puternic, cu toată vârsta mea. Nu e așa că pot debarca în oraș? Nu stau departe de port și cu automobilul sunt în câteva minute acasă.

— Dacă îmi încredințezi mie caietul cu însemnări al banditului — continuă el adresându-se căpitanului —, îți dau cuvântul meu că va fi arestat imediat ce va ajunge în port.

— Depinde de doctor. Zice el că poţi fi transportat pe uscat, eu n-am nimic împotrivă. Celelalt şi-aşa voiam să-l predau nepoatei dumitale ca să-l dea prefectului de poliţie.

— Bine, fie, zise doctorul. Vom face aşa ca să fii transportat cu băgare de seamă. Asta nu se poate face însă decât pe întuneric.

— Firește, încuviinţă van Merck. Debarcaţi mai întâi pe nepoata mea şi ea va telefona la mine să mi se trimită maşina. N-aş vrea să mă servesc de un taximetru, ar atrage prea mult atenţia.

— Domnule van Merck, interveni Farrow, s-ar putea totuşi ca piratul să observe dispariţia casetei mai curând decât credem noi, şi în cazul acesta fii sigur că se va feri să se apropie de Padang. Va acosta undeva mai departe, se va strecura într-ascuns până la casa dumitale şi va încerca din nou să o răpească pe domnişoara Maja. Primejdia există şi trebuie să ţinem seama de ea. De aceea, ar fi mai bine să-mi destăinuieşti şi mie taina în legătură cu moştenirea nepoatei dumitale.

— Asta o făceam în orice caz, domnule căpitan, răspunse în grabă olandezul. Iată care e: fratele meu a cumpărat, cu mulţi ani în urmă, terenuri întinse, în partea muntoasă a ţării. De curând, s-a prezentat un consorţiu la nepoata mea, care e proprietara terenurilor, şi s-a oferit să i le cumpere pe o sumă destul de ridicată. Prea stăruiau însă, ca să nu mi se pară suspectă graba asta a lor. Am sfătuit-o atunci pe fată să mai amâne vânzarea, până ce vom consulta câţiva experţi, care să ne spună cam ce valorează aceste terenuri. Mi se pare că Jonny făcea şi el parte din consorţiu, căci la început căuta să mă convingă cu orice preţ s-o îndemn pe nepoata mea să le vândă. Pe urmă, după ce mi-a cerut mâna fetei, s-a opus cu energie ca s-o lase să le vândă. De aceea, bănuiesc că terenurile acelea au o valoare foarte mare. Banditul voia la început să se îmbogăţească odată cu ceilalţi, apoi s-a gândit că, însurându-se cu nepoata mea, ar deveni el singur proprietarul lor.

— Unde se află aceste terenuri? întrebă Farrow. S-ar putea ajunge şi din altă parte a coastei la ele sau numai din Padang?

— Sunt la vreo sută de kilometri de Padang, spre sud-vest, îl lămuri bătrânul. Se mai poate pătrunde la ele, tot la vreo sută de kilometri de oraş, pe apă, acostând într-un golf al mării şi trecând apoi printr-o pădure seculară până la o căsuţă de vânătoare, unde îmi plăcea mie adesea să mă duc să mă odihnesc. Sper că, după ce mi se va pune un picior artificial, voi putea să mai mă duc şi de-acum încolo, adăugă olandezul, şi unde veţi putea sta şi dumneavoastră, domnilor, fiindcă dacă Jonny nu apare în Padang, cu siguranţă că va veni acolo.

— Minunat! făcu Farrow încântat. După ce vă vom debarca pe dumneavoastră în Padang, ne vom duce să ne punem la pândă acolo. Fii pe pace că n-o să ne mai scape. Dacă n-ai nimic împotrivă, domnule van Merck, o să cercetăm şi noi mai de-aproape ce e cu terenurile acelea, poate descoperim noi ce le ridică atât valoarea încât un consorţiu stăruie să pună mâna repede pe ele. În orice caz, lucrul e suspect.

— O, v-aș fi chiar foarte recunoscător, domnule Farrow, făcu olandezul cu bucurie. Dar cum vom putea comunica unii cu alții?

— Ești în termeni buni cu prefectul poliției?

— Da, răspunse nedumerit bătrânul, suntem chiar buni prieteni.

— Atunci voi expedia o radiogramă poliției din Padang, în care voi lămuri ce voi fi găsit — dacă voi găsi ceva, bineînțeles.

— Nici nu-ți închipui ce serviciu îmi faci! exclamă bătrânul încântat.

— Noi nu ne oprim niciodată la jumătatea drumului, răspunse Farrow zâmbind. Când începem un lucru, îl ducem până la capăt.

Doctorul Bertram îi făcu semn căpitanului să sfârșească, și zise:

— Așa. Destul pentru ziua de azi. Bolnavul nostru are nevoie de liniște și odihnă, mai ales că peste treizeci de ore va trebui transportat pe uscat.

— Atunci, la revedere și însănătoșire grabnică, ură Farrow olandezului. Sper că totul se va sfârși cu bine. Cam ghicesc eu ce trebuie să fie cu terenurile acelea. Dacă bănuielile mele se adeveresc, știu că are de ce să se bucure nepoata dumitale. Încă o dată, la revedere, domnule van Merck, și fii liniștit.

Bătrânul dădu obosit din cap. Convorbirea avută cu Farrow îl istovise. Cum ieși el pe ușă, închise ochii și adormi imediat.

— Am presimțirea că vom avea de furcă mai mult decât ne închipuim noi, zise deodată George, pe când urcau iar în turnul submarinului. Cu siguranță că, îndată ce se va dezmetici, piratul își va da seama că a fost adormit de noi și că vom fi cercetat bricul. Întâia lui grijă va fi să alerge la casetă și, văzând că a dispărut, în loc să se ducă la Padang, va acosta în golful despre care ne-a vorbit van Merck, pentru a pune ceva nou la cale.

— Ai dreptate, dragul meu, răspunse îngrijorat Farrow. Jonny din Sumatra e o vulpe vicleană și va mirosi îndată primejdia. În orice caz, i-am luat-o cu douăzeci și patru de ore înainte și în vremea asta se pot întâmpla multe.

— Ba cred că i-am luat-o înainte cu mult mai mult decât atât, judecând după iuțeala vasului nostru. De altfel, acum putem opri compresoarele, prea forțăm mașinile, îi dădu cu părerea Rindow.

Se apropie de porta-voce și vru să dea ordinul, dar băgă de seamă că motoarele își micșoraseră viteza. Duduitul avea chiar un sunet ciudat, care nu putea scăpa auzului unor marinari cu experiență ca ei.

— Hm... mi se pare că am pățit-o, făcu îngândurat Farrow, apoi întrebă prin porta-voce în sala de mașini ce s-a întâmplat.

— Cilindrul pompei principale a plesnit, i se răspunse de jos. Motoarele s-au încins prea mult.

— Bine, mă duc eu singur în sala de mașini să văd ce e, îi zise Farrow inginerului. Submarinul poate sta liniștit pe loc; ne aflăm dincolo de calea obișnuită a vapoarelor și, chiar dacă s-ar ivi ceva suspect, putem dispărea cu ajutorul electromotoarelor.

— Să sperăm că Hagen va repara repede stricăciunea, răspunse Rindow, vrând să pară liniștit. Ar fi păcat să pierdem timpul câștigat. Dacă ticăloșul acela de pirat ne-o la înainte, ne putem aștepta la o primire nu tocmai plăcută.

— Cred şi eu! făcu Farrow necăjit. În orice caz, reparaţia nu e chiar aşa de uşor de făcut. Şi-apoi ne trebuie câteva ceasuri până să se răcească motoarele.

— Proastă afacere! zise Rindow ridicând din umeri. Ne-am bucurat prea devreme. Ei, ce să-i faci, aşa se întâmplă în viaţă.

La întrebarea lui Farrow când va putea fi gata reparaţia, Hagen păru tare îngrijorat.

— Numai mâine la prânz, răspunse el. Motoarele nu se pot răci decât în cel puţin şase ceasuri şi de-abia pe urmă îmi voi putea da exact seama de ceea ce am de făcut. Va fi probabil nevoie de schimbarea unor piese, şi asta cere timp.

— Numai mâine la prânz... murmură căpitanul îngândurat. Vom fi pierdut deci paisprezece ore din cele câştigate. În sfârşit, cred că tot vom ajunge la vreme.

— Da, dar va trebui să nu forţăm de la început motoarele, răspunse Hagen. În nici un caz nu ne putem servi de compresoare. Mai bucuros aş fi să ne ducem deocamdată pe „Insula Odihnei", unde să pot adăuga vasului îmbunătăţirea pe care am de gând să i-o fac.

— Bine, dragă Hagen, îndată ce vom sfârşi afacerea cu Jonny din Sumatra, ne întoarcem cu siguranţă la insula noastră. Pentru moment, ar fi însă de dorit să termini cât mai repede cu reparaţia cilindrului, încheie căpitanul.

V. Sfârşitul lui Jonny din Sumatra

Inginerul Hagen ştia ce spune; a doua zi pe la vremea prânzului motoarele putură fi puse iar în funcţiune şi, după un control amănunţit, îi dădu de veste căpitanului că submarinul poate pleca.

— Hm! făcu Farrow către Rindow, te pomeneşti că ajungem odată cu Jonny al nostru. Nu face nimic, ba ar avea chiar haz. Dar dacă totuşi i-o luăm înainte, nu poate fi vorba de mai mult de câteva ceasuri.

— Eu cred că George are dreptate, răspunse ofiţerul. Ticăloşul acela o să ţină neapărat să se răzbune, fiind încredinţat că bătrânul van Merck ne va fi vorbit desigur despre terenurile cu pricina şi, din câte va fi auzit despre noi, ştie că nu ne vom lăsa până nu vom lămuri şi afacerea asta. Probabil că primul său gând o să fie să ne încolţească acolo.

— De aceea, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Cel mai bun lucru ar fi ca echipajul nostru să-şi ia cât mai multe grenade cu gaze. Mă gândeam că n-ar fi rău să învăţăm şi noi fabricarea lor, îndată ce ne vom întoarce pe „Insula Odihnei". Nu-i putem obliga pe prinţ şi pe doctor să le fabrice numai ei, e prea obositor. Sunt însă arme minunate şi n-aş vrea să renunţ la ele.

Erau orele trei când ajunseră în rada portului din Padang. Întârzierea forţată îi făcuse însă mult bine bătrânului van Merck, care se simţea acum destul de întremat, spre mirarea doctorului Bertram, căruia nici nu-i venea să

credală că un om la vârsta lui poate suporta atât de uşor o rană ca aceea pe care o avea olandezul.

George şi Peter o duseră în tăcere pe Maja van Merck pe uscat. Deoarece la ora aceea din noapte nu puteau lăsa singură o fată, George se oferi s-o conducă până la poştă.

Tânărul îşi pusese nişte haine de culoare închisă, ca să nu bată la ochi. Totuşi, era destul de primejdios să întârzie pe străzile oraşului, căci, dacă l-ar fi cerut vreun sergent să se legitimeze, ar fi păţit-o. Pentru „liberă trecere" în oraş, se cerea un permis de la guvernator, care se plătea cu un florin şi jumătate, permis pe care el însă nu-l avea.

Şi, într-adevăr, pe când se îndrepta spre cabina telefonică automată, o umbră în uniformă se desprinse din întuneric şi le ieşi înainte. George se gândi o clipă dacă n-ar fi bine s-o ia la sănătoasa îndărăt spre submarin, dar Maja salvă situaţia.

— Bună seara, domnule sergent, strigă ea veselă, trebuie să telefonez acasă după maşină. Chiar acum ne-am întors. Ce-am mai păţit! Bietul unchiu-meu are o rană grozavă la un picior şi a trebuit să angajăm în drum alţi oameni. Aşa, făcu ea apoi scurt, întorcându-se spre George, dumneata te poţi întoarce în port. Domnul sergent o să fie atât de bun să mă conducă el la telefon.

Firește că sergentul se învoi cu mare plăcere şi George alergă înapoi la Peter, care-l aştepta. Nu trecu nici o jumătate de ceas şi automobilul olandezului sosi în port. Cu puţin timp înainte, câţiva oameni din echipajul submarinului, îmbrăcaţi în haine obişnuite de marinari, îl transportară cu mare băgare de seamă într-una din bărci pe bătrân până la debarcader.

Pe când Maja îl ţinea de vorbă pe sergent, van Merck fu ridicat de marinari pe braţe şi aşezat în automobil. Bătrânul îşi luase încă de pe submarin rămas bun de la toţi, aşa că acum le zise cu glas poruncitor marinarilor — ca să se creadă că sunt în slujba lui — să se întoarcă pe bord, apoi îl întrebă pe sergent dacă prefectul poliţiei se afla în oraş, deoarece avea să-i comunice imediat ceva foarte important.

În vremea asta, după ce echipajul fu îndărăt pe submarin, „Dox"-ul porni fără zgomot spre golful pe care îl-l descrisese van Merck. Trebuiau însă să se grăbească, deoarece se temeau ca nu cumva piratul să ajungă înaintea lor acolo.

După puţin timp, urmă ceea ce prevăzuseră ei, adică se transmiteau telegrame urgent la toate poliţiile din cele patru colţuri ale lumii, până şi în Australia, despre crimele acestui fioros bandit. Jonny din Sumatra ar fi trebuit să se ascundă în gaură de şarpe ca să nu fie găsit.

Zăbava pe care o avusese căpitanul Farrow acum în port, scăzuse la minimum timpul câştigat înaintea piratului, şi socotea că fiorosul criminal trebuie să fi şi ajuns în golf.

Farrow se sfătui deci cu Rindow şi hotărâră împreună să nu ancoreze direct acolo, ci mult mai departe, şi să supravegheze golful de la distanţă.

Când răsări soarele, zăriră într-adevăr, pe jumătate acoperit de plante agățătoare, bricul piratului. Poate că nici nu l-ar fi observat, dacă nu le atrăgea dinainte atenția bătrânul van Merck asupra golfului.

La drept vorbind, căpitanul Farrow și tovarășii săi n-ar mai fi avut pentru ce să se intereseze ce se va întâmpla cu Jonny — era treaba poliției să-l prindă —, se temeau însă că ticălosul, în ura lui de acum pentru Maja, să nu se dedea la cine știe ce faptă grozavă, căci probabil o socotea singura vinovată de cele întâmplate.

Trebuia deci urmărit pas cu pas și ținut mereu sub ochi. Înainte de-a se lumina bine de ziuă, submarinul fusese lăsat sub apă și numai periscopul rămase afară. Farrow îl văzu prin el pe bandit, coborând singur pe uscat, întorcând apoi capul și arătând cu mâna spre mare, și strigând ceva celor doi inși care rămăseseră la bord.

— Hm, murmură Farrow cu ciudă, nu știu, zău, ce e de făcut. Dacă ne văd venind pe apă, au să se ascundă în tufiș și cine știe ce sunt în stare să mai pună la cale!

— Știi ce, tată? strigă George care îl auzi. Lasă-mă pe mine să le vin de hac nemernicilor ălora. Să ne îndepărtăm și mai mult de bric, până la un loc de unde nu ne pot vedea, pe urmă ieșim la suprafață, iar eu cu Peter ne ducem cu barca la mal. Uite, se vede colo o potecă îngustă, deasupra căreia crengile copacilor se lasă aproape până la pământ. Pe poteca aceea ne vom furișa până la bric, vom arunca vreo câteva grenade cu gaze pe punte și-i vom ameți pe cei doi care stau de pază.

— Bravo, George, tu, dragul meu, ai întotdeauna niște idei geniale, râse Farrow mângâind cu dragoste obrajii fiului său. Bine, fă după cum crezi.

Submarinul se îndepărtă atât cât să nu poată fi zărit de pe bric, apoi ieși din apă. O barcă de aluminiu fu montată în grabă, căci totul trebuia să se petreacă repede, deoarece se putea ca din moment în moment să apară vreun vapor îndreptându-se spre port.

George și Peter ajunseră în câteva minute la țărm, ascunseră barca în niște tufe și porniră pe potecă spre locul unde era ancorat bricul. George, care mergea în frunte — ca de obicei —, auzi în curând pe cineva zicând cu glas răgușit:

— Să știi, mă, că ăla a fost Farrow. Nu mi-o cădea el mie odată în gheare... că aș ști eu ce să-i fac!

— O să stea mult Jonny? întrebă alt glas.

— Nu cred. S-a dus să-și ia banii și să aștepte o mină ca să vadă pe dracu' ăl de-or încerca să se apropie de locul ăla. Pe urmă pornim numaidecât spre insulele Salmon, unde are el un prieten, un ăla de face negoț cu sclavi. Meseria e cam primejdioasă, dar bănoasă, mai ales dacă mai faci și alte afaceri pe lângă ea. Jonny zicea că o să ne pricopsim repede. Numai un lucru aș mai vrea înainte de plecare: să dau cu ochii de Farrow ăla, ori cu unul dintr-ai lui.

George zâmbi, pe când Peter clocotea de mânie. Înaintară tot mai mult pe potecă, până ce-i văzură deslușit pe cei de pe puntea bricului. Uriașul nu se mai putu stăpâni, ieși din desiș și le strigă:

— Ei, mă, tu, ăla de colo, uite pe unul dintr-ai căpitanului Farrow, după cum doreai!

Și, înainte de a-și sfârși el vorba, patru grenade de mână zburară pe punte. Toți cei cinci bandiți câți erau acolo vrură să pună mâna pe arme, dar n-avură când. Începură să se clatine, se poticniră și se prăbușiră cu o bufnitură pe punte. Pentru cei puțin douăzeci și patru de ore erau nevătămători, dar până atunci va sosi și poliția din Padang ca să-i aresteze.

George alergă la țărm și făcu un semn cu mâna spre submarin. Două bărci de aluminiu stăteau pregătite; fură lăsate pe apă și în ele luară loc Farrow cu câțiva din oamenii săi.

Când aceștia coborâră din bărci, George îi spuse repede căpitanului ce auzise de la bandiți.

— Mina era, probabil, hărăzită Majei van Merck, zise căpitanul. Credea că fata va veni împreună cu unchiul ei la casa de vânătoare. Jonny ăsta nu e om, ci o adevărată fiară. Prietenul lui din insulele Salomon pare să-i semene. Lasă că poate punem noi mâna odată și pe dumnealui! Acum să ne grăbim, dragii mei. Poate că reușim să împiedicăm vreo nouă ticăloșie de-a banditului.

Peter, cu trupul lui uriaș, mergea înainte și lărgea drumul, înlăturând din cale crengile. În curând, dădură de o potecă; era aceea care ducea la casa de

vânătoare a olandezului. La comanda lui Farrow toți se opriră în loc și își pregătiră armele. Unii țineau în mână câte o grenadă cu gaze, alții revolverele întinse.

Farrow, George și Peter pășeau în fruntea celorlalți. Îl frământa grija de soarta Mejei. Acest Jonny din Sumatra va ști să născocească vreo cursă grozavă în care să cadă victimă biata fată, țința răzbunării lui de acum.

Dar timpul trecea și nici o urmă de-a banditului nu se zărea. Totuși, trebuia să-l găsească cu orice preț. Banditul își va fi având vreo colibă doștită undeva prin apropierea pavilionului de vânătoare al bătrânului van Merck. Poate că se dusese acolo să pună o mină care să-l arunce în aer pe polițiști când vor veni să-l caute. Sau se va fi gândit că va fi și Farrow cu ai săi împreună cu ei. Căpitanul își închipuia ce ură grozavă va fi clocotind în pieptul piratului împotriva lui. În câteva ceasuri, făcuse din omul acesta un prigonit, încolțit din toate părțile, pentru care aproape că nu mai exista scăpare. Se gândea cu groază ce soartă l-ar aștepta pe el, Farow, dacă l-ar cădea viu în mână.

Goana ținea mereu. Marinarii, oboșiți, rămâneau mereu în urmă. Căldura era de nesuferit. Dar Farrow, George și Peter nu se lăsau. Alergau tot înainte. Din fericire, nu mai erau și alte potecă pe care ar fi putut să dispară banditul. Din fugă, examinau scurt desișul, ca să observe dacă nu se vede vreun loc prin care se va fi doslt piratul. Nu era exclus ca ticălosul să se fi ascuns undeva într-un tufiș și să-l atace pe la spate. Știa el bine că nu mai avea scăpare decât prin cine știe ce mișelie.

După socoteala căpitanului, trebuia să fi făcut vreo cinci kilometri de drum prin căldura aceea grozavă, ceea ce era într-adevăr de necrezut. Și Jonny nicăieri.

Farrow se întreba dacă nu cumva exista și o altă potecă dinspre golf, pe care el să n-o fi văzut și prin care va fi dispărut banditul. Atunci, toată osteneala lor era zadarnică, Jonny își va lua banii de unde îi avea ascunși, va așeza mina și se va feri să se mai ducă pe bric, când îi va vedea de departe pe oamenii săi zăcând nemișcați pe punte. Va căuta să se îndepărteze în grabă pe uscat, cu gând să găsească undeva, în vreun port mic, ultat de Dumnezeu, o corabie și să i se piardă urma.

Deodată se opri brusc. Într-un luminiș din fața lui, văzu o colibă mică de bușteni. Să fie oare casa de vânătoare a lui van Merck? Lui Farrow nu-i venea să creadă, căci prea era mică și dărăpănată.

Ghici însă îndată că aici era ascunzătoarea banditului. S-o fi aflând el acum înăuntru ca să-și ia banii și să așeze mina care să arunce apoi în aer pe oricine ar cuteza să se apropie de colibă? Le făcu semn cu mâna lui George și Peter să fie cu băgare de seamă, pe urmă se apropie tiptil de colibă. Ceilalți doi se țineau după el, cu grenadele pregătite, pe când Farrow ținea revolverul întins. Nu știa dacă gazele au efect și asupra animalelor și în pustietatea asta sălbatică se putea să le iasă înainte vreun tigru, o panteră neagră sau altă fiară sălbatică.

Ascultă câteva momente, își puse apoi șapca în vârful țevii revolverului și se apropie de pervazul ferestrei. Înăuntru, nici o mișcare. Atunci Farrow se uită pe geam, dar nu văzu pe nimeni.

— Aici n-a fost încă, îi zise el lui George. Praful e de două degete pretutindeni și nu se cunoaște nici o urmă. Coliba trebuie să fie a lui, nu mai încape îndoială, și nu se poate să nu treacă pe aici la înapoiere. Acum, să mergem, poate dăm de pavilionul de vânătoare al lui van Merck și putem împiedica atentatul pe care îl pune la cale ticălosul.

— A, uite niște urme de pași, făcu George deodată. Să ne luăm după ele și cred că o să-l găsim cu siguranță.

Porniră mai departe prin aerul fierbinte și umed; de astă dată mai încet și căutând să nu facă zgomot. Jonny din Sumatra era cunoscut ca bun țintaș și nu s-ar fi dat înapoi să tragă îndată ce l-ar fi văzut.

Trebuiau să prindă de veste înainte ca banditul să-i fi văzut de acolo de unde era ascuns. Dar pașii mari, elastici, pe care îi făceau îi duceau repede, deși felul acesta de mers era foarte obositor.

În fiecare clipă se puteau pomeni față în față cu banditul, deși după urme se cunoșteau că alergase și el nebunește. Totuși, nu mai putea fi prea departe.

Farrow era din ce în ce mai atent. Știa că era în joc viața lor și că se apropiau de un dușman mai primejdios ca oricare pentru ei, din pricina unii grozave pe care acesta trebuie că le-o purta.

Minutele trecură larăși într-o încordare de neînchipuit. Pentru întâia oară de când ducea viața asta de aventurier, George simțea că inima îi bătea să-i spargă pieptul. Avea și de ce. Urmăreau un bandit viclean, crud și stăpânit de o urâ nelămurită împotriva lor.

Se văzură din nou într-un luminiș. Farrow păși cel dintâi, urmat de ceilalți doi. Deodată se auzi un glas aspru în fața lor:

— Sus mâinile, domnilor!

Era atât de poruncitor și de fioros, încât toți trei ridicară mâinile fără să-și dea seama, ținând însă armele încleștate.

Lui Jonny din Sumatra — altul nu putea fi — nici nu-i veni în gând să le ceară să lase armele jos. Apăru de după un trunchi de copac uriaș, la cincisprezece metri de ei, cu două revolvere întinse.

— Îmi pare bine că am prilejul să vă cunosc, domnilor, zise el râzând batjocoritor. Mi s-a împlinit în sfârșit o mare dorință. O, pe dumneata te știu eu cine ești, căpitane Farrow. Mi-ai distrus viața, m-ai lăsat sărac și mi-ai furat caietul cu secretele mele cele mai intime. Știi ce pedeapsă îți se cuvine pentru faptele astea?

Clocotea de mânie, pe când Farrow rămase cât se poate de calm și-i răspunse:

— Pedeapsă? Dimpotrivă. Meritățm o răsplată — și încă una mare de tot — că am reușit în sfârșit să punem mâna pe cel mai fioros criminal din câți au existat pe fața pământului. Ce să-i faci, așa stau lucrurile, dragul meu...

Jonny din Sumatra scoase un urlet de furie. Farrow se aştepta să-l vadă descărcând revolverele şi tocmai se gândea dacă n-ar fi bine să i-o la înainte, dar banditul îşi stăpâni mânia, cu o voinţă de fier, şi zise:

— Nu, nu, nu mă las eu mânat de furie ca să te culc la pământ cu un glonţ. Ai scăpa prea leene. O, dacă te-aş putea sugruma... da... sugruma. Bangi, Bangi de ce ai plecat? Sugrumă-l, sugrumă-l, Bangi!...

Farrow se înspăimântă. Nu cumva banditul înnebunise brusc?

— Bangi! strigă el iar, cu glas sălbatic, şi Bangi veni.

Dintre crengile copacului sub care stătea banditul, se ivi un braţ puternic, acoperit cu păr, şi o mână enormă îşi încleştă degetele în jurul gâtului său. Jonny scăpă revolverele din mână, ochii stăteau să-i iasă din orbite, căscă gura, dar nici un sunet nu se auzi de pe buzele lui.

— Repede! strigă Farrow. E un urangutan... Trebuie să-l salvăm neapărat!

Se repezi înainte şi ridică în treacăt revolverele de jos. George fu însă mai sprinten ca el. Ştia că aceste maimuţe sunt foarte primejdioase — vedea doar cum asta sugruma un om într-o clipă — şi cu o mişcare fulgerătoare aruncă grenada de trunchiul copacului. Farrow sări în lături. Nu cunoştea efectul gazelor asupra animalelor, dar ştia că pentru ei e primejdie să fie prea aproape de locul unde se va sparge grenada. În clipa următoare, un trup mare şi păros se rostogoli din copac şi căzu cu toată greutatea peste bandit, fără să-şi descleştez însă degetele din jurul gâtului acestuia.

Farrow ridică revolverul şi trase. Glonţul se înfipse în tâmpla maimuţei, care nu mai mişcă.

— Urangutanul era dresat să sugrume oameni. Acum l-a căzut victimă însuşi stăpânul lui. Să mergem; nu mai avem ce căuta aici. Trebuia să împuşc maimuţa, altminteri ar fi fost o veşnică primejdie pentru Maja van Merck.

— Dar bine, tată, şi cu terenurile ce e? strigă George.

— E întocmai după cum am bănuit eu, răspunse căpitanul zâmbind. Acum am înţeles din anumite lucruri că nu m-am înşelat. Munţii Padangului conţin bogate zăcăminte de cărbuni. Îi voi spune domnului van Merck să aducă experţi care să cerceteze.

— A, acum pricep eu graba consorţiului ca să le cumpere, făcu George râzând. Dar, urmă el apoi serios, uite ce face lăcomia după avere. Jonny din Sumatra şi-a luat pedeapsa, o pedeapsă care pare să fie într-adevăr dumnezeiască.

— Da, dragul meu, aşa şi e, răspunse Farrow rămânând pe gânduri.

*

Imediat ce se întoarseră pe submarin, căpitanul expedie o radiogramă poliţiei din Padang, prin care comunica sfârşitul piratului şi faptul că, pentru douăzeci şi patru de ore, tovarăşii lui se aflau fără cunoştinţă, pe bordul bricului. Apoi, ca încheiere, ruga să se transmită domnişoarei Maja van Merck salutări din partea lor şi sfatul ca să nu se grăbească să vândă terenurile, deoarece conţineau foarte bogate zăcăminte de cărbuni.

Mai târziu, întâmplător, Farrow citi într-o gazetă că pe terenurile tinerei fete se găsiseră într-adevăr cărbuni în cantităţi enorme.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește

seria completă

RECHINUL URIAŞ

35

I. Un pescuit primejdios

Cu prilejul ultimei aventuri din Sumatra, motoarele submarinului fuseseră atât de greu încercate, încât căpitanul Farrow își dădu seama că trebuia să ajungă cu orice preț în minunatul refugiu, botezat de camarazii lui „Insula odihnei". Această insulă era așezată la răsăritul Australiei, în Oceanul Pacific propriu-zis, cam pe la Tropicul Capricornului.

Din descrierile trecute, cititorii cunosc această limbă de pământ, în mijlocul unui uriaș brâu de corali, care face imposibilă apropierea oricărui vas. O singură intrare există aici, un tunel care duce pe sub apă, prin zidul de mărgean. Numai prin acest tunel submarinul poate ajunge în largul mării.

Tunelul, singura ieșire spre mare, fusese pus la adăpost de inginerul Hagen de vreo năvală, printr-o poartă zăbrelită, care putea fi ridicată și lăsată

după voie, căci se-ntâmplase odată că un rechin nimerise intrarea și-l atacase pe George, care se scălda în apropierea insulei.

Submarinul urma să rămână câteva săptămâni în refugiul său. Hagen trebuia să facă motoarelor un control amănunțit, și voia să creeze o instalație în tancurile de balast, care să îngăduie scafandrilor vasului — adică lui George, Peter și Kard — să poată părăsi „Dox"-ul și sub apă, nu numai prin turn.

De-abia trecuseră însă câteva zile de când se aflau pe insulă, că marinarii și începură să-i dea ghes inginerului să termine mai repede cu lucrul, căci firea lor neastâmpărată nu-l răbda pe loc.

Cu deosebire George suferea mult de pe urma acestei inactivități silite și chiar din ziua a treia. Firește, era cât se poate de fericit să se poată plimba cu Sanja lui pe minunata insulă, dar... lipsea primejdia, lipsea viața aceea liberă, neatârnată, lupta cu forțele naturii, cu dușmanii de uscat sau de apă.

Câteva zile timpul fu ploios. Turna cu găleata și nu era chip să ieși din casă. În vremea asta, George se ocupa cu cititul. Printre altele, îi căzuse în mână o carte scrisă de un căpitan englez și intitulată: „Lupte cu peștii uriași". O imagine cu totul nouă i se înfățișă viteazului tânăr. E drept, văzuse el până atunci rechini și narvali de mărimi înfricoșătoare, dar autorul acesta indica dimensiuni și greutăți — sprijinindu-și afirmațiile cu fotografii — care întreceau tot ce-și imaginase el până atunci.

Și imediat se trezi în el dorința de a smulge din adâncurile oceanului un astfel de monstru: gândul acesta îl deveni o obsesie. Îl chemă repede pe credinciosul său Peter, îi citi câteva pasaje din carte și adăugă:

— Peter, de îndată ce se va potoli ploaia, trebuie să prindem și noi o astfel de dihanie. Ce mult se va bucura doctorul nostru, când va putea să „clopârțească", după toate regulile științei, un asemenea colos.

— E frumos ce zici dumneata — răspunse Peter calm —, dar vezi că n-avem decât bărcile alea ușoare de aluminiu, cu care e cam greu să punem mâna pe un „peștișor" dintr-ăla.

— De asta să nu te-ngrijești, o scoatem noi la capăt! zise George cu însuflețire. La urma urmei, nu ne-mpiedică nimic să pescuim de pe marginea atolului. Dă-mi răgaz până mâine să pun lucrurile la punct.

În timpul nopții, George citi din nou cartea, cu deosebire partea care trata despre prinderea rechinilor uriași, ceea ce-l interesa mai mult ca tot. A doua zi, planul său era gata făurit — un plan cam îndrăzneț, ce-i drept, dar care făgăduia să fie încununat de izbândă.

— Peter — i se adresă el Uriașului —, astăzi trebuie să lucrăm cu sârguință, făcând toate pregătirile. Dacă vom lua o barcă de aluminiu, tata va prinde de veste și poate că ne va opri. Desigur că a citit și el cartea despre care-ți vorbeam și știe cât de primejdioase pot fi luptele cu acești monștri ai mărilor. Tu trebuie să faci rost de cât mai multe bețe din bambus, din cele mai tari, cu ajutorul cărora vom construi o plută. Ne vom duce pe ea până la zidul

de mărgean, o ridicăm deasupra pe mare şi aruncăm undiţa departe, în larg. Capătul funiei îl înţepenim în stâncă. Apucă-te repede de lucru, Peter: în vremea asta, eu voi face în atelier cârligele trebuincioase.

Uriaşul, care se plictisea şi el stând pe loc, era bucuros de propunerea tânărului său stăpân. De ce n-ar prinde şi George un rechin, dacă-i făcea plăcere? Să fi citit însă Peter cartea căpitanului englez, ar fi stat să chibzuiască mai bine lucrurile. Cu toată marea lui experienţă, tot nu ştia încă ce grozăvii ascund adâncurile mărilor.

Se duse deci în desişul care acoperea partea de nord a insulei şi începu să rotească beţe de bambus, pe care le aduse într-un loc ascuns. Acolo le legă împreună cu sârmă groasă, încât să formeze un mănunchi aproape triunghiular. Suprafaţa care trebuia să stea pe apă avea cam şase metri lungime şi doi şi jumătate lăţime. Partea dindărăt, care trebuia să servească de tălpoaie, o îngreunase cu câteva bucăţi de fier.

Pluta aceasta ar fi constituit un refugiu sigur pentru oricare naufragiat, atât de bine era construită. Dar Peter nu ştia că George plănuia să prindă monştri, care erau de două ori mai lungi decât pluta lor.

Deoarece fiul căpitanului era foarte iubit de toţi, fierarii din atelier îi fabricară în grabă două cârlige de undiţă, care erau cât nişte ancore mici. Două lanţuri lungi de câţiva metri fură fixate de aceste cârlige, iar de lanţuri nişte frânghii împletite din sfoară de Manila.

George luă cu el două funii dintre acestea, fiecare având o lungime de aproape două sute de metri. În afară de asta, fierarii îi mai făcură două ţăruşe lungi de oţel, pe care voia să le înfigă în stânca de corali, şi de care urma să fixeze funiile.

Ar fi reuşit desigur în întreprinderea lui, dar pregătirile prea fuseseră făcute în pripă şi prea fusese entuziasmat de planul său, ca să chibzuiască lucrurile cu sânge rece. Cât despre vreo primejdie, nici că se gândea, şi asta avea să fie greşeala cea mai mare a lui.

Problema momelii pentru undiţă îi dădu multă bătaie de cap. Trebuia să fixeze de ea o bucată de carne de cel puţin zece kilograme, altminteri tot ce făcea n-avea nici un rost. Dar norocul îi veni în ajutor, căci tocmai când se gândeau să pornească cu Peter în junglă să vâneze vreo sălbăticiune, muri de o boală necunoscută unul din porcii pe jumătate sălbatici, care fuseseră prăsiţi pe insulă de marinari.

Prefăcându-se că fac totul ca să le treacă timpul, Peter şi George îşi luară sarcina să îngroape animalul pe undeva, dar în realitate duseră hoitul pe pluta lor. Kard, care-i observase, îi urmări plin de curiozitate şi-i văzu îndreptându-se spre nord, cu pluta pe care se aflau hoitul porcului, cele două cârlige în formă de ancoră, ţăruşele de oţel şi funiile. Fostul maşinist îşi spărgea capul tot întrebându-se ce-au de gând tovarăşii săi, dar, în cele din urmă, se linişti. Bănuia că se duc la pescuit, iar, după mărimea cârligelor, înţelese că e vorba de peşti de dimensiuni neobişnuite. Apoi îşi spuse că

George, ca și doctorul Bertram, era un pasionat naturalist și nu era de mirare că ținea să prindă de data asta ceva deosebit.

Cam pe la amiază, căpitanul băgă de seamă lipsa lui George și a lui Peter. Întrebă pe unul, pe altul, și câțiva marinari îi spuseră că cei doi plecaseră de dimineață spre desiș, ca să îngroape acolo hoitul porcului.

Farrow intră la bănuială. Știa el bine că Peter și George nu s-ar fi apucat de bună voie de o asemenea treabă, dacă n-ar fi urmărit un scop anumit.

— Ciudat, zise el. Ce gânduri or fi având ei de gând cu porcul ăla?

Kard, care tocmai trecea pe acolo, îl auzi și zise:

— Îi căutați pe domnul George și pe Peter, domnule căpitan?

— Cam așa! De-abia acum mi-am dat seama că de azi dimineață nu s-au mai arătat.

— Eu i-am văzut târând porcul în desiș, zise Kard, și, vrând să le vin în ajutor, m-am luat după ei. Atunci i-am zărit urcând hoitul pe o plută lungă, trainică, și îndreptându-se spre nord. Aveau niște cârlige de undiță cât ancorele și două legături de frânghie. Mă bat cu gândul că vor să prindă vreun pește dintr-ăia mari.

Farrow păli, îl văzuse pe fiul său citind cartea căpitanului „englez" privitoare la luptele cu peștii uriași. Desigur, tânărul se hotărâse să pună în practică unele lucruri din cele citite. Se mângâia oarecum cu gândul că Peter

îl însoţea, dar mai mult ca probabil că Uriaşul nu cunoştea primejdia în care se vărau.

Alergă la atelier şi-i întrebă pe fierari dacă făcuseră pentru George cele două cârlige mari. Oamenii îi mărturisiră şi-i spuseră în acelaşi timp şi despre ţăruşele de oţel. Farrow răsuflă oarecum uşurat. El îşi dădu îndată seama de însemnătatea acestor ţăruşe, spunându-şi că vor fi înfipte în stânca de corali, cu scopul de a se fixa funiile de ele.

Totuşi, neliniştea începu să-l stăpânească din ce în ce mai mult. Îi chemă la el pe Rindow, Brun şi doctorul Bertram şi discută şi cu ei. Doctorul îi confirmă primejdia mare pe care o constituia prinderea unor astfel de monştri marini. Farrow nu mai stătu o clipă pe gânduri şi, echipând două bărci de aluminiu, plecă însoţit de cei trei tovarăşi spre marginea de nord a brâului de mărgean.

Ajunseră curând la locul unde debarcaseră George şi Peter. Se vedeau lămurit urmele unde pluta cea grea fusese târâtă peste stâncă şi pusă pe apă de partea cealaltă. Găsiră şi unul din cele două ţăruşe, înfipt în stâncă moale şi de urechea lui era fixat capătul unei funii noi.

Deodată însă Farrow scoase un ţipăt uşor de spaimă. Găsise locul unde fusese înfipt al doilea ţăruş în stâncă. Ţăruşul însă părea să fi fost smuls de o forţă uriaşă, după cum se cunoştea lămurit. Dar pluta cu George şi Peter dispăruse. Cât se putea zări pe întinsul mării, nu se vedea nici urmă de ea.

— Îmi cam închipui eu ce s-a întâmplat! zise căpitanul cu glas tremurător. George şi Peter au fixat aici ţăruşele, de care au legat capetele funiilor. Apoi au pornit în larg cu cele două cârlige cu momeală din carnea porcului mort şi le-au aruncat în mare de pe plută. Bălatul socotea că monstrul cel lacom se va repezi la carne, şi atunci se va prinde de cârlig.

.....

Deodată, funia slăbi. Kard vru să se repeadă s-o tragă, dar un strigăt de avertisment al doctorului îl opri în loc. În clipa următoare, funia se-ntinse din nou, cu o smucitură atât de puternică, încât ţăruşul de oţel produse un sunet ca de coardă de bas. Şi în acelaşi timp, ţăruşul acesta, înfipt cam doi metri în stâncă, fu scos până la jumătate.

Tovarăşii se priviră cu groază unul pe altul. Trebuia să fie grozavă dihania care se prinsese în undiţă. Deodată, Bertram, care urmărea atent mişcările funiei, strigă iritat:

— Acum va sări afară, băgaţi de seamă, băieţi!

Deşi erau oţeliţi în lupta vieţii şi trecuseră prin aventuri de necrezut, marinarii scoaseră nişte ţipete de spaimă şi uimire când, la vreo două sute de metri înaintea lor, ţâşni ceva din apă zburând prin aer.

Era un corp lucitor, puţin încovoiat, de vreo şase metri lungime. Capul însă, aşezat de-a curmezişul trupului, era lat de vreo doi metri.

— Rechinul-ciocan! răcni doctorul Bertram. Monstrul grozav se zbătu cu putere în aer, se răsuci, cârligul de undiță zbură cât colo și rechinul pieri în apă.

Farrow își șterse fruntea de năduşeală.

— Dumnezeule! exclamă el, așa dihanie încă n-am văzut. Și când mă gândesc că George și Peter ar fi putut fi târâți cu pluta lor de un astfel de monstru! Ce grozăvie.

— A fost o privelişte minunată! căută să-l liniştească Bertram, ai cărui ochi străluceau. Domnule căpitan, rechinul acesta a sărit atât de sus pentru că era reținut de funie. Dacă ar trage într-adevăr după sine pluta, nu prea ar putea sări. La momentul potrivit, fii sigur că Peter ar tăia funia. Sunt încredințat că cei doi tovarăși ai noștri se află în siguranță pe vreuna din insulițele de la nord.

În vremea asta, Kard și camarazii săi traseră funia. Carnea de pe undiță dispăruse, dar în oțelul cârligului dinții monstrului lăsaseră urme adânci.

— Ia te uită! zise doctorul către căpitan. Ai fi crezut cu putință ca un rechin să muşte în felul acesta?

— Nu — răspunse Farrow —, nu mi-aș fi închipuit niciodată, zău așa! Mă gândesc însă că dihania asta l-ar putea da gata pe George al meu cu o singură muşcătură.

— Hm! Cam așa e — răspunse doctorul —, dar, crede-mă, domnule căpitan, că George al nostru e destul de chibzuit el ca să-și fi adus pluta în siguranță pe vreo insulă. Gândește-te că și Peter se află cu el și că amândoi au arme.

— Toate bune, dragă doctore, mă mir numai că Uriașul n-a tăiat imediat funia, din moment ce a văzut că rechinul a-nceput să târască pluta lor.

— L-o fi rugat George să n-o facă, gândindu-se, probabil, că monstrul prins în cârlig va obosi încetul cu-ncetul. A citit doar asta în carte. După cum spuneam, dragă căpitane, sunt încredințat că cei doi tovarăși ai noștri se află pe undeva în siguranță. Firește că vor trebui să rămână acolo atâta timp până va fi submarinul reparat.

Farrow privi îngândurat la cârligul enorm, pe care Kard îl așezase într-una din bărci, apoi spre largul mării, către nord, și zise:

— Da, dragă doctore, să nădăjduim că e așa după cum spui. Haidem înăuntru!

Vestea că George și Peter fuseseră târâți de un monstru marin pe o insulă se răspândi ca fulgerul printre marinari, stârnind îngrijorarea tuturor. Inginerul Hagen îi făgădui căpitanului să termine cât mai repede lucrările de reparație ale submarinului, pentru a putea alerga în ajutorul celor doi camarazi.

Marinarii se oferiră cu însuflețire să facă de pază cu schimbul pe marginea de nord a zidului de corali, căci se putea întâmpla ca tovarășii să se-ntoarcă singuri.

II. O aventură neobişnuită

George şi Peter îşi făcuseră bine pregătirile pentru întreprinderea lor. Ridicaseră pluta deasupra barierei de corali, Peter bătu în stâncă cele două ţăruşe de oţel, legă de ele capetele funiilor, iar de celelalte capete fixă cârligele.

În vremea asta, George tălase carnea porcului în două bucăţi de câte zece kilograme, după cum citise în cartea căpitanului englez.

Cele două cârlige cu momeală fură aşezate pe plută, apoi Peter începu să vâslească spre larg.

După câteva minute, funiile se desfăşuraseră cu totul şi atunci Peter aruncă una din undiţe în apă la stânga, iar George pe cealaltă la dreapta.

— Aşa, Peter, zise tânărul, acum să pornim repede îndărăt! Sunt grozav de curios să văd dacă am făcut vreo treabă. Sunt aproape convins că prin apele astea se află monştri din ăia despre care scrie în carte.

— Să nădăjduim, zise Uriaşul. În tot cazul, trebuie să fie adevăraţi monştri, dacă sunt în stare să înfulece dintr-odată o halcă de carne de zece kilograme.

— Chiar aşa şi sunt, răspunse George vesel. Ia să vezi cum se va mai bucura doctorul, când i-om aduce un peşte-ferăstrău de nouă metri lungime!

Peter făcu o mutră cam speriată.

— Un peşte-ferăstrău de nouă metri lungime? zise el apoi. Prea ar fi de tot! Pe ăsta nu cred să-l putem ţine în frâu numai noi doi!

— De ce nu, Peter? Îl lăsăm să se zvârcolească de funie până oboseşte, apoi îl tragem spre noi şi-l ucidem cu câteva gloanţe în cap. De aceea am şi ţinut să luăm puştile.

— Hm! Treaba asta nu prea îmi place! făcu Uriaşul dus pe gânduri. Eu îmi spuneam c-o fi vorba de rechini obişnuiţi, de patru până la cinci metri lungime, dar la aşa monştri, zău, nu mă gândeam. Şi să-ţi mai spun una, domnule George: părerea mea e că dacă s-o prinde o dihanie de aia, funia are să se rupă cât ai clipi din ochi. Ai să vezi d-ta!

Peter aduse pluta cam la vreo treizeci de metri de zidul de corali, când îl auzi pe George strigând:

— Peter, Peter, cred că s-a şi prins unul de funia asta din stânga. Ia te uită cât e de încordată! O! Trebuie să fie ceva nemaipomenit! Se zvârcoleşte cu turbare! Peter, fii cu băgare de seamă, peşti ca ăştia n-ai văzut tu de când eşti!

Uriaşul nu răspunse. Era ocupat să îndepărteze pluta de lângă funia care se zbătea încoace şi încolo. Se aflau la numai douăzeci de metri de zidul de corali, când funia slăbi brusc.

— Peter, se pare că s-a rupt, sau te pomeneşti că rechinul s-a desprins din undiţă! zise George cu părere de rău. Şi eu, care am aruncat în mare rămăşiţele porcului! Nu mai avem momeală pentru undiţa asta.

— Ei, poate că e mai bine aşa, mormăi Uriaşul. Zău că nu m-am aşteptat să fie monştri atât de grozavi pe aici, domnule George! Aş fi bucuros să mă văd iar pe uscat. Drept să-ţi spun, treaba asta nu-mi prea place!

— Dar bine, Peter, zise George râzând, ce ni se poate întâmpla? Eu mă bucur foarte mult, căci acum ne-am dat seama că trăiesc pe aici monştri de ăştia. Altminteri, nu s-ar fi rupt funia sau dihania nu s-ar fi putut desprinde de cârlig. Păcat!

De-abia rostise cuvintele acestea, că funia se întinse din nou, cu o smucitură care o făcu să vibreze ca o coardă de bas.

— Ura, încă e prins! strigă tânărul plin de bucurie. Peter, acum...

Dar nu avu răgazul să-şi sfârşească vorba. Ţăruşul fu smuls dintr-o dată din pământ, până la jumătate. Cu iuţeala fulgerului urmă a doua smucitură, şi ţăruşul fu scos cu totul.

Ca o săgeată fu zvârlit în aer oţelul atât de greu şi Peter urlă de spaimă, bănuind catastrofa. Şi într-adevăr, în clipa următoare, pluta fu izbită cu o violenţă fantastică. Ţăruşul de oţel se înfipse printre beţele de bambus, încă o smucitură, apoi monstrul târî pluta spre larg.

Peter sări îndată în partea dinainte, scoase cuţitul său lung şi se aplecă peste margine. George ştia că tovarăşul său va tăia acum funia, dar îl văzu deodată ridicându-se, se-ntoarse şi zise cu glas tulburat:

— Nu pot ajunge funia, ţăruşul s-a înfipt dedesubt, cam de-a curmezişul, în plută. Domnule George, vom fi târâţi acum cine ştie unde în largul mării. Să dea Dumnezeu să nu-i vină în gând monstrului să se adâncească mai mult sau să se ridice la suprafaţă, ca să ne atace! La vreun ajutor nu ne putem aştepta, submarinul e în reparaţie şi dacă nu va trece vreun vapor, care să ne salveze, zău, nu ştiu ce o să se aleagă de noi!

— Poate că ţăruşul va ieşi de la sine — zise George —, şi atunci vom vâsli îndărăt. Dar hai mai bine să legăm vâslele, altminteri te pomeneşti că ni le aruncă cine ştie unde când pluta se va mai smuci o dată. Şi armele trebuie să le punem la adăpost!

Peter clătină capul şi îndeplini întocmai ordinele tânărului. Dar nu-şi făcea prea multe iluzii că ar putea scăpa împreună cu George din situaţia asta.

— Peter — zise deodată tânărul —, eu n-am pierdut nădejdea. Ascultă ce-ţi spun, monstrul va obosi curând. Când funia va slăbi, adică atunci când dihania se va linişti, cobor repede în apă şi o scot afară. Sunt sigur că vom prinde rechinul şi-l vom târî la mal.

Uriaşul privi înapoi spre brâul de mărgean, care se vedea acum mic de tot, apoi zise:

— Domnule George, am putea fi bucuroşi dacă ne-om întoarce singuri. Cine ştie cât ne va mai târî dihania asta, până vom scăpa într-un fel sau altul. Pentru fiecare minut cu care ne îndepărtăm spre larg, ne va trebui cel puţin un ceas de vâslit îndărăt.

— Cam ai dreptate — răspunse tânărul îngândurat —, în primul rând nici n-am putea trage după noi rechinul, căci e greu ai naibii. Zi-i ghinion şi pace!

— Eu am bănuit îndată că aşa se va întâmpla, când te-am auzit vorbind despre peşti lungi de nouă metri, zise Peter. Ei, acu' trebuie să ne împăcăm cu gândul că vom fi târâţi unde i-o plăcea dumnealui. Numai de nu s-ar stârni vreo furtună, căci atunci ne-am dus pe copcă.

La aşa ceva nici nu se gândise George şi cuvintele Uriaşului îl puseră pe gânduri. Dacă s-ar stârni valuri, i-ar mătura pur şi simplu de pe plută, căci n-aveau de ce să se ţină.

Neliniştit, îşi plimbă privirea în jur, dar, spre marea lui mulţumire, nu văzu nici un semn de furtună. Fuseseră târâţi atât de departe, încât nici nu se mai zărea atolul de corali, în mijlocul căruia se afla „Insula odihnei". George ştia că undeva, în faţa lor, erau nişte insuliţe nelocuite. Rechinul îl trăgea tocmai în direcţia aceea, şi tânărul i se adresă plin de bucurie tovarăşului său:

— Ia să vezi, Peter, că ne duce spre insulele de la nord. Când o trece prin apropiere, poate că izbutim să sărim în apă şi să înotăm la mal.

— Mă tem că sunt mulţi rechini pe acolo, răspunse Uriaşul.

— Ai dreptate, aşadar încă o speranţă spulberată. Dar, odată şi-odată, tot va obosi monstrul ăsta, şi-atunci vom putea să tăiem funia.

— Asta e şi singura nădejde ce ne-a mai rămas. Deocamdată însă, nici nu ne putem gândi la aşa ceva. Numai de nu ne-ar duce pe insulele Salomon, căci acolo vom întâlni vechile noastre cunoştinţe, vânătorii de capete.

George îşi făcu repede socoteala de cât timp aveau nevoie ca să ajungă pe Malaita şi zise:

— Peter, dacă mergem tot aşa, apoi în două zile suntem acolo. Asta înseamnă că stăm prost de tot. Două zile fără apă şi fără hrană sub arşiţa soarelui tropical... Frumoasă perspectivă!

— Ei, în cele din urmă tot se va linişti dihania — zise Peter — şi atunci izbutesc eu să tai funia. Dar, chiar şi aşa, e îndoielnic dacă ne vom putea înapoia. Colo în urma noastră se zăresc insulele despre care vorbeam. Dacă rechinul ar fi atât de îngăduitor să slăbească nişel funia, am fi poate salvaţi.

Dar rechinul continuă să tragă pluta înainte. Erau la vreo patru sute de metri depărtare de o trecătoare îngustă, dintre două insule, când deodată pluta rămase pe loc.

— Ah, îi e teamă de strâmtoarea asta! exclamă George triumfător. Peter, repede, acum trebuie să tăiem funia!

Uriaşul tocmai voia să sară în apă de pe marginea plutei când se-ntâmplă ceva care-i încremeni de spaimă pe amândoi. Din imediata apropiere a plutei, ţâşni brusc în aer un corp monstruos, al cărui cap cilindric, aşezat de-a curmezişul, măsura cel puţin un metru şi jumătate lungime.

Peter rămase ţintuit locului, dar George, care-şi dădu seama de primejdie, bănuind că monstrul se va afunda din nou în apă şi va târî pluta în direcţie

contrară, trase repede pumnalul Sanjei de la brâu, alergă spre marginea plutei şi se lăsă vertical în apă, cu capul înainte.

Căzu deasupra funiei groase, care ataşa moaşe pentru moment, şi o tăie cu pumnalul cel ascuţit, la numai câţiva centimetri de ţăruşul de oţel. Ieşi apoi repede la suprafaţă şi-şi făcu vânt pe plută, care se clătina îngrijorător din cauza valurilor stârnite de zvârcolirile rechinului.

Peter se ghemuise şi se încleştase din toate puterile de beţele de bambus. Când îl zări pe tânăr cu apa curgând şiroaie de pe el, bâlbâi:

— Domnule George, ce fu asta? Aşa ceva n-am văzut încă în viaţa mea!

— A fost un rechin-ciocan, din cei mai mari, îl lămuri George râzând, dar în acelaşi timp cu părere de rău în glas. Zău, e păcat că nu l-am putut prinde! Ce bucurie i-am fi făcut doctorului nostru! Ce-ai văzut tu acum, n-ai să mai vezi atât de curând!

— Foarte mulţumesc, nici nu mă trage inima! făcu Uriaşul cutremurându-se de groază. Să nădăjduim că s-o duce dracului încolo sau poate crezi, domnule George, că ne va ataca pluta?

— Asta în nici un caz — răspunse tânărul —, va fi bucuros să-şi vadă de drum. De cârlig, va izbuti el să scape. Păcat, zău aşa, că ţăruşul de oţel n-a ţinut. Când ne-om întoarce, Peter, vom încerca altceva, mai trainic. Poate că tot izbutim să prindem o dihanie dintr-astea.

— Hm! Să ne vedem deocamdată îndărăt, pe urmă om vedea noi ce-om face! Şi-acum, ce-ai de gând? Rechinul ne-a târât vreo sută de kilometri. Ca să vâslim înapoi, avem nevoie de cel puţin cincisprezece ceasuri, dacă nu şi mai mult. Cam greu însă să răbdăm atâta timp de foame şi de sete.

— Atunci sunt de părere să ne abatem mai întâi pe una din insulele alea, zise George. Acolo vom găsi apă sau cel puţin fructe zemoase, cu care să ne aprovizionăm. Nu te prăpădi cu firea, Peter, o scoatem noi la capăt, n-avea grijă. A fost într-adevăr o excursie, cu care nu s-ar putea lăuda mulţi oameni. Nu eşti şi tu de aceeaşi părere?

— Ai dreptate, domnule George, nici eu nu prea cred că vreun om să fi călătorit pe o plută la care era înhămat un rechin. Dar, mărturisesc sincer că n-aş avea chef să mai trec prin ce-am trecut. Ptiu, drace! Scârboasă dihanie a mai fost şi ea!

— Din punctul tău de vedere o fi fost scârboasă, râse George, dar ce n-ar fi dat doctorul Bertram să fi putut fi şi el de faţă!

Peter mormăi ceva în barbă, apoi se puse pe vâslit şi îndreptă pluta spre cea mai apropiată insulă, acoperită de o bogată vegetaţie tropicală.

George îl dădu o mână de ajutor şi, după câtva timp, pluta atinse ţărmul neted. O traseră pe jumătate pe uscat, apoi tânărul îşi încordă puterile şi scoase ţăruşul de oţel dintre trunchiurile de bambus.

— Aşa! zise Uriaşul răsuflând uşurat, o făcurăm şi pe asta. Acu' să căutăm fructe şi apoi să pornim îndărăt la drum...

Se îndreptară spre desișul care era la numai șase metri depărtare. Se opriră însă în loc deodată, căci dintre tufe se iviră doi bărbați cu mișcări de felină, care îndreptară asupra lor două pistoale automate de o mărime neobișnuită.

— Sus mâinile!

Prea era lămurită porunca asta, ca să nu asculte de ea. Unul din cei doi bărbați făcu un ocol în jurul lor, venindu-le în spate, și le scoase repede revolverele și pumnalele de la brâu. Cele două puști le aveau legate de plută, căci nici George, nici Peter nu se gândiseră că ar putea exista vânat pe insulița aceasta. Cu atât mai puțin se așteptau să dea de oameni.

— Drept să spun, straşnic voiaj ați făcut! zise omul care se oprise în fața lor și continua să-i amenințe cu pistolul. Ne-am mirat grozav văzând cu câtă iuțeală se apropie pluta voastră, fără ca să vâsliți. Ne gândeam că ați instalat vreun motor pe dânsa. De unde era să bănuim că vă trage un „peștișor" dintr-ăla! Trebuie să fiți daţi dracului, de vreme ce v-ați pus în gând să pescuiți un rechin-ciocan. Mă bate gândul că ne-ați putea fi de folos. Tocmai am nevoie de vreo doi băieți vrednici, căci de curând ni s-au prăpădit câțiva. Dar făceți-vă încoa', să stăm niţel de vorbă. Ţin să vă atrag atenția că, la cea mai mică mișcare suspectă, veți avea de suferit neplăceri. Așa, acum puteți lăsa brațele în jos. Luați-o înainte prin tufiș! Țineți seama însă că două pistoale sunt îndreptate asupra voastră!

— N-avem încotro, Peter, trebuie să ne supunem, zise George răzând. Rechinul-ciocan ne-a vârât în bucluc.

— Bănuiam eu că așa se va întâmpla, de cum te-am auzit vorbind de pești uriași, mormăi Peter morocănos. Dar, așa e, trebuie să ne supunem!

George o luase spre desiș. O potecă îngustă și dreaptă se ivi înaintea lui. Tânărul își dădu îndată seama că era făcută de mâna omenească.

După zece minute de mers, se ivi un luminiș întins. Aici se aflau patru colibe mari, construite din trunchiuri de copaci. Omul care mergea în spatele celor doi prizonieri fluieră tare, o dată.

În aceeași clipă, din colibe își făcură apariția șase bărbați, care nu părură deloc surprinși zărindu-i pe străini.

— Luați-o înainte! porunci omul dindărătul lor, și cei doi tovarăși mai merseră o bucată, până ajunseră în fața unela din colibe.

— I-ascultați, măi, făcu omul care continua să-i amenințe cu arma, v-am adus doi indivizi, unul și unul!

Povesti celor ce ascultau cu atenție în ce chip ciudat ajunseseră pe țărm George și Peter, și, când sfârși, luă cuvântul un individ înalt, cu înfățișarea cam întunecată:

— Cu alte cuvinte, șefule, ăștia ar fi doi camarazi noi? Ăla mare pare să fie puternic de tot, și tânărul cred că e foarte îndrăzneț, asta i se citește pe față.

— Tot așa mi-am spus și eu, altminteri nici nu-i aduceam. Blestematul ăla de distrugător australian a făcut curățenie în rândurile noastre, așa că avem nevoie să ne împrospătăm forțele. Așadar, ascultați! — îi se adresă el lui George și Peter. Vreți să rămâneți la noi? Păreți să fiți oameni dintr-ăia de care avem nevoie. Nu stați prea mult pe gânduri, ci spuneți „da", altminteri s-ar putea să vă căiți!

— În primul rând, s-ar cuveni să știm ce avem de făcut aici, zise George calm. Apoi, ca să fiu sincer, nu prea am poftă să rămân pe insula asta. Sunt obișnuit cu largul mării.

— Ha, ha, tinere, de asta nu vei avea să te plângi la noi, răspunse „șeful". Ce veți avea de făcut aici? Ei, gândește-te nițeluș cu ce s-ar putea îndeletnici prin locurile astea niște oameni puternici și fără frică, după cum ne vezi, care vor să se îmbogățească repede! Mai ales când sunt stăpâni pe o corabie rapidă și au arme bune.

— Ah! probabil piraterie? zise George.

— Ei, vezi c-ai ghicit! Nu degeaba am văzut eu îndată că ești băiat deștept. Firește că asta facem, dar țin să știi un lucru: n-am omorât încă niciodată un om! E drept, s-a întâmplat să cadă câte unul, când trebuia să ne apărăm, dar fără asta nu se poate. Dar întotdeauna vina a fost a celorlalți: au sărit asupra noastră, atunci când le-am cerut politicos să ne facă parte din mărfurile lor. Niciodată n-am jefuit în întregime o corabie, am luat cel mult jumătate din încărcătură, în afară de banii care se găseau pe bord.

— Asta-i cât se poate de frumos din partea voastră! răspunse George cu ironie.

— Tocmai ce cred și eu, făcu celălalt. După cât am auzit, te numești George. Dar, ia spune, de ce-i zici tovarășului tău „tu", în vreme ce dânsul te numește „domnule" și „dumneata"?

— Pentru că eu sunt fiul căpitanului! răspunse George.

— Asta ai fost odată, tinere, rânji „șeful", aici eu sunt căpitan, așa să știi! Și noi între noi ne spunem „tu", ai înțeles? Eu sunt numit „șefule", cellalți vă vor spune ei singuri numele lor. Ei, dar, ia spuneți, nu vă e foame? Intrați în coliba aia, a doua. Jack, dă-le ceva de mâncare!

— Firește că le voi da. Haideți, Peter și tu, George! zise Jack, care făcea o impresie destul de bună.

George îl privise oarecum mirat la început, căci n-avea deloc înfățișare de pirat. Forma un contrast izbitor față de cellalți.

Deși Jack făcuse un semn din cap lui George, acesta rămase locului și zise:

— Cred c-ai face mai bine, șefule, dacă ne-ai aduce îndărăt cu corabia d-tale. Tatăl meu vă va da mai mulți bani decât ți-am putea aduce noi în luni de zile.

„Șeful" chibzui câteva clipe, apoi zâmbi cu viclenie.

— Care va să zică, tatăl tău e bogat? întrebă el, prefăcându-se nepăsător. Dar unde se află corabia lui? De altfel — schimbă el deodată vorba, devenind bănuitor — de ce-aţi venit pe o plută? De ce n-aţi căutat să pescuiţi rechini de pe corabia voastră?

— Tatăl meu n-are nici un fel de corabie! răspunse George. Am pescuit de pe ţărm. Pluta am construit-o numai ca să putem lăsa undiţa în largul mării. Rechinul-ciocan a muşcat însă prea repede din momeală, a smuls ţăruşul din stâncă şi acesta s-a înfipt apoi în pluta noastră. În felul acesta, am făcut fără voie o călătorie până aici.

— Drace! Dar mult trebuia să vă fi târât! zise „şeful" mirat. Cea mai apropiată insulă se află la trei sute de kilometri de aici!

George rămase o clipă în încurcătură. Nu-i convenea defel ca piraţii să-l ducă la bărul de corali, căci atunci ar intra imediat la bănuială. Şi cum să ajungă fără plută sau barcă la „Insula odihnei"? Dacă ar cere să se lase o barcă de partea cealaltă a zidului de corali, „şeful" ar şti îndată că în interiorul atolului se află o insulă.

— Ei, vorbeşte tinere! zise „şeful" bănuitor. Dincotro aţi venit? Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei dihania care vă târa, aş fi crezut acum că sunteţi nişte afurisiţi de spioni. Haide, dă-i drumul repede!

George nu ştia ce să facă. Se hotărî atunci să le vâre puţin spaima în oase piraţilor. Numele tatălui său era, desigur, cunoscut şi acestor indivizi. Era gata să mărturisească, dar în ultima clipă îşi zise că piraţii s-ar mira mult de ce nu venise Farrow singur cu submarinul în urma lor.

În cele din urmă, zise cu hotărâre:

— Tocmai fac şi eu socoteala cât de departe să ne fi târât rechinul-ciocan. Da, cred că trebuie să fie aproape trei sute de kilometri. Am debarcat pe o insulă la sud-est de aici, unde a ancorat barca noastră cu motor. Pluta am construit-o ca să prindem „peşti" uriaşi. Da, Peter, de ieri dimineaţă suntem pe drum şi dihania ne-a târât la început cu viteză şi mai mare. Cum spuneam însă dacă ne veţi duce îndărăt n-o să vă pară rău.

— De ce nu te-a urmat tatăl tău cu barca cu motor? întrebă piratul batjocoritor.

— Pentru că am plecat fără ştirea lui. Locuim pe insula Numea, în Noua Caledonie. Acolo te-aş ruga să ne duci.

— Ah! La francezi locuiţi! făcu piratul, care începea să dea crezare celor spuse de George. Nu, tinere, acolo nu vă putem duce în nici un caz. Prea ne avem rău cu francezii, căci le-am dat peste cap multe corăbii care veneau din Noua Caledonie. Rămâneţi frumuşel la noi, unde o veţi duce bine. Multă vreme nu ne vom mai ocupa cu afaceri dintr-astea. În curând vom fi pus deoparte cât ne trebuie ca să putem trăi fără griji până la sfârşitul vieţii. Rămâneţi un an sau doi la mine, apoi nu veţi mai avea nevoie nici voi să munciţi.

— Hm! Dar tot mai bine am vrea să ne întoarcem acasă, zise George. Tatăl meu vă va da atâția bani cât să vă ajungă la toți până la adânci bătrânețe.

— Nu, nu, nici nu vreau s-aud de așa ceva! zise piratul cu hotărâre. Rămâneți la noi, am zis! Așa, acu' duceți-vă de mâncați ceva, căci la noapte plănuim o „excursie".

Văzând că n-au încotro, cei doi tovarăși îl urmară pe Jack în colibă.

III. Piraţi de ocazie

Interiorul colibei era format dintr-o singură încăpere mare, în mijlocul căreia se afla o masă și în jurul ei erau așezate scăunele. Aici era sufrageria piraților. Bucătăria se afla într-un mic pavilion. Jack se făcu nevăzut, întorcându-se peste un sfert de ceas cu o farfurie plină cu pește prăjit și o cană cu vin.

Se așeză în fața celor doi tovarăși și părea mulțumit văzându-i cu câtă poftă mănâncă. Când terminară, îi întrebă încetișor:

— După cât văd, nu prea vă face plăcere să deveniți pirați?

George îl privi bănuitor, își dădu însă repede seama că omul acesta era sincer. Și atunci răspunse:

— E exclus să mă hotărăsc la așa ceva. Mă voi folosi de cel dintâi prilej ca să fug.

— Am încercat și eu, dar nu prea merge, zise Jack. De bună voie n-am intrat în rândurile lor, m-au răpit de pe o corabie. Eram bucătar și șeful acesta de pirați tocmai avea nevoie de un bucătar nou, căci al lui fusese ucis în luptă. „Șeful" nu admite împotrivire, nu prea are înfățișare de om puternic, dar cu toate acestea nici nu știi ce zace într-însul. Când se înfurie, e mai rău ca o fiară. E totuși adevărat ce spunea: nu ucide și nici nu jefuiește corăbiile în întregime. Trebuie să fi fost un om foarte cult, căci se pricepe la toate. De pildă, a instalat pe corabia noastră un post de recepție, cu ajutorul căruia putem prinde toate radiogramele lansate de pe vapoare. În felul acesta, a putut pune mâna pe câte o corabie cu încărcătură de preț și s-a putut sustrage urmăririlor distrugătoarelor australiene.

— E interesant ce spui d-ta — zise George —, dar ăsta nu-i un motiv să rămânem la el. Dacă vrei să vii cu noi, domnule...?

— Jack Breton, e numele meu.

— Eu mă numesc George Rastow și tovarășul meu Peter Uriașul, zise George, gândindu-se că omul acesta nu trebuia să-i cunoască numele adevărat, căci se putea să-l ia gura pe dinainte și să-l trădeze fără să vrea. Așadar, dacă vrei să vii cu noi, vei fi bine venit.

— Domnule Rastow, asta n-are să meargă, ascultă ce-ți spun eu. „Șeful" e dat dracului și vede totul. Cele două bărci de salvare ale corabiei sunt încuiate și cheile le ține la el. Pe uscat nu mergem niciodată, găsim tot ce ne

trebuie pe corăbiile străine. Iar de aici nu poate fugi nimeni. Sunt sigur că a distrus și pluta voastră, ca să n-aveți nici o putință s-o ștergeți.

— În cazul acesta, va trebui să ne construim una nouă — zise George calm. Cred însă că există și alte posibilități de scăpare. Îi voi spune pe față „șefului" lucrul acesta, apoi facă ce-o vrea! Pirat însă nu va putea face din mine, în nici un caz.

— Domnule Rastow, părerea mea e că nu încape să te împotrivești, zise bucătarul. Trebuie să te supui, altminteri te va împușca. Crede ce-ți spun eu!

În clipa aceea, ușa fu deschisă și șeful piraților se ivi în prag. Îl zâmbi lui George, apoi zise:

— Am pus să se distrugă pluta voastră, așa că nu mai aveți putința să fugiți. Ei, cum te-ai hotărât, rămâi la noi?

George dădu din cap cu hotărâre și răspunse:

— Nu, șefule, nu rămân. Îți mărturisesc deschis că niciodată nu voi lua parte la jefuirea unui vas. Pe de altă parte, declar fără înconjur că mă voi folosi de primul prilej ca să șterg putina. Așa, și acum poți face cu mine ce vrei!

— Hm! Am bănuit eu așa ceva, zise șeful cu seriozitate. De aceea, îți voi da o slujbă inferioară și vei fi pus sub supravegherea altora. Același lucru și cu însoțitorul d-tale, Peter. Veți purta de grijă de motorul corabiei, iar ca plată veți primi numai o parte mică din pradă. De altfel, nici n-ai nevoie de mai mult, căci ai un tată bogat. Dacă refuzi să faci și asta, atunci ia aminte că eu nu-s ce mă arată fața, adică un om calm și blând. Când mă întărâtă ceva, devin un tigru setos de sânge. Te voi lega cu funii și te voi bate cu biciul până te voi lăsa mort.

— În cazul acesta, firește că primesc să îngrijesc de mașină, zise George fără să-și piardă cumpătul, dar nu primesc nici un gologan de la d-ta. De bani furați, nu m-ating, așa să știi! Pe de altă parte, țin să repet că mă voi folosi de primul prilej ce mi se va ivi ca să fug.

— Rămâne la buna d-tale plăcere, răspunse piratul cu un zâmbet ironic. Nici nu te voi pedepsi, dacă vei încerca. Numai că va fi imposibil să faci ce vrei. Așa, Jack, le vei arăta celor doi mașiniști culcușurile lor. Culcați-vă, domnilor, căci la noapte veți avea de lucru. Și apoi, veți fi fiind obosiți după o călătorie de treizeci de ceasuri pe plută. De fapt, nu prea cred lucrul acesta și la prima ocazie voi cerceta mai amănunțit ținutul dinspre sud. Te pomenești că dau de vreo taină interesantă! Așadar, astă-seară veți face prima călătorie pe corabia de pirați.

Se înclină ușor și părăsi încăperea.

— V-am spus eu că va distruge pluta, șopti Jack Breton când îl văzu plecat. Și ați văzut cât e de sigur că nu veți izbuti să fugiți. E un om extraordinar. Și își va ține cuvântul, bicluindu-vă până la sânge, dacă îl veți întărâta într-un fel sau altul.

— În sfârșit, eu știu numai că nu vom prinde cheag la el, zise George râzând. Am fost noi și în alte dăți în puterea unor oameni de zece ori mai primejdioși și mai setoși de sânge ca dumnealui și nu ne-am prăpădit cu firea.

— Asta nu-i cu putință! zise Breton neîncrezător.

— Măsoară-ți cuvintele, omule! îl amenință Peter. Ceea ce spune domnul George e adevărat. Sau poate nu-i crezi destul de primejdioși pe vânătorii de capete din Malaita? Am fost prizonierii lor și tot am scăpat cu fața curată! Nu care cumva să îndrăznești să mai pui la îndoială vreo vorbă de-a domnului George.

Jack făcu o mutră înspăimântată. Se uită când la unul, când la altul, apoi șopti cu teamă:

— Aha! Acuma știu, trebuie să fii domnul George Farrow, fiul căpitanului submarinului „Dox". Firește, și Peter Uriașul e cunoscut...

— N-are importanță ce și cine suntem, zise George aspru. Mă numesc George Rastow, după cum ți-am mai spus! Te-aș ruga să nu suflu nimic despre bănuiala d-tale. Prin mine ți se oferă posibilitatea să te întorci la o viață cinstită. Dar, ca să se întâmple asta, trebuie să știi să-ți pui lacăt la gură.

— Așa voi face, domnule Rastow! făgădui bucătarul, privindu-l pe tânăr cu un respect deosebit.

— Șeful avea dreptate — zise George acum —, avem nevoie de odihnă. Sunt curios să văd că o să se petreacă la noapte. Ce zici, tu, Peter, ar avea haz să fim luați pe bordul unui distrugător australian?

— În cazul acesta, voi depune mărturie pentru dv., zise bucătarul cu însuflețire. Ba cred că șeful însuși o va face, căci e om drept. Acum veniți, vă rog, să vă arăt culcușurile.

Îi conduse pe George și Peter în ultima colibă, care era împărțită în patru încăperi. În fiecare din ele se afla o masă mică și trei paturi primitive, dar cu multe pături. Nu trecu mult și cei doi tovarăși adormiră tun.

Spre seară, bucătarul îi trezi, le aduse cina, apoi îi conduse în prima colibă, care era construită ceva mai solid decât celelalte. Într-o încăpere aranjată cu gust, cu mobile luate de pe corăbiile prădate, îi găsiră pe șef și pe cei cinci pirați.

— Camarazi, aceștia sunt cei doi domni care se vor îngriji de mașini, zise el ironic, când George și Peter intrară. Mi-au declarat că se vor folosi de primul prilej ca să-ncerce să fugă. Așadar, trebuie să veghem puțintel asupra lor. Acum însă să pornim, am presimțirea că în noaptea asta vom pune mâna pe o pradă bogată.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

RECHINUL URIAȘ (2) 35

Ieșiră cu toții din colibă. George și Peter trebuiră să meargă în spatele șefului, care-i conduse pe o potecă îngustă și bine întreținută ce ducea prin desiș spre nord. Insula nu era prea mare, după un sfert de ceas ajunseră la un golf adânc și atât de întortocheat, încât nu se putea zări marea, deoarece desișul împiedica vederea.

La țărm se afla o corabie mică, la a cărei pupă și proră era câte un tun cu tragere repede. Piraților își cunoșteau meseria, cu aceste tunuri puteau opri în loc chiar vase mari de comerț.

Piratul îi conduse în sala mașinilor. Nu exagerase deloc spunând că vasul lui e cel mai rapid din Oceanul Pacific, căci, pentru tonaju-i redus, mașina gigantică era de două ori mai puternică decât ar fi fost necesar. George privi cu admirație uriașul motor Diesel, apoi zise:

— Da, acum cred, șefule, că vasul d-tale e foarte rapid. E o adevărată plăcere să conduci o astfel de mașină, zău așa!

Măgulit, piratul le mai dădu unele lămuriri, întrebă pe urmă prin portavoce sus pe punte dacă totul e în ordine, apoi îi ceru lui George să pună motorul în funcțiune.

Tânărul îndeplini totul cum trebuie și șeful se arătă foarte mulțumit. De sus veni comanda ca elicea să fie pusă în funcțiune în sens invers: George îndeplini manevra cât se poate de bine și, când își dădu seama că vasul trebuie să fi ieșit din golf, făcu un viraj spre est, iar șeful zise:

— Văd eu că vă pot lăsa singuri. Acu' mă bucur că ați refuzat să luați parte la jafuri. Un mașinist bun e mai de folos decât orice.

Zicând acestea, părăsi sala mașinilor. George continuă să se ocupe de mașină, în vreme ce Peter începu să percheziționeze încăperea. Într-un dulăpior găsi tot felul de unelte trebuincioase pe o corablie; luă două pile ascuțite, triunghiulare — din care îi dădu una lui George —, apoi fabrică cu îndemânare dintr-o sârmă de oțel câteva chei false. I le arătă lui George și, când văzu mutra mirată a acestuia, zise:

— Doar n-om părăsi insula fără să ne luăm înapoi armele! Am văzut că ele se află într-un ungher al încăperii care servește probabil de cameră de lucru șefului acestor pirați. M-am uitat și la broasca ușii, care e simplă de tot. Cu cheile astea false o deschid eu. Și în caz de nevoie, pilele ne pot servi de arme, dac-or fi santinele noaptea pe insulă. Voi mai căuta și un ciocan scurt, e mai bun și nu face zgomot.

George zâmbi mulțumit și răspunse:

— Vrei, așadar, să-ncerci să ne reluăm armele? Bine, sunt de aceeași părere, ba chiar trebuie s-o facem, căci pentru nimic în lume n-aș lăsa pumnalul Sanjei în mâinile acestor pirați. Dar cum vom face ca să fugim apoi de pe insulă?

— Cum altfel decât pe corabia asta! Bucătarul va merge cu noi, căci ne poate fi de folos. Cei o sută cincizeci de kilometri până la „Insula odihnei" îi străbatem lesne. Acolo ne îmbarcăm într-o barcă de salvare, întoarcem corabia și-i dăm drumul înapoi cu toată viteza, înțepenind cârma, e aproape sigur că va ajunge unde trebuie.

— Ideea e minunată, Peter! exclamă George cu însuflețire. Mă tem însă că înainte de a pune planul în aplicare să nu fim înhățați de un vas al autorităților.

— Ar fi cam neplăcut, zise Uriașul, dar cred că nu vom avea nenorocul să fim prinși chiar de la prima noastră... piraterie.

De sus venise comanda să se dea viteză maximă motorului. George simți chiar aici, în sala mașinilor, cu câtă iuțeală alerga corabia. Poate că nici submarinul lor n-ar fi fost în stare s-o ajungă fără să pună în funcțiune compresoarele.

Trecură vreo zece minute, apoi dădură comanda de oprire. Probabil că ajunseseră din urmă vasul care trebuia să fie jefuit. După alte câteva minute se auziră împușcături repetate, ceea ce însemna că echipajul celuilalt vas

se apăra. În sinea lui, George dorea ca piraţii să fie învinşi, dar în curând împuşcăturile încetară, iar corabia lor rămase liniştită locului. Din agitaţia care se produse pe bord, din zgomotul şi comenzile care se auzeau, deduse că piraţii învinseseră şi că erau ocupaţi cu transportarea mărfurilor de pe vasul străin.

Asta ţinu ca la vreun ceas, ceea ce însemna că avuseseră o pradă bogată. În cele din urmă, veni comanda pentru continuarea călătoriei. Corabia făcu un ocol mic, apoi o luă îndărăt spre insulă. Când ajunse la ţărmul golfului adânc, şeful veni jos. Chipul îi strălucea de bucurie, zâmbi mulţumit şi zise:

— Păcat că n-aţi fost cu noi, domnilor, am pus azi mâna pe o pradă neobişnuit de bogată. Numai bani numerar patru mii de lire sterline. Afară de asta, kopra, cafea, tutun, sidef şi baga. Fiecare din noi se alege cu peste două mii de lire sterline. A fost o afacere minunată! Dar şi voi aţi condus bine maşina. Acum vă rog s-o curăţaţi şi să vă îngrijiţi să aibă combustibil. Corabia trebuie să fie gata de plecare în orice moment. Jack vă va arăta unde se află depozitul de ţiţei.

Când se îndreptară cu Jack spre coliba ascunsă de pe ţărm, unde se aflau butoaiele cu combustibil, George îi zise încetişor bucătarului:

— S-o ştergem chiar în noaptea asta. Bănuiesc că piraţii vor sărbători cum se cuvine izbânda, aşa că putem încerca ceva. Vom pleca cu corabia!

— Aşa, domnilor, zise şeful mai târziu, puteţi bea un păhărel cu noi dacă vă face plăcere. Sau sunteţi încă obosiţi de pe urma călătoriei de treizeci de ore cu pluta? Mâine voi spiona puţintel prin sud, să aflu de unde aţi fi putut veni. Dacă tatăl d-tale e într-adevăr atât de bogat, poate că e rost să fac vreo afacere cu el, domnule George. Ce zici, bei?

— O, da, un păhărel nu strică! zise George, care nu voia să refuze pentru a nu trezi bănuiala piratului. Trebuie însă să-ţi spun de la-nceput că nu prea sunt băutor, sunt prea tânăr pentru asta, şi apoi sunt într-adevăr foarte obosit.

— Bine, domnule, atunci bea numai un pahar, zise şeful râzând. Cu cât ne faci mai puţină cheltuială, cu atât e mai bine.

Ceilalţi piraţi se aflau adunaţi în jurul mesei şi George se bucură în sinea lui văzându-i cum beau în lege. Vorbeau din ce în ce mai tare, vinul curgea în valuri şi când tânărul se ridică (el nici nu-şi băuse paharul, ci-l vărsase pe jos, în ascuns) şi le făcu un semn lui Peter şi bucătarului, părăsind apoi împreună încăperea, nimeni nu-i luă în seamă.

Jack vru s-alerge imediat la corabie. Se-ngrozi de moarte când George îi spuse că voia mai întâi să-şi ia armele. Afară de asta, banditii nu erau încă atât de beţi, ca să nu le poată încurca socotelile. Se duseră în coliba lor, se dezbrăcară pe jumătate şi se furişară sub pături. Măsura aceasta de prevedere era cât se poate de bună. De-abia trecu un sfert de oră, şi o lumină apăru la ferestruica lor. Apoi se auzi glasul vesel al şefului.

— Adevărat, bobocii dorm. Aşadar, putem ciocni mai departe, camarazi! Eu cred că indivizii ăia noi se vor răzgândi. De altfel i-am spus tânărului că voi căuta să dau de urma locului de unde au venit. Poate că-l găsim pe tat-su şi, dacă e într-adevăr atât de bogat, apoi... va trebui să ne plătească o răscumpărare, oricât ol cere pentru fiul lui şi însoţitorul acestuia.

Râzând şi chiuind piraţii se îndepărtară. George şi tovarăşii săi aşteptară până când indivizii — care îşi aveau culcuşurile în celelalte încăperi ale colibei — veniră şi ei să se culce. După vreo cinci minute se produse un concert de sforăituri de ţi-era mai mare dragul.

Ţânărul mai aşteptă o jumătate de ceas, apoi ieşi de sub pături şi-l înghionti pe tovarăşii săi. Cu multă băgare de seamă ieşiră pe fereastră, îndreptându-se spre coliba şefului.

IV. Încolţiţii

Peter ascultă cu încordare la uşă, apoi şopti:

— Jack doarme aici, la stânga?

— Da, are acolo o cămăruţă.

— Cu atât mai bine.

Cu multă atenție, apăsa clanța. Ușa era încuiată pe dinăuntru și Peter procedă acum ca un spărgător de meserie. După câteva minute de muncă încordată, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot, ușa se deschise. Cei trei ciuliră auzul, apoi Peter se strecură înăuntru. Pipăi de-a lungul peretelui, căutând s-ajungă unde văzuse armele, laolaltă cu alte obiecte, printre care și niște lămpi de buzunar.

Spre marea lui bucurie dădu imediat de o astfel de lampă și, la lumina ei, cei doi tovarăși își găsiră armele. Se pregăteau tocmai să părăsească coliba, când se auzi patul scârțâind și o voce aspră, răgușită, întrebă:

— Cine dracu e acolo?

Cei doi tovarăși rămaseră nemișcați, nădăjduind că șeful va adormi din nou. Dar, spre nenorocul lor, bucătarul, pe care-l treceau mii de sudori, șopti cam tărișor din ușă, unde stătea la pândă:

— Nu le-ați găsit încă? Veniți odată!

Desigur că piratul auzise vorbele acestea, căci Peter și George auziră la rândul lor că sărise din pat și se apropia de ușa cămăruței. Uriașul păși imediat înainte, în mâna stângă cu lampa de buzunar, în dreapta cu un revolver întors.

Șeful deschise ușa cu putere, ieși afară, dar, în aceeași clipă, lumina lămpii îl orbi și o lovitură puternică în tâmplă, cu patul armei, îl făcu să se prăbușească la pământ.

— Așa, zise George calm către bucătar, care tremura din tot trupul, acum avem armele noastre și dacă se trezesc ceilalți pirați nu ne pasă nouă de ei. Acum la drum, trebuie să ajungem la destinație înainte de a se face ziuă.

Trecură în grabă pe dinaintea colibei ce servea de dormitor și ajunseră la poteca îngustă care ducea spre coastă. Se urcară repede pe corabie, George luă pe seama lui mașina, iar Peter trecu la cârmă. Vasul alunecă încetișor din golf, coti apoi spre vest și cu viteză maximă ocoli insula, îndreptându-se spre brâul de corali, în interiorul căruia se afla „Insula odihnei".

George veni pe punte, alături de Peter și bucătar. Era o noapte minunată, cu lună, cu adevărat ca-n basme.

— Mergem mai comod și mai repede decât la venirea încoace! glumi George. Îmi pare rău totuși că n-am putut aduce cu noi rechinul-ciocan. Va trebui să mai încercăm o dată, dar ceva mai bine pregătiți. Tata trebuie să fie îngrijorat, căci va fi aflat de aventura noastră de la fierarii care ne-au fabricat cârligele. Nu face nimic, cu atât mai mult se va bucura când ne va vedea!

— Așa e, răspunse Peter, dar eu mi-am propus să nu mai pornesc în astfel de expediții secrete. Cu totul altfel ar fi fost dacă am fi discutat mai înainte cu domnul căpitan și cu domnul doctor.

— Bine, a doua oară așa vom face, făgădui George râzând. Dar ce-o fi colo în fața noastră, Peter — schimbă el vorba —, vezi punctul ăla mititel, negru, spre sud-vest?

— Hm! Pare să fie tot o corabie! răspunse Uriașul. Se apropie repede de tot. Ce Dumnezeu! O fi pe aici o linie de navigație? Ei, pentru noi e totuna, ne urmăm drumul nostru și atâta tot! În trei ceasuri suntem la destinație!

— Cu puțin înainte de răsăritul soarelui vom fi deci acasă. Mă bucur de pe acum! zise George.

— Hm! Chestia aia nu-mi place deloc! spuse Uriașul. Vreau să zic corabia sau ce-o mai fi. Prea înaintează repede și după cât se pare sendreaptă chiar încoace, spre noi. Mai că-mi vine să cred că e un distrugător australian!

— Peter, nu mai cârti! zise George înspăimântat. Asta ne-ar mai lipsi. În loc s-ajungem acasă, ne pomenim în Australia. Peter, trebuie să-ncercăm să scăpăm de ei, cu orice preț.

— Mai rău e dac-om încerca cu fuga. Da, e un distrugător, văd bine! Sendreaptă glonț spre noi. O fi cunoscând ei corabia piraților. Peste zece minute suntem față-n față. Atunci vom vedea ce poftește de la noi. Dar va trebui să ne schimbăm numele, domnule George. Jack, eu mă numesc Fred Light, iar domnul George e Edward Rastow. Ține bine minte! Dumneata ce zici, domnule Rastow?

— Firește, Fred! răspunse George cu seriozitate. Acum văd și eu că pe noi ne caută. Păcat că n-avem compresoare la mașină. M-aș lua atunci la întrecere cu ei.

— Da, e păcat, dar n-avem încotro. Ia te uită ce mai gonește! Aș vrea să știu cam în ce fel are de gând să ne oprească.

Distrugătorul făcu brusc un viraj spre sud. Cu viteza-i enormă, tăie astfel drumul corabiei.

Uriașul izbucni în râs și zise:

— Pun rămășag că tot nu ne va prinde, domnule George. Peste câteva minute, se va lăsa o ceață că nu se va vedea om cu om. Trebuie să te duci în sala mașinilor, domnule George; când vom fi în ceață, vom putea merge cu viteza cea mai mică.

— Cobor imediat, zise tânărul, dar aș vrea să văd mai întâi cum se lasă ceața.

— Uite că s-a și lăsat! strigă Peter și arătă spre distrugător.

George, văzu cum scheletul vasului urmăritor dispăru subit, apoi coșurile și antenele telegrafiei fără fir.

— Drace! Atât de repede se lasă ceața? exclamă el.

— Da, domnule George, răspunse Peter, de aceea am și spus că suntem salvați. Acu' va trebui să-ncerc dacă nu cumva mă pot face nevăzut în ceață.

Uriașul dădu corabiei direcția spre apus. Observase înainte că ceața venea dinspre răsărit. Voia acum să-ncerce să înconjoare zidul de ceață spre apus. Dar numai câteva minute mai putu să vadă ceva, apoi corabia fu parcă înghițită de pâcla aceea groasă. George, care trebuia să coboare în

grabă în sala mașinilor, cu greu putu găsi scara, atât de deasă era ceața. De-abia ajunse jos că opri motorul aproape complet, apoi comunică prin tubul acustic:

— Peter, cum e pe acolo? Poți vedea distrugătorul?

— Nu, domnule George, e prea departe încă. Dar cred că va veni încoace. Poate că ar fi mai bine să ne-ntoarcem și să pornim spre est. Ceața se-ndreaptă spre apus, așa că, dacă mergem și noi spre apus, rămânem învăluiți într-însa.

— Ai dreptate, Peter — răspunse George —, întoarce și ia-o spre răsărit! Viteza e de-ajuns sau să pornesc motoarele mai repede?

— Ceva mai repede n-ar strica.

Tânărul acceleră imediat mersul motorului.

Trecură vreo zece minute, când deodată Peter strigă în porta-voce:

— Mai încet, domnule George, aud distrugătorul. De fapt, nu prea știu unde se află, căci ceața împiedică vederea, îi aud însă elicea aproape de tot. Ah! A pus în funcțiune reflectorul, ei, asta nu-i va folosi la nimic. Acum știu măcar atât, că se află la cel puțin două sute de metri spre sud de noi.

— Poți vedea în ce direcție merge? întrebă George.

— Spre nord, adică direct în drumul nostru, răspunse Uriașul. Va trebui să trec prin fața lui. Stai! O iau acum spre sud, direct spre insula noastră.

Corabia coti brusc și alunecă spre sud, adică unde era „Insula odihnei". Peter observă cu atenție distrugătorul, apoi zise în tubul acustic:

— Acum s-a liniștit, nu-i mai aud nici mașina. El, ce-o mai fi și asta? Cotește, parc-ar vrea s-o ia și el spre sud. Sau te pomenești că ne-a observat! Nu, nu, asta e cu neputință, căci motorul nostru merge mult prea încet. Zău, nu mai pricep nimic. Adevărat e că vine ca o săgeată asupra noastră... Ce ne facem, domnule George?

— Sau îi dăm drumul cu viteza maximă sau ne oprim de tot, răspunse tânărul, după ce chibzui puțin. Distrugătorul o fi având un foarte bun aparat de ascultat sub apă, cu care poate auzi zgomotul elicei noastre, și astfel e în măsură să ne stabilească poziția. Așadar, să-ncercăm deocamdată să vedem dacă ne putem face nevăzuți, și, dacă asta nu ajută, oprim motorul cu totul și facem un viraj larg. Numai așa am putea scăpa de el.

— Da, domnule George, dă-i drumul cu toată viteza!

Câteva minute înaintară cu o iuțeală fantastică spre sud, apoi Peter scoase o înjurătură și strigă în acustic:

— E tot pe urmele noastre, domnule George. Văd din nou reflectorul. Să facem câteva viraje sau să oprim motorul cu totul?

— N-are nici un rost să facem viraje, zise George. Voi opri motorul, apoi vei face un ocol mare, în așa fel încât să luăm din nou direcția spre nord. Fii atent!

George opri motorul, apoi urcă pe punte. Nu-i putea vedea nici pe Peter, nici pe Jack, doar îndărătul corabiei, care făcea acum un viraj larg, spre răsărit, zări punctul strălucitor al reflectorului, care se afla la cel mult trei

sute de metri depărtare. Nu auzea nici un zgomot de pe distrugător, dovadă că australienii își opriseră și ei mașinile, pentru a putea auzi zgomotele care veneau dinspre corabie.

— Sunt curios să văd ce va face acum! zise George.

— Suntem aici, domnule George! strigă Peter îndată. Vrei să vii încoace?

— Nu, rămân aici, la intrarea spre sala mașinilor, poate că se ivește curând prilejul să ne continuăm drumul. Să sperăm că ceața va ține mult timp, astfel că oițerii de pe distrugător își vor pierde răbdarea. Iar ter uită, reflectorul s-a stins; oare ce Dumnezeu or avea de gând?

Ascultară cu încordare, dar nu putură auzi nici un zgomot. Deodată însă răsună uruitul unei elice puternice. Zgomotul se apropia din ce în ce mai mult. George tocmai voia să coboare din nou la mașini; când... ceața se risipi brusc și, în clipa următoare, apăru numai la cincizeci de metri depărtare cercul luminos al unui reflector puternic și-i învălui într-o mare de lumină.

— Ne-am dus pe copcă! mormăi Urlașul furios. Acu' trebuie să vedem cum ieșim din încurcătură.

— Domnilor, eu mă pot legitima, zise Jack Breton. D-voastră păstrați-vă numele pe care vi le-ați luat, de vorbit voi vorbi eu. Sunt sigur că s-a aflat despre răpirea mea de pe corabia pe care am servit ca bucătar.

— Alo! se auzi atunci un glas tunător deasupra mării, predați-vă sau de nu deschidem focul!

— Ne predăm! strigă Jack Breton. Suntem numai trei oameni, care am scăpat din ghearele piraților folosindu-ne de propria lor corabie. Eu sunt bucătarul Jack Breton, care a fost răpit acum șase săptămâni de pe corabia „Mary".

O clipă domni tăcerea, apoi se auzi din nou glasul tunător:

— Bine, venim!

Distrugătorul se apropie încet, opri lângă corabie și, în clipa următoare, câțiva marinari, conduși de un ofițer, săriră pe punte.

— Unde e Jack Breton? întrebă ofițerul.

— Aici, domnule locotenent! răspunse bucătarul, care făcu câțiva pași înainte și întinse ofițerului hârtiile sale. Acesta le examină cu atenție, i le înapoie și zise prietenos:

— Asta mă bucură, domnule Breton. Ni s-a vestit la timp răpirea d-tale de pe „Mary". Dar cine sunt ceilalți doi?

— Domnii au fost aruncați ieri întâmplător pe insulă și șeful piraților i-a silit imediat să îndeplinească slujba de mașiniști pe corabie, răspunse Breton. Ei sunt acela care au pus la cale fuga, în vreme ce pirații dormeau buștean, după ce chefuiseră ca să sărbătorească o lovitură ce le reușise.

Spuse numele false ale lui George și Peter, dar ofițerul era cam bănuitor, așa că întrebă:

— Dar cum de-au ajuns domnii „întâmplător" pe insulă?

George povesti cum se petrecuseră lucrurile, fără să ascundă nimic şi adăugă:

— Sunt dispus să vă duc pe insulă, unde-i veţi putea prinde pe piraţi, iar şeful vă va confirma că faptele stau astfel cum v-am istorisit eu.

— Da, domnule locotenent, aşa a fost! interveni Breton cu însufleţire. Sunt recunoscător soartei că aceşti doi domni au venit pe insulă, căci eu singur n-aş fi putut fugi niciodată.

— E ciudat că piraţii nu l-au dezarmat pe prizonierul observă locotenentul.

Breton povesti renghiul pe care-l jucaseră cei doi şefului bandiţilor şi, când sfârşi, George luă din nou cuvântul:

— Domnule locotenent, după cum v-am mai spus, sunt gata să vă conduc la insulă. Acolo veţi putea controla adevărul spuselor noastre.

— Bine, rămâneţi deocamdată aici, până vorbesc cu căpitanul nostru! zise ofiţerul.

— Nu mai e nevoie, locotenent Brown, se auzi atunci un glas potolit, dinspre parapetul distrugătorului. Îl cred pe domnul acela tânăr. La ce depărtare de aici se află insula, domnule Rastow? Îmi dai voie să mă prezint: căpitan Hover.

— Socot să fie vreo douăzeci de kilometri, răspunse George. Vă mulţumesc, domnule căpitan, că-mi daţi crezare. Bănuiesc însă că banditii sunt preveniţi, căci „şeful" se va fi trezit din „leşin". De pe insulă nu pot pleca acum, dar se pot pregăti pentru un eventual atac. După cât ştim noi, două drumuri duc spre interiorul insulei. Noi am venit dinspre sud, dar portul pentru corabie se află la nord. Aş propune ca o echipă, într-o barcă de salvare, să meargă dinspre sud, iar alta de la nord, întâlnindu-se în ascunzătoarea bandei.

— Bine, domnule Rastow, primesc propunerea d-tale, zise căpitanul. Dar în ce fel vrei d-ta să aduci la îndeplinire planul?

— Distrugătorul nu trebuie să fie văzut de pe insulă, răspunse George; o echipă puternică va merge pe corabia asta, cu care va intra de-a dreptul în port. Dacă „şeful" o fi pus santinele acolo, voi spune pur şi simplu că suntem urmăriţi de un distrugător şi de aceea ne-am înapoiat. Voi da să se înţeleagă că nu vrem s-avem de-a face cu autorităţile şi sunt sigur că va crede. La momentul oportun apoi, marinarii dv. vor da să-şi facă apariţia. Trupa de la sud va trebui s-aştepte până vom da un semnal — o rachetă sau o împuşcătură — şi numai atunci va putea înainta.

— Bravo, domnule Rastow, aşa vom face! strigă căpitanul. Eu însumi voi veni pe corabie; d-ta, locotenent Brown, vei conduce echipa de sud. Poţi să-mi indici punctul exact de unde trebuie să pătrundă locotenentul, domnule Rastow?

— Dacă permiteţi, domnule căpitan, mă voi alătura eu echipei domnului locotenent, căci cunosc bine locurile, zise Jack Breton.

— Bine, în cazul acesta trebuie să izbutim! Aşadar, înainte! Locotenent Brown, te înapoiezi pe distrugător, eu mă voi duce pe corabie! Câţi oameni sunt acolo?

— Zece, domnule căpitan.

— Bine, e de-ajuns. I-aţi şi d-ta zece oameni, locotenent Brown. Veţi porni când vom trage de trei ori la rând.

— Am înţeles, domnule căpitan!

Căpitanul Hover veni pe puntea corabiei şi-i întinse lui George mâna. Avea figură severă, îndulcită însă de un zâmbet ciudat. Tânărul avu deodată impresia lămurită că omul acesta ghicise imediat că de persoana sa se lega o taină.

Breton se despărţi de George şi Peter, le făcu un semn cu ochiul şi, profitând de un moment când nu erau observaţi, îi şopti tânărului:

— Am distrus lacătele celor două bărci de salvare, aşa că le puteţi da drumul pe apă când nu vă va vedea nimeni.

— Îţi mulţumesc, dragă Breton, zise George recunoscător, fireşte că mă voi folosi de primul prilej favorabil. Rămâi cu bine!

Bucătarul se căţără pe distrugător, apoi cele două vase se depărtară unul de altul şi corabia porni cu viteză spre nord-vest, unde se afla insula piraţilor.

V. Fuga

George se apropie de Uriaş şi-i şopti:

— Peter, Breton a distrus lacătele cu care „şeful" a prevăzut cele două bărci de salvare. După ce vom fi debarcat pe insulă, va trebui să ne folosim de primul prilej favorabil ca să fugim. Nu cred că australienii să ne urmărească.

— Aşa vom face, domnule George! zise Uriaşul calm. Breton le va istorisi apoi cine suntem.

— Ce-o să se mai necăjească „şeful" când va afla! E lucru cunoscut că vestitul căpitan Farrow e foarte bogat şi şeful ar fi putut renunţa la cariera de pirat dacă ne-ar fi adus înapoi acasă.

— Mai bine aşa, domnule George. Un pirat care atacă marinari cinstiţi trebuie să-şi primească pedeapsa. Şi zii peste vreun ceas începe piesa. Eu sunt de părere s-o ştergem de îndată ce marinarii vor fi păşit pe insulă. În felul ăsta, până să observe ei fuga noastră, noi vom fi departe.

— Fireşte, aşa m-am gândit şi eu! încuviinţă George. Când se va lumina de ziuă trebuie să fim în apropierea insulei noastre.

Căpitanul Hover se apropie de ei, aşa că fură nevoiţi să-şi întrerupă discuţia. Australianul rămase tăcut vreo zece minute, apoi zise:

— După ce vom fi rezolvat treaba cu piraţii, va trebui să-mi povesteşti, domnule Rastow, cum aţi pornit la vânătoarea împotriva rechinului-clocan.

Asta e într-adevăr o aventură cum rar se întâmplă. Când am auzit de ea, m-am gândit fără voie la căpitanul Farrow, care trece prin cele mai de necrezut aventuri cu submarinul său. Cred c-ai auzit de acest Farrow?

George înghiţi în sec de câteva ori până să-şi recapete glasul:

— Da, domnule căpitan, cred că pe omul acesta îl cunoaşte oricine de prin ţinuturile Pacificului.

— Se spune că în ultimul timp ar fi venit şi fiul său la el, urmă Hover. Pare să fie un băiat grozav de viteaz. Cred că e cam de vârsta d-tale, domnule Rastow.

— Tot ce se poate, răspunse George fără să se tulbure.

Avea acum curajul disperării, cum s-ar zice, căci era încredinţat că australianul îl recunoscuse. Trebuia însă să-şi joace rolul, până i se va oferi prilej de fugă.

— Eu cred chiar că Farrow poate fi mândru de fiul său! urmă Hover. Păcat că vrednicul căpitan e urmărit de fostele Puteri aliate; noi, englezii şi australienii, îl apreciem foarte mult. Aş fi bucuros dacă i-aş putea transmite cu vreo ocazie stima mea.

George se simţi ca un şoarece cu care se joacă pisica. Căpitanul acesta îl recunoscuse în chip neîndoios, poate că voia să afle de la el locul unde se afla tatăl său, şi cuvintele sale de admiraţie nu erau decât o momeală. Nu se dădu bătut însă, ci răspunse:

— Cred că asta va fi greu, domnule căpitan, deoarece probabil că Farrow nu prea are poftă să vină în atingere cu vreun reprezentant al fostei Antante.

— Cred şi eu — răspunse Hower râzând —, de aceea şi spuneam că aş dori să-i transmit părerea mea despre ei prin altă persoană. Cine ştie, poate că se va ivi odată prilejul!

Tăcu din nou şi corabia îşi urma drumul. Atât George, cât şi Peter nu prea erau în largul lor, căci amândoi simţeau nelămurit că amabilul căpitan nu aştepta decât să pună mai întâi mâna pe piraţi, pentru a-i aresta pe ei apoi.

De-abia după vreo trei sferturi de ceas, Hover deschise iar discuţia. Scoţând un carnet de notiţe din buzunar, după cum observă lămurit George în lumina razelor de lună, întrebă liniştit:

— Cam când credeţi că vom fi pe insulă, domnilor?

— Peste un sfert de ceas ajungem în faţa portului, pe coasta de nord, răspunse Peter.

— Bine. Mă duc acum puţin jos să dau instrucţiuni oamenilor mei.

Spunând acestea, Hover se întoarse şi se îndreptă spre deschizătura din punte care ducea în interiorul vasului.

— Peter, cred că am dat de dracu! şopti George, după ce căpitanul se făcuse nevăzut. Mai mult ca sigur că ne-a recunoscut sau bănuieşte în mod sigur că noi suntem. Ce-ar fi să dăm repede drumul unei bărci de salvare şi să ştergem putina?

Uriașul privi împrejur. În diferite părți ale punții stăteau patru marinari și înțelese că n-ar putea lăsa o barcă pe apă fără să fie observați. Apoi, asta ar fi fost și imposibil din cauza vitezei prea mari a corabiei.

— Nu, domnule George — zise el —, nu e cu putință ce vrei d-ta; trebuie s-așteptăm până vom fi pe insulă. Acolo vom găsi un prilej să fugim fără să fim observați. Uite-l că vine înapoi, căpitanul!

Hover se apropie de ei și zise încet:

— Va trebui să-mi spuneți când să se retragă cei patru marinari de pe punte. Dar cred c-o pot face chiar acum, căci nu e exclus ca cei de pe insulă să ne observe cu ochеanele de noapte.

Căpitanul dădu un ordin scurt și cei patru marinari se făcură nevăzuți sub punte. Apoi îi înmână lui George o hârtie împăturită și zise:

— Domnule Rastow, te rog să predai această scrisoare adresantului. Pe de altă parte, te mai rog să citești adresa de-abia mâine la lumina zilei. Cred că-mi vei face serviciul cerut, nu e așa?

George luă scrisoarea codindu-se și o vârî în buzunar, apoi răspunse:

— Nu știu însă, domnule căpitan, dacă-mi va fi cu putință să înmânez scrisoarea. Nu vă pot făgădui în mod sigur.

— Sunt încredințat că o vei face, răspunse Hover cu seriozitate. Nu cred să ne mai întâlnim cândva în viață, altminteri aș fi făcut rămășag că d-ta... Ah! schimbă el brusc vorba, acolo e probabil insula, punctul acela negru spre proră?

— Adevărat, domnule căpitan, confirmă George. Când vom ajunge la marginea de nord, v-aș ruga să vă retrageți de pe punte, ca să nu fiți văzut de pe uscat.

— Firește, domnule Rastow, nu eu voi fi acela care să stric planul ăsta atât de frumos. Să-mi spui numai când va trebui s-o șterg.

Trecu un sfert de ceas, în care timp George își frământa necontenit mintea ce să însemne vorbele căpitanului. De vreme ce-i dăduse o scrisoare ca s-o predea adresantului, era o dovadă că n-avea intenția să-l ia prizonier.

Sau poate că această scrisoare era adresată vreunei autorități australiene, căreia i se aducea la cunoștință că predătorul este fiul mult căutatului căpitan și că trebuie să fie arestat pe loc? Exclus nu era, dar George nu prea credea asta, deoarece căpitanul făcea o impresie de om sincer și binevoitor.

— Acolo e intrarea în port, zise Peter deodată. Domnul căpitan trebuie să se retragă acum.

— Bine, domnilor, nădăjduiesc că totul va decurge așa cum ați prevăzut dv., zise Hover prietenos. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc.

Se îndreptă spre deschizătura care ducea în interiorul vasului și dispăru, înainte ca cei doi tovarăși să se fi dezmeticit din uimirea pe care le-o produsese aceste cuvinte ciudate. Sunau ca un fel de rămas bun. Avea oare intenția să nu se mai arate după ce vor fi fost arestați ei?

Nu mai era însă timp de gândit, căci George trebuia să coboare în sala maşinilor, ca să stea de veghe la motoare, după indicaţiile lui Peter, care rămânea la cârmă. Nu trecu mult şi Peter dădu comanda de stopare, George opri repede motorul, apoi coborî scara care ducea pe punte.

— Aşa! făcu Uriaşul. Acum suntem iar aici. Blestematul ăla de distrugător ne-a stricat socotelile. Să coborâm pe uscat, ce zici?

— Cred că da, zise George, cu glas tare, „şeful" ne-a făgăduit doar că nu ne va pedepsi dacă vom încerca să fugim. Şi apoi, unde mai pui că-i aducem vestea că distrugătorul se află pe aproape!

— Nici nu e nevoie să mi-o mai spuneţi, căci o ştiu şi eu! se auzi în clipa aceea glasul piratului de pe ţărm. E ciudat însă că nu v-aţi legitimat în faţa celor de pe distrugător: aţi fi fost salvaţi în orice caz.

George râse, apoi zise codindu-se:

— Ei, şefule, e un cleşti la mijloc. Nu prea ne e la îndemână s-avem de-a face cu autorităţile. Cred că ne vom înţelege noi între noi. După cum îţi spuneam, tatăl meu te va răsplăti împărăteşte dacă mă vei duce înapoi acasă.

— Despre asta vom mai sta de vorbă, deocamdată vino jos.

Peter sări cel dintâi peste parapet şi se înfipse la un pas numai de pirat, care se dădu fără voie îndărăt când făptura uriaşă căzu ca o săgeată drept în faţa lui. Credinciosul servitor îşi şi făurise însă planul.

El ştia că „şeful" acesta trebuie făcut nevătămător înainte de toate, altminteri ar fi fost îngreunată debarcarea marinarilor, şi prin asta fuga lor ar fi devenit îndoielnică.

De aceea făcuse săritura aceasta de acrobat şi, fără să-i lase timp piratului să-şi vină în fire, îl izbi în tâmplă cu patul revolverului, culcându-l la pământ.

George sări şi el şi se apropie de credinciosul său tovarăş. Se pregăteau să-i dea de ştire căpitanului că poate debarca, dar în aceeaşi clipă ramurile tufişurilor din imediata lor apropiere foşniră.

Instinctiv, se dădură înapoi, şi se aplecară cu iuţeala fulgerului; numai astfel scăpară de loviturile de cuţit ale celor doi piraţi care se ascunseseră acolo. Dar banditii — cei mai sălbatici din bandă — se năpustiră din nou asupra lor şi încercară să-i atace.

Mişcările lor erau atât de repezi, ivirea lor fu atât de neaşteptată, încât George şi Peter nu se putură folosi de armele lor. Tânărul nu izbuti nici măcar să-şi tragă pumnalul, căci uriaşul său potrivnic îi apucase mâna dreaptă strângând-o ca într-un cleşte şi în acelaşi timp ridicase cuţitul să lovească în el.

George nu se putea aştepta la nici un ajutor din partea lui Peter, căci acesta avea şi el de furcă cu duşmanul său. Şi, înainte ca marinarii de pe corabie să vină, potrivnicul său l-ar fi dat gata.

Nu-i vorbă, şi George apucase mâna piratului şi o strâhgea cu toate puterile, ca să înlăture lovitura de moarte, dar, oricât ar fi fost el de

îndemânatic, față de dușmanul său nu era decât un copil. Izbuti totuși prin îndemânare să împingă în lături mâna dreaptă cu pumnalul acela amenințător, încât nici măcar nu fu zgâriat de tăișul ascuțit, apoi încercă să-și smulgă mâna dreaptă din încleștare, dar fără nici un rezultat. Dacă piratul n-ar fi fost atât de furios, de mult i-ar fi dat lovitura de moarte.

Dar pe măsură ce el se înfuria, George își recăpăta sângele rece. Își dădea bine seama că viața lui atârna de un fir de păr și o singură clipă de neatenție ar fi fost de-ajuns pentru a-i curma zilele. Iar acum, piratul părea să-și fi pierdut cu totul mințile de furie. Scoase un răcnet de fiară și aruncându-se asupra tânărului îl târî în desiș.

— Așteaptă, drăguțului gâfâi el, o să vezi tu acu' îndată cu cine ai de-a face. Dacă n-ai vrut să mori repede, vei avea parte de o moarte înceată. Hahaha! Vino să vezi furnicile și-o să-ți placă...

George se cutremură de groază. Omul acesta trebuie să-și fi pierdut mințile din cauza furiei și a alcoolului pe care-l băuse înainte. Dovadă era râsul său sălbatic și planul îngrozitor pe care părea să-l fi făurit, adică să-l predea pe tânărul său dușman furnicilor, după ce-l va fi legat zdravăn.

Era însă un noroc că piratul scoase răcnetul acela de furie. Desigur că prin asta atrăsese atenția căpitanului Hover, care nu va întârzia să-i vină în ajutor. De asemenea, și Peter va depune acum toate sforțările ca să sfârșească repede cu potrivnicul său, căci știa în ce situație primejdioasă se afla tânărul său stăpân.

Piratul îl trăgea cu furie prin desiș. George rămase complet liniștit, nu făcea nici o încercare de împotrivire, știind că totul ar fi în zadar. În felul acesta își cruța forțele, pentru lupta hotărâtoare ce trebuia să urmeze.

Banditul îl târî cam vreo sută de metri, apoi se opri într-un luminiș, la marginea căruia George văzu nelămurit înălțându-se mormane de mărăcini. George știa că acum era momentul hotărâtor. Piratul părea să fi obosit puțin, căci respira repede și gâfâia. Poate că voia să-și adune puterile pentru ultima sforțare.

Dar tânărul i-o luă înainte. Își smuci brațul drept, zvârli trupul înapoi, continuând să țină însă încleștată mâna banditului. Apoi, cu iuțeala fulgerului, trase de la brâu pumnalul Sanjei și se părea că minunata armă îi împrumuta forțe noi. Piratul răcni fioros, încercă să-și elibereze brațul drept, dar George strângea din ce în ce mai tare.

Deodată, uriașul se aruncă cu toată greutatea trupului asupra lui, cu gândul să-l trântească la pământ. George prevăzuse această primejdie. Cu iuțeala fulgerului se dădu în lături. Prin mișcarea aceasta, potrivnicul său își pierdu echilibrul și asta fu de-ajuns pentru ca George să-l împlânte cuțitul între coaste.

Piratul scoase din nou un urlet înfiorător și rămase înțepenit în picioare. George continuă să-i țină brațul drept încleștat, căci se putea ca în ultima clipă să-i atace cu toată puterea. Deodată, banditul începu să se clatine, gemu ca un taur rănit și se prăbuși la pământ. George îi dădu drumul

imediat, sări îndărăt și trase revolverul cu mâna stângă, dar nu mai era nevoie, căci uriașul începu să se zvârcolească și nu mai izbuti să se ridice, cu toate sforțările pe care le făcea.

Frunzișul din spatele său foșni, George se întoarse repede și întinse revolverul...

— Slavă Domnului! strigă Peter. Credeam că soseșc prea târziu. Potrivnicul meu mi-a dat mai mult de lucru decât mi-aș fi închipuit.

— A! Acum va veni trupa de la sud — se întrerupse el, auzind trei împușcături la rând; haide să ne întoarcem repede! Aoleu, uite-l pe căpitan!

În fruntea marinarilor, căpitanul Hover înainta spre luminiș. Zărindu-l pe George, zise cu glas vesel:

— Mă bucur din toată inima, domnule Rastow, că ai izbutit să-l doborî pe vrăjmașul acesta. Voi pune pe oamenii mei să-l ducă de aici, altminteri îl iau în primire furnicile, cărora a vrut să te dea pradă. I-am auzit vorbele, dar mi-am pierdut vremea căutându-i urma. Întoarce-te la corăbii, ceilalți oameni ai mei au și apucat-o pe poteca ce duce la luminiș, după cum îmi spunea însoțitorul d-tale. Nu uita însă scrisoarea! Îmi faci un mare serviciu cu asta. Am dat ordin să se lase pe apă una din bărcile de salvare, și, te rog, să faci un ocol al insulei, ca să observi dacă se zărește distrugătorul nostru. Fii, te rog, atât de amabil!

Îi întinse mâna lui George, se înclină ușor în fața lui Peter și se îndreptă spre piratul pe care marinarii îl ridicau de jos.

Lui George îi se păru că visează. Nu se așteptase ca însuși căpitanul — de care se temuse până acum — să-i pună la îndemână putința de a fugi.

În pas alergător, George și Peter se-ndreptară spre port. Acolo nu se vedea nici picior de marinar, în schimb una din bărcile de salvare ale corabiei era ancorată la țărm, prevăzută cu două perechi de lopeți. Cei doi tovarăși săriră repede într-însa, Peter o împinse spre larg, apoi începură să vâslească amândoi cu puteri unite, ieșind din golf. Când cotiră spre apus, Uriașul zise:

— Domnule George, nu cred să vedem distrugătorul. Așadar, nu-l putem comunica nimic căpitanului. Firește că trebuie să-i îndeplinim dorința și să mergem spre sud până-l vom vedea sau până dăm de vreo insulă. Dumneata ce părere ai, domnule George?

— Eu nu știu ce să zic de căpitanul ăsta, răspunse George. Tot mai stau la îndoială dacă ne-a întins numai o cursă, sau dacă... ne-a mijlocit într-adins fuga.

— Ce? Să ne fi mijlocit fuga? Nu, domnule George, asta nu pot crede în ruptul capului! strigă Uriașul. O fi înțeles omul că noi i-am făcut un mare serviciu, căci datorită nouă i-a stârpit pe pirați.

— Eu însă sunt totuși de părere că m-a recunoscut — zise George, îngândurat. Prea era ciudat că a deschis deodată discuția despre tata și despre mine. Ce spaimă am tras!

— Parcă eu nu! zise Uriaşul. Mă şi vedeam într-una din celulele închisorii din Sidney. Ciudat om în orice caz căpitanul ăla, ai dreptate. Ei, acu trebuie să vedem dacă ne-a întins vreo cursă sau ne-a vrut numai binele.

Cu puteri încordate vâsliră înainte şi barca porni ca o săgeată. Insula era mică şi după câtva timp ajunseră pe coasta de sud. Peter îşi plimbă privirea în toate părţile şi zise:

— Nu văd nici un distrugător, trebuie s-o luăm ceva mai spre sud-vest, poate dăm de el.

George râse, căci ştia că distrugătorul se afla la răsăritul insulei. Mai vâsliră încă vreo jumătate de ceas din toate puterile, apoi Peter strigă vesel:

— Aici nu pare să fie, să mergem direct spre sud!

Apucară din nou lopeţile şi barca spintecă valurile liniştite. Puteau socoti că vor avea nevoie de cel puţin douăzeci de ore pentru înapoiere. Când miji de ziuă, erau atât de departe de insulă, încât cele mai perfecţionate ochelne nu i-ar fi putut descoperi.

George îşi aminti atunci de scrisoarea pe care i-o dăduse Hover, o scoase la iveală şi, citind adresa, scoase o exclamaţie de mirare. Adresa glăsuia:

„Domnului căpitan Farrow"

Arătându-i plicul lui Peter, acesta strigă uimit:

— Drace! Prin urmare, tot ne-a recunoscut şi ne-a ajutat la fugă. Nici că se putea ceva mai frumos din partea lui, domnule George.

*

Sfârşiţi de oboseală, cei doi tovarăşi ajunseră în noaptea următoare la brâul de corali, îndărătul căruia se afla „Insula odihnei". După o jumătate de ceas, Peter şi George se aflau în mijlocul tovarăşilor lor şi-şi istoriseau păţaniile. Căpitanul Farrow uită de supărarea lui şi părea din ce în ce mai mândru de isprava fiului. Entuziasmul său atinse culmea când citi scrisoarea căpitanului australian.

Acesta îşi exprima admiraţia faţă de el şi cu deosebire faţă de George. Încheia cu urarea ca Dumnezeu să-i dăruiască încă mulţi ani tatălui şi fiului, spre binele semenilor lor.

— Ei, George — zise doctorul Bertram râzând, după ce tânărul sfârşi de povestit —, când vrei să mai prinzi un rechin-ciocan?

— Să mă mai gândesc un pic, răspunse George râzând şi el.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

IDOLUL INDIAN (I)

36

1. Un musafir nepoftit

Trecuse o săptămână de când George încercase să prindă rechinul acela uriaș. În vremea asta, inginerul Hagen controlase cu de-amănuntul motoarele submarinului și adăugase între tancurile de balast mici cabine pentru scafandri. Acum le era cu putință să coboare în apă, chiar când vasul nu era la suprafață, ceea ce putea fi de mare folos în unele împrejurări pentru cei de pe „Dox".

În seara după ultima încercare, care reușise pe deplin, căpitanul Farrow, George, Rindow, Brun, Hagen și doctorul Bertram stăteau cu toții la masă și sărbătoreau evenimentul.

— Am impresia că aș fi căpitanul Nemo cu submarinul său, „Nautilus", pe care l-a descris cu atâta măiestrie Jules Verne, zise grav Farrow. În copilăria mea citeam cu mare pasiune descrierea genialului scriitor și mi se părea ceva

din cale afară de fantastic personajul pe care îl întrupez eu acum în carne şi-n oase. Doresc numai ca acest „Nautilus" al meu să aducă foloase omenirii ca şi până acum. De aceea, dragii mei camarazi, să bem în sănătatea lui.

Ciocniră paharele, serioşi şi gravi, apoi îşi încheiară seara aceea care însemna un eveniment important în viaţa lor.

Căpitanul Farrow le făgăduise că vor porni chiar a doua zi în larg. Deocamdată vor cutreiera fără nici o ţintă marea, în căutare de noi aventuri. Dar din clipa când George fusese scos din casa părintească, se părea că aventurile le ies de la sine înainte, nefiind nevoie să le mai caute ei. Aşa se întâmplă şi acum.

Nu trecuse nici un ceas de când se culcaseră. George locuia sub acelaşi acoperământ cu tatăl său. Casa doctorului, unde acesta îşi avea şi colecţiile sale rare, se afla la vreo cincizeci de metri de a căpitanului. Alături de a doctorului, era clădirea cea mare în care locuiau Rindow, Brun şi Hagen, apoi într-un mare semicerc locuinţele celorlalţi camarazi.

George se simţea foarte obosit. Toată după-amiaza făcuse exerciţii de scufundare însoţit de Kard.

Nimeni nu se gândea să pună vreo santinelă de pază la insulă, ştiind bine că nu fusese zărită până atunci de vreun alt ochi omenesc decât ai celor care locuiau pe ea.

George se culcase liniştit şi fără grijă în seara aceea. Se trezi însă cu un simţământ neplăcut. Era întuneric beznă. De cu seară, cerul se acoperise de nori groşi, şi căpitanul prevestise că se va stâmi o furtună grozavă, poate chiar un uragan. Şi aşa se întâmplase.

Pe George îl deşteptară nişte tunete grozave şi răpăitul ploii care cădea cu furie. Dar nu acest zgomot cunoscut îi atrăsese atenţia, ci unul străin, care altuia i-ar fi scăpat poate. Lui însă nu-i scăpa nimic. Se ridică în coate, dădu la o parte plasa care îl apăra de ţânţari şi puse mâna pe revolver. Nu distingea nimic prin întuneric, dar auzi cum cineva îşi făcea de lucru la reţeaua de sârmă de la fereastră.

Apucă repede lampa de buzunar de pe măsuţă şi-i îndreptă lumina într-acolo. Văzu atunci ceva ce-l umplu de groază. Dintr-un chip de om, negru la faţă, sclipeau doi ochi zgâiţi de spaimă. Era chipul unui om pe care se citea desluşit că scăpase dintr-o mare primejdie, şi care nădăjduise, poate, că va găsi în casa aceasta un refugiu, şi pe care lumina aceea orbitoare îl zăpăcise de tot.

George înţelese imediat că are de-a face cu un indian. Îl întrebă pe şoptite în limba engleză:

— Spune repede ce vrei, altminteri trag!

— Sahib, răspunse un glas înăbuşit, noi nu venim cu gânduri duşmănoase, ci am nimerit aici din întâmplare. Suntem nişte bieţi naufragiaţi, care te rugăm să ne dai adăpost în casa ta. Fii sigur că n-o să te căieşti.

Tânărul nu știa ce să facă. Dacă ar fi ascultat de primul său impuls, n-ar fi stat o clipă la îndoială să-i trimită un glonț în piept, ca să-și avertizeze tovarășii, dar îl reținea un simțământ neînțeles, despre care nu-și putea da seama. Pe urmă pricepu: privirea stăruitoare a acestor doi ochi mari și negri îi paraliza parcă voința.

— Bine, vino înăuntru, dar încet să nu te simtă cineva, zise el. Spune-mi cum te pot ajuta.

Trupul mlădios al indianului se strecură ca o umbră prin deschizătura îngustă a ferestrei. George nu-și lua ochii de la el, dar îi era cu neputință să ridice arma în care ținea revolverul. Privirea ciudatului musafir îl împiedica să reacționeze. Gândurile i se încrucișau însă cu înfrigurare în minte. Cum ajunsese omul acesta aici, pe „Insula odihnei", care nu putea fi zărită de pe mare, înconjurată cum era de un brâu de stânci? Un singur loc de trecere exista, și acela era tunelul din adâncul apei, prin care se putea strecura numai submarinul. Și-apoi, stăvilarul de gratii construit de inginerul Hagen nu se putea ridica decât printr-un singur mijloc, de sus, de pe insulă.

Pe ce cale ajunseseră acești „ei" — căci străinul vorbise doar la plural — aici? George se gândea că ar trebui neapărat să dea alarma, dar privirea acestor ochi îi paraliza orice voință.

— Ce vrei? întrebă el iar, cu o sforțare de neînchipuit. Cum ați ajuns aici?

— Sahib, răspunse foarte liniștit indianul, furtuna a izbit cu putere, de o stâncă, barca de salvare în care ne aflam, a zvârlit-o apoi în aer, pe urmă a căzut în mare. Cinci din noi au pierit în valuri. Ceilalți, câți am mai rămas, am vâslit mai departe, căci marea se mai liniștise, până la țărm. Am zărit lumină. Neștiind cu cine avem de-a face, am așteptat până ce s-au stins luminile și am venit încoace. Sahib, știu că nu m-am înșelat, tu ne vei ajuta.

George dădu numai din cap. Nu putu scoate un cuvânt, parcă îi luase cineva graiul. Ar fi vrut să-l întrebe pe indian în ce fel să-l ajute, dar nici un cuvânt nu-i ieși de pe buze. Indianul parcă i-ar fi citit gândul, căci urmă:

— Sahib, noi eram în drum spre casă, ducând cu noi un lucru sfânt, care ne fusese furat de multă vreme. Lucrul acesta se afla pe puntea vasului nostru, dar, când a izbucnit furtuna, vântul l-a prăvălit în mare. Sahib, inima îmi spune că tu ne vei ajuta să găsim lucrul acela sfânt pentru noi. Mii și mii de-ai noștri îl așteaptă cu înfrigurare.

Spusele indianului treziră interesul tânărului. Nu putea fi vorba decât de vreun idol indian, care le fusese furat cine știe de când acestora, care reușiseră în sfârșit să-l găsească și să-l ducă îndărăt spre țara lor. Dacă valurile îl aruncaseră într-adevăr în mare, submarinul era singur în măsură să-l găsească.

Un lucru îl interesa însă în momentul de față mai presus de orice. Taifunul venea dinspre nord-vest. De acolo pornise deci vasul cu idolul și acolo se aflau insulele Salomon, unde locuiau fioroșii vânători de capete. Să fi fost oare indienii prin părțile acelea?

Simţi deodată că toropeala de până acum dispare brusc. Indianul păru că bagă de seamă interesul care se trezise în George, căci se închină până la pământ, când acesta îl privi drept în faţă, şi zise:

— Sahib, văd că tu ne vei ajuta. De altfel, ştiam de cum am păşit pe această insulă că aşa va fi.

— Unde se afla idolul vostru, întruchiparea Dumnezeului la care vă închinaţi voi? întrebă George pe indian.

— Sahib, tu eşti înzestrat cu o minte ageră, răspunse străinul zâmbind, şi cred că vei fi cunoscând insula de pe care ne-am luat îndărăt idolul: i se zice Malaita şi e locuită de vânătorii de capete. Greu ne-a fost să pătrundem acolo, dar şi mai greu să ieşim.

— Ah, Malaita... murmură George dus pe gânduri. O cunosc, mari primejdii am întâmpinat noi acolo... Îmi închipui şi eu că lesne nu v-a fost. Dar de unde ştiaţi că idolul se afla pe insula aceea?

— Djehan, marele nostru preot, a văzut pe zeu în vis şi acesta i-a arătat calea ce avea de urmat. Sahib, mai mult nu mi-e îngăduit să-ţi spun...

George ştia că indienii îşi au tainele lor, de aceea nu mai stărui. Poate că prinţul Ghasna i-ar fi putut da vreo lămurire, era însă încredinţat că şi acesta va păstra cu sfinţenie tainele ciudatului său popor.

Oare se va bucura indianul acesta, aruncat de valuri pe insula lor, când va afla că mai e aici unul din ţara lui îndepărtată? Gândul acesta îi trecu fulgerător prin minte. Firește, nu știa din care colț al Indiei nemărginite era străinul, uitându-se însă mai bine la el, văzu că chipul are o culoare mai închisă decât a prinţului, care păstra şi el trăsăturile caucasiene. Străinul trebuia să fie din sudul Indiei, şi nu avea nici o legătură cu Ghasna, a cărui obârşie era de la nord. Un simţământ nelămurit îl făcu pe George să se uite ţintă la indian, când zise răspicat:

— Da, ştiu că India îşi are tainele ei, pe care noi, europenii, nu le cunoaştem. Am vorbit adeseori despre acest lucru cu prinţul Ghasna, care e oaspetele nostru aici pe insulă şi care...

Tânărul îşi curmă brusc vorba, căci văzu chipul indianului schimonosindu-se deodată ca sub stăpânirea unei furii grozave. Ochii îi luciră straniu, ca la o fiară de pradă.

— Prinţul Ghasna, făcu indianul gâfâind, e aici? Şi fiica-sa, Sanja, nu e aşa? O, ăsta e un semn trimis din cer. Îţi mulţumesc, Sahib, pentru vestea asta. Voia Dumnezeului nostru a fost ca furtuna să ne arunce pe insula voastră. Am dat, în sfârşit, de omul ai cărui strămoşi...

Tăcu, ca şi când i-ar fi scăpat şi-aşa ceea ce n-ar fi trebuit să spună. Zbuciumul de pe chipul său se potoli, sclipirea din privire i se stinse şi urmă cu glas liniştit:

— Ai dreptate, Sahib, în ţara noastră sunt taine pe care voi, străinii şi cuceritorii cu sânge rece, nu le veţi putea dezlega niciodată. Aşadar, prinţul Ghasna se află pe insulă. Vreau să vorbesc cu el. În care din casele astea locuieşte?

Instinctiv, George simţi că pe prinţ îl ameninţă o mare primejdie, ca şi pe draga lui Sanja. Trebuia deci să întrebuinţeze toate mijloacele ca să înlăture această primejdie. Ştia bine că străinul ăsta avea o putere grozavă în ochi, care îi paraliza mişcările; chiar şi acum, când încercă să ridice revolverul, mâna nu-i ascultă voinţa.

Spiritul lui lucra însă cu şi mai mare înfrigurare. Se gândea cam ce-ar putea face pentru a da prinţului de veste ce-l aşteaptă. Oare nu era el îndreptăţit să-l culce la pământ cu un glonţ pe străinul acela? Chiar dacă tovarăşii săi pândesc în noapte ce se petrece aici în casă, împuşcătura i-ar trezi pe cei de pe insulă, care, văzându-i pe străini, s-ar duce să-i spună prinţului că indienii au pătruns pe insulă şi se gândesc să-l omoare.

Aşa s-ar fi întâmplat dacă... ar fi putut mişca braţul. Dar nu putea. Străinul păru că-i ghiceşte gândul. Un zâmbet îi flutură pe buzele lui subţiri, apoi zise cu glas potolit, care suna totuşi ameninţător:

— Sahib, vrei să-l salvezi pe prinţ, dar e în zadar. Soarta lui e pecetluită. Dumnezeul nostru ne-a îndrumat încoace: ştia el că tu ne vei ajuta, şi în acelaşi timp mai ştia că aici vom găsi pe omul al cărui neam poartă vina. Tu, Sahib, vezi că nu poţi face nici o mişcare, nu te poţi sluji de arma pe care o ai în mână. Trebuie să asculţi de cuvintele mele, fie că vrei sau nu... Vei face

totul ca să găseşti chipul zeului nostru, dar nu vei putea împiedica să-şi primească prinţul pedeapsa meritată de neamul lui. Între noi şi prinţul Ghasna există o taină, taină pe care tu nu o vei dezlega niciodată.

Scoase printre dinţi un şuierat uşor, şi în clipa următoare două trupuri subţiri se strecurară fără zgomot prin deschizătura dintre pervaz şi reţeaua de sârmă a ferestrei. Erau indieni, care în loc de altă îmbrăcăminte purtau două şorţuleţe dinainte.

George cunoştea ceva din limba obişnuită hindusă, dar acum nu înţelese cuvintele pe care străinul le şopti celorlalţi doi. Când văzu însă scoţând de la brâu câte un pumnal ascuţit, pricepu că li se dăduse ordin să-l omoare pe prinţul Ghasna şi pe fiica lui.

O spaimă grozavă puse stăpânire pe el. Să nu poată face într-adevăr nimic ca să-şi salveze iubita şi pe tatăl ei? Oare avea indianul acesta atâta putere în privirile lui?

— Sahib, nu ţi-e îngăduit să strigi, zise indianul zâmbind. Nu poţi tu împiedica soarta care e hărăzită prinţului. Simţămintele unui om, chiar când omul acela e chemat să ne ajute, nu sunt nimic faţă de menirea pe care o avem noi. Trebuie să ne ajuţi, Sahib, cu toată durerea pe care ţi-o va aduce moartea prinţului şi a fiicei sale.

George era cuprins de o spaimă pe care n-o simţise încă până acum. Nu numai că nu putea face vreo mişcare şi îşi pierduse stăpânirea, dar şi mai de neînţeles era puterea aceea misterioasă a străinului de a-i ghici gândurile şi simţămintele. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că India ascunde atâtea taine.

Cum ar putea el înlătura soarta care-l aştepta pe prinţ? Cum să-i împiedice pe aceşti doi indieni, care se strecoară prin deschizătura ferestrei ca nişte umbre, să-şi îndeplinească menirea lor sângeroasă, dacă nu-şi recapătă voinţa?

Iată că acum a dispărut şi cel de-al doilea indian. Se duce s-o omoare pe Sanja... pe Sanja lui!

Auzi deodată sunete ciudate sub fereastră: păreau un horcăit sinistru şi două trupuri căzură cu o bufnitură la pământ. George se înfioră. Să-i fi târât cei doi indieni pe prinţ şi pe Sanja până aici şi să-i sugrume aproape sub ochii lui, ca să audă indianul din cameră că poruncile sale au fost executate?

Dar acesta păru şi el speriat de zgomotul pe care-l auzise. Întoarse repede capul spre fereastră. Când ochii aceia de foc nu-l mai ţinură sub puterea lor, George simţi deodată că e iar stăpân pe mişcările şi graiul său. Totuşi, rămase pe loc şi nu scoase nici un cuvânt. Ridică numai binişor mâna în care ţinea revolverul şi-l îndreptă spre indian. Omul ăsta voia să-i omoare pe Sanja şi pe tatăl ei, era deci şi duşmanul lui, deşi nu-l văzuse niciodată până acum.

Când văzu că a reuşit să ţintească trupul indianului, răsuflă uşurat. Era hotărât să tragă îndată ce acesta s-ar întoarce cu faţa spre el. Ar fi doar un fel de legitimă apărare, căci nu trebuia să se mai lase subjugat de privirile lui hipnotice. Cine ştie dacă individul acesta misterios nu avea de gând să-i pună pe complicii lui să-i omoare pe toţi de pe insulă?

Cu mare încordare, George aştepta să vadă ce o să se mai întâmple. Parcă-i mai pierise frica aceea de adineauri că Sanja era în primejdie. Presimţea că zgomotul de sub fereastra lui era în legătură cu indienii aceştia străini; şi-apoi, presupunerea lui părea să se adeverească după neliniştea care îl cuprinsese pe acesta din cameră.

Vedea bine cum străinul nu cutează să se apropie de fereastră: băgă însă de seamă cum vârî mâna sub haina lui largă de mătase şi scoase o ţeavă scurtă şi subţire care nu arăta să fie ceva primejdios şi care-l făcu totuşi pe George să se înfioare. Îşi aduse aminte de armele grozave ale indienilor, ca şi ale altor popoare primitive, şi bănui imediat că ţeava aceea neînsemnată poate aduce moartea cea mai cumplită.

Şi iarăşi se auzi sub fereastră zgomotul acela de abia desluşit din fluieratul vântului şi răpăitul ploii. Numai un auz experimentat şi fin îl putea prinde.

Indianul păru că-l aude şi el, căci trupul lui subţire se încovoie încordat ca un arc şi ridică la gură mâna în care ţinea ţeava.

— Otravă! îşi zise George.

Cu siguranţă că indianul voia să se slujească de această armă perfidă ca să-şi ucidă un duşman. Dar poate că erau complicii lui, care, după ce-şi îndepliniseră menirea lor îngrozitoare, se întorceau acum să-i spună că Sanja şi prinţul Ghasna sunt morţi.

La gândul acesta, George se simţi cuprins de o ură grozavă împotriva indianului şi-i trebui o mare putere de stăpânire ca să nu descarce revolverul în străinul din faţa lui. Deocamdată n-avea însă nici un motiv s-o facă; de-abia după ce îi va vedea pe ceilalţi doi îndărăt, nu va mai sta un moment la îndoială.

Şi într-adevăr, un chip cu ochii scânteietori apăru în dreptul ferestrei. George, cuprins de o mânie sălbatică, îndreptă revolverul într-acolo, crezând că e unul din ucigaşii Sanjei. Fu însă cât pe aici să scoată un strigăt de mirare, când recunoscu în chipul de la fereastră pe unul din servitorii prinţului.

În aceeaşi clipă, îl zări pe indianul din camera lui apropiindu-şi ţeava de buze. Fără să mai pregete o clipă, George apăsă pe trăgaci. Glonţul nimeri în plin. Capul indianului se lăsă cu o smucitură într-o parte. George zări apoi o săgeată, ţâşnind din ţeava de lemn şi înfigându-se cu putere în pervazul ferestrei. În clipa următoare, indianul se prăbuşi la pământ, ca lovit de trăsnet. Glonţul lui George îi zdrobise creierii.

2. Lupte înverşunate

Servitorul prinţului pieri de la fereastră şi în locul său apăru capul stăpânului său. Aruncă o privire îngrijorată asupra tânărului şi zise, răsuflând uşurat:

— Bine că te văd teafăr, dragul meu. M-am speriat cât nu-ţi închipui, când mi-a spus servitorul meu că valurile au aruncat aici pe insulă pe slujitorii

primejdioşi ai unui zeu grozav. Probabil că doi din ei aveau ordinul să se furişeze în casa unde dormeam eu şi să ne omoare pe mine şi pe Sanja. Nu e aşa că în vremea asta privirea aceluia care zace mort în casă îţi paralizase orice mişcare şi voinţă şi nu puteai nici măcar grăi?

— Da, aşa e, dragă prinţe, răspunse George mirat, şi se dădu încet jos din pat. A, ăsta e tata, adăugă el, îndreptându-se spre uşa în care se auzeau bătăi repetate.

Farrow intră agitat în cameră. Aruncă în treacăt o privire asupra mortului, apoi întrebă, uitându-se ţintă la George:

— Ţi s-a întâmplat ceva, dragul meu?

— Nu, tată, dar nu mi-a fost defel plăcută situaţia în care m-am aflat, răspunse tânărul răsuflând adânc. Nu puteam face o mişcare, nu puteam scoate un ţipăt, deşi ştiam că doi indieni, servitorii acestuia de colo, se duceau să-i ucidă pe Sanja şi pe prinţ. Îţi dai seama ce-am suferit?

— Povesteşte-ne, în linişte, băiete, ce s-a petrecut, zise căpitanul, în vreme ce prinţul sări şi el înăuntru prin fereastră şi se aşeză astfel ca să acopere cu corpul său vederea mortului.

George istorisi amănunţit cele întâmplate. În timp ce el povestea, prinţul făcu în două rânduri o mişcare cu mâna, întâia oară când aminti de zeitatea furată de pe insula Malaita, şi a doua oară când pomeni numele Djehan. Totuşi nu întrerupse povestirea tânărului, dar, când acesta sfârşi, ridică încet capul şi zise:

— George, ai pătruns o taină a indienilor, veche de când e lumea, şi pentru care mulţi, foarte mulţi oameni şi-au pierdut viaţa. Mi-e cu neputinţă să ţi-o lămuresc, totuşi trebuie să-ţi spun că vei fi de acum încolo pururi în primejdie de moarte, căci acest Djehan te va găsi chiar de te-ai ascunde în gaură de şarpe. A găsit el şi idolul furat de vânătorii de capete, de pe vreo corabie comercială probabil. E adevărat că există o duşmănie de moarte, veche de generaţii, între familia mea şi a Djehanilor. Eu însă ştiu să mă feresc, după cum ai putut să vezi. Mortul acesta e Thuga, unul dintre cei mai îndemânatici şi primejdioşi preoţi ai Djehanilor. Îl cunosc de multă vreme. Dacă idolul ar fi ajuns în India sudică, ar fi izbucnit o revoltă grozavă. E mai bine că zace acum în fundul mării. Aflându-se în posesia idolului divinităţii lor, fanaticii ar fi căpătat credinţa că se pot dezrobi acum de stăpânirea englezilor. Mare noroc că s-a pierdut statuia, mă tem însă că va ieşi iar la iveală. Poate că s-au mai salvat şi alţii din naufragiu şi, ştiind locul unde a căzut idolul în apă, vor porni cu un alt vas — secta e foarte bogată — în căutarea lui. Aş fi foarte mulţumit să ştiu statuia aici, pe insulă, unde ar fi în siguranţă.

— Hm, mă îndoiesc dacă mai e atât de sigură insula, zise George. S-ar putea întâmpla ca vreo furtună să arunce iar un vas străin peste bariera de stânci şi să fim descoperiţi. De altminteri, eu cred că mai sunt şi alţi indieni aici care s-au salvat din naufragiu. Cu nici un chip nu putem îngădui să rămână vreunul din ei pe insulă, căci indivizii ăştia vor încerca cu siguranţă un

atentat împotriva prinţului şi a Sanjei. A, bine că mi-am amintit! Cum ai reuşit, prinţe, să prinzi de veste ce ţi se pregătea?

— Dragă George, e şi asta o taină de-a noastră. Presimţeam, bănuiam instinctiv că pe insulă se află duşmani de-ai noştri, duşmani înverşunaţi şi din cale afară de primejdioşi. Am trimis atunci pe cel mai devotat dintre servitorii mei afară din casă, să vadă ce e, şi acesta a dat peste cei doi ucigaşi. Oricât ai căuta să pătrunzi această taină, n-ai putea: un european nu poate înţelege aceste lucruri. Cred însă şi eu, ca şi dumneata, că mai sunt şi alţi indieni pe insulă. Peste un ceas se va lumina de ziuă şi putem face cercetări mai amănunţite. Voi însărcina cu asta şi pe servitorii mei, care sunt mai deprinşi cu tertipurile şi vicleşugurile acestor indivizi primejdioşi decât camarazii dumneavoastră. Aş vrea din tot sufletul să-i feresc de primejdii pe bieţii oameni nevinovaţi.

— Noi, prinţe, făcu George cu mândrie, am avut de-a face cu alţii şi mai grozavi ca ei şi am scăpat teferi, după cum ştii. Ne vom pricepe noi să-i biruim şi pe aştia, fii pe pace. Bineînţeles că vom lua cu toţii parte la vânătoarea aceasta de oameni. Suntem doar răspunzători de viaţa dumneavoastră, atâta timp cât sunteţi oaspeţii noştri.

— Bine, fie! răspunse prinţul Ghasna. Vă cunosc îndeajuns şi ştiu că nu vă daţi înapoi când e vorba de o primejdie, dar îţi spun încă o dată, dragă George: membrii acestei secte sunt mult mai cruzi decât vânătorii de capete.

— Ne-am convins şi noi, interveni căpitanul Farrow, dacă au fost ei în stare să le ia acestora idolul. Dragul meu, adăugă el adresându-se fiului său, avem o grea misiune de îndeplinit, dacă vrem să descoperim pe unde se vor fi ascuns aceşti musafiri nepoftiţi.

— Ştiu, tată, răspunse foarte calm tânărul, dar nu ne putem da în lături de la datoria noastră. Mă gândeam adineauri încă la ceva: ce-ar fi să încercăm să scoatem statueta sau statuia — ce va fi fiind — din mare? Ştim pe unde a bântuit taifunul. Vasul indienilor venea dinspre Malaita, aşa că n-avem decât să ţinem calea asta şi fii sigur că o vom găsi. După cum spunea prinţul adineauri, ar fi poate mai bine s-o avem aici, pe insulă, unde ar fi într-adevăr în siguranţă. Doar nu bântuie în toate zilele astfel de furtuni ca să-i arunce pe naufragiaţi peste brâul de stânci din jurul insulei.

Farrow clătină din cap şi zise cam necăjit:

— Tot nu te-ai săturat de aventuri, George? Nu-ţi ajunge ce-ai păţit mai adineauri cu acest Thuga? Dar cum te cunosc eu pe tine, ştiu că nu mai ai astâmpăr când ţi-ai băgat ceva în cap. Voi da acum semnalul de alarmă, ca să se adune toţi, şi să-i lămurim că această vânătoare de oameni e ceva cât se poate de serios.

— Ai dreptate, căpitane, aşa trebuie să facem, adăugă prinţul Ghasna. Voi da şi eu oamenilor mei instrucţiuni special în privinţa asta. Spune, te rog, oamenilor dumitale să-şi ia cu ei grenade de mână; cred că ne vor fi de mare folos. Repet însă: aş prefera să lăsaţi în seama mea şi a servitorilor mei răfuiala cu indienii. Chibzuieşte bine, căpitane.

— Nu, tată! protestă George cu energie. Eu sunt acela care am fost atacat în primul rând de aceşti indivizi periculoşi şi vreau să fiu de faţă la prinderea lor. Şi apoi, trebuie neapărat să găsim idolul. Nu renunţ pentru nimic în lume! Hai să dăm de veste camarazilor noştri, ca să ştie şi ei despre ce e vorba.

Prinţul Ghasna înclină uşor capul, apoi sări sprinten prin deschizătura ferestrei şi pieri în noapte. Căpitanul rămase câteva momente pe gânduri, pe urmă dădu semnalul de adunare. După câteva minute, marinarii stăteau aşezaţi milităreşte pe două rânduri. Farrow le povesti pe scurt ce i se întâmplase lui George, apoi îi întrebă, după obicei, dacă vor să ia parte la afacerea asta. Stărui mai ales asupra primejdiei care îi aştepta.

Fireşte că toţi primiră cu entuziasm — ceea ce era de prevăzut. Căpitanul le dădu ordin să-şi ia fiecare revolverele încărcate şi grenade cu gaze câte vor socoti ei. În timpul acestor preparative, se făcu brusc ziuă, cum se întâmplă la tropice, unde aproape că nu există amurg sau zori.

Farrow orândui o linie de apărare, lăsând o distanţă de zece metri de la un om la altul, apoi porniră cercetările sistematic, începând cu nordul insulei unde jungla era foarte deasă. Numai aici se puteau ascunde indienii, căci un loc mai prielnic nu era pe tot cuprinsul insulei, dar nici mai primejdios pentru locuitorii ei. Aceasta o ştiau ei foarte bine, totuşi nu pregetară o clipă să se afunde şi mai adânc în desiş, cu revolverul în mâna dreaptă şi o grenadă cu gaze în stânga.

George se miră că nu-i vede pe prinţul Ghasna şi pe servitorii săi. Să le-o fi luat oare înainte?

Deodată îşi aminti de Sanja. O lăsaseră singură, toţi fiind plecaţi acum în căutarea străinilor, pe care îi credeau ascunşi aici, în junglă. Dar dacă se vor fi aflând în partea opusă, aşteptând aproape de locuinţele lor de pe insulă, ca să-i vadă îndepărtându-se.

La gândul acesta, George se simţi străbătut de un fior de groază. O luă în goană îndărăt, necăjit că nu se gândise nimeni să lase oameni de pază în preajma caselor. Neliniştea lui creştea pe măsură ce se apropia de locuinţele lor. Îl chinuia o presimţire că Sanja lui era ameninţată de o mare primejdie. Tânărului îi trecu un junghi prin inimă. Fugea ca un nebun pe poteca îngustă, îndărăt, spre casă. Trebuia să-i vină în ajutor după cum tatăl ei, prinţul Ghasna, alergase în ajutorul lui peste noapte, căci ce s-ar fi ales de ei dacă acesta n-ar fi fost mânat de presimţirea aceea neînţeleasă şi nu i-ar fi pus pe servitorii săi să-i omoare pe cei doi indieni străini?

După vreo zece minute de goană, ajunse la marginea junglei şi zări cele dintâi case ale insulei. Puterile îl părăseau, groaza aceea disperată îl istovise de tot. Stătu câteva clipe să răsufle, în închipuirea lui înfierbântată părându-i-se că va auzi din moment în moment ţipătul de groază al Sanjei. Şi iar îl cuprinse spaima. Dar dacă grozăvia se şi înfăptuise?

Se apropie şovăind de locuinţa prinţului Ghasna. Frumoasa prinţesă ar fi trebuit să se arate de mult, căci ea avea obiceiul să se scoale foarte de

dimineaţă. Nu văzu nici fumul ieşind pe coş ca în alte dăţi. Aşadar, se petrecuse ceva.

Vru să apese pe clanţă, dar un simţământ neînţeles îl făcu să se oprească. Se dădu repede îndărăt şi se apropie de fereastră.

I se păru că aude un zgomot uşor în cameră. Inima aproape încetase să-i mai bată, când văzu că reţeaua de sârmă de la fereastră fusese tăiată. Aşadar, indienii pătrunseseră înăuntru — poate că opera lor sângeroasă se şi săvârşise.

O furie grozavă şi o durere cumplită în acelaşi timp îi sfâşiau pieptul. Chiar dacă sosise prea târziu, va şti să răzbune moartea făpturii dragi, printr-o răzbunare cum nu mai văzuse lumea până acum. Cu o smucitură, se înălţă în vârful picioarelor şi privi în cameră. În clipa următoare, se auziră două împuşcături, una după alta, ca şi când ar fi fost trase în acelaşi timp.

Tabloul pe care îl avu George înaintea ochilor era înfiorător. Deasupra Sanjei, care zăcea nemişcată în pat, stătea aplecat cineva, care ţinea un pumnal sclipitor în mână. La picioarele ei, un altul arăta cu mâna întinsă spre ea.

Fără să mai pregete o secundă, George trăsese în neştire, fără măcar să ochească. Dar gloanţele sale nimeriră în plin. Amândoi indienii se prăbuşiră fără un ţipăt la pământ, se zbătură câteva clipe, apoi rămaseră nemişcaţi.

Trecând prin tăietura din reţeaua de sârmă, George sări în odaie. Ştia acum că Sanja era salvată, căci ucigaşii îşi găsiseră aici moartea. Tânăra fată dormea adânc, dar George înţelese imediat, după mirosul care plutea în aer, că nu era un somn natural, ci provocat de vreun praf pe care ticăloşii îl împrăştiaseră prin cameră, suflându-l prin fereastră. Aşteptaseră apoi efectul, ca să-şi pună în aplicare planul lor criminal.

George se încredinţă mai întâi că Sanja dormea într-adevăr şi nu era moartă, apoi se gândi să scoată trupurile celor doi indieni afară din casă. Se apucă să-l târască pe cel dintâi în lungul gangului care se întindea cât ţinea casa, dar n-apucă să facă mai mult de patru paşi şi se întâmplă ceva la care nu s-ar fi aşteptat.

Ceva subţirel i se înfăşură deodată în jurul gâtului şi se simţi tras cu atâta putere pe la spate, încât crezu că şnurul acela subţire de mătase i-ar fi retezat capul dacă nu-l apuca repede cu mâna.

Gândurile i se zbăteau furioase în creier. Îşi aduse aminte de Thugii aceia grozavi, care sugrumă oameni în cinstea zeilor lor. Oare aceştia să facă parte din secta asta? Atunci primejdia în care se afla era într-adevăr mai mare ca oricând.

Instinctiv, pe când se prăbuşea la pământ, George ridică mâna în care ţinea revolverul şi trase pe deasupra capului în urma lui. Glonţul ţâşni, iar în clipa următoare se auzi un ţipăt, apoi strânsoarea din jurul gâtului slăbi. Dar, până a nu apuca el să se ridice — tocmai se gândea să taie şnurul cu pumnalul Sanjei — un trup greu se lăsă peste el, gheare ca nişte cleşti de fier i se încolăciră în jurul grumazului şi-i tăiară răsuflarea. Cu ultimele puteri

care îi mai rămăseseră lovi cu pumnalul de câteva ori în juru-i; auzi iarăşi un ţipăt, de astădată însă mai slab şi tânguitor. Degetele se descleştară din jurul gâtului. George făcu o sforţare să se ridice şi văzu lângă el un trup negricios. Îi mai dădu două lovituri de pumnal apoi se simţi în sfârşit liber.

Cu mare greutate, reuşi să se scoale în picioare. Văzu că agresorul său era tot un indian din banda acelora care voiau să-i omoare pe Sanja şi pe tatăl ei.

Tânărul răsuflă uşurat. Se uită mai întâi să vadă dacă nu mai rămăsese vreunul din aceşti ticăloşi pe gang, dar nu mai era nimeni. Trebuia acum să care trupurile afară, ca să nu se sperie Sanja când se va deştepta din somn. La zece paşi de casă, era o porumbiştе; târî cadavrele acolo, pe urmă se aşeză să se odihnească într-un scaun, pe terasă.

Era foarte obosit, nu numai trupeşte, ci şi sufleteşte. Trecuse doar prin atâtea de aseară! Un sentiment de fericire îi umplea inima. Reuşise în ultimul moment să-şi salveze iubita de la moarte. Tovarăşii se vor întoarce în curând, fără să-i fi găsit pe indieni, căci nu se aflau în junglă, cum credeau ei, ci în preajma casei prinţului.

Ce frumoasă şi paşnică dimineaţă! Tânărul clătină din cap, gândindu-se că la câţiva metri de el zăceau trei trupuri neînsufleţite, pe când toată firea râdea parcă în soarele dimineţii.

Simţi deodată o toropeală plăcută în tot trupul. Starea asta începu să-l cam neliniştească. Nu era lucru curat la mijloc. Vru să se scoale ca să-şi scuture toropeala, dar nu se mai putu mişca din loc. Îl cuprinse o spaimă grozavă; se simţea iarăşi paralizat de o voinţă mai tare ca a lui.

Oare unde se afla duşmanul acela nevăzut? Cine era el? Pleoapele i se îngreunau din ce în ce. Cu o sforţare de neînchipuit, se căznea să ţină ochii deschişi.

Zări mai întâi o umbră, care se târa pe lespezile curate ale terasei, încercă să ridice mai bine pleoapele, văzu apoi un indian mărunţel şi slab, într-o haină lungă şi albă, şi care purta în jurul gâtului un şnur subţire, cafeniu — laţul acela grozav al zeului Mahadeva, soţul sângeroasei Khali, în cinstea căreia fuseseră sacrificate atâtea vieţi omeneşti.

George simţea că prin laţul acela îşi va găsi şi el moartea, căci indianul îl flutura în mână, în timp ce înainta spre el. Ochii acestuia nu aveau puterea aceea hipnotică, paralizatoare, a lui Thuga; aşadar, toropeala se datora probabil vreunui praf oarecare.

Tânărul înţelese că sfârşitul se apropie; nu era în stare să opună nici cea mai mică împotrivire. Indianul întinse mâinile lui noduroase spre gâtul lui George şi rânji sinistru. Mişcările îi erau încete, fără grabă, ca şi când ar fi vrut să se bucure de groaza morţii din ochii tânărului. Acesta căută să pară tare, să înfrunte cu bărbăţie moartea. Îl privea pe ucigaş drept în ochi, zicându-şi că poate privirile lui îl vor face pe indian să şovăie. Acesta rânji însă şi mai fioros, încleştă degetele lui subţiri în jurul grumazului lui George şi apăsă încet. Pe buzele lui subţiri se ivi un zâmbet de bucurie; părea că

suferinţele pe care le va îndura victima din faţa lui îi vor procura o adevărată voluptate.

George se înăbuşea, o ceaţă i se puse pe ochi; îl cuprinse într-adevăr o spaimă grozavă, dar nu pentru viaţa lui, ci la gândul că Sanja zăcea fără nici o apărare în patul ei. Fără îndoială că indianul o va sugruma şi pe ea.

Deodată răsună o împuşcătură. George îi cunoştea bubuitura. Era pistolul enorm al lui Peter. Trupul bătrânului se smuci brusc, degetele se încleştară o clipă şi mai tare în jurul gâtului său, dar George văzu gaura din fruntea indianului, din care se scurgea o dâră subţire de sânge; strânsoarea slăbi. Indianul îl privi câteva secunde cu o expresie de uimire în ochi, apoi căzu grămadă, la pământ.

— Slavă Domnului că am sosit la timp! strigă Uriaşul, alergând într-un suflet spre George. Bine am făcut că m-am luat după dumneata, când te-am văzut rupând-o la fugă încoace. Mă gândeam şi eu să nu i se întâmple ceva fiicei prinţului.

George putu în sfârşit să se mişte. Se ridică de pe scaun, îşi frecă nitel gâtul înţepenit şi-i întinse pe urmă Uriaşului mâna.

— Îţi mulţumesc din suflet, Peter, zise el mişcat. Presimţeam eu că Sanja e în primejdie şi nu m-am înşelat. Acolo, în porumbişte, sunt cadavrele a trei indieni care voiau s-o omoare. Ăsta e al patrulea. Mă ameţise nu ştiu cu ce dracu şi voia să mă strângă de gât. Sper că acum primejdia a trecut şi nu mai sunt şi alţi indieni.

3. Cel mai primejdios dintre toţi

— Şi eu sper, domnule George, îşi dădu cu părerea Uriaşul, dar nu strică să fim cu băgare de seamă. Am văzut doar ce ai dracului sunt ticăloşii ăştia care ne-au căzut pe cap. Îmi pare numai rău că am plecat, fiindcă am rărit lanţul din jurul junglei. De nu s-ar strecura vreunul prin spărtură.

— Totuşi nu se poate s-o lăsăm singură pe Sanja. Ia să vedem ce face.

Se strecurară binişor în casă. Frumoasa prinţesă indiană dormea adânc. Nu simţise nimic din cele ce se petrecuseră, şi singurul lucru de care se va mira când se va deştepta, va fi poate că a dormit atât de mult.

George vru să-i facă semn lui Peter să iasă din cameră, dar se opri deodată cu mâna la buze şi ascultă. Se îngălbenise ca ceara la faţă căci auzise un şuierat — un şuierat aducător de moarte!

Peter întinse revolverul lui enorm, George însă smuci pumnalul de la brâu, apoi se uitară amândoi cercetător prin cameră. Şuieratul pe care-l auziseră era al unui... şarpe.

Se prea putea ca vreo cobra să fi venit din junglă şi să se fi strecurat în casă, dar nu era exclus nici ca indienii să fi adus şarpele şi să meargă la sigur că prinţul şi Sanja vor muri, chiar dacă ei ar fi fost împiedicaţi de cineva să-i ucidă.

Un şarpe veninos, aţâţat, e tot ce poate fi mai primejdios. După şuierat, se cunoştea bine că era vorba de un şarpe cobra, al cărui venin ucide repede şi fără putinţă de scăpare. Târâtoarea putea fi sub un scaun, după dulap, sub pat — ceea ce era şi mai grozav. Dacă ţâşnea brusc din ascunzătoare şi se repezea la cel care o căuta, acesta era pierdut. George şi Peter rămaseră nemişcaţi, numai ochii lor se roteau cu înfrigurare în juru-le. Îşi dădeau seama de primejdia în care se aflau, totuşi nu-şi pierdură cumpătul.

Nu se vedea şi nu se mai auzea nimic. Poate că şarpele stătea şi el la pândă ca să se repeadă ca fulgerul asupra duşmanului şi să-şi înfigă colţii lui veninoşi în trupul său când acesta se va apropia.

George se aplecă binişor ca să se uite sub pat. Şuieratul venise cam dintr-acolo. Nu văzu însă nimic. Şarpele se va fi vârât în vreun ungher.

Deodată îl auzi pe Peter scoţând un ţipăt de groază. Când se ridică de jos, tânărul văzu ochii măriţi de spaimă ai Uriaşului aţintiţi spre patul în care dormea fiica prinţului. Se uită şi el într-acolo şi simţi deodată că-i îngheaţă sângele în vine.

Lângă chipul drăgălaş al Sanjei, văzu limba cu vârfurile ascuţite ale unei cobre negre. Trebuie să fi fost într-adevăr un exemplar neobişnuit, căci ceafa cu semnul lui Brahma pe ea, umflată acum de furie, era extraordinar de mare.

Şi şarpele stătea aproape lipit de obrazul fetei adormite. George simţea că i se taie răsuflarea la gândul că dacă Sanja ar face o singură mişcare ar fi pierdută. Colţii veninoşi ai şarpelui s-ar înfige în carnea fragedă şi netedă a chipului ei încântător. Chiar reuşind Peter să nimerească trupul oribilei târâtoare, nu era exlus ca, în spasmele morţii, şarpele să-şi vâre colţii în obrazul fetei.

Acelaşi gând îi venise pe semne şi lui Peter, căci îi şopti:

— Ce e de făcut, domnule George? Nu îndrăznesc să trag, căci mă tem ca lighioana să nu-şi înfigă colţii în obrazul prinţesei.

Lui George îi veni atunci o idee. Văzu pe un scaun rochia albă de mătase a Sanjei. Cu mare băgare de seamă se apropie de scaun, cu ochii aţintiţi la şarpe, care ridicase acum capul şi-i urmărea mişcările.

George mototoli rochia în mâna stângă şi înaintă cu paşi mărunţi spre vrăjmaşul acela cumplit. Şarpele se ridica tot mai mult în pat, pregătindu-se de atac, exact ceea ce voia şi George. În chipul acesta, primejdia pentru Sanja scădea.

Trupul şarpelui se legăna încoace şi încolo, ochii lui mici şi reci luceau sinistru, plimbându-şi limba despicată de colo până colo în gură şi ceafa i se umfla tot mai mult. Se vedea bine că şarpele era peste măsură de înfuriat; George bănui că indienii aduseseră dinadins, pe cale artificială, cobra în starea asta.

Un pas mai avea George de făcut până la patul Sanjei. Peter urmărea scena cu o încordare extraordinară. Ţinea pistolul lui enorm pregătit, ştiind că glonţul nu va da greş. Totuşi, înţelese că primejdia pentru Sanja nu era

înlăturată. Planul lui George părea să fie mai sigur, deşi primejdia s-ar fi întors acum împotriva lui.

Nu-şi lua ochii de la şarpe. Îl văzu lăsând nitel capul pe spate, semn că voia să se repeadă şi să muşte. Cu o mişcare fulgerătoare, George îi întinse rochia mototolită pe care o ţinea în mână. Colţii plini de venin se înfipseră cu furie în ghemotocul de mătase, şi, până a apuca reptila să muşte a doua oară, pumnalul Sanjei reteză cu o hârşitură capul hidos al cobrei.

Tânărul răsuflă uşurat, se aplecă şi pipăi pulsul fetei. În clipa aceea, fata deschise ochii. Văzându-l pe George atât de aproape de ea, un zâmbet de adâncă fericire îi înseninâ faţa ei gingaşă.

— George..., murmură ea; apoi, dându-şi seama că trebuie să fie ceva neobişnuit la mijloc, urmă înspăimântată: Ce s-a întâmplat, George, unde e tata?

— La vânătoare, în junglă, o linişti el. S-a strecurat un şarpe la voi în casă, până la patul tău. Am reuşit să-l omor înainte de-a apuca el să te muşte. Scoală şi vino după noi afară să-ţi spunem ce s-a petrecut.

Ieşi cu Peter pe terasă, lăsând-o pe Sanja să se îmbrace. După câteva minute, veni şi ea. George îi povesti întâmplarea cu indienii aruncaţi de furtună pe insulă. Când pronunţă numele Djehan şi Thuga, Sanja tresări speriată şi strigă:

— Oh, George, atunci şi eu şi tata am fost în mare primejdie. Să ştii că nici şarpele n-a ajuns singur la mine în cameră. George, dragul meu George, presimt că primejdia încă n-a trecut şi că moartea pândeşte în jurul meu.

Tânărul îi povesti că într-adevăr aşa fusese, dar că toţi cei patru indieni au fost înlăturaţi. Sanja răsuflă uşurată, apoi strânse cu căldură mâna iubitului ei şi zise:

— Mi-ai salvat şi de astădată viaţa şi nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, dragul meu. Inima îmi spune însă că primejdia nu a trecut încă. Stai, te rog, cu mine, nu mă lăsa singură până nu se va întoarce tata.

— Se înţelege de la sine, Sanja, nu plec nici eu, nici Peter, de lângă tine, exclamă el cu însufleţire.

De abia sfârşi vorba şi auzi pe terasă un pocnet, ca şi când s-ar fi spart un glob de sticlă subţire. George sări în picioare, bănuind o nouă primejdie. În clipa aceea, se răspândi ca fulgerul un fum verzui, care îi învălui pe toţi trei ca într-o ceaţă uşoară.

Tânărul căzu îndărăt pe scaun, pe când Peter se poticni şi ajunse împleticindu-se până la perete, unde rămase nemişcat. Îi cuprinse o toropeală, care le luă şi graiul. Trebuiau să aştepte neputincioşi cele ce aveau să se întâmple de acum încolo.

Ca din pământ, în faţa lor răsări un indian mărunt şi subţirel la trup. Chipul lui era frumos, cu trăsături regulate, dar cu o expresie de cruzime şi hotărâre. Ochii lui mari şi negri ca noaptea păreau acoperiţi de un văl; când însă privirile lui se opriră asupra Sanjei, vălul acela se sfâşie într-o clipă, din ochi îi ţâşni o ură de moarte şi un zâmbet de cruzime neînchipuită flutură pe buzele

lui subțiri, dar în clipa următoare chipul lui își reluă expresia dinainte și ochii i se acoperiră iar de vălul acela de nepătruns.

George simți o spaimă care făcu să-i înghețe sângele în vine. Omul acesta părea să fie mai primejdios decât toți ceilalți la un loc. Se arăta foarte calm și stăpân pe sine — deși un vulcan clocotea în pieptul său — când zise cu glas armonios:

— Domnule, îmi pare cât se poate de rău că v-ați pornit cu toții împotriva noastră. Din nenorocire, am sosit prea târziu ca să-i salvez pe ai mei; ne-ați omorât și cobra, după cum văd. Thuga îți spusese doar că ești chemat să ne ajuți. Ai fi căpătat o bună răsplată de la noi, pe când acum va trebui să mori, și dumneata, și toți cei de pe insulă. E drept că sunt singurul care am mai rămas dintr-ai mei, am însă destule mijloace ca să fac să nu mai rămână picior de om din câți sunteți aici. Totuși, am putea cădea la o înțelegere. Am reușit să mă strecor până aici și am căutat să observ nițel, în treacăt, ce și cum. Am văzut submarinul și știu că mă aflu pe insula de refugiu a căpitanului Farrow. Mi-am dat îndată seama că tocmai acest submarin poate fi cea mai bună ascunzătoare pentru divinitatea noastră. Voi vorbi cu căpitanul să caute statuia, și, după ce o va aduce, vă dăruiesc viața. Dar prințul Ghasna și fiica sa trebuie să moară.

George vru să protesteze, buzele îi erau însă parcă încleștate și nu putu scoate un sunet. Ochii lui exprimau probabil ceea ce gândea, căci indianul dădu din umeri și urmă:

— Îmi pare rău, crede-mă, îți înțeleg sentimentele, dar n-am ce-ți face. E la mijloc o taină din vremuri străvechi, pe care nu ți-o pot încredința. Poate că-ți va fi spus prințul Ghasna că între familia lui și a mea dăinuiește de generații o ură neîmpăcată. Sunt fiul lui Djehan, marele preot al sectei noastre. Același nume voi purta și eu după moartea lui. Voi ține cont de sentimentele pe care le ai pentru fiica prințului și te voi scuti s-o vezi murind. A, văd că ți se întorc tovarășii. Să sperăm că tatăl dumitale va cădea la înțelegere cu mine.

Tânărul indian scoase de la brâu un pumnal lung, cu tăișul foarte ascuțit, și se așeză, strigându-le de la distanță:

— După cum vezi, domnule căpitan Farrow, viața fiului dumitale e în mâna mea. La cea mai mică mișcare de atac pe care ai face-o împotriva mea, îi înfig pumnalul în ceafă. Sanja nu poate nici ea scăpa de soarta care îi e hărăzită, căci știu să mânuiesc pumnalul cu iuțeala fulgerului, după cum foarte bine știe prințul Ghasna. Vreau să-ți fac o propunere, căpitane Farrow, prin care îți poți salva feciorul.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

IDOLUL INDIAN (II)

36

Prințul îi șopti ceva căpitanului și acesta răspunse cu glas sugrumat de emoție:

— Bine. Pune-ți condițiile, văd că pentru moment ești stăpân pe situație.

— Voi cruța viața fiului dumitale dacă ești dispus să ne ajuți cu submarinul „Dox" să găsim statuia zeului nostru, răspunse calm indianul. Cuvântul de onoare pe care mi-l vei da ajunge ca fiul dumitale să fie imediat liber.

— Și ce se va întâmpla cu prințul Ghasna și fiica lui? întrebă Farrow.

— Pentru că nu există scăpare, trebuie să moară, zise cu răceală indianul. De altminteri, afacerea asta e ceva personal care nu are ce te interesa pe dumneata.

— Te înșeli. Prințul Ghasna și fiica lui sunt oaspeții mei și nu pot primi condițiunile dumitale atâta timp cât le e viața amenințată. Prefer să te văd

ucizându-mi copilul sub ochii mei, știind că în același moment vei cădea și dumneata ciuruit de gloanțele mele, răspunse liniștit în aparență căpitanul.

— A, la asta nu mă gândeam, zise cu o amabilitate bizară indianul. Știu că ești un om de onoare și trebuia să mă aștept. Bine, domnule căpitan, voi cruța și viața oaspeților dumitale. O să mai am eu prilejul să pun la punct altă dată cearta aceasta de familie. Cât privește gloanțele cu care mă amenințI, nu mă tem eu de ele. Înainte de-a fi apucat dumneata să ridici arma, m-aș fi ghemuit în spatele fiului dumitale și i-aș fi omorât într-o clipă pe el, pe Sanja și pe uriașul acela de colo. Nici dumneata și tovarășii aceia n-ați fi scăpat de moarte, fii pe pace. Întreabă-l pe prințul Ghasna dacă mă laud.

Prințul îi șopti ceva căpitanului, apoi strigă:

— Fiu al lui Djehan, știu că e adevărat ceea ce spui, dar mai știu că statuia zeului e mai de preț, în momentul de față, decât viața noastră. Am stăruit pe lângă căpitan să se învoiască. Dușmănia dintre noi va rămâne deocamdată numai în sufletele noastre, până se va găsi statuia, pe urmă însă te voi urmări fără cruțare, fiu al lui Djehan. Pentru a scăpa țara noastră de o vărsare de sânge grozavă, voi nimici statuia, apoi vine rândul răfuielii dintre noi.

Cuvintele acestea sunau ca o amenințare rece, dar înfiorătoare. George simți cum mâna care ținea pumnalul tremura ușor. Tânărul indian răspunse însă foarte liniștit:

— Bine, așa să fie, prinț Ghasna. Vrea acum căpitanul să-și dea cuvântul de onoare că va căuta zeul nostru și mă va lăsa pe urmă să plec nesupărat cu ea?

— Da. Îți dau cuvântul de onoare, în numele meu și al oamenilor mei, că voi face după cum vrei, dar că voi da pe urmă ajutor prințului să-și ajungă scopul.

Și iarăși tremură mâna care ținea pumnalul, totuși indianul urmă cu o liniște prefăcută:

— Ești liber s-o faci, domnule căpitan, nici eu însă nu voi mai ține atunci seama de nimic. Poate că vei renunța la ideea asta după ce vei auzi de la prințul Ghasna de ce mijloace puternice dispun. Și apoi, nu înțeleg ce te face să te amesteci în lucruri care nu te privesc și care v-ar pune în primejdie — ba chiar v-ar duce la o moarte sigură, pe dumneata și pe tovarășii dumitale,

Băgă fără grabă pumnalul îndărăt la cingătoare, în timp ce Farrow se apropia cu prințul și ceilalți de terasă. Indianul scoase din buzunar o cutiuță de lemn, luă din ea un ac subțire și-i înțepă ușor în braț pe George, Sanja și Peter.

George sări imediat în picioare și Sanja își acoperi fața cu mâinile. Indianul ieși însă foarte calm înaintea căpitanului. Siguranța pe care o arăta, dovedea încrederea pe care și-o punea în cuvântul lui Farrow.

— Când putem pleca, domnule căpitan? întrebă el. Cred că e în interesul amândurora să găsim repede statuia.

— Peste două ore, răspunse căpitanul. Până atunci ai destulă vreme să vezi dacă se mai află şi alţi tovarăşi de-ai dumitale pe insulă.

— Sunt singurul care a mai rămas. Cei patru servitori ai mei au fost ucişi probabil de fiul dumitale.

— Aşa e. Pe trei i-am împuşcat eu şi pe al patrulea Peter, răspunse George. Sunt acolo, în porumbişte.

— Să îngropăm mai întâi morţii, pe urmă plecăm, hotărî căpitanul. Apoi îl întrebă în şoaptă de prinţ: O luăm şi pe Sanja cu noi, prinţe?

— Da. E mai bine s-o am pe lângă mine, răspunse el. Te-aş mai ruga să meargă şi servitorul meu cu noi, căci va trebui, după ce vei găsi statuia, să părăsim submarinul, deoarece ţara mea e ameninţată de o mare nenorocire, pe care vreau s-o înlătur.

— Aşadar, vrei neapărat să începi lupta împotriva acestor oameni ciudaţi? întrebă Farrow. După cum înţeleg eu, dispun într-adevăr de mijloace foarte puternice. Dar ţi-am mai spus şi-ţi repet că te voi ajuta, atât cât îmi va sta în puteri, împreună cu tovarăşii mei.

— Armele lor v-ar birui, făcu grav prinţul, eu însă le cunosc şi ştiu ce le poate face nevătămătoare. Da, am şi eu cu ce-i pune cu botul pe labe, fii pe pace. Va vedea Djehan acum de ce sunt eu în stare.

Marinarii săpară în grabă la intrarea în junglă o groapă mare şi adâncă în care îi înmormântară pe cei patru indieni. Farrow rosti o scurtă rugăciune, apoi se duseră cu toţii pe submarin. Tânărul indian, care nu-şi spusese numele, ci numai că e fiul lui Djehan, privise mirat scena care se desfăşurase sub ochii săi. La urmă se apropie de căpitan şi-i zise:

— Îmi pare rău din suflet, domnule, că împrejurarea ne-a pus faţă în faţă în împrejurimi atât de duşmănoase. Admir cavalerismul dumitale, care te face să dai onorurile cuvenite până şi duşmanului învins.

Farrow se înclină în tăcere. Văzu că tânărul acesta avea o educaţie aleasă, pe care şi-o însuşise, probabil, în Anglia, dar, împins de fanatismul său, se ridicase împotriva ţării care credea el că-i asupreşte poporul. Chiar dacă acum era aliatul său de nevoie, cu siguranţă că-i va deveni mai târziu cel mai înverşunat duşman, în interesul cauzei pentru care lupta.

Fiul lui Djehan păru că-i înţelege gândul, căci urmă:

— Te-aş mai ruga, domnule căpitan, să-mi dai, dacă se poate, o cabină separată. E în interesul nostru, al tuturor, să ne întâlnim cât mai puţin în timpul călătoriei.

— N-am nimic împotrivă, răspunse Farrow. Voi vorbi cu fiul meu să-ţi cedeze cabina lui, iar el să doarmă împreună cu mine. De altfel, dumneata bănuieşti cam pe unde s-ar afla statuia?

— Taifunul ne-a împins de la Malaita direct încoace, va trebui deci să ne întoarcem într-acolo. În drum se află o mică insulă stearpă, pe care cu

mare greutate am putut-o ocoli. Cotind brusc, statuia a alunecat din pricina smuciturii şi s-a rostogolit în apă, chiar aproape de tot de insulă.

— Aha, acum ştiu. Insula s-a ridicat de curând din adânc şi nu e încă însemnată pe vreo hartă. Va fi uşor să dăm de statuie.

— Cu atât mai bine. Nu vom fi siliţi să rămânem multă vreme împreună, spre mulţumirea dumneavoastră şi a mea.

— Dar n-am hotărât încă unde să te debarc cu statuia dumitale. Ai vreo dorinţă specială în privinţa asta?

— Firește că mai bucuros aş fi fost să debarc undeva în apropiere de Madras, răspunse indianul, drumul e însă mult prea lung şi nu te pot obliga să mă duci până acolo. Oare n-ai vrea totuşi s-o faci în schimbul unei sume mai mari?

— Nici nu poate fi vorba de plată. Călătoria până unde spui dumneata ar ţine prea mult şi ar fi şi primejdioasă pentru mine, căci tocmai prin părţile acelea mă caută mai de zor autorităţile maritime.

— Atunci n-ai putea debarca pe coasta australiană, de pildă prin apropiere de Brisbane, de unde pot găsi oricând prilej să plec mai departe spre India?

— Aşa mai merge. Cu atât mai mult cu cât există locuri potrivite pentru acostare, unde nu mă poate vedea nimeni.

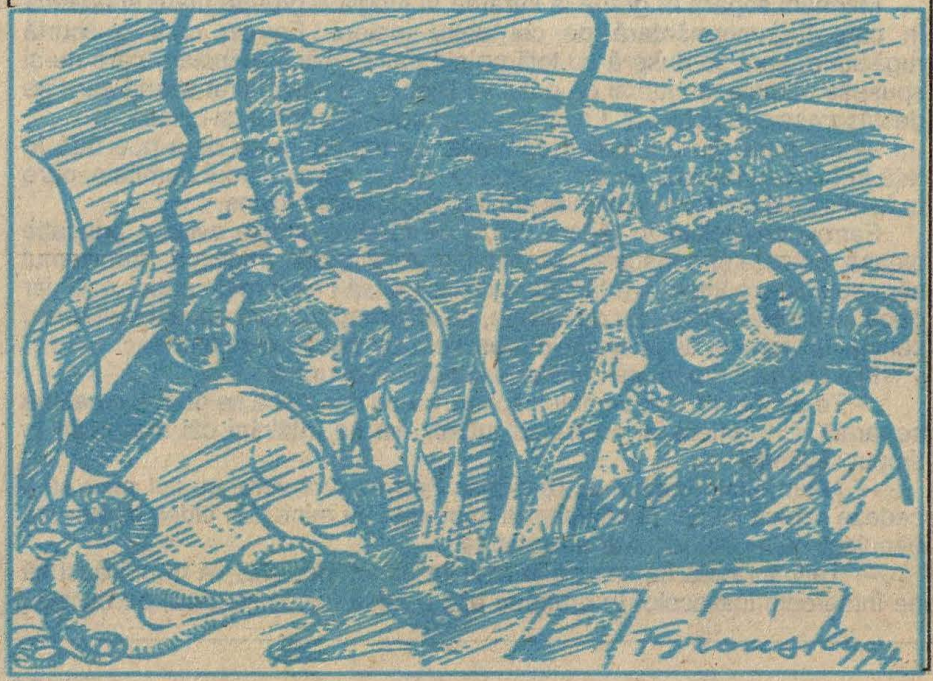

— Vei avea deci plăcerea să scapi repede de mine, făcu indianul zâmbind. Ne vom întâlni însă apoi pe uscat, dacă prinţul are intenţia să mă urmărească şi dumneata să iei parte la urmărire.

— Tot ce se poate, ba e chiar sigur că aşa va fi. Acum fii bun, te rog, şi urmează-mă în cabina dumitale, încheie căpitanul, ca să scurteze vorba.

4. În fundul mării

Indianul rămase singur în cabina îngustă pe care i-o pusese la dispoziţie George. Nu se îndoia o clipă că Farrow îi va găsi idolul şi-l va debarca pe urmă undeva pe uscat, aproape de Brisbane.

Pe când acesta din urmă îl lăsa de capul lui, fără să ia vreo măsură de supraveghere împotrivă-i, prinţul Ghasna era mult mai prevăzător. O luase pe Sanja în cabina lui, nu voia s-o ştie dormind singură în apropierea duşmanului său de moarte. George îi luase în taină locul, cu gând să prevină un eventual atac al indianului. Dacă fiului lui Djehan îşi călca înţelegerea, nu mai avea nici el obligaţia să-l cruţe, ci era în dreptul lui să-l doboare cu un glonte.

Indianului i se ducea mâncarea în cabină de către Peter, care îşi luase dinadins această însărcinare, de-abia aşteptând o mişcare suspectă din partea lui ca să-i facă de petrecanie.

Drumul până la insulă ţinu vreo şase ore. Când submarinul se apropie de Nea, se lăsă la fund. Farrow voia să stabilească în apă, cu ajutorul reflectorului, poziţia statuii, pentru ca Peter, George şi Kard s-o aducă apoi pe vas, prin cămăruţa adaptată pentru scufundători la proră.

Îl întrebă pe indian cam ce greutate are şi acesta îi spuse că nu crede să aibă mai mult de patruzeci până la cincizeci de kilograme. Era deci lesne ca scufundătorii s-o transporte prin apă pe bord.

Aproape de acea insulă răsărită de curând era linia de navigaţie a vapoarelor care circulau între Australia şi arhipelagul Louisiada spre insulele Salomon. Lucrând la suprafaţa apei, era primejdie să fie zărit de vreun vas militar australian, al cărui comandant ar fi avut poate curiozitatea să vadă mai de aproape noua insulă pentru a o trece pe hartă, fălindu-se apoi cu descoperirea sa.

În timpul călătoriei, Farrow încercase să afle unele amănunte asupra rolului acestor mari preoţi ai sectei Djehanilor şi a familiei Ghasna, dar prinţul fusese foarte zgârcit cu răspunsurile. Se prefăcu grăbit şi intră în laborator, unde se afla doctorul Bertram. Căpitanul ştia că aici se lucra cu înfrigurare la nişte arme împotriva indianului, arme tot atât de primejdioase şi bizare ca şi ale lui.

George aştepta cu nerăbdare să se ducă împreună cu cei doi uriaşi ai lor să caute statuia, deşi prevedea prin asta noi primejdii pentru ei. Poate

că la debarcare indianul va încerca să pună stăpânire pe submarin, prin mijloacele sale misterioase.

La gândul acesta îl cuprinse o neliniște grozavă. Se duse să afle ceva în privința asta de la prințul Ghasna, care se afla acum în cabină cu Sanja. Îl întâmpină cu multă bucurie, căci în graba plecării nici n-avusese timp să-i mulțumească pentru salvarea Sanjei, despre care aflase de la doctorul Bertram, care, la rândul lui, auzise de la Peter.

Tânărul respinse cu modestie mulțumirile și își exprimă temerile în privința indianului. Dar prințul zise zâmbind:

— Degeaba, dragul meu, mulțumirile mele și ale Sanjei trebuie să le primești, fiindcă le meriți; cât privește temerile dumitale, fii fără grijă. M-am gândit și eu că Djehan și fiul său — pe care îi cunosc prea bine de ce sunt în stare — sunt oameni care nu se dau îndărăt de la nimic, când e vorba să-și ajungă scopul. De aceea am lucrat de zor în laborator cu doctorul Bertram. Am inventat un ser cu care ne vom inocula toți, înainte de-a aduce idolul pe bord. Efectul lui ține douăzeci și patru de ore și cred că în timpul acesta vom fi ajuns la Brisbane. N-are decât să încerce fiul lui Djehan să se servească de gazele lui cât o pofti, nu ne va putea face nimic. Bănuiesc și eu că va arunca, în turnul vasului, unul din globurile lui de sticlă umplute cu gaze, după ce vom fi transportat idolul pe uscat. Ar însemna că a deschis ostilitățile și voi întrebuința împotrivă-i un mijloc pe care el nu-l cunoaște și în zadar îl va mai aștepta Djehan pe fiul său, căci acesta nu se va mai întoarce niciodată.

— Cu atât mai bine, zise George. Îmi venise nu știu cum ideea că tânărul va căuta prin gazele lui hipnotice să ne aibă în puterea sa și să se servească de submarin în lupta împotriva Angliei.

— Fii sigur că va încerca tot ce e cu putință ca să-și ajungă scopul, răspunse grav prințul Ghasna. Eu mă aștept la orice, dar sper să-i zădărnicesc planul. George, dragul meu, noi am trecut împreună prin multe de când ne cunoaștem, cred însă că ceea ce am întâmpinat până acum n-a fost nimic față de ce ne așteaptă. Avem pe bord un ins primejdios care întrupează perfidia ca nimeni altul. Am auzit că dormi în cabina Sanjei. Dumneata, cel dintâi, va trebui să fii inoculat îndată ce vom aduce statuia idolului pe submarin. E aproape sigur că fiul Djehanului va căuta înainte de toate să aibă pe fată în puterea lui, pentru a avea o armă grovază împotriva mea.

— Atunci trebuie s-o punem la adăpost, strigă cu însuflețire tânărul. Nu se poate să nu afle el că Sanja stă acum împreună cu dumneata.

— Se înțelege de la sine, dragul meu, recunoscu prințul. Deocamdată e numai o bănuială a mea că va încerca încă în drum spre Brisbane ceva, totuși de la el te poți aștepta la orice. Adevărata primejdie vine pe urmă, adică după ce vom debarca statuia pe uscat. Îmi pare acum rău că n-am stabilit cu el un interval mai lung până la începerea ostilităților. Știu că s-ar fi ținut de cuvânt.

— Poate că nu e timpul pierdut, putem s-o mai facem. Îi arătăm statuia în fundul mării, dar refuzăm s-o aducem pe bord, dacă nu se învoieşte cu propunerea noastră.

— Nu se poate. Ar considera înţelegerea dintre noi înlăturată şi ar proceda imediat la un atac direct. Suntem siliţi să ne ţinem de cuvânt, dar să fim cu mare băgare de seamă îndată ce vom transporta idolul pe uscat.

— Aşa e, ai dreptate, văd şi eu că nu mai putem reveni asupra celor hotărâte. Mă bizui însă pe dumneata ca să împiedici nenorocirile care ne ameninţă din partea acestui om periculos.

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă, crede-mă. Nu e însă exclus ca Djehan şi fiul său să fi născocit cine ştie ce alte lucruri primejdioase pe care eu nu le cunosc. De aceea, după ce va fi părăsit acesta cabina dumitale, o voi cerceta eu cu băgare de seamă, căci e posibil să fi aşezat în ea cine ştie ce maşină infernală sau altceva care să arunce în aer submarinul, după ce se va vedea el pe uscat. A, dar mi se pare că am ajuns la insulă, văd că submarinul se lasă la fund.

În acelaşi moment, Peter, care îl căutase pretutindeni pe George, bătu la uşă şi-l întrebă pe prinţ dacă tânărul său stăpân nu se află acolo. Îl chema în cabina de la proră. Înainte de-a pleca, prinţul Ghasna luă o sticluţă cu un lichid roşu, înmuie vârful unui ac lung şi subţire în el, dezveli braţul tânărului şi-i făcu o înţepătură în venă.

— Aşa, zise el. Acum eşti inoculat pentru douăzeci şi patru de ore împotriva gazelor ucigătoare de voinţă. Vorbeşte cu tatăl dumitale să-l cheme pe fiul lui Djehan să fie de faţă la căutarea statuii; eu voi încerca în lipsa lui să cercetez cabina cu amănunţime.

George alergă în cabina de la proră şi-l găsi pe tatăl său, care pusese să se dea la o parte tăbliile groase de oţel care căptuşeau geamurile şi acum supraveghea mânuirea reflectorului. George îi spuse pe scurt temerile exprimate de prinţ şi intenţia lui de-a controla cabina în care stătuse indianul.

— Bine. Du-te acum de-l cheamă pe indian, răspunse căpitanul. Spune-i că el poate mai bine ca oricine să recunoască statuia divinităţii lui. Să se grăbească însă, căci în curând vom fi la fund.

George alergă la cabină şi bătu în uşă, apoi intră înăuntru. Îl văzu pe sinistrul indian tocmai coborând din hamac. Probabil că nu se simţise bine în timpul călătoriei, ca orice om care se află pentru prima oară într-un submarin sub apă. „Deci, nu va fi avut timp să-şi pună în aplicare vreun plan dăunător" — îşi zise George.

Fiul lui Djehan se uită mirat la el, dar când află despre ce e vorba, păru foarte mulţumit. Din mişcările lui sprintene, George înţelese că s-a înşelat când crezuse că şederea în submarin îi făcuse rău şi-l cuprinse teama pentru siguranţa prinţului când va veni să cerceteze cabina.

Submarinul se lăsase acum la mai puţin de un metru de fundul mării. Reflectoarele luminau până departe, lăsând să se vadă agitaţia vieţuitoarelor care mişună în adâncul apelor.

— Cam la ce depărtare de insulă vă aflaţi când a căzut statuia în mare? îl întrebă Farrow pe indian.

— Cred că la vreo sută de metri, răspunse fiul lui Djehan. Dacă ne aflăm aici pe coasta de nord, ar trebui să se zărească statuia. Aţi făcut bine că m-aţi chemat, domnule căpitan. Aş fi însă de părere ca fiul dumitale şi cu tovarăşii săi să nu se apropie de statuie, adăugă el foarte serios.

Farrow îl privi cu mirare. Pentru ce ar fi primejdios pentru cei trei scafandri să se apropie de statuie? Şi apoi, cum ar putea împiedica primejdia acest fiu al Indiei — dacă există într-adevăr o primejdie?

Indianul păru că i-a înţeles gândul, căci urmă:

— Domnule căpitan, dumneata nu cunoşti tainele noastre. Poate că vei vedea acum sub ochii dumitale un lucru pe care nu-l vei putea cuprinde cu mintea. A, uite colo ceva negru, e statuia, strigă el cu glas solemn.

Ochii foarte ageri ai căpitanului nu zăreau însă nimic. De-abia când submarinul ajunse la cincizeci de metri de locul arătat de indian, văzu şi el un obiect mare, fără nici o formă. Dacă era într-adevăr statuia, atunci indianul mai mult o presimţise şi pe Farrow îl cuprinse un simţământ ciudat alături de omul acesta straniu. Să fi existat oare legături misterioase între el şi idolul acela neînsufleţit din fundul apei? Nu, nu, era cu neputinţă.

Şi submarinul mai făcu vreo cincizeci de metri, apoi Farrow desluşi bine statuia. Era o divinitate al cărei chip nu semăna cu nici unul din idolii pe care îi văzuse prin templele indiene cutreierate de el, sau prin cărţi.

Lăsă vasul la pământ lângă statuie. George, Peter şi Kard îşi puseră repede costumele de scafandri şi ieşiră din submarin prin cămăruţa adaptată de Hagen.

George păşi cel dintâi pe prundiş, urmat de tovarăşii săi, înaintând spre idol. Părea că le va fi destul de lesne să ridice statuia, căci în apă nici nu vor simţi greutatea ei, dar, la cinci metri de ea, George avu senzaţia că are în faţa lui o pânză nevăzută. Nu mai putu face un pas, iar idolul era acolo, la cinci metri de el.

Peter şi Kard o păţiră la fel. La lumina vie a reflectoarelor se vedeau lămurit la faţă. Se uitară uluiţi unul la altul, ba chiar înspăimântaţi de-a binelea. Oare ce să fie asta? Pentru ce nu se puteau apropia de idol?

Peter făcu o sforţare extraordinară şi mai făcu un pas, apoi începu să se poticnească şi veni îndărăt pe spate. George şi Kard îl apucară repede de braţ şi-l traseră înapoi. Trebuiră să lupte din răsputeri, căci picioarele lui Peter păreau înţepenite într-o mlaştină din care nu-l mai puteau scoate.

George se uită speriat la geamul submarinului şi-i văzu pe tatăl său vorbindu-i cu aprindere indianului, pe urmă făcându-i semne disperate să

se întoarcă. Dar Peter nu se putea urni din loc. Încercă să se ridice, căzu însă iar grămadă, privind cu spaimă la George.

Acesta, ajutat de Kard, îl luară pe braţe şi-l duseră la submarin. Indianul se aplecă peste Peter, care zăcea acum pe podeaua cămăruţei pentru scafandri, îi pipăi picioarele, scoase din buzunar un tub de metal cu un lichid incolor, umplu cu el o seringă şi-i făcu o injecţie în braţul stâng.

Trupul Uriaşului se cutremură o dată, rămase câteva clipe nemişcat, apoi Peter sări singur în picioare.

— Ce-a fost asta, tată? întrebă George încremenit. Părea că sub paşii şi înaintea noastră se întinde o pânză nevăzută şi moale ca vata.

Spusese aceste cuvinte în limba germană, dar, spre uimirea lor, îl auziră pe indian răspunzând în aceeaşi limbă:

— Credeam că eu voi reuşi să-l îmbunez pe zeul nostru, văd însă că puterea mea nu a ajuns până la distanţa aceea. Trebuie să mă duc eu singur la el. Aş putea avea un costum de scafandru, domnule căpitan?

Farrow se înfioră fără să vrea, pe urmă răspunse cu şovăială:

— Un costum am avea noi, dar nu vei putea suporta presiunea apei fără să fi făcut exerciţii de scufundare.

Indianului îi flutură un zâmbet pe buze când răspunse:

— Voinţa va ţine loc de exerciţiu, domnule căpitan. Spune, te rog, să mi se dea costumul.

— Ce... ce-a fost cu mine? bâigui Peter, care îşi ridicase în vremea asta coiful de scafandru de pe cap. Pornisem să răzbat piedica aia nevăzută, când am simţit ca un curent electric prin trup, care m-a dat la pământ. Picioarele mi se înţepeniseră de prundiş parcă aveau rădăcini acolo. Ce să fi fost asta, domnule...?

— Taina ţării noastre, o taină pe care nici un european nu o poate înţelege, răspunse liniştit indianul. E puterea zeului nostru. Trebuie să merg şi eu cu dumneavoastră, altminteri nu putem ridica statuia de acolo.

— Pe răspunderea dumitale însă, zise căpitanul înfiorându-se. Îţi atrag atenţia că ne aflăm la şaisprezece metri adâncime şi presiunea apei e enormă. Ar trebui mai întâi să te deprinzi treptat.

— Iau asupra mea răspunderea. Cu voinţă, omul poate face orice vrea.

Farrow chemă un marinar şi-i porunci să mai aducă un costum de scafandru.

— Vrei să te duci şi tu, Peter?

— Ba bine că nu! strigă el indignat. Doar nu îl voi lăsa pe domnul George singur.

— Bine, dragul meu, făcu Farrow zâmbind mulţumit.

Scufundătorii îşi puseră coifurile şi trecură în cămăruţă. În timp ce pompele împingeau apa înăuntru, George era foarte curios să vadă cum va suporta indianul presiunea. Dar indianului părea că nici nu-i pasă şi se mişca în apă cu o uşurinţă de parcă n-ar fi făcut toată viaţa lui altceva

decât să umble pe sub apă. Şi nu numai atât. Indianul acesta părea să aibă într-adevăr puteri magice pe care nici un european nu le cunoştea. La aceeaşi distanţă unde îi oprise pe ei peretele acela nevăzut se opri şi el. Rămase câteva momente cu braţele încrucişate pe piept şi capul în jos, îl văzură apoi întinzând mâinile ca în implorare spre idol şi apa în jurul statuii începu să se coloreze, ca şi când mâinile indianului ar fi împrăştiat o ceaţă roşiatică. Tot mai nelămurită devenea statuia, până ce se pierdu cu totul în ceaţă.

Indianul stătea neclintit înaintea peretelui aceluia de negură, în care părea că-şi înfipsese braţele. Ceilalţi trei nu se mişcau nici ei, neputând cuprinde cu mintea misterul din faţa lor.

Tot mai tare se agitau petele acelea de negură în adâncul mării, ceaţa se împrăştie repede, se înălţă în apă şi... pieri. Indianul îşi încrucişă iar braţele pe piept, se înclină înaintea idolului său, pe urmă se apropie de el. Se înclină iar şi puse mâinile pe statuie. Rămase aşa câteva clipe, apoi le făcu semn însoţitorilor săi să se apropie.

Aceştia veniră, codindu-se. Toată scena care se desfăşurase sub ochii lor, ca şi indianul acela ciudat îi impresionase adânc.

În sfârşit, George păşi cu hotărâre spre el; îşi aduse aminte de injecţia pe care i-o făcuse prinţul şi-i pieri teama.

Ciudat! Peretele acela nevăzut care-i oprise întâia oară nu mai exista. Totuşi, George simţi un fior prin trup când văzu chipul monstruos cu ochii de pietre preţioase care păreau să aibă viaţă în ei.

Îndemnaţi de curajul lui, Kard şi Peter îl urmară. Se aplecară şi ridicară, ajutaţi de indian, statuia de jos şi porniră cu ea spre submarin. Nu se simţeau însă defel în largul lor cu idolul acela misterios în braţe, aşa că răsuflară uşuraţi când se văzură scăpaţi de corvoada asta.

5. Lupta împotriva fiului lui Djehan

După ce lepădară de pe ei costumele de scafandri, indianul părea tot atât de liniştit şi nepăsător ca şi când ar fi venit de la o mică plimbare. Ceilalţi însă erau palizi la faţă şi obosiţi; iar căpitanul însuşi, care văzuse totul prin geam, clătina îngândurat capul.

— Aş putea să vă rog să fie transportată statuia în cabina pe care mi-aţi pus-o la dispoziţie? îl întrebă acum indianul, politicos, pe căpitan.

— Cum să nu! Duceţi-o, camarazi, le ordonă Farrow marinarilor.

Prinţul Ghasna veni şi-i rugă încet pe căpitan şi pe George să-l urmeze în cabina lui. Odată singuri, întrebă dacă se petrecuse ceva la ridicarea idolului. George îi povesti întâmplarea care i se păruse într-adevăr cu totul de neînţeles. Ghasna se gândi niţel, pe urmă zise:

— Idolul acesta are o mare importanţă pentru preoţii sectei, căci prin el au o colosală influenţă asupra poporului. Statuia e astfel întocmită că are

curse pentru a o feri de hoţi şi conţine cu siguranţă materii otrăvitoare prin care să-i omoare pe cei găsiţi vinovaţi, socotind pe urmă moartea lor ca o pedeapsă a zeului. Presupun că una din aceste materii s-a topit venind în contact cu apa sărată a mării. Trebuie să fi fost o oarecare legătură între ele, care a dat loc unui puternic curent electric. De acolo zidul acela nevăzut şi lovitura care l-a paralizat pe Peter când a căutat să treacă prin el cu forţa. Fiul lui Djehan a topit probabil cu o contra-otravă amestecul acela, urmarea a fost norul de ceaţă care a dispărut când gazele au fost neutralizate. Asta e singura explicaţie.

— Hm, acum se lămureşte misterul, răspunse George. Indianul şi-a jucat însă de minune rolul, fiindcă părea într-adevăr că a potolit mânia zeului cu invocaţiile lui misterioase.

— Altfel nici n-ar prinde şarlatania, zise prinţul zâmbind. Dar acum să venim la ce e mai important. Am descoperit în cabină unele lucruri care îţi pregăteau o moarte cumplită. Sunt încredinţat că fiul lui Djehan a făcut într-ascuns vreo instalaţie grozavă, menită să arunce întreg submarinul în aer. Trebuie să cercetez amănunţit cabina, după ce va debarca el. Şi acum, căpitane dragă, trimite-mi câte trei oameni pe rând în cabină ca să-i vaccinez împotriva gazelor acelea perfide. N-ar fi rău să începem acum chiar cu dumneata. Efectul durează douăzeci şi patru de ore şi în vremea aceasta cred că vom fi ajuns pe coasta Australiei.

— Cu siguranţă, deoarece vom da viteză maximă la maşini. De-abia aştept să mă descotorosesc de acest sinistru fiu al lui Djehan şi de idolul lui. Voi rândui însă aşa ca să-ajungem de-abia în revărsatul zorilor. Dacă ar debarca pe întuneric, te pomeneşti că face vreo drăcie împotriva căreia nu ne putem apăra.

— Tocmai ce voiam să-ţi spun. Avem de-a face cu un adversar foarte primejdios. Acum, hai să te vaccinez. Trebuie să lucrăm repede, altminteri să nu fie prea târziu. Cu gazele lui perfide, vă poate supune pe toţi voinţei sale şi vă sileşte să-l duceţi până în India. Mai mult încă: s-ar putea să rămâneţi pentru totdeauna robii lui.

Căpitanul se duse imediat cu prinţul în infirmeria submarinului, pe când George rămase cu Sanja, care fusese şi ea vaccinată. În timp ce vasul se ridica încetişor la suprafaţă, marinarii fură vaccinaţi unul după altul.

De-abia după ce-l văzu pe ultimul din ei pus la adăpost de indian, Farrow răsuflă uşurat. Scăpase din primejdia de-a fi el şi toţi ai săi robi pe viaţă unei secte fanatice, care s-ar fi servit de ei pentru scopurile-i criminale.

Se înţelese cu George şi Peter ca la cea dintâi încercare pe care o va face indianul să arunce vreunul din globurile lui cu gaze, să fie imediat împuşcat. De aceea, îi sfătui pe fiul său şi pe Uriaş să se posteze în apropierea cabinei indianului şi să nu-l slăbească din ochi.

Acesta părea să aibă altceva în gând, căci nu se mişca din cabina lui. George îşi zicea că fiul lui Djehan îl cunoştea pe prinţul Ghasna mai de mult şi-şi va fi închipuit că acesta va inventa o contra-otravă, ca să-i zădărnicească planul. Probabil că acum născocea altceva, împotriva căreia prinţul să nu poată face nimic.

George le recomandă multă atenţie marinarilor care stăteau de strajă şi se duse la tatăl său, care se afla în cabina prinţului, să le spună şi lor gândurile care îl frământau.

— Tocmai despre asta vorbeam şi eu cu domnul căpitan, zise prinţul. Părerea mea e că până ce vom acosta, putem fi fără grijă, aşa că e de prisos să supraveghem cabina în care stă fiul lui Djehan.

— Ai auzit, George? făcu Farrow care se încredea în cele spuse de prinţ. Du-te în cabina mea şi stai liniştit acolo. Încuie uşa şi ţine revolverul la îndemână în orice caz. Nu m-aş mira să încerce ceva împotriva Sanjei. Pe dumneata, prinţe, te urăşte doar mai mult şi va căuta să-ţi facă răul cel mai mare.

— Ai dreptate şi de aceea cred că Sanja e cea mai ameninţată. Când vom ajunge pe uscat să se ferească pe cât se poate să o vadă el. Va trebui să se încuie în cabină şi să nu iasă cu nici un preţ pe punte. Din nenorocire, nu i-am mai putut supraveghea pe preoţii acestei secte de mult timp şi vor fi născocit în vremea asta cine ştie ce grozăvii pe care eu nu le cunosc. Nu putem deci face altceva nimic decât să ne îndreptăm toată atenţia asupra cabinei în care doarme ea. Voi cerceta cu băgare de seamă cabina înainte de-a debarca el. Spre norocul nostru ştiu cam ce-ar putea să fie. Acum, dragă George, du-te de te culcă, vom avea nevoie de toate puterile noastre la acostare.

Minunatul submarin alunecă uşor pe unde în noaptea senină cu cerul plin de stele. Până la miezul nopţii, Rindow fu cel care-l conducea, pe urmă îi luă locul secundul Brun. Nimănui de pe bord nu-i era la îndemână ştiindu-l pe sinistrul indian cu idolul lui închis în cabină. Nicicând nu le fusese somnul mai agitat marinarilor noştri ca în noaptea aceea.

Jan Brike, mai ales, nu-şi găsea astâmpărul. El şi cu Plundow, timonierul, erau cei mai superstiţioşi inşi de pe submarin, şi de când idolul se găsea în cabina lui George îşi băgase în cap că primejdia cea mai mare tot pentru George era. Gerard Plundow fu şi el de aceeaşi părere, aşa că amândoi luară hotărârea să ocrotească pe cât se poate pe tânărul fiu al căpitanului, la care ţineau ca la copilul lor.

Când, în zori, se zări coasta Australiei, Jan Brike se urcă pe punte şi-şi încărcă tunul fără să-l fi însărcinat cineva cu treaba asta. Brun îl lăsă în pace. Ştia că nu o dată bătrânul tunar scăpase cu tunul lui drag viaţa tânărului. Şi poate că o bombă ar fi cel mai potrivit lucru pentru indianul acela sinistru cu şi mai sinistrul său idol.

Submarinul dibui niţel până zări un golf ascuns, unde să poată acosta, apoi se îndreptă încetinel spre mal.

Se făcuse ziuă de-a binelea când Brun puse să se sune deşteptarea. Acum va debarca în sfârşit indianul, dar în acelaşi timp vor începe şi ostilităţile. Farrow veni în grabă pe punte şi postă în diferite locuri oameni înarmaţi cu revolvere şi grenade cu gaze. Zâmbi mulţumit când îl văzu pe Jan Brike lângă tunul său. Dădu încă o dată în grijă marinarilor să fie cu ochii în patru, apoi coborî în interiorul vasului ca să-l vestească pe indian că poate debarca. Se încredinţă însă mai întâi dacă uşa de la cabina Sanjei e încuiată; îl chemă afară pe prinţ, stătu până ce o auzi pe Sanja întorcând cheia în broască, şi tocmai la urmă se duse să bată la uşa cabinei unde se afla fiul lui Djehan cu idolul său.

Indianul deschise imediat şi se înclină în semn de mulţumire, când Farrow îi spuse că au ajuns la coasta Australiei. Îl rugă politicos pe căpitan să le dea voie marinarilor să-l ajute să transporte idolul pe uscat. Peter şi Kard, mai voinici, fură şi ei aleşi. Acum, la lumina zilei, statuia nu mai părea atât de grozavă ca în fundul apei.

Cu mare greutate, urcară statuia pe scara turnului. Indianul venea în urmă. Când îl văzu în vârful scării, prinţul Ghasna dispăru în cabina lui George.

Fu o muncă grea să treacă statuia peste parapet. Indianul îl rugă pe căpitan ca marinarii să-i ducă idolul în tufişul care se afla la vreo treizeci de metri de mal.

— Fireşte că eu rămân aici, lângă dumneata, până se întorc oamenii, zise indianul înainte de-a apuca Farrow să spună ceva. Ostilităţile între noi încep de-abia după ce voi ajunge eu în tufiş. Presupun că nu vei trage pe la spate într-un om fără apărare, nu e aşa? Poate că nu ne vom mai întâlni niciodată, domnule căpitan Farrow. Nu ştiu ce ţi-aş mai putea face după ce voi fi părăsit vasul. Dar... vom vedea noi, adăugă el, cu un zâmbet sinistru.

Farrow îşi puse în gând să fie cu mare băgare de seamă; dădu însă ordin cu glas liniştit oamenilor să ducă idolul în tufişul cel mai apropiat. Peter se uită cam nedumerit la el, văzându-l însă pe căpitan că-i face un semn din ochi se linişti; ridicară statuia de jos şi porniră cu ea spre tufiş.

Farrow ţinea revolverul pregătit, de asemenea şi George, care stătea în spatele indianului. Dar, după puţin timp, oamenii ieşiră din tufiş şi veniră în fugă pe punte.

— Vezi că m-am ţinut de cuvânt, domnule căpitan, zise acum indianul zâmbind. Imediat ce voi ajunge însă acolo, în tufiş, consider armistiţiul nostru sfârşit.

— Bine, suntem pregătiţi, răspunse Farrow cu gravitate.

Calm şi serios indianul se înclină în faţa lui Farrow şi a lui George, iar aceştia îi răspunseră destul de cuviincios, apoi păşi agale spre parapet,

sări sprinten pe mal, se mai întoarse o dată, se înclină iar adânc şi se îndreptă fără grabă spre tufiş, unde dispăru după câteva momente.

Farrow îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală. Ar fi trebuit să dea ordin dinainte ca oamenii să fi coborât imediat în submarin şi să fi putut pleca chiar în momentul când indianul coborâse pe ţărm.

Îşi zise însă că poate ar fi fost şi mai rău. Dacă nu s-ar fi aflat cu toţii pe punte, poate că indianul ar fi început atacul înainte.

Tocmai voia să dea comanda la maşini, ca submarinul să se dea înapoi, când din tufiş porni un glob mare şi sclipitor, care veni să se spargă pe punte. Urmă altul, pe care însă Peter îl nimeri din zbor cu un glonţ şi-l făcu ţăndări.

Un fum verzui se împrăştie fulgerător pe punte, dar serul cu care îi vaccinase prinţul Ghasna se dovedi minunat. Când fumul se risipi, oamenii stăteau neclintiţi la posturile lor. La un ordin al căpitanului, descărcară o salvă spre tufiş.

Un râs batjocoritor îi răspunse, apoi văzură zburând prin aer un alt glob de sticlă, ceva mai mic decât celelalte. Fu şi el nimerit de gloanţe până a nu ajunge pe punte. De data asta, din el ieşi un nor gros, de un roşu aprins, care părea foarte primejdios.

— Aleargă la prinţ şi spune-i că duşmanul lucrează acum cu alte gaze, roşii, îi strigă căpitanul fiului său. Poate că ştie el vreun mijloc împotriva lor.

În vreme ce George cobora în fugă scara turnului, Farrow porunci să se tragă iar câteva salve spre tufiş şi cât mai multe grenade.

Dar iar se auzi râsul batjocoritor al indianului, apoi următoarele cuvinte:

— Lasă, căpitane, cunosc eu gazele inventate de prinţ, sunt însă vaccinat împotriva lor, ca şi dumneavoastră împotriva alor mele. Fii însă pe pace, tot vă voi birui eu. Poftim!

Cu iuţeala fulgerului, din tufiş zburară alte două globuri, unul după altul, dar şi de data asta se sparseră în aer de gloanţele trăgătorilor de pe bord.

În clipa aceea, apăru prinţul aducând cu el două sticluţe. Văzu norul acela roşu plutind deasupra apei şi clătină îngrijorat din cap.

— Vă pândea o moarte cumplită, îi zise căpitanului. Dar de ce nu porniţi odată?

— Pentru că vreau să-i vin de hac indianului şi să distrug idolul, răspunse Farrow.

Deodată se auziră câteva ţipete de spaimă, căci din norul acela roşu ţâşniseră alte patru globuri la fel şi trei din ele se sparseră pe punte. Dar în clipa următoare prinţul Ghasna aruncă una din sticle peste ele şi odată cu fumul roşu izbucni altul galben care-l înghiţi pe celălalt.

Din tufiş urmă un răcnet de furie. Indianul văzu că avea de-a face cu un adversar tot atât de tare ca şi el.

— Aşa? urlă indianul ca turbat. Bine. O să muriţi acum de ceva şi mai grozav, ceva împotriva căruia prinţul nu poate face nimic. Veţi arde de vii, ca nişte şoareci în fundul unui vapor în flăcări. Dacă te obligi însă, căpitane

Farrow, să mă duci cu statuia la Madras, vei fi scutit de moarte, împreună cu oamenii dumitale. Degeaba trageţi, sunt în spatele statuii şi gloanţele nu mă pot nimeri. Nu chibzui prea mult ca să nu fie pe urmă prea târziu. Ţin în mână ţeava care va aprinde submarinul într-o clipită. Dumneata, tovarăşii dumitale, până şi pereţii de oţel ai vasului dumitale vor lua foc. Ţi-ar plăcea un astfel de sfârşit, prea stimate şi admirate căpitan Farrow? Eu nu glumesc! Întreabă-l pe prinţul Ghasna, care mă cunoaşte mai bine. Hai, spune repede, primeşti sau nu propunerea mea? Chiar şi în submarinul dumitale vă pândeşte moartea, căci am avut eu grijă să rânduiesc şi acolo ce vă poate nimici.

— Fiu al lui Djehan, strigă prinţul, am îndepărtat eu din cabină cele opt curse pe care le-ai pus, aşa că ameninţarea nu mai are nici un rost.

— Haha, sunt zece nu opt; pe cele două nu le-ai găsit! râse ca un nebun indianul.

— Zece zici? Bine că mi-ai spus. Le-am găsit şi pe ele, dar am vrut să aflu dacă mai sunt şi altele.

— Aşa? Felicitările mele, prinţ Ghasna. Eşti într-adevăr un adversar primejdios, răspunse indianul. Dar focul pe care îl voi arunca eu acum pe vas nu-l vei putea stinge. Mă cunoşti şi ştii că eu nu ameninţ în zadar. Ţi-o voi dovedi îndată.

În tufiş se auzi o pocnitură înăbuşită, apoi o vâlvătaie zbură în aer şi căzu pe apă, la vreo cincizeci de metri de submarin. În clipa următoare, pe apă se răspândi un foc ciudat, a cărui văpaie plutea înăbuşitor deasupra punţii vasului.

Cei de pe submarin se înfiorară de groază. Înţelegeau şi ei că într-adevăr focul acela sinistru ar putea topi până şi oţelul vasului.

— Ei, ce zici, acum mă crezi? se auzi iar glasul indianului. Îţi dau un minut de gândire, căpitane Farrow. Dacă nici după răgazul ăsta nu te hotărăşti, sunteţi pierduţi.

Farrow nu ştia ce să facă. Se uita întrebător la prinţ. Acesta înălţă din umeri şi zise:

— Nu cunosc din ce e alcătuit focul acesta, deci nici cu ce îl putem zădărnici. Cred, domnule căpitan, că trebuie să-i faci pe voie nemernicului şi să-l duci la Madras. Pune-i însă condiţia ca să înceteze cu desăvârşire ostilităţile.

— Camarazi, strigă atunci Farrow, nu ne rămâne altceva de făcut, trebuie să împlinim cererea adversarului nostru, altminteri suntem sortiţi să ardem de vii.

— Ei aş! făcu Jan Brike foarte liniştit, lasă-mă şi pe mine să-i spun o vorbuliţă ăluia de colo, domnule căpitan.

Bătrânul tunar îl întrebase adineauri pe Peter în şoaptă:

— Măi Peter, poţi tu să-mi spui locul unde aţi aşezat momâia aia a indianului?

— Da, răspunse Uriașul mirat. Vezi tu copacul ăla pipernicit, care se zărește dintre tufe? Taman lângă el, pe dreapta, am pus noi statuia.

Tunarul nu mai zise nimic. Își potrivi numai gura tunului într-acolo și se apucă să-i spună indianului „vorbulița".

O bubuitură grozavă sfâșie văzduhul, urmată de șuieratul bombei, care se sparse în aer. Cu o siguranță neînchipuită, tunarul nimerise ținta. Un răcnet de moarte întrecu aproape detunătura, și din tufiș se ridică un fum gros, în mii de culori. Văpaia aceea grozavă care acum ardea și mai aproape de submarin se împrăștie și acolo. Iarăși un răcnet și mai grozav, care nu mai avea nimic omenesc în el, apoi... se făcu tăcere. Nu se mai auzea decât pârâitul și trosnetul focului aceluia sinistru.

— Mașina înapoi! Cu toată viteza! strigă căpitanul, căci flacăra era acum mai aproape de submarin.

Vasul se îndreptă în grabă spre ieșirea din golf. Când vasul fu iar în larg, căpitanul se duse la Brike, care își curăța tunul de zor.

— Jan, îi zise el mișcat, ar trebui să te cert că ai tras fără ordinul meu, dar n-o fac; dimpotrivă, îți mulțumesc din adâncul sufletului pentru fapta ta. Nu ne-ai salvat numai pe noi, ci ai înlăturat o mare primejdie pentru omenire. Bravo, Jan, sunt mândru de tine.

Bătrânul se scărpină stânjenit în cap, când camarazii săi izbucniră într-un „ura, să trăiască tunarul nostru!", care răsună până departe. După ce se făcu liniște, zise încurcat:

— Păi... să vedeți, domnule căpitan, nu mie aveți să-mi mulțumiți, că doar n-am făcut cine știe ce ispravă. Tunul, săracu', el e ăl care a „vorbit", nu eu.

— Dacă nu-l făceai tu „să vorbească" la timp, acum am fi fost toți arși de vii. Asta a fost într-adevăr una din cele mai grozave aventuri pe care le-am avut vreodată. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut că există oameni atât de răi și de primejdioși în fanatismul lor.

— Jan Brike, adăugă prințul Ghasna, a făcut Angliei și poporului indian un serviciu de neprețuit. Dacă fiul lui Djehan ar fi reușit să se întoarcă în țară cu statuia zeului lor, ar fi urmat un măcel grozav. Poate că India s-ar fi eliberat, dar nici jumătate din populația ei n-ar mai fi rămas în viață. Îl voi pune la curent pe guvernator cu cele întâmplate, și cred că Anglia va ști să recunoască serviciul pe care i l-a adus tunarul Jan Brike, de pe submarinul căpitanului Farrow.

— Adevărat că erau zece curse în cabina mea? îl întrebă acum George pe prinț.

— Da, dragul meu, una mai grozavă decât alta. Cea din urmă ne-ar fi dus pe toți la fund, îndată ce ne-am fi lăsat în apă.

— Ah, India, India... murmură tânărul cu ochii pierduți în zare. Țară minunată și încântătoare, cea mai frumoasă poate din câte există pe pământ, dar și cea mai grozavă prin tainele ei, pe care nimeni nu le va putea pătrunde vreodată...

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

AVENTURA SANJEI (I)

37

I. O întâmplare ciudată

Submarinul porni înapoi spre „Insula odihnei". Din aventura plină de peripeții cu fanaticii indieni, pe care un taifun îi aruncase peste zidul de mărgean tocmai pe insulă, scăpaseră cu bine. În fața lor se iviră acum câteva insulițe acoperite cu vegetație bogată, dar nelocuite, după cum observaseră marinarii, ori de câte ori se abătuseră pe aici.

Chiar dacă vreun om ar fi fost ascuns pe acolo, prin cine știe ce împrejurare, și ar fi zărit submarinul, n-ar fi fost nici un pericol. Că el își avea pe undeva, prin Oceanul Pacific, ascunzătoarea, o știau prea bine autoritățile australiene, și cu ajutorul lor aflaseră, desigur, de lucrul acesta și celelalte state interesate de distrugerea fostului vas de război.

Submarinul tocmai aluneca prin faţa celei dintâi insule, când Sanja, frumoasa fiică a prinţului indian, apăru în turn şi se apropie de George. Privi vegetaţia bogată a insulei şi zise încetişor:

— Cât e de frumos, George, că ne putem îmbăta ochii de această privelişte minunată! Nici nu-ţi poţi închipui cât eram de înspăimântată cât timp se afla pe bord indianul acela misterios, fiul lui Djehan, şi ştiam că doarme în cabina ta cu armele lui şi mai misterioase! Acum, însă, totul e atât de frumos!

Privi din nou cu ochi strălucitori spre insulă; deodată tresări însă speriată şi strigă:

— Oh! acolo printre tufe e un om! A! uite că acum se-arată iar! E un european!

Un bărbat înalt şi bine legat se ivi din frunziş şi începu să facă semne disperate cu mâinile.

— Ajutor! Ajutor! strigă el în limba engleză. Sunt urmărit de sălbatici!

Se întoarse, ascultă cu încordare în desiş, apoi făcu o săritură în mare şi începu să înoate ca un peşte spre submarin. Deşi depărtarea era numai de vreo cincizeci de metri, fapta lui era îndrăzneaţă şi numai disperarea l-ar fi putut îndemna la asta, căci locurile acelea mişunau de rechini dintre cei mai primejdioşi.

Farrow, George şi Peter, care se aflau în turn, îşi traseră la repezeală revolverele. Se gândeau să alunge dihăniile, la caz de nevoie, cu gloanţe. Dar înotătorul le strigă vesel:

— Mie nu-mi fac nimic rechinii. De multe ori am fost silit de împrejurări să mă arunc în apă, în mijlocul acestor monştri, dar întotdeauna am scăpat de atacurile lor. Ah! uite că vin sălbaticii!

Printre tufe apărură două făpturi înalte, tuciurii: erau desigur sălbatici dintr-aceia care trăiesc în Noua Guinee. Dispărură, însă, tot atât de repede precum se iviseră, înainte ca cei trei tovarăşi din turn să se poată folosi de revolvere.

Albul din apă râse.

— Când văd oameni înarmaţi, o iau la fugă. Pe mine m-au urmărit ca pe un şobolan, cu suliţele şi ghioagele lor. A! uite că vine un rechin mititel! Nu e nevoie să trageţi, domnilor, căci lighioanele astea mă simpatizează grozav.

Trupul unui rechin uriaş ţâşni cu iuţeala vântului prin apă, îndreptându-se spre înotătorul care se afla la numai cincispreczece metri de submarin. Sanja scoase un ţipăt, dar europeanul râse numai, întoarse capul, apoi arătă iar spre vas. Când monstrul fu în spatele lui, se afundă brusc, aproape vertical, în apă, se dădu înapoi, în aşa fel încât rechinul alunecă pe dinaintea lui, apoi ieşi iarăşi la suprafaţă.

Ultimii zece metri până la submarin îi străbătu în câteva clipe, ajunse la parapet şi dintr-o săritură fu pe punte, tocmai când rechinul următor făcuse o ultimă încercare să-l înhaţe.

Îndrăzneţul înotător privi râzând în jos spre el, salută batjocoritor, apoi se îndreptă spre turn.

— Iertaţi că dau buzna ca un nepoftit pe vasul d-voastră, domnule căpitan — zise el, politicos — dar când te afli într-o situaţie ca a mea, nu mai ţii seamă de formalităţi. Îmi daţi voie să mă prezint: mă numesc Dick Harrings şi locuiesc pe a treia insulă de aici. Cred că nu-s prea îndrăzneţ rugându-vă să mă duceţi acolo?

— Mai încape vorbă, domnule Harrings?, răspunse Farrow, prietenos. Eu sunt căpitanul Farrow, poate că ai auzit de mine. Acesta e fiul meu, George, — domnişoara Sanja, fiica prinţului indian Ghasna, — Peter Uriaşul, credinciosul nostru tovarăş.

— Încântat! exclamă Harrings, cu sinceritate. Fireşte că am auzit de d-voastră, domnule Farrow, şi sunt un admirator înflăcărat al faptelor dumneavoastră vitejeşti. Îmi pare rău însă că nu locuiesc mai departe, ca să pot avea mai mult timp plăcerea de a fi în tovărăşia d-voastră.

— Da, din păcate aşa e — zise căpitanul — sunt şi eu grăbit să ajung cât mai curând acasă, de aceea nu te pot duce la plimbare, deşi mi-ar plăcea mult s-o fac. Spuneai că locuieşti pe a treia insulă de aici? Până acum credeam că insulele acestea sunt nelocuite, căci trec adesea pe lângă ele cu submarinul.

— Sunt de-abia de o săptămână acolo, zise Harrings. Intenţionez să iau în arendă insulele astea şi să fac plantaţii pe ele. Pământul pare a fi foarte rodnic, de asemeni şi poziţia e bună. Am venit încoace de la Brisbane cu barca mea cu motor. Îmi pare rău că sunteţi grăbit, altminteri v-aş invita să luaţi o gustare în coliba mea.

— Îmi pare şi mie rău, răspunse Farrow. A! uite că am şi ajuns la a treia insulă. Aşteaptă, domnule Harrings, mă voi apropia cu vasul de ţărm, ca să nu te mai întâlneşti cu vreun rechin. Mă mir, însă, că se află sălbatici pe insulă: nu m-aş fi aşteptat la asta. Când voi avea mai mult timp, voi cerceta lucrul mai de-aproape.

— Şi eu m-am mirat, zise Harrings. Aş fi luat cel puţin o armă, dac-aş fi bănuit că voi avea astfel de vecini. Voi pleca însă cu barca la Brisbane şi voi anunţa poliţia. Se va pricepe ea să facă curăţenie pe aici!

— Numai pe ăştia doi sălbatici i-ai văzut dumneata?

— Da, dar, după zgomotele pe care le-am auzit în desiş, socot că sunt mai mulţi. De fapt, te prinde mirarea din ce-or fi trăind pe insuliţa asta. În sfârşit, treaba lor. Aşadar, daţi-mi voie să vă mulţumesc din inimă, domnule Farrow. Sper să ne mai vedem şi să rămânem mai mult timp împreună.

Se înclină respectuos în faţa Sanjei, strânse călduros mâinile lui Farrow şi George, îl salută pe Peter şi dintr-o săritură fu pe ţărmul insulei.

— Interesant, nu? zise căpitanul, după ce porniră mai departe. E vesel şi plin de curaj, totuşi nu ştiu de ce am avut un sentiment de antipatie pentru el. Ochii lui nu mi-au plăcut deloc, zău aşa. Era o expresie de viclenie într-înşii.

— Eu nu-s de aceeaşi părere, zise George, surprins. Mie mi-a plăcut mult omul ăsta. Până-acum n-am văzut înotător care să râdă când se repede un rechin la el. Să te crucești, nu alta!

— E adevărat — zise Farrow — nici eu n-am văzut încă aşa ceva. Sunt cam îngrijorat că s-au ivit brusc sălbatici pe aici. Vecinătatea acestui Harrings nu-mi prea place nici ea. Dacă are într-adevăr de gând să facă plantaţii pe meleagurile astea, înseamnă că circulaţia vapoarelor va spori. În sfârşit, ne-om lua şi noi măsurile noastre de apărare.

— De vizitat nu vrei să-l vizitezi? întrebă George.

— Nici prin gând nu-mi trece. După cum spuneam, nu mi-au plăcut deloc ochii lui. Vizitându-l, m-aş putea aştepta să dau de poliţişti englezi la el. Nu, cu unul ca acesta n-aş vrea să mă mai întâlnesc.

George o privi pe Sanja, apoi făcu o mutră uimită şi întrebă:

— Sanja, ce ai? Ce-i privirea asta atât de ciudată?

Frumoasa fată se trezi ca dintr-un vis şi răspunse încurcată:

— Ah! nu ştiu ce să zic..., omul ăla m-a privit atât de straniu când şi-a luat rămas bun de la mine!... Era ca şi cum ar fi ţâşnit fulgere din ochii săi şi un foc misterios ardea parcă într-înşii. Privirea aceea mă va urmări multă vreme...

— Hm! Interesantă afacere! făcu Farrow, îngândurat. Vă spuneam eu că ochii lui nu mi-au plăcut deloc. În sfârşit, ce să ne mai batem capul degeaba, de vreme ce nu-l vom mai revedea. Uită de el, Sanja, ăsta-i cel mai bun lucru.

— Ai drepate, răspunse fata, zâmbind, dar privirea lui a fost atât de fioroasă, încât m-a pătruns până-n adâncul sufletului. Omul acesta e enigmatic, îmi face impresia că are două firi într-însul: una veselă, simpatică, — alta întunecată, demonică. De aceea e şi privirea ochilor săi atât de falsă.

— Ai o intuiţie care nu dă greş, zise Farrow. Aş pune rămăşag că tot prin privirea ochilor săi l-a îndepărtat pe rechin. Să-l lăsăm în plata Domnului, însă, şi să nu mai pierdem vremea vorbind de el.

Sanja îi zâmbi lui George şi zise:

— Ah! cât sunt de fericită că am scăpat de primejdiile la care am fost expuşi din partea compatrioţilor mei. Au fost ceasuri de groază. Mult aş vrea să mă văd iarăşi pe „Insula odihnei"! Acolo suntem în siguranţă, căci nu cred să se mai întâmple a doua oară ca un vas să fie azvârlit de taifun peste zidul de mărgean.

— Ai dreptate, aşa ceva e exclus! încuviinţă Farrow. Aşa, acum să mergem la masă, căci e ora prânzului.

Către seară ajunseră la „Insula odihnei". Submarinul se afundă şi trecu prin canalul îngust de sub apă. Când ieşiră la suprafaţă, se simţiră în deplină siguranţă. Cei rămaşi acasă se bucurară mult văzându-i că se înapoiază teferi.

Petrecură o seară plăcută, în atmosfera familiară, iar a doua zi se treziră mai târziu ca de obicei. Inginerul Hagen ţinea să mai examineze instalaţia camerei de scafandru, pe care o făcuse în grabă, căci trebuise să dea gata

reparaţia submarinului când fusese vorba să plece în căutarea tânărului Farrow.

George porni cu Sanja la plimbare. Mergeau tăcuţi unul lângă altul, ca doi îndrăgostiţi ce erau, fără să ţină seamă nici măcar de drumul pe care apucaseră. Şi astfel ajunseră pe o potecă îngustă, care ducea, prin junglă, la capătul de nord al insulei.

Când tocmai treceau printr-un mic luminiş, frunzişul foşni în spatele lor. Înainte ca George să fi putut trage revolverul, fu înhăţat de doi sălbatici de statură uriaşă, care îl legară la iuţeală de trunchiul unui copac. Până să-şi dea seama de ceea ce se-ntâmplă cu el, tânărul văzu că cei doi uriaşi se năpustiră asupra Sanjei, o apucară de braţe şi o târâră spre desişul îngust, care despărţea insula de apa înconjurătoare.

George începu să se smucească cu disperare, dar, cu toată repeziciunea cu care procedaseră, sălbaticii îl legaseră atât de zdravăn, încât fu nevoit să-şi dea seama de zădărnicia sforţărilor sale.

— George! George! se auzi deodată glasul fetei, — el... Spusele ei se întrerupseră, însă, şi tânărul ştiu imediat că-i vârâseră un căluş în gură.

Ce era de făcut? Era exclus să-şi poată rupe legăturile, şi orice încercare ar fi avut drept rezultat numai că şi-ar fi sfâşiat carnea, cheltuindu-şi forţele în zadar. Numai un ajutor din partea tovarăşilor l-ar fi putut salva, şi dându-şi seama de lucrul acesta, începu să strige din toate puterile:

— Peter! Peter! Peter!

Dar obosi repede şi se văzu silit să facă o pauză, înainte de a striga din nou. În vremea asta, mintea lui lucra cu înfrigurare. Cine putea să fi pus la cale răpirea asta îndrăzneaţă? Cum au ajuns sălbaticii aici? Şi cine era acel „el", despre care amintise Sanja, cu o clipă înainte de a fi fost redusă la tăcere?

Începu din nou să strige numele Uriaşului, însă răguşi repede. Se văzu nevoit să facă iarăşi o pauză, dar era atât de nervos, încât se puse să smucească cu mânie de funii, până când îşi jupui pielea de pe braţe şi-i ţâşni sângele.

Atunci începu iar să strige după ajutor, de data asta cu succes, căci auzi răspunsul lui Peter. Glasul Uriaşului se apropia tot mai mult, şi în cele din urmă apăru chiar el în faţa lui George. Cu iuţeala fulgerului, îi tăie legăturile şi, revenindu-şi cu greu din uimire, întrebă cu înfrigurare:

— Domnule George, unde... unde e...

— A fost răpită chiar sub ochii mei! strigă tânărul, cu disperare. Repede, Peter, trebuie să pornim cu submarinul după ei! Ne-au luat-o cu mult înainte. Hai, repede, voi povesti totul când vom fi împreună cu tovarăşii.

În mare goană străbătură îndărăt poteca îngustă. Când George ajunse în colonia de vile, se repezi la clopotul de alarmă şi trase de el cu disperare. La semnalul acesta, toţi trebuiau să se adune în faţa caselor.

Din toate părţile dădură buzna tovarăşii, priviră chipul îngrozit al lui George, căruia Peter îi pansa rănile de la braţe — apoi se uitară în jur, căutând s-o vadă pe Sanja.

În cele din urmă se iviră şi căpitanul Farrow cu prinţul Ghasna. Când tânărul îi zări, strigă cu disperare:

— Sanja a fost răpită şi târâtă de doi sălbatici cu trupuri uriaşe. Repede pe submarin, trebuie să-i ajungem.

— Fireşte, numai pe mare putea fi dusă, zise Farrow, care în situaţii dintr-acestea nu-şi pierdea sângele rece, ceea ce-i îngădui să poată lua hotărârile ce se impuneau. Aşadar, repede pe submarin, camarazi!

Calmul şi energia căpitanului erau molipsitoare. Porniră în pas alergător spre golf, unde ajunseră repede, şi peste zece minute, submarinul şi ieşise din golf, îndreptându-se spre tunelul care ducea în largul mării.

De-abia când fură din nu la suprafaţă şi ocoliră zidul de mărgean spre nord, Farrow i se adresă fiului său:

— George, acum povesteşte-ne ce s-a întâmplat. Nu uita, însă, nici un amănunt, căci e de mare însemnătate să ştiu totul.

Tânărul căută să-şi stăpânească iritaţia şi-i istorisi întocmai cum se petrecuseră faptele. Farrow ascultă cu atenţie, iar când George sfârşi, înălţă capul şi zise cu mâhnire:

— Cred că ştiu cine a pus la cale mârşăvia asta. Nu poate fi nimeni altul decât Dick Harrings. Cei doi sălbatici de care vorbeai, George, or fi fost aceiaşi despre care spunea el că-l urmăriseră pe insulă. Pun rămăşag că totul a fost aranjat numai cu scopul ca să ne poată face o vizită pe submarin. I s-o fi stârnit curiozitatea zărind deodată un submarin înaintea sa, iar în turnul acestuia o fată alături de trei bărbaţi. Pe dânsul l-a şi văzut Sanja când a strigat „el"!, căci biata fată se temea de omul acesta, după cum ne-a mărturisit-o şi ieri.

— Şi în puterea lui se află ea acum! strigă George, în culmea disperării Oh! dacă pun mâna pe el pe insulă...

— Asta va fi cam greu, zise căpitanul, calm. Sau îţi închipui poate că ne va aştepta acolo? Atât de prost n-o fi, să nu-şi spună că primul nostru gând va fi să-i facem o vizită la domiciliu, cum s-ar zice. Eu cred că ieri, cum ne-a văzut dispărând în zare, s-a urcat pe barca lui cu motor şi s-a luat după noi. Urmărindu-ne de la distanţă cu ocheanul, ne-o fi văzut dispărând în spatele zidului de mărgean şi atunci şi-o fi spus, desigur, că acolo se află o insulă. Cu ajutorul unei bărci mai mici, pe care o târa după el, a trecut zidul stâncos şi în timpul nopţii a făcut o vizită insulei noastre. A rămas acolo până a doua zi. Şi norocul i-a venit în ajutor, găsindu-te pe tine şi pe Sanja în inima junglei, şi aşa s-a putut întâmpla ceea ce s-a întâmplat, dragii mei.

— Vom da de el chiar dacă s-ar duce până la capătul lumii, zise prinţul Ghasna, cu o linişte ciudată. Pare să fie, însă, un om foarte energic şi hotărât. Probabil că vom avea de furcă până să-i adulmecăm urma. Ieri,

când a zărit submarinul, trebuie să-şi fi făurit imediat planul cu presupusa urmărire de către sălbatici şi şi-a jucat rolul de minune. Asta dovedeşte că e un potrivnic primejdios, care ştie să facă faţă oricărei situaţii.

— Mă gândesc — zise Farrow — dacă o fi spus ieri adevărul când ne-a mărturisit că vine din Brisbane şi că plănuieşte să facă plantaţii pe insulă. În cazul acesta i se poate da lesne de urmă, dacă şi-a dat şi numele adevărat.

— Un om cu atâta prezenţă de spirit ca el şi-o fi făcut îndată socoteala că e mai bine să-şi dea un nume fals, zise prinţul. Cred, totuşi, că ne va fi lesne să-i stabilim numele. O fi cunoscut prin regiune, cu atât mai mult cu cât nu sunt mulţi cu bărci cu motor pe aici.

— În primul rând, e într-adevăr vrednic de admirat felul desăvârşit cum înoată! zise George, care se mai reculesese din tulburarea sa. Cred, de asemenea, că-l vom găsi la Brisbane, căci altminteri ar fi putut veni cu barca lui cu motor numai din insulele Loyalty, dar francez nu pare să fie.

— Ai dreptate, George, răspunse Farrow. Te pomeneşti că-l ajungem încă înainte de Brisbane. Când vom pune în funcţiune compresoarele, nu ne mai întrece barca lui cu motor.

— N-ar fi mai bine să vizităm întâi insula pe care spunea că-şi are coliba? întrebă George.

— Da, sunt de aceeaşi părere, zise Farrow; poate că în graba lui de apleca a lăsat ceva acolo, care să ne dea vreo indicaţie asupra persoanei sale.

— Dar nu pierdem prea mult timp? mai întrebă George.

— Nu, căci insulele sunt în drumul nostru, răspunse căpitanul. Se poate, totuşi, ca într-adevăr să se fi aciuit acolo sau s-o fi ascuns pe Sanja pe una din insule şi să ne întâmpine deplin liniştit, prefăcându-se că se bucură de vizita noastră. Ce vei face atunci?

— Eu pot să jur, cu toate astea, că el a pus la cale răpirea, zise George, agitat. Cine altul putea fi?

— Firește, dragul meu, asta e şi părerea mea, dar cum vrei să i-o dovedeşti? Atât de simplu nu e, cum îţi închipui tu, şi norocul nostru ar fi să dăm de el până a nu fi ajuns la insule. Mă tem, însă, că ne-a luat-o cu mult înainte. În sfârşit, vom vedea ce se poate face!

II. O descoperire importantă

Submarinul alerga vertiginos deasupra mării. Cu ajutorul compresoarelor, viteza sporise cu cincizeci la sută. Tovarăşii adunaţi în turn cercetau cu încordare zarea cu ocheanele lor puternice. Ceas după ceas trecea, dar punctuleţul negru pe care-l aşteptau să se ivească nu se arăta.

Vasul lui Dick Harrings părea în stare să ţină piept acestor ape atât de capricioase. Farrow exprimă deodată ceea ce gândeau toţi:

— Trebuie să aibă un schelet de oţel, căci numai aşa poate dezvolta o viteză atât de mare. Dar dăm noi de el, chiar dacă — după cum spunea prinţul — s-ar duce până la capătul pământului. A! acolo în zare se văd insulele.

Cu mare încordare, toţi îşi aţintiră privirile spre insulele care se zăreau din ce în ce mai lămurit. Mai trecu însă un ceas până ajunseră la cea de a treia insulă, unde debarcase Dick Harrings. Când vasul se apropie de ţărm, un bărbat se ivi brusc în tufiş.

Părea sălbăticit şi se clătina pe picioare ca un om beat. Dar pricina nu era alcoolul, cum crezuseră la început tovarăşii. După ce-l privi câteva clipe cu multă atenţie, doctorul zise:

— E scuturat de friguri; de la el nu vom afla prea multe.

*

— Şi Sanja se află în puterea lui! zise George, cu durere în glas. Vai de el, dacă s-a atins chiar numai de un singur fir de păr din capul ei!

— Dacă i-a făcut vreun rău, mă răfuiesc eu cu dânsul, zise prinţul Ghasna, calm, dar pe un ton ameninţător.

— Deocamdată să nu ne gândim la asta, interveni Farrow. Avem altceva de făcut; vom cerceta la repezeală prima insulă, apoi pornim spre Brisbane. Bănuiesc, însă, că acest domn ne va juca un renghi. Desigur că a auzit glasul tău, George, când l-ai strigat pe Peter. Chiar dacă sălbaticii lui nu i-au spus că au legat de copac un prizonier, auzind strigătele tale, tot şi-o fi dat seama că răpirea Sanjei a fost observată. Şi desigur că ne cunoaşte destul de bine, pentru ca să-şi închipuie că vom porni fără zăbavă să cercetăm insulele acestea. Prin urmare, părerea mea e că nu s-a îndreptat spre Brisbane, ci probabil spre Marybourgh, sau alt orăşel. Totuşi trebuie să începem cercetările la Brisbane.

Tot discutând, tovarăşii se înapoiară în turn şi submarinul se-ndreptă spre prima insulă, unde acostă la ţărm. Săriră repede pe uscat şi Farrow însărcină un număr de marinari să cerceteze cu atenţie toată insula.

Desişul era încâlcit, dar oamenii îşi făcură drum folosindu-se de cuţitele lor. George găsi îndată o potecă îngustă, care părea să fi fost umblată. Ea ducea într-un luminiş mare, în mijlocul insulei.

Aici dădu de o colibă construită din crengi acoperite cu frunze uriaşe. Coliba era pustie. În faţa ei se vedeau rămăşiţele unui foc. Într-un ungher al colibei era un pat primitiv, fără nici un aşternut. Mai erau acolo o masă şi un scaun; zadarnic, însă, căutară tovarăşii vreun obiect care să le poată fi de folos. Fusese îndepărtată orice urmă.

Înapoindu-se pe țărm, mai așteptară cinci minute, până să vină marinarii, care fuseseră trimiși să cerceteze toată insula. Toți spuseră că n-au găsit nimic.

Mai lipsea Peter, care sosi însă și el după câteva minute. Ținea în mână un bilețel, pe care-l tot întorcea când pe o parte, când pe alta. George alergă în întâmpinarea lui.

— Ce-ai găsit, Peter? întrebă el cu înfrigurare.

— Hm... nu știu dacă are vreo însemnătate asta, mormăi Uriașul. Am găsit biletul sub o tufă, pe coasta de nord a insulei. După cât am putut observa din urmele întipărite, acolo au stat mai mult timp două bărci. Hârtia e acoperită cu semne curioase și nu cred să putem scoate ceva dintr-însa.

George i-o luă repede din mână. Devenise el meșter mare în descifrarea scrierilor secrete, dar semnele pe care le vedea acum îi erau cu desăvârșire necunoscute. Nu știa de unde să înceapă.

Și Farrow se uită la ele la fel, însă prințul Ghasna, care privea cu încordare peste umărul lui, zise, dus pe gânduri:

— Semnele astea îmi par foarte cunoscute. Dacă nu mă înșel, am și citit ceva despre ele. Cred că e scrierea folosită de batași, tribul acela misterios din Sumatra. Scrierea merge de jos în sus, așadar, literă după literă, de la stânga la dreapta. Păcat că nu m-am îndeletnicit decât în mod trecător cu asta, așa că mi-e imposibil s-o descifrez.

— Nu cumva cei doi sălbatici care erau cu el or fi din tribul Bata? întrebă Farrow. Ar fi ciudat de tot să fi venit încoace tocmai din Sumatra. Poate că ne poate ajuta doctorul Bertram, căci el știe de toate și apoi are o bibliotecă foarte bogată pe bord. Să mergem repede la el, te pomenești că din biletul ăsta aflăm ceva interesant.

O luară în grabă spre submarin și se urcară în turn. Farrow îi dădu lui Rindow ordinul să pornească cu viteză spre Brisbane. Vor sosi acolo pe întuneric, ceea ce nu putea decât să le fie de folos, căci nu se puteau arăta în timpul zilei.

Nu trecu mult și „Dox"-ul gonea spre apus. Farrow se-ndreptă spre cabina-infirmerie și bătu încetișor în ușă: doctorul Bertram îi deschise îndată și zise în șoaptă:

— Accesul de friguri a dat înapoi, Harrings e foarte slăbit acum, dar peste o jumătate de ceas vom putea sta de vorbă cu el.

— Bine, doctore, răspunse căpitanul, vom aștepta până atunci. Am însă aici ceva interesant pentru d-ta, un bilețel găsit de Peter pe prima insulă, acolo unde l-am văzut pe Clifton ăla cu cei doi sălbatici ai lui. Ia vezi ce-o mai fi și asta!

Bertram luă hârtia din mâna căpitanului și-i pofti pe tovarăși să intre încetișor în cabină. Se-ndreptă cu biletul spre masa-i de lucru, care era fixată în mijlocul bibliotecii, care ocupa două părți din încăpere. Ceilalți

trebuiră să străbată cabina-infirmerie ca să ajungă în cabina doctorului şi în drumul lor văzură că bolnavul dormea adânc.

Doctorul Bertram luase loc la birou şi începu să studieze scrierea. Intenţionat, Farrow nu-i spuse că prinţului Ghasna i se păruse că recunoaşte în semnele acestea scrierea tribului Bata. Bertram examină îndelung hieroglifele, apoi dădu din cap şi zise doar atât:

— Bata.

Luă din bibliotecă un volum gros şi începu să frunzărească cu înfrigurare prin el. Puse apoi degetul pe o pagină şi zise vesel:

— Am dat de ea! Vă voi traduce ceea ce scrie aici.

Studiă vreo zece minute, apoi citi:

„Opum-ul Kabau doreşte să-l vadă pe prietenul alb, şi-l roagă stăruitor să vină îndată la Avon".

Doctorul Bertram adăugă:

— Acesta e înţelesul comunicării. Ca să vă lămuresc pe deplin, trebuie să vă spun că „Opum" înseamnă la batasi căpetenia ereditară a unui sat. Avon este numele unui foarte mic grup de insule, cam la nord-est de locul unde ne aflăm. Să fi văzut el insulele astea?

— Fără îndoială, zise căpitanul. Asta înseamnă că mergem pe un drum greşit, de aceea n-am dat până acum de nici o urmă de-a lui Clifton. A fost totuşi un noroc că ne-am abătut pe-aici, altminteri nu l-am fi putut salva pe Harrings. Vom merge deci într-acolo; sunt încredinţat că-l vom găsi pe Clifton acela şi în primul rând pe scumpa noastră Sanja.

— Hm..., nu s-ar putea să fie vorba de o comunicare veche de tot, care nu mai are nici o însemnătate astăzi? întrebă doctorul. Porneşte acum la drum spre insulele Avon şi în vremea asta Clifton ăla şterge putina din Brisbane. Ar trebui să ne gândim bine ce facem.

— Nu, dragă doctore, zise căpitanul, în timp ce-şi deschidea uşa, hârtia pare să fie nouă, deci nu putea să fi stat mult timp acolo unde a găsit-o Peter. Am presimţirea că o vom găsi pe Sanja în insulele Avon şi veţi vedea că am dreptate.

— Hm... cam aşa e, hârtia e nouă, încuviinţă Bertram, dar căpitanul şi părăsise cabina, îndreptându-se grăbit spre turn.

Împreună cu Rindow stabili poziţia în care se aflau, apoi submarinul făcu un viraj şi luă direcţia nord-est, spre insulele Avon.

În vreme ce vasul alerga pe valuri, lăsând o dâră de spumă în urma lui, Farrow îi comunică primului-ofiţer conţinutul biletului găsit, iar Rindow fu şi el de părere că acolo vor da de cel căutat. După o jumătate de ceas, Farrow coborî iarăşi în interiorul vasului şi bătu în uşa cabinei-infirmerie. Doctorul Bertram îi deschise şi zise în şoaptă:

— Din moment în moment se poate trezi. I-am şi pregătit o supă întăritoare. Domnul Harrings acesta are o constituţie de fier, căci nimeni

altul n-ar fi supravieţuit acestor friguri, fără îngrijire, fără chinină şi fără mâncare. A, uite că se trezeşte.

Cu o mişcare elastică, bolnavul îşi ridică trupul, roti privirea în juru-i şi zise cu glas limpede:

— A, căpitanul Farrow. După cum văd, mă aflu pe submarin. Îţi mulţumesc, domnule doctor, d-ta mi-ai salvat viaţa. N-aş mai fi dus-o mult. Iată şi o supă. Da, asta-mi va face bine.

Sorbi încetişor din ceaşcă, apoi zise ceva mai întărit:

— Bună a fost. Păcat că nu am voie să mai mănânc ceva, trebuie să mă obişnuiesc cu încetul cu alimente dintr-astea întăritoare. În ultimele trei zile am trăit numai dintr-un pachet cu pesmeţi. Şi am mai păstrat trei bucăţi ca ultimă rezervă. Şi acum, domnilor, vă rog să-mi povestiţi cum l-aţi cunoscut pe Clifton acela.

Ascultă cu atenţie istorisirea căpitanului, iar când acesta sfârşi, râse îndurerat şi zise:

— Da, el e. E un actor desăvârşit, dar şi un înotător tot atât de perfect. Sunt convins că el a răpit-o pe fiica prinţului, căci e capabil de asemenea fapte. Aţi văzut doar cum s-a purtat faţă de mine. Acum vă voi povesti şi eu împrejurările în care l-am cunoscut.

Stăpânesc domenii întinse în jurul oraşului Brisbane, de asemenea şi turme de oi, iar în interiorul ţării am chiar o mică mină de aur. Sunt deci foarte bogat, dar şi cam neastâmpărat din fire. După ce am pus la cale o întreprindere, trebuie să încep imediat altceva. Felul meu de a fi e cunoscut la Brisbane, de aceea şi primeam zilnic ofertele cele mai ciudate. Printre

ele, erau şi unele pe care un om cu chibzuială nici nu le-ar fi luat în seamă. Pe mine însă mă ispiteau. Şi aşa s-a făcut că am primit de la Joe Clifton o scrisoare spirituală, al cărei stil mi-a plăcut foarte mult. Îmi propunea să iau în arendă insulele părăsite şi să plantez acolo kopra. Cică el ar fi specialist şi a constatat că terenul şi aşezarea insulelor s-ar potrivi de minune pentru scopul acesta. Plantaţii! Asta era ceva pentru mine, ceva la care mă gândisem adesea. Am luat în arendă insulele — pentru o sumă mică —, fără să le fi văzut măcar, apoi, acum o săptămână, am plecat cu barca mea cu motor într-acolo, împreună cu Clifton, care-mi făcuse o impresie cât se poate de bună — şi cu cei doi băştinaşi ai lui. Îndată după ce am vizitat insulele, m-au apucat frigurile. Clifton mi-a construit o colibă, făgăduindu-mi să mă îngrijească până mă voi vindeca. Îmi lăsă câteva cutii cu conserve şi plecă, spunând că se duce să facă rost de vânat. De-atunci n-am mai auzit nimic de el, până ieri. Venise din nou şi rămăsese uimit văzând că mai trăiesc. Fără să spună ceva plecă iarăşi şi mă lăsă pe jumătate mort. Aşa, domnilor, asta e toată povestea. Ce gânduri avea Clifton procedând în felul acesta faţă de mine, n-aş putea spune.

— Eu, însă, îmi pot închipui ce-a vrut, zise Farrow, îngândurat. Spuneai chiar dumneata că se pricepe să joace teatru. E neîndoios că voia să-ţi ia locul. I-ar fi fost uşor să-şi pună o mască, în care ar fi avut o asemănare izbitoare cu dumneata. Apoi ar fi transformat averea dumitale în bani gheaţă şi pe-aici ţi-e drumul, băiete!

— Drace! mi se pare că ai dreptate! făcu Harrings. Ba chiar seamănă puţin cu mine. Pare să fie un individ foarte viclean şi fără scrupule.

— Un singur lucru nu pricep: de ce s-a arătat în faţa noastră? întrebă Farrow, îngândurat. Asta a fost o mare greşeală din partea lui. Şi a făcut o adevărată idioţie urmărindu-ne şi răpind-o pe Sanja. Ne cunoştea doar din auzite şi putea să-şi închipuie că nu ne vom lăsa noi cu una, cu două.

— Hm..., nici eu nu prea pricep de ce-a făcut-o, încuviinţă Harrings. E în stare de orice, numai de greşeli dintr-astea nu-l cred capabil. Întrebarea e însă: s-a îndreptat într-adevăr spre Brisbane?

— Nu, zise Farrow, zâmbind. A mai făcut încă o greşeală, dar asta din nebăgare de seamă. Şi această greşeală e mai mare decât toate celelalte. Pe prima insulă a pierdut un bilet, scris în scrierea Bata, prin care „prietenul alb este invitat să vină la căpetenia unui trib Bata, pe insulele Avon". Suntem acum în drum într-acolo.

— Bata... Bata, nu este un trib din Sumatra? întrebă australianul, iritat. Atunci să ştiţi că el e. Îmi povestise într-un rând că făcuse şi acolo plantaţii mari şi că-i adusese pe cei doi însoţitori ai săi tot de-acolo. Acum totul e limpede ca lumina zilei. Mă mir numai cum au ajuns oameni din Sumatra tocmai pe insulele Avon?

— Vom găsi o explicaţie şi pentru asta de îndată ce vom ajunge la faţa locului. Poate că într-adevăr Clifton are plantaţii acolo şi i-a luat cu sine pe

bataşi ca muncitori pricepuţi. Fireşte că acolo e o ascunzătoare ideală pentru el, unde se simte în deplină siguranţă.

III. O întreprindere primejdioasă

Harrings dădu iarăşi semne de oboseală şi doctorul Bertram îi invită pe vizitatori să-l lase singur pe bolnav. Deoarece se aşteptau să aibă mult de lucru la noapte, toţi cei care nu erau de serviciu se întinseră în hamacuri şi, cu obişnuinţa oamenilor care dorm pe apucate, adormiră imediat.

Când începu să se întunece, ieşiră unul după altul pe punte. Submarinul mergea încet, căci insulele erau aproape. Şi apoi, era de presupus că Clifton dispunea de ocheane puternice, şi cu nici un chip nu trebuia să zărească „Dox"-ul, deoarece în cazul acesta Sanja ar fi fost în primejdie.

Când noaptea se lăsă de-a binelea, sporiră viteza, îndreptându-se spre insule. Cam după vreun ceas, submarinul ocoli prima insulă, ţinându-se cât mai aproape de ţărm. Toate privirile erau aţintite cu încordare spre pădurea cu copaci înalţi, care începea chiar din apropierea ţărmului: ofiţerii se folosiră de ocheanele de noapte, dar George fu acela care făcu cel dintâi constatarea că arborii erau foarte regulaţi.

— Bravo! zise căpitanul, ai observat bine, dragă George. Asta e o dovadă că pe aceste insule s-au făcut într-adevăr plantaţii de kopra. Acum se pune întrebarea: pe care insulă se află satul bataşilor? Părerea mea e să-ncepem prin a le cerceta pe toate: dacă nu descoperim nici o lumină de foc, sau vreun alt semn care să ne trădeze prezenţa băştinaşilor, va trebui să cercetăm cu amănunţime fiecare insulă în parte. Cred că asta e cea mai bună soluţie.

— Tată, ar fi mai nimerit să începem cu insula cea mai mare, propuse George. Pentru a administra cum trebuie aceste insule, e nevoie să existe o centrală bine organizată. Poate că tot acolo sunt duşi seara muncitorii tuturor insulelor şi ţinuţi sub supraveghere, ca să nu-ncerce să fugă. Aşa se procedează doar cu toţi aceia aduşi pe aşa-zisele „vapoare de sclavi" şi vânduţi plantatorilor, care îi ţin câţiva ani, până îşi fac treburile cu ei. Poate că şi aici lucrurile se petrec la fel.

— Dragă George, văd că eşti băiat deştept! zise Farrow, cu admiraţie. Acest Joe Clifton o fi probabil şi el un astfel de recrutor de muncitori, cu singura deosebire că-i foloseşte pentru propriile sale nevoi. Da, George, propunerea ta e minunată şi o vom duce la îndeplinire. Vom cerceta întâi insula cea mai mare, cu toată atenţia, şi numai dacă nu vom găsi nimic acolo, ne vom ocupa de celelalte.

Unul din marinari, un om mai în vârstă, care fusese în vremea războiului şef de echipaj, se apropie de Farrow şi, înclinându-se respectuos, zise:

— Domnule căpitan, eu cunosc insulele acestea, căci am fost pe aici înainte de război. Insula în faţa căreia ne aflăm acum e cea mai mare dintre toate. Pe atunci nu era deloc locuită şi era atât de sălbatică, încât nici un picior omenesc nu putea străbate prin jungla ei. Între timp, văd însă că lucrurile s-au mai schimbat.

— Bine, Irwing, răspunse Farrow, prietenos, îţi mulţumesc. Ne-ai scutit de o muncă grea. — Înainte, camarazi! porunci el apoi. Împărţiţi-vă pe echipe şi aşteptaţi ordinele mele.

În vreme ce marinarii care fuseseră aleşi pentru această expediţie săriră pe uscat, rânduindu-se pe ţărm, Farrow se mai duse o dată la infirmerie. Doctorul Bertram îl vesti că după toate probabilităţile Harrings va fi pe picioare, dacă nu se vor ivi complicaţii, chiar a doua zi.

Mulţumit cu această ştire, căpitanul ieşi din nou pe punte, de unde sări şi el pe ţărm. Afară de Farrow, George, doctorul Bertram, prinţul Ghasna şi Peter, care stăteau în mijlocul trupei, se aflau la dreapta şi la stânga lor câte şase marinari. Intenţionat, Farrow nu luase o trupă mai mare, căci din cele povestite de doctorul Bertram aflase că bataşii locuiesc în case ciudate, care se sprijină pe stâlpi de un metru şi jumătate până la doi metri înălţime şi au forma dreptunghiulară, fiind lungi de şase până la opt metri. Interiorul e împărţit în câteva încăperi mici. Pereţii, din scoarţă de copac, sunt înalţi de vreun metru şi jumătate, apoi începe acoperişul ţuguiat.

Aceste case alcătuiesc satul — Huta, cum se numeşte în limba lor — care e înconjurat de un gard înalt. În primul rând trebuiau să găsească satul acesta. Farrow era încredinţat că Joe Clifton avea o casă proprie, în care o va fi ascuns pe Sanja.

Cu băgare de seamă, mica trupă se puse în mişcare. Înaintau cu greu, căci trebuiau să îndepărteze din cale lianele şi mărăcinii, fără să facă zgomot.

Căpitanul mai era încredinţat că se afla pe undeva pe insulă un golf ascuns, în care era adăpostită barca cu motor a lui Clifton, ba poate şi vreo corabie mai mică, pe care era transportată recolta de kopra. De la golful acesta trebuia să ducă o potecă spre sat, dar el se ferea să caute această potecă şi să se folosească de ea, temându-se că Clifton o fi pus santinele acolo.

Tovarăşii mergeau la o distanţă cam de opt metri unul de altul. În linia aceasta largă se-ndreptau direct spre punctul central al insulei, căci era de presupus că acolo se afla satul, apărat de jur-împrejur dinspre mare de un brâu de pădure deasă.

George tocmai ocolea trunchiul unui palmier. Pe întunericul care domnea acolo nu se puteau vedea unul pe altul, auzeau însă, din când în când, pe vreunul din tovarăşi dând la o parte crengile din drum sau tăind vreo liană.

George tocmai ocolea trunchiul unui palmier uriaş, când se poticni şi căzu. Pământul era ciudat de tare şi, pipăind în jurul său, observă că era întins pe o potecă largă şi bătătorită.

Chibzui dacă să-i cheme pe tovarăşi sau nu. Poteca aceasta ducea mai mult ca sigur spre satul căutat şi le oferea posibilitatea să ajungă lesne la ţintă. Dar cum să facă? De strigat nu putea să strige, ca să nu se trădeze. În cele din urmă se hotărî şi fluieră încetişor după semnalul convenit cu Peter. Uriaşul va veni îndată la el, poate că şi căpitanul, care se afla în apropiere.

Într-adevăr, auzi imediat zgomote apropiate, — prea apropiate, însă, ca să poată fi ale lui Peter, care trebuia să străbată opt metri de drum prin desişul încâlcit şi întunecat.

Înainte ca să-şi poată da seama ce şi cum, simţi instinctiv apropierea unui om. De văzut nu-l putea vedea, căci întunericul era prea adânc sub bolta deasă a copacilor. Înţelese în acelaşi timp că era un străin, duse mâna la revolver, dar era prea târziu.

Potrivnicul său trebuie să fi avut ochi de pisică, deoarece măciuca groasă cu care-l lovi nimeri atât de precis în tâmpla stângă, încât bietul tânăr se prăbuşi la pământ ca lovit de trăsnet. Făptura întunecată se aplecă, îl luă în braţe ca pe o pană şi se-ndreptă cu el spre mijlocul insulei.

Când Farrow şi Peter se-ntâlniră peste câteva minute pe potecă, îl căutară zadarnic pe George. Căpitanul aprinse lampa de buzunar, plimbând timp îndelungat lumina încolo şi-ncoace şi cei doi oameni zăriră deodată cu groază, la pământ, cuţitul lat al lui George pe care-l purta cu sine împreună cu pumnalul Sanjei.

Aşadar, tânărul fusese atacat aici de un duşman, şi asta cu atâta repeziciune şi fără zgomot, încât nici Farrow, nici Peter, care se aflau la numai câţiva metri depărtare, nu auziseră nici cel mai uşor strigăt.

— Domnule căpitan, acum ce ne facem? întrebă Uriaşul, în şoaptă. Nu-ncape vorbă, trebuie să-l eliberăm pe George cât mai repede cu putinţă. Adunaţi d-voastră pe tovarăşi aici şi în vremea asta eu voi porni înainte pe potecă. Poate că-l ajung pe cel ce l-a atacat pe domnul George, înainte ca s-ajungă cu el în sat.

— Bine, dragă Peter — încuviinţă căpitanul — eu îi voi aştepta aici pe tovarăşi şi voi veni apoi după tine, împreună cu ei. Du-te repede, poate izbuteşti într-adevăr să-l ajungi pe nemernicul acela. Mai mult ca sigur c-a fost unul din cei doi uriaşi, tovarăşii lui Clifton. Fii cu băgare de seamă, însă, căci sunt indivizi primejdioşi.

Cu toată făptura-i de uriaş, Peter se strecură ca un şarpe. Ochii-i ageri se obişnuiseră cu întunericul, cel puţin atât cât să poată deosebi trunchiurile palmierilor apropiaţi. Ţinea în mână, pregătită, o grenadă cu gaze, gata s-o arunce dacă s-ar fi ivit un duşman.

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește

seria completă

AVENTURA SANJEI (II) 37

În vremea asta, căpitanul dădu semnalul convenit — un croncănit ca de pasăre de pradă — pentru ca tovarășii să vină la el. Prințul Ghasna și doctorul Bertram fură cei dintâi. Enervat, Farrow le vesti cele întâmplate, apoi aștepta nerăbdător sosirea celorlalți marinari. Când fură adunați cu toții, le spuse ce au de făcut, adăugând că George trebuie să se afle în sat, dacă nu cumva izbutise Peter să-l ajungă pe răpitorul lui, în drum. Dacă lucrurile vor ajunge la luptă, trebuiau să folosească în primul rând grenadele cu gaze, inventate de prințul indian.

— Domnule căpitan, ăsta e mijlocul cel mai bun, zise prințul. Oamenii d-tale trebuie să se posteze în jurul satului, la distanță unul de altul, iar la un semn al dumitale să arunce grenadele. Înainte ca dușmanii să-și poată da seama de ceva, gazele își vor fi făcut efectul. Și după o jumătate de ceas, îi vom putea scoate pe Sanja și George din sat, nevătămați. Ar fi bine să ne

grăbim, ca să nu-i lăsăm timp santinelei care l-a atacat pe George să alarmeze satul.

— Ai dreptate, încuviinţă căpitanul; aşa trebuie să facem. Înainte, camarazi, acum e acum!

Farrow şi tovarăşii lui erau şi ei obişnuiţi să vadă prin întuneric, dar prinţul Ghasna îi întrecea pe toţi. El mergea în spatele căpitanului şi observa cu atenţie tufişurile de amândouă laturile potecii.

După vreo zece minute de mers, ajunseră la un luminiş mare, în mijlocul căruia se înălţa gardul de nuiele al satului. Totul era liniştit, prea liniştit chiar, ceea ce-l puse pe gânduri pe căpitan.

Privi îngrijorat spre sat, dar Peter nu era de văzut. Probabil că Uriaşul ajunsese deja la gardul de nuiele şi acum căuta intrarea. Dacă însă cel care-l atacase pe George ar fi ajuns în sat, fireşte c-ar fi dat alarma. Sau poate că Clifton chibzuia tocmai cum să procedeze.

Prinţul Ghasna, care-şi dădu seama îndată de situaţie, zise încetişor:

— Domnule căpitan, să pornim înainte şi să ne împrăştiem în jurul satului. În felul acesta vom da şi de Peter. Dacă ne va spune că a văzut că George a fost târât în sat, atunci aruncăm grenadele cu gaze.

Ciudat era că nimic nu se clintea acolo înaintea lor. Nici un strigăt de alarmă nu răsuna, nici o săgeată nu brăzda aerul. Farrow nu ştia ce să-şi închipuie. Ajunse la gardul de nuiele şi se opri: ceilalţi i se alăturară în curând.

— Domnule căpitan, zise prinţul deodată, Clifton ăla o fi având altă ascunzătoare, unde l-o fi târât sălbaticul şi pe George. Probabil că locuitorii satului nu ştiu nimic despre tot ce se petrece aici. Cred că cel mai nimerit lucru e să-i trezim din somn, iar dacă se arată duşmănoşi, vei da semnalul pentru aruncarea grenadelor de mână.

— Da, prinţe, ai dreptate, încuviinţă Farrow. Peter se afla, probabil, pe urmele celui care l-a răpit pe George sau, poate, a fost făcut şi el nevătămător şi târât pe undeva. Să-ncercăm să vorbim cu căpetenia satului. Ce-ar fi să deschidem poarta pe dinafară şi să intrăm de-a dreptul în sat?

— Nu, căci în cazul acesta oamenii d-tale n-ar trebui să arunce grenadele, zise prinţul. Mai bine să strigăm de afară şi ne-or auzi ei.

Farrow lovi cu patul revolverului în scândurile porţii înalte, apoi strigă în limba olandeză:

— Căpetenie, am de vorbit ceva cu d-ta.

Ca prin farmec, se produse o însufleţire în sat. Se auzea un amestec de glasuri, dar căpitanul observă imediat că ele n-aveau nimic ameninţător, ci erau mai curând speriate, ca ale unor oameni treziţi pe neaşteptate din somn.

Farrow mai strigă o dată şi atunci dindărătul porţii se auzi o voce tremurătoare, de om bătrân:

— Tuan, ce s-a întâmplat? Unde a rămas prietenul meu alb?

— Pe el îl caut şi eu, răspunse căpitanul. Deschide, venim cu gânduri bune. Vrem numai să-l vizităm pe Tuan Harrings şi pe Tuan Clifton.

Farrow pronunţă amândouă numele, căci nu ştia sub care din ele era cunoscut banditul la bataşi. Află însă îndată din răspunsul căpeteniei.

— Tuan Harrings vine câteodată pe aici, pe celălalt Tuan nu-l cunosc. Dar, stai că vă deschid.

Când poarta largă se dădău în lături, Farrow şi prinţul Ghasna se văzură în faţa unui bătrân încovoiat, îndărătul căruia se înghesuiau tăcuţi ceilalţi locuitori ai satului. N-aveau câtuşi de puţin o atitudine duşmănoasă şi căpitanul întrebă pe ton prietenos:

— Opun, Tuan Harrings nu locuieşte în sat?

— Nu, Tuan, casa lui se află pe a treia insulă de aici.

— Adună regulat recolta de kopra? se mai informă căpitanul.

— Da, Tuan, tocmai trebuie să vină să şi-o ia, am lucrat pe capete s-o strângem şi s-o uscăm. Tuan, va mai ţine mult asta? întrebă el temător. Încă trei ani zicea să mai rămânem aici, apoi Tuan Harrings ne-a făgăduit să ne ducă acasă.

— Aşa se va şi întâmpla, căută să-l liniştească Farrow, dar probabil că în viitor kopra va fi ridicată de un alt Tuan care se numeşte tot Harrings. Aşadar, pe insula a treia spuneai că locuieşte Tuan-ul? Bun! Curând de tot va veni un alt Tuan ca să ia kopra, voi strângeţi-o şi uscaţi-o înainte, ca şi până acum.

Farrow îşi adună oamenii, o salută pe căpetenie, care nu prea era lămurită de rostul acestei vizite nocturne, apoi toată trupa porni în grabă îndărăt. Acum se puteau folosi de poteca aceea largă din pădure şi puteau aprinde lămpile de buzunar. Străbătură pădurea în timp relativ scurt şi ajunseră cam la o sută de metri de locul unde se afla submarinul, în mare. Farrow făcu imediat un semnal cu lampa de buzunar şi peste câteva minute „Dox"-ul se apropie. Tovarăşii se urcară în grabă pe punte şi vasul porni spre insula a treia. Mergea acum cu electromotoarele, ca să nu facă mult zgomot.

Nu trecu mult şi ajunseră. Insula era potrivit de mare, dar brâul de verdeaţă care o înconjura era atât de des, încât se părea că nici un picior de om n-ar putea răzbate printr-însul.

Ocoliră insula încetişor. Pe coasta de est, ochii ageri ai căpitanului descoperiră o deschizătură în desiş. Submarinul se apropie imediat şi îndrăzneţii marinari săriră direct pe ţărm.

Farrow păşi cel dintâi în deschizătura îngustă, urmat de ceilalţi. După câteva minute de mers se afla, împreună cu tovarăşii săi, la marginea unui luminiş. Aici se înălţa o casă solidă şi frumoasă, în stilul tropical. Un european putea trăi foarte bine în ea.

Farrow stătu să chibzuiască dacă nu era prea riscant din partea lui să se apropie de-a dreptul de casă, căci trebuia să străbată un teren larg, luminat de lună. Îşi încordă auzul, dar nu descoperi nimic suspect. Atunci se hotărî să se pună pe lucru.

Cu sărituri mari, în zig-zag, străbătu luminişul, apropiindu-se de casă. Dar nici aici nu se clintea nimic şi deodată îi trecu prin minte că Clifton dispăruse cu prizonierii, în barca cu motor. Deschise brusc uşa şi intră înăuntru. La

lumina lămpii de buzunar văzu că se află într-o odaie de locuit. Pe masa din mijloc zări o coală mare de hârtie, care-i atrase imediat atenţia. Se apropie, o luă în mână şi citi:

„Domnule căpitan Farrow!

Am bănuit că mă vei vedea îndreptându-mă cu barca spre nord-est şi că mă vei urmări. Servitorii mei au făcut greşeala că nu i-au pus căluş fiului d-tale; chiar eu i-am auzit ţipetele. Acum însă am pus mâna pe el, ca şi pe Peter Uriaşul. Dacă continui să mă urmăreşti, îi voi ucide pe amândoi. Sanja va rămâne la mine, până mă voi fi plictisit de ea. Te sfătuiesc să nu mă mai urmăreşti, căci sunt bine cunoscut pe Malaita şi i-aş lăsa pe George şi pe Peter acolo. În orice caz, mă voi duce într-acolo. În Brisbane n-ai decât să mă cauţi, îmi va face chiar plăcere. Pe prizonieri îi voi elibera de îndată ce voi fi în siguranţă. De asemenea, îi voi da drumul şi Sanjei mai târziu şi cred că va găsi drumul spre dumneavoastră.

Dick Harrings".

Farrow citise scrisoarea cu glas tare, iar când sfârşi, prinţul Ghasna zise, înfuriat peste măsură:

— Îşi va blestema ziua când s-a născut dacă se va fi atins de Sanja mea. Crezi, domnule căpitan, că s-a îndreptat spre insulele Salomon? Să ne mai ducem încă o dată în ţinutul acela de groază, unde era să ne pierdem viaţa?

— În nici un caz nu pot crede asta, răspunse Farrow. Sunt convins că nemernicul s-a dus direct la Brisbane. El nu ştie că noi l-am găsit pe adevăratul Harrings şi că am dat de urma lui — a lui Clifton — datorită scrisorii pierdute de căpetenia bataşilor. Vom porni acum cât mai repede spre Brisbane, făcând însă un ocol mare, ca să nu fim văzuţi de el. Trebuie s-ajungem acolo înaintea lui. Şi atunci vom şti şi noi să-l judecăm cum se cuvine.

IV. O aventură în Brisbane

Submarinul porni la drum cu toată viteza. Farrow îşi făcuse socoteala că, folosindu-se de compresoare, va ajunge la Brisbane cu câteva ceasuri înaintea lui Clifton, cu tot ocolul pe care avea de gând să-l facă. Călătoria va dura douăzeci şi patru de ceasuri, aşa că urma să sosească noaptea târziu, iar la nevoie va putea face pregătiri pentru primirea criminalului. Până atunci probabil că se va mai întrema şi Harrings şi le va putea da o mână de ajutor.

Îndată ce submarinul îşi luă viteză, Farrow se-ndreptă spre cabina-infirmerie şi bătu în uşă. Doctorul Bertram îi dădu imediat drumul înăuntru.

Dick Harrings stătea în capul oaselor şi mânca cu mare poftă pesmeţi muiaţi în supă. Îl salută pe Farrow şi-i ceru veşti. Căpitanul îi povesti ultimele întâmplări şi când aminti de faptul că ticălosul îşi însuşise, probabil pentru ani de zile de acum înainte, numele de Harrings, australianul tresări surprins, apoi zise:

— Chiar se şi numeşte Harrings, acum îmi dau seama. Numai faţă de mine s-a dat drept Clifton. De aici şi asemănarea cu mine. Desigur că e Jim

Harrings, un văr de-al meu, dispărut de vreo zece ani. A fost o poamă rea de mic copil. Hm..., în cazul acesta ar fi mai bine să iau pe seamă plantaţiile de pe insulele Avon. Voi intra imediat în tratative cu guvernul. Bănuiesc că se va duce să locuiască la căsuţa mea de ţară, la câţiva kilometri spre sud de Brisbane. Acolo e un port mic, ascuns, unde-i poate debarca în deplină siguranţă pe prizonieri. Casa se află în mijlocul unui parc întins, împrejmuit cu un zid înalt. Paznic e acolo un bătrân, şi ştie că facem afaceri împreună. Fără îndoială că va asculta de el.

— Minunat! exclamă căpitanul. Ne vom duce de-a dreptul spre punctul acela. Nădăjduiesc să ajung acolo cu câteva ceasuri înaintea lui şi să-i pot face o primire vrednică de el.

— Aşadar, nu crezi că se va-ndrepta spre Malaita? întrebă Harrings. Şi oare n-ar fi cu putinţă să mai viziteze o dată insula, ca să vadă dacă am murit sau nu?

— Nu, nu cred, zise Farrow, cu hotărâre. Asta o va face de-abia după ce-i va fi adus în siguranţă pe prizonieri. După cum dovedeşte scrisoarea lui, el presupune că l-am urmărit, atraşi de strigătele lui George, şi că ne-am luat după el cu submarinul. Dumneata doar eşti mort pentru el, iar de încredinţat se poate încredinţa despre asta şi mai târziu. Fireşte că acum va lua locul dumitale în Brisbane şi s-o fi priceput din timp să afle despre dumneata tot ce era trebuitor să afle, ca să nu se-ncurce.

— Asta a făcut-o, e adevărat, murmură Harrings, cu amărăciune. A fost meşter şi m-a dus cu vorba, încât i-am povestit de-a fir a păr totul cu privire la afacerile mele. Izbutise nemernicul să-mi zgândărească vanitatea. Nu-i va veni deloc greu să joace rolul meu şi va face asta atâta vreme până va fi transformat în bani numeroasele mele întreprinderi, pentru ca apoi să plece pe-aici încolo.

— Să nădăjduim că nu va ajunge departe, zise Farrow. Suntem în măsură să dovedim că avusese intenţia să te ucidă, şi atunci cu greu va putea scăpa de spânzurătoare.

— O fi, nu zic ba, dar tot mai e ceva la mijloc. Vrei dumneata să fii martor împotriva lui?

— Asta nu voi fi în măsură s-o fac, răspunse Farrow, dar poate că va fi de-ajuns mărturia noastră scrisă. Omul acesta trebuie să fie pedepsit cu orice preţ.

— Ei, da, în definitiv cuvântul meu are oarecare greutate, zise Harrings. Dar, mai întâi, trebuie să-l avem la mână. Să sperăm că vom izbuti.

Când George se trezi din leşin, era într-o stare jalnică. Capul îi vâjâia, tot trupul îi era ca zdrobit şi se simţea cum nu se poate mai rău. Încercă să se ridice, însă observă că era legat fedeleş. În gură avea un căluş, legat cu o sfoară groasă în jurul gâtului.

O legănare uşoară, regulată, precum şi zgomotul unei maşini îl făcură să-şi dea seama că se afla pe o barcă cu motor. Aşadar, era în puterea lui Clifton.

Se răsuci pe o parte şi atunci simţi un alt trup alături de al lui. Cu mâinile legate, pipăi trupul acesta şi numai căluşul îl împiedică să nu scoată un strigăt de bucurie... Alături de el se afla Sanja.

Mâinile lor se întâlniră şi George simţi că şi fata era legată. Încercă imediat să-şi desfacă legăturile, dar degetele îi erau amorţite.

Se pipăi la brâu, dar spre marea-i dezamăgire constată că-i fuseseră luate toate armele.

Un val puternic aplecă vasul şi datorită acestei împrejurări George se rostogoli spre cealaltă parte, unde, spre marea lui mirare, se lovi de un alt trup. Fusese făcut prizonier încă unul din tovarăşi.

Pipăi cum putu trupul acesta şi dădu peste alte mâini legate, la fel cu ale sale. Simţi o tresărire de bucurie, căci îşi spuse imediat că mâinile acestea uriaşe nu puteau fi decât ale lui Peter.

După sistemul de care se foloseau când se aflau sub apă, tânărul începu imediat să lovească pe palma latră a Uriaşului, în tactul alfabetului Morse.

— Peter, tu eşti?

— Da, domnule George, răspunse credincioşul servitor. M-au atacat şi pe mine. Ne aflăm pe barca cu motor, care se-ndreaptă spre Brisbane, după cum am auzit.

— Atunci va veni şi tata acolo! „telegrafie" tânărul. Poate că va fi chiar înaintea noastră. Peter, nu trebuie să trădăm că ne este cunoscut numele de Clifton, îl vom numi şi pe mai departe Harrings. Nu e nevoie să ştie că am fost pe insula lui.

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse Peter. Domnişoara Sanja e şi ea aici.

— Ştiu, Peter. N-ar fi rost cumva să ne liberăm?

— Va fi greu, ş-apoi tot degeaba, căci Clifton şi sălbaticii lui sunt înarmaţi. Trebuie să avem răbdare până la Brisbane.

— Asta poate să mai ţină douăzeci şi patru de ceasuri: trebuie să-ncercăm cel puţin să ne slăbim ceva legăturile, altminteri mâinile ne vor fi cu totul amorţite.

Uriaşul începu imediat să-şi facă de lucru la frânghiile cu care era legat George. Cei doi sălbatici făcuseră noduri trainice, dar Peter era marinar bătrân şi pentru el nu exista nod pe care să nu-l poată desface. De-abia după vreun ceas izbuti să slăbească unul din noduri şi începu aceeaşi treabă cu al doilea. După multe sforţări aduse şi asta la îndeplinire şi George putea acum să scoată lesne mâinile din lanţuri, dar putea să şi le pună înapoi, ca să dea impresia că e bine legat.

Tânărul trebuia să mai aştepte o jumătate de ceas înainte de a încerca să slăbească nodurile de la legăturile lui Peter. Când se puse pe lucru îl treceau năduşelile, dar cu puţin înainte de a se lumina de ziuă, Uriaşul era şi el în măsură să-şi scoată mâinile din lanţuri. Când se făcu lumină de-a binelea, George văzu că se aflau amândoi la pupa unei bărci lungi cu motor. În faţa lor

stătea la cârmă falsul Harrings, avându-l alături pe unul din sălbaticii uriaşi. Celălalt dormea lângă cabina motorului.

George o privi pe Sanja şi-i făcu un semn de încurajare. Ochii ei luciră de bucurie şi-i răspunseră în acelaşi fel. Biata fată era mai liniştită ştiindu-l pe scumpul ei George lângă dânsa.

După un ceas, Clifton îl strigă pe sălbaticul care dormea. Uriaşul sări repede în sus şi luă în primire cârma. Banditul se întoarse şi râse batjocoritor la prizonierii lui.

— Da, domnilor, zise el apoi, îmi pare rău că aţi căzut în mâinile servitorilor mei, mai bucuros aş fi fost să nu-mi încarc barca şi cu dv. Am lăsat o scrisoare tatălui d-tale, domnule Farrow, prin care-l înştiinţez că vă voi reda libertatea de îndată ce voi fi la adăpost. Pe domnişoara, însă, o voi păstra atât timp până mă voi fi săturat de ea. Nu te speria, asta nu ţine prea mult la mine. Îmi pare rău că nu sunt în măsură să vă dau ceva de mâncare, căci din cauza ivirii d-voastră neaşteptate pe insulă am fost nevoit să plec brusc şi n-am mai putut lua alimente. La noapte, însă, vom fi la Brisbane şi atunci veţi avea mâncare şi băutură din belşug. Şi tot acolo voi căuta să fac cunoştinţă mai de aproape cu frumoasa Sanja — adăugă el, batjocoritor.

Pe George îl îndemna inima să-şi scoată mâinile din laţ şi să-l apuce de beregată pe bandit. Dar privirea lui se opri pe brâul de piele al acestuia, din care ieşeau la iveală paturile a două revolvere şi plăselele unui cuţit. Apoi, picioarele îi erau legate şi n-ar fi fost în măsură să se arunce destul de repede asupra lor.

Clifton, însă, citise probabil în ochii tânărului o ameninţare, căci făcu o mutră cam întunecată, apoi râse şi strigă:

— Îmi pare rău că Sanja e iubita dumitale. Dar nu face nimic, o vei avea înapoi.

Şi după o clipă, urmă cu o intonaţie serioasă şi aspră:

— Acum mă duc la culcare. Fereşte-te să faci vreo prostie şi nu încerca să te eliberezi. Servitorii mei se pricep de minune să mânuiască cuţitele.

Aruncă asupra lui George o privire plină de ameninţare, apoi se întoarse şi se îndreptă spre prora bărcii, unde se întinse pe nişte pături. Cei doi bataşi stăteau nemişcaţi, unul la cârmă, celălalt lângă el. Din când în când, acesta din urmă arunca o privire scurtă, cercetătoare, asupra prizonierilor. Era exclus, deci, să încerce să se elibereze.

George se răsuci în aşa fel, încât s-o poată vedea pe Sanja. Şi toată ziua, cei doi îşi vorbiră din priviri. Când se lăsă din nou întunericul, Clifton se aplecă deodată asupra lui George şi a lui Peter, şi le pipăi legăturile. Din fericire, începu cu cele de la picioare, astfel că cei doi avură timpul, prin încordarea braţelor, să dea impresia că sunt legaţi bine şi la mâini.

Banditul râse încetişor după ce sfârşi examinarea şi zise:

— Îmi pare foarte rău că trebuie să îndurați atât timp legăturile acestea, dar îmi place să merg la sigur. Am auzit atâtea despre d-voastră, încât e mai bine să fiu prevăzător. Peste şase ceasuri nădăjduiesc să ajungem la desti-

nație și atunci vă voi închide — separat, firește — în încăperi unde vă veți putea mișca în voie, fără să mai fiți legați cum sunteți acum.

George și Peter îl văzură îndreptându-se spre bataşi și imediat începură să-și slăbească legăturile de la picioare. Își scoaseră și căluşurile, lăsându-le în jos până la bărbie, gata să le vâre din nou în gură, la caz de nevoie.

George se rostogoli apoi uşor până la Sanja și începu să-i slăbească și ei legăturile. Știa că fata va rămâne liniștită până vor întreprinde ei ceva. Îi scoase căluşul, dar ea își stăpâni bucuria și nu rosti un cuvânt. În schimb, căută mâna iubitului ei și o ținu strâns într-a sa.

Ceasurile treceau unul după altul. Clifton se întoarse deodată spre el, învăluit în lumina lunii, și zise:

— Mai avem cel mult un ceas până să ajungem. Atunci veți căpăta de mâncare și băutură din belşug. Vom fi într-un loc atât de sigur, încât nimeni nu va putea da de noi. Mai puțin decât oricine, tatăl dumitale, domnule Farrow, căruia i-am lăsat vorbă că vă voi duce pe insula Malaita. Poate că vă va căuta acolo și va avea prilejul să facă cunoștință mai de aproape cu vânătorii de capete.

Cu un rânjet batjocoritor, se-ntoarse iarăşi și, aplecat deasupra cârmei, privi înainte, spre larg. George luă mâna Uriaşului și bătu în tactul alfabetului Morse:

— Să ne eliberăm acum sau să aşteptăm până vom fi duşi pe uscat?

— Mai bine să aşteptăm, răspunse Uriaşul; pentru o luptă e prea strâmt locul aici. Voi avea grijă să fac ce trebuie, când vom fi transportați.

— Îndată ce va micşora viteza bărcii, va trebui, însă, să ne punem din nou căluşurile, îi comunică George.

Din prevedere, nu voia să-i vorbească în şoaptă lui Peter, căci Clifton stătea prea aproape și l-ar fi putut auzi.

Tânărul se întrebă acum cu teamă dacă tatăl său va veni. Dacă era adevărat ce spunea banditul, că-i lăsase o scrisoare prin care-l anunța că-i duce pe prizonieri la Malaita, atunci probabil că va pleca cu submarinul într-acolo. Trebuia, deci, să se bizuie pe propriile forțe.

În cele din urmă, Clifton opri motorul, și în aceeași clipă George și Peter își îndesară la loc căluşurile. Tânărul îi apropie și Sanjei căluşul de gură și frumoasa indiană pricepu îndată ce are de făcut.

Barca înaintă încet, până se opri cu totul. Lanțul de la proră zăngăni și Clifton zise triunfător:

— Iată-ne ajunşi!

Serial senzațional

Pentru prima oară în românește
seria completă

AVENTURA SANJEI (III) 37

- Micul port pe care l-am construit pentru barca mea cu motor nu vă va îngădui să vă apropiați cu submarinul decât până la cel mult cincizeci de metri, zise Dick Harrings, când "Dox"-ul nu mai era departe de coasta australiană. Probabil că va trebui să înotăm ultima bucată de drum.

- Ba deloc, avem pe bord bărci demontabile de aluminiu, răspunse Farrow. Neplăcut e, în orice caz, că suntem prea aproape de oraș și luna e astăzi parcă mai luminoasă ca oricând. Am putea fi lesne descoperiți. Va trebui s-o luăm mai departe spre sud și de acolo să ne apropiem de coastă cu bărcile.

- Stai, am găsit!, exclamă australianul. Vei intra cu submarinul în portul principal; acolo se află două din corăbiile mele, care așteaptă să fie încărcate. Sunt

ancorate la distanţă de zece-doisprezece metri una de alta. Ce-ar fi să ieşi la suprafaţă între ele? Ne vom urca apoi pe bordul uneia şi cu ajutorul bărcilor de salvare plecăm spre ţărm. Personal nu vă cunoaşte nimeni şi nu veţi fi bănuiţi, dacă vă veţi îmbrăca în costume albe. Şi într-o jumătate de ceas ajungem la locuinţa mea de la ţară.

- Propunerea e cât se poate de bună şi o vom urma, răspunse căpitanul. Trebuie, totuşi, să-mi descrii exact locul unde se află corăbiile dumitale, căci va fi nevoie să merg sub apă şi să îndrumez prin periscop submarinul. Cel mai bun lucru ar fi să-mi faci o schiţă a portului, indicând pe ea poziţia corăbiilor. E nevoie să mă şi afund, văd nişte puncte luminoase în zare.

- Sunt cele două faruri de la intrarea portului, zise Harrings. Îndreaptă vasul între ele. Mă înapoiez imediat, voi face schiţa în cabina doctorului.

Farrow părăsi şi el turnul, închise capacul în urma sa şi dădu comanda de scufundare.

După câteva minute, Harrings se-ntoarse cu schiţa cerută de căpitan. Peste o jumătate de ceas, submarinul trecuse prin dreptul celor două faruri şi Farrow zări aproape imediat corăbiile australianului, care erau într-adevăr atât de distanţate una de alta, încât "Dox"-ul se putea ridica la suprafaţă între ele.

Harrings veni în cabina de comandă şi se lipi de scăriţa de fier care ducea afară din turn. Trebuia să urce imediat în urma căpitanului, pentru ca să dea de veste santinelelor de pe corăbiile sale.

Totul se petrecu în cea mai bună ordine. Cu îndemânare de vechi marinar, Farrow îndrumă vasul printre cele două corăbii, apoi pompele dădură afară apa din tancurile de balast şi trupul de oţel se ridică încetişor la suprafaţă.

Când turnul atinse luciul apei, căpitanul şi ridicase capacul. Harrings era lângă el, iar în clipa când pe corabia din stânga se auzi o exclamaţie de uimire, el strigă repede:

- Aici Dick Harrings. Cine e de santinelă?

- Johnson, stăpâne.

- Bine, Johnson, aruncă-ne o scară de frânghie şi ţine-ţi gura! Cine mai e pe punte?

- Bell, stăpâne, e la prora.

Harrings scoase o exclamaţie de necaz şi-i zise încet lui Farrow:

- Pe Bell ăsta nu-l prea înghit. E viclean al dracului. Aş fi dorit să nu fie azi pe punte. Dar n-avem încotro.

- Domnule căpitan, cred c-ar fi bine să mă urc eu întâi, zise el când scăriţa de frânghie fu lăsată jos. Trebuie să vorbesc imediat cu Bell ăla. Îl voi trimite în cală.

Australianul se căţără cu îndemânare, urmat de căpitan, doctorul Bertram, prinţul Ghasna şi încă patru marinari, printre care uriaşul Kard.

Când Farrow păşi pe punte, zări în lumina ce venea dinspre ţărm făptura lui Dick Harrings, care umbla cu înfrigurare pe puntea superioară a corăbiei. Căpitanul aşteptă până ce toţi tovarăşii fură sus, apoi i se adresă primului ofiţer, care luase comanda submarinului:

- Rindow, ar fi mai bine să ieşi din port. Ia-o spre sud, unde vom veni şi noi cu barca cu motor a domnului Harrings, după ce vom fi terminat treburile pe aici.

- Am înţeles, domnule căpitan, răspunse primul ofiţer.

În clipa aceea, Harrings se înapoie şi zise cu înfrigurare:

- Domnule căpitan, Bell ăsta a dispărut brusc. Mă tem să nu se fi dus să anunţe poliţia că a apărut aici un submarin. Haide, să ne grăbim!

- Hm!... ar fi cam neplăcut, zise Farrow. Dar n-avem încotro, să ne grăbim deci!

Johnson, care era de santinelă, trebuia să-i ducă la ţărm cu barca. Erau douăzeci de metri până acolo şi Bell putea să fi ajuns de mult.

- Johnson, vii şi dumneata, ordonă Harrings. Nu ştii nimic cu ce-am venit, ai înţeles? Îţi voi povesti totul în amănunţime, după ce ne vom fi adus la îndeplinire însărcinarea. Atâta îţi pot spune, deocamdată, că e în joc şi viaţa mea şi că avem de luptat cu un individ care plănuise să mă omoare.

-Am înţeles, zise Johnson scurt. Desigur că e vorba de Clifton ăla. Am vrut să vă previn să nu plecaţi cu el. Şi îmi închipui eu şi cine e domnul căpitan acesta. Sunt încântat să-l cunosc. N-am văzut nimic! Rău e numai c-a dispărut Bell.

Tot vorbind, ajunseră la prora corăbiei şi coborâră repede în barca fixată acolo. În câteva clipe ajunseră pe chei şi săriră pe uscat.

- Repede! zise Harrings. O luăm la stânga, pe lângă magazia ce se vede acolo, apoi tot la stânga, de-a lungul străduţei înguste. Facem un ocol, în schimb suntem mai siguri.

- Cred că eşti cunoscut în Brisbane? întrebă Farrow.

- Fireşte, domnule căpitan. Trebuie să ajungem cât mai repede la căsuţa mea de la ţară. Sunt sigur că vărul meu ne-a luat-o înainte. Presupun că el se află mai aproape decât credem noi.

- Şi eu m-am gândit la asta, zise Farrow. În sfârşit, nu mai e nimic de făcut acum.

Se strecurară repede pe după colţul magaziei, apoi o luară la stânga, în străduţa îngustă şi... se treziră faţă în faţă cu trei poliţişti, alături de care se afla un om, la vederea căruia Harrings exclamă înfuriat:

- Am bănuit eu, Bell, nici nu-ţi dai seama ce ai făcut.

V. ÎN MARE PRIMEJDIE

Individul izbucni în râs şi zise:

- O, da, ştiu bine ce-am făcut, domnule Harrings. Însoţitorul d-voastră este mult-căutatul căpitan Farrow, cu oamenii lui. I-am văzut ieşind din submarin.

În clipa aceea de primejdie, australianul îşi redobândise tot sângele rece. Râse, apoi zise aspru:

- Se pare că te-ai îmbătat din nou, Bell, deşi erai de santinelă. Eşti concediat,

vino mâine să-ţi iei actele!

- Şi acum, domnilor, li se adresă el poliţiştilor, cu ce vă pot fi de folos?

- Nu vă supăraţi, domnule Harrings, zise şeful patrulei, cam încurcat. Bell susţine c-ar fi văzut un submarin. Domnii care vă însoţesc îmi sunt cu desăvârşire necunoscuţi. Ivirea lor în toiul nopţii e oarecum cam suspectă...

- Şi cu toate acestea, lucrul e simplu de tot: am sosit cu barca mea cu motor, de la un drum lung. Bell vrea să-şi dea aere, mai ales că e şi beat. Nu e de ajuns dacă garantez eu pentru domnii aceştia?

- Ba eu pot să jur că e căpitanul Farrow! strigă Bell furios. Nu-s beat, şi pe mine nu mă poţi înşela, domnule Harrings. Şi-apoi dumneata învârteşti nu ştiu ce afaceri misterioase, lipseşti zile de-a rândul şi te înapoiezi noaptea cu un submarin. Să ştii că dacă le dai drumul ăstora, îl voi anunţa mâine pe domnul prefect de poliţie, i se adresă el ameninţător şefului poliţiştilor.

- Ţine-ţi gura! strigă şeful patrulei. N-avem nevoie de sfaturile d-tale. Dacă se va dovedi că ai făcut mărturisiri false, să ştii că n-o să-ţi meargă bine!

Apoi i se adresă din nou australianului:

- Domnule Harrings, puteţi recunoaşte şi dumneavoastră că e de datoria mea să cercetez dacă e adevărat ce spuneţi. Eu, singur, n-am puterea să iau o hotărâre. V-aş ruga să mă însoţiţi la inspectorul de serviciu.

- Cu dragă inimă, zise Harrings. Cine e azi de serviciu?

- Inspectorul Boyd.

- Bine, foarte bine. Să mergem, domnilor! Australianul se întoarse şi păşi alături de Farrow, îndreptându-se spre strada principală. Şeful patrulei o luă înainte, iar ceilalţi doi poliţişti rămaseră în urmă, împreună cu Bell.

Ajunseră repede la prefectură. Aici însă îi aştepta o surpriză neplăcută: inspectorul Boyd plecase de curând într-o misiune importantă, dar lăsase vorbă că peste cel mult un ceas va fi îndărăt.

Harrings îi şopti căpitanului că Boyd îi era prieten bun şi un admirator înflăcărat al lui Farrow. Unul din fetele australiene pe care le salvase cândva George era o rudă apropiată a lui.

- Atunci, trebuie să aşteptăm, zise căpitanul. N-are rost să vorbim cu alt funcţionar.

Harrings îi spuse poliţistului care-l înlocuia pe Boyd că vor aştepta înapoierea acestuia. Trecu însă un ceas şi jumătate până ce sosi inspectorul. Îl salută prietenos pe Harrings şi intră în cabinetul său. Şeful patrulei îi raportă cazul şi imediat australianul şi Farrow fură introduşi la el.

Se vedea după chipul inspectorului că se afla în încurcătură, dar Harrings îi veni în ajutor:

- Dragă Boyd, am aflat întâmplător că s-a făptuit o spargere la locuinţa mea, de aceea m-am grăbit să vin încoace cu barca cu motor, împreună cu domnii aceştia. Bell o fi fost beat şi numai astfel se explică faptul că susţine c-a văzut un submarin. Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ne-ai lăsa să ne vedem de drum, căci

fiul prietenului meu de afaceri, domnul Britton, aici de față, se află în mare primejdie. A fost răpit, întocmai ca odinioară ruda aia a d-tale.

- Firește că te cred, domnule Harrings, zise inspectorul. Îl voi reține aici pe Bell, până se va fi trezit din beție. Scuzați că v-am făcut să pierdeți vremea, dar polițistul nu putea proceda altfel.

- Recunosc, dar ar fi foarte neplăcut dacă am fi sosit prea târziu. În sfârșit! La revedere, dragă Boyd, poate că voi trece mâine pe la dumneata să-ți raportez cum au mers lucrurile.

Strânse mâna inspectorului, apoi acesta se apropie de Farrow, îl privi adânc în ochi, îi întinse mâna și-i zise cu căldură:

- Domnule Britton, sunt încântat că am avut prilejul să vă cunosc. Vreau să sper că veți izbuti să-l salvați pe fiul dv. Atunci veți putea aprecia și dv. recunoștința pe care o port căpitanului Farrow, al cărui fiu a salvat-o pe nepoata mea. Vă doresc noroc!

- Mulțumesc, răspunse Farrow, care, firește, știa că inspectorul îl recunoscuse. Poate că vom avea cândva prilejul să stăm mai mult de vorbă. La revedere, domnule Boyd.

Bell fu chemat în cabinetul inspectorului, dar, de uimire și spaimă, uită să mai protesteze când îi văzu pe Harings, Farrow și însoțitorii acestuia părăsind în grabă localul prefecturii. Și, după cinci minute, când se întinse amărât pe patul din celulă, se-ntrebă dacă nu se-nșelase într-adevăr.

În vremea asta, sub conducerea lui Harrings, marinarii se-ndreptau grăbiți spre locuința acestuia. În cele din urmă, el le arătă cu mâna un zid înalt, care se vedea la oarecare depărtare, în lumina lunii, și zise:

- Acolo e casa mea. Să dea Domnul să nu fi venit prea târziu!

Ajunseră curând la poarta cea mare, dar o găsiră încuiată și Harrings nu avea cheile la el.

- Nu putem suna, îi zise el lui Farrow, căci nu e exclus ca vărul meu Jim să fie deja în casă. Trebuie să sărim peste poartă.

Asta nu era deloc greu și când fură înăuntru și zăriră clădirea în fața lor, Harrings exclamă:

- În sufragerie e lumină, ceea ce înseamnă că este aici. Ah! Dumnezeule...

În clipa aceea se auzi din casă un țipăt înspăimântător de femeie.

.....

George tremura de încordare. Acum sosise momentul hotărâtor. Cât de departe erau tatăl său și prințul Ghasna? Vor veni ei oare la timp?

Clifton aprinse lampa de buzunar și-ndreptă brusc lumina asupra prizonierilor; George și Peter își încordară imediat brațele, ca să nu se observe că-și slăbiseră legăturile, dar Sanja făcu asta în ultima clipă și încurcătura ei nu scapă ochilor ageri ai banditului.

Acesta nu zise nimic, dar le spuse ceva celor doi batași, care se-ndreptară imediat spre George, ca și cum ar fi vrut să-l ridice. În loc de asta, sălbaticul se

aruncă asupra lui şi-i legă mâinile cu altă funie, pe care o strânse atât de tare şi cu atâta repeziciune, încât, într-o clipă, George nu mai putu face nici o mişcare. Procedară în acelaşi fel cu Peter, care se împotrivi din răsputeri, dar fără folos.

În vremea asta, Clifton se aplecase peste Sanja şi-i legă şi ei mâinile din nou. Apoi examină căţuşele prizonierilor, spuse câteva cuvinte celor doi uriaşi, care strânseră imediat şi sforile din jurul gâtului fiecăruia.

- Care va să zică, dumnealor sunt chiar mai primejdioşi decât bănuiam eu, din câte am auzit despre ei, spuse criminalul, batjocoritor şi cu admiraţie în acelaşi timp. Respectele mele, domnilor, nu lipsea mult şi-mi trăgeaţi clapa. Să nu vă-nchipuiţi că veţi scăpa însă nepedepsiţi pentru fapta asta. Voi mai chibzui şi cred că voi găsi ceva frumos. Stai, am şi găsit!

Râse sarcastic şi dădu o poruncă celor doi sălbatici. Aceştia tăiară legăturile de la picioarele lui Peter, îl ridicară şi, apucându-l de câte un braţ, îl târâră de pe barcă.

- Vine şi rândul vostru, zise Harrings, postându-se în faţa lui George şi a Sanjei. Vă veţi bucura mult de ceea ce vă pregătesc. Haha! O să aibă haz, zău aşa!

George îşi frământa mintea cum ar putea scăpa acum. Zadarnic încerca să-şi mişte mâinile ca să-şi slăbească legăturile: Harrings, care observa sforţările sale, la lumina lămpii de buzunar, râse batjocoritor şi zise:

- Nu te mai obosi, prietene, căci servitorii mei îşi cunosc meseria. Acum nu mai e nimic de făcut, nu mai aveţi timp douăzeci şi patru de ore ca să vă slăbiţi reciproc legăturile. Şi când vom fi sus, în casă, vă vom lega în aşa fel, încât nici de mişcat nu vă veţi mai putea mişca. Îmi închipui eu că veţi încerca în fel şi chip să scăpaţi, haha!

George se înfioră auzind râsul acesta. Avea oare de gând banditul să-i supună la tortură, pentru că încercaseră să scape?

Harrings păru să-i ghicească gândurile, căci râse din nou şi zise:

- Nu, nu, nu-ţi fie frică, dumitale nu-ţi voi face nimic.Dar, sunt încredinţat că vei depune toate sforţările pentru ca să te liberezi şi să-mi sari de gât. Haha!

George se înfioră. Aşadar, de Sanja era vorba! Smuci cu disperare de funii, nu izbuti însă decât să-şi sfâşie carnea şi Harrings petrecea de minune văzând sforţările zadarnice ale prizonierului său.

Cei doi bataşi se iviră din nou şi, după ce tăiară legăturile de la picioarele lui George, îl duseră de pe barcă, la fel ca pe uriaş.

Fu împins prin parc şi apoi în casă, unde intrară într-o sufragerie aranjată cu mult gust. Acolo îl văzu pe Peter, stând lipit de perete. Braţele le ţinea în sus, fiind legate cu o funie de un cârlig de pe care fusese scos un tablou.

George fu legat şi dânsul în acelaşi fel, la peretele opus. Nu putea face nici o mişcare, căci braţele îi erau aşa de întinse, încât stătea în vârful picioarelor. Peter îi aruncă o privire tristă şi, din broboanele de sudoare de pe fruntea uriaşului, tânărul îşi dădu seama că făcuse sforţări disperate să se elibereze.

Acum intră şi Clifton, târând după el pe Sanja. O conduse spre canapeaua în faţa căreia se afla o masă mare şi o sili să se aşeze. După aceea îi tăie legăturile. Banditul se lăsă lângă ea, apoi dădu o poruncă servitorilor, care se făcură nevăzuţi,

pe urmă se înapoiară curând cu bătrânul negru care tremura din tot trupul, şi pe care Harrings îl lăsase de pază.

- Cred că mă cunoşti, se răsti la el Clifton. Stăpânul tău mi-a pus casa la dispoziţie. Adu repede mâncare şi băutură! Repede, însă! Servitorii mei te vor însoţi şi te vor gâdila cu pumnalele, dacă nu te grăbeşti.

Tremurând şi bâlbâind cuvinte neînţelese, bătrânul plecă însoţit de bataşi. Clifton o privi acum pe Sanja cu o expresie care-l făcu pe George să se înfioare. Fără voie, scoase un blestem înăbuşit, la auzul căruia criminalul se-ntoarse.

- Da, tinere, zise el batjocoritor, voi lua acum cina împreună cu Sanja. Veţi participa şi voi, însă... numai ca spectatori. Hahaha! Asta va fi pedeapsa pentru că v-aţi slăbit legăturile. De-abia mâine dimineaţă veţi căpăta ceva de mâncare.

Se întoarse din nou spre Sanja şi-i zise cu blândeţe prefăcută:

- Îmi pare rău c-a trebuit să procedez aşa, dar nu se putea altfel. E vina lor. Mâinile astea frumoase, însă, voi avea eu grijă ca să-şi recapete frăgezimea. Aha! bătrânul s-a grăbit într-adevăr. Norocul lui!

Negrul intră cu o tavă mare, pe care erau mâncăruri reci, din belşug.

- Domnul Harrings se pricepe să trăiască bine, zise banditul cu admiraţie. Ce de mai bunătăţi! Ei, tinere, ţi-ar plăcea şi ţie să îmbuci un hartan de raţă ca ăsta, hai? Hm... şi somon de Rin, măi să fie! Da, da, dragă Sanja, avem de unde ne ospăta din belşug, nu-i aşa?

Frumoasa fată nu-i răspunse. Privea liniştită înaintea ei şi-şi freca de zor mâinile amorţite.

- Parcă te-am întrebat ceva? strigă banditul schimbând tonul. Vrei să răspunzi sau trebuie să-ţi dezleg limba mai întâi? Mijloace am destule, slavă Domnului!

Sanja îl privi lung, dar nu scoase nici un cuvânt.

Clifton se simţi cam stingherit sub privirea visătoare a ochilor ei nevinovaţi.

- Bine, drăguţo, mormăi el, ţi se va dezlega limba de la sine. Aha, uite că vine şi băuturica. E şi şampanie, după cum văd. Aşa, dragă Sanja, ia niţel de ici.

Tânăra prinţesă nici nu învrednici cu privirea farfuria pe care banditul i-o puse dinainte. Privea liniştită spre George şi ochii ei exprimau o dragoste neţărmurită.

- Ei, nu vrei să mănânci? strigă Clifton ameninţător.

- Nu, răspunse Sanja şi-i zâmbi lui George. Cu un criminal nu pot să stau la masă.

Clifton îi strânse cu putere braţul şi scrâşni:

- Asta mi-o vei plăti, fii pe pace!

Fata scoase un ţipăt şi el îi dădu drumul. Dar în acelaşi moment ea se ridică, apucă un cuţit de pe masă şi se repezi la George. Tăişul ascuţit trecu peste funii şi în clipa următoare tânărul era liber.

Cu un strigăt de furie, banditul fu lângă fată, îi apucă braţul şi-l răsuci cu atâta putere, încât cuţitul îi căzu jos.

George făcu câţiva paşi, hotărât să-l gâtuie pe ticălos. Deodată se ivi lângă el făptura uriaşă a unuia din bataşi. Într-o clipă, acesta îl legă din nou, iar Clifton se

aşează iar pe canapea, alături de Sanja, pe care o târâse cu brutalitate.

Deodată, de afară se auzi un strigăt înăbuşit, urmat de o bufnitură. Clifton sări în sus, apucă cu mâna stângă părul Sanjei, îi împinse capul în jos, întinse dreapta spre un cuţit de pe masă şi scrâşni:

- Dacă vine căpitanul, blestemata asta va muri. Întâmplă-se apoi ce s-o întâmpla.

Dădu o poruncă bataşului şi acesta se îndreptă spre uşă, cu mişcări de pisică. Nu avea nici un fel de armă, se bizuia însă pe forţele sale.

Îndărătul uşii se auzi un zgomot uşor, apoi clanţa fu apăsată încet.

- Să nu scoţi nici un ţipăt, şuieră criminalul către Sanja, altminteri îţi trec cuţitul prin beregată.

Chipul lui era atât de schimonosit, încât inima lui George bătea să-i spargă pieptul.

Banditul privea cu încordare spre uşă. Clanţa se lăsase cu totul în jos... Încetişor, uşa începu să se deschidă... sălbaticul puse mâna, o smulse cu putere şi vru să se năpustească...

- Bravo! strigă Clifton, bra...

Amuţi, însă, căci uriaşul se clătină pe spate, scoase un horcăit înfiorător şi, ca un arbore bătrân doborât de securea pădurarului, se legănă câteva clipe încolo şi-ncoace, apoi se prăbuşi cu o bufnitură pe covor.

- Aşa? Acum să mori şi tu! răcni Clifton. Apropie cuţitul de gâtul Sanjei, dar fata, care ştia acum că salvarea e atât de apropiată, îl izbi cu pumnul în bărbie şi banditul scoase un adevărat muget de durere. Sub puterea loviturii, Clifton se clătină şi se sprijini cu mâna dreaptă de tăblia mesei.

Cu revolverul întins, căpitanul Farrow se îndreptă spre el.

Îl privi lung, apoi se dădu repede la o parte, şi Dick Harrings, care se ascunsese până atunci în spatele lui, se ivi în faţa vărului său.

- Jim! zise el, numai.

Jim Harrings - falsul Clifton - holbă ochii, chipul i se schimonosi, apoi răcni cu glas înfiorător:

- Oh! morţii învie, aceia pe care i-am ucis eu se întorc din mormânt. Pleacă, strigoiule, pleacă!

- Jim, de ce-ai făcut asta? întrebă Dick Harrings, cu glasul potolit.

Criminalul gâfâia. Chipul său avea o înfăţişare cu adevărat fioroasă. Nu mai era de recunoscut. Brusc apucă de pe masă un alt cuţit, şi înainte ca cineva să-l fi putut opri, şi-l împlântă cu toată puterea în inimă.

Se prăbuşi pe canapea, trăsăturile i se destinseră şi murmură:

- Iartă-mă, Dick!

Se-ntinse apoi şi rămase nemişcat.

- E mai bine aşa, zise vărul său, împreunându-şi mâinile. Dumnezeu să-i ierte păcatele!

- Amin! rosti şi Farrow.

Serial senzațional

seria completă

CÂINELE CREDINCIOS (I) 38

I. O DESPĂRȚIRE DUREROASĂ

Încet și cu băgare de seamă, submarinul se furișa prin apele golfului Bengal. Zicem "se furișa", căci aici se putea foarte ușor întâlni, în orice clipă, cu vreun vapor sau chiar cu un crucișător englez.

Lăsase în urmă insulele Andaman și trebuia să se îndrepte spre Calcutta, ca să-i ducă în patrie pe prințul Ghasna, pe fiica sa Sanja și pe credincioșii lor

servitori, care nu se despărţiseră o clipă de ei.

Căpitanul Farrow interceptase o radiogramă, expediată din Singapore către guvernul australian, prin care se atrăgea atenţia celor în drept să supravegheze bine submarinul, ca nu cumva să treacă prin linia de navigaţie a strâmtorii Torres, căci în India surveniseră evenimente politice importante, care ar fi schimbat cu totul situaţia, dacă prinţul reuşea să pătrundă în ţară.

Fireşte că radiograma îl făcuse imediat pe Farrow să-şi îndrepte vasul tocmai într-acolo, sperând că va trece prin strâmtoare, înainte ca australienii să aibă timp să-l oprească.

Izbutise să treacă de linia de navigaţie a peninsulei Malakka, deşi mişuna de vapoare englezeşti. Probabil că se petrecuseră într-adevăr lucruri grave, dacă guvernul lua măsuri atât de serioase.

Pe bord toţi erau trişti. Probabil că despărţirea de prinţ, pe care îl îndrăgiseră cu toţii, va fi de lungă durată, dacă nu pentru totdeauna. Cel mai îndurerat era însă George, la gândul că poate nu o va mai vedea niciodată pe scumpa lui Sanja.

Era cu puţin înainte de a se înnopta. La stânga, în urma submarinului, dispăreau contururile insulelor de sus ale Andamanului, nici un vas nu se vedea pe apa înspumată a mării.

Plundow stătea la cârmă. Era un marinar oţelit în lupte, încă de pe vremea războiului, iar în marina militară se spunea despre el că nimereşte drept în mijloc o portocală care ar pluti pe valuri, între submarin şi un crucişător.

În turn, în spatele lui, George cu Sanja se ţineau de mână şi-şi şopteau vorbe de dragoste, dar şi fără cuvinte s-ar fi putut citi pe chipurile lor fragede durerea apropiatei despărţiri.

- George, dragul meu George, şoptea frumoasa prinţesă indiană, o să-l rog pe tata să-ţi îngăduie ţie şi căpitanului să ne însoţiţi ca să mai fim câtva timp împreună. Şi dacă totuşi va fi să ne despărţim, tu ştii, George, că nu te voi uita niciodată şi că atunci când tata îşi va recăpăta domnia, vei fi oricând cel mai drag musafir al nostru. Nu uita asta, George, şi... nu mă uita nici pe mine!

Tânărul strânse la pieptul său capul drăgălaş al fetei şi murmură mişcat:

- Cum poţi crede că te-aş uita vreodată! Nu simţi tu că-mi eşti mai dragă ca orice pe lume? Sunt încă prea tânăr şi nu ne putem gândi deocamdată să ne legăm viaţa unul de altul, dar va veni o zi când voi păşi în faţa tatălui tău şi-l voi ruga să mi te dea de soţie. Vrei tu, Sanja, s-aştepţi cu răbdare ziua aceea?

Ea îl privi fără să-i răspundă, dar în ochii ei mari şi negri se putea citi o dragoste adâncă şi curată. Capul lui se plecă încetişor spre al ei şi buzele lor se împreunară într-o castă sărutare.

- Ceva suspect la tribord! se auzi glasul aspru al lui Plundow, trezindu-i la realitate.

Timonierul nu ştia că la doi paşi îndărătul lui se pecetluia viaţa a două

făpturi tinere, cu sufletele îmbătate de dragoste. Arătă agitat spre dreapta şi ochiul ager al lui George zări ceva plutind pe apă, la vreo patru sute de metri de ei.

- Pare să fie o plută, zise tânărul. Vine probabil dinspre insulele Andaman. Ţine-o într-acolo, poate reuşim să salvăm vreun naufragiat.

În timp ce Plundow se îndrepta spre punctul acela mititel, George alergă în cabină să-şi ia ocheanul. Se întâlni în drum cu tatăl său şi cu prinţul Ghasna, care ieşeau din cabina căpitanului. Le spuse şi lor ce văzuse şi se întoarse cu ocheanul în turn, unde îi găsi şi pe ei.

Prin lentilele puternice ale ocheanului, văzu că ceea ce zărise el era într-adevăr o plută, destul de primitiv construită, pe care valurile o mânau înainte, la întâmplare. Un corp omenesc zăcea nemişcat pe plută şi corpul acela părea să fie al unui european.

- Mi se pare că am sosit iar la timp ca să salvăm o viaţă de om, zise Farrow, când George îi spuse ce văzuse. Vine, probabil, de la Marele Andaman şi nu pricep ce-l va fi împins pe necunoscutul acela să-şi dea drumul pe apă cu o plută atât de primitivă.

-După cum văd eu, făcu prinţul zâmbind, unde te întorci tot de aventurieri dai. Îmi pare rău că datoria mă cheamă în ţara mea şi nu pot şi eu lua parte, în viitor, la toate aceste întâmplări interesante care te aşteaptă de-acum încolo. Te rog însă să nu uiţi, căpitane, că, dacă voi avea iar stăpânirea în mâna mea, dumneata şi toţi tovarăşii dumitale veţi fi oricând bineveniţi în casa mea.

Farrow îi strânse mâna cu căldură şi răspunse mişcat:

- Ştiu, dragă Ghasna, şi fii sigur că aşa vom face îndată ce ne-o va permite timpul. Mai întâi însă trebuie să te ajutăm să-ţi învingi duşmanul care, din nenorocire, nu e altul decât însuşi vărul dumitale. Să sperăm că vom izbuti.

- Vrei să-l luăm pe naufragiat cu noi sau să-l debarcăm undeva pe mal? întrebă prinţul.

- Nu prea cred că va dori să se întoarcă de unde a plecat, aşa că vom fi nevoiţi să-l luăm cu noi, răspunse Farrow. Poate că i-ar conveni chiar să-l ducem la Calcutta. Aşa, Plundow.

Timonierul îndreptă cu dibăcie submarinul spre plută şi se alătură ei. George, căpitanul şi prinţul se aplecară peste parapet şi traseră pe punte trupul acela care zăcea în nesimţire.

Era un băiat foarte tânăr, să tot fi avut optsprezece ani. Era însă supt la faţă şi pe chipul lui se citea o suferinţă adâncă. Părea leşinat, după cum constatară salvatorii săi. Fu dus imediat în infirmerie şi dat în grija doctorului Bertram.

Acesta se arătă foarte îngrijorat când îl văzu în ce stare e, apoi, după o examinare superficială, zise clătinând din cap:

- Caz grav, domnilor. Tânărul pare să fie istovit de foame şi sete. Şi-apoi, mă tem că din pricina unei zguduiri nervoase a căpătat o congestie la creier.

Deocamdată, nici nu poate fi vorba să vă dea vreun răspuns la întrebările dumneavoastră.

- Bine, răspunse căpitanul. Atunci ne vom continua drumul, iar bolnavul rămâne sub îngrijirea dumitale, dragă doctore. Poate că până ce vom termina afacerea cu prinţul se va însănătoşi, şi-l putem debarca la înapoiere unde va vrea el.

Submarinul zorea spre ţintă. Mai aveau de străbătut vreo mie de kilometri, dar tocmai acum se cerea mare băgare de seamă, căci guvernul englez ştia prea bine că Farrow îl va debarca pe prinţ la Clacutta, dacă va reuşi, bineînţeles, să treacă de strâmtoarea Torres. Englezii mai ştiau însă că Farrow e în stare să se strecoare şi pe sub nasul australienilor.

Şi se cerea într-adevăr o mare dibăcie pentru a trece neobservat, căci o întreagă flotă de distrugătoare şi crucişătoare anglo-indiene pândeau şi-i aţineau calea. Farrow însă reuşi să ocolească toate cursele. Izbuti s-ajungă cu bine la domeniul prinţului şi să-l debarce pe uscat. Prinţul Ghasna era acum aşezat iar în scaunul de domnie al strămoşilor săi.

Când Farrow, George şi Peter se întoarseră pe vasul lor, doctorul Bertram îi întâmpină cu vestea că tânărul salvat de ei se simte mai bine şi speră că peste două-trei zile va fi în stare să se scoale din pat. Le mai spuse că nu l-a întrebat dinadins nimic, ca să nu-i provoace vreo tulburare a creierului, dar că tânărul e atât de agitat, încât va povesti singur tot ce i s-a întâmplat.

Vestea îi era pe plac căpitanului, care se gândea că o nouă aventură l-ar mai abate pe George de la tristeţea lui. Despărţirea de Sanja îi sfâşia tânărului inima, deşi căuta să se stăpânească şi să se arate bărbat.

În timp ce submarinul, rămas sub conducerea destoinică a lui Plundow, ieşea la larg, căpitanul se duse împreună cu fiul său la infirmerie. La vederea lor, bolnavul se ridică în capul oaselor şi-i privi cu ochii aprinşi de chinurile care îi zbuciumau sufletul.

- Ei, tinere, cum te simţi? începu Farrow cu glas prietenos. Văd cu bucurie că ţi-ai revenit niţel. Ia să-mi spui acum ce te-a făcut să porneşti aşa în lume, pe pluta aceea şubredă. Poate că noi te putem ajuta. Vei fi auzit, cred, de noi. Eu sunt căpitanul Farrow, şi în momentul de faţă te afli în submarinul meu. Vorbeşte fără teamă şi, fii sigur că nu te vom lăsa la nevoie.

- Oh, dumneavoastră sunteţi vestitul căpitan Farrow! strigă cu ochii scânteietori tânărul. Atunci e spre norocul meu că am fost salvat tocmai de dumneavoastră. Mă numesc Dick Clive; tatăl meu, Lionel Clive, are o plantaţie pe insula Marele Andaman, dar o rudă mai de departe a tatei, Jimmy Ohlsen, ne-a izgonit din casa noastră. Nu ştiu de unde a dat la iveală o poliţă semnată de tata, prin care îl scotea dator o sumă mare de bani, pe când în realitate bietul tata nu împrumutase de la el nici măcar un gologan. Tata a făcut atunci o reclamaţie la parchet împotriva lui, dar, îndată după asta, a izbucnit o răs-

coală printre muncitorii noştri băştinaşi, care a luat proporţii grave. A trebuit să fugim într-o noapte din bungalowul nostru, eu, tata şi sora mea, Ellen. În desiş ne-am rătăcit unii de alţii şi, tot căutându-i cu disperare, am ajuns într-un luminiş aproape de ţărm, unde mi-am făcut o plută din trestii de bambus şi m-am lăsat pe apă. Auzeam aproape de mine glasurile băştinaşilor care mă căutau. Două zile şi două nopţi am rătăcit aşa, în voia valurilor, apoi mi-am pierdut cunoştinţa şi m-am trezit aici pe vasul dumneavoastră. Domnule căpitan, s-ar putea să acostaţi la insula Marele Andaman şi să cercetaţi ce s-au făcut tata şi sora mea?

- Fireşte că aşa vom face, dragă domnule Clive, se grăbi să-l liniştească Farrow; bănuiesc însă că în lipsa dumitale vor fi intervenit autorităţile engleze şi o astfel de răscoală se potoleşte repede.

- Vedeţi că plantaţia noastră e foarte retrasă şi departe de tot de Fort-Cornwallis. Băştinaşii au tăiat imediat firul telefonic, aşa că, până să ajungă vestea la urechile autorităţilor, vor trece multe zile. Şi-apoi, nici unul din răsculaţi n-are s-o facă.

- Ai dreptate, dar s-ar putea ca întreruperea comunicaţiei să fie observată la poştă.

- Întreruperi se întâmplă, din nenorocire, destul de des, din pricina furtunilor care bântuie pe acolo. Sunt foarte îngrijorat de soarta alor mei, domnule căpitan, făcu tânărul, lăcrimând.

- Uite ce e, încheie Farrow, ca să-l îmbărbăteze, suntem cam la vreo douăzeci şi patru de ore de insulă. Cum ajungem acolo, ne vom duce să vedem cum stau lucrurile. Nu trebuie să-ţi pierzi nădejdea, domnule Clive, chiar cele mai disperate situaţii le vezi altfel când le priveşti cu sânge rece. Acum încearcă să dormi, ca să fii odihnit când vom debarca pe insulă.

Cuvintele căpitanului părură să-l liniştească pe tânăr, căci dădu din cap, zâmbind uşor, apoi închise ochii şi adormi imediat.

-Tată, îi zise George lui Farrow, când fură amândoi în cabina căpitanului, ştiu că eşti hotărât să debarcăm pe insulă; mă gândesc însă că ar fi foarte primejdios pentru noi. Au trecut câteva zile de la izbucnirea răscoalei, aşa că nu se poate să nu fi ajuns zvonul la urechile autorităţilor. Te pomeneşti că ne lovim nas în nas cu trupele venite să potolească răscoala.

- M-am gândit şi eu la asta, dragul meu, răspunse grav căpitanul. De aceea, vom debarca numai după ce se va întuneca. Tot atunci vom putea vedea mai în voie cum stau lucrurile. Tare mă tem că bietul băiat va avea de îndurat o mare lovitură, deoarece cred că băştinaşii i-au ucis pe tatăl şi pe sora lui.

- Mă mir că acuză cu atâta siguranţă pe vărul acela al lor. Când cineva făptuieşte o astfel de crimă, se fereşte să se dea pe faţă.

- Aşa e. M-am mirat şi eu că omul acela a fost atât de puţin prevăzător. Totuşi se poate să-şi fi închipuit că nu va scăpa cu viaţă nici unul din cei trei

Clive şi nu va avea cine să-l dea de gol, ceea ce s-ar fi şi întâmplat dacă nu-l găseam noi pe băiat. Pe urmă îi era uşor ca, pe baza poliţei, să pună mâna pe plantaţie.

- Nu ştiu cum, dar am impresia că tânărul Clive spune adevărul şi că poliţa era într-adevăr o pungăşie de-a lui Jimmy Ohlsen. Va fi însă greu de dovedit, dacă băştinaşii îl vor fi asasinat pe bătrânul plantator.

- În sfârşit, vom vedea noi ce e de făcut când vom fi pe insulă. Din fericire, se pare că englezii ne-au mai slăbit din ochi. Ei ştiu că l-am dus pe Ghasna în patrie - doar ei sunt aceia care l-au recunoscut ca prinţ şi l-au întronat în drepturile lui.

- Da, da, oftă George, din adâncul sufletului, şi cine ştie dacă îl vom mai revedea vreodată!

- Nu numai o dată, ci de foarte multe ori, dragul meu, zise Farrow ca să-l mai îmbărbăteze. De câte ori îţi vei exprima tu dorinţa, ne repezim la Calcutta să-l vizităm pe prinţ. Uite, dacă vrei, ne ducem chiar după ce-l vom debarca pe tânărul Clive pe insula Andaman.

Pentru întâia oară de când se despărţise de Sanja, un zâmbet se ivi pe buzele lui George.

- Ai dreptate, tată, ne putem duce oricând. Sunt încă tânăr, vreau să mai cutreier lumea şi să mai trec prin multe aventuri ca acelea prin care am trecut. Mai întâi, sper că vom avea peripeţii interesante la Marele Andaman. Aş fi cât se poate de bucuros să-l putem ajuta pe tânărul Dick Clive, băiatul mi-e foarte simpatic.

- Şi mie. M-aş bucura din suflet să-i găsească în viaţă pe tatăl şi pe surioara lui. Pe cât ştiu, prinţul a învăţat pe doctorul nostru să fabrice grenade cu gaze. După cum îmi spunea mai adineauri Bertram, băştinaşii de pe insulele Andaman stau pe o treaptă foarte joasă ca indivizi, dar sunt în schimb şireţi şi trădători ca nici un alt popor necivilizat, aşa că trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Când un european lipsit de scrupule se pune în fruntea lor, sălbaticii aceştia devin şi mai primejdioşi. Aşadar, lesne n-o să ne fie, în nici un caz, să ducem la bun sfârşit întreprinderea noastră, şi te rog, dragul meu, să-mi făgăduieşti că vei fi cât se poate de prudent.

- Da, tată, îţi făgăduiesc, răspunse tânărul solemn. Vreau doar s-o mai revăd pe Sanja mea dragă. Poţi fi deci liniştit. Mă bucur însă că a survenit ceva care să-mi mai risipească puţin gândurile astea triste. A, ne ridicăm la suprafaţă, deci am ieşit din strâmtoare.

Rindow le comunică aproape îndată că au trecut de zona primejdioasă. Reuşise să se strecoare printre două distrugătoare engleze şi erau acum în largul mării. Nici un vas nu se mai vedea în zare. Viteza fu redusă şi ventilatoarele deschise pentru ca echipajul să poată avea niţel aer proaspăt. Uşor şi în toată liniştea, submarinul se îndrepta spre ţintă. Doar în două rânduri fusese

nevoit să se lase afund din pricina unor distrugătoare engleze care le ieşiseră în cale. După douăzeci şi patru de ore începu să se zărească o fâşie întunecată - coasta de nord a insulei Marele Andaman.

II. ADVERSARI PRIMEJDIOŞI

Cu puţin înainte de-a se întuneca avură înaintea lor insula, ceea ce le venea foarte bine la socoteală, căci nu cutezau să se apropie pe lumină de o insulă locuită.

Căpitanul Farrow dădu mulţumit din cap, şi le zise lui George şi Rindow, care se aflau lângă el:

- Mai bine nici că se putea. Voi întreba acum pe tânărul Clive unde putem acosta mai aproape de plantaţia tatălui său. A, uite că vine încoace. Mă bucur că băiatul s-a înzdrăvenit atât de repede.

Dick Clive se uită spre sud, cu ochi dornici şi trişti, murmurând cu adâncă mâhnire:

- Cine ştie ce mă aşteaptă! Tata, sărmanul meu tată, şi biata mea surioară vor mai fi ei oare în viaţă?...

- Omul nu trebuie să-şi piardă niciodată speranţa, dragul meu, răspunse Farrow grav. Trebuie să fii tare, ca să ne ajuţi, pe cât îţi stă în putinţă, căci noi nu cunoaştem insula şi nu ne putem bizui decât pe dumneata ca să ducem la bun sfârşit ceea ce întreprindem acum. Unde putem acosta nevăzuţi?

- Avem la nord un port foarte bun, dar e ocupat probabil de răsculaţi, aşa că acolo nu se poate, răspunse tânărul. Ştiu eu însă un mic golf prin apropiere, adică la vreo sută de metri de port, unde nu cred că vom fi văzuţi de cineva.

- Foarte bine. Dumneata stai cu noi în turn şi îndrumează-ne. Acum ne lăsăm sub apă şi când vom fi lângă golf aşteptăm să se întunece bine, pe urmă debarcăm pe uscat. Ne duci apoi în bungalowul dumneavoastră; poate că aflăm acolo ceva mai precis.

- Da, domnule căpitan, voi face tot posibilul să vă duc la casa noastră, fără nici o primejdie pentru însoţitorii mei. Vedeţi palmierul acela înalt? Într-acolo trebuie să vă îndreptaţi ca s-ajungem în golf.

- Cum se poate debarca? întrebă căpitanul. Ne putem apropia mult de mal?

- Foarte mult, chiar, malul e adânc de vreo zece metri şi cade vertical în mare, aşa că puteţi ancora direct la ţărm.

- Minunat! Nu mai e nevoie de transbordare cu bărcile, lucru care poate atrage atenţia. Aşa. Văd că înaintăm de-a dreptul spre palmier. Eu sper că o să avem o reuşită deplină.

Cu toate cuvintele lui de îmbărbătare, Farrow nu era chiar aşa de încrezător în izbânda planului său, dar voia să nu-l descurajeze pe tânărul Clive. El credea cu siguranţă că băştinaşii îi uciseseră tatăl şi sora, dar se gândea că, dacă nu mai poate face altceva, cel puţin să-i răzbune şi, mai ales, să-şi recapete tânărul drepturile sale la moştenire.

Dick Clive păru că i-a înţeles gândul, căci zise amărât:

- Nu e aşa că nu mai e nici o speranţă să-i regăsesc pe ai mei în viaţă, domnule căpitan?

- Dragă domnule Clive, răspunse Farrow, nu vreau nici să-ţi dau speranţe zadarnice şi nici să te descurajez. Doctorul Bertram al nostru poate să-ţi confirme şi el că băştinaşii aceştia sunt foarte vicleni şi răi. Dacă se întâmplă să mai fie şi aţâţaţi de un european, devin şi mai periculoşi. Judecând din acest punct de vedere, nu-ţi pot da mari speranţe. Pe de altă parte, faptul că tatăl şi sora dumitale au reuşit să fugă în junglă mă face să cred că ticălosul acela de văr nu i-a convins cu totul pe băştinaşi să treacă de partea lui, aşa că ar mai fi oarecare speranţă să-i regăseşti. Să fi vrut ei cu tot dinadinsul să-i găsească, fii sigur că-i găseau. Că te-ai rătăcit de ei, nu e de mirare, fugărit şi încolţit cum erai din toate părţile. Deci, după cum îţi spuneam, nu vreau nici să-ţi dau speranţe zadarnice şi nici să-ţi pricinuiesc cu vorbele mele o durere de prisos.

- Domnule căpitan, răspunse tânărul cu supunere, simt că-mi vreţi binele am văzut asta din felul cum v-aţi purtat până acum cu mine - şi vă voi asculta. Nu-mi pierd încă speranţa, dar voi fi tare, orice ar fi să mi se întâmple.

- Bravo! făcu Farrow bătându-l pe umăr. Să sperăm că totul se va sfârşi cu bine. Noi, domnule Clive, am întâmpinat atâtea lucruri pe care mintea omenească nici nu le poate cuprinde şi am scăpat teferi - după cum vezi. Eu sunt aproape sigur că-i vei regăsi pe ai dumitale în viaţă.

- Să dea Dumnezeu! oftă tânărul din adâncul sufletului.

Se întunecase de-a binelea. Totuşi, submarinul îşi urma nesupărat ţinta. După vreun ceas, căpitanul comandă ca vasul să-şi reducă viteza şi să înainteze cât mai încet. Deşi luna nu ieşise încă din nori, şi nu se vedea nimic, Farrow simţea instinctiv că se apropie de insulă. Dick Clive, care crescuse de mic copil pe meleagurile acelea şi cunoştea fiecare colţişor, îl întrebă pe căpitan de ce merg aşa de încet, iar acesta răspunse:

- Ne aflăm cu siguranţă în golful pomenit de dumneata. Când luna va sfâşia norii, te vei convinge că aşa e.

- Eu zic, domnule căpitan, spuse atunci tânărul, să acostaţi direct în golf. Pereţii malului cad vertical în mare, la o adâncime de cel puţin zece metri. În nici un caz nu putem încerca să ajungem pe uscat înot, căci în golf mişună rechinii.

- Bine că mi-ai spus, răspunse Farrow. Vom înainta deci până ne izbim de pământ. Poate că e mai bine să fim acolo înainte de a ieşi luna dintre nori.

Serial senzațional

seria completă

CÂINELE CREDINCIOS (II)

38

Dădu o comandă la mașini și vasul, împins ușor cu electromotoarele, alunecă mai departe. Numai un marinar cu experiența lui Farrow putea reuși să găsească prin bezna aceea punctul exact de debarcare. Când vasul se ciocni ușor de stânca moale de mărgean și se opri apoi în loc, tânărul Clive exclamă uluit:

- Domnule căpitan, mi se pare că suntem chiar în golful despre care vă vorbeam. Cum ați izbutit să-l nimeriți pe întuneric, nu înțeleg. Eu, care cunosc bine locurile, n-aș fi putut, drept să vă spun.

- A, nu e mare lucru, chestie de obişnuinţă, răspunse Farrow cu nepăsare. Acum însă te-aş ruga să-mi dibuieşti poteca pe unde putem ajunge la bungalowul dumitale. Deşi nu cred să fie puse iscoade pe-aici, e mai bine să pătrundem nesimţiţi în desiş. Cu toate că a trecut o săptămână de la izbucnirea răscoalei, s-ar putea ca Jimmy Ohlsen să fi băgat de seamă fuga dumitale şi să se ferească de vreo surpriză.

- Poteca o găsesc eu şi pe întuneric, cred însă că e mai bine să aşteptăm până se va lumina de ziuă. Băştinaşii ăştia au obiceiul să cutreiere şi noaptea prin pădure, sunt foarte vicleni şi şireţi şi au săgeţi otrăvite. Mai ales acum, fiind încă agitaţi după răscoală, nu vor fi având astâmpăr nici noaptea.

- Fireşte că se cere să ne gândim şi la asta, dar nu trebuie să ne fie o piedică. Pentru eliberarea tatălui şi surioarei dumitale, ca şi pentru a-l pune cu botul pe labe pe Ohlsen, e neapărată nevoie să ne furişăm în casă. Poate că băştinaşii, superstiţioşi cum sunt, nu vor îndrăzni să tragă în dumneata, părându-li-se o minune că te văd în viaţă. Şi-apoi, noi suntem deprinşi să cutreierăm prin junglă pe întuneric şi ştim să ne ferim, având şi arme cu care îi putem lesne înlătura pe băştinaşi din cale. Aşadar, înainte, domnule Clive, e vorba de salvarea acelora care îţi sunt dragi.

Încă dinainte, căpitanul pusese să se tragă la sorţi oamenii care să ia parte la expediţie. Făcea aşa, ca să nu se simtă nimeni jignit.

Fireşte că Peter şi George erau de drept aleşi. Curajosul fiu al căpitanului nu se dădea niciodată îndărăt când era vorba de o primejdie. Dintre cei doi ofiţeri ai vasului, sorţii căzură pe secundul Brun, aşa că, în lipsa lor, conducerea submarinului rămânea în grija lui Rindow.

Fură aleşi paisprezece marinari şi echipaţi cu revolvere, carabine şi grenade cu gaze, care se dovediseră atât de preţioase în ultimul timp. Doctorul Bertram se alătură şi el expediţiei, fiind de părere că le-ar putea da ajutor camarazilor care ar fi eventual nimeriţi de vreo săgeată otrăvită de-a băştinaşilor. Luă cu sine câteva fiole cu contraotravă. Din lunga lui experienţă, în care avusese prilejul să cunoască obiceiurile şi mijloacele de apărare, presupunea că băştinaşii insulelor Andaman se slujesc de o otravă al cărei efect se aseamănă cu veninul de şarpe. Contraotrava preparată de el făcea minuni în astfel de cazuri.

Cu o deosebită băgare de seamă, fără cel mai mic zgomot, mica trupă coborî pe uscat şi, ţinându-se de mână, intrară în desiş, conduşi de tânărul Clive, care mergea în fruntea lor.

Toţi îşi ţineau la îndemână revolverele şi lămpile de buzunar, ca să se poată apăra dacă băştinaşii ar încerca să-i atace.

Poteca pe care mergeau ei era foarte îngustă şi frunzişul des împiedica şi mai mult calea. Căpitanul Farrow, care venea după Dick, îl opri după câtva timp şi-i şopti să-l lase pe Peter înainte. Uriaşul se pricepea mai bine ca oricare altul să taie

cu cuţitul său enorm mărăcinişul şi lianele care creşteau aici în voie.

După vreun sfert de ceas de drum, Peter se opri şi şopti de-abia auzit:

- Domnule căpitan, înaintea ori în jurul nostru se află oameni. Foşnetul ăsta uşor nu e de animal, parcă s-ar furişa câţiva inşi prin desiş.

Nimeni nu mai mişca. În mâna dreaptă ţineau revolverele, iar în stânga lămpile de buzunar. Aerul acela umed şi mucegăit, care plutea pe sub copaci, era înăbuşitor.

În jurul lor foşnea şi trosnea sinistru. Oare să-i fi şi împresurat oamenii aceia primejdioşi, despre a căror vicleşie şi cruzime le vorbiseră doctorul şi căpitanul - şi se vor pomeni deodată cu săgeţile lor otrăvite ciuruindu-le trupurile?

Lui Peter i se păru deodată că aude lângă el un foşnet uşor. Întinse mâna binişor şi simţi că tufele din dreapta lui se mişcă. Cineva se strecura cu îndemânare printre ramurile elastice; nu putea fi decât un băştinaş, care se va izbi în clipa următoare de el.

Uriaşul îşi zise că omul trebuie să se fi târât pe pământ ca să răzbată mai bine. Se aplecă şi ţinu podul palmei la vreo jumătate de metru de pământ. Căpitanul rânduise oamenii cu soţ şi fără de soţ. Deoarece se puteau aştepta că vor fi atacaţi din amândouă părţile îngustei poteci, hotărâse mai dinainte pe cei cu soţ pe dreapta, iar pe cei fără de soţ la stânga.

Aşa se şi aşezară acum, toţi pregătiţi de luptă. Peter ţinea în mâna stângă lampa de buzunar, pe când dreapta lui aştepta să cuprindă în degetele lui de oţel pe vreun duşman, care cu greu ar mai putea scăpa din acel cleşte.

Farrow nu ştia ce face Uriaşul, dar auzi şi el acum în tufişul din dreapta un foşnet care se apropia. Probabil că vreunul din băştinaşi voia s-o ia înaintea celorlalţi. Se vor fi mirat pesemne şi ei de acel zgomot - oricât de uşor - pe care-l făcea Peter deschizând drumul cu cuţitul său celor ce veneau în urmă.

Sau poate că aveau iscoade, care pândeau la capătul potecii şi veniseră să le dea de veste celorlalţi de sosirea străinilor. În orice caz, situaţia nu era de fel plăcută. Măcar că doctorul luase cu el fiolele cu contraotravă, nu puteau şti ce efect au săgeţile înveninate ale duşmanilor care îi pândeau. Şi apoi, chiar neotrăvite, rănile provocate de săgeţi sunt şi aşa destul de primejdioase.

Şi ce te faci dacă doctorul va fi şi el rănit printre cei dintâi şi nu va mai fi în stare să le facă injecţiile? În întunericul acela sinistru, o luptă cu un duşman atât de viclean şi primejdios era, într-adevăr, ceva care te făcea să-ţi îngheţe sângele în vine.

Căpitanul chibzuia dacă n-ar fi mai bine să se retragă şi s-aştepte până dimineaţă, după cum îl sfătuise Dick Clive.

Era însă prea târziu, căci Peter făcu o mişcare bruscă, se auzi o exclamaţie de mirare, apoi Uriaşul şuieră printre dinţi:

- Faceţi lumină!

Lămpile se aprinseră într-o clipită. Văzură în stânga şi în dreapta lor chipuri negricioase şi speriate care dispărură, răcnind, în desiş.

Peter însă apucase să-şi încleştеze degetele în ceafa unuia din ei, şi omul îi rămase în mână, moale ca o cârpă. Îl trase pe potecă şi-i luă cu mâna cealaltă săgeata şi cuţitul pe care le avea la brâu. Farrow se uită la băştinaş. Era urât foc şi chipul păstra caracteristica rasei polineziene.

- A, foarte interesant! făcu doctorul Bertram, care se apropiase şi el. Atunci tot e adevărat că locuitorii insulelor Andaman au tipul polinezian. Nu-l strânge aşa, Peter, că-l sugrumi!

Bertram îl lăsă pe băştinaş să răsufle niţel, apoi începu cu el, pe limba lui, o conversaţie lungă.

- Căpitane, îi zise apoi lui Farrow, mi se pare că avem în mâini un ostatec de preţ. Băştinaşul e chiar feciorul căpeteniei. Ne ameninţă însă cu năvala alor săi, pe care îi vor aduce cei care erau cu el.

Cum sfârşi doctorul vorba, îl auziră pe băştinaş zicând într-o englezească nu tocmai stricată:

- Osa să fie liber şi voi, străinii, puteţi să plecaţi, altminteri vine Naki, tatăl meu, şi omoară pe voi toţi.

- Aşa? Păi atunci, băiete, o să mori şi tu. Poate că tatăl tău preţuieşte mai mult viaţa ta decât moartea noastră, răspunse foarte calm căpitanul. Apoi adăugă, adresându-i-se doctorului: Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem pe submarin şi să aşteptăm până mâine dimineaţă. Peter a avut într-adevăr noroc, căci s-ar putea s-avem în căpetenie un aliat.

În aceeaşi clipă, Osa scoase un ţipăt ascuţit şi rămase cu ochii holbaţi de groază la tânărul Clive, care se apropiase de el. Bolborosi câteva cuvinte pe limba lui, tremurând de spaimă.

- Minunat! şopti doctorul căpitanului. Osa crede că are înaintea lui stafia lui Clive, care îşi caută rudele. Să ştii un lucru: chiar dacă vine grosul trupei băştinaşilor, n-au să îndrăznească să ne facă nimic atât timp cât îl văd pe Clive cu noi. Tot prin acest Osa vom putea afla ce s-au făcut tatăl şi sora tânărului.

- Ne aflăm însă aici într-un loc neprielnic pentru noi, răspunse Farrow. Trebuie neapărat să ieşim undeva, în vreo poiană sau luminiş, unde să nu putem fi împresuraţi pe furiş. Există aşa ceva prin apropiere, domnule Clive?

- Cum să nu! În cinci minute putem ajunge în poiana cea mare, unde e locuinţa noastră. Tocmai mă gândeam că ar fi mai bine să ne ducem imediat într-acolo ca să-l luăm pe Jimmy Ohlsen prin surprindere. De băştinaşi n-avem de ce ne teme, deocamdată; spaima lui Osa îi va cuprinde şi pe ceilalţi când mă vor vedea.

Se uită apoi ameninţător la Osa, care tremura ca varga şi ar fi căzut în genunchi dacă nu-l ţinea Peter, şi zise cu glas cavernos:

- Osa, unde sunt tata şi sora mea?

- Stăpâne... cruţă-mă! bolborosi andamanul îngrozit. Tuan Ohlsen i-a dus de-aici şi pe urmă a plecat şi el.

- Domnilor, făcu acum tânărul agitat, avem cel mai bun prilej să pătrundem în bungalowul nostru, unde vom fi în deplină siguranţă. Acolo putem intra în tratative cu răsculaţii, având în acelaşi timp putinţa de apărare împotriva unui atac din partea lor. De asemenea, e posibil să aflăm de la ei unde i-a târât Ohlsen pe tatăl şi sora mea.

- Ai dreptate, răspunse Farrow. Să mergem. Să ne grăbim însă, ca să n-apuce băştinaşii să se dezmeticească.

Peter îl dădu pe Osa pe mâna celuilalt uriaş, Kard, şi o luă înainte, croind drum celorlalţi prin desiş. După cinci minute de mers, ajunseră într-o poiană înconjurată de copaci, în mijlocul căreia se afla bungalowul familiei Clive - o casă mare şi încăpătoare.

Nu era exclus ca să dea acolo de câţiva răsculaţi, sau ca Ohlsen să nu fi concediat servitorii. În cazul acesta, noii sosiţi se puteau aştepta la multe neplăceri, dacă nu la ceva şi mai rău. Se auziră într-adevăr câteva strigăte scurte dinspre terasa împodobită cu plante agăţătoare, care se întindea de jur-împrejurul casei. Aşadar, erau şi aici santinele, sau poate că băştinaşilor le plăcea să se plimbe noaptea ca lunaticii?

Aventuroşii noştri prieteni se aşteptau să se pomenească împroşcaţi de săgeţi, dar tânărul Clive iarăşi salvă situaţia. Păşi cu hotărâre înainte, ţinând lampa de buzunar aşa ca să-i cadă lumina pe faţă.

De pe terasă se auziră ţipete de spaimă, apoi nişte făpturi negricioase şi mărunte o luară la fugă înghesuindu-se, care sărind peste balustrada terasei, care dând buzna pe trepte ca să dispară apoi în desiş.

- Tot sunt şi eu de folos la ceva, murmură Dick Clive râzând. Spaima acestor superstiţioşi ne-a scutit de o luptă destul de primejdioasă. Trebuie să ştiţi că săgeţile lor nu dau niciodată greş.

- Trebuie să-i forţăm să intre în tratative cu noi, îşi dădu cu părerea Farrow. Timp de pierdut n-avem. Mă tem, domnule Clive, că autorităţilor le-a ajuns la ureche ce se petrece aici şi ne vom pomeni cu o trupă de soldaţi peste noi. Situaţia ar fi atunci cât se poate de critică. Submarinul ne va fi confiscat şi noi închişi pentru cine ştie câtă vreme. Mai mult încă: dacă am cădea în mâna francezilor, cu siguranţă că aş fi condamnat la o pedeapsă foarte aspră. De aceea, aş vrea să intrăm cât mai repede în tratative. Să sperăm că Naki va veni în curând să încerce să-şi elibereze feciorul.

- Cu siguranţă, răspunse tânărul Clive. Ce-i drept, în alte împrejurări aţi fi avut de dus o luptă destul de grea, căci băştinaşii sunt foarte viteji; sper totuşi că presupusa mea stafie îi va intimida şi vor cădea la învoială. Sper chiar că-i voi putea convinge să se întoarcă la situaţia dinainte. Odată ce nu vor mai fi aţâţaţi de Ohlsen, nici nu se vor mai gândi la răscoală, fiindcă n-ar avea nici un motiv. Noi neam purtat cât se poate de omeneşte cu ei.

- Eu mă bucur, în primul rând, că tatăl şi surioara dumitale sunt încă în viaţă - cel puţin aşa cred. Altminteri Osa n-ar fi spus că Ohlsen i-a dus de aici. Probabil că

i-a ascuns undeva şi-i ţine captivi. Poate că nu îndrăzneşte să-i omoare, ci vrea să vândă plantaţia, iar pe urmă, după ce va pune mâna pe bani, s-o şteargă repede. Pe temeiul poliţei pe care zici că o are, o să-i fie lesne să-şi pună planul în aplicare.

- Atunci ar trebui să mă reped imediat la Port Cornwallis, zise Clive, şi să pun să-l aresteze, până ce se vor lămuri lucrurile.

- N-ai nici o dovadă împotriva lui, pe când el are poliţa. Dispariţia tatălui şi a surorii dumitale îi va servi cauza. O să susţină că au fugit dinadins ca să scape de urmărire. Deci, rezultatul va fi că-i va ucide pe ai dumitale, ca să înlăture orice dovadă.

- Aveţi dreptate, domnule căpitan, zise speriat tânărul. Trebuie să-i găsim cu orice preţ pe tata şi pe Ellen. Să sperăm că Naki nu va întârzia. O să-l sperii că-i ucid fiul în chinuri groaznice şi sunt încredinţat că voi obţine orice de la el. Sunt sigur că spaima îl va face să renunţe şi pe viitor la vreo răscoală.

- Cu atât mai bine. Nu cred însă că-ţi vei putea juca multă vreme rolul de strigoi. Vor înţelege şi băştinaşii în cele din urmă că eşti un om în carne şi oase, ca şi ei, şi situaţia dumitale se va înrăutăţi. Mă tem că vor căuta să se răzbune pentru păcăleala pe care le-ai tras-o.

- Asta în nici un caz, sunt prea primitivi şi superstiţioşi. Acum aş vrea să cercetez niţel casa. Aveam printre ceilalţi servitori şase fete şi femei de-ale băştinaşilor. Cred că sunt tot aici, fiindcă femeile lor nu ies noaptea din casă. Vom trimite pe Soria, cea mai inteligentă dintre ele, la Naki, să-i lămurească situaţia. El habar n-are ce căutăm noi aici. Poate că în spaima lui, când va fi aflat despre apariţia mea de la cei care au fugit adineauri de pe terasă, le-ar putea face vreun rău alor mei.

- Bine, încuviinţă Farrow. Eu îi voi pune pe marinarii mei de pază în jurul casei, căci ne putem aştepta din moment în moment la un atac din partea lui Naki şi a oamenilor săi.

III. Îndrăzneala lui George

Locotenentul Brun îşi aşează marinarii de strajă în jurul terasei.

- A, uite că iese luna dintre norii îi strigă bucuros Clive căpitanului, cu care se afla în dosul casei. Acum băştinaşii nu se mai pot apropia pe nesimţite de noi. Colo e clădirea în care dorm servitorii. Vreţi să mergeţi cu mine, domnule căpitan?

- Fireşte. Să-l luăm şi pe doctor, ca să ne slujească de tălmaci. Vrei să vii şi tu, George?

- Desigur, tată. Ştii doar destul de bine că nu m-ar răbda locul ştiindu-vă în primejdie.

- Bine, hai, dar vezi să nu faci vreo copilărie, dragul meu.

Osa fu dat iar în paza lui Peter. Ca ostatec, era cum nu se poate mai de preţ şi nu trebuia să scape. Bietul băiat părea să se teamă tot atât de pumnul Uriaşului

cât şi de statia lui Clive.

Farrow cercetă cu privirea câteva momente spre tufiş, apoi coborî în fugă treptele terasei ca să se ducă la clădirea în care dormeau servitorii. Clive venea imediat după el, pe când George rămase niţel mai în urmă, căci ochii săi ageri zăriseră o licărire albicioasă la marginea desişului.

Îl fulgeră gândul că s-ar putea să fie Ellen Clive adusă de băştinaşi ca să facă schimb de ostateci, dând-o pe ea în locul fiului căpeteniei. Gândul acesta prindea tot mai mult rădăcini în mintea lui. Poate că aşa era obiceiul la băştinaşi, ca şi la alte triburi, ca să se facă schimb de prizonieri după luptă.

Îşi făcu repede un plan îndrăzneţ. Chiar dacă fata va fi eliberată în locul lui Osa, rămânea totuşi de salvat bătrânul Clive. Ce-ar fi să o scape el singur pe Ellen din mâna lor ? Băştinaşii ar fi pe urmă siliţi să-l elibereze pe Lionel Clive, în schimbul fiului căpeteniei.

Cum luă această hotărâre, îşi încetini pasul. Aştepta ca tatăl său şi cu Dick să intre în casă şi să-şi pună planul în aplicare. Avea să se descotorosească repede de cei care păndeau la marginea desişului. Va lăsa apoi să treacă o jumătate de ceas la mijloc, ca să aibă timp tovarăşii săi să pună mâna pe câţiva băştinaşi, poate chiar pe căpetenie.

Mare îi fu bucuria când îl văzu pe tatăl său dispărând împreună cu Dick Clive în casă. Luă imediat una din grenade, le potrivi pe celelalte în aşa fel încât să le poată avea mai la îndemână şi porni cu paşi sprinteni spre desişul unde zărise licărirea aceea albă. Îşi zicea că nu se poate ca băştinaşii să nu fi prins de veste de sosirea lor şi păndeau acum la marginea pădurii.

George îşi dădea perfect seama de gravitatea situaţiei. Trebuia să străbată o bucată din luminiş în plină lumină de lună până s-ajungă la distanţa potrivită pentru aruncarea grenadelor. Deci, pe puţin treizeci de metri, timp în care era o ţintă minunată pentru săgeţile otrăvite ale băştinaşilor, despre care Dick Clive îi spusese că sunt nişte ţintaşi fără cusur. Şi, într-adevăr, de-abia făcu câţiva paşi şi auzi un zbârnâit ca de cărăbuş în zbor. Erau săgeţile, care treceau aproape de tot de el. De-abia acum înţelese George adevărata primejdie, dar era prea târziu să se mai întoarcă din drum.

Ar fi fost de-ajuns clipa în care să se răsucească în loc, ca s-o ia înapoi, pentru ca săgeţile să i se înfigă în trup. Trebuia cu orice preţ să alerge înainte şi să arunce grenadele cu gaze prin care să-şi înlăture din cale duşmanii.

De pe terasă se auzeau strigătele de avertizare ale tovarăşilor săi, care vedeau încercarea lui îndrăzneaţă, dar vedeau şi grenadele pe care le ţinea în mână şi ştiau că arma aceasta nu dădea greş.

S-ar fi repezit după el să-l ajute, dar nu puteau să-şi părăsească postul fără ordinul căpitanului sau al locotenentului lor. Nu le rămânea deci decât să-l avertizeze de primejdie, ceea ce nu-i era de nici un folos împotriva săgeţilor perfide, care plouau în jurul său. Se căia acum de nesocotinţa lui, dar nu mai putea să dea

îndărăt, trebuia să-şi ducă la îndeplinire hotărârea luată.

Numai zece metri îi mai rămâneau de străbătut până să arunce întâia grenadă, care să-i amorţească pentru douăzeci şi patru de ore pe băştinaşii de la marginea desişului şi pe Ellen Clive. Ar putea pe urmă să-i transporte în linişte pe toţi, ca să-i aibă ostateci.

La gândul acesta, George simţi că-i sporeşte curajul. Nu, nu trebuia să dea îndărăt chiar dacă moartea grozavă îl pândea în fiecare clipă. Încă patru metri şi întâia grenadă va zbura spre duşman scoţând-ul din luptă... apoi trei şi... Îl cuprinse o mare bucurie, mulţumind în gând lui Dumnezeu că-l ferise până acum de săgeţile băştinaşilor.

Aruncă grenada, care se sparse şi împrăştie în juru-i un miros greu. Mai aruncă una în dreapta, alta în stânga şi se opri, răsuflând uşurat, râzând de fericire că planul lui reuşise. Nu se putea acum ca băştinaşii să nu se supună, să nu-l elibereze pe Lionel Clive - mai mult încă: să nu-i spună unde sta ascuns Jimmy Ohlson.

Trebuia să aştepte o jumătate de ceas până ce gazele se vor risipi, timp în care băştinaşii care vor alerga în ajutorul căpeteniei lor urmau să cadă şi ei răsnăţi de mirosul gazelor.

George rămase pe loc, ştiind că se poate bizui pe puterea grenadelor, care îşi vor fi făcut efectul. Băştinaşii vor fi zăcând acum în nesimţire, iar printre ei Ellen Clive, preţioasa lor ostatecă pe care voiau s-o elibereze în schimbul fiului căpeteniei. Poate că tatăl său tot se va supăra de îndrăzneala lui, îşi zicea mai departe George. Îi spusese doar să fie prevăzător şi cu băgare de seamă. El însă nu-i ascultase şi se avântase, ca un nesocotit, într-o mare primejdie. Dacă îl nimerea o săgeată din cele otrăvite? Ei şi! Îl scăpa doctorul cu o injecţie. Pe când aşa, prin îndrăzneala lui, reuşise ceea ce altul poate n-ar fi reuşit. Când va vedea rezultatul, cu siguranţă că o să-i treacă repede supărarea.

George râse mulţumit în sine, dar îşi aduse aminte că n-ar face rău să plece ca să nu se pomenească ameţit şi el de gazele grenadelor care se împrăştiau cu mare repeziciune.

Vru să facă un pas, dar auzi un zbârnâit sinistru şi ameninţător, mult mai puternic decât acela al săgeţilor. Vru să sară în lături sau să se lungească la pământ, dar era prea târziu.

Simţi o lovitură grozavă în tâmpla stângă. Într-o clipă, îşi dădu seama că nu e durerea unei înţepături de săgeată, apoi căzu grămadă la pământ.

Marinarii de pe terasă începură să strige înspăimântaţi. Uitând de disciplină, vrură să alerge în ajutorul lui George, dar secundul Brun, care venise în ultimul moment, îi opri cu un "Staţi!" poruncitor şi aspru.

Oamenii rămaseră pe loc. La întrebările lui, răspunseră toţi în acelaşi timp, aşa că nu se mai înţelegea nimic. Când desluşi în sfârşit ce s-a întâmplat şi se uită spre luminiş, scoase un răcnet de furie.

Văzu câteva făpturi pipernicite târând cu ele, în desiş, pe George, care era leşinat.

Serial senzațional

seria completă

38

CÂINELE CREDINCIOS (III)

Acum nu mai avea nici un rost să tragă, căci gloanțele l-ar fi putut nimeri și pe George. Un moment, Brun stătu să se gândească dacă n-ar fi bine să se repeadă cu toții după băștinași, mai ales că marinarii de-abia așteptau: își dădu însă seama că ar fi o curată nebunie. Până să-ajungă ei în desiș, săgețile dușmanului ar fi căzut ca grindina asupra lor. Ba, poate ar fi fost luați prizonieri, ca și George.

Secundul era tare amărât. Ce-o să spună căpitanul când va afla că fiul său căzuse în mâinile vrăjmașului, chiar sub ochii lor?

- Lucrurile s-au petrecut prea la repezeală, domnule locotenent. Domnul George al

nostru a luat-o la fugă spre desiş, pe când noi credeam că o să-l urmeze pe tatăl dumnealui. Vedeam săgeţile zburând, auzeam zbârnâitul lor, dar alta nu puteam face decât să-i dăm de veste cu strigătele noastre, că de ajutat nu era chip. Fugea în zig-zag, domnule locotenent, şi dacă am fi tras, îl nimeream pe dumnealui până s-ajungă un glonţ de-al nostru la afurisiţii ăia de sălbatici. Când a aruncat grenadele, am crezut că i-a dat gata. L-am văzut pe urmă că vrea să se întoarcă, zicându-şi, pesemne, că gazele se împrăştie repede şi mirosul lor ajunge până mai departe, dar deodată a început să vâjâie ceva cu putere în aer şi domnul George al nostru s-a prăbuşit la pământ. Pe urmă aţi venit dumneavoastră, domnule locotenent, şi... ce-a mai fost, aţi observat.

- L-ai văzut dumneata bine pe George aruncând cele trei grenade? întrebă Brun stăruitor. Dă-ţi seama de ce spui, Kard. Îţi vei fi pus singur întrebarea de ce grenadele n-au avut nici un efect asupra băştinaşilor. Am văzut şi eu cu ochii mei că băiatul a aruncat cu îndemânare una la mijloc, unde bănuia probabil că s-ar afla căpetenia, apoi repede şi pe celelalte, la stânga şi la dreapta. Eram încredinţaţi cu toţii că gazele îi vor scoate din luptă pe băştinaşi pentru douăzeci şi patru de ore. Cum se face atunci că nu li s-a întâmplat nimic? Ai putea dumneata, Kard, să-ţi explici asta?

- Păi... făcu uriaşul, codindu-se puţin, dacă îmi daţi voie să-mi spun părerea, eu zic, domnule locotenent, că afurisiţii ăia de sălbatici au prins grenadele din zbor. Vor fi zărit ceva sclipind în aer şi, cum sunt dibaci ai dracului, le-au înhăţat până a nu apuca ele să se spargă de pământ. Când l-au văzut pe domnul George stând pe loc, vor fi aruncat vreo piatră mai mare, ori altceva, şi l-au nimerit pesemne în cap. Eu aşa-mi dau cu părerea; acum o fi, n-o fi...

- Chiar aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile, strigă locotenentul înspăimântat. Ei, acum ce ne facem? Băştinaşii au pus mâna pe grenade şi au o armă foarte puternică împotriva noastră. Mai au şi trei ostatici, adică pe George, pe bătrânul Clive şi pe fata lui, pe când noi numai pe Osa, feciorul căpeteniei. Ce i-o fi venit lui George să facă o astfel de nesocotinţă, nu pricep.

- Să vă spun eu ce trebuie să fi fost, domnule locotenent. O fi zărit vreo haină albă la marginea desişului şi şi-o fi zis că e vreun european, dacă nu chiar ticălosul ăla de Ohisen. Atunci n-a mai stat pe gânduri şi a aruncat grenadele cu gaze, socotind să pună mâna pe el.

- A, crezi că acolo a fost într-adevăr un european? Atunci se schimbă lucrurile. Ar trebui ca pe viitor să nu ne mai bizuim atât pe aceste arme; am văzut doar că mâini îndemânatice pot prinde grenadele din zbor şi le pot folosi pe urmă împotriva noastră.

Voi fiţi cu ochii în patru, eu mă duc să-i spun căpitanului ce s-a întâmplat.

Locotenentul coborî treptele şi o luă cu paşi mari, mergând tot în zig-zag, spre clădirea de alături. Căpitanul Farrow tocmai ieşea pe uşă şi strigă îngrijorat:

- Nu l-ai văzut pe George, locotenente? Venea în urma noastră, dar n-a intrat în

casă. Numai de n-ar fi făcut iar vreo nesocotinţă.

- Din nenorocire, da, domnule căpitan, răspunse Brun cam încurcat. Noi n-am putut să-l împiedicăm. A avut însă cele mai bune intenţii, aşa că nici nu-l puteţi dojeni. Credea, bietul băiat, că ne va face un serviciu nouă, tuturor. În câteva cuvinte, locotenentul îi povesti lui Farrow nenorocirea. Acesta tăcu vreo câteva momente, apoi zise:

- Nimeni nu e vinovat de cele întâmplate, fiindcă oricare din noi ar fi făcut la fel şi, în afară de asta, când îşi bagă el ceva în cap, nu-l mai poţi opri. Ne-a îngreunat însă mult situaţia, căci Naki, căpetenia, are o armă puternică împotriva noastră. Sper că George nu va spune că e fiul meu, dacă Jimmy Ohlsen se află şi el cu ei. Şi-apoi, sunt sigur că băiatul va căuta din toate puterile să lupte împotriva superstiţiei băştinaşilor, care cred că Dick Clive e un strigoi şi nu om în carne şi oase ca noi. Să vezi acum încurcătură, dragă Brun! Naki o vrea să-i dăm pe Osa în schimbul lui George, aşa că n-am făcut nimic pentru cauza familiei Clive. Aş putea zice că situaţia lor s-a înrăutăţit prin intervenţia noastră. Dar n-avem ce face dacă iese altfel decât credeam, noi am făcut tot ce ne-a stat în putinţă.

- Şi-aici aţi obţinut vreun rezultat, domnule căpitan? cercetă locotenentul auzind paşii lui Dick, care venea din casă.

- Da. Am găsit două din slujnici. S-au speriat grozav când l-au văzut pe tânărul Clive. Am convins-o pe una din ele să se ducă la căpetenie şi să-i spună că-l eliberăm pe Osa dacă ne dă în schimb pe bătrân şi pe fiica lui, Ellen. Acum, fireşte, trebuie să ridicăm pretenţiile şi să-l cerem şi pe George.

Dick Clive veni în momentul acela la ei şi le zise, râzând încetişor:

- Fosta cameristă a soră-mi, Soria, vine imediat încoace. I-am spus să-l ameninţe pe Naki că pe fiu-său îl aşteaptă o moarte cumplită dacă nu-i eliberează pe tata şi pe Ellen. Cred că bătrânul nu va şovăi o clipă, fiindcă, pe cât ştiu, îşi iubeşte feciorul mai presus ca orice.

- Atunci, adaugă să-l lase liber şi pe George, care se află şi el în mâinile lor, zise calm căpitanul. Băiatul voia să lucreze pe cont propriu şi a căzut în cursă. Cred însă că-l vom putea scoate de acolo, iar, de nu, o să ştie el să iasă şi singur din încurcătură, ca şi în alte dăţi.

Farrow îi istorisi tânărului înspăimântat ce se întâmplase, apoi încheie:

- După cum ţi-am spus, nu prea mă îngrijorez de soarta lui, fiindcă a fost el altă dată în situaţii mult mai primejdioase. Cât pentru ai dumitale, mai mult ca sigur că Jimmy Ohlsen se va opune din toate puterile ca Naki să-i lase liberi.

- Ah, făcu tânărul Clive scrâşnind, arătarea aceea albă n-a fost altceva decât Jimmy. E foarte îndemânatic la aruncat şi la prins orice lucru din zbor. Un băştinaş s-ar fi ferit când ar fi văzut ceva lucitor în aer. Hm, proastă afacere! Afurisitul ăsta o să-şi dea repede seama ce conţin grenadele şi o să se slujească de ele împotriva noastră. Să încerc acum să o sperii, prin Soria, şi mai mult pe căpetenie.

Din casă ieşi o fetişcană cu trup subţire şi mlădios, care voia să se îndepărteze spre desiş. Clive o opri din drum şi-i zise:

- Soria, spune-i lui Naki să-i dea drumul şi tânărului pe care l-a luat prizonier adineauri Jimmy Ohlsen, altminteri sufletul lui Osa o să rătăcească veşnic, tânguindu-se fără încetare.

- Îi spun, Sahib, bâigui fata tremurând, şi o luă la fugă în pădure.

- Sunt foarte curios să văd dacă bătrânul Naki se va împotrivi poruncilor lui Ohlsen, zise căpitanul, deşi nu prea cred. După cum înţeleg eu, ticălosul ăsta a ştiut să-şi impună voinţa căpeteniei şi acum îi e rob supus. N-o să facă nimic fără voia lui, chiar dacă ar şti că-şi pierde feciorul. În sfârşit, s-aşteptăm şi vom vedea noi ce-o mai fi.

Se îndreptară în grabă spre terasă. Căpitanul dădu în grijă santinelelor să fie cu băgare de seamă şi, mai ales, să observe dacă grenadele cu gaze pe care le aruncase George nu vor fi zvârlite de cineva spre ei. Le atrase atenţia asupra celor spuse de Dick Clive, adică îndemânarea lui Ohlsen, care era un bun aruncător. Înţeleseră toţi primejdia în care se aflau. O singură grenadă să fi aruncat ticălosul şi-i înlătura din calea lui pentru douăzeci şi patru de ore.

- N-ar fi bine să mă duc eu să-l păzesc pe prizonier, în locul lui Peter, domnule căpitan? zise Kard. El e mai bun ţintaş ca mine şi poate nimeri grenadele din zbor. Măcar că nu prea cred să îndrăznească păcătosul ăla de Ohlsen să se apropie prea mult de terasă.

- Totuşi, e mai bine să-ţi ia locul Peter, răspunse Farrow după câteva momente de gândire. Pentru un bun aruncător, nu înseamnă nimic aceşti cincizeci de metri distanţă de la desiş la terasă. Ar fi caraghios să fim înfrânţi cu propriile noastre arme.

IV. În primejdie

Deşteptarea lui George nu fu defel plăcută. Urechile îi vâjâiau, capul i se părea greu ca o piatră de moară şi-l săgetau nişte junghiuri grozave prin creier.

Băgă apoi de seamă, după legănări, că e purtat pe sus.

Cu toată greutatea pe care o avea să judece, îşi zise totuşi că e mai bine să se prefacă tot leşinat. Trebuia însă să se convingă dacă e sau nu legat, căci deocamdată nu-şi simţea corpul, ci numai capul, care-l durea cumplit.

Încetul cu încetul, îşi aduse aminte ce se întâmplase. Aruncase cele trei grenade, pe urmă auzise un vâjâit înăbuşit şi... leşinase. Se trezise de-abia acum, în jur era tot întuneric, deci leşinul lui nu ţinuse mult. Oare unde îl vor fi ducând acum?

Să fi fost într-adevăr Ellen Clive arătarea aceea în alb? Asta îl amăgise şi-l făcuse să se avânte ca un nesocotit într-o astfel de aventură. Dar cum se face că grenadele n-au explodat? Nu, nu, n-a fost Ellen, ea a fost dusă undeva, împreună cu tatăl ei, de către Jimmy Ohlsen.

Gândurile i se încâlceau în minte. Lovitura pe care o căpătase în tâmplă trebuie să fi fost foarte puternică. Căzu iar într-un fel de toropeală, din care se trezi brusc, când se

simţi aruncat la pământ.

- Aşa. Acum mai ai un tovarăş, domnule Clive, auzi un glas aspru zicând în batjocură. Vezi că ţi-am împlinit dorinţa şi nu-ţi mai spun "vere" - fiindcă la drept vorbind nici nu suntem rude. Bietul Ohlsen, ale cărui hârtii le-am furat după ce l-am înbătat, zace de mult în fundul mării. Dumnezeu să-l ierte! În schimb, m-am purtat întotdeauna cuviincios cu dumneata şi cu "nepoţica" mea, domnişoara Ellen. În privinţa asta, cred că nu ai de ce să te plângi. Dar, să revenim la ce-ţi spuneam: ţi-am adus un "musafir". Trebuie să ştii că au sosit în bungalowul dumitale - adică al meu, vreau să spun - nişte străini, care vor să-mi pună bețe în roate. Dar lasă că-i aşez eu repede cu botul pe labe. Am şi început cu ăsta de colea. Păzeşte-l bine să nu facă prostia s-o ia la fugă când s-o trezi; l-ar nimeri săgeţile otrăvite ale negricioşilor mei prieteni şi ar fi păcat de tinereţile lui. Nădăjduiesc să-ţi mai aduc în curând şi alţi tovarăşi de-ăştia, prea stimatul meu fost văr. La revedere deci şi vezi de nu lăsa să-ţi plece musafirul.

Un râs antipatic urmă acestor cuvinte şi George auzi, pe podeaua de scânduri, un tropăit de cizme, care se întrerupse brusc.

Se afla deci într-o casă din care individul acela cu glas aspru ieşise chiar acum.

Deschise cu anevoie pleoapele. Zări o lumină slabă care venea probabil de la o lampă de petrol, din cele special fabricate pentru ţinuturile de la Tropice. Pe urmă văzu aplecat deasupra lui un chip gingaş de fată, cu doi ochi mari şi adânci.

- S-a trezit, tată! exclamă un glas melodios, care se potrivea de minune cu întreaga ei făptură.

Un bărbat înalt şi uscăţiv se ivi în cercul de lumină şi George înţelese că se afla acum lângă aceia pe care îi căuta, dar într-o situaţie pe care nu şi-ar fi dorit-o defel.

Cu mare greu reuşi să se ridice în capul oaselor. Snopi de scântei îi fulgerară pe dinaintea ochilor, se luptă însă din răsputeri să înlăture leşinul, privirile i se limpeziră şi putu - la început de-abia auzit - bâigui:

- Am... am cinstea să... vorbesc cu domnul Lionel Clive şi... domnişoara Ellen? Numele meu e George Farrow.

- Cum ai zis? Farrow? strigă bătrânul. Farrow e doar căpitanul submarinului DOX pe câte ştiu eu.

- Aşa şi e. Căpitanul mi-e tată, răspunse cu mândrie George. Am venit dinadins la Marele Andaman ca să vă salvăm pe dumneavoastră. O să vă povestesc eu îndată tot.

- Mai întâi să te culc în patul meu; nu vei fi vrând să te las să zaci jos pe scândura goală, făcu bătrânul cu energie.

Îl ajută pe George să se ridice şi-l duse la un culcuş moale, din piei de animale, dintr-un colţ al încăperii, în care George se întinse cu mare plăcere. Durerile de cap slăbeau cu fiecare cuvânt pe care-l rostea. Când isprăvi de povestit, bătrânul Clive strigă cu indignare:

- Desigur că Ohlsen a fost! Are o dibăcie nemaipomenită în de-alde astea. N-o

să-i fie defel greu ticălosului s-arunce grenadele pe terasă. Trebuie să te aştepţi, domnule Farrow, ca să-ţi vezi tovarăşii în puterea lui. Nemernicul ăsta e în stare de orice.

- Cu mine i-a mers lesne fiindcă am procedat cu prea mare nesocotinţă, răspunse George, dar cu ceilalţi o să aibă de furcă, fii pe pace. Drept e că ar fi cât se poate de neplăcut să nimerească într-adevăr de la atâta distanţă terasa. Nu-mi rămâne altceva de făcut acum decât să-l împiedic. Eu singur sunt de vină că Ohlsen a ajuns în stăpânirea grenadelor. Unde ne aflăm acum, domnule Clive?

- Într-o colibă de vânătoare pe care mi-am făcut-o eu, acum doi ani, în mijlocul junglei, fiindcă se găsesc foarte mulţi tigri pe-aici. Fiarele acestea au prin sălbăticia asta ascunzişuri minunate. N-a fost chip să le poată stârpi cineva. Acu' vreo zece ani un maior englez n-a avut de lucru şi a adus de la Madras o pereche de tigri. Erau pui pe-atunci şi foarte blânzi, dar, după ce au crescut, au fugit în pădure şi s-au înmulţit cu repeziciune.

Ar fi deci o mare îndrăzneală din partea cuiva să treacă pe timp de noapte, şi mai ales neînarmat, prin partea asta a junglei. Şi-apoi, ai auzit ce zicea Ohlsen. A pus oameni de pază, care pândesc cu săgeţile lor otrăvite ca să tragă în oricine ar cuteza să iasă din casă. Nu te-aş sfătui defel să fugi. Ar fi zadarnic. Singurul rezultat ar fi ca te-ai duce la o moarte sigură şi ai înrăutăţi şi mai mult situaţia fiicei mele. Ştiu că n-ar trebui să pun în legătură una cu alta, mă tem însă că biata fată o să se prăpădească cu siguranţă, dacă nu scăpăm mai repede de aici.

- Nu, domnule Clive, strigă cu însufleţire George. Fiica dumitale nu o să se prăpădească, fiindcă va fi în curând liberă. Bizuie-te pe mine şi fii sigur că totul se va sfârşi cu bine. Şi zici că avem împotriva noastră tigri şi săgeţi otrăvite? Ar fi de ajuns ca să nu cuteze cineva să se mişte din casă. Numai că eu nu sunt tocmai din cei sperioşi. E îngăduit să ne plimbăm prin jurul casei?

- Da, până la zece metri. Mai departe nu. Te rog, domnule Farrow, nu încerca nimic. Cred că Ohlsen va cădea la învoială, când îi voi oferi o sumă mai mare de bani, cu care să poată dispărea din ţară.

- Cu mine n-o să cadă la învoială, fii pe pace. Ştie el că nu va avea cât o trăi linişte din partea noastră. Ar fi mai bine pentru el să mă ştie plecat. Să se atingă numai de un fir de păr din cap, şi ce-l aşteaptă pe urmă... ar fi o răzbunare cumplită din partea alor mei. Ştii dumneata, domnule Clive, cam pe unde se aţin paznicii în timpul nopţii?

- Se plimbă în jurul casei. Am vrut şi eu la începutul captivităţii mele să fug, dar am înţeles că e imposibil.

- Eu totuşi o să încerc. Pe paznici mă pricep eu să-i trag pe sfoară. Neplăcut ar fi numai să dau prin întuneric peste vreun tigru; sper însă că fiarele astea nu cutează să se apropie de colibă.

- Asta nu. Locul lor de joacă e la vreo cinci sute de metri spre sud. Acolo începe adevărata pădure, care e foarte deasă. Nu, nu, până aici nu vine nici unul din ei. A, dar asta ce-o mai fi? făcu bătrânul, cu mirare.

- Ce să fie? râse George. Vorba ceea: vorbești de lup și lupul, adică tigrul, la ușă. O să te pomenești acum cu paznicii dând buzna în colibă.

- Îi aud într-adevăr scoțând țipete de spaimă, dar ca să fie din pricina unui tigru, nu...

Bătrânul plantator nu-și sfârși vorba, căci la o depărtare de nici o sută de metri se auzi răgetul unui tigru. Imediat urmară bătăi tari în ușă și un glas îngrozit strigă într-o englezească stricată:

- Sahib, deschide! Vine tigrul și trebuie să vă apărăm.

- Haha! Apărați-vă mai bine pe voi! răspunse Clive. Noi suntem aici în siguranță și n-avem nevoie de apărare.

- Lasă-i înăuntru, șopti George. Pentru cele ce am eu de gând, e cu atât mai bine să-i știu aici. Au să dea toți buzna la fereastra care răspunde spre sud, dincotro se aude răgetul tigrului. Deschide-le repede, domnule Clive...

- Ce vrei să faci, pentru Dumnezeu! strigă bătrânul, înspăimântat, dar George nu-i răspunse, ci smuci ușa și o deschise la perete.

Patru trupuri mărunte și mlădioase năvăliră în odaie. Țineau în mână arcuri și săgeți, iar în spinare aveau atârnate niște tolbe primitive, pline cu aceste arme ucigătoare.

Se întâmplă întocmai după cum prevăzuse George. Alergară cu toții la fereastra care da spre sud și se uitară cu încordare prin rogojina de foi de palmier care acoperea fereastra.

Se auzi iarăși răgetul acela înfiorător, de astă dată însă ceva mai aproape. Clive îi șopti lui George:

- Bine că și-au adus și săgețile. Otrava lor ucide până și un tigru, numai în câteva minute. Să-i vie poftă fiarei să intre în casă prin fereastră, fără ele am fi pierduți.

- Ce, zici că otrava își face așa de repede efectul? îl întrebă tot în șoaptă George pe plantator. Cu atât mai bine.

Se apropie apoi pe la spate de băștinași și, fără să-l simtă ei, le luă câte o săgeată din tolbă, pe urmă deschise binișor ușa și șopti să-l audă numai bătrânul:

- Mă întorc numaidecât. Dacă țin drumul drept înainte, ajung la bungalowul dumitale, nu e așa?

Uluit de îndrăzneala și curajul tânărului, Clive nu putea scoate un cuvânt. Dădu afirmativ din cap. În clipa următoare, George dispăruse.

Clive și Ellen se așezaseră în spatele băștinașilor și se uitau și ei cu mult interes printre crăpăturile rogojinei. Se făceau că nici n-au băgat de seamă fuga tânărului.

Deodată la vreo patruzeci de metri de casă se ivi dintr-o tufă, un trup mare, vărgat, care privi drept spre colibă, ciuli urechile... și tigrul porni răgind în galop spre fereastră.

Băștinașii își potriviră arcurile, ochiră, și patru săgeți otrăvite zbârnâiră în aer.

Schelălăitul de furie al fiarei însemna că fusese nimerită de moarte. Clive se aștepta

ca tigrul să se repeadă spre fereastră, dar, spre marea lui mirare, îl văzu îndepărtându-se târâş spre nord.

- Unde e celălalt, Sahib? întrebă în clipa aceea unul din băştinaşi.

- Nu ştiu, răspunse bătrânul, făcând pe miratul.

Dar Ellen Clive nu se putea preface. Era galbenă ca un cadavru, căci ea cunoştea toate grozăviile junglei - crescuse doar de mic copil acolo - şi ştia că viteazul tânăr se aruncase în primejdie ca să-i salveze pe ei, şi acum era urmărit de o fiară şi mai turbată din pricina rănilor căpătate. Alergă la uşă, o crăpă niţel şi strigă cu un glas îngrozit în tăcerea nopţii:

- George Farrow, vine tigrul!

- L-am şi văzut, răspunse tânărul şi Ellen, care deschisese acum uşa de tot, îl văzu alergând spre un palmier înalt, pe care s-ar fi putut salva, dacă fiara n-ar fi fost atât de aproape de el.

În timp ce gonea spre palmier, George îşi arunca din când în când privirile înapoi şi vedea ochii scânteietori ai tigrului care făcea câte doi metri dintr-o singură săritură. Nu mai avea când să ajungă la palmier. Să se oprească din fugă şi să se ia la luptă cu fiara, aruncând în ea cu săgeţile? I se spusese doar că otrava îşi face efectul în numai câteva minute.

Nu mai avea de străbătut decât vreo şase metri până la palmier, auzea gâfâitul tigrului în spatele lui, se întoarse iar, când văzu, spre marea lui mirare, că fiara îşi încetinise fuga, mai mult încă, părea că se împleteceşte în mers.

Văzu de asemenea, că avea câteva săgeţi înfipte în cap şi în coaste.

Aşadar, cei patru băştinaşi nimeriseră fiara din plin, dar îl zărise lângă casă şi preferase să-l urmărească numai pe el, decât să atace coliba.

Din câteva salturi, George fu lângă palmier. Scoarţa copacului era aspră şi scorojită, aşa că pentru el era un fleac să se caţere pe trunchi. Auzea sforăitul şi gâfâitul fiarei în spatele lui, dar nu se mai uită înapoi.

Deşi săgeţile îi erau o piedică, nu le aruncă din mână, fiind singura armă pe care o avea. Reuşi să se urce în palmier mai încet decât ar fi vrut; deodată se înspăimântă într-atât, încât fu-cât p-aci să se prăbuşească din copac. Ghearele fiarei răcâiau cu turbare în trunchiul palmierului şi ţăndările zburau până departe.

Dar aproape imediat George îşi putu da seama de puterea grozavă a otrăvii în care băştinaşii îşi înmuiau vârfurile săgeţilor, căci tigrul se prăbuşi brusc la picioarele copacului.

Tânărul înţelese că paznicii, care cunoşteau efectul otrăvii, îl vor urmări şi se pot ivi dintr-un moment într-altul. Trebuia, deci, să fugă imediat, chiar dacă tigrul nu era încă mort. Se lăsă jos din palmier şi o luă la fugă, căutând să se îndepărteze cât mai mult de locul primejdiei.

Acum rămânea să găsească poteca. Trebuia să fie pe aproape, căci bătrânul Clive îi arătase în direcţia asta. Şi, într-adevăr, dădu de ea în dosul unui tufiş. Poteca aceea îngustă ducea spre nordul insulei.

Serial senzațional

seria completă

38

CÂINELE CREDINCIOS (IV)

Porni în goană pe potecă Jimmy Ohlsen, omul acela primejdios, zicea că-i va înlătura din calea lui, cu grenadele cu gaze luate de la el, pe toți cei aflați în bungalow. Poate că va sosi la vreme ca să-i salveze, deși n-avea arme. Săgețile erau însă tot atât de bune pentru scopul său.

De-ar fi știut cel puțin cât mai avea de făcut până la locuința plantatorului! Uitase să-l întrebe pe Clive. Dar, oricât de bine ar fi cunoscut Ohlsen drumul, nu putea înainta mai repede ca el; căci grija pentru viața tatălui său și a tovarășilor îi dădea parcă aripi.

În afară de asta, ştia că paznicii îl urmăreau, deoarece trebuiau să-i dea de veste stăpânului alb că unul din prizonieri scăpase. Sperau poate că-l vor ajunge şi-l vor duce îndărăt la colibă.

Deodată, foşni ceva în desiş şi se auzi un mârâit: George îndreptă repede o săgeată spre noul său duşman, şi animalul, ai cărui ochi o văzuse lucind prin întuneric, pieri. Probabil că se speriase de gestul său ameninţător.

Înaintea lui răsună o împuşcătură. George îşi înteţi fuga, căci recunoscuse pocnetul revolverului lui Peter.

După cum se auzise împuşcătura, nu mai puteau fi decât vreo patruzeci de metri până la bungalow. Trebuia însă să iasă din desiş până a nu se întoarce Ohlsen.

Iarăşi răsună o detunătură, apoi încă una, urmată de strigăte de bucurie scoase din mai multe piepturi. George bănui ce s-a întâmplat şi se simţi fericit. Peter, neîntrecutul ţintaş, nimerise probabil grenadele pe care le va fi aruncat Jimmy Ohlsen spre terasă. Deci, gazele nu mai puteau vătăma pe nimeni.

Îi venea să chiuie de bucurie,dar îşi aduse aminte că nu trecuse încă primejdia. Ce efect grozav aveau săgeţile, văzuse doar adineauri. Numai o zgârietură cu ele era de-ajuns să-l cureţe de pe suprafaţa pământului. Nici doctorul Bertram nu l-ar mai fi putut salva. Deocamdată, trebuia să iasă cu orice preţ din desiş, pe urmă să fie cu băgare de seamă când va trece luminişul, căci băştinaşii pândeau de pretutindeni. Rămânea să treacă neobservat printre ei şi din câteva sărituri în zig-zag să ajungă la bungalow.

V. Salvat în ultimul moment

Fu cât pe-aci să stea pe loc, căci îl străfulgeră un gând. Dacă tovarăşii vor începe să-i bombardeze pe asediatori cu grenade cu gaze? Ei nu ştiau că George e liber, şi dacă gazele ajungeau până acolo, cădea şi el în nesimţire pentru douăzeci şi patru de ore, ca şi băştinaşii. Cu siguranţă că de-ar fi fost el în locul tovarăşilor săi tot aşa ar fi procedat. Sau poate că vor încerca mai întâi să cadă la înţelegere cu Naki, căpetenia băştinaşilor.

George îşi încetini pasul la gândul că tovarăşii săi s-ar putea servi de grenade, a căror victimă ar fi şi el. Trebuia însă să înlăture o astfel de perspectivă, deoarece voia să fie de faţă când Lionel Clive şi Ellen vor fi eliberaţi definitiv.

Aducându-şi însă aminte că nu erau excluse nici tratativele, o luă iar mai repede, cu gând s-ajungă cât mai curând la bungalow.

Se opri brusc în loc, căută cu ochii în jurul său şi se piti în umbra unui copac ale cărui crengi ajungeau până aproape de pământ, unde nu putea fi văzut de pe potecă. El însă putea zări destul de bine prin frunzişul copacului.

Îşi dădu imediat seama că nu se înşelase, când i se păru că aude un zgomot uşor. Un om venea pe cărare şi acesta trecu pe lângă el fără să-l observe. Omul era

Jimmy Ohlsen, care se întorcea, probabil, la prizonierii săi. Nu se putea să nu se întâlnească în drum cu paznicii care îi vor comunica desigur fuga unuia din prizonieri. Oare ce va face el pe urmă? Se va întoarce în grabă sau va căuta să-l găsească printre oamenii lui Naki pe fugar, care spera s-ajungă nesimţit în bungalow?

George chibzui repede, dar temeinic. Altă potecă nu era care să ducă spre nord, deci Ohlsen va presupune că fugarul se va fi aflând printre băştinaşi. În orice caz, se va înapoia, ca să-i dea instrucţiuni căpeteniei.

De-abia îşi sfârşi gândul, şi-l văzu într-adevăr pe Ohlsen venind în fugă, turbat de mânie şi scrâşnind din dinţi. Nu era defel bună vestea pe care o aflase, cum că tocmai ostaticul mai important îi scăpase printre degete, deşi îl pusese sub paza a patru băştinaşi, înarmaţi cu grozavele lor săgeţi otrăvite.

De-abia acum îşi putea da Ohlsen seama de adversarii săi. Cu atât mai bine.

După ce George îl văzu îndepărtându-se împreună cu doi băştinaşi, ieşi din ascunzătoare şi o luă la fugă îndărăt spre colibă. Nici el nu ştia deocamdată cum şi ce are să facă pentru a-i elibera pe prizonieri, dar voia neapărat să se găsească în apropierea lor pentru orice eventualitate.

Era sigur că şi Ohlsen se va lua după el, ca şi ceilalţi doi paznici, ca să împiedice fuga lui Clive şi a fetei. Tare îi părea rău lui George că nu-şi mai avea armele, pe care, probabil, i le luase Ohlsen, când îl văzuse ameţit de lovitura în tâmplă.

Ajunse aproape de luminişul unde se afla coliba. Auzi iar în desiş un foşnet şi un mârâit scurt. "Să fie pe-aici lupi?" se întrebă el mirat. Mârâitul nu era în nici un caz al unui tigru sau al unei pantere.

Totuşi, George ţinea pregătită o săgeată. Animalul nu era mare, după cum putu el să zărească, aşa că otrava avea să-şi facă foarte repede efectul asupra lui. Ba chiar împotriva unui tigru, care ş-ar putea ivi depeundeva, ar fi chip să se apere cu săgeţile, dacă n-ar mai avea vreme să se cţere în vreun copac.

Păşi cu băgare de seamă în luminiş. Trecu pe lângă trupul neînsufleţit al tigrului ucis mai adineauri, şi din ghearele căruia n-ar mai fi putut scăpa dacă nu l-ar fi nimerit săgeţile paznicilor.

George se cutremură gândindu-se ce otravă puternică trebuie să fie aceea care poate omorî o fiară atât de viguroasă: desigur, otrava aceasta era mult mai puternică şi decât veninul unei muşcături de cobră.

Se opri fără să vrea şi privi spre trupul acela neînsufleţit. Se abătuse de pe potecă atras parcă de o putere nevăzută.

Tresări, auzind un zgomot uşor, pe care nu-l putea desluşi de unde vine. Se ghemui lângă leşul tigrului şi se uită prin frunzişul desişului spre luminiş.

Inima i se opri în loc de spaimă. Văzu la cel mult patru metri de tufiş un alt tigru mai mic, care îşi aţintise ochii săi scânteietori spre tufa unde stătea el. Era pesemne soaţa celui ucis.

Înţelese că nu mai avea nici o scăpare. Dintr-o singură săritură, fiara îl putea înhăţa. Chiar dacă ar azvârli în ea o săgeată, chiar dacă otrava ar lucra repede, tot i-ar mai rămâne vreme să-l sfâşie.

Ca fulgerul, îl străbătu gândul să se urce repede în palmier. Disperarea îţi dă nişte puteri neînchipuite în astfel de momente. Dar moartea îl păndea prea de aproape. Înainte de a se ridica el de jos, tigroaica se va năpusti asupra lui, ca să-şi răzbune tovarăşul. Nici de furişat nu era chip. Fiara ar auzi zgomotul paşilor săi. Să-i fie oare într-adevăr scris să moară de o moarte atât de cumplită, sfârtecat de ghearele tigroaicei şi măcinat de colţii ei grozavi?

În timp ce i se încrucişau aceste gânduri prin minte, ochii lui stăteau aţintiţi în cei ai fiorosului animal, ca o pasăre paralizată de privirile reci ale şarpelui.

Deodată, văzu că fiara, care stătuse până atunci liniştită, măsurând parcă din ochi tufişul, se îndreptă din şale, clipi de câteva ori şi începu să izbească iarba cu coada, întorcând apoi capul spre poteca pe care venise tânărul.

Şi iarăşi lui George începu să-i bată inima, dar de astă dată de bucurie. Pe acolo trebuia să vină Ohlsen cu cei doi paznici. Treaba lor cum au să se descurce. El era, în orice caz, salvat. Chiar acum când atenţia tigroaicei nu mai era îndreptată spre tufiş, îndrăzni să se ridice binişor, neslăbind însă din ochi pe primejdiosul său vrăjmaş. I se crea acum posibilitatea să se caţere cu iuţeala fulgerului în copac.

Trebuia însă să aştepte deocamdată, să vadă dacă Ohlsen şi tovarăşii săi se vor întâlni faţă în faţă cu tigrul.

Trecură câteva secunde într-o încordare de nedescris. Deodată, George, care îşi aruncase din întâmplare ochii spre colibă, văzu uşa deschizându-se binişor, pe cei doi paznici trecând pragul încordându-şi arcurile şi trimiţând două săgeţi, una după alta. Se auzi un vâjâit prin aer şi tigroaica se răsuci în loc, răgind, cu două săgeţi înfipte între coastele din dreapta.

Apoi, înainte de-a avea răgaz să se repeadă la duşmanii care îi veneau în spate, George auzi acelaşi vâjâit pornind de pe poteca de lângă el, şi alte două săgeţi se înfipseră în partea stângă a trupului fiarei.

Cu un muget înăbuşit tigroaica se rostogoli la pământ. Cele dintâi săgeţi ar fi fost de-ajuns s-o ucidă, căci una nimerise în inimă şi cealaltă îi străpunsese plămânul, aşa că otrava pătrunsese de-a dreptul în cele mai delicate organe ale trupului. George s-aştepta totuşi ca fiara să mai aibă puterea să se repeadă la ucigaşii ei şi să-i sfâşie, dar trupul ei se cutremură deodată, ca străbătut de un fior, labele se zgârciră, apoi se întinseră iar, şi trupul vărgat al fiarei rămase nemişcat.

Cei doi paznici se întoarseră liniştiţi spre colibă şi intrară înăuntru. Pesemne că Ohlsen le poruncise să nu se mişte de lângă prizonieri. George aştepta să se întoarcă Ohlsen. Era curios să ştie se va face acum acesta, care procedase ca un criminal faţă de binefăcătorul său, care îl luase sub acoperământul lui şi-l ajutase să nu moară de foame. Oare îşi va fi închipuind că fugarul a reuşit să se întoarcă la

bungalow?

Deodată auzi pe dreapta, dincolo de potecă, un foşnet uşor. Ţinu săgeata pregătită. Dacă Ohlsen îl simţise şi încerca să se apropie pe furiş, o să-i arate el cu cine are de-a face şi că era şi el un duşman de temut.

Dar pe când îşi îndrepta atenţia dincotro auzise foşnetul, un alt zgomot, venit de astă dată din stânga lui, pe potecă, îl făcu să întoarcă ochii. Desluşi nişte paşi care se apropiau.

Aşadar, tot Ohlsen era, căci băştinaşii n-ar fi călcat atât de apăsat. Atunci cine făcuse zgomotul celălalt? Să fi fost făptura aceea care semăna a lup, pe care o mai văzuse de două ori până acum?

Însemna atunci că se afla între doi duşmani, căci dacă animalul l-ar ataca, lupta care ar urma i-ar atrage atenţia lui Ohlsen, care ar interveni imediat împotriva lui.

George se uită repede în juru-i. De Ohlsen n-avea de ce să se teamă deocamdată, deoarece acesta nu bănuia că fugarul e atât de aproape. Singura primejdie era, deci, făptura aceea necunoscută, din dreapta, care stătea ascunsă în tufiş.

Iar că era imediat lângă el, nu mai încăpea îndoială, după cum dovedeau foşnetul şi pârâitul crengilor care se auzeau desluşit. Poate că animalul voia să treacă prin luminiş, şi în cazul ăsta nu se putea să nu se întâlnească faţă în faţă cu Ohlsen.

Acesta înainta fără grijă pe potecă. Părea că se simte în cea mai mare siguranţă. Se bizuia probabil pe băştinaşi, care vor înlătura cu săgeţile lor grozave orice piedică din cale. Poate că, dacă ar fi văzut adineauri lupta cu tigrul, n-ar mai fi fost atât de liniştit.

Luna lumina ca ziua şi George desluşea bine chipul lui brutal. Se întunecă niţel la faţă când dădu cu ochii de leşul fiarei, apoi zâmbi cu dispreţ, îl izbi cu piciorul şi porni mai departe, îndreptându-se spre colibă.

Tânărul stătu să chibzuiască bine ce are de făcut. Se ştia neputincios, aşa dezarmat cum era, faţă de săgeţile celor patru paznici şi pistoalele încărcate ale lui Ohlsen. Ce-i foloseau săgeţile, pe care trebuia să le arunce cu mâna, când nu era destul de priceput în mânuirea lor? N-ar fi mai bine să se strecoare până la bungalow şi să vorbească cu tatăl său? Poate că ar reuşi să se întoarcă apoi cu vreo doi din tovarăşi şi să arunce o grenadă în colibă, ca să-i ameţească pe cei dinăuntru şi să-i ştie nevătămători pentru douăzeci şi patru de ore.

Dar dacă în vremea asta Ohlsen pleca, sau - şi George se înfioră la un astfel de gând - punea băştinaşii să-i omoare pe cei doi prizonieri, ca să nu mai existe dovada nelegiuirii sale? Numai Dick Clive singur nu-i putea face nimic - şi tovarăşilor lui George, sau lui însuşi, nu le era îngăduit să se înfăţişeze ca martori în faţa autorităţilor engleze.

Ohlsen dispăru în colibă şi George se căi că-l lăsase în pace. Poate că ameninţându-l cu săgeţile înveninate l-ar fi făcut să-i elibereze pe prizonieri.

Necăjit pe sine, tânărul se hotărî să se furişeze printre băştinaşii care împre-

surau luminişul din faţa bungalow-ului, ca să-i dea de veste tatălui său că a scăpat şi lui Dick Clive că i-a găsit pe ai lui în viaţă.

Trebuia s-o ia din nou pe potecă, altminteri n-ar fi nimerit, căci nu cunoştea locurile şi nici cuţit n-avea, ca să-şi poată tăia calea prin desiş. Şi dacă ar fi să-i iasă înaintea băştinaşii, nu face nimic, se va vedea pe urmă care pe care. Avea doar şi el săgeţi şi ştia la ce să se aştepte.

Porni aplecat de mijloc, pe cărare, păşind cu băgare de seamă şi ascultând cu încordare. Peste cel mult două ceasuri avea să se lumineze de ziuă, şi-i va fi cu neputinţă să se mai ţină prin tufiş; băştinaşii îl vor căuta pretutindeni şi nu se putea să nu dea de el. O ascunzătoare,e oricât de tăinuită ar fi fost ea, nu exista pentru ochi lor ageri. Deodată se opri şi se lipi de trunchiul unui copac de la marginea potecii. Auzise alt zgomot atât de slab, încât urechea altuia nu l-ar fi putut prinde. George însă ştia că dintr-acolo venea primejdia, că vreun băştinaş se apropia cu paşii lui uşori şi furişaţi.

Mai mult încă: trebuie să fi fost foarte aproape de el, altminteri nu l-ar fi simţit. Spre norocul lui, poteca făcea în locul acela un cot, aşa că băştinaşul nu-l putu zări; şi mai mare însă îi fusese norocul că talpa acestuia călcase pe o cracă şi o făcuse să pârâie, ceea ce-l determinase pe George să se oprească; băştinaşul i-ar fi auzit cu siguranţă paşii.

Tânărul ţinea în mână două săgeţi. Erau şi astea arme cu care puteai ţine la respect, de la mică distanţă, un om. Ciocnirea trebuia să se producă din clipă în clipă, căci George auzea târşâitul tălpii goale pe pământul moale.

Se ghemui şi mai mult ca să-i poată sări brusc în faţă băştinaşului şi să-l ia pe neaşteptate. În sfârşit, apăru un trup uşor adus de spate. George i se puse în faţă, întinse săgeţile şi strigă cu glas înăbuşit:

- Sus mâinile!

Vorbise englezeşte fără să-şi dea seama şi fără să facă nici cel mai mic zgomot. Fu foarte mirat când băştinaşul, ridicând mâinile, îi răspunse cu glas tremurător:

- Mă supun, Sahib, nu-mi face nimic, te rog...

- Cine eşti? îl întrebă George curios.

- Sunt Naki, căpetenia.

- Aşa? Îmi pare bine. Pe fecior îl avem la mână, ne mai lipsea tată-său. Acum, la drum, moşule. Ia-o înainte cu mâinile ridicate, ba nu stai, dă-mi încoace armele. Acum, du-mă pe vreo cărare mai dosnică, până la luminişul din faţa bungalow-ului. Când vom fi acolo, ne răfuim noi.

- Sahib, mă supun ţie... nu-ţi fac nici un rău. Sahib Ohlsen ne-a orbit şi ne-a minţit. Sahib Clive era mai bun cu noi, o să-l ascultăm ca şi înainte... se văicărea căpetenia.

Dar George nu se încredea într-o schimbare atât de bruscă. Auzise că băştinaşii

sunt foarte vicleni. Şi apoi, nu-i venea să creadă că după ce-şi trădaseră stăpânul, îi apucase aşa, deodată, dragostea de el.

- Uite ce e, zise George calm, spune-le oamenilor tăi, când ne vom apropia de ei, să se dea la o parte şi să stea liniştiţi. Cum voi vedea că face vreunul o mişcare, te omor pe loc cu săgeata asta.

Părea să-i fie frică grozavă de săgeţi, căci le strigă ceva oamenilor săi, care dispărură imediat în desiş.

Când George şi căpetenia apărură în luminiş, se auziră strigăte de bucurie de pe terasă. Căpitanul Farrow îşi întâmpină feciorul pe ultima treaptă a scării şi-i zise plin de mândrie:

- Bravo, dragul meu! Ai fost şi de data asta la înălţime. Nici nu mă aşteptam altfel. Ce-i drept, am fost foarte îngrijorat de soarta ta, ştiam însă că vei şti să te descurci. Noi am fi vrut să luăm măsuri severe pentru eliberarea ta, dar nu ne-a lăsat Peter. Zicea să nu-ţi ducem noi grija, căci eşti tu în stare să te eliberezi singur - şi a avut dreptate, după cum văd. Acum povesteşte-ne şi nouă ce s-a întâmplat.

În câteva cuvinte, George le spuse prin ce-a trecut, apoi încheie cu următoarele cuvinte:

- Căpetenia Naki, care pare să se teamă grozav de săgeţile astea înveninate, e acum aliatul nostru. Fireşte, deocamdată nu putem avea încă destulă încredere în el, îl voi ameninţa însă cu o moarte cumplită - şi-i e frică de moarte! - până ce va jura, împreună cu oamenii săi, credinţă fostului stăpân Lionel Clive. După cât îmi spunea, prin cei patru băştinaşi puşi de pază la coliba din pădure, va şti să-l împiedice pe Ohlsen să se atingă de bătrân şi de fată. Deci, ne putem duce fără grijă şi făţiş acolo, ca să punem mâna pe criminal şi să-i eliberăm pe cei doi captivi. După ce băştinaşii vor depune jurământul, nu mai avem de ce ne teme.

- Bine, aşa să facem, încuviinţă căpitanul, dar mai întâi să te odihneşti niţel şi să mănânci ceva, deoarece cred că ai mare nevoie de amândouă.

Se lumina de ziuă când ajunseră la luminişul unde era coliba de vânătoare. Deodată, George scoase o exclamaţie de mirare şi alergă spre Jimmy Ohlsen, care se apropia de potecă, cu capul în pământ.

Când ridică ochii şi-l văzu pe George înaintând spre el cu săgeata întinsă, tresări şi se făcu alb la faţă ca varul. Se întoarse apoi din drum şi o luă la fugă îndărăt spre colibă, răcnind ca turbat în urma lui:

- Aşa? Cu atât mai bine. Acum au să moară amândoi... fata mai întâi...

N-avu însă vreme să mai spună ceva, căci din desiş ţâşni un trup mare, negricios, şi se repezi la gâtlejul lui. Cu un horcăit de groază, Ohlsen fu doborât la pământ şi pe pieptul lui se aşeză un câine mare ciobănesc, de rasă germană, care îi ţinea labele pe grumaz şi rânjea mârâind.

- A, ăsta e credinciosul nostru Harras, pe care l-a adus Ellen acum un an din Germania. Îl izgonise şi pe el Ohlsen din casă şi bietul câine rătăcea prin pădure,

căutându-şi stăpânii. A, uite-i şi pe ei! strigă Dick Clive, şi se repezi cu un ţipăt de bucurie spre colibă.

În prag, apăruse bătrânul Clive urmat de fiica sa, Ellen. În timp ce tatăl îşi îmbrăţişa cu dragoste feciorul, Peter se apucă să-l lege zdravăn pe Ohlsen, care gemea din când în când de durere.

- Aşa, băiete, zise Uriaşul după ce sfârşi. Cum te-am legat eu, nici dracu nu te mai poate dezlega. Uite, domnule George, armele dumitale sunt la el.

George se aplecă şi smulse mai întâi pumnalul Sanjei de la brâul lui Ohlsen, apoi revolverele şi lampa de buzunar.

Acum se apropie şi Clive cu copiii săi şi-i zise cu dispreţ ticălosului, care îl privea întunecat şi cu ochii scânteietori de ură:

- Ruşine să-ţi fie! Te-am luat în casa mea ca să nu mori de foame, şi asta mi-a fost răsplata, nemernicule!

Bătrânul înaintă apoi spre Farrow şi-i strânse emoţionat mâna, murmurând cuvinte de mulţumire. Căpitanul îi curmă însă vorba şi-l întrebă dacă e dispus să-i primească pe răsculaţi îndărăt pe plantaţie, dacă vor depune jurământ de credinţă.

- Fireşte, răspunse Clive zâmbind. După cum îi cunosc eu, sunt sigur că se vor ţine de cuvânt. Vina n-a fost a lor, îi aţâţase Ohlsen la răscoală. Jurământul e ceva sfânt la ei şi ar fi în stare să mă apere cu propria lor viaţă împotriva oricărui duşman.

- Atunci, putem pleca liniştiţi, zise căpitanul grav. Mă bucur din suflet, domnule Clive, că ţi-am putut face acest mic serviciu. Şi cu acest Ohlsen ce-ai de gând să faci?

- O să-l expediez la Fort Cornwallis şi să se ducă pe urmă unde-o pofti. Nu vreau să-l dau pe mâna autorităţilor, căci mi-e scârbă de un proces cu un astfel de individ. Încă o dată, domnule Farrow, dă-mi voie să-ţi mulţumesc pentru...

- Îţi mulţumesc şi eu, căpitane Farrow, îi curmă vorba Ohlsen. Aş vrea să-ţi fac în schimb un serviciu. Îţi plac aventurile pe cât ştiu. Să-ţi dau eu prilej să te saturi de aventuri. Du-te în insulele Salomon şi întreabă acolo de căpitanul Fred Larsen. Corăbierul de sclavi. Hahaha! O să-ţi placă şi dumitale aşa aventură, pe onoarea mea! Ba ai mai putea face şi o faptă bună, fiindcă ţine sechestrată, de doi ani, o fată de neam, pentru a cărei răscumpărare cere de la părinţii ei o grămadă de bani. Îl găseşti mai adesea la Malaita.

Farrow se uită la el scrutător.

- Sper că nu o să te iei după minciunile ticălosului ăstuia, domnule căpitan, zise cu dispreţ bătrânul Clive.

- De ce nu? Ohlsen vrea desigur să ne trimită la pierzanie, deci acest Larsen există cu adevărat. În orice caz, o să cercetez când voi fi la faţa locului. Cam într-acolo mi-e drumul şi ocolul pe care ar trebui să-l fac e neînsemnat.

Marinarii noştri îşi luară rămas bun de la familia Clive, iar submarinul porni mai departe, în goană după noi aventuri.

Serial senzațional

seria completă

CORĂBIERUL DE SCLAVI

39

1. O capcană primejdioasă

Căpitanul Farrow urcă în turn, unde George stătea alături de primul ofițer și privea cu dor spre nord-vest, unde se afla țara în care locuia acum Sanja, împreună cu tatăl ei. Ea nu mai era camarada iubită, care împărțise cu ei primejdii și bucurii, ci fiica unui domnitor puternic și respectat. Nu însemna asta, oare, că între ei se ridicase un zid de netrecut?

Tresări din gândurile lui triste, când auzi glasul tatălui său:

- Dragă Rindow, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Tocmai am prins o radiogramă transmisă

din Port Cornwallis către guvernatorul englez din Singapore. I se aduce la cunoştinţă că noi am fost la Andaman, unde am eliberat familia Clive. Radiograma e foarte măgulitoare pentru noi, căci comandantul din Port Cornwallis ne laudă mult şi-şi mărturiseşte părerea de rău că datoria îl sileşte să ne denunţe. După toate probabilităţile, ei socotesc că vom încerca să trecem din nou în Oceanul Pacific, pe coasta Australiei.

- Asta înseamnă că vom avea o călătorie cam primejdioasă, domnule căpitan, răspunse Rindow calm. Peste opt ceasuri trecem de Singapore: în acest timp, englezii vor fi aşezat vreo cursă pe acolo. N-ar fi mai bine să ne întoarcem, să ocolim Kota-Radja şi s-o luăm de-a lungul coastelor de vest ale insulelor Sunda, pentru a trece prin sudul Australiei? Englezii şi australienii nu vor bănui că am pornit pe drumul acesta. Ei vor închide acum strâmtoarea Malakka din Singapore şi mai târziu strâmtoarea Torres din Australia.

- M-am gândit şi eu la o astfel de soluţie - zise Farrow; deşi vom pierde câteva zile, vom fi însă în siguranţă. Dar cred că e cam târziu, căci am înaintat prea mult în strâmtoarea Malakka. Mă tem că au şi pornit pe urma noastră distrugătoarele din Cornwallis sau Rangoon şi ne vor tăia drumul. Cred totuşi că vom izbuti să înlăturăm blocada, sau să ne întoarcem. Am mai făcut-o de multe ori în timpul războiului. Ţin mult s-ajung cât mai curând în insulele Salomon, la Malaita, ca să-l caut acolo pe căpitanul Fred Larsen, despre existenţa căruia am aflat de la Jimmy Ohlsen, duşmanul familiei Clive.

- Am presimţirea că ne aşteaptă mari primejdii, răspunse Rindow. Pe insulele alea sălbatice, de vânători de capete, moartea pândeşte sub felurite înfăţişări. Fred Larsen e un aşa-zis "corăbier de sclavi", adică un om care, cu riscul propriei sale vieţi, recrutează băştinaşi de pe aceste insule şi-i duce pe plantaţiile îndepărtate, unde îi sileşte să muncească timp de trei ani.

-Da, aceşti corăbieri de sclavi sunt oameni foarte curajoşi şi îndrăzneţi. Moartea îi pândeşte la fiecare pas. De aceea, trebuie să fie ceva de capul lui Fred Larsen ăla, de vreme ce ne-a amintit de el Jimmy Ohlsen.

- Aha! se pare că un distrugător se şi află pe urmele noastre.

În timp ce vorbea, Farrow cerceta orizontul cu ochiul său ager.

- Da, norul acela de fum e al unui distrugător, zise el apoi. Pare să fie un vas rapid, căci se apropie cu mare repeziciune. Cred că ar fi mai nimerit să ne lăsăm la fund de pe acum.

Rindow privi şi el prin ochean şi răspunse:

- Ai dreptate, domnule căpitan, e unul din cele mai puternice distrugătoare pe care le-a pus în funcţiune Anglia după război, în apele posesiunilor sale transoceanice. După cât ştiu eu, toate sunt prevăzute cu plase de oţel, pentru capturarea submarinelor duşmane.

- Aşa e, dragă Rindow, încuviinţă căpitanul, toate distrugătoarele şi chiar crucişătoarele sunt prevăzute cu astfel de instalaţii. Vom fi într-o situaţie foarte grea, dacă ne vor ieşi înainte şi dinspre Singapore

astfel de distrugătoare. Văd că mai apar și altele, toată flotila pare să fi ieșit în larg.

- Domnule căpitan, de la Singapore nu se poate să fi venit atât de repede, zise Rindow. Acolo au primit radiograma de-abia acum, pe când distrugătoarele din spatele nostru au pornit desigur la drum imediat ce s-a aflat că am fost la Andaman. Dacă vom pune în funcțiune compresoarele și vom porni cu toată viteza, le vom lăsa în urmă. Vom putea deci rămâne la suprafață până se va lăsa întunericul, căci mai înainte nu vor veni distrugătoarele din Singapore. În felul acesta, cruțăm și acumulatoarele.

- Bravo, Rindow, propunerea ta e cât se poate de înțeleaptă, exclamă Farrow. Mai avem trei ceasuri de lumină, iar în vremea asta putem face o bună bucată de drum. Aș dori însă să rămân peste noapte în vreun golf de pe coasta din Malakka, deoarece sunt sigur că dușmanii noștri au întins rețele, în care ne vom prinde pe întuneric. Dar nici cu asta nu scăpăm de primejdie, căci le lăsăm timp destul să-și facă pregătiri speciale pentru prinderea noastră.

- Se vor gândi poate că totuși am izbutit să scăpăm în timpul nopții, zise Rindow. Nici nu vor bănui că ne-am ascuns pe undeva. Dacă vom părăsi golful - unde vrem să ne aciuim de-abia mâine după-amiază, până atunci cred că s-or fi retras ei.

- Și așa se poate, răspunse Farrow; așadar, dă comandă în sala mașinilor să fie puse în funcțiune compresoarele.

După câteva clipe, viteza submarinului spori simțitor și vasul porni ca o săgeată prin strâmtoarea Sundei, încât nu dură mult și coloanele de fum ale distrugătorului nu se mai văzură.

Căpitanul rămase în turn. Trei ocheane puternice cercetau acum orizontul, dar nu zăriră decât un bric chinezesc, care se-ndrepta, probabil, spre Penang.

Călătoria dură două ceasuri și jumătate, apoi Farrow zise:

- Așa, acum ne vom lăsa la fund, și când vom fi aproape de coastă, vom căuta un golf potrivit.

Submarinul își încetini viteza de îndată ce compresoarele fură oprite. Farrow, Rindow și George coborâră imediat în turn, capacul fu închis și vasul se afundă repede. Încetișor, se apropie de coastă, iar Farrow, care stătea la periscop, zise deodată:

- Hm,... ciudat lucru! Au apărut brusc șiruri întregi de bricuri și jonci chinezești. Îmi face impresia că și ele au fost trimise în căutarea noastră. Asta nu se poate însă, e cu totul exclus. Atât de repede nici nu s-ar fi putut strânge laolaltă. E greu să ne descopere, căci periscopul e înălțat numai atât cât să pot vedea ce se pe petrece afară. Hm..., merg aproape de tot de coastă, astfel că nu ne va fi deloc ușor să găsim un golf potrivit. Trebuie însă s-o facem cât mai neîntârziat, căci începe să se însereze. A! tocmai văd o scobitură îngustă și adâncă, ceva nimerit pentru noi. Păcat însă că două jonci ne taie drumul.

- Nu se poate să tragem periscopul înăuntru și să trecem pe sub nasul lor? propuse Rindow.

- Asta ar mai merge, dar nu știm cât de adâncă e apa în golful acela. Mai bine ne așezăm la pândă în fața acestui golf și de îndată ce joncile vor dispărea, sau se va întuneca, ne furișăm repede înăuntru. În

felul acesta, îi vom înşela pe toţi urmăritorii noştri.

La comanda căpitanului, submarinul stopă, după ce făcuse un viraj spre proră. Un sfert de ceas se scurse astfel. Farrow observă cu atenţie bricurile şi joncile care îşi urmau drumul de-a lungul coastei, apoi zise:

- A, se văd venind dinspre Singapore trâmbele de fum ale unor distrugătoare engleze, dar între celelalte vase tocmai s-a făcut o spărtură largă. Înainte! Acum e momentul potrivit.

Submarinul alunecă încetişor înainte şi după zece minute Farrow zise:

- Cred că am avut noroc şi n-am fost observaţi. A! golful acela îngust face un cot pronunţat: mai bine nici că se putea.

După alte câteva minute urmă:

- Aşa: am trecut cotul, acum nu mai putem fi văzuţi dinspre mare. Stop! Aici suntem în siguranţă. Minunat, acum s-a lăsat şi întunericul, putem ieşi la suprafaţă ca să respirăm aer curat toată noaptea.

Pe bordul "Dox"-ului domnea o dispoziţie cât se poate de bună. Noaptea trecu în linişte. Natura părea să vină şi ea în ajutorul îndrăzneţilor marinari, căci cerul era acoperit de nori deşi. Nimeni nu putea să vadă turnul submarinului la suprafaţa apei din golful îngust, ale cărui maluri erau formate din pereţi stâncoşi.

Când se lumină de ziuă, submarinul se lăsă imediat la fund. Batometrul arăta cincisprezece metri adâncime, când o zguduitură uşoară le arătă că au atins fundul. La adâncimea aceasta, " Dox" -ul era în deplină siguranţă, căci nimeni nu l-ar mai fi putut zări prin apa care era cam tulbure.

Căpitanul aşteptă până la vremea prânzului, apoi se adresă celor doi ofiţeri ai săi, lui George, Hagen şi doctorului Bertram, care se întruniseră în cabina sa:

- Cred că acum ne putem lua inima în dinţi, cum s-ar zice. Întrebarea e numai dacă vom izbuti să ne strecurăm orbeşte din golf, adică fără să înălţăm periscopul. Mă tem că de-a lungul coastei mai patrulează câteva vase dintr-alea şi ne-ar putea descoperi periscopul. Pe de altă parte însă, e primejdios lucru să mergem fără să putem vedea un eventual pericol. Nu e exclus ca staţionarea noastră în golf să fi fost observată. Cine ştie dacă n-a şi fost întinsă o plasă, în care ne vom prinde lesne.

- Eu cred că ne-ar fi speriat ei prin bombe de apă, dac-ar fi ştiut că ne aflăm în golful acesta, răspunse Rindow. N-ar fi aşteptat ei atâta timp. Aş fi de părere deci să ieşim din golf pe sub apă şi numai când vom ajunge în strâmtoarea Malakka să ne înălţăm la suprafaţă. De altfel, nu ştim dacă fundul golfului e peste tot destul de adânc, apoi cred că vom întâmpina unele greutăţi până să trecem cotul.

- De aceea, eu aş propune - interveni secundul Brun - să ne înălţăm acum până la şase metri, să ridicăm periscopul până la oglinda apei şi să înaintăm astfel cel puţin până la cot. Dacă vom merge cu băgare de seamă, nimeni nu va observa această porţiune mică a periscopului.

- Sunt şi eu de părerea lui Brun, zise inginerul Hagen: prea ar fi nesigur să ieşim orbeşte din golf.

Fără doar şi poate că-i vom zări pe eventualii noştri duşmani înainte ca să ne vadă ei pe noi. Rindow are dreptate: ar fi încercat ei să ne dibuiască, dac-ar fi ştiut că ne aflăm aici.

Doctorul Bertram şi George fură şi ei de această părere şi căpitanul zise în cele din urmă:

- Da, sunt şi eu încredinţat că în felul acesta vom izbuti să ieşim de aici. Aşadar, să nu mai pierdem vremea! Să ne înălţăm până la şase metri. Voi cerceta apoi împrejurimile prin periscop şi voi înainta încet de tot. La cotul golfului ne oprim, pândim câtva timp dacă nu se zăreşte nimic suspect, apoi ne-ndreptăm spre strâmtoarea Malakka.

Farrow cu tovarăşii săi se duseră în tum şi, la comanda lui, pompele începură să dea afară apa din tancurile de balast. Vasul se ridică încetişor; când batometrul arătă şase metri, pompele îşi încetară activitatea şi Farrow înălţă cu băgare de seamă periscopul. Când acesta ieşi la suprafaţă, căpitanul nu văzu decât apa liniştită a mării şi pereţii de stâncă ai malurilor.

- Nu zăresc nimic suspect, putem merge înainte, zise el tovarăşilor săi.

Cu viteza cea mai redusă, colosul cenuşiu de oţel spintecă apa liniştit. Farrow privea mereu de jur-împrejur, dar nimic suspect nu se vedea. Ajunse la cot şi dădu comanda de oprire a electromotoarelor. Vasul rămase locului, ca înţepenit. Până la ieşirea din golf mai erau vreo optzeci de metri. Cele două maluri stâncoase erau acolo la distanţă de patruzeci de metri unul de altul şi căpitanul examină cu atenţie aceste două puncte, precum şi suprafaţa apei dintre ele, pentru a descoperi la vreme o eventuală plasă ce-ar fi fost întinsă acolo. Nu văzu însă nimic şi atunci dădu comanda pentru continuarea drumului; încordarea tovarăşilor spori la culme, toţi se uitau ţintă la căpitanul lor. Clipele păreau veacuri.

- Opreşte! Îndărăt, cu toată viteza, ah, opreşte!... Prea târziu, strigă Farrow deodată.

- Repede înapoi în apă! Pompele în funcţiune!

Trase înăuntru periscopul şi se întoarse spre camarazi:

- Suntem într-o capcană! zise el cu glas tremurător. Nu cred că mai putem scăpa. Tot trebuie să ne fi observat englezii, căci tocmai s-au ivit, la vreo treizeci de metri de noi, marinari pe ambele maluri ale golfului, care au întins o plasă solidă. Acelaşi lucru s-a petrecut şi în spatele nostru. Stăm deci între două plase, la cincizeci de metri una de alta.

- Dacă pornim acum înainte , cu viteză maximă, interveni George, vom rupe plasa dinaintea noastră, căci marinarii n-o pot ţine cu mâinile.

- Nu, George, asta şi-or fi spus-o şi ei, şi de aceea cred că au şi înţepenit de maluri cablul de sârmă de care atârnă plasa, şi pe care submarinul nostru nu va fi în stare să-l smulgă. Singurul lucru ce ne rămâne de făcut e să ne lăsăm la fund şi să ne sfătuim acolo asupra măsurilor care trebuie luate.

- Ce-ar fi dacă ne-am retrage până la plasa din spate şi am distruge-o pe cea din faţă cu o torpilă? propuse George din nou. Am mai distrus o dată o plasă în felul acesta.

- Aici însă nu putem face asta, căci golful e prea strâmt şi explozia torpilei ne va aduce mari pagube,

din cauza prea micii depărtări, iar presiunea apei ce va rezulta de pe urma ei ne va izbi de pereții de stâncă ai malurilor. Zău, nu știu ce e de făcut!

În vremea asta, vasul se afundase până la doisprezece metri, adică ajunse pe fundul mării. Din fericire, apa era foarte tulbure: numai la suprafață era străvezie până la câțiva metri, datorită razelor soarelui. Englezii nu puteau vedea deci unde se afla submarinul și Farrow ordonă imediat să se pompeze ceva apă din tancurile de balast, astfel că se ridicară cu un metru. Apoi "Dox"-ul se-ndreptă spre țărmul drept al golfului, înaintând în același timp cu vreo patruzeci de metri. Când se lăsă din nou cu vasul la fund, căpitanul zise:

- Aș pune rămășag că ne aflăm acum la cinci metri de țărmul drept și la zece de plasă. Să poftească domnii englezi să ne caute, dacă au vreme de pierdut.

- Numai de n-ar da drumul la câteva bombe de apă, zise Rindow îngrijorat... În cazul acesta, nu vom avea încotro și va trebui să ne ridicăm la suprafață, pentru a ne preda.

- Cred și nădăjduiesc că nu vor recurge la mijlocul acesta, răspunse Farrow. Ei vor numai să pună mâna pe submarinul nostru, fără să-i aducă vreo stricăciune. Împotriva noastră personal n-au nimic, așadar nu se vor folosi de mijlocul acesta brutal.

- Numai de n-ar strânge laolaltă plasele, ca să ne prindă între ele, zise George. Sau poate izbutesc să le așeze dedesubtul nostru: atunci ne ridică în sus cum ai ridica un pește cu năvodul.

- Dacă ar trage pe sub noi una din plase, ar trebui s-o slăbească din ancorare, răspunse căpitanul. În cazul acesta, am putea distruge plasa, năpustindu-ne cu vasul asupra ei. De la cotul golfului, aș lansa atunci o torpilă asupra celeilalte plase și apoi aș porni-o repede din loc. Explozia nu ne-ar putea vătăma cu nimic. Eu cred însă că englezii vor căuta să ne prindă cu plase speciale, în spațiul acesta pe care l-au închis cu celelalte două plase. Să așteptăm evenimentele. Eu nu mi-am pierdut încă nădejdea. Atât de ușor nu le va fi să pună mâna pe noi.

II. Viclenia lui George

- Tată, am găsit soluția! strigă George deodată. Când vom fi aproape de plasă, eu, Peter și Kard vom putea tăia sârmele de oțel. După cum știi, avem pe bord foarfeci buni pentru lucrul acesta. Înainte ca englezii să înceapă să ne caute, noi vom fi departe.

- Bravo, George, soluția ta e bună! exclamă Farrow. Englezii nu-și închipuie că noi putem părăsi vasul și sub apă. Singura primejdie ar fi ca plasa să fie prevăzută cu vreun semnal de alarmă, care să le dea de veste când voi veți tăia sârmele.

- Domnule căpitan, o astfel de instalație nu poate fi pusă în funcțiune prin simpla atingere a sârmei de către un om: trebuie să se producă o izbitură, ca să se-ntâmple asta, interveni inginerul Hagen. Va fi nevoie însă să ne apropiem cu vasul până la plasă chiar, pentru ca scafandrii să poată tăia plasa de pe

punte, până la o înălțime suficientă.

- Asta nu va fi greu, căci ne vom cățăra pe plasă până la vreo șase metri și vom începe să tăiem de acolo, mergând în jos, zise George. Făcând aceasta în două locuri, la distanță de opt metri între ele, vom avea o deschizătură destul de mare ca să ne putem strecura prin ea. Firește, mai întâi vom face sus o tăietură de-a latul, apoi ne apucăm să tăiem în lung.

- Dar cum vom găsi noi deschizătura? întrebă Brun. Dacă vom nimeri cât de puțin alături, se poate întâmpla ca eventualul semnal de alarmă să fie pus în funcțiune.

- Nici asta nu e greu, răspunse George cu însuflețire: va trebui doar să ne folosim de lămpile noastre de buzunar, a căror lumină însă nu va putea fi văzută de sus. Și dacă tu, tată, te vei duce în cabina de la proră și vei trage obloanele de la ferestre, ne vei putea observa și-ți va fi posibil să îndrepți vasul prin deschizătura ce o vom face noi. Nu va trece mult până să tăiem sârma. Mi-am și făcut planul cum să împărțim munca și sunt sigur că vom izbuti.

- Hm..., băiatul are dreptate, zise Farrow, în felul acesta le vom juca englezilor o festă, pe care nu și-o vor putea explica niciodată. Așadar, să nu mai pierdem vremea, căci orice șovăială ne poate aduce într-o situație și mai grea. Sfătuiește-te repede cu Peter și Kard, îmbrăcați-vă costumele de scafandru și încercați-vă norocul!

George alergă în sala echipajului și le strigă din fugă celor doi tovarăși:

- Haideți, îmbrăcați costumele!

Intrară împreună în magazie și începură să se echipeze. În vremea asta, tânărul le expuse planul sau, care fu primit cu însuflețire de ei. Când fură gata îmbrăcați, părăsiră submarinul prin cele două camere de scafandru, pe care inginerul Hagen le construise la ambele părți ale vasului, în tancurile de balast.

Căpitanul Farrow, Rindow și doctorul Bertram se duseră în cabina de la proră și traseră în lături obloanele groase de oțel cu care erau acoperite ferestrele ce se aflau acolo. Îi zăriră imediat pe cei trei scafandri, care trecură pe lângă submarin, ținând în mână lămpile electrice de buzunar, special construite pentru a putea fi întrebuințate sub apă.

Căpitanul ordonă ca tancurile de balast să fie golite atât cât era nevoie ca vasul să se ridice cu o jumătate de metru, și cu viteză redusă să-i urmeze apoi pe îndrăzneții scafandri.

După vreo zece metri de drum, în lumina lămpilor, se ivi plasa aceea enormă. Farrow opri imediat vasul, coborându-l din nou pe fund, ca nu cumva curentul să-l târască până la plasa de oțel, punând astfel în funcțiune presupusul semnal de alarmă.

Cu interes crescând, îi observă acum pe cei trei scafandri. George și Peter trecură pe dinaintea vasului, în vreme ce Kard se cățăra cu băgare de seamă pe plasă, la vreo doi metri pe dreapta submarinului. La aceeași depărtare, pe stânga, se cățără apoi George, urmat de Peter. Tânărul urcă atât de sus, încât ajunse la doi metri deasupra submarinului.

Atunci începu să mânuiască foarfecile pentru tăiat sârmă. Plasa era din sârmă tare de oțel, dar nici unealta lui nu era de disprețuit.

Tânărul tăia de-a latul plasei, în direcția lui Kard, care și începuse să taie sârma în lung. Peter nu rămase nici el în urmă cu lucrul și în curând era gata cu partea lui, pe care o tăiase până jos.

Și Kard, care nu-l scăpa din ochi pe George, începu deodată să se grăbească: ajunse și el în curând la partea de jos, tocmai când tânărul Farrow atinse punctul unde începuse să taie timonierul.

Cu bucurie, Farrow observă că lucrul se face în deplină ordine. Ultima bucată, care ținea încă "poarta", fu și ea tăiată, iar acum acea poartă se apleca în afară.

George sări repede jos și alergă împreună cu cei doi spre submarin. Când Farrow își dădu seama că ei se aflau iarăși în camerele de scafandru și apa fusese pompată afară, ordonă să se golească și tancurile de balast, atât cât era de trebuință ca vasul să se ridice cu o jumătate de metru. Apoi vasul se strecură încetișor prin deschizătura făcută în plasă.

Firește că acum mergeau orbește, căci la adâncimea aceea nu puteau vedea nimic, apa fiind prea tulbure. Pe de altă parte, căpitanul nu cuteza să aprindă reflectoarele, deoarece se temea ca lumina lor să nu fie zărită de vasele care făceau de pază sus. Lucrul acesta trebuia evitat cu orice preț, altminteri toată truda celor trei scafandri ar fi fost de prisos.

Farrow rămase totuși în cabina de la proră, în fața ferestrelor. De aici ar fi putut vedea, probabil, dacă dușmanii ar fi întins o nouă plasă, ale cărei sârme lucitoare i-ar fi atras atenția. Și cu viteza redusă cu care mergea vasul, ar fi putut să-l oprească imediat, înainte de a se izbi prea tare de plasă.

În cazul acesta, cei trei scafandri ar fi trebuit să-și îndeplinească încă o dată munca lor grea. Și ar fi făcut-o, desigur, cu mare însuflețire, cu atât mai mult cu cât nici nu-și dezbrăcaseră costumele încă, fiind pregătiți pentru orice eventualitate.

Dar englezii se încrezuseră prea mult în lucrarea lor. Și cum să-și fi închipuit ei că niște scafandri ar fi putut părăsi submarinul fiind în apă?

Farrow înaintă cu vasul timp de vreo zece minute, până ce se încredință că s-a îndepărtat îndeajuns, adică la vreo mie de metri de țărm. Acum putea cuteza să se ridice mai sus și să arunce o privire prin periscop. Trase obloanele peste ferestrele de cristal, apoi înălță asul încetișor. De la șase metri adâncime, ridică periscopul, privi prin el și se adresă tovarășilor care se adunaseră în jurul său:

- Îndărătul nostru, la mal, în fața golfului, mișună fel de fel de vase. După cât se pare, n-au observat încă fuga noastră. În fața și în spatele nostru drumul e liber, nici un vas dușman nu se zărește. Ne putem înălța și mai sus și, cu periscopul ridicat, să ne-ndreptăm spre Singapore. Firește că vom avea de întâmpinat greutăți și acolo, când se va afla că am izbutit să scăpăm din cursa ce ne-a fost întinsă. Cred însă că va trece mult timp până să observe englezii că am șters putina. Păcat că nu vom putea vedea ce mutră vor face.

Serial senzațional

seria completă

CORĂBIERUL DE SCLAVI (II) 39

Farrow mai aruncă o privire spre țărm, rămase uluit o clipă, apoi zise râzând:

- Asta are haz, zău! Cursa ne-a fost întinsă de francezi! Trebuie să se fi aflat o flotilă de distrugătoare de-a lor prin apropiere de Singapore și au prins, desigur, radiograma, oferindu-se imediat să vină în ajutorul aliaților. Și englezii n-aveau de ce să refuze. Păcat că nu putem prinde și noi radiogramele care, cu siguranță, fac acum ocolul pământului, vestind lumii că distrugătoarele franceze au izbutit, în fine, să pună mâna pe submarinul împotriva căruia se pornise o vânătoare zadarnică timp de atâția amar de ani... Și mult se vor bucura englezii când vor observa

fuga noastră. Așa, ne-am înălțat îndeajuns, acum trebuie să pornim la drum cu toată viteza.

În vreme ce submarinul se ridica, Farrow trăsese periscopul înăuntru, atât cât să iasă numai cu un metru la suprafața apei. Tot mai mult se îndepărtau de punctul unde erau cât pe-aci să-și găsească pierzania.

Strâmtoarea Malakka era agitată de un vânt slab dinspre Apus. Dar era liberă în fața și îndărătul submarinului, așa că în curând Farrow zări vase de tot soiul, care înaintau cu viteză dinspre Singapore. Probabil că erau numai curioși, care vroiau să vadă cum puseseră în sfârșit mâna francezii pe vestitul căpitan Farrow, cu Dox-ul său.

Ele mergeau de-a lungul coastei; în vremea asta, Farrow înaintase însă și mai mult în larg, încât n-avea să se teamă că periscopul ar putea fi zărit. O singură dată îl trase înăuntru, când două distrugătoare engleze trecură pe aproape, cu toată viteza. Trebuia să fie cu băgare de seamă, căci ofițerii aveau ochean puternice pe bord și cercetau marea cu atenție, mai mult din obișnuință decât cu un scop anume.

Deoarece sub apă Dox-ul nu se putea sluji de o viteză prea mare, însemna că vor ajunge la Singapore de-abia după ce se va lăsa noaptea. Pe de-o parte era mai bine, pe de altă parte însă putea să fie și primejdios, căci până atunci fuga va fi fost observată și anunțată pretutindeni. Și firește că distrugătoarele ancorate în portul Singapore vor face tot ce le va sta în putință să-i vie de hac submarinului.

Dar marinarii noștri priveau această primejdie eventuală cu mult sânge rece și erau plini de încredere în steaua lor. Trecuseră doar prin cele mai mari pericole până atunci, înfruntaseră moartea în repetate rânduri, așa că nu se vor înspăimânta ei de câteva plase de oțel. Scafandrii vor termina repede și cu acestea.

George era din nou eroul zilei. Un "ura" răsunător străbătu vasul de la un capăt la altul, când căpitanul Farrow le povesti camarazilor în ce situație se aflaseră și cum tânărul său fiu îi salvase din primejdie, prin planul său.

Submarinul înainta mereu. Rindow îl înlocuise pe căpitan la periscop, dar cu puțin timp înainte de a se lăsa întunericul Farrow își reluă postul. Se apropiau acum de Singapore, și el voia să-și ia toată răspunderea asupra sa.

În curând observă niște vase, care patrulau încolo și încoace în mod cu totul suspect. Erau bricuri mici, puse desigur la pândă de englezi, ca să semnalizeze apropierea submarinului. Farrow trase periscopul înăuntru, lăsând numai o mică parte deasupra apei, apoi încetini viteza și se îndreptă cu băgare de seamă spre bricurile dușmane.

Soarele era îndărătul lui și ăsta era un mare avantaj, căci razele sale aruncau reflexe strălucitoare deasupra valurilor ușoare. Scânteierea astrului împiedica să se poată zări punctul ce-l forma periscopul la suprafața mării.

Preocuparea cea mai de seamă a căpitanului era să observe dacă bricurile dușmane trăgeau după ele vreo funie. În cazul acesta, ar fi trebuit să fie cu băgare de seamă, căci ar fi putut fi

vorba de o plasă, ba poate chiar de niște mine explozibile.

Într-adevăr, ajungând în apropierea bricurilor, care înaintau unele lângă altele, observă că trăgeau împreună, după ele, o funie. Asta însemna că puseseră aici o barieră semnalizatoare, de care orice vas s-ar fi lovit fără să bănuiască ceva. Farrow cunoștea însă bine viclenia dușmanilor săi.

N-avu nevoie să stea mult pe gânduri. Știa, cu aproximație, cam la ce adâncime erau bricurile în apă: se lăsă mai jos cu o jumătate de metru sub nivelul acesta, își alese apoi o corabie, care era a treia din stânga, și calculă repede viteza cu care mergea.

Asta era ușor pentru el, căci o făcuse adesea în vremea războiului, pentru a stabili exact unghiul în care trebuia să alerge torpila sa, pentru a nimeri un vapor rapid, de la o depărtare de câteva mii de metri.

După ce termină calculul, se îndreptă cu vasul spre punctul unde trebuia să se întâlnească cu bricul. Trase cu totul periscopul înăuntru, căci se afla aproape de vasele dușmane și ar fi putut fi văzut cu ușurință.

Nu le spusese nimic tovarășilor săi despre această barieră, dar, după chipul său încordat, ei își dădură seama că se pregătea ceva. Curând se și auzi chiar un zgomot caracteristic, funcționarea unei elice străine. Și atunci știură cu toții că Farrow se pregătea să străpungă vreo barieră ce le fusese întinsă. Îl cunoșteau însă bine pe căpitanul lor și știau că nu va întreprinde nimic, fără ca să fi calculat înainte șansele de reușită. De aceea, rămaseră cu desăvârșire liniștiți.

Farrow zâmbi când zgomotul elicei începu să se audă tot mai tare și în cele din urmă răsună chiar deasupra turnului. Socoteala lui fusese cât se poate de exactă: submarinul trecuse cu precizie matematică dedesubtul bricului și funia pe care acesta o târa după el, cu instalațiile de semnalizare sau de prindere, nu mai constituia nici un pericol. Prin mersul bricului ea atârna în urmă, cam pieziș, și, înainte de a se apropia, submarinul se și furișase dedesubtul vasului.

Firește că englezii nu se bizuiau numai pe bariera aceasta, știa prea bine Farrow. Ambiția lor sportivă se trezise desigur acum. Francezii avuseseră submarinul în palmă - cum s-ar zice - și acesta scăpase... Trebuiau deci să arate că ei sunt mai pricepuți în astfel de treburi.

Dar căpitanul tot greșise puțin socoteala. Sosise la Singapore mai devreme decât presupusese. Să aștepte până se va lăsa întunericul sau să încerce chiar acum străbaterea? Când înalță din nou periscopul, după ce se furișă printre bricuri, văzu în fața sa coloanele de fum ale mai multor distrugătoare, care înaintau cu viteză.

Acolo era pericolul, căci acestor vase repezi nu le putea trage chiulul, cum făcuse cu bietele bricuri. Desigur că și ele târau niscaiva instalații, care îi vor trăda prezența sau îl vor distruge chiar.

În dreapta submarinului, departe, un bric se-ndrepta spre Singapore. Zărindu-l, căpitanul avu o idee salvatoare. Fără să mai stea pe gânduri, porni repede spre bric, fiind sigur că venea din Sumatra și habar n-avea încă de ce se petrece pe aici.

Farrow izbuti să ajungă în imediata apropiere a bricului, apoi se dădu puțin în lături, dar

rămânând pe același plan: auzi deasupra submarinului măcinatul elicei vasului străin. Când înalță acum periscopul, văzu că mergea foarte aproape de bric, atât de aproape, încât îl despărțea numai un metru de cheresteaua acestuia.

Rămase la distanța asta: avea acum o călăuză cum nici nu și-ar fi putut dori mai bună. Întunericul se va lăsa peste vreo zece minute și în vremea asta vor ajunge, desigur, la lanțul distrugător.

După cum se așteptase și nădăjduise căpitanul, bricul își încetini brusc viteza. Fusese oprit deci de un distrugător. Firește că și Farrow își încetini mersul, dar se apropie și mai mult de bric și merse în același timp înainte, pentru a ajunge prora vasului străin.

Aici nu putea fi văzut; pe de altă parte, n-avea să se teamă că elicea bricului va atinge submarinul. Liniștit, înălță periscopul până la oglinda apei, fiind sigur că sub acoperirea ce o avea nu putea fi zărit. Și apoi, de unde să bănuiască englezii că, dedesubtul bricului pe care-l supuneau acum unui interogatoriu amănunțit, se află chiar submarinul căutat?

Zgomot puternic de elici se apropia acum din două părți. Farrow râse mulțumit. Apoi se iviră și cele două distrugătoare în cercul vizual al periscopului său. Se îndreptau țintă asupra bricului, dedesubtul prorei căreia ieșea la iveală periscopul.

Căpitanul văzuse cum distrugătorul care venea dinspre stânga se abătuse din drum, iar cel dinspre dreapta se-ntorsese chiar. Trase repede periscopul înăuntru, dădu comanda ca motoarele să lucreze în plin și minunatul submarin alunecă printre cele două distrugătoare cu viteză maximă.

Chiar dacă umbra Dox-ului ar fi fost zărită acum de pe punțile celor două distrugătoare, era prea târziu, căci bariera era definitiv străpunsă. Firește că Farrow avu prevederea să se și adâncească, în vreme ce înainta. Îndărătul său auzea elicele celorlalte distrugătoare: acum nu-i mai puteau face nimic.

Mai merse un sfert de ceas astfel și, când elicele distrugătoarelor engleze se auziră numai slab de tot, el ridică vasul la suprafață. Prin periscop, văzu că în vremea asta se întunecase de-a binelea.

Cu mult îndărătul său, zări luminile mai multor reflectoare, care cercetau marea de jur-împrejur, dar nu răzbăteau până la submarin. Când ieși cu vasul la suprafață, Farrow deschise capacul turnului. Mai mergea încă cu electromotoarele, dar,, după ce scrută câtva timp întunericul, puse în funcțiune motoarele Diesel cu amortizoare de zgomot. Viteza Dox-ului spori imediat.

Înainta mereu, ajunsese în marea Javei, dar tot nu se vedea nici un vas, nu se auzea nici un duduit de motor. Bariera primejdioasă din Singapore fusese trecută. Acum situația se îmbunătățise.

După două ceasuri, căpitanul Farrow prinse o radiogramă a autorităților engleze din Singapore, adresată porturilor din Australia. În cuvinte înflorate, care trădau oarecum o bucurie ascunsă, se anunța că Farrow izbutise să taie o ușă în plasa pusă de francezi, fără ca să se simtă ceva. De asemenea, căpitanul răzbise și prin bariera engleză de la Singapore, deși ea fusese astfel

așezată, încât lucrul ar fi părut cu neputință. Marina australiană era rugată să vegheze în strâmtoarea Torres, pentru a da de urma submarinului.

Căpitanul Farrow cunoștea bine strâmtoarea Torres. Ar fi putut s-o ocolească, luând drumul de la Celebes spre nord, pentru a porni apoi de-a lungul coastei de nord a Noii Guinei. Și pe drumul acesta ar fi ajuns la insulele Salomon.

Dar asta i-ar fi părut ca o laşitate. Chiar atât de înverşunați nu se vor arăta australienii, căci ei știau că Farrow salvase de la o moarte grozavă patru tinere fete de-ale lor.

Și, într-adevăr, submarinul trecu nesupărat prin strâmtoarea Torres. E drept că se arătaseră câteva distrugătoare australiene, de asemenea și un crucișător care se plimba încolo și încoace, dar se vedea lesne că nu prea căutau cum ar fi trebuit să caute.

În cele din urmă, ajunseră în Oceanul Pacific, și Farrow hotărî să facă o scurtă vizită în "Insula odihnei". Apoi urmau să plece spre Malaita, insula aceea blestemată, pe care stăpânesc vânătorii de capete.

III. În căutarea lui Fred Larsen

Pe "Insula odihnei" totul era în ordine. Tovarășii rămaseseră acolo numai câteva ceasuri, iar în vremea asta tancurile fură umplute cu țiței pentru motoare, luară apă de băut, iar vasul fu supus unei examinări amănunțite.

Apoi Hagen și Bertram fabricară la repezeală cantități îndestulătoare de grenade cu gaze, care se dovediseră a fi arme de preț în aventurile lor. Și acum se așteptau să le aducă mari servicii în lupta împotriva vânătorilor de capete, la care se duceau.

Jan Brike, care nu-i avea la inimă pe "maimuțoii ăia negri", cum îi numea el, își dichisi cele două tunuri cu o adevărată grijă părintească. Propuse apoi doctorului să-i umple cu gaze câteva obuze pentru tunurile sale. Ideea aceasta fusese primită cu însuflețire, dar, din păcate, nu le mai rămânea timp pentru aducerea ei la îndeplinire. Totuși, inginerul și doctorul îi făgăduiră bătrânului tunar că în cursul drumului vor încerca să fabrice un astfel de obuz. Erau și ei încredințați că un proiectil dintr-acestea, tras de tunul lui Jan Brike, ar putea însemna salvarea din cel mai mare pericol.

Cu puțin înainte de a se înnopta, submarinul străbătu întinsa lagună care înconjura insula, iar când ieși afară din tunel, se întunecase de-a binelea. Marea era liniștită, luna răsări pe cer și Doxul porni cu viteză spre depărtatele insule Salomon, spre Malaita, care era cea mai sălbatică dintre toate. Căci acolo cei mai mulți europeni își "pierduseră capetele", cum se zicea în limbajul curent de prin acele ținuturi.

George stătea de vorbă cu doctorul în cabina acestuia despre așa-numiții "corăbieri de sclavi", care duceau acolo o viață agitată și plină de primejdii. Oamenii aceștia îndrăzneți vizitau cu bricurile lor mici toate insulele, pentru a face schimb de mărfuri cu băștinașii, luând de la ei kopra,

dându-le pentru el tutun, unelte, podoabe ieftine, în special însă spre a recruta lucrători pentru plantațiile îndepărtate, pe care trebuiau să-i aducă înapoi după trei ani de zile.

Pe un astfel de bric se aflau de obicei numai doi albi, căpitanul-proprietar al vasului și timonierul său. Echipajul, format din cel mult cincisprezece oameni, era alcătuit din băștinași care, atunci când li se prezenta un prilej favorabil, nu stăteau pe gânduri să reteze capetele stăpânilor lor.

În fiece clipă, cei doi albi se puteau aștepta să se trezească cu o lovitură de secure în șira spinării... Apoi trupurile lor erau puse la fiert în cazanele cu ciorbă, iar capetele afumate la un foc înăbușit, pentru a fi atârnate după aceea, ca trofee, în coliba căpeteniei sau de grinda vreuneia din casele kanu. Așa se petreceau lucrurile de sute de ani și așa aveau să mai rămână multă vreme.

"Corăbierii de sclavi" sunt bărbați plini de curaj și cu mult sânge rece, oameni care dorm cu mâna încleștată pe revolver, gata oricând să-și apere viața. Dar odată și odată tot li se înfundă - o clipă de nebăgare de seamă, un acces de friguri, la timp nepotrivit - și au trecut în împărăția de veci.

- De la cine să aflăm unde e de găsit căpitanul Fred Larsen? întrebă George. În nici un caz nu ne putem apropia de vreun sat al vânătorilor de capete ca să întrebăm de el.

- Ba putem s-o facem foarte lesne, răspunse doctorul Bertram. Vânătorii de capete nu vor îndrăzni să întreprindă ceva împotriva noastră, când vor vedea îndreptate asupra lor cele două tunuri ale submarinului. E îndoielnic însă dacă ne vor lămuri unde se află căpitanul Larsen. În sfârșit, mai avem cel puțin douăzeci de ceasuri de drum până acolo și putem discuta în liniște cu tatăl tău despre măsurile ce le avem de luat. Prea simplă nu e deloc treaba - îmi dau și eu seama -, dar nu vom putea da de urma lui decât dacă-i vom lua la rost pe vânătorii de capete.

Cu puțin înainte de a se lumina de ziuă, George se întâlni cu tatăl său în turnul submarinului și găsi prilej să stea de vorbă cu el despre chestiunea aceasta. Ca și doctorul, Farrow fu de părere că trebuiau să debarce în primul sat al vânătorilor de capete, pentru a se informa acolo de căpitanul Fred Larsen.

Cu patru ceasuri înainte de a se înnopta, zăriră coasta de vest a Malaitei, care făcea o impresie stranie prin desișul întunecat de care era acoperită până sus, în munți.

Rămânând la o depărtare de o sută de metri de coastă, submarinul pluti spre nord. Deodată, se înălțară deasupra munților din interior trâmbe mari de fum, care se răspândiră repede peste întreaga insulă.

- Aha! exclamă doctorul Bertram, care se afla și el în turn, am fost descoperiți și acum sosirea noastră e semnalizată în toată insula. Așa procedează ei întotdeauna. Bănuiesc că vom da curând peste un sat de apă.

Într-adevăr, după vreo zece minute se ivi un golf larg, a cărui intrare era formată de o trecătoare îngustă, într-o stâncă. Pe țărmul crestat se aflau colibele primitive, de stuf, ale vânătorilor de

capete, dominate de coamele înalte ale caselor-kanu, în care au loc ospăţurile fioroase ale băştinaşilor.

Sălbaticii stăteau înghesuiţi pe ţărm, împopoţonaţi cu podoabele lor barbare şi înarmaţi cu securi grozave sau cu flinte de sistem vechi. Se arătară atât de puţin tulburaţi la vederea submarinului, încât doctorul Bertram nu se putu opri să spună:

- Domnule căpitan, afacerea pare foarte suspectă. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci lesne se poate întâmpla să ne atace prin surprindere. Să ne apropiem numai când cele două tunuri vor fi îndreptate asupra lor.

Farrow îl chemă imediat pe bătrânul tunar şi pe ajutorul acestuia, care se dovedise a fi şi el un ţintaş bun. Amândoi porniră în grabă la tunurile lor, Jan Brike la cel de la proră, pe care-l "simpatiza" cu deosebire.

Când dădură jos învelitoarele de pânză, băştinaşii deveniră grozav de neliniştiţi. Umblau încolo şi încoace şi părea că se sfătuiesc de zor. Când tunurile fură încărcate şi îndreptate spre ei, găsiră cu cale să se facă nevăzuţi, unul după altul, în desiş, în spatele satului. Albii erau oameni ciudaţi şi nu se mai putea şti ce gânduri au...

Pe ţărm rămăseseră numai un sălbatic uriaş şi câţiva bătrâni, care păreau să fie "preoţi", de aceea nu trebuiau să se arate fricoşi. Uriaşul părea să fie căpetenia. Avea o statură impunătoare şi purta podoabe numeroase, care se compuneau din gloanţe golite, oglinjoare, scoici, iar pe piept avea atârnat... un ceasornic-deşteptător de care era foarte mândru.

Submarinul se apropie până la treizeci de metri de ţărm, făcu apoi o cotitură bruscă şi stopă. Doctorul cunoştea bine jargonul englezesc care se vorbea pe aceste insule şi strigă spre sălbatici:

- Dacă vreţi tutun, cerem să ne răspundeţi la o întrebare!

- Întrebaţi! strigă căpetenia cu glas tunător. Vă voi răspunde, apoi ne veţi da tutun.

- Îl cunoaşteţi pe căpitanul Fred Larsen?

Căpetenia se posomorî, la fel şi bătrânii care stăteau lângă el. Probabil că numele acesta nu trezea amintiri prea plăcute în mintea lor.

- Ne datorează cinci capete, se auzi răspunsul. Nu va îndrăzni să vină încoace.

- Şi noi suntem duşmanii lui, zise Bertram. Unde-l putem găsi?

- E prietenul lui Nogi, căpetenia de pe coasta de răsărit. Să-mi spuneţi şi mie când l-oţi omorî.

- Firește că-ţi vom spune, făgădui doctorul. Trimiteţi un kanu să vă dăm tutun.

La o poruncă a căpeteniei fu scoasă afară dintr-una din casele-kanu, şi pusă pe apă, o luntre încovoiată la vârf. Într-însa luaseră loc căpetenia şi cinci vâslaşi. Ca semn că vin cu gânduri paşnice, îşi lăsară armele pe uscat.

Când luntrea ajunse la submarin, căpetenia sări pe punte şi păşi spre turn, cu braţul drept

ridicat, ca semn al intenţiilor sale prietenoase. Cu privire sigură, îşi dete seama că Farrow era acela care îi conducea pe albii de pe submarinul acesta. Se îndreptă deci spre el, îi întinse mâna şi zise:

- Tuko prietenul vostru. Capetele voastre sunt în siguranţă aici.

- Bine, răspunse căpitanul strângând cu putere mâna căpeteniei. Cine ne are de duşmani, trebuie să se teamă de noi, şi-ţi vom dovedi lucrul acesta. Uite tutunul făgăduit! Ia-l în semn de prietenie din partea noastră!

Peter şi Kard scoaseră o ladă cu tutun din interiorul vasului şi o duseră la luntre, unde fu luată în primire de vâslaşi.

- Tuko îţi mulţumeşte şi va fi veşnic prietenul tău, îi zice căpetenia lui Farrow.

- Ce v-a făcut Fred Larsen? se informă acum căpitanul.

Chipul uriaşului se schimonosi din nou de mânie, apoi răspunse:

- Fred Larsen e un trădător. Ne datorează cinci capete. Cinci din oamenii mei nu s-au înapoiat atunci când s-a împlinit termenul. Ei au murit şi Larsen n-a plătit banii. Spune că ei singuri ar fi vinovaţi de moartea lor. (Era obiceiul ca, pentru băştinaşii care mureau în timpul celor trei ani de muncă, să se plătească o sumă corespunzătoare.)

Dacă într-adevăr căpitanul nu se ţinuse de cuvânt, mânia tribului împotriva lui era îndreptăţită. Dar poate că ea se va potoli repede, dacă Larsen va plăti ulterior o sumă mai mare pentru cei morţi. Căpetenia Tuko urmă însă:

- Larsen e un om rău. Are femei albe pe bord, pe care le vinde altor căpetenii.

Tovarăşii se priviră speriaţi, apoi Farrow zise:

- Trebuie să-i venim de hac acestui ticălos. Mă bate gândul să-l iau prizonier şi să-l predau prietenului nostru Tuko. Aici îşi va primi pedeapsa cuvenită.

Zâmbetul sălbatic cu care Tuko întâmpină aceste cuvinte mărturisea îndeajuns gândurile pe care le nutrea pentru Fred Larsen. Nu se mulţumi însă cu atât, ci adăugă:

- Va trebui să sufere mult pentru că n-a vrut să-mi dea femei albe.

Aşadar, acesta era motivul principal al urii sale împotriva neomenosului căpitan. Dar, ce vreţi, oamenii primitivi nu pot gândi decât tot primitiv. Faptul în sine, că Larsen vindea femei albe, nu era deloc grozav pentru el. Îl durea numai că nu putea avea şi dânsul astfel de "marfă".

Căpitanul Farrow nu mai stărui asupra acestui punct, ci, strângând din nou mâna căpeteniei, îşi luă rămas bun de la ea şi zise:

- Tuko, am devenit prieteni. Eu îl voi nimici pe căpitanul Larsen, duşmanul meu şi al tău, şi, dacă va fi cu putinţă, ţi-l voi aduce aici prizonier. Puterea mea e mare, Tuko, şi vei avea prilejul să te încredinţezi în curând de asta.

Căpetenia plecă, îndepărtându-se repede cu kanu-ul, iar submarinul se lăsă la fund.

Serial senzațional

seria completă

CORĂBIERUL DE SCLAVI (III) 39

- Doctore, - i se adresă atunci Farrow lui Bertram - cred că am dat aici peste un prieten bun și credincios. Tuko ăla ne consideră desigur drept ființe suprapământești, căci l-am zărit prin periscop holbând ochii când a văzut că submarinul se lasă la fund. Dar ia s-a'zim mai bine, ce părere ai dumneata despre căpitanul Fred Larsen? Crezi că e cu putință ca europeanul ăsta să vândă fete albe vânătorilor de capete?

- Domnule căpitan - răspunse Bertram - am văzut doar atâtea nereguli până acum - de ce n-ar fi cu putință și asta? Și dacă într-adevăr lucrurile se prezintă astfel, aș fi chiar de părere

să-l predăm pe Larsen căpeteniei Tuko, firește, dacă vom izbuti să punem mâna pe el. Întâmplător, știu că vânătorii de capete posedă metode cu totul speciale pentru a pedepsi cum se cuvine pe prizonierii lor. Și trebuie să mărturisesc că omul acesta își va merita soarta.

- O să mă mai gândesc dacă să-l predau sau nu, răspunse Farrow. Deocamdată trebuie să încercăm să dăm de el. Asta nu va fi atât de simplu, căci coasta de răsărit a Malaitei, unde ni s-a spus că se află, e foarte întinsă. Când vom ajunge noi la satul căpeteniei Nogi, te pomenești că el a șters-o pe insula Ysabel, și așa mai departe. E vorba să ne bizuim numai pe norocul nostru, care ne-a ajutat și până acum, în atâtea împrejurări.

Farrow conduse vasul cu îndemânare sub apă prin spărtura îngustă din stânca golfului. Pe bord toți erau îngrijorați din pricina apropierii misterioasei insule, cu băștinașii ei care păstrau încă moravurile strămoșilor îndepărtați, mâncând carne de om și făcându-și trofee din capete omenești.

Când satul se pierdu în zare, căpitanul Farrow ridică submarinul la suprafață. Trebuia să ocolească insula cât mai repede, pentru a ajunge la satul căpeteniei Nogi înainte de a se întuneca. Dar tocmai când Dox-ul înconjură capătul de sud al insulei, se lăsă noaptea. Într-o privință, era mai bine, căci acum triburile sălbatice nu mai puteau urmări mersul vasului, nu-și mai puteau da de veste prin norii de fum, care înlocuiau la ei telegrafia fără fir...

Firește că, din cauza întunericului, submarinul își încetini mersul. Farrow trebuia să se strecoare cu multă băgare de seamă printre stâncile care se iveau uneori cu totul pe neașteptate din apa întunecată.

Misterioasă și amenințătoare, se desena coasta mohorâtă și tăcută. Nici măcar viața de noapte a animalelor - care se trezește altminteri în orice pădure seculară - nu începuse încă aici.

Submarinul tocmai ocolise din nou un gherdap uriaș, când începură să lucească punctulețe luminoase în depărtare.

- E un sat de apă, îi zise Bertram căpitanului, te pomenești că o fi satul căutat, al căpeteniei Nogi. Sunt de părere să încetinim mersul și să pornim spre uscat cu o barcă de aluminiu.

- Și eu tot așa cred, încuviință căpitanul, după câteva clipe de chibzuială. Dacă ne ivim cu submarinul în fața satului și-i vom striga pe locuitori, se vor face nevăzuți cât mai repede în pădure.

- Uite acolo un bric pe mare! zise deodată Rindow, care scrutase orizontul cu ocheanul de noapte. N-o fi al lui Fred Larsen? Să-l urmărim, domnule căpitan?

Farrow observă și el acum umbra întunecată, care se îndepărta repede și zise:

- N-are nici un rost s-o facem, căci prea aleargă repede. Sunt prea multe stânci pe aici și, deoarece nu prea cunoaștem apele acestea, ne-ar fi cu neputință să urmărim bricul cu aceeași viteză ca a lui. Afară de asta, probabil că tocmai a vândut iarăși vreo nenorocită de femeie

acestor sălbatici și e nevoie să ne încredințăm imediat dacă e așa sau nu. Poate că izbutim s-o salvăm din ghearele primejdiei. Ne vom apropia, deci, de țărm, apoi vom pune pe apă toate bărcile de aluminiu și vom debarca pe uscat în număr cât mai mare. Fiecare va lua cu sine câteva grenade cu gaze, afară de revolver și carabină. Douăzeci de oameni vor debarca pe uscat, iar alți zece vor rămâne în două bărci, aproape de țărm, ca să ne vină în ajutor, în cazul când vom fi atacați prin vicleșug de vânătorii de capete. Pe de altă parte, Jan Brike să stea pregătit cu una din noile bombe umplute cu gaze și să tragă asupra satului atunci când se va simți nevoia. Mai bine să rămânem fără cunoștință timp de douăzeci și patru de ceasuri, decât să ne trezim cu o lovitură de secure în șira spinării. Rindow, pornește încetișor cu vasul spre sat: în vremea asta, eu voi trage la sorți oamenii care să meargă pe uscat și-i voi pune la curent cu ce au de făcût. Știm din proprie experiență de câte primejdii e legată o vizită pe insula aceasta.

Primul ofițer încetini viteza vasului. Fără cel mai mic zgomot, minunatul submarin se apropia de punctele cele luminoase și, în curând, Rindow recunoscu că e vorba de focuri de lagăr. Să fi venit oare prea târziu? Să fi și avut parte vreo sărmană victimă de soarta grozavă de a servi ca ospăț fiorosilor vânători de capete?

Se simți ușurat când Farrow reapăru în turn, însoțit de George, Peter, Kard și ceilalți marinari, care aduceau pe punte diferitele părți ale bărcilor de aluminiu.

- Domnule căpitan, zise el, cu glas tulburat, mă tem să nu fi venit prea târziu pentru a salva victima din ghearele sălbaticilor.

- Nu cred, răspunse doctorul Bertram. Eu m-am ocupat mult cu studierea obiceiurilor barbare ale triburilor vânătorilor de capete și pot afirma în cunoștință de cauză că ei nu omoară atât de repede victima destinată oalei cu fiertură. Caznele durează de obicei câteva zile. Putem nădăjdui, deci, să salvăm ființa aceea, dacă într-adevăr căpitanul Larsen a făptuit grozăvia. Dar eu tot mai cred că Tuko a exagerat lucrurile, căci atât de fioros și crud nu poate fi un european.

- Cu toate acestea, am făcut experiența cu căpitanul Henry, interveni Farrow. Și el obișnuia să predea europeni acestor canibali, pentru ca să-și păstreze prietenia lor. De ce n-ar exista și un al doilea exemplar tot atât de neomenos ca și el, dacă nu chiar și mai și? Sunt sigur că nu e poveste ceea ce ne spunea Tuko, și nu degeaba îi poartă el o ură atât de înverșunată. Dacă vom avea aici confirmarea grozăviei, aș dori într-adevăr ca Larsen ăla să cadă în mâinile căpeteniei, pentru a-și primi pedeapsa cuvenită.

- Ai dreptate, din păcate, legile noastre nu prevăd pedepse destul de aspre pentru astfel de nemernici, zise doctorul Bertram. Pentru asta ar trebui să ne întoarcem în evul mediu sau, după cum bine spuneai, domnule căpitan, să-l dăm pe mâna acestor sălbatici. Nici nu-ți vine să crezi că un om, un european, poate să expună fete sau femei albe unei soarte atât de grozave.

- Şi cu toate acestea, aşa e, zise Farrow. Ah! se vede c-o fi vreo serbare pe acolo; din fericire însă, nu văd nici un semn că ar fi vorba de un ospăţ. Da, da, au fost tăiaţi doar nişte porci, după cum bag de seamă.

- Aşadar, nu "porci lungi", cum i-au botezat vânătorii de capete pe potrivnicii lor ucişi, destinaţi oalei cu fiertură, zise Bertram cu o ironie amară.

IV. O descoperire îngrozitoare

Submarinul ajunsese la un golf larg, pe al cărui ţărm ardeau focuri vii. Vânătorii de capete erau într-o activitate înfrigurată. Pe frigări lungi se pârjoleau porci întregi, căni mari de pământ umplute, desigur, cu vin de palmier, treceau din mână-n mână.

Se serba vreuna din sărbătorile ciudate ale acestor sălbatici primitivi: de data aceasta, însă, mâncarea era ca şi a celorlalţi oameni. Farrow, George şi Rindow priveau cu încordare prin ocheane la zaiafetul de pe ţărm. Nu se vedeau decât bărbaţi; femeile fuseseră probabil excluse de la acest ospăţ. Deodată, George scoase o exclamaţie de spaimă şi şopti cu glas sugrumat:

- Colo, la stânga, e o fată albă legată de un palmier înalt. Aşadar, tot e adevărat, tată! Ce-ar fi să trimitem imediat o ghiulea? În felul acesta am putea-o elibera pe sărmana fiinţă, fără s-o expunem primejdiei ca un sălbatic s-o ucidă în ultimul moment, înainte de a fugi.

- Nu, George, asta nu putem face, zise căpitanul, căci nici n-am pus la încercare obuzele cele noi. Se poate lesne întâmpla ca biata fată să fie rănită de schije, sau chiar omorâtă. Tot ce putem face e să coborâm pe uscat şi să ne folosim de grenadele de mână, care ştim cum lucrează. Efectul e acelaşi, ba chiar mai sigur decât încercarea cu ghiulele. Tovarăşii noştri au şi montat bărcile pe punte, vom mai înainta o sută de metri, apoi le lăsăm pe apă şi vâslim la ţărm. Sunt sigur că în felul acesta vom folosi mai mult.

- Ce vom face însă cu sălbaticii, mai ales cu căpetenia Nogi, dacă lucrurile se vor petrece aşa cum presupui? întrebă George. Nu-l putem lăsa doar în libertate, căci şi-ar continua meseria, dacă nu izbutim să-l predăm pe Fred Larsen autorităţilor engleze.

- Aşa e, dacă reuşim să facem asta, atunci englezii vor putea purta de grijă ca Nogi să-şi capete pedeapsa cuvenită, zise căpitanul. De fapt, însă, l-am putea lua cu noi, ca să-l debarcăm undeva pe insula Ysabel, unde locuieşte guvernatorul. Trimitem apoi o radiogramă autorităţilor, să vină să-l ia în primire. La fel putem proceda şi cu căpitanul Larsen, dacă vom izbuti să punem mâna pe el. Fata, pe care trebuie s-o eliberăm acum, va fi o martoră preţioasă. Afară de asta, sunt încredinţat că în casele-kanu şi în acelea ale "preoţilor" vom găsi dovezile cele mai zdrobitoare că Nogi a ucis până acum multe femei albe.

Căpitanul Farrow vorbise cu multă seriozitate. Credincioşii săi tovarăşi ştiau că era adânc mâhnit, dar şi că era hotărât să-i pedepsească pe aceşti ucigaşi neomenoşi. Iar ei erau gata

să-l ajute din toate puterile pentru atingerea acestui țel.

Submarinul se apropie cu multă băgare de seamă de țărm. Marinarii ieșiți la sorți erau pregătiți, câte cinci de fiecare barcă. Căpitanul Farrow, George, doctorul Bertram, Peter și Kard formau echipajul uneia din bărci. Ei urmau să debarce cei dintâi, apoi vor debarca cei din alte bărci, cu câte cinci oameni, în vreme ce două bărci, cu zece oameni, vor rămâne la țărm, ca rezervă. Acești zece oameni erau puși sub comanda locotenentului Brun. El îi postă pe oamenii liberi de-a lungul parapetului, toți cu carabinele pregătite. Afară de asta, Jan Brike și ajutorul său stăteau la cele două tunuri, încărcate cu noile ghiulele cu gaze, pe care le fabricase Bertram, în cursul drumului.

În felul acesta, debarcarea căpitanului și a oamenilor săi era acoperită sub toate raporturile: acum era vorba numai să ajungă pe uscat cât mai neobservați, pentru a-i putea lua pe sălbatici prin surprindere.

Cam la vreo cincizeci de metri de țărm, submarinul se opri. Lumina focului nu ajungea atât de departe, așadar marinarii puteau fi liniștiți în privința aceasta.

Bărcile fură lăsate încetișor pe apă și oamenii își ocupară locurile. Barca în care se aflau Farrow și tovarășii săi porni cea dintâi. Peter vâslea cu îndemânarea lui cunoscută, ferindu-se să facă cel mai ușor zgomot.

Bărcile se-ndreptară spre un punct al țărmului care nu era luminat de focuri. Cu încordare supremă, tovarășii priveau într-acolo: în jurul focurilor se-ngrămădeau sălbaticii fioroși. Dar nici unul din ei nu bănuia primejdia apropiată: cei mai mulți vânători de capete păreau amețiți de vinul de palmier pe care-l băuseră din belșug, împrejurare care le convenea de minune marinarilor.

Barca lui Farrow se izbi, în sfârșit, de țărm. Când George sări cel dintâi pe uscat, auzi un zgomot ușor, un scârțâit de nisip, în spatele său, care nu putea fi făcut decât de pași omenești. Instinctiv, se aplecă și trase de la brâu pumnalul dăruit de Sanja. Un șuierat trecu pe deasupra capului său și un obiect zbură la câțiva milimetri de el. În aceeași clipă, își dădu seama că scăpase ca prin urechile acului de securea grozavă a unui vânător de capete, care stătea aici la pândă. Dacă nu s-ar fi aplecat atât de repede, tăișul ascuțit i-ar fi spintecat șira spinării.

Înspăimântat și plin de mânie în același timp, George se repezi cu pumnalul... Nu-l văzu pe dușmanul său, dar simți că nimerise într-o ființă. Un strigăt de moarte răsună deasupra golfului. Tânărul își trase pumnalul îndărăt și la doi pași de el se prăbuși cineva.

În jurul focurilor se produse o zarvă de nedescris.

Sălbaticii săriră în sus și puseră mâna pe arme: securi, cuțite și flinte. Dar înainte ca să poată porni atacul, Farrow strigă cu glas tunător:

- Foc, băieți!

O salvă sfâșie văzduhul, gloanțele șuierară pe deasupra capetelor sălbaticilor, care se

aplecară instinctiv.

- Predați-vă! strigă doctorul Bertram în aceeași clipă, în jargonul englezesc care se vorbea pe acolo. Sunteți împresurați. Aruncați armele și ridicați brațele!

Cuvintele sale produseră însă un efect cu totul contrar. Cu mișcări repezi, de pisică, vânătorii de capete se făcură nevăzuți din lumina focurilor. Pieriseră dintr-o dată, de parcă i-ar fi înghițit pământul.

Ținând revolverul îndreptat spre locul pe unde dispăruseră ei, George nu pierdea din ochi copacul de care era legată tânăra fată. Se temea ca vreunul din sălbatici să nu încerce s-o ucidă pe biata prizonieră.

Și într-adevăr văzu deodată trei, patru, ba chiar mai multe făpturi întunecate, care se năpusteau cu securi și cuțite spre ea. Fata scoase un țipăt sfâșietor, văzând moartea cu ochii. Atunci George trase unul după altul toate gloanțele revolverului său. Doi, trei sălbatici se prăbușiră la pământ, dar ceilalți și ajunseră la copac cu armele ridicate. În clipa următoare, nenorocita victimă avea să cadă doborâtă.

Atunci se auzi dinspre mare o detunătură grozavă. Jan Brike socotise nimerit să intervină. El văzuse că fata n-ar fi putut fi salvată de tovarășii lui, care își descărcau carabinele și pistoalele fără folos. Afară de asta, după cum mărturisi mai târziu, era nerăbdător să încerce efectul noilor obuze cu gaze. Prizoniera era pierdută în orice caz, așadar putea să probeze ghiuleaua, fără să primejduiască viața camarazilor săi.

Bomba explodă în imediata apropiere a cetei de băștinași, care dădeau năvală spre fată. În clipa următoare, armele lor căzură la pământ, făpturi întunecate se poticniră și căzură grămadă unele peste altele.

Prizoniera căzu și ea cu capul înainte, reținută fiind de funiile care o legau de copac.

Ceilalți vânători de capete izbucniră în urlete de groază și fugiră ca guzganii din jurul focurilor. După câteva clipe de la producerea exploziei, plaja era cu desăvârșire pustie: vreo zece sălbatici zăceau în fața copacului de care era legată prizoniera, patru din ei uciși sau grav răniți de gloanțele lui George, iar ceilalți amețiți pentru douăzeci și patru de ceasuri de gazul descoperit de prințul Ghasna.

Efectul noilor bombe fusese verificat, deci tovarășii trebuiau acum să aștepte o jumătate de ceas, până să poată păși pe țărm, fără primejdia de a cădea ei înșiși amețiți.

După scurgerea jumătății de ceas, căpitanul Farrow dădu comanda de debarcare. Încetișor și cu băgare de seamă, cu revolverele și grenadele de mână pregătite, curajoșii marinari înaintară. Se puteau pomeni în orice clipă cu o ploaie de săgeți din desiș, sau cu spinările spintecate de grozavele securi.

Nimic, însă, nu se clintea printre ramuri. Probabil că cei ce stătuseră la pândă fuseseră atinși și ei de efectul gazelor, sau tot tribul, cuprins de panică, fugise până la marginea satului, unde se socoteau în siguranță.

Fata legată de copac era foarte tânără și avea frumusețea tipică a englezoaicelor. Afară de cei zece băștinași care zăceau în imediata apropiere a copacului, se mai vedeau alți cincisprezece întinși la o mică depărtare, paralizați și ei de gazul puternic, pe când încercaseră să fugă. Cu băgare de seamă, George, Peter și doctorul Bertram se apropiară de desișul în care bănuiau că mai sunt și alți sălbatici în nesimțire. Așa și era.

În dosul tufelor, dăduseră peste vreo douăzeci de vânători de capete, care zăceau la pământ, cu armele în mână, așa cum îi prinsese explozia.

Marinarii îi transportară la țărm pe leșinați, îi puseră unul lângă altul, iar pe fată o duseră la infirmieria submarinului. Nădăjduiau că doctorul va izbuti să-i scurteze în oarecare măsură starea de nesimțire.

Printre morți și leșinați nu se afla, din păcate, nici unul care, prin vârstă, sau prin podoabe diferite de ale celorlalți, să arate c-ar fi căpetenia Nogi, cel căutat de Farrow.

La lumina lămpilor de buzunar, vitejii marinari, în frunte cu căpitanul, George și Brun, cercetară colibă cu colibă și casele kanu. În colibe nu găsiră mare lucru, în schimb, în cea mai arătoasă din toate - locuința căpeteniei - făcură o descoperire groaznică. Acolo atârnau dovezile că Nogi omorâse un număr însemnat de femei albe, și aceste dovezi nu îngăduiau nici o dezmințire.

Echipa condusă de George găsi, de asemenea, în colibele "preoților", aceleași dovezi. Misteriosul căpitan Fred Larsen trebuie să fi furnizat un număr imens de femei și fete albe prietenului său de afaceri, căpetenia Nogi.

- Sunt complet năucit, zise doctorul Bertram, care, prin meseria lui, era destul de oțelit și obișnuit cu suferința omenească - dar în fața acestei priveliști rămăsese peste măsură de tulburat.

- Trebuie să facem tot posibilul să-l punem cu botul pe labe pe omul acesta fioros.

- Da, doctore, așa vom face, răspunse Farrow, cu hotărâre. E însă nevoie s-așteptăm până mâine pe vremea asta, ca să putem afla amănunte de la prizonieră, precum și de la sălbaticii pe care am pus acum mâna. Nu e exclus ca Nogi ăla să fi luat cu el și alte prizoniere cu el, în fuga lui pripită. Ceea ce mă pune pe gânduri, dragă doctore, e faptul că am găsit trofeele acelea grozave, căci spuneai doar dumneata că vânătorii de capete duc în pădure, înainte de toate, tocmai aceste obiecte, ca să nu cadă pe mâna dușmanului. Asta mă face să cred că Nogi s-a îngrijit mai mult de prizonierele vii, decât de aceste capete, care constituie, altminteri, mândria oricărei căpetenii.

- Ai toată dreptatea, dragă căpitane, zise doctorul. Așa trebuie să fie, într-adevăr. Toate triburile care locuiesc la mare - cum e acela al bătrânului Nogi, de pildă,- expediază grabnic în pădure obiectele de preț, care sunt capetele acestea moștenite sau dobândite de ei înșiși, de îndată ce coloanele de fum ale triburilor de la munte anunță apropierea unui vas dușman, cum

ar fi un distrugător englez, să zicem. De aceea sunt și eu peste măsură de mirat că am mai găsit aici aceste trofee. Nogi trebuie să fi aflat de sosirea noastră încă de pe când vorbeam cu căpetenia Tuko. E ciudat de tot că n-a luat măsurile ce se impuneau.

- Hm... de asta o fi vinovat căpitanul Larsen ăla, își dădu cu părerea Farrow. Din comunicările triburilor de pe coasta de vest și din munți, își va fi dat seama că un vas cu totul deosebit s-a apropiat de Malaita. Și-o fi spunând că numai eu, cunoscutul căpitan Farrow, posed un asemenea vas, dar că eu însumi am destule motive să mă păzesc. De aceea s-o fi crezut în siguranță căpetenia Nogi, de aceea nu și-a dus de aici, la vreme, trofeele, acest bătrân și experimentat vânător de capete. Cred că presupunerea mea e îndreptățită.

- Tată, trebuie neapărat să ne încredințăm dacă acest fioros căpitan Larsen n-a predat și alte fete căpeteniei Nogi, zise George. Poate că a izbutit să târască în tufiș încă o ființă nenorocită, ca aceea pe care am eliberat-o.

- Pentru asta se cere s-așteptăm până s-o trezi din leșin prizoniera noastră, răspunse căpitanul. Mai înainte, nu putem întreprinde nimic.

- Așadar, vrei să rămâi aici până mâine pe vremea asta? întrebă doctorul Bertram, mirat.

- Nu, zise Farrow cu hotărâre, vom încerca să dăm de urma corăbiei misteriosului căpitan Larsen. Și în cazul acesta, sau îi iau pe leșinați cu mine, sau îi las aici sub pază bună. Până una-alta, n-ar fi rău să ocolim insula, căci nu e exclus să dăm de urma lui Fred Larsen.

- Nu prea cred că s-o fi oprit în vreun alt punct al insulei - zise Bertram - mai curând e de presupus că s-a dus pe insula Ysabel, unde poate recruta și oameni pentru nevoile sale de corăbier de sclavi. Ar fi zadarnic, deci, să-l căutăm aici pe Malaita.

- Prin fuga sa pripită, s-a făcut foarte suspect, zise căpitanul. L-am văzut plecând cu toată viteza, pe întuneric. Asta o face numai cine simte primejdie în spatele său, și primejdia pentru Larsen eram noi, care am fost semnalizați imediat.

- Se poate să ai dreptate, domnule căpitan, încuviință doctorul, dar eu țin totuși să facem un ocol al insulei. Bricul acestui monstru cu chip de om, oricum nu-l vom putea ajunge deocamdată, dar în călătoria ce o vom face în jurul insulei vom afla, poate, de la celelalte triburi, dacă Larsen se află în legături de afaceri și cu ele.

- Asta o putem afla numai sosind prin surprindere și făcând uz de grenadele cu gaze, zise Farrow. Eu aș ține însă mai curând să ne înapoiem la satul noului nostru prieten, Tuko. Dacă Larsen a fost înștiințat într-adevăr de ivirea noastră, va încerca totul ca să ne inducă în eroare, în cazul în care vom izbuti să-i dăm de urmă. De aceea, presupun că s-a îndreptat spre nord, pentru ca de acolo să o apuce imediat în altă direcție. Poate că a și ajuns la capul de sud al Malaitei, încercând să scape pe calea aceasta.

- Aș propune totuși să ocolim capătul de sud, zise doctorul Bertram, - adică în direcție tocmai opusă aceleia pe care a luat-o Larsen. După cum bine bănuiești dumneata, probabil că nu-i va da în gând să viziteze satul căpeteniei Tuko, noul nostru prieten.

Serial senzațional

seria completă

CORĂBIERUL DE SCLAVI (IV) 39

- De-ar face asta ne-ar scuti de a mai umbla după el, zise Farrow. Și autoritățile engleze s-ar bucura. Dar e păcat să pierdem vremea cu vorba. Trebuie să ne punem pe lucru. Sunteți de părere să-i lăsăm pe prizonieri aici, sub pază bună, sau să-i luăm cu noi?

- Domnule căpitan, eu nu te-aș sfătui nici una, nici alta, zise doctorul Bertram. Nu trebuie să expunem pe nici un camarad unei primejdii atât de mari. Știi doar ce am pătimit atunci pe insulă, când am pornit să vă eliberăm pe dumneavoastră. Prizonierii nu ne sunt de nici un folos: când îi vom lua la rost, după ce se vor trezi din leșin, nu vor putea sau nu vor vrea să ne spună nimic. Cel mult ne vor da îndrumări false, care să ne pună pe căi greșite. De aceea, sunt de părere să-i târâm

undeva în desiș și să-i facem o nouă vizită lui Tuko, sfătuindu-l să se păzească de Nogi. Și mâine seară vom putea fi îndărăt pentru a întreprinde cele necesare.

- Cred că ai dreptate, dragă doctore, răspunse Farrow. Ăsta va fi drumul cel mai bun pentru a ajunge la țintă. Prin eliberarea tinerei fete am dobândit foarte mult, deci, de acum încolo, căpitanul Larsen va trebui să se lase de meserie. Dar se poate ca Nogi să mai aibă vreo taină, pe care țin mult s-o lămuresc. Rămâne deci să ne întoarcem aici mâine seară, și dacă vom da de Nogi, vom căuta să-l punem cu botul pe labe.

Căpitanul Farrow le dădu ordin marinarilor să-i transporte pe sălbaticii în nesimțire într-un tufiș, care se afla la depărtare mare de sat. Spaima pe care le-o cășunase, desigur, ghiuleaua cu gaze, îi va opri să se întoarcă prea devreme în sat.

În toată graba, luară din nou loc în bărcile de aluminiu. Acum efectul gazului trecuse de mult și din desiș se putea produce în orice clipă un atac viclean al vânătorilor de capete care se făcuseră nevăzuți.

Căpitanul, George, Peter și Karl rămaseseră pe țărm până ce toți tovarășii luaseră loc în bărci. De-abia atunci se îmbarcară și ei și Peter vâsli cu putere spre submarin.

Doctorul Bertram se duse imediat la infirmierie, deși știa prea bine că toată arta sa nu va fi în măsură să readucă în simțiri înainte de vreme pe tânăra fată. Învățase de la prințul Ghasna cum se prepară gazul și știa că nu există nici un antidot împotriva lui.

O examină cu atenție pe leșinată, căci nu era exclus ca, din cauza spaimei și suferințelor îndurate, să nu mai poată rezista acestei ultime încercări. Și într-adevăr, starea ei inspira serioase îngrijorări, încât în timpul nopții fu nevoie să-i facă o injecție cu camfor, pentru a-i întări inima, care amenința să-și înceteze bătăile.

În vreme ce doctorul se ocupa de bolnavă, căpitanul, care luase conducerea vasului, îl îndrepta încetișor spre sud. Firește că se ținea la depărtare de coastă, ca să nu poată fi zărit de dușmani, în timp ce el ar fi putut vedea bine dacă s-ar fi ivit pe undeva bricul misteriosului căpitan Larsen.

Submarinul ocolea capătul de sud al insulei blestemate, când deodată motoarele se opriră. Enervat, căpitanul întrebă prin portavoce în sala mașinilor care era cauza acestui incident, dar mecanicul de serviciu nu-i putu răspunde altceva decât că... motoarele refuză să funcționeze. Din ce pricină, nu știa nici el.

Firește că mașinistul îl și anunțase pe inginerul Hagen despre cele întâmplate, dar înainte ca acesta să se dumirească, valurile târâră submarinul spre o stâncă uriașă, pe care căpitanul n-o mai putu ocoli, cu toate eforturile depuse.

Se produse o izbitură ușoară, de pe urma căreia submarinul nu se resimți deloc, căci el avea înveliș dublu, care putea rezista cu ușurință unor asemenea accidente.

Neplăcut în toată chestiunea asta era numai întârzierea care se producea. Farrow observă imediat că vasul era târât pe un teren moale. Valurile puternice îl vor înfunda tot mai mult în nămol și, dacă Hagen nu izbutea să repare cât mai repede defectul motoarelor, era primejdie să se

împotmolească de tot.

După câteva minute, căpitanul întrebă din nou în sala mașinilor dacă Hagen era la lucru: inginerul însuși îi răspuse:

- Domnule căpitan, e vorba numai de un defect ușor, carburatoarele sunt complet astupate. Peste un sfert de ceas, reparația va fi gata și ne vom putea urma drumul.

- Grăbește-te, te rog, zise Farrow, am dat de teren moale și ne afundăm pe fiecare minut tot mai mult. Dragă Hagen, fă tot posibilul să ieșim cât mai repede din încurcătură.

- Firește că vom încerca totul, domnule căpitan, dar parcă e un făcut, țițeiul trebuie să fi conținut multe corpuri străine. E nevoie să demontăm în întregime carburatoarele. Ne vom grăbi însă, cât se va putea.

Minutele se scurgeau unul după altul. Farrow văzu cu îngrijorare că vasul se împotmolea tot mai mult, sub apăsarea valurilor. Va avea oare elicea destulă forță pentru a înfrunta această apăsare? Era îndoielnic, căci nămolul moale nu-i oferea sprijinul necesar.

Într-un târziu, Hagen vesti prin portavoce că motoarele sunt în stare de funcțiune. Dar când elicea începu să lucreze din nou, temerile lui Farrow se adeveriră: submarinul nu se clintea din loc. Toate încercările rămaseră zadarnice.

- Domnule căpitan, în felul acesta n-o pornim de aici, zise Hagen prin porta-voce: cel mult ne împotmolim mai rău. Trebuie să așteptăm fluxul și atunci ieșim din încurcătură.

- De abia acum s-a produs refluxul, răspunse Farrow. Pierdem aproape toată noaptea.

- N-avem încotro, domnule căpitan; se poate lesne întâmpla să ni se rupă elicea, dacă urmăm cu încercările de a ne despotmoli. Nămolul oferă o rezistență prea mare.

Căpitanul își dădu seama că Hagen are dreptate. Cu inima grea, dădu comanda să se oprească motoarele. Mai rămase încă un ceas în tum, nădăjduind în vreo minune, care să-i libereze vasul, dar când văzu că aceasta nu se produce, predă comanda ofițerului secund și se duse să se culce.

Dormită vreo două ceasuri, până când soneria telefonului de pe birou îl trezi. Luă receptorul și auzi glasul iritat al lui Brun:

- Domnule căpitan, tocmai a trecut un bric aproape de tot de noi. Avea lămpile de poziție aprinse și a alunecat repede, ca o umbră. Mă tem că e vasul lui Fred Larsen ăla.

- Al asta înseamnă că se îndreaptă spre coasta de vest, răspunse Farrow. Te pomenești că i se înfundă dacă va cădea în mâinile căpeteniei Tuko. Probabil că nu bănuiește cât de pornit e bătrânul împotriva lui. Vremea cum e, Brun?

- Vântul s-a potolit cu totul, domnule căpitan; de asemenea, se pare că și apa s-a umflat.

- Bine, mai așteptăm un ceas, apoi va trebui să ieșim de aici. Ne vom îndrepta direct spre satul lui Tuko, unde vom ajunge cu puțin înainte de a se lumina de ziuă. Sună deșteptarea peste un ceas!

- Am înțeles, domnule căpitan!

V. Soarta lui Fred Larsen

Peste un ceas, când secundul sună deşteptarea, marea se liniştise cu desăvârşire. Fluxul se produsese, şi când Farrow dădu comanda din turn, să se pornească motoarele, o zguduitură uşoară cutremură vasul şi elicea începu să biciuiască apa. Submarinul alunecă de pe terenul moale şi înaintă spre larg.

- Poate că tot izbutim să-l ajungem pe Fred Larsen ăla, dacă ne vom ţine cât mai spre larg, zise George, care se afla în turn lângă tatăl său. Noi putem merge doar cu viteză mai

La pupa bricului stătea uriaşul Uko cu braţul stâng în care ţinea capul bărbos al unui european...

mare ca el.

- N-aş putea zice asta, răspunse Farrow, căci bricul lui pare să desfăşoare o viteză considerabilă. Apoi, apa e presărată cu stânci pe aici şi eu nu cunosc regiunea. În schimb, o cunoaşte, desigur, amicul Larsen.

- Şi vrei să laşi pedepsirea căpeteniei Nogi şi a tribului său pe seama englezilor? întrebă George mai departe.

- Da, fata pe care am salvat-o se va trezi mâine seară şi atunci o vom duce acasă. Bănuiesc că Larsen a răpit-o de pe insula Ysabel. Acolo e reşedinţa guvernatorului. Ea va mărturisi că neomenosul căpitan a dat-o pe mâna căpeteniei Nogi şi poate va da informaţii precise asupra nelegiuirilor tribului. Asta va fi de ajuns pentru ca englezii să-i dea lui Nogi pedeapsa cuvenită.

- Prin salvarea fetei ne-am câştigat şi mai mult dreptul la recunoştinţa englezilor, zise George. Oare nu vor înceta nici acum să ne tot urmărească?

- Nu-mi vine să cred, căci suntem încă în stăpânirea unei arme de război, care trebuia distrusă de mult. Cred, însă, că o vor lăsa mai domol cu vânătoarea pe care sunt siliţi s-o facă împotrivă-ne. Întocmai ca şi autorităţile australiene. Dar şi noi vom căuta să nu le cădem în palmă.

Submarinul îşi urmă drumul la distanţă cât mai mare de insula cu gherdapurile ei primejdioase. Farrow socotea să ajungă în satul căpeteniei Tuko cu puţin după ivirea zorilor. Deoarece nu era exclus ca şi Fred Larsen să fie acolo cu bricul său, el hotărî ca ultima bucată de drum să meargă sub apă.

Când razele soarelui auriră desişul insulei mohorâte, capitanul dădu comanda de scufundare. Peste câteva minute, vasul se şi afla în apă numai o parte a periscopului ieşind la suprafaţă. Cu viteza redusă, DOX-ul se apropia de satul lui Tuko, noul prieten al căpitanului Farrow.

E drept, "prietenia" aceastea era încă periculoasă, căci lesne s-ar fi putut să-i dea în gând lui Tuko că frumosul cap al căpitanului ar fi putut fi un trofeu de preţ, chiar înzestrat cu puteri vrăjitoreşti. Un om al cărui vas se afundă în apă, trebuie să posede forţe misterioase, şi ca urmare şi capul său ar putea aduce foloase însemnate fericitului său stăpân.

Farrow ştia toate aceste, de aceea se hotărî să fie cu băgare de seamă şi dădu în grijă şi tovarăşilor săi acelaşi lucru.

În cabina de comandă, unde căpitanul stătea la periscop, se adunaseră mulţi tovarăşi. Ei ştiau că Farrow le va comunica imediat tot ce va zări interesant. George, care stătea aproape lipit de tatăl său, i se adresă deodată inginerului:

- Domnule Hagen, ţi-aş da planul unei investiţii noi, care ne-ar putea fi de mare folos. N-ai putea transforma periscopul în aşa fel încât să poată privi prin el mai multe persoane în acelaşi timp? Sau poate ar fi posibil să instalezi un ecran, pe care să se proiecteze imaginea câmpului vizual. Ar fi ceva minunat.

Genialul inginer, care era veşnic în căutare de noi invenţii, se uită la tânăr, cu ochi strălucitori.

- Ai avut o idee admirabilă, dragă George, răspunse el. Fireşte că se poate. Voi face imediat planurile şi sunt sigur că voi izbuti.

Părăsi repede "comanda" şi se duse în cabina sa. După câteva minute, uitase cu totul de vânătorii de capete şi se adânci în calcule şi schiţe. Nici măcar o catastrofă abătută asupra submarinului nu l-ar fi putut tulbura în clipele acestea.

- Al văd golful în care se află satul lui Tuko! exclamă Farrow, după o jumătate de ceas de drum pe sub apă. Şi bricul se află acolo, aşa cum am presupus. Ne vom apropia de el şi, cu ajutorul lui Tuko, vom încerca să-l prindem pe Fred Larsen. Bănuiesc că e vasul lui.

Când căpitanul se strecură cu submarinul prin trecătoarea îngustă din stânca golfului, exclamă deodată îngrozit:

- Vânătorii de capete atacă bricul! E o privelişte înfiorătoare..., din toate părţile dau năvală kanu-urile de război asupra bricului. Ah! îl văd şi pe Tuko, stă în picioare la prora unui kanu. Acum s-au apropiat, au avut pierderi mari. Trei albi sunt pe puntea bricului. Şi-au golit pistoalele şi acum le încarcă din nou, în grabă... Dar vânătorii de capete se şi caţără pe bord... Băştinaşii din echipajul lui Fred se apără cu disperare, căci îşi dau seama că vor ajunge şi ei în oala de fiertură, dacă vor învinge vânătorii de capete... E prea târziu însă, puntea mişună de oamenii lui Tuko. Bătrânul se năpusteşte asupra unui alb, l-a pocnit peste mâna în care ţinea revolverul, îl înhaţă... se prăbuşesc amândoi... au dispărut... probabil pe gaura vreunei deschizături, în interiorul bricului. Trebuie să ieşim la suprafaţă, poate izbutim să împiedicăm ca Larsen să piară în chip groaznic. Englezii să-l judece şi să-l pedepsească după merit, căci e un alb.

Pompele începură să golească apa din tancurile de balast şi DOX-ul ieşi la suprafaţă la depărtare de vreo treizeci de metri de bric. Farrow deschise capacul turnului şi sări cel dintâi afară, urmat de George, care privi cu groază la privelişte ce se desfăşura sub ochii lui. Securile băştinaşilor loveau fără îndurare în dreapta şi-n stânga, şi oamenii din echipaj cădeau fără să scoată un geamăt, cu şira spinării spintecată. Era un tablou pe care nici o pană nu l-ar putea descrie.

Înainte ca Farrow să ajungă la o hotărâre, în ce fel să intervină, puntea bricului era curăţată... Cei doi sălbatici, care rămăseseră sus, precum şi echipajul format din cincisprezece oameni fuseseră măcelăriţi.

Din interiorul bricului răsunau ţipete înfiorătoare. Apoi se auzi o împuşcătură şi se făcu tăcere.

De-abia acum sălbaticii zăriră submarinul. Scoţând ţipete ascuţite, săriră în kanu-uri şi vâsliră spre DOX, cu gândul să-l atace, probabil. Lupta dinainte le sporise, se vede, setea de sânge.

În spatele căpitanului se aflau pe punte George, Brun, Rindow, doctorul Bertram și vreo zece marinari, care traseră imediat de la brâu grenadele cu gaze. Vânătorii de capete nu le puteau deveni primejdioși îndrăzneților marinari, căci o asemenea grenadă de mână putea să amețească timp de douăzeci și patru de ceasuri echipajul unui kanu.

Înainte, însă, ca primul kanu să se fi apropiat de-ajuns de submarin, se auzi un strigăt puternic, poruncitor, de pe puntea bricului. La pupa acestuia stătea uriașul Tuko, cu brațul stâng întins, ca un comandant de armată. În mâna dreaptă ținea capul bărbos al unui european.

- Prietene, - strigă el, tare - l-ai îndreptat încoace pe dușmanul meu. S-a omorât singur, când am vrut să-l pedepsesc. Îți mulțumesc, și vei fi oricând binevenit la noi.

- Tuko, răspunse Farrow, ai îndeplinit o judecată dreaptă. Voi avea grijă ca autoritățile să-ți cruțe satul, renunțând să te pedepsească pentru acest măcel grozav. Și acum, aveți de gând să jefuiți bricul?

- Firește, l-am cucerit și e dreptul nostru, răspunse Tuko. Mărturiile le vom duce în sat și vasul îl vom arde.

- Bine, aș vrea însă să-mi dai mie hărțile care se află pe bric, zise Farrow. Tu tot n-ai ce face cu ele.

- Prietenul meu îi poate lua hârtiile, zise Tuko imediat, el e un bărbat puternic, care iese din mare și piere iar în ea, când vrea.

La comanda lui Farrow, submarinul se apropie încetișor de bric. Căpitanul știa că era o mare îndrăzneală din partea lui ceea ce făcea, căci setea de sânge a sălbaticilor sporise în gradul cel mai înalt acum, și lesne se putea întâmpla să se năpustească asupra marinarilor, ca să le ia "trofeele", adică să le reteze capetele.

Farrow le spuse în șoaptă celor șase marinari, care trebuiau să-l urmeze pe bric, în afară de George, doctorul, Peter și Kard, tot ce aveau de făcut. Cei care rămâneau pe vas trebuiau să stea pe punte, cu grenadele de gaze gata pregătite, pentru, ca la cel mai mic semn suspect din partea vânătorilor de capete, să le arunce asupra bricului.

Cu mare respect, kanu-urile făcură loc submarinului să se apropie. Când căpitanul păși pe puntea bricului, căpetenia Tuko îi strânse mâna cu putere, dar privirea lui, ca și a celorlalți băștinași, exprima o sete de sânge stăpânită. Farrow nu-l scăpă o clipă din ochi, căci căpetenia ținea în mâna stângă un cuțit cât toate zilele.

- Prietene, îți mulțumesc, zise Tuko; în sfârșit, dușmanul meu e mort. Vino de-ți ia hârtiile pe care le vrei, în vreme ce războinicii mei vor transporta repede mărfurile pe uscat.

Farrow se ținu lângă Tuko și intră în cabină, urmat de George, Rindow și doctorul Bertram. Acolo găsi un birou mic și îngust, fixat în perete. Într-o casetă de oțel dădu peste o sumă mare de bani, precum și de multe hârtii, pe care Farrow își propuse să le cerce-

teze mai târziu. Banii îi agonisise, desigur, ticălosul corăbier de pe urma afacerilor sale mârşave; căpitanul era hotărât să-i predea autorităţilor engleze, care ar fi putut ajuta cu ei pe nenorociţii urmaşi ai victimelor corăbierului de sclavi.

Farrow dădu caseta lui Peter, care venise şi el în cabină, apoi i se adresă lui Tuko:

- Prietene, am găsit tot ceea ce doream. Îmi respect făgăduiala că voi face totul ca să te scutesc de pedeapsă pentru atacul ce l-ai dat asupra bricului. Acum trebuie să plec: nădăjduiesc însă că vom avea prilejul să ne mai vedem.

Tuko puse trofeul fioros pe masă şi-i întinse lui Farrow mâna.

- Vei fi veşnic prietenul meu, zise el, cu seriozitate. Voi cere căpeteniei preoţilor mei să te declare tabu, atât pe tine, cât şi pe oamenii tăi. Atunci nu va cuteza nici unul din războinicii mei să ridice mâna asupra ta şi a tovarăşilor tăi. Întoarce-te cât mai curând, căci am să-ţi pun multe întrebări. Îţi mulţumesc că vrei să mă aperi faţă de autorităţi, dar Fred Larsen ăla trebuia să moară, căci şi-a meritat pedeapsa.

Se întoarse şi luă capul în mână. Farrow răsuflă uşurat, căci acum căpetenia nu mai avea liberă mâna dreaptă. Ajunseră repede pe punte şi Peter fu cel dintâi care se coborî în submarin: caseta, care conţinea, desigur, lămuriri cu privire la activitatea misterioasă a lui Fred Larsen, era prea preţioasă, pentru a o expune lăcomiei sălbaticilor.

Când fură cu toţii pe submarin şi acesta se îndepărtă de bric, Farrow comandă "punte liberă". Marinarii dispărură cu iuţeala fulgerului în interior: căpitanul rămase cel din urmă, închise capacul, apoi DOX-ul se lăsă la fund.

Cu măiestrie, vasul fu condus prin deschizătura golfului şi ieşi iar la suprafaţă, când nu mai putea fi văzut de pe ţărm. Rindow primi ordin să îndrepte submarinul spre insula Ysabel. Farrow se duse în cabina lui, ca să cerceteze conţinutul casetei. George şi doctorul Bertram se aflau alături de el. Printre hârtii era şi un jurnal, care-i făcu să păleasca pe toţi când îl citiră.

- E îngrozitor! zise Farrow, cu voce schimbată. Larsen ăla a predat nenumărate femei şi fete albe lui Nogi. Nelegiuirile astea le-a făptuit dintr-o pornire de ură, pentru că în urmă cu trei ani a fost refuzat de o fată, pe care voia s-o ia în căsătorie. Aici sunt trecute numele tuturor femeilor pe care le-a răpit. Dumnezeule! - exclamă el deodată - uite, aminteşte că a furat două fete de pe insula Ysabel, fetele guvernatorului: Maud şi Ellen Glestery. Pe una din ele am salvat-o, cealaltă, însă, trebuie să mai fie în puterea căpeteniei. Trebuie să mergem repede într-acolo şi să încercăm s-o salvăm şi pe ea. Când aceasta se va trezi, ne va spune cu siguranţă că a fost răpită împreună cu sora ei.

Căpitanul îi dădu în grabă ordin lui Rindow să îndrepte vasul înapoi spre coasta de răsărit. Tovarăşii rămaseră tăcuţi şi copleşiţi de seriozitatea situaţiei. Ştiau că o tânără fată se află în puterea fiorosului vânător de capete şi trebuiau să încerce totul pentru a o salva.

Serial senzațional

seria completă

Monştrii mărilor

40

I. Peştii uriaşi ai lui George

Domnule căpitan, domnul George stă iar în mână cu afurisita aia de carte despre peşti uriaşi, zise Peter, necăjit, către Farrow. Tare mă tem să nu mai păţim la fel ca atunci, ştiţi dv. când.

Farrow râse şi-l bătu pe umăr.

- Dar bine, Peter - zise el - lasă-l pe băiat să citească cât o vrea cartea căpitanului englez. Eu îl înţeleg, căci şi eu am citit-o de câteva ori. Şi apoi, nu-ţi cere nimeni să-l întovărăşeşti, dacă i-o mai da în gând să pornească din nou la vânătoare de peşti uriaşi.

- Domnule căpitan, dv. ştiţi prea bine că eu nu mă pot da în lături când domnul George pune ceva la cale, răspunse Peter. M-aş duce cu el şi în iad, dacă i-ar place dumnealui.

- Dacă aşa stau lucrurile, dragă Peter - râse căpitanul - atunci te vei duce şi de data asta să prindeţi rechini. Te-aş ruga, însă, să mă vesteşti şi pe mine când George îţi va propune să porneşti cu el într-o expediţie dintr-asta primejdioasă. Ne-am înţeles?

- Da, domnule căpitan, răspunse Uriaşul, uşurat de o povară. Acu' că am primit poruncă să-l vestesc pe domnul căpitan, nu o să mai aibă ce spune domnul George.

Farrow dădu din cap şi îşi văzu de drum.

De o zi, submarinul se afla din nou în adăpostul lui sigur din "Insula odihnei" , bucata aceea de pământ înconjurată pe o rază de câţiva kilometri de ziduri înalte de mărgean. Nimeni nu bănuia că în mijlocul acestei împrejmuiri de stânci se afla un teren înfloritor, pe care domnea o viaţă însufleţită: nimeni nu bănuia că acolo îşi găsise refugiu sigur mult căutatul căpitan Farrow.

Se părea, însă, că lui George odihna îndelungată nu-i prea pria. Şi, deoarece pentru moment nu se ivise nici un duşman omenesc cu care să lupte, se gândea să se ia la harţă cu monştrii din adâncul mărilor.

Dar, de data aceasta, căpitanul va purta de grijă să nu se mai întâmple ca rândul trecut, cu rechinul-ciocan. Dacă va mai avea poftă de asemenea aventuri îl va avea cu el pe doctorul Bertram, care se pricepea mai bine decât toţi ceilalţi tovarăşi, la aceste dihănii.

Poate că Farrow şi-ar fi schimbat totuşi părerea, dacă l-ar fi observat pe George. Căci după ce studie unul din capitolele interesantei cărţi, o închiase cu mult zgomot şi alergă agitat în atelierul cel mare. Meşterul îl iubea foarte mult, căci tânărul îi amintea de propriul său fiu, care murise în război.

De data asta, George îi făcu o rugăminte cam ciudată bătrânului lucrător; îi ceru să-i construiască nişte cângi speciale, care sunt aruncate cu mâna. Şi meşterul făgădui să i le fabrice cât mai curând.

George îl căută pe Uriaş.

- Peter - începu el - am născocit un sport cu totul nou. Sunt încredinţat că se găsesc peşti uriaşi şi prin împrejurmile atolului nostru. Ştii tu ce vom face noi mâine sau poimâine? Vom prinde cu cangea peşti-ferăstrău.

Îl privi triumfător pe credinciosul tovarăş, care însă clătină din cap şi răspunse încetişor:

- Domnul George, dar ce ţi-au făcut bietele vieţuitoare?

- Dar, strigă tânărul, tu nici nu știi ce plănuiesc eu; în cartea pe care am citit-o, englezul ăla, îmbarcat pe un kanu îngust, a prins cu cangea și a dus pe țărm un pește-ferăstrău care cântărea aproape două mii cinci sute de kilograme.

- Păi..., putem încerca și noi, răspunse Peter, calm; nu cred, însă, s-avem noroc.

În sinea sa, Uriașul era hotărât să comunice căpitanului planul acesta, de îndată ce i se va ivi prilejul. Pentru moment nu putea să plece, căci George îi povestea cu însuflețire felul în care izbutise englezul să prindă monstrul marin. Peter se entuziasmă și el puțin - era doar ceva nou, nu tot lupte cu oamenii. Dar simțul răspunderii se trezi totuși în el și, când izbuti să scape, după vreun ceas, îl căută îndată pe Farrow.

- Domnule căpitan - zise el - de data asta domnul George a uitat, din fericire, să-mi ordone să tac. Dar chiar de-ar fi făcut-o, eu tot ar fi trebuit s-ascult de prima poruncă a domnului căpitan. Acum a născocit ceva nou, vrea să prindă pești-ferăstrău care cântăresc două mii cinci sute de kilograme.

Farrow tăcu o clipă, apoi izbucni în râs:

- N-are decât să-ncerce, dragă Peter, și-l poți ajuta și tu, dacă vrea. Căci, pe aici, în jurul atolului, n-o să găsească el, cât e lumea, monștri de ăștia. Ei preferă țărmurile netede, nisipoase, nicidecum pereți de stâncă, cum sunt aceia pe care îi avem aici. Așadar, lasă-l să-și facă mendrele și sunt sigur c-o să se lecuiască de astfel de întreprinderi primejdioase.

- Hm... și eu mi-am zis tot așa, mormăi Peter, mulțumit; noi suntem doar de multă vreme pe-aici și ar fi trebuit să zărim măcar o dată dihănii de astea. Până acum n-am văzut încă un pește-ferăstrău viu, de când tot cutreier mările pământului. Numai ferăstraiele lor le-am văzut, atârnând pe pereții cârciumilor marinărești din Hamburg.

- Ai dreptate, încuviință Farrow. De aceea, nici nu-mi prea fac griji, dacă George s-o încăpățâna să-și aducă la îndeplinire gândul său nesăbuit. Nu va izbuti el s-arunce cangea asupra unui pește-ferăstrău.

Dacă ar fi bănuit însă Farrow prin ce aventuri va trece fiul său cu prilejul expediției pentru pescuirea peștilor-ferăstrău, n-ar fi fost atât de liniștit. Și nici Peter n-ar fi avut o mutră atât de nepăsătoare, în vreme ce se îndrepta spre căsuța lui.

Căpitanul Farrow intră în bungalow-ul său. În cabinetul de lucru îl găsi pe George stând la birou și studiind cartea căpitanului englez care descria luptele sale cu titanii mărilor.

- Ei, George, vrei să prinzi iar un rechin-ciocan? întrebă căpitanul zâmbind.

- Nu, tată - răspunse tânărul - dar te rog să mă lași să plec cu Peter la pescuit pești-

ferăstrău. Vreau să-i prind cu cangea, cum scrie aici în carte. Nu poate fi atât de primejdios.

Farrow cunoştea descrierea cu pricina.

- Şi vrei să-ncerci asta aici, pe lângă atol? întrebă el. Să ştii că n-ai să găseşti ce cauţi, fiindcă apa e mult prea adâncă. Asta o poţi face numai pe ţărmurile netede, unde peştii-ferăstrău stau la adâncimi mici şi pot fi văzuţi şi prinşi cu cangea de la suprafaţă.

- Ah, da! făcu George, întristat. La asta nici nu m-am gândit. Şi meşterul Paul s-a şi apucat să-mi lucreze cângile! Ei, - urmă el cu o lucire de nădejde în ochi - poate că plecăm curând de aici şi dăm de vreo astfel de coastă. Acolo cred că mă vei lăsa să-ncerc.

- Lasă că mai vorbim noi despre asta. Deocamdată, n-am nici un chef să părăsesc insula. Atât submarinul cât şi camarazii au nevoie de odihnă. Numai de n-am pica în vreo aventură, aşa, pe negândite.

George făcu o mutră dezamăgită. Tinereţea lui nu simţea nevoie de odihnă. El dorea primejdii şi aventuri, cu cât mai grele, cu atât mai bine.

După cele ce-i spusese tatăl lui, că nu se găsesc peşti-ferăstrău în jurul atolului, îşi pierduse deodată orice chef pentru întreprinderea plănuită.

De aceea, nu simţi nici o bucurie când meşterul Paul îi aduse a doua zi patru cângi minunat lucrate, după indicaţiile din cartea căpitanului englez. Când se va folosi oare de ele? se întrebă George.

Le duse totuşi pe submarin şi le ascunse în magazie, unde se găseau uneltele şi piesele de schimb pentru motoare.

În noaptea următoare bântui un uragan puternic, care venea dinspre răsărit, îndreptându-se spre Australia. Fără să vrea, tovarăşii se gândiră la noaptea aceea furtunoasă, când fusese aruncată peste brâul de corali barca de salvare cu misterioşii indieni.

Dar şi în noaptea aceasta fusese aruncat ceva peste zidul înconjurător al insulei: un bidon mic, care conţinuse, probabil, benzină. Gura bidonului era lipită cu răşină, care se uscase, aşa că apa nu putea pătrunde înăuntru.

Obiectul fu găsit de Peter, care-l aduse căpitanului, pe când acesta îşi lua dejunul pe veranda vilei sale, împreună cu George Rindow şi doctorul Bertram.

- Domnule căpitan, bidonul ăsta a fost aruncat de furtună pe insula noastră, raportă Uriaşul.

Farrow examină cu privirea tinicheaua dreptunghiulară, cu o capacitate de vreo doi litri, apoi zise:

- Eticheta firmei a fost dezlipită de apă, dar asta nu prea are importanță. Bănuiesc că bidonul acesta aparținuse vreunei bărci cu motor. Doi litri de benzină sunt deajuns pentru un motor care bate drumurile numai pe lângă coastele vreunei insule, și aparținea unui negustor ambulant din Noua Caledonie: o fi fost mânată încoace de furtună. E mai mult ca sigur că s-a zdrobit de brâul de corali; bidonul, însă, a zburat peste zidul de stânci, și s-a oprit pe insula noastră. Atâta tot.

George luă bidonul în mână și zise:

- Tată, n-ai putea să-mi spui ce l-a făcut pe omul ăla să pecetluiască bidonul cu rășină? Trebuie să fie altceva la mijloc. Îmi dai voie să-l deschid?

- Ai dreptate, George - încuviință căpitanul - bidonul ăsta trebuie să conțină ceva într-însul, altminteri nu l-ar fi asigurat atât de bine împotriva pătrunderii apei. Rășina, însă, ne spune c-a fost aruncat în mare de pe o insulă. Căci de unde altundeva să fi luat rășină persoana care l-a aruncat? Da, George, deschide bidonul.

George îndepărtă rășina cu ajutorul pumnalului său și deșurubă căpăcelul. Dar înainte de a-l scoate, scutură bidonul și zise:

- E ceva înăuntru - dacă nu mă-nșel chiar se și mișcă. Într-adevăr - urmă apoi, lipindu-și urechea de bidon - se aude ceva răcnind...

- Ia dă-l încoace! ceru doctorul Bertram.

- Te pomenești c-o fi un șarpe. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, cine știe ce nelegiuire aveau de gând să făptuiască cu drăcia asta.

- Dac-ar fi fost ca făptașul să-și fi pus în gând să primejduiască viața cuiva cu ajutorul șarpelui, de ce-ar mai fi astupat gura cu rășină? întrebă George. În afară de asta, animalul din bidon e foarte ușor, nu poate fi un șarpe.

- Ce știi tu, băiete! zise doctorul Bertram. Există șerpi veninoși mici de tot, care sunt totuși foarte primejdioși.

Duse bidonul la ureche, ascultă câtva timp, apoi îl clătină iar. După aceea, zise:

- George are dreptate, nu poate fi vorba de un șarpe înăuntru. Dar un animal viu tot e. Afară de asta, trebuie să fie și niscaiva hârtii, asta se aude după foșnet. Hm... voi aduce o strachinioară cu spirt, voi deschide bidonul, îl voi întoarce cu gura în jos și vieţuitoarea va cădea în lichid și va muri. O clipă, domnilor!

Doctorul porni în grabă spre locuința sa și se înapoie după câteva minute cu o strachinioară și o sticlă cu spirt curat. Umplu vasul până la jumătate, apoi își puse niște mănuși groase, de piele, și zise:

- Prevederea e mama înţelepciunii. Nu ştiu ce animal se află în bidonul acesta, dar el poate fi atât de veninos, încât simpla atingere să producă dureri, dacă nu chiar moartea. Aşa, acum voi întoarce bidonul cu gura în jos şi voi scoate căpăcelul.

Farrow, George şi Peter priviră cu încordare la ceea ce făcea doctorul. Se aşteptau să vadă ieşind vreun şarpe teribil de veninos, sau altă vietate primejdioasă. Deocamdată, nu se arăta nimic, însă doctorul zise încet:

- Simt ceva mişcându-se în bidon, dar se pare că animalul nu vrea să iasă. Ce dracu o fi? Se zvârcoleşte şi râcâie, încât îmi vine să cred că tot şarpe e. Ei, de ieşit tot o să iasă el.

Zgudui bidonul cu băgare de seamă, apoi ciocni în pereţii de tablă. Zadarnic, însă.

- O fi vreo maşină infernală, îşi dădu cu părerea Peter. Atunci ne-am putea pregăti pentru o călătorie în văzduh!

- Prostii! făcu doctorul. Pun rămăşag că e un animal. Trebuie să iasă, nu se poate altfel - George, ia rupe te rog o crenguţă subţire; cu ajutorul ei, îl fac eu pe dumnealui să-şi arate faţa.

Tânărul rupse o crenguţă, o curăţă de frunze şi o întinse doctorului. Acesta o vârî pe gaura bidonului, scormoni niţel cu ea, apoi strigă triumfător:

- S-a făcut, acu' o să iasă!

În clipa următoare, trase repede mâna dreaptă în care ţinea varga şi strigă înspăimântat:

- Drace! Mare noroc am avut că mi-am pus mănuşile de piele. Ia uitaţi-vă la animalul ăsta!

Prin deschizătura bidonului se strecurase pe mâna doctorului şi căzuse apoi în spirt un miriapod lung, de vreo zece centimetri, de grosimea unui deget şi de culoare închisă. Se zvârcoli câtva timp în alcool, apoi căzu pe fundul strâchinioarei.

- E un miriapod foarte veninos, zise Bertram. Când atinge pielea unui om, e ca şi cum ar trece un fier înroşit în foc peste ea. Animalele astea trăiesc în special în Africa şi pe insula Tahiti: acolo sunt numite " centiped" . Ăsta de aici este o specie nouă, asiatică, îmi pare bine că eu l-am descoperit. Dar şi mai mult mă bucur că nu mi-a atins mâna, căci asta ar fi însemnat să nu mă pot folosi de ea timp de săptămâni întregi.

- Ce motiv să fi avut cineva să închidă miriapodul acesta în bidon şi să-l pecetluiască cu atâta grijă? întrebă Farrow. Probabil ca să împiedice pe vreun nechemat să scoată hârtiile ce se aud foşnind înăuntru. Când nechematul acesta ar fi făcut cunoştinţă cu miriapodul, i-ar fi trecut pofta să mai scoată la iveală hârtiile.

- Fără îndoială, zise doctorul, râzând. Ba poate c-ar fi căpătat şi un atac de inimă din

cauza spaimei și a durerii pe care i-ar fi provocat-o. În cel mai bun caz, un șoc nervos, căci durerile prilejuite de contactul cu acestă insectă sunt de neînchipuit.

- Atunci, se poate ca cineva să fi vârât miriapodul în bidon, pentru a înspăimânta de moarte pe un alt om, își dădu cu părerea George. Să presupunem că o fată și-a pus la păstrare secretele în bidon, vrea să scoată o hârtie, și de-odată se trezește cu drăcia asta pe mână... Lesne ar fi putut-o lovi un atac de inimă.

- Ai o imaginație foarte bogată, George, zise căpitanul, zâmbind. Să nu mergem, însă, prea departe. Să presupunem, deocamdată, că miriapodul s-a strecurat singur în bidon, atras de întunericul de acolo.

În vremea asta, doctorul Bertram scuturase cu putere tinicheaua, apoi zise:

- Nu-mi vine să cred că se mai află un al doilea miriapod printre hârtiile dinăuntru. Dar prin deschizătura strâmtă a bidonului nu vom izbuti să scoatem hârtiile, căci ele au fost introduse în formă de sul, apoi s-au desfăcut. Trebuie să tăiem tabla. Peter, adu, te rog, foarfeca de tăiat tablă!

Uriașul plecă în grabă și se înapoie după câteva minute cu unealta cerută.

- Îmi dați voie s-o tai eu? întrebă el.

- Nu, Peter - răspunse doctorul - lasă treaba asta pe seama mea. Se poate ca să se mai fi ascuns vreo lighioană dintr-alea printre hârtii, iar eu sunt cel puțin apărat de primejdie prin mănușile pe care le port.

Cu multă îndemânare, doctorul tăie de jur-împrejur partea de sus a bidonului, scotoci cu nuiaua interiorul umplut cu hârtii, apoi zise:

- Aha! Am dat într-adevăr peste un al doilea exemplar, chiar mărișor de tot. Moartea i s-ar fi tras aceluia care ar fi scos hârtiile fără să fie cu băgare de seamă. Ia să punem mâna și pe dumnealui!

Aplecă bidonul și alungă afară, cu varga, insecta. Sări și aceasta în spirt, iar după câteva clipe de zvârcoleală se lăsă pe fundul strâchinioarei.

Doctorul Bertram scoase apoi din bidon un pachet întreg de hârtii, în formă de sul. Cu multă băgare de seamă, despături foile una câte una, căci se putea să mai fie vreun miriapod printre ele. Dar până la urmă nu se mai ivi nici unul.

Căpitanul luă una din hârtii și citi.

- E scrisă de o tânără fată, - zise el apoi - una căreia îi zice Mady Bird. E un fel de jurnal intim, care povestește că trăiește cu unchiul ei pe o insuliță. Acest unchi - James Bird, un frate al tatălui ei - are o prăvălioară cu tot soiul de obiecte, pe care le vinde marinarilor de pe puținele vapoare care acostează pe insulă, ca să încarce kopra. Mai

amintește și de un anume John Webster, care-l ajută pe unchiul ei la negoț, și pe care îl numește "un om fals". Ia să vedem ce zice mai departe.

II. În căutarea Mady-ei Bird

Căpitanul Farrow citi și celelalte foi. Comunică celor de față că Mady Bird descria numai viața de pe insulă, care trebuie să fi fost foarte plictisitoare. Deodată, tresări, însă, și citi textual:

"... în primul rând mă înspăimântă mereu fioroșii miriapozi, care trăiesc aici în număr foarte mare. Mă tem grozav de ei, de când John Webster mi-a povestit că omul care vine în atingere cu dânșii poate muri imediat. Sunt încredințată că m-ar lovi un atac de inimă dacă aș atinge cândva, din nebăgare de seamă, una din aceste grozave insecte..."

Farrow lăsă să-i cadă foaia și se uită la doctor, apoi la George, cu o privire plină de înțeles.

- Poate că tot George are dreptate - zise el, îngândurat. Probabil că cineva a știut că Mady Bird își ținea însemnările în bidonul acesta, și atunci i-a vârât înăuntru miriapozii. Asta ar fi o adevărată crimă.

- Pe care, însă, n-o poate dovedi nimeni, zise Bertram, cu necaz, căci făptuitorul ar putea susține că insectele au pătruns singure în bidonul ce era, întâmplător, deschis - ceea ce nu pare imposibil. Dar, citește mai departe, domnule căpitan, poate să aflăm lucruri și mai interesante.

După ce mai răsfoi câtva timp, Farrow fluieră deodată printre dinți și zise:

- Așa e, am dat peste ceva și mai interesant, ascultați ce scrie Mady Bird.

" ... Firește că ei vor cu tot dinadinsul să afle taina mea, pe care nici eu însămi n-o cunosc prea bine. Vor să ridice comoara, pe care tatăl meu ar fi îngropat-o undeva pe insulă, după cum susține unchiul. Nici măcar nu știu dacă e vorba de insula asta. De aceea s-a stabilit unchiul meu aici, de aceea face adesea drumuri lungi în interior, împreună cu John Webster..."

Doctorul făcu o mutră serioasă și zise:

- Uite că am găsit și motivul pentru care au fost introduși miriapozii în bidon. Făptuitorul bănuia, probabil, că taina comorii îngropate se afla în bidon, dar nu îndrăznea să-l deschidă cu forța, și vroia s-o îndepărteze din cale pe față, cu ajutorul grozavelor insecte. Dumnezeule sfinte! de câte nelegiuiri sunt în stare oamenii când e vorba de avere.

Căpitanul Farrow nu răspunse. Luase altă hârtie și o studia cu atenție, apoi răspunse:

- Da, dragă doctore, ai dreptate. Uite, aici e o hârtie despre care cred că e ultima pe care Mady Bird a pus-o în bidon. Ascultați, căci e foarte interesant...

Serial senzațional

seria completă

Monştrii mărilor II

40

...Unchiul cere să plec cu John Webster, în barca cu motor, pe insula vecină. Dorința lui de a-l însoți pe John e cu totul neîntemeiată. De aceea iau cu mine bidonul acesta, care închide într-însul tainele mele. De două ori până acum l-am surprins pe John lângă el, dar dânsul a găsit mereu o scuză. Știu că vor să-mi smulgă taina, harta aia micuță, încâlcită, pe care mi-a lăsat-o tata. Voi lipi cu rășină gura bidonului, și dacă John va întrebuința forța - lucru de care-l cred în stare - voi arunca tinicheaua în mare. Poate dă de ea un om bun, care mă va ajuta apoi. Locuim pe insulița de pe Bell..." .

- Drace! exclamă Farrow, privind cu ochii holbați la hârtie. Cei doi miriapozi trebuie să fi ros hârtia în locul acesta. Desigur că se aflau de mai multă vreme în bidon și, lihniți de

foame, au încercat dacă nu cumva hârtiile le-ar putea servi de hrană. Acum nu mai avem nici o indicație unde se află tânăra fată. Bănuiesc că, din pricina furtunii care s-a stârnit brusc, barca cu motor s-a răsturnat și bidonul a fost aruncat peste bord sau poate John Webster a încercat cu forța să smulgă fetei taina și atunci ea a azvârlit tinicheaua în mare.

- Una din două trebuie să se fi întâmplat, fu de părere doctorul Bertram. Să ne uităm însă pe hartă, poate aflăm cam pe unde se află insula cu pricina. După cum am stabilit, furtuna venea dinspre răsărit. Ce fel de insule sunt pe acolo, ale căror nume încep cu silaba "Bell"?

Bertram cercetă harta și, după câteva minute, exclamă triumfător:

- Aha! Am găsit! E vorba, desigur, de insulele Bellona. Există trei: de nord-vest, de mijloc și de sud, apoi mai e și bancul Bellona. Sunt exact la răsărit de locul unde ne aflăm. Acolo vom da de sălașul lui James Bird. Apoi vom mai afla ce s-a făcut cu nepoată-sa, dacă s-a răsturnat cu barca pe furtună sau e numai amenințată de John Webster.

- Așadar, pornim într-o nouă aventură, zise Farrow cam nemulțumit. Se pare că odihna nu mai e de noi. Firește, pe tine te bucură, George, adăugă el observând chipul surâzător al fiului său, tu nu te simți bine când nu-ți primejduiești viața. În sfârșit, n-avem încotro! Vom porni deci chiar diseară la drum și vom ajunge la ziuă lângă insulele Bellona. George, poate izbutești să prinzi acolo și ceva pești-ferăstrău; dar nu te-aș sfătui deloc să-ncerci asta în bărcuțele noastre de aluminiu. Ar putea fi primejdios.

- Vom găsi, poate, băștinași pe acolo, de la care să împrumutăm vreun kanu, răspunse tânărul. Domnule doctor, vei veni și d-ta, nu?

- La prinsul lor cu cangea, nu vă voi întovărăși, răspunse Bertram, dar dacă vei pescui într-adevăr o dihanie ca asta, dragă George, voi încerca cel puțin să prepar după toate regulile științifice cât mai multe părți din ea. Căpitanul are dreptate, pe lângă stâncile alea mai mult ca sigur că vom da de ele.

- În cazul acesta, am făcut bine că am dus cele patru cângi în magazia submarinului, zise George vesel. Acum voi mai citi o dată cu atenție cartea căpitanului englez, căci n-aș vrea să fac vreo greșeală.

Intră grăbit în casă, Farrow privi după el zâmbind și murmură:

- Ce să-i faci, zi-i tinerețe și pace! Poate că și noi am fi făcut la fel la vârsta lui. Vreau să sper însă că nu vom găsi nici un pește-ferăstrău pe acolo, căci n-aș dori deloc ca George să-și primejduiască viața fără folos. Și sunt sigur că și-o primejduiește încercând să prindă cu cangea un astfel de monstru. Dar nu vreau să-i răpesc bucuria dinainte. Să-l lăsăm în credința că va izbuti.

- Ai dreptate, căpitane, răspunse doctorul. Dar, ia zi mai bine, ce crezi d-ta despre chestia cu bidonul?

- Am presimțirea că asta ne va vârî într-o aventură plină de peripeții, răspunse Farrow, dar trebuie să-ncercăm să dăm de insula pe care trăiește tânăra fată, împreună cu unchiul ei și John Webster. Îi voi da lui George harta asta, pe care e însemnat, probabil, punctul unde și-a ascuns comoara tatăl Mady-ei. George se pricepe la descifrarea scrierilor secrete, după cum a dovedit-o în repetate rânduri.

- Uite-l că vine, să-l punem să se ocupe imediat de asta, zise Bertram.

George luă cu multă însuflețire harta aceea mică pe care i-o dădu tatăl său, spunându-i:

- Ia vezi, băiete, arată-ne ce poți. Mady Bird scrie că pe harta asta s-ar afla însemnat punctul unde tatăl ei ar fi ascuns o comoară. Ia încearcă dacă poți găsi locul cu pricina.

- Greu nu va fi - răspunse George plin de încredere -, până acum am descifrat doar toate scrierile secrete care mi s-au prezentat. Și au fost printre ele unele cărora nici voi nu le-ați putut da de rost.

- Așa e, dragul meu. Apucă-te și studiaz-o în liniște: în vremea asta, eu voi pregăti submarinul. Dacă nu mă-nșel, inginerul Hagen a demontat iarăși carburatoarele. Asta e boala lui, carburatoarele!

Într-adevăr, inginerul demontase din nou carburatoarele motoarelor Diesel, ca să le curețe. Îl încredință însă pe căpitan că până seara submarinul va fi pus la punct.

În cursul zilelor trecute, doctorul se ocupase de fabricarea grenadelor cu gaze, care se dovediseră atât de folositoare. Aproape toate bombele din magazie, destinate celor două tunuri ale DOX-ului, fură înlocuite cu grenade cu gaze. Căpitanului îi era foarte plăcută această armă inofensivă. El era doar urmărit cu înverșunare de fostele puteri aliate, și-i dăuna mult faptul că trăgea uneori, în plin, cu o ghiulea explozivă, silit de împrejurări, firește. Dar împotriva acestor grenade cu gaze nu putea avea nimic de zis nici cel mai mare pacifist.

Submarinul fu dichisit în grabă pentru noua călătorie. Magazionerul îi procură lui George câteva legături de frânghie groasă pentru cângi. Era și el entuziasmat de planul îndrăzneț al tânărului, de a prinde asemenea pești uriași.

Poate că cititorului i-ar veni greu să creadă că există în realitate asemenea monștri marini. Dar s-a dovedit, prin fotografii, că un căpitan englez a prins cu cangea pești-ferăstrău lungi de nouă metri, cu circumferința de șase metri și cântărind între 2.500 și 3.000 de kilograme.

Înainte de a se lăsa întunericul, submarinul porni în noua sa călătorie, pentru a veni în ajutorul unei fete necunoscute. Camarazii de pe bord erau însuflețiți de dorința de a salva din primejdie o ființă omenească. Își luaseră drept țintă a vieții lor să facă pretutindeni binele, oriunde se ivea prilejul. Era dorul de aventură, dar, într-un fel instinctiv, îi mâna și dragostea de oameni.

Când submarinul trecu pe sub tunel și ieși la suprafață dincolo de zidul de mărgean,

se întunecă brusc, ca la tropice.

Dar timonierul Gerard Plundow cunoştea bine direcţia spre insulele Bellona. Cunoştea, de asemenea, toate locurile primejdioase din marea aceasta de corali, cum e numită în mod oficial pe hărţile de navigaţie, aşa că Farrow îi putea încredinţa fără grijă submarinul pentru primul cart de noapte. Apoi îl va înlocui Rindow, primul-ofiţer, care cunoştea şi el foarte bine apele.

Farrow voia să doarmă toată noaptea şi-i "porunci" şi lui George să facă la fel, căci se aştepta ca ziua următoare să le dea mult de lucru.

Acest John Webster părea să fie un mare criminal, care lucra cu mijloace misterioase. Ce om e acela căruia îi dă în gând s-o înfricoşeze de moarte pe o tânără fată - cu ajutorul unor miriapozi veninoşi - numai ca să-i smulgă planul unei presupuse comori ascunse?

Tovarăşii îşi făcură somnul în linişte. Ştiau că vor avea de întâmpinat primejdii mari, dar erau atât de obişnuiţi cu ele, încât le aşteptau cu inima uşoară.

Când se lumină de ziuă, Rindow îl trezi pe căpitan, prin portavocea care ducea din turn în cabina acestuia. Farrow sări imediat din hamac, luă receptorul şi răspunse:

- Peste câteva minute sunt în turn, dragă Rindow. Se îmbrăcă repede şi ieşi din cabină. Pe gang se-ntâlni cu George, care-l salută vesel.

- Tată, am presimţirea că tot voi da aici de peştii aceia uriaşi, zise tânărul. Nici nu-ţi închipui ce bucuros aş fi.

- Ba eu cred că n-ai să te bucuri prea mult când vei prinde într-adevăr un monstru din ăia în cange, răspunse căpitanul: prea îţi închipui tu că e lesne să faci aşa ceva. Dar, pentru asta mai e timp, acum e vorba, în primul rând, să găsim insula pe care a locuit Mady Bird. Am examinat cu atenţie ultimele hărţi precise ale guvernului australian. Cred că insula pe care o căutăm noi nu poate fi în grupul gherdapurilor de nord-vest. Conform hărţii, se găseşte acolo o insulă mai mare, pe lângă care duce o linie de navigaţie spre Noua Caledonie. Bănuiesc, aşadar, că insula asta e cea căutată.

- Firește - încuviinţă George - unchiul tinerei fete trebuia să aibă un mijloc de câştig până va fi găsit comoara. Astfel că nu putea trăi decât pe o insulă care se află în drumul vapoarelor. Ceea ce-nseamnă că nici nu vom avea mult de căutat: te pomeneşti că isprăvim toată treaba chiar în cursul zilei de astăzi, înapoindu-i Mady-ei Bird hârtiile.

- Dar cum stăm cu harta? întrebă căpitanul. Până acum nu ne-ai spus nimic în privinţa ei. Ai izbutit să dezlegi taina?

- Nu, tată, în cazul de faţă trebuie să mă consider bătut, deocamdată. E un soi cu totul nou de scriere secretă, pe care voi fi nevoit s-o studiez mai mult timp. Doream numai să ştiu unde ne aflăm, apoi mă voi pune din nou pe lucru.

Tatăl şi fiul intrară în turn să-i dea bună ziua lui Rindow. După aceea, căpitanul i se adresă lui George:

- Dacă nu mă-nșel, vom ajunge la insulă peste două ceasuri, așa că mai ai timp să te ocupi de hartă.

- Tată!, strigă George brusc, cred că am găsit cheia scrierii secrete. Colo în depărtare, pe dreapta, se ivește insula Miller... Acum văd că în partea de sus a hărții sunt însemnate contururile acestei insule. Așadar, "Miller" este cheia scrierii secrete, care pe hartă e scrisă împrăștiat. Pun rămășag că așa e.

- Eu însă nu, băiete - răspunse Farrow râzând, căci desigur aș pierde. Du-te repede în cabină și caută să descifrezi scrierea secretă. Până atunci, ne vom fi apropiat și noi de insulă. Mergem bine de când Hagen a curățat carburatoarele. Hai, grăbește-te!

George coborî repede scărița turnului și se duse în cabina sa. Aici încercă să descifreze scrierea secretă după cuvântul descoperit și... izbuti. Textul glăsuia:

"Palmierul al treilea, lângă tamarind, atenție!"

George era mulțumit. Așadar, pe insulă se afla un tamarind, care se deosebea prin ceva. Căci altminteri, tatăl Mady-ei l-ar fi descris mai amănunțit.

Alergă repede în turn și-i comunică tatălui său rezultatul.

- Minunat, băiete! exclamă Farrow mulțumit. Vom găsi deci comoara îngropată, chiar dacă nu vom da de Mady Bird. În caz de reușită, vom preda lucrurile autorității celei mai apropiate. Cum vom face asta, las-o în grija mea. Avem doar post de radiotelegrafie pe bord. Dar, în primul rând, dragă George, trebuie să ne-ngrijim de ocrotirea sărmanei fete. După ultima ei mărturisire scrisă, e în mare primejdie din cauza lui John Webster.

Rindow, care scruta cu atenție întinsul apei, exclamă deodată:

- Domnule căpitan, văd venind două kanu-uri cu băștinași. Insula însă nu se zărește cu ochiul liber.

Duse repede ocheanul la ochi, privi cu încordare și urmă:

- Acum îi văd țărmul, e cam la trei kilometri depărtare. Dar ce-or fi căutând băștinașii pe-aici? A! Par să fi ieșit la pescuit. Dragă George, dacă nu mă-nșel, au și ei cângi - te pomenești că-ți fac concurență!

Cele două kanu-uri, care se iviseră atât de neașteptat pe mare, erau încărcate cu câte șase băștinași. Rindow văzuse bine: la prora fiecăruia din ele se afla un băștinaș, care ținea ridicată un soi de cange. Omul își ațintea privirea asupra apei, căci putea să vadă peștii prin undele limpezi până la o adâncime de cel puțin zece metri.

George, foarte interesat, îi urmărea cu mare atenție pe cei doi băștinași care țineau cângile.

Deodată, unul din pescari aruncă în apă cu toată puterea harponul, care se asemăna cu o furcă cu trei dinți și, când îl trase înapoi, un biban de mare, enorm, se zbătea în "furculiță".

Cei din kanu-uri râseră și bătură din palme, dar deodată zăriră submarinul. Câteva clipe rămaseră ca încremeniți, apoi începură să răcnească de spaimă și se pregăteau

să-şi întoarcă bărcile.

Căpitanul Farrow se apucă să le facă semne şi, în acelaşi timp, ridică braţul cu mâna întinsă, semnul internaţional al intenţiilor paşnice. Efectul nu întârzie să se arate: băştinaşii se opriră din vâslit şi priviră cu încordare spre submarin, care se apropia de ei.

Prin portavoce, căpitanul îi ceru doctorului să vină imediat în turn, căci Bertram cunoştea cele mai multe dialecte care se vorbeau prin ţinuturile acelea. Doctorul veni şi se adresă cu glas tare băştinaşilor, care răspunseră, peste măsură de uimiţi că li se vorbeşte în limba lor.

După o scurtă convorbire, Bertram îi comunică lui Farrow:

- Domnule căpitan, am mers pe drumul cel bun. Oamenii spun că pe insula lor trăieşte un negustor alb, care avea pe lângă el, până acum câtva timp, o fată şi un tânăr alb. Amândoi însă au dispărut în cursul unei furtuni grozave, şi anume cu barca cu motor a negustorului. Cred că ar fi bine să ne apropiem de insulă, băştinaşii se oferă să ne arate drumul.

- Firește că aşa vom face, încuviinţă Farrow. Spune-le oamenilor că venim cu gânduri paşnice şi vrem numai s-ajungem cât mai repede la insula lor.

Înainte ca doctorul să poată vorbi cu băştinaşii, se ridică într-unul din kanu-uri un bărbat tânăr şi strigă în acea englezească stricată care se vorbea pe acolo:

- Voi veniţi cu noi, găsiţi acolo fellow master Bird.

- Da, asta şi vrem - răspunse imediat Farrow - vă vom răsplăti bine dacă ne veţi călăuzi cum trebuie.

- Veniţi! mai strigă băştinaşul, care părea să fie un fel de căpetenie.

Cele două kanu-uri se-ntoarseră şi porniră cu toată viteza spre insula care se zărea tot mai lămurit.

Pe ţărmul ei se arătă un bungalow mare, solid construit. Avea arhitectura obişnuită şi foarte practică, aşa cum îşi clădesc casele englezii pretutindeni în ţările tropicale. Terasa lată era acoperită de minunate plante agăţătoare, oferind privirii o imagine plăcută şi paşnică.

Dar George, care privea cu atenţie prin ochean, zise deodată încet:

- Tată, mi se pare c-am văzut la una din ferestre figura bărboasă a unui european. Nu cred să mă fi înşelat. Chipul a dispărut cu iuţeala fulgerului când eu am privit într-acolo.

- Hm..., probabil c-a fost James Bird, răspunse Farrow îngândurat. Dar de ce s-o fi temând să se arate? Ar fi trebuit să iasă pe scara terasei, acum, când ne-a văzut. E ciudat şi a făcut o mare greşeală domnul acesta. Vrea să apară cu totul nevinovat, probabil, dar nu-i dă în gând că de-abia acum a devenit suspect.

- Ia stai, uite că iese pe uşă, zise doctorul Bertram. Cam târziu, nu e vorbă... Dar nu face nimic. E şi vina noastră că suntem porniţi împotriva lui. Ce zici, să-l întrebăm de-a dreptul de nepoată-sa?

- Asta o lăsăm pe seama momentului - răspunse Farrow. Cred că e mai nimerit să facem

pe proștii, cum s-ar zice, dându-i să înțeleagă că numai întâmplarea ne-a adus pe insulă.

- Bine, încuviință doctorul. Vom vedea noi dacă pomenește ceva de nepoată-sa. Dacă n-o face, înseamnă că are ceva pe conștiință.

III. Crimă să fie?

Europeanul înalt și osos făcea semne agitate spre submarin. Părea atât de nevinovat în atitudinea lui, încât doctorul Bertram zise:

- Dacă n-am fi citit hârtia tinerei fete, ne-am fi lăsat înșelați, poate, de felul cum se poartă omul acesta. Trebuie deci să fim foarte prevăzători, căci pare să fie foarte șiret individul nostru.

Apa era acum mai puțin adâncă, iar la vreo șaizeci de metri în fața țărmului, Farrow trebui să dea comanda de stopare. În vreme ce se aduceau pe punte trei bărci de aluminiu, George privea cu încordare în apă. Plaja înainta oblic în mare, ceea ce însemna că peștii uriași se puteau ține prin preajma ei. Trebuia să-și încerce norocul cu orice preț.

Dar, deși nu slăbea din ochi marea, nu putu descoperi nimic. Poate că monștrii se aflau mai aproape de țărm, poate că-și petrecuseră noaptea în adânc și se iveau pe coastă odată cu răsăritul soarelui.

Cele trei bărci fură lăsate pe apă și echipate cu câte trei marinari. În prima luară loc Farrow cu George și Peter. În a doua barcă se urcaseră doctorul Bertram cu Rindow, iar în ultima numai trei marinari.

Farrow rânduise în așa fel, ca cei trei marinari înarmați cu carabine și grenade cu gaze să formeze un fel de acoperire împotriva primejdiilor ce s-ar putea ivi. Când căpitanul sări cel dintâi pe țărm, europeanul cel bărbos îi ieși în întâmpinare și-i zise cu o voce cam aspră, răgușită:

- Cum de-ați ajuns aici, domnilor? Nu mi-aș fi închipuit să primesc vizita unui submarin în singurătatea mea. Îmi dați voie: numele meu e James Bird.

Farrow îl examină câteva clipe, apoi răspunse calm:

- Cred și eu că apariția unui submarin vi se pare ciudată. Un al doilea vas asemănător nici nu se află prin apele acestea. Poate că numele meu vă este cunoscut - sunt căpitanul Farrow.

James Bird holbă ochii de uimire, apoi exclamă:

- Ce, d-ta ești vestitul căpitan Farrow? Uite, domnule! Și ce cauți aici? Nu știi că guvernul nostru te caută cu înfrigurare?

- Ba știu foarte bine, răspunse căpitanul fără să se tulbure, dar mai știu că guvernul d-voastră nu-mi va putea face nimic. Vrei să știi de ce-am venit încoace? Hm..., voiam să stau de vorbă puțin cu nepoata d-tale, Mady Bird.

Englezul schimbă fețe-fețe, apoi rosti cam supărat:

- Nu văd de ce ți-aș îndeplini dorința, domnule căpitan. N-ai nimic de-a face cu nepoa-

ta mea. Eşti un duşman al patriei mele, eşti urmărit de aproape întreaga lume civilizată şi-ţi interzic să te amesteci în treburile mele. Fii mulţumit că n-avem poliţie aici, căci altfel aş pune să te aresteze imediat.

- Scumpe domnule Bird - răspunse căpitanul -, n-aş fi venit dacă aş fi ştiut că insula d-tale are poliţie. Dar se vede că afacerile d-tale de natură specială te-au aruncat pe bucata asta de pământ, izolată de restul lumii. Aşadar, vrei, într-adevăr, să mă opreşti să vorbesc cu nepoata d-tale? Lucrul acesta mi-ar părea atât de ciudat, încât m-aş vedea silit să trimit o radiogramă guvernatorului, rugându-l să se intereseze mai de aproape de d-ta. Cred că unui funcţionar al guvernului nu-i vei putea refuza atât de lesne o convorbire cu nepoata d-tale. Aşa. Acum mă duc să transmit imediat radiograma. Firește că voi rămâne în apropiere cu submarinul meu, ca să văd ce va întreprinde guvernul englez. Bună ziua, domnule Bird!

Farrow se-ntoarse, prefăcându-se că vrea să se înapoieze la barca de aluminiu. Dar Bird, al cărui chip exprima acum o spaimă grozavă, sări la el şi-l apucă de braţ.

- Domnule căpitan - izbucni el iritat -, cum de-ţi trece prin minte aşa ceva? Ce are guvernul de-a face cu nepoata mea? De-altfel, tocmai voiam să-ţi spun că ea nici nu se află aici, aşa că nu ţi-aş putea satisface dorinţa. Firește că sunt dispus, cu multă plăcere, să-ţi îngădui să stai de vorbă cu ea, dar, precum spuneam, nepoata mea nu se află în momentul de faţă pe insulă.

- Vreau să te cred, zise Farrow, liniştit, privindu-l ţintă pe englez - vreau să-mi dai însă lămuriri precise unde se află fata. Aş fi vrut să stau de vorbă şi cu tovarăşul d-tale, John Webster.

Încurcătura lui Bird creştea văzând cu ochii. Pumnii i se încleştară, pe chipul lui se putea citi o expresie de mânie, se feri să privească la căpitan şi de-abia izbuti să îngâne, cu glasul înăbuşit:

- Nici în privinţa asta n-ai noroc, domnule căpitan. Alaltăieri seară, John Webster, împreună cu nepoata mea, au plecat cu barca cu motor spre Numea, în Noua Caledonie, şi nu s-au înapoiat încă.

- Ah! Probabil că i-a surprins uraganul, zise Farrow. Şi nu te-a neliniştit până acum faptul ăsta? De-aici la Numea sunt vreo opt sute de kilometri, aşadar au nimerit în centrul uraganului, care a izbucnit la două ceasuri după ce s-a înnoptat. Cred că trebuia să te îngrijeşti de soarta nepoatei d-tale, domnule Bird.

- Ai dreptate - se bâlbâi englezul -, dar ştiu că fata e o înotătoare de mâna întâi şi se pricepe să conducă de minune barca. De asemeni şi John Webster e un sportiv care se simte pe mare ca acasă şi nici nu-i pasă de furtuni. Firește că n-am putut face mare lucru pentru a le veni în ajutor, trebuie să recunoşti şi d-ta lucrul acesta, domnule Farrow.

James Bird vorbea atât de repede şi de încâlcit, încât căpitanul simţi născându-se o bănuială nelămurită în sufletul său.

Serial senzațional

seria completă

Monştrii mărilor III

40

Era într-adevăr foarte suspect că cei doi tineri au întreprins călătoria aceea lungă într-o bărcuță cu motor, tocmai într-un moment în care un cunoscător al mării ar fi putut recunoaște lesne apropierea furtunii. Să fi fost adevărat ce spunea Bird? Sau poate că John Webster a dus-o pe fată pe mare, numai cu scopul de a o face să dispară?

Farrow își îndreptă privirea lui ca de oțel asupra englezului și zise cu glas rece, aspru:

- Domnule Bird, vreau să sper că ai spus adevărul. La drept vorbind, găsesc însă foarte ciudat faptul că doi oameni cu experiență - după cum afirmi dumneata că sunt ei - au pornit pe mare, deși nu se putea să nu fi observat semnele de furtună. Și încă într-o călătorie de opt sute de kilometri! N-am intenția să te jignesc, dar nu mă pot opri să spun că găsesc procedeul acesta al nepoatei

dumitale foarte, foarte ciudat.

- Domnule, îți permiți cam mult! răcni Bird. Zici că nu vrei să mă jignești, și totuși te îndoiești de spusele mele. Asta e o insultă foarte mare și te rog să părăsești imediat insula mea!

Se putea ușor observa că mânia englezului era aceea a unui om care se vede prins cu mâinile în cele și care caută să intimideze printr-o izbucnire de mânie prefăcută. Dar Farrow nu se sperie, ci urmă calm:

- Din felul cum te-au atins vorbele mele, domnule Bird, văd că am avut perfectă dreptate cu bănuiala mea. Mă îndoiesc mult că insula asta e proprietatea dumitale, dar prefer să plec. Voi sta de veghe însă, domnule Bird, să văd dacă nepoata dumitale se întoarce. Căci bănuiesc că John Webster a făptuit o crimă, sau are de gând s-o facă.

La cuvintele căpitanului, Bird se îngălbeni ca un mort și începu să se clatine pe picioare. Avu nevoie de câteva minute până să se reculeagă, apoi izbucni:

- Domnule Farrow, asta e o injurie grozavă. Dacă ai fi singur și neînarmat în fața mea, te-aș pedepsi cum se cuvine. Așa însă nu pot decât să repet: părăsește imediat insula!

Farrow îi întoarse spatele și-i strigă peste umăr:

- Ți-am mai spus-o că nu-mi face plăcere să fiu în societatea dumitale. În ce privește amenințările, îmi bat joc de ele. Țin să-ți spun numai că mare noroc vei avea dacă nepoata dumitale se va întoarce teafără acasă.

Bird încleștă pumnii și părea gata să se năpustească asupra căpitanului. Dar Peter, care stătea lângă barca de aluminiu, ridică încetișor brațele lui vânjoase și, ca prin minune, englezul se liniști, scrâșnind doar printre dinți:

- O să te căiești de vorbele astea, domnule Farrow! Voi găsi eu mijloace să înștiințez guvernul de vizita dumitale pe aici.

Căpitanul se urcă liniștit în barcă, apoi se-ntoarse iar spre Bird și strigă:

- N-ai decât s-o faci, poate că guvernul se va ocupa puțin și de dumneata cu prilejul ăsta. Cât despre John Webster, se va interesa onorata poliție, când îi voi aduce la cunoștință chestia cu miriapozii veninoși. Aha! Văd că te-am atins unde te doare!

Vorbele din urmă ale căpitanului îl făcură pe Bird să se dea un pas înapoi. Cu gura căscată, holbă ochii la Farrow, ca un ieșit din minți. După câteva clipe îi întoarse spatele și se îndreptă cu pași șovăitori spre casă.

- Mă tem c-am venit prea târziu, îi zise Farrow lui George, când barca se dezlipi de țărm. E foarte probabil că Mady Bird și-a pierdut viața în furtuna aceea grozavă. Desigur că John Webster s-a adăpostit dinainte, a căutat să pună mâna pe bidonul cel prețios, dar curajoasa fată l-o fi aruncat în mare. Cam așa îmi închipui eu că s-au petrecut lucrurile.

James Bird a știut, așadar, că miriapozii au fost vârâți în bidon - a știut de asemeni că nepoatei sale îi era o frică grozavă de aceste insecte veninoase. În ochii mei, omul acesta este un criminal primejdios. El și cu John Webster au urmărit s-o ucidă pe biata fată, pentru ca apoi să poată căuta

în liniște comoara ascunsă de tatăl ei. Eu, drept să spun, mă cam îndoiesc în ce privește comoara asta, deși harta pe care ai descifrat-o pare să dovedească faptul că ea există într-adevăr.

- Dar bine, tată, răspunse George, nu numai harta dovedește că e vorba de o comoară de mare preț, ci și sforțările acestor doi indivizi, care nu se dau în lături nici chiar de la o crimă înfiorătoare. Poate că ai dreptate într-o privință, și anume că nu vom da peste lucruri de preț îngropate în pământ, ci probabil numai de o indicație care ne va arăta unde se găsesc lucruri de mare valoare.

- Hm..., se poate să nu greșești, zise căpitanul. Așa e, taina trebuie să fie foarte prețioasă, altminteri n-ar fi pus ei la cale crima. Poate că John Webster a și făptuit nelegiuirea, căci călătoria aia cu barca cu motor îmi pare foarte suspectă.

- Dar cum au izbutit s-o înduplece pe fată să plece la drum? întrebă George. Scrie chiar ea în jurnalul ei intim că n-are deloc încredere în John Webster. Poate că-l găsim însă pe individul acesta, când s-o întoarce din călătoria lui. Dac-o avea un caracter tot atât de laș ca James Bird, îi vom smulge lesne o mărturisire.

- Cred și eu, încuviință Farrow. Acum trebuie să rămânem aici la pândă, până se înapoiază Webster.

- Dar nu e exclus să fi pierit și el pe furtuna aceea, care a fost mai grozavă decât se aștepta el, își dădu cu părerea George. Trebuie să ținem seama și de această posibilitate.

- Hm...! Asta ar îngreuna mult sarcina noastră, căci, descoperind comoara cu ajutorul hărții, n-am ști totuși cui i se cuvine. E foarte probabil că-i va reveni atunci lui James Bird, unchiul și tutorele fetei, iar noi nu vom putea dovedi vinovăția lui în uciderea nepoatei sale. Asta n-aș vrea să se întâmple în nici un caz. Ar însemna să primească un premiu pentru crima făptuită. Cred însă că John Webster avea destulă experiență ca să prevadă furtuna aceea grozavă și că s-a salvat în orice caz. Cât privește soarta tinerei fete, sunt foarte îngrijorat și mă tem că nu ne va rămâne decât s-o răzbunăm.

- Și o s-o facem cu vârf și îndesat! izbucni George cu mânie. Ticăloșii ăia doi să nu se bucure de nelegiuirea lor! Și eu mă tem că n-o vom putea salva pe biata Mady, căci John Webster va fi avut grijă s-o omoare, după ce a văzut că planul lui cu miriapozii a dat greș. Asta o dovedește și găsirea bidonului. Fără vreun motiv temeinic nu l-ar fi aruncat ea peste bord.

- În sfârșit, toate astea le vom cerceta cu amănunțime, zise căpitanul. Deocamdată, să facem un ocol în jurul insulei ca să găsim un loc bun pentru debarcare. Nădăjduiesc că vom da peste un golf a cărui apă să fie destul de adâncă, pentru a ne putea apropia de mal cu submarinul.

James Bird nu se mai arătă, semn că aluzia lui Farrow, cu privire la miriapozi, își făcuse efectul. Căpitanul, însoțit de tovarășii săi, ajunse la submarin, barca fu ridicată pe punte, dar nu fu demontată. Submarinul alunecă încet de-a lungul coastei, ocoli capătul de nord al insulei, apoi căpitanul merse pe coasta de răsărit, spre sud.

- Opriți! strigă el deodată în sala mașinilor.

Descoperise probabil un golf potrivit pentru ascunzătoarea căutată. Elicea începu să se învârtească înapoi, Farrow privi cu atenție apa golfului și-i spuse apoi mulțumit lui George:

- După culoarea apei, cred că un canal destul de adânc duce, prin golf, la coastă. Încetișor, înainte! comandă el apoi în portavoce.

Submarinul îndeplini comanda și Farrow urmă dunga întunecată, care-i trăda canalul adânc. Și, într-adevăr, ajunse atât de aproape de țărm, încât le era cu putință să debarce fără să se folosească de bărcile de aluminiu.

- Minunat! exclamă căpitanul, acum putem străbate insula ca să-l ținem sub observație pe James Bird. Pe de altă parte, apa pare să fie destul de adâncă aici, pentru a ne putea lăsa la fund în caz de primejdie. Ia să sondăm niței!

Peter aduse sonda și stabili că apa avea o adâncime de doisprezece metri, așadar mai mult decât le trebuia lor pentru a se putea afunda cu DOX-ul. Farrow hotărî ca deocamdată să fie însoțit numai de George, doctorul Bertram și cei doi uriași: Peter și Kard. Lui Rindow îi încredință comanda submarinului, cu indicația să-l afunde imediat ce va zări apropierea unui vapor.

Apoi porni spre tufișul care se afla la vreo douăzeci de metri de țărm. Când ajunse aproape de tot de peretele de verdeață, se opri brusc și trase revolverul de la brâu. Ramurile tufișului se dădură în lături și un tânăr băștinaș se ivi dintre ele.

- Vă salut, străinilor, zise el în englezeasca lui stricată. Ați venit să pescuiți aici pești dintr-aceia mari care poartă la cap o armă grozavă?

- Fireștel strigă George cu însuflețire. Vrei să ne ajuți?

- Cu toată plăcerea și vă pun la dispoziție și oamenii mei, răspunse sălbaticul. Eu sunt Matu, căpetenia lor.

- Și eu sunt căpitanul Farrow, zise acesta.

Spre uimirea lui, Matu strigă plin de bucurie:

- Oh, căpitan Farrow, vă cunosc bine, am auzit de dumneavoastră. Când eram copil mă aflam pe insula Samoa, unde unchiul meu era în slujba poliției.

- Minunat! exclamă căpitanul vesel. Am dat de un ajutor prețios. Matu, îl cunoști pe englezul care locuiește de partea cealaltă a insulei?

- Îl cunosc și pe el și pe Webster! răspunse căpetenia, făcând o mutră posomorâtă. Amândoi sunt oameni răi. Numai fata e bună.

Privirea i se lumină rostind aceste din urmă cuvinte. Farrow se bucură de sprijinul neașteptat pe care-l găsise aici. Îl lămuri în grabă pe băștinaș despre ce e vorba și-i mărturisi temerea că John Webster ar fi ucis-o pe tânăra fată. În același timp, îi expuse planul său, ca să aștepte eventuala înapoiere a lui Webster. Ar fi mai bine însă ca paza coastei de apus să fie făcută de oamenii căpeteniei, pentru ca James Bird să nu intre la bănuială.

Matu primi imediat propunerea și trimise pe doi din supușii săi - care stăteau ascunși în tufiș - să facă de pază pe lângă casa englezului. După două ceasuri, urmau să fie schimbați de alții.

- În vremea asta am putea întreprinde o mică vânătoare împotriva unui pește-ferăstrău, propuse George. Un prilej ca acesta se-ntâlnește cam rar.

- Dacă Matu cu oamenii săi vrea să ne ajute, am putea încerca, zise Farrow. Adu-ți cângile, George. Mă tem numai că bărcile noastre de aluminiu sunt prea slabe pentru asta.

- Aducem noi kanu-uri! propuse Matu, și se făcu nevăzut în tufiș.

IV. O luptă grozavă

- Minunat! exclamă George cu ochii sclipitori de bucurie. Vei vedea, tată, că vom prinde și noi monștri dintr-aceia din care a prins căpitanul englez. Nici nu-ți închipui ce bine-mi pare...

- Numai să fii cu băgare de seamă, George! strigă Farrow după el, căci tânărul și alerga spre submarin ca să scoată cângile și frânghia din magazie. Știi prea bine că nu e de glumit cu un pește-ferăstrău. Nici nu mi-a trecut prin minte că am putea găsi astfel de monștri, altfel poate nici n-aș fi căzut la învoială.

Peter făcu și el o mutră îngrijorată și mormăi:

- Am bănuit eu îndată asta, când l-am văzut citind din nou cartea aia englezească. Tare mi-e teamă, domnule căpitan, că se va întâmpla o nenorocire. Eu, cel puțin, sunt sătul de când cu afurisitul ăla de rechin-ciocan. N-oi uita cât oi trăi cum ne-a târât dihania zeci de kilometri.

- Ei, aia a fost o aventură excepțională, cum nu se-ntâmplă de două ori în viața unui om, răspunse Farrow. Nădăjduiesc că întreprinderea de acum a lui George nu va fi atât de primejdioasă, cu atât mai mult cu cât se pare că Matu cunoaște bine năravurile monștrilor. Căpitanul englez scrie că ei o iau imediat la fugă când îi atinge cangea. Târăsc apoi kanu-ul câteva ceasuri după ei, apoi sunt atât de obosiți de luptă, încât pot fi trași cu ușurință la țărm și uciși cu câteva gloanțe.

- În teorie pare să fie foarte simplu, dar în practică cred că va fi cu totul altfel, răspunse Peter. Aha! uite că vin băștinașii cu kanu-urile. Hm..., cu luntrișoarele astea ușurele nu-mi închipui eu să putem prinde un pește atât de uriaș.

Din tufiș se iviră șase băștinași, ducând trei kanu-uri lungi și înguste, pe care le puseră pe apă. Matu se apropie de Farrow și zise:

- Domnule căpitan, șase oameni vâslesc kanu-urile. Dintre dumneavoastră vor veni numai trei, în fiecare kanu câte unul. Mai mulți nu se poate.

- Ah! asta-i cam neplăcut, răspunse căpitanul. Aș fi dorit să-l am pe băiatul meu lângă mine. Dar, cel puțin, te rog să mergi tu cu el în același kanu. Pe unde se află peștii cei mari?

- Chiar la ieșirea din golf, răspunse căpetenia. Acolo apa e puțin adâncă și ei pot fi văzuți pe fundul mării. Oh! cângile sunt foarte bune! exclamă el când se ivi George cu ele.

Acestea erau astfel lucrate, încât bețele de bambu, lungi de patru metri - cu care erau împinse

sau aruncate -, se puteau desprinde lesne din fiarele ascuțite, prevăzute cu undițe. Frânghia de Manila era fixată de una din urechile fierului.

- George, Matu nu poate lua decât pe unul din noi în fiecare kanu, zise căpitanul. Așadar, vom merge eu, tu și Peter, dacă vrea, bineînțeles.

- Parcă n-o să merg! Acum mi s-a deschis și mie pofta, zise Uriașul. Mai întâi, vreau să fiu în apropierea domnului George. Poate că tot se întâmplă ceva și atunci voi putea, cel puțin, să-i fiu de ajutor. Domnule George, văd că ai uitat să iei puștile. Dacă nu mă-nșel, monștrii trebuie împușcați după ce i-am tras la mal.

Alergă repede la submarin ca s-aducă trei puști. În vremea asta, Matu examină cu atenție cângile și nu mai contenea să-și exprime admirația. Îi povesti căpitanului că doborâse odată un astfel de monstru, pe care-l rănise de moarte cu înțepături de sulițe. Peștele-uriaș servise de ospăț întregului trib.

Capetele libere ale frânghiilor de Manila fură fixate la prora kanu-urilor, în așa fel încât legăturile se puteau desfășura lesne când cangea se prindea de pește. Matu îi mai sfătui pe cei trei marinari să se trântească pe fundul kanu-urilor îndată ce vor fi aruncat cângile, spre a nu fi azvârliți peste bord când funiile se vor întinde.

Toate pregătirile erau gata. La prora kanu-urilor, pe care le vâsleau băștinașii, stăteau îndrăznești marinari, așteptând ivirea vânatului. Kanu-ul în care se afla George era în fruntea celorlalte; tânărul îl rugase pe Matu să-l lase pe el să se apropie cel dintâi de peștele uriaș. Ajunseră curând la capătul golfului și kanu-ul său alunecă încetișor în apa liniștită a țărmului, care cădea oblic în mare. George stătea cu cangea pregătită și privea cu încordare în apa limpede. Băștinașii vâsleau fără zgomot, privind și ei cu atenție peste marginea kanu-urilor, în fundul apei.

Deodată, Matu ridică brațul și arătă în adâncul mării; George tresări speriat când se uită în direcția indicată. Să fie într-adevăr un pește lucrul acela negricios și enorm, pe care l-ar fi luat mai degrabă drept o stâncă uriașă? Și pe monstrul acesta, lung de vreo nouă metri, să-l prindă el cu cangea? Căpetenia dăduse poruncă vâslașilor să se apropie cu băgare de seamă de monstru, apoi îi șopti lui George:

- Să azvârli cu toată puterea, pe cât cu putință pieziș. Apoi te așezi pe fundul kanu-ului.

George ridică cangea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, căci nu bănuise că va da aici peste astfel de monștri. Altceva era să citești în cărți despre dihănii de-astea, și altceva să dai ochii cu ele. Dar acum nu mai putea da înapoi.

Kanu-ul se apropia tot mai mult de monstrul care stătea liniștit pe fundul mării. Apa avea aici o adâncime de vreo trei metri, și spatele peștelui-ferăstrău, a cărui armă dințată George o recunoștea lămurit acum, se afla la un metru jumătate de la suprafață.

- Acum! șopti Matu, când vârful kanu-ului fu deasupra dihăniei. George își adună tot curajul și aruncă arma ascuțită în apă. Simți îndată cum fierul pătrunse adânc în trupul peștelui uriaș, apoi o smucitură, care era cât p-aci să-l arunce peste bord. Monstrul, lovit, țâșni cu iuțeala fulgerului în

apa adâncă.

- Lasă-te jos! strigă Matu. L-ai nimerit bine!

Frânghia începu să se desfăşoare cu repeziciune. George se temea că atunci când se va întinde de tot va desface kanu-ul din încheieturi; dar, la o poruncă a căpeteniei, băştinaşii începură să vâslească înainte din răsputeri. Firește că monstrul alerga mult mai repede ca barca, dar, dacă kanu-ul avea viteză mare, smucitura produsă de funia întinsă nu putea să fie prea primejdioasă. Totuşi, când funia se desfăşură în întregime şi rămase încordată, se produse o smucitură atât de grozavă, încât George căzu peste cap, în braţele lui Matu, care se afla îndărătul lui.

Cu o iuţeală fantastică, kanu-ul uşurel zbura peste apă, la proră se înălţă un val spumos şi tânărului începu să-i bată inima cu putere, temându-se că monstrul va trage barca în adânc. Când se întoarse, îl văzu pe Matu râzând în hohote. Căpetenia îi făcu un semn liniştitor, dădu din nou o poruncă, apoi începu să vâslească îndărăt, împreună cu oamenii lui. Viteza cu care monstrul trăgea barca înainte nu prea fu micşorată prin aceasta, dar forţele peştelui-ferăstrău slăbeau simţitor. Cu fierul ascuţit în trup n-ar mai fi putut târî mult kanu-ul supraîncărcat.

Totuşi, monstrul alerga mereu cu aceeaşi viteză spre largul mării. La orizont se ivi insula vecină şi George se împăcă cu gândul că va debarca acolo. Îşi aşezase puşca pe genunchi, gata să se folosească de ea. De îndată ce dihania va ieşi la suprafaţă, era hotărât să tragă imediat în ea. Se întoarse şi văzu, la vreo două sute de metri în urmă, barca tatălui său înaintând cu repeziciune. Şi în ea vâsleau băştinaşii din răsputeri împotriva direcţiei luate de peştele prins cu harponul. Kanu-ul acesta era târât cu şi mai mare viteză decât acela în care se afla George. Se părea deci că tatăl său prinsese un peşte şi mai mare.

Tânărul făcu semne liniştitoare spre căpitan, care îi răspunse în acelaşi fel. Apoi George căută să-l vadă pe Peter. Uriaşul se afla încă la mal, dar tocmai ridica acum cangea, iar în clipa următoare o aruncă în apă; apoi se trezi aruncat pe spate. Băştinaşii începură să vâslească înainte şi kanu-ul aluneca pe valuri ca o nălucă.

Era un frumos succes de vânătoare, fiecare dăduse de un peşte-ferăstrău şi-l prinsese cu cangea. Dar trebuiau să aştepte sfârşitul. Mai puteau trece câteva ceasuri până ce monştrii să obosească, pentru a fi posibil să-i târască la mal. Căpitanul englez, a cărui descriere îl îndemnase pe George să pornească la această vânătoare, spunea că unii din aceşti monştri îl târâseră ceasuri de-a rândul cu yahtul său de douăzeci de tone.

Cu cât trecea timpul, cu atât George era mai liniştit. Care va să zică nu era chiar atât de primejdios, cum îşi închipuise el în clipa când zărise trupul uriaş ai peştelui. O plimbare de câteva ceasuri pe mare n-avea ce să-i strice. Viteza începu să se micşoreze, puterile monstrului păreau că slăbesc. Şi acum făcu chiar un ocol, întorcându-se din drum.

George se temea să nu se ciocnească cu kanu-ul în care se afla tatăl său. Dar peştele făcu ocolul acesta cu viteză atât de mare, încât trecu ca o săgeată pe lângă kanu-ul celălalt. S-ar fi produs, desigur, o catastrofă, dacă cele două bărci s-ar fi încrucişat, şi s-ar fi încurcat frânghiile.

Când bărcile trecură una pe lângă alta, tatăl și fiul își făcură din nou semne liniștitoare. Din păcate, depărtarea era prea mare, ca să se poată înțelege prin viu grai. George era încredințat că peștele prins de tatăl său, ca și acela al lui Peter, se vor reîntoarce la țărm. Observația aceasta o făcuse și căpitanul englez. Poate că animalele voiau să moară - sau să lupte - acolo unde erau la ele acasă...

Cel puțin ăsta părea să fie gândul monstrului prins de George; el târa kanu-ul cu aceeași viteză amețitoare îndărăt spre insula care nici nu se mai zărea cu ochiul liber. Și hienele mărilor - rechinii -, care mișunau pe acolo, se întoarseră și ele, întovărășind peștele rănit. Căpetenia Matu apucă funia groasă a cângii și-i strigă lui George:

- Trage încet, acum îl avem în mână!

Tânărul dădu și el ajutor, dar fu uimit de greutatea monstruluis care atârna de frânghie. Și din nou îl cuprinse un simțământ neplăcut, acum, în clipa hotărâtoare.

Ce va face dihania când va fi târâtă, în sfârșit, pe țărm, și ciuruită de gloanțe? Era mult mai lungă decât kanu-ul, așa că cei dinăuntru trebuiau să caute să sară repede pe uscat, înainte de a începe lupta finală. Era și mai bine dacă gloanțele vor fi trase de pe țărm, căci în zvârcolelile morții, monstrul ar fi putut sfărâma kanu-ul cu o singură izbitură de coadă.

George trecu acum prin fața lui Peter, care era târât de prada sa cu o viteză amețitoare. Credinciosul Uriaș îi făcu semne liniștitoare, dar, cu toată depărtarea la care se aflau, tânărul văzu că el avea o mutră foarte serioasă. Probabil că era încă stăpânit de credința că vânătoarea asta nu va sfârși cu bine.

Când George se mai întoarse o dată, văzu că și kanu-ul tatălui său era târât spre mal. Asta înseamnă că și cu Peter se va întâmpla același lucru, și puteau nădăjdui cu toții că vânătoarea se va sfârși fără primejdii. Odată pe uscat, dihăniile prinse nu le mai puteau face nimic.

George se simțea tot mai liniștit, pe măsură ce se apropia de coastă. În vreme ce vâslașii căutau să încetinească mersul bărcii, vâslind îndărăt, George încercă să tragă funia. Dar, împotriva forței uriașe a monstrului, n-ar fi ajutat nici puterile a zece bărbați voinici. Întorcând capul, îl văzu pe Matu făcându-i semne liniștitoare, apoi zise:

- Merge bine, punem curând mâna pe el.

La vreo două sute de metri îndărătul lui, George îl văzu venind pe tatăl său și, departe de tot, kanu-ul lui Peter făcea tocmai ocolul care trebuia să-l aducă și pe el spre insulă.

Lui George începu să-i placă viteza amețitoare cu care alerga. Nici o barcă cu motor n-ar fi putut goni mai repede. Insula era aproape de tot, doar câteva minute și monstrul rănit se va afunda în nămol. Băștinașii începură să vâslească cu băgare de seamă spre țărm și, când ajunseră, săriră cu toții pe uscat, apucară funia de căpăt și o legară repede de trunchiul puternic al unui copac. Acum aveau în mână monstrul - dacă nu cumva își va smulge cangea din trup... Deocamdată, peștele-ferăstrău stătea liniștit, și nici nu se clinti când băștinașii începură să tragă încet de funie. Nici când, la porunca lui Matu, smuciră de ea, el nu se lăsă înduplecat să urce la suprafață.

Serial senzațional

seria completă

Monştrii mărilor (IV) 40

George stătea cu arma în mână, aşteptând să se iveaască dihania. Îşi pierdu însă răbdarea văzând că nici n-avea de gând să iasă din nămol. În cele din urmă i se adresă căpeteniei:

- Cred că e mai bine să ne ducem cu kanu-ul spre el; luăm cu noi numai doi vâslaşi, ceilalţi oameni vor rămâne la funie. Îi voi trimite de sus câteva gloanţe în trup. Poate că izbutesc să-l ucid în felul ăsta.

Matu făcu mai întâi o mutră îngrijorată, apoi dădu din cap şi spuse cu seriozitate:

- Împuşcă bine, altfel peştele devine furios!

Făcu semn unui vâslaş, apoi urcară cu toţii în kanu. George se aşeză la proră, îndărătul său era căpetenia, apoi celălalt vâslaş. Cu băgare de seamă, porniră barca spre locul unde zăcea, pe fundul mării, monstrul negricios. La vreo zece metri de el se opriră, George se ridică în picioare, ţinti,

apoi trase trei gloanțe unul după altul în apa străvezie. Efectul împușcăturilor fu cu totul neașteptat. Cu o iuțeală uimitoare pentru un uriaș ca acesta, monstrul țâșni de pe fundul mării, stârnind un adevărat nor de nămol, apoi se ivi la suprafață la vreo douăzeci de metri depărtare. Apa clocotea sub loviturile cozii sale enorme și în clipa următoare se năpusti ca o ghiulea spre kanu.

George trase repede încă un glonț, drept în capul monstrului, apoi azvârli pușca și se apucă cu mâna stângă de marginea kanu-ului, ca să nu cadă.

Dar, în aceeași clipă, arma grozavă a dihaniei - fierăstrăul cu dinți ascuțiți - găuri peretele de lemn al kanu-ului, trecând prin el ca printr-o cutie de chibrituri. O smucitură puternică, apoi apa năvăli în barcă și o umplu repede. Din fericire, țărmul era la numai douăzeci de metri și, împreună cu cei doi băștinași, înotă cu grabă spre limanul salvator, unde ajunseră în curând nevătămați.

Ceilalți băștinași începuseră să tragă peștele spre țărm. Cei trei înotători dădură și ei o mână de ajutor. Trebuiau să lucreze repede, pentru a aduce la adăpost prada prețioasă, înainte ca rechinii lacomi să-i sfâșie carnea. Monstrul se apropia tot mai mult, cangea era înfiptă atât de bine, încât cei ce trăgeau își puteau încorda acum toate puterile. În cele din urmă, dihania ajunse în apa scăzută a plajei, unul din băștinași alergă spre ea și-i legă funia de fierăstrău. La un strigăt al căpeteniei se iviră din tufișuri alți băștinași, vreo douăzeci la număr. Acum era ușor să tragă peștele cu totul pe uscat. George clătină din cap uimit, privindu-l mai aproape. Era lung de cel puțin nouă metri, avea o circumferință enormă și cântărea peste patru mii de kilograme. Îl cuprinse un simțământ de mândrie: el prinsese monstrul acesta cu ajutorul unei simple cângi și gloanțele sale îl dăduseră gata.

Îi părea rău de pierderea puștii, dar se mângâia cu gândul că mai erau destule pe bordul submarinului. Acum se apropia și kanu-ul în care se afla căpitanul. Și peștele lor se afundă în nămol, iar băștinașii vâsliră repede la țărm. Farrow, care observase cu spaimă atacul monstrului asupra kanu-ului lui George, fixă cu atenție locul unde zăcea dihania și începu să tragă de pe țărm, glonț după glonț.

Deodată, peștele țâșni din apă, se năpusti cu fierăstrăul la dreapta și la stânga, gonind rechinii înspăimântați, pe urmă rămase liniștit. Două gloanțe i se înfipseseră în cap, omorându-l pe loc. Cu ajutorul băștinașilor fu adus la țărm; era tot atât de mare ca al lui George. Peste cinci minute, aceeași soartă o avu și peștele asupra căruia aruncase cangea Peter.

Cei trei marinari priviră uimiți monștrii pe care băștinașii îi ciopârțeau acum de zor. Fierăstraiele uriașe și grele fură desprinse cu băgare de seamă de oamenii lui Matu și predate tovarășilor. Erau trofee pe care și le câștigaseră cu mari primejdii.

V. O pedeapsă grozavă

- Acum să ne înapoiem la submarin, zise Farrow. N-am venit aici să prindem pești-fierăstrău, ci pentru a salva o tânără fată în primejdie. Sunt tare curios să văd dacă John Webster se va arăta.

- Ce spaimă va trage, când Bird îi va povesti că am fost pe aici! Mai ales când va afla că știm de povestea cu miriapozii, adăugă George. Poate că în spaima lui va face vreo prostie care să ne fie nouă de folos.

Farrow tocmai voia să se despartă de Matu, când veni în goană un băștinaș și-i spuse ceva căpeteniei.

- John Webster s-a înapoiat singur cu barca cu motor, zise Matu căpitanului. Eu o voi răzbuna însă pe fată, dacă el a ucis-o cumva.

- Trebuie să ocolim imediat insula, cu submarinul, fu de părere Farrow. Dacă s-a înapoiat singur, mi-e teamă că s-a întâmplat o nenorocire. Mai am nădejdea că a dus-o pe Mady Bird pe vreo altă insulă, unde se află într-o situație atât de grozavă, încât o va sili prin asta să-i trădeze taina tatălui ei. Când va auzi însă acum de la Bird cât de bine suntem informați, o va ucide, probabil, pentru propria lui siguranță.

- Mă luați și pe mine?, se rugă căpetenia, poate vă voi fi de folos, căci cunosc bine pădurile acestor insule.

Farrow chibzui câteva clipe, apoi zise:

- Bine, Matu, vino cu noi. Va fi poate nevoie să-l urmărim pe John Webster prin desișul vreunei insule. Trebuie să ne grăbim însă, căci mă tem să nu se întâmple o nenorocire.

La o poruncă a căpeteniei, câte doi băștinași luară fierăstraiele grele ale monștrilor și porniră cu ele în goană de-a lungul țărmului, spre locul unde acostase submarinul. Ceilalți îl urmară. Matu mai întrebă dacă să pună oamenii să ducă și cângile cu funiile, dar, spre marea lui bucurie, Farrow îi răspunse că i le dăruiește.

Pe bordul DOX-ului totul era gata de plecare. Rindow, care privise cu atenție prin ochean la lupta ce se desfășurase pe mare, întrebă dacă barca de aluminiu să rămână pe punte, pentru a putea fi lăsată imediat la apă, dar căpitanul puse oamenii s-o demonteze repede și s-o ducă în magazie. Apoi îi zise primului ofițer:

- Băștinașul care a stat la pândă ne-a adus vestea că John Webster s-a înapoiat singur cu barca cu motor. Nu ne va folosi la nimic deci dacă vom merge pe uscat, căci tot nu va vrea el să ne lămurească unde a lăsat-o pe Mady. De aceea, va trebui să ne lăsăm în apă când vom ajunge pe coasta de apus. Bănuiesc că ne va duce el însuși acolo unde a ascuns-o pe Mady Bird. Sper că a lăsat-o în viață, pentru a-i smulge taina tatălui ei. Acum însă va căuta s-o îndepărteze, ea fiind o martoră primejdioasă, după ce va afla prin Bird că noi ne ocupăm foarte de aproape de soarta ei.

În vreme ce vorbea, căpitanul conduse vasul prin canalul adânc al golfului, îndreptându-l spre larg. Apoi luă direcția spre nord și ocoli capătul de sud al insulei. Acum trebuia să fie cu băgare de seamă și dădu imediat comanda pentru scufundare. Rindow coborî repede scărița, Farrow închise capacul turnului și-l urmă pe primul ofițer. Matu stătea jos în cabina de comandă și privea cu uimire

la ciudatele aparate, răspândite pretutindeni.

Când ajunseră la vreo trei sute de metri de casa lui Bird, Farrow dădu ordin de oprire. Zări lămurit cele două bărci cu motor, așadar John Webster nu-și luase încă tălpășița.

- Trebuie să rămânem câtva timp la pândă aici - zise el către Rindow - nu vor putea zări ei periscopul de la depărtarea asta. Sunt încredințat că Webster va porni îndată la drum, dacă nu cumva a și ucis-o pe Mady Bird. Poate să fi făcut asta într-un moment de furie, văzând că ea aruncase peste bord bidonul cu documentele prețioase.

- Presupunând că s-a întâmplat așa, ce vom face? întrebă Rindow.

- Debarcăm, începem să căutăm comoara, punem crima în socoteala lui Bird și Webster și transmitem primului post de poliție englezesc o radiogramă, în care povestim faptele. Apoi vom găsi un mijloc să predăm autorităților hârtiile și comoara găsită. Bird și Webster își vor primi pedeapsa meritată, căci noi vom depune mărturie sub prestare de jurământ în privința miriapozilor găsiți în bidon. Și dacă autoritățile nu le vor face nimic celor doi ticăloși, va lua Matu pe seama lui pedeapsa.

- Așa e, ba eu cred că cei doi criminali vor fi mai mulțumiți dacă vor fi pedepsiți conform legii. Ar putea deveni foarte neplăcut pentru ei dacă Matu se va ocupa el de chestie. Eu tot mai nădăjduiesc că Webster a ascuns-o undeva pe Mady, poate pe vreo insulă unde roiesc miriapozii. Prin asta urmărește, probabil, s-o înduplece.

- Tată, interveni George în discuție, individul acesta neomenos e în stare de așa ceva. Dar tocmai îmi vine în gând că Matu ar putea cunoaște o asemenea insulă. Putem pleca într-acolo înaintea lui Webster, ca s-o eliberăm pe tânăra fată.

- Ai și tu dreptate, răspunse căpitanul. Ia întreabă pe căpetenie.

George făcu întocmai, dar Matu nu știa ce vrea să înțeleagă tânărul prin "miriapozi". Nu cunoștea nici celelalte denumiri ale acestor insecte, cum ar fi "centiped" etc. George nu știa cum să-l lămurească mai bine, când deodată îi veni o idee. Alergă la doctorul Bertram și-l rugă să-i dea borcanul cu insecte moarte. Acum Matu pricepu și deveni foarte iritat, căci aflase în vremea asta de la Farrow, ce bănuia acesta. El spuse că o astfel de insuliță se afla la apus de-a lui. Peticul acela de pământ era foarte de temut, căci insectele veninoase roiau pretutindeni pe acolo. Nici un om n-ar putea sta fără să vină în atingere cu ele.

- Atunci să plecăm repede, hotărî Farrow. Am presimțirea că ticălosul acesta a târât-o acolo pe biata fată.

Dădu imediat ordin să fie puse în funcțiune electromotoarele, apoi se îndepărtă de insulă, luând-o spre apus.

Cercetându-l pe Matu, află că insula cu miriapozii se afla atât de departe, încât un kanu cu șase vâslași ar avea nevoie de o zi întreagă spre a face drumul până acolo. Asta însemna vreo sută de kilometri, pe care însă submarinul îi putea străbate în câteva ceasuri. Căci îndată ce nu se mai zări insula pe care locuiau Bird și Webster, căpitanul ridică vasul la suprafață și, punând în funcțiune

motoarele Diesel, opri compresoarele și monstrul de oțel porni ca o săgeată pe întinsul mării.

Matu fu adus în turn ca să le arate drumul. Căpetenia clătină capul cu uimire când observă viteza enormă a DOX-ului, dar nu zise nimic. Nu s-ar fi mirat, poate, nici dac-ar fi văzut că submarinul se ridică deodată în văzduh...

Nu se scurseră nici două ceasuri, când el arătă cu mâna în zare, unde se ivise un punctuleț negru.

- Insula, zise Matu scurt. Nu trebuie să pășim însă pe ea, și mai ales eu, care sunt aproape gol.

- Sunt de părere să ne încălțăm cizme înalte și să ne punem mantalele impermeabile, apoi ne acoperim fața cu apărătoarele de țânțari și tragem mănușile cele groase pe mâini, zise Farrow. În felul acesta, vom putea cerceta în liniște primejdioasa insulă. Dacă Mady Bird se află pe ea, atunci Webster trebuie să fi avut grijă s-o apere în vreun fel de insectele acelea grozave. Repede, George, îngrijește ca totul să fie pregătit, vin și eu îndată jos. Spune-i și doctorului și lui Peter că ne vor însoți.

Tovarășii se îmbrăcară cu cea mai mare grabă, având grijă în același timp să nu le rămână descoperită nici o parte din obraz sau mâini. Când se iviră din nou în turn, insula era aproape de tot. Până în ultima clipă Farrow lăsă mașinile să funcționeze cu toată forța, ca să nu piardă nici o secundă. Tânăra fată trebuia să-și fi pierdut mințile de spaimă, dacă se afla într-adevăr pe insulița aceea, în mijlocul miriapozilor veninoși.

Din fericire, malurile insulei cădeau drepte în apă, astfel că submarinul se putu apropia. Din primul moment, tovarășii văzură cât de numeroase erau ciudatele insecte, căci multe căzuseră în mare, unde se înecaseră. Dar printre tufișuri roiau pretutindeni, unele din ele având dimensiuni neobișnuite.

- Dragă Rindow, când vom fi coborât pe uscat, te sfătuiesc să dai vasul îndărăt. Nu e exclus ca o grozăvie dintr-asta s-ajungă pe submarin. Ar fi foarte neplăcut.

George se și afla la proră. O clipă șovăi, văzând insectele roind în tufișul apropiat, apoi observă o urmă lată, care ducea în desiș. Ramurile erau frânte, frunzele rupte, ca și cum cineva ar fi cărat o povară prin tufiș.

Un simțământ de neliniște puse stăpânire pe el. Peste ce va da, oare, dacă se va conduce după urma aceea? Desigur, peste trupul neînsuflețit al tinerei fete, care-și va fi dat sufletul în prada unor chinuri grozave.

Gândul acesta îl făcu să sară repede pe uscat. Poate tot nu era încă prea târziu. Poate că nemernicul de Webster făcuse în așa fel ca fata să nu fie atinsă de insecte, ci numai înspăimântată de prezența lor. Fără să țină seamă de sfaturile tatălui său, George pătrunse în tufiș. Era apărat împotriva miriapozilor veninoși, care acum începură să-i sară pe mâini și brațe, picând din crengile copacilor.

Ajunse într-o rariște mică și se opri îngrozit. În mijlocul ei, prin a cărei iarbă scurtă foiau cu miile insecte negre, se afla o cușcă mare din pânză de sârmă, în care stătea ghemuită o tânără fată, acoperindu-și fața cu mâinile. Era o cruzime pe care numai un creier bolnav o putuse născoci. Webster trebuie s-o fi vârât în cușcă pe Mady încă de pe insula lor, pentru a o așeza apoi în mijlocul insectelor veninoase.

Miriapozii nu-i puteau face nimic, dar se târau pe pânza de sârmă, se aflau mereu în jurul ei, îngrozind-o cu prezența lor. Era o tortură atât de neomenească, încât George avu nevoie de câteva clipe de reculegere, înainte de a se putea gândi la salvarea fetei.

În vremea asta, sosiră și ceilalți tovarăși. Rămaseră și ei încremeniți în fața priveliștii înfiorătoare, apoi săriră toți patru în luminiș. Auzind zgomot, tânăra fată se cutremură, ochii i se holbară și strigă cu disperare:

- Spun totul, spun totul, numai nu deschideți cușca!

- Asta n-o vom face în nici un caz, o liniști căpitanul Farrow. Te vom scoate acum de pe insula asta grozavă, apoi vom avea grijă ca John Webster și unchiul d-tale să-și capete pedeapsa meritată. Am găsit bidonul pe care furtuna l-a aruncat pe insula noastră și am pornit îndată să punem la cale salvarea d-tale. Fii liniștită, căci nu vei mai vedea mult timp insectele acestea grozave. Pe submarinul nostru, care se află la țărmul insulei, vei fi în deplină siguranță. Te vom scoate de aici cu cușcă cu tot.

Peter nu mai aștepta ordinul căpitanului, ci ridică repede cușca pe brațe și zise:

- Ticălosul acela a prevăzut-o cu mânere, ca s-o poată târî singur. Vai de mama lui dacă mi-o cădea în labă!

Încetișor și cu băgare de seamă duse cușca printre tufișuri. Tovarășii de pe submarin scoaseră exclamații de spaimă când îl zăriră cu ciudatul obiect în brațe, căci își dădură seama îndată de planul fioros al lui Webster. De-abia când submarinul se îndepărtase de insulă, Farrow deschise ușa cuștii și zise:

- Acum ești în siguranță, domnișoară Bird. Vino afară fără teamă, căci te afli între prieteni. Poate că numele meu nu-ți e străin, eu sunt căpitanul Farrow și cei doi din jurul meu sunt viteji mei camarazi.

- Oh! m-ați salvat de la o moarte înfiorătoare, suspină fata ieșind din cușcă, sprijinită de Farrow. Cum să vă mulțumesc? Eram aproape să-mi pierd mințile când m-am văzut în mijlocul acestor insecte veninoase, de care mi-era groază întotdeauna!

- După cum spuneam, am găsit bidonul d-tale - zise Farrow - și am început imediat să ne ocupăm de d-ta. Fii mulțumită că am deschis noi tinicheaua, căci am găsit în ea doi miriapozi, pe care Webster i-o fi pus acolo, pentru ca să te înspăimânte pe d-ta și să te ucidă în felul acesta. Voia să afle taina tatălui d-tale.

- Da, atât unchiul cât și el au stăruit de mine, dar eu n-am spus nimic, căci tata m-a rugat să nu caut taina înainte de a fi împlinit douăzeci și unu de ani.

- Bine, domnișoară, n-ai decât să aștepți până atunci; noi însă îți putem spune locul unde se află taina. Bănuiesc că e vorba de o comoară.

- Da, așa mi-a spus și tata, dar trebuie să dispun de dânsa de-abia după ce voi fi devenit majoră. Probabil că n-avea multă încredere în fratele său.

- Avea și dreptate. Dar, ia spune, unde vrei să rămâi până atunci?

- Voi pleca imediat cu barca mea cu motor pe insula Uvea din Noua Caledonie, răspunse Mady cu hotărâre. Guvernatorul de acolo a fost prieten cu tata și sunt sigură că mă va primi cu bucurie. Peste o jumătate de an, voi fi majoră.

- Și noi vom avea grija ca atât unchiul d-tale, cât și John Webster să nu-ți poată fi primejdioși, răspunse Farrow. Băieți, duceți cușca sub punte! Iar d-ta, domnișoară Bird, nu trebuie să te arăți până nu voi fi stat eu de vorbă mai întâi cu cei doi ticăloși.

Rindow luase conducerea vasului și-l îndreptă spre insula unde locuiau criminalii. Toți camarazii aveau chipurile întunecate și nu se apropiau deloc cu gânduri bune de sălașul nemernicilor.

În special mutra ce o făcea uneori Matu te băga în sperieți. Când o zărise pe Mady Bird, fața îi strălucí de bucurie, apoi, când pricepu cât de grozav s-a purtat Webster cu ea, chipul i se schimonosi de furie. Toți simțeau că soarta lui John Webster era pecetluită.

Farrow le ordonă lui Peter și lui Kard să-l țină sub ochi, ca să nu se dea la vreo nechibzuință, căci voia mai întâi să aibă o mărturisire a ticălosului.

Dar când barca se apropie de insulă, și Webster veni la țărm împreună cu Bird, chipul lui Matu nici nu tresări: dimpotrivă. Coborî pe uscat în urma căpitanului, fără să se uite la englez și se îndreptă spre desiș, din care se ivi imediat unul din oamenii săi. Matu vorbi ceva cu el, apoi se întoarse spre grupul de bărbați, care se apropiaseră de Bird și Webster.

- Acesta e vestitul căpitan Farrow - spuse Bird ironic - vrea să afle de la tine ceva cu privire la miriapozi, dragă John.

- Hm..., sunt foarte veninoși și provoacă dureri mari când îi atingi, zise Webster cu cinism.

Se vedea că cei doi ticăloși se vorbiseră și încercau acum s-o facă pe nevinovații. Asta se și dovedi când Webster urmă:

- Ce vor, de fapt, domnii de la noi, James? De ce nu le interzici să calce pe insulă? Păcat că nu se află vreo instituție polițienească sau vreun vas de război prin apropiere, căci i-am preda imediat.

- Te-nșeli, răspunse Farrow calm, v-am preda noi pe voi, punându-vă sub acuzația de tentativă de omor. Unde se află Mady Bird?

- La guvernatorul din Uvea, dacă vrei să știi cu orice preț, răspunse Webster râzând batjocoritor. Dar cred că nu veți avea îndrăzneala să vă duceți acolo.

- Nici nu e nevoie, căci Mady Bird are intenția să se ducă chiar ea unde spui, ca să aștepte în liniște trecerea celor șase luni până la majoratul ei. Voiam însă să fac o afacere cu d-ta. Cât plătești pentru o cușcă așa ca asta?

Farrow și tovarășii săi se dădură la o parte și cei doi criminali zăriră pe puntea submarinului cușca de sârmă în care fusese vârâtă fata.

Ca loviți de trăsnet, englezii făcură ochii mari, dar, după câteva clipe, Webster își învinse tulburarea și rosti cu glas răgușit:

- N-avem nevoie de așa ceva, n-ai decât să ții păsări într-însa, dacă-ți face plăcere!

- Nici nu mă gândesc să-i dau vreo întrebuințare. Am găsit-o pe o insulă din apropiere și mi-am spus că nu ar putea fi decât a dvs. De altfel, sunt și foarte mulți miriapozi pe acolo.

Bird își pipăi buzunarul în care ținea revolverul. Chipul-i se schimonosise și, cu un glas schimbat, scrâșni:

- Ce-nseamnă toată comedia asta, ce vreți de la noi?

- Voiam numai să vă aduc la cunoștință că Mady Bird va fi condusă de noi pe insula Uvea. Cât pentru voi, cred că va veni în curând o barcă a poliției, ca să vă ia în primire.

- Ce tot îndrugi d-ta? Mady e la guvernator! răcni Bird, a cărui frunte era îmbrobonată cu sudoare.

Farrow îi făcu semn lui Rindow, care se afla în turnul submarinului. După câteva clipe, Mady Bird se ivi în deschizătură și privi liniștită la cei doi criminali. Atunci se produse ceva neașteptat. Webster se întoarse cu iuțeala fulgerului și alergă cu pași mari spre desiș, în care dispăru, urmărit de Matu. Bird însă scoase revolverul și înainte ca cineva să-l poată opri, își trase un glonț în tâmplă.

Se prăbuși horcăind, apoi se ridică pe jumătate și murmură:

- Da, am vrut s-o ucidem, ca să punem stăpânire pe comoară. Am bănuit mereu că nu va sfârși bine chestia asta, acum mi-am primit pedeapsa. Am fost îndemnat de Webster. Mady, iartă-mă!

Se zvârcoli câteva clipe, apoi căzu pe spate. Tovarășii rămaseră tulburați lângă cadavru și Farrow ordonă să i se sape o groapă. Apoi le făcu semn lui George, Peter și altor patru marinari să se apropie și le zise:

- Acum trebuie să-l căutăm pe Webster. Mă tem că-și va primi și el pedeapsa înainte de a cădea în mâinile autorităților.

Tovarășii se repeziră în desiș. Deodată, răsună departe de ei un țipăt înfiorător, apoi altele și altele... Marinarii începuseră s-alerge într-acolo, bănuind că Matu hotărâse să facă dreptate.

Un țipăt mai grozav decât celelalte se auzi iar, pe urmă se făcu tăcere. Farrow, urmat de ceilalți, ajunse într-un luminiș, în mijlocul căruia zăcea trupul nemișcat al lui Webster, care avea cămașa albă sfâșiată în întregime.

Când marinarii se apropiară, se cutremurară de groază. Miriapozi de lungimi neobișnuite roiau pe trupul și în jurul criminalului. Matu îl făcuse să-și ispășească grozav fapta, omorându-l în chipul cum voia ticălosul s-o omoare el pe Mady.

Folosindu-se de crengile cu frunze, tovarășii îndepărtară insectele, apoi îl aduseră înapoi pe Webster și-l înmormântară și pe el creștinește. Mady nu află despre sfârșitul lui grozav, căci Farrow îi spuse că s-a sinucis și el, ca și celălalt.

După câteva ceasuri, tânăra fată plecă spre Uvea, în barca ei cu motor. Farrow o însoți cu submarinul, până se ivi în zare coasta depărtată a Noii Caledonii. Acolo își luară rămas bun. Mady Bird îl rugă pe căpitan să se întoarcă peste o jumătate de an, ca s-o ajute la căutarea comorii. Și Farrow îi făgădui, firește, dacă vasul său va mai exista până atunci și dacă el însuși va mai fi în viață.

Serial senzațional

seria completă

HOȚUL DE MĂRGĂRITARE (I) 41

I. O întâlnire primejdioasă

Submarinul înainta liniștit spre apus. Era o minunată dimineață tropicală; Farrow, George și doctorul Bertram se adunaseră de cu vreme în turn, ca să inspire aerul proaspăt și să admire răsăritul soarelui.

Se înapoiau din Noua Caledonie și așteptaseră la o depărtare bunicică până când Mady Bird - tânăra fată salvată de ei de la o moarte grozavă - ajunsese la țărm cu barca ei cu motor.

Între insulele Bellena de sud și Bird se află un grupuleț de insule, pe care căpitanul Farrow le observase adesea cu interes, în trecere, dar nu avusese încă prilejul să debarce

acolo și să le cerceteze mai de aproape.

Erau cinci insule, și fiecare avea cam o jumătate de kilometru în diametru - mici puncte împrăștiate în marea de corali, binecuvântată din belșug cu insule, stânci și bancuri de mărgean. Dar toate cele cinci insulițe aveau câte o plajă largă, albă ca zăpada și cu pereți de verdeață, cu arbori mărunți, și, lucru rar de altfel, fără palmieri sau alți copaci uriași.

Adesea, căpitanul își spusese că pe insulițele acestea s-ar putea duce o viață minunată, că ele erau un adevărat rai pământesc pentru omul care căuta liniștea, departe de semenii săi. Acum avea timp să se ocupe și de ele, de aceea îi spuse în treacăt doctorului Bertram:

- Ce-ar fi să ne abatem puțin printre insulele acelea? De mult mă bătea gândul s-o fac, dar mi-a lipsit timpul. Te pomenești că descoperim acolo o faună nouă, căci insulele nu par să fie atât de vechi, probabil că au luat naștere de pe urma unui puternic cutremur de pământ. Nu s-ar putea, oare, ca unele vietăți, zvârlite cu prilejul acesta de pe fundul mării, să se fi aclimatizat în cursul vremii, devenind animale de uscat?

- Hm... părerea d-tale nu e de disprețuit, dragă căpitane, răspunse doctorul. Eu am spus mereu că există încă animale de care toată știința omenească habar n-are încă. Și asta se referă cu deosebire la viețuitoarele din adâncul mărilor. Știi prea bine, căpitane, că nu există om pe care să-l intereseze mai mult chestiile astea și n-aș mai sfârși dac-aș deschide vorba. Și, ca să ne întoarcem la propunerea d-tale, îți spun că mi-ar fi foarte plăcut să cercetez mai de aproape aceste insule.

- Să ne mulțumim deocamdată să trecem cu submarinul printre ele. Asta o fac, mai ales, ca să văd cum stăm cu apa pe-acolo. S-ar putea întâmpla să fim nevoiți vreodată să fugim pe neașteptate, când ne-om afla prin ținuturile astea, și nu strică să cunoaștem bine drumul.

- După cât pot eu să-mi dau seama de aici, apa e destul de adâncă în canalele înguste dintre insule, își dădu cu părerea doctorul Bertram. Asta se poate vedea lesne după culoarea ei închisă. Desigur, în labirintul ăsta micuț ne-am putea ascunde lesne de urmăritori. Așadar, să ne unim interesele; d-ta vei cerceta canalele, iar eu voi încerca să descopăr ceva nou pe tărâm zoologic. În felul acesta împăcăm și capra și varza.

Căpitanul râse și, fără să mai șovăie o clipă, porni cu vasul prin canalul dintre cele două insule mai apropiate. Doctorul avusese dreptate, culoarea apei dovedea că adâncimea acestui canal era destul de mare. Cu viteză redusă, DOX-ul pătrunse în interior. Brațele de apă, care se întindeau printre insule, aveau o lățime de cel mult doisprezece metri, dar se vedea că erau adânci.

- Aici ar fi într-adevăr o ascunzătoare minunată pentru noi - îi zise căpitanul doctorului. Dacă va fi să ne urmărească vreodată prin ținutul acesta un crucișător englez sau australian, mă furișez printre insulele astea, unde nu se vor putea lua după mine, dată fiind lățimea vaselor lor.

- Chiar şi pentru submarinul nostru îngust e un mare noroc că, printre insule, canalele sunt tăiate drept - zise doctorul -, căci avem prea puţin loc unde să ne putem mişca. Numai de nu ne-am pomeni în vreo fundătură, ca să fim nevoiţi să ne strecurăm înapoi ca racul, ceea ce ar fi foarte neplăcut.

- Ai dreptate, dacă s-ar întâmpla aşa, ar avea de furcă chiar şi Gerard Plundow al nostru, care e unul dintre cei mai buni timonieri din câţi există, răspunse căpitanul râzând. Ştiu însă că sunt deschise canalele acelea, lucru ce l-am observat pe când treceam odată cu submarinul de cealaltă parte a insulei. Ei, dar ce s-a întâmplat?

Doctorul Bertram, care privise întâmplător îndărăt, apucă brusc braţul lui Farrow şi exclamă:

- Repede, căpitane, sau ne lăsăm la fund, sau pornim înainte cu toată viteza. Îndărătul nostru goneşte un bric, urmărit desigur de un torpilor englez.

Farrow se-ntoarse cu iuţeala fulgerului şi văzu că bricul, care era urmărit într-adevăr de un vas al autorităţilor, se apropiase până la vreo două sute de metri. Cu viteza pe care o desfăşura, era însă aproape imposibil ca în timp atât de scurt s-ajungă şi DOX-ul la aceeaşi iuţeală. O ciocnire era deci de neînlăturat, dacă submarinul nu izbutea să se scufunde în timp de câteva minute.

Căpitanul îl împinse imediat pe Bertram spre scărita turnului şi zise:

- Coboară repede, doctore, repede! George, şi tu, repede, repede! Vasul la fund, imediat! răcni el apoi în portavoce.

Fără să mai umple tancurile de balast, căpitanul ordonă manevra de scufundare. Vasul urma să fie împins cu forţa, cu ajutorul electromotoarelor, întrebuinţându-se cârma de adâncime, în vreme ce pompele, firește, umpleau tancurile de balast. Manevra aceasta se făcea numai în cazurile de mare primejdie.

În clipa în care Farrow strigă comanda în portavoce, vasul se şi adânci cu prora în apă. De-abia avu vreme să închidă capacul turnului, că acesta fu acoperit de îndată de apă.

- Ce... ce-a fost?, de-abia izbuti să îngâne doctorul Bertram, frecându-se la cap din cauza loviturii pe care i-o dăduse George, fără voie, în graba cu care coborâse scărita de fier. - To... totul a mers atât de repede... eu am văzut numai două vase... nimic mai mult...

- Care se-ndreptau cu toată viteza tocmai spre canalul acesta îngust, răspunse Farrow, care privea cu încordare batometrul. Ne-am fi ciocnit fără doar şi poate cu bricul fugar, înainte de a putea atinge aceeaşi viteză ca a lui. Aşadar, nu ne rămâne decât să ne afundăm cât mai repede; nădăjduiesc că ne aflăm destul de adânc, ca să scăpăm nevătămaţi. Uite-l că vine!

Zgomotul caracteristic al unei elice de vapor se auzea din ce în ce mai apropiat. Era îndărătul submarinului, prin al cărui înveliş de oţel sunetul pătrundea lămurit.

Farrow răsuflă uşurat, la fel şi George şi doctorul Bertram, care observase primejdia în ultima clipă. Elicea vasului străin trecuse ca o nălucă doar la câţiva centimetri deasupra periscopului.

Tancurile de balast pompaseră în vremea asta destulă apă și submarinul putea să se scufunde acum și mai mult, fără să forțeze cârma de adâncime. Era și timpul, căci din nou se apropia vâjâitul asurzitor al unei elice puternice; urmăritorul vasului - probabil un crucișător englez.

Era un noroc deosebit că și elicea aceasta alunecă numai la câțiva centimetri deasupra turnului DOX-ului. Căpitanul dădu din cap și li se adresă lui George, Bertram și Rindow:

- Nu lipsea mult să fim abordați de unul din aceste două vase. Din fericire, primejdia a trecut acum; voi privi prin periscop, poate descopăr vreo urmă de-a lor.

Căpitanul înălță repede periscopul, apoi le zise tovarășilor săi:

- Bricul cel mic pare să fi dispărut, dacă nu mă-nșel. L-am zărit cotind-o după colțul insulei. A! și distrugătorul n-a putut cârmi la vreme ca să se ia după el, iar acum a pornit mai departe. Stopați mașinile, trebuie să rămânem aici, până când englezul se va fi retras. Văd că elicea a început să se-nvârtească îndărăt acum, dar e exclus ca să ajungă bricul. Asta i-a luat-o cu mult înainte.

Submarinul își încetini viteza, Farrow trase periscopul înăuntru, și tovarășii auziră zgomotul elicei vasului englez, care se apropia tot mai mult. Dar la vreo cincizeci de metri de DOX, elicea începu deodată să vâjâie mai puternic, însă după câteva clipe zgomotul amuți brusc.

- Așa, acum a luat-o și el după colț - zise Farrow -,voi înălța iar periscopul; nu cred însă să mai zăresc vreunul din cele două vase.

După ce privi câteva clipe prin minunatul instrument, căpitanul le comunică:

- Nu se mai vede nimic, amândouă vasele au cotit-o spre răsărit, în canal. Acum sunt curios să știu cine a fost omul de pe bric. Faptul că un distrugător a fost trimis pe urmele lui înseamnă ceva, dar se poate și ca acest vas al administrației engleze să se fi aflat întâmplător prin părțile acestea și va fi luat la ochi bricul, din cine știe ce motiv. Dar pe noi puțin ne interesează toată chestia; principalul e să căutăm să plecăm neobservați de aici. Firește, deocamdată trebuie să rămânem sub apă, căci se poate întâmpla ca distrugătorul să se ivească pe undeva, în fiece moment. Ne vom strecura deci printre insule, spre nord, apoi ne luăm drumul spre apus. La suprafață nu vom putea ieși însă decât atunci când nu vom mai zări deloc distrugătorul.

- Asta e de la sine înțeles, încuviință doctorul Bertram. Ba trebuie să fim chiar foarte prevăzători, și mai bine să așteptăm câtva timp. N-am chef deloc să cad în mâna englezilor.

- Trebuie să recunoști, dragă doctore, că până acum n-au izbutit să ne prindă, deși au luat împotriva noastră cele mai vajnice măsuri și ne-au întins curse câte poftești. Dacă e să ne păzim, apoi s-o facem de teama francezilor, căci dinspre partea asta ne așteaptă primejdiile cele mai mari. Englezilor și australienilor le-am făcut până acum servicii neprețuite și nici un soldat de-al lor nu va porni cu inima ușoară împotriva noastră. În cazul de față avem

de-a face tot cu un englez, și sunt sigur că ne va lăsa în pace, chiar dacă ne va descoperi. Voi purta eu însă de grijă să nu ne descopere. În mod zadarnic nu mă voi vârî în nici o primejdie, dar totuși am presimțirea că ne vom trezi cu o nouă aventură. Deocamdată, drumul e liber, distrugătorul nu se mai vede; vom încerca deci să ajungem pe calea cea mai scurtă la "Insula odihnei".

Farrow mai privi câteva clipe cu încordare prin periscop apoi adăugă:

- E ceva ciudat pe aici, și mă simt îndemnat să cercetez niței cum stau lucrurile. Distrugătorul englez a luat-o acum spre răsărit, printre insule; se pare că n-a dat de bricul pe care-l urmărea, și s-a plictisit de vânătoarea asta. Firește, ar putea fi la mijloc și o șiretenie de-a comandantului, ba aș putea susține chiar că așa și este. Vom rămâne prin apropiere, căci, în afară de plecarea distrugătorului englez, am mai observat ceva: pe insula cea din urmă a ieșit din desiș un bărbat bărbos, care privea după distrugător. Mi se pare că individul acesta râdea batjocoritor, dar se poate să mă fi înșelat. N-avem ce pierde dacă ne oprim să vedem cum stau lucrurile.

Căpitanul dădu comanda ca electromotoarele să meargă cât mai încet, apoi descrise un viraj foarte mare și se apropie de insula cea mai de răsărit. În cursul drumului îl lăsă și pe doctor cu George să privească prin periscop și fură și ei de părere că nu văzuseră încă insule atât de interesante. Desișul cu copaci mărunți, care se întindea în mijlocul insulei, avea o formă și pe alocuri o culoare care se deosebeau cu desăvârșire de a celorlalte insule pe care le cunoșteau ei.

Doctorul Bertram, îndeosebi, deveni foarte interesat, susținând că pe insulele acestea trebuie să se găsească plante și animale necunoscute încă.

Stăruiau mereu de căpitan să ridice vasul la suprafață, ca să poată vedea cel puțin vegetația mai de-aproape. Dar Farrow răspunse cu hotărâre că nu va ieși din apă decât atunci când va fi lămurit misterioasa dispariție a bricului urmărit. Adăugă în același timp că nu e exclus ca individul care privise de pe insulă să fie în legătură cu chestia asta.

- Ar însemna atunci să mai stăm la pândă o bucată de vreme pe aici, își dădu cu părerea doctorul Bertram. Dar nădăjduiesc, cel puțin, că odată și odată tot voi ajunge pe insulă. După descrierea d-tale, dragă Farrow, insulele astea trebuie să fie foarte interesante.

- Da, și nici nu cred să fi apărut de mult timp, răspunse căpitanul îngândurat. După felul cum măsurăm timpul în ani și zile, or fi existând ele de multișor, nu-i vorbă, dar nici un arbore secular nu pare să fie pe ele, nu văd nici un palmier, nici o pasăre și, în primul rând, nu le-am văzut trecute pe nici o hartă modernă.

- Prin locurile acestea, autoritățile respective nu-și prea dau silința să întocmească hărți, zise doctorul, căci topografia se schimbă foarte repede. Nu e lucru rar pe aici ca să se ivească brusc din mare o insulă, iar, pe de altă parte, să dispară tot atât de brusc o alta. Cu atât mai mult sunt curios, dragă căpitane, să cercetez insulele.

- Acum nu mai văd nimic suspect, zise Farrow în aceeași clipă. Cred că ne vom putea ridica la

suprafață, de îndată ce ne vom apropia de insule. Nici distrugătorul englez nu ne va putea descoperi atât de lesne, când ne vom afla lângă țărm. Așa, suntem pe drumul cel bun, ne îndreptăm spre mlaștina cea mare; vom face însă mai înainte un viraj scurt, apoi ne strecurăm într-un golf, unde sunt încredințat că vom da de lucruri interesante. Peste două minute, vom ieși la suprafață, căci nu se mai zărește nimic suspect.

Cele două minute se scurseseră și Farrow dădu comanda de ridicare. Când turnul ieși din apă, George fu primul care împinse capacul. Dar fu foarte dezamăgit, căci se văzu lângă o insulă mică, cu o plajă foarte lată. Mijlocul insuliței era acoperit de vegetație măruntă, lipseau arborii uriași, ce se întâlnesc pretutindeni prin pădurile de la Tropice.

Tânărul privi în jurul său, ascultă cu încordare spre desiș, căutând să prindă vreun zgomot oarecare. Totul rămase însă liniștit, nimic nu dovedea existența vreunor viețuitoare prin apropiere.

Atât bricul urmărit, cât și distrugătorul englez nu mai erau de văzut. George se așeză pe marginea turnului și-i zise căpitanului:

- Acum chiar că ne putem odihni în voie, tată. Ce-ar fi să cercetez mai îndeaproape insula asta, împreună cu doctorul Bertram? Nu e exclus să descoperim unele animale, necunoscute încă.

Căpitanul râse și răspunse liniștit:

- George, eu cred că nu-ți vei putea duce gândul la îndeplinire, căci spuneam doar că am văzut pe insula asta ivindu-se din desiș chipul unui european. Nu cred să mă fi înșelat. Vom debarca deci împreună și vom face o mică excursie pe insulă.

- Minunat! exclamă George. Eu o iau înainte, iar voi veniți după mine. Poate că dau de omul ăla ciudat, pe care susții că l-ai văzut.

Fără să mai aștepte răspunsul căpitanului, își făcu vânt pe punte, alergă cu repeziciune spre parapet și, în clipa următoare, sări pe țărm. Făcu "bezele" celor de pe vas, apoi o porni spre desiș, își croi drum printre ramuri și dispăru din ochii camarazilor săi.

Căpitanul, Peter, Rindow, doctorul Bertram și alți câțiva tovarăși se luară îndată după îndrăznețul tânăr. Peste câteva minute, ajunseră și ei la tufișul des, găsiră urmele lăsate de George când pătrunsese înăuntru, cât despre el însuși... ia-l de unde nu-i!

II. O cunoștință interesantă

Pătrunzând în desiș, George auzi deodată pârâituri și foșnete ciudate lângă el. Duse repede mâna la brâu, dar nu mai avu răgazul să scoată revolverul. Un obiect greu, moale și întunecat, zbură pe deasupra capului și a umerilor săi, apoi fu înălțat de două brațe puternice, se simți ridicat pe sus și târât repede prin desiș.

Atacul acesta se produse cu atâta repeziciune și fără zgomot, încât își dădu imediat seama că tovarășii săi n-ar fi putut să observe nimic. În vreme ce-l duceau, se gândi la omul pe care-l văzuse

tatăl său în desiș. Își dădea acum seama că părintele său nu se înșelase, dar se întreba cine putea fi omul acela misterios, care trăia pe insulița asta, și care părea să fie același pe care-l urmărise distrugătorul englez. Unde să-și fi ascuns el atât de repede bricul?

Întrebările acestea îl munceau pe George. Simți că dușmanul său cobora niște scări cu el. Tânărul număra zece. Apoi fu așezat pe picioare, strânsoarea de fier slăbi, dar în același timp simți că armele îi sunt scoase de la brâu. Cu mare grijă, reuși să arunce de pe el pătura grea de lână care-l înăbușea; atunci auzi un glas răgușit, spunând:

- Un singur strigăt dacă scoți, tinere, îți vâr cuțitul între coaste. Lasă-i pe oamenii tăi să răcnească cât or vrea, aici tot nu te găsesc ei.

Chiar fără amenințarea aceasta, George n-ar fi putut deschide gura, în primele clipe, atât era de uimit de priveliștea ce i se înfățișa înaintea ochilor. Se afla într-o peșteră scundă, semiîntunecoasă, a cărei deschizătură, la vreo zece metri în fața lui, dădea spre mare.

Această deschizătură avea înălțimea de cel mult un metru, iar crengile care atârnau deasupra ei împiedicau să fie descoperită de afară. Era o ascunzătoare minunată și George văzu acolo chiar un kanu mic, lipit de unul din pereți.

- După cum văd, ești cam uimit! se auzi din nou glasul străinului. Află acum că bricul meu se găsește pe aproape, într-o peșteră la fel cu asta, numai ceva mai mărișoară. Englezii pot să mă caute mult și bine, noi, australienii, suntem mai vicleni ca ei. Stai liniștit, ori...

Amenințarea aceasta o rosti pe un ton care arăta îndeajuns că nu glumește. În același timp, George simți vârful unui cuțit atingându-i coastele. Tocmai deasupra peșterii, răsună glasul lui Peter, care-l striga pe tânăr. De asemenea, și fluierăturile ascuțite ale căpitanului pătrundeau până la el.

George chibzui câteva clipe dacă n-ar fi mai bine să se ia la luptă cu ciudatul său potrivnic, dar își spuse imediat că n-are nici o perspectivă de izbândă. Omul acesta era înzestrat cu puteri uimitoare - după cum se încredințase mai adineauri. În plus, tânărul era curios să afle ce avea de gând individul cu el.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, străinul îi spuse acum:

- Nu ți se va întâmpla nimic rău, tinere, dacă vei asculta de mine. Te vei putea reîntoarce chiar la ai tăi, după ce mă vei ajuta. Și nu te voi ține mult, depinde numai de tine. Aha! tovarășii te caută de zor, dar tot degeaba, căci ești bine ascuns aici. Fii liniștit însă, ar fi păcat de tinerețile tale să-ți înfig cuțitul în inimă.

- Voi fi liniștit - răspunse George, recăpătându-și sângele rece. Din cauza propriei mele neprevederi am ajuns în situația asta, și trebuie să văd cum voi putea ieși din ea. Nu voi cere ajutorul camarazilor mei. Numai că vor fi cam neliniștiți și aș vrea să le dau de veste că sunt în siguranță.

- Hm..., asta s-ar putea, mormăi australianul. Da, tinere, scrie un bilețel tovarășilor tăi și

mă voi îngriji ca să ajungă în mâinile lor.

George scoase carnetul de notițe și-i scrise câteva rânduri tatălui său, vestindu-l că fusese prins de un străin, dar că viața nu-i era în primejdie. În vreme ce scria, îl auzi pe australian strigând:

- Kuda!

Din fundul întunecos al peșterii se desprinse o umbră, apropiindu-se încetișor. George văzu un malaiez vânjos, îmbrăcat doar cu un șorț alb în jurul șoldurilor.

- Kuda - zise străinul în limba malaieziană -, vei face să ajungă biletul acesta în mâinile oamenilor de sus; să nu te lași prins însă, căci știi ce se întâmplă atunci.

Malaiezul se-nclină fără să rostească o vorbă, luă biletul și dispăru iarăși în dosul peșterii.

- Așa! făcu australianul râzând. Tovarășii tăi vor rămâne uluiți când se vor pomeni deodată cu biletul. Ei, tinere, acum să-mi povestești cine ești și cum ai venit încoace!

George stătu o clipă pe gânduri, dacă să spună sau nu adevărul. Își zise că ar fi mai bine să nu-i ascundă nimic, căci probabil străinul îl va lua drept tovarăș de suferință, deoarece mai mult ca sigur că știa și el că Farrow era urmărit de fostele puteri aliate. De aceea, răspunse liniștit:

- Poate că nu-ți este străin numele tatălui meu, căpitanul Farrow. Fără vreun gând anumit, am trecut cu submarinul nostru printre insulele acestea, voind numai să ne încredințăm dacă nu s-ar găsi pe aici vreo ascunzătoare, în cazul unei urmăriri neprevăzute. Și atunci ai apărut dumneata cu bricul, gonit de distrugătorul englez, și cât p-aci ne-am fi ciocnit, dacă nu ne-am fi afundat repede în canalul îngust. Firește că după ce am constatat că nu se mai zărește vasul englez, am vrut să facem cercetări, pentru a ne da seama ce se petrece pe aici. Și așa s-a făcut că ai pus mâna pe mine.

Străinul rămase câtva timp tăcut, apoi scoase un fluierat ușor și zise încet:

- Așadar d-ta ești fiul căpitanului Farrow, George Farrow dacă nu mă-nșel. Am auzit multe despre d-ta, tinere prieten, chiar foarte multe. Iartă-mă dacă te-am tutuit mai adineauri și dacă m-am purtat cam necuviincios cu d-ta. Nu știam însă cu cine am onoarea. Dar spune-mi, te rog, e drept ce-am citit - sau auzit -, anume că ești un scafandru minunat?

- Cam așa ceva, răspunse George.

Era surprins că ciudatul individ adusese vorba tocmai despre lucrul acesta. Dar fu și mai mirat când străinul urmă:

- Foarte bine, domnule Farrow, cât se poate de bine și mă bucur tare mult. Hm..., în primul rând sunt vesel că și d-voastră nu vă aveți bine cu autoritățile, deși cazul d-voastră e cu totul de altă natură. Pe mine mă caută ca să mă vâre în temniță pentru cât mai multă vreme, pentru că-mi îngădui să mă amestec prin treburile lor. Eu, personal, sunt de părere că foarte bine fac ceea ce fac. În sfârșit, în privința asta vei avea prilejul să-ți dai singur seama.

Serial senzațional

seria completă

HOȚUL DE MĂRGĂRITARE (II) 41

Acum însă aș vrea să stabilim fără-ntârziere raporturile dintre noi doi. Poți să mă numești simplu "Jerry", nume sub care sunt cunoscut. Eu te voi numi "George" dacă nu te superi. Trebuie s-asculți de mine neapărat, altminteri voi fi nevoit să mă folosesc de cuțit, oricât mi-ar părea de rău să procedez în felul acesta față de fiul căpitanului Farrow. Rolul d-tale va fi să faci pe scafandrul, în interesul meu; în cealaltă ascunzătoare a mea, unde-mi țin și bricul, am un costum minunat de scafandru, pe care l-am cumpărat cândva de la chinezii din Amboina. Amănuntele le vei afla mai târziu, deocamdată stărui asupra faptului că trebuie să asculți de mine, fie ce-o fi. Sper să-ți pot da drumul peste câteva săptămâni, dar până atunci vei fi sub strictă supraveghere. Orice încercare de fugă va fi pedepsită foarte aspru. Așadar, suntem înțeleși?

- N-am încotro, răspunse George, dar țin să-ți spun, de pe acum, că mă voi folosi de orice

prilej ca să fug.

- Bravo, George! strigă Jerry. Cel puțin ai fost sincer, și asta îmi place. Dar tot atât de sincer sunt și eu, spunându-ți că voi avea pregătit oricând un glonț pentru d-ta, în cazul că vei încerca să fugi devreme. Se poate însă să-ți placă munca la care te voi pune, așa că nici nu te vei mai gândi să fugi. Dar acum stai liniștit, căci mi se pare că tovarășii te caută cu și mai multă râvnă. Ah, Kuda! exclamă el deodată în limba malaieză, cum a mers treaba?

- Scrisoarea a fost predată, Tuan, zise servitorul liniștit.

- Aha, de-aia e larma asta, mormăi Jerry. Firește că vor încerca totul ca să te găsească, George. În zadar însă, căci nimeni nu e în stare să dea de intrarea la peștera mea. Așadar, dragă George, stai liniștit, altminteri...

Ca să-și întărească spusele, australianul apăsă ceva mai tărișor vârful cuțitului său în coastele lui George, așa că tânărul de-abia își putu stăpâni un țipăt de durere. Numai pasiunea lui pentru aventuri îl oprise să nu scoată un răcnet, pentru a atrage atenția camarazilor săi. Voia să știe la ce treabă îl va pune misteriosul acesta de Jerry.

În sinea lui, bănuia că australianul va fi descoperit ceva cu totul deosebit, poate vreun castel străvechi, scufundat cu veacuri în urmă. Asta ar fi pentru el o perspectivă plină de făgăduințe.

De aceea, nici n-ar fi fost nevoie de amenințarea cu cuțitul pentru a-l hotărî să tacă; o făcea de bunăvoie, deși pașii grăbiți și strigătele agitate ale camarazilor răsunau acum tocmai deasupra peșterii. Da, în sinea sa, George dorea ca Peter să nu izbutească să găsească intrarea, căci astfel s-ar fi dat loc la o luptă aprigă; apoi el însuși ar fi fost în mare primejdie, dat fiind că Jerry n-ar fi șovăit o singură clipă să-i vâre cuțitul în piept, pentru ca apoi să se facă nevăzut cu kanu-ul său. Spre marea lui ușurare, oricât de ciudat ar părea lucrul acesta, zgomotele de afară se pierdură cu-ncetul în depărtare. George râse și i se adresă australianului:

- Acum nu mai avem de ce ne teme. Sunt însă foarte curios să știu ce anume vrei să faci cu mine. Ai descoperit cumva vreun castel scufundat în mare? Asta ar fi ceva minunat pentru mine.

- Nu, dragă prietene, n-am descoperit așa ceva, ci un lucru cu mult mai prețios. Puțintică răbdare și vei fi mulțumit. Sunt chiar dispus să te iau tovarăș, căci am mare nevoie de d-ta. Singur nu pot aduce la îndeplinire treaba asta, altminteri aș face-o eu însumi pe scafandrul. Îmi lipsește un ajutor și malaiezul meu, oricât ar fi el de dibaci, nu poate face ceea ce e în stare un scafandru. Așadar, dragă George, sunt încredințat că ne vom înțelege de minune. Mă bucur foarte mult că ești atât de curajos, o calitate prețioasă pentru treaba la care te voi pune, căci există pe aici rechini și polipi uriași. Dar asta nu face decât să sporească farmecul aventurii.

- Aș dori să știu numai ce voi avea de făcut, zise George râzând. Dacă e vorba de ceva primejdios, dar cinstit - cinstit am zis! -, nu mă dau în lături. Dimpotrivă, sunt gata s-o fac cu plăcere.

- Cinstit...hm..., cinstea e... dar să lăsăm asta, răspunse Jerry. Am găsit în mare ceva care nu aparține nimănui, căci nimeni nu știe nimic despre ea. N-am oare dreptul să mi-o însușesc? Sau poate ești de altă părere, dragă George?

Întrebarea fu pusă pe un ton cam amenințător: în afară de asta, vârful cuțitului îi gâdilă cam neplăcut pielea dintre coaste, așa că George se grăbi să răspundă:

- Firește că așa e, Jerry. Când găsești un bun care n-are stăpân, ai tot dreptul să ți-l însușești. Întocmai ca atunci când descoperi undeva pe uscat o vână de aur. Dar, de ce te urmăresc englezii? Sau una cu alta n-are de-a face?

- Hm..., te gândești poate că am ceva pe cuget mai de mult? Nu, drăguțule, totul e în legătură cu descoperirea mea. Eu personal nu mă știu vinovat cu nimic. Ducă-se dracului englezii ăia, care își vâră nasul pretutindeni.

- Așa. Care va să zică d-ta personal te simți nevinovat? întrebă George bănuitor. Atunci se vede treaba că autoritățile sunt de altă părere. Domnule Jerry, toată chestia asta nu prea mi se pare lucru curat.

- Puțin îmi pasă mie de ce ți se pare! răspunse australianul dârz. Obligația d-tale e s-o faci pe scafandrul și să aduci la îndeplinire ordinele mele. Ai înțeles? Altminteri o să te căiești; eu atâta-ți spun. Sunt un om liniștit și bun la inimă, dar pot fi și altfel dacă mă întărâtă cineva; ia bine aminte, dragă George. Kuda ți-ar putea povesti câte ceva în privința asta.

- Bine, domnule Jerry, voi face tot ce-mi vei porunci. Țin însă să-ți reamintesc ce ți-am mai spus: îndată ce voi avea prilejul, șterg putina. Vei fi auzit destule despre noi, cred, ca să știi că ne vom înapoia apoi, ca să te tragem la răspundere pentru tot ce ai făcut.

- Măi să fii!... Știi că-mi placi, George! exclamă australianul încântat. Un om ca tine îmi poate fi de mare folos. Îmi închipui că tatăl d-tale e mândru de fiul său. Un altul n-ar îndrăzni să mă mai și amenințe în situația în care se află; asta o poate face numai un om care nu se teme de nimic. Mă bucur din inimă că te-am prins tocmai pe d-ta, mă bucur și mai mult că nu te-am ucis imediat, după cum aveam de gând la-nceput. Căci credeam că e un submarin englez, care mă urmărea împreună cu distrugătorul.

George se uită cu coada ochiului la noul său "șef". Trăsăturile lui, deși aspre, colțuroase, exprimau oarecare blândețe, dar forma bărbiei dovedea o brutalitate cum nu mai văzuse încă George la altcineva. Și în clipa asta el își dădu seama că tot ce avea mai bun de făcut era să asculte de acest om. Va găsi el un prilej de fugă, poate chiar cu ajutorul malaiezului, care avusese de pătimit de pe urma stăpânului său, după cum spusese însuși Jerry. Și tânărul mai știa că tatăl său se va ține cu submarinul prin apropierea insulei - se va îndepărta, desigur, deocamdată, pentru a-l induce în eroare pe paznicul său, apoi va porni cu și mai mare încordare cercetările, pentru a-și regăsi feciorul.

Adâncit în gânduri cum era, George nici nu băgase de seamă că Jerry vorbise ceva în

şoaptă cu malaiezul. Tresări speriat, când ciudatul individ i se adresă râzând:

- Kuda îmi spune că a aruncat biletul scris de d-ta de-a dreptul la picioarele unui bărbat înalt. Aş fi dat mult să văd mutra pe care a făcut-o camaradul d-tale.

- Ăsta a fost Peter Uriaşul, zise George. Dispariţia mea îl doare pe el mai mult ca pe oricare altul, şi se va pune pe lucru cu mai multă râvnă decât ceilalţi să descopere unde sunt - aşa să ştii, domnule Jerry.

- Îmi închipui eu, răspunse australianul râzând. Dar tot degeaba va fi, lucru de care te vei încredinţa foarte curând şi d-ta. Am socotit bine totul când te-am răpit şi sunt la adăpost de orice. De aceea mă şi vezi liniştit tot auzindu-te vorbind de fugă. Fii sigur că nu vei izbuti să-ţi duci gândul la îndeplinire. În sfârşit, cred c-am flecărit destul. Acum să îmbucăm ceva. Până se va lăsa întunericul trebuie să rămânem în peşteră. Kuda!

La chemarea stăpânului său, malaiezul se apropie în vârful picioarelor şi primi poruncă să se îngrijească de mâncare. Spre uimirea lui George, individul dispăru din nou în fundul peşterii, de unde se întoarse după câteva minute cu nişte carne rece şi un ulcior cu vin de palmier. Fără să se lase rugat, George începu să mănânce cu poftă. Se miră numai cum izbutise australianul să vâneze şi să fabrice vin de palmier pe insula aceea. Cele mai apropiate insule locuite se aflau la câteva sute de kilometri, şi de acolo nu le-ar fi putut aduce, căci carnea s-ar fi stricat din cauza căldurii tropicale. Acelaşi lucru s-ar fi întâmplat şi cu vinul de palmier. Alte mijloace trebuia să aibă australianul.

După ce sfârşi masa, Jerry îi spuse lui George să se culce şi tânărul se-ntinse pe nisipul moale din peşteră, unde adormi numaidecât.

Se-ntunecase de-a binelea când se simţi zgâlţâit cu putere.

- A sosit vremea, domnule George, auzi glasul aspru al lui Jerry, strigându-i în ureche. Camarazii d-tale s-au cărat, după cum îmi spune Kuda. Acu' vreun ceas au pornit spre apus. Vom pleca şi noi acum, ţin însă să-ţi spun înc-o dată, George Farrow, că voi fi fără milă dacă vei încerca cumva să atragi atenţia cuiva prin strigăte. Sunt sigur că tatăl d-tale se va înapoia şi că a plecat numai de formă, ca să mă înşele pe mine. Fereşte-te deci să scoţi vreun ţipăt. Aşa, acum haidem!

George aprinse o lampă de buzunar, a cărei lentilă era astfel construită încât să lase să treacă printr-însa numai o rază slabă de lumină. Aşa că nu putu vedea mare lucru, când Jerry îl apucă de mânecă şi-l trase spre fundul peşterii. În trecere, zări numai câteva trepte săpate în pământ, care duceau sus. Deoarece peştera avea în locul acesta o înălţime destul de mare, bănui imediat că Jerry coborâse cu el scara asta primitivă. O dovadă de forţă uriaşă pe care o avea omul acesta ciudat. După vreo zece metri de mers în susul acestei scări, se ivi în peretele peşterii un gang strâmt şi scund, în care trebuia să te apleci ca să poţi intra. Jerry îl împinse înăuntru şi-i zise chicotind:

- E frumos pe insulele astea, nu-i așa, dragă George? Și eu am rămas înmărmurit descoperind peșterile și gangurile astea subterane. Toate acestea trebuie să le fi făcut marea. Firește că intrarea de sus am acoperit-o complet, și cred că am izbutit de minune, căci nimeni nu a putut-o descoperi, deși am primit în câteva rânduri vizita englezilor pe aici. Nici camarazii d-tale n-au văzut nimic și-mi închipui doar că domnul căpitan Farrow a căutat cum știe el să caute.

- Cred și eu, răspunse George, fără să-și piardă cumpătul. Îndeosebi Peter Uriașul are privirea foarte ageră și sunt încredințat c-ar fi descoperit intrarea chiar dacă i-ar fi bătut la ochi numai un lucru cât de neînsemnat. Țin însă să-ți repet un lucru, domnule Jerry. După cum bine ai spus mai adineauri, tatăl meu se va înapoia. Eu nu voi striga și nu voi căuta prin nimic să mă fac observat, dar totuși se poate întâmpla ca el să observe ceva și să pună în funcțiune reflectorul submarinului nostru. Ce vei face atunci?

- Îl voi amenința că te străpung cu cuțitul în fața lui, dacă el sau oamenii săi vor întreprinde ceva împotriva mea, răspunse australianul calm. Și cred că asta va fi de-ajuns ca să-l hotărască să-și stingă reflectorul. Firește că-i voi mai spune că nu ți se va întâmpla nimic d-tale, că vei avea de lucrat câtva timp pentru mine, câștigând, poate, mulți bani cu asta.

George râse fără să vrea și zise:

- Sunt cât se poate de curios să aflu la ce treabă ai de gând să mă pui, domnule Jerry. Vreau să sper că vom fi amândoi mulțumiți la despărțire.

- În ce mă privește, voi face totul ca să fie așa, răspunse australianul, și sunt sigur că vei fi într-adevăr mulțumit, dacă-mi vei ajuta sincer. Așa, acum suntem la a doua ieșire; trebuie să urcăm câtva timp.

III. Munca lui George

Kuda, care mergea înainte, ridică în sus o ușă secretă. O rază luminoasă pătrunse prin deschizătura mică, prin care nu puteai trece decât pe brânci. George văzu cu mirare că se afla pe marginea unui luminiș mic, scăldat în razele lunii. Vru să iasă afară, dar Jerry îl apucă de braț și-i șopti.

- Nu merge așa, tinere! Mai întâi de toate, Kuda va trebui să se încredințeze dacă tovarășii tăi au părăsit într-adevăr cu toții insula. Nu e exclus ca unul sau mai mulți să fi rămas pe aici, spunându-și că vom ieși din ascunzătoare, pe întuneric. Și vor supraveghea cu atenție, mai ales cele câteva rariști ale desișului. Așadar, va trebui să așteptăm aici câteva minute; Kuda e meșter mare, un adevărat copoi. Ar fi păcat ca omul ăsta să se prăpădească - se pricepe să omoare în așa fel, încât victima nu scoate nici un scâncet. Odată, un chinez l-a atacat cu cuțitul, și Kuda l-a apucat doar de beregată. Ce să-ți spun, dragă George, l-a "stins" cum ai stinge flacăra unei lumânări între degete.

Pe George îl trăgea inima să strige tare, ca să atragă atenția vreunui camarad ce s-ar fi

ascuns într-adevăr pe aici. Dar Jerry păru să-i fi ghicit gândul, căci adăugă:

- Stai frumușel locului, drăguțule! N-are nici un rost să strigi după ajutor.

O clipă, George se gândi să se ia la luptă pe viață și pe moarte cu australianul, dar își aduse aminte cum acesta îl înhățase, strângându-l ca un clește. Omul ăsta îl va învinge la repezeală, până a avea el timp să scoată un singur strigăt de ajutor.

Își mai zise, apoi, că nici unul din camarazi nu va fi rămas pe insulă, spre a nu atrage atenția ciudatului individ. Dar cu siguranță că submarinul dădea mereu târcoale insulei, căci căpitanul și-o fi spus că acela care-l atacase pe George va fi cu ochii-n patru și va cerceta dacă într-adevăr au părăsit cu toții insula. De aceea, tânărul rămase complet liniștit, ba râse chiar și zise:

-Domnule Jerry, d-ta nu-i cunoști încă pe tata și pe camarazii mei. Nici unul din ei nu va fi făcut greșeala de a fi rămas pe insulă; își vor fi dat ei seama că au de-a face cu un adversar care le poate deveni primejdios. Kuda nu va găsi pe nimeni, ascultă ce-ți spun eu.

- Hm..., în schimb se vor fi aținănd cu submarinul pe sub apă, prin apropiere, răspunse australianul. Tot zadarnic însă, căci pe mine nu mă prind atât de lesne. Da, ai dreptate, George; Kuda tocmai îmi face semn că totul e în regulă. Acum să pornim repede!

Îl apucă de braț pe George și din câteva sărituri străbătură amândoi luminișul. Lumina slabă a lămpii sale de buzunar căzu din nou pe un chepeng, a cărui parte din afară era cu măiestrie acoperită cu iarbă și buruieni. Un străin n-ar fi putut-o descoperi niciodată.

- Kuda stătea drept ca o stană de piatră în fața deschizăturii, dar, la o poruncă a lui Jerry, se strecură cel dintâi înăuntru, și australianul îi dădu apoi un ghiont "prietenesc" lui George, care-l făcu pe acesta să se rostogolească pe câteva trepte primitive. Jos era întuneric beznă, dar, după câteva clipe, luci raza slabă a lămpii lui Jerry. El plimbă lumina încolo și încoace și George văzu că se afla într-un gang îngust și scund.

Porniră pe gang și, după câteva minute de mers, George văzu cu mirare că se afla într-o peșteră largă, iar după urmele lămurite se vedea că în timpul fluxului se umplea pe jumătate. Acum era reflux, totuși apa ajungea până la mai mult de un sfert. Și aici se afla un vas, ceva între bric și șalupă. Un capriciu al naturii crease acest port, a cărui ieșire era acoperită de crengi aplecate, la fel ca la peștera de pe partea cealaltă a insulei. Misteriosul Jerry se afla aici în deplină siguranță, căci nimeni nu-l putea bănui.

- E frumos, ce zici? făcu Jerry râzând. Nimănui nu i-ar da în gând să mă caute unde suntem acum. S-au mirat ei mulți, nu-i vorbă, unde am dispărut așa deodată. Așa. Kuda va înota până la ieșirea din peșteră și va iscodi dacă nu se zărește periscopul submarinului; nu prea ar fi plăcut dacă s-ar ține pe aproape. Dacă o fi la câteva sute de metri mai încolo, n-are ce să-mi strice; m-oi pricepe eu să-i joc un renghi domnului căpitan Farrow.

La porunca lui, Kuda sări imediat în apă și înotă până la ieșirea din peșteră. Ajuns acolo, se prinse cu mâinile de crengile ce atârnau în jos și privi printre ele, spre mare.

Stătu astfel câteva clipe, apoi înotă îndărăt și zise:

- Tuan, nu se vede nimic.

- Bine, făcu Jerry mulțumit. Probabil că tatăl d-tale stă la pândă pe partea unde ai dispărut d-ta, George. O să aștepte mult și bine, căci noi ne îndreptăm direct spre răsărit. Acum ai bunătatea și intră în barcă! Așază-te cu burta în jos, să nu te lovească ramurile de la ieșire.

George sări repede în barcă. Aventura începea; acum va afla, în sfârșit, ce anume voia Jerry de la el. Poate îi va fi dat să vadă pe fundul mării taine pe care nici un om nu le-a zărit încă. George se lungi pe puntea micului vas, dar trebui să mai aștepte până la plecare, căci Jerry și Kuda aduceau acum câteva lăzi grele de prin fundul peșterii, așezându-le cu băgare de seamă la pupă.

- Așa, zise el, după ce transportase ultima ladă - a patra. Ăsta e costumul d-tale de scafandru, George. Mâine dimineață vom începe; de fapt, ajungem în câteva ceasuri, dar e mai bine dacă putem privi în apă. Se-ntâmplă uneori să dea rechinii târcoale pe aici, dar eu mă pricep să-i alung cu pușca mea cea grea. Marea e adâncă de vreo doisprezece metri pe acolo, ceea ce cred că nu e prea mult, nu e așa?

- Deloc, sunt obișnuit cu adâncimi și mai mari, răspunse tânărul. Dar dacă se află pe acolo rechini, va trebui să am un cuțit lung și ascuțit la mine, căci nu mă pot bizui numai pe pușca d-tale.

- Bine, bine, îl vei avea, zise Jerry, după câteva clipe de chibzuială. Ți-l voi lega de brâu, după ce te vei fi îmbrăcat cu costumul de scafandru. Din câte am auzit și citit prin ziare, știu că George Farrow poate deveni foarte primejdios și nu prea am poftă să mă las înjunghiat de el. Acum însă să fim liniștiți, căci nu e exclus să se fi apropiat vreun vas străin sau ca tatăl dumitale să ocolească insula.

Vasul alunecă încetișor spre ieșirea peșterii. George trebui să admire din nou forța uriașă a lui Jerry, care împinse afară barca cea grea cu ajutorul unui drug de fier, ca și cum ar fi fost o luntrișoară. Trecu printre crengi, apoi ieși în lumina lunii. Cercetă cu atenție întinsul apei, nădăjduind să zărească periscopul. Dar marea scânteia liniștită și punctul negru - vârful periscopului - nu se zărea nicăieri.

- Spuneam eu că tatăl d-tale stă la pândă pe partea cealaltă, zise Jerry. Bine. Acum vom porni repede la drum și, chiar dacă se va ivi pe după un colț, tot va fi prea târziu, de scăpat îi scăpăm noi, n-avea grijă.

Într-o ladă închisă de la pupa vasului era montat un motor, pe care Jerry îl puse în funcțiune. George se cam sperie când elicea începu să biciuiască apa. Era un motor foarte puternic, care făcea ca vasul să aibă o viteză extraordinară. Cu barca asta a lui, Jerry își putea bate joc de urmăritori, luându-se la întrecere cu cel mai bun vas cu motor. În afară de asta, putea să cotească la dreapta și la stânga, în vreme ce un vas mare - oricât de rapid ar fi fost -, pornit în urmărirea lui, ar fi trebuit să facă viraje, care i-ar răpi mult timp.

Zadarnic privi tânărul îndărăt, periscopul submarinului nu voia să se arate. De-abia când

insula dispăru în zare, lui George i se păru că descoperise în apropierea ei un punctuleț întunecat. Probabil că se-nșelase însă, căci punctulețul acesta rămase pe loc, pe când, dac-ar fi fost într-adevăr periscopul DOX-ului, s-ar fi apropiat.

Jerry râse când văzu mutra dezamăgită a tânărului:

- Da, da, drăguțule, făcu el vesel; e tocmai cum mă așteptasem eu. Cui să-i dea în gând că insula poate fi străbătută pe sub pământ? Tatăl d-tale va aștepta, probabil, unde nu trebuie câteva zile și nopți, se va-ntâlni acolo, desigur, cu torpiloare englezești, și curând de tot va pierde pofta să te mai aștepte. Depinde numai de d-ta, George, cât timp va trebui să rămâi la mine. Dacă vei fi harnic și îndemânatic, putem termina treaba în vreo trei săptămâni. Așa. Acum te poți culca fără grijă, căci drumul durează câteva ceasuri. Mâine dimineață va trebui să fii odihnit, pentru a începe munca. Nădăjduiesc că ne vom despărți prieteni și te vei întoarce cu bănișori la ai d-tale.

- N-am nevoie de bani - răspunse George cu demnitate -, tatăl meu e atât de bogat, cum nici nu-ți poți închipui d-ta. De aceea și voiam să-ți propun să mă aduci îndărăt cât mai repede, asigurându-te că nu ți se va întâmpla nimic, în schimb vei căpăta o sumă de răscumpărare mai mare decât aceea pe care ai putea-o câștiga de pe urma muncii mele.

- Hm..., asta ar fi răpire cu șantaj, răspunse australianul. Nu, așa ceva nu fac eu. Te supun numai la muncă forțată, oferindu-ți, în schimb, un câștig bun. Rămâi fără teamă la mine câteva săptămâni și sunt sigur că nu vei regreta.

Înainte însă ca să se culce, după cum îl sfătuise Jerry, George mai privi o dată îndărăt, spre mare. Dar nu văzu nimic. Sub apă, submarinul n-ar fi putut atinge viteza extraordinară pe care o avea vasul ușor al australianului. Pentru scopul acesta, electromotoarele nu erau destul de puternice. Numai la suprafața apei, și folosindu-se de compresoare, DOX-ul ar fi fost în măsură să atingă aceeași viteză - dacă nu chiar mai mare - ca vasul lui Jerry. În cazul acesta însă, George ar fi trebuit să-i vadă neapărat turnul. Poate că totuși tatăl său se ținea în urmă, mulțumindu-se să observe vasul australianului prin ochean. Sau poate că-l urmărea, pândind prilejul pentru eliberarea lui și lămurirea tainei ciudatului australian. George zâmbi fără voie, în sinea sa. Probabilitatea aceasta nu era deloc exclusă; poate că tatăl său se temea ca feciorul să nu-i fie ucis și zvârlit în mare, când răpitorul său și-ar da seama că nu mai există scăpare. Pesemne că Jerry ghicise gândurile prizonierului său, căci râse scurt și zise:

- Era cât pe-aci să scap ceva din vedere, tinere. Firește că tatăl d-tale va fi având ocheane puternice pe bord, și te pomenești că e în urma mea, fără ca eu să-l pot zări. Așa că n-am încotro, trebuie să mă folosesc de metodele mele, ca să fiu în deplină siguranță. Voi începe imediat, schimbând cursul. Spre ținta adevărată, voi porni de-abia după ce-i voi lăsa pe urmăritori să se descurce cum vor putea într-un labirint de insule și gherdapuri. Da, da, trebuia să mă gândesc de la început la asta.

Serial senzațional

seria completă

HOȚUL DE MĂRGĂRITARE (III)

41

- Cu căpitanul Farrow nu e de glumă, pe ăsta trebuie să-l prețuiești altfel decât pe vreun comandant oarecare de vapor englez.

George se mâhni în primul moment, văzând că Jerry îi ghicise gândurile și schimbase imediat cursul vasului. Apoi însă râse și dădu din umeri.

- Nu-mi mai rămâne deci decât să mă împac cu soarta, zise el. De voie, de nevoie voi rămâne în slujba d-tale câtva timp. Și deoarece se cere să fiu odihnit mâine, voi încerca acum să dorm. Poate tot găsesc în curând prilejul să fug...

- Nu te-aș sfătui s-o faci, răspunse Jerry.

George își așternu vreo două pături și, după câteva minute, sforăia. Era obișnuit să doarmă fără griji, în orice situație s-ar fi aflat.

. 1

- Așa, tinere, acum suntem la fața locului, am stat aici tot restul nopții, dar n-am putut descoperi submarinul tatălui d-tale, deși m-am cocoțat în vârful moviliței de colo. Haide să îmbucăm ceva, apoi ne apucăm de treabă.

George se frecă la ochi și căscă. Câteva clipe rămase buimac, căutând să-și reamintească ce se petrecuse cu el. Se afla într-un golf mic, înconjurat de jur-împrejur de pereți de stâncă înalți de cel mult doi metri. Numai într-un singur loc se vedea un creștet de vreo cincisprezece metri.

George tocmai căuta să-și aducă aminte unde mai văzuse el cândva o insulă atât de stâncoasă, când îl auzi pe Jerry spunând:

- Suntem aici la nord de insulele Sandy, George, în golful ascuns al unei insule stâncoase. Întâmplător am descoperit golful acesta, a cărui intrare e foarte greu de găsit, dar și mai greu încă de străbătut. Nici un alt vas n-ar putea intra aici. Acum vino, Kuda ne-a pregătit ceva de mâncare. Pentru moment trebuie să ne mulțumim cu conserve, cu pește și ceva vânat. Avem însă din belșug.

George îl urmă curios pe "șeful" său. Plaja pe care fusese tras vasul avea o lărgime de vreo zece metri. Lângă peretele de piatră erau ridicate două corturi și, spre surprinderea lui, George observă și un izvoraș care țâșnea din stâncă.

- Frumoasă ascunzătoare, nu-i așa, George? făcu Jerry cu mândrie. Aici nu-i dă nimănui în gând c-aș putea fi. Și totuși, sunt foarte aproape de locul unde-mi agonisesc averea. Trebuie să mă ajuți și d-ta, nu se poate altfel, și-ți vei avea partea cuvenită. În curând, vei vedea despre ce e vorba, urmă el liniștit. După ce vom îmbuca ceva, vom face o probă cu costumul de scafandru, în golful acesta care, în partea cea mai adâncă, are cincisprezece metri. În costumul acesta n-ai nevoie de pompa de aer. Din fericire, am și două lăzi cu sticle de oxigen; așadar avem rezerve destule. Firește că eu te voi ține de funia de semnalizare și - după cum spuneam mai adineauri - te voi ocroti de atacurile rechinilor care mișună pe aici, din nefericire. Ei, ești gata pentru scufundarea de probă?

George terminase cu mâncatul și se ridică.

- Da, Jerry, sunt gata - răspunse el -, dar țin să-ți spun încă o dată că nu voi îndeplini nimic ce-ar fi împotriva legii. Prin nici o amenințare nu mă vei putea sili la asta, mai curând mă las omorât.

- George, îți spuneam doar că nu e nimic criminal la mijloc, vreau numai să pun în valoare o descoperire pe care Natura a pregătit-o pentru mine - o descoperire la fel ca o mină de aur pe care aș fi găsit-o undeva, în Alaska. Se poate lesne întâmpla să mă înșel și să nu scot atâta cât să-mi acopăr cheltuielile. Dar nu e exclus nici să pun mâna pe o avere enormă.

- Dacă e vorba de o comoară naturală, n-am nimic de zis, răspunse George. În cazul acesta nu pricep însă de ce te urmăresc autoritățile engleze cu atâta înverșunare. Trebuie să fie un motiv, nu se poate altfel.

- Da, un motiv există, scrâșni Jerry cu mânie. Guvernul englez își închipuie că a pus

monopol pe descoperirile făcute și de alții. Eu însă nu mă împac cu punctul acesta de vedere; ceea ce am găsit eu, e al meu. Nu prea îmi închipui că Natura și-a pus în gând să-i favorizeze numai pe englezi.

George nu mai pricepea nimic, de aceea dădu din umeri și răspunse:

- În primul rând, trebuie să-mi dau seama despre ce e vorba și de-abia pe urmă mă voi hotărî dacă voi lucra sau nu pentru d-ta. Ăsta e ultimul meu cuvânt. Poți să mă și omori, îți spun însă că nu mă vâr în astfel de treburi.

- Prostii! făcu Jerry, pe care tonul hotărât și energic al tânărului îl cam neliniștea. În definitiv, va trebui să-ți spui că lucrezi silit, chiar dacă te voi pune să faci ceva care nu-ți convine. Așa că, va trebui s-o faci, fie și numai pentru a-ți apăra viața, din instinct de conservare, cum s-ar spune. Legea îl iartă de pedeapsă pe omul care ucide pe un altul când e în legitimă apărare. Dar despre asta vom avea prilejul să vorbim mai pe larg; deocamdată să facem proba cu costumul de scafandru!

Se ridică și se îndreptă spre vasul său. George rămase uimit văzând cu câtă ușurință transportă australianul cele patru lăzi grele, din barcă pe uscat. Și fiecare cântărea pe puțin cincizeci de kilograme, după cum observă tânărul, uitându-se mai bine la una din ele.

Jerry scoase la iveală niște unelte cu care deschise la repezeală lăzile. George privea cu încordare. În două din lăzi el zări un costum de scafandru complet, în celelalte un număr de sticle cu oxigen, care ar fi ajuns pentru câteva săptămâni.

Cu o pricepere desăvârșită, George scoase bucată cu bucată costumul din lăzi, îmbrăcându-l imediat. Jerry își frecă mulțumit mâinile văzând îndemânarea tânărului. La urmă de tot, acesta scoase casca cea grea și zise:

- Jerry, acum trebuie să-mi fixezi de spate două sticle, una însemnată cu "a", alta cu "b". Așa, uite aici capetele furtunurilor. Nu strânge atât de tare, să nu iasă șuruburile afară. Așa e bine... Acum fă legătura, da, da, așa. Pune-mi casca și înșurubeaz-o bine.

Când totul fu gata, George puse în funcțiune manivela cu ajutorul căreia se producea aerul proaspăt în interiorul costumului. Constată cu mulțumire că echipamentul era cât se poate de bun și, după ce-i făcu semn cu capul lui Jerry, care-l sprijinea de braț, se îndreptă spre țărmul golfului. Când apa îi ajunse la genunchi, se simți mai ușor și păși înainte, mai aruncă o privire lui Jerry, care ținea funia de semnalizare. Ajunse curând la doisprezece metri adâncime fără să întâmpine cea mai mică greutate. Regulatorul de aer funcționa de minune, de asemenea și celelalte mecanisme pentru caz de primejdie.

După ce străbătu golful în întregime - așadar și locul cel mai adânc - se înapoie încetișor spre țărm. Jerry îi deșurubă repede casca și-l întrebă:

- A mers bine, dragă George? Vei putea să te lași la fund în largul mării?

- Dacă adâncimea nu va fi mai mare de douăzeci de metri, desigur, răspunse George.

Acum însă aș vrea să știu ce voi avea de căutat acolo jos.

- Vei vedea la vreme, răspunse Jerry. Deocamdată, te voi duce pe corabie.

Înainte ca George să poată răspunde ceva, australianul îl ridică pe sus, așa îmbrăcat cu costumul cum era, și merse cu el spre vas, urcând pe punte cu o ușurință uimitoare. După ce-l lăsă jos, zise:

- Acum te rog să iei loc pe banca de colo. Peste zece minute ajungem la destinație.

George îl văzu pe Kuda atârnându-și de mijloc un coș mare, împletit, în care vârâse o piatră grea, legată cu o frânghioară. Malaiezul urma să se afunde și el - după cum îi spusese Jerry -, numai că într-un mod mai primitiv.

Și deodată în mintea lui George se făcu lumină.

- Jerry - strigă el înmărmurit -, ai descoperit scoici care au în ele mărgăritare?

IV. O aventură sub apă

Jerry râse și-i răspunse cu seriozitate:

- Da, George, așa este. Vezi tu, am descoperit o insulă cu totul nouă, nu știu cărui stat îi aparține, căci e așezată astfel încât ar putea ridica pretenții asupra ei atât Australia, cât și Anglia și Franța, care stăpânește pe aici Noua Caledonie. Englezii și-au păstrat monopolul pentru exploatarea scoicilor de perle, de aceea s-au și pus în urmărirea mea cu tot soiul de vase de război, ca să-mi afle taina; căci ei știu că am dat de un banc nou; am fost neprevăzător o dată și mi-a scăpat vorba față de cineva. Ia spune, George, procedez într-adevăr împotriva legii dacă vreau să stabilesc în chip temeinic valoarea bancului? Mai târziu n-are decât să-l ia în stăpânire vreunul din state, dar eu vreau să trăiesc liniștit de pe urma dobânzii banilor mei. Acum, de vreme ce cunoști taina mea, nu cred că ai putea spune că sunt un criminal.

- Nu, Jerry, dacă lucrurile stau într-adevăr astfel, dacă asupra acestei insule n-a ridicat pretenții încă nici un stat, atunci ești în drepturile d-tale și eu te voi ajuta cu dragă inimă să stabilești valoarea bancului de perle. Într-o privință, ai dreptate, Jerry: ai descoperit bancul, și acum guvernul englez vrea, probabil, să pună stăpânire pe el, aruncându-ți doar un oscior de ros, ca să-ți închidă gura. În locul d-tale, nici eu nu m-aș lăsa înșelat în felul acesta. E întocmai cum spui d-ta: insulele Sandy pot aparține tot atât de bine de insulele Salomon ale englezilor, ca și Noii Caledonii franceze sau Australiei. Așadar, dacă insula d-tale a ieșit la suprafață de pe urma vreunei catastrofe naturale și nici un guvern n-a ridicat încă pretenții asupra ei, atunci, după părerea mea, ai tot dreptul să exploatezi bancul pe care l-ai găsit.

- Minunat! exclamă Jerry, văd că nu m-am înșelat în privința d-tale. Da, întocmai așa stau lucrurile. În clipa când englezii vor afla unde se află bancul meu, mă dau pe mine la o parte. Îmi vor da, probabil, o sumă neînsemnată, bancul va fi cercetat și închis, probabil, pentru ani de zile, deoarece în Ceylon se extrag destule perle pentru nevoile comerțului mondial. Mare pros-

tie am făcut vorbind de asta, pe când mă aflam pe o insulă engleză, în societatea unor prieteni. Şi aceşti "prieteni" au găsit cu cale să mă trădeze imediat guvernului englez. De atunci, autorităţile m-au botezat cu numele de "Jerry, hoţul de mărgăritare", şi mă urmăresc fără-ncetare. Ai văzut doar şi d-ta. Dar tocmai de aceea voi depune toate sforţările să pun în valoare descoperirea mea, şi acum, dragul meu, cred că nu vei mai refuza să primeşti partea ce ţi se cuvine, dacă bancul se va dovedi, într-adevăr, atât de bogat, precum cred eu că este. Propun să fie a d-tale fiecare a zecea scoică pe care o vei aduce la suprafaţă. Lui Kuda îi voi da fiecare a treizecea scoică, dar fireşte că el nu va fi în stare să facă ceea ce vei face d-ta cu costumul pe care îl ai. Totuşi, el îţi va fi de folos arătându-ţi cum se procedează, când veţi fi jos.

George simţi deodată o mare dorinţă să lucreze împreună cu omul acesta original. Pricepea bine durerea lui Jerry, care se văzuse înşelat de prieteni falşi şi ameninţat să piardă acum o avere care-i revenea de drept. Cu interes crescând, tânărul observă cum corabia mică se strecura într-o crăpătură îngustă a peretelui de stâncă dinspre apus. Îşi dădu seama imediat că prin trecătoarea aceea strâmtă n-ar fi putut trece nici o corabie obişnuită, cu atât mai puţin un vas de război sau submarinul tatălui său.

- Asta e o ascunzătoare cum nici n-ar putea exista alta mai bună, zise el. Nu-i vorbă, şi vasul d-tale e pe măsura ei.

- L-am construit anume, după ce am vizitat o dată insula şi trecătoarea asta, cu o bărcuţă de salvare, răspunse australianul. Ca să atingi un scop mare, nu trebuie să stai cu mâinile în sân, prietene. Bancul nu putea să-mi scape, cel mult putea fi descoperit de altcineva. Dar mie nu mi se pare cu putinţă lucrul acesta, căci pe aici nu prea circulă vapoare.

Micul vas ieşi din canalul îngust şi intră în marea deschisă. Jerry încetini mersul motorului, apoi, când vârful corabiei ieşi din deschizătură, îl opri cu totul. Kuda, care stătea la proră, se aplecă peste marginea parapetului şi privi cu încordare în toate părţile. Apoi făcu un semn liniştitor şi vasul porni imediat mai departe.

- Prevederea e mama înţelepciunii, zise Jerry râzând. Kuda are sarcina să privească mai întâi dacă nu se zăreşte vreun vas străin, ca să mă pot da înapoi la timp. Acum vom merge o scurtă bucată în afara insulei, apoi vom intra iar într-un golf, unde suntem la adăpost dinspre mare, şi acolo se află bancul de scoici.

Vasul porni cu viteză de-a lungul insulei stâncoase, ajunse curând la capătul de sud şi coti spre coasta de răsărit. După vreo sută de metri de mers, Jerry opri motorul şi îndreptă vasul spre ţărm. Ocoliră o stâncă mare şi George văzu acum un golf larg. Jerry îndreptă corabia în dosul unei alte stânci, ce ieşea în afară, în partea de apus a insulei. Aici se afla ascunsă cât se poate de bine.

- Aşa! făcu Jerry; Kuda se va lăsa acum la fund pentru a-ţi arăta unde se află bancul de scoici. Nu prea e uşor să dai de ele, mai ales atunci când s-au închis. Nu le mai poţi

deosebi de stânci. Kuda, lasă-te în apă!

Malaiezul își puse pe umăr o geantă mare, în care se afla o piatră grea. Păși apoi spre marginea vasului, pentru a se lăsa în apă. După cum observă George, piatra era legată cu o frânghioară lungă, care deocamdată era făcută colac.

- Când va sfârși treaba jos, lasă piatra acolo și se urcă la suprafață cu capătul frânghioarei, zise Jerry, care urmărise privirea lui George. Tragem apoi piatra sus, ca să ne folosim de ea la scufundarea următoare. Ei, Kuda, stai pe gânduri?

Chipul malaiezului se schimbase brusc. Avea o înfățișare sălbatică și brutală; întorcându-se spre stăpânul său, arătă cu mâna spre golf și spuse doar atât:

- Rechin!

Într-adevăr, la vreo sută de metri de corabie, spinteca apa spatele unui pește uriaș. Pentru un scafandru, vecinătatea asta nu era deloc plăcută, cu atât mai mult cu cât părea să fie un rechin-tigru, cea mai primejdioasă specie de rechini.

Dar Jerry începu să spumege de furie.

- Dă-ți drumul în apă! răcni el ca un turbat. Știi bine că eu stau la pândă și gonesc rechinii. Haide, repede, repede!

Kuda însă tot șovăia, căci monstrul se apropia acum încet de corabie. Și George ar fi stat pe gânduri să se afunde, căci nici gloanțele celei mai puternice carabine n-ar fi fost o apărare sigură împotriva unei astfel de dihănii.

Australianul fu cuprins atunci de un adevărat acces de furie. Răcni odată: "Dă-ți drumul!", apoi îl înhăță pe Kuda de gât cu mâna lui de fier și-l împinse peste bord. Kuda scoase un țipăt de spaimă, apoi căzu în apă. În aceeași clipă, trupul uriaș al monstrului se apropie ca o săgeată, bănuind o pradă. George văzu cu groază cum malaiezul se scufundă. Nenorocitul era pierdut, căci rechinul-tigru se va fi apropiat înainte ca el să se fi putut elibera de piatră și să revină la suprafață.

Dar Jerry se ținu de cuvânt. După ce-și potoli mânia zvârlindu-l pe Kuda peste bord, se aplecă cu iuțeala fulgerului și luă pușca cea grea, care se afla pe puntea micului vas. În clipa următoare se și auziră trei detunături, una după alta. Erau într-adevăr împușcături de maestru, căci nimeriră rechinul, care se apropia, tocmai în cap.

Dihania rănită se-ntoarse brusc și porni ca o săgeată spre largul mării. Jerry lăsă pușca jos, râse și i se adresă lui George:

- Ce zici de asta, prietene? Te-ai speriat rău când ai văzut că îi fac vânt lui Kuda în apă, hai? Dar, las-că știu eu ce fac. Așa! Acum privește, te rog, în apă, acolo se află bancul.

Prin apa limpede George îl văzu pe malaiez stând în fața peretelui stâncos dinspre apus al golfului, smulgând cu iuțeala fulgerului obiecte mici din piatra cenușie și zvârlindu-le în coș. Piatra o aruncase pe fundul apei lângă el și se ținea de ea cu picioarele depărtate.

Scafandrii rutinați pot rămâne cel mult două minute în apă, dar toți mor de tineri, căci munca aceasta e foarte obositoare. Kuda rămase și el două minute, apoi își desfăcu picioarele din jurul pietrei și țâșni în sus ca o săgeată. Jerry îi luă întâi coșul cu scoici din mână, apoi îl trase pe malaiezul istovit pe corabie și zise:

- Ai văzut, Kuda, că nu ți-a făcut nimic rechinul? De ce cauți să mă superi mereu? Ah! În schimb ai adus niște scoici minunate! Ia te uită, George, cum arată; de-abia le poți deosebi de stâncă. Te obișnuiești însă repede cu ele. Așa! Acum Kuda trebuie să se odihnească și în vremea asta vei putea să-ți încerci norocul d-ta. Așteaptă puțin, să legăm o frânghie de coș; îl voi trage sus când va fi plin. Poți rămâne mai mult timp jos; dacă vei lucra cum trebuie, aducem tot bancul la suprafață.

- Voi lua numai scoicile mari, răspunse George. În felul acesta vom putea vizita din nou bancul peste câțiva ani. Nu ești de aceeași părere?

-Ba da, însă sper să nu mai avem nevoie, dacă ne merge bine acum. Așa! Acum îți voi pune casca.

Jerry îi înșurubă cu multă îndemânare casca, apoi îl sprijini pe George, conducându-l spre parapetul vasului. Cu o ușurință uimitoare, îl ridică apoi peste bord, dându-i drumul în apă.

Se afundă destul de repede; după câteva clipe atinse fundul, se orientă puțin, apoi păși spre stâncă. Era într-adevăr greu să deosebești scoicile cu perle de piatra a cărei culoare era la fel. George văzu imediat câteva scoici, observându-le cum se deschid pentru a respira sau pentru a prinde vietățile microscopice cu care se hrăneau. Pe acestea le desprinse îndată din piatră și le aruncă în coș. Apoi începu să pipăie stânca și încetul cu încetul izbuti să deosebească scoicile de ieșiturile pietrei.

Nu trecu mult și coșul se umplu cu prețioasele scoici. Smuci de funie, dând semnal lui Jerry să-l tragă sus. În vreme ce aștepta reîntoarcerea coșului, examină mai amănunțit peretele de stâncă și la câțiva pași depărtare zări un loc întunecat, care-i făcu impresia unei crăpături înguste, de înălțimea unui om.

Tocmai voia să se apropie ca s-o cerceteze, când coșul sosi îndărăt și el începu din nou să-l umple cu prețioasele scoici, din care fiecare însemna o adevărată avere. Peste puțin timp, coșul era din nou plin. George ținea în mână o scoică, a cărei formă ciudată îi atrăsese atenția, și instinctiv avu presimțirea că-l amenință o primejdie. Se-ntoarse repede și văzu nelămurit un corp negricios repezindu-se spre el prin apă. Apoi mai văzu lămurit niște dungi argintii, care se apropiau cu iuțeală spre corpul acesta... Erau probabil gloanțe trase de Jerry împotriva acestui nou rechin. De data asta însă hiena mărilor nu prea părea să se înfricoșeze de gloanțe. Netulburată, cu o viteză fantastică, ea se apropia amenințător.

Din fericire pentru el, George întâmpinase atâtea primejdii în viața lui, încât izbuti să-și păstreze sângele rece. Avea la brâu cuțitul acela mare, pe care i-l dăduse Jerry, înainte de a-l lăsa peste bord, dar văzu imediat că avea de-a face și acum cu un rechin-

tigru, de o mărime neobișnuită. Și, împotriva acestor dihănii sălbatice și fioroase, nu te poți apăra cu atâta ușurință ca de un alt rechin obișnuit.

"Tigrul de mare" își trage numele nu numai de la dungile late care îi brăzdează pielea, ci mai ales din cauza sălbăticiei sale și a curajului cu care se năpustește asupra prăzii. O întâlnire cu un rechin-tigru, în largul mării, chiar pentru un înotător experimentat și înarmat cu cel mai tăios cuțit, înseamnă o moarte sigură.

George nu-și pierdu însă cumpătul. Cu mâna stângă trase repede de la brâu cuțitul lat și lung, tăie cu iuțeala fulgerului funia prinsă de mijloc și al cărei capăt îl ținea Jerry sus, dădu drumul coșului și se lăsă repede la pământ. Greutatea căștii îi dădu posibilitatea să se mențină în situația aceasta.

Rechinul-tigru nu-l putea înhăța acum, nu se putea lăsa atât de adânc, ca să înșface trupul care se afundase puțin în nămol. Și George văzu deodată o adevărată furtună de nămol și nisip în jurul său, simți o lovitură puternică, apoi se adânci și mai mult în pământul moale.

Dar monstrul trecu pe deasupra și în furia lui probabil că se izbise de stâncă, deoarece George simți că se-ndepărtează, stârnind un vârtej de apă cu coada lui enormă. Câteva clipe, tânărul rămase liniștit. Ținea încă în mâna stângă cuțitul enorm, cu tăișul îndreptat în sus și i se păru că simțise o smucitură puternică. Probabil că dihania își spintecase trupul în cuțitul lui George.

Tânărul observă acum că Jerry trăgea în sus coșul pe jumătate umplut cu scoici. Mirat și cu oarecare amărăciune în suflet, el își spuse că omul acesta ținea mai mult la prețioasele sale scoici decât la viața "tovarășului" său. Mai mult ca sigur că-și zisese că George fusese omorât de rechin, căci trebuia să fi observat prin apa limpede ceea ce se petrecuse la fund, la început. Pe urmă, vârtejul de apă și nisip îl împiedicase să mai vadă ceva, și faptul că funia fusese tăiată îi întărise, desigur, bănuiala că tânărul fusese omorât.

George avu deodată o idee îndrăzneață. Ce-ar fi să-l lase pe Jerry să creadă că rechinul îl omorâse într-adevăr? În cazul acesta trebuia, firește, să se ascundă acum, înainte ca norul de nisip și nămol să se risipească. Și pentru acest scop nimic nu era mai potrivit decât crăpătura îngustă pe care o descoperise în peretele de stâncă.

Nu șovăi mult și fără să se ridice de jos se târî pe pământul moale, îndreptându-se spre stâncă. Ajunse în sfârșit la ea și, tot pipăind piatra, o luă spre dreapta. Găsi într-adevăr crăpătura, care era destul de largă ca să se poată ascunde în ea. Cât de adânc ducea înăuntru, n-avea de unde să știe și nici de cercetat n-avea vreme, ci mai întâi voia să vadă dacă-i reușise viclenia. Poate că Jerry va rămâne în golf până seara și-l va pune pe Kuda să se afunde din nou. Întorcându-și privirea și uitându-se în sus, George își dădu seama că se cam pripise cu aducerea la îndeplinire a planului său. Doar nu va putea să-și petreacă ziua în crăpătura asta de stâncă.

Nu-i rămânea altceva de făcut decât s-aștepte limpezirea apei și să se ridice îndărăt la suprafață. Îi va explica apoi australianului că se ascunsese în crăpătură de teama unui atac al rechinului.

Serial senzațional

seria completă

HOȚUL DE MĂRGĂRITARE (IV)

41

Norul de nisip și nămol se împrăștia încetul cu încetul și George scoase cu băgare de seamă capul afară, numai atât cât să poată privi în sus. Recunoscu contururile corăbiei, văzu apoi capetele lui Jerry și Kuda, care se aplecau peste parapet și priveau cu încordare în apă.

Tânărul hotărî să rămână liniștit deocamdată, fără să se arate; ar fi putut explica apoi că sforțarea enormă pe care o făcuse îl lăsase în nesimțire câtva timp.

Jerry și malaiezul continuau să privească în adâncime; australianul părea să nu poată pricepe că scafandrul, în care își pusese atâta încredere, dispăruse brusc.

George zâmbi în sinea sa. Numai că satisfacția lui nu va ține mult, căci tot va trebui să

se arate în curând. În afară de asta, nu era exclus ca ascunzătoarea lui să adăpostească vreun musafir neplăcut, poate vreun polip uriaş, care va fi bucuros să dea de o pradă atât de lesnicioasă.

La gândul acesta, George se simţi îndemnat să iasă din crăpătura unde se aciuise, dar acum văzu sus o priveliştе care-l umplu de spaimă. În acelaşi timp simţi o compătimire adâncă pentru Jerry, a cărui soartă părea să fie pecetluită.

Umbre lungi şi înguste se-ndreptau cu iuţeala fulgerului direct spre vasul australianului, deasupra apei limpezi a golfului. Erau kanu-uri de-ale băştinaşilor conduse fiecare de câte cel puţin şase vâslaşi, după cum recunoscu George în vârtejul produs de lopeţi.

În privinţa aceasta ţinutul era deci foarte primejdios. Canibalismul, care era încă în floare, cu deosebire pe insulele Salomon, la vânătorii de capete, se-ntindea, desigur, în ascuns, peste tot regatul insular al Oceanului Pacific, poate până în Tasmania, pe coasta de sud a Australiei.

De câte ori n-o fi fost atacat şi ucis vreun călător singuratic pe vreo insulă izolată, pe care o credea complet nelocuită! La fel păreau să se petreacă lucrurile şi de data asta. Vreun trib de pe o insulă din apropiere l-o fi observat, probabil, adesea pe Jerry, şi acum socotea momentul potrivit ca să dea atacul.

George aruncă repede o privire spre corabia australianului. Amândouă capetele dispărură; probabil că îndrăzneţul "hoţ de mărgăritare" se înarma pentru o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Şi George văzu deodată două făpturi negricioase căzând dintr-un kanu şi zbătându-se cu disperare în apa limpede, pentru a se afunda apoi încetişor.

Din ce în ce mai multe făpturi dintr-astea cădeau din kanu-uri. Nici un glonţ de-al australianului părea să nu dea greş.

Dar acum, două-trei kanu-uri ajunseră lângă vasul lui Jerry. Din nou căzură făpturi negricioase în apă, de data asta însă la mare depărtare de luntri.

Din faptul acesta George îşi dădu seama că erau băştinaşii care căzuseră sub mâna de fier a lui Jerry. Cu forţa lui uriaşă, omul acesta misterios izbutise să-i azvârle departe, în mare.

Totuşi, sfârşitul acestei lupte înverşunate nu putea fi decât doborârea australianului, care avea împotriva lui prea mulţi duşmani.

Kanu-urile îi împresurară acum vasul din toate părţile, băştinaşii nu mai cădeau în mare, mişcările luntrilor deveniră mai liniştite - lupta se sfârşise deci. Sălbaticii vor începe să jefuiască vasul lui Jerry, vor lua cu ei alimentele, armele, păturile şi ce-or mai găsi pe acolo, înapoindu-se apoi pe insula lor.

George îşi simţi inima strânsă de durere la gândul că în felul acesta va pierde şi el

prețiosul pumnal dăruit de frumoasa fiică a prințului indian. Căută să se liniștească însă, spunându-și că și-l va recăpăta, poate, mai târziu, cu ajutorul camarazilor săi. Prea departe nu puteau locui sălbaticii, trebuiau doar să ia la rând insulele până vor da de cea căutată.

Trecu mult timp până se produse din nou mișcare în kanu-uri. În cele din urmă, se îndepărtară de vasul lui Jerry, pornind spre plaja golfului. George privi uimit după ele, apoi le văzu dispărând în crăpăturile stâncilor. Așadar, sălbaticii locuiau pe această insulă, fără ca Jerry să fi avut vreo bănuială.

Acum pentru George se punea problema să scape teafăr din situația asta neplăcută. Poate c-ar merge, dacă va izbuti s-ajungă pe vasul lui Jerry, pe care sălbaticii îl lăsaseră în părăsire. Dacă n-ar fi stricat motorul, era salvat.

V. Zeul sălbaticilor

Plin de nădejde, George privi în sus la vasul care-i va aduce salvarea. Atunci observă însă ceva care-i produse o dezamăgire adâncă: corabia lui Jerry se scufunda. Sălbaticii o găuriseră, după ce jefuiseră tot ce era de jefuit. Prin asta voiau să înlăture dovezile crimei lor.

Ultima lui nădejde se irosi deci, căci, de unul singur, n-ar fi putut lipi găurile, scoate apa și aduce vasul în stare de plutire. Și i-ar fi venit foarte greu chiar numai să-și dezbrace, fără ajutorul cuiva, costumul de scafandru.

Cu desăvârșire dezorientat, vru să se sprijine cu spatele de peretele de stâncă, spre a chibzui temeinic la ce avea de făcut. Deodată, începu să se clatine pe picioare, căci scăpase cu totul din vedere faptul că se afla într-o crăpătură de stâncă, dar care părea să ducă în adânc.

Și, cu toată situația critică în care se afla, curiozitatea se trezi într-însul. Încotro ducea acest tunel îngust?

Regreta din suflet că nu avea la el lampa de buzunar, construită cu atâta măiestrie de inginerul Hagen, și care funcționa și în apă. Așa că nu-i rămânea decât să înainteze pe dibuite. De-abia acum observă că încă mai ținea în mână ultima scoică pe care o desprinsese și care avea o formă ciudată. Fără vreun gând deosebit, o vârî în chimirul larg al costumului de scafandru. Puse și cuțitul la loc, apoi începu să pipăie pereții, înaintând pas cu pas.

Crăpătura era îngustă de tot, în unele locuri fiind nevoit chiar să se strecoare de-a latul, căci umerii formau o piedică pentru trecere. Și mai trebuia să fie cu mare băgare de seamă, ca nu cumva să-și rupă costumul de cauciuc de vreo ieșitură ascuțită.

Se miră văzând cât de adânc era tunelul și i se părea că terenul urca din ce în ce mai mult. Nu cumva crăpătura aceasta ducea prin stâncă undeva la suprafața insulei? Sau nimerise în vreun cazan subteran, în care va fi luat în primire fără-ntârziere de tentaculele fioroase ale vreunui polip uriaș?

La gândul acesta rămase câteva clipe în loc, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să se înapoieze. Poate că izbutea să ajungă pe țărmul golfului și, dezbrăcându-și costumul greu, să se ascundă pe undeva...

Dar, chiar și așa, situația lui ar fi fost disperată, căci de unde să ia hrană? Și cât timp ar fi trebuit să aștepte până să treacă un vapor pe lângă insula asta singuratică? În vremea asta, sălbaticii îl vor fi descoperit și ucis.

Așadar, tot mai bine era să meargă înainte, fie ce-o fi. Și, cu gândul la polipul ce-ar putea sta la pândă pe aici, își trase cuțitul de la brâu, pentru ca să se poată apăra cel puțin.

Terenul se înălța tot mai mult și devenise acum foarte pietros. Așadar, nămolul și nisipul de pe fundul mării nu ajunsese până aici.

Deodată, se izbi cu putere de zidul tare. Tunelul se sfârșea, deci; asta însemna că tot trebuia să se-ntoarcă și să-ncerce să

iasă la suprafață prin golf.

Totuși, pipăind cu brațul drept în jurul său, rămase încremenit în loc, căci zări în fața sa o licărire slabă de lumină, un punctuleț numai, dar bănui imediat că gangul pe care-l urcase făcea aici un cot brusc, spre a duce mai departe, la suprafața insulei.

Plin de nădejde, George își urmă drumul. Poteca îngustă urca tot mai mult și din ce în ce se lumina înaintea tânărului. Așadar, îi era dat să iasă din nou la lumina soarelui. Odată sus, va găsi el un mijloc de salvare.

Poate că totuși tatăl său izbutise să urmărească vasul lui Jerry! Poate că se și afla prin apropiere, ocolind insula în căutarea lui. Din ce în ce mai mult se lumina înaintea lui; în curând ridică încet capul din apă, gangul umplut urca acum la suprafața mării.

George trebuia să fie cu băgare de seamă. Chibzui o clipă dacă să scoată casca, pentru ca apoi să-și poată dezbrăca repede celelalte piese ale costumului.

Își spuse însă că va trebui poate să se afunde din nou repede în mare, dacă-l vor descoperi sălbaticii. Și, cu hotărârea aceasta, păși mereu mai departe, tot urcând, cu trupul în apă.

Din fericire, gangul se lărgea din ce în ce și tavanul se înălța în aceeași măsură. În cele din urmă, George ajunse într-o peșteră mare, la marginea căreia se oprea apa. Pământul peșterii urca și el, căci până la înălțimea stâncilor mai erau vreo cinci-șase metri.

Firește că era din cale-afară de obositor să urce stânca dreaptă, cu tălpile grele de plumb în picioare, dar o presimțire nelămurită îl opri pe George să-și scoată costumul de scafandru.

Se târî astfel cu greu spre gura largă a peșterii și, când ajunse acolo, bucuria îl făcu să fie cam neprevăzător, căci, în loc să scoată cu atenție capul din peșteră și să vadă dacă nu cumva se află vreun sălbatic prin apropiere, el păși de-a dreptul afară, cu gândul să privească în larg, căutând submarinul.

Și atunci văzu la dreapta și la stânga câteva făpturi negricioase, făcând gesturi agitate. Duse repede mâna la cuțit, hotărât să se apere, dar priveliștea care i se înfățișă era atât de surprinzătoare, încât rămase încremenit.

Vreo zece tuciurii stăteau cu burta la pământ și nici nu cutezau să-l privească, în vreme ce alții o luară la fugă, făcând gesturi sălbatice. Dacă n-ar fi avut casca pe cap, ar fi auzit, desigur, strigătele de spaimă ale băștinașilor.

Primul gând al lui George fu să se înapoieze repede la peșteră, dar atunci văzu pe o lespede de piatră - la vreo zece metri de el, pe platoul stâncos - un idol primitiv din lemn, împodobit cu zugrăveli barbare, de culoare albă. În fața acestui idol se aflau armele lui și ale lui Jerry, apoi cutii de conserve și felurite alte obiecte. Așadar, sălbaticii jertfiseră prada zeului lor.

George își puse în gând să-și ia îndărăt armele, și în primul rând pumnalul dăruit de Sanja. Își dădu seama brusc că băștinașii aceștia primitivi îl luau drept un zeu nou și poate că peștera din care ieșise el era sfântă pentru dânșii, din vreun motiv oarecare. Apariția lui neașteptată trebuie să fi făcut o impresie adâncă asupra sălbaticilor, și acum numai de el depindea să-și joace rolul mai departe.

Încetișor, agitând brațele în chip solemn, păși spre lespedea de piatră. Un băștinaș bătrân și scund, care-și atârnase în jurul gâtului tot soiul de scoici, șopârle uscate și multe altele, se ridică și încercă să-l împiedice să se apropie, făcând mișcări de implorare cu brațele.

George își dădu seama îndată că era vraciul tribului, care-și vedea primejduită puterea și voia să salveze vechiul idol al seminției sale.

Pe acest om trebuia să-l facă nevătămător cât mai repede. Păși încet spre el, se opri în fața lui și, când vraciul, înmărmurit o clipă, își redobândi curajul și începu să dea iar din mâini, George îl izbi cu putere în bărbie, culcându-l la pământ. Apoi se îndreptă liniștit spre lespede, ridică idolul și-l azvârli lângă vraciul leșinat.

După aceea, prima lui grijă fu să-și ia îndărăt revolverele și pumnalul; dădu la o parte celelalte obiecte și se așeză, calm, pe piatră.

Trebuia să chibzuiască ce avea de făcut. Probabil că sălbaticii îl recunoscuseră acum ca un zeu nou, văzându-l cum îl doborâse pe vraci și zvârlind cât colo idolul lor.

Deocamdată se simțea bine; câteva clipe de odihnă, după oboselile îndurate, îi priau de minune. Simțea însă că nu o va putea duce așa mereu, căci soarele, din ce în ce mai puternic, îl făcea să se înăbușe în costumul de scafandru.

Băștinașii nu cutezau să se clintească din loc. George întoarse capul și văzu îndărătul lui alți vreo cincizeci de sălbatici, care se aruncară și ei la pământ acum, cu brațele ridicate. Așadar, toți îl recunoșteau ca zeul cel nou... Dar ce atitudine să ia dânsul? Cum să iasă din situația asta ciudată și destul de primejdioasă?

Frământat de gândurile acestea, văzu deodată că bătrânul doborât de el începe să se miște. Se ridică încet, privi rătăcit câteva clipe în jurul său, apoi, văzând idolul lângă el, la pământ, păru că-și dă seama că s-a sfârșit cu puterea lui, dacă nu va întreprinde ceva împotriva monstrului străin care se ivise pe neașteptate în mijlocul lor.

Dintr-o săritură fu lângă George, agitând în mâna dreaptă un cuțit lucitor.

Dar, în clipa aceea de primejdie, tânărul avu o idee năstrușnică, pe care o puse imediat în aplicare. Cu iuțeala fulgerului, deschise ventilul prin care intră aerul în interiorul costumului de scafandru, stofa cauciucată începu să se umfle repede și vrăjitorul înspăimântat îl văzu pe zeul cel nou devenind tot mai gras și mai diform.

(Cu ajutorul acestui dispozitiv, scafandrii sunt ridicați la suprafața apei, dar de această

dată îl salvă pe George dintr-o situaţie primejdioasă.)

Ceilalţi sălbatici se ridicaseră şi ei pe jumătate, când vraciul pornise la atac, dar, în clipa noii surprize, se aruncară înapoi la pământ. Bătrânul se dădu şi el bătut, aruncă o ultimă privire înspăimântată asupra lui George, apoi se trânti cu burta în jos.

Tânărul dădu din nou drumul aerului afară. Trucul acesta ingenios avusese efectul dorit.

Acum însă trebuia să întreprindă ceva, altminteri putea să aştepte mult şi bine aici. Gesticulând sălbatic cu braţele, se ridică şi ocoli încetişor lespedea de piatră. Toate privirile erau îndreptate asupra lui, cu spaimă. Se opri, se bătu cu palmele în piept, apoi le dădu de înţeles sălbaticilor, prin gesturi, să se îndepărteze. La început, ei nu-l pricepură, dar, când el începu să tropăie de zor cu tălpile de plumb, tuciuriii săriră în sus speriaţi şi o zbughiră spre desişul insulei.

Respirând uşurat, George se aşeză din nou pe piatră şi chibzui. Era încredinţat că sălbaticii îl spionau din desiş - trebuia deci să se poarte în aşa fel, încât ei să nu-şi piardă respectul pentru el.

Privi cu atenţie în jurul său şi văzu că o potecă îngustă şi dreaptă urca pe zidul de stâncă al peşterii din care ieşise el. De acolo, de sus, putea să privească în largul mării, căutând submarinul tatălui său.

Încet şi cu paşi rari se-ndreptă spre potecă. Din nou îi veni ideea să-şi umple costumul cu aer, ca să-i sperie pe sălbatici, ca nu cumva să se gândească să-l atace.

Cu sforţări uriaşe izbuti să ajungă sus, îşi întoarse privirile şi văzu că sălbaticii ieşiseră sfioşi din desiş, şi se luau după el, încetişor. Îşi umflă şi mai mult costumul şi gesticulă sălbatic cu braţele. Efectul fu fulgerător: băştinaşii o rupseră la fugă, pitindu-se în desiş.

Aproape două ceasuri, George rămase sus, cercetând mereu marea, fără folos însă. Căldura şi foamea îl îndemnară să coboare din nou. Coborâşul era şi mai greu decât urcuşul, dar spre mulţumirea sa tânărul văzu că sălbaticii - cei care ieşiseră iar din desiş în vremea asta - se făcură nevăzuţi, zărindu-l coborând.

Se apropie liniştit de lespedea de piatră, luă două cutii cu conserve de carne, o sticlă cu apă minerală, apoi porni încet spre peşteră.

Ajuns înăuntru, căută ungherul cel mai întunecat, deschise unul din gemuleţele coifului şi aspiră cu lăcomie aerul proaspăt din peşteră. Apoi deschise cu cuţitul cutiile de conserve şi înghiţi cu lăcomie carnea. După ce-şi potoli şi setea, situaţia îi apăru în culori mai trandafirii.

O toropeală bruscă puse stăpânire pe el, se întinse aproape fără voie pe pământul tare şi adormi imediat.

Când se trezi, luă hotărârea să cerceteze din nou marea, poate va descoperi subma-

rinul, înşurubă coiful, îşi umflă costumul şi ieşi din peşteră, păşind agale.

Sălbaticii erau acolo, cu privirea nedezlipită de intrarea peşterii, dar, când îl văzură gesticulând din nou sălbatic, o rupseră iar la fugă. Probabil că nu aveau încă destulă încredere în noul lor zeu, tot aşa după cum nici "zeul" nu prea avea încredere într-înşii, desigur.

George urcă iar poteca îngustă care ducea pe marginea peretelui de stâncă. Şi când îşi îndreptă acum privirea spre mare... îi veni să joace de bucurie, căci, la numai cincizeci de metri de insulă, ieşea din apă periscopul DOX-ului.

George începu să gesticuleze cu braţele, arătând mereu în jos, spre golful pe a cărui margine stătea el. În cele din urmă, periscopul se înălţă şi fu lăsat îndărăt în apă, de trei ori la rând, semn că tatăl său îl văzuse şi-l înţelesese.

Porni repede prin peşteră şi ajunse din nou sub apă. Prin cămăruţa de scafandru de la proră, intră în submarin, şi zeci de mâini se-ntinseră spre el, ajutându-l să-şi dezbrace costumul greu.

- Slavă Domnului că mă văd iar împreună cu voi, tată, rosti dânsul fericit. Am avut o aventură cum nu m-am aşteptat vreodată. Uite cu ce m-am ales!

Râzând, înmână tatălui său scoica de formă ciudată. Toţi se grăbeau să-i strângă mâna şi George fu nevoit să se ducă în sala echipajului şi să le povestească tovarăşilor peripeţiile aventurii sale.

Când aminti de rolul ce-l jucase, ca zeu al sălbaticilor, toţi izbucniră în râs, dar când îşi exprimă bănuiala că Jerry şi Kuda au fost mâncaţi de canibali, căpitanul zise cu seriozitate:

- Nu, dragul meu, când am intrat în golf, am văzut doi rechini-tigri uriaşi, care au rupt-o la fugă la ivirea noastră. Apa deasupra corabiei scufundate era colorată în roşu şi în jurul ei pluteau fâşii de stofă. Aşadar, Jerry şi Kuda s-au scufundat cu vasul lor şi au căzut jertfă rechinilor.

- Australianul acela era într-adevăr un om extraordinar, zise George cu părere de rău în glas. Trebuie să mărturisesc că mi-a plăcut mult, deşi m-a silit să fac fără voie pe scafandrul.

- George, ai adus un lucru foarte frumos din aventura d-tale, interveni doctorul Bertram. Ia te uită!

Îi arătă scoica desfăcută şi tânărul văzu cu uimire o perlă minunată, mare, de culoare roşietică. Preţuia o mică avere.

Se alesese deci de pe urma aventurii sale cu o amintire, cum nici nu şi-ar fi dorit alta mai frumoasă.

Serial senzațional

seria completă

MLAŞTINA MORŢII (I) 42

I. Aventura lui Pongo

Pe bordul "Dox"-ului domnea o liniște desăvârșită. Cei patru tovarăși care scăpaseră cu bine din ultima aventură stăteau de vorbă în turn, reamintindu-și de clipele de groază prin care trecuseră.

Când se lăsă noaptea, toți se retraseră în cabinele lor, numai George n-avea astâmpăr, căci doctorul Bertram îi făgăduise să-i povestească urmarea aventurilor sale alături de uriașul Pongo. Cu toate că savantul medic era obosit, cedă stăruințelor tânărului și începu:

"- Opriţi! comandă sergentul.

Când cei doisprezece soldaţi ai legiunii străine olandezo-indiană rămaseră locului în luminiş, sergentul se-ntoarse spre noi.

- Domnule Farrow, ordinul colonelului este să v-aducem pe marginea marilor mlaştini. Şi, precum vedeţi, am ajuns. Îngădui ca oamenii mei să-şi ridice aici tabăra?

- Cu dragă inimă, Vaasen, răspunse Marian prietenos. Faceţi cum credeţi de cuviinţă. Colonelul Daendels te-a pus la dispoziţia mea, împreună cu oamenii d-tale, pentru timp de patru săptămâni. Mă bate gândul să pătrund mâine-poimâine în mlaştini şi să pun mâna pe un rinocer cuirasat. Atunci va trebui ca oamenii d-tale să vină cu noi ca să curăţe de nămol smârcurile. Dacă avem noroc, ne vom putea înapoia la Telok Semawee încă înainte de a se împlini vremea.

Sergentul făcu o mutră cam plouată.

- Domnule Farrow, zise el, până acum am însoţit trei expediţii în lăuntrul ţării. Chiar şi în luminişul acesta am stat o dată cu oamenii mei, aşteptând trei naturalişti englezi care voiau să prindă şi dânşii un astfel de rinocer. Ce să mai lungesc vorba..., domnii aceia nu s-au mai întors. Mlaştinile sunt primejdioase şi nu degeaba le numim noi "mlaştinile morţii". Moartea pândeşte acolo sub toate înfăţişările, fie sub formă de friguri de baltă, animale veninoase sau băştinaşi, de care se spune c-ar mai trăi aici în triburi sălbatice. Te sfătuiesc să te laşi păgubaş, domnule Farrow. Mi-ar părea nespus de rău dacă ar trebui s-aştept zadarnic reîntoarcerea d-voastră.

- În privinţa asta, poţi fi liniştit, dragă Vaasen, răspunse Marian. Cunosc foarte bine primejdiile care ne pândesc, căci am fost şi prin mlaştinile africane, care sunt, poate, şi mai periculoase. Apoi, îl avem pe Pongo, care ne va fi de un ajutor preţios.

Sergentul îndreptă o privire temătoare spre negru, care tocmai se îndeletnicea cu ridicarea cortului nostru. Chiar lui, un european oarecum cultivat, făptura uriaşului, cu chipul lui grozav de gorilă, îi dădea fiori, deşi aflase şi dânsul cât de credincios şi vrednic de încredere se arătase Pongo în lupta împotriva bandei de criminali chinezi.

Şi totuşi, uriaşul, îmbrăcat cu costumul lui kaki, făcea acum o impresie mult mai bună decât pe timpul când îşi ducea zilele în pădure, cu trupul aproape gol. Numai armele şi le păstrase, suliţa aceea lungă şi pumnalul lui ascuţit. La arme de foc nu prea ţinea, şi nici n-ar fi avut nevoie de ele, căci îşi făcea destul de bine treaba cu ale lui.

De asemenea, rămăsese posac ca şi mai înainte, şi numai stăruinţele noastre şi o oarecare dragoste ce părea să o simtă pentru noi îl hotărâră să se alăture legionarilor. Se ţinea însă mereu deoparte şi nici un soldat n-ar fi cutezat să-i adreseze vreun cuvânt.

Vaasen dădu din cap şi zise:

- Da, domnule Farrow, negrul acesta vă este un ajutor preţios. Nu prea am auzit eu multe despre el, dar, din puţinul ce l-am aflat, sunt în măsură să-mi fac o idee exactă de persoana lui. Cred că te-ar interesa mult să-i afli biografia, ca să zic aşa.

- Da, aștept chiar cu nerăbdare să i-o aflu. Obârșia trebuie să-i fie de prin ținutul Congoului, judecând după numele său, cred însă că va fi fost și prin Arabia și orașele de pe coastă, căci numește tigrul «Sabaa», denumirea arabă pentru leu, și vorbește dialectul englezesc «pidgin». Probabil că soarta l-a azvârlit în Sumatra. Bietul om, trebuie să fi îndurat multe în viață.

- Zău, e păcat că la un trup atât de frumos, de uriaș, să aibă chipul acesta fioros. Cum se explică lucrul acesta?

- Părerea mea e că mamă-sa a fost atacată sau speriată de o gorilă, în vremea când îl purta în pântece. S-au văzut adesea cazuri dintr-astea. Cred că această explicație e cea mai apropiată de adevăr.

- Probabil că ai dreptate, domnule Farrow. Nici nu poate fi altfel. Acum, iartă-mă, te rog, că te părăsesc, căci trebuie să dau oamenilor mei dispoziții pentru ridicarea corturilor.

Sergentul salută politicos și se îndepărtă.

Noi mersem spre cortul nostru pe care Pongo tocmai îl terminase. Uriașul se îndeletnicea acum să aprindă focul, căci trecuse de mult timpul de masă și noi nu îmbucasem nimic.

În vreme ce deschideam câteva cutii cu conserve, îl priveam dus pe gânduri. Marian se apropie de mine și-mi zise:

- Robert, știi că avem însărcinarea să prindem doi tigri pentru grădina zoologică din Londra. N-ar fi mai bine să începem cu asta, înainte de a merge la mlaștini? Sunt încredințat că se află mulți tigri pe aici.

- Am putea încerca, încuviințai eu. Dacă avem noroc și izbutim să săpăm încă astăzi o groapă, vom putea avea mâine o pereche.

- Chiar atât de repede nu cred să meargă, râse Marian, dar, în definitiv, ar putea și legionarii să scoată animalele din groapă, dacă se vor prinde, bineînțeles, în timpul lipsei noastre; sergentul Vaasen se va pricepe el să facă atâta lucru.

Pongo, care ascultase cu atenție la ceea ce vorbeam, interveni:

- Massers vor să prindă Sabaa? Pongo va merge adulmecă. Massers face astăzi încă groapă și mâine vor avea Sabaa.

Propunerea uriașului ne convenea de minune. În timpul pe care vom fi nevoiți să-l petrecem la mlaștini, tigrii vor putea rămâne în cuștile de transport, ca să se obișnuiască cu oamenii. Legionarii - bărbați unul și unul - vor ști cum să procedeze.

- Când vrei să te duci, Pongo? întrebă Marian.

- După ce a mâncat. Pongo crede Sabaa este aproape.

- Asta ar fi minunat, dragă Pongo. N-am putea merge și noi, sau vrei să-i adulmeci singur pe tigri?

- Pongo singur merge, Massers face zgomot. Pongo întoarce repede, apoi face groapa.

Mâncă în grabă, își luă armele și părăsi luminișul. Băgai de seamă că nu luă direcția de-a dreptul spre mlaștini, ci apucă ceva mai spre nord. Sergentul Vaasen căută să afle ce avea de gând

uriaşul, şi la răspunsul nostru, dădu din cap mirat. Nu-i venea să creadă că un singur om putea să pătrundă în sălbăticia de acolo, ca să caute bârlogul unei perechi de tigri. Noi eram însă atât de încredinţaţi de însuşirile lui Pongo, încât puserăm să se întocmească imediat cuştile uşoare, dar trainice, în care trebuiau să rămână fiarele până vor fi transportate. Apoi fură aleşi pentru săparea gropilor şase oameni, care, după spusele sergentului, mai luaseră parte şi la alte expediţii asemănătoare. Montarea cuştilor dură ca la vreo două ceasuri, şi atunci se întoarse şi Pongo. Chipul său, aşa oribil cum era, strălucea de bucurie.

- Massers vine repede, ne zise el. Pongo găsi Sabba, el şi ea.

Era aproape de necrezut că negrul izbândise atât de repede. Dar ne puteam bizui pe deplin pe uriaş, aşa că, împreună cu cei şase legionari, pornirăm îndată după el. Fiecare soldat luă cu el o sapă şi o foaie de cort, ca să poată pune deoparte pământul săpat.

O bună bucată de drum furăm siliţi să ne strecurăm cu greutate prin desişul sălbatic, apoi ajunserăm pe o potecă bine bătătorită, dar de pe care nu ne-am fi putut abate cu un pas, atât erau de încâlcite tufele de amândouă părţile. Pe o astfel de potecă nu e greu de mers, în schimb te pândesc primejdii foarte mari, căci la vreo întâlnire neaşteptată cu o sălbăticiune n-ai unde să te pitulezi.

Răsuflai uşurat când ajunserăm în sfârşit într-un mic luminiş. Pongo se opri acolo.

- Massers, stai liniştit, şopti el. Sabaa este aproape. Askaris sapă groapă aici, apoi pleacă repede de tot. Pongo caută acum Sabaa.

Nu ne lăsă timp să-l mai întrebăm ceva, căci pieri numaidecât printre tufe. Legionarii - pe care Pongo îi numea «Askaris», de pe vremea când se afla în Africa - începură să sape groapa. Eu privii cu atenţie luminişul şi mă adresai lui Marian:

- N-ar fi mai bine să punem să se sape două gropi? Una aici, la capătul potecii pe care am străbătut-o, iar cealaltă colo, lângă tufele îndărătul cărora a dispărut Pongo.

Înainte ca Marian să poată răspunde, negrul se ivi iar din frunziş şi veni repede spre noi.

- Massers aşteaptă aici când groapa gata. Askaris să plece. Massers rămâne acolo în copac (ne arătă un tamarin uriaş). Massers aşteaptă până vine noaptea. Pongo aduce atunci Sabaa.

Se făcu din nou nevăzut, lăsându-ne înmărmuriţi.

Ce voia să zică cu asta, că va aduce el tigrii? Voia oare să-i îndrepte pe urmele sale, ademenindu-i în groapă? Dar asta era o întreprindere cum nici nu se putea mai îndrăzneaţă şi primejdioasă. Pongo o fi ştiind el însă ce poate şi ce nu poate.

Marian reveni acum la propunerea mea:

- Ai dreptate, Robert, vom pune să se sape două gropi. Te rog, supraveghează tu săparea acesteia de aici, eu voi face acelaşi lucru dincolo.

Legionarii făceau treaba cum se cuvine. Pământul săpat îl transportau în foile de cort sub tufe, şi, deşi pierdeau cu asta vreme, lucrau în schimb atât de încordat, încât cu două ceasuri înainte de apusul soarelui gropile erau gata. Vreau să zic că pământul fusese scos afară, iar acum urma să le acoperim cu crengi, ceea ce trebuia făcut cu mare dibăcie pentru ca tigrii să

nu intre la bănuială. Mai destoinic dintre toți părea să fie un legionar care luase parte la mai multe expediții. Eram și noi destul de pricepuți în astfel de treburi, așa că, înainte de a se înnopta, totul era gata.

Legionarii se îndepărtară în grabă, căci țineau să facă o bucată bună de drum pe lumină. Aveau ei făclii, nu-i vorbă, dar un marș de noapte nu era plăcut prin pădurea seculară.

Rămaserăm singuri în luminiș și ne admiram opera. Puteam fi pe deplin mulțumiți, căci nici ochiul celei mai bănuitoare fiare n-ar fi putut observa capcana. Plini de încredere, ne cățărarăm pe una din crengile de jos ale tamarindului și ne instalarăm pe cât se putea mai bine. Nu era pentru întâia oară că petreceam o noapte în pădure. Pe față ne pusesem văluri groase, iar în mâini mănuși la fel, ca pavăză împotriva înțepăturilor de țânțari, care în ținutul acesta mlăștinos aduceau malaria.

Noaptea se lăsă brusc, și imediat începu concertul asurzitor al milioanelor de viețăți mărunte ale codrilor. Acoperământul de frunziș de deasupra noastră se însufleți. Ici vreo șopârlă în copac, colo orăcăia o broască uriașă. Licurici enormi și cykade dădeau târcoale în jurul nostru și erau înhățați cu iuțeala fulgerului de vreun liliac sau altă zburătoare. Iar în adâncul pădurii seculare răsuna adesea răgetul unei fiare pornită după pradă...

Stăteam liniștiți, cuprinși de farmecul minunatei nopți tropicale, în inima codrului secular. Într-un târziu se ivi și luna pe cer, învăluind într-o lumină palidă rariștea din fața noastră. Zăream lămurit acum cele două locuri unde se aflau gropile săpate de legionari. Încordați peste măsură, așteptam clipă cu clipă ivirea lui Pongo, urmat poate de perechea de tigri, care vor cădea apoi în cursele pregătite. Deodată mă gândii că făcusem o mare greșeală.

- Marian - șoptii eu cât putui mai încet la urechea prietenului meu -, ar fi trebuit să însemnăm gropile, pentru ca Pongo să le recunoască. Admițând că va fi urmărit de perechea de tigri și va căuta să se refugieze în luminiș, lesne s-ar putea să cadă în capcană.

- Drace! știi că ai dreptate! exclamă Marian cu ciudă. Trebuie să îndreptăm repede greșeala. Voi coborî din copac și voi înfige câte o crenguță în fața fiecărei gropi. Semnul acesta va ară...

Marian își întrerupse vorba și ascultă cu încordare în direcția pe unde dispăruse Pongo. Acum auzii și eu, departe de tot, sunete misterioase, pe care nu mi le puteam lămuri.

- Ce să fie asta, Mariane? întrebai.

Prietenul meu făcu un gest enervat cu mâna și întinse mai mult capul, ca să poată auzi mai bine.

Sunetele misterioase se apropiau. Deodată Marian tresări, întoarse spre mine chipu-i ce strălucea acum ciudat și șopti:

- Robert, poate avem noroc să vedem o priveliște rară de tot. Dacă nu mă înșel, vine de colo din pădure o haită de adjagi, câinii sălbatici ai insulelor Sunda. Probabil că fugăresc vreun vânat, și, dacă vin încoace, să știi că vom vedea ceva ce n-a văzut încă nici un om până la noi. Din câte știu eu cel puțin, nici un naturalist sau vânător n-a văzut până acum pe adjagi la vânătoare. Da, da, chiar băștinașii n-au avut parte de asta, căci altminteri am fi citit pe undeva.

Acum eram şi eu bucuros. Adjagii sunt atât de greu de prins - cu atât mai mult de observat la lucru -, încât cu drept cuvânt însemna s-avem mare noroc dacă haita ar fi venit în luminiş.

Deodată însă, ne aduserăm aminte de capcanele noastre. Dacă patrupedele porniseră după un mundşak - cerbul insulelor Sunda - se putea lesne întâmpla ca animalul şi câţiva gonaci să cadă în groapă. Atunci ne-am fi putut lua rămas bun de la tigri, cel puţin pentru astăzi. Dar poate că vreo câteva exemplare din câinii aceştia sălbatici, sperioşi de felul lor, erau mai interesante şi mai de preţ.

Iată pentru ce ascultam cu tot mai multă bucurie apropierea haitei. Putea să fie la cel mult cincizeci de metri în faţa noastră, aşa că vânatul urmărit trebuia să se ivească din clipă-n clipă în luminiş, unde va da buzna în groapă, iar după el câţiva din câinii sălbatici.

De-abia îmi sfârşii gândul, că se şi întâmplă minunea. Numai că vânatul, care gonea cu o repeziciune uimitoare spre luminiş, era... Pongo. Aşadar, pe dânsul îl adulmecase haita, urmărindu-l setoasă de sânge. În fuga lui turbată nu mai avusese vreme să se cţere în vreun copac, în schimb ne ştia pe noi aici, în luminiş, şi mai ştia că prin câteva gloanţe vom pune pe goană primejdioşii urmăritori.

- Pongo, aici! strigai eu repede.

În clipa asta uitasem cu desăvârşire de capcana noastră.

Pongo se opri exact la mijlocul capacului subţire de crengi şi în clipa următoare dispăru în golul de sub picioarele lui.

- Dumnezeule! exclamă Marian îngrozit. Trebuie neapărat să împuşcăm câinii din faţă. Căci dacă unii din ei vor cădea de asemenea în groapă, bietul Ponog e pierdut...

Spunând acestea, trase piedica puştii sale şi duse arma la ochi. Eu făcui la fel şi amândoi aşteptam haita, care se afla încă la cel mult douăzeci de metri depărtare. Dacă primele gloanţe nu vor da greş, cu siguranţă că restul haitei o va lua la fugă îndărăt.

Dar adjagii nu veneau. E lucru cunoscut că până şi cei mai bine înarmaţi locuitori ai junglei se tem de aceşti câini sălbatici, căci, întocmai ca şi kolsun-ul - câinele sălbatic din ţinuturile de miazănoapte ale Indiei -, se pricepe şi adjag-ul să sfâşie, prin muşcături repezi, partea inferioară a trupului victimei sale, în timpul goanei.

Şi acela care sărise acum din desiş şi dispăruse în groapă era şi el un locuitor bine înarmat al junglei.

Totul se petrecuse atât de repede, încât nici nu avurăm vreme să descărcăm un glonţ, iar, pe de altă parte, groaza ne paralizase într-atât, încât ne ieşise din minte să ne folosim de arme.

Căci Pongo avea acum un tovarăş grozav de rău în groapa aceea lungă de patru metri, adâncă tot pe atâta şi iată de doi... Acest tovarăş era un uriaş tigru regal.

«El, al cărui nume nu se rosteşte» - cum îi spun, cu teamă, locuitorii insulelor Sunda acestei fiare grozave -, fugise şi dânsul dinaintea haitei de adjagi şi-l ameninţa acum pe Pongo cu o moarte cumplită, în groapa îngustă săpată de noi.

II. Un popor ciudat

- Robert, trage repede în câini! strigă Marian agitat. Trebuie să-l ajutăm imediat pe Pongo... Numai de n-ar fi prea târziu.

Dusei puşca la ochi, căci acum se iviră cei dintâi câini - ce semănau cu lupii - pe marginea luminişului. Erau mai prevăzători şi mai bănuitori decât Pongo şi tigrul, căci se opriră brusc din fugă şi adulmecară întâi aerul.

Era momentul potrivit pentru noi şi imediat traserăm patru gloanţe care nu-şi greşiră ţinta. Câinii din faţă se rostogoliră scheunând, iar ceilalţi - aşa cum ne şi aşteptam - o zbughiră la fugă îndărăt şi se făcură nevăzuţi în desiş.

Imediat ne coborârăm din copaci şi străbăturăm luminişul în fugă, îndreptându-ne spre groapă. În mijlocul acoperitoarei de ramuri se făcuse numai o gaură mică, aşa că nu-l puturăm vedea nici pe Pongo, nici tigrul. Auzeam însă mârâitul întârâtat al fiarei.

Marian se lăsă în genunchi pe marginea gropii şi ridică puşca.

- Robert, tigrul pare să stea la stânga în colţ, şopti el. Trebuie să ridici cât mai multe crengi din locul acesta, ca să-l pot vedea. Stai..., s-aprind lampa întâi, - aşa... voi trage cu mâna dreaptă, în vreme ce-l voi orbi cu lumina. Haide, repede!

Mă lăsai şi eu în genunchi lângă el, vârâi braţele sub crengi şi le ridicai în sus. Din nenorocire, nu puteam privi în groapă, dar îl auzii pe Marian exclamând:

- Foarte bine, îi trimit lumina drept în ochi.

Şi în clipa următoare două gloanţe detunară în noapte.

Răcnetul grozav al fiarei era cea mai bună dovadă că amândouă gloanţele nimeriseră în plin. Apoi îl auzii pe Marian mormăind o înjurătură şi adăugă:

- Tigrul a vrut să se năpustească cu ultima putere asupra lui Pongo, care l-a găurit cu sulița sa şi l-a împins îndărăt. Uite..., fiara se întinde acum... Pongo îi scoate sulița din trup... Şi acum - Dumnezeule! - a înhăţat corpul lui greu... Atenţie, îl aruncă în sus!

Marian se dădu înapoi şi eu îi urmai pilda; acoperământul de crengi zbură în aer şi, învăluit într-un nor de praf şi frunze, jumătatea trupului fiarei rămase atârnată pe marginea capcanei.

- Massers, pleacă de aici! se auzi glasul înăbuşit al uriaşului de pe fundul gropii.

Puserăm repede mâna să tragem cadavrul la o parte. Pongo înălţă apoi sulița - pe care eu i-o luai în primire - se sălta în sus, se apucă cu mâinile de marginea gropii, apoi îşi făcu vânt din închisoarea unde petrecuse câteva clipe de groază. Privi dispreţuitor spre tigru, se înclină în faţa prietenului meu şi zise:

- Massers bun împuşcat Sabaa, salvat Pongo. Mulţumesc mult.

- Pentru puţin, dragă Pongo, râse Marian, căci din vina noastră ai căzut în groapă. Trebuia să punem vreun semn. Cred însă că ai fi scăpat şi singur de tigru.

- Tigru... tigru... rosti uriaşul cu greu cuvântul neobişnuit. Este alt tigru... femeia de tigru

este încă aproape, poate vine.

Asta era o veste importantă. Dacă se mai afla pe aici o pereche de tigri - sau femela aceluia pe care îl ucisesem - mai puteam avea noroc.

- Trebuie să aranjăm la loc gropile, zise Marian.

- Pongo face asta, răspunse uriaşul. Massers duc repede tigrul de aici. După copac colo.

Ne pregăteam să urmăm sfatul lui Pongo, când răsună în spatele nostru un sunet care ne făcu să ne întoarcem cu iuţeala fulgerului. Era mârâitul întârâtat al unui tigru.

La celălalt capăt al luminişului stătea un uriaş tigru regal, un exemplar neobişnuit de mare. Ne măsură câteva clipe, se pregăti apoi de săritură, şi, în clipa următoare, făcu un salt spre noi, peste groapa care rămăsese neatinsă. La a doua săritură trebuia neapărat să ne ajungă, şi noi nu mai aveam timp să ne luăm puştile, pe care le pusesem lângă tigrul cel mort. Fiara îşi şi făcuse vânt a doua oară...

În clipa aceea, furăm împinşi cu putere în lături.

Pongo, care se lăsase în genunchi îndărătul nostru pe marginea gropii, nu-şi pierduse sângele rece nici în astfel de situaţii. Printr-o mişcare rapidă a braţelor sale uriaşe ne apărase - cam brutal, e drept, dar cu atât mai sigur - de ghearele fiarei, şi el însuşi se aruncă apoi cu o săritură de-a-ndăratelea, spre groapă. Căzu pe spate de partea cealaltă, dar înainte de a se putea ridica, tigrul «aterizâ» pe acoperişul de crengi al gropii, şi, cu un răget de furie, se prăbuşi în capcana adâncă.

În clipa următoare, Pongo era iar în picioare şi ne zâmbi ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

- Tigrul animal mare, dar prost, îşi dădu el cu părerea. Pongo mult mai şiret. Massers vine repede încoace, soseşte femeie de la tigru.

Asta auzeam şi noi acum, căci la răgetul înăbuşit al tigrului care se zbătea acum în groapă, răspunse de la mică depărtare tigroaica, cu pufnituri furioase. Şi înainte de a ne putea întoarce ca să alergăm lângă Pongo, ea îşi şi făcu loc printre crengi, se repezi în luminiş şi... se prăbuşi imediat în prima groapă, care rămăsese neatinsă.

De bucurie, Pongo a început să dănţuiască.

- Oh, Massers, fie foarte bine! izbucni el, în englezeasca lui stricată pe care o vorbea. Tigrul şi nevasta de la el prinşi. Massers merge acum cu Pongo în tabără, trimite aici Askari. Mâine căutăm Monuhu.

«Monuhu» era numele pentru rinocer, pe limba lui, o dovadă că fusese şi-n Africa de Sud, căci cafrii din Colonia Capului dăduseră numele acesta rinocerului de mlaştină.

- Bine, dragă Pongo, zise Marian, dar mai întâi aş vrea să jupuim tigrul şi cei patru câini. Ţin neapărat să am blănurile lor.

- Massers jupoaie câini, Pongo tigrul! hotărî uriaşul, şi se puse îndată pe lucru.

El fu mai repede gata cu treaba lui grea, decât noi cu a noastră, care pentru el părea o jucărie. Luă pe braţ apoi blana fiarei şi porni înainte spre tabără, în vreme ce noi îl urmarăm cu pieile câinilor".

Serial senzațional

seria completă

MLAŞTINA MORŢII (III) 42

"Cu privirea ațintită spre pământ, el înconjură copacul, se opri brusc și smulse niște buruieni. Plin de bucurie, se-ntoarse înapoi și dădu fiecăruia din noi câteva din frunzele acelea groase.

- Massers freacă! zise el, dându-și peste cap vălul apărător de țânțari și începând să se frece de zor pe față și pe ceafă cu buruiana adusă.

Făcu același lucru și la mâini, iar noi îi urmarăm pilda. Frunzele aveau un miros pătrunzător de cuișoare. Așteptarăm nerăbdători efectul și nu peste mult timp văzurăm cu bucurie țânțarii din jurul nostru împrăștiindu-se.

Pongo aprinse acum un foc şi-l potrivi în aşa fel, încât fumul să se piardă în coroana de frunze a copacului. Curând văzurăm însă că această metodă îşi avea şi părţile ei rele. Deodată se stârni o mare agitaţie deasupra noastră, un trup vânjos, cafeniu, alunecă întocmai ca o săgeată de-a lungul trunchiului, se furişă cu iuţeala fulgerului printre noi, apoi dispăru în mărăcinişul luminişului.

Era un pyton, unul din acei uriaşi, pe care fumul nostru îl tulburase din tihna sa şi-l gonise din cuibul pe care şi-l făcuse în frunzişul copacului.

După ce ne trecu spaima, ne încălzirăm conservele şi mâncarăm cu poftă. Luasem şi câteva sticle cu apă minerală, care trebuiau să ne ajungă până vom fi găsit vreun izvor pe undeva.

- Aşa, făcu Marian după ce se sătură, acum să ne odihnim niţel şi diseară vom sta de vorbă asupra celor ce vom face mâine. Mai întâi însă, să tragem la sorţi cum să stăm de strajă, atât ziua, cât şi în timpul nopţii.

Sorţii căzură pe Hasting pentru prima veghe, apoi urmam eu, Marian şi la urmă Pongo. Ne întinserăm foile de cort şi păturile pe muşchiul moale de la rădăcina copacului şi după puţin timp adormirăm.

După un ceas, Hasting mă trezi şi-mi spuse că nu se întâmplase nimic deosebit. Îmi petrecui ceasul plimbându-mă în jurul rasamalului şi observând cu atenţie tufişul de pe marginea rariştei. Dar nici eu nu descoperii nimic deosebit. Cu puţin timp înainte de a-mi termina schimbul, mi se păru că aud un pârâit de crengi în locul pe unde trecusem prin brâul de bambuşi.

Rămăsei nemişcat şi timp de câteva minute ascultai cu încordare, dar fără nici un rezultat. La vremea potrivită, îl trezii pe Marian şi-i comunicai cele de cuviinţă.

- Păcat! făcu el. Or fi fost bataşii. Credeam că cel puţin noaptea asta voi putea dormi ca un om liber. Nu face însă nimic; cu cât mai devreme ni se va lămuri situaţia, cu atât mai bine.

- Atunci, nu ştiu ce te-a împiedicat să-l strigi pe spionul ăla pe care l-am văzut eu la hotarul ţinutului, şi să-i ceri să ne conducă în satul tribului.

- Las c-ajungem noi şi aşa destul de repede, căută el să mă mângâie. Dormi liniştit pân-or veni dumnealor!

Prorocirea asta nu prea era un leac bun pentru somn, dar oboseala tot învinse în cele din urmă.

Fui trezit cam brutal.

- Haide, sculaţi! strigă Marian. Au sosit! Sărirăm cu toţii în picioare, dar de la prima privire ne dădurăm seama că orice împotrivire ar fi fost de prisos. Lipite una de alta, stăteau în jurul luminişului nişte făpturi înalte şi subţiri, cu pantalonaşi largi şi un şal pe umeri.

Unii ţineau sulițe ridicate, alţii ne amenințau cu pistoale şi restul aveau arma la umăr.

- S-au furişat atât de uşor, încât n-am observat nimic, căută să se scuze Marian. Deodată i-am văzut ivindu-se dintre tufe.

- Voi începe eu tratativele, zise Hasting repede.

Puse la pământ puşca şi pistoalele, ridică mâinile şi păşi spre un bărbat mai în vârstă, singurul dintre toţi care purta sarong şi al cărui şal era împodobit din belşug cu mărgean. Convorbirea ţinu cam mult şi căpetenia gesticula cu înfăţişare. Atunci Hasting scoase deodată la iveală pumnalul prizonierului nostru.

La vederea lui, căpetenia se dădu un pas îndărăt, se reculese însă repede şi chemă la el pe unul din războinicii săi. Urmă o consfătuire însufleţită, al cărei rezultat fu comunicat apoi lui Hasting. Legionarul dădu din cap, se întoarse şi veni spre noi.

- E neplăcut, dar nu se poate schimba nimic, domnilor, zise el. Căpetenia, un aşa-zis «ompum» - adică şeful unui sat - ar fi fost dispusă să ne elibereze imediat, în schimbul fiului său, dar, după obiceiurile bataşilor, «ompum»-ul nu poate hotărî singur în chestiuni importante. De obicei se face o adunare a poporului, la care fiecare bărbat îşi poate da părerea. Trebuie deci să ne considerăm prizonieri, vom fi duşi în sat şi vom aştepta acolo rezultatul consfătuirii. Am putut obţine cel puţin ca să nu fim legaţi, ba chiar să ne păstrăm şi armele.

- Asta e de-ajuns, zise Marian.

În grabă, ne strânserăm bagajele, încărcându-le în spinare. Băgai de seamă cu mulţumire că bataşii îşi părăsiseră atitudinea ameninţătoare şi priveau cu interes la noi, ţinând armele aplecate.

- Chiar aşa de rău nu par să stea lucrurile, îi şoptii lui Marian. Drept să-ţi spun, îmi închipuiam întâlnirea asta mult mai neplăcută.

- Puţintică răbdare! mormăi prietenul meu. Să nu zici hop până n-ai sărit şanţul.

Eram acum gata de drum, aşa că păşirăm spre învingătorii noştri.

IV. Prizonieri

Căpetenia împreună cu câţiva războinici o luară înainte, fără să ne arunce o privire; ceilalţi bataşi li se alăturară, şi astfel porniram la drum, până ajunserăm în locul unde se încrucişau potecile. Căpetenia apucă pe cărarea ce ducea spre sud, adică direct la mlaştini.

După vreun ceas, în faţa noastră se ivi un gard de mărăcini, în faţa căruia se afla un şanţ, iar îndărăt un alt gard, însă de scânduri. Bataşii îşi apăraseră bine satul.

Acesta era format din două rânduri de case, ridicate pe stâlpi înalţi de vreun metru şi jumătate. Furăm conduşi printre femeile uimite, care purtau numai un şorţuleţ scurt dinainte, şi ne oprirăm pe locul liber, unde se înălţa o casă mai mare.

- Asta e casa comunității și poartă numele de «Sopo», șopti Hasting. Acolo se discută chestiunile mai de seamă.

- Mă bucur că și chestiunea noastră e una «mai de seamă», răspunse Marian glumeț, cum era din fire. Numai de nu s-ar sfătui prea mult.

Nu era deloc plăcut să stai sub soarele dogoritor de pe locul acela descoperit, și urmarăm cu entuziasm pilda lui Pongo, care-și goli sacul, punându-și-l pe cap. De altfel, Pongo părea să fi insuflat oarecare spaimă bataşilor, din cauza înfățișării sale, și toți se fereau să se apropie de dânsul, aruncându-i din când în când priviri speriate.

În sfârșit, după vreo două ceasuri, căpetenia ieși din casă,urmată de toți războinicii, și pași încet și semeț spre noi. Îi făcurăm cinstea să ne ridicăm ca să ascultăm în picioare sentința, pe care ne-o tălmăci Hasting:

- Poporul a hotărât ca numai unul din noi să fie eliberat în schimbul fiului căpeteniei. Putem trage la sorți cine să fie fericitul. Ceilalți trei sunt condamnați la moarte pentru că, deși am fost preveniți de sol, am cutezat să le încălcăm «țara». Dar ei se pot răscumpăra, și anume: alungând sau ucigând un diavol care amenință de mult timp satul, și care a omorât până acum câțiva oameni. Asta este hotărârea, domnilor, și vă puteți sfătui asupra ei.

- În schimbul fiului căpeteniei, vei fi eliberat d-ta, firește, hotărî Marian îndată, căci d-ta ai venit cu noi numai ca să ne servești. Iar noi trei o vom scoate la capăt cu «diavolul» acela. Presupun că e vreo fiară vicleană, un soi de «man eater», cum îi numesc englezii pe tigrii mâncători de oameni.

- Nu, domnule Farrow, trebuie să fie o făptură omenească, fiindcă au fost găsiți oameni uciși cu pumnalul. De altfel, țin să vă spun de la început că nu primesc să fiu eliberat în schimbul fiului căpeteniei. Rămân cu dv., ca să vă ajut să dați de urma acelui monstru.

Hotărârea lui părea nestrămutată, așa că orice stăruință din partea noastră ar fi fost zadarnică. Marian își dădu seama de asta și zise prietenos:

— Îți mulțumesc, domnule Hasting. Spune-i, te rog, căpeteniei să trimită oameni să-l ia pe fiul său. Îi voi da o scrisoare către sergent. Ne vom răscumpăra libertatea prin uciderea «diavolului». Poate că vom avea și sprijinul tribului pentru asta.

Legionarul vorbi câtva timp cu căpetenia satului. Urmă o scurtă consfătuire, apoi ni se comunică hotărârea:

- Eliberarea fără condițiuni a fiului căpeteniei a făcut o impresie foarte bună, tălmăci «belgianul». S-a hotărât acum ca să nu fim omorâți chiar dacă nu vom izbuti să răpunem «diavolul». Numai că va trebui să rămânem aici, ca prizonieri, adică sclavi, pe câtă vreme, dacă ducem la bun sfârșit sarcina, vom fi liberi. Și bataşii sunt gata să ne sprijine din toate puterile.

- Minunat! Interesează-te, te rog, exact unde s-au întâmplat misterioasele crime, sau cum vrei să le zici.

Când Hasting puse acum câteva întrebări căpeteniei, toți se înghesuiau să-i răspundă, până ce «ompum»-ul impuse liniște, și începu el să povestească. «Belgianul» ascultă cu atenție, apoi ne tălmăci:

- Omorurile s-au făptuit atât ziua cât și noaptea. În timpul nopții au căzut pradă mai ales paznicii, care, desigur, au ieșit afară din sat. Bataşii își explică faptul acesta ciudat prin aceea că oamenii au fost vrăjiți. Misterioasele crime au început acum vreo trei luni, și până în momentul de față au căzut cincisprezece victime. Dintre acestea, nouă au dispărut fără urmă, iar șase au fost găsite.

- Hm..., făcu Marian, prefăcându-se dus pe gânduri. Ne putem mișca liberi și să ne păstrăm armele?

- Putem merge unde vrem, păstrându-ne și armele, însă vom fi păziți cu străşnicie. La cea mai mică încercare de fugă, vom fi uciși cu ajutorul săgeților otrăvite, dacă vom fi prinși. Și drept să vă spun, nu cred că am putea fugi de indivizii ăștia.

- Nici n-am de gând s-o fac. «Diavolul» ăla mă interesează cât nici nu-ți închipui. Și mai mult încă mă ispitește ajutorul de mai târziu al bataşilor.

- Casa de lângă «Sopo» ne-a fost dată ca locuință. Dacă vrei, ne putem retrage acolo.

- Da, căci trebuie să ne despachetăm lucrușoarele. În primul rând însă o vom curăța, căci cred că s-au strâns pe acolo tot soiul de gângănii, dacă o fi stând de mult goală.

- Casa este goală de vreo șase zile. A locuit în ea ultima victimă a «diavolului». Lângă noi, în casa cea mică, locuiește tot un prizonier, care a fost rănit de o săgeată otrăvită, cu prilejul unei încercări de fugă. Cică să ne ducem să-l vedem, ca să ne dăm seama de efectul acestor arme. Când otrava nu ucide, are în schimb urmări grozave.

- Care va să zică, vrea să ne prevină. Bine, spune-i că nici nu ne gândim la fugă. Și acum, să ne instalăm.

Casa era dreptunghiulară, având vreo patru metri lățime pe șase lungime. Interiorul era împărțit în mai multe încăperi prin pereți din scoarță de bambus, înalți de vreun metru și jumătate. Împotriva așteptărilor noastre, domnea aici o oarecare curățenie, așa că n-avurăm mult de lucru cu dereticatul.

În vreme ce Pongo ne pregătea culcușurile, Marian scrise o scrisoare către sergentul Vaasen, prin care-l ruga să-l elibereze pe prizonier și-i vestea în același timp că ne aflăm în siguranță.

Când ieșirăm din colibă, Pongo rămase înăuntru, «ompum»-ul se grăbi să ne iasă în întâmpinare și luă în primire scrisoarea, făcând o plecăciune. Apoi începu să-i vorbească lui Hasting și arătă cu mâna îndărătul nostru.

Ne întoarserăm și văzurăm o făptură îngrozitoare coborând scara căsuței vecine cu a noastră. Era un bărbat înalt, înfiorător de slab, de vârstă nehotărâtă, căci fața îi era brăzdată de cute adânci și părul lung era argintiu. Ochii îi ținea pe jumătate închiși, și părea că

nici nu se sinchisește de noi, ci cobora anevoie scara dreaptă de bambus. De-abia acum băgarăm de seamă că picioarele îi erau paralizate.

Când individul ajunse la capătul scării, se prăbuși la pământ și începu să se târască în mâini, căci picioarele îi erau complet paralizate.

- Acesta-i Mango, prizonierul de război, pe care o săgeată otrăvită l-a adus în starea asta, ne lămuri Hasting. Săgeata l-a atins în călcâi și otrava i-a luat puterea și memoria în același timp. Și-a pierdut mințile deci, și de aceea îl și lasă în viață bataşii, căci aproape toate popoarele primitive îi consideră pe nebuni ca tabu, adică intangibili. Așadar, Mango acesta să ne slujească de pildă, dacă ne-ar da cumva în gând să fugim.

- Auzi drăcie! făcu Marian necăjit. Noroc că nu ne arde nouă de fugă, altminteri priveliștea asta chiar că ne-ar tăia pofta pentru totdeauna.

Privirăm după schilod până se făcu nevăzut în spatele colibelor. Apoi pornirăm încetișor prin satul întins și-i observarăm pe locuitori. De muncit, munceau numai femeile, pe când războinicii fumau mai toți din pipe lungi de alamă sau păzeau copiii. Așa era obiceiul pe la ei.

Bataşii se uitau la noi curioși, dar și cu o anumită teamă. Noi eram doar aceia care îl vom alunga pe «diavol», și cei mai mulți ne și vedeau ca noi victime ale acestei ființe misterioase. Privirăm și la gardul înalt de scânduri și găsirăm că nu putea fi sărit. Astfel că «diavolul» nu-și putea ademeni victimele decât prin cele două porți care stăteau față-n față.

- Poate ar fi în măsură domnul Hasting să afle dacă nu cumva s-au format în sat câteva tabere? propusei eu. Poate că urmăresc să-l răstoarne pe ompum și partidul potrivnic omoară în chip misterios pe partizanii căpeteniei?

- Astfel de mașinațiuni politice nu există aici, răspunse legionarul. Când poporul, sau numai o parte a acestuia, vrea să aibă un nou ompum, atunci se convoacă o adunare și se procedează la vot. Dar așa ceva nu prea se-ntâmplă.

- Păcat! făcui eu. Îmi și făceam iluzii c-am găsit dezlegarea enigmei. Atunci va trebui să veghem în timpul nopții. Știe ompum-ul c-avem de gând să colindăm pe aici la noapte?

- În consfătuire, s-a hotărât chiar să facem asta. Paznicii se simt astfel în mai mare siguranță. Pe de altă parte, am găsit o boiangioaică bună - femeile băștinașe sunt pricepute în meseria asta, căci pe câmpurile lor cultivă și plante colorante - și va trebui să ne vopsim în negru hainele noastre de rezervă. Altminteri, va fi greu să punem mâna pe fantoma ucigașă.

- Ai dreptate, domnule Hasting, și eu m-am gândit la asta. S-o facem imediat, ca să fie gata până diseară.

Ne înapoiarăm în locuința noastră și scoaserăm costumele de rezervă. Pongo zise că el n-avea nevoie să-și vopsească hainele, deoarece avea de gând să se îmbrace în vechiul lui port, adică numai cu șorțul pe dinainte. Mie îmi atrase atenția faptul că în cursul discuției noastre, prietenul nostru negru arunca adesea priviri bănuitoare în juru-i, ca și

cum ar bănui sau s-ar teme de o primejdie necunoscută. Deodată îl auzirăm şoptind:

- Massers, nu e bine aici. Pongo aude...

Îşi rupse vorba şi alergă spre uşă. Coborî repede scara şi se întoarse imediat, clătinând capul şi râzând cu necaz.

- Pongo prost mare, zise el. Crezut primejdie, dar numai om fără picioare. Târăşte sub colibă.

Mersei spre uşă şi-l văzui pe nenorocitul Mango care tocmai se căţăra cu greu pe scara colibei sale. Bietul prizonier îşi scurtase drumul, târându-se pe sub coliba noastră şi asta l-a făcut pe Pongo să bănuiască vreo primejdie. Negrul spuse acum:

- Pongo face mâncare. Noaptea vine îndată.

Coborî scara spre a aţâţa un focşor pe locul din faţa casei. Luarăm hainele şi le duserăm la boiangioaică; aceasta îi făgădui lui Hasting că treaba va fi gata până se va întuneca.

Când ne înapoiarăm la colibă, sosi şi fiul căpeteniei, cu solul care-l adusese. Ne mulţumi călduros şi nu mai putu de bucurie când Marian îi dădu îndărăt pumnalul. După ce se duse să-l salute pe tatăl său, veni încă o dată la noi şi ne spuse că luase în sarcina sa a doua veghe, care începea cam pe la miezul nopţii. Această veghe era cea mai primejdioasă, căci numai sentinelele ei fuseseră ucise. Prin asta, fiul căpeteniei voia să-şi răscumpere ruşinea de a fi fost făcut prizonier.

După cina îmbelşugată - bataşii tăiaseră un purcel pentru noi -, Hasting se duse de luă costumele vopsite şi ne urcarăm în locuinţa noastră, ca să ne schimbăm.

- Propun să părăsim coliba de-abia după miezul nopţii, ne sfătui Marian. N-are nici un rost să ieşim la plimbare de pe acum.

Furăm de aceeaşi părere, numai Pongo zise că el va pleca chiar îndată. Noi n-aveam ce pierde, ba dimpotrivă, căci negrul avea desigur metodele sale proprii, cu ajutorul cărora putea ajunge mai repede la ţintă.

După ce plecă el, noi ne întinserăm în culcuşurile noastre, ca să fumăm în linişte.

Fără voie, aţipirăm toţi trei. Furăm treziţi în chip cam neplăcut, căci zărirăm deodată coliba cuprinsă de flăcări. Desigur că vreunul din noi adormise cu pipa aprinsă, de la care luase foc podeaua de bambus.

La repezeală, zvârlirăm pe uşă armele şi bagajele în mijlocul bataşilor, care se îngrămădeau din toate părţile. Apoi sărirăm jos, fără să ne folosim de scară.

Era şi timpul, căci de-abia ajunserăm jos că se şi prăbuşi casa. În vreme ce locuitorii erau ocupaţi cu operaţiile de stingere, ca să împiedice întinderea focului, noi ne strânserăm bagajele.

- Care din noi şi-o fi scuturat pipa aprinsă? întrebai eu acum.

- Nimeni, răspunse Marian convins. Dacă te-ai fi uitat mai bine înainte de a se fi prăbuşit coliba, ai fi văzut că stâlpii pe care stătea, ardeau de jos în sus. Focul a fost pus deci, şi eu sunt încredinţat că asta e opera «diavolului», care voia să scape de noi.

- Drace! exclamai eu surprins. La asta nu m-aş fi aşteptat. Atunci să ştii că tot un locuitor al satului este. Dar cum vom da noi de el?

- Desigur că va mai pune la cale câteva atentate împotriva noastră, şi de aceea ar fi nimerit să ieşim din raza focului, căci îi oferim o ţintă prea bună.

Păşirăm repede în umbra unui copac din apropiere şi... auzirăm deasupra noastră, dintre ramuri, un gals:

- Massers rămâne în întuneric. Foc nu bun. Om rău dă târcoale. Pongo văzut la el.

- Cum? L-ai văzut pe incendiator?

- Pongo văzut la el, când fugit. Acum îndărătul nostru, Pongo prinde la el, când întoarce.

Focul fu stins de bataşi, dar luna lumina ca ziua.

- Foarte bun! auzirăm din nou glasul uriaşului din copac. Pongo poate vede bine. Massers rămâne jos.

Rămaserăm nemişcaţi, aşteptând cu încordare ce avea să urmeze. Dacă Pongo îl prindea pe incendiator, atunci îl aveam în mână şi pe ucigaş, căci numai acesta putea să aibă interes să ne răpuie prin foc. Şi fără îndoială că Pongo şi-l întipărise bine în minte, ca să-l recunoască îndată din mulţimea locuitorilor satului.

Deodată, Marian mă ghionti şi-mi şopti la ureche:

- Vine cineva. Ţineţi pistoalele pregătite!

Transmisei lui Hasting vestea şi legionarul se pipăi la brâu. Auzeam şi eu acum paşi uşori, care se apropiau de la stânga noastră, în umbra caselor. Apoi, o făptură subţire, negricioasă se desprinse din întuneric şi păşi pe locul deschis, luminat de lună. Iscodind cu băgare de seamă în jur, bataşul veni de-a dreptul spre copacul nostru. Acum îl rescunoscurăm. Era prima sentinelă, care luase veghea până la miezul nopţii. El să fie oare incendiatorul şi ucigaşul?

Ne văzu şi ne strigă. Hasting răspunse, iar bataşul se apropie şi întrebă ceva. Se-ntoarse apoi, dispărând din nou în umbra caselor.

- M-a întrebat de fiul căpeteniei, care trebuie să-l schimbe acum, ne tălmăci legionarul. Dac-ar fi fost el atentatorul, Pongo l-ar fi înhăţat numaidecât.

- N-a fost om rău, mormăi de sus uriaşul. A! Asta fost!

Din umbra caselor în care tocmai pierise sentinela, se auzi un horcăit. Ne-am dat seama îndată că era ţipătul de moarte al unui om. Aşadar, ucigaşul făcuse o nouă victimă, de data asta în imediata noastră apropiere. Fără să mai stăm o clipă pe gânduri, alergărăm spre locul de unde se auzise horcăitul.

Pongo ne-o luase însă înainte. Ca un şarpe, se lăsă jos din copac, ne dădu în lături şi se făcu nevăzut în întunericul din faţa noastră".

Serial senzațional

seria completă

LUPTE SÂNGEROASE (II)

43

"Dacă am fi bănuit urmările, apoi n-ar fi scăpat nici acel unul care izbutise să sară gardul. El avusese destul timp să-și dea seama de situația noastră și știa că îngrămădisem lemnăria în mijlocul satului. Deodată zburară deasupra gardului cel puțin treizeci de rachete incendiare și se înfipseră în mormanul de lemne. Un rug imens își înălță imediat flăcările spre cer.

Câțiva bataşi alergară repede și-l duseră pe Hasting de acolo. Dar și noi ne văzurăm siliți să ne retragem până aproape de gard, și, cu toată depărtarea la care ne aflam, văpaia aproape ne tăia respirația. Și... colac peste pupăză, se lăsă noaptea!

II. Fuga în mlaştini

Situaţia noastră era disperată. Flăcările ne luminau din plin şi duşmanii puteau să se cațere nevăzuți pe gard, împuşcându-ne de sus. Eu eram cu totul demoralizat, dar Marian găsi mijlocul de salvare.

Lângă noi se aflau grămezile mici de lemne, aduse acolo de bataşi. Hasting, care zăcea lângă noi pe pătură, tălmăci ompum-ului propunerea lui Marian să se dea foc lemnelor şi să fie azvârlite peste gard, pentru ca duşmanii să nu se poată furişa pe întuneric. Mijlocul acesta de apărare nu putea ţine mult timp, dar, în vremea asta, se stingea poate rugul din mijlocul satului. Astfel, ce-i drept, nu-i puteam vedea pe duşmani, dar nici ei pe noi.

Bataşii recunoscură îndată că mijlocul ăsta era singurul ajutor în care mai puteam nădăjdui. De-abia sfârşise de vorbit legionarul cu ompum-ul şi de fiecare latură a gardului stăteau câte doi războinici cocoţaţi pe umerii camarazilor lor, primind din mâna altora lemnele aprinse. Urletul de furie al duşmanilor era o dovadă că viclenia prinsese. Pe de altă parte, Marian se urcă şi el pe umerii unui bataş şi trase trei gloanţe din «Winchester»-ul său. Fiecare împuşcătură fu urmată de un răcnet de moarte.

Se auziră şi din partea cealaltă câteva împuşcături, dar fără nici un rezultat. Numai o suliţă duşmană găuri braţul unuia din luptătorii noştri. Cu prilejul acesta făcurăm constatarea că inamicii nu mai aveau suliţi cu vârfuri de fier, căci aceea pe care Marian o scosese din braţul rănitului era de curând fabricată din bambus.

Asta nu era mare lucru însă, căci, la o năvală, ei ne-ar fi învins prin numărul lor mare. Atacul acesta îl puteam aştepta de-abia în zorii zilei. La fel gândea şi Marian, căci zise acum:

- Nu ne vom putea împotrivi mai mult decât până la ziuă. Dacă duşmanii pornesc atunci un atac general, suntem pierduţi, şi tot ce am făcut până acum a fost degeaba. Domnule Hasting, trebuie să faci următoarea propunere căpeteniei: după cum am băgat de seamă, tranşeea care înconjoară satul de jur-împrejur duce la o apă îngustă. Această apă curge spre miazăzi, aşadar tocmai la mlaştini, dar ea este totuşi singura noastră cale de scăpare. De îndată ce se va stinge focul înăuntru şi afară, va trebui să ne facem plute mici din scândurile gardului şi să fugim, în grupuri, cu ajutorul lor. Dacă fiecare plută va duce pe ea zece oameni, vom avea nevoie de vreo opt bucăţi, pentru ca să luăm şi femeile cu copiii. Firește că mamele vor trebui să-i împiedice pe copii să ţipe. Nu ştiu încotro duce apa, dar cred că ne vom putea face nevăzuţi. Cum găseşti d-ta planul acesta?

- Cred că e bun, domnule Farrow, şi voi sta de vorbă cu ompum-ul.

Convorbirea, la care se amestecară cei mai mulţi războnici, fu foarte însufleţită. În cele din urmă, tinerii se despărţiră de grup şi se apropiară de femei, care stăteau ghemuite într-un colţ, căutând să-i liniştească pe copiii care scânceau. Cu noi rămaseră căpetenia, fiul său şi încă opt bataşi. Ompum-ul vorbi mult cu Hasting, care ne tălmăci apoi cele ce spusese:

- Domnilor, situaţia s-a schimbat cu totul acum. Duşmanii care ne-au atacat stau sub comanda unei rubedenii a ompum-ului nostru. Bataşii au aflat că numai căpetenia, fiul lui şi cei opt războinici care stau în jurul lor sunt cauza principală a acestui atac, deoarece conducătorul duşman nutreşte o ură veche împotriva acestor zece oameni. Ceilalţi locuitori, împreună cu soţiile şi copiii lor, vor fi cu siguranţă cruţaţi, dacă se vor preda. S-au hotărât chiar să facă asta. Dacă însă vom fi făcuţi prizonieri cu ompum-ul şi ceilalţi războnici, ne aşteaptă o soartă foarte tristă. De aceea, cei zece bataşi vor să fugă cu noi pe o plută, aşa cum ai propus d-ta, domnule Farrow. Ceilalţi locuitori, care sunt hotărâţi să se predea, s-au declarat dispuşi să ne îngăduie fuga, ba chiar să ne ajute la construirea plutei. Ia te uită, câţiva oameni au şi început să smulgă scânduri din gard. De îndată ce se va stinge focul, vom şterge putina prin poarta de miazăzi, în vreme ce războinicii rămaşi se vor preda duşmanului prin poarta de miazănoapte.

- Şi încotro duce apa? întrebă Marian.

- Precum bănuiai d-ta, de-a dreptul în mlaştini. Va fi un drum foarte primejdios, căci până acum bataşii n-au trecut mai departe de un anumit hotar. Mai povesteau de o fantomă care cică ar locui prin ţinutul mlăştinos.

- I-auzi, frate! Ştii că devine interesant! De, vom avea şi noi o mică distracţie în drum, zise Marian ironic. Spune-le însă bataşilor să-şi ia merinde pentru cel puţin două zile. Conservele noastre nu vor ajunge pentru toţi câţi suntem.

În vreme ce legionarul vorbea cu ompum-ul, noi duserăm genţile noastre spre poarta de sud. Ne apropiarăm apoi de locuitorii care construiau pluta, încredinţându-ne că o făceau cum trebuie.

Deoarece lucrau mulţi la ea, o terminară repede, şi, când focurile de afară şi dinăuntru mai pâlpâiau numai, bataşii care urmau să ne însoţească apucară pluta şi o duseră la poarta de miazăzi. Încărcarăm pe ea genţile noastre şi merindele bataşilor şi aşteptarăm momentul prielnic. Fu adus şi Hasting, şi aşezat cu băgare de seamă la mijloc.

De la marginea de nord a satului auzeam acum strigăte prelungi. Locuitorii care voiau să se predea începeau tratativele cu duşmanii.

Acum sosise momentul prielnic pentru noi. Focurile pâlpâiau încet şi luna avea să răsară de-abia peste un ceas.

Cu băgare de seamă fu deschisă poarta cea grea şi doi bataşi se strecurară printr-însa pentru a se încredinţa că nu e nici o primejdie pe aproape. După câteva clipe se înapoiară cu vestea că putem fugi fără teamă, întrucât santinelele se duseseră şi dânsele să ia parte la tratative.

Mie mi se păru cam scurt timpul de care avuseseră nevoie cei doi bataşi ca să se încredinţeze de lipsa santinelelor, dar nu mai avui răgaz să-mi spun părerea, căci poarta se şi deschise larg şi oamenii împinseră pluta afară. Îi urmarăm repede, cu pistoalele în mână şi păşirăm pe podeţul de deasupra tranşeei. Deoarece tranşeea asta făcea întâi un ocol mare înainte de a se lega cu pârâul, luasem hotărârea să străbatem pe jos câmpiile semănate şi să

punem pluta de-a dreptul pe apa curgătoare. Aveam de străbătut cel mult trei sute de metri şi nu prea eram liniştit gândindu-mă că ne-ar fi putut descoperi vreun duşman.

Dar şi bataşii păreau să aibă aceeaşi teamă, căci numai primii cincizeci de metri înaintară în vârful picioarelor, apoi o luară în goană fără să ţină seamă de zgomotul ce-l făceau printre spicele de orez pe care le călcau în picioare.

Asta a fost o mare greşeală. Zgomotul ne dădu de gol mai curând decât ne-am fi aşteptat. Un ţipăt puternic îndărătul nostru ne dovedi că cei doi bataşi care se duseseră să se încredinţeze de lipsa santinelelor nu fuseseră cu destulă băgare de seamă. Santinela scotea mereu strigăte de alarmă, alergând după noi. Sarcina lui era uşoară, căci bataşii noştri păreau acum cuprinşi de panică. Îşi îndoiră iuţeala cu care alergau, sporind în acelaşi timp şi zgomotul, pe când noi nu puteam auzi decât strigătul pe care-l scotea din când în când urmăritorul.

Era un noroc poate că bietul Hasting zăcea întins pe pluta de care aveau nevoie bataşii pentru fuga lor. Altminteri - dacă ar fi fost să-l ducă pe braţe - l-ar fi lăsat în voia soartei, numai să poată alerga ei mai repede. Pentru rănit însă, goana asta era un adevărat chin, căci îl auzeam gemând dureros din când în când.

Eu mă simţeam îndemnat să mă opresc, ca să-l readuc la tăcere pe urmăritorul care prin ţipetele sale le arăta celorlalţi direcţia în care fugeam, dar atunci riscam ca bataşii să plece fără mine cu pluta. Şi Marian părea să aibă gândul acesta, căci mormăia la înjurături împotriva bataşilor.

În vremea asta, strigătele se înmulţeau îndărătul nostru. Duşmanii porniseră să ne urmărească şi santinela care ne descoperise se apropia tot mai mult.

Deodată mă izbii puternic cu bataşul dinaintea mea. Ajunsesem pe malul apei.

- Domnule Hasting, spune-le oamenilor să rămână cât mai liniştiţi, şopti Marian. Urmăritorii noştri se vor opri dacă nu ne vor mai auzi.

Cu vocea slabă, legionarul tălmăci vorbele acestea şi cei zece bataşi se supuseră. Aşezară cu băgare de seamă pluta pe apă şi unul după altul luarăm loc pe ea.

Marian avusese dreptate în presupunerea sa. Îndârjitul duşman care se luase după noi se oprise când nu mai auzi zgomotul paşilor noştri.

Câţiva din oamenii noştri luaseră cu ei beţe lungi şi subţiri de bambus. Cu ajutorul acestora, pluta fu împinsă de la mal şi îndreptată spre mijlocul apei, lată de vreo opt metri. Acolo fu luată de curent şi pornită spre miazăzi, spre mlaştinile grozave, unde se spunea că locuieşte fantoma.

Vreo cincizeci de metri furăm duşi astfel de curent şi ne credeam acum în siguranţă, când îndărătul nostru întunericul fu sfâşiat de lumina unor făclii. Bataşii duşmani recurseră la singurul mijloc ce le mai rămăsese spre a pune mâna pe noi. La lumina făcliilor puteau deosebi foarte bine urmele noastre şi astfel vor şti imediat că porniserăm pe apă spre miazăzi. Şi poate că nu le era greu să ne ajungă, urmând malul, şi să ne răpună.

Marian îl puse pe legionar să-i comunice căpeteniei temerea asta, dar aflarăm spre

liniştirea noastră că la cel mult trei sute de metri depărtare începea un desiş de nepătruns, pe care duşmanii nu-l vor putea înconjura atât de repede, deoarece se întindea cale de câţiva kilometri de-a lungul apei. La desişul acesta trebuia să ajungem cât mai repede, căci strigătele de bucurie pe care le scoteau acum urmăritorii noştri dovedeau că ne găsiseră urma.

Bataşii se folosiră de beţele de bambus, şi viteza plutei spori imediat. Asta stârni însă şi zgomot, din nenorocire. Duşmanii rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi, scoţând ţipete războinice, porniră în goană peste câmpuri, îndreptându-se spre noi.

Ne-ar fi ajuns curând, deoarece puteau să înainteze de trei ori mai repede ca pluta noastră, făcură însă greşeala să nu stingă făcliile. Aşa că, atunci când fură la vreo cincizeci de metri numai, cei din faţă ne oferiră o ţintă cât se poate de bună.

Eu şi Marian slobozirăm câte două gloanţe şi patru purtători de făclii se prăbuşiră la pământ. Imediat, ceilalţi îşi stinseră luminile.

Marian ceru căpeteniei cu toată energia să poruncească oamenilor să nu mai vâslească şi imediat plescăitul apei încetă. Eram purtaţi acum numai de curent, încet, ce-i drept, dar asta fu salvarea noastră, căci duşmanii încetară urmărirea, neştiind încotro s-o apuce.

O nouă primejdie se ivi acum însă: luna scălda în lumină marginea pădurii îndepărtate, şi în curând razele ei aveau să cadă şi deasupra apei. Atunci ofeream duşmanilor o ţintă bună, pe câtă vreme ei s-ar mai fi aflat câtva timp în întuneric. Dar desişul ocrotitor era încă la vreo două sute de metri. Cu viteza plutei am fi avut nevoie de douăsprezece minute ca să fim salvaţi, dar lumina lunii trebuia să ne ajungă în cel mult cinci minute.

Ascultând de propunerea lui Marian, ne îndoirăm trupurile înainte, ca să ieşim mai puţin în afară, şi în acelaşi timp cei din dreapta trebuiau să vâslească încetişor cu mâinile, ca să împingă pluta spre ţărmul stâng, adică acolo unde se aflau duşmanii. Procedeul acesta era motivat prin faptul că malul era acoperit de ierburi înalte, care erau pentru noi o acoperire faţă de privirile iscoditoare ale duşmanilor.

Pluteam încetişor pe apa liniştită. Luna care se înălţa pe cer îşi arunca lumina spre malul opus. Curând vom fi ajuns la desişul ocrotitor şi poate că ne era dat să scăpăm de a cădea în mâinile duşmanilor îndârjiţi. N-am ţinut seama însă de viclenia acestora şi de nechibzuinţa proprilor noştri oameni.

Tot întinsul apei era acum luminat ca ziua şi numai ierburile înalte de pe malul stâng aruncau o umbră îngustă, sub ocrotirea căreia înaintam încetişor, cu capul aplecat în jos. Ne aflam la cel mult zece metri de desişul de bambuşi, când... unul din bataşii ghemuiţi se ridică deodată, ca să-i iscodească pe duşmani.

Ce s-a întâmplat apoi era de aşteptat. Auzirăm în apropiere exclamaţii de mirare, apoi o suliţă spintecă aerul. Imprudentul din faţa mea ridică braţele în sus şi, scoţând un ţipăt neartículat, se prăbuşi în apă. Suliţa îi găurise gâtlejul. Conducătorul duşman trimisese deci o

santinelă pe marginea desişului şi acum eram descoperiţi.

Trei glasuri scoaseră strigăte puternice de alarmă. Atunci pistolul lui Marian detună de trei ori la rând şi două horcăituri ne arătară că nimerise bine. Repede îmi ridicai şi eu capul, dar a trebuit să mă aplec cu iuţeala fulgerului căci o suliţă scânteietoare venea de-a dreptul spre mine. Marian trase un al patrulea glonţ, urmat de un ţipăt, după care se făcu linişte. Santinelele duşmane fuseră răpuse.

Bataşii noştri se ridicară şi puseră iar mâna pe beţele de bambus. După câteva clipe ajunserăm în desişul ocrotitor.

Îndărătul nostru se stârni larmă; se auziră trei plescăituri în apă şi atunci ompum-ul, înspăimântat, îi zise ceva lui Hasting. Legionarul ne tălmăci imediat:

- Din restul scândurilor gardului au construit şi ei trei plute şi ne urmăresc. Din nenorocire, n-aveam decât şase beţe de bambus pentru vâslit, aşa că ne vor ajunge în curând.

- Dar ei nu se tem că bataşii care s-au predat se vor năpusti acum asupra celor puţini care au rămas acolo?

- Nu. După obiceiul bataşilor, cei învinşi trebuie să dea ajutor învingătorilor. Altminteri, la primul prilej, sunt ucişi fără milă. Din faptul că plutele au fost construite atât de repede, poţi vedea că foştii noştri prieteni le-au dat o mână de ajutor duşmanilor. Şi chiar dacă nu i-ar fi încărcat şi pe ei pe plute, potrivnicii noştri îşi pot trimite războinicii după noi, fără să le fie teamă că cei învinşi ar putea să se răscoale.

- În cazul acesta, stăm prost de tot, zise Marian. Avem însă avantajul că-i vom putea împuşca pe duşmani când se vor apropia. De gloanţele lor nu mă tem, căci nu cred să cunoască ei înrâurirea luminii de lună când e vorba să ţinteşti. Dar ce-a păţit ompum-ul, îl văd foarte agitat?

Căpetenia vorbi din nou ceva cu Hasting, în vreme ce puţinii războinici încetaseră chiar să vâslească. Legionarul li se adresă cu glas poruncitor şi, în cele din urmă, puseră iar mâna pe beţe, ca să împingă înainte pluta.

- Parcă totul ne este împotrivă! zise Hasting cu amărăciune. Curând apa face un cot spre răsărit şi cică acolo ar sălăşlui stafia. Bataşii se tem de ea chiar mai mult decât de duşmanii lor. Ia te uită cât de încet vâslesc, numai să n-ajungă prea curând în apropierea acestui duh rău. Am putut să-i îndemn să meargă înainte, amintindu-le de ucigaşul Mango, pe care-l credeau tot "diavol". A! Uite că şi vine prima plută a duşmanilor.

- Haide, Robert! zise Marian calm. Ne vom lăsa îndărătul plutei, ca să putem trage mai bine. Şi d-ta, domnule Hasting, spune-le, te rog, oamenilor că, cu cât vom înainta mai repede, cu atât mai curând scăpăm de stafia de care mă tem.

Cu băgare de seamă, alunecarăm pe lângă bataşi, care începuseră să vâslească nebuneşte, şi ne aşezarăm la capătul plutei. Atunci văzurăm, la vreo cincizeci de metri îndărătul nostru, cea dintâi plută a duşmanilor apropiindu-se cu repeziciune. Îndărătul ei zărirăm alte două puncte, aşadar încă două plute.

III. Stafia

Îi lăsarăm pe duşmani să se apropie până la treizeci de metri, apoi ridicarăm puştile şi-i luarăm la ochi pe cei doi bataşi din faţă. Dar, înainte de a putea apăsa pe trăgaci, ţinta dinaintea noastră dispăru brusc şi, în acelaşi timp, căzurăm la o parte. Nu lipsea mult ca Marian să se rostogolească în apă. Explicaţia era simplă: cuprinşi de spaimă la gândul stafiei care avea să se ivească, războinicii noştri împinseseră pluta cu toată puterea pe după cotul râului, spre răsărit.

Acum eram şi noi curioşi peste măsură să vedem monstrul de care ne tot vorbiseră. Cei şase oameni cu vâslele lor improvizate lucrau ca turbaţii, gâfâind de încordare. Deodată, în desişul de lângă noi, se auziră două plescăituri puternice, urmate de un foşnet în frunziş.

Bataşii izbucniră în ţipete de groază, sporind şi mai mult iuţeala plutei. Dar foşnetul şi trosnetele încetară brusc. În schimb, pluta duşmanilor ţâşni acum pe după cotul apei. Cei patru războinici din frunte zvârliră imediat suliţele, care zburară deasupra capetelor noastre. Doi din bataşii dindărătul nostru gemură sfâşietor, se clătinară, afundându-se în apă, cu prăjini cu tot. Rămaserăm deci numai cu patru vâslaşi - dacă pot zice astfel - şi viteza plutei noastre se micşoră simţitor.

Venise vremea să tragem. Pluta duşmană era la cel mult douăzeci de metri şi înainta repede. Potrivnicii noştri - în număr de zece - stăteau înghesuiţi unul într-altul, aşa că un singur glonţ de-al nostru ar fi putut nimeri mai mulţi dintr-o dată. Duserăm iar puştile la ochi, dar nici de data aceasta nu izbutirăm să tragem, căci acum interveni "stafia".

Pluta duşmană se afla tocmai în locul unde auziserăm din desiş plescăitul puternic şi foşnetele. Bataşii potrivnici izbucniră deodată în răcnete, şi în aceeaşi clipă trestiile de bambus se despărţiră şi doi monştri uriaşi o zbughiră spre plută. Din cauza luminii sclipitoare a lunii şi a repeziciunii cu care se iviseră, n-am putut recunoaşte dacă erau într-adevăr făpturi fabuloase necunoscute, născute în sânul misteriosului ţinut mlăştinos.

Fioroasele animale se izbiră de pluta îngustă, care se sfărâmă într-o clipă. Şi atunci se iscă o luptă grozavă între duşmanii noştri şi făpturile acelea misterioase. Auzirăm strigăte de durere şi de moarte, în vreme ce cei patru bataşi de pe pluta noastră vâsleau ca turbaţi, împingând pluta cu o iuţeală ameţitoare. Devenise şi mai uşoară acum, căci pierdusem trei oameni.

Punctul se făcea tot mai mic în urma noastră, acolo unde apa stropea în sus, din ce în ce mai slab şi se auzeau ţipete de durere. Probabil că toţi cei de pe plută căzuseră în ghearele celor doi monştri. Celelalte două plute, care ar fi trebuit să fi trecut de mult cotul, s-au întors, desigur, din drum, căci şi duşmanii noştri vor fi cunoscut «stafia» din mlaştini. N-am mai văzut şi auzit nimic de ei, şi în cele din urmă ne-am spus că au renunţat să ne mai urmărească.

Cu toate acestea, cei patru bataşi ai noştri nu se opriră din sforţarea lor supraomenească

până când, sfârșiți de oboseală, se prăbușiră pe scândurile plutei. Cu prilejul acesta, avurăm din nou nenorocul să pierdem alte două bețe de bambus. Ar fi trebuit să oprim pluta și să așteptăm ca apa să ne aducă îndărăt bețele atât de trebuincioase, dar bataşii nici că voiau să audă de așa ceva. Ei îi spuseră lui Hasting că mai aveam mult încă până să ieșim din ținutul stafiei grozave și că nu departe creșteau bambuși înalți, de unde ne putem procura «vâsle»" noi. Doi războinici își adunară puterile și începură să-i dea înainte cu bețele ce le mai rămăseseră.

Curentul încetase cu totul. Ba mi se părea că apa devenise chiar stătătoare, așa că înaintarăm foarte încet, ceea ce într-un fel era bine, căci pluteam prin locuri necunoscute și lesne s-ar fi putut să ne izbim de vreo piedică.

Apa se lărgi puțin și bambusul de pe maluri devenea mai înalt și mai trainic. Și mie mi se păru că mergem tot mai mult spre nord, dovadă că ne îndreptam în direcția coastei depărtate.

Pierdut în gânduri, cum eram, privirea îmi alunecă deasupra apei sclipitoare dindărătul nostru. Și atunci mi se păru că zăresc departe, în urmă, două puncte întunecate. Îi atrăsei atenția lui Marian, dar ca prin farmec punctele misterioase dispăruseră. Bunul meu prieten, după ce privi cu încordare, fu de părere că m-au înșelat ochii.

Trebuia să-i dau dreptate; mă încăpățânai însă să privesc într-acolo și atunci văzui ivindu-se din nou cele două puncte, de data asta mult mai aproape însă. Îl înghiontii repede pe Marian, care zise în șoaptă:

- Da, acum am văzut și eu. Poate că sunt cadavre de-ale dușmanilor, mânate de curent. Dar nu..., nu poate fi asta, căci noi mergem prea repede. Ia te uită..., punctele se apropie! Te pomenești că sunt niște înotători care au scăpat cu viață din catastrofa care s-a produs acolo.

- Sau poate sunt fantomele care ne urmăresc, zisei eu râzând. Asta ne-ar mai lipsi!

- Ce s-a întâmplat, domnilor? întrebă Hasting, cu glas slab.

- Îndărătul nostru vin înot două puncte întunecate, răspunse Marian. Nu știu ce poate să fie. Prietenul Robert tocmai spunea c-ar putea fi dihăniile care au sfărâmat pluta dușmană.

- Ia să-i întreb pe bataşii noștri, zise legionarul. Dacă vor recunoaște ce anume este, atunci voi cere să mâne pluta lângă un perete de bambuși și s-o oprească acolo. Dacă va fi nevoie să trageți, veți avea o țintă bună.

- Asta am putea-o face chiar îndată, zise Marian. Cei doi urmăritori se apropie cu repeziciune. Și..., Dumnezeule! Ai văzut, Robert!?

Nu fui în stare decât să dau din cap, atât eram de îngrozit. Acum știam ce animale se ascund sub «stafiile» acelea, căci unul din ei tocmai scosese din apă capul lui uriaș. Erau doi crocodili inguinali, cele mai primejdioase și mai înfiorătoare animale de pradă ale regatului insular al Indiei. Poate că puțini cunosc faptul că din cauza acestor crocodili în India mor în fiecare an cam tot atâția oameni ca și din pricina tigrilor".

Serial senzațional

seria completă

LUPTE SÂNGEROASE (III) 43

"Au fost răpuse dihănii de nouă metri lungime. Și e lucru constatat oficial că mulți oameni au fost smulși din bărci și înecați de ele.

După botul uriaș pe care-l vedem la vreo douăzeci de metri de noi, ne putem da seama că cei doi monștri sunt de o lungime neobișnuită. Și că ne vor ataca suntem siguri, căci am văzut ce-au făcut cu pluta dușmană.

- Ei, ce este? întreabă Hasting.

- Crocodili inguinali de cel puțin zece metri lungime, răspunse Marian.

- Ah! Crocodilus porosus, zise legionarul, surprinzător de calm. E primejdios. Voi da de veste ompum-ului.

Dar comunicarea sa avu rezultatul contrar celui așteptat. În loc să se îndrepte spre bambuși și să oprească pluta acolo, doi bataşi începură să vâslească cu turbare. Zadarnic strigă la ei Hasting plin de mânie. Bataşii păreau să cunoască primejdia fiarelor sau le considerau sfinte, poate, cum se întâmplă aproape pretutindeni în India. Ei cred că sufletul vreunui strămoș de-al lor sălășuiește în dihanie, care are dreptul să-l ia și pe nepot.

Potopul de înjurături al lui Hasting fu întrerupt de un puternic acces de tuse, apoi zise cu glas slab:

- Se pare că suntem pierduți.

Și rămase tăcut.

Desigur că leșinase în urma iritației și a sforțărilor făcute, ceea ce nici nu era de mirare, ținând seama de gravitatea rănii sale.

Cei doi urmăritori primejdioși rămaseră ceva mai în urmă. Deodată însă, apa spumegă îndărătul lor, sub puternicele lovituri de coadă, și ca două torpile țâșniră spre noi.

Trăserăm la repezeală câteva gloanțe asupra căpătânelor uriașe, dar, din cauză că n-aveam o țintă bună, probabil că nu le nimerirăm unde trebuia, căci monștrii se apropiau cu aceeași iuteală. Un efect tot avuseseră împușcăturile noastre: bataşul care vâslea în stânga își spori sforțările; rezultatul fu că băţul se rupse. Pluta se răsuci atunci ca o sfârlează și zbură cu vârful în peretele de bambuși de pe malul stâng al apei. Noi avuseserăm grijă dinainte să ne așezăm jos și să ne înțepenim picioarele între bețele de bambus, încât izbitura care urmă acum nu ne făcu prea mult rău. Dar trei bataşi, care stăteau în partea dreaptă a plutei, se rostogoliră în apă.

Din pricina supraîncărcării, pluta se aplecă acum îngrijorător spre stânga; împrejurarea asta îl salvă pe leşinatul Hasting de la înec, și bataşii readuseră repede echilibrul, aruncându-se de-a curmezişul plutei.

Iată că cei doi monștri se apropiaseră. Întâmplarea cu pluta se petrecuse atât de repede, încât ei țâșniră la câțiva centimetri doar de noi. Dacă nu s-ar fi rupt băţul de bambus, atunci în câteva clipe ar fi ajuns pluta și ne-ar fi înhățat pe noi doi. Așa însă căzură victime doi nenorociți bataşi, care tocmai ieşiseră la suprafață. Doar un răcnet înfiorător mai putură să scoată sărmanii de ei, apoi fălcile grozave se închiseră cu zgomot și monștrii își târâseră victimele în adâncime. Tremurând din tot trupul, al treilea bataş sări pe plută și se ghemui lângă tovarășii săi, care așteptau înlemniți un nou atac al dihăniilor.

Aruncând o privire îndărăt, mă încredințai că Hasting zăcea liniștit în mijlocul plutei. Din fericire, aceasta se înfipsese adânc în desișul de bambuși și rămăsese înțepenită acolo. Bataşii nu se mai gândeau să încerce ceva pentru apărarea lor. Așteptau să li se împlinească soarta.

Situația noastră era cât se poate de primejdioasă, căci nu știam în ce loc se vor ivi din nou uriașele târâtoare. Se putea foarte bine ca asta să se întâmple direct sub pluta noastră și atunci ne-am fi putut lua rămas bun de la viață. Dacă am fi fost singuri pe plută, am fi încercat să ne

ascundem în desiș, dar îl aveam pe Hasting cu noi și nu-l puteam lăsa în voia soartei, leșinat cum era.

- Ridicați-vă! zise Marian.

Propunerea sa era foarte nimerită, căci ne puteam retrage puțintel de pe marginea primejdioasă a plutei și să cuprindem cu privirea suprafața apei.

Se scurseră câteva minute într-o încordare chinuitoare. Unde se vor ivi primejdioșii dușmani?

- Iată-i! șopti Marian și ridică pușca.

Îmi îndreptai privirea spre locul arătat de el și, la vreo douăzeci de metri depărtare, văzui un punct negricios, care se mărea din ce în ce.

- E crocodilul! șopti Marian iarăși.

Acum vedeam și eu lămurit căpățâna lungă a dihaniei, care zăcea nemișcată în apă și-și holba ochii la noi. Poate că-și aștepta tovarășul, ca să se năpustească împreună cu el asupra sărmanei noastre plute și să ne dea gata.

În tot cazul, răgazul acesta ne prindea bine. Marian porunci încetișor:

- Țintește tu ochiul drept, eu cel stâng. Atenție, foc!

Cele două împușcături biciuiră apa. Din răsunetul lor ne dădurăm seama îndată că amândouă gloanțele își nimeriseră ținta. Și, în clipa următoare, dihania rănită de moarte începu să se zvârcolească pe locul unde se afla. Zvârli apa în sus până la câțiva metri și loviturile cozii bubuiau ca tunul.

Acum se cerea multă băgare de seamă, căci curând se va ivi celălalt crocodil, iar în apa învolburată cu greu am fi putut recunoaște capul său.

Deodată Marian arătă spre țărmul drept.

- Acolo... trage repede!

Din desișul de bambuși țâșni trupul enorm al celuilalt monstru, îndreptându-se spre locul unde se zbătea în spasmele morții tovarășul lui.

Puștile noastre detunară imediat. Fiecare din noi trase două gloanțe unul după altul asupra trupului acela lung și nimeriră de minune. Șopârla enormă țâșni ca o săgeată din apă, începând și ea să se zvârcolească, întocmai ca surata ei, se răsuci apoi însă și ca o vijelie se îndreptă de-a dreptul spre pluta noastră.

Mișcările ei erau acum ceva mai încete, și liniștiți deschiserăm din nou focul asupra căpățânei uriașe. Până s-apuc eu să trag a doua oară, "Winchester"-ul lui Marian scuipă al treilea glonț și acesta puse capăt zvârcolirilor monstrului. Se smuci cu turbare la câțiva metri departe de noi, la fel ca tovarășul său, ale cărui mișcări deveniseră tot mai slabe. Din cauza apei răvășite, pluta noastră începu să se clatine îngrijorător și batașii - care tăcuseră chitic în vreme ce noi împușcam - începură acum să răcnească de spaimă.

- Păcat că nu le știu limba, căci i-aș înjura în lege! zise Marian.

Priveam cu încordare la agonia celor două dihănii, care timp atât de îndelungat erau considerate «stafiile» ținutului mlăștinos. Primul crocodil încetă să se zvârcolească și trupul uriaș se afundă încetișor.

- Îmi pare rău, zise Marian. Aș fi vrut să salvez pieile acestor doi «indivizi». Ce mai pantofiori mi-aș fi trântit! Așa! Uite că și-al doilea și-a luat seama. Își dă duhul, sărăcuțul de el! Bagă tu de seamă, Robert, dacă nu cumva vin dușmanii noștri în celelalte plute, sau poate chiar alți reprezentanți ai neamului șopârlesc. Eu mă voi îngriji de bietul Hasting.

În vreme ce eu îmi îndreptai toată atenția în susul apei, Marian se duse spre legionarul leșinat. Ghionti mai întâi pe câțiva batași, care se vede că-i stăteau în drum, apoi auzii că-și destupă sticla cu whisky ca să stropească tâmplele leșinatului.

Se scurseră câteva minute într-o liniște deplină și deodată fui trezit din gândurile mele de o exclamație a lui Marian:

- Ah! Își revine!

Auzii imediat glasul slab al legionarului:

- Domnule Farrow, unde sunt crocodilii?

- Împușcați. Ne-au înhățat însă doi oameni.

- Bieții de ei! Ce moarte grozavă! Dar vă admir, domnilor, situația voastră era disperată. Acum le voi spune bataşilor să pornească înainte. V-ați oprit din proprie inițiativă aici printre bambuși?

Marian îi povesti pe scurt ce se întâmplase, apoi legionarul vorbi cu ompum-ul, deveni foarte energic și rezultatul fu că bataşii tăiară bețe de bambus din desiș și începură să vâslească, aruncând mereu priviri neliniștite îndărăt.

IV. Ultima luptă

În afară de ompum și fiul său, ne mai însoțiseră încă opt bataşi în fuga noastră. Cinci din aceştia din urmă erau morți: trei răpuși de sulițele dușmane, doi sfâșiați de crocodilii fioroși. Căpetenia nu vâslea, în schimb, fiul său își tăiase și el un băț și lovea apa de zor. Pluta noastră era mânată deci de patru perechi de brațe puternice și alerga cu repeziciune pe apa liniștită.

Bataşii păreau că se liniștesc cu-ncetul, sau poate că le crescuse încrederea ce-o aveau în armele noastre. În orice caz, începură să vorbească între ei, în șoaptă. După cum ne tălmăci Hasting, ne ridicau în slava cerului.

Și nouă ni se mai întări moralul. Cursul apei părea să ducă de-a dreptul pe coastă - în orice caz vom ieși din primejdiosul ținut mlăștinos.

O nouă plagă se ivi acum: țânțarii. De data asta ne veni în ajutor ompum-ul, care ne dădu o bucată groasă de bambus scobit înăuntru și care conținea o unsoare împotriva insectelor. Ne frecarăm îndată fața și mâinile și văzurăm cu bucurie că țânțarii fug repede din apropierea noastră. Bataşii se unseră și dânșii, apoi se puseră din nou pe lucru.

Apa se îngusta acum şi pereţii de bambus de amândouă părţile deveneau mai înalţi şi mai trainici. Teama mea că râul se va sfârşi în vreo mlaştină reveni. Comunicai lui Marian şi lui Hasting îngrijorarea mea.

- Atunci va trebui să ne înapoiem, răspunse prietenul meu, după câteva clipe de gândire. Poate că vom izbuti însă - dacă într-adevăr cursul apei se închide - să ne croim drum prin desişul de bambuşi şi să ieşim pe uscat.

- După cât cunosc eu topografia ţinuturilor mlăştinoase, zise legionarul, probabil că va veni acum un loc foarte nămolos, dar cu siguranţă că un nou curs de apă duce iarăşi afară. Altminteri, n-ar putea fi atât de bogată vegetaţia de jur-împrejurul aşa-ziselor «mlaştini ale morţii», în mijlocul cărora ne aflăm. Acum trebuie să ne păzim numai de şerpi veninoşi.

- Hm, după cum văd eu, ne aşteaptă perspective frumoase pe aici, râse Marian. Dar de şerpi trebuie să ne temem numai dacă vom fi siliţi să părăsim pluta şi să ne continuăm drumul pe jos. A! Râul se îngustează tot mai mult. Sunt foarte curios să văd dacă îndărătul deschizăturii înguste din faţa noastră porneşte vreun drum înainte.

La vreo cincizeci de metri de noi, beţele de bambus se împreunau atât de mult, încât de-abia dacă lăsau loc de trecere plutei. La o dispoziţie a lui Marian - tălmăcită de Hasting -, bataşii încetiniră vâslitul. Nu trebuia să trecem prea repede prin spărtură. Propunerea lui Marian fu ca noi doi să ne aşezăm la capătul plutei, ca să putem întâmpina cei dintâi ûn eventual pericol.

În imediata apropiere a deschizăturii, bataşii primiră ordinul să-nceteze cu vâslitul şi pluta trecu încetişor prin strâmtoare. Ţineam puştile pregătite, şi în vreme ce eu îndreptai imediat privirea spre stânga, Marian făcea acelaşi lucru spre dreapta.

Intrarăm... într-un lac mic, rotund, cu apă liniştită, negricioasă. Nici un zgomot nu se auzea de jur-împrejur. Apa era adâncă tare, căci, când bataşii noştri vrură să se folosească iarăşi de braţele lor, nu dădură de fund.

- Desigur vreun crater vechi, îşi dădu cu părerea prietenul meu. Nu ne rămâne altceva, decât să vâslim cu mâinile. Chiar dacă astfel vom înainta încet, vom ajunge cel puţin pe tărâmul celălalt.

Hasting tălmăci asta bataşilor şi aceştia - care păreau din nou cuprinşi de spaimă - se puseră de zor pe lucru şi împinseră pluta înainte, vâslind cu mâinile. Lacul avea o circumferinţă de vreo şaizeci de metri, dar de-abia ne mişcam din loc cu sistemul acesta, deşi războinicii îşi dădeau toată silinţa. După câteva minute însă, care mi se părură ceasuri, trecurăm totuşi de mijlocul apei şi zărirăm în faţa noastră iarăşi o spărtură îngustă în desişul de bambus.

- Cu siguranţă că de acolo porneşte un nou curs de apă, zise Marian vesel. Dar ce-au păţit bataşii de-au devenit deodată atât de agitaţi?

Războinicii îi vorbiră zoriţi lui Hasting şi îşi tot arătau mâinile.

- Bataşii susţin că apa e groasă şi fierbinte, ne zise legionarul. Puneţi şi dumneavoastră mâna, domnilor!

Ne aplecarăm repede şi muiarăm mâinile în apa care părea să fi devenit şi mai întunecată. Ni le traserăm însă înapoi speriaţi. Apa era într-adevăr «groasă», adică îţi dădea senzaţia de nămol. Şi apoi era fierbinte, clocotită. Părea să fie aşa cum spusese Marian: «Desigur vreun crater stins». Sau mai era poate în activitate?

De-abia mă gândii la asta, că lichidul gros din jurul nostru începu să fiarbă. Îndărătul plutei noastre se înălţă cu un zgomot şuierător o coloană de nămol, neagră, clocotitoare şi înaltă de vreo opt metri, apoi căzu în jos, din fericire înclinată în partea cealaltă. Într-o clipă, aerul deveni fierbinte. Pluta începu să se clatine îngrozitor şi furăm nevoiţi să ne încleştăm, cu toată puterea, deşi picături fierbinţi de nămol ne stropeau mâinile, ceea ce-i făcea pe bataşi să răcnească de durere.

Pe urmă ne luă în primire un val uriaş, stârnit de prăbuşirea coloanei de nămol, şi ne mână spre deschizătura îngustă, înspre care aveam şi aşa de gând să ne îndreptăm.

Când trecurăm pe lângă desişul de bambuşi, Marian şi eu smulserăm câte un băţ, deoarece bataşii erau prea înspăimântaţi ca să-şi mai poată relua lucrul. Dădurăm de fundul apei şi îndreptarăm pluta spre strâmtoarea îndărătul căreia nădăjduiam să găsim calea salvării.

Valul negru ne împinse vreo treizeci de metri într-un nou curs de apă, în vreme ce de amândouă părţile beţele de bambus se aplecau sub apăsarea maselor de nămol ce se rostogoleau. Apa începu apoi să se liniştească din ce în ce mai mult şi vâslirăm tot înainte, spre nord-est, adică spre coasta salvatoare.

Eram încă la optzeci de kilometri depărtare de dânsa, şi drumul ducea prin păduri seculare, după ce vom fi trecut cu bine mlaştinile.

Hasting stătu de vorbă cu bataşii şi aceştia, în afară de ompum, se ridicară, schimbându-ne la vâsle. Bieţii oameni păreau însă zdrobiţi din pricina nenumăratelor întâmplări grozave prin care trecuseră, căci îşi îndeplineau treaba cu mişcări obosite, ca nişte fiinţe care nu mai aveau nici o speranţă. Când ne aşezarăm lângă Hasting, acesta ne spuse:

- Bataşii sunt încredinţaţi că nu vor scăpa cu viaţă. Vorbeau de nişte duhuri care cică le-ar fi hotărât pierzania. Ceea ce am pătimit până acum ar fi numai prevestiri ale marii catastrofe care se va produce curând. Cel puţin, să mâne pluta înainte. Eu cred că vom învinge şi această mare catastrofă. La priviţi, desişul de bambuşi devine mai scund şi mai luminos, curând vom da de un teren mai solid. De bataşii duşmani cred că am scăpat definitiv şi o vom scoate noi la capăt şi cu pădurea pe care mai trebuie s-o străbatem. Vreau să zic că d-voastră, domnilor, va trebui să aveţi grijă s-o scoatem la capăt, căci deocamdată eu nu-s decât o povară care mai mult încurcă.

- Las-o mai domol, dragă Hasting. Drept să-ţi spun, nu ştiu ce-am fi făcut fără d-ta. Numai un om ca d-ta a fost în stare - cu toată rana gravă - să facă pe tălmaciul, şi încă în situaţiile primejdioase prin care am trecut.

- Nu e momentul să ne felicităm, râse legionarul. Altminteri, ar trebui să povestesc şi eu multe. Dar, la uitaţi-vă la bataşi, se poartă de parcă s-ar aştepta să vină moartea din clipă în clipă.

- Îşi vor mai veni ei în fire după ce vor mai fi mers o bucată de drum, răspunse Marian. După ce vor simţi pământul sub picioare, fii sigur că le va veni inima la loc. Noi am...

Marian fu întrerupt, şi încă în chip neplăcut. Moartea veni cu adevărat. Pe partea stângă, unde şedeam eu, se afla o spărtură largă în desişul de bambus, pe care o observarăm însă de-abia când ne aflarăm direct în faţa ei. Şi din spărtura asta ţâşni un nor de suliţi, zvârlite de cel puţin zece bataşi duşmani, care se iviseră brusc acolo. Aşadar, tribul inamic cunoştea ţinutul mai bine decât noi şi trebuie să fi ştiut că vom trece pe aici, în cazul când vom fi scăpat de primejdiile din cale.

Datorită faptului că atacul se produsese pe neaşteptate şi a apropierii la care ne aflam, suliţele avură un efect îngrozitor.

Trei bataşi scăpară beţele din mână şi cu răcnete înfiorătoare se prăvăliră în apa neagră. Ompum-ul, care stătea lângă mine, îşi chirci trupul, scoţând ţipete ca din gură de şarpe. O suliţă îi găurise pieptul. Numai fiu-său şi noi, europenii, scăpaserăm teferi.

Imediat smulserăm pistoalele de la brâu, în vreme ce fiul căpeteniei puse mâna pe o suliţă ce căzuse lângă el şi o zvârli în ceata duşmană. Apoi gloanţele noastre căzură ca ploaia în grămada inamicilor, care tocmai ridicaseră suliţele de rezervă pentru a le azvârli. Efectul focurilor noastre fu îngrozitor. Cei şase bataşi din frunte se prăbuşiră imediat, în vreme ce restul de patru o luară repede la fugă, după ce zvârliră suliţele ce le mai aveau în mână.

Se vede că soarta a vrut ca toţi bataşii care ne-au însoţit să cadă, căci, oricât de repede şi la întâmplare zvârliseră duşmanii suliţele lor, ele nu-şi greşiră ţinta. Fiul căpeteniei scoase un ţipăt înăbuşit, aruncă braţele în sus, se clătină şi se prăbuşi cu spatele în apa neagră. Gâtlejul îi fusese găurit de o suliţă.

Eram atât de îndureraţi de moartea tânărului, pe care-l îndrăgisem, încât hotărârăm să nu-i lăsăm cu nici un chip să scape pe cei patru fugari. Nu puteau fi încă departe - ridicarăm pistoalele... şi atunci se auzi un sunet care ne făcu să coborâm repede mâinile. Era...

Cei patru bataşi duşmani se opriră brusc şi privirâ înmărmuriţi în jurul lor, apoi încercară să pătrundă pe de lături în desiş, dar acesta prea era de nestrăbătut. Atunci se auzi pentru a doua oară sunetul acela, de data aceasta mai aproape, apoi apăru la capătul potecii largi o făptură înaltă, într-un costum kaki, ce bătea în verde, iar un glas cunoscut ne strigă:

- Massers, nu trage, Pongo omoară duşman.

Da, era într-adevăr credinciosul nostru uriaş, pe care-l credeam mort; şchiopătând tare, el se năpusti totuşi asupra celor patru bataşi cuprinşi de groază. Chipul său hidos de gorilă era înfiorător de schimonosit şi duşmanii rămaseră câteva clipe ca paralizaţi, înainte să-şi poată smulge pumnalele, ca să-şi apere viaţa. Dar împotriva unui uriaş ca Pongo era cu neputinţă să te aperi.

În vreme ce se repezea spre ei, el azvârli cu putere suliţa, cu care în urmă cu vreo zece ceasuri pusese pe fugă rinocerul, şi arma grozavă străpunsese trupul unui bataş lipindu-l de peretele de

bambuşi, pe urmă negrul uriaş îşi smulse klewang-ul şi sări asupra celor care mai rămăseseră şi care loveau la întâmplare cu armele lor. Pongo dădu numai câteva lovituri, auzirăm lamele ciocnindu-se unele de altele, apoi urmară trei răcnete de moarte. Uriaşul îşi şterse nepăsător cuţitul de şalul unui mort, smulse sulița din trupul primului căzut, curăţi şi lama acesteia şi, tot şchiopătând, veni spre noi, strălucind de bucurie.

Ne ridicarăm repede în picioare şi împinserăm pluta la mal.

- Pongo, credinciosul şi bunul nostru Pongo! exclamă Marian, adânc mişcat, şi strânse cu putere mâna uriaşului, care se arătă încurcat şi de data asta. Cum ai izbutit să te salvezi, cum ai ajuns aici?

Îi strânsei şi eu mâna cu emoţie sinceră, apoi bunul negru se aplecă îngrijorat deasupra lui Hasting şi-l privi cu sfioasă compătimire.

- Massers rană rău? întrebă el. Pongo caută buruiană, când fie pădure.

Se urcă apoi pe plută, dădu drumul încetişor în apă ompum-ului care nu mai mişca, apoi puse mâna pe bățul care servea de vâslă. În clipa următoare, pluta zbură ca o săgeată pe apa care făcea impresia că clocoteşte.

Cu toată împotrivirea lui înverşunată, îi dădurăm o mână de ajutor şi viteza spori într-atât, încât nici o barcă cu motor nu ne-ar fi putut ajunge din urmă.

- Acum povesteşte-ne tot, Pongo! îi ceru Marian. Nici nu-mi vine să cred că te afli iarăşi cu noi. Te-a rănit rău rinocerul?

- Monuhu foarte mult prost, râse uriaşul. Pongo gaură mică picior, Monuhu una mare la nas. Duşmani în copac împuşcă asupra Massers, aleargă după ei, cinci caută Pongo. Pongo apoi nu ştie nimic, trece mult până el trezeşte (voia să spună cu asta că el leşinase; aşadar, "gaura" de la picior nu era chiar atat de neînsemnată). Apoi pune mâna cinci duşmani, ia suliță, merge în urma lor.

Un altul poate ar fi scris o carte întreagă asupra aventurii pe care uriaşul nostru ne-o spusese în câteva minute... Dar aşa era Pongo, la el preţuia mai mult fapta decât vorba.

Marian părea nemulţumit cu povestirea asta scurtă, căci întrebă:

- Cei cinci duşmani te-au atacat toţi deodată?

Pongo dădu din cap:

- Vine unul, Pongo înhaţă la el, rămâne liniştit. Duşman cade, vine doi, Pongo înhaţă, rămâne liniştit. Alte doi rămâne şi ei liniştit. Pongo caută la ei şi înhaţă.

Apoi, după o clipă, urmă:

- Pongo vine sat, duşmani împuşcă, Massers împuşcă, vine noapte, foc arde. Duşmani aleargă sus sat, jos aude strigăte, Pongo ştie Massers fugit. Duşmani fuge, se despart. Pongo ştie Massers va scăpa, urmăreşte zece duşmani. Pongo cade, rămâne la pământ, aude împuşcături, vine-ncoace şi omoară duşman".